LEXICON
XENOPHONTEUM

VOLUMEN PRIMUM

LIPSIAE MDCCCI
APUD JOH. AMBROSIUM BARTH.

LECTORI

S. D.

FRID. GVIL. STVRZIVS.

Accipis tandem partem Indicis Xenophontei, quem Carolus Augustus Thieme, in schola Thomana quondam Conrectoris munere functus, et d. 25. Oct. 1795. vita defunctus, iam anno huius saeculi sexagesimo tertio Graecarum literarum studiosis promiserat *), et quem saepe et cupide viri docti desiderarunt atque efflagitarunt. Et sane,

cum

*) nempe, vt notum est, in praefatione, quae praefixa legitur editioni operum Xenophontis Wellsianae, quam repeti Lipsiae iussit Thiemius.

cum Thiemius, id quod ipſe non ſemel mihi profeſſus eſt, auctore magni nominis viro, qui quis fuerit facile diuinabis, nimis feſtinanter editionem Lipſienſem curaſſet, ita vt nec vllum ad intelligenda Xenophontis verba praeſidium, nullae copiae philologicae, nulla rerum hiſtoricarum, geographicarum et antiquariarum illuſtratio addi, nec leuitas illa temeritasque inſignis, qua Welſium in mutanda editionum antiquiorum lectione vſum esſe, et multa corrupiſſe potius quam correxiſſe conſtat, caſtigari ſatis emendarique vllo modo poſſet: praeclare vidit vir beatus, opus eſſe aliquo ſupplemento, quo illa vitia poſſent tolli, atque adeo impedimenta, quae lectorem in aſſequenda Xenophontis mente ſaepe morarentur, vel prorſus remoueri, vel certe minui. Et ab initio quidem ſupplementum illud in duas partes diuidere voluit, quarum altera indicem rerum Latinum et indicem verborum Graecum, obſeruationibus virorum doctorum auctum, complecteretur, altera obſeruationes doctorum ad rem criticam et orationis Xenophonteae integritatem ſpectantes, vna cum varietate lectionis. Itaque primo collegit magno ſtudio notas eruditorum hominum, quae vel ad emendanda vel etiam ad explicanda Xenophontis verba pertinerent, easque in aduerſaria congeſſit, quae ex inſigni viri beati liberalitate ego penes me ſeruo ſat ampla. Deinde non minori ſtudio, maiore etiam diligentia adhibita plus ſemel omnia Xeno-

nophontis opera perlegit eo consilio, vt indicem omnium verborum conficeret, in quem non nisi quae ad interpretationem et intelligentiam scriptoris elegantissimi spectarent, coniicerentur. Quae omnia quantum temporis consumserint, quantum laboris poposcerint, quantum denique taedii attulerint, colligi et aestimari ab iis, qui eiusmodi laboribus exercitati aliquando fuerint, quam recenseri a me atque describi malo. Cum vero his omnibus colligendis, et praeterea tam veteribus Grammaticis, quam recentioribus, non solum Xenophontis, sed etiam aliorum scriptorum veterum, interpretibus, conferendis multum temporis, vt dixi, esset insumtum, cumque interea viri docti, auctore et duce Ernestio, quasi certatim ad Xenophontis libros et emendandos et interpretandos concurrissent, coepit vir beatus mutare consilium hactenus, vt, omisso peculiari, quo annotationes ad Xenophonteae orationis emendationem pertinentes continerentur, volumine, quaecunque ad rem criticam facerent, ea omnia indici inserere atque intexere constitueret. Quae quidem consilii mutatio videbatur vel hanc ob caussam necessaria esse, quia, si omnes, etiam Ernestii, Hindenburgii, Bachii, Zeunii, Schneideri, aliorumque recentiorum Xenophontis interpretum obseruationes et animaduersiones, colligendae fuissent, in immensum excreuisset operis moles. Sed eadem prioris consilii immutatio habuit simul hoc mali, vt idem

labor,

labor, quem iam Thiemius noſter pene exantlatum putaret, fere denuo eſſet ipſi ſubeundus, qui labor cum per nouas illas editiones valde augeretur, et tamen ille ſummam vbique diligentiam ſibi ſequendam propoſuiſſet, factum eſt vt rurſus anni permulti elaberentur, nec tamen index elaboratus abſolutusque in publicum ederetur. Tandem Thiemius, qui, annis fractus ac debilitatus, indicem non niſi ad vocabulum γίγγλυμος vsque compoſuiſſet et ordinaſſet, diu in opere inſtituto ceſſauit, donec anno huius ſaeculi octogeſimo ſexto, qua erat egregia in me beneuolentia, mihi totum ſuum apparatum traderet, ea quidem lege, vt quae diſperſe ipſe collegiſſet, in vnum quaſi corpus coagmentarem, et, ſi opus videretur, demerem, adderem, emendarem, pro arbitrio, modo non prorſus negligeretur eius conſilium. Suscepi igitur laborem, et in eo perferendo ſemper, quantum licuit, ſpectaui conſilium exemplumque viri nunc quoque poſt fata mihi ſummopere venerandi. Neque id feciſſe me poenitet. Cum enim index pertineat proprie ad editionem Thiemianam ſiue Welſianam, prorſus illam apparatu critico carentem, cumque ſaepe, vbi varietas aliqua lectionis commemoranda eſt, quaedam annotandi occaſio offeratur, quae alias penitus fuiſſent omiſſa, cum item in re critica conſtet magni momenti eſſe, vt in promtu habeas exempla permutatorum inter ſe vocabulorum eorum, quae vel ſignificent ſimilia,

vel

vel similibus literis scribantur, vel similiter pronuncientur, cum denique in breui eiusmodi variantium lectionum indicio, quale nos in hoc indice secuti sumus, multo minori spatio opus sit, quam si earundem lectionum variantium catalogum ad ordinem librorum Xenophontis peculiari volumini incluseris, quippe cum non id nobis agatur, vt prolixe et subtiliter lectionis cuiusque veritas aut falsitas iudicetur, quia vel criticae rei periti fingere sibi iudicium ipsi possunt, vel aliis minus in ea exercitatis lectoribus, modo attenti sint, ex ipsa orationis meae serie non raro iudicare licebit, aut certe, vbi de aliquo loco, cuius lectio variat, dubii haerent et plura cognoscere cupiunt, aditus facile patet ad Zeunii aliorumque recentiorum interpretum animaduersiones: propterea neque potui neque debui prorsus omittere variantium lectionum indicium, aut addere de iis iudicium, nisi vbi vel ob loci alicuius interpretationem necessarium videretur, vel paucis posset verbis absolui, et tamen me gratiam a lectoribus non paruam initurum esse recte sperare videbar posse. Neque tamen omnium variantium lectionum mentio facta est. Quae enim vel aperte sunt librariorum vitia, vel tantum in codicibus manu scriptis reperiuntur, a nullo editore recepta, ea, nisi alicuius momenti esse viderentur, Thiemium secutus fere praetereunda putaui. In quo non nescio quanta sit sententiarum varietas. Alii enim hanc, alii illam lectionem

ctionem praeſerunt, interdum etiam vel propterea, vt ipſi quoque ſapere et iudicii acumine pollere videantur. Cum igitur fieri non poſſit, vt omnibus hoc in genere ſatisfiat a quoquam, merito ſane et iure quodam meo exſpectare et vero etiam poſtulare videor, vt, quantum ſibi licere nonnulli de additione vel omiſſione putauerint, tantum liceat mihi. Idem ſcito factum eſſe de coniecturis et emendationibus virorum doctorum, qui opera Xenophontis vel omnia vel nonnulla ediderunt, et notis animaduerſionibusque illuſtrare conati ſunt. Quae enim antiquiores interpretes, et inprimis quidem Stephanus, Leunclauius, Hutchinſonus, ſed etiam Erneſtius, Bachius, Hindenburgius, Morus, Zeunius, Schützius, et Schneiderus hanc in rem annotarunt, ea pleraque omnia, breuiter quidem, ſuis quaeque locis commemoranda putauimus. Ex reliquorum animaduerſionibus non niſi pauca excerpſimus, quia, cum nullis codicum manu ſcriptorum praeſidiis adiuuarentur, vel ſuperiorum interpretum annotationes modo deſcripſerunt, vel plerumque, vt ſcilicet ipſi quoque haberent quod dicerent, nimis emendandi et corrigendi pruritui indulſerunt. Quis enim, vt hoc vtar, probauerit viri docti correctionem illam, qua Memorabil. Socr. 1, 3, 3. verba ζῆν et τοῖς θεοῖς cenſet delenda eſſe, vel 2, 1, 26. pro ὑποκοριζόμενοι legi iubet θυμῷ χαριζόμενοι. Atqui hae et ſimiles propoſitae ſunt in editione Gothana nuperrime (1797. 8.)

8.) curata, e qua, qui talibus ingenii lusibus delectatur, petere facile potest. Quodsi in his quoque fuerint qui aliter sentiant, et vel omnes vel nullas recentiorum interpretum coniecturas afferendas fuisse opinentur, non ego cum iis pugnabo, imo facile eos suo frui sensu permittam, modo me frui vicissim permittant meo, praesertim cum ego sequi etiam hac in re debuerim Thiemii voluntatem, quippe qui diserte sic me versari in hoc loco iussisset, ita vt omnis siue laus siue reprehensio in me quidem cadere nequeat: id quod vel ex iis luculenter apparet, quae ipsum inde ab initio vsque ad nomen γίγγλυμος elaborasse narraui, quibus ego de meis addidi pauca.

Quemadmodum autem in critica indicis parte commodis lectorum ea ratione consulere sumtibusque parcere et volui et debui, vt quam posset breuissime eam absoluerem, neque adeo in tantum augerem libri molem, vt prius Thiemii consilium, quod postea ipse damnauit, resumerem: ita in reliquis quoque partibus, quibus grammatica siue philologica, historica item et geographica continentur, a via, quam idem Thiemius et monstrauerat et ipse praeiuerat, temere declinare religioni mihi duxi. Voluit autem ille in explicandis vocabulis Graecis non minus quam in illustrandis rebus historicis et geographicis hac vti ratione, vt, vbicunque fieri commode posset, primo poneret verba Grammaticorum aut Historicorum aut Geo-

gra-

graphorum veterum, vel saltem locos, in quibus ea reperirentur, diligenter indicaret, deinde vero etiam e recentioribus viris doctis praecipuos, qui de re proposita vberius exponunt, suo quemque loco commemoraret. Quod quidem viri beati consilium quin sit valde laudabile, nemini dubium esse potest, qui res antiquas didicerit ex antiquis potissimum sctiptoribus esse cognoscendas et interpretandas, vbi vero eorum auxilium desit vel non sufficere videatur, recentiorum quoque doctrina esse industriaque vtendum. Et si in vlla re alia, certe in hac, eximie laudanda est egregia viri beati industria atque diligentia, quam non quidem nescio superari posse, si quis consulto id egerit, sed in nonnullis locis pene nimiam ego quidem putabam, ita vt potius resecanda quaedam eorum, quae Thiemius collegerat, quam his addenda possent videri. Et resecui passim: nolui tamen ipse nimius aeque esse in resecando, atque ille fuerat in colligendo. Vnde in vocabulo σωφροσύνη aliisque pene luxurians cernitur locorum ex antiquis scriptoribus decerptorum seges. Quanquam igitur fatendum est, in nonnullis rem breuius potuisse et paucioribus absolui, tamen in hoc quoque genere Thiemii exemplum imitari, quam vt aliquid iure desiderari possit committere malui, praesertim cum praeuiderem, istas diuitias nonnullis fore gratissimas, meque, licet etiam illa, quae fortassis omitti insuper poterant, omisissem, non tamen nisi pau-

cissimis

cissimis plagulis operis molem imminuturum fuisse. Et quis, quaeso, magis laudat auarum ac parcum, quam liberalem et large donantem? Neque tamen hoc ita velim intelligi, vt quis me turpi lucri studio id fecisse possit existimare. Imo breuitati, quantum potuit, me operam dedisse contendo, et vt breuiori esse mihi licuisset vehementer cuperem. Cum vero non solis viris doctis, qui vel me Thiemiumque meum linguae Graecae peritia omninoque antiquitatis scientia aequant, vel etiam superant, et qui vno saepe aut duobus verbis moniti rem omnem facile perspicere et penitus valent, scribi hunc indicem destinarique potuisse sua sponte appareat: profecto non debui nimis breuis esse in explicando, sed interdum multis verbis vti, vbi paucissima adhibere et potuissem, et vero, si per reliqua momenta licuisset, etiam voluissem. Destinatum enim opus nostrum est maxime iis, qui nulla magistri voce adiuti legere et intelligere Xenophontei ingenii momenta cupiunt, neque tamen eo vsque in legendis scriptoribus Graecis processere, vt omnia facile et recte possint, etiam non moniti, capere. Quae res effecit, vt non solum, quid in singulis Xenophontis locis singula verba, verisimiliter saltem, significarent, sed etiam, inprimis vbi non vna in Xenophonte structurae ratio reperitur, quibus modis singula struantur, docendum indicandumque esset. Quin etiam rariores temporum in verbis, et casuum in nomi-

nominibus formas annotandas fuiſſe, e conſilio, quod nobis in conficiendo hoc indice propoſitum fuiſſe dixi, quilibet facile intelligit. Quod autem ad conſtituendas vocabulorum notiones attinet, in vniuerſum ſciendum eſt, nos minus ad illum eorum vſum, cuius in aliorum ſcriptorum veterum libris exempla reperiuntur, quam potius ad vſum Xenophonteum reſpexiſſe, atque adeo nonnunquam vocabulis notiones tribuiſſe, quarum in lexicis etiam inſtructiſſimis nulla ſit mentio, ſed quarum veritas ex orationis Xenophonteae ſerie vel e locis parallelis poteſt demonſtrari. Vbi facile fieri poteſt, vt quibusdam videamur nimis multas conſtituiſſe nonnullorum verborum notiones. Sed ſaepe fuit cuiusque loci ſenſus ſpectandus. In iis vero indicis partibus, quas ipſe elaboraui, hoc inprimis ſpectaui, vt primas notiones ſingulis verbis tribuendas putarem ex analogia linguae Latinae, quam e Graeca magnam partem conſtat ortam eſſe; quamuis alios viros doctos hic quoque aliter ſentire probe ſcirem. Etiamſi autem non ſolis viris doctis, quales paulo ante deſcripſi, hoc opus compoſitum ſit, tamen hos quoque magna cum vtilitate eo vti poſſe vel ideo perſuaſum mihi habebam, quia, vt iam ſupra me dicere memini, omnia quae in Xenophontis ſcriptis reperiuntur verba in hunc indicem congerere et explicare, atque adeo, qui genius, quae facies ſit Xenophonteae orationis, ipſis ſcriptoris politiſſimi verbis appoſitis oſtendere

tendere

tendere animus fuit: quae quidem res quantum commodi habeat, non opus est vt demonstretur.

Omnia vocabula, inquam, voluimus indicare, non omnes omnium vocabulorum locos ac sedes monstrare, atque adeo in nonnullis verbis atque nominibus, in numeralibus, in praepositionibus, in coniunctionibus aliisque particulis debuimus paucis exemplis contenti esse, ne lex illa breuitatis, quam nobis scripseramus, violaretur, quam legem in talibus ita obseruare studuimus, vt ea tantum, quae praecipue memoratu digna essent, deligeremus, caetera cuiusque lectoris priuato studio permitteremus. Quis enim ferat v. c. omnia exempla particularum γὰρ, γε, δὲ, δὴ, καὶ, εἰς, ἐπὶ, πρὸς etc. vel articulorum, inprimis praepositiui, cum iam ea, quae de his a nobis collecta sunt, propter amplitudinem creare nonnullis lectoribus taedium possint? Quod autem non, vt Ernestius in Claue Ciceroniana, aut Zeunius et Schneiderus in Xenophonteis indicibus, res geographicas et historicas in peculiares indices coniecimus, sed vno indice complexi ad literarum ordinem sumus omnia quae in Xenophontis operibus leguntur, siue ad linguae intelligentiam, siue ad geographiam, siue ad historiam et antiquitates spectare reperiantur, in eo tam manifesto commoditati lectorum nos consuluisse patet, vt pluribus verbis non sit opus, et ducem eo in genere habuimus Virum in his literis praeclare et insigniter versatum, ac mul-

tis

tis et magnis in rem literariam atque criticam meritis clarissimum, *Iohannem Fridericum Fischerum*, Thiemii, dum viueret, collegam coniunctissimum, meum autem praeceptorem summa pietate semper prosequendum, cuius grauissimum exemplum etiam in eo sum imitatus, quod iis vocabulis, quae non commemorantur in indice Thesauri Stephaniani, asteriscum praefigerem. Cum enim iam *Iohannes Grammius* ad calcem historiae deorum ex Xenophonte, siue antiquitatum Xenophontearum prodromi *) colligere instituisset ea vocabula Xenophontea, quae in thesauro illo Henrici Stephani vel desiderantur, vel auctoritate boni alicuius scriptoris destituti sunt, cumque ego facile animaduertissem, ne Grammii quidem talium vocabulorum catalogo omnia, quae ei inserenda fuerant, contineri, et tamen scirem, adhuc esse nonnullos inter viros eruditos, quibus talis diligentia, quae nec omnino inutilis est putanda, egregie placeret: notaui ea vocabula omnia, quibus prorsus Stephani thesaurus caret, praeter verbalia in έον et έος desinentia; quae vero ita extant in isto thesauro, vt nec verba nec nomen auctoris cuiusdam antiqui sit additum, et quorum incredibilis multitudo est, iis, quamuis apud Xenophontem reperiantur, asteriscum apponere omisi. Vnde simul, quam plenus sit index noster, potest colligi. Prorsus enim in Stephani thesauro, si quidem recte

*) Hauniae 1715. 4. p. 111 — 159.

ctenumeraui, desunt vocabula 413. quibus si annumeraueris 67 verbalia, qualia dixi, efficitur summa vocabulorum 480. quorum tamen num multa vel omnia iam relata sint in *Danielis Scotti* appendicem ad thesaurum Graecae linguae ab Henrico Stephano constructum et ad alia lexica Constantini et Scapulae *), vel in *Appendicem ad lexicon Graeco-Latinum a* Iohanne Scapula *constructum et ad alia lexica Graeca, e Codice MS. olim* Askeuiano *in lucem nunc primum vindicatam* **), definire mihi non licebat. Quae vero *Iohannes Caspar Suicerus* in specimine supplementi linguae Graecae ***), et *Iohannes Henricus Maius* in specimine supplementorum thesauri Graecae linguae ab Henr. Stephano constructi *), ille ex litera A, hic ex litera Σ, hanc in rem obseruarunt, ea singulis locis inserere non neglexi.

Praeter haec varia sunt, quae vt tu, lector, ignores, committere nolo. Primo enim in verbis posuimus, non primam indicatiui personam, vt in lexicis fieri solet, sed infinitiuum, etiam in verbis in

*) Quae Scotti appendix edita est Londini 1745. sq. fol. 2 voll.

**) Haec Askeuiana appendix prodiit Lond. 1789. 8. mai.

***) Quod specimen constituit caput XIII. Suiceri sacrarum obseruationum, Tiguri 1665. 4. p. 311—342.

*) Maii specimen adiectum est eiusdem libro quarto Obseruationum sacrarum ad diuersa vtriusque Testamenti loca, Frcf. 1732. 8. p. 161—233.

in μι desinentibus. Qui igitur indice nostro vti voluerit, is quaerat v. c. ἄγειν, ἱέναι, ἰέναι, φάναι, συμφάναι, non ἄγω, εἶμι, ἵημι, φημὶ, σύμφημι etc. Deinde medium fere seiunxi ab actiuo, passiuum non item; atque adeo vbi passiuum est pro medio, fere vt medium separatim posui. Interdum tamen commode id fieri non potuit, quare v. c. in verbis σώζεσθαι et φέρεσθαι, et paucis aliis, medium a passiuo non seiunctum reperias.

Tum adiectiua generis neutrius, quando pro aduerbiis posita sunt, retuli fere semper ad aduerbium, non ad adiectiuum. Porro breuitatis caussa, et vt chartarum spatio parceretur, libros Xenophontis, e quibus singuli loci petiti sunt, vbique his insigniui siglis, vt Π. significet Cyropaediam, A. Anabasin, Αγ. encomium Agesilai, Λ. librum de Lacedaemoniorum republica, Αθ. de republica Atheniensium, Πο. de reditibus siue vectigalibus, E. historiam Graecam, Ιερ. libellum de Hierone vel potius de tyranno, Απ. memorabilia Socratis, O. Oeconomicum, Απολ. Apologiam Socratis, Σ. Symposium, Ιπ. librum de re equestri, Ιπρ. de praefecto siue magistro equitum, K. de venatione, Επ. epistolas. Qua sola ratione profecto effectum fuit, vt spatium illud chartarum, quod supra dixi insumtum esse locis veterum Grammaticorum exscribendis, vel adiiciendae vberiori quam viris peritis opus esset singulorum verborum explicationi, si non abunde, certe plurimam partem, compensaretur,

prae-

praesertim si cogitaueris, me numeros librorum et capitum aeque ac minorum sectionum semper indicasse numerorum notis minoribus, quas Arabicas vocant: in quo genere, apud Xenophontem quidem, vnum Morum praeeuntem habui. Vbi vero paginarum numeri additi sunt paragraphorum numeris, ibi paginas editionis Thiemianae intelligi, non est quod moneam. Vt tamen etiam hoc in genere lectorum commodis prospicerem, quia Welsius, quem Thiemius in editione operum Xenophontis secutus est, minores sectiones interdum sat magnas constituit, ad calcem praefationis posui collationem tam paginarum editionis *Thiemianae* siue potius *Welsianae*, a qua Thiemiana paucis in locis Cyropaediae, Hieronis et Symposii differt, cum paginis editionum Stephanianae secundae, Leunclauianae tertiae, Hutchinsonianae maioris, Mori et Gailii, quam paragraphorum in editionibus Thiemii, Zeunii et Schneideri, ita vt, hac collatione adhibita, index noster, qui proprie ad Thiemii editionem accommodatus est, sit index praecipuarum editionum omnium. Denique nec illud praetermittendum hoc loco censui, quod Eustathii ad Homerum commentarios adhibui ex editione Romana, Platonis opera, nisi vbi capita e diuisione Fischeri laudaui, ex editione Stephaniana, Salmasii exercitationes Plinianas ex editione, quae Traiecti ad

aa Rhe-

Rhenum 1689. fol. prodiit *), Hutchinsoni dissertationes et Dodwelli chronologiam Xenophonteam ad paginas editionis Thiemianae, Doruillii ad Charitonem commentarium ex editione Amstelodamensi, Fischeri animaduersiones ad Welleri grammaticam Graecam ex editione priore. Interdum etiam, vbi loci e libello de re equestri explicandi fuerunt, laudaui versionem Germanicam Haynischii. Scilicet anno 1743. Francofurti et Lipsiae quaternis prodiit *Ξενοφῶντος περὶ ἱππικῆς λόγος, oder Xenophon von der Reiterkunst aus dem Griechischen übersetzet und mit kurzen Anmerkungen erläutert von I. C. H.* sub quibus literis latere voluit *Iohannes Christophorus Haynisch*, Rector olim Lycei Schleizensis, qui diem supremum obiit illo ipso anno 1743. Fuit ille vir valde doctus, cuius versio multis in locis maiori pretio digna est, quam *Gailii* in *Oeuvres de Xenophon, traduites en Français, sur les textes imprimés et sur quatre Manuscrits de la Bibliothèque nationale* **), quo libro continentur Oeconomicus, Apologia Socratis, et libelli de re equestri atque de magistro equitum. Sequitur Gailius

*) Thiemius praeclarum hoc opus in aduersariis suis laudauit ex alia editione, cuius itidem paginas vncinis inclusas addidi.

**) à Paris, l'an troisième, octonis.

lius plerumque Zeunium, vel potius huius notas pro ſuis venditat, omninoque officio editoris et interpretis Xenophontei non ſatis diligenter functus eſt. Neque enim tantum in verſione, quae plerumque nimis vaga eſt, ſed in ipſa quoque Xenophontea oratione multa vocabula prorſus omiſit, vel quia praeter Zeunii editionem vix aliam vllam contulit, v. c. Oecon. 11, 13. verba καὶ ὅπως ἀσκεῖς τὰ τοῦ πολέμου, et Hipparch. 3, 1. τῷ ante ἱππάρχῳ, quae in reliquis praeter Zeunianam omnibus leguntur, vel per ſuam ipſius imprudentiam, v. c. Oecon. 9, 7. verba τῶν ἀμφὶ λουτρὸν, 11, 3. δικαίως, 15, 8. γεωργίαν, in libello de re equeſtri 1, 9. ἡ σκληραί, Hipparch. 2, 3. ἢ, καὶ τὸ ἐπελαυνόμενον, 3, 7. θεάτρου, 4, 1. δεῖ, 4, 13. δικαίως, 5, 5. πολλούς. Contra addit interdum quaedam, haud dubie hanc ſolam ob cauſam, quia Zeunius per imprudentiam addiderat, v. c. de re equ. 8, 1. particulam καὶ ante nomen σωτήριοι. Sed tamen cum ille ſe quatuor Codices MSS. adhibuiſſe dicat, et varietatem lectionis ex iis cum orbe erudito communicauerit, non ſpernendam eius editionem putaui, ſed optima quaeque ex ea in indicem noſtrum ſuo quodque loco retuli, et vniuerſam lectionis varietatem e Gailii codicibus excerptam dedi in fine praefationis. Multo minorem vtilitatem praeſtiterunt duo alii libri ab eodem Gailio editi, quorum prior inſcribitur: *Extraits de Lucien et de Xenophon, avec des notes*, alter autem ſic: *Extraits de Luc.*

et

et de Xen. traduits par Gail. Vterque prodiit Parisiis a. 1786. duodenis, et ille complectitur, praeter tres Luciani libellos, textum Graecum librorum Xenophontis de republica Lacedaemoniorum et Atheniensium, cum Gailii notis, hic eorundem librorum versionem Franco-Gallicam, atque adeo separatim quoque venditur, sine Lucianeis, hoc insignitus titulo: *Républiques de Sparte et d' Athènes, traduites de Xenophon.* Quamuis enim ipsa Xenophontis verba non admodum sint nouis inquinata vitiis, et nouem Codicibus manu scriptis se vsum esse narret vir doctus, tamen nec variantes horum lectiones attulit vllas, nec notae adiectae vllius pretii sunt. Nulla huius Gailii operae mentio fit in Harlesiana editione Bibliothecae Graecae Fabricianae, nisi in capite de Luciano *), vbi notae Gailianae recte nominantur pueriles. Multo melior putanda, neque adeo a me neglecta est *F. E. H. Heubelii* versio libelli de re equestri **). Hic enim et Graeca sat bene vertit, et notulas non malae notae ad res ipsas illustrandas addidit. Ea quoque, quae *Chr. Iul. Wilh. Mosche* in animaduersionum in Xenophontis Oeconomicum specimine ***) ad illustrandam orationem Xenophon-

*) Vol. V. p. 359. vbi tamen ex instituto Ill. Harlesii admodum breuis extat eius notitia.

**) Lipsiae 1796. 8. Xenophons Buch über die Pferde-Wissenschaft.

***) edito Francofurti ad Moenum 1793. 8.

phonteam contulit, diligenter indici nostro inserenda existimaui. Caeteras librorum Xenophontis versiones, praeter eas, quas Camerarius, Stephanus, Leunclauius et Hutchinsonus confecerunt, vel nullius vel exigui vsus esse expertus sum, quo referenda v. c. videbatur Teutonica Oeconomici versio, quam *Frid. Guil. Ionath. Dillenius* edidit *). Inprimis autem, vt hoc veluti ὡς ἐν παρόδῳ addam, optandum esse intellexi, vt quis libelli de republica Atheniensium et Cynegetici **) nouam et diligentem daret vel versionem vel potius recensionem et explicationem.

Ne vero nullum huic indici e Codicibus manu scriptis ornamentum, ipsique Xenophonti praesidium accederet, non solum e Gailii notis in *Oeuvres de Xenophon* diligenter excerpsi codicum, quos ipsum adhibuisse dixi, varietates, sed etiam accurate contuli Codicem membranaceum, quem seruat Bibliotheca Amplissimi Senatus Lipsiensis, et qui complectitur Hipparchicum, Hieronem, libellum de re equestri, de Lacedaemoniorum republica, et Oeconomicum, neque tantum praecipuas eius lectiones indici statim suo quamque loco intuli,

*) Xenophon von der Oeconomie oder dem Hauswesen, Tubing. 1778. 8.

**) quamuis Fischerum in prolusione XXX. de vitiis lexicorum Noui Testamenti p. 21. dubitare, an Xenophon huius libri auctor fuerit, non nescirem.

intuli, ſed etiam omnes ad calcem huius praefatio-nis enumeraui. Abſoluitur ille foliis 96. in 4. mai. Scriptus eſt pereleganter, habet accentuum, ſpiri-tuum et interpunctionum notas, neque nimis ſcri-bendi compendiis abundat. Nomina propria ne-que literis maioribus ſcripta exhibet, neque lineo-lis ſupra poſitis a reliquis vocabulis diſtincta. Scri-ptus videtur ſaeculo duodecimo vel decimo tertio, ſi quidem ſpeciminibus ſcripturae, quae Montfau-con in palaeographia Graeca dedit, fidendum eſt. Ab initio libelli de re equeſtri et in fine opuſculi de Lacedaemoniorum republica librarius adiecit ver-ba Ἰησοῦς Χριστὸς νικᾷ. E qua formula colligere quis poſſit, codicem ſcriptum eſſe in Sicilia. Certe haec eadem formula legitur in duobus numis Sicu-lis, quorum altera pars Cufica eſt, apud *Parutam*, cuius opus inſcriptum eſſe conſtat *la Sicilia de-ſcritta con medaglie* *), in tabula, cui ſupra im-poſita ſunt verba: *di Saraceni.* Neque tamen vllo modo res poteſt inde definiri, cum etiam in aliis monumentis antiquis illa formula reperiatur, vt in Diptycho quodam peruetuſto, quod eſt Lu-neburgi. Caeterum, ne quid diſſimulem, vereor vt multum proficere poſſis e varietate lectionis, quam e Gailii notis exhibui. Vt enim taceam, co-dices,

*) riſtampata con aggiunta da Leonardo Agoſtini, ho-ra in miglior ordine dispoſta da Marco Maier, in Lio-ne 1697. fol.

dices, quibus ille vſus eſt, praeter primum ſiue A, qui fere conſentit cum Guelpherbytano, quem Zeunius adhibuit, ſicut codex ſecundus ſiue B cum editionibus, quae ante Stephanum prodierunt, omnes eſſe recentioris aetatis *), videtur Gailius nimis negligenter eos contuliſſe. Nam tertii ſiue C lectiones rariſſime commemorauit, quarti ſiue D nunquam, et ex Apologia Socratis nullam prorſus lectionis varietatem annotauit, ita vt denuo et diligentiſſime conferendi aliquando ſint illi codices, ſi quidem vtilitatem maiorem ex iis ad Xenophontem redundare volueris.

Poſtremo vt omnia quam accuratiſſime typis deſcriberentur, operam omnem dediſſe me contendo, quanquam non is ſum, qui affirmare audeam, me omnia operarum vitia animaduertiſſe atque adeo correxiſſe **). In hoc igitur vt humanitati

*) Ipſo enim Gailio in praefatione p. X. indice, Codex A. quidem eſt de Michel Apoſtolius (quae verba ſignificare poſſunt, vel ab Apoſtolio ſcriptum eſſe codicem, vel in numero librorum quos Apoſtolius poſſidebat, fuiſſe), B paroît être du ſeizième ſiècle, C encore plus récent, D du quinzième ſiècle.

**) Quod in v. *αἰτεῖσθαι* poſt verba „Schol. Ariſtoph." omiſſum eſt nomen „Plut." id meum, non operarum, vitium eſt, ſero quidem obſeruatum. In v. *γίγνεσθαι* ab initio omiſſa ſunt haec: „O. 1, 13. *παραπλῆγες γίνονται.* Cod. Lipſ. *π. γίγνονται.* Sed „Zeun.

tati des aliquid, non minus te, lector, rogo, quam vt omnino aequo animo noſcas et beneuole iudices, quae et Thiemius et ego magno ſane et diuturno et taedioſo labore collegimus atque in ordinem redegimus, recordatus ſemper illius: ῥᾴδιον μωμεῖσθαι ἢ μιμεῖσθαι. Ita vale, noſtrisque conatibus feliciter vtere. Scripſi Gerae, menſe Nouembri A. C. CIↃIↃCCLXXXXVIII.

„Zeun. ſine libris ſic edidit." In v. Γωβρύας minus bene poſitum vidi „verſus Babylonem" pro „Babylonem verſus." In varietate lectionis e Codice Lipſienſi excerpta male oblitus ſum annotare, Hieronem ſimpliciter, neque vlla Xenophontis mentione facta, inſcribi ſic: Ἱέρων ἢ τυραννικός. quae ipſa verba repetuntur in fine libelli. In libello de re equeſtri 7, 8. ſcriptum extat ἠρεμεῖν, 8, 5. ἀνανεῦσαι.

VARIE-

VARIETAS LECTIONIS

E

CODICE LIPSIENSI

COLLATO CVM

THIEMII EDITIONE

---

*H*IPPARCHICI infcripcio in Codice illo haec eft:

Ξενοφῶντος ῥήτορος ἱππαρχικός.

1, 2. habet δ' ἵλεων
videtur καὶ exhibere pro ἀεὶ

1, 3. οὔτε αἱρεῖν

1, 4. ἐκποδὼν
ποιοῦσι
χρήσιμοί εἰσι

1, 6. ἄει
ἐξακοντιεῦσι
δυνήσωνται, diferte, vt Thiem.

1, 7. ἐκ τούτων
ἄνευ γὰρ τούτων
εἰκὸς εἶ

1, 8. καταπραΰνουσι
τοὺς ante τ. βουλ. deeft

1, 10. ἄν τις διὰ κέρδος
ἀποστρέφῃ, vt Thiem.
εἰς τοὺς δυνατ.

1, 11. οὓς ἂν μοι
τοὺς ante νέους deeft
ὑπ' ἄλλου διὰ

1, 12. ἦν δ' ἐπὶ
ἱππωνιῶν
ἐπιμελήσῃ, vt Thiem.

1, 13. ὄντας ἵππους
καὶ ante ὡς deeft
ἵππον ante ἀκολουθεῖν deeft
ἐπιτεῖναι ἄν· τρέφειν

1, 14. δ' ἵππους
παρορμήσειε

1, 16. ὁ ἵππος παύσεται
ὁ γὰρ πειραθεὶς

1, 17. ἱππῇς. Sed a manu fecunda ἱππεῖς.

b ὑπ'

ὑπ' ἀλλήλων προσειθίσας
1, 19. ζητεῖν δὴ
intet ἀγωνίζεσθαι et περὶ
est lacuna
1, 23. δυσπίστους
1, 25. εἰ deest
Simpliciter extat εἰσηγ
Sed in margine (ῆ Fortasse corrector voluit εἰσηγῇ
δὲ ante εὖ μάλα deest
1, 26. τοῦτο πάντας
2, 1. κάλλιστα δὲ ἱππάσονται, vt Thiem.
2, 2. δεκάρχους
2, 3. τοῦτο μέσως χρὴ
2, 4. δέκαρχοι
2, 6. δεκάδαρχοι, vt Thiem.
2, 7. ἐλαττίον. Cf. ad 3, 6.
δεκαδάρχους, vt Thiem.
ἢ ὥσπερ, omisso εἰ
2, 8. ἐπιφαίνηται
2, 9. ἐκὼν τάττει, omisso αὐτὸν
μὲν δή, vt Thiem. Sed δὴ recentiore manu adscriptum est
3, 1. videtur μέλλειν scriptum esse
ἢ δυνατὸν
τά τε ἐν
Φαληροῖ
3, 2. εἰ θεοὶ προσεπιχαρίζονται ἐπὶ τοῖς Ἑρμαῖς
3, 3. ἐπαλλάττοιτο
τοῖν νώτοιν
εἰ μέλλει
3, 5. εἰσιν οἱ ἱππεῖς, οἶδα
3, 6. ἐλαύνειν. Et sic semper.
3, 7. δ' ὑπερβάλωσι
3, 9. ἦν δ' ὁ ἡγούμενος. Sed δ' ὁ est a manu recentiore.
ἀεὶ ἐλᾷ, omisso ταχὺ
3, 11. διελάσαντες
3, 12. αὐτὸ δεύτερον
3, 13. τῶν φυλάρχων
4, 1. μετρίων ἐννοῶν
4, 3. ἐπιτυγχάνοις
post τὰς φυλὰς nullum lacunae vestigium apparet
τοῦθ' ἥδιον
διαπεράναντας ὁδοὺς
4, 4. διὰ δυσχωρίαν
ἐντυγχάνωσι
4, 5. ἐπὶ κινδύνων
ἐλαύνηταί που
προηγεῖσθαι πολεμίων
δὲ post χρήσιμον deest
4, 5. ἐπὶ τὸ φυλάξασθαι
ἀναμένειν δὲ
4, 6. ἐπιμελῆσθαι
γε δὴ
4, 8. πιστεύοντας
4, 9. ἢ εἰ ἀπὸ προγραφῆς καὶ τὸ πρὸς τῷ διὰ πεμπαδάρχας
4, 10. προσφυλάττειν
ἐνέδραι deest
4, 12. μὲν τῶν πολεμίων
4, 13. ἀνδρεία, vt Thiem.
4, 14. ἀκινδυνότερον
περὶ κρείττους, omisso τοὺς
4, 15. τοὺς φίλους
4, 17. τὸ δ' ἁρπασθῆναι
θηρῶν
4, 19. ἀποχωρῇ
5, 3. ἐπίθωνται.

καὶ γράψαι ὡς ἂν

5, 4. σφάλλεσθαι

ἵππου

5, 5. βούλει

5, 7. δηλονότι, vt Thiem.

5, 10. ὅταν παίζωσι, ποσὶ δὲ ἃ δύνανται ἀπαντᾷν

5, 11. εὕρῃ

5, 12. πεζῇ τε

5, 13. πεζοὺς ἔχων

5, 15. ἔστι δ' ὅτε, vt 7, 12. Hier. 1, 5.

δ' ἅπαξ

6, 1. οὗτοι παρεσκ.

αὐτῶν ἡγήσ.

6, 2. φιλοφρόνως τε ἔχῃ

6, 4. ἧκιστ' ἂν

6, 5. προκόπτει τι εἰς τὸ καταφρ.

7, 1. τὸν Ἀθηναίων

ἱππεῖς τε

7, 2. δ' οἱ πολέμιοι

7, 3. ἱππεῖς

ὁπλῖταί τε οὐ μείους

7, 4. ἀρκεῖ

ἐκ τοῦ τείχους

7, 5. μὴ δὲ ὅλῃ

δηλο — νότι

πάσχοιεν ἂν

7, 6. ἀναχωρεῖν εἰς τὸ ἀσφ.

ἀκαιρότερον

7, 8. ἔχει. Sed diphthongo impositum est .', h. e. οι, quod sic scribere solet librarius.

τιμὴ, καταφ.

7, 9. οἱ δ' ὑπολειπ.

7, 10. προνοοῦντα ἣν ποιήσαντα

7, 12. ἔστι δ' ὅτε

7, 13. δὴ παύεσθαι

7, 14. μεμελετηκότως

οὔτε καλὴ

αἱ ante φυλακαὶ deest

7, 15. ἔσωνται

8, 2. εἰ ante πρῶτον deest

στρατικοὺς πόνους

8, 3. δεδιγμένοι

πηδᾷν

καὶ τὰ κατάντη

τοσούτῳ

ὅσων περ

8, 4. εὐωχούμενοι

8, 5. εἰ δέ τι νομίζει

8, 7. τό γ' ἂν

8, 8. αὐτοῖς καρπουμ.

τῆς ante τροφῆς deest

8, 10. ὧν ἂν οἴωνται

8, 11. μὴ ante φείδεσθαι deest

8, 14. οἱ δὲ ἀγαθοὶ

ἱππεῖς

8, 16. μὴν καὶ τόδε

8, 21. τὸ δ' εὑρεῖν

ἀγαθὸν ἱππάρχου

8, 23. ἐκ τῶν τοιούτων

8, 25. πέντε τῶν καλλίστων

προσέχοιεν

9, 1. ἀναγινώσκειν

ἀεὶ αὐτῷ δεῖ

οὐδὲν bis scriptum est

9, 2. οὔτ' ἐν ναυκληρίᾳ, οὔτ'

9, 3. εἰς διακοσίους

9, 4. μεγάλην προθυμίαν

9, 5. ἀπεχομένων μὴ ἱππεύειν

καθίστησι τὸ ἱππικὸν

ἱππεύειν γε παραπλησίων, ἀδυν.

9, 7. συνελθόντων

9, 9. οὕτω συμβουλεῦσαι. τις

H I E R O.

1, 2. ὁ ante ἰδιωτικὸς deest
1, 3. ὑπέμνησάς με
οὕτως γὰρ
1, 4. τὰ δ' ἀφροδίσια
1, 5. ἔστι δ' ὅτε
1, 6. τῷ δ' ὕπνῳ
μᾶλλον πῶς
1, 7. ἐπεκρίνετο
1, 8. μείω πολὺ εὐφραίνονται
1, 9. πῶς δὲ πάντας
1, 10. δοκεῖ καὶ σὲ μεμνῆσθαι
1, 11. ὡς βούλονται, θεαμ.
ἔνθα τὰ ἀξιοθεώτατα
ἀνθρώποις συναγείρεσθαι
1, 12. κρείσσον τῶν παρόντων
τε ante στερηθῶσι deest
1, 13. ὥστε καὶ οἱ ἐπιδεικν.
1, 14. ἐὰν bis, vt Thiem.
1, 16. ὁρᾷς ἐκεῖνό γε·
1, 18. παρεσκευασμένα
1, 19. παράθηται
τῆς ἡδονῆς μειονεκτεῖς παρατιθέμενος
1, 21. εὐμενοῦν
1, 22. στριφνὰ
1, 23. ἢ post εἶναι deest
τρυφῆς
1, 24. ἀχαρίτων diserte, vt Thiem.
1, 25. πιμπλάμενος
1, 27. ἐν ᾧ δὲ
παρέχει τινὰ
δεύτερον δ' ὁ
1, 28. ἂν μὲν ξένοι
εὐφραινουσῶν γυναικῶν
αἱ δ' ὑπὸ δούλων
ἁλίσκωσι

1, 30. οὐδὲ γὰρ τῶν ἑτοίμων
ὥσπερ οὖν εἴ τις
τοῦ ποιεῖν ἀπολαύοι
1, 31. Δαϊλόχου ἐπὶ καλοῦ λεγομένου
1, 35. ἐπαφροδιτότατοι
καὶ αἱ ἔριδες
1, 36. οὐ ἐὰν ἐρᾷ τις
1, 37. τεκμήριόν ἐστι, ὅταν
οὐδὲ μιᾶς
ὑπηρετεῖ
1, 38. αὐτοὺς διὰ φόβον
ἐξεικάζουσιν αὐτοὺς
2, 1. πρὸς ταῦτα δὲ εἶπεν
2, 2. ἱκανώτατοι δ' ἐστὲ
2, 10. τόχμαιν ante ὄντες deest
νομίζουσι καθιστάναι
2, 11. γίνεται πολέμου
θαρσήσεια
2, 12. χαλεπὰ σὺν ταῖς πόλεσι
2, 14. ἴσοι οἱ πολέμιοι
2, 16. ὅπου οὐδὲ ἐπιψεύδονται
τὸ πολὺ νικᾶν
2, 17. αὔξει, vt Thiem.
3, 1. φιλίας καταθέασαι, ὧς κοινωνοῦσι
3, 2. ἑαυτοῦ ἀγαθοῖς
3, 3. καὶ ante ἥδιστον deest
νηποινὶ
δηλότι διὰ ταῦτα
3, 4. αὐταῖς ἀκήρατος
3, 8. ἀπεκτονηκότας
πολλῶν δ' ὑπὸ παίδων αὐτοὺς ἀπολωλότας
γεγημένους
ὑπὸ ἑτέρων γε
4, 1. ποία δ' ἀνδρί, omisso ἂν

4, 2. verba οὔτε ποτοῖς desunt
ἀπογεύσασθαι
ἀπιστεῖν. κἂν ἐν τούτοις
4, 4. μὴ δὲ τὸν συνόντα
4, 5. ἀνέστραπται
ἀποκτείναντα τὸν τύραννον
4, 6. τοῦτ' αὐτοὺς εὗρε.
ἥγηται αὐτῷ
4, 7. τι post θᾶττον deest
ἐπικινδυνότερα
4, 9. τυράννῳ τὰ παραπλήσια
4, 10. οἰκτείρει
δικαίως καλεῖ
5, 4. ξένους δεινοτέρους
5, 5. συγχωρεῖ ὁ τύραννος
6, 2. τι post φίλοις deest
6, 3. αὐτοῖς, τοῦ ἡδέως
6, 4. ἐνέπλεως ἔχειν ἐθέλειν
περὶ αὐτὸν
6, 5. ξένοις μὲν μᾶλλον, ἢ
ὑπὸ φόβον τε
6, 6. ὅ γέ τι
6, 7. πολεμίας
6, 8. τοιαῦτα ἐστὶ
6, 12. τοὺς δὲ ἐχθροὺς
6, 13. παρὰ τυράννου
ἑαυτοῦ νομίζει
6, 14. οἷόν τε ᾖ. τίνων γὰρ
τι ante δέῃ deest
6, 16. πανήσει
7, 1. ὑπομένουσιν
7, 2. καὶ ἡμεῖς
τυγχάνουσι
7, 3. ἐμφυῇ
7, 4. φέρετε ταῦτα, ἐν τῇ τυραννίδι
7, 6. οὕτω γὰρ αἱ μὴ
παρὰ τῶν φοβουμένων
7, 9. οἱ ante ἄνθρωποι deest
7, 11. οὕτως πονηρόν ἐστι
οὐδεὶς ante πώποτε deest
ὥσπερ ἂν ἅπαξ
7, 12. ἐν ταύτῃ, ἀθλιώτατον
8, 1. ἐμποδὼν σοι
8, 3. ἔπαινον deest
8, 4. παρὰ ἰδιώτου, omisso τοῦ
8, 5. διαλεγόμενοι, ὅ τε ἀγαλλόμεθα
μᾶλλον ante ὅταν deest
8, 6. ἂν ante αἶσχος deest
τυγχάνῃ
8, 9. θάλατταν
8, 10 τυράννοις ἰσότιμος
9, 1. πάλιν ὁ Σιμωνίδης εἶπεν
9, 2. ἡ ἐπιμέλεια
9, 3. τὰ ἄθλα. Et sic semper sine circumflexo.
δι' αὐτοῦ
9, 5. τὰ κωλυτικὰ οὕτως
9, 6. ἐν τοῖς συμβολαίοις
9, 7. καὶ μὰ Δί' αἱρῶν τό γε θᾶττον
ἤ τις ἄθλα
9, 9. οὐδ' αὕτη
9, 10. σκοπεῖν
ἐπιμελεῖσθαι
10, 2. ἔκπλεα videtur scriptum esse
10, 5. τῶν ἰδιωτῶν ἐπιμελεῖσθαι
ἐπίκουροι. Sed αι supra scriptum est a manu secunda
10, 6. προαισθέσθαι
ἐν στρατιᾷ
10, 7. δ' ante ἐγχειρήσοντας deest
11, 1. δ' ἕκαστον
11, 2. πρῶτον vel πρώτερον videtur esse pro πότερον

11, 4. ἂν δοκεῖς
πάντων πολιτῶν, omiſſo τῶν
11, 5. ἂν δοκεῖς μᾶλλον κοσμεῖν ἐκ τῆς σῆς πόλεως
11, 7. παρέχῃς
11, 9. οὐχ ὑπὸ ἰδιωτῶν
11, 10. θεωρήσαν τὶ, et ſupra literam ε poſita eſt litera α
11, 12. οὐ μόνον συμμάχους, ἀλλὰ
11, 14. videtur δὴ eſſe poſt νόμιζε
11, 15. δύνανται
φθονηθήσῃ, vt Thiem.

DE RE EQVESTRI.

Titulus: Ξενοφῶντος ῥήτορος περὶ ἱππ.
Prooem. κατὰ ταῦτα ἡμῖν
1, 1. πώλου, δηλονότι, τὸ σ.
1, 3. πρὸς τὸ δαπέδῳ
1, 4. παρακίμπρεται τὰ τοιαῦτα σκέλη μᾶλλον. Sed ſupra τὰ ſcriptum eſt β, et α ſupra μᾶλλον, quibus literis ſignificatur, transponenda eſſe vocabula, vt ſunt in editis.
1, 5. καὶ κρείσσους γίγνεσθαι. Sed in margine κρεισσοὺς
στερρόνῃ. Sed ſupra ſcriptum eſt ο
1, 8. δύναιτο, ὁ τοιοῦτον
ἐγκάπτοντες
1, 9. ἐξόφθαλμον εἶναι. ἐγρήγορος
1, 10. εὐρύνει
1, 12. εὐχειλότερον
ὀσφῦς γε μὴν
τὰ πρόσθεν αἴρεται omiſſo accentu
ὥσπερ μέγας ὢν
1, 16. καὶ poſt βούλομαι deeſt
1, 17. εὔπαιδος δὴ καὶ, ſed ſupra αι in εὔπ. ſcriptum eſt ο
2, 1. καὶ τῶν πολιτικῶν μᾶλλον, καὶ τῶν πολεμικῶν. Sed alteri καὶ impoſitum eſt α, et aduerbio μᾶλλον litera β. v. ad 1, 4.
2, 3. ἐπιστῆται
μετὰ ἠρεμίας
2, 5. τούτων δὲ ὅσα ἂν
3, 1. αὐτόν τις ἡλικία
3, 2. δ' ἥκιστ' ἂν
δ' ἐξαίροιτο
3, 3. προσιέμενοι
3, 4. παρεστηκότας ἱππεύων
ἀμφοδέους
3, 8. εἰ δ' ἄλλως
3, 9. φύσει φυλακτέον
3, 10. γίνεται
3, 11. δὴ νεύματα
3, 12. τῷ ἀναβάτῃ
4, 1. οἷόν τε εἶναι
4, 2. ἔστι δ' ὥσπερ
4, 3. videtur ſcriptum eſſe ἰσχύνης pro ἰσχύν
τὰ δὲ, ὡς μὲν μὴ ὑγρὰ εἶναι, ἄπορ.

ἄπερ.
ἀφεστηκότων
4, 4. ἂν ante αὖ deest
κατευρύνοι, εἰ λίθων
ὅσων μναιαίους
καταβάλλοι
4, 5. οὕτω καὶ περὶ
ἀπαλύνει
5, 3. ἐπὶ καλίστραν
5, 7. ἐπὶ πλεῖστον
ἐξικνούμεναι, vt videtur
5, 8. προκόμιοί τε
5, 10. διαπονήσηταί τε
6, 1. τῷ δ' ἵππῳ ὠφελιμ.
ψήχει. Sed supra scriptum est ει
6, 2. ὡς ὅ αὔτως
6, 3. ποιήσαντα προσιέναι, vt Thiem.
δύναιτ' ἂν χρῆσθαι
6, 4. οὕτως μάλιστα
6, 5. τῷ δ' αὖ·
6, 6. τῷ ἀναβάτῃ deest
θελήσειεν. Sed in margine δεήσειεν
6, 8. μηδ' οὕτω
6, 9. verba ὥστε μὴ ἀναίσθητον εἶναι posita sunt post ὁ μὲν γαρ — τυλοῖ
· τὸ στόμα
· ὁ δὲ ἄγαν
6, 10. παρωξύνθαι, vt Thiem.
6, 13. μεταμέλειν
7, 1. παραδέξηταί τὸν ἱππέα ὡς
ἀναβησόμενον
ψαλλίου
ἀνιῶν τῶν τριχῶν
μὴ δὲ καθ' ἕνα
7, 2. ῥᾶχιν
καθέτω ἐπὶ τὸν ἵππον

7, 4. τούτου δ' ἕνεκα
7, 5. ἐφιππείου
7, 7. ποιεῖν ἔτι
ἐφάλλοιτο
7, 8. δόρυ λαβεῖν, ἕως ἂν
7, 9. μὴ δὲ — μὴ δὲ
7, 10. κουφαγωγότερος
7, 11. ἐπεὶ δέ περ
ἐπὶ τῷ ῥαβδοφορεῖν
7, 12. ἂν ante ἄρχοιτο deest
7, 17. εἰς τὸ εὐθὺς
αἱ τοῦ διώκειν
7, 18. μὴ πρὸς ἵππους
ἐκ τοῦ ταχέως
8, 1. ἔστι δ' ὅπου διαπηδᾷν,
ἔστι δ' ὅπου
8, 2. εἰ δέ τι (ε est a manu secunda)
8, 3. τὸ μὲν γὰρ
καταβεβλημένον
8, 4. ἐθέλει. Sed η supra scriptum est.
τὸ καιροῦ
8, 5. ἐπὶ ante μικρᾶς deest
διδάσκειν, παιδεύειν
ἢ ἀνιέναι πῇ τὰ ὄπισθεν
8, 6. εἰς ante τὰ κατάντη deest
8, 8. κακὸν χαίτης
βαρύνεται
ἑαυτὸν ὑπτιώτερον
8, 9. ὀρθῶς δὲ ἔχει
μακρᾶς
τῷ ἵππῳ καὶ ταῦτα
8, 10. ἐλαύνοντα ἀνακρότως. Sed huic vocabulo superscriptum est α, illi β. vid. ad 1, 4.
ὁ μὲν φεύγει
ὁ δὲ διώκει

8, 11.

8, 11. ἐλκύσαντες ἐφ' ἑαυτὸν

8, 12. τοὺς ἀντίους

ἐμπρεπόντοις

8, 13. βούληται, ἀντιχαρ.

κολάζοις

8, 14. ἀποβαίνει

9, 1. καὶ ἵππον καὶ πῶλον

διαφθεῖραι

εἴ ποτε συμβαίη

9, 2. ἥκιστα ἂν

χαλεπὸν οὐδὲν, sed literis ου superscriptae sunt literae μη

9, 3. οὕτω καὶ ἵππον ἀναβάσει

ἥκιστα ἀναβαίνων

ἠρεμήσαντα

λανθάνοι αὐτὸν

9, 5. ὁρμώμενον καὶ τοῦ ῥοῦ

9, 7. γιγνωμένου

9, 8. τοῦτον εἰς τὸ τάχιστα

δεῖ παραβάλλειν

9, 9. χαλαρότητι λειώδη αὐτὸν

ἐθίζειν αὐτὸν

καὶ τὸ ἠρεμεῖν

9, 10. ποππυσμῷ

9, 11. φαίνεσθαι deest

10, 2. τά τε γὰρ σχήματα

10, 4. αὖθις θέλῃ

10, 6. τοὺς δὲ χιτίνους, ὀξεῖς

διὰ τοῦτο ἀφίῃ

τὰ δὲ ὑπὸ τοῦ τραχ. λείῳ ποίει

10, 7. θαμεινὰ ἀπερείδηται

ὑπ' αὐτῶν ἀφίῃ

10, 9. ἡ ἄλυσις

ἔχοι τις

διώκων, ὀδεῦσιν ἀμελῇ, τοῦ

10, 10. ὥσπερ ῥᾳδίως

εὐρύστομα. Cf. 1, 10.

ὑγρότερά ἐστιν

10, 11. τὰ δέ γε ταῦτα πάντα ποιῇτ.

10, 14. τὸν καιρόν. οὐδὲ τὸ πάντων

10, 15. μὲν post εἰθισμένος deest

δήπου ἡμῖν ἦν

post πεισθεὶς nullum extat lacunae vestigium

10, 16. ἐνταῦθα ὑφ' ἡδονῆς

11, 2. τὴν ὀσφῦν

11, 3. αὐτοῦ ἀνακρ. Sed correctum est αὐτῷ

ὀκλάζειν

αἴρειν

11, 5. διδασκαλιῶν

κατὰ γνώμης

11, 6. μαστιγῶν καὶ κεντρίζων

11, 7. καλῶς μετεωρίζαι, vltimae veró syllabae litera η superscripta

11, 9. θαυμαστὸν, ἢ ἀγαθὸν

11, 10. φανῇται

11, 11. δῆλον ὅτι

ἕποιντο ἂν

12, 1. πεποιεῖσθαι

φέρειν τὸ σῶμα

12, 4. τὸ δὲ περὶ τὸ ἦτρον

ἄγειν τὰ βέλη

12, 5. τῶν ἡνίων

12, 6. οὖν ante θώρακος deest

γιγγλύμοις

προσθεταί. ὅταν μὲν διήρηται

καθαίρηται

12, 7. ἀφυλακτέον ἔσται

12, 8. γίγνεται

ταῦτα γὰρ καὶ τῷ ἀμβάτῃ

12, 9. ἄλλα τοῦ ἵππου
12, 10. κριπίδες
12, 12. τὰ κρανίκα εὖ, ψαλτὰ μᾶλλον
καὶ γὰρ ἐξαφαίνει
εἰς τοὔμπροσθεν
12, 14. ἐξανιστάμενος δὲ

DE LACEDAEMONIORVM REPVBLICA

In titulo: Ξενοφῶντος ῥήτορος
1, 2. θέντα αὐτοὺς
ηὐδαιμόνησαν
1, 3. ἵνα ἐξαρχῆς
πάμπαν ἀπεχομένας
χρωμένας
1, 7. πρεσβυτάτῳ ἐποίησε
1, 8. νόμον ἐποίησε, ἥν τινα
1, 10. ἀπετέλεσεν
2, 1. εὐθὺ μὲν
ἐφιστᾶσιν
ἀπαλύνουσι
2, 2. ἰδίᾳ ἕκαστος
ἐφιστάναι
αἰδώ, sed paulo post πειθώ
2, 3. ἀπαλύνειν
ἔρθια δὲ βαίνειν
καὶ ἀνθορεῖν
ὑποδεδημένον, vt videtur
2, 8. δῆλον δ' ὅτι
δῆλον ὅτι μηχανικ.
2, 11. ἐπιττάττειν
2, 13. ὥσπερ ἠλεῖοι
2, 15. ἐποίησε ἂν Λακεδαίμονι μηθὲν
3, 2. καὶ ante ἀπὸ deest
3, 3. γὰρ post καταμαθὼν deest
3, 4. ἐν τῷ bis positum est
3, 5. ἐμφανιῶσαι βουλόμενος
3, 6. γοῦν
4, 2. ἀξιακροατοτάτους
ἀξιοθεατοτάτους
συμβάλοι
4, 3. τούτων δ' ἕκαστος
4, 4. τοῖς μὴ ἀποστείλασιν
4, 5. ἔσονται
παντὶ σθένει ἄν. ἀνάγκη
4, 6. καθιστάναι
4, 8. κωλύει. Sed supra ει positum est ∴, h. e. οι. vid. ad Hipparch. 7, 8.
5, 1. οἷαν
5, 3. καὶ σῖτόν τε
ἀργευομένων
ὅτι καὶ ἀργόν
5, 4. τοῦ ποτοῦ
γε μὴν συσκηνούντων
διαφθείρει. καὶ γὰρ
5, 6. ὥστε ἐκεῖ, ἥκιστα
5, 7. ἢ ἔξω εἴτηεις
ἔνθαπερ
5, 8. ἐνοῦν
αὐτός τι τῇ ἑαυτ.
ἀρκοῦντας τὸ σῶμα
6, 3. εἴ τι δεηθείη
χρησάμενος, καλῶς ἀπο-
πεθ.

6, 4. ὅσαν ἂν δέωνται
οὕτω μεταδόντες
7, 2. ὅσα δὲ ἐλευθερίαν
ἔργα αὐτῶν
7, 3. ἴσα μὲν
οὐδ' ἱματίων
8, 4. εἴρξαί γε
8, 5. ἐπεὶ δ' ἀνεῖλε
9, 1. Λυκούργου, καί τό γε
εὗροι sine accentu
9, 4. ἐν παλαίσματι
9, 5. πολλάκις δ' ὁ
ταύταις τῆς ἀνδρείας
10, 1. καὶ εἰ μέχρι
inter τῷ et τέρματι est lineola, — quasi aliquid desit
10, 4. ὅτι ὅπως οἱ βουλόμενοι
σὺν οἱ ἰδιῶται
10, 7. ὁμοίως ἅπασαν. Sed vltimo α superscriptum est ι.
11, 2. ἀπαρουσι
δεηθείη ἂν πάντων
11, 3. χαλκῆν
11, 4. τῶν πολεμικῶν ἔχει μορῶν. Litera ε in nomine πολ. supra scriptum habet ι, syllaba λε interlita est, et syllabae μι superscripta syllaba τι
11, 6. ὧν δ' οὐδ'
11, 7. τοῦ Λυκούργου
11, 10. ἦν δὲ ἐκ τῶν δεξιῶν
ἀντιπάλους τοὺς λόχους
12, 2. φυλακὰς γε μὴν
παρὰ τὰ ὅπλα
12, 3. αὐτῶν τις, συμπαρόντος
12, 4. εἴργουσιν
ἕνεκα ποιοῦσι
12, 5. ὅσα περ ἂν
δεῖ δὲ οὔτε περίπατον, οὔτε μηδεὶς τῶν αὐτοῦ
13, 2. ὁ βασιλεὺς ἐκεῖ. Sed δὲ positum est paulo supra lineam inter βασ. et ἐκεῖ.
13, 5. ἐφόδων δύο
ὁ βασιλεὺς προκαλέσας
13, 6. ὁ post ἡγῆται deest
13, 7. τῶν περὶ δαμοσίαν
inter τοῦ στρατοῦ et ἄρχοντες nulla apparet lacuna
ἀπροσκοπτέον. Omisso ἐστι
13, 8. Καλλὰ δὲ καὶ τάδε ὠφέλιμα
13, 9. κεκριμμένῳ
ἀμφ' ἑκάστου
καλῶς γίγνεται
13, 10. τούτου μὲν Λυκοῦργος βασιλεύς. καὶ
14, 1. ἔροιτο εἰ καὶ νῦν ἕτοιμοι
14, 2. τὰ μέτρια ἑκόντας
14, 4. νῦν δὲ ἐπίσταμαι
15, 1. ἐξαρχῆς
15, 3. ὧν περιοίκων
15, 5. δύο ἑκατέρῳ προαλέσθαι
ἀπαρῆσαι
15, 6. ἀφθονίαν deest
τῶν ante ἐφορικῶν deest
15, 8. Inde a verbis ποιήσαι τῆς δυνάμεως vsque ad finem libri ita scripsit ac dispofuit librarius verba, vt formam crucis

cis efficiant, cuius in angulis inscripta sunt verba Ἰησοῦς Χριστὸς νικᾷ, sic:

ĪC	X̄C
NI	KA

OECONOMICVS.

In titulo: Ξενοφῶντος ῥήτορος

1, 1. δέ ποτε αὐτοῦ καὶ περὶ
ἡ ante χαλκευτικὴ deest

1, 2. δυνάμεθ' ἂν

1, 3. τίς αὐτῷ
ὁ ante οἰκονομικὸς deest

1, 4. ἄρα
φέρειν τ' ἂν

1, 5. οἶκος δὲ τί δοκεῖ. Sed inter δὲ et τί supra scriptum est δὴ.
ἢ καὶ ὅσα τίς
ὅσα τίς κέκτηται

1, 6. φήσομεν αὐτῶν εἶναι
πρὸς ἔτι καὶ

1, 7. τούτῳ κτῆμα ἐγὼ καλῶ
σὺ δ' ἔοικας. Sed δ' superscriptum est
νομίζω μᾶλλον, ἢ χρήματα

1, 8. μὴ ἐπίσταται αὐτῷ
χρήματα γ' ἐστὶν ἀγαθὸν
μέντοι χρῆμα ἐστίν. εἴπερ

1, 10. ἀποδιδοῖ τό γε

1, 12. ἐπιστῆται vtroque loco, it.
εἰ μή τις ἐπιστῆται χρῆσθαι αὐτ.

1, 13. οὕτως συνομολογεῖν
οἷον ἑτέρων. Sed alteri ε superscriptum est αι
ὑποκύψαιμεν
γίγνονται

1, 14. ὥστε μὴ δὲ χρήματα
ἢν τις ἐπιστῆται

1, 15. οἱ ἐχθροί γε ἄρα
ηὐξημένοι εἰσιν

1, 16. ἐκεῖνο δ' ὑμῖν. Sed υ est a manu emendatrice
οὔτε τὰ κτήματα

1, 17. ἐνίων γε δοκούντων εἶναι

1, 18. οὗτοι εἰσὶν, ἔφη ὁ Κριτόβουλος

1, 20. γίνονται. ὅτι λῦπαι ἄρα ἦσαν, ἡδοναῖς περικεκαμμέναι

1, 21. ἔφη, ὦ Σώκρατες
πρὸς τῷ ἐργάζεσθαι
ἀμηχανίας

1, 22. ἐπειδ' ἂν δὲ

1, 23. πολέμιοι γ' οὖν ἤδη
εἶναι σωφρονήσαντας

2, 2. οὔκουν ἔγωγε, ἔφη
γε post μέντοι deest
ναὶ μὰ Δία

2, 3. bis πόσον pro πόσου
ἔφη ὦ Σώκρατες

2, 4. ἐμοὶ ante ἀρκοῦντα deest
οὐδ' ὡς ἂν

2, 5. ἢ ὅσους οὔτε

2, 6. ἢ εἰ τ' αὐτων, superscripto εἰ

2, 8. κατακλύσειαν ἂν

ὡς ante παρὰ σοῦ deest
2, 9. οἰκτρῶς γένωμαι
ὅτι ὀλίγῳ μὲν
μὴ δὲ ἑκατοστὸν
προστατεύειν με σοῦ
2, 11. οὐδὲ ἄλλο οὐδὲ ἓν
οὐδὲ πώποτ'
2, 12. ἐν τοῖς αὐτοῦ
2, 13. νυνὶ ἐθέλεις
εἰ ἐπιχειρήσαιμι ἐν τῷ σῷ
οἴκῳ μανθάνειν
2, 15. μουσικὴν μαθεῖν παρ' ἡμῶν
2, 16. ἄλλους ἐμοῦ δεινοτέρους
2, 18. συντεταγμένη
3, 1. ἔφην ἐγώ σε
ἣν σου ἀποδεικνύω
3, 2. ὅταν δέωνται
μὴ δὲ εἰδότας
πολλὰ δ' ἀνιῶντας
3, 3. χώρα γε ἐν ᾗ
ἄλλα ἔνθα
3, 4. τοῦτό σοι δείξω
3, 5. παραπλησίους
3, 6. εἰς τ' ἀναγκαῖα
ἔφη post αἴτιον deest
3, 9. θεῷ γὰρ αὐτοὺς ὑπὲρ
οὐ μωρὸς εἴη
3, 10. χρήσιμαι
ᾗ οἱ πλεῖστοι λυμαίνονται
3, 11. πότερα χρὴ
ἂν κακουργῇ
3, 12. ἀπαληθεῦσαι
3, 13. εἰ ante ἐξαμαρτάνοι deest
3, 14. ἢ αὐτοὶ ταύτας
3, 15. τοὺς ἀξίους λόγου
4, 1. πρέπει ἂν μάλιστα. Sed supra αι scriptum est .·, h. e. αι. vid. ad Hipparch. 7, 8.
αὐτὰς ἐπιδείκνυε
4, 2. βασανανεικαὶ
καὶ ἐπιῤῥήτοι τέ εἰσι
4, 3. μάλιστα ἔχουσαι
κακὸν καὶ φίλοις
ἐν ταῖς ἐν πολέμοις, vt Thiem.
4, 4. τῶν Περσῶν
4, 5. ἔφη ὁ Σ.
ἐθνῶν λαμβάνειν τέταχε
4, 6. τρέφειν
ᾧ τούτῳ προστέτακται
ὁπλίσθαι
τὴν αὐτοῦ οἴκησιν
4, 7. δοκίμους, ἵππους τε
οὓς δ' ἂν εὕρῃ
4, 8. ἐφορᾷ, αὐτὸς καὶ δοκιμάζει.
4, 9. εἰ δ' ἄρχουσι τῶν ὡπλισμένων
4, 13. ἐπιμελεῖσθαι τούτων
κἀγαθῶν μεστοί, οσα-φύειν θέλει
4, 14. ὡς κάλλιστοι
4, 17. Κῦρος μὲν τοίνυν
καὶ ἐπηγγέλλετο
πολεμικὸς εἶναι
4, 18. τὸν ante βασιλέα deest
4, 19. ἑκόντες πείθωνται
γε ante Ἀριαίου deest
Ἀριαῖος γὰρ ἔτυχεν
4, 21. ταῦτα post πάντα μὲν deest
4, 23. τῶν ψιλῶν
ἢ γὰρ σὺ
4, 24. ἄν γέ τι
5, 2. πρὸς ἔτι
ἴσοι κοσμοῦσι
5, 3. συνῄετο

5, 4. γυμνάζουσα
ἀνδρίζεσθαι πρωῒ
5, 5. συνεπαίρει τη (sic) γῆ
5, 9. εὐμάρεια ἐν χώρᾳ. τῷ
5, 12. ἡ γῆ θέουσα
5, 14. τοὺς πολέμους
5, 18. ὅτι δὲ τῆς γεωργικῆς, τὰ
5, 19. ἐξαρεσκευομένους
6, 1. σὺ δ' ἡμῖν ἔνθεν
οἰκονομίας, ἃ ἀπέλιπες
6, 4. οἶκος δ' ἡμῖν
ἑκάστῳ εἴη ὠφέλιμον
6, 7. οὕτως γὰρ
6, 11. ὦ Σώκρατες, ἔφη,
ἑκάτερα ἀκούειν
6, 12. πάνυ ἔφη ἂν ὁ Κριτ.
6, 16. ἀλλὰ ἐνίους
7, 1. σχολάζειν κάθισαι
τά γε πλεῖστον
7, 2. οὐκ ἔνδον γε διατρίβεις
7, 3. οὐδαμῶς ἔνδον διατρίβω
ἐστιν ἱκανὴ διοικεῖν
7, 4. πότερα σὺ αὐτὸς
7, 5. δὲ ἀκούσοιτο
7, 8. συνηύχετο
πολλὰ ὑπισχομένη
7, 10. καὶ ἔτι θασσύστο
ἔδωσαν
7, 11. βουλόμενος. Sed correctum videtur βουλευόμενος
οἴκοι τε καὶ
7, 12. ὅτι βέλτιστα παιδεύσομεν
γηροβοσκῶν
7, 13. πότερος ἄρα
7, 14. ἐμὸν δ' ἔφησεν ἡ μήτηρ ἔργον
7, 15. καὶ ante ἐμοὶ deest
οὕτως ποιεῖν
ὅτι πλεῖστα
7, 16. καὶ τί δὲ ἔφη ὁρᾷς ἡ γυνὴ
7, 17. καὶ τί δὴ ταῦτ' ἐστίν,
7, 18. διεσκεμμένος. Sed κ bis scriptum est, et inter vtrumque κ videtur esse σκ
αὐτῷ εἰς τὴν
7, 19. τὸ μὴ ἐκλιπεῖν
γηροβοσκοὺς
στεγῶν δεῖται δηλονότι
7, 20. ἔχειν post στεγνὸν deest
νεατός
7, 21. σώσαντος
δεόμενα ἐστὶ
7, 22. verba τὴν δὲ τοῦ ἀνδρὸς — ἐπιμελήματα desunt
7, 25. φυλάσσειν vtroque loco
7, 30. καὶ ὁ νόμος αὐτὰ
verba τοῦ οἴκου desunt
ἀποδείκνυσι. καὶ ὁ θεὸς ἔφη
κάλλιον ἔνδον μένειν
7, 33. ἐκείνη μὲν ἐν. Sed μὲν deleto superscriptum est τε
7, 34. τὸν γιγνόμενον τόκον
οὐκ τῶν ἑπομένων τινὶ ἡγ.
7, 35. ἔνδον ἔργον ἐργαστέον
7, 36. ἡ ante εἰς τὸν ἐνιαυτὸν deest
7, 38. ἐκείνῃ ἐκλείπῃ
ἀπολειπτέον εἶναι
7, 39. μᾶλλον τοίνυν
7, 40. μάτην ποιεῖν
7, 42. θεράποντα ποιήσῃ
οἴκου φυλακὴ ἀγαθὴ γίνῃ
7, 43. τὰ πρῶτα
8, 1. ἐκ τούτων αὐτὴν κεκινημένην
ἀχθεσθείην γε οἶδα αὐτὴν
inter

inter εἶχε et μοι interposita est lineola —

8, 2. ὅ σε αἰτῶν
τὸ ζητοῦντά τι μὴ δύνασθαι λαβεῖν
μὴ δὲ ζητεῖν
ὅτι ante οὐ τάξας deest
ὅποι λαμβάνειν

8, 3. ἡ ante τάξις deest

8, 4. ἄτακτος μένουσα
ἐὰν post πορευθείησαν deest
ἐπικώλυσιν

8, 6. κατὰ τάξεις ἐλαύνοντας

8, 7. οἱ ante ὄπισθεν deest

8, 8. προσνεύουσιν

8, 10. ἵνα post γύναι deest
ἐστὶ, ταχὺ ἐγχειρεῖ

8, 11. πλοῖον, τὸ φοινικοῦν

8, 13. καὶ ὅσα ἔφη ἐγὼ πάντα
οὕτω κείμενα
ἀνεσκευασμένα εἰσιν

8, 18. ἀγαθῶν τετάχθαι
συμφέρει. ὡς δὲ καλόν omisso εἴρηται.

8, 19. δὲ ante ἱμάτια deest, vt ante στρώματα
χύτρας, φησὶν, εὔρυθμον

8, 20. ἐκ ποδῶν

8, 23. περὶ μὲν γὰρ δὴ

9, 1. πῶς τι ἐπακούειν. ὧν δὲ ὑπεσχῆτο

9, 4. ἀπεδείκνυον
ἔχειν ante ψυχεινὰ deest

9, 7. ταμιουργικῶν

9, 8. τὰ ante εἰς ἐνιαυτὸν deest
διηνέγκομεν

9, 9. καθ' ἡμέραν

9, 10. ὅτι ἂν τῷ διδῷ

9, 17. ἃ ἂν βούληται. ἕκαστα

9, 19. ῥᾷον deest

10, 1. νὴ τὴν Ἥραν, ἔφη,
καὶ ἄλλα ἔφη τοίνυν. Sed supra τοίνυν positum est α, et β supra ἔφη. vid. de re equestri 1, 4.
τὰ ποῖα, ἔφη ἐγὼ

10, 2. ψιμυθίῳ
ἔτι δοκεῖ εἶναι
πολλῇ δ' ἐγχούσῃ

10, 3. πλείω ἐστί μοι τῶν ὄντων
κίβδηλον δηλοίην σε καὶ ὅρμους
ἐξιτήλας

10, 4. ἔγωγέ σε δυναίμην
σε post ἀσπάσασθαι deest

10, 5. ἀνδρεικέλῳ. ἐπιδείκνυμί τε

10, 6. ἥδιον ὁρῴην, ἢ τοὺς σοὺς, ἢ ὑγ.

10, 7. ψιμυθίου

10, 8. ἔξω πῶς
ἐξανιστάμεναι

10, 9. ἔτι post πώποτε deest

10, 10. ἦν δεῖ

10, 12. ὁπότ' ἂν ἀνταγωνίζηται

11, 1. ἐντεῦθεν δ' ἐγὼ
ἀμφοτέρῳ ὑμῶν

11, 2. ἃ ἐγὼ διατελῶ ποιῶν. Vltimo verbo superscriptum est α, penultimo β. v. ad 1r. 1, 4.
μεταρυθμήσῃς

11, 3. ἀνοητότερον

11, 5. οὐδὲ ὑγιαίνοντα

11, 8. ἐγὼ μὲν ἄρχομαι

11, 9. ὅπως πλουτεῖς
ἔχεις πράγματα
καὶ πάνυ γ' ἔφη

verba

verba κατ' ἐμὲ in margine scripta sunt

11, 10. ἄνευ τῶν ἄλλων δεῖσθαι
πολλοὶ δὲ ἀγαπῶσιν
οἱ δὲ δὴ δυνάμενοι

11, 11. θέμις εἶναί σοι
σώζεσθαι. τῆς δὲ

11, 12. τὰ ἱκανὰ ἔχει
ἡ ὑγεία
ἡ ῥώμη προσγίγνεται
ὀρθῶς δὲ ἐπιμελομένῳ

11, 13. ἐκπονοῦν ταφῆς. καὶ ἐπιμελόμενον

11, 14. δεόμενον ἰδεῖν

11, 18. τοῦ ante χώρου deest
ἀπεστλαγγισάμην

11, 19. τῷ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ
πρὸς τὴν ὑγείαν, καὶ τοῖς πρὸς

11, 22. μελετᾷν ἀπολογεῖσθαι

11, 23. verba ὅ τι ἂν ψεύδηται desunt

11, 24. τά τ' ἂν μὴ βουλώμεθα

12, 1. ἡ ante ἀγορὰ deest

12, 2. μὴ ἀποβάλῃ
ξένοις ἀναμένειν
ὦ Σώκρατες, ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος

12, 4. ἐπιμελούμενος

12, 5. δεήσειν αὐτὸν
εἰ μέλλει
ἐπιστήμης γίγνεται. Sed correctum est γίγνηται

12, 6. ὅντινα ἂν βούλει

12, 8. εἶναι σφίσι τι ἀγαθό. Inde ab his verbis desunt omnia, quae in caeteris libris sequuntur, vsque ad 19, 15. sine vllo lacunae indicio. Pergit codex a primis 19, 16. verbis: ἆρ' οὖν, ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος.

19, 16. ἐρωτῶν post αὐλητῶν deest
καὶ περὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων
πώποτε ἐδίδαξέ με

20, 1. εἰ οὕτω γε καὶ ῥᾴδιον

20, 2. ἐγὼ δή σοι γε λέξω.
οὐδ' ἡ ἀνεπιστημοσύνη

20, 3. οὐδ' ὅτι, vt Zeun.

20, 4. ὡς φυτεύσει

20, 7. ποιοῦσι οὕτως

20, 8. βέλτιόν ἐστι
πρὸς τοῦ στρατοπέδου. Sed vltima litera praepositionis est deleta
ὡς ἔχει. Sed correctum est ἔχῃ

20, 9. οὐ πάνυ χαλεπὸν

20, 11. ἐκ πεδῶν

20, 12. καὶ ὁπόσα δὲ
ἀνάλμοις καὶ ὑγροῖς τε καὶ ξηροῖς

20, 13. μὴ δὲ φυτὸν

20, 15. αὐτὸν πείθει

20, 16. μέγα δὲ ἔφη διαφέρειν
ἔφη post γεωργίαν deest
ἔχει τινὰ
μὴ ἐπιμελεῖται

20, 18. ὅταν ὁ μὲν πράσσειν ἐφ' ᾧπερ

20, 20. πῶς οὖν οὕτως

20, 21. ταῦτα οὐκ ἔτι

20, 22. δυναμένοις καὶ συντεταγμένοις

20, 23. τὸ ante βέλτιον deest

20, 24. οὕτω ῥᾴδιον καὶ μαθεῖν ἐὰν βούλῃ

20, 25. τοιούτου χώρου, ὅπως ἔχῃ ὅτι ποιῇ

20, 27. λέγεις, ἔφην ἐγὼ

20, 29. ἀποδιδῶνται διδῶνται ἐξοικοδ.

ἦ μὴν, πιστεύειν

ταῦτα πάντα, ἐφ' ὧν ἂν

21, 3. ἐθελοντὰς πονεῖν

21, 4. εἴ τι τῶν αἰσχρῶν συμβαίνει

21, 5. ἔχουσι αἰσχρόν τι ποιοῦντες

21, 6. καὶ τὸ φιλοτιμεῖν καὶ τὸ φιλοτιμεῖσθαι

21, 7. οὕτω δὴ ἐῤῥωμένοι

οὐ μὰ Δία, οὐχ

ἵππον ἄριστον ἔχοντες

21, 8. πολλοὶ ἕπονται

οὗτος λέγοιτο. Sed olim fuerat οὕτως

21, 10. τοῦ γε δεσπότου ἐπιφανέντος αὐτῶν, ὦ Σώκρατες

τῶν κακῶν τῶν ἐργατῶν

μεγίστως, vt videtur, pro μέγιστα

21, 11. τοῦτό γε ὅτι ἐγὼ λέγω οὐδ' ἅπαξ

21, 12. σαφῶς φείδονται τοῖς

VARIETAS LECTIONIS

E GAILII CODICIBVS

OECONOMICVS

In titulo post Ξενοφῶντος Codex A addit ῥήτορος

1, 1. ἢ ante χαλκευτ. et τεκτον. deest in A

1, 2. οὕτω καὶ etc. absunt ab A

1, 5. A habet εἰκὸς δὲ δή τι

1, 6. A γελοῖον μέν τ' ἔφη

1, 7. A τοῦτο κτῆμα ἐγὼ καλῶ

1, 8. A χρῆμα ὅστις ἐργάζεται

1, 10. A μὲν ἀποδιδοῖτο

1, 12. A εἰ μή τις ἐπίσταται. Quod Atticum vocat Gailius, sed ἐπίστασο recentius

1, 13. A τὸ ὑοσκύαμον

A οἱ φαγόντες αὐτοὶ

1, 15. A τυραννιῶν, vt Thiem.

1, 16. A τὰ κτήματα

1, 17. A ἐνίων γε δοκούντων

1, 18. A οὗτοι εἰσὶν, ἔφη

1, 20. A. B C ἡδοναῖς περιπεπεμμέναι, vt Cod. Lips. Probat Gail.

1, 22. A ἕως μὲν ἂν ὁρῶντας

A ἀναγ-

A ἀναγκάζουσι φανερὸν
A ἃ ἂν αὐτοὶ ἐργάσονται
2, 1. A ὅ τι ἔχοις ἀγαθὸν
2, 5. A ἢ ὅσους οὔτε ἀνθρώπους. Probat Gail.
2, 6. A τ' αὐτῶν λάβοιεν
2, 7. A πράγμασι, vt Thiem.
A ἐξῆν σοι
2, 8. A κατακλύσειαν
A ὅμως παρὰ σοῦ
A βλέπουσι pro ἀποβλ.
2, 11. A οὐδὲν πώποτ' vt Thiem.
2, 13. A νυνὶ ἐθέλεις
A ἐπιχειρήσαιμι ἐν τῷ σῷ οἴκῳ
2, 15. A μαθεῖν σου παρ' ἡμῶν
2, 16. A ἐμοῦ δεινοτέρους τοὺς
3, 5. A ὅσον δέονται
3, 9. A ὑπὲρ τοὺς τραγῳδοὺς
A βούλῃ
3, 10. A ᾗ οἱ πλεῖστοι λυμαίνονται
3, 15. A τοὺς ἀξίους λόγου
4, 1. A ἐμοὶ πρέπει
A αὐτὰς ἐπιδείκνυε
4, 2. A ἐπίῤῥητοί εἰσι, vt Thiem.
A σκιατροφεῖσθαι
4, 5. A λαμβάνειν pro λαμβάνει, omiſſo δασμοὺς
4, 6. A τρέφειν
4, 7. A δοκίμους ἵπποις
4, 13. A ἐνοικεῖ, καὶ ὁπόσας ἐπιστρ. ἐπιμελεῖσθαι
4, 17. A ἐπηγγέλλετο
4, 21. A πάντα μὲν θαυμάζω
4, 24. A καὶ ἂν γε τι
5, 3. A πρεσβευτικὴ τέχνη
A ψύχει — θάλπει
5, 4. A ἀνδρίζεσθαι
5, 5. A συνεπαίρει τῇ γῇ. Probat Gail.
5, 12. A. B ἡ γῆ θέουσα
5, 15. A προθύμως
6, 7. A ὅπως παιδεύονται
6, 12. A διηγήσομαι
7, 16. A ἐφύτευσάν τε
7, 21. A τὰ τῶν στεγνῶν, vt Thiem.
7, 30. A ὁ νόμος αὐτὰ
τοῦ οἴκου deeſt in A
A et B ἀποδείκνυσι καὶ ὁ θεὸς
A κάλλιον, ἔνθεν μένειν
7, 33. A εἰσφέρει
7, 37. A εὐχαριστότερον. Probat Gail. pro ἀχαριστ.
7, 42. A φυλαξαμένων, vt Cod. Lipſ.
8, 1. A αὐτὴν κεκινημένην
8, 2. A αὐχμὸν· μηδέν τι, εἶπον, ἀθυμήσῃς
A omiſit ὅτι ante οὐ τάξας
A ὅποι λαμβάνειν
8, 3. A ὡς τάξις, omiſſo ἡ
8, 4. A πορευθείησαν ἔχοντες οὕτως ἐπικώλυσιν ἀλλήλους
8, 6. A ἡ στρατιὰ
A κατὰ τάξεις
8, 8. A τοι ἡ σεσαγμ.
A πορεύουσιν, et in margine προσνεύουσιν
8, 13. A ἀσυσκεύαστά ἐστιν
8, 17. A πλουσίοις pro πλοίοις
8, 21. A ζημιωθέντες — πονήσαντες
9, 4. A omittit ἔχειν poſt θέρους

9, 14. A ποιεῖ, ζημ.
9, 19. A omittit ἔξον
10, 2. A omittit ἔτι
10, 4. A omittit σε post κατάσασθαι
11, 6. in margine A legitur ὂν, quod pertinet ad θεμιτὸν
11, 12. A προσγίγνεται
11, 14. A κἂν μέν τοι
11, 18. A omittit τοῦ ante χώρου
11, 19. A συνεσκευασμένως, vt Thiem.
12, 2. A ἀποβάλῃ
12, 5. A δεήσειν
12, 11. A ἐπιμελεῖσθαι
12, 20. A omittit ἔχειν et λέγεται
13, 3. A ἐὰν δὲ μὴ et in margine ἐ. δ. μὴν
13, 10. A ἃ δεῖ pro ὅσα δεῖ
13, 11. A τυγχάνοντα
14, 6. A προσφέρειν
14, 7. A post ἀδίκων habet virgulam
14, 10. A τοῦ ἐθέλειν
15, 1. A ἀποδεικνύων.
15, 3. A ὡς pro ἕως
15, 4. A γὰρ ὠφελιμ. vt Thiem. cum Bach. habeat γε
16, 12. δεῖ deest in A
16, 14. A ὀπτεῖτο
19, 14. A πάλαι ἦρον
19, 15. A ἀναπεισθεὶς
20, 3. A προσεργάζεσθαι
20, 8. A πρὸς τοῦ στρατοπέδου
20, 29. A πάντα, ἐφ' ὧν

DE RE EQVESTRI.

Prooem. B omittit τὸν ante κατὰ
B habet ἀξιοπιστότερον
1, 1. B γράψωμεν
1, 8. B πρὸς τοῦ ἀναβάτου
1, 12. B εὐχειλότερον
1, 14. B ἔχει pro ἔχῃ
B τεκμήραιο, vt Thiem.
2, 1. B et C εἶναι τῷ μὲν νέῳ, omisso καὶ, vt Thiem.
2, 3. B καὶ μὴ ὀργίζεσθαι
3, 1. B omittit τὶς ante ἡλικία
3, 7. B ὅσον περ
3, 9. B post ὑπόπτας habet φύσει
3, 11. B νάματα pro δινεύματα
4, 1. B ταμείου
4, 2. B αἰσθόμενος
4, 3. B ἀφεστηκότων
4, 4. B τοὺς πόδας κατευρύνοι
B ἀμφιτόμων et μνααίους
5, 3. B ἀχαλίνωτον ἄγοι
5, 4. B δυσκολῇ, vt Thiem.
5, 7. B ἀμβάτῃ.
6, 3. B δύναιτ' ἂν
6, 5. B ἀγωγεῖ
7, 1. B ἀνιῶν
7, 2. B καθέτω
7, 7. B ἐφάλλοιτο
7, 10. B κουφαγωγότερος
8, 5. B omittit τῷ ante μύωπι

8, 8.

8, 8. B ἑαυτὸν ὑπτιώτερον
8, 13. B βούλῃ, ἀντιχαρίσῃ — κολάζῃς, vt Thiem.
9, 2. B ἐξοργίζῃ
9, 5. B τοῦ ῥοῦ ὑπολαμβ.
9, 8. B καὶ τοῦτον εἰς τὸ τάχ.
10, 6. B ἐχιτίνους pro ἐχίνους
10, 10. B ὥσπερ ῥᾳδίως

HIPPARCHICVS.

1, 10. A et B ἀποστροφῇ, vt Thiem.
1, 12. B ἱππονιῶν
1, 17. A διδάξοντα
2, 4. B δέκαρχοι
2, 7. B omittit εἰ
2, 8. B ὄπισθεν ἐπιφαίνηται
3, 3. B τοῖν νώτοιν
3, 11. B διεξελάσαντες
4, 3. B διαπεράνωνται
4, 5. B omittit τὰ τῶν ante πολεμίων
4, 7. B χρήσιμον, vt Thiem.
4, 9. B ἢ εἰ ἀπὸ κήρυκος, vt Thiem.
B καὶ τὸ πρὸς τὸ
B δεκαδάρχοις πενταδάρχας
4, 17. B θηρῶν
6, 1. A γὰρ ἂν ἐξ ἀνδρῶν, vt Thiem.

PAGINAE

EDITIONIS THIEMIANAE

CVM PAGINIS

PRAECIPVARVM EDITIONVM COLLATAE

CYROPAEDIA

Ed. Thiem.	Ed. Steph.	Ed. Leuncl.	Ed. Hutch.
2	1. lin. 9	1 B	1
3	1, 20	2 A	2
4	1, 31	2 C	5
5	2, 8	2 E	5
6	2, 18	3 B	6
7	2, 28	3 D	7
8	2, 38	4 A	8
9	3, 8	4 C	9
10	3, 18	4 E	10
11	3, 29	5 B	11
12	3, 41	5 E	13
13	4, 8	6 B	14
14	4, 18	6 D	15
15	4, 29	7 B	16
16	4, 40	7 D	17
17	5, 9	8 A	19
18	5, 17	8 C	19
19	5, 28	8 E	20
20	5, 39	9 B	23
21	6, 7	9 D	23

Thiem	Steph.	Leunel.	Hutch.	Mor.	Zeun.
22	6, 18	10 A	24		
23	6, 28	10 C	25		
24	6, 39	11 A	27		
25	7, 7	11 C	28		
26	7, 19	11 E	29		
27	7, 29	12 B	30		
28	7, 41	12 D	31		
29	8, 9	13 B	33		
30	8, 19	13 C	33		
31	8, 31	14 A	35		
32	8, 42	14 C	36		
33	9, 10	14 E	37		
34	9, 22	15 B	39		
35	9, 33	15 D	39		
36	10, 2	16 B	41		
37	10, 14	16 D	42		
38	10, 26	17 A	43		
39	10, 37	17 C	44		
40	11, 6	18 A	46		
41	11, 16	18 C	47		
42	11, 28	18 E	48		
43	11, 39	19 B	50		
44	12, 8	19 E	51		
45	12, 20	20 B	52		
46	12, 32	20 D	53		
47	12, 43	21 A	54		
48	13, 11	21 D	56		
49	13, 21	22 A	57		
50	13, 34	22 C	58		
51	14, 2	22 E	60		
52	14, 13	23 C	61	33	87
53	14, 24	23 E	62	34	88. sq.
54	14, 35	24 B	63	34	90
55	15, 4	24 D	64	35	92
56	15, 14	25 A	65	35	94
57	15, 24	25 C	66		
58	15, 36	26 A	67		
59	16, 5	26 C	69		
60	16, 16	26 E	70		
61	16, 26	27 B	71		

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Hutch.	Mor.	Zeun.
62	16, 38	27 D	72		
63	17, 6	28 B	73		
64	17, 16	28 C	74	40	109
65	17, 27	29 A	75	41	111
66	17, 36	29 C	77	42	112
67	18, 6	29 E	78		
68	18, 17	30 B	79		
69	18, 29	30 D	80		
70	18, 41	31 B	81		
71	19, 9	31 D	83		
72	19, 20	32 B	84	45	123
73	19, 31	32 C	85	46	125
74	19, 42	33 A	86	47	127
75	20, 11	33 C	87	47	128 sq.
76	20, 23	33 E	89	48	130
77	20, 34	34 B	90	49	132
78	21, 2	34 C	91	50	134
79	21, 13	35 B	92	50	136 sq.
80	21, 24	35 D	93	51	139
81	21, 36	36 B	95	52	141 extr.
82	22, 3	36 D	96	52	143
83	22, 13	37 A	97	53	144
84	22, 23	37 C	98	53	145
85	23, 1	38 A	100		
86	23, 8	38 B	100	54	147
87	23, 18	38 E	101	54	149
88	23, 30	39 C	103	55	151
89	24, 5	39 E	104	56	153
90	24, 17	40 B	106	57	155
91	24, 28	40 D	107		
92	24, 39	41 A	108		
93	25, 7	41 C	109	58	159
94	25, 17	42 A	110	59	160 extr.
95	25, 29	42 C	111		
96	25, 40	42 E	112		
97	26, 10	43 C	113		
98	26, 20	43 D	114		
99	26, 31	44 B	117		
100	26, 42	44 D	118		
101	27, 10	45 A	119	63	172

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Hutch.	Mor.	Zeun.
102	27, 21	45 C	120	64	173
103	27, 33	46 A	122	65	175
104	28, 1	46 C	123	65	177
105	28, 12	46 E	124	66	178
106	28, 24	47 B	125		
107	28, 35	47 D	126		
108	29, 4	48 A	127		
109	29, 15	48 D	129		
110	29, 25	49 A	130		
111	29, 35	49 C	131		
112	30, 2	49 E	132	70	189
113	30, 14	50 B	133	71	191
114	30, 25	50 D	134		
115	30, 35	51 B	136		
116	31, 4	51 D	137		
117	31, 15	52 A	138		
118	31, 25	52 C	139	74	199
119	31, 35	53 A	140	74	201
120	32, 2	53 C	142	75	203
121	32, 13	53 D	143	75	205
122	32, 24	54 B	144		
123	32, 35	54 D	145		
124	33, 2	55 A	147		
125	33, 13	55 C	14[illegible]		
126	33, 23	55 E	149		
127	33, 33	56 B	150		
128	34, 1	56 D	151		
129	34, 11	57 B	152		
130	34, 23	57 D	153	82	222
131	34, 34	58 A	155	82	224
132	35, 1	58 C	156		
133	35, 12	58 E	157		
134	35, 22	59 B	158		
135	35, 33	59 D	160		
136	36, 1	60 B	162	86	
137	36, 11	60 C	163	87	235
138	36, 21	61 A	164	88	237 sq.
139	36, 32	61 C	165		
140	36, 42	61 E	167		
141	37, 1	62 A	168		

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Hutch.	Mor.	Zeun.
142	37, 6	62 B	168		
143	37, 19	62 D	169		
144	37, 31	63 B	170 extr.		
145	38, 5	63 D	172		
146	38, 17	64 A	173		
147	38, 28	64 D	174		
148	38, 38	65 A	176		
149	39, 6	65 C	177		
150	39, 16	65 E	178		
151	39, 27	66 B	179		
152	39, 38	66 D	180		
153	40, 6.7	67 B	181		
154	40, 17	67 D	182		
155	40, 28	68 A	183 extr.		
156	40, 38	68 C	185		
157	41, 8	68 E	186		
158	41, 18	69 B	187		
159	41, 29	69 D	188		
160	41, 40	70 B	190		
161	42, 8	70 D	191		
162	42, 17	71 A	192		
163	42, 29	71 C	193		
164	42, 40	71 E	194		
165	43, 9	72 [illegible]	196		
166	43, 21	72 D	197		
167	43, 32	73 B	198		
168	43, 43	73 D	199		
169	44, 11	74 A	201		
170	44, 22	74 D	202		
171	44, 35	75 A	203		
172	45, 2	75 C	205		
173	45, 14	75 E	206		
174	45, 22	76 B	207		
175	45, 34	76 D	208		
176	46, 1	77 A	209		
177	46, 11	77 C	210		
178	46, 22	78 A	211		
179	46, 35	78 C	212	113	
180	46, extr	78 E	213	113	294
181	47, 13	79 B	215	114	296

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Hutch.	Mor.	Zeun.
182	47, 25	79 D	216		
183	47, 36	80 B	217		
184	48, 4	80 D	217		
185	48, 16	81 A	219		
186	48, 27	81 C	220	117	
187	48, 39	82 A	222	118	305
188	49, 6	82 C	223	119	306
189	49, 17	82 E	224		308
190	49, 29	83 B	226		
191	49, 40	83 D	227		
192	50, 8	84 B	228	121	313
193	50, 20	84 D	229 extr.	122	315
194	50, 32	85 A	231	123	317
195	50, 42	85 C	232		
196	51, 10	86 A	233		
197	51, 21	86 C	235		
198	51, 32	86 D	236		
199	52, 1	87 B	238		
200	52, 6	87 C	238	127	325
201	52, 17	88 A	239	127	327
202	52, 28	88 C	240	128	328
203	53, 2	88 E	241		
204	53, 13	89 B	243		
205	53, 23	89 D	244	130	333
206	53, 34	90 B	245	131	334
207	54, 1.2	90 D	246		
208	54, 12	91 A	247		
209	54, 22	91 C	248		
210	54, 32	91 E	250		
211	55, 1	92 B	252		
212	55, 11	92 D	253		
213	55, 22	93 A	255		
214	55, 34	93 D	256		
215	56, 2.3	94 A	257		
216	56, 14	94 C	258	138	350
217	56, 26	94 D	259	138	351
218	56, 37	95 B	260	139	352
219	57, 5	95 E	262		
220	57, 15	96 B	263		
221	57, 28	96 D	265		

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Hutch.	Mor.	Zeun.
222	57, 38	97 A	266	141	
223	58, 6	97 C	267	142	361
224	58, 16	98 A	268	145	362
225	58, 26	98 B	269	143	363
226	58, 37	98 D	270		
227	59, 4	99 A	271	145	
228	59, 14	99 C	272	145	367
229	59, 25	100 A	273	145	368
230	59, 35	100 B	275	146	370
231	60, 2	100 D	276	146	371
232	60, 12	101 B	277	147	372
233	60, 23	101 D	279	148	374
234	60, 35	102 A	280		
235	61, 2	102 C	281		
236	61, 13	102 extr	282		
237	61, 25	103 C	283		
238	61, 35	103 E	285		
239	62, 3	104 B	286		
240	62, 14	104 D	287		
241	62, 25	105 B	288		
242	62, 36	105 C	290		
243	63, 4	106 A	291		
244	63, 15.16	106 C	292		
245	63, 27	106 E	294		
246	63, 37	107 B	295	156	396
247	64, 6	107 D	296	156	397
248	64, 16	108 B	297	157	398
249	64, 27	108 D	298	157	399 sq.
250	64, 38	109 A	299	158	401
251	65, 6	109 C	300	159	402
252	65, 19	110 A	301	159	404
253	65, 30	110 C	302		
254	65, 41	110 E	304		
255	66, 8	111 B	305		
256	66, 18	111 D	306	162	410
257	66, 30	112 A	307	162	412
258	66, 41	112 C	309	163	413
259	67, 9	113 A	310	164	415
260	67, 20	113 C	311		
261	67, 31	114 A	312		

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Hutch.	Mor.	Zeun.
262	68, 1	114 C	314		
263	68, 6	114 D	314		
264	68, 18	115 B	316		
265	68, 29	115 D	318		
266	69, 3	116 A	319		
267	69, 14	116 C	320		
268	69, 25	117 A	321		
269	69, 35	117 C	322		
270	70, 3	117 E	323		
271	70, 14	118 B	325		
272	70, 25	118 D	326		
273	70, 37	119 B	327		
274	71, 4	119 D	328		
275	71, 15	120 A	329		
276	71, 26	120 C	331		
277	71, 38	121 A	332		
278	72, 6	121 C	333		
279	72, 17	121 E	335		
280	72, 20	122 B	336		
281	72, 39	122 D	337		
282	73, 8	123 B	338		
283	73, 19	123 D	339		
284	73, 30	124 A	340	182	
285	73, 41	124 C	341	183	456
286	74, 9	125 A	342	183	458
287	74, 20	125 C	344	184	459
288	74, 30	125 D	345		
289	74, 40	126 B	346		
290	75, 8	126 D	347		
291	75, 19	127 A	348		
292	75, 31	127 C	350		
293	75, 42	128 A	351		
294	76, 10	128 C	352		
295	76, 20	128 E	353		
296	76, 32	129 B	354	190	
297	77, 1	129 D	355	190	474
298	77, 13	130 B	356	191	476
299	77, 24	130 D	357	192	478
300	77, 36	131 B	358	192	480
301	78, 4	131 C	360	193	481

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Hutch.	Mor.	Zeun.
302	78, 15	132 A	361		
303	78, 25	132 C	362		
304	78, 37	132 E	364		
305	79, 5	133 B	365		
306	79, 15	133 D	366		
307	79, 26	134 B	367		
308	79, 38	134 D	369		
309	80, 6	135 A	370		
310	80, 18	135 C	371		
311	80, 28	136 A	372		
312	80, 38	136 B	373		500
313	81, 5.6	136 D	374		500
314	81, 17	137 B	375		
315	81, 28	137 D	376		
316	81, 40	138 A	378		
317	82, 8	138 C	379		
318	82, 18	139 A	380		508
319	82, 27	139 B	381		
320	82, 38	139 D	382		
321	83, 5	140 B	383		513
322	83, 17	140 D	385		516
323	83, 27	141 A	386		
324	83, 38	141 C	388		
325	84, 5	142 A	389		
326	84, 17	142 C	390		
327	84, 29	142 E	392		525
328	84, 40	143 C	393		526
329	85, 9	143 E	394		
330	85, 19	144 B	395		
331	85, 30	144 D	396		530
332	85, 42	145 A	397	213	532
333	86, 11	145 D	398	214	534
334	86, 22	146 A	399	214	535
335	86, 33	146 C	401	215	537
336	87, 1	146 E	402		
337	87, 13	147 B	403		
338	87, 24	147 D	404		541
339	87, 36	148 B	405		543
340	88, 1	148 C	406		
341	88, 6	148 E	406		

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Hutch.	Mor.	Zeun.
342	88, 18	149 B	407 extr.		
343	88, 29	149 D	409		
344	89, 2	150 A	410		
345	89, 14	150 C	411		
346	89, 25	150 E	412		
347	89, 36	151 B	414		
348	90, 5	151 E	415		
349	90, 15	152 B	416		
350	90, 26	152 D	418		
351	90, 38	153 A	420		
352	91, 8	153 D	421		
353	91, 18	154 A	422		
354	91, 30	154 C	424		
355	91, 40	154 D	425		
356	92, 7	155 A	426		
357	92, 18	155 D	427		
358	92, 29	156 A	428		
359	92, 41	156 C	429		
360	93, 8	157 A	431		
361	93, 18	157 B	432		
362	93, 29	157 D	433		
363	93, 41	158 B	434		
364	94, 9	158 D	435		
365	94, 20	159 B	437	234	580
366	94, 32	159 D	438	235	581
367	95, 1	160 A	439	236	582
368	95, 12	160 C	440		
369	95, 24	161 A	441		
370	95, 34	161 C	442	237	586
371	96, 2	161 E	444	238	588
372	96, 12	162 B	445	239	589
373	96, 24	162 D	446	239	590
374	96, 35	163 A	447	240	592
375	97, 2	163 C	448		
376	97, 13	164 A	449		
377	97, 24	164 C	450		
378	97, 34	164 E	451		
379	98, 2	165 B	452		
380	98, 13	165 D	453		
381	98, 25	166 B	454		

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Hutch.	Mor.	Zeun.
382	98, 35	166 D	456		
383	99, 3	167 A	457	246	602 sq.
384	99, 13	167 C	458	246	604
385	99, 24	167 E	459	247	605
386	99, 35	168 B	460	247	607
387	100, 5	168 D	461		
388	100, 15	169 A	462		
389	100, 25	169 C	464		
390	100, 37	170 A	465		
391	101, 5	170 C	466		614
392	101, 16	170 E	468	252	616
393	101, 26	171 B	469	253	618
394	102, 1	172 A	471		
395	102, 6	172 B	471		
396	102, 17	172 E	473		
397	102, 28	173 B	474		
398	103, 3	173 D	475		
399	103, 15	174 B	476		
400	103, 25	174 D	477		
401	103, 37	175 A	478		
402	104, 6	175 D	479		
403	104, 16	176 A	480		
404	104, 28	176 C	482		
405	104, 40	176 E	483		
406	105, 9	177 C	484		
407	105, 20	177 E	486		
408	105, 32	178 B	487		
409	105, 43	178 D	488		
410	106, 11	179 B	489		
411	106, 22	179 D	490		
412	106, 33	180 A	492		
413	107, 1	180 C	493		
414	107, 13	180 E	494		
415	107, 23	181 B	495		
416	107, 35	181 D	497		
417	108, 3	182 B	498		649
418	108, 14	182 D	499	270	651
419	108, 25	183 B	501	271	652
420	108, 37	183 D	502		
421	109, 6	184 A	503		

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Hutch.	Mor.	Zeun.
422	109, 16	184 C	504		
423	109, 27	184 E	505		
424	109, 38	185 B	507		
425	[illegible], 5	185 D	508		
426	110, 16	186 A	509		
427	110, 26	186 C	510		
428	110, 37	186 E	511		
429	111, 4	187 B	513		
430	111, 16	187 D	514		
431	111, 28	188 A	515		
432	111, 39	188 C	516		
433	112, 5	188 E	518		
434	112, 16	189 B	519		
435	112, 28	189 E	520		
436	112, 39	190 B	521 extr.		
437	113, 6	190 D	523		
438	113. 17	191 A	525		
439	113. 29	191 C	526		
440	113, 39	192 A	527		
441	114, 8	192 C	529		
442	114, 19	192 E	530		
443	114, 29	193 B	532		
444	114, 40	193 D	533		
445	115.	194 A	534	288	
446	115, 13	194 C	535	289	688
447	115, 24	195 A	536	289	689
448	115, 36	195 B	538	290	690
449	116, 9	195 D	539		
450	116, 19	196 A	540		
451	116, 29	196 C	541		
452	116, 40	196 E	542		
453	117, 7	197 B	544		
454	117, 17	197 D	545	294	698 ſq.
455	117, 27	198 A	546	294	699
456	117, 38	198 C	547	295	700 ſq.
457	118, 5	199 A	549	295	701 ſq.
458	118, 15	199 C	550 extr.	296	702
459	118, 26	199 E	551	297	704
460	118, 36	200 B	552	297	705
461	119, 1	200 D	553	298	706

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Hutch.	Mor.	Zeun.
462	119, 6	201 A	553	298	706
463	119, 16	201 B	554	298	707
464	119, 26	201 D	556	299	708
465	119, 36	202 A	557		
466	120, 9	202 C	558		
467	120, 19	202 E	559		
468	120, 29	203 B	560		
469	120, 40	203 D	561		
470	121, 8	204 A	563		
471	121, 19	204 C	564		
472	121, 29	204 E	565 extr.		
473	121, 39	205 B	567		
474	122, 7	205 D	568		
475	122, 18	206 B	569		
476	122, 27	206 C	570		
477	122, 38	207 A	572		
478	123, 7	207 C	573		
479	123, 16	207 D	574		
480	123, 26	208 B	575		
481	123, 38	208 D	576		
482	124, 6	209 A	578		
483	124, 17	209 C	579		
484	124, 27	210 A	580		
485	124, 37	210 B	581		
486	125, 4	210 D	583		
487	125, 16	211 B	584		734
488	125, 28	211 D	585	313	735
489	125, 40	212 A	587	314	736
490	126, 8	212 C	588		
491	126, 18	213 A	589		
492	126, 29	213 C	590		
493	126, 40	213 E	591		
494	127, 7	214 B	592		
495	127, 17	214 D	593		
496	127, 29	215 A	595		
497	127, 38	215 C	596		
498	128, 7	215 E	597		
499	128, 18	216 B	599		
500	128, 28	216 D	600		
501	128, 38	217 A	601		

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Hutch.	Mor.	Zeun.
502	129, 6	217 C	602		
503	129, 16	218 A	604		
504	129, 26	218 C	605		
505	129, 37	218 E	606		
506	130, 4	219 B	608		
507	130, 15	219 D	609		
508	130, 24	220 A	610		
509	130, 33	220 C	611		
510	131, 1	221 A	612		
511	131, 11	221 C	614		
512	131, 21	221 D	615		
513	131, 31	222 B	616		
514	131, 41	222 D	617		
515	132, 9	223 A	618		
516	132, 21	223 C	619		
517	132, 32	223 E	621		
518	132, 42	224 C	622		
519	133, 8	224 D	623		
520	133, 19	225 B	624		
521	133, 29	225 D	625		
522	133, 39	226 A	626		
523	134, 7	226 C	627		
524	134, 17	226 E	628		
525	134, 28	227 B	629		
526	134, 37	227 D	630		
527	135, 6	228 B	631		
528	135, 16	228 D	632	340	783
529	135, 26	229 A	633	340	784
530	135, 36	229 C	635	341	785
531	136, 2	229 E	636		
532	136, 12	230 B	637		
533	136, 22	230 D	638		
534	136, 33	231 A	639		
535	137, 1	231 C	640		
536	137, 12	232 A	641		
537	137, 22	232 C	642		
538	137, 33	232 E	643		
539	138, 2	233 B	645		
540	138, 12	233 D	646		
541	138, 22	234 A	647 extr.		

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Hutch.	Mor.	Zeun.
542	138, 32	234 C	649	348	799
543	138, 43	235 A	650	349	800
544	139, 11	235 C	651	350	801
545	139, 21	235 D	652	350	802
546	139, 31	236 B	653	351	804
547	139, 41	236 D	654	351	805
548	140, 8	237 A	655	352	806
549	140, 19	237 C	657	353	807
550	140, 30	237 E	658	353	809
551	140, 41	238 C	659	354	810
552	141, 10	238 E	660		
553	141, 20	239 B	661		
554	141, 30	239 C	663		
555	141, 41	240 A	664		
556	142, 8	240 C	665		
557	142, 19	240 E	666		
558	142, 31	241 B	667		
559	142, 42	241 D	668		
560	143, 9	242 B	669		
561	143, 19	242 C	670		

DE CYRI EXPEDITIONE

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Hutch.
1	144, 1	243 A	1
2	144, 7	243 B	2
3	144, 18	243 D	3
4	144, 29	244 B	4
5	145, 7	244 D	5
6	145, 17	245 A	6
7	145, 27	245 C	8
8	145, 38	245 E	9
9	146, 7	246 B	11
10	146, 18	246 D	12
11	146, 27	247 A	14
12	146, 38	247 C	15
13	147, 8	247 E	16

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Hutch.
14	147, 17	248 B	17
15	147, 27	248 D	19
16	147, 38	249 A	20
17	148, 3	249 C	22
18	148, 13	249 E	23
19	148, 22	250 B	24
20	148, 31	250 D	25
21	148, 41	251 A	26
22	149, 8	251 B	28
23	149, 17	251 D	30
24	149, 27	252 A	31
25	149, 35	252 C	32
26	150, 1	252 E	34
27	150, 12	253 B	35
28	150, 22	253 D	37
29	150, 32	254 A	39
30	150, 41	254 C	40
31	151, 9	254 E	42
32	151, 19	255 B	43
33	151, 28	255 D	44
34	151, 36	256 A	46
35	152, 3	256 B	48
36	152, 14	256 D	50
37	152, 23	257 A	52
38	152, 33	257 C	54
39	152, 43	258 A	55
40	153, 11	258 C	57
41	153, 20	258 D	59
42	153, 30	259 A	60
43	153, 40	259 C	61
44	154, 7	259 E	62
45	154, 17	260 B	64
46	154, 26	260 D	65
47	154, 36	261 A	66
48	155, 3	261 C	67
49	155, 13	261 D	69
50	155, 25	262 B	70
51	155, 35	262 D	72
52	156, 3	263 A	74
53	156, 12	263 C	75

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Hutch.	Mor.	Zeun.
542	138, 32	234 C	649	348	799
543	138, 43	235 A	650	349	800
544	139, 11	235 C	651	350	801
545	139, 21	235 D	652	350	802
546	139, 31	236 B	653	351	804
547	139, 41	236 D	654	351	805
548	140, 8	237 A	655	352	806
549	140, 19	237 C	657	353	807
550	140, 30	237 E	658	353	809
551	140, 41	238 C	659	354	810
552	141, 10	238 E	660		
553	141, 20	239 B	661		
554	141, 30	239 C	663		
555	141, 41	240 A	664		
556	142, 8	240 C	665		
557	142, 19	240 E	666		
558	142, 31	241 B	667		
559	142, 42	241 D	668		
560	143, 9	242 B	669		
561	143, 19	242 C	670		

DE CYRI EXPEDITIONE

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Hutch.
1	144, 1	243 A	1
2	144, 7	243 B	2
3	144, 18	243 D	3
4	144, 29	244 B	4
5	145, 7	244 D	5
6	145, 17	245 A	6
7	145, 27	245 C	8
8	145, 38	245 E	9
9	146, 7	246 B	11
10	146, 18	246 D	12
11	146, 27	247 A	14
12	146, 38	247 C	15
13	147, 8	247 E	16

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Hutch.
14	147, 17	248 B	17
15	147, 27	248 D	19
16	147, 38	249 A	20
17	148, 3	249 C	22
18	148, 13	249 E	23
19	148, 22	250 B	24
20	148, 31	250 D	25
21	148, 41	251 A	26
22	149, 8	251 B	28
23	149, 17	251 D	30
24	149, 27	252 A	31
25	149, 35	252 C	32
26	150, 1	252 E	34
27	150, 12	253 B	35
28	150, 22	253 D	37
29	150, 32	254 A	39
30	150, 41	254 C	40
31	151, 9	254 E	42
32	151, 19	255 B	43
33	151, 28	255 D	44
34	151, 36	256 A	46
35	152, 3	256 B	48
36	152, 14	256 D	50
37	152, 23	257 A	52
38	152, 33	257 C	54
39	152, 43	258 A	55
40	153, 11	258 C	57
41	153, 20	258 D	59
42	153, 30	259 A	60
43	153, 40	259 C	61
44	154, 7	259 E	62
45	154, 17	260 B	64
46	154, 26	260 D	65
47	154, 36	261 A	66
48	155, 3	261 C	67
49	155, 13	261 D	69
50	155, 25	262 B	70
51	155, 35	262 D	72
52	156, 3	263 A	74
53	156, 12	263 C	75

Thiem.	Steph.	Leunck.	Hutch.
54	156, 23	263 E	78
55	156, 32	264 B	79
56	156, 42	264 C	81
57	157, 9	265 A	83
58	157, 19	265 B	85
59	157, 28	265 D	87
60	157, 37	266 A	88
61	158, 3	266 C	90
62	158, 13	266 D	91
63	158, 22	267 B	93
64	158, 32	267 C	95
65	158, 42	268 A	96
66	159, 9	268 C	98
67	159, 19	268 D	99
68	159, 29	269 B	101
69	159, 38	269 C	102
70	160, 5	270 A	103
71	160, 16	270 C	105
72	160, 26	270 E	106
73	160, 37	271 B	108
74	161, 4	271 C	110
75	161, 15	272 A	112
76	161, 19	272 B	112
77	161, 29	272 C	114
78	162, 5	273 B	116
79	162, 16	273 D	117
80	162, 26	274 A	118
81	162, 35	274 B	120
82	163, 3	274 D	122
83	163, 14	275 A. B	123
84	163, 22	275 C	124
85	163, 31	275 E	125
86	163, 42	276 B	127
87	164, 9	276 D	128
88	164, 19	277 A	130
89	164, 28	277 C	131
90	164, 38	277 E	132
91	165, 4	278 B	134
92	165, 15	278 D	135
93	165, 24	279 A	136

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Mor.	Hutch.
94	165, 34	279 C		137
95	165, 42	279 D		139
96	166, 11	280 B		141
97	166, 21	280 D		143
98	166, 31	281 A		144
99	166, 40	281 C		145
100	167, 7	281 E		146
101	167, 16	282 B		147
102	167, 27	282 D		149
103	167, 37	283 A		150
104	168, 5	283 C		152
105	168, 16	283 E		153
106	168, 25	284 B		154
107	168, 36	284 D		155
108	169, 2	285 A	74	156
109	169, 11	285 C	75	157
110	169, 21	285 E	75	159
111	169, 31	286 B	76	160
112	169, 42	286 D	77	161
113	170, 8	287 A	77	162
114	170, 19	287 C	78	164
115	170, 27	287 E		165
116	170, 39	288 B		166
117	171, 5	288 C		167
118	171, 15	289 A		169
119	171, 25	289 C		170
120	171, 35	289 E		171
121	172, 1	290 A		172
122	172, 10	290 C		174
123	172, 19	290 E		175
124	172, 28	291 B		177
125	172, 37	291 D		178
126	173, 6	292 A		179
127	173, 16	292 C		180
128	173, 25	292 E		181
129	174, 1	293 B		183
130	174, 6	293 D		183
131	174, 16	294 A		185
132	174, 26	294 C		186
133	174, 35	294 E		187

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Hutch.
134	175, 7	295 B	188
135	175, 19	295 D	190
136	175, 29	296 B	191
137	175, 38	296 C	192
138	176, 4	297 A	194
139	176, 14	297 C	195
140	176, 25	297 D	197
141	176, 34	298 B	198
142	177, 2	298 D	200
143	177, 11	299 A	201
144	177, 24	299 C	202
145	177, 32	299 E	203
146	177, 41	300 B	205
147	178, 8	300 C	206
148	178, 18	301 A	208
149	178, 27	301 C	209
150	178, 38	301 E	211
151	179, 7	302 B	213
152	179, 17	302 D	214
153	179, 26	303 A	215
154	179, 36	303 C	217
155	180, 4	303 E	218
156	180, 13	304 B	220
157	180, 22	304 D	221
158	180, 33	305 A	222
159	180, extr.	305 C	224
160	181, 9	305 E	225
161	181, 20	306 B	226
162	181, 30	306 D	228
163	181, 40	307 A	229
164	182, 6	307 C	231
165	182, 16	307 E	233
166	182, 25	308 B	234
167	182, 35	308 D	235 sq.
168	183, 3	309 A	237
169	183, 13	309 C	239
170	183, 23	309 E	240
171	183, 32	310 B	241
172	183, 42	310 D	243
173	184, 9	311 A	244

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Hutch.
174	184, 19	311 C	246
175	184, 30	311 E	247
176	184, 40	312 B	249
177	185, 7	312 D	250
178	185, 17	313 A	251
179	185, 27	313 C	252
180	185, 37	313 E	254
181	186, 3	314 B	255
182	186, 14	314 D	256
183	186, 23	315 A	258
184	186, 34	315 C	259
185	187, 1	316 A	261
186	187, 6	316 B	261
187	187, 16	316 C	263
188	187, 27	317 B	265
189	187, extr.	317 D	266
190	188, 10	318 A	267
191	188, 20	318 C	269
192	188, 29	318 E	270
193	188, 39	319 B	271
194	189, 4	319 C	273
195	189, 14	320 A	274
196	189, 24	320 B	275
197	189, 34	320 D	276
198	190, 1	321 B	278
199	190, 12	321 D	279
200	190, 22	322 A	281
201	190, 33	322 C	282
202	190, 42	322 E	283
203	191, 9	323 B	284
204	191, 20	323 D	286
205	191, 31	324 A	287
206	191, 41	324 C	288
207	192, 7	324 E	290
208	192, 18	325 B	291
209	192, 28	325 D	293
210	192, 39	326 B	294
211	193, 7	326 C	296
212	193, 15	327 A	297
213	193, 25	327 C	299

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Hutch.
214	193, 36	327 D	300
215	194, 3	328 B	301
216	194, 13	328 D	302 ſq.
217	194, 24	329 A	304
218	194, 34	329 C	305
219	195, 1	329 E	306
220	195, 10	330 B	308
221	195, 21	330 D	309
222	195, 31	331 A	310
223	195, 42	331 C	312
224	196, 9	331 E	313
225	196, 19	332 B	315
226	196, 31	332 D	316
227	196, 40	333 A	318
228	197, 7	333 C	319
229	197, 17	333 E	320
230	197, 27	334 B	322
231	197, 37	334 D	323
232	198, 3	335 A	325
233	198, 12	335 C	326
234	198, 21	335 E	327
235	198, 32	336 B	328
236	198, 41	336 D	329
237	199, 7	337 A	330
238	199, 17	337 C	332
239	199, 28	337 E	333
240	199, 37	338 B	335
241	200, 4	338 D	336
242	200, 14	339 A	337
243	200, 24	339 C	339
244	200, 34	339 E	340
245	200, extr.	340 B	342
246	201, 10	340 D	343
247	201, 20	341 A	344
248	201, 29	341 C	345
249	201, 38	341 D	346
250	202, 5	342 B	348
251	202, 16	342 D	349
252	202, 23	343 A	351
253	203, 1	343 C	353

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Hutch.
254	203, 4	343 D	353
255	203, 15	344 A	355
256	203, 25	344 C	356
257	203, 35	345 A	357
258	204, 7	345 B	359
259	204, 17	345 D	360
260	204, 25	346 A	361
261	204, 35	346 C	362
262	205, 2	346 E	364
263	205, 11	347 B	365
264	205, 21	347 D	366
265	205, 31	348 A	367
266	205, 40	348 C	369
267	206, 7	348 E	370
268	206, 15	349 B	371
269	206, 25	349 D	372
270	206, 35	350 A	375
271	207, 2	350 C	376
272	207, 13	350 E	378
273	207, 21	351 B	380
274	207, 31	351 C	381
275	207, 40	352 A	383
276	208, 7	352 C	384
277	208, 16	352 D	386
278	208, 27	353 B	387
279	208, 35	353 C	388
280	209, 3	354 A	391
281	209, 13	354 C	392
282	209, 21	354 D	394
283	209, 31	355 B	396
284	209, 41	355 D	397
285	210, 9	356 A	398
286	210, 19	356 C	400
287	210, 29	356 E	401
288	210, 38	357 B	402
289	211, 4	357 D	403
290	211, 14	358 A	404
291	211, 25	358 C	406
292	211, 35	358 E	407
293	212, 1	359 B	408

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Hutch.
294	212, 11	359 D	409
295	212, 21	360 A	411
296	212, 31	360 C	412
297	212, 40	360 E	413
298	213, 6	361 B	414
299	213, 16	361 D	415 ſq.
300	213, 26	362 A	417
301	213, 36	362 C	418
302	214, 1	362 E	419
303	214, 10	363 B	420
304	214, 22	363 D	422
305	214, 31	364 A	423
306	214, 41	364 C	424
307	215, 7	365 A	425
308	215, 16	365 B	426
309	215, 27	365 D	428
310	215, 38	366 B	429
311	216, 5	366 C	430
312	216, 15	367 A	431
313	216, 23	367 B	433
314	216, 32	367 D	434
315	216, 42	368 B	436
316	217, 9	368 C	437
317	217, 19	369 A	438
318	217, 28	369 C	439 ſq.
319	217, 37	369 D	441
320	218, 1	370 A	443
321	218, 5	370 B	443
322	218, 16	371 A	445
323	218, 26	371 C	447
324	218, 36	371 E	449
325	219, 10	372 B	450
326	219, 19	372 D	451
327	219, 29	373 A	453
328	219, 38	373 C	454
329	220, 4	373 D	455
330	220, 14	374 B	456
331	220, 23	374 D	457
332	220, 32	375 A	459
333	220, 42	375 C	460

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Hutch.
334	221, 9	375 E	461
335	221, 19	376 B	462
336	221, 29	376 D	463
337	221, 40	377 A	464
338	222, 5	377 C	465
339	222, 16	377 E	466
340	222, 26	378 B	468
341	222, 36	378 D	469
342	223, 2	379 A	470
343	223, 11	379 C	471
344	223, 21	379 E	472
345	223, 31	380 B	473
346	223, 40	380 D	474
347	224, 7	381 A	476
348	224, 17	381 C	477
349	224, 27	381 E	479
350	224, 37	382 B	480
351	225, 4	382 D	481
352	225, 5	383 A	483
353	225, 14	383 C	484
354	225, 24	384 A	485
355	225, 33	384 B	487
356	226, 8	384 D	488
357	226, 19	385 B	489
358	226, 30	385 C	491
359	226, 39	386 A	492
360	227, 6	386 B	494
361	227, 15	386 D	495
362	227, 25	387 A	496
363	227, 34	387 C	497
364	228, 1	387 E	499
365	228, 9	388 B	500
366	228, 19	388 D	501
367	228, 29	389 A	502
368	228, 40	389 D	503
369	229, 8	390 A	505
370	229, 18	390 C	506
371	229, 27	390 E	507
372	229, 36	391 B	509
373	230, 2	391 D	510

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Hutch.
374	230, 13	392 A	511
375	230, 23	392 C	512
376	230, 30	393 A	514
377	230, 35	393 A	514
378	231, 8	393 C	516
379	231, 17	394 A	517
380	231, 28	394 C	518
381	231, 39	395 A	519
382	232, 7	395 C	520
383	232, 17	395 D	521
384	232, 28	396 B	523
385	232, 38	396 D	524
386	233, 4	397 A	525
387	233, 14	397 C	527
388	233, 25	397 E	528
389	233, 34	398 B	529
390	234, 1	398 D	530
391	234, 12	399 A	531
392	234, 25	399 C	532
393	234, 34	399 E	534
394	235, 1	400 B	535
395	235, 11	400 D	536
396	235, 22	401 A	537
397	235, 32	401 C	538
398	235, 42	402 A	540
399	236, 10	402 B	541
400	236, 18	402 D	542
401	236, 28	403 A	543
402	236, 38	403 C	544
403	237, 5	403 E	545
404	237, 15	404 B	547
405	237, 25	404 D	548
406	237, 35	405 A	549
407	238, 2	405 C	551
408	238, 12	406 A	552
409	238, 22	406 B	553
410	238, 32	406 D	555
411	238, 42	407 B	556
412	239, 9	407 D	557
413	239, 17	408 A	558

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Hutch.
414	239, 28	408 C	559
415	239, 36	408 D	560
416	240, 3	409 B	562
417	240, 14	409 C	563
418	240, 23	410 A	564
419	240, 35	410 C	565
420	241, 2	410 E	566
421	241, 11	411 B	568
422	241, 19	411 C	569
423	241, 29	412 A	570
424	241, 39	412 B	571
425	242, 5	412 D	572
426	242, 13	413 A	573
427	242, 23	413 C	574
428	242, 32	413 E	575
429	242, 41	414 B	576
430	243, 8	414 D	577
431	243, 17	415 A	578
432	243, 24	415 B	580
433	243, 35	415 D	581
434	244, 1	416 B	582
435	244, 12	416 D	583
436	244, 21	417 A	584
437	244, 31	417 B	585
438	244, 40	417 D	586
439	245, 7	418 A	588
440	245, 18	418 C	589
441	245, 27	418 E	590
442	245, 36	419 B	591
443	246, 3	419 D	592
444	246, 13	420 A	593
445	246, 23	420 C	594
446	246, 32	420 E	595
447	246, extr.	421 B	596
448	247, 10	421 D	598
449	247, 20	422 A	599
450	247, 30	422 C	600
451	247, 40	423 A	601
452	248, 7	423 B	602
453	248, 17	423 E	603

LACEDAEMONIORVM RESPVBLICA.

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Well.
525	393, 1	675 B	61
526	393, 8	675 C	62
527	393, 19	675 E	63
528	393, 29	676 B	64
529	394, 4	676 D	65
530	394, 14	677 A	66
531	394, 24	677 C	67
532	394, 34	677 E	68
533	394, extr.	678 B	69
534	395, 9	678 C	70
535	395, 18	678 E	71
536	395, 28	679 B	72
537	395, 37	679 D	73
538	396, 4	680 A	74
539	396, 13	680 C	75
540	396, 22	680 E	76
541	396, 32	681 B	77
542	396, 41	681 D	78
543	397, 8	682 A	79
544	397, 17	682 C	80
545	397, 26	682 D	81
546	397, 36	683 A	82
547	398, 2	683 C	83
548	398, 11	683 E	84
549	398, 21	684 B	85
550	398, 30	684 D	84
551	398, 40	685 A	85
552	399, 7	685 C	86
553	399, 16	685 E	87
554	399, 25	686 B	88
555	399, 34	686 C	89
556	400, 1	687 A	90
557	400, 10	687 B	91
558	400, 19	687 D	92
559	400, 29	688 A	91
560	400, 37	688 C	92

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Welf.
561	401, 4	688 E	93
562	401, 12	689 B	94
563	401, 22	689 C	95
564	401, 29	689 E	96
565	401, 37	690 B	97
566	402, 1	690 C	98
567	402, 9	690 D	99
568	402, 18	691 A. B	100

ATHENIENSIVM RESPVBLICA.

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Welf.
569	402, 19	691 B	101
570	402, 27	691 C	102
571	403, 7	692 A	103
572	403, 17	692 C	104
573	403, 26	692 E	105
574	403, 37	693 B	106
575	404, 5	693 E	107
576	404, 15	694 B	108
577	404, 26	694 D	109
578	404, 36	695 A	110
579	405, 2	695 C	111
580	405, 12	695 E	112
581	405, 21	696 B	113
582	405, 31	696 D	114
583	405, 42	697 A	115
584	406, 9	697 C	116
585	406, 19	698 A	117
586	406, 30	698 C	118
587	406, 39	698 D	119
588	407, 5. 6	699 B	120
589	407, 16.17	699 D	121
590	407, 26	700 A	122
591	407, 37	700 C	123
592	408, 4	700 E	124

RATIONES REDITVVM.

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Welf.
593	537, 1	920 A	249
594	537, 8	920 B	250
595	537, 17	920 C	251
596	537, 27	921 A	252
597	538, 2	921 C	253
598	538, 12	921 E	254
599	538, 19	922 B	255
600	538, 29	922 C	256
601	538, 41	923 A	257
602	539, 7	923 C	258
603	539, 16	923 E	259
604	539, 25	924 B	260
605	539, 35	924 C	261
606	540, 3	925 A	262
607	540, 13	925 C	263
608	540, 23	925 D	264
609	540, 33	926 A	265
610	541, 1	926 C	266
611	541, 10	927 A	267
612	541, 19	927 B	268
613	541, 30	927 D	269
614	541, 38	928 A	270
615	542, 6	928 C	271
616	542, 17	929 A	272
617	542, 26	929 B	273
618	542, 35	929 D	274
619	543, 2	930 A	275
620	543, 13	930 C	276
621	543, 23	930 D	277
622	543, 34	931 B	278
623	544, 1	931 D	279
624	544, 10	932 A	280

HISTORIAE GRAECAE.

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Mor.
1	251, 1	428 A	
2	251, 8	428 B	
3	251, 18	428 D	
4	251, 28	429 B	
5	252, 5	429 D	
6	252, 15	430 A	
7	252, 26	430 C	
8	252, 37	430 E	
9	253, 4	431 B	
10	253, 13	431 D	
11	253, 23	432 A	
12	253, 33	432 C	
13	253 extr.	433 A	
14	254, 10	433 B	
15	254, 21	433 D	
16	254, 33	434 B	
17	255, 1	434 D	
18	255, 12	435 A	
19	255, 21	435 C	
20	255, 31	435 E	
21	255, 41	436 B	
22	256, 8	436 D	
23	256, 20	437 A	
24	256. 32	437 C	
25	256, 41	437 E	
26	257, 8	438 B	
27	257, 18	438 D	
28	257. 30	439 B	22
29	257. 41	439 D	24
30	258, 8	440 A	
31	258, 19	440 C	
32	258, 29	440 E	
33	258, 39	441 B	
34	259, 7	441 D	
35	259, 16	442 A	
36	259, 27	442 C	
37	259, 35	442 E	
38	260, 3	443 B	

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Mor.
39	260, 12	443 D	
40	260, 21	444 A	
41	260, 31	444 C	
42	260, 41	444 extr.	
43	261, 10	445 B	
44	261, 20	445 D	
45	261, 30	446 A	
46	261, 40	446 C	
47	262, 8	446 E	
48	262, 19	447 B	
49	262, 30	447 D	
50	262, 40	448 B	
51	263, 8	448 D	
52	263, 19	449 A	
53	263, 30	449 C	
54	263, 40	449 E	45
55	264, 7	450 B	45
56	264, 16	450 D	46
57	264, 27	451 A	48
58	264, 37	451 C	49
59	265, 5	451 E	50
60	265, 15	452 B	50
61	265, 25	452 D	51
62	266, 1	453 A	
63	266, 6	453 B	
64	266, 17	453 C	
65	266, 27	454 B	
66	266. extr.	454 D	
67	267, 10	455 A	
68	267, 21	455 C	
69	267, 31	455 E	
70	267, 41	456 B	
71	268, 7	456 D	
72	268, 17	457 B	
73	268, 27	457 D	
74	268, 36	457 E	
75	269, 3	458 B	
76	269, 14	458 D	
77	269, 24	459 B	
78	269, 34	459 D	

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Mor.
79	269. ſq.	460 A	
80	270, 11	460 C	
81	270, 21	460 E	
82	270, 29	461 B	
83	270, 39	461 D	
84	271, 7	462 A	
85	271, 18	462 C	
86	271, 28	462 E	
87	271, 38	463 B	
88	272, 5	463 D	
89	272, 15	464 B	
90	272, 25	464 C	77
91	272, 35	465 A	77
92	273, 2	465 B	78
93	273, 12	465 D	79
94	273, 22	466 B	80
95	273, 33	466 D	80
96	274, 1	467 A	81
97	274, 12	467 C	82
98	274 23	467 E	83
99	274, 34	468 B	84
100	275, 2	468 E	85
101	275, 14	469 B	
102	275, 25	469 D	
103	275, 37	470 B	
104	276, 4	470 C	
105	276, 14	470 E	
106	276, 25	471 C	
107	276, 36	471 E	
108	277, 4	472 B	
109	277, 15	472 D	94
110	277, 24	473 B	94
111	277, 35	473 C	95
112	278, 2	474 A	
113	278, 13	474 C	
114	278, 25	475 A	
115	278, 35	475 C	
116	279, 4	475 E	
117	279, 14	476 B	
118	279, 24	476 D	

Thiem.	Steph.	Leuncl.
119	279, 36	477 B
120	280, 4	477 D
121	280, 15	478 A
122	280, 25	478 C
123	280, 36	479 A
124	281, 3	479 B
125		479 D
126	281, 12	479 E
127	281, 24	480 C
128	281, 33	480 E
129	282, 9	481 B
130	282, 20	481 D
131	282, 30	482 A
132	282, 41	482 C
133	283, 8	483 A
134	283, 18	483 C
135	283, 30	483 E
136	283, 41	484 B
137	284, 9	484 E
138	284, 19	485 B
139	284, 29	485 D
140	284, 38	486 A
141	285, 6	486 C
142	285, 17	486 E
143	285, 29	487 C
144	285, 40	487 E
145	286, 9	488 B
146	286, 20	488 D
147	286, 31	489 B
148	286, 43	489 D
149	287, 11	490 A
150	287, 24	490 D
151	287, 34	491 A
152	288, 1	491 C
153	288, 12	492 A
154	288, 24	492 C
155	288, 34	492 E
156	289, 1	493 B
157	289, 11	493 D
158	289, 23	494 A

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Mor.
159	289, 32	494 C	
160	289, 43	495 A	
161	290, 9	495 B	
162	290, 19	495 D	
163	290, 30	496 A	
164	290, 41	496 C	
165	291, 8	497 A	
166	291, 19	497 C	
167	291, 29	497 E	
168	291, 40	498 B	
169	292, 8	498 D	
170	292, 19	499 B	
171	292, 30	499 D	
172	292, 40	500 A	
173	293, 8	500 C	
174	293, 19	500 ſq.	
175	293, 30	501 B	
176	293, 40	501 D	
177	294, 6	502 A	
178	294, 15	502 C	
179	294, 26	502 extr.	
180	294, 37	503 B	
181	295, 5	503 E	155
182	295, 16	504 B	156
183	295, 26	504 D	157
184	295, 36	505 A	157
185	296, 2	505 C	
186	296, 12	505 E	
187	296, 21	506 B	
188	296, 30	506 C	
189	296, 39	506 E	
190	297, 6	507 B	
191	297, 8	507 C	
192	297, 14	507 D	
193	297, 25	508 B	
194	298, 1	508 E	
195	298, 12	509 B	
196	298, 24	509 D	
197	298, 36	510 B	
198	299, 4	510 D	

Thiem.	Steph.	Leuncl.
199	299, 16	511 A
200	299, 27	511 C
201	299, 38	512 A
202	300, 6	512 C
203	300, 17	512 E
204	300, 26	513 B
205	300, 38	513 D
206	301, 5	514 A
207	301, 17	514 D
208	301, 28	515 A
209	301, 40	515 C
210	302, 8	515 E
211	302, 18	516 B
212	302, 30	516 D
213	302, 40	517 A
214	303, 6	517 C
215	303, 16	518 A
216	303, 28	518 B
217	303, 37	518 D
218	304, 5	519 B
219	304, 15	519 C
220	304, 26	520 A
221	304, 38	520 C
222	305, 5	520 E
223	305, 16	521 B
224	305, 28	521 D
225	305, 40	522 B
226	306, 8	522 D
227	306, 18	523 A
228	306, 30	523 C
229	306, 41	524 A
230	307, 9	524 C
231	307, 20	524 E
232	307, 30	525 B
233	307, 41	525 D
234	308, 9	526 A
235	308, 19	526 C
236	308, 30	527 A
237	308, 41	527 C
238	309, 10	527 E

Thiem.	Steph.	Leuncl.
239	309, 21	528 B
240	309, 32	528 D
241	309, 42	529 B
242	310, 9	529 D
243	310, 19	530 A
244	310, 29	530 C
245	310, 40	530 E
246	311, 7	531 B
247	311, 19	531 D
248	311, 28	532 B
249	311, 39	532 D
250	312, 6	533 A
251	312, 18	533 C
252	312, 28	533 E
253	3[illegible], 38	534 B
254	313, 6	534 D
255	313, 17	535 B
256	313, 28	535 D
257	313, 39	536 A
258	314, 8	536 C
259	314, 18	537 A
260	314, 29	537 C
261	314, 41	537 E
262	315, 8	538 B
263	315, 18	538 D
264	315, 29	539 A
265	315, 40	539 C
266	316, 7	540 A
267	316, 18	540 C
268	316, 29	540 E
269	316, 39	541 B
270	317, 7	541 D
271	317, 18	542 B
272	317, 28	542 D
273	317, 40	543 A
274	318, 8	543 C
275	318, 19	544 A
276	318, 24	544 B
277	319, 1	544 D
278	319, 12	545 B

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Mor.
279	319, 23	545 D	
280	319, 32	546 B	
281	319, 44	546 D	
282	320, 10	547 A	
283	320, 21	547 C	
284	320, 31	547 E	
285	320, 42	548 B	
286	321, 9	548 D	
287	321, 20	549 B	
288	321, 30	549 D	
289	321, 40	550 A	
290	322, 9	550 C	
291	322, 20	551 A	
292	322, 31	551 C	
293	322, 40	551 E	
294	323, 8	552 B	
295	323, 19	552 D	
296	323, 30	553 B	
297	323, 41	553 D	
298	324, 9	554 A	247
299	324, 20	554 C	248
300	324, 31	555 A	248
301	324, 43	555 C	249
302	325, 10	555 D	
303	325, 20	556 B	
304	325, 31	556 D	
305	325, 42	557 A	
306	326, 11	557 D	
307	326, 22	558 A	
308	326, 33	558 C	
309	327, 1	558 E	
310	327, 11	559 B	
311	327, 22	559 D	
312	327, 33	560 B	
313	328, 1	560 D	
314	328, 11	561 A	
315	328, 22	561 C	
316	328, 32	561 E	
317	328, 43	562 B	
318	329, 10	562 D	

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Mor.	Schneid.
319	329, 21	563 B		
320	329, 30	563 C		
321	329, 41	564 A		
322	330, 8	564 C		
323	330, 18	564 E		
324	330, 28	565 B		
325	330, 38	565 D		
326	331, 4	566 A		
327	331, 14	566 C		
328	331, 25	567 A		
329	331, 36	567 C		
330	332, 5	567 E		
331	332, 14	568 B		
332	332, 25	568 D		
333	332, 37	569 B		
334	333, 5	569 D		
335	333, 16	570 A		
336	333, 26	570 C		
337	333, 37	571 A		
338	334, 4	571 C		
339	334, 14	571 E		
340	334, 25	572 B		
341	334, 36	572 D		
342	335, 2	573 A		
343	335, 14	573 D		
344	335, 25	574 A		
345	335, 36	574 C		
346	336, 4	574 E		
347	336, 15	575 B		
348	336, 26	575 D		
349	336, 37	576 B		
350	337, 5	576 D		
351	337, 16	577 A		
352	337, 26	577 C		
353	337, 38	578 A		
354	338, 7	578 C		
355	338, 27	579 A		
356	338, 33	579 B		
357	339, 1	579 D	292	334
358	339, 12	580 B	293	334

PAGINAE

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Mor.	Schneid.
[illegible]	[illegible] 23	580 D	293	335
[illegible]	[illegible] 32	581 A	294	336
[illegible]	339. sq.	581 C	295	337
362	340, 10	581 E	295	337
363	340, 21	582 B	296	338
364	340, 32	582 D	297	339
365	340, 43	583 B		
366	341, 10	583 D		
367	341, 19	584 A		
368	341, 32	584 C		
369	341, 42	584 E		
370	342, 10	585 B		
371	342, 21	585 D		
372	342, 32	586 B		
373	342, 43	586 D		
374	343, 10	587 A		
375	343, 22	587 C		
376	343, 33	588 A		
377	344, 1	588 C		
378	344, 11	588 D		
379	344, 21	589 B		
380	344, 32	589 D		
381	344, 41	590 A		
382	345, 8	590 C	311	
383	345, 20	590 E	312	
384	345, 31	591 B	313	
385	345, 43	591 E	313	
386	346, 11	592 B	314	
387	346, 21	592 D	315	
388	346, 32	593 A	315	
389	347, 1	593 D		
390	347, 11	594 A		
391	347, 20	594 B		
392	347, 32	594 D. E		
393	347, 43	595 B		
394	348, 11	595 D		
395	348, 22	596 A		
396	348, 33	596 C		
397	348, 43	597 A		
398	349, 11	597 C		

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Mor.
399	349, 23	597 E	
400	349, 33	598 B	
401	349, 43	598 D	
402	350, 10	599 A	
403	350, 20	599 C	
404	350, 32	599 E	
405	350, 43	600 B	
406	351, 11	600 D	
407	351, 23	601 B	
408	351, 34	601 D	
409	351, 42	602 A	
410	352, 10	602 C	
411	352, 21	602 E	
412	352, 32	603 C	
413	352, 42	603 E	
414	353, 12	604 B	
415	353, 23	604 D	
416	353, 34	605 B	
417	354, 2	605 D	
418	354, 13	606 A	
419	354, 25	606 C	
420	354, 34	606 E	
421	355, 3	607 C	
422	355, 14	607 E	
423	355, 25	608 B	
424	355, 36	608 D	
425	356, 3	609 A	
426	356, 14	609 C	
427	356, 24	610 A	
428	356, 36	610 C	345
429	357, 3	610 E	346
430	357, 14	611 B	347
431	357, 25	611 D	347
432	357, 36	612 B	348
433	358, 5	612 D	
434	358, 16	613 A	
435	358, 24	613 C	
436	358, 34	613 D	351
437	359, 5	614 B	352
438	359, 16	614 D	352 extr.

Thiein.	Steph.	Leuncl.	Mor.
439	359, 28	615 B	353
440	359, 39	615 D	354
441	360, 6	616 A	
442	360, 15	616 C	
443	360, 27	617 A	
444	360, 39	617 C	
445	361, 7	617 E	
446	361, 18	618 B	
447	361, 30	618 D	
448	361, 41	619 B	
449	362, 9	619 D	
450	362, 21	620 A	
451	362, 32	620 D	
452	362. sq.	621 A	
453	363, 11	621 C	
454	363, 23	621 extr.	
455	363, 34	622 C	
456	364, 2	622 E	
457	364, 13	623 B	
458	364, 24	623 D	
459	364, 35	624 A	
460	365, 1	624 C	
461	365, 11	624 E	
462	365, 21	625 B	
463	365, 32	625 E	
464	366, 1	626 B	
465	366, 13	626 D	
466	366, 23	627 A	
467	366, 34	627 C	
468	367, 2	628 A	
469	367, 13	628 C	
470	367, 24	628 E	
471	367, 33	629 B	
472	367, 42	629 D	
473	368, 9	630 A	
474	368, 20	630 C	
475	368, 32	631 A	
476	368, 42	631 C	381
477	369, 12	631 E	382
478	369, 23	632 B	382

Thiem.	Steph.	Leuncl.
479	369, 34	632 D
480	370, 2	633 B
481	370, 13	633 D
482	370, 24	634 A
483	370, 34	634 C
484	371, 3	634 E
485	371, 15	635 C
486	371, 26	635 E
487	371, 37	636 B
488	372, 6	636 D
489	372, 17	637 A
490	372, 26	637 C
491	372, 37	637 E
492	373, 4	638 B
493	373, 16	638 D
494	373, 28	639 B
495	373, 41	639 D
496	374, 9	640 A
497	374, 21	640 C
498	374, 32	641 A
499	374, 42	641 C
500	375, 9	641 D
501	375, 18	642 A
502	375, 29	642 C.D
503	375, 40	643 A
504	376, 9	643 C
505	376, 20	643 E
506	376, 30	644 B
507	376, 42	644 D
508	377, 10	645 B
509	377, 20	645 D
510	377, 32	646 A
511	377, 42	646 C
512	378, 10	647 A

HIERO.

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Welſ.
513	526, 1	901 A	199
514	526, 7	901 B	200
515	526, 17	901 C	201
516	526, 27	902 A	202
517	527, 2	902 C	203
518	527, 11	902 E	204
519	527, 20	903 B	205
520	527, 30	903 D	206
521	527, 39	904 A	207
522	528, 6	904 C	208
523	528, 15	904 D	209
524	528, 25	905 B	210
525	528, 34	905 C	211
526	528. ſq.	905 E	212
527	529, 10	906 B	213
528	529, 21	906 D	214
529	529, 30	907 A	215
530	529, 40	907 C	216
531	530, 5	907 E	217
532	530, 14	908 B	218
533	530, 25	908 D	219
534	530, 33	908 E	220
535	530, 42	909 B	221
536	531, 9	909 D	222
537	531, 19	910 A	223
Welſ. 224	531, 28	910 C	Thiem.
225	531, 37	910 E	538
226	532, 3	911 B	539
227	532, 12	911 D	540
228	532, 22	912 A	541
229	532, 32	912 C	542
230	532, 39	912 D	543
231	533, 5	913 A	544
232	533, 15	913 C	545
233	533, 25	913 E	546
234	533, 35	914 B	547
235	533. ſq.	914 D	548
236	534, 11	915 A	548

Welf.	Steph.	Leuncl.	Thiem.
237	534, 20	915 C	549
238	534, 30	915 E	550
239	534, 40	916 B	551
240	535, 6	916 C	552
241	535, 16	917 A	553
242	535, 24	917 B	554
243	535, 34	917 D	555
244	536, 1	918 A	556
245	536, 9	918 C	557
246	536, 18	918 E	558
247	536, 28	919 B	559
248	536, 38	919 C. D	560

MEMORABILIA.

Thiem.	Steph.	Leuncl.
1	412, 11	708 A
2	412, 18 sq.	708 B
3	412, 29 sq.	708 D
4	413, 9	709 B
5	413, 21	709 D
6	413, 30 sq.	710 A
7	413, 41	710 C
8	414, 8	711 A
9	414, 19	711 B
10	414, 28	711 D
11	414, 38	712 A
12	415, 4 sq.	712 C
13	415, 15	712 E
14	415, 25	713 B
15	415, 35	713 D
16	416, 1	714 A
17	416, 12	714 C
18	416, 21	715 A
19	416, 32	715 C
20	416, 42	715 D
21	417, 9	716 B

Thiem.	Steph.	Leuncl.
22	417, 19 sq.	716 D
23	417, 30 sq.	717 A
24	417, 40 sq.	717 C
25	418, 7 sq.	717 E
26	418, 18	718 B
27	418, 27 sq.	718 D
28	418, 37	719 A
29	419, 4. 5	719 C
30	419, 15	719 D
31	419, 26	720 B
32	419, 35 sq.	720 D
33	420, 4	721 A
34	420, 14 sq.	721 C
35	420, 24	721 E
36	420, 33 sq.	722 B
37	420, 42	722 C
38	421, 8 sq.	723 A
39	421, 19 sq.	723 C
40	421, 29	723 D
41	421, 40	724 B
42	422, 7 sq.	724 D
43	422, 16	725 A
44	422, 26 sq.	725 C
45	422, 36	725 D
46	423, 4 sq.	726 B
47	423, 14	726 D
48	423, 25	727 A
49	423, 35	727 C
50	424, 2	728 A
51	424, 13	728 B
52	424, 22	728 D
53	424, 32	729 A
54	424, 42	729 C
55	425, 8	729 E
56	425, 18	730 B
57	425, 29	730 D
58	425, 39 sq.	731 A
59	426, 7	731 C
60	426, 18 sq.	731 E
61	426, 27	732 B

Thiem.	Steph.		Leand.	
62	426, 37		732	D
63	427, 1		733	A
64	427, 14		733	B
65	427, 25		733	D
66	427, 36	ſq.	734	B
67	428, 4		734	D
68	428, 16		735	B
69	428, 26		735	C
70	428, 37		736	A
71	429, 4		736	C
72	429, 15		736	E
73	429, 26		737	B
74	429, 37		737	E
75	430, 5		738	B
76	430, 15		738	D
77	430, 25	ſq.	739	A
78	430, 36	ſq.	739	C
79	431, 4		739	E
80	431, 15		740	B
81	431, 26		740	D
82	431, 34	ſq.	741	A
83	432, 2		741	C
84	432, 13	ſq.	742	A
85	432, 24		742	C
86	432, 35		742	E
87	433, 2	ſq.	743	B
88	433, 13		743	D
89	433, 22		744	A
90	433, 32		744	C
91	433, 42		745	A
92	434, 10	ſq.	745	B
93	434, 21		745	D
94	434, 31		746	B
95	434, 41		746	D
96	435, 6		747	A
97	435, 17		747	C
98	435, 27		747	E
99	435, 38		748	A
100	436, 3		748	C
101	436, 12		748	extr.

Thiem.	Steph.	Leuncl.
102	436, 22	749 B
103	436, 32	749 D
104	436, 43	750 A
105	437, 9	750 C
106	437, 18	751 A
107	437, 28	751 C
108	437, 38 sq.	751 E
109	438, 6	752 B
110	438, 16	752 D
111	438, 26	753 A
112	438, 37	753 C
113	439, 5	754 A
114	439, 15 sq.	754 C
115	439, 26	754 D
116	439, 35	755 B
117	440, 2	755 D
118	440, 15	756 A
119	440, 26	756 C
120	440, 37	757 A
121	441, 4	757 C
122	441, 14	757 D
123	441, 24	758 B
124	441, 35	758 D
125	442, 1	759 A
126	442, 11	759 C
127	442, 20	759 D
128	442, 28 sq.	760 A
129	442, 37	760 C
130	443, 12	761 A
131	443, 17	761 B
132	443, 28	761 C
133	443, 38	762 B
134	444, 6	762 D
135	444, 16	763 A
136	444, 25	763 C
137	444, 33	763 D
138	444, 42 sq.	764 A
139	445, 10	764 C
140	445, 20	765 A
141	445, 31	765 B

Thiem.	Steph.	Leuncl.
142	445, 40 sq.	765 D
143	446, 7	766 A
144	446, 17	766 C
145	446, 28	767 A
146	446, 39	767 C
147	447, 5 sq.	767 D
148	447, 16	768 B
149	447, 27	768 D
150	447, 38	769 A
151	448, 5	769 C
152	448, 16	769 extr.
153	448, 27	770 B
154	448, 37	770 D
155	449, 5	771 B
156	449, 15	771 C
157	449, 26	772 A
158	449, 34 sq.	772 C
159	450, 1	772 D
160	450, 12	773 B
161	450, 22	773 D
162	450, 33	774 A
163	450, sq.	774 C
164	451, 10 sq.	774 E
165	451, 20	775 B
166	451, 29	775 D
167	451, 39	776 A
168	452, 6	776 C
169	452, 16	776 E
170	452, 26 sq.	777 B
171	452, 37	777 D
172	453, 3	778 B
173	453, 14	778 D
174	453, 25	779 A
175	453, 36	779 C
176	454, 3 sq.	779 E
177	454, 14	780 B
178	454, 24 sq.	780 D
179	454, 34 sq.	781 A
180	455, 3	781 D
181	455, 14	782 A

Thiem.	Steph.	Leuncl.
182	455, 24	782 C
183	455, 34	782 E
184	455, 43	783 B
185	456, 9	783 C
186	456, 20	784 A
187	456, 30	784 C
188	456, 40 sq.	784 E
189	457, 9	785 B
190	457, 19 sq.	785 D
191	457, 30	786 B
192	457, 40	786 C
193	458, 7	786 E
194	458, 18 sq.	787 B
195	458, 25 sq.	787 D
196	458, 35	788 A
197	459, 2	788 C
198	459, 10 sq.	788 D
199	459, 20	789 B
200	459, 30	789 D
201	460, 1	790 A
202	460, 7	790 B
203	460, 19	790 D
204	460, 30	791 B
205	461, 2 sq.	791 D
206	461, 14	792 A
207	461, 24	792 C
208	461, 36	793 A
209	462, 4	793 C
210	462, 14 sq.	795 E
211	462, 25	794 B
212	462, 37	794 D
213	463, 2	795 A
214	463, 13	795 C
215	463, 23	795 extr.
216	463, 34	796 B
217	464, 2	796 D
218	464, 13	797 B
219	464, 24 sq.	797 D
220	464, 35 sq.	798 A
221	465, 3	798 C

Thiem.	Steph.	Leuncl.
222	465, 14	798 E
223	465, 25	799 B
224	465, 35	799 D
225	466, 1	800 A
226	466, 11	800 C
227	466, 22	801 A
228	466, 33 sq.	801 C
229	467, 3	801 E
230	467, 14 sq.	802 C
231	467, 25	802 E
232	467, 36	803 B
233	468, 1. 2	803 D
234	468, 11	803 extr.
235	468, 22	804 C
236	468, 34	804 E
237	469, 2	805 B
238	469, 12	805 D
239	469, 22 sq.	806 A
240	469, 34	806 C
241	469, 44	806 E
242	470, 10	807 B
243	470, 20	807 D
244	470, 30	808 A
245	470, 40 sq.	808 C
246	471, 6	808 E
247	471, 16	809 B
248	471, 27	809 D
249	471, 38	810 A
250	472, 7	810 D
251	472, 16	811 A
252	472, 26	811 C
253	472, 38 sq.	811 E
254	473, 5	812 B
255	473, 16	812 D
256	473, 27 sq.	813 B
257	473, 38	813 D
258	474, 5	814 A
259	474, 15	814 C
260	474, 26	814 E
261	474, 37	815 B

Thiem.	Steph.	Leuncl.
262	475, 5	815 C
263	475, 14	816 A
264	475, 24	816 C
265	475, 35	817 A
266	476, 3	817 C
267	476, 14	817 E
268	476, 24	818 B

OECONOMICVS.

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Welf.	Gail.
269	477, 1	818 C	1	2
270	477, 9	819 A	2	2
271	477, 19 ſq.	819 B	3	4
272	477, 29 ſq.	819 D	4	4
273	478, 6	820 B	5	6
274	478, 16	820 D	6	8
275	478, 28	821 A	6. 7	10
276	478, 38	821 C	8	10
277	479, 5	821 E	9	12
278	479, 14 ſq.	822 B	10	14
279	479, 25	822 D	11	14
280	479, 35	823 A	12	16
281	480, 2	823 C	13	16
282	480, 12	823 E	14	18
283	480, 21 ſq.	824 B	15	20
284	480, 31	824 D	16	20
285	480, 40	825 A	17	22
286	481, 7	825 C	18	22
287	481, 16	825 E	19	24
288	481, 26	826 B	20	26
289	481, 36	826 D	21	26
290	482, 3	827 A	22	28
291	482, 12	827 C	23	28
292	482, 24	827 E	24	30
293	482, 35	828 B	25	32
294	483, 3	828 D	26	32

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Welf.	Gail.
295	483, 13 ſq.	829 A	27	34
296	483, 25	829 C	28	36
297	483, 35	829 E	29	36
298	484, 2	830 B	30	38
299	484, 13	830 D	31	40
300	484, 21	831 A	32	40
301	484, 31	831 C	33	42
302	484, 41	831 E	34	44
303	485, 8	832 B	35	44
304	485, 17	832 D	36	46
305	485, 28	833 A	37	48
306	485, 37	833 C	38	48
307	486, 4	833 E	39	50
308	486, 14	834 B	40	52
309	486, 23	834 D	41	52
310	486, 33 ſq.	835 A	42	54
311	486, 43	835 C	43	54
312	487, 9	835 D	44	56
313	487, 18 ſq.	836 B	45	58
314	487, 28	836 C	46	58
315	487, 39	837 A	47	60
316	488, 5	837 C	48	62
317	488, 16	837 E	49	62
318	488, 26	838 B	50	64
319	488, 36	838 D	51	66
320	489, 3	839 A	52	66
321	489, 13	839 B	53	68
322	489, 22	839 D	54	70
323	489, 33	840 A	55	70
324	489, 45	840 C	56	72
325	490, 8	840 E	57	72
326	490, 17 ſq.	841 B	58	74
327	490, 26 ſq.	841 D	59	76
328	490, 36	842 A	60	76
329	491, 2	842 C	61	78
330	491, 12 ſq.	842 E	62	80
331	491, 22	843 B	63	82
332	491, 32	843 C	64	82
333	491, 41	844 A	65	84
334	492, 6	844 B	66	84

Thiem.	Steph.	Leunel.	Welf.	Gail.
335	492, 16	844 D	67	86
336	492, 25	845 A	68	88
337	492, 35	845 C	69	88
338	493, 1	845 E	70	90
339	493, 11	846 B	71	92
340	493, 21	846 D	72	92
341	493, 29	847 A	73	94
342	493, 39	847 C	74	94
343	494, 6 fq.	847 E	75	96
344	494, 17	848 B	76	98
345	494, 26	848 C	77	98
346	494, 35	848 E	78	100
347	495, 2	849 B	79	102
348	495, 12	849 D	80	102
349	495, 23	850 A	81	104
350	495, 33	850 C	82	106
351	496, 1	851 A	82 fq.	106
352	496, 11	851 B	84	108
353	496, 20	851 D	85	110
354	496, 30	852 A	86	110
355	496, 39	852 C	87	112
356	497, 5	852 E	88	112
357	497, 14 fq.	853 B	89	114
358	497, 25	853 D	90	116
359	497, 34	854 A	91	116
360	498, 1	854 C	92	118
361	498, 10	854 D	93	120
362	498, 19	855 A	94	120
363	498, 28	855 C	95	122
364	498, 39	855 E	96	122
365	499, 4	856 B	97	124
366	499, 14	856 D	98	126
367	499, 25	857 A	99	126
368	499, 34	857 C	100	128
369	500, 1	857 E	101	130
370	500, 11	858 B	102	130
371	500, 21	858 D	103	132
372	500, 30	859 A	104	134
373	500, 39	859 C	105	134 extr.
374	501, 6	859 D	106	136

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Wolf.	Gail.
375	501, 16	860 B	107	138
376	501, 25	860 C	108	140
377	501, 35	860 E	109	140
378	502, 1	861 B	110	142
379	502, 12	861 D	111	142
380	502, 23	862 B	112	144
381	502, 34	862 D	113	146
382	502, 42	863 A	114	146
383	503, 9	863 C	115	148
384	503, 19	863 D	116	150
385	503, 28	864 A	117	152
386	503, 37	864 C	118	152
387	504, 2	864 D	119	154
388	504, 13	865 B	120	154
389	504, 24	865 D	121	156
389 sq.	504, 34 sq.	866 A	122	158
Wolf.			Thiem.	
123	505, 2	866 C	390	158
124	505, 11	866 E	391	160
125	505, 20 sq.	867 B	392	162
126	505, 31	867 D	393	162
127	505, 41	868 A	394	164
128	506, 8 sq.	868 C	395	166
129	506, 18	868 E	396	166
130	506, 27	869 B	397	168
131	506, 37	869 C	398	168
132	507, 4	870 A	399	170
133	507, 14	870 C	400	172
134	507, 23	870 D	401	172
135	507, 32 sq.	871 A	401 sq.	174
136	507, 42	871 C	402	176
137	508, 10	871 E	403	176
138	508, 20	872 B	404	178

APOLOGIA SOCRATIS.

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Welf.	Gail.
409	408, 12	701 A	269	180
410	408, 20	701 B	270	180
411	408, 31	702 A	271	182
412	409, 10	702 C	272	182
413	409, 20	703 A	273	184
414	409, 30	703 B	274	186
415	409, 42	703 D	275	186
416	410, 9	704 B	276	188
417	410, 20	704 D	277	190
418	410, 30	705 A	278	190
419	410, 41	705 C	279	192
420	411, 8	705 E	280	194
421	411, 18	706 B	281	194
422	411, 29	706 D	282	196
423	411, 39 sq.	707 A	283	198
424	412, 7	707 D	284	198

SYMPOSIVM.

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Welf.
425	509	872 C	125
426	509, 13	872 D	126
427	509, 22	873 A	127
428	509, 32	873 C	128
429	510, 4	874 A	129
430	510, 14	874 B	130
431	510, 25	874 D	131
432	510, 34	875 B	132
433	510, sq.	875 C	133
434	511, 11	876 A	134
435	511, 21	876 B	135
436	511, 31	876 D	136
437	511, 40	877 A	137
438	512, 6	877 C	138
439	512, 15	878 A	139

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Welf.
440	512, 25 sq.	878 B	140
441	512, 36	878 E	141
442	513, 3. 4	879 B	142
443	513, 13	879 C	143
444	513, 22	880 A	144
445	513, 31	880 B	145
446	513, 40 sq.	880 D	146
447	514, 6	881 A	147
448	514, 16	881 C	148
449	514, 26	881 E	149
450	514, 36	882 B	150
451	515, 1	882 D	151
452	515, 11	883 A	152
453	515, 21	883 C	153
454	515, 31	883 E	154
455	515, 40	884 B	155
456	516, 7	884 C	156
457	516, 16 sq.	885 A	157
458	516, 26 sq.	885 B	158
459	516, 36	885 D	159
460	517, 5	886 B	160
461	517, 14	886 D	161
462	517, 23	887 A	162
463	517, 33	887 C	163
464	517. sq.	887 E	164
465	518, 10 sq.	888 B	165
466	518, 20	888 C	166
467	518, 30	889 A	167
468	518, 39	889 B	168
469	519, 6. 7	889 D	169
470	519, 16	890 A	170
471	519, 26	890 C	171
472	519, 34	890 E	172
473	519. sq.	891 B	173
474	520, 9 sq.	891 D	174
475	520, 17	892 A	175
476	520, 25 sq.	892 B	176
477	520, 35	892 D	177
478	521, 2	893 A	178
479	521, 9 sq.	893 C	179
480	521, 20	893 D	180

Welſ.	Steph.	Leuncl.	Thiem.
181	521, 28	894 A	480 extr.
182	521, 39	894 C	481
183	522, 6	895 A	482
184	522, 16	895 C	483
185	522, 26 ſq.	895 E	484
186	522, 37	896 B	485
187	523, 4	896 C	486
188	523, 14	897 A	487
189	523, 24	897 B	488
190	523, 34	897 D	489
191	523, 42	898 A	490
192	524, 9 ſq.	898 C	491
193	524, 19	898 E	492
194	524, 29	899 B	492 ſq.
195	524, 39	899 D	493
196	525, 5	900 A	494
197	525, 15	900 C	495
198	525, 25	900 E	496

DE RE EQVESTRI.

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Welſ.	Gail.
497	544, 13	932 B	1	200
498	544, 23	932 C	2	200
499	545, 1	933 A	3	202
500	545, 12	933 C	4	204
501	545, 22	933 E	5	204
502	545, 34	934 B	6	206
503	546, 2	934 D	7	208
504	546, 12	935 A	8	208 extr.
505	546, 20 ſq.	935 C	9	210
506	546, 32	936 A	10	212
507	546, 41	936 B	11	214
508	547, 8	936 D	12	214
509	547, 18 ſq.	937 B	13	216
510	547, 29	937 D	14	218
511	547, 38	937 ſq.	15	218

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Welf.	Gail.
512	548, 5	938 B	16	220
513	548, 14	938 D	17	222
514	548, 24	939 A	18	224
515	548, 34 sq.	939 C	19	224
516	549, 2	940 A	20	226
517	549, 10 sq.	940 B	21	228
518	549, 21	940 D	22	228
519	549, 31 sq.	941 B	23	230
520	549, 40	941 C	24	230 extr.
521	550, 7	941 extr.	25	232
522	550, 16	942 B	26	234
523	550, 27	942 E	27	234
524	550, 37	943 B	28	236
525	551, 5	943 D	29	238
526	551, 15	944 A	30	240
527	551, 23	944 B	31	240
528	551, 33	944 D	32	242
529	552, 1	945 B	33	244
530	552, 11	945 D	34	244
531	552, 21	946 A	35	246
532	552, 30 sq.	946 C	36	248
533	552, 38 sq.	946 D	37	248
534	553, 5	947 B	38	250
535	553, 15	947 D	39	250
536	553, 24	948 A	40	252
537	553, 34	948 C	41	254
538	553, 42	948 D	42	254
539	554, 11	949 B	43	256
540	554, 21	949 D	44	258
541	554, 31	950 A	45	258
542	554, 39 sq.	950 C	46	260
543	555, 7	950 E	47	262
544	555, 17	951 B	48	262
545	555, 27	951 D	49	264
546	555, 36	952 A	50	266
547	556, 2. 3	952 C	51	266
548	556, 11	952 D	52	268
549	556, 21	953 B	53	270
550	556, 30	953 C	54	270

HIPPARCHICVS.

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Welf.	Gail.
551	557	954 A	55	272
552	557, 9	954 B	56	272
553	557, 20	954 D	57	274
554	557, 31	955 B	58	276
555	558, 6	955 D	59	276
556	558, 17	956 A	60	278
557	558, 28	956 C	61	280
558	558, 39	956 E	62	280
559	559, 6	957 B	63	282
560	559, 15 ſq.	957 D	64	284
561	559, 24 ſq.	958 A	65	284
562	559, 35	958 C	66	286
563	560, 2	958 E	67	288
564	560, 11	959 B	68	288
565	560, 21	959 D	69	290
566	560, 32	960 A	70	292
567	560, 40	960 C	71	292
568	561, 8	960 E	72	294
569	561, 18	961 B	73	296
570	561, 28	961 D	74	296
571	561, 38	962 A	75	298
572	562, 6	962 D	76	300
573	562, 15	963 A	77	300
574	562, 25	963 C	78	302
575	562, 34	963 D	79	304
576	563, 2	964 B	80	306
577	563, 12	964 D	81	306
578	563, 22	965 A	82	308
579	563, 32	965 C	83	310
580	563, 40	965 D	84	310
581	564, 7	966 B	85	312
582	564, 7	966 C	86	312 extr.
583	564, 16	967 A	87	314
584	564, 26	967 B	88	316
585	565, 1	967 D	89	316
586	565, 12	968 B	90	318
587	565, 20	968 C	91	320
588	565, 31	969 A	92	320

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Welf.	Gail.
589	565, 40 sq.	969 B	93	322
590	566, 7	969 D	94	324
591	566, 17	970 B	95	324
592	566, 27 sq.	970 D	96	326
593	566, 37 sq.	971 A	97	328
594	567, 3. 4	971 C	98	328
595	567, 13	971 D	99	330
596	567, 22 sq.	972 B	100	330 extr.

DE VENATIONE.

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Welf.
597	568	972 D	101
598	568, 10	973 A	102
599	568, 19	973 C	103
600	568, 28	973 D	104
601	569, 4	974 B	105
602	569, 14	974 D	106
603	569, 23	975 A	107
604	569, 32	975 B	108
605	569, 41	975 D	109
606	570, 6	976 A	110
607	570, 16 sq.	976 C	111
608	570, 27	976 E	112
609	570, 36 sq.	977 B	113
610	571, 3	977 D	114
611	571, 14	978 A	115
612	571, 25	978 C	116
613	571, 35	978 E	117
614	572, 1	979 B	118
615	572, 11	979 D	119
616	572, 21	980 A	120
617	572, 31	980 C	121
618	572, 40	980 E	122
619	573, 7	981 B	123
620	573, 16	981 D	124
621	573, 26 sq.	982 A	125
622	573, 36	982 B	126
623	574, 3	982 D	127

Thiem.	Steph.	Leoncl.	Welf.
624	574, 13	983 B	128
625	574, 21 sq.	983 C	129
626	574, 32	984 A	130
627	574, 42	984 B	131
628	575, 10	984 D	132
629	575, 20	985 B	133
630	575, 30	985 D	134
631	575, 41	986 A	135
632	576, 8	986 C	136
633	576, 18	986 E	137
634	576, 27	987 A	138
635	576, 37	987 C	139
636	577, 3. 4	987 E	140
637	577, 13	988 B	141
638	577, 24 sq.	988 D	142
639	577, 33	989 A	143
640	577, 41 sq.	989 B	144
641	578, 8. 9	989 D	145
642	578, 19	990 A	146
643	578, 30	990 C	147
644	578, 41	990 E	148
645	579, 8	991 B	149
646	579, 17	991 D	150
647	879, 28	992 A	151
648	579, 38	992 C	152
649	580, 6	992 E	153
650	580, 15 sq.	993 B	154
651	580, 27	993 D	155
652	580, 37	994 A	156
653	581, 4	994 C	157
654	581, 14	994 E	158
655	581, 23	995 A	159
656	581, 33	995 C	160
657	581, 41	995 E	161
658	582, 7	996 B	162
659	582, 17	996 D	163
660	582, 27	997 A	164
661	582, 36	997 B	165
662	583, 2	997 D	166
663	583, 10	998 A	167
664	583, 19	998 C	168

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Welf.
665	583, 27 sq.	998 D	169
666	583, 36	999 B	170
667	584, 3	999 C	171
668	584, 13	999 E	172

EPISTOLAE.

Thiem.	Steph.	Leuncl.	Welf.
669	I, 1	1000 A	173
670	I, 7	1000 B	174
671	I, 16	1000 C	175
672	I, 23	1001 A	176
673	I, 29	1001 B	177
674	II, 3	1001 C	178
675	II, 6	1002 A	179

PARAGRAPHI SIVE SECTIONES MINORES CVM PARAGRAPHIS EDITIONVM ZEVNII ET SCHNEIDERI COLLATAE

CYROPAEDIA

Thiem.	Zeun.	Thiem.	Zeun.
I, 3, 6	I, 3, 6	I, 3, 12	I, 3, 14
7	8	13	15
8	9	14	16
9	10	15	18
10	11	I, 5, 7	I, 5, 7—14
11	12	I, 6, 12	I, 6, 12—15

Thiem.	Zeun.	Thiem.	Zeun.
1, 6, 13	1, 6, 16	2, 3, 5	2, 3, 8—14
14	17	6	15
15	18	7	17
16	19 ſq.	8	19
18	21	9	21
19	22—46	10	22
2, 1, 2	2, 1, 2—9	11	23
3	10	2, 4, 2	2, 4, 2 ſq.
4	11	3	3 ſq.
5	12	4	5
6	14—18	5	6
7	19	6	7
8	21	7	8
9	22	8	9—12
10	23	9	13
11	24	10	15
12	25	11	16
13	26	12	17
14	29	13	18
15	30	14	19
16	31	15	20
2, 2, 1	2, 2, 1—5	16	21 ſq.
2	6—9	17	22—29
3	10	18	30
4	11	19	32
5	12	3, 1, 2	3, 1, 3
6	13	3	5 ſq.
7	14	4	6—8
8	15	5	9
9	16 ſq.	6	10
10	17	7	12
11	19	8	13
12	20	9	15
13	21	10	17
14	22	11	19
15	23—27	12	20—22
16	28	13	22 ſq.
17	29 ſqq.	14	24
2, 3, 2	2, 3, 2	15	26
3	5	16	28
4	7	17	29

Thiem.	Zeun.
3, 1, 18	3, 1, 31
19	33
20	35 ſq.
21	38
22	39
23	40 ſq.
24	42. 43
3, 2, 2	3, 2, 3
3	6
4	8
5	10
6	11 ſq.
7	14
8	17
9	19
10	21
11	23
12	25
13	27
14	29 ſq.
15	31
3, 3, 4	3, 3, 4 ſq.
5	5 ſq.
6	7 ſq.
7	9
8	11
9	13—19
10	20
11	21
12	23
13	25
14	26
15	28
16	29
17	31
18	34—39
19	40
20	43
21	46
22	48
23	49

Thiem.	Zeun.
3, 3, 24	3, 3, 51—55
25	56
26	58
27	60
28	63
29	66
30	69. 70
4, 1, 2	4, 1, 2—6
3	7
4	9 ſq.
5	10
6	11
7	12 ſq.
8	14—18
9	19
10	21
11	23
4, 2, 2	4, 2, 2
3	4
4	7
5	9
6	11
7	13
8	14
9	16
10	18
11	19
12	21—26
13	27
14	28
15	29
16	32
17	34
18	36
19	38—45
20	46
4, 3, 2	4, 3, 3
3	4—14
4	15—21
5	22
4, 4, 2	4, 4, 5

Thiem.	Zeun.	Thiem.	Zeun.
4, 4, 3	4, 4, 9 ſqq.	5, 2, 6	5, 2, 13
4, 5, 2	4, 5, 4	7	15
3	5	8	16
4	8	9	18
5	9	10	20
6	11	11	22
7	13	12	25
8	15 ſqq.	13	27
9	18	14	29
10	20	15	31—37
11	23	5, 3, 2	5, 3, 2 ſq.
12	26—34	3	3 ſq.
13	35	4	5
14	37—42	5	8
15	43—49	6	10
16	50	7	5, 3, 12
17	52	8	13 ſq.
18	55	9	15
19	57 ſq.	10	18
4, 6, 2	4, 6, 2—7	11	20
3	8.	12	22
4	9	13	24
5	10 ſq.	14	26
6	11 ſq.	15	29—33
7	13—15	16	34—45
5, 1, 2	5, 1, 3	17	46
3	6	18	48
4	7	19	51
5	8	20	54
6	11	21	56 ſq.
7	12	22	57 ſq.
8	15	5, 4, 2	5, 4, 3
9	17	3	5
10	19	4	7
11	23	5	10
12	26	6	11
13	29	7	13
5, 2, 2	5, 2, 3	8	15
3	6	9	17
4	8 ſq.	10	19—22
5	9—12	11	23

Thiem.	Zeun.
5, 4, 12	5, 4, 24
13	26
14	29
15	31
16	33—36
17	37
18	39
19	41
20	43—49
21	50
5, 5, 2	5, 5, 3
3	6
4	8
5	10—14
6	15
7	17
8	20
9	21—24
10	25—34
11	35
12	37
13	41
14	44—48
6, 1, 2	6, 1, 2
3	4
4	6
5	7
6	8
7	9
8	11
9	12
10	13
11	15
12	17
13	19
14	23
15	25
16	27
17	29
18	31
19	34

Thiem.	Zeun.
5, 4, 20	5, 4, 36
21	38
22	42
23	44
24	46
25	48
26	50
27	52
28	54
6, 2, 3	6, 2, 3
4	7
5	9
6	12
7	14—20
8	21
9	23
10	25
11	28—40
6, 3, 2	6, 3, 3
3	5
4	7
5	10
6	12
7	14
8	17
9	20
10	21
11	22—34
12	35
6, 4, 2	6, 4, 3
3	5
4	9
5	12—20
7, 1, 2	7, 1, 3
3	5
4	6
5	8
6	10
7	12
8	15
9	17

Thiem.	Zeun.	Thiem.	Zeun.
7, 1, 10	7, 1, 19	7, 5, 11	7, 5, 29
11	21	12	33
12	23	13	35
13	25	14	37
14	27	15	39
15	29	16	41 sq.
16	31	17	42—47
17	32	18	48—54
18	36	19	55
19	39	20	57
20	41	21	59
21	43	22	7, 5, 62
22	46	23	64
7, 2, 2	7, 2, 5	24	66
3	7	25	70
4	9	26	72—86
5	12	8, 1, 1	8, 1, 1—5
6	14	2	6
7	17—25	3	9
8	26	4	11
7, 3, 2	7, 3, 6	5	13
3	9	6	16
4	11	7	18
5	13	8	21
6	15	9	25
7, 4, 2	7, 4, 3	10	28
3	6	11	30
4	8	12	34
5	4	13	37
6	12	14	40
7	14	15	43
8	16	16	45
7, 5, 2	7, 5, 3	8, 2, 2	8, 2, 2 sq.
3	5	3	4
4	7	4	5
5	8	5	6
6	10	6	7
7	13	7	10
8	17	8	13
9	20—25	9	15
10	26	10	17

Thiem.	Zeun.	Thiem.	Zeun.
8, 2, 11	8, 2, 19	8, 5, 2	8, 5, 3
12	24	3	4
13	26	4	7
8, 3, 2	8, 3, 3	5	8
3	5	6	11
4	7	7	13
5	9	8	15
6	11	9	17
7	13	10	19
8	15	11	21
8, 3, 9	8, 3, 19	12	22—26
10	21	13	27
11	24	8, 6, 2	8, 6, 3
12	26	3	5
13	30	4	7
14	33	5	9
15	35	6	11
16	39	7	14
17	42	8	16
18	45	9	17
19	48	10	19
20	50	11	22
8, 4, 2	8, 4, 3	8, 7, 1	8, 7, 1—3
3	5	2	4
4	6	3	6—28
5	9	8, 8, 2	8, 8, 2 ſq.
6	11	3	4
7	13	4	6
8	15	5	8
9	18	6	10
10	22	7	12
11	24	8	15
12	26	9	17
13	28	10	20
14	31	11	22
15	32 ſq.	12	25
16	35	13	27

ANABASIS.

Thiem.	Zeun.	Thiem.	Zeun.
1, 4, 14	1, 4, 14	1, 9, 6	1, 9, 9
15	16	7	11
16	17	8	13
17	18	9	14
18	19	10	16
1, 5, 15	1, 5, 15—17	11	19
1, 7, 6	1, 7, 6	12	20
7	8	13	22
8	9	14	24
9	10	15	27
10	12	16	29
11	14	17	30
12	15	1, 10, 2	1, 10, 2
13	16	3	4
14	18	4	6
15	19. 20	5	7
1, 8, 2	1, 8, 2	6	8
3	4	7	10
4	6	8	11
5	8	9	13
6	9	10	15 ſq.
7	10	11	18
8	11	2, 1, 5	2, 1, 5
9	13	6	7
10	14	7	9
11	15	8	10
12	17 ſq.	9	11
13	18 ſq.	10	12
14	20	11	14
15	21	12	16
16	22	13	18
17	23	14	20
18	25	15	21
19	27	16	22 ſq.
20	28	2, 2, 1	2, 2, 1
1, 9, 2	1, 9, 3	2	3
3	5	3	5
4	6	4	7
5	7	5	10

Thiem.	Zeun.	Thiem.	Zeun.
2, 2, 6	2, 2, 13	2, 5, 9	2, 5, 35
7	14	10	36
8	16	11	38
9	17	12	39
10	19—21	13	41
2, 3, 1	2, 3, 1	2, 6, 2	2, 6, 2
2	3	3	4
3	4	4	6
4	6	5	7
5	8	6	9
6	10	7	11
7	11	8	14
8	12	9	16
9	14	10	19
10	17	11	21
11	18	12	23
12	21	13	25
13	23 sq.	14	27
14	28	15	28
2, 4, 2	2, 4, 3	16	29
3	5	17	30
4	7 sq.	3, 1, 4	3, 1, 3 sq.
5	10	5	5
6	12	6	7
7	13	7	8
8	14	8	10
9	16	9	11
10	18	10	13
11	21	11	15
12	23	12	17
13	25	13	19
14	26	14	21
15	27	15	23 sq.
16	28	16	24
2, 5, 2	2, 5, 3—15	17	26 sq.
3	15—23	18	27
4	24	19	29
5	27	20	30
6	29	21	31
7	31	22	32
8	33	23	34

Thiem.	Zeun.	Thiem.	Zeun.
3, 1, 24	3, 1, 35	3, 3, 11	3, 3, 16 sq.
25	36	12	19
26	37	3, 4, 2	3, 4, 3
27	38	3	4
28	39	4	6
29	41	5	8
30	43	6	10
31	44 sq.	7	13
32	47	8	15
3, 2, 2	3, 2, 2	9	17
3	4	10	18
4	7	11	19
5	9	12	20
6	9 sq.	13	21
7	11	14	22
8	13	15	24
9	13 sq.	16	25 sq.
10	16	17	27
11	18	18	29
12	20	19	31
13	22	20	32
14	23	21	34
15	24	22	36
16	25	23	37
17	27	24	38
18	28	25	41
19	29	26	42
20	30	27	44
21	32	28	46
22	33	29	48
23	34	30	49
24	36	3, 5, 3	3, 5, 3
25	37	4	5
26	38 sq.	5	7
3, 3, 4	3, 3, 4	6	9
5	6	7	12
6	7	8	13
7	8	9	14
8	11	10	16
9	12	11	17
10	15	12	18

Thiem.	Zeun.	Thiem.	Zeun.
4, 1, 4	4, 1, 4	4, 3, 11	4, 3, 14
5	6	12	15
6	4, 1, 8	13	17
7	9 sq.	14	18
8	10 sq.	15	20
9	12	16	21
10	13	17	22
11	14	18	24
12	15 sq.	19	26
13	17	20	27
14	19	21	28
15	20	22	29
16	22	23	30
17	23	24	32
18	25	4, 4, 2	4, 4, 3
19	27	3	4
4, 2, 1	4, 2, 1 sq.	4	7
2	2 sq.	5	8
3	4	6	9 sq.
4	5	7	11
5	7	8	12
6	8 sq.	9	14
7	9 sq.	10	15
8	10 sq.	11	17
9	12 sq.	12	19
10	14	13	21
11	16	14	22
12	18	4, 5, 2	4, 5, 2
13	19 extr.	3	3 sq.
14	22	4	4 sq.
15	24	5	5 sq.
16	27—29	6	7
4, 3, 2	4, 3, 2	7	8
3	2 sq.	8	9
4	4	9	10 sq.
5	5 sq.	10	12
6	7	11	13
7	8	12	15
8	10	13	16
9	12	14	17
10	13	15	19

Thiem.	Zeun.	Thiem.	Zeun.
4, 5, 16	4, 5, 20	4, 7, 18	4, 7, 25
17	22	19	27
18	23	4, 8, 1	4, 8, 1
19	25	2	2 sq.
20	28	3	4
21	30	4	5
22	32	5	7
23	33	6	8
24	35	7	9
4, 6, 2	4, 6, 2	8	10
3	4	9	11
4	6	10	12
5	7 sq.	11	13
6	9	12	14
7	10	13	15
8	11	14	16
9	12	15	18
10	13	16	19 sq.
11	14	17	22
12	16	18	24
13	17	19	26
14	20	20	27
15	22	21	28
16	23	5, 1, 3	5, 1, 3
17	25—27	4	5
4, 7, 2	4, 7, 3	5	8
3	4	6	9
4	5	7	12
5	7	8	14
6	8	9	15
7	10	10	16
8	12	11	17
9	13	5, 2, 6	5, 2, 6
10	15	7	8
11	16	8	9
12	17	9	10
13	18	10	12
14	19	11	13
15	20	12	15
16	21	13	17
17	23	14	18

Thiem.	Zeun.	Thiem.	Zeun.
5, 2, 15	5, 2, 20	5, 5, 10	5, 5, 19
16	22	11	22
17	24	12	24
18	26	13	25
19	27	5, 6, 2	5, 6, 3
5, 3, 1	28	3	4—10
2	30 ſq.	4	11
3	5, 3, 1	5	12
4	2	6	14
5	4	7	15
6	5	8	16 ſq.
7	6	9	19
8	7	10	20
9	8	11	21
10	9	12	22
11	10	13	25
12	11	14	26 ſq.
13	12—13	15	28
5, 4, 2	5, 4, 3	16	29
3	5	17	30
4	9	18	32
5	11	19	33
6	12	20	33 extr.
7	14	21	35
8	16	22	36
9	18	23	37
10	19	5, 7, 2	5, 7, 3
11	22	3	5
12	23	4	6
13	24	5	8
14	25	6	10
15	26	7	11
16	27	8	13
17	30	9	14
18	32	10	15 ſq.
19	34	11	17
5, 5, 5	5, 5, 5	12	18
6	7	13	20
7	8—12	14	22
8	13	15	24
9	16	16	26

Thiem.	Zeun.	Thiem.	Zeun.
5, 7, 17	5, 7, 29	6, 2, 9	6, 2, 15
18	31	10	16
19	34	11	17—19
5, 8, 2	5, 8, 2	6, 3, 1	6, 3, 1
3	5	2	4
4	8	3	5
5	12	4	6
6	14	5	7
7	16	6	9
8	18	7	10
9	20	8	12
10	23	9	15
11	25	10	17
6, 1, 2	6, 1, 2	11	18
3	5	12	19
4	7	13	21
5	9	14	23
6	11	15	24
7	12	16	25
8	13 extr.	6, 4, 1	6, 4, 1
9	15	2	3
10	16	3	4
11	17	4	6
12	19	5	6 extr.
13	21	6	9
14	22	7	10
15	23	8	11
16	24	9	12
17	26	10	13
18	27	11	15
19	29	12	17
20	30	13	19
21	31	14	20
22	32	15	22
6, 2, 2	6, 2, 2	16	23
3	4	17	24
4	6	18	25
5	7	19	26
6	9	20	27
7	12	6, 5, 2	6, 5, 2
8	13	3	4

Thiem.	Zeun.	Thiem.	Zeun.
6, 5, 4	6, 5, 5	7, 1, 5	7, 1, 7
5	7	6	8
6	8 ſq.	7	10 extr.
7	11	8	13
8	12	9	14
9	14	10	15
10	17	11	17
11	18	12	18
12	20	13	19
13	22	14	21
14	23	15	23
15	25	16	25
16	26	17	26
17	27	18	28
18	28	19	29
19	30	20	30
20	31	21	32
6, 6, 2	6, 6, 2	22	34
3	4	23	36
4	5	24	38
5	6	25	40
6	8	7, 2, 1	7, 2, 1
7	9 extr.	2	3
8	11	3	5
9	12—16	4	7
10	17	5	8
11	19	6	10
12	20	7	12
13	21	8	14
14	25	9	16
15	27	10	18
16	29	11	19
17	31	12	21
18	34	13	23
19	35	14	24
20	36	15	26
21	37	16	29
22	38	17	31
7, 1, 2	7, 1, 2	18	32
3	4	19	35
4	5	20	37

Thiem.	Zeun.	Thiem.	Zeun.
7, 3, 2	7, 3, 3	7, 4, 16	7, 4, 20
3	7	17	22
4	8	18	24
5	10	7, 5, 2	7, 5, 3
6	13	3	4 ſq.
7	15	4	6
8	18	5	9
9	19	6	10
10	21	7	11
11	22	8	12
12	23	9	15
13	26	10	16
14	29	7, 6, 5	7, 6, 5
15	30	6	6 extr.
16	32	7	8
17	34	8	9
18	35	9	10 extr.
19	37	10	12
20	39	11	13
21	40	12	15
22	41	13	16
23	42	14	17 ſq.
24	44	15	19
25	45	16	21
26	46	17	23
27	47	18	25
28	48	19	27
7, 4, 2	7, 4, 3	20	29
3	5	21	30
4	6	22	32
5	7	23	33
6	9	24	34
7	11	25	36
8	12	26	37
9	13	27	38
10	14	28	38 extr.
11	15	29	40
12	16	30	41
13	17	31	42
14	18	32	44
15	19	7, 7, 2	7, 7, 3

Thiem.	Zeun.	Thiem.	Zeun.
7, 7, 3	7, 7, 4	7, 7, 27	7, 7, 47
4	7	28	48
5	9	29	49
6	11	30	51
7	12 sq.	31	53
8	14	32	54
9	15	33	55
10	16	34	56
11	18	35	57
12	20	7, 8, 2	7, 8, 3
13	22	3	5
14	24	4	7
15	25	5	9
16	26	6	10
17	28	7	12
18	30	8	14
19	31	9	16
20	32	10	17
21	34	11	18
22	37	12	20
23	39	13	23
24	41	14	24
25	43	15	26
26	46		

HIST. GRAEC.

Thiem.	Schneider.	Thiem.	Schneider.
1, 1, 3	1, 1, 4	1, 1, 14	1, 1, 21
4	6	15	23
5	7	16	24
6	9	17	25
7	11	18	26 extr.
8	12	19	28
9	14	20	29
10	15	21	30
11	16	22	31
12	18	23	31 sq.
13	19	24	33

Thiem.	Zeun.	Thiem.	Zeun.
7, 3, 2	7, 3, 3	7, 4, 16	7, 4, 20
3	7	17	22
4	8	18	24
5	10	7, 5, 2	7, 5, 3
6	13	3	4 sq.
7	15	4	6
8	18	5	9
9	19	6	10
10	21	7	11
11	22	8	12
12	23	9	15
13	26	10	16
14	29	7, 6, 5	7, 6, 5
15	30	6	6 extr.
16	32	7	8
17	34	8	9
18	35	9	10 extr.
19	37	10	12
20	39	11	13
21	40	12	15
22	41	13	16
23	42	14	17 sq.
24	44	15	19
25	45	16	21
26	46	17	23
27	47	18	25
28	48	19	27
7, 4, 2	7, 4, 3	20	29
3	5	21	30
4	6	22	32
5	7	23	33
6	9	24	34
7	11	25	36
8	12	26	37
9	13	27	38
10	14	28	38 extr.
11	15	29	40
12	16	30	41
13	17	31	42
14	18	32	44
15	19	7, 7, 2	7, 7, 3

Thiem.	Zeun.	Thiem.	Zeun.
7, 7, 3	7, 7, 4	7, 7, 27	7, 7, 47
4	7	28	48
5	9	29	49
6	11	30	51
7	12 sq.	31	53
8	14	32	54
9	15	33	55
10	16	34	56
11	18	35	57
12	20	7, 8, 2	7, 8, 3
13	22	3	5
14	24	4	7
15	25	5	9
16	26	6	10
17	28	7	12
18	30	8	14
19	31	9	16
20	32	10	17
21	34	11	18
22	37	12	20
23	39	13	23
24	41	14	24
25	43	15	26
26	46		

HIST. GRAEC.

Thiem.	Schneider.	Thiem.	Schneider.
1, 1, 3	1, 1, 4	1, 1, 14	1, 1, 21
4	6	15	23
5	7	16	24
6	9	17	25
7	11	18	26 extr.
8	12	19	28
9	14	20	29
10	15	21	30
11	16	22	31
12	18	23	31 sq.
13	19	24	33

Thiem.	Schneider.
1, 1, 25	1, 1, 35
26	36
27	37
1, 2, 2	1, 2, 2
3	4
4	6
5	8
6	9
7	10
8	11
9	13 extr.
10	15
11	16
12	18
1, 3, 2	1, 3, 2
3	4
4	5
5	6
6	7
7	8
8	10
9	13
10	14
11	17
12	18
13	20—22
1, 4, 1	1, 4, 1
2	4
3	7
4	8
5	11
6	13—17
7	18
8	20
9	21
10	22
1, 5, 2	1, 5, 2 ſq.
3	4
4	6
5	8
6	10
1, 5, 7	1, 5, 12
8	14
9	15
10	16
11	18
12	20
13	21
1, 6, 6	1, 6, 6
7	8 ſq.
8	12
9	13
10	15
11	16
12	17
13	19
14	20
15	21
16	22
17	24
18	25
19	26
20	28
21	29
22	31
23	32
24	33
25	36
26	37
27	38
28	39
1, 7, 1	1, 7, 1
2	3
3	5
4	7
5	8 ſq.
6	9
7	11
8	12
9	14
10	16—36
11	37

Thiem.	Schneider.	Thiem.	Schneider.
1, 7, 12	1, 7, 39	2, 3, 10	2, 3, 14
2, 1, 3	2, 1, 3	11	15
4	5	12	17
5	6	13	19
6	8	14	20
7	10	15	21
8	12	16	23
9	14	17	24—34
10	15	18	35—49
11	16	19	50
12	18	20	51
13	20	21	52
14	22	22	54
15	24	23	55
16	25	24	56
17	27	2, 4, 3	2, 4, 3
18	28	4	5
19	29	5	8
20	30	6	9
21	31	7	10 ſq.
22	32	8	11 ſq.
2, 2, 2	2, 2, 3	9	12
3	4 extr.	10	13—17
4	7	11	18
5	9	12	19
6	10	13	20
7	11 q.	14	22 extr.
8	13	15	23 extr.
9	15	16	25
10	16	17	26
11	17	18	27
12	19	19	28
13	21	20	29 ſq.
14	23	21	30 ſq.
2, 3, 3	2, 3, 3	22	31 ſq.
4	5	23	33
5	6	24	34
6	7	25	35
7	9	26	36
8	11	27	37
9	13	28	38

Thiem.	Schneider.	Thiem.	Schneider.
2, 4, 29	2, 4 40	3, 2, 18	3, 2, 25
30	42 sq.	19	26
3, 1, 2	3, 1, 3	20	27 med.
3	4	21	29 med.
4	5 sq.	22	30 med.
5	7 sq.	3, 4, 25	3, 4, 25
6	8	26	27
7	9	27	28. 29
8	10	3, 5, 8	3, 5, 8—15
9	11	9	16
10	12	10	17
11	14	11	18
12	15	12	19
13	16	13	20
14	17	14	21
15	18	15	22
16	19	16	23
17	20	17	24
18	21	18	25
19	22	4, 1, 2	4, 1, 3
20	23	3	5
21	24	4	7
22	25	5	10
23	26	6	12
24	27	7	13
25	28	8	15
3, 2, 3	3, 2, 3	9	17
4	5	10	20
5	6	11	24
6	7	12	28
7	8	13	30
8	9	14	32
9	11	15	34
10	12	16	37
11	13	17	38
12	14	18	39
13	16	19	40
14	18	20	41
15	19 med.	4, 2, 2	4, 2, 3
16	21	3	5
17	23	4	6

Thiem.	Schneider.	Thiem.	Schneider.
4, 2, 5	4, 2, 8	5, 1, 27	5, 1, 30
6	10	28	31
7	13	29	32
8	14	30	33
9	16	31	34
10	17	32	35
11	18	33	36
12	19	5, 2, 12	5, 2, 12—19
13	20 med.	13	20
14	22. 23.	14	21
4, 3, 2	4, 3, 3	15	23
3	5	16	24
4	7	17	25
5	9	18	26
6	11	19	28
7	13	20	29
8	15	21	30
9	16	22	31
10	17	23	32
11	18	24	33
12	19	25	35
13	20	26	36
14	21	27	37
15	22	28	38
16	23	29	39
4, 4, 9	4, 4, 9	30	40
10	9 ſq.	31	41
11	11	32	42
5, 1, 14	5, 1, 14—17	33	43
15	18	6, 2, 3	6, 2, 4
16	19	4	6
17	20	5	7
18	21	6	8
19	22	7	10
20	23	8	13
21	24	9	15
22	25	10	17
23	26	11	20
24	27	12	22
25	28	13	24
26	29	14	25

Thiem.	Schneider.
6, 2, 15	6, 2, 27
16	28
17	29
18	30
19	31
20	32
21	33
22	34
23	35
24	36
25	37
26	38
27	39
6, 3, 4	6, 3, 4—6
5	7—9 ſq.
6	10—17
7	18
8	19
9	20
6, 5, 38	6, 5, 38—48
39	49
40	50
41	51
42	52
7, 1, 2	7, 1, 2—11
3	12
4	14 ſq.
5	15 med.
6	17
7	18

Thiem.	Schneider.
7, 1, 8	7, 1, 19
9	20
10	21
11	22
12	22 ſq.
13	24 med.
14	25 med.
15	26
16	27
17	27 ſq.
18	28
19	29
20	30
21	31
22	32
23	33
24	34
25	36
26	38
27	39
28	40
29	41
30	42
31	43
32	44
33	45
34	46
7, 3, 7	7, 3, 7—11
8	12

A

Ἄβαρνις, *Abarnis.* Vocatur etiam Ἄβαρνος. v. Steph. Byz. in h. v. E. 2, 1. 19. τὴν Ἀβαρνίδα τὴν Λαμψάκου ἄκραν.

ἀβασίλευτος, *liber.* E. 5, 2, 12. p. 300. Θρᾶκες οἱ ἀβασίλευτοι, *nulli regi parentes.*

ἄβατος, ¶ 1) *inaccessus, inuius.* A. 4, 1, 15. ἄβατα πάντα (ὄρη) ἐστὶ, *superari difficulter possunt.* 4, 6, 13. oppon. βατά. Sic A. 3, 4, 30. ἄβατα sunt *loca in ascensu in montem, vbi equorum nullus vsus esse potest.* ¶ 2) De fluuio. Poll, 2. 200. καὶ διαβατὸς ποταμὸς καὶ ἄβατος. A. 5, 6, 3. p. 291. ὁ Παρθένιος ἄβατος, *traiici non potest, non est vadosus.*

ἀβίωτος, *non vitalis* (Ennius ap. Cic. Lael. 6.), *non expetendus.* Hesych: ἀβίωτον· κακὸν, ἀηδὲς, ὀδυνηρόν. Cf. Cel. Fischer. ad Plat. Apol. Socr. 28. Π. 3, 3, 24. ἀλγεινὸς καὶ ἀβίωτος αἰών. Απ. 4, 8, 8 ἀβίωτος ὁ βίος.

ἀβλαβής, ¶ 1) *innoxius, nihil nocens.* Απ. 2, 6, 24. μὴ μόνον ἀβλαβεῖς, ἀλλὰ καὶ ὠφελίμους. Λ. 5, 4. ἀβλαβέστατόν τε καὶ ἥδιστον ποτόν. ¶ 2) *incolumis, illaesus.* Phauorin: ἀβλαβής· ὁ μὴ βλάπτων. καὶ παθητικῶς παρὰ Ξενοφῶντι. Π. 4, 1, 2. p. 201. αὐτός τε ἀβλαβής, καὶ τοὺς ἑαυτοῦ ἀβλαβεῖς παρέχεται. Marg. Steph. pro ἀβλαβής habet ἀποβλάβης, vt ἀπὸ in composito sit priuatiuum, quemadmodum apud Ionas. Sed Aem. Portus malit scribere duobus verbis ἀπὸ

βλάβης, i. e. πόῤῥω τῆς βλάβης. ¶ 3) Neutrum pro aduerbio, Ιπ. 6, 1. ὡς ἂν ἀβλαβέστατά τις ἑαυτῷ — ψήχοι, *cum minimo suo damno*. §. 3.

Ἀβραδάτης, *Abradates* siue vt Zeun. e. MS. Guelf. Zonara et Philelpho edidit, Ἀβραδάτας, Π. 5, 1, 1. Susorum rex, Pantheae maritus. 6, 1, 23—27. infensus Assyrio sequitur Cyri partes et currus sibi parat. 6, 2, 4. vocatur ὁ Σούσιος. 6, 3, 11. p. 385. in proelio praeest machinis. Sed pro ὦ Ἀβραδάτα Zeun. videtur recte sequi alteram lectionem ὦ Εὐφράτα. §. 12. sortitur locum in proelio Aegyptiis aduersum. 6, 4, 1—4. quem amantissime et cum lacrymis in proelium a Panthea dimittitur. 7, 1, 8—10. cum curribus se parat, vt in hostes irruat. §. 15. sq. irruptione facta interficitur ab Aegyptiis. 7, 3, 1. sqq. Panthea super eius cadauere se interficit. Caeterum vt Zeun. in nominatiuo praetulit formam Ἀβραδάτας, ita in datiuo Ἀβραδάτᾳ posuit pro Ἀβραδάτῃ, et in accusatiuo Ἀβραδάταν pro Ἀβραδάτην, denique in genitiuo Ἀβραδάτα pro Ἀβραδάτου, nisi quod 6, 4, 4. dedit et ipse Ἀβραδάτου.

Ἀβραζέλμης et Ἀβροζέλμης, v. Ἐβοζέλμιος.

Ἀβροκόμας, *Abrocomas*. Harpocrat. et Suid. et Phauorin: Ἀβροκόμας οὗτος σατράπης ἦν Ἀρταξέρξου τοῦ Περσῶν βασιλέως. Hesychius etymologice exponit: ὁ τὴν κόμην φαιδρὰν ἔχων. Sed tum scribi debet Ἁβροκ. Et sane *Habrocomas* memoratur in titulo quodam vetere. In marg. Steph. vt ap. Isocr. paneg. 39. scribitur Ἀκροκόμας, quam scripturam veram dicit Maussacus ad Harpocrat. Cf. interpp. ad Hesych. A. 1, 3, 20. missus est contra Cyrum ad

ad Euphraten. 1, 4, 3. Graeci mercenarii ab eo ad Cyrum deficiunt. §. 5. nec Ciliciae portas nec Phoenicen defendit. §. 17. naues comburit, ne Cyrus Euphratem traiiciat. 1. 7, 9. pugnae magnae ad Cunaxa non intereſt.

ἁβρὸς, *ſuauis, delicias afferens.* Σ. 4, 43. τὸ ἁβρότατον κτῆμα τὴν σχολήν.

ἁβρότης, ¶1) *mollities.* Heſych. et Phauorin: ἁβρότητι· τρυφερότητι, ἁπαλότητι. Π. 8, 8, 8. τῇ Μήδου στολῇ καὶ ἁβρότητι. Videtur de veſtitu explicandum eſſe per hendiadyn. Leuncl. *elegantia.* Paulo poſt nominatur μαλακία. ¶2) *deliciae, nimius deliciarum amor.* Σ. 8, 8. ἁβρότητι καὶ μαλακίᾳ. Oppon. ῥώμη, καρτερία, ἀνδρεία, σωφροσύνη.

ἁβρύνεσθαι, *ſibi placere.* Heſych. et Phauorin: ἁβρυνόμενοι· σεμνυνόμενοι, λαμπρυνόμενοι. Suid: ἁβρύνεται· κοσμεῖται, θρύπτεται, καυχᾶται. A Polluce 5, 95. ponitur in nominibus mundi muliebris. Αγ. 9, 2. rex Perſarum ἡβρύνετο τῷ βραδέως διαπράττειν. Sed paulo poſt in laudem dicitur ἔχαιρεν.

Ἀβυδηνοὶ, *Abydeni.* Ε. 2, 1, 12. auxilia dant Lacedaemoniis. 4, 8, 3 — 6. Dercyllidas harmoſtes in calamitate eos confirmat, vt in fide perſtent, etſi a Pharnabazo vexati. §. 23-39. Anaxibius, Abydi harmoſtes, cum multis Abydenis ab Iphicrate per inſidias interficitur.

Ἀβυδηνὸς, v. Φιλίσκος.

Ἄβυδος, *Abydus*, vrbs Helleſponti. Α. 1, 1, 9. ἐν Χεῤῥονήσῳ τῆς καταντιπέρας Ἀβύδου. Ε. 1, 1, 3. ſq. ad eam Peloponneſii pugna nauali vincuntur. 1, 2, 10. Athenienſes eam inuadunt, 3, 1, 7. Dercyllidas eſt Abydi harmoſtes, ſed 4, 8, 32. Anaxibius. 5, 1, 6. ſq. Athenienſes eam obſident. §. 22. ſq. in ea obſeſſa res ab Antalcida geſtae.

βλάβης, i. e. πόῤῥω τῆς βλάβης. ¶ 3) Neutrum pro aduerbio, Iπ. 6, 1. ὡς ἂν ἀβλαβέστατά τις ἑαυτῷ — ψήχοι, cum minimo ſuo damno. §. 3.

Ἀβραδάτης, Abradates ſiue vt Zeun. e. MS. Guelf. Zonara et Philelpho edidit, Ἀβραδάτας, Π. 5, 1, 1. Suſorum rex, Pantheae maritus. 6, 1, 23 — 27. infenſus Aſſyrio ſequitur Cyri partes et currus ſibi parat. 6, 2, 4. vocatur ὁ Σούσιος. 6, 3, 11. p. 385. in proelio praeeſt machinis. Sed pro ὦ Ἀβραδάτα Zeun. videtur recte ſequi alteram lectionem ὦ Εὐφράτα. §. 12. ſortitur locum in proelio Aegyptiis aduerſum. 6, 4, 1 — 4. quam amantiſſime et cum lacrymis in proelium a Panthea dimittitur. 7, 1, 8 — 10. cum curribus ſe parat, vt in hoſtes irruat. §. 15. ſq. irruptione facta interficitur ab Aegyptiis. 7, 3, 1. ſqq. Panthea ſuper eius cadauere ſe interficit. Caeterum vt Zeun. in nominatiuo praetulit formam Ἀβραδάτας, ita in datiuo Ἀβραδάτᾳ poſuit pro Ἀβραδάτῃ, et in accuſatiuo Ἀβραδάταν pro Ἀβραδάτην, denique in genitiuo Ἀβραδάτα pro Ἀβραδάτου, niſi quod 6, 4, 4. dedit et ipſe Ἀβραδάτου.

Ἀβραζέλμης et

Ἀβροζέλμης, v. Ἐβοζέλμιος.

Ἀβροκόμας, Abrocomas. Harpocrat. et Suid. et Phauorin: Ἀβροκόμας· οὗτος σατράπης ἦν Ἀρταξέρξου τοῦ Περσῶν βασιλέως. Heſychius etymologice exponit: ὁ τὴν κόμην φαιδρὰν ἔχων. Sed tum ſcribi debet Ἁβροκ. Et ſane Habrocomas memoratur in titulo quodam vetere. In marg. Steph. vt ap. Iſocr. paneg. 39. ſcribitur Ἀκροκόμας, quam ſcripturam veram dicit Mauſſacus ad Harpocrat. Cf. interpp. ad Heſych. A. 1, 3, 20. miſſus eſt contra Cyrum ad

ad Euphraten. 1, 4, 3. Graeci mercenarii ab eo ad Cyrum deficiunt. §. 5. nec Ciliciae portas nec Phoenicen defendit. §. 17. naues comburit, ne Cyrus Euphratem traiiciat. 1. 7, 9. pugnae magnae ad Cunaxa non interest.

ἁβρὸς, *suauis, delicias afferens*. Σ. 4, 43. τὸ ἁβρότατον κτῆμα τὴν σχολήν.

ἁβρότης, ¶1) *mollities*. Hesych. et Phauorin: ἁβρότητι· τρυφερότητι, ἁπαλότητι. Π. 8, 8. τῇ Μήδων στολῇ καὶ ἁβρότητι. Videtur de vestitu explicandum esse per hendiadyn. Leuncl. *elegantia*. Paulo post nominatur μαλακία. ¶2) *deliciae, nimius deliciarum amor*. Σ. 8, 8. ἁβρότητι καὶ μαλακίᾳ. Oppon. ῥώμη, καρτερία, ἀνδρεία, σωφροσύνη.

ἁβρύνεσθαι, *sibi placere*. Hesych. et Phauorin: ἁβρυνόμενοι· σεμνυνόμενοι, λαμπρυνόμενοι. Suid: ἁβρύνεται· κοσμεῖται, θρύπτεται, καυχᾶται. A Polluce 5, 95. ponitur in nominibus mundi muliebris. Aγ. 9, 2. rex Persarum ἡβρύνετο τῷ βραδέως διαπράττειν. Sed paulo post in laudem dicitur ἔχαιρεν.

Ἀβυδηνοὶ, *Abydeni*. E. 2, 1, 12. auxilia dant Lacedaemoniis. 4, 8, 3 — 6. Dercyllidas harmostes in calamitate eos confirmat, vt in fide perstent, etsi a Pharnabazo vexati. §. 23–39. Anaxibius, Abydi harmostes, cum multis Abydenis ab Iphicrate per insidias interficitur.

Ἀβυδηνὸς, v. Φιλίσκος.

Ἄβυδος, *Abydus*, vrbs Hellesponti. A. 1, 1, 9. ἐν Χεῤῥονήσῳ τῆς καταντιπέρας Ἀβύδου. E. 1, 1, 3. sq. ad eam Peloponnesii pugna nauali vincuntur. 1, 2, 10. Athenienses eam inuadunt, 3, 1, 7. Dercyllidas est Abydi harmostes, sed 4, 8, 32. Anaxibius. 5, 1, 6. sq. Athenienses eam obsident. §. 22. sq. in ea obsessa res ab Antalcida gestae.

Ἀγαθῖνος, *Agathinus*. E. 4, 8, 10. sq. Corinthiorum nauarchus.

ἀγαθὸς, *bonus*, accipit notionem fere a nomine, ad quod pertinet, atque adeo varie verti potest, vt ¶ 1) *frugi, peritus, praestans*. Eustath. ad Il. ρ, p. 1121. ed. Rom. δοκεῖ δὲ ἐντεῦθεν εἰλῆφθαι καὶ τὸ ἀγαθὸς σκυτεὺς, ὁ εὔτεχνος, καὶ ὅσα τοιαῦτα. Cf. Suid. in v. ἀγαθός. Π. 1, 5, 7. p. 53. 1, 6, 19. p. 1. ἀγαθὸς γεωργὸς, ἱππεὺς, ἰατρὸς, αὐλητής. O. 6, 13. ἀγαθοὺς τέκτονας, χαλκέας ἀγαθοὺς, ζωγράφους ἀγαθοὺς, ἀνδριαντοποιοὺς, καὶ τὰ ἄλλα τὰ τοιαῦτα. Σ. 4, 57. ἀγαθὸς μαστροπός. Et sic iunctum legitur multis aliis substantiuis; v. c. αὐλητὴς, οἰκονόμος, αὐλητρὶς, ἁρματηλάτης. Sic O. 3, 14. ἀγαθὰς γυναῖκας in re familiari. 21, 5. οἱ θεῖοι καὶ ἀγαθοὶ καὶ ἐπιστήμονες ἄρχοντες. Επ. 2, 4. γνώμῃ ἀγαθῇ, *animo literis exculto*. Oppon. ἐκμελεῖ καὶ ἀπαιδεύτῳ. c. acc. rei, Π. 1, 3, 13. τοὺς ἀγαθοὺς τὰ πεζικά. 1, 5, 7. p. 53. τὰ πολεμικὰ ἀγαθοί. K. 2, 1. γίγνονται τὰ εἰς τὸν πόλεμον ἀγαθοί. K. 1, 14. καὶ τέχνας, καὶ λόγους, καὶ πολέμους ἀγαθοί. Aπ. 2, 6, 39. ὅ τι ἂν βούλῃ δοκεῖν ἀγαθὸς εἶναι, τοῦτο καὶ γενέσθαι ἀγαθόν. (Π. 1, 6, 19. p. 71. pro eo est γενέσθαι περὶ τούτων φρόνιμον.) 4, 1, 5. μηδὲν ἐπιστάμενος, δόξειν τὶ ἀγαθὸς εἶναι, ἢ μηδὲν ἀγαθὸς ὤν. 4, 2, 11. ἀγαθὸν ταῦτα γενέσθαι. Vnde Ern. Aπ. 1, 7, 1. pro ἀγαθός τε γένοιτο, καὶ μὴ δοκεῖν βούλοιτο, legit ἀγαθός τι, all. ἀγαθὸς τοῦτο γέν. ὃ καὶ δοκεῖν β. c. inf. Aπ. 2, 6, 14. ἀγαθοὺς λέγειν καὶ πράττειν. c. περὶ, K. 12, 21. τοὺς περὶ τὴν ἀρετὴν ἀγαθοὺς, *virtute insignes, virtutis studiosos*. c. πρὸς, Aπ. 4, 6, 10. τοὺς ἀγαθοὺς πρὸς τὰ δεινὰ — ἀνδρείους ἡγῇ. §. 11. ἀγαθοὺς πρὸς τὰ τοιαῦτα, i. e. vt ab ipso Socrate explicatur, τοὺς δυναμένους αὐτοῖς

αὐτοῖς καλῶς χρῆσθαι. Similiter c. εἰς, A. 1, 9. 9. τοὺς ἀγαθοὺς εἰς πόλεμον, *omnibus iis virtutibus praeditos, quibus in bello opus est.* c. dat. O. 4, 15. τοὺς πολέμῳ ἀγαθούς. ¶ 2) *virtute praeditus, probus.* Π. 3, 1, 6. ἀγαθὸν ἄνδρα καὶ καλὰ πράττοντα. Απ. 2, 1, 32. Απ. 2.6, 30. 33. oppon. καλός. Λ. 9. saepe opponuntur ἀγαθοὶ et κακοί. it. K. 1, 17. et Απ. 3, 4, 8. Sic Απ. 2, 1, 20. οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες sunt, *qui de virtute praecipiunt.* Sed O. 11, 6. ἀγαθὸν ἄνδρα γενέσθαι in sequentibus dicitur ἀρετῆς ἄρχεσθαι. Π. 8, 8, 11. τιμαῖς αὐξήσας τοὺς ἡνιόχους, καὶ ἀγαθοὺς ποιήσας praemiis. Sed K. 13, 1. ὅντιν' οἱ σοφισταὶ ἀγαθὸν ἐποίησαν docendo. ¶ 3) *aequus, non tenax.* O. 2, 3. ἀγαθὸς ὠνητής. ¶ 4) *alacer, idoneus.* Π. 2, 4, 8. p. 130. ἀγαθοὺς συνεργοὺς ποιεῖσθαι. Paulo post est προθύμους. Απ. 2, 1, 32. ἀγαθὴ συλλήπτρια.

¶ 5) *fortis, strenuus.* Π. 6, 1, 10. τίς οὕτως ἀγαθός, ἢ τίς οὕτως ἰσχυρός. 6, 3, 11. p. 384. A. 1, 9, 16. παρὰ Κύρῳ ὄντες ἀγαθοί. 2, 5, 3. p. 113. οὐδ' εἰ πάνυ ἀγαθοὶ εἴητε, μάχεσθαι ἂν δύνησθε. 7, 7, 18. οἱ ἀγαθοὶ τῶν Περσῶν, 1, 9, 9. τοὺς ἀγαθοὺς et ἐθέλοντας κινδυνεύειν idem valent. c. ἀνήρ, Π. 3, 3, 18. p. 187. ἄνδρες ἀγαθοὶ — τελείως ἀνὴρ ἀγαθός. 4, 1, 2. extr. A. 3, 2, 26. 4, 1, 13. 18. 7, 4, 5. E. 5, 1, 14. p. 282. Sic A. 6, 6, 13. δι' ἄνδρα δειλόν τε καὶ πονηρὸν, ἀγαθὸν ἀποκτενῶν. All. ἄνδρα ἀγ. Opponitur κακός, Π. 2, 2, 10. 12. 15. extr. Απ. 3, 1, 9. Oppon. ἀτακτοῦντες, O. 5, 15. Sed Αγ. 9, 5 ἀνὴρ ἀγαθὸς opponitur θηρίοις ἀσθενεστάτοις, atque adeo est *fortis et robustus.* c. περὶ, A. 3, 2, 9. περὶ τῆς Κύρου βασιλείας ἄνδρες ἦτε ἀγαθοί. c. πρός, E. 1, 1, 18. προθύμους εἶναι καὶ ἄνδρας ἀγαθοὺς πρὸς τὰ ἀεὶ παραγγελλόμενα. ¶ 6) *generosus.* O. 11, 5. ἵππῳ ἀγαθῷ.

ἀγαθῷ. Cf. ἵππος. ¶ 7) *vtilis*. Π. 2, 4, 8. p. 130. ἀγαθοῖς θηρατέον καὶ λόγοις καὶ ἔργοις, *promissionibus et beneficiis*. 3, 1, 9. σὺν σωφροσύνῃ καὶ φίλος πᾶς χρήσιμος, καὶ θεράπων πᾶς ἀγαθός. Απ. 1, 6, 14. Cf. ἐργασία nr. 5. it φίλος. c. dat. Π. 8, 5, 12. ὅσα — ἀγαθὰ ἀμφοτέροις. K. 13, 17. ¶ 8) *fertilis*. v. γῆ et χώρα. ¶ 9) ὁ ἀγαθὸς dicitur *euergeta*, *beneficus*, etiam in inſcriptionibus. v. Doruill. ad Charit. p. 722. Π. 3, 3, 4. Κῦρον ἀνακαλοῦντες τὸν εὐεργέτην, τὸν ἄνδρα τὸν ἀγαθόν. ¶ 10) ὦ ἀγαθὲ eſt formula blande hortantis, atque adeo praemittitur imperatiuo. Π. 3, 1, 17. ὦ ἀγαθέ, φύλαξαι. Απ. 2, 3, 16. 3, 7, 9. In priori loco Codex Pariſienſis 1. in altero Codex Pariſienſis 3. habet ὦ 'γαθέ. Sic Απ. 1, 4, 17. ὦ 'γαθέ, κατάμαθε. Caſel. ὦ ἀγαθέ. ¶ 11) De formula καλὸς καὶ ἀγαθὸς ſiue καλὸς κἀγαθὸς v. καλὸς nr. 20. De loco O. 11, 6. v. ἡμέρα. in var. lect. permutatur c. ἐσθλός. v. ἐσθλ.

Neutrum ἀγαθὸν et ἀγαθὰ ¶ 1) ſaepe diſtinguitur a καλὸν et καλά, vt Π. 7, 1, 7. πρόκειται τοῖς νικῶσιν ἀγαθὰ (*commoda, opes*) ἔχειν, καλὰ (*laudes*) ἀκούειν. 8, 4, 6 ἐπὶ τοῖς ἐμοῖς καλοῖς ἀγάλλεται — χαίρων ἐπὶ τοῖς σοῖς ἀγαθοῖς. E. 5, 1, 14. p. 282. ἡ πόλις τὰ ἀγαθὰ (*opes*) καὶ τὰ καλὰ (*dignitatem*) ἐκτήσατο. Απ. 2, 1, 28. τῶν ὄντων ἀγαθῶν καὶ καλῶν οὐδὲν ἄνευ πόνου. 2, 2, 3. τοσαῦτα καλὰ ἰδεῖν καὶ τοσούτων ἀγαθῶν μετασχεῖν. 3, 5, 28. καὶ σοὶ καλὸν ἔσται, καὶ τῇ πόλει ἀγαθόν. 4, 3, 13. κόσμον, ἐν ᾧ πάντα καλὰ καὶ ἀγαθά ἐστι. O. 8, 18. ἀγαθὸν τετάχθαι σκευῶν παρασκευήν, ſed §. 19. καλὸν φαίνεται ἐπειδὰν ἐφεξῆς κέηται. Socrates tamen ¶ 2) Απ. 3, 8. eleganter et prolixe cum Ariſtippo diſputat in hanc ſententiam, vt oſten-

ostendat, nihil per se esse ἀγαθὸν, sed πρός τι, idemque esse καλὸν, et interdum aliis in rebus κακόν. Ibi saepe habet genitiuum, vt ἀγαθὸν πυρετοῦ vel λιμοῦ, *quod valet ad febrim sanandam* vel *ad famem sedandam*. Ibidem saepe dicitur aliquid ἀγαθὸν esse πρός τι, et §. 8. pro ἀγαθὰς est χρησίμους. Nam ¶ 3) est i. q. ὠφέλιμον. a) Απ. 4, 6, 8. ἄλλο τι ἂν φαίης ἀγαθὸν εἶναι, ἢ τὸ ὠφέλιμον — τὸ ἄρα ὠφέλιμον ἀγαθόν ἐστι. O. 1, 7. ὅ τι γέ τις ἀγαθὸν κέκτηται. In sqq. sunt ὠφέλιμα. Oppon. εἴ τι κακόν. Cf. Ιερ. 9, 10. Itaque Απ. 4, 2, 31 — 35: eadem tamen esse possunt ἀγαθὰ et κακά. E. 5, 2, 23. opponuntur ἀγαθὰ et βλαβερά, vt O. 6, 11. item ἀγαθὰ et κακά, vt Π. 5, 5, 9. p. 331. εἴ τι κακόν σοι, ἢ εἴ τι (μὴ) ἀγαθόν. b) Interdum tamen ἀγαθὸν et ὠφέλιμον iunguntur vt diuersa, Απ. 1, 2, 57. ἐργάτην εἶναι, ὠφέλιμον τῷ ἀνθρώπῳ καὶ ἀγαθὸν εἶναι. Oppon. βλαβερὸν καὶ κακόν. Deinde sequitur: καὶ τὸ ἐργάζεσθαι ἀγαθὸν, τὸ δὲ ἀργεῖν κακόν. Similiter O. 3, 9. τῶν αὐτῶν ὄντων ἀγαθῶν εἴς τε τὴν χρῆσιν, καὶ κερδαλέων εἰς πώλησιν. Sic c. εἰς, Π. 2, 1, 13. σφόδρα ἐδόκει αὐτῷ ἀγαθὸν εἶναι εἰς τὸ μὴ ταράττεσθαι. Plura exempla v. paulo inferius. c) Saepe ἀγαθὸν et ἀγαθόν ἐστι legitur c. inf. Πο. 3, 4. ἀγαθόν τε καὶ καλὸν, καὶ προεδρίαις τιμᾶσθαι. §. 12. καλὸν μὲν καὶ ἀγαθὸν ναυκλήροις οἰκοδομεῖν καταγώγια. Deinceps est καλὸν simpliciter. §. 14. ἀγαθὸν δέ μοι δοκεῖ εἶναι πειραθῆναι. Ιπ. 5, 2. 6, 12. 9, 9. K. 4, 10. c. dat. et inf. Αθ. 1, 14. σφίσιν ἀγαθόν ἐστι τοὺς βελτίστους σώζειν. c. acc. et inf. Ιπ. 7. 18. ἀγαθὸν διαπαύσαντα ὁρμῆσαι. 8, 11. ἀγαθὸν δὲ ἑλκύσαντας (all. malunt ἑλκύσαντα) ἐφ' ἑαυτὸν τὸν πολέμιον ἀπῶσαι. c. dat. et particip. Π. 5, 3, 12. οἷσπερ ἀγαθὸν ἦν φίλιον

ὂν

ὂν (τὸ χωρίον). d) Dicitur de homine, v. Doruill. ad Charit. p. 47. Π. 5, 3, 11. ὦ μέγα ἀγαθόν συ τοῖς φίλοις. Similiter Ιερ. 7, 9. θεῶνται αὐτὸν ὡς οἰκεῖον ἕκαστος ἀγαθόν. Απ. 2, 4, 2. φίλον ὃ μέγιστον ἀγαθὸν εἶναί φασιν. Sic Terent. Andr. 4, 3, 2. *summum bonum esse herae putaui hunc Pamphilum*. e) Vnde etiam ἀγαθὸν iungitur masculino plurali, v. Fischer. ad Aeschin. dial. 2, 32. Π. 2, 1, 14. πρὸς τὸ πρᾳοτέρους εἶναι ἀγαθὸν ἡγεῖτο τοὺς πόνους εἶναι. Item feminino et masculino singulari, Π. 8, 1, 9. τὴν τῶν μεθ' ἑαυτοῦ εὐσέβειαν καὶ ἑαυτῷ ἀγαθὸν ἐνόμιζε. Απ. 4, 5, 1. Απολ. 21. Ιπ. 11, 9. ἔστιν ὁ μετεωρίζων ἑαυτὸν ἵππος καλὸν, ἢ θαυμαστὸν, ἢ ἀγαθόν. Sed Steph. emendat ἀγαστόν. f) Legitur autem varie de vtilitate, vt Π. 1, 4, 15. ἡδονῆς καὶ ἀγαθοῦ τινος συναίτιος. Λ. 2, 9. τὸ κλέπτειν ἀγαθὸν ἐνόμιζε, np. reipublicae. Αγ. 10, 2. Απ. 1, 2, 63. Π. 4, 3, 4. p. 233. τῶν ἀνθρώποις εὑρημένων ἀγαθῶν ad vitam. c. dat. Αθ. 1, 6. τοῖς ὁμοίοις ἦν ἀγαθὰ, τοῖς δὲ δημοτικοῖς οὐκ ἀγαθά — πονηρὸς ἐξευρίσκει τὸ ἀγαθὸν αὐτῷ. §. 7. g) Substantiue c. adiect. Π. 8, 1, 1. p. 463. μέγιστον ἀγαθὸν τὸ πειθαρχεῖν εἰς τὸ καταπράττειν τἀγαθὰ — εἰς τὸ διασώζειν μέγιστον ἀγαθὸν ἐστιν, *maximam vim habet, maxime prodest*. E. 4, 8, 26. κατεπρᾶξαί τι τῇ πόλει ἀγαθόν. Σ. 8, 27. μέγιστον ἀγαθὸν τῷ ὀρεγομένῳ ἐκ παιδικῶν φίλον ποιήσασθαι. Cf. Απολ. 21. Sic c. κοινὸν, Π. 1, 2, 2. τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ. 7, 5, 15. ἄλλο τι κοινὸν ἀγαθὸν πράττειν. A. 3, 1, 31. Αγ. 7, 7. τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ τῇ Ἑλλάδι οὐκ ἠμέλησεν. Ιερ. 11, 1. O. 4, 12. τέκνα κοινὸν parentibus ἀγαθόν. h) Praemissis praepositionibus, vt ἐπὶ, Π. 1, 6, 19. p. 76. κλέπτειν ἐπί γε ἀγαθῷ. 5, 5, 11. ἐπὶ τῷ ἀγαθῷ τῷ σῷ. 6, 3, 7. 7, 4, 2. ἐπ' ἀγαθῷ

ἀγαθῷ τῷ (Cod. Guelf. et Zeun. τοῦ) Κύρου καὶ τῶν Περσῶν — ἐπ' ἀγαθῷ τῶν δεχομένων. §. 3. 8, 1, 1. p. 464. αὐτῷ ἐπ' ἀγαθῷ, ἡμῖν δ' οὔ. A. 5. 8. 8. Etiam pluralis, E. 6. 5, 33. ἀλλήλοις παρίσταντο ἐπ' ἀγαθοῖς, *vt vtilitatem perciperent*. Schneiderus tamen de lectionis veritate dubitabat. Paulo aliter E. 5, 2, 25. ἐπ' οὐδενὶ ἀγαθῷ τῆς Ἑλλάδος, *cum magno Graeciae malo* s. *damno*. c. πρὸς, Aϑ. 2, 19. οὐ τεφυκέναι πρὸς τῷ σφετέρῳ ἀγαθῷ, ἀλλ' ἐπὶ τῷ κακῷ. Π. 2, 2, 15. p. 112. μαρτυρεῖ δέ μοι καὶ τόδε πρὸς τὸ ἀγαθὸν, *id vtile nobis futurum esse*. c. σὺν, Π. 3, 1, 9. πότερον σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ, ἢ σὺν τῇ σῇ ζημίᾳ. ¶ 4) *commoda, beneficia*. Π. 4, 2, 18. Cyrus ad captiuos: οἵτινες τὰ μὲν κακὰ μισεῖτε, ἀγαθοῦ δέ τινος παρ' ἡμῶν βούλεσθ' ἂν τυγχάνειν. 5, 3, 15. τοὺς εὐεργετοῦντας ἀγαθοῖς ὑπερβαλλόμενοι. Aγ. 7, 1. τοὺς ἀρχομένους πλεῖστα ἀγαθὰ ποιεῖν. Cf. πάσχειν nr. 4. ποιεῖν nr. 21. et πράττειν nr. 4. Π. 4, 2 5. εἴ τινι ἀγαθὸν συνέπραξεν — πολλοῖς πολλὰ παρὰ τοῦ πάππου ἀγαθὰ διεπέπρακτο. A. 2, 3, 11. Similiter A. 2, 1, 6. ἰόντας ἐπὶ τὰς βασιλέως θύρας εὑρίσκεσθαι ἀγαθὸν, *veniam*. ¶ 5) *laudes*. A. 7, 7, 18. περί σου ἀκούοντας πολλὰ ἀγαθά. ¶ 6) *diuitiae, res familiaris* etc. Π. 3, 3, 20. ἀγὼν — περὶ γυναικῶν καὶ τέκνων, καὶ περὶ πάντων ὧν κέκτησθε ἀγαθῶν. 2, 3, 2. τὰ τῶν πολεμίων ἀγαθὰ τοῖς νικῶσι. 7, 1, 6. πολλά τε καὶ ἀγαθὰ κτήσασθαι. §. 7. v. εἰσφέρειν. 7, 5, 26. p. 457. 8, 1, 1. p. 463. καταπράττειν τἀγαθά. §. 9. φυλακὰς ἀγαθῶν. 8, 3, 18. ἀγαθόν τι προσλαμβάνειν. A. 6, 4, 5. χρήματα κτησάμενοι — παρὰ Κύρῳ πολλὰ καὶ ἀγαθὰ πράττειν. O. 12, 6. ἀπολαύειν τῶν σῶν ἀγαθῶν. De donis hospitalibus, Π. 5, 3, 2. ἐξένισεν ἡμᾶς πολλοῖς ἀγαθοῖς. De mercibus, Π. 6. 2, 8. θάλαττα καθ' ἣν πλείω ἔρχεται ἀγαθά.

θά. Additur in var. lect. vbi vulgo melius omittitur, Π. 5, 4, 1. λαβεῖν πάντα τὰ Γαδάρα. Marg. πάντα τὰ ἀγαθά. Cf. καλὸς nr. 21. ¶ 7) *commoda et praeda belli.* Π. 2, 1, 10. εἴ τι ἀγαθὸν μεῖζον φαίνοιτο. 2, 2, 10. 2, 3, 3. 4, 1, 5. 4, 2, 5. ὡς ἡγήσοιντο ἐπὶ πολλὰ ἀγαθά. 4, 5, 8. 10. 7, 1, 7. 7, 5, 25. κοινωνοὶ καὶ πόνων καὶ ἀγαθῶν. A. 3, 1, 14. synonymum est ἆθλα. 6, 2, 6. ἀγαθόν τι λαμβάνειν. E. 5, 1, 14. p. 282. v. supra nr. 1. ¶ 8) *cibus et potus,* i. q. τὰ ἐπιτήδεια, vt Luc. 12, 19. Suidas: ἀγαθὰ ἐπὶ τῶν πρὸς ἀπόλαυσιν καὶ εὐωχίαν σιτίων καὶ ποτῶν. ἐχρήσατο ὁ Ξενοφῶν τῇ λέξει. Π. 4, 4, 1. χώρα μεστὴ οἴων — καὶ σίτου, καὶ πάντων ἀγαθῶν. 4, 1, 4. ἅμαξαι πολλῶν ἀγαθῶν μεσταί. 5, 2, 2. A. 3, 5, 1. 4, 6, 17. Π. 4, 4, 2. χώρα ἐρήμη ἀνθρώπων — καὶ τῶν ἀγαθῶν. A. 3, 1, 13. τῶν ἀγαθῶν οὐδενὸς — εἰ μὴ πριαίμεθα. In sqq. vocantur ἐπιτήδεια. 4, 5, 20. ἀγαθόν τι, i. e. οἶνος. — ἐκοιμήθησαν ἐν πᾶσιν ἀφθόνοις ἀγαθοῖς. 7, 1, 21. 7, 3, 6. Sed 4, 4, 5. est: εἶχον πάντα τὰ ἐπιτήδεια, ὅσα ἐστὶν ἀγαθά. Vbi ἐπιτήδ. possit glossema videri. 6, 6, 1. πάντα γὰρ εἶχεν ἡ χώρα πλὴν ἐλαίου. All. ἀγαθὰ inserunt inter γὰρ et εἶχεν. E. 6, 5, 27. πολλῶν κἀγαθῶν μεστὰς οἰκίας. Parum aberat quin Stephanus reponeret ἀγαθῶν. A. 4, 6, 17. in 2 MSS. apud Hutch. legitur κώμας πολλῶν καὶ ἀγαθῶν γεμούσας, cum καὶ in editis desit. De formula πολλὰ καὶ ἀγαθὰ et similibus v. πολὺς nr. 1. Ad hanc notionem alludit γελωτοποιὸς Σ. 4, 50. ὅταν τι ἀγαθὸν ἔχωσι, παρακαλοῦσί με ἐπὶ ταῦτα. Sed est ambigue dictum. Nam explicatur per formulam εὖ πράττειν, et opponitur κακόν τι λαμβάνειν. ¶ 9) *fruges, frumentum.* v. interpp. ad Luc. 12, 19. Π.

Π. 8, 6, 3. ὅ τι ἐν τῇ γῇ ἑκάστῃ ἀγαθὸν ᾖ — τῶν πανταχοῦ γιγνομένων ἀγαθῶν. §. 11. dicitur καλόν. 8, 7, 3. p. 550. ἡ γῆ πάντα μὲν τὰ καλὰ, πάντα δὲ τἀγαθὰ φύει. Πο. 1, 3. 2, 1. Ιερ. 5, 5. O. 4, 13. 5, 3. 12, 6. ὅταν τινὸς ἀγαθοῦ οἱ θεοὶ ἀφθονίαν διδῶσιν. Sic. O. 7, 43. τὰ καλά τε κἀγαθὰ οὐ διὰ τὰς ὡραιότητας — εἰς τὸν βίον τοῖς ἀνθρώποις ἐπαύξεται. ¶ 10) *fortuna secunda, successus.* Π. 1, 6, 19. p. 72. συνηδόμενον, ἤν τι ἀγαθὸν αὐτοῖς συμβαίῃ. Oppon. κακόν. p. 83. οὐκ εἰδότες, ἀπὸ ποίας πράξεως αὐτοῖς ἔσται τἀγαθόν. All. τἀγαθὰ, quod placet Zeunio. 2, 4, 8. p. 130. ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς τοῦ ἄρχοντος φθονήσοντας. 3, 3, 6. ἀγαθὰ et τὰ ἀγαθὰ μεγάλα funt εὐφροσύνη et εὐπορία. 5, 5, 7. εἴ τι ἀγαθὸν ἢ κακὸν συμβαίη. All. καλὸν κἀγαθὸν συμβαίνοι. Dicitur etiam faepius cum συμβαίνειν. 8, 2, 1. συνηδόμενος ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς, συναχθόμενος ἐπὶ τοῖς κακοῖς. (Cf. Απ. 3, 10, 4.) 8, 4, 6. χαίρων ἐπὶ τοῖς σοῖς ἀγαθοῖς. Paulo ante erat καλοῖς. §. 7. τὰ ἀγαθὰ σωφρόνως φέροντας. Oppon. τοὺς πόνους καὶ τοὺς κινδύνους. 8, 7, 3. p. 546. τὰ τούτου οὔτε ἀγαθὰ, οὔτε δεινά. A. 5, 6, 3. ἣν συμβουλεύοιμι τὰ βέλτιστα, πολλά μοι ἀγαθὰ γένοιτο. Αγ. 1, 36. παρὸν αὐτῷ πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς χρῆσθαι. np. inprimis honor et opes intelliguntur. E. 4, 3, 7. ἀγαθῶν γιγνομένων. Opp. χαλεπόν τι. Ιερ. 3, 2. συνήδονται ἐπὶ τοῖς αὐτοῦ ἀγαθοῖς. Oppon. ἐάν τι σφαλλόμενον ὁρῶσιν. 11, 12. Απ. 1, 2, 63. οὐδένα ἀγαθῶν ἀπεστέρησε, οὔτε κακοῖς περιέβαλεν, *fortunis.* 2, 6, 35. O. 15, 1. Απολ. 27. Dicitur a diis proficifci, Π. 1, 6, 5. αἰτεῖσθαι τὰ ἀγαθὰ παρὰ τῶν θεῶν. A. 4, 3, 10. εὔχεσθαι τοῖς θεοῖς καὶ τὰ λοιπὰ ἀγαθὰ ἐπιτελέσαι. E. 5, 1, 3. Απ. 4, 3, 17. ¶ 11) *virtus, fortitudo.* Π. 2, 3, 2. ἐκπονεῖν τἀγαθὰ,

θά, *virtutem exercere, res bene gerere,* 8, 1, 1. p. 462. τἀγαθὸν τελεσθείη ὑπὸ τῶν μὴ πειθομένων. 8, 8, 3. εἴ τις διακινδυνεύσειε πρὸ βασιλέως, ἢ ἄλλο τι καλὸν ἢ ἀγαθὸν αὐτῷ διαπράξειεν. ¶ 12) *virtus, probitas.* Αγ. 11, 9. ἀμελεῖν τῶν ἀγαθῶν. Π. 2, 2, 1. λόγοι παρορμῶντες εἰς τἀγαθόν. Hermogenes περὶ δεινότητος, hunc locum laudans, habet ἀρετήν. Απ. 3, 9, 4. ἀγαθά τε καὶ καλά. Opp. αἰσχρά. §. 5. τὰ δίκαια καὶ πάντα ὅσα ἀρετῇ πράττεται — τὰ δίκαια καὶ ἄλλα καλά τε κἀγαθὰ ἀρετῇ πράττεται. 3, 10, 5. καλά τε κἀγαθὰ ἤθη. Op. αἰσχρά τε καὶ πονηρά. 4, 2, 22. Huc pertinere videtur Απ. 1, 2, 29. ἱκετεύοντα δοῦναι — καὶ ταῦτα μηδενὸς ἀγαθοῦ, scil. ἕνεκα, *ad rem non honestam.* ¶ 13) *scientia, sapientia.* Σ. 3, 3. ἐὰν εἰς μέσον φέρητε, ὅ τι ἕκαστος ἐπίστασθε ἀγαθόν. Ibidem dicitur et σοφία et ὠφέλιμον. Π. 7, 2, 4. ἐθελήσαις μοι συμβουλεῦσαι; βουλοίμην γ' ἄν, ἔφη, ἀγαθόν τι σοι εὑρεῖν. Quod est modeste dictum pro συμβουλεῦσαι. Cf. βουλεύεσθαι. Απ. 1, 6, 13. διδάσκων ὅ τι ἂν ἔχῃ ἀγαθόν. 2, 2, 6. 4, 3, 11. Απολ. 26. διδάσκων ὅ τι ἐδυνάμην ἀγαθόν. Απ 4, 5, 1. μαθεῖν τι καλὸν καὶ ἀγαθόν. O. 3, 11. διδασκομένη τἀγαθὰ — διδάσκων τὰ καλὰ κἀγαθά. Potest tamen in his locis omnibus explicari per ὠφέλιμον. ¶ 14) Suspectum est Π. 2, 1, 9. προεῖπε τάδε· ἰδιώτῃ μὲν ἀγαθὸν ἑαυτὸν παρέχειν εὐπειθῆ. Nisi enim ἀγαθὸν accipiatur pro *decet*, videri potest glossema esse nominis εὐπειθῆ. In var. lect. reperitur ἀγαθῷ pro ἀγασθῶ. v. ἄγασθαι nr. 2.

Ἀγάθων, *Agatho*, poeta comicus et tragicus tempore Euripidis et Sophoclis. v. Bach. Σ. 8, 32. Παυσανίας ὁ Ἀγάθωνος τοῦ ποιητοῦ ἐραστής.

ἀγάλλεσθαι (poet. Port.), *laetari, exultare.* Thomas Mag: ἀγάλλω κάλλιον ἢ λαμπρύνω. v. ibi Hemsterhus. Habet sibi iunctum

ctum datiuum, mox addita praepositione ἐπὶ, mox omissa, et dicitur in vtramque partem, id quod vel patet ex A. 2, 6, 3. ὥσπερ τις ἀγάλλεται ἐπὶ θεοσεβείᾳ — οὕτως ἠγάλλετο τῷ ἐξαπατᾶν δύνασθαι. Explicatur aliis verbis, vt Σ. 3, 14. ἐπὶ τίνι μάλιστα ἀγάλλῃ, i. e. μέγα Φρονεῖς. Αγ. 9, 1. τῷ ἐμΦανὴς εἶναι ἠγάλλετο — ἐσεμνύνετο τῷ σπανίως ὁρᾶσθαι. O. 21, 5. milites ἀγαλλομένους τῷ πείθεσθαι. §. 4. erat μεγαλυνομένους. E. 6, 5, 38. p. 431. ἀγαλλόμεθα — γεννᾶια αὐτοῦ ταῦτα Φανείη. Απ. 2, 1, 33. νέοι τοῖς ἐπαίνοις χαίρουσι — οἱ γεραίτεροι ταῖς τιμαῖς ἀγάλλονται. 2, 6, 35. Αγ. 9, 4. Iungitur c. ἥδεσθαι, Π. 8, 4, 6. ἐπὶ τοῖς ἐμοῖς καλοῖς ἀγάλλεται καὶ ἥδεται. Ιπ. 10, 3. Legitur etiam simpliciter, vt Απ. 3, 5, 16. ἀγάλλονται ἐπὶ τῷ καταΦρονεῖν τῶν ἀρχόντων. O. 3, 8. ἀγαλλομένους ἐπὶ τῷ κέρδει. In primis de victoribus, qui laetantur et exultant fortuna secunda, E. 4, 5, 7. ἀγαλλομένῳ τοῖς πεπραγμένοις. §. 10. λαμπροὶ καὶ ἀγαλλόμενοι τῷ οἰκείῳ πάθει. Quae est oxymori species. 6, 5, 23. 7, 5, 13. ἀγαλλόμενοι τῇ νίκῃ ἐδίωξαν ποῤῥωτέρω τοῦ καιροῦ. Ιπρ. 1, 26. Iungitur participio ita, vt fere verti possit *perlibenter*, Αγ. 5, 3. πονῶν ἠγάλλετο. Antea dicebatur οὐκ ᾐσχύνετο. Ιερ. 8, 5. διαλεγόμενοι ἀγαλλόμεθα.

ἄ γ α λ μ α, *simulacrum*. Hesych: ἄγαλμα· ξόανον, ἀΦομοίωμα εἰδώλων, εἰκόνων, ἢ ἀνδριάντων. Semper deorum est. Πο. 1, 4. λίθος ἐξ οὗ εὐπρεπέστατα θεοῖς ἀγάλματα. E. 4, 4, 3. ἀγάλματα τῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ θεῶν Corinthi. 7, 1, 21. ἄγαλμα Ἡρακλέους. O. 5, 2. Ιπρ. 3, 2. θεοῖς — ὅσων ἱερὰ καὶ ἀγάλματα ἐν τῇ ἀγορᾷ Athenis.

'Α γ α μ έ μ ν ω ν, *Agamemnon*. E. 3, 4, 3. et 7, 1, 24. ἐν Αὐλίδι ὁ Ἀγαμέμνων, ὅτ' ἐς Τροίαν ἔπλει, ἐθύετο. Απ. 3, 1, 4. 3, 2, 1. 2. et Σ. 4. 6. laudatur verbis Homeri.

ἄγαμος, *coelebs.* Σ. 9, 7. opponuntur ἄγαμοι et γεγαμηκότες.

ἄγαν, *valde, nimis.* Hesych: ἄγαν· πολύ, πάνυ, μεγάλως, λίαν. Additur ¶ 1) adiectiuis. Π. 1, 6, 19. p. 77. τοὺς ἄγαν νέους. Σ. 4, 37. ἄγαν χαλεπῆς νόσου. Ιπ. 1, 4. 9, 12. 12, 1. ¶ 2) aduerbiis, vt Πο. 5, 6. ὠμῶς ἄγαν δόξασα προστατεύειν. ¶ 3) verbis, vt Λ. 2, 7. ὡς μὴ ἄγαν πιέζοιντο. Ιπ. 6, 9. ὁ (χαλινὸς) ἄγαν πρὸς αὐταῖς (γνάθοις), *nimis incumbens maxillis,* — ὁ δ' ἄγαν εἰς ἄκρον τὸ στόμα καθιέμενος. ¶ 4) substantiuo. Ιπ. 11, 12. μήτε τῷ ἄγαν τάχει, μήτε τῷ ἄγαν βράδει. 5, 9.

ἀγανακτεῖν, *indigne ferre, indignari.* Ε. 5, 3, 3. ἀγανακτήσας τῇ τόλμῃ αὐτῶν. §. 11. ἀγανακτήσασα τούτοις ἡ πόλις.

ἀγανός, *mitis, blandus.* Απ. 1, 2, 58. ex Homero: ἀγανοῖς ἐπέεσσιν. Hesych. et Schol. Homer. Il. β, 189. ἀγανοῖς· πραέσιν s. πρᾴοις, προσηνέσιν.

ἀγαπᾷν, ¶ 1) *amare.* Π. 7, 5, 18. p. 447. μονονοὺκ ἐν ταῖς ἀγκάλαις περιεφέρομεν αὐτοὺς ἀγαπῶντες, *prae amore.* 8, 7, 3. p. 545. ὑπὸ τῶν αὐτῶν γονέων ἀγαπώμενοι. Ιερ. 11, 9. ὑπὸ πολλῶν πόλεων ἀγαπῷο ἄν. Απ. 1, 5, 4. τὰς πόρνας ἀγαπῶντα μᾶλλον ἢ τοὺς ἑταίρους. 2, 7, 9. σὺ μὲν ἐκείνας φιλήσεις — ἐκεῖναι δὲ σὲ ἀγαπήσουσιν. §. 12. inuerso ordine: αἱ μὲν ὡς κηδεμόνα ἐφίλουν, ὁ δὲ ὡς ὠφελίμους ἠγάπα. Σ. 8, 23. De amore in res inanimatas, Π. 7, 5, 24. μάλιστ' ἂν ἀγαπᾷν τὴν παρ' ἑαυτῷ δίαιταν. Αγ. 8, 1. βασιλείας οὐκ ἐπιβουλευομένης, ἀλλ' ἀγαπωμένης. Ιερ. 1, 28. εὐφραίνουσι et ἀγαπῶνται valent idem. Κ. 5, 29. lepus περιβάλλων καὶ ἀγαπῶν τοὺς τόπους, ἐν οἷς ἐγένετο. ¶ 2) *satis habere, contentum esse.* Suid: ἀγαπᾷν· ἀρκεῖσθαί τινι καὶ μηδὲν πλέον ἐπιζητεῖν. c. acc. Π. 3, 3, 18. p. 187. τοῦτο ἀγαπῶν, *hoc sibi sufficere putans.* c. ὅτι, Α. 5, 5, 8. ἀγαπῶντες ὅτι

διε-

διεσωσάμεθα. Sic ap. Thucyd. 6, 36. Inprimis c. εἰ vel ἢν, Π. 1, 1, 4. ἀγαπῴη δ' ἂν εἰ τοῦ ἑαυτοῦ ἔθνους ἄρχων διαγένοιτο. E. 3, 1, 4. Π. 8, 2, 4. ἀγαπᾷ ἢν καὶ οὕτως — ἐργοδότας λαμβάνῃ. O. 11, 10. c. particip. Π. 4, 3, 4. p. 131. ἔγωγε ἀγαπῴην — ὁρμηθεὶς — προσχών. All. mollius legunt ἀγαπῶ, ἢν — προσχῶ.

ἀγαπητός, ¶ 1) *amatus*. Απ. 2, 1, 32. ἡ ἀρετὴ — ἀγαπητὴ συνεργὸς τεχνίταις. §. 33. eius cultores sunt φίλοι θεοῖς, ἀγαπητοὶ δὲ φίλοις. Est epitheton liberorum. Hesych: ἀγαπητόν· μονογενῆ, κεχαρισμένον. v. ibi interpp. Sic interpretes Alexandrini Hebraeum יחיד solent vertere ἀγαπητός. Cf. Matth. 3, 17. etc. Π. 4, 6, 2. p. 258. τὸν ἄριστον παῖδα τὸν ἀγαπητόν. Antea erat τὸν μόνον μοι καὶ φίλον. §. 4. ἔστι δέ μοι θυγάτηρ παρθένος ἀγαπητή. ¶ 2) *amabilis*. Απ. 3, 10, 5. τὰ ἀγαπητὰ ἤθη. Oppon. μισητά. ¶ 3) Neutrum ponitur substantiue Ιερ. 1, 28. γαμεῖν, ὥστε τὸ ἀγαπητὸν οὐ πάνυ αὐτῷ παραγίνεται, *stimuli amoris*. Zeun: *quod animo satisfacit*. ¶ 4) *acquiescendum est, nil amplius est desiderandum*. c. εἰ, Π. 3, 3, 18. p. 187. ἀλλ' ἀγαπητὸν εἰ καὶ ἐξ ὑποβολῆς δύναιντο. O. 7, 6. c. ἐάν, O. 8, 16. ἐὰν μόνον μὴ ἀπολέσῃ — πάνυ ἀγαπητόν. c. inf. Λ. 3, 6. ἀγαπητὸν αὐτῶν καὶ τὸ ἐρωτηθὲν ἀκοῦσαι. Scil. αὐτῶν pertinet ad homines modestos, qui raro loquuntur, nisi interrogati.

ἄγασθαι, ¶ 1) *admirari*. Videtur tamen plus esse quam θαυμάζειν, ap. ἄγαν θαυμάζειν. De varia verbi constructione v. Pierson. ad Moerin, et Ruhnken. in Timaei lexicon Platonicum in h. v. In Xenophonte iungitur c. gen. O. 4, 21. ταῦτα θαυμάζω ἐπὶ τῷ κάλλει, πολὺ δὲ μᾶλλον ἄγαμαι τοῦ καταμετρήσαντος. c. gen. et ὅτι, Απ. 4, 2, 9. ἄγαμαί σου διότι οὐ προείλου θησαυρούς. Σ. 8, 12. σοῦ πολλὰ

πολλὰ ἄγαμαι, καὶ ὅτι — παιδεύεις αὐτόν. c. dat. Π. 6, 4, 4. ἀγασθεὶς τοῖς λόγοις. Ed. Iunt. αὐτὴν, nonnulli ap. Steph. τοὺς λόγους αὐτῆς. c. acc. Π. 4, 2, 5. διὰ τὸ ἀγασθῆναι αὐτοῦ τὸν τρόπον. Αγ. 1, 8. ἠγάσθησαν αὐτὸ τοῦτο τὸ ἐπιθυμῆσαι. 8, 6. ἐκεῖνο γε μὴν αὐτοῦ τίς οὐκ ἂν ἀγασθείη. Ε. 7, 5, 16. Σ. 8, 8. ἀεὶ ἠγάμην τὴν σὴν φύσιν. Sic de iis, qui ipſi ſeſe delectantur, qui meritis ſuis acquieſcunt et virtute nituntur ſua, Απ. 2, 1, 19. ἀγαμένους μὲν ἑαυτοὺς, ἐπαινουμένους δὲ ὑπ' ἄλλων. Απολ. 5. ἰσχυρῶς ἀγάμενος ἐμαυτόν. ¶ 2) *ſuſpicere, magni facere.* Ιερ. 5, 1. τούτους ἀντὶ τοῦ ἄγασθαι φοβοῦνται. c. dat. Suidas: ἀγασθῶ τινι, ἀντὶ τοῦ θαυμάσω τινά. Ξενοφῶν· ὅταν τινι ἀγασθῶ τῶν στρατιωτῶν. Locus eſt Π. 2, 4, 8. p. 130. vbi edd. vett. habent vitioſe ἀγαθῶ. Steph. et Welſ. edidere ὅταν τινὰ ἀγ. Sed videtur praeferendus eſſe datiuus. Inprimis de iis, qui honeſte amant animum, non obſcene corpus, c. acc. Λ. 1, 7. ὁποίου ἀνδρὸς σῶμά τε καὶ ψυχὴν ἀγασθείη. 2, 14. ἀγασθεὶς ψυχὴν παιδός. Σ. 8, 13. τῶν μὲν τὸ ἦθος ἀγαμένων, τῶν δὲ τοῦ σώματος ἐπιθυμούντων. §. 29. ὅσων μορφῆς ἠράσθη — ὅσων δὲ ψυχῆς ἀγασθείη. Zeun. ex edd. vett. reuocauit ψυχαῖς. §. 31. οὐ διὰ τὸ συγκαθεύδειν, ἀλλὰ διὰ τὸ ἄγασθαι ἀλλήλους. Interdum diſtinguitur a verbis amandi, Σ. 8, 16. ἄγαται τε καὶ φιλεῖ τὸν ἐρώμενον. it. c. gen. Απ. 2, 6, 30. ἀγασαί τε αὐτοῦ καὶ ἐπιθυμεῖς φίλος αὐτοῦ εἶναι. §. 34. διὰ τὸ ἄγασθαι αὐτοῦ, καὶ εὐνοϊκῶς ἔχεις πρὸς αὐτόν. ¶ 3) *probare* a) facta alicuius, Π. 2, 3, 8. ταῦτα δ' ἀγασθεὶς ὁ Κῦρος τοῦ ταξιάρχου τὴν ἐπίνοιαν, ὅτι etc. Paulo poſt eſt τούτοις δὲ ἡσθείς. Sed §. 9. eſt paulo rarior ſtructura: τοῦτον ἀγασθεὶς τῆς ἐπιμελείας. 3, 1, 9. εἰ ἄγασαι τοῦ

τῷ πατρὸς, ὅσα — πέπραχε. 3, 3, 5. ὅπως ἔχοιεν τιμᾶν, εἴ τινας ἄγαιντο. All. male ἔγοιντο. 7, 1, 29. A. 1, 1, 9. ἠγάσθη τε αὐτὸν καὶ ἐδίωκεν αὐτῷ. (1, 3, 3. est ἐτίμησεν.) Ιπ. 4, 1. ὅταν ἀγασθεὶς (*probatis equi virtutibus*) πρίηταί τις. c. ἐν, Π. 8, 2, 2. διέπεμπε τούτοις, οὓς (Zeun. e MS. Guelf. edidit οἷς) ἀγασθείη — ἔν τισι πράξεσι. b) orationem. Ita participium in respondendo, Π. 6, 3. 12. ἀγασθεὶς αὐτὸν ἐτήρετο. O. 7, 38. ἀγασθεὶς αὐτῆς τὴν ἀπόκρισιν, εἶπον. ¶ 4) *laudare*. Αγ. 2, 7. εἰ ἐπαινοίην κινδυνεύοντα, ἀλλὰ μᾶλλον αὐτοῦ ἄγαμαι, ὅτι etc. 8, 4. Sic saepius de historico, vt Αγ. 1, 36. Λ. 9, 1. ἄξιον δὲ τοῦ Λυκούργου καὶ τάδε ἀγασθῆναι, τὸ κατεργάσασθαι. it. 10, 4. Sed etiam de aliis, Σ. 9, 3. ἔνθα δὴ ἠγάσθησαν τὸν ὀρχηστοδιδάσκαλον. Videtur esse leniter reprehensuri, O. 21, 10. ἐγὼ μὲν ἂν αὐτὸν οὐκ ἂν ἀγαίμην. it. eorum, qui honeste preces aliorum repudiant. E. 7, 4, 10. ἀγασθέντες αὐτοὺς οἱ Θηβαῖοι ὅτι οὐκ ἤθελον — συνεχώρησαν. ¶ 5) Permutatur in var. lect. c. ἄγεσθαι, E. 5, 2, 30. διὰ τὸ ἄγασθαι τοῦτο τὸ ἱππικόν. Ita restituit Stephanus pro ἄγεσθαι, quod olim legebatur. Cf. supra nr. 3. et ἐπὶ c. dat. nr. 10. it. c. αἰσθάνεσθαι, v. αἰσθάνεσθαι nr. 1.

Ἀγασίας, *Agasias*. ¶ 1) A. 7, 8, 6. Ἠλεῖος μάντις. In aliis legitur Βασίας. ¶ 2) Στυμφάλιος s. Στυμφάλιος Ἀρκὰς, lochagus quidam in exercitu Graecorum. A. 3, 1, 21. 4, 1, 19. 4, 7, 6. 7. 5, 2, 12. 6, 1, 20. 6, 2, 5. 6, 4, 7. 6, 6, 5 — 13. 7, 8, 11.

ἀγαστὸς, *admirabilis, laude dignus*. A. 1, 9, 14. νικᾶν εὖ ποιοῦντα, οὐδὲν θαυμαστὸν — τὸ δὲ ἐπιμελείᾳ περιεῖναι τῶν φίλων — ταῦτα μᾶλλον ἔμοιγε δοκεῖ ἀγαστά. E. 2, 3, 24. ταῦτα οὐκ ἀξιόλογα, ἐκεῖνο δὲ κρίνω τοῦ ἀνδρὸς ἀγαστόν. O. 11, 19. Sic Ιπ. 11, 9.

ἀγαθὸν mutant in ἀγαστόν. v. ἀγαθὸν nr. 3. e.

*ἀγαστῶς, *admirabiliter, admirabili ſapientia.* Ἀγ. 1, 24. τοῦτ᾽ ἀγαστῶς ἔδοξε πρᾶξαι.

ἀγγεῖον, ¶ 1) *vas.* A. 6, 4, 16. ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐπεξέρχονται σὺν ἀσκοῖς, καὶ θυλάκοις, καὶ ἄλλοις ἀγγείοις. 7, 4, 2. ἐπήγνυτο καὶ ὁ οἶνος ἐν τοῖς ἀγγείοις. Sic Pollux 6, 14. ἀγγεῖον οἰνοφόρον. ¶ 2) *quodcunque receptaculum.* O. 8, 11. in naui τὰ σκεύη ἐν μικροτάτῳ ἀγγείῳ διακεχωρισμένα. 9, 2. οἰκήματα — ὅπως ἀγγεῖα ὡς συμφορώτατα ᾖ τοῖς μέλλουσιν ἐν αὐτοῖς ἔσεσθαι.

ἀγγελία, *nuncius, res quae nunciatur.* Heſych: ἀγγελία· ἄγγελμα, ἀκοή. Dicitur ἐλθεῖν, Π. 6, 2, 7. ἐπεὶ αἱ ἀγγελίαι ἦλθον ἐκ τῶν πολεμίων. 7, 5, 18. ἦλθεν ἡ δεινὴ ἀγγελία τὸ συλλέγεσθαι. Ἀγ. 7, 5. Sic A. 2, 3, 11. ἅμα τῇ ἀγγελίᾳ ἀφικόμην.

ἀγγέλλειν, *nunciare.* c. πρὸς pro datiuo, A. 1, 7, 10. ταῦτα δὲ ἤγγελλον πρὸς Κῦρον οἱ αὐτομολήσαντες. Ita recte explicare cum Leunclauio videtur Abreſch. dilucidd. Thucyd. 1, 90. Sed Hutch. verba πρὸς Κῦρον refert ad participinm αὐτομολ. Saepe legitur paſſiuum, vt Π. 6, 2, 8. τὰ ἀγγελλόμενα. E. 1, 5, 10. ἐπειδὴ ἠγγέλθη ἡ ναυμαχία. 5, 4, 22. ἐπεὶ τὸ πρᾶγμα ἠγγέλθη. 6, 4, 21. ὀφθεὶς ἢ ἀγγελθεὶς ὅπῃ πορεύοιτο. Etiam c. participio, E. 4, 3, 7. ἔλεγεν ὡς ἀγγέλλοιτο ὁ μὲν Πείσανδρος τετελευτηκώς, νικῴη δὲ τῇ ναυμαχίᾳ. 6, 4, 16. ζῶντες ἠγγελμένοι ἦσαν. c. inf. Π. 5, 3, 15. ὁ Ἀσσύριος ἐμβάλλειν ἀγγέλλεται. Iunt. λέγεται. c. ὅτι, E. 1, 1, 18. ἠγγέλθη τοῖς στρατηγοῖς, ὅτι φεύγοιεν. Actiuum c. particip. Π. 6, 2, 7. p. 366. ἤγγελλέ τις ὑμῖν ταῦτα ἐν πολεμίοις ὄντα. A. 2, 3, 11. Participium fut. poſt πέμπειν, Π. 6, 3, 3. πέμπει τινὰ ἀγγελοῦντα ταῦτα τῷ Κύρῳ. E. 2, 2, 11. 7, 1, 22. Si-

Similiter E. 6, 4, 16. ὁ μὲν ὡς τὴν Λακεδαίμονα ἀγγελῶν τὸ πάθος ἀφικνεῖται. Legitur etiam pro ἀναγγέλλειν. v. ibi nr. 1.

ἄγγελος, *nuncius, legatus*, a) Doruillius ad Charit. p. 37. dicit, vſitatius ἄγγελον dici ἥκειν, quam ἐλθεῖν. In Xenophonte quidem legitur ¶ 1) ἥκειν. Π. 4, 5, 17. τῷ παρὰ Κυαξάρους ἥκοντι ἀγγέλῳ. A. 1, 2, 21. ἧκεν ἄγγελος λέγων. 2, 3, 4. E. 2, 1, 8. παρὰ τοῦ πατρὸς ἧκεν ἄγγελος λέγων. Sed §. 6. eſt pluralis de eodem: πέμψας ἀγγέλους. ¶ 2) ἐλθεῖν. Π. 2, 4, 1. ἦλθε παρὰ Κυαξάρους ἄγγελος λέγων. 3, 2, 13. Αγ. 1, 10. Sic interdum omittitur ἄγγελος, vt Αγ. 1, 36. ἦλθεν αὐτῷ ἀπὸ τῶν οἴκοι τελῶν, βοηθεῖν. Cf. A 5, 2, 6. ¶ 3) ἀφικνεῖσθαι. Π. 4, 2, 1. ἀφικνοῦνται ἀπὸ Ὑρκανίων ἄγγελοι. ¶ 4) οἴχεσθαι. v. οἴχεσθαι. ¶ 5) πέμπεσθαι. Π. 5, 3, 7. Sic A. 2, 1, 5. ἀποστέλλει τοὺς ἀγγέλους. b) Eſt i. q. πρέσβυς, E. 1, 4, 1. οἵ τε Λακεδαιμονίων πρέσβεις καὶ οἱ ἄλλοι ἄγγελοι. Etiam ſuperius nominantur πρέσβεις. 2, 1, 5. Λακεδαιμόνιοι — πρέσβεις, ξὺν αὐτοῖς δὲ καὶ παρὰ Κύρου ἄγγελοι. Cf. Π. 3, 3, 25. A. 7, 6, 10. E. 3, 1, 1. 3, 2, 14. c) Eſt i. q. κῆρυξ, A. 2, 3, 2 — 5. nominantur ἄγγελοι, qui §. 1. κήρυκες. Sic Π. 2, 4, 18. Cyrus ἄγγελον praemittit ad Armenium. E. 6, 4, 9. πέμψαντες ἄγγελον ἐστεφανωμένον, *victoriae nuncium*. d) Eſt i. q. ἀγγελία, vel comprehendit in ſe verbum dicendi, Π. 5, 3, 14. ἥκουσιν αὐτῷ ἄγγελοι, ὡς ὁ Ἀσσύριος — ἐνέγκοι. §. 19. ἕως ἔλθοι ἄγγελος, ὅτι ἐν ὁδῷ πάντες εἴησαν. Sic Hutch. et alii. Sed Leuncl. et Welſ. habent οὐ γὰρ πω ἐν ὁδῷ π. ἦσαν. Alii aliter. E. 7, 2, 23. ἀφικομένου τῆς νυκτὸς ἀγγέλου περὶ τῆς Θυαμίας. e) Iungitur genitiuo, Π. 4, 5, 9. et 4, 6, 6. ὁ τοῦ Κυαξάρους ἄγγελος, *a Cyaxa-*

axare missus. Sed vtroque loco Zeun. aliique habent ὁ παρὰ τοῦ Κ. ἀγ. f) Dicitur de auspiciis, Σ. 4, 48. οἱ θεοὶ — πέμποντες ἀγγέλους φήμας, καὶ ἐνύπνια, καὶ οἰωνούς. Sic ab Homero Il. β, 93. fama vocatur Διὸς ἄγγελος. Alia exempla habet Grammius p. 99. g) Vocatiuus ὦ ἄγγελε bis legitur Π. 4, 5, 10. h) Quid vero Πο. 5, 2. sit παρ' ἀγγέλλῳ σκοποῦσιν, nemo dicere potuit. Quare varie tentatur ab interpretibus. Cf. παραλόγως. Fortassis legi possit παρ' ἀγγέλου vel παρ' ἀγγέλων, vt sensus sit: *e nunciis* s. *e fama iudicant*. Sed fateor, durum esse.

Ἀγγενίδας, *Angenidas*. E. 2, 3, 7. Ephorus anni septimi belli Peloponnesiaci.

ἄγειν, ¶ 1) vt *agere* apud Latinos, refertur proprie ad animalia bruta, maxime ad iumenta. Π. 8, 1, 15. ἦγεν αὐτοὺς πρὸς τὰ ὕδατα, ὥσπερ τὰ ὑποζύγια. 8, 3, 6. ἤγοντο in pompa τῷ Διῒ ταῦροι — μετὰ δὲ τοὺς βοῦς ἵπποι ἤγοντο. A. 4, 5, 24. ὅταν διὰ τῆς χιόνος ἄγωσιν (τοὺς ἵππους καὶ τὰ ὑποζύγια). Sic vbi alias ponitur ἐλαύνειν, Ιπ. 5, 3. ὅποι ἂν ἀχαλίνωτον (τὸν ἵππον) ἄγῃ. 7, 3. τῇ ἀριστερᾷ ἄγειν freno τὸν ἵππον. Locus classicus est Ιπ. 6, 4 — 6. §. 9. μήποτε ἄγειν τῆς ἡνίας τὸν ἵππον. Est genitiuus instrumenti. Sed Welf. edidit ταῖς ἡνίαις. ¶ 2) *ducere*. Dicitur a) de ducibus itineris, A. 1, 3. 17. τῷ ἡγεμόνι — μὴ ἡμᾶς ἀγάγοι ὅθεν etc. 2, 3, 4. ἡγεμόνας — οἳ αὐτοὺς ἄξουσιν, ἔνθεν etc. 4, 6, 2. οὐκ εἰς κώμας ἦγεν. 4, 7, 15. Π. 5, 3, 9. 5, 2, 15. extr. ἄγε ἡμᾶς τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος. b) de ipsa via, A. 4, 3, 4. ὁδὸς ἄγουσα ἄνω. K. 8, 4. ἴχνη — ἄξει πρὸς σύσκιον τόπον. Cf. ὁδός. Sic metaphorice Π. 1, 3, 4. ἡμᾶς κρέας καὶ ἄρτος εἰς τοῦτο ἄγει, *nobis efficit*. Paulo ante dixerat ἡμῖν

εἰς ἐστιν. c) de primis in acie, Απ. 3, 1, 8. ἵνα ὑπὸ μὲν τῶν ἄγωνται, ὑπὸ δὲ τῶν ὠθῶνται. d) de imperatore, Π. 1, 4, 17. ἀναστὰς ἦγε τὸν στρατὸν, *cum exercitu proficiscebatur.* 3, 1, 24. ὁ τὸ στράτευμα ἄγων. 5, 5, 2. ἐκ Περσῶν ἄγων τὸν στρατόν. §. 10. p. 333. οὓς σὺ ἤγαγες, *quorum imperator es.* A. 4, 3, 13. ἄγειν τοὺς λόχους ὀρθίους. 4, 8, 10. ὀρθίους (λόχους) ἄγοντες. E. 4, 8, 28. συντάξας ἦγεν αὐτοὺς ἐπὶ Μήθυμναν. Sic c. ἐπὶ Αγ. 1, 31. et E. 3, 4, 23. τὴν φάλαγγα ἦγεν ἐπὶ τοὺς ἀντιτεταγμένους. A. 5, 7, 16. 2, 1, 9. πλῆθος ἀνθρώπων ἐφ' ἡμᾶς ἀγαγεῖν. c. πρὸς, E. 4, 5, 3. ὁ Ἀγησίλαος ἦγε πρὸς τὸ Πείραιον τὸ στράτευμα. §. 10. Saepissime ponitur absolute, omisso accusatiuo στρατὸν, Π. 1, 6, 19. p. 82. ἄγειν — προςάγειν, ἀπάγειν. 3, 3, 25. ἔξω ἤδη — ἤρξατο ἄγειν — ὁ μὲν ἡγεῖτο, οἱ δὲ εἵποντο. A. 4, 1, 13. Χειρίσοφος in primo agmine ἦγε ταχέως, καὶ παρηγγύα ἕπεσθαι. Π. 5, 4, 19. πλησίον ἄγειν τοῦ τείχους. §. 20. A. 1, 10, 4. 3, 4, 30. ἐπὶ τοῦ ἵππου ἦγεν, *cum suis proficiscebatur.* E. 7, 4, 22. Ιπρ. 8, 11. Απ. 3, 1, 11. οὔτε τάττειν, οὔτε λέγειν. All. pro λέγειν e Stobaeo reponunt ἄγειν. Certe Π. 1, 6, 19. p. 82. iunguntur τάσσειν εἰς μάχην στρατιὰν et ἄγειν, vbi etiam additur accusatiuus στενὰς ὁδοὺς, vt E. 4, 4, 13. ἦγε τὴν ἐπὶ Μέγαρα. c. πρὸς, A. 7, 2, 1. πρὸς Σεύθην ἄγειν auxilia. §. 6. 8. 14. additur στράτευμα. Alias πρὸς est *contra*, vt E. 5, 4, 50. πρὸς ἐκείνους (ἀντιτεταγμένους) οὐκ ἦγεν. 6, 4, 13. ἄγειν πρὸς τοὺς πολεμίους — πρὶν αἰσθέσθαι ὅτι ἡγεῖτο. 7, 5, 21. A. 1, 3, 21. ἄγει πρὸς βασιλέα — ὅτι ἐπὶ βασιλέα ἄγοι. Nam vsitatius est c. ἐπὶ, vt A. 5, 7, 10. ἦγεν ἐπὶ τὸ χωρίον. Αγ. 1, 33. ἦγεν ἐπὶ Σάρδεις. O. 5, 15. Saepe sic est *aggredi, impetum fa-*

facere, vt Π. 3, 3, 21. καιρὸς ἄγειν ἐπὶ τοὺς πολεμίους. In sequentibus est προσιέναι. §. 25. A. 2, 2, 8. 2, 6, 5. Φιλοκίνδυνός τε ἦν, καὶ ἡμέρας καὶ νύκτας ἄγων ἐπὶ τοὺς πολεμίους. Αγ. 2, 11. E. 4, 3, 11. 6, 4, 2. c. εἰς, *contra*, E. 4, 5, 3. Ἀγησίλαος ἐς τὸ Πείραιον ἦγε. e) de quolibet duce, Π. 5, 3, 16. p. 298. πρῶτον ἄγε σύ, Χρυσάντα, τοὺς θωρακοφόρους. p. 299. 300. vbi etiam dicitur de ipsa gente: ἔσχατοι Καδούσιοι ἀγόντων (i. e. ἀγέτωσαν, στράτευμα. All. omisso στράτευμα habent ἰόντων. Cf. nr. 27. 6, 3, 11. p. 385. it. omisso accusatiuo, Π. 5, 3, 16. p. 299. ἀγόντων (i. e. ἀγέτωσαν) οὗτοι πάντες. §. 20. ἄγε δὴ οὖν θᾶσσον. A. 1, 5, 14. Πρόξενος εἰς τὸ μέσον ἀμφοτέρων ἄγων (suam τάξιν). f) de iis omnibus, qui aliis vel docendo, vel adhortando, vel praecipiendo, vel exemplis auctores sunt, vt faciant, vel efficiunt vt consequantur aliquid, item de rebus, quae alliciunt atque mouent alios, et efficiunt, vt aliquid faciant vel consequantur. Π. 2, 2, 15. ἄγειν ἐπιχειροῦσιν οἱ μὲν καλοὶ κἀγαθοὶ ἐπὶ τὰ καλὰ κἀγαθά, οἱ δὲ πονηροὶ ἐπὶ τὰ πονηρά — ἡ ἀρετὴ πρὸς ὄρθιον ἄγουσα. 6, 2, 11. p. 371. ὄψα ὀξέα, δριμέα — ἄγει ἐπὶ τὸν σῖτον, *condiunt panem*. Αθ. 1, 5. ἡ πενία αὐτοὺς ἄγει ἐπὶ τὰ αἰσχρά. Ιερ. 9, 1. ἐπιμέλειαι δοκοῦσιν πρὸς ἔχθραν ἄγειν, *odium contrahere*. Aπ. 1, 6, 14. τοὺς ἀκούοντας ἐπὶ καλοκἀγαθίαν ἄγειν. 2, 1, 4, τὰ ζῶα τῇ ἐπιθυμίᾳ τοῦ φαγεῖν ἀγόμενα πρὸς τὸ δέλεαρ. Deinceps est φερόμενοι. §. 29. βραχεῖαν ὁδὸν ἐπὶ τὴν εὐδαιμονίαν ἄξω σε. 4, 5, 9. ἐπὶ τὰ ἡδέα τοὺς ἀνθρώπους ἄγειν. Paulo post est ἥδεσθαι ποιεῖ. Σ. 4, 15. πρὸς πᾶσαν ἀρετὴν ἄγειν ἀνθρώπους. §. 58. λόγοι — οἱ πρὸς φιλίαν ἄγουσιν. K. 13, 1. Cf. δάκρυον. Similis

locus

locus est E. 7, 4, 15. *οἱ μὲν εἰς δημοκρατίαν ἦγον τὴν πόλιν, οἱ δὲ εἰς ὀλιγαρχίαν.* Morus in indice comparat formulam Liuii (43, 17.) *ciuitatem trahere.* Vnde *ἄγεσθαι εἴς τι* est *consequi aliquid,* Π. 2, 1, 5. *εἰ ὑφ' ἡμῶν εἰς τὸ αὐτὸ τοῦτο ἄγοιντο.* Margg. et Cod. Guelf. *γίγνοιτο,* omisso *εἰς.* Sensus enim est: *si et ipsi fierent homotimi.* g) de iis, qui sermonibus alios nunc huc nunc illuc quasi ducunt, O. 19, 15. *ἄγων με δι' ὧν ἐπίσταμαι, per ea, quae scio, docens me alia adhuc mihi ignota, disputans e concessis.* Paulo aliter Απ. 4, 6, 15. *διὰ τῶν δοκούντων τοῖς ἀνθρώποις ἄγειν τοὺς λόγους.* Dionysius Halic. art. rhetor. c. 8. p. 67. ed. Sylburg. *τοῦτο καὶ Ξενοφῶν καὶ Πλάτων λέγουσι περὶ Σωκράτους, ὅτι διὰ τῶν ὁμολογουμένων ἐπορεύετο, ἐπεὶ διδάσκειν ἐβούλετο.* Per eandem metaphoram dicitur quis *διεξιέναι* et *διέρχεσθαι.* h) de ceruis K. 9, 3. *ἀγούσας (ἐλάφους) τοὺς νεβροὺς πρὸς τόπον.* ¶ 3) *ducere in vincula* vel *ad supplicium.* Frequens est formula *ἄγειν ἐπὶ θανάτῳ,* vt A. 1, 6, 10. 5, 7, 19. Απ. 4, 4, 3. v. *ἐπὶ* c. dat. nr. 10. E. 2, 4, 1. *ἦγον ἐκ τῶν χωρίων — ἵνα αὐτοὶ τοὺς τούτων ἀγροὺς ἔχοιεν. Φευγόντων ἐς τὸν Πειραιᾶ, καὶ ἐντεῦθεν πολλοὺς ἄγοντες.* 5, 4, 8. *εἶπε τῷ εἱργμοφύλακι, ὅτι ἄνδρα ἄγει παρὰ πολεμάρχου, ὃν εἷρξαι δέοι.* 7, 4, 33. Cf. 3, 3, 8. 9. Item *ducere ad magistratum et iudicem,* A. 6, 6, 5. *κελεύει τὸν ἁρπάζοντα ἄγειν πρὸς αὐτόν, καὶ ὁ μὲν λαβὼν ἄγει τινὰ — ὁ ἀγόμενος.* §. 10. 13. 15. Λ. 4, 6. *ἄγει αὐτὸν ἐπὶ τοὺς Ἐφόρους.* Sic *εἰς δίκας ἄγειν.* v. *δίκη* nr. 1. b. ¶ 4) *praedam abigere.* Et Ammonio quidem auctore, *ἄγεται μὲν τὰ ἔμψυχα, φέρεται δὲ τὰ ἄψυχα.* Cf. Hesych. v. tamen Salmas. de modo vlurar. p. 785. sqq.

facere, vt Π. 3, 3, 21. καιρὸς ἄγειν ἐπὶ τοὺς πολεμίους. In sequentibus est προσιέναι. §. 25. A. 2, 2, 8. 2, 6, 5. Φιλοκίνδυνός τε ἦν, καὶ ἡμέρας καὶ νύκτας ἄγων ἐπὶ τοὺς πολεμίους. Αγ. 2, 11. E. 4, 3, 11. 6, 4, 2. c. εἰς, *contra*, E. 4, 5, 3. Ἀγησίλαος ἐς τὸ Πείραιον ἦγε. e) de quolibet duce, Π. 5, 3, 16. p. 298. πρῶτον ἄγε σὺ, Χρυσάντα, τοὺς θωρακοφόρους. p. 299. 300. vbi etiam dicitur de ipsa gente: ἔσχατοι Καδούσιοι ἀγόντων (i. e. ἀγέτωσαν. στράτευμα. All. omisso στράτευμα habent ἰόντων. Cf. nr. 27. 6, 3, 11. p. 385. it. omisso accusatiuo, Π. 5, 3, 16. p. 299. ἀγόντων (i. e. ἀγέτωσαν) οὗτοι πάντες. §. 20. ἄγε δὴ οὖν θᾶσσον. A. 1, 5, 14. Πρόξενος εἰς τὸ μέσον ἀμφοτέρων ἄγων (suam τάξιν). f) de iis omnibus, qui aliis vel docendo, vel adhortando, vel praecipiendo, vel exemplis auctores sunt, vt faciant, vel efficiunt vt consequantur aliquid, item de rebus, quae alliciunt atque mouent alios, et efficiunt, vt aliquid faciant vel consequantur. Π. 2, 2, 15. ἄγειν ἐπιχειροῦσιν οἱ μὲν καλοὶ κἀγαθοὶ ἐπὶ τὰ καλὰ κἀγαθὰ, οἱ δὲ πονηροὶ ἐπὶ τὰ πονηρά — ἡ ἀρετὴ πρὸς ὄρθιον ἄγουσα. 6, 2, 11. p. 371. ὄψα ὀξέα, δριμέα — ἄγει ἐπὶ τὸν σῖτον, *condiunt panem*. Αθ. 1, 5. ἡ πενία αὐτοὺς ἄγει ἐπὶ τὰ αἰσχρά. Ιερ. 9, 1. ἐπιμέλειαι δοκοῦσιν πρὸς ἔχθραν ἄγειν, *odium contrahere*. Απ. 1, 6, 14. τοὺς ἀκούοντας ἐπὶ καλοκἀγαθίαν ἄγειν. 2, 1, 4, τὰ ζῶα τῇ ἐπιθυμίᾳ τοῦ φαγεῖν ἀγόμενα πρὸς τὸ δέλεαρ. Deinceps est φερόμενοι. §. 29. βραχεῖαν ὁδὸν ἐπὶ τὴν εὐδαιμονίαν ἄξω σε. 4, 5, 9. ἐπὶ τὰ ἡδέα τοὺς ἀνθρώπους ἄγειν. Paulo post est ἥδεσθαι ποιεῖ. Σ. 4, 15. πρὸς πᾶσαν ἀρετὴν ἄγειν ἀνθρώπους. §. 58. λόγοι — οἳ πρὸς φιλίαν ἄγουσιν. K. 13, 1. Cf. δάκρυον. Similis locus

locus est E. 7, 4, 15. *οἱ μὲν εἰς δημοκρατίαν ἦγον τὴν πόλιν, οἱ δὲ εἰς ὀλιγαρχίαν.* Morus in indice comparat formulam Liuii (43, 17.) *ciuitatem trahere.* Vnde *ἄγεσθαι εἴς τι* est *consequi aliquid*, Π. 2, 1, 5. *εἰ ὑφ' ἡμῶν εἰς τὸ αὐτὸ τοῦτο ἄγοιντο.* Margg. et Cod. Guelf. *γίγνοιτο*, omisso *εἰς*. Sensus enim est: *si et ipsi fierent homotimi.* g) de iis, qui sermonibus alios nunc huc nunc illuc quasi ducunt, O. 19, 15. *ἄγων με δι' ὧν ἐπίσταμαι, per ea, quae scio, docens me alia adhuc mihi ignota, disputans e concessis.* Paulo aliter Ατ. 4, 6, 15. *διὰ τῶν δοκούντων τοῖς ἀνθρώποις ἄγειν τοὺς λόγους.* Dionysius Halic. art. rhetor. c. 8. p. 67. ed. Sylburg. *τοῦτο καὶ Ξενοφῶν καὶ Πλάτων λέγουσι περὶ Σωκράτους, ὅτι διὰ τῶν ὁμολογουμένων ἐπορεύετο, ἐπεὶ διδάσκειν ἐβούλετο.* Per eandem metaphoram dicitur quis *διεξιέναι* et *διέρχεσθαι.* h) de ceruis K. 9, 3. *ἀγούσας (ἐλάφους) τοὺς νεβροὺς πρὸς τόπον.* ¶ 3) *ducere in vincula* vel *ad supplicium.* Frequens est formula *ἄγειν ἐπὶ θανάτῳ*, vt A. 1, 6, 10. 5, 7, 19. Απ. 4, 4, 3. v. *ἐπὶ* c. dat. nr. 10. E. 2, 4, 1. *ἦγον ἐκ τῶν χωρίων — ἵνα αὐτοὶ τοὺς τούτων ἀγροὺς ἔχοιεν. Φευγόντων ἐς τὸν Πειραιᾶ, καὶ ἐντεῦθεν πολλοὺς ἄγοντες.* 5, 4, 8. *εἶπε τῷ εἱργμοφύλακι, ὅτι ἄνδρα ἄγει παρὰ πολεμάρχου, ὃν εἶρξαι δέοι.* 7, 4, 33. Cf. 3, 3, 8. 9. Item *ducere ad magistratum et iudicem*, A. 6, 6, 5. *κελεύει τὸν ἁρπάζοντα ἄγειν πρὸς αὐτὸν, καὶ ὁ μὲν λαβὼν ἄγει τινὰ — ὁ ἀγόμενος.* §. 10. 13. 15. Λ. 4, 6. *ἄγει αὐτὸν ἐπὶ τοὺς Ἐφόρους.* Sic *εἰς δίκας ἄγειν.* v. *δίκη* nr. 1. b. ¶ 4) *praedam abigere.* Et Ammonio quidem auctore, *ἄγεται μὲν τὰ ἔμψυχα, φέρεται δὲ τὰ ἄψυχα.* Cf. Hesych. v. tamen Salmas. de modo vsurar. p. 785. sqq.

ſqq. Π. 4, 3, 1. ἵππους ἄγοντες αἰχμαλώτους καὶ ἄνδρας. (Cf. ἀπάγειν nr. 6.) 4, 5, 13. τοὺς ἵππους ἐκέλευσε φυλάττειν τοὺς ἀγαγόντας, 5, 4, 13. Huc referri poteſt Π. 1, 4, 19. ἄγουσιν ἡμῶν τὰ χρήματα -- οἱ ἄγοντές ἀφήσουσι τὴν λείαν. Intelliguntur enim maxime animalia venando capta, vt §. 20. Sed de praeda τῶν ἀψύχων accipiendum putamus Π. 4, 3, 2. ἀποδεικνύντες Κύρῳ ἃ ἦγον. 5, 4, 8. ἣν ἄγοντες λείαν ἐτύγχανον. 6, 1, 7. τῶν ἡμετέρων ἀγομένων. Suidas in v. ἀγομένων addit: ἀντὶ τοῦ ἁρπαζομένων καὶ λῃστευομένων. A. 6, 3, 2. πολλὰ χρήματα ἄγοντι. Inprimis autem de ἐμψύχων praeda explicandum putant in formula ἄγειν καὶ φέρειν, et, quae vſitatior eſt, φέρειν καὶ ἄγειν. v. φέρειν nr. 16. Π. 3, 2, 6, τὰ τῶν Ἀρμενίων ἤγετε καὶ ἐφέρετε. A. 5, 5, 8. χρήματα ἄγειν καὶ φέρειν. E. 6, 5, 40. οἱ μὲν ἄγοντες, οἱ δὲ φέροντες ὅ τι ἡρπάκεσαν. ¶ 5) *depraedari.* E. 3, 2, 4. ἦγον καὶ ἔκαιον τὴν Βιθυνίδα. ¶ 6) *vxorem ducere.* Thomas Mag: ἄγεται γυναῖκα, οὐκ ἄγει. v. ibi interpp. et Phauorin. in v. ἤγετο. A. 2, 4, 4. ἦγε τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως ἐπὶ γάμῳ. Scil. intelligenda ſunt verba εἰς τὸν ἑαυτοῦ οἶκον. Sed E. 4, 1, 7. τὴν παῖδα — πέμψῃ ἀγαγεῖν, ſignificat *ſponſam ad ſponſum deducere.* Paulo poſt eſt κατὰ θάλατταν πέμπειν, et §. 4. προπέμπειν εἰς τὸν σὸν οἶκον. ¶ 7) *adducere.* a) Π. 2, 3, 22. αὐτομόλους ἄγοντες. 5, 2, 7. τοὺς ὁμήρους ἀγάγωμεν. A. 3, 1, 31. τοὺς αἱρεθέντας imperatores ἄγετε. b) ad colloquium, Π. 2, 4, 5. ἐκέλευσεν ἄγειν (Margg. Steph. et MS. Guelf. ἐκάλεσε) τοὺς Ἰνδούς. 4, 6, 1. τὸν Γωβρύαν ἄγουσι πρὸς τὸν Κῦρον. A. 2, 5, 4. ἐγὼ ἄξω πάντας. 7, 6, 5. 6. c) ſocios, auxilia, Π. 4, 5, 12. p. 247. ἐγώ σοι ἤ-

γαγον συμμάχους πλεί-στους. A. 1, 7, 3. συμμά-χους ὑμᾶς ἄγω, E. 1, 2, 5. Sic Π. 2, 1, 2. p. 88. ἱπ-πέας ἄξει οὐ μεῖον δισμυρί-αν. Cf. nr. 2. d. d) naues, A. 5, 1, 6. ἥξει πλοῖα ἄγων — ἐὰν δὲ μὴ ἄγῃ. 5, 4, 5. E. 5, 1, 23. e) captas naues, E. 1, 1, 12. τὰς ναῦς οἱ Ἀθηναῖοι ᾤ-χοντο ἄγοντες ἐς Προικόννη-σον. 5, 1, 9. τριήρεις λαμ-βάνει, καὶ ἀναδησάμενος ᾤχετο ἄγων εἰς Αἴγιναν. §. 18. Sic A. 7, 2, 7. in 2 MSS. legitur τοῖς ναυκλή-ροις ἀπεῖπε μηδὲν ἄγειν, pro μὴ διάγειν. f) captiuos et praedam, Π. 5, 3, 1. τοὺς ἄλλους καὶ πρό-βατα, ὅσα ἂν λάβωσιν, ἄ-γειν πρὸς αὐτὸν — λείαν πλείστην ἄγοντες. 6, 3, 4. συλλαβόντες ἀνθρώπους ἤ-γαγον ad Cyrum. A. 6, 3, 7. πρεσβευταὶ — ἤχθησαν πρὸς Ξενοφῶντα. c. dat. Π. 5, 5, 10. p. 334. ἃ ἔλα-βες — ἄγεις δή μοι. 7, 2, 4. ἀγαγεῖν αὐτῷ ἐκέλευσε τὸν Κροῖσον. it. c. φέρειν, Π. 5, 4, 14. δῶρα φέρων καὶ ἄγων. Cf. φέρειν nr. 7. et infra nr. 14. ¶ 8) *secum ducere*, *secum sumere*. Π. 3, 1, 24. τὴν γυναῖκα — ἄξω in expeditionem. 5, 4, 18. γυναῖκας ἄγειν — καὶ ἀδελφάς. A. 5, 4, 18. ταῖς ἑταίραις, αἷς ἦγον οἱ Ἕλληνες. E. 1, 3, 9. Σ. 4, 22. Plene Π. 5, 4, 17. τὴν μητέρα ἄγειν μετ' ἐμαυ-τοῦ. Vnde participium est fere i. q. ἔχων, *cum*, A. 3, 3, 2. ἔλθοιμι — τοὺς θεράποντας ἄγων. All. ἔ-χων. 4, 4, 10. ἄνδρα συλ-λαβὼν ἧκεν ἄγων. 5, 4, 2. ἧκεν ἄγων τοὺς ἄρχοντας. E. 3, 4, 10. 4, 1, 12. παρ-ῆν ἄγων τὸν Φαρνάβαζον ἐς συγκείμενον χωρίον. Σ. 1, 2. Saepe de imperatore, vt ἔχειν, vbi v. nr. 7. Π. 2, 1, 2. p. 87. ἄ-γειν λέγεται μυρίους. p. 88. ἱππέας ἄξειν (Iunt. ἕξειν) οὐ μεῖον δισμυρίων. 3, 1, 8. ὅσην ἂν σοι δοκῇ στρατιὰν ἄγειν, τὴν δὲ καταλιπεῖν. 5, 5, 10. p. 334. τοὺς ἐ-θέλοντας ἄγειν. 6, 2, 11. p. 373. ἄξω δὲ καὶ τοὺς χαλκέας, καὶ τέκτονας. 6,

3, 1. ἐπορεύετο τοὺς ἵππους πρώτους ἔχων — μετὰ δὲ τούτους ἦγεν τὰ σκευοφόρα. 7, 4, 5. τοὺς μὲν σὺν ὅπλοις ἄγειν, τοὺς δὲ σφενδόνας ἔχοντας κελεύειν ἕπεσθαι. Hic ἄγειν est *statim secum sumere*, sed ἕπεσθαι, *demum in vltimo agmine subsequi*, vt §. 7. A. 1, 3, 19. 3, 4, 24. E. 4, 2, 3. πλείστους ἄγειν μεθ' ἑαυτοῦ. Ιπ. 8, 10. Et saepe participium, vt Π. 5, 3, 19. παρῆν ἄγων (Iunt. ἔχων) τοὺς θωρακοφόρους. 7, 4, 1. ἄγων τὸ στράτευμα ἐπὶ Καρίαν ἦλθε. §. 5. §. 6. ὡρμᾶτο ἄγων (all. ἔχων) ἁμάξας. §. 8. MS. Guelf. pro ἄγων habet ἔχων. A. 2, 4, 13. ἀπήντησε στρατιὰν πολλὴν ἄγων. MS. ἔχων. E. 5, 4, 8. 7, 2, 11. ¶ 9) *ablegare*. Απ. 4, 7, 1. ὅτου αὐτὸς ἀπειρότερος εἴη, πρὸς τοὺς ἐπισταμένους ἦγεν αὐτούς. O. 3, 6. ἐγώ σε ἄξω καὶ ἐπὶ τούτους. Supra est ἐπιδεικνύειν. Potest etiam proprie intelligi. Cf. O. 2, 15. Vertunt etiam *mittere* Πο. 4, 11. ὅπως ὅτι πλείστους ἀνθρώπους ἐπὶ τἀργυρεῖα ἄγωμεν. ¶ 10) *perducere scorta*. E. 5, 4, 4. γυναῖκας ὑπισχνούμενος ἄξειν αὐτοῖς καλλίστας — τότ' ἔφη ἄξειν. §. 5. ἄγειν τὰς ἑταίρας. Paulo post est: εἰσήγαγεν εἰς τὸ ταμιεῖον. ¶ 11) *admittere, cum mare feminam coniungere*. K. 7, 2. ἄγειν — ἵνα θᾶττον ἐγκύμονες γίγνωνται, πρὸς κύνας ἀγαθούς. ¶ 12 *educere*. venatum canes, K. 6, 3. ἄγειν διὰ τρίτης ἡμέρας. 4, 11. ἀγέσθωσαν θέρους μέχρι μεσημβρίας. Potest etiam verti *agitentur*. c. acc. viae, omissa praepositione κατὰ vel ἀνὰ vel etiam ἐπὶ, K. 4, 9. ἄγειν τὰς κύνας τὰ ὄρη. §. 10. ἄγειν τὰς κύνας τὰ τραχέα. Plene dicitur K. 6, 4. εἰς τὰ κυνηγέσια ἄγειν, et 7, 6. ἄγειν τὰς σκύλακας ἐπὶ τὸ κυνηγέσιον. ¶ 13) *extrahere, educere*. e terra odores, K. 5, 3. οἱ ὄμβροι ὀσμὰς ἄγοντες τῆς γῆς ποιοῦσι εὔοσμον. ¶ 14) *afferre*, maxime dona.

Π.

Π. 5. 5, 12. δῶρα ἄγοντας — οἰνοχόον, — ἐκπώματα, ἐσθῆτα, np. in curribus et iumentis. 6, 1, 15. πολλὰ τάλαντα — ἄγων καὶ ἄλλα κτήματα. 6, 2, 1. χρήματα ἄγοντες. §. 2. 7, 2, 5. ἄξουσι incolae vrbis captae πᾶν ὅ τι ἐστὶ καλὸν κτῆμα. All. ἥξουσι. 8, 5, 3. ἀνατίθενται ἐπὶ τὰ ὑποζύγια — ἔρχονται οἱ σκευαγωγοὶ ἐπὶ τὰ τεταγμένα ἄγειν. §. 11. ἱερεῖα μὲν ἄγων — δῶρα δ' ἦγεν. A. 7, 3, 7. E. 1, 1, 6. 2, 6, 7. ἔπεμψα χρήματα ἄξοντας. 3, 1, 10. O. 4, 20. ¶ 15) *portare*. Π. 6, 3, 3. ὑποζύγια τοιαῦτα ἄγοντα. E. 7, 2, 17. τῶν ἀξόντων ὑποζυγίων. A. 1, 9, 15. τοῖς τὰ ἑαυτῶν σώματα ἄγουσιν ἵπποις — τοὺς φίλους ἄγουσι. ¶ 16) *vehere*, *prouehere*, *aduehere*. Cf. omnino nr. 7. et 14. Dicuntur a) currus et iumenta, Π. 6, 1, 28. τὰ ὀκτὼ ζεύγη ἦγε τὸν πύργον. 6, 3, 11. p. 383. τῶν ἁρμαμαξῶν αἳ ἄγουσι τὰς γυναῖκας. A. 1, 7, 15. τῶν ὅπλων πολλὰ ἐπὶ ἁμαξῶν καὶ ὑποζυγίων ἤγετο. Sic Π. 3, 1, 2. τὰ χρήματα ὅσα σὺν αὐτοῖς ἀγόμενα ἐτύγχανον. Rectius all. ἐτύγχανεν vel ἔτυχεν. Cf. φέρειν nr. 14. b) homines per iumenta, Π. 6, 1, 27. ὀκτὼ ζεύγεσι βοῶν ἄγειν τὸ οἴκημα. §. 28. ἄξων τοὺς πύργους Abradatas. 7, 4, 6. τὸν ὀρθῶς ἀποδιδόντα ἃ ἄγει ἔμοι γε ἄξουσι τὰ χρήματα. A. 3, 2, 17. τὰς σκηνὰς ἄγειν. 5, 8, 3. τὰ σκεύη ἄγειν. §. 4. τοῦτον ἄγειν — αὐτὸν οὐκ ἄξω fortaſſis in mulo. E. 7, 2, 19. καὶ ἑαυτοὺς, καὶ ἃ ἦγον. c) naues, A. 5, 1, 2. τὰ πλοῖα ὑμᾶς ἄξοντα. §. 6. ἕως ἂν ἱκανὰ τὰ ἄξοντα γένηται. 6, 5, 1. πλοῖον ἧκεν ἄλφιτα ἄγον. E. 7, 1, 9. d) homines in nauibus, A. 6, 1, 10. προσεδόκων ἄγοντά τι σφίσιν ἥκειν — ὁ δὲ ἦγε οὐδέν. 7, 5, 8. ὅσα ἐν ξυλίνοις τεύχεσι ναύκληροι ἄγουσι. O. 20, 28. ¶ 17) *importare* vel *exportare promercalia*, Π. 2, 4, 19. ἀγορὰν ἄγειν.

ἄγειν. 4, 5, 14. p. 250. τοὺς καπήλους — ὅ τι ἔχει ἕκαστος πράσιμον, καὶ ταῦτα διαθεμένους ἄλλα ἄγειν. A. 1, 5, 5. ὄνους ἀλέτας — εἰς Βαβυλῶνα ἦγον καὶ ἐπώλουν. 5, 7, 18. ἀγορὰν ἄξει. Αθ. 2, 12. Πο. 4, 18. ¶ 18) demittere, A. 3, 5, 6. (ἀσκοὺς) εἰς τὸ ὕδωρ ἀγαγών. ¶ 19) deducere, comitari. E. 4, 5, 9. ἐγὼ αὐτὸς ὑμᾶς ἄξω. Cf. nr. 6. ¶ 20) educare. v. Heusinger. ad Plutarch. de liberorum educatione 4, 17. Phauorinus: ἄγομαι· τὸ παιδεύομαι, ὡς ΞενοΦῶν κύνας καλῶς ἀχθείσας. Locus est Απ. 4, 1, 3. vbi oppon. ἀναγώγους. K. 3, 11. ἠγμέναι canes ἀνεπιστημόνως. Oppon. Φύσει. ¶ 21) moderari, regere. v. Valckenar. ad Herodot. 7, 8. et ad Eurip. Hippol. 1435. A. 6, 3, 11. ὁ θεὸς ἄγει οὕτως. E. 6, 4, 2. ἤδη τὸ δαιμόνιον (fatum) ἦγεν. 2, 4, 12. ὥσπερ ὑπὸ μοίρας τινὸς ἀγόμενος. O. 17, 4. ὁ θεὸς οὐ τεταγμένως τὸ ἔτος ἄγει. Non admodum dissimilis est formula Σ. 1, 10. οἱ ὑπὸ τοῦ σώΦρονος ἔρωτος ἔνθεοι — τὰ σχήματα εἰς τὸ ἐλευθεριώτατον ἄγουσιν, componunt. Sic Aemil. Portus explicat Ιερ. 2, 17. οἶδεν ὅτι οὐκ ἄξει ὅλην τὴν πόλιν, reget, gubernabit. Sed Brodaeus emendat ἕξει, Canterus novv. lectt. 1, 13. αὔξει, quod receperunt. Wells. Bach. et Zeun. ¶ 22) existimare. Αγ. 11, 6. τὰς τῶν ἰδιωτῶν ἁμαρτίας πράως ἔΦερε, τὰς δὲ τῶν ἀρχόντων μεγάλας ἦγε. ¶ 23) ἄγειν βίᾳ, Ιπ. 9, 7. dicitur equus, vi agere, vi vti. ¶ 24) ἄγειν εἰρήνην, i. q. ἔχειν εἰρήνην, pacem retinere, vel in pace degere. A. 2, 6, 4. ἐξὸν εἰρήνην ἔχειν. All. ἄγειν. Πο. 5, 2. ἡ πόλις εἰρήνην ἄγουσα διατελεῖ. §. 13. πρὸς τούτων εἰρήνην ἄγειν. E. 6, 1, 6. εὐθὺς εἰρήνην ἦγον. Eodem modo ἡσυχίαν ἄγειν, quiescere, quieti se dare, Π. 1, 4, 18. ἱππέας ἡσυχίαν ἄγοντας. Cod. Guelf. ἔχοντας.

τας. In ſqq. eſt ἕστησαν. A. 3. 1, 10. κατακείμεθα ὥσπερ ἐξὸν ἡσυχίαν ἔχειν. All. ἄγειν. Πο. 5, 3. ἡσυχίαν ἀγούσης τῆς πόλεως, tempore pacis. E. 1, 5, 6. 4, 8, 22. 2, 4, 4. ἀπὸ τῶν Φρουρῶν ἡσυχίαν εἶχε. Marg. Leuncl. ἦγε. 5, 3, 1. ὡς εἶδε τὴν καταδρομὴν, ἡσυχίαν ἦγε. Margg. εἶχε. Sic c. σχολὴν, E. 3, 4, 7. ἡσυχίαν τε καὶ σχολὴν ἄγων in hibernis. Margg. ἔχων. Π. 5, 5, 12. ὅσον χρόνον σχολὴν πρὸ δείπνου ἦγεν, vacuus a negotiis erat. Similiter ἄγειν σπονδὰς, Ἀγ. 1, 10. σπονδὰς ἄξειν ἀδόλως. E. 3, 4, 6. eſt ἐμπεδώσειν τὰς σπονδάς. ¶ 25) agere, celebrare. Π. 6, 2, 3. εἴ ποτε ἑορτὴν ἄγοι. 7, 4, 4. Ἀθ. 3, 8. legitur ter, ſed §. 2. ἑορτάσαι ἑορτάς. Πο. 6, 1. μεγαλοπρεπεστέρας ἑορτὰς ἄξομεν. E. 1, 4, 8. πρότερον τὰ μυστήρια κατὰ θάλατταν ἀγόντων, κατὰ γῆν ἐποίησε. Plutarch. in Alcib. c. 34. ἡ τελετὴ πεμπομένη κατὰ θάλατταν. Cf. Ἀφροδίσια et Πλυντήρια. ¶ 26) agere, degere. Π. 7, 1, 7. οἵαν οἱ ἀγαθοὶ ἐν ταῖς μάχαις ἡμέραν ἄγουσι, quae eueniant fortibus. ¶ 27) proficiſci, it. in hoſtem ire. Dicuntur milites, Π. 5, 3, 16. p. 300. ἐπὶ τούτοις Σάκαι ἀγέτωσαν. All. ἄγετε. Cf. ſupra nr. 2. e. A. 4, 2, 20. ἐπεὶ ἐγγὺς ἦγον οἱ Ἕλληνες, propius accedebant. Cod. Eton. et marg. Steph. ἐγένοντο. 4, 8, 10. ταύτῃ ἕκαστος ἄξει ὁ λόχος. E. 4, 2, 11. ἦγον ἐπὶ τὰ δεξιά. §. 12. ¶ 28) ἄγε, age, eſt formula excitantis. Heſych: ἄγε· ἴθι. ἐπίρρημα κελευτικόν. Π. 5, 2, 9. ἄγ', ἔφη, ὅπως πρωῒ παρέσῃ. Ante ὅπως omiſſum eſt ὅρα, vel ſimile quid, vt Σ. 4, 20. ἄγε νῦν, ἔφη, ὅπως μεμνήσῃ. c. δή, quanquam Moeris: εἶεν, inquit, Ἀττικῶς· ἄγε δή, Ἑλληνικῶς. Sed Heſych: εἶεν· — ἄγε δή. Suid: εἶεν· — ἄγε δή. συγκατάθεσις μὲν τῶν εἰρημένων, συναφὴ δὲ πρὸς τὰ μέλλοντα.

λοντα. Π. 2, 1, 2. p. 88. ἄγε δὴ, τί φῄς; 8, 2, 9. A. 2, 2, 5. O. 18, 10. ἄγε δὴ οἶδα. Steph. vult. τἄγε, i. e. ταῦτα. Sed Zeun. nihil mutat, et ἄγε δὴ explicat *noui adeo*, f. *concedo rem*, f. *me nosse rem vidimus*. Σ. 2, 21. ἄγε δὴ, καὶ ἐμοὶ αὐλησάτω. c. plurali, Π. 5, 5, 6. ἄγε τοίνυν, ἔφη, σκοπῶμεν. E. 6, 1, 4. p. 362. ἄγ', ἔφη, καὶ τούτῳ χρώμεθα. Π. 5, 3, 3. ἴτε (all. ἄγε) δὴ — δότε. Απολ. 14. ἄγε δὴ, ἀκούσατε. Sed dicitur etiam ἄγετε, Π. 4, 2, 12. p. 216. ἄγετε δὴ — εὖ χρὴ εἰδέναι. §. 20. ἄγετε δὴ, πέμψατε. Cod. Guelf. ἄγε δή. §. 18. ἄγετε τοίνυν — ἐπιμελήθητε. Ald. ἄγε. 5, 3, 16. p. 298. ἄγετε τοίνυν, καταλείπωμεν. 7, 5, 9. ἀλλ' ἄγετε, λαμβάνετε. A. 5, 4, 4. 7, 6, 23. E. 5, 1, 15. ἄγετε — δειπνήσατε. Sic in formula bellica, Π. 3, 3, 26. homotimi hostem aggressuri se inuicem hortantur, λέγοντες πολὺ τὸ, ἄγετ', ἄνδρες φίλοι, ἄγετ', ἄνδρες ἀγαθοί. Vbi verti potest *pergite*. Cf. nr. 27.

¶ 29) Permutatur in var. lect. a) cum ἄγχεσθαι. v. ἄγχεσθαι nr. 3. et 5. b) c. ἀπάγειν. v. ἀπάγειν nr. 3. Sic A. 7, 6, 29. καὶ μὴ πρότερον ὑμᾶς ἀγάγειν. All. ἀπαγαγεῖν. c) c. γίγνεσθαι. v. supra nr. 2. f. et 27. d) c. διάγειν. v. supra nr. 7. e. e) c. διδόναι. Π. 5, 4, 14. ἐγώ σοι ἄγω ταῦτα. Margg. δίδωμι. f) c. ἔχειν. v. supra nr. 8. et 24. Sic Π. 5, 3, 7. κλίμακας ὡς τὸ φρούριον ἄξοντες. All. ἕξοντες. In sqq. est κομίζειν. Cf. προσάγειν. g) c. ἥκειν, A. 4, 8, 21. ἔθεον ἵπποι, καὶ ἔδει αὐτοὺς — ἐλάσαντας — πρὸς τὸν βωμὸν ἥκειν. All. ἄγειν. 7, 6, 10. ἧγον ὅθεν ᾤμην τάχιστ' ἂν διαβῆναι. All. perperam ἧκον. Cf. nr. 14. h) c. ἰέναι, Π. 5, 3, 4. ἴμεν πρὸς Βαβυλῶνα. All. ἄγε. Cf. nr. 28. et 2. e. et ἰέναι nr. 11. b. i) c. λέγειν, v. supra nr. 2. d. k) c. στέγειν. Ιπ. 12, 4. πτέρυγες

γης — τοσαῦται, ὥστε στέγειν τὰ μέλη. Haec lectio Camerario debetur. In edd. vett. legitur ἄγειν τὰ μέλη vel βέλη. l) c. φέρειν. v. φέρειν nr. 14. m) c. εἰσάγειν. v. εἰσάγειν nr. 8. n) c. ἐπάγειν. v. ἐπάγ. nr. 1. o) c. ἄρχεσθαι. v. ἐπί c. dat. nr. 10.

ἀγείρειν, ¶1) *congregare, colligere.* A. 3, 2, 8. Ξέρξης ἀγείρας τὴν ἀναρίθμητον στρατιάν. ¶2) *allicere.* Ιερ. 9, 9. ἐμπόρους πλείους ἀγείροι.

ἀγελαῖος, *gregalis, nondum subactus.* Eustach. ad Odyss. υ, p. 1890, 43. βοῦν ἀγελαίην, — ἀδάμαστον. Ιπ. 5, 8. αἱ ἀγελαῖαι τῶν ἵππων οὐχ ὑπομένουσι τοὺς ὄνους. Intelliguntur *equae ad pullos gignendos destinatae.*

ἀγέλη, *grex, armentum.* Ex mente Eustathii ad Il. λ, 677. ἀγέλαι proprie sunt βοῶν, sed πῶεα προβάτων, s. οἰῶν. Et sic est Απ. 1, 2, 32. Cf. Π. 1, 1, 2. Sed Απ. 2, 9, 7. ἀγέλαι dicuntur, quae antea πρόβατα. Π. 7, 3, 2. τὰς ἀγέλας, καὶ βοῦς, καὶ ἵππους, καὶ ἄλλα πρόβατα. Απ. 3, 11, 5. οἰῶν τε καὶ βοῶν, καὶ αἰγῶν, Φίλων ἀγέλην.

ἀγένειος, *imberbis.* Pollux 2, 88. dicit τραγικώτερον. A. 2, 6, 15. oppon. γενειῶν.

ἀγεννής, *non generosus, humilis.* Refertur ad animum, cum ἀγενής ad natales et genus respiciat. v. Doruill. ad Charit. p. 310. et Fischer. ad Plat. Euthyphr. 1. Π. 2, 3, 4. τὸ σῶμα οὐκ ἀφυής, καὶ τὴν ψυχὴν οὐκ ἀγεννεῖ ἀνδρὶ ἐοικώς. Zeun. male ἀγενεῖ.

ἄγεσθαι, ¶1) *agere, ad se adducere.* A. 1, 10, 10. εἰ — τὰ σκευοφόρα ἐνταῦθα ἀγάγοιντο. Ιπ. 4, 1. ὅταν — ἵππον πρίηταί τις, καὶ οἴκαδε ἀγάγηται. ¶2) *secum ducere, secum adducere.* Π. 1, 6, 11. αὐτοὺς Κυαξάρης ἄγεται συμμάχους. 2, 1, 2. p. 86. πόσον τι ἄγοιτο στράτευμα. 2, 2, 16. κατανοήσας γάρ τινα

να τῶν λοχαγῶν σύνδειπνον ἀγόμενον. 5, 4, 18. ἤγετο καὶ τῶν ἑαυτοῦ πιστῶν πολλούς. Iunt. non bene ἦγε. Fecit enim ſua ſponte. v. Zeun. 7, 2, 8. ἤγετο τὸ λοιπόν. Marg. Steph. ἦγε. Αγ. 2, 6. ¶ 3) *vehere, ſecum vehere, ſibi aduehere*. E. 6, 1, 4. p. 361. Μακεδονίαν, ἔνθεν καὶ Ἀθηναῖοι τὰ ξύλα ἄγονται. O. 8, 12. φορτίων, ὅσα ναύκληρος κέρδους ἕνεκα ἄγεται. ¶ 4) *vxorem ducere*. v. ἄγειν nr. 6. Λ. 1, 6. γυναῖκα ἄγεσθαι.

ἄγευστος, *expers*. v. Suid. in h. v. qui etiam ἄγευστοι interpretatur ἄπειροι. Απ. 2, 1, 23. τῶν τερπνῶν οὐδενὸς ἄγευστος ἐστί.

ἄγημα, *agmen*. Eſt vocabulum Doricum, atque adeo Macedonicum pro ἥγημα. Heſych. et Suid: ἄγημα· τὸ προϊὸν τοῦ βασιλέως τάγμα ἐλεφάντων καὶ ἵππων καὶ πεζῶν. οἱ δὲ, τὸ ἄριστον τῆς Μακεδονικῆς συντάξεως, κραταιὸν ὁπλίσει καὶ σωμάτων εὐεξίᾳ. Euſtath. ad Odyſſ. α, p. 1399, 62. ἄγημα παρὰ Μακεδόσι, τάγμα ἀπόλεκτον ἱππέων καὶ ὁπλιτῶν. — διὰ τὸ ἀγητὸν εἶναι. Legitur *agema* etiam apud Curtium et Liuium. In Xenophonte occurrit tantum in rebus Lacedaemoniorum. Fr. Portus intelligit *manum militum, quae cum imperatore praecedit*. Λ. 11, 9. στρέψαντες τὸ ἄγημα ἐπὶ κέρας, ἐξελίττουσι. 13, 6. λαβὼν τὸ ἄγημα τῆς πρώτης μόρας ὁ βασιλεὺς, ἄγει συστρέψας.

ἀγήρατος, ¶ 1) *ſenectutis expers, perpetuo vigens*. Αγ. 11, 14. ἡ τῆς ψυχῆς ῥώμη τῶν ἀγαθῶν ἀγήρατος. ¶ 2) *interitui non obnoxius*. Heſych: ἀγήρατον· ἀγήρατον, μὴ γηράσκον, ἀδιάφθορον, οἱονεὶ ἄφθαρτον. Π. 8, 7, 3. p. 548. dii τὴν τῶν ὅλων τήνδε τάξιν συνέχουσιν ἀτριβῆ καὶ ἀγήρατον. All. ἀκρατον, all. ἀκήρατον. Reſpexit huc Pollux 2, 14. et Phauorin. in v. γηροτροφεῖν· εἴρηκε Ξενοφῶν τὴν ἀγήρατον

τον δόξαν. vbi Ruhnken. ad Απ. 4, 3, 13. emendat τάξιν pro δόξαν. Cf. ἀκήρατος. Απ. 4, 3, 13. deus τὸν κόσμον ἀτριβῆ καὶ ἀγήρατον παρέχων. Ita rescribunt cum Stephano viri docti pro ἀγήρατα. Plato dixit ἀγήρω κόσμον. V. Poll. l. l.

Ἀγησίλαος, *Agesilaus.* E. 3, 3, 1 — 4. Agidis frater, pede claudus, contendit cum Leotychida de regno. 3, 4, 2 — 27. expeditionem facit in Asiam, vbi §. 3. 4. it. 3, 5. 5. et 7, 1, 24. Aulide sacra facere a Thebanis prohibetur. 3, 4, 7 — 10. simultas inter eum et Lysandrum. §. 11. sqq. fide vincit Tissaphernem, et equitatum parat. §. 16. exercet copias Ephesi. §. 23. 24. vincit Tissaphernem. §. 25. sqq. inducias facit cum Tithrausta. Cf. 3, 5, 1. De his omnibus cf. Αγ. 1, 6 — 36. vbi §. 18 — 22. liberalis est in socios. §. 33. 34. expeditionem contra Sardes suscipit. E. 4, 1, 1 — 7. (Αγ. 3, 4.) Cotyn per Spithridatem nanciscitur socium, et conciliat nuptias. §. 8 — 11. alia gerit, et a Spithridate irato deseritur. §. 12 — 20. humi iacens colloquium habet cum Pharnabazo, vbi §. 18. 19. Pharnabazi filius est hospes Agesilai. 4, 2, 1 — 5. (Αγ. 1, 36 — 38. 2, 1.) domum reuocatus comites habuit socios, quibus praemia proposuit. 4, 3. (Αγ. 2, 1 — 15.) Thessalos equestri proelio vincit. §. 7. Lacedaemoniis nauali pugna superatis victoriam simulat. §. 8. sqq. vincit apud Coroneam, vulneratur, parcit hostibus in templo, et decimas Apollini Delphico mittit. 4, 4, 18. et 4, 5. (Αγ. 2, 17 — 19.) expeditionem facit contra Argiuos propter Corinthum, et responsa dat Thebanorum legatis. Cf. 4, 7, 5. Sed 4, 6, 3 — 14. (Αγ. 2, 20.) contra Acarnanas. 5, 1, 29. 30. cum

 ex-

exercitu cogit Thebanos liberare Boeotos. §. 31. minis Argiuos Corintho eiicit. 5, 2, 3. deprecatur bellum cum Mantineensibus, priſcis amicis. §. 23. Leontiadem, qui Cadmeam occupauerat, defendit. 5, 3, 13—17. (Ἀγ. 2, 21.) expeditionem ſuscipit contra Phliaſios. § 21—24. fame pacem extorquet, cuius arbitrium ei, inuitis Phliaſiis, Ephori permittunt. §. 20. lacrymatur ob Ageſipolidis collegae mortem. 5, 4, 13. vtitur aetatis venia in expeditione contra Thebanos. §. 25—33. filio Archidamo aegre exoratus Sphodriam condonat. §. 35—41. (Ἀγ. 2, 22.) expeditionem facit in Boeotiam, it. §. 47—55. vbi etiam Theſpienſium diſcordias componit. §. 58. ex alia expeditione morbo occupatus domum defertur. 6, 3, 8. in pace non cedit Thebanis. 6, 5, 4. 5. ad Mantineenſes, veteres ſuos amicos, legatus de moeniis non reficiendis, re infecta iratus redit. §. 10—22. (Ἀγ. 2, 23.) expeditionem contra eos ſuscipit. 7, 1, 22. nunciata de Arcadibus victoria lacrymatur. 7, 5, 9. 10. praeuertit Epaminondam contra Spartam profecturum.— Aliae eius laudes ſunt Ἀγ. 3—11. v. c. 4, 5. haeres Agidis bonorum, ea diuidit.

Ἀγησίπολις, *Ageſipolis.* E. 5, 2, 3. Pauſaniae filius. 4, 2, 5. puer tutorem habet Ariſtodemum. 4, 7, 2. expeditionem ſuscipit contra Argos, interrogat oracula, Ageſilai facta ſuperandi cupidus, terrae motu non mouetur, ſed fulmine territus copias dimittit. 5, 2, 3—6. Mantineam oblidet, et amni obſtructo cogit Mantineenſes moeniis dirutis vicatim habitare. 5, 3, 8—10. ducit contra Olynthum. §. 18. 19. moritur, et Lacedaemona delatus regio effertur funere. §. 20. amicitia et reuerentia

tia in Agesilaum insignis est.

Ἀγησίστρατος, *Agesistratus*. E. 2, 3, 7. Ephorus sexti anni in bello Peloponnesiaco.

Ἀγήτωρ, *Dux*. Saepe legitur apud poetas, vt Eurip. Med. 426. Φοῖβος ἀγήτωρ. Clem. Alex. stromm. 6, p. 658. D. ex Terpandro: Ζεῦ πάντων ἀγήτωρ, vbi all. legunt ἡγήτωρ. v. interpp. ad Hesych. in quo legitur ἀγήστωρ. A. 13, 2. rex exercitum educturus θύει Διῒ Ἀγήτορι.

Ἀγίας, *Agias*, Ἀρκάς. A. 2, 5, 7. vnus e quinque imperatoribus ad Tissaphernem missis. 2, 6, 17. interficitur, et laudatur. Cf. 3, 1, 32.

ἅγιος, *sanctus*. E. 3, 2, 14. ἱερὸν μάλα ἅγιον.

Ἆγις, *Agis*. E. 1, 1, 24. 25. Decelea profectus petit frustra Athenas. 2, 2, 4—8. legatos Atheniensium, pacem ab ipso petentes, mittit Lacedaemonem. 2, 3, 3. pace facta Deceleam relinquit. 3, 2, 16. 17. prohibitus ab Eleis sacrificare, bello eos petit, sed terrae motu turbatus reuertitur. Cf. 4, 7, 4. 3, 2, 18—21. denuo contra Eleos mittitur. 3, 3, 1. Delphis morbo correptus domumque relatus moritur. Eius filium se mentiri putatur Leotychides. Cf. §. 2. et Ay. 1, 5. 4, 5.

ἀγκάλη, *vlna*. Formula prouerbialis de summo amore Π. 7, 5, 18. p. 447. μονονοὺκ ἐν ταῖς ἀγκάλαις περιεφέρομεν αὐτοὺς ἀγαπῶντες. Cf. Raphel. ad Matth. 4, 6. et Doruill. ad Charit. p. 330.

ἄγκος, *vallis*. A. 4, 1, 5. ἐν τοῖς ἄγκεσι καὶ μυχοῖς τῶν ὀρέων. K. 10, 19. τὰ ἄγκη τὰ τραχέα. Ita iungit Fr. Portus, et vertit *conualles asperiores*, vt Leuncl. *edita montium aspera*. Sed Leonicenus et Zeun. melius ἀσυνδέτως distinguunt; *valles et loca aspera*.

ἀγκράτος, v. κράτος.

ἀγκύλη, *ansa lori, quo ducitur canis.* v. Poll. 5, 56. K. 6, 1. ἱμάντες ἔχοντες ἀγκύλας τῇ χειρί.

ἄγκυρα, *anchora.* A. 3, 5, 6. λίθους ἀφεὶς ὥσπερ ἀγκύρας. E. 1, 6, 15. τὰς ἀγκύρας ἀποκόπτοντες dicuntur celeriter soluturi.

ἀγκὼν, ¶ 1) *cubitus.* Π. 6, 1, 17. μέχρι τῶν ἀγκώνων τοῦ ἡνιόχου. ¶ 2) *flexus crurum.* K. 4, 1. canis habeat τοὺς ἀγκῶνας ὀρθούς. Pollux 5, 58. τὰ σκέλη τὰ πρόσθεν μὴ προὔχοντα κατὰ τοὺς ἀγκῶνας.

ἀγλαΐα (poet. Port.), *ornatus, venustas.* Hesych: ἀγλαΐαι· — κόσμοι. Ιπ. 5, 8. ἀγλαΐας ἕνεκα ἵππῳ χαίτη, καὶ προκόμιον, καὶ οὐρά.

Ἀγλαϊτάδας, *Aglaitadas,* Persa. Π. 2, 2, 4 — 9. risui inimicus. Ioci in eum.

ἀγλευκὲς, inquit Suidas, τὸ ἀηδές. Ξενοφῶν εἴρηκεν ἐν τῷ Οἰκονομικῷ. δοκεῖ δὲ ξενικὸν ὄνομα Σικελικόν. πολὺ γοῦν ἐστι πάλιν παρὰ τῷ Ῥίνθωνι, καὶ ἀγλευκέστερον ἀντὶ τοῦ ἀηδέστερον. Ξενοφῶν Ἱέρωνι. - Zeunio videtur Suidas ἀγλευκὲς legisse O. 8, 3. pro ἀπειπὲς, et ἀγλευκέστατον O. 8, 4. legendum pro ἀκλεέστατον.

ἀγλυκέστερον, *moestius.* Aduerbium. Ιερ. 1, 21. ἀγλυκέστερον ἐπὶ τὴν ἐκ τῶν παρασκευὴν ἰόντας. Opp. ἥδιον. Sed Zeun. e Suida (v. ἀγλευκὲς) recepit ἀγλευκέστερον, vtpote rarius.

ἀγνοεῖν, ¶ 1) *ignorare.* Π. 2, 4, 3. εἴ τις ἀγνοοίη πρ. τὸ δέον ποιεῖν. A. 4, 5, 6. ἠγνόει ὅ τι τὸ πάθος εἴη. Απ. 3, 5, 23. ἀγνοῶν τι τῶν εἰς στρατηγίαν ὠφελίμων *qui non didicit.* In sqq. est μὴ εἰδότα. c. οὐκ et ὅτι, Αγ. 5, 6. ὅτι ὑπολαμβάνουσι ταῦτα, οὐκ ἀγνοῶ. E. 2, 3, 21. καὶ τοῦτο οὐκ ἀγνοῶ, ὅτι οὐδέν μοι ἀρκέσει. §. 23. οὐκ ἀγνοοῦντες, ὅτι — παρῆσαν. §. 24. 4, 5, 12. ὅτι πολλοὶ ἦσαν — οὐδὲν ἠγνόουν. Saepe legitur ἀγνοεῖν ἑαυτὸν, vt Απ. 4, 2, 25. ὁ μὴ εἰδὼς τὸν

ἑαυ-

ἑαυτοῦ δύναμιν, ἀγνοεῖ ἑαυτόν. Sic §. 29. πόλεις ἀγνοήσασαι τὴν ἑαυτῶν δύναμιν. 3, 7, 9. μὴ ἀγνόει σεαυτόν. Postea est ἑαυτὸν ἐξετάζειν. Ern. putat, Socratem respicere ad illud templi Delphici γνῶθι σεαυτόν. Cf. Hindenb. et Cic. ad Q. Fr. 3, ep. 6. Sic Croesus ob responsum Delphici oraculi Π. 7, 2, 7. p. 419. dicit: ὑπεδεξάμην τὴν στρατηγίαν — ἀγνοῶν ἐμαυτόν. Απ. 3, 9, 6. ἀγνοεῖν ἑαυτὸν — ἐγγυτάτω μανίας ἐλογίζετο εἶναι. Π. 4, 1, 8. p. 205. ἀγνοοῦντες καὶ ἡμᾶς καὶ ἑαυτούς, *opes et numerum copiarum.* Participium: Α. 7, 3, 19. νύκτωρ — περιπίπτουσιν ἀλλήλοις, καὶ ἀγνοοῦντες κακῶς ποιοῦσι. Αγ. 11, 9. Dicitur de canibus, K. 3, 8. ἔσχι τὰ εὔναια ἀγνοοῦσι. ¶ 2) *non videre.* Π. 2, 1, 12. οἱ ἀγνοούμενοι ῥᾳδιουργεῖν πως μᾶλλον δοκοῦσιν, *quos alii non vident* vel *non norunt.* ¶ 3) *non intelligere.* Απ. 1, 2, 33. ἐπήρετο, εἰ ἐξείη πυνθάνεσθαι, εἴ τι ἀγνοοῖτο τῶν προηγορευμένων, *non intelligi posset.*

ἄγνοια, *ignorantia.* Απ. 1, 2, 34. ὅπως μὴ δι' ἄγνοιαν λάθω τι παρανομήσας. 2, 7, 1. τὰς ἀπορίας τὰς δι' ἄγνοιαν, *quae ex artium ignorantia proficiscuntur.* Similiter ponitur datiuus: Π. 3, 1, 23. ὅσα κακονοίᾳ — ποιεῖ, ἀλλ' ἀγνοίᾳ — ὁπόσα ἀγνοίᾳ ἐξαμαρτάνουσι, πάντα ἀκούσια ταῦτ' ἔγωγε νομίζω.

ἁγνός, *purus, sanctus, castus.* Αγ. 11, 2. ὁσίοις ἔργοις, ἁγνοῖς ἱεροῖς. Σ. 8, 9. θυσίαι τῇ μὲν πανδήμῳ (Ἀφροδίτῃ) ῥᾳδιουργότεραι, τῇ δὲ οὐρανίᾳ ἁγνότεραι. §. 15. ἡ τῆς ψυχῆς φιλία διὰ τὸ ἁγνὴ εἶναι, ἀκορεστοτέρα ἐστίν.

ἀγνύειν, v. ἀνύειν nr. 2.

ἀγνωμονεῖν, *impie in iudicando errare.* Ε. 1, 7, 10. p. 60. μὴ ἀγνωμονεῖν δόξητε προδοσίαν καταγνόντες.

ἀγνωμόνως, *inique, ingrato animo.* Π. 5, 5, 10. p. 332. εἰ σοι ταῦτα δοκῶ

ἀγνω-

ἀγνωμόνως ἐνθυμεῖσθαι. E. 6, 3, 6. p. 386. τὰ ἀγνωμόνως πραχθέντα, *inique et imprudenter facta.* Antea dicuntur ἁμαρτηθέντα.

ἀγνωμοσύνη, ¶ 1) *stultitia, imprudentia.* Απολ. 31. διὰ τὴν αὐτοῦ ἀγνωμοσύνην — τυγχάνει κακοδοξίας. ¶ 2) *falsa suspicio.* A. 2, 5, 2. p. 109. τοιαύτας ἀγνωμοσύνας παύεσθαι. Pollux, vbi περὶ ἀνεπιστημοσύνης agit, 4, 9. dicit: Ἀντιφῶν δὲ ἐπὶ τούτου καὶ ἀγνωμοσύνην λέγει. et 3, 145. vbi περὶ ἐμπείρου agit: Ἀντιφῶν δὲ ἀγνώμων λέγει. Num vtroque loco Ξενοφῶν legendum?

ἀγνώμων, ¶ 1) *artis suae imperitus.* O. 21, 3. nonnulli nauigantium οὕτως ἀγνώμονές εἰσιν, ὥστε — τὸν αὐτὸν ἀνύτουσι πλοῦν. ¶ 2) *imprudens, temerarius.* Π. 4, 5, 5. ὠμὸς καὶ ἀγνώμων. Απ. 1, 2, 26. νέω ὄντε καὶ ἀγνωμονεστάτω. ¶ 3) *iniquus.* v. Ill. Heyn. ad Epictet. p. 66. Απ. 2, 8, 5. ἀγνώμονι κριτῇ περιτυχεῖν. Sic A. 7, 6, 27. ἀγνώμονες, *iniqui in iudicando.* ¶ 4) *immemor beneficii.* Απ. 2, 10, 3. οὐκ ἀγνώμων ἐστὶν — αἰσχύνοιτ' ἄν, εἰ μὴ ἀντωφελοίη. Vnde iungitur c. ἀχάριστος, Π. 8, 3, 19. τὰ ἄλλα ζῶα καὶ ἀχαριστότερα καὶ ἀγνωμονέστερα, 7, 6, 17. εἰ μὴ ἀγνώμονες δοκεῖτε, ἢ λίαν εἰς ἐμὲ ἀχάριστοι.

Ἅγνων, *Hagno,* pater Theramenis. E. 2, 3, 17. p. 92. ὁ Θηραμένης — κατὰ τὸν πατέρα Ἅγνωνα προπετέστατος ἐγένετο τὴν δημοκρατίαν μεταστῆσαι.

ἀγνώς, ¶ 1) *ignotus.* Hesych: ἀγνώς· ἄγνωστος. E. 1, 6, 4. ἀγνῶτας τοῖς ἐκεῖ. ¶ 2) *inscius, ignorans* O. 20, 13. εἰ ἀγνὼς εἴη, τί δύναται φέρειν, *si ignoraret.*

ἁγνῶς ἔχειν, *purum esse, non sordidum aut puluerulentum esse.* Απ. 3, 8, 10. ναοῖς — ἁγνῶς ἔχοντας προσιέναι.

ἄγνωστος, *qui difficulter agnoscitur.* v. ἴχνος.

ἀγορά, ¶ 1) *forum rerum vena-*

venalium. O. 8, 22. πριάμενόν τι ἐξ ἀγορᾶς. Ἀπολ. 18. Σ. 4, 41. 8, 21. ὁ ἐν τῇ ἀγορᾷ πωλῶν καὶ ἀποδιδόμενος. it. in castris, A. 1, 3, 14. ἡ δ' ἀγορὰ ἦν ἐν τῷ βαρβαρικῷ στρατεύματι. 1, 5, 6. ἐν τῇ Λυδίᾳ ἀγορᾷ, ἐν τῷ Κύρου βαρβαρικῷ. §. 12. Vnde A. 1, 2, 18. οἱ ἐκ τῆς ἀγορᾶς sunt *turba forensis in castris, caupones* etc. A. 2. 5, 6. συνηκολούθησαν — ὡς εἰς ἀγοράν. E. 7, 2, 17. Phliasii Corinthum ἐπὶ τὴν ἀγορὰν ἰόντες. In his duobus locis possit etiam *mercatus* exponi. ¶ 2) *mercatus*. Πο. 4, 40. διὰ τὸ ἐν τῷ λιμένι καὶ τὰς ἀγορὰς αὐξάνεσθαι. §. 49. Sic Π. 4, 5, 14. p. 250. τὴν ἀγορὰν τὴν οὖσαν ἐν τῷ στρατοπέδῳ — μὴ ἀδικεῖν. ¶ 3) Suid: ἀγορά· — καὶ αὐτὰ ὤνια. Scilicet Casaubono ad Polyb. p. 183. sq. interprete, est *annona*, sed non quaeuis, verum *quae venum est exposita*. Cf. Cuper. Obs. 3, 20. extr. A. 2, 3, 13. λαμβάνοντας ὁπόταν μὴ παρέχωμεν ἀγοράν. 2 MSS. μὴ ᾖ πρίασθαι. Legitur autem in hac §. quinquies παρέχειν ἀγοράν, quae formula Xenophonti est frequentissima, vt Π. 6, 2, 11. p. 373. A. 2, 4, 4. 3, 1, 2. 3, 2, 12. 3, 5, 5. bis. 5, 5, 8. Ἀγ. 2, 30. etc. Dicitur etiam ἀγορὰν ἄγειν, v. ἄγειν nr. 17. it. φέρειν, eodem sensu, A. 5, 5, 10. οὔτ' ἔξω ἀγορὰν ἐφέρον. All. ἔπεμπον, quod videtur glossema esse. it. κομίζειν, Π. 6, 2, 5. p. 363. ἀγορὰν — ἐνταῦθα κομίζειν. it. παρασκευάζειν, Ἀγ. 1, 14. E. 3, 4, 11. 5, 4, 48. Sic E. 6, 4, 9. οἱ τὴν ἀγορὰν παρεσκευακότες sunt *mercatores et caupones in exercitu*. it. ἀνασκευάζειν, *comportare*, A. 6, 2, 5. timentes obsidionem χρήματα ἐκ τῶν ἀγρῶν συνῆγον, καὶ τὴν ἀγορὰν εἴσω ἀνεσκεύασαν. Saepe oppon. λαμβάνειν et similia, A. 5, 5, 9. ὅποι — ἀγορὰν μὴ ἔχομεν — λαμβάνομεν τὰ ἐπιτήδεια vi. 6,

6, 1, 1. οἱ μὲν ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἐζων, οἱ δὲ ληϊζόμενοι. 7, 6, 17. ἀγορᾷ ἐχρῆσθε, σπάνια μὲν ὁρῶντες τὰ ὤνια, σπάνια δὲ ἔχοντες ὅτων ὠνήσεσθε. 5, 1, 4. ἀγορὰ ἱκανή. 6, 4, 11. ἀγορὰ οὐδεμία παρῆν. Pluralis: A. 6, 6, 2. αἱ ἀγοραὶ πάντοθεν ἀφικνοῦντο. ¶ 4) *locus vbi est curia, vbi concio habetur*. E. 5, 2, 20. Thebis ἡ βουλὴ ἐκάθητο ἐν τῇ ἀγορᾶς στοᾷ. 7, 1, 33. ἐν τῇ ἀγορᾷ Sicyone συνεκάλει τὸν δῆμον. Vnde Aπ. 4, 2, 1. εἰς τὴν ἀγορὰν εἰσιέναι, *forum attingere*. v. εἰσιέναι. ¶ 5) *concio*. Suid: ἀγορά· ἡ ἐκκλησία. A. 5, 7, 2. συναγαγεῖν αὐτῶν (militum) ἀγορὰν — ἐκέλευσε τὸν κήρυκα συλλέξαι ἀγοράν. ¶ 6) Dicitur varie: Ιερ. 11, 2. τὴν πόλιν ναοῖς, ἀγοραῖς — κατεσκευασμένην. Sunt igitur in ornamentis vrbis. Sic E. 4, 4, 3. Corinthi ἐν τῇ ἀγορᾷ sunt τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν, it. Ιερ. 3, 2. ἱερὰ καὶ ἀγάλματα. E. 7, 3, 8. Sicyonii τὸν Εὔφρονα ἔθαψαν ἐν τῇ ἀγορᾷ vt εὐεργέτην. 3, 2, 20. fit ibi seditio et conflictus. Versantur ibi otiosi et confabulaturi, Aπ. 4, 2, 1. Socrates ibat εἰς ἡνιοποιεῖόν τι τῶν ἐγγὺς τῆς ἀγορᾶς. O. 7, 1. σχολάζοντα ἐν τῇ ἀγορᾷ. ¶ 7) Apud Persas quid fuerit ἀγορὰ ἐλευθέρα, docet locus classicus Π. 1, 2, 3. sqq. Cf. Hutch. diss. 2. p. 67. Erant ibi τὰ βασίλεια et ἀρχεῖα, versabanturque ibi ingenui, remotis iis qui sordidas et illiberales artes exercebant. ¶ 8) πληθούσης ἀγορᾶς, *eo tempore quo forum maxime frequens est*, inter horam diei tertiam et sextam, inter mane et meridiem. Suid: περὶ πλήθουσαν ἀγοράν· περὶ ὥραν τετάρτην, ἢ πέμπτην, καὶ ἕκτην. τότε γὰρ μάλιστα πλήθει ἡ ἀγορά. it. πλήθουσα ἀγορά· ὥρα τρίτη. Cf. Graev. lectt. Hesiod. c. 10. Perizon. ad Aelian. V. H. 12, 30. et quos laudat Cel. Fischerus

Ischerus ind. Theophrast. in h. v. A. 1, 8. 1. ἤδη ἦν ἀμφὶ ἀγορὰν πλήθουσαν. 2, 1, 6. ἤδη ἦν περὶ πλήθουσαν ἀγοράν. Απ. 1, 1, 10. πρωὶ — καὶ πληθούσης ἀγορᾶς. Fr. Portus similiter explicat formulam oppositam O. 12, 1. οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, πρὶν πανταπασιν ἡ ἀγορὰ λυθῇ, *priusquam homines e foro discesserint.* Sed all. intelligunt de *concione* vel *negotiatoribus.* ¶ 9) Ponitur de *vrbe*, vt Latine dicitur Forum Appii, Forum Iulii etc. A. 1, 2, 10. Κεραμῶν ἀγορά. v. Κεραμαί.

ἀγοράζειν, *emere.* A. 1, 5, 10. ἐκ ταύτης (τῆς πόλεως) οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ ἐπιτήδεια. 7, 3, 2. 5, 7, 8. ἀγοράσαντές τι. E. 7, 2, 18. ἀγοράσαντες, sc. τὰ ἐπιτήδεια. Refertur inter actiones hominibus admodum vsitatas et consuetas, E. 2, 4, 10. p. 110. δειπνοῦντες καὶ καθεύδοντες καὶ ἀγοράζοντες. Λ. 9, 4. ἀγοράζει — καὶ καθῆται, καὶ γυμνάζεται.

ἀγοράζεσθαι, *sibi emere.* A. 1, 3, 14. ἀγοράζεσθαι τὰ ἐπιτήδεια.

ἀγοραῖος, *mercator pusillus, cocio.* Eustath. ad Il. β, p. 192. ἐκ τῆς ἀγοραίας πλήθυος καὶ ἀγοραῖος ἀνήρ, ἡ ὄχλος ἐπὶ σκώμματος λέγεται. Cf. Valckenar. ad Ammon. p. 10. et Fischer. ind. Theophrast. Π. 1. 2, 3. τὰ ὤνια καὶ οἱ ἀγοραῖοι. E. 6, 2, 12. τὸν ἀγοραῖόν τε ὄχλον καὶ τὸν τῶν θεραπόντων καὶ τὸν τῶν ἀνδραπόδων. Πο. 3, 13. ἀγοραῖοι distinguuntur ab ἐμπόροις, atque adeo sunt κάπηλοι. Sed in duobus locis ante hunc allatis, certe in primo, possunt omnino *emtores et venditores* intelligi.

ἀγορανόμοι, *rerum venalium curatores et inspectores.* Hesych: ἀγορανόμος· δικαστὴς ὁ ἐν τῇ ἀγορᾷ νέμων τὰ δίκαια. Suid. et Etymol. M. ἀγορανόμοι· οἱ τὰ κατὰ τὴν ἀγορὰν ὤνια διοικοῦντες ἄρχοντες. Cf. Phauorin. in h. v. Meurs. lectt.

lectt. Att. 1, 19. et Bergler. ad Alciphr. 1, 9. p. 35. Comparari possunt cum Romanorum *aedilibus plebis*. Quam in rem Bachius laudat Ritterum ad Heineccii hist. iur. 1, 54. Ex ioco Philippi Σ. 2, 20. patet, τοὺς ἀγορανόμους habuisse curam iusti ponderis, et pondera rerum promercalium, vt panum, examinasse. A. 5, 7, 1. 14. 15. 17. Graeci se ab iis iniuria affectos queruntur.

ἀγοραστής, *seruus opsonator*. Pollux 3, 126. ὁ ἀγοραστὴς ἐπὶ τοῦ ὀψωνοῦντος. Athenaeus 4, p. 171. A. ἐκάλουν δὲ καὶ ἀγοραστὴν, τὸν τὰ ὄψα ὠνούμενον, νῦν δὲ ὀψωνάτορα, ὡς Ξενοφῶν. Ατ. 1, 5, 2. διάκονον δὲ καὶ ἀγοραστήν.

ἀγορεύειν, *concionari, dicere*. A. 5, 6, 14. εἰς κοινὸν μηδὲν ἀγορεύειν περὶ τούτων. E. 6, 3, 5. p. 384. ἐπιστρεφὴς — ῥήτωρ ὧδε ἠγόρευεν.

ἄγρα, ¶ 1) *venatio*. K. 1, 1. θεῶν εὕρημα ἄγραι καὶ κύνες. Vnde eleganter simul metaphorice K. 13, 15. τοῖς μὲν (κυνηγέταις) ἡ ἄγρα μετὰ σωφροσύνης, τοῖς δὲ (πλεονεκτεῖν βουλομένοις) μετ' αἰσχροῦ θράσους. ¶ 2) *praeda, fera*. Poll. 5, 1. ἄγραν οὐ μόνον τὸ ἔργον, ἀλλὰ καὶ τὸ θηρώμενον καλοῦσι. K. 12, 3. αἱρεῖν τὰς ἄγρας, est periphrasis venationis. 13, 13. οὐκ ἂν ἕλοιεν ἄγρας. Π. 2, 4, 14. ἀετὸς τὸν λαγὼ συναρπάσας, ἐχρῆτο τῇ ἄγρᾳ ὅ τι ἤθελεν. ¶ 3) A. 5, 3. pro ἀργὸν Muretus emendauit ἄγραν, probantibus Stephano et Leunclauio. Sed **Camerarius** cum Cantero (nouu. lectt. 3, 7.) mauult ἄρτον, quod receperunt **Morus** et Zeun. inprimis quia conuenire videtur cum loco Athenaei 4, 8. p. 141. D.

ἀγράμματος, *illiteratus, non callens artem scribendi*. Απ. 4, 2, 20. ὁ μὲν ἑκὼν μὴ ὀρθῶς γράφων, γραμματικὸς ἂν εἴη, ὁ δὲ ἄκων, ἀγράμματος.

ἄγραφος, *non scriptus*. Απ. 4, 4, 19. sqq. demonstratur, quinam sint ἄγραφοι νόμοι, et §. 20. dicitur θεοῦ νόμος. Alia de νόμοις ἀγράφοις v. apud Maussacum et Valesium ad Harpocrat. in v. ἀποτιμηταί.

ἀγρεύειν (poet. Port.), ¶ 1) *venari*. A. 5, 3, 9. ἀγρευόμενα θηρία, *ferae quarum instituitur venatio*. Ιπ. 4, 18. οἱ λύκοι τὰ ἐρημούμενα φυλακῆς ἀγρεύουσι. Festiue K. 12, 6. μηδὲν τῶν ἐπὶ τῇ γῇ φυ-

ομε-

ομένων ἀγρεύειν. ¶ 2) *venando capere*. Λ. 5, 3. πολλὰ παράλογα γίγνεται ἐπὶ τῶν ἀγρευομένων. Ita repoſuerunt viri docti pro ἀργευομένων, inprimis duce Athenaeo 4, 8. p. 141. D. Vterque tamen Portus ἀργευομένων exponunt: *ab iis qui otiantur*.

ἄγρευμα, *praeda*. Απ. 3, 11, 7. τὸ πλείστου ἄξιον ἄγρευμα, φίλους. Eſt elegans et Xenophonti ſolemnis metaphora.

ἀγρευτικὸς, *ad hoſtes capiendos aptus*. Ιπρ. 4, 12. ἀγρευτικὸν (ἐστί).

ἄγριος, ¶ 1) *ferus*. Π. 1, 4. 7. ἀγρίων τι θηρίων, *quae impetu nocent* — ἄγριοι ὄνοι, ἄγριοι οἶες. Α. 1, 2, 7. Κ. 10, 1. ὗν ἄγριον. ¶ 2) *ſponte e terra naſcens, erraticus, agreſtis*. Ο. 16, 5. γῆ τὰ ἄγρια καλὰ φύουσα — δύναται καὶ ἥμερα. Eadem oppoſitio eſt Κ. 5, 5. ¶ 3) *ferox moribus*. Π. 1, 6, 19. p. 77. ἄγριοι πολῖται. Oppon. πρᾶοι.

ἀγριότης, *feritas, ſaeuitia*. Απ. 2, 2, 7. θηρίου ἀγριότητα δυσφορωτέραν, ἢ μητρὸς, πρ χαλεπότητα.

ἀγριοῦσθαι, *efferari*. Π. 1, 4, 24. πρόσωπον ἠγριωμένον, *vultum ſaeuum, minacem*.

ἀγροίκως, *ruſtice*. Vnde ἀγροίκως ἔχειν, *ruſticis moribus eſſe*. Απ. 3, 13, 1. τὴν ψυχὴν ἀγροικοτέρως διακείμενος, dicitur is, qui ſalutatus non reſalutat.

ἀγρὸς, ¶ 1) *ager, rus*. Π. 8, 3, 15. εἰς ἀγρὸν ἀπαγαγὼν — ἐργάζεσθαι. Ε. 2, 4, 18. ἀντεπέκτειναν ἐπ' ἀγροῦ λαβόντες. 5, 4, 3. ἐξ ἀγροῦ ἀπιόντες, ἡνίκα οἱ ἀπὸ τῶν ἔργων. Ο. 5, 9. θερίσαι κατ' ἀγρόν. 20, 4. οὐ λαμβάνει σῖτον ἐκ τοῦ ἀγροῦ. 11, 15. 16. opponitur πόλις. Sic Ιερ. 4, 7. ἐπιθυμεῖ ὁ μὲν ἰδιώτης ἀγροῦ, ὁ δὲ τύραννος χώρας πολλῆς. Cf. φυτεύεσθαι. Notandae etiam ſunt variae periphraſes: Απ. 2, 9, 4. ἄλλο τι τῶν ἐν ἀγρῷ γιγνομένων, *frugum*. Α. 5, 3, 10. δεκατεύων τὰ ἐκ τοῦ ἀγροῦ ὡραῖα. Ο. 12, 15. τὰ κατ' ἀγρὸν ἔργα. ¶ 2) οἱ ἀγροὶ, *praedia*, etc. Α. 6, 2, 5. χρήματα ἐκ τῶν ἀγρῶν συνῆγον. Ε. 2, 4, 1. τοὺς τούτων ἀγρούς. §. 3. ἐκ τῶν ἀγρῶν λεηλατήσοιεν. 4, 7, 3. κατὰ τοὺς ἀγροὺς καὶ ἐν τῇ πόλει. §. 17. 4, 8, 30. ἀδικησάντων τι ἐκ τῶν ἀγρῶν τῶν στρατιωτῶν. 6, 2, 4. οἰκήσεις ἐπὶ τῶν ἀγρῶν — βοσκήματα ἡλίσκετο ἐκ τῶν ἀγρῶν. Απ. 3, 9, 11. et Πο. 4, 5. οἱ κεκτημένοι ἀγρούς. Ο. 12, 2.

ἐπιτρο-

ἐπιτρόπους ἐν τοῖς ἀγροῖς, 16, 7. Periphrasis: E. 4, 6, 4. οἱ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἔφυγον ἐς τὰ ἄστη.

Ἀγροτέρα, *Venatrix*. Est cognomen Dianae. v. Poll. 5, 13. vbi etiam alia Dianae Venatricis epitheta sunt, inprimisque Hemsterhus. ad Poll. 9, 12. et Perizon. ad Aelian. V. H. 2, 25. Etymologus M. non ab ἄγρα deriuat, sed ab ἀγρὸς, vt sit *rustica, ruri agens*. Quae deriuatio non improbatur viris doctis. v. Gramm. p. 31 — 35. E. 4, 2, 12. σφαγιασάμενοι οἱ Λακεδαιμόνιοι τῇ Ἀγροτέρᾳ, ὥσπερ νομίζεται, τὴν χίμαιραν. Quod quando factum sit, intelligitur ex A. 13, 8. K. 6, 13. εὐξάμενον (δεῖ) τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τῇ Ἀρτέμιδι τῇ Ἀγροτέρᾳ μεταδοῦναι τῆς θήρας. Cf. Ἄρτεμις.

ἀγρυπνεῖν, *vigilare*. Π. 1, 5, 7. p. 54. οἵ τινες, ἀγρυπνῆσαι δέον, ἡττῶνται τούτου. 3, 3, 6. τό τε ἀγρυπνῆσαι, ὅπου ἔδει, καὶ τὸ πονῆσαι. 8, 3, 17. A. 2, 8. E. 7, 2, 19. Απ. 2, 1, 3. 17. c. πρὸ, A. 7, 6, 25. πολλὰ πρὸ ὑμῶν ἀγρυπνήσαντα, πολλὰ δὲ σὺν ὑμῖν πονήσαντα. Similiter Ιπρ. 6, 13. προνοοῦντα καὶ ἀγρυπνοῦντα ἕνεκα τῶν ἀρχομένων.

ἀγρυπνία, *vigiliae, insomnia*. Π. 5, 3, 16. p. 301. ἡ ἐν τῇ φυλακῇ ἀγρυπνία πολλὴ οὖσα λυμαίνεται. E. 5, 1, 14. p. 282. ἀνεχόμενον ψύχη — ἀγρυπνίαν. Απ. 4, 5, 9. καρτερεῖν οὔτε λιμὸν — οὔτε ἀγρυπνίαν.

ἄγρυπνος, v. ἄϋπνος.

ἀγυιά, *via vrbis, platea*. Hesych: στενωπός· ἡ ἀγυιά, καὶ πλατεῖα, καὶ ἄμφοδος. it. ἀγυιά· ἄμφοδος, ῥύμη, ὁδός. Suid: ἀγυιάν· τὸν στενωπόν. Ξενοφῶν. καὶ ὅλως πολλὰ τὰ γλωσσηματικὰ παρ᾽ αὐτῷ. Sed est vocabulum Homericum, et Suidas, vt in priore loco Hesychius, respexit fortassis simul ad adiectiuum στενωτέραν, quod in Xenophonte additum est. Pollux 9, 35. ἐντείχιος τόπος εἴσω τείχους, καὶ ἐντὸς τείχους. τὰ δὲ ἔνδον, ἀγυιαὶ μὲν κατὰ Ξενοφῶντα καὶ καθ᾽ Ὅμηρον. Idem docet Macrobius Saturnn. 1, 9. Cf. interpp. ad Horat. 4, od. 6, 28. et Zeun. ad Π. 2, 4, 2. τὴν ἀγυιὰν τὴν πρὸς τὸ βασίλειον φέρουσαν, στενωτέραν οὖσαν, ἢ ὡς ἐπὶ μετώπου πάντας ἰέναι. §. 3. ἐπὶ στόμα τῆς ἀγυιᾶς.

ἀγύμναστος, *inexercitatus, imperitus*. Π. 8, 1, 13.

13. et 8, 6, 6. ἵπποι ἀγύμναστοι sunt, *qui ante cibum non laborarunt.* Sed 1, 6, 19. p. 76. τούτων ἀγύμναστοι, *rudes in decipiendo et iaculando.*

ἀγυμνάστως ἔχειν, *non assuetum esse.* Απ. 2, 1, 6. ἀγυμνάστως ἔχειν πρός τε ψύχη καὶ πρὸς θάλπη.

Ἀγύριος, *Agyrius.* v. Ἀργύριος.

ἀγχέμαχα ὅπλα (poet. Port.), *arma quibus cominus pugnatur.* Hesychius explicat verbis τὰ μὴ βαλλόμενα. Cf. Poll. 1, 133. et Stephani notae p. 4. 23. Π. 1, 2, 13. vtuntur iis viri apud Persas, non item ephebi. Ibidem ostenditur, quaenam ita dicantur. Perperam quidam habent ἄγχιμα. 7, 4, 7. ὁμόσε ἰόντας σὺν ὅπλοις ἀγχεμάχοις.

ἀγχίνους, *solers, sagax, cui quasi semper praesto mens est.* Suid: ἀγχίνους· συνετὸς, ὀξὺς τὸν νοῦν. Π. 1, 4, 3. διὰ τὸ ἀγχίνους εἶναι, ταχὺ ἀπεκρίνατο. Zeun: *ob ingenii acumen et animi praesentiam.* Απ. 3, 1, 6. ἀγχίνουν εἶναι, *facile et celeriter excogitare ac reperire posse, quo sit opus,* recensetur inter alias imperatoris artes.

ἀγχιτέρμων, *conterminus, finitimus.* Pollux 6, 113. περὶ γειτόνων· οἱ δὲ ἀγχιτέρμονες διθυραμβῶδες. Suid: ἀγχιτέρμων· ὁ γείτων. Ἱερ. 10, 7. ἀγχιτέρμονας πόλεις.

ἄγχουσα, v. ἔγχουσα.

ἀγωγεύς, *lorum quo ducitur equus.* Suid: ἀγωγεύς — ὁ λῶρος. καὶ ἀγωγεῖ· ἱμάντι, ᾧ ἄγεται ὁ ἵππος. Cf. Poll. 10, 55. et Hemsterhus. ad Hesych. Ιπ. 8, 3. λαβόντα τοῦ ἀγωγέως προδιαβῆναι — ἐντείνειν τῷ ἀγωγεῖ ὡς διάλληται. 6, 5. μακρῷ τῷ ἀγωγεῖ. All. corrupte ἀγωγεῖν, all. ῥυταγωγεῖ. Nam sic quoque dicitur illud lorum.

ἀγωγή, ¶ 1) *ductio equi.* Ιπ. 6, 4. ἡ ὄπισθεν ἀγωγή, *cum ducens sequitur equum.* Oppon. ἔμπροσθεν προϊόντα ὑφηγεῖσθαι. ¶ 2) *vectura, vehendi ratio.* Π. 6, 1, 28. εὐπορον οὖσαν τὴν ἀγωγήν. Α. 7, 5. νόμισμα — ἁμάξης ἀγωγῆς δέοιτ' ἄν. ¶ 3) *iter.* Hesych: ἀγωγή — ὁδός. Π. 6, 1, 14. ἐξῆγεν ἐπὶ προνομὰς — ὅπως ἐν ταῖς ἀγωγαῖς τὰς τάξεις ὑπομιμνήσκοιντο, *inter eundum.* Fatetur tamen vir doctus in Obs. Miscell. Vol. V. T. I. p. 83. etiam aliter hic accipi posse. Certe Zeun.

Zeun. exponit *in rebus vehendis*. ¶ 4) *educatio*. Suid: ἀγωγὴ λέγεται καὶ ἡ διὰ τῶν ἠθῶν τοῦ τρόπου κατακόσμησις, ὡς λέγεται παίδων ἀγωγή. Ιπ. 3, 4. οἳ διὰ κακὴν ἀγωγὴν — φεύγουσι.

ἀγώγιμος, ¶ 1) *qui a quolibet corripi et abduci potest ad iudicem, in carcerem, ad supplicium, vbicunque deprehensus fuerit*. Ita explicat Morus E. 7, 3, 7. p. 477. ἐψηφίσασθε τοὺς φυγάδας ἀγωγίμους εἶναι ἐκ πασῶν τῶν συμμαχίδων, *e ciuitatibus sociorum iure retrahi posse ac debere et in ius rapiendos esse*. Cf. Schneider. ad h. l. ¶ 2) τὰ ἀγώγιμα, *merces quae nauibus vehuntur*. Suid: ἀγωγίμων· φορτίων ἐμπορικῶν. Poll. 1, 99. τὰ ἐντιθέμενα ταῖς ναυσὶ — ἀγώγιμα. Thomas Mag: ἀγώγιμα κάλλιον, ἢ φορτία. A. 5, 1, 10. ὁπόσα λαμβάνοι πλοῖα — καὶ τὰ μὲν ἀγώγιμα, ἃ ἐπῆγον, ἐξαιρούμενοι etc. Cf. ἀγώγιον.

ἀγώγιον, *onus, machina vehenda*. Suid: ἀγώγιον· τὸ ἀγόμενον βάρος ἐπὶ τῆς ἁμάξης, οὕτω Ξενοφῶν. Cf. Albert. ad Hesych. Π. 6, 1, 28. πεῖραν ἐλάμβανε τοῦ ἀγωγίου. Vertunt *vecturae*. Hutch. et Zeun. habent ἀγωγίμου. Sed ibidem sequitur: ἐγένετο πεντεκαίδεκα τάλαντα ἑκάστῳ ζεύγει τὸ ἀγώγιον, vbi etiam Leuncl. vertit *onus*.

ἀγών, *certamen*. Sed late patet. v. Phauorin. in h. v. Etiam Xenophon memorat varias eius species. O. 7, 9. γυμνικὸν ἢ ἱππικὸν ἀγῶνα. Ιερ. 9, 11. ἐν ἱππικοῖς καὶ γυμνικοῖς καὶ χορηγικοῖς ἀγῶσι. E. 3, 2, 16. in ludis Olympicis mentio fit τοῦ ἱππικοῦ καὶ τοῦ γυμνικοῦ ἀγῶνος. Et saepius occurrit ἀγὼν γυμνικός, vt A. 4, 8, 18. Graeci cum ad mare peruenissent, ἐποίησαν ἀγῶνα γυμνικόν, εἵλοντο δὲ Δρακόντιον δρόμου ἐπιμεληθῆναι, καὶ τοῦ ἀγῶνος προστατῆσαι. Cf. ἐπιστάτης et §. 19. sq. 5, 5, 5. iidem πομπὰς ἐποίησαν καὶ ἀγῶνας γυμνικούς. Απ. 1, 2, 24. οἱ τῶν γυμνικῶν ἀγώνων ἀθληταί. 2, 6, 26. οἱ ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι — τοὺς ἀγῶνας ἐνίκων. Α. 4, 2. Ιπ. 8, 5. οἱ εἰς τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας ἀσκοῦντες. Cf. γυμνικός. Απ. 3, 7, 1. τοὺς στεφανίτας ἀγῶνας νικᾷν, i. e. *quorum praemium est corona*. v. Ern. qui inprimis laudat Hemsterhusium ad Thom. Mag. in

in v. στεφανίτης. Cf. Etymol. M. et Suid. et Iungermann. ad Poll. 1, 153. Dabatur autem corona cum in Olympicis, tum in caeteris Graecorum ludis. c. verbis, quae significant *instituere, celebrari iubere, moderari*, vt c. διατιθέναι, v. διατιθέναι. c. καθιστάναι, Ag. 1, 8. μὴ περὶ τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ περὶ τῆς Ἀσίας τὸν ἀγῶνα καθιστάναι dicitur Agesilaus in Asiam potius traiiciens. c. εἰς, Λ. 8, 4. Ephori dicuntur εἶρξαί τε καὶ περὶ τῆς ψυχῆς εἰς ἀγῶνα καταστῆσαι, *in causa capitis in ius vocare.* Sed aor. 2. passiue, E. 6, 3, 6. p. 388. εἰς τοιοῦτον ἀγῶνα μηδέποτε καταστῆναι, *in tale bellum descendere.* c. ποιεῖν, v. supra, et Π. 6, 2, 3. ὅσα πολέμου ἕνεκα μελετῶσιν, τούτων ἀγῶνας ἐποίει. Λ. 1, 4. δρόμου καὶ ἰσχύος, ὥσπερ τοῖς ἀνδράσιν, οὕτω καὶ ταῖς θηλείαις, ἀγῶνας πρὸς ἀλλήλους ἐποίησε. E. 4, 5, 2. in ludis Isthmicis ἐποίησαν τῷ Ποσειδῶνι τὴν θυσίαν καὶ τὸν ἀγῶνα. c. προαγορεύειν vel προειπεῖν, Π. 1, 6, 15. ἀγῶνας προειπὼν ἑκάστοις, καὶ ἆθλα προτιθείς. 2, 1, 9. 8, 2, 13. προηγόρευε ἀγῶνας καὶ ἆθλα προυτίθει. c. τιθέναι. Nam ἆθλα τίθεσθαι dicuntur. A. 1, 2, 10. Λύκαια ἔθυε, καὶ ἀγῶνα ἔθηκε, τὰ δὲ ἆθλα etc. Απ. 3, 12, 2. ὁ περὶ τῆς ψυχῆς πρὸς τοὺς πολεμίους ἀγὼν, ὃν οἱ Ἀθηναῖοι θήσουσι, ὅταν τύχωσι. Non bene Ern. vertit *obibunt.* Π. 3, 3, 20. περὶ ψυχῶν τῶν ὑμετέρων ὁ ἀγὼν etc. Vtroque loco est *certamen de vita in proelio*, sed Λ. 8, 4. in iudicio. v. supra. Ita etiam intelligit vterque Portus Λ. 10, 2. Λυκοῦργος θεὶς τοὺς γέροντας κυρίους τοῦ περὶ τῆς ψυχῆς ἀγῶνος, *dum dedit* s. *commisit senibus causas capitales.* Quam interpretationem iuuare videntur verba Plutarchi in Lycurgo c. 26. κύριον ὄντα καὶ θανάτου καὶ ἀτιμίας. Possit tamen fortasse rectius explicari sic: *dum senibus potestatem fecit certandi de animo* s. *de animi virtute*, np. vt non nisi qui dignissimus appareret, in senatum legeretur. Saltem sic est §. 3. ὁ περὶ γεροντίας ἀγὼν ψυχῶν ἀγαθῶν κρίσιν παρέχει — οἱ ἀγῶνες τῶν ψυχῶν, ἢ οἱ τῶν σωμάτων ἀξιοσπουδαστότεροι. Λ. 11, 3. et 13, 8. ὁ ἐν ὅπλοις ἀγὼν, *armorum certamen,*

sunt

sunt *proelia depugnanda*. Et saepe ἀγὼν simpliciter est *pugna belli*, vt Π. 2, 3. 2. ὁ ἀγὼν ἡμῖν ἐγγύς· προσέρχονται γὰρ οἱ πολέμιοι. E. 7, 1, 2. p. 437. μεγίστους ἀγῶνας ἠγωνισμένοι κατὰ θάλατταν, πλείστους ἀγῶνας ἐν τῇ γῇ ἠγωνισμένοι. Aπ. 3, 12. 4. ἐκ τῶν πολεμικῶν ἀγώνων σώζονται. §. 5. ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἀγῶνι. Iπρ. 6, 1. περὶ τῶν πρὸς τοὺς πολεμίους ἀγώνων. Π. 6, 4, 5. εἰς τὸν ἀγῶνα ἰέναι. A. 1, 7, 4. εἰς οἷον ἔρχεσθε ἀγῶνα. Cf. supra. Dicitur varie de variis, vt Π. 1, 2, 12. εἰσὶ δημόσιοι τούτων ἀγῶνες. Aγ. 10, 1. ὅπου ἀνδρείας ἀγὼν, pro quo ibidem dicitur καιρὸς et ἔργον. Π. 3, 3. 20. περὶ ψυχῶν ὁ ἀγὼν, καὶ περὶ γῆς — καὶ περὶ οἴκων — καὶ περὶ γυναικῶν δὲ καὶ τέκνων, καὶ περὶ πάντων ὧν κέκτησθε ἀγαθῶν. Aπ. 2, 3, 17. προκαλούμενον εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον. Cf. Iερ. 11, 7. vbi est paulo aliter. Σ. 5, 1. εἰς τὸν περὶ κάλλους ἀγῶνα πρὸς Σωκράτην οὐκ ἀνθίστασαι.

ἀγωνία, *certamen*. Suid: ἀγωνία Ξενοφῶν ἀντὶ τοῦ ἀγῶνι. Cf. Albert. ad Hesych. Π. 2, 3, 6. ἐν δημοτικῇ ἀγωνίᾳ, *in certamine quod cum* δημόταις *certant homotimi*.

ἀγωνίζεσθαι, ¶ 1) *certare*. a) in ludis et similibus certaminibus, Aπ. 3, 12, 1. τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ μελλόντων ἀγωνίζεσθαι. Cf. 3, 7, 1. Iερ. 11, 5. 6. οὐ προσήκει τυράννῳ πρὸς ἰδιώτας ἀγωνίζεσθαι. A. 4, 8, 20. ἠγωνίζοντο παῖδες στάδιον. Etiam χορὸς dicitur ἀγωνίζεσθαι. v. χορός. b) in proelio. Π. 2, 1, 2. p. 87. ὅπως ἂν ἄριστα ἀγωνιζοίμεθα. A. 4, 6, 5. ὡς κάλλιστα ἀγωνιούμεθα. Quae forma futuri Attica in Xenophonte semper legitur, vt A. 4, 8, 7. ὅπως ὡς κάλλιστα ἀγωνιοῦνται. 5, 2, 9. ὡς ἂν κράτιστα οἴηται ἀγωνιεῖσθαι. Aγ. 1, 28. et E. 3, 4. 20. ὡς ἀγωνιούμενοι. c. περὶ, Π. 6, 2, 8. οὐ περὶ Συρίας μόνον ἀγωνιούμεθα. A. 3, 1, 30. περὶ τοῦ καλῶς ἀποθνήσκειν ἀγωνίζεσθαι. Iπρ. 1, 19. ἀγωνίζεσθαι περί τε πόλεως καὶ εὐκλείας καὶ περὶ ψυχῆς. c. μετὰ *societatis*, Π. 2, 1, 5. μετὰ πλειόνων ἀγωνιεῖσθαι. c. πρὸς *contra*, Π. 1, 5, 7. p. 54. ἰδιώτας ὄντας ὡς πρὸς ὑμᾶς ἀγωνίζεσθαι. 2, 2, 1. p. 101. Iπ. 7, 4. Iπρ. 4. 14. 8, 2. ὥσπερ γυναῖκες πρὸς ἄνδρας ἀγωνίζοιντο. §. 17. c) in venatione, quae multa cum bello habet communia, Π. 1, 6,

6. 19. p. 75. ἀγωνίζεσθαι πρὸς αὐτά, np. θηρία. d) quocunque modo, et dicitur de quauis contentione. vt Π. 8, 4, 2. οὐ φιλονείκως πρὸς ἀλλήλους ἔχοντες ἀγωνιζόμενοι πάντες. Vbi altera formula alteram explicat. 2, 3, 6. ἐμοῦ ἀγωνιουμένου cum homotimis, np. περὶ ἀρετῆς, quae verba audita funt 2, 3, 5. p. 117. Sic 8. 4. 15. ἐκ τῆς δυνάμεως ἀγωνίζεσθαι περὶ καλοκἀγαθίας, np. amicis benefaciendo. ¶ 2) *coram populo orationem habere, in qua contentione opus est.* v. quos laudat Ern. clav. Cic. ind. Graec. in v. ἀγών. Απ. 3, 7, 4. opponuntur ἰδίᾳ διαλέγεσθαι et ἐν τῷ πλήθει ἀγωνίζεσθαι. Sic O. 11, 25. πῶς ἀγωνίζῃ; *quomodo causam tuam agis* coram vxore accusatus?

ἀγώνισμα, ¶ 1) *certamen.* Ιππ. 3, 5. ἀγωνίσματα sunt *decursiones equestres.* Ιπ. 11, 13. ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἀγωνίσμασι, *proeliis.* Αγ. 9, 7. νικηφόρος τῶν καλλίστων καὶ μεγαλοπρεπεστάτων ἀγωνισμάτων, np. vincendo amicos beneficiis, inimicos vlciscendo. Sic fere Ιερ. 11, 7. ἐὰν εὐδαιμονεστάτην τὴν πόλιν παρέχοις — ἔσῃ νικῶν τῷ καλλίστῳ καὶ μεγαλοπρεπεστάτῳ ἀγωνίσματι. ¶ 2 *disceptatio* f. *altercatio litigantium apud iudicem.* Π. 8, 2, 13. τοῖς κριταῖς εἴτε δίκῃ εἴτε ἀγωνίσματι.

ἀγωνιστέον, np. ἐστί, *certandum est.* c. πρὸς Π. 2, 1, 2. p. 86. ἀγωνιστέον ὑμῖν in bello πρὸς τοὺς ἄνδρας. Sic Π. 1, 6, 9. ἔνια ἐστι ἃ οὐ πρὸς ἀνθρώπους ἀγωνιστέον, ἀλλὰ πρὸς αὐτὰ τὰ πράγματα, np. laborandum est de commeatu, stipendio etc. Illud ἃ dictum est pro καθ᾽ ἅ, *in quibus.* 2, 3, 5. p. 119. ἡμῖν πρὸς τοὺς ὁμοτίμους ἀγωνιστέον, np. περὶ ἀρετῆς.

ἀγωνιστής, ¶ 1) *certator, athleta.* Poll. 3, 143. οἱ γυμνικοί, κυρίως ἀθληταὶ καλοῦνται, καὶ ἀσκηταί, καὶ ἀγωνισταί. E. 6, 3, 6. p. 388. ἀγωνισταὶ γενόμενοι, καὶ νενικηκότες ἤδη πολλάκις. ¶ 2) *miles, proeliator.* Π. 1, 5, 7. p. 54. describuntur ἱκανοὶ ἀγωνισταί.

ἀγωνοθέτης, Ammonio et Suida auctoribus proprie est *moderator in ludis scenicis*, ἀθλοθέτης vero *in gymnicis.* Hesych: ὡς δὲ Νίκανδρος, — ἀγωνοθέτης ὁ τὰ μουσικὰ

κα ἀκροάματα διατιθέμενος, interpretatur tamen nomen ἀθλοθέτης nomine ἀγωνοθέτης. Et ſaepe haec nomina confundi oſtendit Hutch. Thomas Mag. et Moeris ἀθλοθέτης potius dici iubent. Sed legitur ἀγωνοθέτης, improprie quidem, A. 3, 1, 14. ἀγωνοθέται οἱ θεοὶ ἔσονται, *ob pietatem nobis victoriam praemii loco daturi.*

ἀδαημοσύνη, v. ἀδημοσύνη et ἀνεπιστημοσύνη.

ἀδαής (poet.), *imperitus.* Heſych: ἀδαεῖς· ἀσύνετοι. Schol. Homer. Il. ν, 811. ἀδαήμονες· ἀμαθεῖς. Π. 1, 6, 19. p. 83. οὐδ' ἀδαὴς γεγένησαι, *optime didiciſti.*

Ἀδαῖος, v. Ἰδαῖος.

ἀδάμαστος (poet.), *indomitus.* Aπ. 4, 1, 3. εἰ δὲ ἀδάμαστοι γένοιντο equi. Iπ. 1, 1. τοῦ ἔτι ἀδαμάστου πώλου.

Ἄδανα, v. Δάνα.

Ἀδέας, *Adeas.* E. 7, 1, 33. Euphronis Sicyonii filius.

ἄδεια, *ſecuritas.* Heſych: ἄδεια· — ἀφοβία. Aπ. 2, 1, 5. ὄντων δὲ πολλῶν τῶν ἀπολυσόντων τῆς τῶν ἀφροδισίων ἐπιθυμίας ἐν ἀδείᾳ. Ita e Cod. Pariſ. 1. edidit Schneiderus.

Ἀδείμαντος, *Adimantus,* Athenienſis. E. 1, 4, 9. praetor cum Alcibiade et aliis. 1, 7, 1. iterum praetor. 2, 1, 20. captus a Lyſandro. §. 22. dimittitur, et viſus eſt proditor.

ἄδειν, ¶ 1) *canere, decantare.* Π. 3, 3, 24. p. 194 ᾆσμα καλῶς ᾆσθέν. it. omiſſo nomine ᾆσμα vel ὕμνος, Λ. 12, 7. Lacedaemonii in caſtris δειπνοποιεῖσθαι, καὶ ἐπειδὰν ᾄσωσιν εἰς θεοὺς, οἷς ἂν κεκαλλιερηκότες εἶεν -- ἀναπαύεσθαι. Σ. 3, 1. ἐκιθάρισεν ὁ παῖς καὶ ᾖσεν in conuiuio. 7, 1. νῦν ἂν μάλιστα καὶ ἅμα ᾄσαιμεν. §. 2. ἐπεὶ δ' ᾖσεν Socrates. Aθ. 1, 13. ᾄδει ὁ δῆμος in choris. Canere item barbari ſolebant ante proelium. v. interpp. ad Tacit. de morib. Germ. 3. etc. A. 4, 3, 20. Καρδοῦχοι — ἐπῇεσαν ᾠδάς τινας ᾄδοντες. 4, 7, 11. Χάλυβες ᾖδον καὶ ἐχόρευον, ὁπότε οἱ πολέμιοι ὄψεσθαι αὐτοὺς ἔμελλον. Sic 5, 4, 7. Moſynoeci, et §. 8. iidem poſt victoriam νόμῳ τινὶ ᾄδοντες. ¶ 2) *carminibus celebrare.* Scil. Perſae aliique barbari ſolebant clarorum virorum laudes cantilenis celebrare, maxime in conuiuiis et concionibus. v. Hutch. et Cic. Tuſc. 4, 2. Π. 1, 4, 25. φῦναι λέγεται καὶ ᾄδεται

φαίνεται Cyrus ὑπὸ τῶν βαρβάρων κάλλιστος. A. 6, 1, 3. v. Σιτάλκας.

ἄδειπνος, *incoenatus.* Poll. 6, 102. Μένανδρος εἴρηκε καὶ ἄδειπνον. Sed saepe etiam Xenophon, vt Π. 8, 4, 9. bis. A. 1, 10, 11. ἄδειπνοι — καὶ ἀνάριστοι. 4, 5, 16.

ἀδελφή, *soror.* Π. 2, 4, 4. ἐμῆς ἀδελφῆς υἱόν. 8, 5, 13. τὴν τῆς μητρὸς ἀδελφήν, *materteram.* 5, 1, 5. οὐκ ἐρᾷ ἀδελφὸς ἀδελφῆς. 5, 4, 18. γυναῖκας καὶ ἀδελφάς. Tum sequitur τούτοις. Quare all. legunt ἀδελφούς. Sed recte Hutch. ἀδελφὰς defendit. Saepius enim masculinum sequitur post femininum. v. quos laudat Ern. ad Απ. 2, 7, 8.

ἀδελφιδῆ, *sororis filia, sobrina.* Απ. 2, 7, 2. ἀδελφιδαῖ καὶ ἀνεψιαί.

ἀδελφός, ¶ 1) *frater.* A. 2, 4, 13. νόθος ἀδελφὸς βασιλέως. Idem 3, 4, 7. simpliciter nominatur ἀδελφὸς βασιλέως. 2, 3, 10. τῆς βασιλέως γυναικὸς ἀδελφός. §. 14. E. 3, 4, 27. 6, 4, 35. Cf. ὁμομήτριος et ὁμοπάτριος. Dualis ἀδελφὼ extat Απ. 2, 3, 1. 19. in quo capite est Socratis de fratribus disputatio, vt Cyri Π. 8, 7, 3. p. 545 — 547. Pluralis Απ. 2, 3, 1. est nomen generis, et per synesin est pro singulari. Sed Steph. et Wells. pro ἀδελφοὺς ediderunt ἀδελφόν. v. ibi interpp.. Sic Π. 3, 1, 4. pluralis ἀδελφοὺς complectitur fratres et sorores. Hutch. et all. habent ἀδελφάς. Sed v. Zeun. Cf. ἀδελφή. Solet fere poni omisso pronomine, vt Π. 4, 6, 4. μὴ δοῦναι αὐτὴν τῷ τοῦ ἀδελφοῦ φονεῖ, *fratris sui.* E. 3, 1, 2. πολλοῦ ἄξιος βασιλεῖ δόξας — ἐν τῷ πρὸς τὸν ἀδελφὸν πολέμῳ. 5, 2, 27. ἅτε Ἀγησιλάου ὄντος ἀδελφοῦ. Sed hic in margg. additur αὐτῷ. ¶ 2) fere i. q. φίλος, vt apud scriptores ecclesiasticos. v. Doruill. ad Charit. p. 384. Scilicet vocabant se inuicem ἀδελφοὺς ad beneuolentiam testandam. Quinctilianus declamat. 321. p. 594. ed. Obrecht. „quotiens blandiri volumus „his, qui esse amici videntur, nulla adulatio procedere vltra hoc nomen „potest, quam vt *fratres* „vocemus." A. 7, 2, 14. ὑπισχνούμενός σοι φίλῳ χρήσεσθαι καὶ ἀδελφῷ. §. 20. ἀδελφούς γε (ὑμᾶς) ποιήσομαι. Similiter 6, 3, 15. Graeci post separationem iuncti ἀλλήλους

ἠσπάζοντο ὥσπερ ἀδελφούς. ¶ 3) *geminus*. Απ. 2, 3, 19. ὅσα ἀδελφὰ ἔφυσεν Deus ἀνθρώποις, vt manus, pedes etc. ¶ 4) *similis, eiusdem generis*. v. interpp. ad Aelian. V. H. 2, 18. c. gen. Ιερ. 1, 22. δριμέα, στρυφνὰ, καὶ τὰ τούτων ἀδελφά. ¶ 5) In var. lect confunduntur ἀδελφοί et Δελφοί. v. Δελφοί.

ἀδεῶς, *sine metu, intrepide, secure*. Αθ. 2, 14. ἀδεῶς ζῇ. Π. 7, 4, 3. ἐργάζεσθαι τὴν γῆν ἀδεῶς. Α. 1, 9, 8. ἀδεῶς πορεύεσθαι. 6, 6, 1. ἐφέροντο ἀδεῶς πυρούς. Αγ. 1, 34. ἀδεῶς τὸ ἀπὸ τούτου ἐστρατεύετο. Ε. 2, 4, 1. ἐξὸν αὐτοῖς τυραννεῖν ἀδεῶς. Vnde Αθ. 2, 15. ταῦτ' ἂν ἀδεῶς αὐτοῖς εἶχεν, *haec non metuerent*.

ἄδηλος, ¶ 1) *latens, non conspicuus*. Π. 6, 3, 6. ἐλάσαντας — ἀδήλους τοῖς πολεμίοις. Κ. 5, 18. 9, 16. ἵνα ἄδηλος ᾖ ἡ στάσις. ¶ 2) *qui cognosci non potest*. Απ. 3, 1, 10. οὐκ ἄδηλοι, ἀλλ' ἐπιφανεῖς πανταχοῦ ὄντες, *cum facile cognosci l. inueniri possint*. ¶ 3) *incertus, dubius*. Α. 7, 7, 20. ὅτι — ἴσιεν — οὐκ ἄδηλον, πp. ἐστί. Κ. 9, 18. ἔσται δὲ οὐκ ἄδηλον. 12, 19. τὸ κατεργάσεσθαι αὐτὴν, ἄδηλον. c. εἰ, Ιπp. 4, 2. ἀδήλου ὄντος εἰ πολεμίοις ἐντεύξῃ. Pluralis: Π. 1, 6, 9. τούτοις πιστεύεις τοῖς ἀδήλοις, πp. χρήμασιν, *his, quae nescis quot sint*. Απ. 1, 1, 6. περὶ τῶν ἀδήλων ὅπως ἂν ἀποβήσοιτο, *de iis quorum euentus esset incertus*. 1, 3, 2. 1, 4, 18. περὶ τῶν ἀδήλων (Edd. vett. praeter Cast. ἄλλων) ἀνθρώποις συμβουλεύειν. Possis etiam vertere: *de iis quae incognita sunt hominibus*. ¶ 4) τὸ ἄδηλον, *locus obscurus, vbi quis conspici nequit*. Ιπp. 5, 7. τὰ μὲν ἐν τῷ φανερῷ ἔχοντας, τοὺς δ' εἰς τὸ ἄδηλον κατακρύπτων. Sic fere Ε. 7, 5, 8. ἔνθα — ἦν — τοῖς πολεμίοις ἐν ἀδηλοτέρῳ ὅ τι πράττοιτο, *minus cognosci l. animaduerti ab hostibus poterat*.

ἀδημονεῖν, *prae solicitudine et tristitia obstupescere*. Etymol. M. ἀδημονεῖν· ἀλύειν, ἀπορεῖν, ἀμηχανεῖν. Suid: ἀδημονῶ· τὸ λίαν λυποῦμαι. Hesych. et interpp. ad Matth. 26, 37. Ε. 4, 4, 3. ὥστ' ἐνίους — ἀδημονῆσαι τὰς ψυχάς.

*ἀδημοσύνη. Grammaticus MS. bibliothecae Sangermanensis: ἀδημοσύνη Ξενοφῶν Ἀπομνημονεύμασιν.

ειν. Non legitur in Xenophonte. Sed Ruhnkenius ad Απ. 3, 9, 6. in Grammatico legi iubet ἀδημοσύνη, atque hoc nomen in illo Xenophontis loco reponi pro ἀνεπιστημοσύνη, nisi forte glossa illa Grammatici petita sit e deperdito quodam Memorabilium loco.

Ἅιδης, *Pluto*, *Orcus*. Ο. 21, 12. ὁ Τάνταλος ἐν ᾅδου λέγεται διατρίβειν, *apud inferos*, vbi manes post mortem versantur. Omissum est οἴκῳ vel μονῇ vel δόμοις. Sic Eurip. Alcest. 5. dixit εἰς ᾅδου δόμους. Cf. Raphel. ad Act. 2, 27.

ἀδήωτος, *illaesus*, *a vastatione immunis*. Αγ. 1, 34. τὴν χώραν ἀδήωτον παρέχων. Ε. 3, 1, 4. τὴν χώραν ἀδήωτον διαφυλάττων.

ἀδιάβατος, *qui transiri s. traiici nequit*. Α. 2, 1, 9. ποταμῶν ἀδιαβάτων. 3, 1, 2. Ε. 5, 4, 44. ἐν νάπει ἀδιαβάτῳ.

ἀδιαπράστως, *indiuulse*, *integre*. Αγ. 1, 4. ἀρχῇ διαγεγενημένῃ ἀδιασπάστως. Cf. Suiceri Obs. sacr. p. 313.

ἀδιήγητος, *inenarrabilis*. Cf. Suid. Π. 6, 1, 16. ἐν τῷ ἀδιηγήτῳ τούτῳ ταράχῳ. 8, 7, 3. p. 549. κόσμον ὑπὸ κάλλους καὶ μεγέθους ἀδιήγητον, *cuius pulchritudo et magnitudo enarrari non possit*.

ἀδικεῖν quid sit, Socrates Απ. 4, 4. disputat in hanc sententiam, vt appareat, idem esse quod ἄνομα ποιεῖν. Dicitur autem ¶ 1) de varia iniquitate et iniustitia, Π. 5, 1, 10. χάριν τούτων ὑμῖν ἔχω, εἰ μὴ ἀδικῶ. 5, 5, 5. p. 327. sq. est *honorem alicuius imminuere*, pro quo §. 9. est χαλεπόν τι τινὶ ποιεῖν. §. 10. p. 333. ἀδικοίη σε. 8, 4, 5. ἀδικοῦμαι dicit is, qui in sella inferiore erat collocatus. Αθ. 2, 20. ὅστις εἵλετο ἐν δημοκρατουμένῃ πόλει οἰκεῖν, — ἀδικεῖν παρεσκευάσατο. Deinceps est κακῷ ὄντι. Leuncl. *iniuste agere*. Camerar. *aliis iniurias inferre*. Fr. Portus *flagitiose viuere*. Ε. 4, 8, 16. bis est de eo, qui fraude agit et contra alterius commoda. Ιερ. 2, 17. ὅταν τινὰς ἀποκτείνῃ, ἀπολογεῖται ὡς οὐκ ἀδικῶν πεποίηκεν. Possit accipi pro ἀδικήσων. Α. 5, 7, 3. ἐξαπατήσας dicitur ἀδικῶν, et οἱ διαβάλλοντες dicuntur ἀδικοῦντες. Ε. 4, 1, 4. ὑπὸ Φαρναβάζου ἀδικηθείς. Αγ. 3, 3. pro eo est ὕβριν νομίσας τοῦτο. ¶ 2) de impie-

pietate in deos et res sacras. Cf. ἄδικος. Quanquam alias distinguitur a verbo ἀσεβεῖν. v. ἀσεβεῖν. Ἀπ. 1, 1, 1. ἀδικεῖ—οὓς ἡ πόλις νομίζει θεοὺς, οὐ νομίζων. Α. 1, 4. 9. ἰχθύων οὓς οἱ Σύροι θεοὺς ἐνόμιζον, καὶ ἀδικεῖν οὐκ εἴων. Ἀγ. 2, 13. Ε. 4, 3, 13. supplices in templo ἀπιέναι ἐκέλευε καὶ ἀδικεῖν οὐκ εἴα, violare. ¶ 3) de iis qui violant foedera et pacta, Π. 3, 2, 8. εἰ πιστεύοιμεν μὴ ἀδικήσεσθαι. Vbi medium est pro passiuo. Cf. §. 10. §. 11. εἴ τις ἀδικοίη ὁποτερουσοῦν. 7, 4, 3. ἣν παρὰ ταῦτα ἀδικεῖν τις ἐπιχειρῇ. Α. 7, 6, 6. τῷ ὑμᾶς ἀδικήσαντι. 7, 7, 31. Sic de eo qui deficit, Π. 3, 1, 1. ὅτι ἀδικοίη τὸν δασμὸν λείπων. §. 17. τῶν σε μηδὲν ἠδικηκότων. 5, 2, 11. ἀδικεῖσθαι ὑφ' ὑμῶν. Α. 1, 3, 10. Cyrus ἀδικεῖσθαι νομίζει ὑφ' ἡμῶν, np. a Graecis defectionem minantibus — ὑπ' ἐμοῦ ἠδικῆσθαι. ¶ 4) de rege vel populo, qui alium laedit vel inuadit armis, Π. 2, 4, 6. μετὰ τοῦ ἀδικουμένου (all. ἠδικημένου) ἔσεσθαι. §. 7. οὐκ ἀδικοῦμεν τὸν Ἀσσύριον οὐδὲν — εἴ τι φησὶν ὑφ' ἡμῶν ἀδικεῖσθαι. 5, 4, 12. ἐὰν τοὺς ἐργαζομένους τὴν γῆν, καὶ μὴ ἀδικεῖν. Α. 5, 4, 3. εἴ τι πώποθ' ὑμᾶς οὗτοι ἠδίκησαν. Πο. 5, 13. εἴ τις ἀδικοίη τὴν πόλιν — μηδένα παρέχοιμεν ἀδικοῦντα. Ε. 5, 3, 14 ὅτι οὐχ ἵνα ἀδικοίη, στρατεύοιτο, ἀλλ' ὅπως τοῖς ἀδικουμένοις βοηθήσειεν. §. 15. οὐδὲν ὑφ' ἡμῶν ἠδικήθητε. 6, 5, 12. οὐκ ἠδίκησε τὴν πόλιν hostilem. §. 36. 3, 4, 5. μηδὲν τῆς σῆς ἀδικήσειν ἐν ταῖς σπονδαῖς. Vnde formula pacis solemnis: Α. 2, 5, 1. ὅρκους γεγενημένους μὴ ἀδικήσειν ἀλλήλους. 4, 4, 3. σπείσασθαι ἐφ' ᾧ μήτ' αὐτὸς τοὺς Ἕλληνας ἀδικεῖν, μήτ' ἐκείνους καίειν τὰς οἰκίας. 6, 1, 2. μήτ' ἀδικεῖν, μήτ' αὐτὸς ἀδικεῖσθαι. §. 8. Sic de Atheniensibus, principibus Graeciae, Πο. 5, 6. vbi synonymum est ὠμᾶς ἐγχαν προστατεύειν. ¶ 5 de militibus immodestis, Π. 2, 4, 19. προεῖπε τοῖς στρατιώταις μηδένα ἀδικεῖν, np. in hostico. 4, 5, 14. p. 250. Α. 2, 6, 10. τὸν μὲν καλῶς ποιοῦντα — τὸν δὲ ἀδικοῦντα. 5, 7, 19. εἴ τι ἄλλο τις ἠδίκητο. Ε. 3, 2, 5. οὐδὲν ἠδίκουν in agro sociorum — ἣν ἀδικῶσιν. Oppon. δίκαια περὶ τοὺς ξυμμάχους ποιῶσιν. 5, 2, 28. μὴ ἀδικῶν τοὺς φίλους. c. ἐκ, Ε. 4, 8, 30. ἀδικεῖν τι ἐκ τῶν ἀγρῶν, per iniuriam abigere. Est enim prae-

praegnantiae species. ¶ 6) de iis, qui debita non persoluunt, A. 7, 6, 30. Seuthes Ἕλλην ὢν Ἕλληνας ἀδικεῖ, stipendio fraudat. 7, 7, 10. οἳ τούτους παρὰ τοὺς ὅρκους ἠδίκησαν. §. 19. ¶ 7) de iis, qui rapiunt res alienas. Π. 3, 1, 6. ἤν τινι φαίνηται τοὺς δεσπότας ἀποστερεῖν — ὡς ἀδικοῦντα κολάζεις. 8, 1, 6. ἧκον οἱ στερόμενοι ὡς ἠδικημένοι. Λ. 10, 6. ὑπὸ τῶν ἀποστερούντων τι ἢ κλεπτόντων ἀδικεῖσθαι. E. 4, 1, 11. ἀφείλετο ἅπαντα — τοὺς Παφλαγόνας. ἐκεῖνοι μέντοι ὡς ἀδικηθέντες. Aπ. 2, 1, 14. τοὺς ξένους — οὐδεὶς latro ἔτι ἀδικεῖ. Vnde redemtores vectigalium Πο. 4, 20. dicuntur ἀδικῆσαι, et deinde τὸ δημόσιον ἀργύριον φωρᾶσαι. Ιερ. 1, 12. οἱ ἀδικήσαντες, qui tyrannum imperio priuarunt. O 11, 22. opponuntur οὐδένα ἀδικῶ, εὖ δὲ ποιῶ πολλούς. 14, 7. 8. Απολ. 26. ἠδίκησα μὲν οὐδένα, — εὐεργέτουν δέ. Sic de iis, qui turpe lucrum faciunt, Π. 5, 2, 5. ἀδικεῖν χρημάτων ἕνεκα. E. 2, 4, 29. οὐδὲν ἕνεκεν χρημάτων ὑμᾶς ἠδίκησεν, ὑμεῖς δὲ — πολλὰ καὶ αἰσχρὰ ἕνεκα κερδέων πεποιήκατε. it. de eo qui mutuum non reddit, Π. 3, 1, 9. ¶ 8) de eo, qui tentauit mulierem. v. Doruill. ad Charit. p. 140. Π. 6, 1, 20. ἠδικηκὼς μεγάλα. ¶ 9) de iis, qui quocunque modo nocent. Hesych: ἠδίκησε· ἔβλαψε. A. 2, 6, 14. ἐπιδεικνύμενος ὅτι πλεῖστα δύναιτο ἂν ἀδικεῖν. Ιερ. 7, 7. tyranni dicuntur ἀδικοῦντες. Ιπ. 6, 3. ἢν ἐπιχειρῇ equus ἀδικεῖν calcitrando. Quod alias dicitur κακουργεῖν. ¶ 10) de reis conuictis, E. 1, 7, 6. ὅτῳ δοκῶσιν ἀδικεῖν — ἂν δὲ δόξωσιν ἀδικεῖν. §. 10. p. 55. τοὺς ἀδικοῦντας κολάσεσθε — ἐὰν καταγνωσθῇ ἀδικεῖν. p. 56. ἐὰν ἀδικεῖν δοκῶσι. 5, 2, 9. 5, 4, 30. καταγιγνώσκων ἀδικεῖν, οἷς (i. e. ἐν ἐκείνοις, ἃ) ἐχρηματίσατο. §. 32. Aπ. 4, 8, 5. Απολ. 4. 23. Interdum pro eo dicitur ἀδίκως ποιεῖν et ἁμαρτάνειν. v. ἀδίκως et ἁμαρτάνειν. ¶ 11) de iudicibus iniuste damnantibus. E. 1, 4, 8. εἰπὼν ὡς ἠδίκηται. 7, 4, 4. ἐκήρυξαν, εἴ τις ἀδικοῖτο, ἀπογράφεσθαι ὡς ληψομένους τὰ δίκαια. Sic fere Aπ. 2, 9, 2. sycophantas τοὺς ἐπιχειροῦντας ἀδικεῖν σε, iniuste accusando nocere tibi.

ἀδίκημα, iniuria, maleficium. Aθ. 3, 5. ἐάν τι ἐξαπιναῖον ἀδίκημα γίγνηται, ἐὰν

ἐάν τε ὑβρίζωσι ἐάν τε ἀσεβήσωσι. Απ. 2, 2, 3. ἐπὶ τοῖς ἀδικήμασι ζημίαν — ὡς τὴν ἀδικίαν παύσοντες. Scil. ἀδικήματα nascuntur ex ἀδικίᾳ. 2, 9, 5. τῶν συκοφαντούντων τὸν Κρίτωνα πολλὰ ἀδικήματα. Π. 5, 5, 5. p. 328. ὁποῖόν ἐστι τὸ παρ' ἐμοῦ ἀδίκημα, *quomodo honorem tuum imminuerim.*

ἀδικία, *iniustitia.* Socrates de ea disputat Απ. 4, 2, 12. sqq. et 4, 4. Sed 2, 2. ἀχαριστία est ἀδικία. Omninoque ita varie dicitur ἀδικία, vt ἀδικεῖν. Cf. ἀδίκημα. Π. 5, 5, 7. ἀδικία ἐμοῦ πρός σε. Oppon. εὐεργεσία. 8, 8, 4. περὶ θεοὺς ἀσέβειαν, περὶ δὲ ἀνθρώπους ἀδικίαν. 6, 1, 19. ἀδικία tribuitur aeque atque ἀσέβεια et ἀκράτεια ei, qui mulierem παρακαταθήκην tentauerat. Απολ. 24. πολλὴν ἑαυτοῖς συνειδέναι ἀσέβειαν καὶ ἀδικίαν. Αθ. 1, 5. iunguntur ἀκολασία καὶ ἀδικία. Ιερ. 7, 10. ἀδικία tribuitur tyranno. Π. 7, 5, 26. p. 454. οὔκουν ἀδικίᾳ γε ἕξετε. Pro quo A. 2, 6, 9. κτᾶσθαι μετὰ ἀδικίας. Π. 8, 8, 9. iunguntur ἡ ἀδικία τε καὶ αἰσχροκέρδεια. Σ. 3, 4.

ἄδικος, ¶ 1) *iniustus.* Socrates Απ. 4, 4, 10 — 13. demonstrat, ἄδικον idem esse quod ἄνομον. Sic Π. 7, 3, 6. ἄδικον ποιοῦσι, qui paulo post vocantur ἀνομώτατοι. Π. 8, 8, 13. pro ἀδικωτέρους in marg. est ἀνομωτέρους. Iungitur ibi c. ἀσεβεστέρους et ἀνοσιωτέρους, vt §. 13. ἐπὶ τὸ ἀσεβὲς καὶ τὸ ἄδικον. Ε. 2, 3, 21. περὶ ἀνθρώπους ἀδικώτατοι, περὶ θεοὺς ἀσεβέστατοι. Απολ. 22. Ε. 7, 3, 6. οὐδὲν ἄδικον οὐδὲ ἀνόσιον ποιοῦσιν. Απ. 1, 4, 19. ἀπέχεσθαι ἀνοσίων τε καὶ ἀδίκων καὶ αἰσχρῶν. Α. 2, 6, 13. ἐπίορκοι καὶ ἄδικοι. ¶ 2) Απ. 2, 2. τοὺς ἀχαρίστους esse ἀδίκους ostenditur. ¶ 3) *qui non abstinet ab alieno.* Π. 8, 8, 4. εἰς χρήματα ἀδικώτεροι. Ε. 4, 4, 34. ἄδικος λῃστής. Ο. 14, 5. τοῖς ἀδίκοις τὴν αἰσχροκερδίαν. §. 7. τοὺς ἀδικοῦντας, i. e. *furantes.* Ibid. πλουσιωτέρους γιγνομένους τοὺς δικαίους τῶν ἀδίκων. Genitiuus pendet haud dubie a comparatiuo, non a sequente πολλοί. Huc pertinet formula ἐξ ἀδίκου, *iniuste, iniusto modo.* v. Doruill. ad Charit. p. 79. et Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. 755. A. 1, 9, 10. φιλοκερδοῦντες ἐκ τοῦ ἀδίκου. Π. 8, 8, 9. ἐξ ἀδίκου μεμηχανημένα, np. ἐκπώματα. Athenaeus habet ἐξ

ἐξ ἀδίκων. Et sic est Α. 7, 5. ἐξ ἀδίκων χρηματίζεσθαι. Aliud est ἔξω τῶν ἀδίκων. v. ἔξω. ¶ 4) Brutis et inanimatis tribuitur, Π. 2, 2, 15. p. 112. οὔτε γὰρ ἅρμα γένοιτ' ἂν δίκαιον, ἵππων ἀδίκων συνεζευγμένων. Vertunt *non apti, non idonei*. Possunt etiam omnino intelligi *inutiles*. Sed vir doctus (Bejotius) in Hist. Acad. reg. Inscriptt. T. XXXIV. p. 15. et Ruhnkenius ad Ἀπ. 4, 4, 5. vertunt *non aequales*. Hesychius: δίκαιος· ἴσος, ὅμοιος. Itaque Ιπ. 3, 5. in equo est ἡ ἄδικος γνάθος, h. e. interprete Zeunio, *maxilla improba, quae tam dura est, vt vim freni minus sentiat*. Sic a Polluce 1, 197. equus vocatur ἄδικος τὴν σιαγόνα, ἑτερόγναθος, *qui impares maxillas habet, cui pars maxillae est mollis, pars dura*. v. Ruhnken. Sed in Lexico MS. bibliothecae Sangerm. reperiuntur haec: ἀδικομάχους (Ruhnkenio videtur legendum esse ἀδικογνάθους) ἵππους Ξενοφῶν τοὺς δυσπειθεῖς λέγει, καὶ δίκαιον ἅρμα τὸ εὐπειθές. Cf. ἑτερόγναθος. Alius vsus est K. 7, 4. nimiae cibi repletiones σώμασι canum νόσους ἐμποιοῦσι, καὶ τὰ ἐντὸς ἄδικα γίνεται, *corrumpuntur*. Zeun. *imbecilla, ad vsum inepta*. ¶ 5) Dicitur varie, vt Π. 2, 2, 15. p. 113. οἰκέται ἄδικοι, qui paulo ante πονηροὶ nominantur, sunt *qui suo munere non funguntur*. 6, 1, 21. Amor ἄδικος σοφιστής, *qui nequitiam docet*. 8, 7, 3. p. 547. τῶν ἄδικα παθόντων, *iniuste interfectorum*. Sed Α. 7, 1, 10. ἀδικώτατα πάσχειν dicuntur, qui ab amicis non recipiuntur. 1, 6, 8. περὶ ἐμὲ ἄδικος, *periurus, perfidus*. Αθ. 1, 1. ἀδικώτεροι περὶ τὰς πόλεις sibi subiectas. Αγ. 1, 21. τοὺς ἁλισκομένους μὴ ὡς ἀδίκους τιμωρεῖσθαι, *maleficos*. Sic Α. 1, 9, 8. iunguntur κακοῦργοι καὶ ἄδικοι. Ε. 2, 1, 15. ἀδικώτερα τῶν συκοφαντούντων ποιεῖν dicuntur, qui non modo bonis spoliant, sed etiam interficiunt. Non raro legitur ἄδικα ποιεῖν et ἄδικόν τι πράττειν, vt Απ. 4, 4, 10. 11. 13. Iunguntur Απ. 4, 2, 15. ἄδικόν τε καὶ ἐχθρὰν πόλιν. Α. 2, 6, 10. opponuntur οἱ ἄδικοι et οἱ καλοὶ κἀγαθοί. Opponitur etiam γενναῖον. v. γενναῖος nr. 3. et αὐτὸς nr. 11. De formula ἀδίκων χειρῶν ἄρχειν, v. χεὶρ nr. 3.

ἀδίκως, *iniuſte.* Π. 1, 2, 7. ἀδίκως ἐγκαλοῦντας. 6, 1, 3. ἀδίκως Ὑστάσπην αἰτιῶμαι. 1, 5, 7. p. 55. τῶν ἀλλοτρίων ἀδίκως ἐφίεσθαι. E. 1, 1, 18. ὡς ἀδίκως φεύγοιεν παρὰ τὸν νόμον. Morus et Zeun. vel ἀδ. vel παρὰ τ. ν. redundare videri putant. Sed contra ſtatuunt Koeppen et Schneider. qui malit καὶ inſerere poſt φεύγοιεν. 5, 4, 24. ἀδικώτατα κρίνειν. Ἱερ. 4, 11. συλᾷν ἀδίκως καὶ ἱερὰ καὶ ἀνθρώπους. Απ. 4, 8, 9. εἴ γε ἀδίκως ἀποθανοῦμαι, τοῖς μὲν ἀδίκως ἐμὲ ἀποκτείνασι αἰσχρὸν ἂν εἴη· εἰ γὰρ τὸ ἀδικεῖν αἰσχρόν ἐστι, πῶς οὐ καὶ τὸ ἀδίκως ὁτιοῦν ποιεῖν; Vltima verba εἰ γὰρ — ποιεῖν variis modis tentantur a viris doctis, et Schneidero videntur omnino ſpuria et delenda. Quodſi ſanus eſt locus, ἀδικεῖν intelligendum eſt in abſtracto, ſed ἀδίκως ὁτ. ποιεῖν ad ſingulas actiones referendum. Απολ. 26. ἀδίκως ἀποθνήσκω — τοῦ ἀδίκως ἀποκτείναντος. §. 28.

ἀδόκιμος, *contemtus.* Λ. 3, 4. ὡς μὴ — ἀδόκιμοι παντάπασιν ἐν τῇ πόλει γένοιντο, np. ab omnibus honoribus excluſi.

ἀδολεσχεῖν, *garrire.* O. 11, 3. Socrates dicit: ἀδολεσχεῖν τε δοκῶ καὶ ἀερομετρεῖν. Scil. Socrates per calumniam vocabatur ἀδολέσχης ab Ariſtophane vel potius Eupolide. v. Aelian. V. H. 2, 13. et inprimis Etymol. M. in v. ἀδολεσχία, vbi multa leguntur huc pertinentia, et Ruhnken. ad Απ. 1, 2, 31.

ἀδόλως, *ſine dolo malo.* Legitur fere in pactis, in iurando et promittendo, vt Π. 7, 4, 2. ὀμόσαι ἀδόλως δέξασθαι — ὀμόσαι ἀδόλως ἰέναι. §. 3. A. 2, 2, 4. 2, 3, 13. 3, 2, 15. Αγ. 1, 10. E. 3, 4, 5. 6. Sic fere Π. 4, 4, 3. τοῖς μὲν ἔσται εἰρήνη, καὶ ἃ λέγομεν, ἀδόλως. E. 5, 4, 8. ἐξήγγειλε πάντα εἶναι ἀδόλως.

ἀδοξεῖν, *male audire.* Απ. 4, 2, 29. οἱ μὴ εἰδότες ἃ ποιοῦσι ἀδοξοῦσι καὶ καταγέλαστοι γίγνονται, *ignominiae ſe exponunt.* Paſſiuum: O. 4, 2. βαναυσικαὶ εἰκότως ἀδοξοῦνται πρὸς τῶν πόλεων, *contemnuntur.*

ἀδοξία, *mala exiſtimatio, infamia.* E. 7, 5, 9. tribuitur imperatori, et opponitur εὔκλεια. Απ. 1, 3, 4. τὴν παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἀδοξίαν, *irriſionem ſuperſtitioſorum.*

ἄδοξος, *contemtus, infamis.* Π. 7, 5, 21. ἄδοξοι οἱ εὐνοῦχοι παρὰ τοῖς ἄλλοις. Πο. 5, 2. ἡ πόλις ἀδοξοτέρα, καὶ ἧττον ὀνομαστή. Σ. 4, 56. οὕτως ἀδόξῳ τέχνῃ, np. μαστρωπείᾳ.

Ἀδούσιος, *Adusius*, ἀνὴρ Πέρσης. Vnde perperam in nonnullis pro eo legitur Καδούσιος, quod est gentis nomen. Π. 7, 4, 1 — 5. a Cyro missus Cares dissidentes inter se pacat, fitque eorum satrapa. Cf. 8, 6, 4.

Ἀδραμύττιον, v. Ἀτραμύττιον.

ἁδρός, *maiusculus, adultus.* Hesych: ἁδρός· μέγας, — παχύς. Ο. 17, 10. ἁδροὺς χοίρους.

ἁδρύνειν, *ad maturitatem perducere.* Suid: ἁδρύνοιτο· αὐξάνοιτο. Απ. 4, 3. 8. τὸν ἥλιον τὰ μὲν ἁδρύνοντα, τὰ δὲ ξηραίνοντα.

ἀδυναμία, ¶ 1) *impotentia, facultatis inopia.* Ε. 1, 7, 10. p. 60. τῆς ἀδυναμίας, np. naufragos seruandi ob hiemis magnitudinem. Ο. 20, 22. χῶρος ἢ δι' ἀμέλειαν ἢ δι' ἀδυναμίαν τῶν κεκτημένων ἀργός. Leuncl. *inopiam.* Addi posset et *inscitiam.* ¶ 2) *imbecillitas.* Απ. 3, 12, 2. τὴν τοῦ σώματος ἀδυναμίαν propter καχεξίαν.

ἀδυνατεῖν, *non posse.* Απ. 1, 2, 23. δίκαια δυνηθέντα πράττειν, αὖθις ἀδυνατεῖν, np. efficere quod cupias vel debeas. Sic 3, 5, 28. c. inf. Απ. 4, 3, 12. ἀδυνατοῦμεν τὰ συμφέροντα προνοεῖσθαι. c. παρά, Ε. 4, 4, 9. ἀδυνατῶν παρά σοι, *qui gratia non apud te valet, quo minus aliis efficiat.*

ἀδύνατος, ¶ 1) *qui non potest.* c. inf. Ιερ. 1, 12. μὴ ἀδύνατοι γένωνται τιμωρήσασθαι. Απ. 2, 1, 7. 2, 6, 24. §. 25. τὴν πόλιν εὐεργετεῖν ἀδυνατώτερος ἔσται. Paulo ante est ἧττον δυνήσεται. Π. 8, 2, 1. Ο. 1, 22. ἀδυνάτους ἐργάζεσθαι. 12, 12. ebrii ἀδύνατοί εἰσιν ἐπιμελεῖς ἔσεσθαι. c. inf. passiv. Ο. 12, 13. ἀδύνατοι ἡμῖν ἔσονται διδαχθῆναι. §. 15. ἀδύνατοί εἰσιν — παιδεύεσθαι. Επ. 1, 6. τὰ ἄλλα ἀδύνατα (alii. ἀδύνατον) ἀνθρώποις ἁλῶναι ἔφασκεν. Passiue c. inf. actiui, Ο. 5, 18. τὰ πλεῖστά ἐστιν ἀνθρώπῳ ἀδύνατα προνοῆσαι, *ab homine prouideri non possunt.* ¶ 2) *imbecillis, infirmus.* Distinguuntur quidem Κ. 3, 3. canes πονεῖν ἀδύνατοι et αἱ ἀσθενεῖς. Sed tamen solum positum est i. q. ἀσθενής, vt Π. 1, 5, 7. p. 53. γήρᾳ ἀδυνά-

K.
— εἰσὶ
...τοι δέ.
...τῶμα-
11. τοῖς
...τατοι. Απ.
... 15. Απ.
...ι ἀνάνδρους
Vbi etiam
...non poten-
...n potens.
...λις ἀδυνατωτέ-
...τέρα. E. 6, 5,
...ώταις καὶ πό-
...θὲν τι κτᾶσθαι
ὅταν ἐῤῥωμενέ-
...ν, ἵνα ἔχωσιν,
ἀδύνατοι γένωνται.
...n emendant viri
pro ποτὲ δυνατοί. ¶
...itur varie, vt Π. 3,
de eo, qui non pot-
...reddere. A.
3. p. 291. οὐ χαλε-
τὴν πορείαν, ἀλλὰ παν-
...τασιν ἀδύνατον, *perfici*
...*mnino non posse.* 7, 7,
14. ματαίους καὶ ἀδυνάτους

λόγους, *qui neque creduntur, neque aliquid efficiunt.* ¶ 5) ἀδύνατόν ἐστι, *fieri non potest.* Απ. 2, 6, 16. ἀδύνατόν ἐστι — φίλους κτήσασθαι. K. 5, 31. ἔστιν οὖν ἀδύνατον μὴ οὐκ εἶναι ἰσχυρόν. E. 5, 4, 32. μὴ ἀδικεῖν Σφοδρίαν ἀδύνατον εἶναι, *quin Sphodrias iniuste egerit, dubitari non posse.* ¶ 6) ἀδύνατα, *quae fieri nequeunt.* Απ. 2, 3, 5. ἐπιχειρεῖν τοῖς ἀδυνάτοις. Πο. 6, 1. ἀδύνατον μηδέν ἐστι, μηδὲ χαλεπόν. Π. 1, 1, 3. οὔτε τῶν ἀδυνάτων, οὔτε τῶν χαλεπῶν ἔργων.

ἀεί, ¶ 1) *semper.* Interdum legitur Ionice αἰεί, vt Π. 4, 1, 2. p. 201. 202. 5, 1, 11. 5, 3, 16. p. 301. vbi paulo post est ἀεί. Et sic Zeunius, quo sibi constet Xenophon, semper edidit, v. tamen Dorvill. ad Charit. p. 133. Saepissime ἀεί, vt Π. 1, 4, 15. Interdum in fine sententiae, vt Π. 1, 5, 7. p. 56. ἀπὸ θεῶν ὁρμᾶσθαι ἀεί. E. 1, 2, 7. ἔδοσαν τῷ βουλομένῳ ἀεί. O. 19, 19. Sic Π. 8, 3, 20. προσέφερέ τι αἰεί Zeun. ἀεί. Iungitur nominibus temporis, Π. 8, 2, 1. διὰ παντὸς ἀεὶ τοῦ χρόνου. Vbi redundare videtur, vt E. 1, 4, 6. ἀεὶ παρ' ἑκάστην ἡμέραν. Sed Π. 8, 1, 8. ἀεὶ τῇ ἡμέρᾳ reddi potest *singulis diebus.* Λ. 8, 4. ἀεὶ ἄρχειν τὸ ἔτος, *per annum integrum.* c. εἰς, E. 6, 5, 38. p. 429. θεοὶ πάντα ὁρῶντες καὶ νῦν καὶ εἰς ἀεί. K. 13, 7. Sic εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον. v. χρόνος nr. 1. De formula ἀεί ποτε, v. ποτὲ nr. 5. ¶ 2) c. articulo reddendum est adiectiuo: *assiduus, per-*

perpetu

petuus. Π. 8, 1, 13. διὰ τὴν ἀεὶ μελέτην. vel *sempiternus*, *aeternus*. Π. 8, 7, 3. p. 548. θεοὺς τοὺς ἀεὶ ὄντας. Sic τὸν ἀεὶ χρόνον. v. χρόνος nr. 1. Item omisso articulo, Π. 1, 6, 19. extr. θεοὶ αἰεὶ ὄντες. ¶ 3) inter articulum et participium vel adiectiuum ponitur de iis, qui sibi succedunt. v. interpp. ad Thucyd. 4, 68. et Valckenar. ad Herodot. 2, 98. et 4, 162. Π. 6, 3, 6. τῶν ἀεὶ περὶ αὐτὸν ὄντων ἱππέων. *qui quoque tempore ei praesto erant.* Cf. βασιλεύειν, et βασιλεύς. A. 5, 4, 7. οἱ ἀεὶ τοῦτ' ἔχοντες, *die jedesmaligen Besitzer.* Π. 3, 3, 22. τοῖς ἀεὶ ἐξιοῦσι, *vt quique castris exierant.* 6, 1, 14. οἱ ἀεὶ μένοντες. A. 4, 7, 17. οἱ ἀεὶ ἐπιόντες — τοὺς ἀεὶ βοῶντας. 7, 5, 9. οἱ ἀεὶ πειθόμενοι. Interdum sic verti potest *quicunque*, *quandocunque* etc. Π. 8, 2, 7. τοῖς ἀεὶ παροῦσιν. 8, 4, 15. τῷ ἀεὶ καλόν τι ποιοῦντι. A. 3, 2, 20. Λ. 2, 11. E. 1, 1, 18. c. superlatiuo, Π. 7, 5, 26. p. 457. τοῖς ἀεὶ ἐγγυτάτω οὖσι. Λ. 5, 8. τὸν ἀεὶ πρεσβύτατον. Sic Zeunius Π. 4, 6, 7. vbi vulgo ἀεὶ deerat, e Codd. recepit ὁ ἀεὶ μάλιστα δεόμενος. Interdum eadem fere notione vel ante articulum; vel sine articulo ponitur, vt Π. 5, 3, 16. extr. ἀεὶ τῷ κατ' οὐρὰν. *vt quisque vltimus* s. *quicunque vltimus incedit.* 6, 3, 3. ὅ τι ἂν ἀεὶ καινὸν ὁρῶσιν, *quicquid subinde.* §. 10. ὅ τι πράττειν καιρὸς ἀεὶ ᾖ. 8, 2, 2. διεδίδου οἷς ἀεὶ βούλοιτο, *quibuscunque.* A. 4, 5, 22. ὅπου τινὰ ἴδοι — ἀεὶ ἐλάμβανεν, *vbicunque — eum subinde.* 7, 3, 19. ὁποῖον ἀεὶ πρὸς τὴν χώραν συμφέρει, *quaecunque pars exercitus loco cuiuis conuenit.* E. 2, 4, 5. τὸν ἀπογραψάμενον ἀεὶ ἐξιέναι — τὸν ἐξιόντα ἀεὶ ξυνέδουν, *vt quisque — tum statim* s. *eum tum statim.* 2, 1, 3. ἐῤῥίπτουν ἀεὶ ὁ ἀκούων. Ἱερ. 7, 2. ὃν τινα ἀεὶ τιμῶντες τυγχάνουσι, *quemcunque quocunque tempore* s. *vtcunque.* Sic Π. 4, 1, 2. Zeun. e Cod. Guelf. et aliis edidit ὧν ἂν ἀεὶ ἔχωμεν. c. superl. Π. 7, 1, 1. μετεδίδου ἀεὶ τῷ μάλιστα δεομένῳ, *vt quisque* s. *quo quisque maxime egebat.* ¶ 4) *subinde*, *saepe.* Π. 1, 4, 27. προσελθεῖν ἀεὶ βουλόμενος. 3, 3, 9. p. 181. ὁ πατὴρ ἀεὶ λέγει. Cf. nr. 3. ¶ 5) In var. lect. permutatur c. δεῖ. v. δεῖ nr. 2. h.

ἀειγενὴς, *immortalis*. Σ. 8, 1. ἀειγενέσι θεοῖς.

ἀείμνηστος, *semper celebrandus, sempiternus*. K. 1, 6. ἀείμνηστον κλέος.

ἀέννασς, ¶ 1) *semper fluens, vndis perennibus fluens*. Suid: ἀέννασς· ὁ ἀεὶ ῥέων. ἀπὸ τοῦ νάω, ὅ ἐστι ῥέω. Stephanus inter vocabula poetica recenset. Moeris in v. ἀεὶ νῶν videtur dubitare, an sit Atticum. Sed v. ibi interpp. E. 3, 2, 14. λίμνη — ἀέννασς, ποτίμου καὶ θερμοῦ ὕδατος. K. 6, 5. χειμάῤῥους ἀεννάους. Stephanus, qui intellexisset, non satis aptum esse epitheton torrentis, substantiuum quoddam excidisse putabat. Leuncl. vero defendit, quod χείμαῤῥος non prorsus idem sit quod torrens, qui ἀέννασς esse possit, quanquam impari aquarum copia. Sed pro Stephano facere videntur verba Eustathii ad Il. δ, p. 496. διὰ τοῦτο οὐδὲ ἀέναον παρείληφε ποταμὸν, ἀλλὰ χείμαῤῥον διὰ τὸ τραχύτερον τῆς βοῆς. et p. 497. δῆλον δ' ὅτι χειμάῤῥους ποτὲ καὶ ὁ τόπος λέγεται, κἂν ξηρὸς ᾖ, ὁ σχὼν ποτε τοιοῦτον ποταμόν. Zeunius corruptum putat nomen χειμάῤῥους. ¶ 2) *perennis, perpetuus*. Suid: ἀέναον· τὸ ἄπαυστον. Hesych: ἀεννάου· ἀεὶ οὔσης. Π. 4, 2, 19. p. 225. ἀενναότερον (all. πλειότερον) πλοῦτον. Oppon. ὀλιγοχρόνιος. Ay. 1, 20. γῆ ἀέναον τροφὴν παρέχει. All. ἀέναον, de qua forma v. interpp. ad Moerin p. 23. Πο. 4, 17. πρόσοδον ἀέναον.

ἀεργείη, *otium*. Hesych: ἀεργός· ἀργός. Aπ. 1, 2, 56. 57. legitur in loco Hesiodi.

ἀερομετρεῖν, *aërem metiri*. O. 11, 3. Socrates dicit: δοκῶ ἀερομετρεῖν. Est conuicium in Socratem iactatum, quasi esset φροντιστὴς τῶν μετεώρων. Apud Aristoph. Nubb. 225. est ἀεροβατῶ. v. Bach. et Σ. 6, 6. sq.

ἀετὸς, ¶ 1) *aquila*. K. 5, 16. et 24. venatur lepores. Π. 2, 4, 14. λαγώς· ἀετὸς δ' ἐπιπτάμενος αἴσιος — ἔπαισε αὐτόν. Putabatur enim bonum augurium. v. Hutch. ad h. l. et Spanhem. ad Callimach. h. in Iov. 69. Cf. A. 6, 5, 2. Sed dicitur etiam δεξιός. Nam dextra in auguriis apud Graecos fausta. Π. 2, 1, 1. αὐτοῖς ἀετὸς δεξιὸς φανεὶς προηγεῖτο. A. 6, 1, 15. ἀετὸν ἑαυτῷ δεξιὸν φθεγγόμενον. Erat enim aquila e genere oscinum. v.

v. Hutch. ad h. l. ¶ 2) *aquila* aurea *hastae altae infixa* est regis Persarum in bello signum. Π. 7, 1, 2. ἀετὸς χρυσοῦς ἐπὶ δόρατος μακροῦ ἀνατεταμένος. A. 1, 10, 8. ἀετόν τινα χρυσοῦν ἐπὶ πέλτης. v. ad vtrumque locum Hutch. et Zeun.

ἀζήμιος, *impunitus, qui aliquid impune fert.* Aπ. 3, 9, 13. οἴει ἀζήμιον γίγνεσθαι, ἢ ὡς ἔτυχε ζημιοῦσθαι; O. 12, 19. seruos πονηροὺς — οὐ μέντοι ἀζημίους γε. Minus recte Leuncl. et Zeun: *qui suis heris detrimento non essent.* Σ. 2, 20. c. ὑπὸ, Aγ. 6, 8. ἀκαταφρόνητος ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, ἀζήμιος ὑπὸ τῶν πολιτῶν.

ἀηδὴς (poet. Port.), *insuauis, taediosus.* Aπ. 3, 11, 13. καὶ τῶν βρωμάτων τὰ ἥδιστα — ἀηδῆ φαίνεται. Eπ. 1, 6. γράφειν σοι τὰ πραχθέντα — οὐκ ἀηδὲς, *non molestum, non ingratum.*

ἀηδῶς (poet. Port.), ¶ 1) *non libenter.* Refertur ad cibum et potum, vt contra ἡδέως, Π. 1, 2, 11. ἀηδῶς ἐσθίειν ἢ πίνειν. Aπ. 3, 13. 2. ¶ 2) *inuite.* Π. 3, 1, 16. τοιούτοις ὑπηρέταις ἀηδῶς μοι δοκῶ χρῆσθαι. ¶ 3) *iniucunde.* Aπ. 4, 8, 8. χεῖρον καὶ ἀηδέστερον ζῆν, *minore cum voluptate.*

ἀήθης, *insolitus, insolens.* Aθ. 3, 5. ἄηθες ὕβρισμα. Poll. 5, 145. τὸ ἀηθεῖν σκληρὸν, ὥσπερ καὶ τὸ ἄηθες. c. dat. E. 4, 5, 10. ἀήθους τοῖς Λακεδαιμονίοις γεγενημένης τῆς τοιαύτης συμφορᾶς.

ἀὴρ, *aer.* Aπ. 4, 3, 8. in additamento codicis Meermanniani laudatur inter documenta prouidentiae diuinae.

ἀήττητος, *inuictus.* Aγ. 10, 4. E. 1, 1, 19. 1, 2, 10. 6, 4, 24. τοῖς ἀηττήτοις εἰς μάχην ἰέναι, *quos vincere non poteratis.*

ἀθάνατος, ¶ 1) *immortalis.* Aπ. 2, 1, 31. (ἡ Κακία e numero deorum eiecta) ἀθάνατος οὖσα. Σ. 1, 15. οὔτ᾽ ἂν δυναίμην ἀθάνατος γενέσθαι. 8, 29. Ζεὺς ἀθανάτους τούτους ἐποίει. K. 1, 13. Castor et Pollux ἀθάνατοί εἰσι. 12, 21. ἡ Ἀρετὴ — ἀθάνατος. ¶ 2) Suid: τὸ ἀθάνατος, ἐπὶ ἐμψύχων· τὸ δὲ ἄφθιτος, ἐπὶ ἀψύχων φιλόσοφοι τάττουσι etc. Sed de ἀψύχοις est Π. 8, 4, 3. οὐκ ἀθάνατον τὴν ἕδραν κατεστήσατο, *quae non adimi possit.* Aγ. 6, 1. ἀθάνατα τῆς ἀρετῆς μνημεῖα, *perennia, non peritura.*

ἀθέατος, *qui non videt.* Ita vult Thomas: ἀθέατος, ὁ μὴ βλέπων κρεῖττον, ἢ ὁ μὴ βλεπόμενος τινί. v. interpp. c. gen. Απ. 2, 1, 31. πάντων ἡδίστου θεάματος ἀθέατος.

ἀθέμιστος, ¶ 1) *nefarius, naturae legibus repugnans.* Π. 1, 6, 6. τοὺς ἀθέμιστα εὐχομένους — παρὰ θεῶν ἀτυχεῖν, ὥσπερ καὶ παρὰ ἀνθρώπων τοὺς παράνομα δεομένους. Απ. 1, 1, 9. τοὺς τὰ τοιαῦτα παρὰ τῶν θεῶν πυνθανομένους ἀθέμιστα ποιεῖν ἡγεῖτο. 3 MSS. ἀθέμιτα. quae ſcriptura non contemnenda videbatur. Certe magis Attica eſt, ſi credimus Demetrio Triclinio ad Sophocl. Electr. 1085. ¶ 2) *impius, ſceleſtus.* Π. 8, 8, 3. Perſae ἀθεμιστότεροι νῦν ἢ πρόσθεν.

ἄθεος, *deorum contemtor, impius.* A. 2, 5, 12. Τισσαφέρνει τῷ ἀθεωτάτῳ ob periurium.

ἀθεράπευτος, *non curatus.* Απ. 2, 4, 3. τῶν κτημάτων οὐδὲν ἐῶντας ἀθεράπευτον, οὐδ᾽ ἀνεπίσκεπτον.

᾽Αθηνᾶ, *Minerua.* Λ. 13, 2. rex Lacedaemoniorum, vbi ad fines hoſtium peruenit, ei ſacrificat. Vnde E. 1, 1, 3. Μίνδαρος ἐν Ἰλίῳ θύων τῇ ᾽Αθηνᾷ ἐβοήθει. 1, 3, 1. ὁ ἐν Φωκαίᾳ νεὼς τῆς ᾽Αθηνᾶς ἐνεπρήσθη. 1, 6, 1. ὁ παλαιὸς τῆς ᾽Αθηνᾶς νεὼς ἐν ᾽Αθήναις ἐνεπρήσθη. Cf. Valeſ. ad Harpocrat. in v. ὀπισθόδομος. E. 1, 4, 5. Πλυντήρια ἦγεν ἡ πόλις (Athenae) τοῦ ἔδους κατακεκαλυμμένου τῆς ᾽Αθηνᾶς. v. Πλυντήρια. 2, 4, 28. ciues Athenarum poſt pacem ἀνελθόντες ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἔθυσαν τῇ ᾽Αθηνᾷ. 3, 1, 18 — 20. Dercyllidas ingreſſus in vrbes Scepſin et Gergitha in arce ſacrificat Mineruae. Σ. 4, 17. in Panathenaeis. v. θαλλοφόρος. Cognomen deae ᾽Αλέα. v. ᾽Αλέα. Αγ. 2, 13. τὸ θεῖον eſt *Mineruae Itoniae numen.*

᾽Αθηνάδας, *Athenadas.* E. 3, 1, 15. λοχαγὸς Sicyonius.

᾽Αθήναζε, *Athenas.* Saepe legitur, vt Αθ. 1, 16. 18. E. 3, 5, 7. 4, 8, 35. 5, 1, 25. 5, 4, 2. bis. 6, 8, 35. 7, 1, 1. 7, 5, 3. Απ. 2, 3, 13. 4, 4, 5. etc.

᾽Αθῆναι, *Athenae.* Moeris p. 27. ex emendatione Hudſoni: ᾽Αθήναζε, ᾽Αθήνηθεν, ᾽Αττικῶς· εἰς ᾽Αθήνας, ἐξ ᾽Αθηνῶν, ῾Ελληνικῶς. Sed ſaepe reperitur ἐς ᾽Αθήνας, vt E. 1, 2, 8. 1, 3, 13. 1, 4, 4. 2, 2, 1. etc.

etc. item εἰς τὰς 'Αθήνας, v. c. E. 1, 6, 16. 2, 1, 19. 2, 2, 13. 4, 8, 9. 5, 2, 22. it. ἐξ 'Αθηνῶν, E. 1, 1, 1. 1, 5. 11. Απ. 3, 5, 2. vbi Leuncl. perperam dicit, Beifarionem legisse ἐξ 'Αθηναίων. Saltem opponitur ἐκ Βοιωτῶν. Sic ἐν 'Αθήναις pro 'Αθήνησιν. v. 'Αθήνησιν. K. 1, 9. nominatur πόλις ἡ μεγίστη, et A. 7, 3, 9. πόλις μεγίστη, et E. 2, 3, 17. p. 90. πολυανθρωποτάτη πόλις τῶν 'Ελληνίδων. Πο. 1, 6. dicitur πάσης τῆς οἰκουμένης ἀμφὶ τὰ μέσα ᾠκῆσθαι. 4, 46. quantum earum argentifodinae distent a Megaris et Thebis. De regione Attica intelligendum est E. 7, 1, 12. ἐμβαλεῖν εἰς τὰς 'Αθήνας.

'Αθηναίαν, *Mineruam*, in 2 MSS. et marg. Steph. A. 7, 3, 20 extat pro 'Αθηναῖοι. v. σύνθημα nr. 1.

'Αθηναῖοι, *Athenienses*. Πο. 4, 30. distributi sunt in decem tribus. Αθ. 2, 8. vtuntur dialecto et viuendi ratione mixta. 3, 2. et 8. plura quam caeteri Graeci festa celebrant. Quod est vnum ex argumentis, quibus eorum superstitio demonstratur. v. Raphel. ad Act. 17, 22. Ιππ. 1, 26. magnos sumtus impendunt in choros et ludos. Απολ. 4. in iudiciis saepe iniuste versantur. Αθ. 1, 10. nimiam licentiam concedunt seruis et inquilinis. A. 4, 6, 12. ἀκούω τοὺς 'Αθηναίους δεινοὺς εἶναι κλέπτειν τὰ δημόσια. Σ. 2, 13. sunt ignaui in bello. Vnde Απ. 3, 5. ostenditur, quomodo ad pristinam virtutem sint excitandi, quanquam ibidem dicuntur esse fortiores et meliores Boeotis. Ιππ. 7, 4. quomodo initio belli contra Lacedaemonios et omnes Graecos se defenderint. §. 3. florent gloria maiorum. A. 7, 1, 17. quamuis potentes, vincuntur bello Peloponnesiaco. Αθ. 3, 11. cum optimates sequeretur populus, infelices fuerunt contra Boeotos, Lacedaemonios, et Milesios. Et per totum libellum docetur, democratiam Atheniensibus esse vtilissimam. A. 3, 2, 7. voto de capris sacrificandis Dianae facto fortiter vincunt Persas sub Dario Hystaspis. 7, 2, 17. a Seutha laudantur ob fidem et συγγενεῖς vocantur. 5, 3, 6. τὸν ἐν Δελφοῖς τῶν 'Αθηναίων θησαυρόν. Πο. 3, 7. Arcadibus mittunt auxilia. 5, 5—7. beneficiis prin-

principatum Graeciae consequuntur, ducesque fiunt Thebanorum et Lacedaemoniorum. E. 1, 6, 16. in necessitate etiam seruos imponunt nauibus. 3, 1, 3. Lacedaemoniis dant contra Tissaphernem equites. 3, 2, 18. sequuntur eosdem contra Elidem. Cf. Θηβαῖοι, etc. — E. 1, 1, 24. ἐξαγαγὼν Ἀθηναίους καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ἐν τῇ πόλει ὄντας παρέταξε. Vbi per τοὺς ἄλλους haud dubie intelliguntur μέτοικοι et ξένοι. 2, 2, 1. ἔφυγον ἐς Ἀθήνας, καὶ ἐγένοντο Ἀθηναῖοι, ciuitate donati sunt. Nec raro legitur singularis, vt E. 4, 1, 19. τοῦ Εὐαλκοῦς υἱέως Ἀθηναίου. Sed E. 7, 1, 25. ὁ Ἀθηναῖος est Atheniensium legatus. Et saepe adiectiue positum reperitur, vt Αθ. 1, 10. τὸν Ἀθηναῖον δοῦλον. In var. lect. Ἀθηναῖος permutatur c. Ἀσιναῖος. v. ibi.

Ἀθήνηθεν, *Athenis*, Aduerbium motum ex loco significans. Legitur saepe, v. c. E. 4, 8. 24. 5, 1, 10. 6, 4, 20. 7, 4, 3. Απ. 3, 13, 5. Durum videbatur Πο. 2, 7. τῆς Ἀθήνηθεν μετοικίας ὀρέγοιντο. Fr. Portus legit τῆς Ἀθήνησι μ. vt §. 6. est τῆς Ἀθήνησιν οἰκήσεως! At saepius talia aduerbia, vbi articulum sibi iunctum habent, ita dicuntur. Sic ap. Plutarch. de discrimine adul. et am. 17. ἡ οἴκοθεν κτ. σις. Similiter Π. 1, 3, 4. τὰ οἴκαδε. Vtroque loco dici poterat οἴκοι. Caeterum Thom. Mag. Ἀθήνηθεν iubet dici, non ἐξ Ἀθηνῶν. Sed saepe quoque legitur ἐξ Ἀθηνῶν, vt E. 1, 1, 1. 1, 5, 11. etc. Cf. Ἀθῆναι.

Ἀθήνησι, *Athenis*. Αθ. 1, 9. 14. 17. 18. 2, 1. 19. 3, 1. 3. 8. 12. bis. 13. ter. Πο. 1, 1. 2, 6. 5, 4. E. 1, 1. 5, 1, 17. ναῦς Ἀθήνησι οὖσαι, *in Piraeo*. 6, 3, 3. Απ. 2, 9, 1. 3, 5, 4, 8, 5. οἱ Ἀθήνησι ... σταί. E. 1, 6, 1. νεὼς ... Ἀθήναις ἐνεπρήσθη — ἄρχοντος Καλλίου Ἀθήνησι. Sed 1, 2, 1. ἄρχοντος ἐν Ἀθήναις Εὐκτήμονος. vt 2, 3, 1. et 2, 7, 1. Cf. E. 1, 1, 24. et 1, 7, 1. Atque etiam saepius legitur ἐν Ἀθήναις contra Thomae Magistri sententiam. vt ἐν ταῖς Ἀθήναις, vt Πο. 3, 2. E. 2, 2, 2. Ιπ. prooem.

αἀθὴρ, *spicarum summa eademque acuta extremitas*. O. 18, 1. ἀ... ἀχύρων καὶ ἀθέρων θερίζειν

ζειν. Edd. vett. et Cod. Guelf. ἀνθέρων. Neque hoc male. Hesych. in v. ἀθηρηλοιγόν· ἀθέρες δὲ τὰ λεπτότατα τῶν ἀσταχύων μέρη. Sed habet etiam ἀνθέρικας· τὰ τῶν σταχύων ἄκρα, καὶ αἱ προβολαὶ — καὶ τὰ ἐν τοῖς στάχυσι κέντρα.

ἀθήρευτα θηρία, Π. 1, 4, 16. *feras quas nemo venaretur, a quarum venatione cessatum esset.* Leuncl. *vbi nemo ven.* vt ἀθήρ. pertineat ad τὰ μεθόρια.

ἀθλητής, *athleta.* Complectitur hoc nomen omnes gymnicos certatores. v. Poll. 3, 143. Π. 1, 5, 7. p. 53. εἴ τις ἀθλητὴς, πολλὰ πονήσας, ἀξιόνικος — ἀνανταγώνιστος διατελέσειεν. Ιερ. 4, 6. ἀθληταὶ ὅταν ἰδιωτῶν γένωνται κρείττονες.

ἄθλιος, *miser.* Hesych: ἄθλιος· ταλαίπωρος. Π. 5, 1, 7. amantes sunt μοχθηροὶ — καὶ εὔχονται ἀεὶ ὡς ἄθλιοι ὄντες ἀποθανεῖν. Ιερ. 4, 10. ἄθλιοι καὶ πένητες. Απ. 1, 7, 3. iactatorem esse, λυπηρὸν, εἰ δὲ πείσειεν, ἔτι ἀθλιώτερον, np. ἐστί. Opponit Π. 3, 3. 24. p. 193. τοὺς ἀγαθοὺς καὶ εὐκλεεῖς εὐδαιμονεστάτους, τοὺς δὲ κακοὺς καὶ δυσκλεεῖς ἀθλιωτάτους. Ιερ. 2, 3. Π. 7, 5, 26. p. 455. νομίζουσι τὸ πονεῖν ἀθλιώτατον, τὸ δὲ ἀπόνως βιοτεύειν, ἡδυπάθειαν. Ε. 1, 6, 6. ἀθλιωτάτους ὅτι κολακεύουσι. Ιερ. 7, 12. ταύτῃ ἀθλιώτατόν ἐστι ἡ τυραννὶς, np. quia difficulter se quis ea liberare potest.

ἆθλον, ¶ 1) *certaminis praemium.* Suid: ἆθλον· — ἡ τιμὴ, ὁ μισθὸς, καὶ τὸ τοῦ ἀγῶνος βραβεῖον. etc. v. Ammon. et quos laudat Fischer. ind. Aeschin. Scilicet ἆθλος proprie significat *certamen*, ἆθλον vero *certaminis s. pugnae praemium.* a) Dicitur varie, vt Π. 2, 3, 2. τὰ ἆθλα τῆς νίκης. Α. 1, 2, 10. Ε. 4, 2, 4. τὰ πάντα ἆθλα οὐκ ἔλαττον ἐγένετο, ἢ ἀπὸ τεττάρων ταλάντων. Ιερ. 9, 11. ὅσα ἄνθρωποι ἄθλων ὠνοῦνται. ὁρᾷς ἐν — ἀγῶσιν ὡς μικρὰ ἆθλα etc. Απ. 2, 1, 19. τὰ τοιαῦτα ἆθλα τῶν πόνων sunt *ferae in venatione.* b) Iungitur variis verbis, vt λαμβάνειν, Απ. 2, 6, 26. ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι τὰ ἆθλα ἐλάμβανον. Π. 8, 4, 2. μήτε κηρυχθήσεσθαι, μήτε ἆθλα λήψεσθαι. c. διδόναι, Π. 6, 2, 3. ἀγῶνας — καὶ ἆθλα τοῖς νικῶσι μεγαλοπρεπῶς ἐδίδου. Ε. 3, 2, 8. ἆθλα δώσειν τοῖς πρώτοις ἐκτειχίσασι. Cf. διδόναι.

ναι. c. προφαίνειν, Π. 2, 1, 10. ἆθλα προὔφηνε τοῖς ταξιάρχοις. §. 11. vocantur νικητήρια. Inprimis c. προτιθέναι, Ιερ. 9, 4. ἆθλα in choris ὁ ἄρχων προτίθησιν. §. 6. εἴ τις τούτοις ἆθλα προτιθείη καὶ εὐοπλίας καὶ εὐταξίας. §. 7. εἴ τις ἆθλα προτιθείη τοῖς κάλλιστα τὴν γῆν ἐργαζομένοις. §. 11. ἐν πολλοῖς (πράγμασι) ἄθλων προτεθειμένων. Π. 1, 2, 12. in exercitiis bellicis ἀγῶνες εἰσὶ καὶ ἆθλα προτίθεται. 1, 6, 15. 8, 2, 13. ὧν προηγόρευε ἀγῶνας καὶ ἆθλα προὐτίθει. Αγ. 1, 25. E. 3, 4, 16. 4, 2, 3. ἆθλα προὔθηκε ταῖς πόλεσιν, ἥτις ἄριστον στράτευμα πέμποι. Ιπρ. 1, 26. ἆθλα προτιθέναι ταῖς φυλαῖς πάντων ὁπόσα ἀγαθὰ νομίζουσιν ἀσκεῖσθαι. Πο. 3, 3. εἰ τῇ τοῦ ἐμπορίου ἀρχῇ ἆθλα προτιθείη τις, ὅστις δικαιότατα διαιροίη τὰ ἀμφίλογα. Vnde ἆθλα dicuntur προκεῖσθαι. v. interpp. ad Hebr. 6, 18. Π. 2, 3, 2. τὰ τῶν ἡττωμένων, τοῖς νικῶσιν ἆθλα πρόκειται. §. 5. p. 119. τὰ ἆθλα τῆς ἀρετῆς ἴσα πρόκειται. 7, 1, 7. Etiam κεῖσθαι, A. 3, 1, 14. ἐν μέσῳ κεῖται ταῦτα τὰ ἀγαθὰ, ἆθλα belli. ¶ 2) *certamen*, i. q. ἆθλος. v. Fischer. l. l. E. 4, 5, 2. ἔστιν ἃ τῶν ἄθλων δὶς ἕκαστος ἐνικήθη. ἔστι δὲ ἃ δὶς οἱ αὐτοὶ ἐκηρύχθησαν.

ἀθορύβητος, *non perturbatus*. Αγ. 6, 7. ſubſtantiue ponitur τὸ ἀθορυβητότατον, *ſumma tranquillitas et a perturbatione immunitas*.

ἀθρεῖν, ¶ 1) *diligenter quaerere* ſ. *inquirere*. Proprie enim eſt τὸ μετ' ἐπιτάσεως θεωρεῖν (v. Etymol. M.), vel τὸ περισκοπεῖν καὶ μετ' ἐπιτάσεως ὁρᾷν, interprete Suida, qui tamen ἀθρεῖ ſimpliciter explicat ὅρα, βλέπε. Cf. Heſych. in v. ἀθρεῖ. Heſychius: ἀθρῆσαι ἀτενίσαι, ἰδεῖν. Cf. Markland. ad Maxim. Tyr. 7, 9. Verbale ἀθρητέον legitur Σ. 8, 39. σκεπτέον δὲ — ἀθρητέον δὲ καὶ πῶς ποτε Σόλων νόμους κατέθηκε. ¶ 2) *attendere, obſeruare*. Ιπρ. 4, 16. (δεῖ) αὐτὸν — θεώμενον τοὺς πολεμίους ἀθρεῖν, ἤν τι ἁμαρτάνωσι.

ἀθρητέον, v. ἀθρεῖν nr. 1.

ἀθροίζειν, ¶ 1) *contrahere, colligere*. exercitum, Π. 2, 4, 12. τῶν παρ' ἐμοὶ ἠθροισμένων. 5, 5, 6. πολεμίους ἠθροισμένους ἐπί σε, *contra te*. 7, 1, 15. φάλαγξ ὅταν ἐκ φίλων συμμάχων ἠθροισμένη ᾖ, *compoſita eſt, conſtat*. A. 1, 1,

1, 6. τὴν Ἑλληνικὴν δύναμιν ἤθροιζεν. Possis vertere *euocabat*, vt 2, 1, 1. ὡς ἠθροίσθη τῷ Κύρῳ τὸ Ἑλληνικὸν, et saepius vbi de sociis agitur. 1, 2, 1. ἀθροίζει ὡς ἐπὶ τούτους τὸ στράτευμα, *conuenire iubet*. Cf. E. 5, 2, 15. 17. Αγ. 1, 6. ἀθροίζων καὶ πεζὸν πολὺ στράτευμα. E. 1, 1, 23. τὸ ναυτικὸν ὃ ἐκεῖνος ἠθροίκει ἀπὸ τῶν συμμάχων. 4, 8, 6. ὅπως ὅτι πλεῖστον ναυτικὸν ἀθροισθείη. 1, 6, 3. ναῦς ταύτας ἀθροίσας. §. 18. ἤθροισαν δὲ καὶ ἄλλας (ναῦς) παρὰ τῶν ἄλλων ξυμμάχων. 4, 4, 13. οἱ σύμμαχοι ἐβοήθουν· ἐπεὶ δὲ ἠθροίσθησαν, *omnes aderant*. 4, 8, 33. ἀθροίσας ξενικόν. Saepe εἰς Καστωλοῦ πεδίον ἀθροίζεσθαι dicuntur, qui *praesto esse* debent *ad imperatorem in campo Castoli*. v. Καστ. Synonymum est συλλέγειν, A. 6, 3, 2. οἱ δὲ Θρᾷκες ἠθροίζοντο — ἐπεὶ δὲ συνελέγησαν. Vnde A. 1, 1, 7. pro ἀθροίζειν στράτευμα in Cod. Eton. est συλλέγειν στρ. Cf. ὅπλον nr. 6. Dicitur etiam aliis modis in re militari, vt Π. 2, 4, 13. πρὸς τὰ φρούρια ἤθροιζεν ἱππέας, *proficisci iubebat, conuenire iubebat*. 3, 1, 3. τὸ στράτευμα ἠθροίζετο τὸ Κύρῳ antea dispersum. Item ante proelium, Αγ. 1, 30. E. 3, 4, 22. ἠθροίσθησαν καὶ ἀντιπαρετάξαντο. 5, 1, 7. οἱ στρατηγοὶ ἀθροισθέντες ἀπὸ Σαμοθρᾴκης. A. 1, 10, 3. ἀθροίζει τοὺς ἑαυτοῦ καὶ συντάττεται. E. 5, 4, 44. 6, 5, 8. ἡσυχίαν εἶχον ἠθροισμένοι, *conferti, in acie*. §. 22. oppon. διαλελυμένον (*dimissum*) στράτευμα et ἠθροισμένοι. Π. 8, 8, 4. ἀθροίζεσθαι εἰς βασιλικὴν στρατείαν, np. vt nomen profiterentur. E. 5, 2, 12. p. 300. μείζονος ἀθροιζομένης δυνάμεως. Antea erat καθ' ἓν εἶναι, *societate iungi*. ¶ 2) *colligere, conuocare*. quamcunque hominum multitudinem, v. c. concionem. Sic E. 2, 1, 21. ἀθροίσας τοὺς συμμάχους ἐκέλευσε βουλεύεσθαι. 1, 4, 6. ὁ ἐκ τοῦ ἄστεος ὄχλος ἠθροίσθη πρὸς τὰς ναῦς. Ιερ. 1, 4. in choris dicuntur χορηγοὶ ἀθροίζειν aptos. Λ. 2, 2. παιδονόμος κύριος ἀθροίζειν τοὺς παῖδας, *congregare*. Margg. et Stobaeus habent καθίζειν. Similiter E. 2, 2, 5. et 4, 8, 5. est *exules reuocare*. ¶ 3) *colligere*, res inanimatas, O. 9, 6. ἀθροίζοντες, οἷς ἀμφὶ θυσίας χρώμεθα, *vno in loco ponentes*. 20, 10. ἐπιμελοῦνται

ται ὅπως ἀθροίζηται (κόπρος. Ιπ. 5, 9. πλείονα τὰ λυποῦντα ἀθροίζει ὑπὸ τὴν γαστέρα. Π. 5, 2, 15. p. 286. φόβος αὐτοῖς ἐκ πολλῶν — ἤθροισται. Αθ. 2, 7. ὅ τι ἐν Σικελίᾳ ἡδὺ, ἢ ἐν Ἰταλίᾳ — ταῦτα πάντα εἰς ἓν ἠθροῖσθαι, *Athenas aduehi.* Inprimis dicitur quis ἀθροίζειν diuitias. Π. 8, 4, 16. ταῦτα ἀθροίζω, ὅπως ἔχω διδόναι. Αγ. 8, 6. πᾶν τὸ ἐν ἀνθρώποις χρυσίον — ἀργύριον — πολυτελέστατα πρὸς ἑαυτὸν ἀθροίζειν, *corradere.* Cf. ἀθροιστέον.

ἀθροίζεσθαι, *ad se conuenire iubere, ad se cogere.* Π. 3, 1, 11. πρὶν τὴν παρ' ἑαυτῷ δύναμιν ἀθροίσασθαι.

ἀθροιστέον, *colligere s. corradere oportet.* Λ. 7, 4. οὐδὲ — χρήματα ἀθροιστέον.

ἀθρόος, ¶ 1) *confertus, densus.* De militibus, a) in itinere, Π. 5, 3, 16. p. 298. ἀθρόοι dicuntur, cum τάξις ἐφ' ἑνὸς iter facit, i. e. *densitas aciei longitudine centum militum.* 5, 4, 20. p. 321. E. 6, 2, 11. 7, 4, 23. ἀθρόοι συνασπιδοῦντες. Oppon. κατὰ κέρας. Morus delendum putabat ἀθρόοι, tanquam glossema participii συνασπ. Π. 6, 3, 2. ἀθρόοι ἐπορεύοντο — ὡς μὴ ὑπολείποιντο. 8, 1, 1. p. 462. milites modesti ἀθρόοι ἑπόμενοι τῷ ἄρχοντι, *conferto agmine.* b) in acie, Π. 1, 4, 7. τοὺς πεζοὺς καταλείπει ἀθρόους. A. 4, 6, 10. ἀθρόοι οἱ πολέμιοι. c) Opponuntur dispersi, Π. 1, 4, 22. ἀθρόους καὶ τεταγμένους. Zeun. *in unum locum coactos.* Oppon. ἀπρονοήτως διακειμένας. A. 1, 10, 9. ἐχώρουν, οὐ μέντοι ἔτι ἀθρόοι, ἀλλ' ἄλλοι ἄλλοθι. 4, 7, 1. τάξις ἄλλη καὶ ἄλλη προσῄει· οὐ γὰρ ἦν ἀθρόοις περιστῆναι. §. 6 οὐκ ἀθρόοι, ἀλλὰ καθ' ἕνα ἕκαστος. 7, 3, 22. πολλάκις ἀποσπασθῆναι — νῦν δὲ ἀθρόοι. E. 1, 6, 24. τὸ πρῶτον μὲν ἀθρόοι, ἔπειτα δὲ ἐσκεδασμένοι. Vnde d) τὸ ἀθρόον, *manus militum constipata.* E. 4, 1, 9. τὰ ἅρματα διεσκέδασε τὸ ἀθρόον. 5, 1, 12. οἱ πρῶτοι, ἅτε οὐδενὸς ἀθρόου ὄντος, ταχὺ ἀπέθανον. Π. 4, 2, 12. p. 217. ἐλαύνητε ἀθρόοι, ἵνα μήποτε ἀθρόῳ τινὶ ἐντυχόντες ἀποβιασθῆτε. Sed §. 11. ὁπόσον ἀπέχει τὸ ἀθρόον αὐτῶν est *exercitus ipse,* qui opponitur nonnullis ab eo seiunctis, *die Hauptarmee.* e) c. εἶναι vel γενέσθαι, Π. 3, 3, 11. ἀθρόον ἦν αὐτῷ τὸ στράτευμα πρὸς

τοῖς

τοῖς ἐρίοις, *illius iussu colligebatur* f. *conueniebat.* A. 5, 2, 1. πολλοὶ ἦσαν ἀθρόοι καὶ ὑπερεκχέοντο. 6, 5, 13. 7, 3, 27. E. 1, 1, 8. ἀθρόαι γενόμεναι αἱ νῆες ἅπασαι. 1, 3, 11. Aθ. 2, 2. f) Aliis modis, vt Π. 8, 1, 16. ὡπλισμένους καὶ ἀθρόους ὄντας. Non male vertunt *magno coniunctos numero.* Nam oppon. ἀσυντάκτους. E. 6, 4, 9. lixae coacti manere ἐποίησαν μεῖζόν τε καὶ ἀθροώτερον τὸ στράτευμα. ¶ 2) ἀθρόοι, *multi simul,* vel etiam *omnes.* a) de militibus, A. 7, 6, 18. ἀθρόοι ἰόντες. E. 4, 4, 11. ἀθρόοι — ἀπεχώρουν. 6, 2, 12. ἀθρόοι γενόμενοι, ἐπετίθεντο τοῖς μάλα ὀλίγοις. b) de nauibus, E. 7, 1, 2. p. 437. οὐδαμόθεν τριήρεις πλείους ἀθρόαι ἐκπλεύσειαν. Sic de equis, Iπ. 5, 5. ἀθρόοι ἵπποι πολλοὶ φαίνονται. Oppon. διεσπειρόμενοι. Cf. Iπ. 6, 6. c) de aliis, Πο. 4, 36. οἰκοδομοῦντες ἀθρόοι οὐ κάλλιον, ἢ κατὰ μέρος. Σ. 4, 36. οἱ τύραννοι ἀθρόους ἀποκτείνουσι. ¶ 3) *frequentes, multi.* Π. 5, 4, 2. et A. 7, 3, 4. κῶμαι ἀθρόαι. A. 4, 8, 9. μὴ διακοπείη ἡ φάλαγξ ὑπὸ ἀθρόων καὶ βελῶν καὶ ἀνθρώπων. 5, 4, 9. ἔκειντο ἀθρόοι. Iπ. 11, 12. ἀθρόος ὁ τύπος, ἀθρόον τὸ φρύαγμα, ap. equorum multorum non admodum lente incedentium. Minus bene vertitur *repentinus.* ¶ 4) Σ. 2, 26. ἢν ἀθρόον τὸ ποτὸν ἐγχεώμεθα, *vinum omne simul et vno tenore bibendum.* Oppon. ἢν δὲ ἡμῖν οἱ παῖδες μικραῖς κύλιξι πυκνὰ ἐπιψεκάζωσιν. Sic ap. Antonin. Liberal. fab. 24. ἡ Δημήτηρ ἐξέπιε τὸ ποτὸν ἀθροῦν. Schol. Theocrit. 7, 69. ἀθρόως, οὐ διαιρῶν εἰς τὰ μικρότατα τῶν ἐκπωμάτων. Cf. paulo post ἀθρόῳ. Iπ. 8, 5. ἀθρόῳ τῷ σώματι ταῦτα ποιῶν ὁ ἵππος, *toto corpore.* Oppon. ἂν ἐλλείπῃ τὰ ὄπισθεν.

ἀθρόως, *copiose.* Σ. 2, 25. ὅταν ὁ θεὸς αὐτὰ (φυτὰ) ἄγαν ἀθρόως ποτίζῃ, *continua pluuia terram irrigat.* Etymol. M. ἀμυστί· ἀπνευστὶ πίνειν, οἱ δὲ, ἀθρόως. Thomas Mag: χανδὸν πιεῖν, Ἀττικοί· — κεχηνότως δὲ, καὶ ἀθρόως, Ἕλληνες. Cf. ἀθρόος nr. 4.

ἀθυμεῖν, ¶ 1) *animum despondere, timere.* Saepe dicuntur milites, vt Π. 4, 1, 3. 6, 2, 7. ἀθυμοῦντες. Oppon. προθυμούμενοι. A. 3, 2, 11. 3, 4, 12. 3, 5, 3. E. 3, 5, 14.

14. oppon. *μεῖζον φρονεῖν*. 1, 1, 6. 4, 8, 5. 7, 4, 14. Etiam alii, qui ſucceſſu infelici vtuntur, Πο. 4, 34. *μηδὲ ὣς ἀθυμούντων*. Attice pro *ἀθυμείτωσαν*. A. 7, 1, 6. *διὰ τοῦτο ἀθυμοῦσιν πρὸς τὴν ἔξοδον*, *cunctantur*. Απ. 4, 3, 15. *ἐκεῖνο δὲ ἀθυμῶ, ὅτι μοι δοκεῖ — οὐδ᾽ ἂν εἷς ἀμείβεσθαι*. §. 16. O. 8, 21. *οὐδὲ τοῦτο δεῖ ἀθυμῆσαι, ὡς χαλεπὸν εὑρεῖν*. Απ. 3, 5, 20. *οὐ δεῖ ἀθυμεῖν, ὡς οὐκ εὐτάκτων ὄντων Ἀθηναίων*. ¶ 2) *indignari. aegre ferre*. A. 6, 2, 8. *ἀθυμῶν τοῖς γεγενημένοις*. E. 5, 2, 21. O. 8, 2. *ἰδὼν ἀχθεσθεῖσαν, εἶπον· μηδέν τι ἀθυμήσῃς, ὅτι οὐκ ἔχεις*, *noli vllo modo triſtis eſſe vel aegre ferre*. ¶ 3) In var. lect. permutatur c. *θαυμάζειν*. v. *θαυμ*. nr. 8.

ἀθυμητέον, *animus deſpondendus eſt*. A. 3, 2, 14. *οὐδ᾽ ὣς ἡμῖν γε ἀθυμητέον*.

ἀθυμία, inquit Thomas Magiſter, *καὶ ἡ λύπη, καὶ ὁ πρὸς τοὺς πολεμίους ὄκνος*. Vtramque notionem habet Απ. 4, 2, 17. *στρατηγὸς τῷ ψεύδει παύσῃ τὰς ἀθυμίας τοῦ στρατεύματος*, *deſperationem* — *ἄν τις ἐν ἀθυμίᾳ* (*melancholia*) *ὄντος φίλου, δείσας μὴ διαχρήσηται ἑαυτόν*. Π. 1, 6, 12. p. 65. *διαφέρει ἐν παντὶ ἔργῳ προθυμία ἀθυμίας*, *ab animi abiectione*. Saepe eſt *moeror*, *ſolicitudo*, vt A. 3, 2, 4 *πολλὴν ἀθυμίαν ἔχειν*. v. Ge. d'Arnaud animaduu. crit. c. 31. p. 176. A. 3, 3, 8. 4, 3, 6. *πολλὴ ἀθυμία ἦν τοῖς Ἕλλησιν*. 4, 8, 16. *πολλὴ ἦν ἡ ἀθυμία*. Vbi ἡ in Cod. Eton. deeſt. §. 8. *τοῦτο ἀθυμίαν ποιήσει*. E. 6, 2, 13. *ἐν πάσῃ τῇ ἀθυμίᾳ ἦσαν* deſperantes. O. 11, 4. *ἦν ἐν πολλῇ ἀθυμίᾳ τῷ ἐπικλήματι*, *valde moerebat*. 13, 11. *ἀθυμία ἐγγίγνεται τοῖς ἀγαθοῖς*, *indignatio*. E. 2, 2, 8. *ἀθυμία ἐνέπεσε πᾶσιν*, *ſolicitudo et deſperatio*. 7, 5. 6. milites dicuntur *εἰς ἀθυμίαν ἐμπεσεῖν*. Π. 4, 1, 3. *ἀθυμίαν πᾶσιν πλείστην παρεῖχεν ὅτι* etc. E. 7, 5, 23. *τὸ ἡττηθὲν* (*μέρος*) *ἀθυμίαν ἂν παράσχοι τοῖς μεθ᾽ ἑαυτοῦ* (*στρατιώταις*). Ιπ. 3, 12. equi mali *παρέχουσιν ἀθυμίαν ἐν τοῖς κινδύνοις*. E. 6, 5, 21. *ἐκ τῆς πρόσθεν ἀθυμίας* (*deſperatione*) *ἀνειλῆφέναι τὴν πόλιν ἐδόκει*.

ἄθυμος, ¶ 1) *ignauus*. Thom. Mag: *ἄθυμος μόνον ὁ ὀκνηρὸς εἰς μάχην*. Π. 5, 5, 13. *στρατιῶται ἀγαθοὶ ἀθυμότεροι γίγνοιντο*, *mi-*

minus prompti ad labores. A. 1, 4, 9. εἴ τις καὶ ἀθυμότερος ἦν πρὸς τὴν ἀνάβασιν, ἥδιον καὶ προθυμότερον συνεπορεύοντο. Zeun: *grauius tulerat expeditionem.* 7, 8, 9. οἱ πολέμιοι θρασύτεροι, καὶ οἱ στρατιῶται ἀθυμότεροι. E. 3, 1, 15. νομίζοντες ἀθυμοτέραν καὶ τὴν προσβολὴν ἔσεσθαι, *milites segnius i. minus acriter impetum esse facturos.* ¶ 2) Passiue: Αγ. 1, 35. τὰ μὲν τῶν βαρβάρων ἔτι ἀθυμότερα ἐγένετο, τὰ δὲ Ἀγησιλάου πολὺ ἐῤῥωμενέστερα, *res barbarorum etiam magis desperatae.* Aristides p. 529. simplicius dictum esse ostendit, quam ἐν ἀθυμίᾳ δεινῇ ἦσαν.

ἀθύμως, *deiecto animo.* Sed dicitur varie, vt Π. 3, 1, 14. οἱ δεδιότες μὴ ἡττηθῶσιν ἀθύμως διάγουσι, np. ita vt prae metu neque cibum capere possint, neque dormire. Margg. ἐφθύμως. E. 3, 5, 17. οἱ Λακεδαιμόνιοι ἀθύμως ἀπῄεσαν, οἱ δὲ Θηβαῖοι ὑβριστικῶς, *deiectis animis.* O. 21, 5. ἀθύμως πονοῦντες, *grauatim.* Oppon. προθύμως. Inprimis saepe dicitur exercitus ἀθύμως ἔχειν, vt Π. 4, 2, 2. ἐννοηθέντες ὅτι φόβος πολὺς ἦν ἐν τῷ στρατεύματι, — οἱ δὲ σύμμαχοι ἀθύμως ἔχοιεν καὶ ἀπολείποιεν. Απ. 4, 2, 17. E. 6, 4, 15. ἀθύμως ἔχοντες πρὸς τὸ μάχεσθαι. 7, 4, 24. μάλα ἀθύμως εἶχον ὁρῶντες τετρωμένον τὸν Ἀρχίδαμον. A. 3, 1, 3. ταῦτα ἐννοούμενοι, καὶ ἀθύμως ἔχοντες, *anxii, soliciti.* Sic 6, 4, 19. E. 1, 5, 12. Sed Ιερ. 8, 1. ἀθύμως ἔχειν πρὸς τὴν τυραννίδα, *timere in tyrannide.* Π. 2, 3, 3. κακὸν μηδὲν ποιήσουσι, οἱ δ᾽ ἀγαθοὶ ἀθύμως ἕξουσι, *indignantes erunt, non alacres ad laborem.* E. 4, 5, 4. ἀθύμως πρὸς τὸ δεῖπνον ἔχοντες, *qui malis pressi cibum capere neque poterant, neque volebant.* 6, 2, 10. ἀθύμως ἔχοντες συνεξῆλθον, *indignantes et inuiti.* 6, 3, 9. παντελῶς ἀθύμως ἔχοντες, *irati.* Απ. 2, 6, 18. πάνυ ἀθύμως ἔχω πρὸς τὴν τῶν φίλων κτῆσιν, *despero.*

ἄθυτος. Phauorinus: ἄθυτος καὶ ἐνεργητικῶς, ὁ μὴ θύσας. Ξενοφῶν· ἄθυτος ἀπῆλθεν. Quae verba extant E. 3, 2, 16.

ἀθωράκιστος, *non loricatus.* Π. 4, 2, 15.

Αἴας, *Aiax,* np. Telamonius. Σ. 4, 6. ὅμοιος Ἀχιλλεῖ, ἢ Αἴαντι, ἢ Νέστορι.

Αἰ-

Αἰγαῖος πόντος, *mare Aegeum.* O. 20, 27.

Αἰγείρουσα, inquit Steph. Byz. πόλις τῆς Μεγαρίδος. Vbi Berkelius dicit: „Sic et Xenophon Ελ. 5." Sed videtur ille, cum haec fcriberet, in mente habuisse Αἰγόσθενα.

αἰγιαλὸς, *litus.* A. 6, 4, 1. 2. 5. E. 2, 1, 16. 2, 4, 5.

Αἰγιεῖς, *Aegienses.* E. 4, 8, 5. liberi ab imperio Persarum. Sed Morus legendum putat Αἰγαιεῖς, vt intelligantur incolae oppidi Aeolidis, cui nomen erat Αἰγαί. Schneiderus Αἰγαί recepit.

Αἰγιναῖον τριώβολον, v. τριώβολον.

Αἴγινα, *Aegina*, vna ex Cycladibus, cuius incolae vocantur Αἰγινῆται. E. 2, 2, 2. crudeliter tractantur ab Athenienfibus. §. 5. a Lyfandro vrbem recipiunt. 5, 1, 1 — 12. vexant Atticam, vnde bellum oritur. Cf. §. 20. 21. 26. Saepe ex Aegina vexantur Athenienses E. 5, 4, 61. 6, 2, 1.

Αἰγόσθενα, *Aegosthena.* v. Steph. Byz. Paufanias 1, p. 107. dicit, fuiffe oppidum in montuofa agri Megarici parte. Sed fcribitur apud eum Αἰγίσθαινα et Αἰγισθένοις. E. 5, 4, 18. ἐν Αἰγοσθένοις τῆς Μεγαρικῆς. 6, 4, 26.

Αἰγὸς ποταμοὶ, *Aegospotami, Aegos flumen* (v. Bofii index in Cornel. Nep.), πόλις ἐν Ἑλλησπόντῳ, auctore Steph. Byz. i. e. vrbs Cherfonefi Thraciae, vbi Athenienfes pugna nauali victi funt. E. 2, 1, 13. 14.

Αἰγύπτιοι, *Aegyptii.* Π. 6, 2, 5. funt in Affyriorum exercitu. Defcribuntur ibi eorum arma. Cf. 6, 3, 8. 9. 6, 4, 5. p. 392. 7, 1, 17. A. 1, 8, 6. et infra ἀσπίς. Π. 7, 1, 15 — 22. fortes in pugna tandem Cyro fe tradunt, deprecantur bellum cum Croefo, accipiunt a Cyro in Afia tres vrbes, quae dicuntur πόλεις Αἰγυπτίων. 1, 1, 4. parent Cyro. A. 1, 8, 6. funt in Artaxerxis exercitu. 2, 1, 11. 2, 5, 12. Artaxerxes iis iratus eft, cui Graeci Cyriani promittunt contra eos auxilia. Sed ὁ Αἰγύπτιος eft *rex Aegyptiorum.* Π. 8, 8, 3. τῷ Αἰγυπτίῳ Leomithres Perfa obfides dare cogitur. All. τῶν Αἰγυπτίων, np. βασιλεῖ. Sed illud vfitatum eft cum in aliis multis, v. c. ὁ Ἀσσύριος etc. tum in hoc. Certe fic eft Αγ. 2, 28 — 30. rex

rex Aegypti (Tachus f. Thacus) Perfis bellum illaturus vtitur auxiliis Lacedaemoniorum et Agefilai. Sed cum relictus a fuis effet, oritur diffidium, et duo fiunt reges, (Nectanebus et Mendefius.) Nectanebi partes fequitur Agefilaus, eumque in regno conftituit.

Αἴγυπτος, *Aegyptus*. Π. 8, 6, 10. a Cyro fubigitur. 8, 8, 1. conftituit fines regni Cyri occidentem verfus. Αϑ. 2, 7. deliciae inde Athenas veniunt. Επ. 1, 8. Αἰγύπτου, i. e. *Aegyptiorum*, et Pythagorae philofophia reprehenditur.

αἰδεῖσθαι, ¶ 1) *verecundum effe*. E Cyri fententia Π. 8, 1, 11. αἰδούμενοι funt οἱ τὰ ἐν τῷ φανερῷ αἰσχρὰ φεύγοντες, fed σώφρονες, οἱ τὰ ἐν τῷ ἀφανεῖ. Vnde §. 10. γυναῖκας — αἰδουμένας. Σ. 9, 4. Ἀριάδνη αἰδουμένη ἐῴκει, np. quia nolebat amplectentem amplecti. Sic ad caftitatem pertinet 8, 27. ἐγκρατῆ καὶ αἰδούμενον τὸν ἐρώμενον ποιῆσαι. Oppon. ἀναισχυντία. Λ. 1, 5. αἰδεῖσθαι μὲν εἰσιόντα in thalamum ὀφθῆναι, αἰδεῖσθαι δὲ ἐξιόντα. 3, 5. τὸ αἰδεῖσθαι, *modeftiam* in adolefcentibus. ¶ 2) *revereri*. c. acc. Π. 8, 1, 9. Κῦρος πάντας οὕτως αἰδούμενος, ὡς μήτ' εἰπεῖν, μήτε ποιῆσαι μηδὲν αἰσχρόν. §. 10. μὴ γὰρ ὅτι ἄρχοντα, ἀλλὰ καὶ οὓς οὐ φοβοῦνται, μᾶλλον τοὺς αἰδουμένους αἰδοῦνται τῶν ἀναιδῶν οἱ ἄνθρωποι, *reuerentur*. Et fic eft faepe c. acc. vt Π. 1, 6, 19. p. 77. 8, 7, 3. p. 549. μετὰ θεοὺς καὶ ἀνθρώπων πᾶν γένος αἰδεῖσθε. Ε. 2, 4, 3. αἰδούμενοι καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους. Α. 3, 2, 3. οὐδὲ Δία Ξένιον ᾐδέσθη. — Κῦρον τὸν τεθνηκότα αἰδεσθεὶς quafi deum. Λ. 2, 11. αἰδοῦνται — τοὺς ἄρχοντας. Π. 1, 5, 1. αἰδούμενος τοὺς πρεσβυτέρους. Απ. 3, 5, 15. τοὺς πρεσβυτέρους αἰδέσονται. 3, 7, 5. οὔτε τοὺς φρονιμωτάτους αἰδούμενος, οὔτε τοὺς ἰσχυροτάτους φοβούμενος. ¶ 3) *erubefcere*, *pudore affici*. Αγ. 5, 2. εὐνὴν εἰ μὴ φαυλοτάτην ἔχοι, αἰδούμενος οὐκ ἄδηλος ἦν. ¶ 4) *vereri*. c. inf. Σ. 8, 33. τούτους — μάλιστα αἰδεῖσθαι ἀλλήλους ἀπολείπειν. §. 35.

αἰδημόνως, *verecunde*. Σ. 4. 58. αἰδημόνως καὶ θρασέως φθέγγεσθαι.

αἰδήμων, *verecundus*, *modeftus*. Λ. 2, 11. διέπραξε αἰδημονεστέρους εἶναι τοὺς παῖδας. 3, 1. εὐ-

τει-

πειθέστεροι καὶ αἰδημονέστεροι ἄνδρες. §. 6. adolescentes αἰδημονεστέρους αὐτῶν τῶν παρθένων. Σ. 4. 15. αἰδημονεστέρους καὶ ἐγκρατεστέρους in amore. Sic 8, 16. ἤθει αἰδήμονι. In var. lect. est αἰδημονέστατος pro εὐμαθέστατος. v. εὐμαθής.

ἀΐδιος, aeternus. Π. 7, 5, 26. p. 454. νόμος ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις ἀΐδιός ἐστι, est consuetudine gentium perpetua lex recepta. Πο. 1, 4. ἀΐδια ἀγαθὰ ἔχει ἡ γῆ. Intelligitur marmor. Oppon. τοῖς ἐπ' ἐνιαυτὸν θάλλουσί τε καὶ γηράσκουσι. Αγ. 11, 16. ἀΐδιος οἴκησις est sepulcrum. v. Wesseling. ad Diodor. Sic. 1, 51.

αἰδοῖα, pudenda. Α. 4, 3, 9. Ιπ. 11, 3. 12, 4.

αἰδώς, verecundia, pudor. Π. 8, 1, 11. docetur, quomodo differat a σωφροσύνῃ. Απ. 2, 1, 22. Ἀρετὴ habet ὄμματα αἰδοῖ, τὸ δὲ σχῆμα σωφροσύνῃ κεκοσμημένα. Σ. 1, 8. τὸ κάλλος — ἦν μετ' αἰδοῦς καὶ σωφροσύνης κέκτηταί τις. Π. 3, 3, 24. αἰδοῦς ἐμπλῆσαι τὰς ψυχάς, ἢ ἀπὸ τῶν αἰσχρῶν κωλῦσαι. 8, 1, 9. αἰδοῦς πάντας ἐμπιπλάναι. Σ. 4. 4. αἰδοῦς ἐνεπίμπλατο, ὥστε ἐρυθραίνεσθαι, ὁπότε συντυγχάνοι τοῖς πρεσβυτέροις. 1, 6, 10. ὑπὸ τῶν ἄλλων αἰδοῦς τεύξῃ, magni aestimaberis, reliqui te reuerebuntur. Α. 2, 6, 10. αἰδῶ ἑαυτοῦ τοῖς στρατιώταις ἐμποιῆσαι, reuerentiam, Λ. 2, 2. ὥστε πολλὴν αἰδῶ — συμπαρεῖναι. 5, 5. οἱ ἥλικες ἀλλήλοις σύνεισι· μεθ' ὧνπερ καὶ ἐλαχίστη αἰδὼς παραγίγνεται. Π. 8, 1, 11. πολλὴν αἰδῶ καὶ εὐκοσμίαν πρὸς ἀλλήλους. Απ. 3, 7, 5. αἰδῶ καὶ φόβον ἔμφυτα ἀνθρώποις. De his duobus iunctis disputat quaedam Eustathius ad Il. α, p. 111. ¶ 2) Σ. 8, 35. οἱ Λακεδαιμόνιοι θεὰν οὐ τὴν Ἀναίδειαν, ἀλλὰ τὴν Αἰδῶ νομίζουσι.

αἰεί, v. ἀεί.

Αἰήτης, Aeetes, Aeeta. Α. 5, 6, 22. Αἰήτου υἱὸς (all. υἱιδοῦς) ἐτύγχανε βασιλεύων αὐτῶν, np. τῶν Φασιανῶν. Nomen huic Aeetae filio erat Teribazus. v. Α. 7, 8, 14.

αἴθειν (poet.), igni vastare. Suid: αἴθειν καίειν. et laudat locum Α. 4, 7, 15. αἴθειν καὶ φθείρειν τὴν χώραν. 6, 3, 12. ἕκαιον ὥστε πᾶσα ἡ χώρα αἴθεσθαι ἐδόκει. All. καίεσθαι. Metaphorice Π. 5, 1, 8. τὸ πῦρ τοὺς ἁπτομένους καίει, οἱ καλοὶ καὶ τοὺς ἄποθεν θεωμένους ὑφάπτου-

ἅπτουσι, ὥστε αἴθεσθαι τῷ ἔρωτι, *ita vt vrantur, flagrent.*

Αἰθὴρ, K. 7, 5. nomen cani imponendum.

Αἰθιοπία, *Aethiopia.* Π. 8, 6, 10. 8, 8, 1. facit fines regni Cyri ad meridiem.

αἰθρία, ¶ 1) *coelum serenum.* E. 1, 1, 11. αἰθρίας γενομένης, καὶ τοῦ ἡλίου ἐκλάμψαντος. 7, 1, 21. ἐξ αἰθρίας ἀστραπὰς καὶ βροντὰς φανῆναι. Scil. coelo sereno tonitrua et fulmina putabantur inprimis diuina et auguria. ¶ 2) ὑπὸ τῆς αἰθρίας, *sub dio.* Hesych: αἴθριος· ὑπὸ τὸν ἀέρα. Suid: αἰθρία· ἔξω ὑπὸ τὸν ἀέρα. λέγεται δὲ καὶ ὕπαιθρον, καὶ ἡ εὐδία. Ξενοφῶν· οἱ δὲ τὰς οἰκίας ἐμπρήσαντες δίκην ἔδοσαν ὑπὸ τῆς αἰθρίας κακῶς σκηνοῦντες. Locus est A. 4, 4, 9. vbi tamen Codd. Parif. et Eton. habent ὑπὸ ἀτασθαλίας, *ob stultam petulantiam.* Cf. ὕπαιθρον.

αἰκίζεσθαι, *contumeliose tractare,* inprimis verberibus. Suid: αἰκίζει· κακοῖ, τύπτει, καθυβρίζει. A. 3, 1, 12. ἡμᾶς τὰ αἴσχιστα (all. ἔσχατα) αἰκισάμενος. 3, 4, 3. τοὺς ἀποθανόντας ᾐκίσαντο. Vertunt *foede mutilarunt.* Passiue A. 2, 6, 16. αἰκισθεὶς ἐνιαυτὸν ὡς πονηρὸς τελευτῆς τυχεῖν. Eleganter O. 1, 23. prauae cupiditates dicuntur vt δέσποιναι αἰκιζόμεναι τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὰς ψυχὰς, καὶ τοὺς οἴκους, *foede corrumpentes.*

Αἰλυζία, *Aelyzia;* vrbs Acarnaniae. E. 5, 4, 65. 66. Sed in Steph. Byz. scribitur Ἀλύζεια, atque ita malebat Leunclauius. Cf. Palmer. Graec. antiq. 3, 12. In Strabone est Ἀλυζία, et sic edidit Schneiderus.

αἷμα, *sanguis.* v. ἀποπήγνυσθαι, ῥεῖν, ῥεῦμα, ῥύειν, σχεῖν.

αἱματοῦν, *cruentare.* Π. 1, 4, 10. ἀκόντια — ᾑματωμένα.

Αἰνέας, *Aeneas,* ὁ Στυμφάλιος. A. 4, 7, 9. λοχαγός. 7, 3, 1. στρατηγὸς τῶν Ἀρκάδων.

Αἰνειᾶνες, v. Αἰνιᾶνες.

Αἰνείας, *Aeneas,* Troianus. K. 1, 2. et 15. est in Chironis discipulis, pius etc.

Αἰνησίας, *Aenesias.* E. 2, 3, 7. Ephorus, sub quo coepit bellum Peloponnesiacum.

Αἰνιᾶνες, *Aenianes,* populi Thessaliae. Dauisius ad Maxim. Tyr. diss. 28, 4. dicit, scribendum esse

Αἰνειᾶ.

Αἰνιᾶνες. A. 6, 1, 4. (vbi MS. Par. Αἰνιᾶνες) saltant καρπαίαν. 1, 2, 6. sunt in Cyri exercitu. Αγ. 2, 6. (vbi in nonnullis est Αἰνιᾶνας, quam scripturam repudiat Zeunius) et E. 4, 3, 8. stant a Thebanis contra Lacedaemonios. Cf. Αγ. 2, 24. vbi rursus nonnulli legunt Αἰνιάνων. E. 3, 5, 6. sunt inter auxilia Lacedaemoniorum contra Thebanos.

αἰνίττεσθαι, v. ἀναιρεῖσθαι nr. 1.

αἴξ, *caper* et *capra*. A. 3, 5, 6. πρόβατα καὶ αἶγας καὶ βόας. 4, 4, 1. 4, 5, 19. 4, 6, 13. E. 6, 4, 29. Απ. 3, 11, 5. 4, 3, 10. Ιπ. 1, 4. τὰ ἀνώτερα τῶν ὀπλῶν ὀστᾶ ἄγαν ὀρθὰ, ὥσπερ αἰγός. K. 11, 4. αἴξ est esca feris maioribus.

Αἰολεῖς, *Aeoles*. Π. 6, 2, 5. Αἰολέας habet rex Assyriorum in auxiliis. Αγ. 1, 14. et E. 3, 4, 11. Ἀγησίλαος ἐπέστειλε Αἰολεῦσι καὶ — πέμπειν συστρατευσομένους. Αγ. 2, 11. et E. 4, 3, 10. multi sunt cum Agesilao in proelio apud Coroneam.

Αἰολίς, *Aeolis*. Π. 8, 6, 3. cum Phrygia Hellesponti paret vni satrapae. Cf. A. 5, 6, 12. Sed E. 3, 1, 3. Dercyllidas nonnullas eius ciuitates (vtpote Graecas) libertati reddit. §. 8. eius partem habet Pharnabazus, huiusque satrapae, Zenis et Mania. 3, 2, 2. 11. Pharnabazus Aeolidis vrbes sibi a Dercyllida ereptas timet. 4, 8, 33. Anaxibius quasdam eius ciuitates Pharnabazo eripit.

αἴρειν. ¶ 1) *tollere, attollere*. Ιπ. 6, 7. τὴν κορυφαίαν αἰρέτω, np. supra equi collum et caput. 10, 4. αἴρει τὸν αὐχένα ἀνωτάτω. §. 8. ὀβέλισκον, ὁπόθεν ἄν τις λάβῃ, ὅλον αἴρει. §. 12. 11, 2. ἵππος αἴρει τὸ σῶμα. §. 3. Ιπρ. 1, 3. αἴρειν simpliciter positum exponit Leuncl. *attollere se* f. *corpus*. Sed all. melius legunt αἱρεῖν. v. αἱρεῖν nr. 2. Ιπ. 10, 15. equus αἴρει ἀνωτέρω τὰ σκέλη. Scilicet anteriores pedes equus dicitur αἴρειν, posteriores προσάγεσθαι. v. Poll. 1, 216. et αἴρεσθαι. Vnde Ιπ. 7, 12. τὸ ἀριστερὸν μέλλων αἴρειν, videbatur supplendum esse σκέλος. Sed Aem. Portus intelligit μέρος, np. τοῦ σώματος Leuncl. vertit *sumere*, quasi legerit αἱρεῖν, quod coniicit etiam Zeunius. Requiritur h. l. aliquid, quo idem

idem significetur, quod est §. 11. ἀπὸ τῶν ἀριστερῶν ἄρχεσθαι, np. in currendo. Ιπ. 12, 7. αἱρομένης τῆς δεξιᾶς. Cf. χείρ. ¶ 2) *attollere sese*. A. 1, 5, 3. στρουθὸς ταῖς πτέρυξιν ἄρασα. ¶ 3) αἴρειν σημεῖον, *signum dare*, s. *erigere*. np. sublato panno. Ita intelligit Morus, et laudat Schol. Thucyd. 1, 49. qui non nisi haec habet: σύμβολά τινα εἶχον παρὰ τὸν καιρὸν τῆς μάχης δεικνύμενα. καὶ ὅτε μὲν ἀνετείνετο τὰ σύμβολα, ἤρχοντο τῆς μάχης, ὅτε δὲ κατεσπῶντο, ἐπαύοντο. Π. 7, 1, 12. ᾖρε τοῖς κέρασι σημεῖον, μηκέτι πορεύεσθαι. Similiter E. 2, 1, 17. ἆραι ἀσπίδα κατὰ τὸν πλοῦν. v. ἀσπίς.

αἱρεῖν, ¶ 1) *capere*, *expugnare*. Thomas Mag. in v. ἐξεῖλε· τὸ εἷλεν, ἐπὶ πόλεως ἀεὶ καὶ χωρίων. Π. 7, 5, 18. ᾑρήκαμεν Βαβυλῶνα. §. 26. p. 454. τῶν ἑλόντων, np. τὴν πόλιν. E. 1, 1, 27. αἱροῦσι πόλεις. 4, 4, 19. τὰ τείχη — τὰς ναῦς καὶ τὰ νεώρια ᾕρηκε. 1, 5, 13. εἷλον Ἀκράγαντα λιμῷ. 2, 2, 14. 5, 4, 60. Dicitur etiam κατὰ κράτος αἱρεῖν πόλιν. v. κράτος et καρτεῖν. K. 1, 9. Ἡρακλῆς ἑλὼν Τροίαν. Αγ. 1, 32. et E. 3, 4, 24. αἱροῦσι καὶ τὸ στρατόπεδον αὐτῶν. 6, 2, 12. A. 4, 2, 9. τὸν λόφον αἱροῦσι. 4, 7, 8. αἱροῦσι τὸ χωρίον. §. 2. est ληψόμεθα. Sed interdum differunt inter se haec verba, vt E. 4, 5, 5. τεῖχος αἱρεῖ, καὶ τὰ ἐνόντα ἔλαβε. Passiuum raro sic legitur, A. 5, 4, 15. ἐν τῷ προτέρῳ αἱρεθέντι χωρίῳ. Vsitatius pro passiuo est ἁλῶναι, Π. 7, 5, 4. ὅπως ἂν τείχη ἕλοι — λιμῷ αὐτοὺς ἡγοῦμαι ἁλῶναι. A. 3, 4, 5. ταύτην πόλιν οὐκ ἐδύνατο ἑλεῖν — καὶ οὕτως ἑάλω. Cf. §. 6. E. 4, 5, 19. ¶ 2) *persequendo* vel *telis assequi*. Π. 1, 4, 21. ἐδίωκον — ᾕρουν τινὰς αὐτῶν. §. 24. ᾕρουν πολλοὺς ἀνὰ κράτος. 4, 1, 6. 4, 3, 4. p. 232. τὸ φεῦγον αἱρεῖν. A. 1, 4, 8. 1, 6, 2. 7, 3, 13. E. 4. 4, 16. διώξαντες — ἑλόντες — ἀπέκτειναν τινας. 4, 5, 15. ἐδίωκον, ᾕρουν τε οὐδένα ἐξ ἀκοντίου βολῆς. Ιππ. 5, 1. ἐκ πόσου ἂν ἵππος πεζὸν ἕλοι. Vnde Ιππ. 1, 3. vbi Wells. e coniectura Leuncl. edidit: ἵπποι οὔτε αἱρεῖν, οὔτε ἀποφεύγειν δύναιντο, recte Taylor ad Lys. p. 29. defendit veterem lectionem αἱρεῖν. ¶ 3) Est venaticum, et significat plerumque *cursu capere* s. *assequi*, sed etiam *interficere*, *deiicere*.

Αἰνιᾶνες. A. 6, 1, 4. (vbi MS. Par. Αἰνειᾶνες) ſaltant καρπαίαν. 1, 2, 6. ſunt in Cyri exercitu. Aγ. 2, 6. (vbi in nonnullis eſt Αἰνειᾶνας, quam ſcripturam repudiat Zeunius) et E. 4, 3, 8. ſtant a Thebanis contra Lacedaemonios. Cf. Aγ. 2, 24. vbi rurſus nonnulli legunt Αἰνειάνων. E. 3, 5, 6. ſunt inter auxilia Lacedaemoniorum contra Thebanos.

αἰνίττεσθαι, v. ἀναιρεῖσθαι nr. 1.

αἴξ, *caper* et *capra*. A. 3, 5, 6. πρόβατα καὶ αἶγας καὶ βοῦς. 4, 4, 1. 4, 5, 19. 4, 6, 13. E. 6, 4, 29. Aπ. 3, 11, 5. 4, 3, 10. Iπ. 1, 4. τὰ ἀνώτερα τῶν ὁπλῶν ὀστᾶ ἄγχυ ὀρθὰ, ὥσπερ αἰγός. K. 11, 4. αἴξ eſt eſca feris maioribus.

Αἰολεῖς, *Aeoles*. Π. 6, 2, 5. Αἰολέας habet rex Aſſyriorum in auxiliis. Aγ. 1, 14. et E. 3, 4, 11. Ἀγησίλαος ἐπέστειλε Αἰολεῦσι καὶ — πέμπειν συστρατευσομένους. Aγ. 2, 11. et E. 4, 3, 10. multi ſunt cum Ageſilao in proelio apud Coroneam.

Αἰολὶς, *Aeolis*. Π. 8, 6, 3. cum Phrygia Helleſponti paret vni ſatrapae. Cf. A. 5, 6, 12. Sed E. 3, 1, 3. Dercyllidas nonnullas eius ciuitates (vtpote Graecas) libertati reddit. §. 8. eius partem habet Pharnabazus, huiusque ſatrapae, Zenis et Mania. 3, 2, 2. 11. Pharnabazus Aeolidis vrbes ſibi a Dercyllida ereptas timet. 4, 8, 33. Anaxibius quasdam eius ciuitates Pharnabazo eripit.

αἴρειν. ¶ 1) *tollere*, *attollere*. Iπ. 6, 7. τὴν κορυφαίαν αἰρέται, np. ſupra equi collum et caput. 10, 4. αἴρει τὸν αὐχένα ἀνωτάτω. §. 8. ὀβέλισκον, ὁπόθεν ἄν τις λάβῃ, ὅλον αἴρει. §. 12. 11, 2. ἵππος αἴρει τὸ σῶμα. §. 3. Iππ. 1, 3. αἴρειν ſimpliciter poſitum exponit Leuncl. *attollere ſe ſ. corpus*. Sed all. melius legunt αἱρεῖν. v. αἱρεῖν nr. 2. Iπ. 10, 15. equus αἴρει ἀνωτέρω τὰ σκέλη. Scilicet anteriores pedes equus dicitur αἴρειν, poſteriores προσάγεσθαι. v. Poll. 1, 216. et αἴρεσθαι. Vnde Iπ. 7, 12. τὸ ἀριστερὸν μέλλων αἴρειν, videbatur ſupplendum eſſe σκέλος. Sed Aem. Portus intelligit μέρος, np. τοῦ σώματος Leuncl. vertit *ſumere*, quaſi legerit αἱρεῖν, quod coniicit etiam Zeunius. Requiritur h. l. aliquid, quo idem

idem significetur, quod est §. 11. ἀπὸ τῶν ἀριστερῶν ἄρχεσθαι, np. in currendo. Iπ. 12, 7. αἱρομένης τῆς δεξιᾶς. Cf. χείρ. ¶ 2) attollere sese. A. 1, 5, 3. στρουθὸς ταῖς πτέρυξιν ἄρασα. ¶ 3) αἴρειν σημεῖον, signum dare, s. erigere, np. sublato panno. Ita intelligit Morus, et laudat Schol. Thucyd. 1, 49. qui non nisi haec habet: σύμβολά τινα εἶχον παρὰ τὸν καιρὸν τῆς μάχης δεικνύμενα. καὶ ὅτε μὲν ἀνετείνετο τὰ σύμβολα, ἤρχοντο τῆς μάχης, ὅτε δὲ κατεσπῶντο, ἐπαύοντο. Π. 7, 1, 12. ἦρε τοῖς κέρασι σημεῖον, μηκέτι πορεύεσθαι. Similiter E. 2, 1, 17. ἆραι ἀσπίδα κατὰ τὸν πλοῦν. v. ἀσπίς.

αἱρεῖν, ¶ 1) capere, expugnare. Thomas Mag. in v. ἐξεῖλε· τὸ εἷλεν, ἐπὶ πόλεως ἀεὶ καὶ χωρίων. Π. 7, 5, 18. ᾑρήκαμεν Βαβυλῶνα. §. 26. p. 454. τῶν ἑλόντων, np. τὴν πόλιν. E. 1, 1, 27. αἱροῦσι πόλεις. 4, 4, 19. τὰ τείχη — τὰς ναῦς καὶ τὰ νεώρια ᾕρηκε. 1, 5, 13. εἷλον Ἀπράγαντα λιμῷ. 2, 2, 14. 5, 4, 60. Dicitur etiam κατὰ κράτος αἱρεῖν πόλιν. v. κράτος et κρατεῖν. K. 1, 9. Ἡρακλῆς ἑλὼν Τροίαν. Aγ. 1, 32. et E. 3, 4, 24. αἱροῦσι καὶ τὸ στρατόπεδον αὐτῶν. 6, 2, 12. A. 4, 2, 9. τὸν λόφον αἱροῦσι. 4, 7, 8. αἱροῦσι τὸ χωρίον. §. 2. est ληψόμεθα. Sed interdum differunt inter se haec verba, vt E. 4, 5, 5. τεῖχος αἱρεῖ, καὶ τὰ ἐνόντα ἔλαβε. Passiuum raro sic legitur, A. 5, 4, 15. ἐν τῷ προτέρῳ αἱρεθέντι χωρίῳ. Vsitatius pro passiuo est ἁλῶναι, Π. 7, 5, 4. ὅπως ἂν τείχη ἕλοι — λιμῷ αὐτοὺς ἡγοῦμαι ἁλῶναι. A. 3, 4, 5. ταύτην πόλιν οὐκ ἐδύνατο ἑλεῖν — καὶ οὕτως ἑάλω. Cf. §. 6. E. 4, 5, 19. ¶ 2) persequendo vel telis assequi. Π. 1, 4, 21. ἐδίωκον — ᾕρουν τινὰς αὐτῶν. §. 24. ᾕρουν πολλοὺς ἀνὰ κράτος. 4, 1, 6. 4, 3, 4. p. 232. τὸ φεῦγον αἱρεῖν. A. 1, 4, 8. 1, 6, 2. 7, 3, 13. E. 4, 4, 16. διώξαντες — ἑλόντες — ἀπέκτειναν τινας. 4, 5, 15. ἐδίωκον, ᾕρουν τε οὐδένα ἐξ ἀκοντίου βολῆς. Iπ. 5, 1. ἐκ πόσου ἂν ἵππος πεζὸν ἕλοι. Vnde Iπ. 1, 3. vbi Wels. e coniectura Leuncl. edidit: ἵπποι οὔτε αἱρεῖν, οὔτε ἀποφεύγειν δύναιντο, recte Taylor ad Lys. p. 29. defendit veterem lectionem αἱρεῖν. ¶ 3) Est venaticum, et significat plerumque cursu capere s. assequi, sed etiam interficere, deiicere.

cere. Π. 1, 6, 19. p. 80. τὸν λαγὼ κατὰ πόδας αἱρεῖν. 2, 4, 15. ᾕρουν πολλοὺς καὶ σῦς καὶ ἐλάφους, *interficiebant*. K. 12, 2. αἱρεῖν τὰ θηρία. 6, 8. ἐστὶ θηρατικὸν, ἑλεῖν ταχύ. 7, 9. 9, 20. ἐὰν οὕτως ἕλῃ, *venator ceruum capit pedica*. Perperam vertunt passiue: *in potestatem venerit*. 11, 3. τοὺς αἱροῦντας, *venatores*. 13, 12. ἑλόντες, *vbi in potestatem redegerunt*. Cf. ἄγρα. ¶ 4) A venatione eleganter transfertur ad artem homines sibi conciliandi. Απ. 2, 3, 16. τὰ πονηρὰ ἀνθρώπια οὐκ ἂν ἄλλως μᾶλλον ἕλοις. Paulo ante est καταπραΰνειν. v. Ern. ad h. l. 2, 6, 9. ἄκοντα φίλον ἑλεῖν. Vbi sunt etiam plura verba e re venatica petita. 3, 11, 11. βίᾳ μὲν οὔτ' ἂν ἕλοις, οὔτε κατάσχοις φίλον. ¶ 5) *e medio tollere, perdere insidiis circumuentum*. Π. 5, 4, 16. p. 318. τῷ ἀνδρὶ μάχεσθαι - μηχανώμενος ἕως ἂν ἕλῃ τὸν βελτίονα. All. ἀπολέσῃ. Sed Steph. Leuncl. et Hutch. malunt ὡς ἀνέλῃ. Cf. nr. 8. ¶ 6) *debellare, vincere*. E 3, 5, 1. ἐλπίδας ἔχοντα αἱρήσειν βασιλέα. Ιπ. 5, 14. ἢ βίᾳ ἢ τέχνῃ αἱρεῖν τοὺς ἐναντίους.

¶ 7) *conuincere*. Απ. 1, 2, 49. παρανοίας ἑλόντι τὸν πατέρα. ¶ 8) Loci vexati: Πο. 6, 3. ἐπερωτᾶν oraculum, τίνας θεοὺς προσποιούμενοι — οὓς δ' ἂν ἕλοιεν θεοὺς, τούτοις καλλιερήσαντας. Vertitur *eligerent*, ηρ. dii interrogati. Steph. legi iubet ἀνέλοιεν. Male, iudice Zeunio. Sic Π. 7, 5, 6. εἰ διαφύγοι ὁ ποταμὸς, μὴ ἂν ἕλοι τοὺς πύργους. Leuncl. *euerteret*. Stephanus et Hutch. legunt μὴ ἀνέλοι, quod probat Zeunius. Cf. nr. 5. Legitur etiam ἑλόντων pro ἐλώντων. v. ἐλαύνειν nr. 3.

αἱρεῖσθαι, ¶ 1) *eligere*, regem, imperatorem, ducem etc. Π. 1, 5, 5. αἱροῦνται αὐτὸν ἄρχοντα τῆς στρατείας. 2, 4, 7. αἱρούμεθα αὐτὸν — δικαστήν. v. δικ. A. 6, 1, 11. ἕνα ἕλοιντο ἄρχοντα. §. 22. εἰ ἄλλον εἵλεσθε — ἐπεὶ ἐμὲ εἵλεσθε. E. 1, 7, 1. εἵλοντο Ἀδείμαντον (στρατηγόν). 6, 3. 4. ἡμᾶς στρατηγοὺς αἱρεῖται. 7, 4, 33. Απ. 1, 5, 1. et saepius. Ιπ. 2, 3. ἴσους ἐκ τῶν πρεσβυτάτων ἑλέσθαι. c. ἐπὶ et acc. E. 5, 1, 5. αἱροῦνται Εὔνομον ναύαρχον ἐπ' αὐτὰς (ναῦς). c. ἑαυτὸν, A 5, 7, 16. ὅστις δ' ἂν ἑαυτὸν ἕληται στρατηγὸν, *se obtrudit aliis*

aliis imperatorem. Passiuum passiue: Π. 5, 4, 10. ἄρχοντα ἕλεσθε — τρὶς τοῦ αἱρεθέντα. §. 11. τὸν ᾑρημένον. 6, 2, 7. p. 366. Κροῖσος ᾕρηται τοῖς πολεμίοις (all. τῶν πολεμίων) στρατηγός. 1, 5. 6. ᾑρέθη. Λ. 8, 4. τοὺς αἱρεθέντας magistratus. Ε. 1, 1, 18. ἑλέσθαι ἄρχοντας — οἱ ᾑρημένοι ἀντ᾽ ἐκείνων. 1, 4. 9. οἱ ᾑρημένοι στρατηγοί. 2, 2, 11. ᾑρέθη πρεσβευτής. 2, 3, 1. Απ. 3, 2, 3. βασιλεὺς αἱρεῖται — οἱ ἑλόμενοι αὐτὸν — στρατηγοὺς αἱροῦνται. 3, 1, 3. αἱρεθῆναι. Ex his iam patet, saepe dici absolute, ita vt e reliqua oratione supplendum sit ἄρχων etc. Sic Α. 5, 8, 1. Σοφαίνετος αἱρεθείς, all. addunt ἄρχων, all. εἰς τάδε. c. inf. Απ. 3, 2, 1. ἐντυχὼν στρατηγεῖν ᾑρημένῳ τῳ. 3, 3, 1. ὑπαρχεῖν τινι ᾑρημένῳ. Sic Α. 4, 8, 18. c. ἐπὶ et gen. Απ. 3, 3, 3. ἡ ἀρχή, ἐφ᾽ ἧς ᾕρησαι. c. ἐπὶ et dat. Π. 1, 2, 5. ἄρχοντες ἐφ᾽ ἑκάστῳ — εἰσὶ δώδεκα — ἐπὶ μὲν τοῖς παισὶν ἐκ τῶν γεραιτέρων ᾑρημένοι εἰσι. In nonnullis deest ᾑρημένοι. Aliquanto post sequitur: εἰσὶ δὲ καὶ τῶν γεραιτέρων προστάται ᾑρημένοι. Passiuum pro medio: Ε. 1, 4, 5. στρατηγὸν αὐτὸν ᾑρημένους. Caeterum cum vir virum legit, dicitur quidem alias προσελέσθαι, sed etiam ἑλέσθαι, Π. 1, 5, 7. extr. τοὺς ἄνδρας ἑλόμενοι καὶ ἀναλαβόντες. Λ. 2, 4. ἐπεὶ οἱ δεκάδαρχοι ἐπιστάτας ἕλοιντο. ¶ 2) *eligere in agendo, malle, praeferre.* Saepe c. inf. et μᾶλλον ἤ, v. c. Π. 4, 4, 2. πείθεσθαι αἱρήσονται μᾶλλον, ἢ μάχεσθαι. 8, 1, 9. Αγ. 1, 8. αἱρεῖσθαι ἐπιόντα μᾶλλον ἢ ὑπομένοντα μάχεσθαι. Paulo post est βούλεσθαι μᾶλλον. Λ. 14, 2. Ε. 3, 1, 7. Απ. 1, 6, 4. μᾶλλον ἀποθανεῖν ἂν ἑλέσθαι, ἢ ζῆν. 2, 6, 22. Απολ. 9. Κ. 12, 12. Interdum omittitur ἢ et alter infinitiuus, vt Απ. 1, 2, 16. ἑλέσθαι μᾶλλον τεθνάναι. Αγ. 3, 4. Λ. 9, 1. οἱ ἐκ τοῦ φοβεροῦ ἀποχωρεῖν αἱρούμενοι. Intell. μᾶλλον ἢ ἀποθνήσκειν. Interdum omittitur μᾶλλον, Αγ. 4, 5. ᾑρεῖτο μειονεκτεῖν ἢ πλέον ἔχειν. Sic c. acc. et inf. Αθ. 1, 1. εἵλοντο τοὺς πονηροὺς ἄμεινον πράττειν ἢ τοὺς χρηστούς. Nisi h. l. est *voluerunt, instituerunt,* vt ἢ pendeat a comparatiuo ἄμεινον. c. μᾶλλον ἢ et ὅπως, Α. 7, 7, 25. ἐνεκάλουν ἐμοὶ ὡς μᾶλλον ἑλοίμην, ὅπως τὰ σὰ καλῶς ἔχοι

ἔχοι ἢ τὰ ἑαυτῶν. All. ὡς μ. μέλει μοι. c. ἀντὶ, A. 1, 7, 3. τὴν ἐλευθερίαν ἑλοίμην ἂν ἀντὶ ὧν ἔχω πάντων. Ag. 2, 16. ἑλόμενος ἀντὶ τοῦ μέγιστος εἶναι, τὰ νόμιμα ἄρχειν. Απ. 2, 1, 13. ἑλέσθαι δουλεύειν ἀντὶ τοῦ πολεμεῖν. Σ. 4, 11. μὴ ἑλέσθαι τὴν βασιλέως ἀρχὴν ἀντὶ τοῦ καλὸς εἶναι. Sic passiue, Λ. 4, 4. τοῖς αἱρεθεῖσιν ἀνθ' αὐτῶν. c. nominibus, Απ. 4, 5, 6. τὸ χεῖρον ἀντὶ τοῦ βελτίονος αἱρεῖσθαι. Σ. 8, 32. De iis, qui partes eligunt et amicitiae aliorum praeferunt, Π. 8, 2, 6. αἱρεῖσθαι Κῦρον καὶ ἀντ' ἀδελφῶν, καὶ ἀντὶ πατέρων etc. A. 1, 7, 4. πολλοὺς τὰ παρ' ἐμοὶ αἱρήσεσθαι ἀντὶ τῶν οἴκοι, *patria relicta ciues mihi futuros*. 1, 9, 6. 7, 6, 12. Aθ. 3, 11. εἵλοντο Λακεδαιμονίους ἀντὶ Μεσσηνίων. E. 3, 1. 2. αἱ πόλεις Κῦρον ἀντὶ Τισσαφέρνους ᾑρημένοι ἦσαν. 7, 1, 12. 7, 3, 7. p. 476. c. πρὸ, Απ. 2, 5. 3. τὸν δὲ πρὸ δέκα μνῶν ἑλοίμην. §. 4. μνᾶν ἀνθ' ἑαυτοῦ μᾶλλον εἵλετο. Απολ. 20. στρατηγοὺς αἱρεῖσθε πρὸ πατέρων etc. c. ἐξὸν, Π. 7, 1, 20. τοῖς αἱρουμένοις ὑμᾶς σῶσαι, ἐξὸν ἀπολέσαι. A. 2, 6, 4. ἐξὸν εἰρήνην ἔχειν, αἱρεῖται πολεμεῖν, ἐξὸν ῥᾳθυμεῖν, βούλεται πονεῖν, ἐξὸν χρήματα ἔχειν, αἱρεῖται — μείω ταῦτα ποιεῖν. 5, 6, 2. ἐξ[...] τοῖς βαρβάροις φίλους εἶναι [...] τοὺς Ἕλληνας αἱρήσονται, *Graecorum potius par-tes sequentur*. c. οὐκ ἄλ-λος, vel c. οὐκ ἀλλά. A. 2, 6, 7. οὐκ ἄλλον ᾑροῦντο οἱ στρατιῶται, *nulli pa-rebant nisi Clearcho*. Ag. 2, 12. et E. 4, 3. 12. οὐ μέντοι τὰ ἀσφαλέστατα εἵλετο — ἀλλ' ἀντιμέτωπ[...] etc. Etiam simpliciter dictum est *eligere s. par-tes et amicitiam sequi*. A. 1, 3, 5. αἱρήσομαι ὑμᾶς, *Cyro relicto* — προ[...] τοὺς Ἕλληνας, τὴν τῶν βαρβάρων φιλίαν εἱλόμην. E. 4, 6, 4. Aθ. 3, 10. in re-publica τοὺς χείρους αἱρεῖ-ται — ᾑροῦντο τοὺς βελτ[ίστους] ᾑροῦντ' ἂν τοὺς ταὐτὰ γιγνώσκοντας. §. 11. τὰ π[...]σιν προσήκοντα αἱροῦνται — αἱρεῖσθαι τοὺς βελτίστους. Π. 7, 4, 5. τοὺς ἑλομένους τὰ σφέτερα, *qui se ipsi subiecissent*. Oppon. τοὺς ἐπιθυμήσαντας πολε-μεῖν. Huc pertinent e-iam formulae c. πόλεμον vel εἰρήνην, Π. 3, 2, 6. [...] πόλεμον αἱρῆσθε — ἢν [...] εἰρήνης δοκῆτε δεῖσθαι. E. 7, 4, 7. μετὰ τῶν βουλομένων ποιησόμενοι εἰρήνην, τοὺς δὲ πόλεμον αἱρησομένους. §. 2. 1. ἐρωτᾷ, πότερον εἰρήν[ην]

ὁ πόλεμον ἔχειν βούλεται. ὁ μέντοι — σπονδὰς εἵλετο. 5, 8. Cf. αἵρεσθαι nr. 5. Nam cum illo confunditur. Item c. variis aliis vel nominibus, vel verbis, vt Π. 1, 6, 19. p. 83. ἄνθρωποι αἱροῦνται πράξεις εἰκάζοντες. Non male vertitur *suscipere*. p. 84. τὸ ἄριστον αἱρεῖσθαι, *optimum in agendo eligere*. 8, 7, 3. p. 550. ταῦτα αἱρούμενοι ὀρθῶς ἂν βουλεύοισθε. A. 3, 4, 25. δίδωμί σοι ὁπότερον βούλει ἑλέσθαι, *optionem tibi do* — αἱρεῖται πορεύεσθαι. 5, 6, 5. οἱ ἄνδρες ᾕρηνται πορείαν. Αθ. 1, 1. εἵλοντο τοῦτον τρόπον τῆς πολιτείας — ταῦθ' ἑλόμενοι. Sed Απ. 4, 2, 29. οἱ μὴ εἰδότες ἃ ποιοῦσι, κακῶς δὲ αἱρούμενοι, poterat etiam τὸ κακὸν dici pro κακῶς. ¶ 3) Nominibus iunctum facit interdum elegantem periphrasin verbi, a quo nomen ductum est, vt Π. 8, 1, 13. οὔτε πρὶν ἱδρῶσαι δεῖπνον ᾕρεῖτο. Alias in eadem sententia est δειπνῆσαι. Scil. αἱρεῖσθαι proprie est *sibi capere, sibi sumere*. Similiter Ιερ. 6, 7. ποῖόν μέν τινα σῖτον ᾕρου, *num iucunde ac libenter cibum ceperis*. ¶ 4) *solere*. v. Graev. ad Lucian. soloecist. 3. Π. 1, 6, 19. p. 80. πρὸς οἷα χωρία φεύγειν αἱροῦνται, *fere* f. *potissimum fugerent*. 8, 1, 14. στολὴν εἵλετο Μηδικὴν φορεῖν. Vertunt *certo iudicio statuit*. ¶ 5) *velle*. Hesych; αἱρουμένοις· βουλομένοις. Π. 7, 5, 13. ὅσοι μένειν ᾕροῦντο παρ' αὐτῷ. Cf. nr. 2. ex Αθ. 1, 1. Vnde participium reddi potest *sua sponte*. Suid: ἑλόμενος· βουλόμενος. Ξενοφῶν· οἱ δὲ ἐπειθον (legendum est ἐπείθοντο) οὐχ ἑλόμενοι, ἀλλ' ὁρῶντες, ὅτι μόνος ἐφρόνει, οἷα δεῖ τὸν ἄρχοντα. Locus est A. 2, 2, 3. Sic 7, 6, 26. πορεύεσθαι, ὅποι ἂν θέλητε, all. habent ἕλησθε. Sed Zeunius 2, 2, 3. explicat: *quanquam ab ipsis non creatus erat vnus et summus dux*. ¶ 6. In var. lect. permutatur ἂν ἑλέσθαι c. ἀνελέσθαι. v. ἀναιρεῖσθαι nr. 4. Et Απ. 2, 6, 22. pro ἡδόμενοι all. habent ἑλόμενοι. Legitur etiam προσείλοντο pro εἵλοντο. v. προσαιρεῖσθαι nr. 3.

αἵρεσθαι, ¶ 1) *attollere se, erigere se*. Ιπ. 1, 12. ῥᾷον τὰ πρόσθεν (σκέλη) αἴρεται, — τὰ ὄπισθεν προσάγεται, *crura sua*. Cf. αἴρειν nr. 1. Ιπ. 11, 11. ἀνωτάτω αἰρόμενος τὸ σῶμα. Sic E. 5, 2, 5. ᾕρετο τὸ ὕδωρ

ἐῶρ ὑπὲρ τῶν θεμελίων, *superabat fundamenta.* ¶ 2) *tollere, attollere.* E. 4, 3, 14. τοὺς τετρωμένους ἐκέλευον τοὺς ὑπασπιστὰς ἀρχμένους ἀποφέρειν. Ιπ. 1, 14. ὅταν γάρ τι ἀπὸ τῆς γῆς ἄρασθαι βούλωνται. Deinceps eſt ſimpliciter αἴρεσθαι. ¶ 3) *ſublatum portare.* Απ. 3, 9, 7. οὕτως ἰσχυρὸς ὡς ἐπιχειρεῖν οἰκίας αἴρεσθαι. ¶ 4) *erigere.* v. ἱστός. ¶ 5) *ſuscipere.* Π. 1, 6, 19. p. 83. ἄρχσθαι πόλεμον πρὸς τούτους, *bellum mouere.* Απ. 4, 4, 14. πόλεμον πολλάκις ἀράμεναι αἱ πόλεις. Junt. et Brod. αἰρούμεναι. Similiter Π. 4, 2, 10. ἐὰν ὅπλα αἴρωνται, *ſi arma in vos conuertunt.* Sic dicitur ἀνταίρεσθαι.

αἱρέσιμος, *expugnabilis.* Π. 5, 2, 2. εἴ πη εἴη αἱρέσιμον τὸ τεῖχος.

αἵρεσις, *optio.* Π. 8, 3, 4. αἵρεσίν σοι δέδωκα.

αἱρετέος, ¶ 1) *eligendus.* Π. 3, 3, 9. p. 180. τὸ ἀσφαλέστατον ἦν ἂν αἱρετέον. ¶ 2) *ſuscipiendus.* Απ. 1, 1, 7. τὰ τοιαῦτα ἀνθρώπου γνώμῃ αἱρετέα ἐνόμιζεν εἶναι.

αἱρετὸς, ¶ 1) *electus.* A. 1, 3, 21. οἱ αἱρετοὶ, *delecti legati.* ¶ 2) *eligendus.* Π. 8, 2, 7. οἴεται ἕνα αἱρετὸν εἶναι βασιλεῖ ὀφθαλμόν. ¶ 3) Comparatiuus αἱρετώτερος, *optabilior, melior.* Π. 2, 1, 2. τὸ φεύγειν ἢ τὸ μένειν αἱρετώτερον. 3, 3, 24. p. 192. αἱρετώτερον μαχομένους ἀποθνήσκειν μᾶλλον, ἢ etc. Λ. 9, 1. κατεργάσασθαι — αἱρετώτερον εἶναι τὸν καλὸν θάνατον ἀντὶ τοῦ αἰσχροῦ βίου, *vt mallent, praeferrent.* Απολ. 1. ἑαυτῷ αἱρετώτερον εἶναι τοῦ βίου τὸν θάνατον.

αἰσθάνεσθαι, ¶ 1) *ſentire, ſenſibus percipere, animaduertere.* Π. 3, 2, 1. ἐπὰν αἴσθωνται, np. οἱ σκοποὶ, *ſi videant quid.* 7, 1, 5. αἰσθήσεσθε, np. θόρυβον, *audietis.* A. 1, 8, 16. τὸ στράτευμα αἰσθάνεσθαι dicitur, np. τὸ παραγγελλόμενον. Tribuitur canibus, Απ. 3, 11, 8. τῇ ὀσμῇ αἰσθανόμενοι (Π. 1, 6, 19. p. 80. eſt ſimpliciter τῇ ὀσμῇ) εὑρίσκουσιν αὐτούς. K. 5, 2. οὐ δύνανται αἰσθάνεσθαι. Sic ſaepe abſolute eſt in formula transitionis, v. c. A. 7, 2, 11. ἐπεὶ δὲ ᾔσθετο, προπέμπει. E. 3, 2, 4. it. participium, Αγ. 1, 30. E. 3, 4, 22. αἰσθόμενος δὲ — ἐκέλευσεν. 4, 5, 17. Saepiſſime iungitur c. ὡς vel ὅτι, vt Π. 1, 4, 9. ἢν αἴσθηται ὅτι ἑάλωκας, *ſi ei renunciatum fuerit.* A.

1, 10, 3. Απ. 4, 4, 10. 4, 8, 6. etc. c. nominatiuo participii, E. 7, 1, 3. αἰσθάνεσθε ἀπατώμενοι. Ιεϱ. 6, 1. αἰσθάνομαι στερόμενος αὐτῶν. Απολ. 6. c. gen. nominis, Π. 5, 3, 11. ᾐσθημένος τοῦ γεγενημένου. In margg. est τὸ γεγενημένον. 1, 4, 8. E. 4, 4. 4. ὡς τῆς κραυγῆς ᾔσθοντο. A. 1, 1, 8. τῆς ἐπιβουλῆς οὐκ ᾐσθάνετο. 6, 3, 7. ᾔσθηνται ἄλλου στρατεύματος. 7, 2, 10. ἐπειδὴ θορύβου τε ᾔσθετο καὶ σημαινόντων ἀλλήλοις. E. 4, 8, 19. ὀψὲ αἰσθέσθαι τῆς βοηθείας. Ιεϱ. 1, 7. οὐδ' ὅπως αἴσθοιτό τινος ἄλλου. Απ. 4, 3, 11. περὶ ὧν (i. e. περὶ ἐκείνων, ὧν) αἰσθανόμεθα, λογιζόμενοι. K. 12, 13. τῶν ἡδονῶν πλέον τῶν ἄλλων αἰσθανόμενοι, *sensum percipientes*. Oppon. ἀναισθήτως ἔχοντες. De odore e floribus, O. 4, 23. τῆς ὀσμῆς αἰσθόμενος. Margg. ἀγάμενος, quod fortasse natum est e verbis §. 21. Tribuitur canibus, K. 3, 3. αἱ ἄρινες ὀλιγάκις αἰσθάνονται τοῦ λαγῶ. c. gen. absoluto et ὅτι, Απ. 1, 4, 13. ἡ ψυχὴ -- ἐλθὼν τὰ μέγιστα συνταξάντων ᾔσθηται ὅτι εἰσί. MS. 2. τὸν θεὸν συντάξαντα — ἐστίν. Sic 4, 4, 13. οὐ γὰρ αἰσθάνομαί σου ὁποῖον νόμιμον λέγεις. Vbi tamen vertendum est *intelligo*. c. gen. particip. Π. 7, 1, 11. ἐπειδὰν αἰσθάνησθε ἐμοῦ ἐπιτιθεμένου. E. 4, 2, 12. οὐκ ᾐσθάνοντο προσιόντων τῶν πολεμίων. Απ. 1, 2, 31. οὔτε αὐτὸς Σωκράτους ἤκουσα, οὔτ' ἄλλου φάσκοντος ἀκηκοέναι ᾐσθόμην. 4, 3, 14. 4, 4, 11. c. acc. nominis, Ιεϱ. 10, 4. ἄν τι τούτων αἰσθάνωνται. Απ. 1, 4, 5. δι' ὧν αἰσθάνονται ἕκαστα, ὀφθαλμὸς etc. i. e. αἰσθητήρια. 1, 6, 4. τί χαλεπὸν ᾔσθησαι τοῦ ἐμοῦ βίου; etc. Sic in formula transitionis, E. 3, 2, 3. ἐπεὶ εὐθέως ᾔσθοντο τὸ πρᾶγμα. 2, 4, 7. ἐπεὶ ᾔσθοντο ταῦτα, ἐβοήθουν. 3, 2, 13. ὡς δὲ ταῦτα ᾔσθετο — εἶπε. Π. 7, 3, 6. Vsitatum etiam est ὡς ᾔσθετο τὸ γεγενημένον. v. γίγνεσθαι nr. 3. it. participium, E. 7, 2, 14. αἰσθόμενοι τὴν σπουδὴν τῶν Φλιασίων, ἡμιλλῶντο. 7, 3, 5. Σ. 4, 24. c. acc. absoluto et ὅτι, vel similibus particulis, A. 5, 7, 1. αἰσθόμενοι τοὺς βαρβάρους ὅποι ἴοιεν. Quare 1, 2, 21. ἐπεὶ ᾔσθετο τὸ Μένωνος στράτευμα ὅτι ἐν Κιλικίᾳ εἴη, praeferendum videtur alteri lectioni ᾔσθετο ὅτι τὸ M. στρ. ἐν K. εἴη. Π. 8, 6, 9. ᾐσθάνετο καὶ τὰ πάμ-

πάμπολυ ἀπέχοντα ὅπως ἔχοι, *nunciabatur ei per angaros.* c. acc. participii, Π. 1, 1, 2. ἀγέλην ᾐσθόμεθα (all. ᾐσθήμεθα) συστᾶσαν, *cognouimus, comperimus, vidimus.* 1, 3, 11. εἴ τινος αἴσθοιτο δεόμενον τὸν πάππον. 1, 4, 15. 1, 5, 1. 4. 1, 6, 8. οὓς αἰσθάνομαι — ἡγουμένους. 2, 4, 8. p. 131. §. 16. §. 17. p. 136. 5, 5, 2. ὡς ᾔσθετο (Zonaras ἔγνω) προσιόντα αὐτόν. 7, 1, 11. ὁπόταν αἴσθησθε ἡμᾶς ἐπιτιθεμένους. A. 7, 2, 4. E. 2, 3, 17. p. 91. 92. 3, 5, 12. 14. 4, 1, 10. 4, 2, 1. 4, 5, 1. 3. 5, 2, 22. Ιερ. 7, 10. Απ. 1, 6, 6. 2, 2, 1. 2, 3. 11. 3, 5, 23. ἐάν τι τοιοῦτον αἴσθῃ σεαυτὸν μὴ εἰδότα. ¶ 2) *e sensu perceptis iudicare.* v. Steph. ad Π. 1, 1, 5. ὅσα καὶ ἐπυθόμεθα καὶ ᾐσθῆσθαι περὶ Κύρου δοκοῦμεν, np. ex iis, quae legimus et audiuimus. Weisk. tamen non male h. l. explicat *meminisse.* Sic differunt Π. 5, 1, 9. ὁρῶν ὑπερκαλλῆ τὴν γυναῖκα, ἅμα δ' αἰσθόμενος τὴν καλοκἀγαθίαν αὐτῆς, ἅμα δ' αἰσθανόμενος, οὐκ ἀχάριστον οἶσαν. A. 2, 5, 2. p. 108. οὐδὲν δύναμαι σε αἰσθέσθαι πειρώμενον ἡμᾶς κακοποιεῖν, ἐγὼ δὲ σαφῶς οἶδα etc. O. 1, 16. ὁπόταν ὁρῶμέν τι[...] ἐπιστήμας μὲν ἔχοντας, α[...]σθανόμεθα δὲ αὐτοὺς τα[...]τα μὴ θέλοντας ποιε[...] Vnde participium pon[...]tur de eo, *qui iudican[...]di facultate est praedi[...]tus.* Απ. 4, 1, 1. τῷ σκ[...]πουμένῳ τοῦτο, καὶ εἰ [...] τρίως αἰσθανομένῳ, φανε[...]ρόν. ¶ 3) *diiudicare.* Απ. 4, 5, 6. τοὺς αἰσθανομέν[...] τῶν ἀγαθῶν τε καὶ κακ[...] ¶ 4) *intelligere.* Π. 1. [...] 5. αἰσθόμενος ὅτι βουλ[...]νος οὐ δύναιτο. A. 5, 7, 1[...] συνωμολόγησαν, ὡς ἐγὼ [...] αἰσθάνομαι. K. 12, 8. [...] τῶν τοιούτων εὐτυχοῦντ[...] ᾐσθάνοντο. Cf. Απ. 1. 4[...] 13. et 4, 4, 13. supra n[...] 1. ¶ 5) *recordari.* Π. 3, [...] 1, 8. ᾐσθημένος — σ[...]στήν τινα αὐτῷ συνο[...] ¶ 6) *comperisse, [...]* Π. 8, 4, 3. ταῦτα — [...] νῦν διαμένοντα αἰσθαν[...]θαι. E. 5, 2, 2. αἰσθ[...]σθαι ἔφασαν, ὡς ἐξέτ[...]πον. ¶ 7) In var. le[...] permutatur c. ἥδεσθαι. [...] ἥδ. nr. 1.

αἴσθησις, ¶ 1) *sensus.* [...] 1, 4, 5. τίς ἂν αἴσθησις [...] γλυκέων; ¶ 2) *significa[...]tio, indicium.* A. 4, [...] 10. νυκτὸς ὡς μὴ δύνασθ[...] ὁρᾶσθαι — ἀπελθεῖν τοσ[...]τον, ὡς μὴ αἴσθησιν πα[...]χειν. Pertinet inprimis [...] strepitum, vt E. 5, 1, [...]

Ιερ. 1, 6. τὰ ἐν τῷ ἐγρηγορέναι σαφεστέρας αἰσθήσεις παρέχεται. ¶ 3) *vestigium leporis*. K. 3, 5. κύνες — καταπατοῦσαι τὰς αἰσθήσεις. ¶ 4) *instrumentum sensus*. Απ. 1, 4, 6. ἀπενεγκεῖν — προσωτάτω ἀπὸ τῶν αἰσθήσεων. 4, 3, 11. τοὺς θεοὺς προσθεῖναι αἰσθήσεις ἁρμοττούσας πρὸς ἕκαστα.

αἴσιος, *faustus, boni ominis*. v. ἀετὸς, ἀστραπὴ, βροντὴ, οἰωνός.

Αἰσχίνης, *Aeschines*. ¶ 1) ὁ Ἀκαρνὰν, A. 4, 3, 17. 4, 8. 15. peltastarum Arcadum praefectus. ¶ 2) Atheniensis, E. 2, 3, 2. vnus e triginta tyrannis. §. 9. missus Lacedaemona de praesidiis vrbi mittendis. ¶ 3) Socraticus, ad quem data est Επ. 1. vbi laudatur.

αἶσχος, ¶ 1) *foeditas, deformitas*. Π. 2, 2, 16. πρόσωπον ὑπερβάλλον αἴσχει. ¶ 2) *turpitudo, probrum*. Ιερ. 8, 6. ἥκιστ' ἂν αἶσχος τοῦτο ὑπολογίζεται, np. turpiter amari a tyranno.

αἰσχροκέρδεια, *turpis lucri cupiditas*. Π. 8, 8, 9. ἀδικία τε καὶ αἰσχροκέρδεια. Αγ. 4, 5. E. 2, 3, 18. p. 98. προδιδόντες — δι' αἰσχροκέρδειαν. O. 14, 5. ἀλυσιτελῆ ποιῆσαι τοῖς ἀδικοῦσι τὴν αἰσχροκερδίαν. Margg. αἰσχροκέρδειαν, quod Zeun. et Gail. receperunt ob perpetuum Xenophontis vsum. K. 13, 16. κακοηθείας καὶ αἰσχροκερδείας.

αἰσχροκερδὴς, *turpis lucri cupidus*. Αγ. 11, 3. Oppon. δίκαιος.

αἰσχροκερδία, v. αἰσχροκέρδεια.

αἰσχρολογία, *obsceni sermones*. Pollux 2, 120. αἰσχρολογία, ὡς Ξενοφῶν. Λ. 5, 6. in conuiuiis Lacedaemoniorum ἥκιστα παροινίαν — αἰσχρουργίαν — αἰσχρολογίαν ἐγγίγνεσθαι. Cf. Coloss. 3, 8.

αἰσχρὸς, ¶ 1) *deformis*. Π. 2, 2, 17. Σ. 4, 19. τῶν Σειληνῶν αἴσχιστος. 5, 7. τῶν ὄνων αἴσχιον τὸ στόμα ἔχων. Λ. 5, 8. oppon. εὔσαρκος. Ιπ. 1, 17. opponuntur equi αἰσχροὶ et εὐχρόαστοι. K. 3, 2. κύνες αἰσχραὶ, sed §. 3. αἰσχραὶ ὁρᾶσθαι, vbi iungitur ἄμορφοι. ¶ 2) *turpis*. De actionibus et moribus, v. c. A. 2, 5, 3. τρόπος πρὸς θεῶν ἀσεβὴς, πρὸς ἀνθρώπων αἰσχρός. Alias τῷ ἀσεβεῖ opponitur sic ἄδικος. Π. 1, 2, 7. τὰ αἰσχρὰ, *scelera*. 8, 1, 9. μήτ' εἰπεῖν, μήτε ποιῆσαι μηδὲν αἰσχρόν. §. 6. οὔτε κακὸν, οὔτ' αἰσχρὸν πράττειν. §. 11. τὰ ἐν τῷ φανερῷ αἰσχρὰ φεύγειν.

γειν. 7, 1, 7. οὐδὲν κακὸν οὐδ᾽ αἰσχρὸν ἑκὼν προσήσομαι, np. in proelio. Sic de belli clade O. 21, 4. ἤν τι τῶν αἰσχρῶν συμβαίνῃ. §. 5. αἰσχυνόμενος αἰσχρόν τι ποιεῖν. Σ. 8, 33. Απ. 2, 7, 10. αἰσχρόν τι ἐργάσασθαι, *prostibulum esse.* Similiter fere Λ. 2, 15. Lycurgus αἴσχιστον θεὶς παιδὸς σώματος ὀρέγεσθαι. Π. 4, 2, 19. p. 223. αἰσχροὶ ſunt, *qui impotenter et inepto tempore conuiuantur.* Iungitur c. κακὸς, A. 5, 7, 7. κάκιστοι καὶ αἴσχιστοι ἄνδρες. Ιερ. 4, 10. κακόν τι καὶ αἰσχρόν τι μηχανώμενοι. K. 5, 34. Cf. paulo ante allata. it. c. πονηρὸς, Π. 1, 2, 3. πονηροῦ τινος ἔργου ἢ αἰσχροῦ ἐφίεσθαι. Απ. 3, 10, 5. καλά τε καὶ ἀγαθὰ ἤθη — αἰσχρά τε καὶ πονηρά. c. ἀνόσιος, E. 2, 4, 13. τῶν πάντων αἴσχιστον καὶ ἀνοσιώτατον πόλεμον. Opponitur fere καλὸς, v. c. Απ. 3, 2, 4. οὔτε κάλλιον τούτου — οὔτε αἴσχιον τοῦ ἐναντίου. Quare A. 7, 7, 13. οὔτε ἦν τι καλὸν οὔτε ἦν τι αἰσχρὸν ποιήσῃς melius videtur quam ſcriptura Cod. Eton. κακὸν ποιήσῃς. Cf. nr. 5. ¶ 3) αἰσχρόν ἐστι c. inf. A. 7, 6, 16. φίλῳ δ᾽ ὄντι ἐξαπατᾶν αἴσχιόν μοι δοκεῖ εἶναι ἢ ἐξαπατᾶσθαι. E. 1, 7, 10. p. 56. αἰσχρόν μοι ἐστιν περὶ πλείονος ποιεῖσθαι ἢ — Λ. 6, 2. αἰσχρόν ἐστι μὴ πληγὰς ἐμβάλλειν. . Απ. 4, 8, 9. τοῖς ἀδίκως ἐμὲ ἀποκτείνασι αἰσχρὸν ἂν εἴη τοῦτο. εἰ γὰρ τὸ ἀδικεῖν αἰσχρόν ἐστι, πῶς οὐκ αἰσχρὸν τὸ ἀδίκως ποιεῖν; ἐμοὶ δὲ τί αἰσχρὸν τὸ μὴ δύνασθαι. Sic particip. Π. 2, 2, 12. αἰσχρὸν ὂν ἀντιλέγειν. Saepe omittitur ἐστὶ, vt Π. 8, 7, 3. p. 546. τίνα δ᾽ αἴσχιον μὴ φιλεῖν ἢ τὸν ἀδελφόν; O. 7, 30. 15. 13. Omittitur item infinitiuus, Π. 7, 5, 26. p. 459. αἰσχρὸν δὲ πῶς οὐκ ἂν εἴη — εἰ οἰησόμεθα. Απολ. 26. οὐ γὰρ ἐμοὶ, ἀλλὰ τοῖς καταγνοῦσι τοῦτο αἰσχρόν ἐστι. ¶ 4) *indignus, contumeliosus.* Απ. 1, 5, 6. δουλεύειν δουλείαν οὐδεμιᾶς ἧττον αἰσχράν. A. 3, 1, 12. ἡμᾶς τὰ αἴσχιστα αἰκισάμενοι. All. ἔσχατα. ¶ 5) Refertur ad pulchritudinem, e qua rei praeſtantia colligatur. c. πρὸς, Απ. 3, 8, 6. 7. πρὸς πάλην αἰσχρὸν — πρὸς δρόμον αἰσχρόν. Eſt fere i. q. ἄχρηστον. Oppon. καλόν. K. 13, 11. σώματα πρὸς τὸν πόλεμον κάκιστα καὶ αἴσχιστα. Sic 7, 9. ἐὰν αἰσχίους ὦσι πρὸς τὸν δρόμον. Vbi tamen

Pr.

Fr. Portus ante πρὸς inferi velit καὶ οὐκ εὔψυχοι, quia praecedit καλὰς τὰ εἴδη καὶ εὐψύχους πρὸς τὸν δρόμον. Sed vnum duobus opponi recte poteſt. ¶ 6) Neutrum pro αἰσχρῶς. Απ. 1, 6, 13. τὴν ὥραν καὶ τὴν σοφίαν καλὸν — ἢ αἰσχρὸν διατίθεσθαι. v. Ern. ad h. l. et infra καλὸς nr. 3. Sed Schneiderus dicit, Atticum eſſe pro καλὴν et αἰσχράν.

αἰσχρουργία, *turpiter facta, flagitia.* Αγ. 9, 1. νομίζων αἰσχρουργίᾳ τὸ ἀσπάζεσθαι πρέπειν. Λ. 5, 6. v. αἰσχρολογία.

αἰσχρῶς, *turpiter.* Κ. 12, 4. σώζεσθαι μὴ αἰσχρῶς, καὶ ἑτέρους σώζειν.

Αἰσχύλος, *Aeſchylus.* Φλιάσιος. Σ. 4, 63. amatur a Socrate.

αἰσχύνειν, *deformem reddere.* Ιπ. 1, 12. κενεὼν μέγας ὢν αἰσχύνει τὸν ἵππον.

αἰσχύνεσθαι, ¶ 1) *erubeſcere, pudore affici.* Π. 1, 4, 26. εἰ βούλει με πάλιν ἰέναι ὡς σὲ ἡδέως καὶ μὴ αἰσχυνόμενον, *et ſine pudore.* Sed ἡδέως eſt ſuſpectum. §. 27. προσελθεῖν σοι βουλόμενος — ᾐσχυνόμην. c. εἰ μή, Ε. 3, 4, 9. εἰ μὴ ἐπισταίμην ἀντιτιμᾶν, αἰσχυνοίμην ἄν. Απ. 2, 10, 3. c. ἤν, Ο. 21, 4. αἰσχύνεσθαι ἤν τι αἰσχρὸν συμβαίνῃ. c. οἷος, Α. 1, 7, 4. αἰσχύνεσθαί μοι δοκῶ, οἵους γνώσεσθε ἀνθρώπους, *pudet me quod eos tales cognoſcetis.* c. acc. rei, Π. 8, 8, 9. ἢν ἐξ ἀδίκου ᾖ — οὐδὲν τοῦτο αἰσχύνονται, *huius rei eos non pudet.* Σ. 4, 15. ὧν μάλιστα δέονται, ταῦτ' αἰσχύνονται np. facere vel loqui. c. inf. Π. 5, 1, 10. τοῦτο αἰσχυνοίμην ἂν εἰπεῖν. Ε. 4, 1, 13. ᾐσχύνθη ἐντρυφῆσαι. Απ. 3, 1, 11. αἰσχυνεῖται — ἐνδεῖξαι σε ἀποπέμψασθαι. 3, 7, 5. αἰσχυνῇ λέγειν. Steph. et Schütz. αἰσχύνῃ. Ο. 4, 4. μὴ αἰσχυνθῶμεν — μιμήσασθαι. 21, 5. αἰσχυνομένους αἰσχρόν τι ποιεῖν. Σ. 8, 33. Λ. 9. 4. πᾶς ἂν αἰσχυνθείη τὸν κακὸν σύσκηνον παραλαβεῖν. Male h. l. Zeun. αἰσχύνεσθαι reddit *infamia notari.* Π. 3, 2, 7. αἰσχυνοίμεθ' ἂν μὴ ἀποδιδόναι. Quod Zeun. praefert alteri lectioni ἀποδιδόντες. Sed tamen ſaepe eſt c. nominatiuo participii pro inf. vt Π. 3, 3, 18. p. 186. ὑμᾶς παραινῶν — αἰσχυνοίμην ἄν, 4. 6, 2. extr. οὔτ' ἂν ζῶν ἔτι αἰσχυνοίμην, *neque pudet me diutius viuere.* Margg. ἐπαισχυνοίμην. 5, 1, 10. τοῦτο μὲν οὐκ αἰσχυ-

σχύνομαι λέγων — αἰσχυνοίμην ἀπολιπών. 7, 1, 8. 8, 2, 8. μηδενὶ οὕτως αἰσχυνθεὶς ἡττώμενος, ὡς φίλων θεραπείᾳ. A. 7, 6, 16. Aγ. 5, 3. Aπ. 2, 6, 39. c. dat. Π. 5, 3, 18. τῇ αἰτίᾳ οὔτε αἰσχύνεσθαι, οὔτε φοβεῖσθαι. Aπ. 2, 1, 31. τοῖς πεπραγμένοις αἰσχυνόμενοι. c. ἐπὶ et dat. E. 5, 4, 33. ἐπιμελεῖσθαι ὡς μήποτε ἐπὶ τῇ ὑμετέρᾳ φιλίᾳ αἰσχυνθῇς. Aπ. 2, 2, 9. ¶ 2) *reuereri, cauere ne quid praesente aliquo committas.* c. acc. perſ. Π. 1, 4, 22. ἐφείπετο, ἴσως καὶ αἰσχυνόμενος τὸν πατέρα. A. 2, 6, 10. ᾐσχύνετο μᾶλλον τοὺς στρατιώτας, ἢ οἱ ἀρχόμενοι αὐτόν. Antea eſt αἰδώς. E. 7, 1, 20. αἰσχυνόμενοι τοὺς παῖδας ob belli calamitates. Aπ. 3, 7, 6. πότερον τοὺς γναφεῖς ἢ τοὺς σκυτεῖς αἰσχυνῇ. Schütz. αἰσχύνῃ. Inprimis forma vſitata eſt A. 2, 5, 12. οὐκ αἰσχύνεσθε οὔτε θεοὺς οὔτε ἀνθρώπους — ὀμόσαντες. 7, 7, 5. ταῦτα λέγων οὔτε θεοὺς αἰσχύνῃ, οὔτε τόνδε τὸν ἄνδρα. etc. it. c. inf. A. 2, 3, 12. ᾐσχύνθημεν καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους προδοῦναι αὐτόν, *reuerentia in deos et homines prohibiti fuimus, quo minus eum desereremus.*

¶ 3) *infamem eſſe, infamia notari.* Π. 6, 4, 3. ζῆν μετ' αἰσχυνομένου αἰσχυνομένῃ. ¶ 4) τὸ αἰσχύνεσθαι, *verecundia.* Π. 2, 1, 12. τὸ αἰσχύνεσθαι πᾶσιν ἐγγίνεται.

αἰσχύνη, ¶ 1) *pudor.* Π. 6, 1, 19. καταδύεσθαι ὑπὸ τῆς αἰσχύνης, ἀπολωλέναι δὲ τῷ φόβῳ. A. 3, 1, 8. οἱ πολλοὶ δι' αἰσχύνην καὶ ἀλλήλων καὶ Κύρου συνηκολούθησαν, *reuerentia, veriti ne iuſte reprehenderentur.* Π. 6, 1, 20. ὁρῶ σε φοβούμενόν τε ἐμὲ καὶ ἐν αἰσχύνῃ δεινῶς ἔχοντα, *maximo mei pudore confundi.* c. inf. Π. 6, 2, 11. p. 371. ἔπεστί τις αἰσχύνη κακὸν εἶναι. A. 2, 3, 7. ὥστε πᾶσιν αἰσχύνην εἶναι τὸ μὴ σπουδάζειν. ¶ 2) *dedecus eſcelere.* A. 2, 6, 4. ἄνευ αἰσχύνης καὶ βλάβης. E. 7, 3, 7. p. 477. ἅμα μὲν βλάπτονται, ἅμα δὲ αἰσχύνῃ περιπίπτουσιν. Oppon. ἄδικοι ἀναφαίνονται.

αἰσχυντέον ἐστί, *reuereri oportet.* Π. 4, 2, 19. p. 223. ἐκείνους αἰσχυντέον ἦν.

αἰτεῖν, ¶ 1) *petere, rogare.* c. παρά, A. 1, 3, 16. πλοῖα αἰτεῖν — ἡγεμόνα αἰτεῖν παρὰ τούτου. O. 2, 15. ὕδωρ παρ' ἐμοῦ αἰτοῦντί σοι. c. duplici acc. Π. 8,

8, 3, 16. ἐμὲ πολλοὶ οἰκέται σῖτον αἰτοῦσι, πολλοὶ δὲ πιεῖν — ἱμάτια. A. 1, 3, 14. Κῦρον αἰτεῖν πλοῖα — ἡγεμόνα αἰτεῖν Κῦρον. Saepe dicitur de iis, qui rogant aliquid ad expeditionem et vſus belli a republica, ab imperatore, a ſociis etc. Π. 2, 4, 12. ἱππέας αἰτοίην ἄν σε. A. 3, 4. 1. τοσούτους (στρατιώτας) ᾔτησε τὸν Τισσαφέρνην. E. 3, 2, 2. αἰτοῦντες φύλακας τὸν Δερκυλλίδαν. 4. 1, 10. αἰτεῖ τὸν Ἀγησίλαον ὁπλίτας. 6, 1, 4. p. 362. αἰτεῖν βοήθειαν παρ' ὑμῶν. 1, 1, 5. ἐς Ἀθήνας ἔπλευσε — στρατιὰν καὶ ναῦς αἰτήσων. 1, 6, 6. ᾔτει a Cyro μισθὸν τοῖς ναύταις. Pro quo 2, 1, 7. eſt ἐλθὼν παρὰ Κῦρον χρήματα ᾔτει. §. 5. πρέσβεις πέμπειν — Λύσανδρον αἰτήσοντας ἐπὶ τὰς ναῦς. Rarior ſtructura eſt Π. 5, 5, 9. p. 380. ᾔτουν σὲ ὃ (all. rectius οὐ) ᾔδειν οὔτε σοὶ (all. inſerunt μεῖον ὂν) δοῦναί μοι οὐδὲν, οὔτε ῥᾷον etc. — τὸν βουλόμενον ἕπεσθαι ᾔτησά σε δοῦναί μοι. Cf. αἰτεῖσθαι. Locus ſuſpectus eſt c. ἐπὶ et gen. Π. 2, 4, 13. Κῦρος ᾔτει τὸν Κυαξάρην ἐπὶ τῶν ἱππέων. Sed ἐπὶ in aliis rectius deeſt, ita vt ad genitiuum ſupplendus ſit accuſatiuus τινάς. ¶ 2) *poſcere, poſtulare.* A. 2, 1, 6. legatus dicit: βασιλεὺς κελεύει τὰ ὅπλα παραδιδόντα, ſed §. 8. Graeci reſpondent: πότερα ὡς κρατῶν βασιλεὺς αἰτεῖ τὰ ὅπλα, ἢ ὡς — δῶρα. 5, 8, 2. πότερον ᾔτουν τι σέ. E. 5, 4, 11. ἔδοσαν ἃ ᾔτουν. O. 8, 1. 2. 10.

αἰτεῖσθαι quomodo differat ab actiuo αἰτεῖν, docet Ammonius: τὸ μὲν αἰτῶ, ἐπὶ τοῦ ἅπαξ τὶ λαβεῖν, καὶ μὴ ἀποδοῦναι· τὸ δ' αἰτοῦμαι, ἐπὶ τοῦ χρήσασθαι εἰς ἀπόδοσιν. Thomas Mag: αἰτοῦμαι λέγουσιν, ὅταν ζητῇ τις ὃ μέλλει ἀποδώσειν, οἷον ἐπὶ ἰχνείου· αἰτῶ δὲ ἄρτον, ὃν δηλονότι οὐκ ἀποδώσω. Cf. Phauorin. et Etymol. M. Sed in Xenophonte eſt fere i. q. ἱκετεύειν. Quo pertinet praeceptum Schol. Ariſtoph. 156. αἰτοῦμαι τὸ αὐτὸ (np. τῷ αἰτῶ), ὥσπερ ποιῶ καὶ ποιοῦμαι, πλὴν ὅτι τὸ μὲν αἰτῶ, τὸ ἁπλῶς ζητῶ, τὸ δὲ αἰτοῦμαι, τὸ μεθ' ἱκεσίας. Phauorin: αἰτοῦμαι· τὸ μετὰ παρακλήσεως αἰτῶ, καὶ ἱκετεύω. Eſt igitur ¶ 1) *ſupplicare diis.* Π. 1, 6, 5. αἰτεῖσθαι: ἀγαθὰ παρὰ θεῶν, *ſupplices nobis petere.* §. 6. σωτηρίαν αἰτεῖσθαι. Saepe c. inf. Π. 3, 3, 11. ἔθυε

θυε — τοῖς θεοῖς, καὶ ἠτεῖτο (Margg. οὓς ἡγεῖτο) ἵλεως καὶ εὐμενεῖς ὄντας ἡγεμόνας γίνεσθαι. 7, 1, 1. αἰτησάμενος Δία πατρῷον ἡγεμόνα εἶναι καὶ σύμμαχον. 8, 7, 1. αἰτοῦμαι ὑμᾶς δοῦναι — παισίν. Σ. 4, 47. 8, 15. ἡ εὐχὴ, ἐν ᾗ αἰτούμεθα τὴν θεὸν — διδόναι. Ἱππ. 1, 1. Sic Π. 5, 1, 12. ὦ Ζεῦ μέγιστε, αἰτοῦμαί σε, δούς μοι νικῆσαι. ¶ 2) enixe rogare, obtestari, homines. Π. 4, 6, 2. ἱκέτης προσπίπτω — σὲ δὲ τιμωρὸν αἰτοῦμαί μοι γενέσθαι. 5, 2, 6. ἵνα σε τούτων τινὰ αἰτήσωμαι παῖδά μοι γενέσθαι. 8, 7, 3. p. 550. Cyrus moriturus: αἰτοῦμαι ὑμᾶς, ὦ παῖδες, μηδεὶς τοὐμὸν σῶμα ἰδέτω. Α. 2, 3, 11. αἰτήσασθαι παρὰ βασιλέως δοῦναί μοι ἀποσῶσαι ὑμᾶς — ᾐτούμην βασιλέα, λέγων. 6, 6, 17. νῦν σε αἰτοῦνται καὶ δέονται δοῦναί σφισι τὼ ἄνδρε. Πο. 2, 6. εἰ ἡ πόλις διδοίη — οἳ ἂν αἰτούμενοι ἄξιοι δοκοῦσιν εἶναι. ¶ 3) Ponitur tamen etiam vbi alias legitur actiuum, v. αἰτεῖν nr. 1. Π. 5, 5, 6. Cyrus ad Cyaxarem: ἔπεμπες — συμμάχους αἰτούμενος. 8, 6, 4. ἔπεμπον σατράπας — ὥσπερ ᾔτουν. Margg. ὅνπερ ᾐτοῦντο. Neque hic male poneretur medium, Zeun. recepit, quia sibi expetebant, non aliis. Α. 1, 1, 10. Ἀρίστιππος — αἰτεῖται (all. αἰτεῖ) Κῦρον ξένους καὶ μισθόν. Ε. 3, 1, 3. ᾐτήσατο Θίμβρων παρ' Ἀθηναίων ἱππέας. Sic de eo, qui redditurus est, Α. 5, 1, 6. αἰτησάμενοι παρὰ Τραπεζουντίων μακρὰ πλοῖα. 6, 6, 13.

αἰτητέον, *petendum est*. Ἱππ. 5, 11. τοῦτο — παρὰ θεῶν αἰτητέον δύνασθαι ποιεῖν.

αἰτία, ¶ 1) *caussa*. Αθ. 2, 17. ἐάν τι ἀγαθὸν, σφίσιν αὐτοῖς τὴν αἰτίαν ἀνατιθέασι. Ε. 2, 2, 6. διὰ τὴν ὕβριν ἠδίκουν — οὐδ' ἐπὶ μιᾷ αἰτίᾳ ἑτέρᾳ, ἢ ὅτι ἐκείνοις συνεμάχουν. ¶ 2) *accusatio*. Ε. 1, 4, 6. τῆς αἰτίας ἄρτι γεγενημένης ὡς ἠσεβηκότος, *cum iam apud iudices ob sacra violata delatus esset*. ¶ 3) *reprehensio*. Π. 5, 5, 9. p. 331. εἰ τοῦτό γε αἰτίας ἄξιον. ¶ 4) *culpa, crimen*. c. variis verbis, a) Αθ. 2, 17. ἀνατιθέντι τὴν αἰτίαν τῷ λέγοντι, *culpam conferenti in eum qui dicit*. ¶ b) Π. 5, 3, 18. πάντες ἐν αἰτίᾳ εἶναι, *eadem culpa teneri*, καὶ οὐδεὶς τῇ αἰτίᾳ αἰσχύνεσθαι. Απ. 2, 8, 6. οὕτω ἥκιστά σε οἶμαι ἐν αἰτίᾳ εἶναι, *culpae obnoxium esse*. c) αἰτίαν ἔχειν.

χειν, *crimen habere*, vel *in iudicio accusari*, vel *reprehendi*. Π. 5, 3, 18. διὰ τὸ σὺν πολλοῖς αἰτίαν ἔχειν. A. 7, 1, 6. αἰτίαν ἕξεις, ἐπεὶ καὶ νῦν σε αἰτιῶνται, *in te culpam conferent*. 7, 7, 34. πολλὴν εἶχον αἰτίαν, *exercitus vehementer de iis conquerebatur*. E. 1, 7, 10. p. 54. νῦν τὴν αἰτίαν κοινὴν ἔχουσιν, *simul cum reliquis in iudicium vocantur*. Απ. 1, 2, 48. O. 3, 11. 11, 24. c. gen. Απ. 1, 2. 26. 27. τούτου Σωκράτην ὁ κατήγορος αἰτιᾶται — τίς διδάσκαλος αἰτίαν ἔχει τούτου; §. 28. 63. c. ἐπί. Απ. 2, 8, 5. ἔργον, ἐφ' ᾧ οὐκ ἄν τις αἰτίαν ἔχοι. c. ὑπό, A. 7, 6, 12. δικαίως ἄν με αἰτιῷσθε — πῶς ὑφ' ὑμῶν αἰτίαν ἔχοιμι περὶ ὧν (i. e. περὶ ἐκείνων, περὶ ὧν) πρὸς τοῦτον διαφέρομαι; §. 9. ὑφ' ὑμῶν αἰτίας (Hutch. αἰτίαν) ἔχω, ἐν ᾧ μοι δοκῶ συνιέναι. d) Π. 6, 3, 7. ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ ἀγαθῷ αἰτίαν ὑπέσχεν ἢ ἐβαρύνετο, *ipse sponte sua culpae suspicionem subiit*. A. 9, 5. ταύταις τῆς ἀνανδρείας (male all. ἀνδρείας) patrum suorum αἰτίαν ὑφεκτέον. ¶ 5) Pluralis pro singulari, K. 1, 10. οὐχ αὐτοῦ αἰτίαις ἐδυστύχησε, *sua culpa*. Cf. nr. 4, c. ¶ 6) Π. 8, 7, 3. p. 550. pro ἐναντία ἀλλήλους ἔπραξαν in margg. legitur ἐν αἰτίᾳ ἀλλήλ. ἔπρ. quod ferri non potest.

αἰτιάζειν, *accusare, culpam tribuere*. Phauorin: αἰτιάζω παρὰ Ξενοφῶντι αἰτιῶμαι, αἰτίαν ἡγοῦμαι τινός εἶναί τι. E. 1, 6, 8. οἱ αἰτιαζόμενοι ἐναντιοῦσθαι, *qui insimulantur quod aduersentur*. Sed §. 5. ὑμεῖς, πρὸς ἃ ἐγὼ φιλοτιμοῦμαι, καὶ ἡ πόλις ἡμῶν αἰτιάζεται — ξυμβουλεύω, Portus in indice intelligit actiue, Leuncl. vertit *postulat*, quasi scriptum inuenerit αἰτεῖται, Steph. in thes. legit αἰτιάζεσθε, *reprehenditis, culpatis*. Potest tamen etiam h. l. passiue explicari: *quod attinet ad ea, propter quae ciuitas nostra reprehenditur*, np. quod saepe nauarchos mutat. v. §. 4.

αἰτιᾶσθαι, ¶ 1) *accusare, culpam conferre, conqueri* etc. A. 3, 3, 9. ἔλεγεν, ὅτι ὀρθῶς ᾐτιῶντο. c acc. pers. Π. 6, 1, 3. ἀφίκως Ὑστάσπην αἰτιῶμαι. All. Ὑστάσπου καταιτιῶμαι. 6, 2, 11. p. 370. ἡδέως καθευδήσετε, εἰ δὲ μή, ἐμὲ αἰτιᾶσθε. A. 7, 6, 12. εἰ ἐπαινῶ αὐτόν, δικαίως ἄν με αἰτιῷσθε καὶ μισοῖτε.

7.

7, 1, 7. αὐτὸς αὑτὸν αἰτιάσεται, *ipse sibi culpam tribuat.* Sic E. 1, 7, 2. ἄλλο οὐδὲν αἰτιώμενοι, ἢ τὸν χειμῶνα, *in sui defensionem afferentes.* A. 7, 8, 13. τὸν θεὸν οὐκ ᾐτιάσατο, *non amplius habebat quod conquereretur de Iove* Milichio re parta. All. τὸν θ. ᾐτιάσατο. it. addito gen. rei, Αγ. 1, 33. αἰτιᾶσθαι ἀλλήλους τοῦ γεγενημένου. Απ. 1, 2, 26. τούτου Σωκράτην ὁ κατήγορος αἰτιᾶται. §. 27. O. 3, 11. c. περί, E. 1, 7, 3. περὶ τῆς ἀναιρέσεως οὐδένα ἄλλον αἰτιᾶσθαι, ἢ τούτους. c. duplici acc. v. Valckenar. ad Eurip. Phoenn. 632. Π. 3, 1, 22. οὐ τοῦτο αἰτιώμενοι αὐτοὺς κατακτείνουσι. 7, 2, 7. p. 418. οὐκ αἰτιῶμαι τάδε τὸν θεόν. Supplent κατά. E. 7, 5, 12. τὸ ἐντεῦθεν γενόμενον ἔξεστι τὸ θεῖον αἰτιᾶσθαι. Απ. 1, 2, 64. ὁ δὴ ὁ γραψάμενος αὐτὸν ᾐτιᾶτο. Sic eleganter ironia Socratica c. acc. rei, Π. 8, 2, 7. οὐκ οἶδ' ὅ τι (Margg. οὐκ οἶμαι ὅτι) ἄν τις αἰτιάσαιτο μᾶλλον, ἢ ὅτι ἤθελεν εὐεργετεῖν. c. inf. A. 1, 2, 20. ἀπέκτεινε Μεγαφέρνην — αἰτιασάμενος ἐπιβουλεύειν αὐτῷ. E. 3, 4, 25. ᾐτιῶντο προδεδόσθαι ὑπ' αὐτοῦ. c. acc. et inf. A. 5, 5, 10. ᾐτιῶντο τὸν ἁρμοστὴν τούτων αἴτιον εἶναι. E. 3, 5, 5. ᾐτιῶντο αὐτούς, καὶ Κορινθίους πεῖσαι. Απ. 1, 1, 2. 2, 7, 12. αἰτιῶνται αὐτὸν — ἀργὸν ἐσθίειν. c. ὅτι, A. 3, 1, 6. ᾐτιᾶτο αὐτὸν. ὅτι — ἠρώτα. 3, 3, 8. c. ὡς, Αθ. 2, 17. ἄν τι κακὸν ἀναβαίνῃ — αἰτιᾶται ὁ δῆμος, ὡς ὀλίγοι διέφθειραν, *causam praetexit.* Attica forma αἰτιᾷ pro αἰτιᾶσαι (v. Pierson. ad Moer. in v. ἀκροᾷ) legitur Π. 5, 1, 7. αἰτιᾷ τὸν κλέπτοντα, *damnas.* A. 6, 6, 12. In respondendo addita negandi particula est probantis, Π. 8, 4, 5. ἢ προσταχθὲν — οὐκ ἔπραξα; οὐκ αἰτιῶμαι, ἔφη, *imo fecisti.* ¶ 2 Passiue, E. 2, 1, 22. ᾐτιάθη ὑπό τινων προδοῦναι τὰς ναῦς. Saepius dicitur αἰτίαν ἔχειν.

αἰτιατέον ἐστί, *conquerendum est.* Π. 7, 1, 6. τὸ ἀπὸ τοῦδε οὐδέν ποτε θεοὺς αἰτιατέον ἔτι ἔσται.

αἴτιος, ¶ 1) *auctor, causa.* O. 12, 19. χάριν ἀποδιδόναι τῷ αἰτίῳ, *curatori.* Σ. 6, 7. εἰ ψυχρὰ λέγω, σὺ αἴτιος. c. gen. Π. 1, 4, 24. αἴτιον ὄντα τοῦ ἔργου. A. 2, 5, 3. p. 114. ὁ ἐμὸς ἔρως τούτου αἴτιος. Πο. 2, 1, τούτων τὴν χώραν αἰτίαν εἶναι. O. 8, 2. τούτων οὐ σὺ αἴτιος.

τία. Ἱπρ. 6, 15. τούτου τὰ ὑποπτευόμενα αἴτια. Κ. 7, 11. τούτου (πρ. λιμοῦ) τὸν αἴτιον οὐκ ἴσασιν. a. dat. perſ. Π, 6, 1, 20. σοὶ δὲ τούτου πράγματος ἐγὼ αἴτιός εἰμι. 8, 5, 12. p. 528. πολλῶν καὶ ἀγαθῶν αἴτιοι ἀλλήλοις ἔσεσθε. Ε. 1, 4, 6. ὅτι τῶν παρῳχομένων αὐτοῖς κακῶν μόνος αἴτιος εἴη. 3, 4, 25. ὁ μὲν αἴτιος τῶν πραγμάτων ἡμῖν ἔχει τὴν δίκην. Απ. 1, 2, 63. τῇ πόλει οὔτε πολέμου — οὔτ' ἄλλου κακοῦ οὐδενὸς αἴτιος ἐγένετο. 3, 3, 2. ἀγαθοῦ τινος αἴτιος γενέσθαι τῇ πόλει. 4, 5, 8. τὴν ἐγκράτειαν τῶν ἐναντίων — τοῖς ἀνθρώποις αἰτίαν εἶναι. c. τοῦ et inf. Π. 5, 4, 7. τῷ αἰτίῳ τοῦ τούτους τοιούτους εἶναι. Αγ. 1, 35. Ε. 3, 4, 25. Τισσαφέρνην αἴτιον εἶναι τοῦ κακῶς φέρεσθαι. 7, 5, 18. Interdum omittitur τοῦ, A. 6, 6, 6. ὅτι — τὸ ἔργμα εἴη αἴτιον — ταῦτα γενέσθαι. Ε. 7, 4, 9. αἴτιος συνάψαι μάχην. 7, 5, 17. αἴτιοι ἐγένοντο σωθῆναι. Κ. 1, 13. ¶ 2) *noxius, reus.* Euſtath. ad Il. α, p. 70. αἴτιος παρ' Ὁμήρῳ λέγεται ὁ αἰτιατέος, καὶ ὑπὸ μέμψιν καὶ αἰτίασιν κείμενος — οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον ἄλλως. ad Odyſſ. α, p. 1422, 27. αἴτιον ἀεὶ παρ' Ὁμήρῳ, τὸ τὴν αἰτίαν τοῦ γινομένου ἔχον. οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον καὶ ἐπὶ ὑπευθύνων τὴν λέξιν τιθέασιν. Paulo poſt explicat verbis κολάσεως ἄξιος. Ε. 1, 7, 3. φάσκοντες αὐτοὺς αἰτίους. §. 10. p. 57. ἴσως ἄν τινα οὐκ αἴτιον ὄντα ἀποκτείνητε. c. acc. Α. 7, 1, 16. τὴν πόλιν οὐδὲν αἰτίαν διαρπάσωμεν. Sic Homer. Il. α, 153. οὔτι μοὶ αἴτιοί εἰσι. ¶ 3) Comparatiuus et ſuperlatiuus: Ε. 2, 4, 10. p. 111. τῆς νίκης αἰτιώτατος ὤν, *ſe inprimis auctorem eſſe.* 4, 4, 2. οἱ τοῦ πολέμου αἰτιώτατοι γεγενημένοι. 5, 2, 25. Απ. 4, 4, 15. οἵτινες τοῖς πολίταις αἰτιώτατοί εἰσι τοῦ τοῖς νόμοις πείθεσθαι. 1, 6, 8. τοῦ μὴ δουλεύειν — οἴει ἄλλο τι αἰτιώτερον εἶναι. ¶ 4) τὸ αἴτιον, *cauſa.* Π. 5, 3, 20. τὸ αἴτιον τούτου. All. non bene τὸν αἴτ. Α. 4, 1, 13. τὸ αἴτιον τῆς σπουδῆς. Απ. 4, 5, 8. τὸ τῶν ἐναντίων αἴτιον. Ε. 3, 2, 6. τὸ αἴτιον τοῦ νῦν μὴ ἐξαμαρτάνειν. Ο. 3, 6. τί ἂν εἴη τούτου αἴτιον. Απολ. 17. Σ. 8, 7. τούτου δ' αἴτιον τὸ πατέρων ὀνομαστῶν εἶναι. Ε. 6, 3, 5. τὰ αἴτια τῶν πολέμων. 6, 4, 37. τὰ αἴτια τῆς ἐπιβουλῆς. Ο. 6, 11.

Αἶτις, v. Ἄλτη.

Αἰτωλία, *vrbs Aetolica.* Steph. Byz: τὸ ἐθνικὸν καὶ Αἰτωλὶς καὶ Αἰτώλιος. Ε.

E. 4, 6, 1. Καλυδῶνα, ἣ τὸ παλαιὸν Αἰτωλία ἦν. Leuncl. malit Αἰτωλίας. Sed Αἰτωλία defendit etiam Alberti ad Hefych. p. 166. Etymol. M. Αἰτωλοί· οἱ Καλυδώνιοι. Καλυδὼν δὲ πρώτη πόλις τῆς Αἰτωλίας.

Αἰτωλία, *Aetolia* regio, et

Αἰτωλοί, *Aetoli*. E. 4, 6. 14. et Ay. 2, 20. Agefilaus eos fibi et Achiuis facit focios.

αἰχμάλωτος, *bello captus, bello partus*. Dicitur enim non modo de hominibus, verum etiam de praeda aliisque rebus. E. 1, 2, 9. οἱ αἰχμάλωτοι Συρακούσιοι. Ay. 1, 22. τοῖς — αἰχμαλώτοις. Paulo poft eft οἱ ἁλισκόμενοι. A. 3, 5, 9. συναγαγόντες τοὺς αἰχμαλώτους. All. τοὺς ἑαλωκότας. c. λαμβάνειν, v. Stoeber. ad Thom. Mag. in v. αἰχμάλωτον ποιῶ. Π. 3, 1, 20. οὐδὲ γὰρ φιλῆφθαι ἔγωγε αἰχμάλωτον ταύτην νομίζω. 4, 4, 2. τοὺς παραδιδόντας — αἰχμαλώτους ἐλάβετε. c. γίγνεσθαι, Π. 3, 1, 4. εἶδε πατέρα, καὶ μητέρα, καὶ ἀδελφούς, καὶ τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα αἰχμαλώτους γεγενημένους. 6, 4, 3. με αἰχμάλωτον γεγενημένην. De beftiis aliisque rebus, Π. 4, 4, 1. ἵππους ἄγοντες αἰχμαλώτους καὶ ἄνδρας. 4. 5, 14. πολλὰ τὰ αἰχμάλωτα χρήματα. 6, 1, 16. τῶν αἰχμαλώτων ἁρμάτων. §. 17. κάμηλοι — αἰχμάλωτοι πᾶσαι. 7, 4, 8. A. 3, 3. 12. ἵππους — καταλελειμμένους, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους αἰχμαλώτους. 4, 7, 18. τὰ αἰχμάλωτα γέῤῥα. 6, 1, 2. θύσαντες τῶν αἰχμαλώτων βοῶν, np. τινάς. Sed all. legunt βοῦς. E. 2, 3, 6. τῶν αἰχμαλώτων νεῶν. Pluralis τὰ αἰχμάλωτα dicitur de hominibus, A. 4, 1, 10. τὰ ὑποζύγια καὶ τὰ αἰχμάλωτα. Plene §. 9. αἰχμάλωτα ἀνδράποδα. Sed patet etiam latius, E. 3, 2, 2. fq. ἐλάμβανεν ἀνδράποδά τε καὶ χρήματα. ἤδη δ' ὄντος τοῦ στρατοπέδου μεστοῦ πολλῶν αἰχμαλώτων. §. 4. 4, 1, 11. τὰ αἰχμάλωτα funt ἐκπώματα, σκεύη etc. 4, 6, 6. ἔλαβε παντοδαπὰ βοσκήματα καὶ ἀνδράποδα — διεπώλει τὰ αἰχμάλωτα. Inprimis vero homines captiui intelliguntur Π. 5, 4, 5. ἀμφὶ τὰ αἰχμάλωτα ἔχειν. E. 4, 5, 5. 6. 8. etc.

αἰχμή, *hafta*. Π. 4, 6, 2. p. 257. 8, 1, 2.

Αἰχμή, K. 7, 5. nomen cani venaticae imponendum.

αἰχμητής, *bellator*. Eft voca-

vocabulum Homericum. Απ. 3, 2, 2. Σ. 4, 6.

αἰών, *vita hominis, aeuum*. Π. 2, 1, 7. διὰ παντὸς τοῦ αἰῶνος ἀμηχανοῦντες βιοτεύειν. 3, 3, 3. ἥδιον τὸν αἰῶνα διάγειν. Visitatius est τὸν βίον διάγειν. 8, 7, 1. οὕτω δὲ τοῦ αἰῶνος προκεχωρηκότος, *cum ad summam senectutem peruenisset*. — οἷόν περ αἰῶνα δεδώκατε, τοιαύτην καὶ τελευτήν. 3, 3, 24. p. 192. τοῖς ἀγαθοῖς ἔντιμος — ὁ βίος, τοῖς δὲ κακοῖς ταπεινὸς — αἰὼν ἀνακείσεται. Επ. 3. extr. εἰ βραχὺν οἱ ἔδωκεν αἰῶνα ὁ θεός. De formula μήκιστον αἰῶνος s. ἀνθρωπίνου αἰῶνος v. μήκιστος.

αἰωρεῖσθαι τὴν ψυχὴν, *arrigere animum spe*, K. 4, 4. dicuntur canes, cum prope leporem sunt.

Ἀκαδημία, *Academia*, gymnasium Athenis nobilissimum extra vrbem. v. omnino Phil. Iac. Crophii de gymnasiis literariis Atheniensium exercitatio, quam Car. Fr. Bruckerus notis illustratam adiecit Scipionis Aquiliani libro de placitis philosophorum (Lips. 1756. 4.), p. 193. sqq. E. 2, 2, 4. Πανσανίας πρὸς τὴν πόλιν ἐστρατοπέδευσεν ἐν (i. e. *apud*) τῇ Ἀκαδημίᾳ τῷ καλουμένῳ γυμνασίῳ. Schneider. malit ἐν τῇ καλουμένῃ Ἀκ. τῷ γυμν. Wolfius verba τῷ καλ. γυμν. pro glossemate habet. 6, 5, 39. παρήγγειλεν ἐν (i. e. *in*) Ἀκαδημίᾳ δειπνοποιεῖσθαι. Fiebant ibi exercitationes equestres, Ιπρ. 3, 1. ἐὰν ἐπιδείξῃ τὰ ἐν Ἀκαδημίᾳ καὶ τὰ ἐν Λυκείῳ, np. ἀγωνίσματα. §. 14. ἐν τῷ ἐπικρότῳ ἐν Ἀκαδημίᾳ ἱππεύειν.

ἀκάθαρτος, *non purgatus*. Ιπ. 5, 10.

* **ἀκαίειν**. A. 4, 5, 3. Leuncl. habet ἀκαίων pro ἀποκαίων, et Portus in indice exponit *vehementer vrere*. Sed esse vitium typographicum et verbum a Porto fictum, notauit iam Valckenar. ad Theocrit. Adoniaz. p. 224.

ἄκαιρος, *intempestiuus*. De praeda sociis praerepta, Π. 4, 2, 19. p. 225. γαστρὸς κρείττους καὶ ἀκαίρων κερδῶν. Aliter K. 12, 15. ἐν ἡδοναῖς ἀκαίροις διάγειν, *immodicis*. Επ. 1, 4. ἄκαιρα καὶ κενά, *inepta*. Ιπρ. 7, 6. ὀλίγοι φυλάττειν τὰ φίλια οὐκ ἀκαιρότεροι, np. εἰσί, *non minus sufficiunt* s. *apti sunt*. All. minus bene ἀκαιρότερον, quod esset pro aduerbio dictum.

ἄκαμπτος, *non flexus.* Ιπ. 10, 9. τοῦτο ἄκαμπτον μένει. Oppon. ἀπήρτηται.

Ἄκανθος, *Acanthus*, vrbs Thraciae. E. 5, 2, 10. post Olynthum cum Apollonia vrbs maxima, auxilia contra Olynthios a Lacedaemoniis impetrat. Cf. 5, 3, 6. Sed οἱ Ἀκάνθιοι memorantur E. 5, 2, 15.

Ἀκαρνάν, v. Αἰσχίνης.

Ἀκαρνᾶνες et Ἀκαρνανία. Sequuntur illi Thebanos contra Lacedaemonios, E. 4, 2, 10. 4, 6. (Cf. Αγ. 2, 20.) vbi §. 4. τὸ κοινὸν τῶν Ἀκαρνάνων. 4, 7, 1. 6, 2, 25. 6, 5, 23. Αγ. 2, 24.

ἀκαταφρόνητος, *non contemtus.* Αγ. 6, 8. ἀκαταφρόνητος ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν διετέλεσεν, *nunquam contemtus fuit.*

ἀκάτιον, *malus nauis praecipuus.* Hesych: ἀκάτιον· ὁ μέγας ἱστός. Pollux 1, 91. ὁ μὲν μέγας καὶ γνήσιος ἱστὸς, ἀκάτιος. ὁ δὲ κατόπιν, ἐπίδρομος. ὁ δὲ ἐλάττων, δόλων. Potest etiam verti *magnum* s. *maius velum.* Hesych: ἀκάτια· τὰ μεγάλα ἄρμενα. Festus: „supparum appellant dolonem, quod „est velum minus in naui, vt *acation* maius." Isidorus origg. 19, 3. „*acatium* velum maximum est et in media *naui constitutum.*" E. 6. 2, 15. τὰ μεγάλα ἱστία αὐτοῦ κατέλιπεν, ὡς ἐπὶ ναυμαχίαν πλέων· καὶ τοῖς ἀκατίοις δὲ, etiam alio tempore, vbi non parabatur pugna naualis, καὶ εἰ εὔφορον πνεῦμα εἴη, ὀλίγα ἐχρῆτο. τῇ δὲ κώπῃ etc. Schefferus de militia nav. in addendis p. 329. in Xenophonte rectius intelligi putat *dolones* s. *vela minora*, quia opponantur τοῖς μεγάλοις ἱστίοις. Sequuntur eius sententiam Goldhagen, Morus, etiam Schneiderus, qui tamen in addendis p. 108. sq. meliora docuit. Scil. synonyma potius sunt τὰ μεγάλα ἱστία et τὰ ἀκάτια.

ἄκαυστος, *non exustus.* A. 3, 5, 8. ἀκαύστους κώμας.

ἀκεῖσθαι, *mederi, sarcire.* Απ. 2, 7, 1. τὰς ἀπορίας τῶν φίλων γνώμῃ ἀκεῖσθαι. Cf. ἀκούμενος.

ἀκέραιος, *integer, saluus.* Hesych: ἀκέραια· σῶα, ἀβλαβῆ. Suid: ἀκέραιον· ἄκακον, ὁλόκληρον, καθαρόν. Π. 4, 5, 1. δειπνεῖτε — καὶ γὰρ ἀκέραιαι σκηναὶ, *tentoria a nobis intacta, cibis suis in-*

instructa. All. σῶαι γὰρ καὶ ἀκέραιοι αἱ σκ. vt illud proprium ſit, hoc metaphoricum, quales ſynonymiae per ſe non ſunt contemnendae. 6, 2, 11. p. 371. εἰς ἀκέραια — ὅπου εἰκὸς σῖτον λαμβάνειν, *loca ab hoſtibus intacta, non vaſtata.* v. Valckenar. ad Herodot. 4, 152. A. 6, 5, 6. λόχους Φύλακας, ἵνα οἱ πολέμιοι τεταραγμένοι ἐμπίπτωσιν εἰς τεταγμένους καὶ ἀκεραίους, *proelio nondum feſſos nec perturbatos.*

ἀκερδὴς, *inutilis, noxius.* Heſych: ἀκερδής· βλαβερὸς, ἀνωφελής. E. 6, 3, 6. p. 386. τὸ πλεονεκτεῖν ἀκερδές ἐστι.

ἀκεστὴς, *ſartor, ſarcinator.* v. Poll. 7, 42. Π. 1, 6, 13. ἱματίων ῥαγέντων εἴ τινες ἀκεσταί. Margg. ἠπηταί, quod in appendice edit. Leuncl. refertur ad gloſſemata. Phrynichus: ἀκέστης λέγουσιν οἱ παλαιοὶ, οὐκ ἠπητής. Sed Stoeberus ad Thomam in Xenophonte, quippe qui adhibeat poetica et Dorica, praefert ἠπηταί, inprimis ob MS. bibliothecae Lugd. Bat. in cuius texto eſt ἠπηταί, ſed in margine ἀκεσταί. Atque ſic in codice ſuo reperit Zeunius. Thom. Mag. ἀκέστης ἱματίου, λογογραφικὸν, καὶ ἀκούμενος ἱμάτια. — ἠπήτης δὲ, ποιητικώτερον. — τὸ δὲ ῥάπτης, κοινόν.

ἀκήρατος, *integer, incorruptus.* Suid: ἀκήρατον· ἀκέραιον, ἄφθαρτον, ἀθάνατον. it. ἀκήρατος· ἄφθαρτος, ἀπαθὴς, ἀκέραιος. Ιερ. 3, 4. ἡ φιλία ἀκήρατος διαμένει. Π. 8, 7, 3. p. 549. pro ἀγήρατον κόσμον all. habent ἀκήρατον κ. quod deſendit Valckenar. ad Eurip. Hippol. 1114. Cf. ad Herodot. p. 347. Pollux 3, 107. iungit vtrumque.

ἀκήρυκτος πόλεμος proprie eſt *bellum, in quo nullus praeconum vſus eſt,* ſed omnia vi aguntur, deinde i. q. ἀδιάλλακτος, auctore Heſychio, *bellum infeſtum, implacabile, atrox.* v. Eraſm. adagg. 3, 3, 84. A. 3, 3, 4. E. 6, 4, 21.

ἀκινάκης, *acinaces, gladius Perſarum.* Heſych: ἀκινάκης· δόρυ Περσικὸν, ξίφος. Suid: ἀκινάκης· μικρὸν δόρυ Περσικόν. Poll. 1, 138. ἀκινάκης, Περσικὸν ξιφίδιόν τι, τῷ μηρῷ προσηρτημένον. Π. 7, 3, 5. Panthea ἀκινάκην πάλαι παρεσκευασμένη, σφάττει ἑαυτήν. §. 6. σπασάμενοι κἀκεῖνοι (eunuchi Pantheae)

theae) τοὺς ἀκινάκας, ἀποσφάττονται. 7, 5, 11. βασιλέα — σπασάμενον ὃν εἶχεν ἀκινάκην, A. 1, 8, 20. ἀκινάκην χρυσοῦν dat Cyrus inter alia dona.

ἀκίνδυνος, *periculo carens, tutus*. Π. 6, 1, 16. ὅπως τὰ ἀπὸ τούτων ἀκίνδυνα γένοιτο, *vt ex his nullum sibi periculum oriretur*. 4, 5, 12. p. 246. οὐδὲ οἰόμεθα ἐν κινδύνῳ σε καθεστάναι — τοὺς φίλους ἐν ἀκινδύνῳ καθιστᾶσι. Ἱερ. 2, 10. ἐν ἀκινδύνῳ ἐστίν. Αγ. 1, 37. αἰσχρὰ καὶ ἀκίνδυνα κέρδη μᾶλλον ἢ μετὰ κινδύνων τὰ καλά. E. 6, 5, 38. p. 431. ψῆφος ἀκινδύνῳ σωστάντων. Opponitur bellum, quod διὰ κινδύνων esse solet. Σ. 4, 14. κινδυνεύοιμι — ἥδιον ἢ ἀκίνδυνος ζῴην. Comparatiuus et superlatiuus per ω scripti leguntur in editis, cum debeant per ο scribi, vt ostendit etiam Zeunius ad Ἱπρ. 4, 14. et Π. 3, 2, 2. τῶν πόνων οὐδεὶς ῥᾴων οὐδὲ ἀκινδυνότερος. A. 6, 5, 18. ἐδόκει ῥᾷστον καὶ ἀκινδυνότατον εἶναι. Αγ. 6, 3. ἐκράτει — ἀκινδυνότερον καὶ συμφορώτερον τῇ πόλει. Est h. l. pro aduerbio, vt Απ. 2, 8, 6. ῥᾷστα καὶ ἀκινδυνότατα ζῆν.

ἀκινδύνως, *tuto, nullo periculo*. Π. 4, 1, 8. p. 208. γηρᾶν. A. 2, 6, 4. χρήματα ἔχειν. Oppon. πολεμῶν. Ἱερ. 7, 10. ἀφόβως καὶ ἀνεπιφθόνως καὶ ἀκινδύνως τὸν βίον διάγειν. Απ. 1, 2, 10. ἀκινδύνως τε καὶ μετὰ φιλίας ταῦτα γίγνεται. Cf. ἀκίνδυνος.

ἀκίνητος, ¶ 1) *immotus*. Απ. 1, 4, 4. εἴδωλα ἀκίνητα opponuntur ἐνεργοῖς, *viuis*. K. 3, 4. canes τὰ ὦτα ἀκίνητα ἔχουσι. 5, 11. leporis dormientis βλέφαρα ἀναπέπταται ἀκίνητα. Sic Π. 1, 6, 19. p. 80. χωρίον ἀκίνητον in aucupio est *locus, vbi terra non effossa est, nec laquei positi sunt*. Oppon. κεκινημένον. v. κινεῖν. ¶ 2) *sanctus, non violatus*. Λ. 14, 1. οἱ νόμοι ἀκίνητοι διαμένουσι.

ἀκίς, *aculeus*. K. 9, 15. pro δοκίδας Fr. Portus et Leuncl. emendabant ἀκίδας, i. e. *spinas aculeatas* s. *ipsos aculeos τῆς ἀτρακτυλίδος*. Sed v. δοκίς.

ἀκλεής, *inglorius, turpis*. O. 8, 4. στρατιὰ ἄτακτος τοῖς μὲν πολεμίοις εὐχειρότατον, τοῖς δὲ φίλοις ἀκλεέστατον ὁρᾶν. Zeun. suspicatur, Xenophontem scripsisse ἀγλευκέστατον. v. supra ἀγλευκής. Sed vir doctus in *Allgem. Li-*

Liter. Zeitung 1796. nr. 327. vult ἀτερπέστατον. Certe vitio laborare locus videtur.

ἄκλειστος, *non clausus, patens.* Π. 7, 5, 9. p. 439. ἄκλειστοι αἱ πύλαι.

ἄκληρος, *exsors* (v. Servius ad Virgil. Aen. 6, 428.), *pauper, qui nullos habet fundos.* Hesych: ἀκλήρῳ· μὴ ἔχοντι κλῆρον μήτε οὐσίαν, ἤτοι πτωχῷ. A. 3, 2, 16. τοὺς νυνὶ οἴκοι ἀκλήρους πολιτεύοντας, ἐνθάδε κομισαμένους, πλουσίους. Cod. Paris. σκληροῦ, Eton. σκληρῶς. Respexit Xenophon ad Homer. Odyss. λ, 489. ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη.

ἄκλητος, *inuocatus* (v. Cornel. Nep. 5, 4, 3.), *non ad coenam inuitatus.* Σ. 1, 13.

ἀκμάζειν, ¶ 1) *aetate florere.* E Moeridis sententia est hellenicum, sed ἡβᾶν Atticum. In Xenophonte dicitur de omni aetate vegeta. A. 3, 1, 16. Xenophon fere quinquagenarius (v. Hutch. diss. ad Π. p. 4.) dicit: οὐδὲν προφασίζομαι τὴν ἡλικίαν, ἀλλὰ ἀκμάζειν ἡγοῦμαι ἐρύκειν τὰ κακά, *satis vigoris habere.* Αγ. 11, 15. opponuntur ἀκμάζων et ὁ τὸ μήκιστον αἰῶνος ἔχων. E. 6, 1, 4. p. 357. τοὺς μὲν προεληλυθότας ἤδη ταῖς ἡλικίαις, τοὺς δ' οὔπω ἀκμάζοντας. Απ. 4, 4, 23. Socrates ad procreandam bonam sobolem requirit ἀκμάζοντας, et ἀκμάζοντας τοῖς σώμασι, non vero παρηκμακότας. Cf. ἀκμή. Λ. 10, 2. ἐντιμότερον τὸ γῆρας τῆς τῶν ἀκμαζόντων ῥώμης. 4, 3. Ἱππ. 2, 2. ¶ 2) De frugibus: *florere, maxime virere.* Poll. 1, 230. ἐπὶ φυτῶν καὶ δένδρων καρποφόρων ἐρεῖς, ἀκμάζειν, ὀργᾶν etc. Cf. interpp. ad Apoc. 14, 18. Seruit indicando tempori expeditionis. Poll. 1, 180. εἰς τὴν πολεμίαν — εἰσβολὴν ἐποιήσαντο περὶ σίτου ἀκμήν, περὶ σίτου ἐκβολήν, σίτου χλωροῦ ὄντος, σίτου ἀκμάζοντος. E. 1, 2, 3. ἐνέβαλον ἀκμάζοντος τοῦ σίτου, i. e. mense Iunio, vt putat Dodwellus p. 8. (ed. Wels. p. 6.). Minus recte vertunt *matura iam segete.* ¶ 3) Metaphorice Π. 4, 3, 2. ἄλλοι — ἀκμάζειν μᾶλλον ἑαυτῶν ἐδόκουν, *videbantur se superare laboribus et strenuitate*, np. dum assidue praedam facerent. Videtur h. l. ad fruges respici. Opponitur enim ἐν ἀργοτέρᾳ χώρᾳ ὑπνοκα-

πεπαταμένειν. c. particip. Π. 4, 2, 19. p. 223. οὕπω διαπέπρακται ἡμῖν — ἀλλ' αὐτὰ πάντα ἀκμάζει ἐπιμελείας δεόμενα, *nunc inprimis diligentissimam curam operamque requirunt.* Zeunius comparat Homer. Il. κ, 173.

ἀκμὴ, ¶ 1) *flos aetatis.* Hesych: ἐν ἀκμῇ· ἐν δυνάμει. Π. 7, 2, 7. p. 418. ἐν ἀκμῇ τοῦ βίου ἀπώλετο. Λ. 1, 6. ἐν ἀκμαῖς τῶν σωμάτων γάμους ποιεῖσθαι. Cf. Kypk. ad 1 Corinth. 7, 36. ¶ 2) τὴν ἀκμὴν τοῦ θέρους, Π. 8, 6, 11. et κατὰ θέρους ἀκμὴν, E. 5, 3, 19. *media aestate.* ¶ 3) ἀκμὴν, *cum maxime.* Suid: λαμβάνεται καὶ ἀντὶ τοῦ ἔτι. Scil. dicitur pro κατ' ἀκμὴν, *in ipso vigore rei agendae.* v. Alberti ad Matth. 15, 16. Sed Thomas Magister, ἔτι, inquit, οὐκ ἀκμὴν, εἰ καὶ Ξενοφῶν ἅπαξ ἐχρήσατο. Eodem modo Phrynichus p. 48. et Moeris. A. 4, 3, 19. ὁ ὄχλος ἀκμὴν διέβαινε, *nondum omnis transierat.*

ἀκοὴ, ¶ 1) *auris, aures.* Suid: ἀκοή· τὸ μέρος τοῦ σώματος. Poll. 2, 81. τὰ δὲ ὦτα, ἀκοαί. Απ. 1, 4, 6. ἡ ἀκοὴ δέχεται πάσας φωνάς. §. 11. ἀκοὴν καὶ στόμα ἐνεπλήσαν. K. 1, 7. Νέστορος ἡ ἀρετὴ προδιαλήλυθεν Ἑλλήνων τὰς ἀκοάς. ¶ 2) *res auditu iucunda.* Ιερ. 1, 14. εἰ τοῖς θεάμασι μειονεκτεῖτε, διά γε τοι τῆς ἀκοῆς πλεονεκτεῖτε. Alias vocatur ἄκουσμα vel ἀκρόαμα.

ἀκολασία, *immodestia, licentia,* in republica. Poll. 9, 21. πόλιν — θορύβου πλέαν, ἀκολασίας, ἀκοσμίας. Αθ. 1, 5. ἐν τοῖς βελτίστοις ἔνι ἀκολασία τε ὀλιγίστη καὶ ἀδικία. §. 9. τῶν δούλων καὶ μετοίκων πλείστη ἐστὶν Ἀθήνησιν ἀκολασία.

ἀκόλαστος, ¶ 1) *impunis.* Ιπρ. 7, 10. (τῶν πολεμίων) ἁμαρτήματα παριέναι ἀκόλαστα, *non punire, negligere.* ¶ 2) *dissolutus, immodestus.* A. 2, 6, 6. καὶ ὀργῇ καὶ γνώμῃ ἐκόλαζεν. ἀκολάστου γὰρ στρατεύματος οὐδὲν ἡγεῖτο ὄφελος εἶναι.

ἀκολαστοτέρως ἔχειν πρὸς βρωτὸν, ποτὸν — ῥῖγος, θάλπος, πόνον, Απ. 2, 1, 1. *intemperantius uti, immoderatius ferre.* Comparatiuus est pro positiuo.

ἀκολουθεῖν, ¶ 1) *sequi.* Dicitur fere de iis, de quibus ἕπεσθαι, atque adeo primum est militiae: a) *sequi praeeuntem, ducem, in acie.* Π. 2, 4.

4, 12. ἕπεσθαι ἐκέλευσε ὡς ἂν αὐτὸς ἡγῆται — παραγγείλας τὴν πρώτην ἕπεσθαι κατὰ χώραν, τὴν δὲ δευτέραν κατ' οὐρὰν ταύτης ἀκολουθεῖν. E. 4, 2, 12. ἀκολουθεῖν τῷ ἡγουμένῳ. 4, 6, 10. 6, 4, 25. etc. b) *socium belli se alicui adiungere, inprimis potentiori et qui imperium Graeciae habet.* E. 3, 5, 10. Κορίνθιοι οὐκ ἠκολούθουν αὐτοῖς. §. 16. 4, 2, 9. bis. 5, 2, 7. 7, 1, 12. ter. Iason dicit E. 6, 1, 4. p. 360. Βοιωτοὶ ὑπάρχουσί μοι σύμμαχοι, καὶ ἀκολουθεῖν ἀξιοῦσιν ἐμοί. Saepe sine datiuo, v. c. E. 4, 2, 2. 5, 2, 12. p. 300. 6, 5, 1. 7, 1, 25. Non raro pro eo est συστρατεύειν, vt E. 5, 2, 2. ὡς οὐδὲ συστρατεύοιεν, ὁπότε δὲ καὶ ἀκολουθοῖεν, ὡς κακῶς συστρατεύοιεν. 5, 3, 9. Cf. 3, 5, 5. Additur etiam ἡγεῖσθαι, E. 5, 3, 26. ἀκολουθεῖν ὅπῃ ἂν ἡγῶνται, καὶ σύμμαχοι εἶναι. 7, 1, 30. συμμάχους ἔσεσθαι καὶ ἀκολουθήσειν ὅπῃ ἂν οἱ Θηβαῖοι ἡγῶνται. Cf. §. 12. c) *expeditionis comitem esse.* Π. 4, 5, 12. p. 247. τοῖς ἀκολουθήσασι (Μήδοις) voluntarie. E. 6, 4, 17. τοὺς ἐπ' ἀρχαῖς καταλειφθέντας ἀκολουθεῖν ἐκέλευον. c. σύν, vt in N. T. A. 7, 5, 2. στρατηγοῖς, οἱ σὺν ἐμοὶ ἠκολούθησαν. Π. 6, 1, 27. πύργοι σὺν τάξει ἀκολουθοῦντες. d) *procehi.* E. 6, 2, 22. ἐπεὶ κηρύξειεν ἀκολουθεῖν. e) *persequi hostem fugatum.* E. 4, 3, 12. ἐξὸν αὐτῷ ἀκολουθοῦντι χειροῦσθαι. Ay. 2, 12. est ἑπομένῳ. ¶ 2) *comitem esse.* Dicitur variis modis, v. c. de seruo, v. ἀκόλουθος. de clientibus, E. 3, 4, 7. ἀεὶ παμπληθὴς ὄχλος θεραπεύων αὐτὸν ἠκολούθει. Sic fere O. 11, 4. ἵππῳ — πολλοὺς ἀκολουθοῦντας θεατάς. de sociis legationis, E. 6, 3, 2. ἀκολουθεῖν εἰς Λακεδαίμονα περὶ εἰρήνης. 7, 1, 23. ἠκολούθει δὲ καὶ Ἀργεῖος. de aliis quibuscunque comitibus, E. 5, 2, 18. ἐὰν ἀκολουθήσῃς ἐμοί, *si mecum ire volueris.* 5, 4, 57. ἀκολουθοῦντος δὲ τινος παιδὸς, *cum circumduceret secum puerum amasium.* K. 7, 6. ἀκολουθεῖν σκύλακας ταῖς κυσὶν ἰχνευούσαις ἐᾶν. ¶ 3) *cursu aequare.* Απ. 3, 3, 4. ἵππους ἀτρόφους — ὥστε μὴ δύνασθαι ἀκολουθεῖν. Ιππ. 1, 13. τὸν μὴ δυνάμενον ἵππον ἀκολουθεῖν.

ἀκολουθητέον ἐστὶ, *sequendum est,* np. ducem. O. 21, 7. ἐμποιῆσαι

τοῖς στρατιώταις, ἀκολουθητέον εἶναι καὶ διὰ πυρός.

ἀκολουθία, *comitatus, comites.* Sic θεραπεία dicitur pro θεράποντες etc. K. 10, 5. ἕπεσθαι ἑξῆς ἰχνεύσει ἡγουμένῃ ἀκολουθίᾳ. Verterunt locum varie, et Fr. Portus addidit *N. L.* Equidem olim intelligebam, vt postea vidi intelligere Zeunium, vt ἴχνευσις ἡγουμένη sit canis illius, qui praemissus vestigia apri iam deprehenderit, quem ἀκόλουθοι sequantur canes reliqui et venatores. Quanquam vel sic durum videbatur. Saltem deesse videbatur articulus.

ἀκόλουθος, ¶ 1) *pedissequus, seruus qui herum in itinere comitatur.* Aπ. 1, 7, 2 ἀγαθοὶ αὐληταὶ ἀκολούθους πολλοὺς περιάγονται. 3, 13, 4. 6. ἐπορεύου — καὶ ἀκόλουθός σοι ἠκολούθει; ἠκολούθει, ἔφη, et quidem sarcinis onustus. v. Casaub. ad Theophrast. charactt. 11, 4. Aϑ. 1, 19. αὐτοί τε καὶ ἀκόλουθοι. Male vertitur *comites.* In sequentibus enim nominantur οἰκέται. ¶ 2) *omnis turba quae exercitum sequitur*, lixae, calones etc. Est hoc e simplici dicendi genere (v. Aristid. p. 352.), cum proprie de re vili, h. e. de seruo, dicatur. Π. 5, 2, 15. p. 287. σὺν τοῖς νικῶσι θαῤῥοῦντες καὶ οἱ ἀκόλουθοι ἕπονται. Aγ. 1, 30. E. 3, 4, 22. τοὺς τῶν Ἑλλήνων ἀκολούθους ἐσπαρμένους. ¶ 3) *consequens, conueniens, non repugnans.* Inprimis sic legitur neutrum. A. 2, 4, 10. οὐκ ἀκόλουθά ἐστι τὸ ἐπιθήσεσθαι καὶ τὸ λύσειν τὴν γέφυραν. c. gen. O. 3, 2. τὸ τούτου ἀκόλουθον, *quod ex hoc sequitur.* 11, 12. ἀκόλουθα ταῦτα πάντα ἀλλήλων, *semet ipsa consequuntur, inter se coniuncta sunt.* Sed Σ. 4, 61. τὴν προαγωγείαν ἀκόλουθον τέχνην τῆς μαστρωπείας, vbi vertunt *pedissequam*, verti possit *similem.* Suid: ἀκόλουθον· ὅμοιον. c. dat. Iπ. 1, 13. ἰσχία πλατέα, ἵνα ἀκόλουθα ᾖ ταῖς πλευραῖς καὶ τοῖς στέρνοις, *conuenientia sint, proportionem habeant.*

ἀκονᾷν, ¶ 1) *acuere.* Π. 6, 2, 11. p. 371. ὁ λόγχην ἀκονῶν, καὶ τὴν ψυχήν τι παρακονᾷ. — λόγχην ἀκονῶντα. ¶ 2) Improprie, vt θήγειν et παρακονᾷν. O. 21, 3. ἀκονᾷν τὰς ψυχὰς ἐπὶ τὸ ἐθέλοντας πονεῖν, *incitare.*

ἀκονᾶσθαι, *acuere*. E. 7, 5, 20. ἠκονῶντο καὶ λόγχας suas καὶ μαχαίρας.

ἀκονιτὶ, *sine puluere*, *sine certamine*. Hesych: ἀκονιτί· ἀμαχητί. Suid: ἀκονιτί· χωρὶς κόνεως, ἄνευ ἀγῶνος καὶ μάχης, ἢ εὐμαρῶς. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν τῶν οὕτως εὐμαρῶς περιγινομένων, ὥστε μηδὲ κονίσασθαι. Cf. Erasm. adagg. 1, 5, 79. Fabri agonist. 2, 27. et 3, 22. et infra ἐγκονίζεσθαι. Ἀγ. 6, 3. ἐν τοῖς ἀγῶσιν opponuntur οἱ ἀκονιτὶ et οἱ διὰ μάχης νικῶντες, et illi dicuntur, *quibuscum nemo sustinet pugnare* s. *certare*.

ἀκονιτικὸς, *ex aconito herba confectus*. Hesych: ἀκοντικόν (leg. ἀκονιτικόν)· φάρμακον οὕτω καλούμενον. Poll. 5, 82. nominat φάρμακον ἀκόνιτον. Cf. Plin. H. N. 27, 3. K. 11, 2. maiores ferae capiuntur ἐν τοῖς ὄρεσι φαρμάκῳ διὰ δυσχωρίαν ἀκονιτικῷ.

ἀκοντίδιον, *paruum iaculum*. Π. 6, 2, 7. p. 365. τὰ ἀκοντίδια pro ἀκόντια legit Camerarius in veteri suo exemplo, vt in contemtum dictum sit de hostium telis.

ἀκοντίζειν, ¶ 1) *iaculari*, *iaculum vibrare*. Suid: ἀκοντίζω· ἀκόντιον βάλλω. Π. 1, 2, 8. τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν. O. 21, 7. Ἱππ. 1, 6. ὅπως ἀκοντιῶσι (vel potius ἀκοντιοῦσι) ἀπὸ τῶν ἵππων. K. 9, 20. ἄποθεν ἀκοντίζειν, *iaculis petere ceruum*. Π. 1, 4, 8. ἀκοντίσας καταβάλλει τὸν ἔλαφον. c. εἰς, Π. 3, 2, 29. τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν εἰς τοὺς ἀποκτείνοντας. E. 3, 2, 3. ἠκόντιζον εἰς αὐτούς. c. ὑπὲρ, *super anteriores*, Π. 8, 5, 6. ὅπως ἀκοντίζοιεν καὶ τοξεύοιεν ὑπὲρ τῶν ὁπλιτῶν. E. 2, 4, 10. p. 110. ἀκοντίζειν ὑπὲρ τῶν προτεταγμένων πρὸς ὄρθιον. Cf. βάλλειν, κατάσσειν, τοξεύειν, quibus iungi solet, it. βραχύς. ¶ 2) *iaculo ferire* vel *vulnerare* vel etiam *interficere*. c. acc. pers. A. 1, 8, 19. αὐτὸν ἀκοντίζει τις παλτῷ. 7, 4, 14. τοὺς παρατρέχοντας ἠκόντιζον εἰς τὸ φῶς ἐκ τοῦ σκότους. Ἱπ. 8, 10. ἀκοντίζει τὸν φεύγοντα τοῖς σφαιρωτοῖς. Sed Π. 1, 6, 19. p. 75 τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν ἄνθρωπον, Steph. dubitare videtur, annon εἰς inserendum sit ante ἄνθρωπον. Minus visitate c. dat. pers. K. 10, 10. χρὴ φυλαττομένους αὐτῷ ἀκοντίζειν. Steph. mauult. αὐτὸν ἀκ. Sed datiuus defenditur loco Thucyd. 7,

7, 40. οἱ ἀπὸ τῶν καταστρωμάτων αὐτοῖς ἀκοντίζοντες. vbi tamen Scholiaſtes: αὐτοῖς, ἀντὶ τοῦ αὐτῶν. Paſſiuum: E. 4, 5, 13. ἀκοντιζομένους αὐτοὺς ἐς τὰ γυμνά. §. 14. 4, 4, 17. K. 9, 20. ἑστῶσαι ἀκοντίζονται.

ἀκόντιον, *iaculum*. Heſych: ἀκόντιον· δοράτιον, μικρὰ λόγχη. Cf. infra δόρυ, a quo differt. Eſt inter inſtrumenta venationis. v. Poll. 5, 19. 20. vbi vt K. 10, 1. 3. 8. oſtenditur, quale eſſe debeat. Eſt enim eius vſus contra feras maiores et ceruos, Π. 1, 4, 10. K. 9, 2. 7. Sed in bello E. 4, 5, 15. ὡς δὲ ἐδίωκον, ᾕρουν οὐδένα ἐξ ἀκοντίου βολῆς, *ictu teli*. v. ἐκ nr. 8. Ιππ. 8, 10. ὅπου εἰς ἀκόντιον ἀφικνεῖται, *intra iaculi iactum*. (Cf. ἀκόντισμα.) 1, 21. ἐλαύνειν ἐπὶ τὸ ἀκόντιον, *ad iaculandi exercitium*. §. 25. εἰσηγοῖτο δὲ αὐτοῖς ἐπὶ τὸ ἀκόντιον. Απ. 3, 9, 2. eſt telum Scythicum. 3, 8, 4. ἀκόντιον καλὸν πρὸς τὸ σφόδρα τε καὶ ταχὺ φέρεσθαι. Ιπ. 12, 14. οὕτω σφοδρότατόν τε καὶ μακρότατον οἴσεται τὸ ἀκόντιον, εὐστοχώτατον μέντοι. Cf. ἀφιέναι et προϊέναι, it. ἀκοντίζειν.

ἀκόντισις, *ars iaculandi*. A. 1, 9, 3. iungitur τοξικῇ.

ἀκόντισμα, *iaculatio*. Poll. 1, 136. ἀκόντισμα, καὶ τὸ ὅπλον καὶ τὸ ἔργον. Ιπ. 12, 13. ἀκόντισμα μακρότατον, *quae fit quam maxime e longinquo*. E. 4, 4, 6. ἐντὸς ἀκοντίσματος, *intra teli iactum*.

ἀκοντισμὸς, *iaculatio*. Ιππ. 3, 6. ὅταν πρὸ τοῦ ἀκοντισμοῦ διελαύνωσιν.

ἀκοντιστὴς, *iaculator*, atque adeo *miles leuis armaturae*. Saepe iunguntur ἀκοντισταὶ et τοξόται, vt Π. 1, 6, 19. p. 82. Αγ. 1, 25. E. 3, 4, 16. etc. vbi ἀκοντισταὶ priori loco memorantur. Sed plerumque τοξόται ponuntur priori loco, vt Π. 2, 1, 2. etc. Vtrisque adduntur σφενδονῆται, Π. 3, 3, 27. 6, 2, 11. p. 372. 7, 4, 8. etc. item πελτασταί, Π. 4, 3, 3. p. 228. ἢ ἱππέας ἢ τοξότας ἢ πελταστὰς ἢ ἀκοντιστάς. Differunt igitur a peltaſtis, cum ſunt plane ψιλοί, E. 2, 4, 8. πελτοφόροι τε καὶ ψιλοὶ ἀκοντισταί. Cf. πελταστής. Sed interdum habent πέλτας [. ſunt πελτασταί, E. 6, 1, 4. p. 360. πάντες ἀκοντισταί εἰσιν — ὥστε πελταστικῷ ὑπερέχειν. Permutatur etiam ἀκον-

ἀκοντιστὴς et πελταστὴς, et πελτασταὶ dicuntur ἀκοντίζειν. v. πελτ. Homotimis Π. 2, 1, 6. p. 93. opponuntur τοξόται καὶ ἀκοντισταί. 6, 2, 11. plus semel ἀκοντισταὶ in proelio locantur post θωρακοφόρους, sed τοξόται post ἀκοντιστάς. 8, 5, 6. describitur locus virorumque in castris. Memorantur etiam in equitatu, Ιπρ. 1, 21. τοὺς τῆς φυλῆς ἀκοντιστάς. Cf. τοξότης.

ἀκοντιστικὸς, *iaculandi peritus*. Π. 6, 2, 3. ἱππικώτατοι καὶ ἀκοντιστικώτατοι καὶ τοξικώτατοι. 7, 5, 22. ἧσσόν τι ἀκοντιστικοί.

*ἀκόντως, *inuite*. Ε. 4, 8, 5. οὐκ ἀκόντως, ἀλλὰ προθύμως ἐπείσθησαν.

ἄκοπος, *indefessus*, *qui non defatigatur*. Ιπ. 1, 6. ὑγρὰ γόνατα ἀπταιστότερον καὶ ἀκοπώτερον τὸν ἵππον παρέχει, np. quia, vt Pollux 1, 191. dicit, ὁ ὑγρὸς κάμπτει τὰ γόνατα ἀκοπώτερον, καὶ ἀπταιστότερον βαδίζει. In lexico Basileensi explicatur actiue, vt ἀκοπώτερος ἵππος sit, *qui minus succussat equitem*.

ἀκόρεστος, *insatiabilis*. Proprie pertinet ad cibos. v. Poll. 6, 41. Sed improprie Σ. 8, 15. ἡ τῆς ψυχῆς φιλία ἀκορεστοτέρα ἐστίν.

ἀκόσμητος, *inornatus*. Ο. 11, 9. τὴν πόλιν μηδὲν κατ' ἐμὲ χρήμασιν ἀκόσμητον. Sunt verba diuitis, qui rempublicam diuitiis ornat et iuuat.

ἀκούειν, ¶ 1) *audire*. a) c. gen. pers. Απ. 2, 6. 31. ἀκούοντας αὐτῶν κηλεῖσθαι. b) Saepissime c. acc. rei et gen. pers. Π. 1, 4, 3. πλεῖω ἀκούειν αὐτοῦ, *ex eo*. 3, 1, 1. Απ. 1, 2, 31. οὔτ' αὐτὸς τοῦτο Σωκράτους ἤκουσα, οὔτ' ἄλλου φάσκοντος ἀκηκοέναι. 2, 4, 1. τοῦτο πολλῶν ἔφη ἀκούειν. 2, 5, 1. ἤκουσα δέ ποτε καὶ ἄλλον αὐτοῦ λόγον. 2, 6, 11. ἃ αἱ Σειρῆνες ἐπῇδον, (ἐκεῖνα) ἤκουσας Ὁμήρου, *ex Homeri carminibus*. etc. c) Non raro personae adduntur praepositiones, vt A. 1, 2, 5. ἤκουσε παρὰ Τισσαφέρνους τὸν στόλον. Sed c. ἐκ non ad dicentem refertur A. 1, 9, 15. ἔγωγε ἐξ ὧν ἀκούω οὐδένα κρίνω ὑπὸ πλειόνων πεφιλῆσθαι, *ego quidem ex his, quae fando accepi, iudico neminem* etc. Nam ἐξ ὧν dictum est pro ἐκ τούτων ἃ s. ἐξ ἐκείνων ἅ. d) Obiecto additur περὶ, A. 2, 5, 4. δηλώσω ὅθεν (i. e. *a quibus*) ἐγὼ περίσου ἀκού-

ω

ω, pp. ταῦτα, *hanc malam famam*. 7, 7, 18. τούτων περί σου (*ex his de te*) ἀκούοντας πολλὰ ἀγαθά. Απ. 4, 8, 4. O. 1, 1. 2, 1. περὶ τῶν τοιούτων τὰ λεγόμενα ὑπό σου ἀκηκοέναι. 20, 13. ὅτου ἀκοῦσαι τὴν ἀλήθειαν περὶ αὐτῆς ἔχοι. e) Pro acc. rei ponitur interdum genitiuus, Π. 3, 1, 4. ὅπως τῆς δίκης ἀκούσῃς. 6, 2, 6. ἀκουσόμενος τῶν λόγων. §. 8. p. 367. ἀκούσαντες τῶν ἀγγελλομένων. A. 1, 8, 11. θορύβου ἤκουσε διὰ τῶν τάξεων ἰόντος. 5, 7, 13. §. 16. τῶν λόγων μὴ ἀκοῦσαι τῶν πρὸς ὑμᾶς ἰόντων. Vbi ἰόντων non eſt ę *venientibus*, ſed *eorum qui veniunt*. Λ. 11, 1. E. 7, 1, 27. ἐκάλεσαν — ἀκουσομένους τῆς ἐπιστολῆς — ἀκουσόμενοι. Απ. 1, 2, 41. ἀκούων τινῶν ἐπαινουμένων ὅτι εἰσί. 2, 2, 9. 3, 5, 9. παλαιοτάτους, ὧν ἀκούομεν, προγόνους, *de quibus reſtat fama*. Poteſt ſuppleri περὶ, vt O. 11, 11. τῆς χρηματίσεως — ἀκούειν, vbi Leuncl. temere inſerit περί. Sed Π. 1, 4, 8. ἐπιλαθόμενος ὧν ἤκουε, genitiuus pendet ab ἐπιλαθ. pro ἐκείνων ἅ. f) c. participio pro inf. in genitiuo dicentis, Απ. 2, 4, 1. O. 1, 1. ἤκουσα τοῦ Σωκράτους — τοιάδε διαλεγομένου. Σ. 3, 13. 4. 1. Huc pertinet etiam locus ex A. 1, 8, 11. ſupra allatus. In accuſatiuo, Π. 1, 4, 25. ἤκουσεν ἀνδρὸς ἔργα διαπραττομένου τὸν Κῦρον. 2, 4, 8. p. 131. ἀκούει τοὺς πολεμίους προσιόντας. E. 5, 2, 24. πότε ἀκούσεσθε βιαζομένους αὐτοὺς τὴν Βοιωτίαν ὑφ' αὑτοῖς εἶναι. Vbi εἶναι pendet a βιαζ. 4, 8, 29. ἤκουσε τὸν Θρασύβουλον προσιόντα. Margg. προσιέναι. Nam legitur etiam g) c. acc. et inf. inprimis cum quis aliquid ex aliis vel fama nuncioue audire dicitur, vt Απ. 3, 1, 1. ἀκούσας τὸν Διονυσόδωρον ἥκειν. Lexicon MS. biblioth. Sangermann. ἀκούσας ἥκειν, οὐχ ἥκοντα, Ξενοφῶν ἐν Ἀπομνημονεύμασιν ἔφη, καὶ Μένανδρος, καὶ ἄλλοι. v. Ruhnken. Π. 1, 3, 1. ἤκουε καλὸν κἀγαθὸν αὐτὸν εἶναι. 1, 4, 16. 1, 6, 12. 4, 5, 5. 5, 1, 2. 6, 1, 20. 7, 2, 7. p. 419. 7, 5, 7. A. 1, 3, 20. 2, 5, 2. p. 111. 3, 1, 31. 3, 2, 23. 3, 3, 11. 4, 5, 24. 4, 6, 11. 12. 5, 4, 3. 5, 5, 11. 5, 6, 12. 5, 7, 3. 6, 6, 9. Αγ. 1, 33. E. 4, 8, 36. ἤκουε τῶν ἁπάντων τὸν Ἰφικράτην ἀναπεπλευκέναι. 6, 5, 38. p. 430. 7, 5, 7.

Απ. 3, 5, 9. 4, 2, 4. O. 10, 1. 20, 27. 28. etc. h) Saepe c. ὅτι vel ὡς, v. c. Πα. 4, 14. ἀκηκόαμεν ὅτι Νικίας ἐκτήσατο. O. 15, 7. ὅτι δεῖ γράμματα ἐπίστασθαι, ἠκηκόειν ἄν. E. 5, 1, 23. ἠκηκόει ὅτι προσπλέοι. 5, 2, 12. p. 299. ἠκούομεν ὡς — ἐψηφισμένον εἴη. etc. i) Etiam post gen. perf. ponitur ὡς vel ὅτι, Π. 1, 6, 3. ἀκούσας σου ὅτι πρακτικώτερος εἴη. A. 1, 10, 3. 4, 1, 3. O. 20, 3. οὐδ' ἂν ἀκούσαις λόγου οὕτω διαθέοντας, ὅτι διέφθαρται. Vbi tamen genitiuus potius est obiecti. A. 7, 6, 31. ἀκήκοα Πολυνείκου ὡς ἀποθάνοι. item post accusatiuum obiecti f. absolutum, Απ. 4, 2, 33. τὸν Δαίδαλον οὐκ ἀκήκοας ὅτι ἠναγκάζετο. k) Frequens huius verbi vsus est in connectenda oratione, vt Π. 1, 4, 13. ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Κῦρος — ἐδήχθη. §. 14. ἀκούσας ταῦτα ὁ Κῦρος ἐπείθετο. §. 16. ἀκούων οὖν — πολλὰ θηρία εἶναι — ἐπεθύμησεν ἐξελθεῖν. §. 26. 2, 1, 7. 5, 4, 17. ἀκούσαντι τῷ Κύρῳ ταῦτα ἔδοξε. E. 3, 4, 27. 5, 1, 29. Ιερ. 6, 9. etc. Item alio modo, Π. 3, 2, 1. ταῦτα μὲν δὴ ὁ Κῦρος ἠκηκόει — σκοπῶν δὲ κατενόει. E. 4, 2. 2. ὁ δὲ ἐπεὶ ἤκουσε, χαλεπῶς ἤνεγκε. Saepe sic Zeunius e Cod. Guelf. inserit δὲ, vt Π. 2, 4, 1. ἀκούσας ταῦτα παρήγγειλε. 4, 5, 6. 7, 1, 21. Item in interrogando, Σ. 2, 6. ἀκούεις ταῦτα; *audisne?* l) Verbo ὁρᾶν iunctum saepe dicitur de eo, qui ipse expertus scit aliquid, Π. 1, 6, 12. p. 66. ἀκούων καὶ ὁρῶν ὅτι — αἱροῦνται, οὕτω καὶ ἐγὼ etc. §. 2. ὅπως μὴ δι' ἄλλων — ἀλλὰ αὐτὸς καὶ ὁρῶν τὰ ὁρατὰ, καὶ ἀκούων τὰ ἀκουστὰ, γιγνώσκοις. 4, 1, 8. p. 205. ὅτι μελετᾶτε — καὶ ὁρῶν καὶ ἀκούων οἶδα. A. 3, 1, 18. σύγε οὐδ' ὁρῶν γιγνώσκεις, οὐδ' ἀκούων μέμνησαι perfidiam regis. E. 6, 5, 38. p. 430. πρόσθεν μὲν ἀκούων ἐζήλουν — νῦν δ' οὐκέτ' ἀκούω, ἀλλ' αὐτὸς ἤδη παρὼν ὁρῶ. O. 3, 13. παῖδα νέαν — ὡς ἠδύνατο ἐλάχιστα ἑωρακυῖαν καὶ ἀκηκουῖαν, *rerum imperitam.* 7, 5. ὅπως ὡς ἐλάχιστα μὲν ὄψοιτο, ἐλάχιστα δ' ἀκούσοιτο, ἐλάχιστα δ' ἔροιτο. m) Sed aliter est c. ἰδεῖν, A. 1, 9, 2. αἰσχρὸν δ' οὐδὲν οὔτε ἀκοῦσαι οὔτ' ἰδεῖν ἐστι. Απ. 1, 1, 11. O. 3, 9. ὅπως ἡσθῇς ἰδών τι ἢ ἀκούσας. ¶ 2) *audiendi facultatem habere.* v. βαρέως et ἧσσον. ¶ 3) *attendere.* Π. 2, 4, 11. ἄκουε τοίνυν — ἦν

ἥν τι σοι δόξω λέγειν. 7, 2, 4. ἄκουσόν τοίνυν, ἔφη, ὦ Κροῖσε. A. 3, 2, 23. ὦ ἄνδρες, ἀκούσατε ὧν προσδοκᾷν δοκεῖ μοι. E. 6, 1, 4. Pr. 359. ἄκουσον (Margg. ἄκουε) καὶ μηδὲν πίστευε. ¶ 4) *causam cognoscere.* De rege vel iudicibus, Π. 1, 2, 14. οἱ γεραίτεροι ἀκούσαντες ἐκκρίνουσιν. 7, 5, 17. ἕωθεν ἀρξάμενοι ἀκούειν τῶν προσιόντων. 8, 1, 7. ἐσχόλαζε τούτοις ὑπακούειν. ἐπεὶ δὲ ἀκούσειεν αὐτῶν. E. 1, 7, 6. ἐπεὶ δὴ τῶν κατηγορούντων ἐν τῇ προτέρᾳ ἐκκλησίᾳ ἀκηκόασι. 7, 3, 6. ὑμεῖς δὲ ἀκηκοότες (np. δίκην) — αὐτοῖς ἐπιτίθετε. K. 12, 14. λέγειν καὶ ἀκούειν περὶ τῶν δικαίων. ¶ 5) *parere.* Π. 8, 3, 3. ὅπως δ' ἂν ἥδιον παραγγέλλοντός σου ἀκούσωσι. 8, 6, 1. τοὺς φρουράρχους οὐκ ἄλλων ἢ ἑαυτοῦ ἐβούλετο ἀκούειν, *non ab aliis imperata accipere.* A. 3, 5, 10. τούτους ἔφασαν πολεμικοὺς εἶναι, καὶ βασιλέως οὐκ ἀκούειν. 7, 7, 11. οἴεσθαι ἂν Σεύθην ἀκοῦσαι, *de stipendiis esse satisfacturum.* Margg. πεῖσαι. Quod Hutch. glossema putat. Sed debebat glossematis auctor scribere πείσασθαι. Sic fere A. 2, 6, 7. ἐν τοῖς δεινοῖς ἤθελον αὐτοῦ ἀκούειν, *eius consilium audire eique parere, auscultare.* ¶ 6) Dicitur de fama et existimatione. Π. 3, 2, 15. οἷα ἐπεθύμει πάντας ἀνθρώπους καὶ λέγειν καὶ ἀκούειν περὶ αὐτοῦ. A. 7, 7, 18. τούτων περὶ σοῦ ἀκούοντας πολλὰ ἀγαθά. Sed saepe etiam passiue, vt fere Latinorum *audire*, Aγ. 10, 3. ἅπερ ζῶν ἤκουε, ταῦτα καὶ νῦν λέγεται περὶ αὐτοῦ, *quae de eo viuo fama erat.* Π. 7, 1, 7. ἀγαθὰ ἔχειν, καλὰ ἀκούειν, *bene audire, laudari.* Ιπ. 2, 2. καλόν τι ποιεῖν καὶ ἀκούειν. 8, 22. A. 7, 7, 13. μέγα (ἐστὶ) εὖ ἀκούειν ὑπὸ ἐξακισχιλίων ἀνθρώπων. Aθ. 2, 18. κωμῳδεῖν οὐκ ἐῶσι, ἵνα μὴ αὐτοὶ ἀκούωσι κακῶς, *perstringantur, per ora hominum volitent.* Σ. 4, 64. σὺ δέ μοι, ὡς κακῶς ἀκούσας — ὀργίσθῃς, *quasi conuicio affectus.* Pollux 8, 81. ὁ δὲ ἀδικηθεὶς, κακῶς ἀκούσας etc. ¶ 7) Notatu digna videbantur etiam haec: Π. 1, 1, 4. Σκύθης Σκυθῶν δύναιτ' ἂν ἄρξαι — καὶ τἄλλα δὲ ὡσαύτως ἔθνη ἀκούομεν. Intelligi potest ἑαυτῶν ἄρχειν. Sed rectius videtur accipi pro περὶ τῶν ἄλλων ἐθνῶν. A. 2, 5, 2. p. 112. ἥδιστ' ἂν ἀκούσαιμι τοὔνομα, τίς ἐ-

στιν οὕτω δεινὸς λέγειν, pro τοὔνομα ἐκείνου, ὅς ἐστι. O. 6, 11. ἀκούσειν Wells. edidit e Stephani emendatione pro ἀκούειν, quod certe est pro futuro. Magis Atticum foret ἀκούσεσθαι, qua forma alias vtitur Xenophon. Phavorin: ἀκούσομαι δεῖ γράφειν τὸν μέλλοντα κατ' Ἀττικοὺς, καὶ οὐκ ἀκούσω. ¶ 8) In var. lect. permutatur c. πυνθάνεσθαι. v. ibi nr. 2. it. ἀκουόμενον c. ἀκούμενος. v. ibi.

ἀκούμενος. Απ. 3, 13, 2. ἀκούμενος ἔφη τούτου φάρμακον ἀγαθὸν διδάσκειν. Deducunt vulgo a verbo ἀκεῖσθαι, *mederi*, vt nominatiuus pendeat ab ἔφη. Reiskius legit ἀκουόμενον. Atque sic reperit Ern. in MS. 1. In Cod. Vatic. 1. est κακούμενος. Sed optime Steph. et Valckenar. scribunt Ἀκουμενὸς — διδάσκει vel Ἀκουμενὸν — διδάσκειν, intelligentes cum Bessarione et Brodaeo Acumenum medicum, cuius saepe ap. Platonem fit mentio.

ἀκούσια, *quae citra voluntatem s. praeter animi sententiam committuntur* vel *accidunt*. Sed ἄκων dicitur de homine, *qui coactus aliquid facit*. Π. 3, 1, 21. ὁπόσα ἀγνοίᾳ ἄνθρωποι ἐξαμαρτάνουσι, πάντα ἀκούσια ταῦτ' ἐγώ γε νομίζω. Απ. 2, 1, 18. ἀκούσια tribuuntur τῷ ἐξ ἀνάγκης πάσχοντι. Oppon. ἑκούσια.

ἄκουσμα, *res quae auditur*. Cf. ἀκρόαμα. Ιερ. 1, 4. ἡδομένους ἀκούσμασι. Απ. 2, 1, 31. πάντων ἡδίστου ἀκούσματος, ἐπαίνου. De vocibus et strepitu est Ιπ. 9, 4. ἐξαπιναῖα ὁράματα καὶ ἀκούσματα.

ἀκουστέον ἐστὶ, *audire oportet*. Σ. 3, 9. ἀκουστέον ἂν εἴη καὶ σοῦ.

ἀκουστὸς, *sub auditum cadens*. Π. 1, 6, 2. ἀκούων τὰ ἀκουστὰ, *quae auditu percipi possunt*. Απ. 1, 4, 5.

ἄκρα, ¶ 1) *arx*. Thomas Mag: οὐ μόνον ἄκρα πόλις ἡ ἀκρόπολις, ἀλλὰ καὶ ἄκρα μόνον. Cf. Poll. 9, 40. et Hesych. Sic E. 6, 1, 2. est ἀκρόπολις, sed §. 3. ἄκρα. Π. 7, 2, 2. ἐχομένη ἄκρα, *vrbi adiacens*. 7, 5, 12. τὰς ἄκρας vrbis Babylonis. 7, 4, 4. φρουροὺς ἐν ταῖς ἄκραις. 8, 6, 1. Α. 5, 2, 13—16. E. 4, 4, 15. τὴν πόλιν καὶ τὴν ἄκραν φυλάττειν. ¶ 2) *promontorium*. E. 1, 6, 19. ἐπὶ τῇ Μαλέᾳ ἄκρα. 2, 1, 19. Ἀβαρνίδα τὴν Λαμψάκου ἄκραν. ¶ 3) *lingua terrae*

rae in fretum excurrens, Erdzunge, Capo. v. quos laudat Zeun. A. 7, 1, 13. ¶ 4) ἡ ἄκρα in var. lect. est pro τὰ ἄκρα. v. ἄκρος nr. 2. c.

Ἀκράγας, *Agrigentum*. E. 1, 5, 13. et 2, 2, 14. a Carthaginiensibus fame expugnatur.

ἀκρασία, *intemperantia*. Απ. 4, 5, 6 — 9. agitur de eius incommodis, et opponuntur σωφροσύνη atque ἐγκράτεια. Σ. 8, 27. τὸν ἀκρασίαν παρεχόμενον in re Venerea, ἐγκρατῆ ποιῆσαι. §. 32. ἀκρασίᾳ συγκυλινδουμένων. Cf. ἀκράτεια, quocum permutatur.

ἀκράτεια, i. q. ἀκρασία. Π. 6, 1, 19. iungitur c. ἀσέβεια et ἀδικία, et tribuitur ei, qui mulierem de stupro appellat. Margg. ἀκρασίαν. v. Pierson. ad Moerin p. 28. qui, sicut ἀνοητίαν, sic ἀκράτειαν, magis Atticum dicit. 8, 1, 6. ἀκρατείᾳ τινὶ ἢ ἀδικίᾳ ἢ ἀμελείᾳ ἀπεῖναι, np. quod voluptatibus indulgent. Nam ἀδικία est in alios, ἀκράτεια in se. v. Απ. 4, 8, 11. in v. ἐγκρατής. E. 1, 5, 10. οἰόμενοι (τὰς ναῦς) δι' ἀμέλειάν τε καὶ ἀκράτειαν ἀπολωλεκέναι.

ἀκρατής, *intemperans*. Απ. 1, 2, 12. ἀκρατέστατος. §. 26. ἀκρατεστάτω. Est dualis. 4, 5, 4. οἱ ἀκρατεῖς δοκοῦσιν ἀνελεύθεροι. §. 7. σωφροσύνη ἧττον ἀκρατεῖ προσήκει. §. 11. τί διαφέρει ἄνθρωπος ἀκρατὴς θηρίου. et saepius in illo capite. Alias opponitur ἐγκρατής, sed Ιερ. 5, 2. κόσμιος et ἀνδρεῖος. c. gen. Π. 5, 1, 7. τὰ μοχθηρὰ ἀνθρώπια πασῶν ἐπιθυμιῶν ἀκρατῆ ἐστι. Απ. 1, 2, 2. ἀφροδισίων ἀκρατέστ. O. 12. 11. τοῦ οἴνου. §. 12. τοῦ ὕπνου. In var. lect. permutatur c. ἀμαθής. v. ἀμ.

ἄκρατος, ¶ 1) *merus, aqua non temperatus*. A. 5, 4, 16. οἶνος ἄκρατος. Opponitur etiam κερασθεὶς et ὑδαρής. v. κεραννύναι et ὑδ. ¶ 2) *fortis, validus*. De potu e calamis, A. 4, 5, 19. πάνυ ἄκρατος ἦν, εἰ μή τις ὕδωρ ἐπιχέοι. Laudat hunc locum Suidas, sed ita: πάνυ δ' ἦν ὁ οἶνος ἄκρατος. Nempe ob sensum. ¶ 3) *purus, innocens, liber a corporis contagione s. commixtione*. Π. 8, 7, 3. p. 548. ὅταν ἄκρατος καὶ καθαρὸς ὁ νοῦς ἐκκριθῇ. ¶ 4) Confunditur c. ἀγήρατος. v. ibi nr. 2.

ἀκρι-

ἀκρίβεια τῆς κατασκευῆς, O. 8, 17. *exacta rerum collocandarum diligentia.* c. εἰς, Aϑ. 1, 5. in optimatibus eſt πλείστη ἀκρίβεια εἰς τὰ χρηστὰ, *ſummum virtutis ſtudium.*

ἀκριβὴς, *diligens, accuratus.* O. 8, 11. ἀκριβεστάτην σκευῶν τάξιν. v. ἀκρίβεια. Aπ. 3, 10, 15. ἀκριβεῖς ϑώρακες — λέγεις ἁρμόττειν, οὐ τοὺς ἀκριβεῖς, ἀλλὰ τοὺς μὴ λυποῦντας. Sunt *loricae diligenter* quidem *et artificioſe atque adeo eleganter factae,* ποικίλοι καὶ ἐπίχρυσοι etc. ſed non εὔρυϑμοι et ἁρμόττοντες. (Ita Thiemius. Sed haud dubie intelliguntur *loricae accurate aptae corpori et quaſi applicatae.* St.) In var. lect. eſt pro ἀτριβής. v. ibi nr. 2.

ἀκριβοῦν, ¶ 1) *accurate ſcire, diligenter didiciſſe, probe callere.* Π. 1, 3, 14. μὲ ὡς ἤδη ἀκριβοῦντα τὴν δικαιοσύνην. Paulo poſt eſt οἶδα ἀκριβῶς. All. ἤδη ἀκριβῶ, quod fortaſſe verum eſt. 4, 3, 3, p. 231. ἐφ' ἵππων κινδυνεύειν, πρὶν ἀκριβοῦν τὸ ἔργον. Aπ. 4, 2, 10. ῥαψῳδοὺς τὰ ἔπη ἀκριβοῦντας. (Σ. 3, 6. eſt ἐπίστανται.) c. ὡς, O. 20, 10. ἀκριβοῦντες ὡς γίγνεται κόπρος, ὅμως — παραμελοῦσι. ¶ 2) *accurate facere quae recte didiceris.* Π. 2, 1, 13. τὰς τάξεις ἀκριβοῦν, *diligenter ſeruare.* Cod. Guelf. διακριβοῦν, quod Zeun. recepit. 2, 2, 2. ὁ λόχος ἀκριβοῖ πάντα. 2, 3, 5. ἀκριβοῦν ταῦτα, *bene perferre poſſe* famem, frigus etc.

ἀκριβῶς, *diligenter.* Π. 1, 3, 14. v. ἀκριβοῦν nr. 1. 3, 3, 30. ἀκριβῶς εἰδότες ὅπου δεῖ γενέσϑαι. 5, 2, 15. p. 286. ἀκρ. σκεψώμεϑα. 7, 4, 6. ἀκρ. γεγραμμένα. Aπ. 4, 3, 14. ἀκριβῶς ὁρᾷν τὸν ἥλιον, *oculis irretortis.* Paulo poſt eſt ἀναιδῶς. O. 2, 3. ἀκριβῶς οἶδα ὅτι. 8, 10. ἀκριβῶς διοικεῖν εἰδέναι. Refertur haud dubie ad διοικεῖν.

ἀκρισία, *confuſio, rerum perturbatio, inteſtinae inimicitiae.* E. 7, 5, 27. poſt pugnam apud Mantineam ἀκρισία καὶ ταραχὴ ἔτι πλείων ἐγένετο ἐν τῇ Ἑλλάδι.

Ἀκρίσιος, *Acriſius.* E. 7, 1, 33. praetor Sicyone electus.

ἄκριτος, *indemnatus.* A. 5, 7, 16. κατακαίνειν ἰδιώτην ἄκριτον, *indicta cauſa.* §. 17. ἀδίκως ἄκριτος ἀποϑάνῃ. E. 1, 7, 10. p. 57. ἀπολλύντες ἀκρίτους.

ἀκρόαμα, i. q. ἄκουσμα. Hoc tamen praeferunt Moeris et Thomas Mag. Ἱερ. 1, 14. τοῦ ἡδίστου ἀκροάματος, ἐπαίνου. (Απ. 2, 1, 31. eſt ἀκούσματος.) — χαλεπωτάτου ἀκροάματος, λοιδορίας. Sed etiam de tibicina. Cf. Cic. Verr. 6, 22. Σ. 2, 2. θεάματα καὶ ἀκροάματα ἥδιστα παρέχεις. v. Bach. ad Ἱερ. 1, 14.

ἀκροᾶσθαι, *auſcultare*, c. gen. Π. 1, 3, 9. οὐκ ἀκροώμενοι τοῦ ᾄδοντος. E. 7, 3, 3. ἠκροῶντο αὐτοῦ πολλοί, ὁπόσοι δὲ ἐπείθοντο, οὐ πάνυ κατάδηλον. Σ. 3, 6. ἀκροώμενος τῶν ῥαψῳδῶν dicitur is, *qui rhapſodis operam dare ſolet.*

ἀκροατής. Pollux 2, 82. Αἰσχίνης δὲ ἀκρόαμα εἶπε, καὶ ἀκροατὴν δὲ Ξενοφῶν. Neſciebam, vbi.

ἀκροβολίζεσθαι, *eminus pugnare, velitari.* Phauorin: ἀκροβολησάμενοι· τῆς συμβολῆς ἐν τῷ πολέμῳ ἀρξάμενοι, ἢ ἀκοντίσαντες. Cf. Heſych. Π. 1, 4. 23. 2, 1, 2. p. 88. 89. τοξόται καὶ ἀκοντισταὶ — οὐκοῦν ἀκροβολίζεσθαι ἀνάγκη. Oppon. ὁμόσε ἰέναι. 8, 8, 11. oppon. ὁμόθεν τὴν μάχην ποιεῖσθαι. Ibidem legitur: οὔτε ἀκροβολίζονται, οὔτε εἰς χεῖρας συνιόντες μάχονται. A. 3, 4, 10. eſt σφενδονᾶν καὶ τοξεύειν. Cf. §. 7 — 9. §. 20. ἐπεχείρησαν αὐτοῖς ἀκροβολίζεσθαι. 5, 2, 9. οὐδένα (τῶν πελταστῶν) εἴα ἀκροβολίζεσθαι. E. 4, 6, 11. 7, 2, 12.

*ἀκροβόλισις, *velitatio, pugnae praeludium.* Π. 6, 2, 7. p. 365. τῶν τοξοτῶν καὶ ἀκοντιστῶν τὰς ἀκροβολίσεις. All. ἀκροπόλεις, quod Zeun. interpretatur *vallum caſtrorum.* Quae interpretatio dura videbatur. A. 3, 4, 8. 10. τῇ τότε ἀκροβολίσει.

ἀκροβολισμός, i. q. ἀκροβόλισις. E. 1, 3, 10. πρὸς τὸ τεῖχος ἀκροβολισμοὺς (*eminus*) καὶ προσβολὰς (*cominus oppugnando*) ἐποιοῦντο. 4, 3, 7. ἀκροβολισμοῦ ὄντος πρὸς τοὺς πολεμίους.

ἀκροβολιστής, *iaculator, veles, eminus pugnans.* Heſych. et Suid: ἀκροβόλοι· ἀκοντισταὶ καὶ τοξόται. Π. 6, 1, 16. currus putat Cyrus ἐν ἀκροβολιστῶν μέρει εἶναι, καὶ εἰς τὸ κρατεῖν οὐδὲ μέγα μέρος συμβάλλεσθαι.

ἀκρόδρυα proprie ſunt *glandes*, Heſychio, Suidae et Thomae in v. δρῦν ſunt *fructus arborum.* ſed Xenophonti *arbores fru-*

frugiferae. Cf. Fischer. ind. Theophrast. et Niclas ad Geopon. p. 752. O. 19, 12. συκῆν — φυτεύειν, καὶ τἄλλα ἀκρόδρυα πάντα.

ἀκροθίνια, *manubiarum primitiae, portio praedae diis selecta.* Schol. Eurip. Phoenn. 211. ἀκροθίνια κυρίως αἱ τῶν καρπῶν ἀπαρχαί, παρὰ τὸν θῖνα, ὅ ἐστι τὸν σωρὸν τῆς ἅλω. καταχρηστικῶς δὲ λέγονται καὶ αἱ ἀπαρχαὶ τῆς λείας. Cf. Etymol. M. et Hesych. et interpp. ad Hebr. 7, 4. Π. 7, 5, 13. ὡς δορυαλώτου τῆς πόλεως ἀκροθίνια τοῖς θεοῖς καὶ τεμένη ἐκέλευσε ἐξελεῖν.

Ἀκροκόμας, v. Ἀβροκόμας.

Ἀκροκόρινθος, *arx Corinthi, mons vrbi Corintho imminens.* (v. Pausan. 2, 4. p. 121. Liv. 45, 28.) E 4, 4, 4.

*ἀκρολένιον siue potius ἀκρολίνιον, vt habent edd. Castal. et Bryling. K. 2, 7. et 6, 9. est *limbus extremitatis cassium s. plagarum.* Etiam in Oppiano cyneg. 4, 381. est ἀκρόλινος. Descendit enim a nomine λίνον, h. e. *rete.* Perperam igitur Stephanus in thesauro et inde alii lexicographi scribunt ἀκρωλένιον, quod proprie significat summam cubiti partem. v. Poll. 2, 140. Fefellit eos haud dubie auctoritas Pollucis 5, 29. ἀκρωλένια, ὅπερ ἐστὶ τὰ πέρατα (all. περιττὰ) τῶν ἀρκύων, ἃ οἱ μὲν κράσπεδα, οἱ δὲ πτερύγια ὠνόμασαν. Scil. vel Pollux in suis codd. reperit ἀκρωλένιον, vel venit haec lectio e Polluce corrupto in Xenophontem. v. Gramm. et Zeun.

ἀκρόπολις, *arx.* Π. 7, 2, 1. Sardium. E. 2, 3, 14. et 2, 4, 28. Athenarum. 3, 1, 18. et 20. in Scepsi et Gergithe. 5, 2, 18 — 25. 5, 4, 1. et 10 — 13. Thebis. Sic in aliis vrbibus. Nominatur etiam ἄκρα. v. ἄκρα. E. 4, 8, 1. ὡς οὔτε ἀκροπόλεις ἐντειχίσαιεν. A. 1, 2, 1. τὰς ἀκροπόλεις φυλάττειν. O. 4, 6. φύλακας ἐν ταῖς ἀκροπόλεσι — τοὺς ἐν ταῖς ἀκροπόλεσι, i. e. φρουρούς. A. 1, 2, 8. et 9. βασίλεια καὶ ἀκρόπολιν. Ιερ. 4, 7. ἀκροπόλεων ἰσχυρῶν. In ἀκροπόλει et Athenis et Sicyone senatum habitum fuisse, patet ex E. 6, 4, 20. et 7, 3, 5. Cf. ἀκροβόλισις, pro quo est in var. lect.

ἄκρος, ¶ 1) *extremus.* Π. 7, 1, 17. ἐν ἄκραις ταῖς

ἀκρόαμα, i. q. ἄκουσμα. Hoc tamen praeferunt Moeris et Thomas Mag. Ἱερ. 1, 14. τοῦ ἡδίστου ἀκροάματος, ἐπαίνου. (Απ. 2, 1, 31. est ἀκούσματος.) — χαλεπωτάτου ἀκροάματος, λοιδορίας. Sed etiam de tibicina. Cf. Cic. Verr. 6, 22. Σ. 2, 2. θεάματα καὶ ἀκροάματα ἥδιστα παρέχεις. v. Bach. ad Ἱερ. 1, 14.

ἀκροᾶσθαι, *auscultare*, c. gen. Π. 1, 3, 9. οὐκ ἀκροώμενοι τοῦ ᾄδοντος. Ε. 7, 3, 3. ἠκροῶντο αὐτοῦ πολλοὶ, ὁπόσοι δὲ ἐπείθοντο, οὐ πάνυ κατάδηλον. Σ. 3, 6. ἀκροώμενος τῶν ῥαψῳδῶν dicitur is, *qui rhapsodis operam dare solet.*

ἀκροατής. Pollux 2, 82. Αἰσχίνης δὲ ἀκρόαμα εἶπε, καὶ ἀκροατὴν δὲ Ξενοφῶν. Nesciebam, vbi.

ἀκροβολίζεσθαι, *eminus pugnare, velitari.* Phauorin: ἀκροβολησάμενοι· τῆς συμβολῆς ἐν τῷ πολέμῳ ἀρξάμενοι, ἢ ἀκοντίσαντες. Cf. Hesych. Π. 1, 4, 23. 2, 1, 2. p. 88. 89. τοξόται καὶ ἀκοντισταὶ — οὐκοῦν ἀκροβολίζεσθαι ἀνάγκη. Oppon. ὁμόσε ἰέναι. 8, 8, 11. oppon. ὁμόθεν τὴν μάχην ποιεῖσθαι. Ibidem legitur: οὔτε ἀκροβολίζονται, οὔτε εἰς χεῖρας συνιόντες μάχονται. Α. 3, 4, 10. est σφενδονᾶν καὶ τοξεύειν. Cf. §. 7 — 9. §. 20. ἐπεχείρησαν αὐτοῖς ἀκροβολίζεσθαι. 5, 2, 9. οὐδένα (τῶν πελταστῶν) εἶα ἀκροβολίζεσθαι. Ε. 4, 6, 11. 7, 2, 12.

*ἀκροβόλισις, *velitatio, pugnae praeludium.* Π. 6, 2, 7. p. 365. τῶν τοξοτῶν καὶ ἀκοντιστῶν τὰς ἀκροβολίσεις. All. ἀκροπόλεις, quod Zeun. interpretatur *vallum castrorum.* Quae interpretatio dura videbatur. Α. 3, 4, 8. 10. τῇ τότε ἀκροβολίσει.

ἀκροβολισμός, i. q. ἀκροβόλισις. Ε. 1, 3, 10. πρὸς τὸ τεῖχος ἀκροβολισμοὺς (*eminus*) καὶ προσβολὰς (*cominus oppugnando*) ἐποιοῦντο. 4, 3, 7. ἀκροβολισμοῦ ὄντος πρὸς τοὺς πολεμίους.

ἀκροβολιστής, *iaculator, veles, eminus pugnans.* Hesych. et Suid: ἀκροβόλοι· ἀκοντισταὶ καὶ τοξόται. Π. 6, 1, 16. currus putat Cyrus ἐν ἀκροβολιστῶν μέρει εἶναι, καὶ εἰς τὸ κρατεῖν οὐδὲ μέγα μέρος συμβάλλεσθαι.

ἀκρόδρυα proprie sunt *glandes*, Hesychio, Suidae et Thomae in v. δρῦν sunt *fructus arborum*, sed Xenophonti *arbores fru-*

frugiferae. Cf. Fischer. ind. Theophrast. et Niclas ad Geopon. p. 752. O. 19, 12. συκῆν — φυτεύειν, καὶ τἄλλα ἀκρόδρυα πάντα.

ἀκροθίνια, *manubiarum primitiae, portio praedae diis selecta.* Schol. Eurip. Phoenn. 211. ἀκροθίνια κυρίως αἱ τῶν καρπῶν ἀπαρχαὶ, παρὰ τὸν θῖνα, ὅ ἐστι τὸν σωρὸν τῆς ἅλω. καταχρηστικῶς δὲ λέγονται καὶ αἱ ἀπαρχαὶ τῆς λείας. Cf. Etymol. M. et Hesych. et interpp. ad Hebr. 7, 4. Π. 7, 5, 13. ὡς δορυαλώτου τῆς πόλεως ἀκροθίνια τοῖς θεοῖς καὶ τεμένη ἐκέλευσε ἐξελεῖν.

Ἀκροκόμας, v. Ἀβροκόμας.

Ἀκροκόρινθος, *arx Corinthi, mons vrbi Corintho imminens.* (v. Pausan. 2, 4. p. 121. Liv. 45, 28.) E. 4, 4, 4.

*ἀκρολένιον siue potius ἀκρολίνιον, vt habent edd. Castal. et Bryling. K. 2, 7. et 6, 9. est *limbus extremitatis cassium f. plagarum.* Etiam in Oppiano cyneg. 4, 381. est ἀκρόλινος. Descendit enim a nomine λίνον, h. e. *rete.* Perperam igitur Stephanus in thesauro et inde alii lexicographi scribunt ἀκρωλένιον, quod proprie significat summam cubiti partem. v. Poll. 2, 140. Fefellit eos haud dubie auctoritas Pollucis 5, 29. ἀκρωλένια, ὅπερ ἐστὶ τὰ πέρατα (all. περιττὰ) τῶν ἀρκύων, ἃ οἱ μὲν κράσπεδα, οἱ δὲ πτερύγια ὠνόμασαν. Scil. vel Pollux in suis codd. reperit ἀκρωλένιον, vel venit haec lectio e Polluce corrupto in Xenophontem. v. Gramm. et Zeun.

ἀκρόπολις, *arx.* Π. 7, 2, 1. Sardium. E. 2, 3, 14. et 2, 4, 28. Athenarum. 3, 1, 18. et 20. in Scepsi et Gergithe. 5, 2, 18 — 25. 5, 4, 1. et 10 — 13. Thebis. Sic in aliis vrbibus. Nominatur etiam ἄκρα. v. ἄκρα. E. 4, 8, 1. ὡς οὔτε ἀκροπόλεις ἐντειχίσαιεν. A. 1, 2, 1. τὰς ἀκροπόλεις φυλάττειν. O. 4, 6. φύλακας ἐν ταῖς ἀκροπόλεσι — τοὺς ἐν ταῖς ἀκροπόλεσι, i. e. φρουρούς. A. 1, 2, 8. et 9. βασίλεια καὶ ἀκρόπολιν. Ιερ. 4, 7. ἀκροπόλεων ἰσχυρῶν. In ἀκροπόλει et Athenis et Sicyone senatum habitum fuisse, patet ex E. 6, 4, 20. et 7, 3, 5. Cf. ἀκροβόλισις, pro quo est in var. lect.

ἄκρος, ¶ 1) *extremus.* Π. 7, 1, 17. ἐν ἄκραις ταῖς

χερσὶ γέῤῥα ἔχοντες. Oppon. ἀσπίδας πρὸς τοῖς ὤμοις οὔσας. 8, 8, 9. περὶ ἄκραις ταῖς χερσὶ χειρῖδας. Iπ. 6, 9. εἰς ἄκρον τὸ στόμα καθιέμενος (ὁ χαλινὸς) K. 3, 4. ἄκρᾳ τῇ οὐρᾷ σείουσι. v. σείειν. 4, 8. ἐπὶ ταῖς μηριαίαις ἄκραις. 5, 10. ἐπ' ἄκρους τοὺς πόδας. §. 23. περὶ τὰ ὦτα ἄκρα. 6, 7. ἐπ' ἄκρας τὰς σχαλίδας. §. 9. ¶ 2) τὸ ἄκρον, a) *summa pars.* K. 2, 8. σχαλίδες (κατὰ) τὰ ἄκρα λεῖαι. b) *extrema pars.* Π. 7, 1, 11. ἐπιτιθεμένους κατ' ἄκρων. All. κατ' ἄκρον, quod placet Zeunio: *in extrema cornu f. phalangis parte.* 7, 5, 2. ἀπὸ τοῦ ἄκρου ἑκατέρωθεν — ἕως γένοιτο ἑκατέρωθεν τὸ ἄκρον κατὰ τὸ μέσον — ἑκατέρωθεν συνῆψαν τὰ ἄκρα. E. 6, 2, 11. τὸ ἄκρον τῆς Φάλαγγος. Paulo ante οἱ ἔσχατοι. c) *montis cacumen, mons.* Π. 7, 2, 1. τὰ ἄκρα. All. ἡ ἄκρα. Antea τὰ ἀποτομώτατα τῶν Σαρδιανῶν ἐρύματα, vbi erat arx. 8, 7, 1. ἔθυε ἐπὶ τῶν ἄκρων, ὡς Πέρσαι. 3, 2, 1. ἐπ' ἄκρον τι ἐλθών. Paulo post ὄρη et ἄκρα funt fynonyma. Cf. §. 2 — 10. A. 1, 2, 21. 1, 3. 14. 16. 3, 4, 25 — 30. τὸ ἄκρον, et λόφος et ὄρος inter fe permutantur. 4, 4, 11. eft ἐπὶ τῇ ὑπερβολῇ τοῦ ὄρους, fed 4, 5, 1. ὑπερβαλόντες τὸ ἄκρον. 5, 2, 12. ἐπ' ἄκροις τισὶν ἰσχυροῖς, *in montibus opere munitis.* 6, 3, 9. §. 12. οἱ πελτασταὶ ἐπιπαριόντες κατὰ τὰ ἄκρα. Non bene all. μακρά. v. μακρὸς nr. 1. E. 5, 4, 47. τὸ ὑπὲρ τῆς κατὰ τὸν Κιθαιρῶνα ὁδοῦ ἄκρον, *cacumen quoddam montis Cithaeronis, quod imminet viae per montem.* §. 14. 18. et 59. idem fimpliciter dicitur τὸ ἄκρον. Scil. distinguuntur interdum τὸ ἄκρον et ὄρος, quia vnius montis plura poffunt ἄκρα effe, vt A. 4, 6, 15. τὸ ὄρος καταλαβόντες καὶ τὰ ἄκρα. d) Eodem modo dicitur in fuperlatiuo: E. 4, 5, 3. μόραν κατὰ τὸ ἀκρότατον ἀνεβίβασε. Paulo poft et §. 5. τὰ ἄκρα. 4, 6, 11. ἐπὶ τοῦ ἀκροτάτου — παρατεταγμένοι. A. 5, 4, 7. τὸ ἀκρότατον τῶν Μοσυνοίκων, *altiffimum regionis locum*, vbi praecipua erat arx, §. 15. eft ἐν τῷ μόσυνι τῷ ἐπ' ἄκρου ᾠκοδομημένῳ.

ἀκροτομεῖν, *culmos in fumma parte prope ariftas praecidere.* O. 18, 2. oppon. παρὰ γῆν τέμνειν.

ἀκρωλένιον, v. ἀκρολίνιον.

ἀκρωμία in homine a Polluce 2, 157. definitur τὸ ὑπερέχον τοῦ βραχίονος. Hesych: ἀκρώμια· αἱ κατακλεῖδες. Cf. Foes. oecon. Hippocr. in v. ἀκρώμιον. Apud Xenophontem legitur de equo, et est *eminentia armorum*. v. Poll. 1, 189. qui habet ἀκρώμιον in genere neutro. Ιπ. 1, 11. laudatur ὑψηλὴ equi ἀκρωμία, quia corpus sic apparet aptius et eques tutius sedet, item διπλῆ, cui opponitur ἁπλῆ. v. Vlit. ad Nemesian. 243. qui recte διπλῆν refert ad duplicem spinam, laudatam etiam Virgilio Ge. 3, 87. qua efficiatur duplex ἀκρωμία, vt in Polluce 1, 190. laudatur ὀσφὺς διπλῆ. Ιπ. 6, 7. τὰς ἡνίας καταθέτω ἐπὶ τῇ ἀκρωμίᾳ. 7, 1.

ἀκρωνυχία, *cacumen montis*. Suid: ἀκρώνυξ· τὸ ἄκρον τοῦ ὄνυχος, καὶ τὸ ἄκρον τοῦ ὄρους. καὶ ἀκρωνυχία ὁμοίως — ἔστι δὲ ἀκρωνυχία καὶ ἡ ἀκρώρεια τοῦ ὄρους. καὶ Ξενοφῶν· ἐπεὶ δὲ ἑώρα — προκατειλημμένην τὴν ἀκρωνυχίαν τοῦ ὄρους. Locus est A. 3, 4, 24. vbi verba τοῦ ὄρους desunt. §. 25. pro eo est ὁ ὑπὲρ τῆς καταβάσεως λόφος. E. 4, 6, 7. κατεβίβασαν ἐς τὸ ὁμαλὸν ἀπὸ τῆς ἀκρωνυχίας τοῦ ὄρους.

ἀκρώρεια, *vertex, summitas montis*. v. Hesych. Suid. et Phauorin. in h. v. et Phauorin. in v. ἄγκεα. E. 7, 2, 10. ὑπὸ τὰς ἀκρωρείας ὑποχωρεῖν. 7, 4, 14. τὰς τῶν ἀκρωρειῶν πόλεις, *quae in montium iugis erant*. Sed rectius Morus scribit Ἀκρωρείων, *Acroriorum*. Steph. Byz: Ἀκρώρειοι, πόλις Τριφυλίας. τὸ ἐθνικὸν ὁμόφωνον.

Ἀκρώριοι, vel potius, vt Steph. Byz. (vid. ἀκρώρεια) et Diodor. Sic. 14, 17, scribunt, Ἀκρώρειοι, *Acrorii*, oppidum in agro Triphyliaco. E. 3, 2, 21. Τριφυλλίδας πόλεις, Φρίξαν καὶ — Ἀκρωρίους. 4, 2, 9. Τριφυλλίων καὶ Ἀκρωρίων auxilia Lacedaemoniis missa.

ἄκρως, *summopere*. Hesych: ἄκρως· μεγάλως. K. 5, 30. leporum πόδας τοὺς πρόσθεν ἄκρως ὑγρούς. Pollux 5, 70. videtur in Xenophonte legisse μακρούς.

ἀκρωτηριάζεσθαι, proprie est τὰ ἄκρα τέμνειν. v. Hesych. Suid. et Etymol. M. E. 6, 2, 24. Ἰφικράτης τὰς τριήρεις hostium ἀκρωτηριασάμενος, i. e. *detractis acrostoliis et aphlastis*, vt intelligit Schef-

Schefferus. v. ἀκρωτήριον.

ἀκρωτήριον in naui. E. 2, 3, 6. ἀπάγων τὰ τῶν αἰχμαλώτων ἀκρωτήρια καὶ τὰς τριήρεις. Fr. Portus *rostra*. Sed Schefferus milit. nav. 4, 2. intelligit ἀκροστόλια, ornamenta prorae, et ἄφλαστα, aplustria, ornamenta puppis. Leuncl. vertit *spolia*.

ἀκτέον, *exercitus ducendus est, pergendum est*. E. 6, 4, 5. ἀκτέον ἐπὶ τοὺς ἄνδρας.

ἀκτή, *acte, litus*. A. 6, 2, 1. τὴν Ἰασωνίαν ἀκτήν. Larcher legi iubet ἄκραν, quia ab aliis ſcriptoribus ἄκρα ſ. ἄκρον et promontorium nominatur. Aϑ. 2, 13. παρὰ πᾶσαν ἤπειρόν ἐστιν ἢ ἀκτὴ προέχουσα, ἢ νῆσος.

Ἀκτίς, K. 7, 5. nomen cani imponendum.

ἄκυρος, *irritus*. A. 6, 1, 18. ἄκυρον ποιεῖν τὸ τῶν Λακεδαιμονίων ἀξίωμα, *dignitatem imminuere*, np. ſi dux ex iis non eligitur. E. 5, 3, 24. Ageſilaus ὀργισϑεὶς, ὅτι ἄκυρον αὐτὸν ἐποίουν, *quod* Phliaſii, non cum eo, ſed cum Ephoris de induciis agentes, *auctoritatem publicam ei detraxiſſent*.

ἄκων, ¶ 1) *invitus, coactus*. Π. 6, 3, 9. ἄκων αὐτοῖς συνεχώρησε, *aegre*. Ἱερ. 1, 36. ἀκόντων παιδικῶν ἀπολαύειν. Sic de violento ſtupro eſt Π. 6, 1, 18. εἰ μὴ ἑκοῦσα, ἄκουσα ποιήσοιτο ταῦτα. Saepe opponitur ἑκὼν, vt A. 7, 7, 8. συναναπρᾶξαι τὸν μισϑὸν ἢ παρὰ ἑκόντος ἢ παρ' ἄκοντος. E. 6, 2, 26. χρήματα ἐπράξατο τὰ μὲν παρ' ἑκόντων, τὰ δὲ παρ' ἀκόντων. Aπ. 2, 1, 17. O. 21, 12. ἀκόντων τυραννεῖν. Similiter de iis, qui vi ſubiecti ſunt, non ſponte ſe dediderunt, Π. 7, 5, 26. p. 456. παρ' ἀκόντων τά τε κτήματα καὶ τὴν ϑεραπείαν ἔχειν. E. 4, 6, 13. πόλιν οὐδεμίαν προσειλήφει οὔτε ἑκοῦσαν, οὔτε ἄκουσαν. 5, 2, 12. p. 301. αἱ ἄκουσαι τῶν πόλεων. 6, 1, 4. p. 357. ἄκουσαν τὴν πόλιν παραστήσασϑαι. p. 359. ἑκόντας μᾶλλον ἢ ἄκοντας προσαγαγέσϑαι. Sed 4, 8, 26. τὰς ὑπὸ τῇ Θρᾴκῃ ἀκούσας πόλεις Ἑλληνίδας Leuncl. coniicit οἰκούσας, quod recepit Schneiderus. Saepe legitur λιπότης, vt Π. 1, 5, 7. p. 52. οὐκ ἄκων — κατέστην. it. de militibus fortibus et interritis, Π. 3, 3, 9. p. 180. μὴ ἄκοντες ὁρᾶν τοὺς πολεμίους. §. 12. οὐκ ἄκοντας μαχούμεϑα. ¶ 2) *im-*

imprudens, non consulto agens. Π. 3, 3, 9. p. 179. γινόμεθα ἄκοντες. Oppon. ἡδόμενοι. A. 4, 8, 18. παῖδα ἄκων κατακτανών. Απ. 4, 2, 19. τῶν ἐξαπατώντων πότερος ὁ ἑκὼν, ἢ ὁ ἄκων. §. 20. ὃς ἂν ἑκὼν μὴ ὀρθῶς γράφῃ — ὃς ἂν ἄκων. etc. 3) nolens, impedire cupiens. A. 3, 2, 14. βασιλέως ἄκοντος ἐν τῇ βασιλέως χώρᾳ οἰκοῦσιν. E. 4, 6, 14. ἀκόντων Αἰτωλίων πορεύεσθαι. ¶ 4. Π. 8, 8, 12. pro ἑκόντες viri docti coniiciunt ἄκοντες. v. ἑκών.

ἀλαζονεία, iactantia, arrogantia. v. Theophraft. charactt. 23. et infra ἀλαζών. Quid fit, patet ex Απ. 1, 7, 1. et Αγ. 9, 1. ἡ τοῦ Πέρσου ἀλαζονεία explicatur in Agefilai moribus oppofitis. De eodem rege Perfarum E. 7, 1, 26. τῶν χρημάτων πλῆθος ἀλαζονείαν δοκεῖν.

ἀλαζονεύεσθαι, falfo iactare. Hefych: ἀλαζονεύεσθαι· ψεύδεσθαι. Suid. et Phauorin: ἠλαζονεύετο ἀντὶ τοῦ ἐψεύδετο. Π. 2, 2, 4. ὑπὲρ οὗ λέγουσί τε ταῦτα καὶ ἀλαζονεύονται. Vnde Απ. 1, 7, 5. τὸ ἀλαζονεύεσθαι eft pro ἀλαζονεία.

ἀλαζονικὸς, oftentandi cupidus. Απ. 1, 2, 5.

ἀλαζὼν, gloriofus vertitur a Plauto. Ab Ariftotele ethic. Nicomach. 2, 7. et Etymol. M. opponitur ei εἴρων, qui minus de fe dicit, quam verum eft. Cafaub. ad Theophraft. charact. 23. explicat per oftentatorem qui mendacium fuum refert ad inanem gloriam. Cf. Auctor ad Herenn. 4, 51. et Suid. omninoque Wetften. ad Rom. 1, 30. Qui fit ἀλαζὼν, cognofcitur etiam e Π. 1, 6, 19. p. 71. 72. inprimis 2, 2, 5. et Απ. 1, 7. vbi §. 2. eft ἄνθρωπος ἀλαζών. Cf. Απ. 1, 1, 5.

Ἁλαὶ, Halae. Steph. Byz: Ἁλαὶ Ἀραφηνίδες, καὶ Ἁλαὶ Αἰξωνίδες, δῆμοι. ὁ δὲ, τῆς Αἰγηΐδος· ὁ δὲ Αἰξωνεὺς, τῆς Κεκροπίας φυλῆς. αἱ δ' Αἰξωνίδες ἐγγὺς τοῦ ἄστεος. ἔστι καὶ λίμνη ἐκ θαλάσσης. Et has Halas Aexonides intelligit Holftenius E. 2, 4, 24. οἱ μὲν ἐξεώσθησαν in proelio prope vrbem ἐς τὸν ἐν ταῖς Ἁλαῖς πηλόν. Cf. Graev. ad Callimach. h. in Dian. 173. vbi in Scholiis fcribitur Ἁλαὶ Ἀραφανίδες, καὶ Ἁλαὶ Ζωνίδες, leg. Αἰζωνίδες.

ἀλαλάζειν, clamorem col-

tollere, conclamare. Fiebat a militibus ante pugnam et initio pugnae. v. Spanhem. ad Iulian. p. 233. sq. et Henr. Aug. Zeibich in praefatione ad Ioh. Chr. Weidlingii Εὐριπίδην τετραχηλισμένον, Gerae 1758. 8. In Xenophonte dicitur etiam ἀναλαλάζειν, ἐπαλαλάζειν et φθέγγεσθαι. Π. 3. 2, 4. Χαλδαῖοι — ἀλαλάξαντες ἔθεον ἐπ' αὐτούς. ad q. l. v. Hutch. A. 4, 2, 5. σάλπιγξ ἐφθέγξατο, καὶ ἀλαλάξαντες οἱ Ἕλληνες. 6. 5, 16. §. 17. ἠλάλαζον, καὶ ἅμα τὰ δόρατα καθίεσαν. Ἀγ. 2. 10. et E. 4, 3, 10. ἀλαλάξαντες οἱ Θηβαῖοι. Fiebat autem Marti. v. Ἐνυάλιος.

ἀλᾶσθαι, *errare, vagari.* v. ἄλλεσθαι.

ἀλγεῖν, *dolere.* Tribuitur a) corpori. Suid: ἀλγεῖν, κατὰ σάρκα τὸ πάσχειν. Cf. Ammon. in v. πονεῖν. Λ. 2, 10. ὀλίγον χρόνον ἀλγήσαντα, np. flagellis caesum. Απ. 1, 6, 6. ἀλγεῖν τοὺς πόδας ex itinere. Ιπρ. 1, 4. ἐν τραχείᾳ χώρᾳ —. ὅπου ἂν ἀλγῶσιν ἐλαυνόμενοι (ἵπποι) np. τοὺς πόδας. b) animo. Π. 7, 1, 18. ὡς εἶδε — ἐωσμένους, ἤλγησε. Philelphus: *doluit plurimum.* 7, 3, 3. ἐδάκρυσε — πολὺ ἔτι μᾶλλον ἤλγησε.

ἀλγεινός, ¶ 1) *aerumnosus.* Π. 3, 3, 24. p. 192. τοῖς κακοῖς ταπεινὸς καὶ ἀλγεινὸς καὶ ἀβίωτος ὁ αἰών. ¶ 2) *molestus, durus.* Απ. 3, 12, 2. dura seruitus vocatur ἀνάγκαι ἀλγεινόταται. Sic Επ. 2, 5. τὸ ἀλγεινὸν τῆς σαρκὸς, *molestas et necessarias cupiditates.* ¶ 3) *excrucians animum.* E. 1, 7, 10. p. 57. ἀναμνήσθητε ὡς ἀλγεινὸν καὶ ἀνωφελὲς ἤδη ἐστί.

ἀλγηδών, *dolor.* Απ. 1, 2, 54. μετὰ πόνων καὶ ἀλγηδόνων ἀποτέμνειν καὶ ἀποκαίειν (τοὺς τύλους).

ἄλγος, *dolor.* K. 3, 3. κύνες ἀπαγορεύουσι διὰ τὸ ἄλγος τῶν ποδῶν. Σ. 8, 37. iuuenis πολλοὺς μὲν πόνους, πολλὰ δὲ ἄλγη ἀνέχεται. Cf. Horat. A. P. 413. et Victor. V. L. 36, 18.

ἀλγύνεσθαι, *dolore affici, cruciari.* Απολ. 8. ἀλγυνόμενος νόσοις ἢ γήρᾳ.

'Αλέα, *Alea.* Steph. Byz: 'Αλέα ἐπὶ τῆς 'Αθηνᾶς ὀξύνεται. Sed in Xenophonte et Pausania edi solet 'Αλέα. Proprie est cognomentum Mineruae in Arcadia, vbi aeque ac in tota Peloponneso colebatur et multa tem-

templa habebat. (v. Pausan. 8, 4.) Sic antiquum eius templum erat Tegeae, ab ipso rege Aleo conditum, aliud in ipsa vrbe Alea, aliud Mantineae. v. Pausan. 8, 23. 9, 45 — 47. Sed E. 6, 5. 27. cum Thebani essent prope Spartam, ἐν τῷ τῆς 'Αλέας ἱερῷ ἐφαίνοντο ἐναντίοι. Pausanias 8, 19. dicit, signum fuisse Aleae inter Spartam et Therapnen. Nihil igitur impedit, quo minus etiam templum ibi fuisse statuamus. Cf. Gramm. p. 57—59.

ἀλεεινός, ¶ 1) *tepidus.* Camerarius in vocabulis Herodoteis adnumerat Ionicis. Est epitheton regionis. v. Poll. 5, 108. Π. 8, 6, 11. ἀλεεινὴ ἡ χώρα. K. 10, 6. (τὰ ὑλώδη) τοῦ μὲν χειμῶνος ἀλεεινά, τοῦ δὲ θέρους ψυχεινά. ¶ 2) *calidus.* Aπ. 3, 8, 9. (οἰκίαν) θέρους ψυχεινήν, χειμῶνος ἀλεεινήν. O. 9, 4. ψυχεινὰ — ἀλεεινὰ διαιτητήρια. Tangit hoc Pollux 1, 80, Vnde iocose Σ. 4, 38. οἱ τοῖχοι vocantur πάνυ ἀλεεινοὶ χιτῶνες. ¶ 3) Suid: ἀλεεινός· θερινός, θερμός. Ξενοφῶν· — ἀλεεινὸς ἦν ὁ χειμών. Locus est A. 4, 4, 7. Sic ap. Vitruv. 2, 1. est *hiems calidissima.* Sed hodie in Xenophonte legitur ἀλεεινὸν ἦν χιών.

ἀλείφεσθαι, *vngere se.* E. 4, 5, 4. post frigus πυρὰ ἐγένετο — πάντες μὲν ἠλείφοντο, πολλοὶ δὲ καὶ ἐδείπνησαν. O. 10, 5. μέλιτι ἀλειφόμενος. Vbi passiue potest intelligi. Cf. μῦρον.

ἀλεκτρυών, *gallus gallinaceus.* Σ. 4, 9. ἀλεκτρυόνας σκόροδα σιτίσαντες συμβάλλουσι. v. Hesych. in v. σκοροδίσαι, et Aelian. V. H. 2, 28. ibique Scheffer. et Kuhn. Scilicet in memoriam victoriae de Xerxe, institutum erat Athenis, vt quotannis galli publice decertarent, allio prius nutriti. Iπ. 1, 8. αὐχὴν equi ὥσπερ ἀλεκτρυόνος ὀρθὸς πρὸς τὴν κορυφήν.

'Αλέξανδρος, ¶ 1) *Paris.* Σ. 4, 20. κρινάτω ἡμᾶς in pulchritudinis certamine μὴ 'Αλέξανδρος ὁ Πριάμου. ¶ 2) *Alexander Thessalus,* tyrannus s. tagus. v. Perizon. ad Aelian. V. H. 14, 40. E. 6, 4, 34 — 37. interfecto Polydoro tyrannidem occupat, Atheniensium Thebanorumque hostis, ab vxore sua interficitur. Tamen 7, 5, 4. Epaminondas in proelio apud Mantineam ha-

habet ab eo auxilia. Victus enim Alexander a Pelopida, coactus fuerat promittere, ſe duces Thebanos ad quodlibet bellum eſſe ſecuturum. v. Plutarch. in Pelopida c. 35. Sed Harpocratio commemorat Alexandrum Pheraeum, qui ſocius Athenienſium fuiſſe dicitur a Demoſthene, cum Pelopidam in vinculis haberet. v. Plutarch. in Pelopida c. 27. ¶ 3) In var. lect. permutatur c. ἀνήρ. v. ibi nr. 2.

ἀλεξεῖν ſ. ἀλέξειν, *pugnando tueri.* c. dat. Π. 4, 3, 1. τὰ πλείστου ἄξια ἔχοντες — τούτοις ἀνάγκην εἶναι προθύμως ἀλεξεῖν. Sed Zeunius, reiecta hac forma obſoleta, e Cod. Guelf. recepit Atticam ἀλέξειν.

ἀλέξεσθαι, ¶ 1) *iniurias bello vlciſci.* Heſych: ἀλέξασθαι· ἀμῦναι. Π. 1, 5. 7. p. 55. τί τοῦ ἀλέξασθαι δικαιότερον; ἢ τοῦ τοῖς Φίλοις ἀρήγειν κάλλιον; A. 1, 3, 6. Φίλον ὠφελῆσαι, ἐχθρὸν ἀλεξήσασθαι. 7, 7, 2. ὡς πολεμίους ἀλεξησόμεθα. ¶ 2) *impetum hoſtium ſe defendendo propulſare.* A. 3, 4, 20. opponuntur ἐκ τῆς χώρας ὁρμῶντας ἀλέξασθαι et πορευομένους μάχεσθαι. Lexicon Zonarae MS. (v. ad Heſych.) et Suidas explicant h. l. verbo ἐπαμύνειν. 5, 5, 10. ἄν τις εὖ ποιῇ, ἀντευποιεῖν, ἄν τις κακῶς, ἀλέξασθαι. ¶ 3) *arcere.* Απ. 4, 3, 11. τὰ κακὰ ἀλεξόμεθα. ¶ 4) *auxilio venire.* Heſych: ἀλέξασθαι· — βοηθῆσαι. A. 7, 3, 24. ἄν τις ὑφιστῆται, ἀλέξησθε. ¶ 5) *par pari referre.* A. 1, 9, 7. νικᾷ τους εὖ καὶ τοὺς κακῶς ποιοῦντας ἀλεξόμενος. Suid: ἀλεξόμενον· ἀμυνοῦντα, τὸν κακῶς ἄρξαντα κακῶσαι θέλειν.

ἀλεξητήρ, *defenſor, adiutor.* Suidas explicat nomine βοηθός. Eſt forma Attica, ſaltem Xenophonti vſitata. v. γνωστήρ. Ο. 4, 3. ταῖς πατρίσιν ἀλεξητῆρες, *qui quocunque modo iuuant patriam.*

ἀλεξητήριον, *quicquid arcet* ſ. *arcere poteſt mala.* Heſych: ἀλεξητήριον· ἀποσοβητήριον. ἀλέξαι γὰρ τὸ βοηθῆσαι. Ιπ. 5, 6. ταύτας τὰς τρίχας ἀλεξητήρια πρὸ τῶν ὀμμάτων. Antea erat ἀποσοβοῦσι ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τὰ λυποῦντα.

'Αλέξιος, *Alexius.* E. 2, 1, 7. Archon eponymus anni duodetrigeſimi belli Peloponneſiaci.

'Αλεξιππίδας, *Alexippidas.*

pidas. E. 2, 3, 7. Ephorus anni vigesimi primi belli eiusdem.

ἀλέτης ὄνος, *lapis molaris*. v. ὄνος.

ἄλευρα, τὰ, *farina triticea*, vel omnino *tenuior*. Hesych: ἄλευρα, κυρίως τὰ τοῦ σίτου· ἄλφιτα δὲ, τὰ τῶν κριθῶν. Sed idem habet haec: ἄλφιτον· τὸ ἀπὸ νέας κριθῆς ἢ σίτου πεφυρμένον ἄλευρον. Suid: ἄλφιτα· τὰ ἀπὸ νέας κριθῆς ἄλευρα. Cf. Foesii oecon. Hippocrat. Π. 5, 2, 2. οἶνον, ἄλευρα. All. addunt ἄλφιτα, i. e. farinam hordeaceam. A. 1, 5, 6. καπίθην ἀλεύρων ἢ ἀλφίτων. Muretus V. L. 15, 16. delenda putat verba ἀλεύρων ἤ. A. 1, 10, 11. ἁμάξας μεστὰς ἀλεύρων. 3, 4, 19. ἄλευρα, οἶνον, κριθάς.

ἀλήθεια, *veritas, verum*. O. 10, 13. ἀκοῦσαι τὴν ἀλήθειαν περὶ αὐτῆς. A. 2, 6, 13. τοῖς ἀλήθειαν ἀσκοῦσι, *veritatis studiosis*. Opponuntur periuri. 7, 7, 14. oppon. ἄπιστοι. K. 12, 7. venandi studium σώφρονας ποιεῖ καὶ δικαίους διὰ τὸ ἐν τῇ ἀληθείᾳ παιδεύεσθαι. O. 10, 2. ἐρυθροτέρα τῆς ἀληθείας, *quam reuera erat*. Alias dicitur ἢ πέφυκε vel τοῦ ὄντος. §. 11. εὐχροωτέραν φαίνεσθαι τῇ ἀληθείᾳ, *vere, reuera*. Sic A. 6, 2, 6. τῇ ἀληθείᾳ ὑπερήμισυ. E. 4, 5, 14. οὗτοι μόνοι ἐσώθησαν τῇ ἀληθείᾳ quamuis vulnerati. Eodem sensu c. μετὰ, Aπ. 2, 6, 36. μετ' ἀληθείας τὰ ἀγαθὰ διαγγελλούσας. Oppon. ψευδομένας. 2, 1, 27. τὰ ὄντα μετ' ἀληθείας διηγήσομαι. Sed h. l. tautologia inesse videtur viris doctis, quare locum varie tentant. v. Hindenb. et Valckenar.

ἀληθεύειν, *vera loqui, veracem esse*. Π. 1, 6, 19. p. 77. πρὸς ἡμᾶς διδάσκομεν αὐτοὺς ἀληθεύειν, καὶ μὴ ἐξαπατᾶν, μηδὲ κλέπτειν, μηδὲ πλεονεκτεῖν. Refertur h. l. simul ad facta, vt patet ex oppositis. Sed ad verba sola 4, 2, 4. ἔχετε οὖν — διδάσκειν ὡς ἀληθεύετε; cf. §. 7. 5, 2, 4, 7, 2, 7. p. 417. 419. A. 1, 7, 14. etc. O. 20, 13. ἡ γῆ ἅ τε δύναται καὶ ἃ μὴ, σαφηνίζει καὶ ἀληθεύει. Est hendiadys. Iungitur accusatiuo. Phauorin: συντάσσεται τὸ ἀληθεύω καὶ αἰτιατικῇ. — καὶ παρὰ Ξενοφῶντι· λέγειν οὐδὲν ὅ τι ὧν μὴ ἀληθεύω. Locus est Aπ. 2, 6, 36. Idem Phauorinus: ἀληθεύομαι, ἀντὶ τοῦ ἀληθῆ λέγω. Ξενοφῶν δὲ καὶ ἀληθεύω τοῦ-

το, ἀντὶ τοῦ ἀληθές ἐστι. Sic poteſt intelligi l. l. et A. 7, 7, 15. πιστευθεὶς ἀληθεύσειν ἃ ἔλεγες. A. 4, 4, 10. οὗτος ἐδόκει πολλὰ ἤδη ἀληθεῦσαι τοιαῦτα. 5, 6, 10. τὰς δέκα ἡμέρας ἠλήθευσε, *vates vere praedixerat*.

ἀληθεύεσθαι, i. q. ἀληθεύειν. v. paulo ante. Π. 4, 6, 5. ἐπὶ τούτοις ἐγὼ ἀληθευόμενος δίδωμί σοι τὴν δεξιὰν, *ſincere*. Zonaras ἀληθεύων ἐγώ. All. ἀληθευομένοις, vt ſenſus ſit: *haec vere a me dici, non ficta eſſe*.

ἀληθής, ¶ 1) *verus*. Saepiſſime legitur neutrum, vt Λ. 9, 2. ὡς ἀληθὲς εἰπεῖν. O. 11, 5. τὸ ψεῦδος οὐ δύνασαι ἀληθὲς ποιεῖν. Sed K. 3, 9. ἀληθῆ τὰ ψευδῆ ποιεῖσθαι eſt *vera putare*. v. ποιεῖσθαι nr. 13. c. articulo, Π. 6, 3, 8. μηδὲν μεῖον τοῦ ἀληθοῦς τὰ τῶν πολεμίων. A. 2, 6, 11. τὸ ἀληθὲς eſt *ſtudium vera loquendi*. Pluralis: Π. 1, 6, 19. p. 71. γνώσῃ ὅτι ἐγὼ ἀληθῆ λέγω. 3, 1, 12. τοὺς ἀληθῆ λέγοντας. 8, 3, 17. E. 2, 3, 17. p. 91. ὡς δὲ ταῦτα ἀληθῆ, εὑρήσετε. 3, 5, 8. p. 182. ὡς δ' ἀληθῆ λέγομεν, αὐτίκα γνώσεσθε. O. 8, 21. εἰ δ' ἀληθῆ ταῦτα λέγω, ἔξεστι πεῖραν λαμβάνειν. E. 4, 8, 16. ὡς ἀληθῆ λεγόντων, *quod aequa poſtularent*. In his permutatur c. ἀληθῶς, Π. 2, 2, 4. οἴει τούτους ἀληθῆ λέγειν ταῦτα; Marg. Steph. ἀληθῶς. Contra 5, 5, 5. ταῦτα μὲν οὔτε λέγεις ἀληθῶς, οὔτε ὀρθῶς γιγνώσκεις. Margg. ἀληθῆ. Vtroque loco ἀληθῆ verum videtur. Interdum c. articulo, Π. 2, 4, 18. λέγε τἀληθῆ — λέγε τὰ ἀληθῆ. 3, 1, 5. τἀληθῆ λέγειν — ὡς τἀληθῆ ἐροῦντος. §. 7. E. 6, 1, 4. p. 358. ἔστι δὲ (λέγειν γὰρ πρὸς ὑμᾶς χρὴ τἀληθῆ) εὔρωστος. c. ἀκούειν, Π. 3, 1, 5. ἢν τἀληθῆ πύθωμαι. 8, 4, 5. ἀκούων τἀληθῆ. Sed E. 1, 7, 10. p. 55. ſine articulo: ὅθεν μάλιστ' ἀληθῆ πεύσεσθε. Legitur etiam comparatiuus, O. 16, 4. ἀληθέστερα γνῶναι. Ἀπολ. 13. ἀληθέστερα καὶ ὁσιώτερα λέγειν. ¶ 2 Seruit reſponſioni: Aπ. 2, 8, 2. ἀληθῆ λέγεις, ἔφη, *recte*. 3, 3, 8. 12. 3, 6, 7. 3, 3, 1. ἀληθῆ λέγεις, ἔφη — ἀληθὲς, ἔφη, καὶ τοῦτο λέγεις. §. 13. ἀληθὲς, ἔφη, καὶ τοῦτο, omiſſo λέγεις. 3, 5, 4. ταῦτα μὲν ἀληθῆ λέγεις πάντα. Π. 8, 3, 17. ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις. Margg. ἀληθῆ δοκεῖς λέγειν. ¶ 3) Superlatiuus

verti

verti poteſt *certiſſimus, optimus.* vt Π. 1, 2, 10. ἡ θήρα ἀληθεστάτη μελέτη τῶν πρὸς τὸν πόλεμον. Weiske vertit *rei conuenientiſſima, die natürlichſte.* 8, 1, 12. θήραν ἀρίστην ἄσκησιν πολεμικῶν καὶ ἱππικῆς ἀληθεστάτην. 8, 7, 3. p. 545. οἱ πιστοὶ φίλοι σκῆπτρον ἀληθέστατον καὶ ἀσφαλέστατον. E. 3, 3, 2. ὁ ἀληθέστατος λεγόμενος χρόνος εἶναι, *argumentum certiſſimum in hac re.* ¶ 4) Neutrum pro aduerbio. Απ. 4, 8, 1. τὴν δίκην ἀληθέστατα καὶ δικαιότατα εἰπών. ¶ 5) In var. lect. ἀληθεστάτους permutatur c. ἀσθενεστάτους. v. ἀσθενὴς nr. 2.

ἀληθινὸς, *verus.* A. 1, 9, 10. ἀληθινὸν στράτευμα, *exercitus qualis eſſe debet,* non propter ſtipendia militans, ſed obedientia. v. Hutch. ad h. l. Απ. 3, 10, 7. τὰ ἀληθινὰ, np. εἴδη, *exemplaria ipſa.* Opponuntur ſtatuis. O. 10, 3. dicitur de genuino argento et colore purpureo.

ἀληθινῶς, *vere.* O. 10, 8. ἀληθινῶς κατωπτεύθησαν, *vt ſunt natura, ſine fuco aut ceruſſa.* 21, 12. τοῖς ἀληθινῶς σωφροσύνῃ τετελεσμένοις, *reuera.* Σ. 9, 5. οὐ σκώπτοντας, ἀλλ' ἀληθινῶς φιλοῦντας, *ex animo.*

ἀληθῶς explicatur per τῷ ὄντι. v. εἶναι nr. 44. Permutatur c. ἀληθῆ. v. ἀληθὴς nr. 1. Dure poſitum videtur A. 4, 7, 5. θᾶττον γὰρ ἀληθῶς ἀναλώσουσι τοὺς λίθους, *plane.* Sed cum ἀληθῶς in nonnullis deſit, Muretus illud deleri iubet; et Stephanus, quem vſum hic habeat, ſe neſcire dicit.

Ἁλίαρτος, *Haliartus,* et τὸ τεῖχος τῶν Ἁλιαρτίων, E. 3, 5, 6—18. vrbs Boeotiae, ad quam Lyſander cadit in pugna.

Ἁλιεῖς, *Halienſes,* incolae vrbis Laconicae, quae et ipſa vocabatur Ἁλιεῖς. v. Steph. Byz. vbi Berkelius potius Argolidis eſſe dicit. Cf. Strabo p. 373. et quos laudat Waſſe ad Thucyd. 1, 104. E. 4, 2, 9. 6, 2, 2. 7, 2, 2. ſequuntur partes Lacedaemoniorum.

ἁλιεὺς, *piſcator.* O. 16, 7. τὸ τῶν ἁλιέων, np. ἔθος. v. θαλασσουργός.

ἁλιευτικὸς, *piſcatorius.* A. 7, 1, 13. ἐν ἁλιευτικῷ πλοίῳ. E. 5, 1, 20. ἁλιευτικὰ πλοῖα.

ἀλίζεσθαι, *congregari.* A Camerario refertur ad voces Herodoteas. Heſych.

ſych: ἁλίζονται· ἀθροίζονται. it. ἁλισθείς· συναθροισθεὶς etc. A. 2, 4, 2. διασπάρθαι — ἐπειδὰν δὲ πάλιν ἁλισθῇ αὐτῷ ἡ στρατιά. 6, 3, 1. λόφον εἰς ὃν δέῃ πάντας ἁλίζεσθαι. All. non bene αὐλίζεσθαι. Sic quoque confunduntur συναλίζειν et συναυλίζειν.

ἄλιθος, *non lapidoſus.* A. 6, 4, 3. ὄρος γεῶδες καὶ ἄλιθον.

ἀλιμενότης, *portuum defectus.* Suid: ἀλιμενότης· τόπος λιμένα μὴ ἔχων. Hyperides apud Poll. 1, 101. dicit ἀλιμενίαν. E. 4, 8, 7. τὴν ἀλιμενότητα τῆς χώρας φοβούμενος, *regionem importuoſam.*

ἁλιοῦσθαι ſ. ἀλιοῦσθαι, v. ἀλλοιοῦσθαι.

Ἁλίπεδον, *Halipedum, planities litoralis prope Piraeeum, quae olim mare fuit.* v. Timaeus lex. Plat. ibique Ruhnken. it. Harpocrat. et ex eo Suidas, it. Etymol. M. et Heſych. E. 2, 4, 21. ἐστρατοπεδεύσατο ἐν τῷ Ἁλιπέδῳ καλουμένῳ πρὸς τῷ Πειραιεῖ.

ἅλις, *ſatis.* Π. 6, 3, 8. τὸν Κῦρον ἐδεξιοῦντο· εἰπόντος δὲ Κύρου, ὅτι τούτων ἅλις εἴη, *ſatis iam ſalutatum eſſe.* 8, 7, 3. p. 550. τούτων μὲν ἴσως ἤδη ἅλις, *de his fortaſſe iam ſatis dixi.* A. 5, 7, 7. ὅταν δὲ τούτων ἅλις ἔχητε, *cum nemo habet, quod his, quae dixi, contradicat.*

Ἁλισάρνη, *Haliſarne.* Steph. Byz: Ἁλίσαρνα, πόλις Τρωάδος χώρας. v. ibi interpp. et Hutch. diſſ. ad anab. p. 40. Eſt enim potius Myſiae. v. Plin. H. N. 5, 30. A. 7, 8, 10. ἐξ Ἁλισάρνης. All. Ἁλισάρνης. E. 3, 1, 4. Τευθρανίαν καὶ Ἁλισαρνίαν. Marg. Leuncl. Ἑλισάρνην, fortaſſis ex A. 7, 8, 10. Moro videtur eadem vrbs diuerſo pronunciandi modo et Ἁλισαρνία nominata fuiſſe, et Ἑλισάρνη. Schneiderus ſcripſit Ἁλισάρναν.

ἁλίσκειν, vel potius ἁλίσκεσθαι, ἁλῶναι, ἑαλωκέναι, ¶ 1) *capi.* Dicuntur a) vrbes. Π. 3, 1, 12. πόλεις ἁλοῦσαι. 7, 5, 12. ἑαλωκυῖαν τὴν πόλιν. §. 26. p. 454. ὅταν πόλις ἁλῷ. 8, 1, 1. p. 462. τίς ἂν πόλις ὑπὸ μὴ πειθομένων ἁλοίη. A. 5, 2, 7. ὡς ἂν ἁλόντος τοῦ χωρίου. Portus recte interpretatur ὡς ἁλωσομένου ſ. ἁλωθησομένου, h. e. ἁλίσκεσθαι μέλλοντος. *ſpe expugnandae munitionis.* §. 2. ἡλώκει τὸ χωρίον, *occupatus erat locus.* 7, 1, 13. ὡς ἑαλωκυίας τῆς πόλεως. 3, 4, 5. et 6. οὕτως ἁλῶ

ἑάλω (ἡ πόλις). Thom. Mag: ἑάλωκεν, οἱ Ἀττικοὶ, οὐχ ἥλωκε. καὶ ἑάλω, οὐχ ἥλω. τὸ δὲ ἐλήφθη, κοινότερον.' Sed rectius Moeris et Photii lexicon MS. ἥλω καὶ ἑάλω, Ἀττικῶς· ἐλήφθη, Ἑλληνικῶς. v. Pierſon. ad Moer. p. 178. K. 1, 13. αἴτιοι Τροίαν ἁλῶναι. b) ciues vrbis pro vrbe. E. 4, 8, 8. οὐ φοβηθέντες μὴ κατὰ κράτος ἁλοῖεν. c) portus. E. 5, 1, 19. ὡς ἑαλωκότος τοῦ Πειραιῶς. d) collis. A. 4, 2, 9. τὸν ἡλωκότα λόφον, *occupatum*. Hic tamen vſitatius dicitur καταλαμβάνεσθαι. e) naues, caſtra et alia praeda. E. 5, 1, 24. ἥλωσαν ἅπασαι (νῆες). 6, 2, 23. νῆες ἑάλωσαν αὐτοῖς ἀνδράσι. Π. 5, 1, 1. ἡλίσκετο τὸ στρατόπεδον. 5, 4, 4. ἅρματα ἡλίσκετο. Perperam Cod. Guelf. ἡλίσκοντο. 5, 5, 9. p. 331. τὸ στρατόπεδον ἡλώκει. 7, 5, 18. ἑάλω τὸ στρατόπεδον. 4, 5, 3. πολλὰ τοιαῦτα (cibi et potulenta) ἑάλω. A. 4, 4, 13. ἵπποι ἥλωσαν ὡς εἴκοσι, καὶ ἡ σκηνὴ Τηριβάζου ἑάλω. 3, 4, 9. ὁπόσα ἁλίσκοιτο τῶν τοξευμάτων. E. 4, 1, 11. τὸ στρατόπεδον ἁλίσκεται. 4, 6, 4. τὰ βοσκήματα — ὅπως μὴ ἁλίσκηται ὑπὸ τοῦ στρατεύματος. f) homines in bello. Π. 3, 1, 2. γυναῖκες καὶ θυγατέρες ἑάλωσαν καὶ τὰ χρήματα. 3, 2, 7. ἐπειδὴ ἑάλωμεν. 4, 5, 3. πολλοὶ ἑάλωσαν. A. 4, 5, 18. οὐχ ἥλω, *capi non poterat*, quia abſens erat. E. 6, 2, 4. ἀνδράποδα καὶ βοσκήματα ἡλίσκετο ἐκ τῶν ἀγρῶν. 3, 2, 19. ὑπέρπολλα ἀνδράποδα ἡλίσκετο ἐκ τῆς χώρας. 1, 1, 6. τοῦ ἁλόντος ἐν Καρίᾳ. Απ. 3, 12, 2. ζῶντες ἁλίσκονται, καὶ ἁλόντες δουλεύουσι. A. 4, 4, 12. τὸν ἁλόντα ἄνθρωπον. Sed vſitatius captiui ſimpliciter nominantur ἁλισκόμενοι, vt Π. 1, 4, 21. 23. A. 4, 1, 3. Αγ. 1, 21. 22. vbi paulo ante αἰχμάλωτοι. Cf. αἰχμάλωτος. Nam pro αἰχμάλωτοι all. habent ἑαλωκότες. g) curſu, in fuga. Π. 3, 1, 2. φεύγοντες ἡλίσκοντο. 3, 2, 5. ἔφευγον, ἑάλωσαν. 7, 1, 14. ὑπὸ τῶν ἁρμάτων ἡλίσκοντο. 4, 5, 3. νομίζων, ἐάν τις ἀποδιδράσκῃ, ἁλώσεσθαι αὐτὸν — ἀπεδίδρασκον — ἑάλωσαν. Futurum med. ἁλώσεσθαι accipiendum videtur paſſiue, vt A. 1, 4, 7. οἱ μὲν εὔχοντο αὐτοὺς ληφθῆναι, οἱ δὲ ᾤκτειρον εἰ ἁλώσοιντο. Cf. nr. 2. 5, 3, 2. ἁλίσκεσθαι ἔφασαν δρόμῳ. Eſt pro futuro, et omiſſum eſt ἄν, atque adeo vertendum:

dum: *putabant, se ab hostibus captum iri, si currerent, interceptum iri cursu.* E. 5, 4, 54. ταχὺ πρὸς ἄναντες ἁλίσκονται πεζοὶ ὑπὸ ἱππέων. Ιπ. 7, 10. ἀκοντίζῃ τὸν φεύγοντα, παίῃ τὸν ἁλισκόμενον. Ιππ. 8, 13. ἀνάγκη τοὺς ἐπὶ τῶν βραδυτάτων ἵππων ἁλίσκεσθαι. Sic Π. 5, 4, 3. ¶ 2) Est venaticum: *capi cursu, indagine et machinis, podostrabis* etc. A. 5, 3, 11. ἡλίσκετο τὰ μὲν (θηρία) ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ χωρίου. Απ. 3, 11, 8. ἵνα κατὰ πόδας ἁλίσκωνται lepores. Ιπ. 4, 20. θηρία τέχνῃ ὑπ' ἀνθρώπων ἁλίσκεται. K. 5, 29. 32. 33. 6, 10. λαγὼς ἑαλωκὼς in rete incidens. §. 18. ἐὰν ἑαλωκὼς ᾖ a canibus. §. 24. 7, 9. ἁλισκομένου τοῦ λαγῶ a canibus, 8, 8. ἁλώσεται ἄνευ δικτύων. 9, 6. ἁλώσεται ὑπὸ τῶν κυνῶν. §. 10. τρίτῳ δρόμῳ ἁλίσκονται. 10, 3. 18. 19. 20. 23. 11, 1. ἁλίσκεται τὰ μὲν ἐν ξέναις χώραις, *aliarum ferarum venatio institui potest.* §. 2. ἁλίσκεται φαρμάκῳ. §. 3. et saepius in hoc libello, etiam c. gen. K. 9, 19. ἐὰν τοῦ προσθίου ποδὸς ἁλῷ, *si pes eius anterior haeret in podostraba.* Locus elegans est Απ. 2, 1, 4. οὕτω πεπαιδευμένος ἧττον ἂν δοκεῖ σοι ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων, ἢ τὰ λοιπὰ ζῶα ἁλίσκεσθαι, *vinci, decipi* — ἀγόμενα πρὸς τὸ δέλεαρ ἁλίσκεται. ¶ 3) *comparari.* K. 12, 22. πόνους καὶ παιδεύσεις, αἷς ἁλίσκεται μόλις (ἡ ἀρετή). Επ. 1, 6. ἀγαθὰ ἀδύνατα ἀνθρώποις ἁλῶναι, *disci.* ¶ 4) *conciliari.* De amore, Απ. 2, 3, 10. οἷς ἐπίστασαι αὐτὸν ἁλόντα. Επ. 1, 2. ἁλοὺς ὑπ' ἐκείνου discipulus magistri doctrina. Dicitur etiam Π. 5, 1, 9. ἡλίσκετο ἔρωτι. ¶ 5) *deprehendi in facinore.* Δ. 2, 9. πληγὰς ἐπέβαλλε τῷ ἁλισκομένῳ — τοὺς ἁλισκομένους, ὡς κακῶς κλέπτοντας ζημιοῦνται. O. 18, 3. ἁλίσκῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ. c. particip. Π. 3, 1, 9. ὁπότε ἀδικοῦντες ἁλίσκοιντο. 5, 1, 10. οὔποτε τούτους προδιδοὺς ἁλώσομαι, *nunquam committam, vt prodam* f. *proditor reperiar.* 6, 2, 11. p. 373. ἤν τι πωλῶν ἁλίσκηται. A. 7, 1, 23. ὅστις ἂν ἁλῷ ἔνδον ὤν. E. 1, 1, 10. ὃς ἂν ἁλίσκηται διαπλέων. 3, 1, 24. εἴ τι κλέπτοντες ἁλώσοιντο. O. 14, 5. ἤν τις ἁλῷ ποιῶν. ¶ 6) *conuinci.* Valckenarius ad Herodot. p. 189. comparat ἁλώσκειν et φεύγειν. Add. αἱρεῖν nr. 7. Π. 2, 2, 14.

ψευ-

ψευδόμενος ἑάλωκα. O. 10, 8. ἀνάγκη ἁλίσκεσθαι — ἐξ εὐνῆς ἁλίσκονται ἐξανιστάμενοι. Paulo post est ἐλέγχονται. Sermo est de iis, qui fuco se inficiunt. ¶ 7) *cognosci, reperiri*. Αγ. 8, 3. ἣν ἐπιβουλεύων ἁλίσκηται. Paulo ante erat φαίνηται. ¶ 8) Loci difficiliores: Αγ. 1, 19. τὰ χρήματα ἐπεμέλετο ὡς διὰ τῶν φίλων ἁλίσκοιεν. Rectius marg. Steph. ἁλίσκοιντο, vel Hutch. et Zeun. ἁλίσκοιτο. E. 1, 1, 15. ἐς Λακεδαίμονα γράμματα πεμφθέντα ἑάλωσαν ἐς Ἀθήνας. Raphel. ad Act. 23, 24. comparat cum verbis σώζειν et διασώζειν, quando post se habent praepositionem εἰς. Sic fere Valckenar. ad Herodot. 2, 53. Sed Abreschius auctuar. dilucidatt. Thucyd. p. 356. supplet ἐλθόντα. Cf. Reimari addenda ad Dion. Cass. p. 1706. Possit potius suppleri καὶ ἠνέχθησαν vel simile quid. Απ. 2, 6, 22. τῶν ὡραίων ἀφροδισίοις ἡδόμενοι. All. ἠλωμένοι, vt pertineat ad nr. 4. Sed est forma participii inaudita.

'Αλκάθους, *Alcathous*. K. 1, 9. genitiuus Ἀλκάθου. Fuit Pelopis filius, et filiam habuit Periboeam, quam duxit vxorem Telamon. Ita etiam narrat Pausanias 1, 41. 42. qui plura de eo habet, et Apollodorus 3, 12, 6. p. 255. ed. Heyn. et Schol. Homer. Il. π, 14. Itaque sine causa Zeunius scribendum putabat Ἀλκάθου vel potius Ἀλκαθόου.

'Αλκέτας, *Alcetas*. ¶ 1) Molossorum regulus. v. Suid. et Wesseling. ad Diodor. Sicul. 15, 13. E. 6, 1, 4. p. 358. ὁ ἐν τῇ Ἠπείρῳ ὕπαρχος, paret Iasoni. 6, 2, 7. iuuat Athenienses in exercitu Corcyram traiiciendo. Idem tradit Diodorus Sic. 15, 36. ¶ 2 Lacedaemonius. E. 5, 4, 56. 57. Orei praefectus, negligentia sua hanc vrbem amittit.

'Αλκεύνας, *Alceunas*. Π. 5, 3, 16. p. 300. dux Cadusiorum.

ἀλκή, ¶ 1) *robur*. Αγ. 10, 1. καρτερίᾳ, ἔνθα πονεῖν καιρός, ἀλκῇ δέ, ὅπου ἀνδρίας ἀγών. Π. 7, 5, 26. p. 455. σωφροσύνη, καὶ ἡ ἐγκράτεια, καὶ ἡ ἀλκή, ὁπόταν τις αὐτῶν ἀνῇ τὴν ἄσκησιν. Potest tamen hic verti ¶ 2) *fortitudo*. In qua notione poeticum dicit Aem. Portus. Ιερ. 9, 6. ἆθλα ἀλκῆς τῆς ἐν πολέμῳ. E. 6, 1, 4. p. 362. μᾶλλον δουλείαν ἢ ἀλκὴν μα-

μεμελετηκότας, *animum generosum et ingenuum.* Sed 4, 8, 18. ἀλκῆς ἰσχύος ἄτε Λακωνίζων ἀντεποιεῖτο, Leuncl. iudice vel ἰσχύος est glossema nominis ἀλκῆς, vel καὶ inserendum inter vtrumque, quod fecit Wells. Hesychius: ἀλκή· δύναμις, ἰσχύς.

Ἀλκή, K. 7, 5. nomen cani imponendum.

Ἀλκιβιάδης, *Alcibiades.* ¶ 1) nobilis ille. Απ. 1, 2, 12—47. quo fuerit ingenio et moribus, cur Socratem elegerit praeceptorem. §. 24. pulcher. §. 40—47. callidum eius cum Pericle tutore de legibus colloquium. E. 1, 1, 3. licet exul, tamen auxilio venit Atheniensibus apud Abydum contra Mindarum. §. 6. a Tissapherne in vincula coniectus elabitur. §. 7—14. eius opera Mindarus apud Cyzicum vincitur. 1, 2, 10. 11. res ab eo gestae apud Abydum. 1, 3, 2—8. res ad Chalcedonem, induciae cum Pharnabazo etc. §. 13. Byzantium capit. 1, 4, 4. 5 absens praetor fit cum Thrasybulo et Conone. §. 5—10. ex exilio reuocatus a ciuibus laetis excipitur, multus de eo sermo, dictator dictus Andrum subigit. 1, 5, 5. consilium Tissapherni dat Graecis noxium. §. 6—10. infelix, dictatura priuatus Chersonesum in vrbem suam se recipit. 2, 1, 16. tamen salubre consilium dat Graecis ante pugnam ad Aegos flumen. 2, 3, 18. p. 98. triginta tyranni eum (absentem, vt videtur, v. Cornel. Nep. 7, 10, 1.) exilio mulctant. ¶ 2) eius filius. Απ. 1, 3, 8. pulcher et ipse. ¶ 3) eius consobrinus. E. 1, 2, 8. simul cum illo exul, captus a Thrasylo, cuius iussu lapidibus obrutus est. Sed v. καταλεύειν.

Ἀλκιμένης, *Alcimenes*, Corinthius. E. 4, 4, 7. eius et Pasimeli audax facinus.

ἄλκιμος (poet. Port.), ¶ 1) *robustus, valens, ferox.* Hesych: ἄλκιμος· μάχιμος, ἀνδρεῖος, ἰσχυρός, θρασύς. Π. 1, 2, 10. ὅταν τι τῶν ἀλκίμων θηρίων ἀνθιστῆται. ¶ 2) *fortis, audax.* Π. 5, 2, 12. ἔθνος πολὺ καὶ ἄλκιμον, *bellicosum.* A. 4, 3, 4. Χαλδαῖοι ἄλκιμοι. E. 6, 2, 25. 7, 2, 16. γενναίους καὶ ἀλκίμους. 7, 3, 1. ἄλκιμοι διετέλεσαν. 7, 4, 3. οὐδ' — τοὺς μὴ ὄντας ἀλκίμους ποιήσειαν. Ιερ. 5, 4. ἀλκίμους τοὺς

τοὺς πολίτας παρασκευάζοντες. Απ. 3, 3. 8. οὔτε ἵππων οὔτε ἱππέων ἀγαθῶν καὶ ἀλκίμων. 3, 5, 3. ἀρετῆς ἐπιμελεῖσθαι καὶ ἄλκιμοι γίγνεσθαι. Ο. 4, 15. ἄλκιμοι. Paulo ante vocat τοὺς πολέμῳ ἀγαθούς. 6, 10. c. πρὸς, Π. 1, 4, 22. οἱ μὴ πάνυ πρὸς τοὺς ἐναντίους ἄλκιμοι ὄντες. 2, 3, 5. p. 118. Comparatiuus: Απ. 3, 3, 7. θήγειν τὰς ψυχὰς — εἴπερ ἀλκιμωτέρους ποιεῖν διανενόηται. Superlatiuus: Π. 5, 5, 14. ὁ πλείστους χειρωσάμενος, ἀλκιμώτατος δοξάζεται εἶναι. Α. 4, 7, 10. Ε. 7, 1, 12. ἀλκιμωτάτους αὐτοὺς ἀπεδείκνυε. 7, 4, 30. Σ. 8, 32.

ἀλλὰ, ¶ 1) *sed.* Proprie est particula aduersatiua. Saepe vero ab initio ponitur ita, vt sit affirmantis, vel grande quid moliatur, v. c. Π. 2, 2, 10. ἀλλ' ἔγωγε. 2, 3, 3. ἀλλ' οἶμαι μὲν. 4, 1, 7. 4, 3, 10. 8, 1, 1. Α. 3, 1, 24. 7, 7, 10. Ε. 3, 2, 6. 4, 2, 6. Απολ. 11. 24. 28. Sed Α. 4, 7, 3. in Codd. Par. et Eton. perperam ἀλλὰ deest. Initio precum, v. ἐπεύχεσθαι. Interdum sequitur aliud ἀλλὰ, vt Α. 4, 8, 4. ἀλλ' οὐδὲν κωλύει, ἔφη, ἀλλὰ διαλέγου. Ο. 1, 19. Π. 7, 1, 8. ἀλλὰ τὰ μὲν καθ' ἡμᾶς — ἀλλὰ τὰ πλάγια. Zeun. alterum ἀλλὰ accipit pro δὲ, quia refertur ad μὲν, vt Λ. 10, 3. Ponitur etiam initio totius libri, et est admirantis, vt Σ. 1, 1. et Λ. 1, 1. vbi Fr. Portus: „inseruit moratae oratio„ni, et opponitur sen„tentiae quae deest." Sic Α. 2, 1, 8. ἀλλ' ἐγὼ θαυμάζω. ¶ 2) *agedum, quin.* Est enim παρακελευσματικὸν, vt dicit Schol. Thucyd. 8, 89. et Gregor. de dialectis p. 36. Π. 1, 5, 7. p. 54. ἀλλ' ἡμεῖς μὴ πάθωμεν ταῦτα — ἀλλ' — ἴωμεν. p. 55. ἀλλὰ θαῤῥοῦντες ὁρμώμεθα. 2, 1, 2. p. 102. ἀλλὰ μὴ φρόντιζε. 5, 5, 9. extr. Α. 1, 6, 3. 4, 7, 5. ἀλλὰ πορευώμεθα. 6, 5, 14. 6, 6, 20. Ο. 11, 23. etc. Sic ἀλλ' ἄγετε etc. ¶ 3) *atqui.* Π. 1, 5, 7. p. 54. ἀλλ' οὗτοί εἰσι — ἀλλὰ καὶ οὗτοί εἰσι — ἀλλὰ καὶ οὗτοι. etc. ¶ 4) In interrogatione, inprimis cum multae interrogationes concurrunt, vbi saepe repetitur: *vero, porro.* Π. 8, 4, 5. ἤδη πώποτε οὐκ ἦλθον; ἀλλ' — ὑπήκουσα; Α. 5, 8, 2. Απ. 3, 4, 9. 3, 8, 3. vbi sequitur etiam ἀλλὰ μὴν, *at vero.* 4, 3, 3. c. particulis interrogandi, Απ. 3, 11, 4. ἀλλ' ἄρα — ἀλλὰ μή.

μή. 4. 2, 22. ἆρ' οὖν — ἀλλ' ἆρα — ἀλλά. Π. 1, 4, 11. ἀλλὰ ἆρα ἄν. Π. 1, 3, 10. ἀλλὰ τίποτε. Α. 2, 5, 3. p. 114. ἀλλὰ τί δή. Π. 1, 4, 28. ἀλλ' ἦ. 2, 2, 16. ἀλλ' ἦ ὅτι καλόν ἐστι. Σ. 1, 15. ἀλλ' ἦ ὀδύνῃ. Ita legitur vulgo, et defenditur a Bachio. Sed Steph. rectius mauult ἀλλ' ἤ. Nam ἀλλ' ἤ est *praeter.* v. Valckenar. ad Eurip. Hippol. 932. Απ. 4, 2, 10. ἀλλὰ μή. Inprimis notabilis locus est Π. 7, 5, 26. p. 458. πότερον ὅτι ἄρχομεν; ἀλλ' οὐ δήπου προσήκει. ἀλλ' ὅτι — ἀλλ' ὅτι — Nam ἀλλ' οὐ respondet: *quin non.* Sed duo sequentia ἀλλ' interrogant: *an.* ¶ 5) In responsione et similibus affirmat: *recte, sane, vtique, prorsus, vero, enimuero* etc. Π. 1, 4, 10. bis. 1, 6, 11. 4, 5, 16. 5, 4, 15. ἀλλὰ δέχομαι. 5, 5, 5. p. 328. ἀλλ' ἀνάγκη. 6, 4, 3. Α. 2, 2, 1. 3, 2, 3. 23. 7, 1, 14. Ε. 3, 4, 5. 4, 3, 3. Απ. 3, 3, 15. 3, 11, 18. ἀλλὰ πορεύσομαι, ἔφη. Σ. 6, 1. Sic fere K. 1, 3. θαυμαζέτω μηδεὶς ὅτι ἐτελεύτησαν — ἀλλ' οἱ ἔπαινοι αὐτῶν μεγάλοι ἐγένοντο, *at certe.* ¶ 6) Seruit obiectioni vel occupationi, v. c. Π. 1, 4, 9. Α. 2, 5, 3. p. 112. Ε. 2, 4, 29. Απ. 1, 2, 9. 12. 49. 51. 1, 4, 15. ¶ 7) *quin adeo, imo.* Ε. 3, 5, 8. p. 182. ἀλλὰ τοὺς Εἵλωτας ἀξιοῦσι — ἀλλὰ μήν. ¶ 8) *tamen, saltem.* Post εἰ vel εἰ δὲ vel εἰ δὲ μή, Π. 5, 5, 10. εἰ μὴ ταῦτα, ἀλλὰ τοιαῦτα. Α. 7, 1, 20. εἰ δὲ μή, ἀλλὰ θηλάσοντες. 7, 7, 25. ἀλλὰ γὰρ εἰ μήτε δύνασαι, ἀλλὰ κατανόησον. Αγ. 5, 4. Ε. 1, 7, 10. p. 55. Π. 8, 6, 9. εἰ δὲ τοῦτο ψεύδονται, ἀλλ' ὅτι γε — αὕτη ταχίστη, εὔδηλον. Et saepissime legitur ἀλλά γε, v. c. Π. 1, 3, 6. εἰ τοίνυν οὕτω γιγνώσκεις, ἀλλὰ κρέα γε εὐωχοῦ. 8, 7, 3. p. 548. εἰ δὲ μὴ οὕτως — ἀλλὰ θεούς γε. Α. 2, 5, 3. p. 113. 3, 2, 2. εἰ δὲ μή, ἀλλὰ καλῶς γε. Interdum sic postponitur, Ε. 3, 4, 25. σὺ δ' ἀλλὰ — μεταχώρησον. ¶ 9) Post οὐ, οὐχὶ et talia est *praeterquam, nisi.* Potest post ἀλλὰ intelligi μόνον. Π. 4, 2, 8. οὐχὶ — ἐφοβοῦντο, ἀλλὰ μὴ ὁ Κῦρος οἴοιτο, *nisi hoc vnum ne.* 8, 2, 4 οὐδὲν ποιῶν, ἀλλὰ συντιθείς, *nihil praeterquam hoc solum, quod.* Α. 1, 4, 17. οὐ — ἀλλὰ πλοίοις, *sed tantum.* 3, 2, 8. οὐδένα — ἀλλὰ τοὺς θεούς. 4, 1, 2. Πο. 3, 6. Αθ. 1, 18. Απ. 3, 13, 6. Item

Item post interrogationem, Ἰερ. 5, 2. τίνες ἄλλοι, ἀλλ' οἱ ἄδικοι; Sed Α. 5, 6, 3. p. 293. οὐ χαλεπὴν — ἀλλὰ παντάπασιν ἀδύνατον, verti potest *imo*. et 5, 1, 4. οὔτε γὰρ ἀγορά ἐστιν — ἀλλά μοι δοκεῖ λαμβάνειν, *itaque*. Nonnunquam additur ἤ. v. nr. 13. ¶ 10) Post οὐ μόνον vsitatissime sequitur ἀλλὰ καί, vt Π. 1, 4, 9. Απ. 2, 7, 6. item interiectis quibusdam, Πο. 4, 49. οὐ μόνον ἡ ἀπὸ τῶν ἀνδραπόδων — ἀλλὰ πολυανθρωπίας ἀθροιζομένης καὶ ἀπ' ἀγορᾶς, καὶ etc. Aem. Porto καί inserendum videbatur ante πολυανθρ. Sed καί, quod pertineat ad ἀλλά, est ante verba ἀπ' ἀγορᾶς. Sic Σ. 8, 38. μὴ μόνον — ἀλλ' ἱκανὸς — δι' ἀνδραγαθίαν καὶ φίλους — καὶ etc. Interdum καί omittitur, Απ. 1, 6, 2. οὐ μόνον φαῦλον, ἀλλὰ τὸ αὐτό. Hindenb. defendit ex 2, 7, 6. Sed ibi sequitur καί, vt in locis Πο. et Σ. Alia exempla v. in v. μόνος nr. 10. ¶ 11) ἀλλὰ γάρ, v. γάρ nr. 14. ¶ 12) ἀλλά γε, v. nr. 8. ¶ 13) ἀλλ' ἤ, *nisi, nisi quod*. Post negationem, Π. 4, 4, 3. οὐδ' ὁτιοῦν κακὸν — ἀλλ' ἢ οὐχ ὁ αὐτὸς ἄρξει. Zeunius distinguit ἀλλ', ἢ οὐχ etc. Α. 4, 6, 8. οὐδαμῇ φυλάττοντες ἡμᾶς — ἀλλ' ἢ κατὰ ταύτην τὴν ὁδόν. 6, 4, 1. 7, 7, 31. Ε. 1, 7, 9. 6, 4, 4. Ο. 2, 13. ¶ 14) ἀλλὰ καί in orationis incremento, Π. 2, 2, 15. p. 113. post οὐδέ est *quin etiam*. 8, 8, 9. *etiam*. v. Raphel. ad Luc. 16, 21. Sed exempla vbiuis sunt obuia. Notamus etiam haec: Π. 6, 3, 5. οὐ μὰ Δία — οὐ μὲν δήγε ἔχαιρον, ἀλλὰ καὶ μάλα ἠνιῶντο, *non modo non — quin potius*. 7, 3, 4. οὐδὲ τὰ ἄλλα ἄτιμος ἔσται, ἀλλὰ καί, *non modo non, sed etiam*. Ο. 5, 16. οὐδὲν ἧττον — ἀλλὰ καὶ μᾶλλον. 11, 22. ἀλλὰ καὶ ἔμελλον δὲ etc. ¶ 15) ἀλλὰ μέν, *imo*. Απ. 1, 2, 2. πῶς οὖν ἄλλους ἂν ἢ ἀσεβεῖς — ἐποίησεν; ἀλλ' ἔπαυσε μὲν τούτων πολλούς. ¶ 16) ἀλλὰ μέντοι et ἀλλὰ μέντοι γε, *at vero*, Π. 1, 6, 15. §. 19. p. 72. it. in responsione, Ἰερ. 1, 24. Verti etiam potest *enimuero, atqui*, vt Απολ. 13. 27. 30. Sed ἀλλὰ μέντοι καί, Ἰερ. 4, 8. est *quin etiam*. ¶ 17) ἀλλὰ μή, *non vero*. Α. 5, 7, 18. εἰ δοκεῖ θηρίων, ἀλλὰ μὴ ἀνθρώπων. Λ. 8, 2. τρέχοντες, ἀλλὰ μὴ βαδίζοντες. Ε. 3, 1, 21. 5, 3, 7. Ο. 10, 9.

9. ¶ 18) ἀλλὰ μὴν, saepe etiam sequente γε, in incremento orationis: *porro, quin.* Π. 1, 5, 7. p. 55. 1, 6, 16. 4, 3, 3. p. 229. 5, 3, 15. ἀλλὰ μὴν σύμφορόν γ' ἄν. 5, 5, 9. p. 331. 8, 8, 7. 8, 9. A. 1, 9, 10. 2, 5, 2. p. 111. 3, 2, 9. 7, 7, 19. Απ. 1, 1, 6. et 4, 4, 1. ἀλλὰ μὴν καί. Interdum sequitur οὐκ, vt Απ. 1, 2, 4. §. 5. ἀλλ' οὐ μὴν θρυπτικός γε ἦν. 1 MS. ἀλλὰ μὴν οὐ. Π. 4, 3, 3. p. 230. ἀλλ' οὐδὲ μὴν — ἀλλὰ μὴν οὐχ. Απ. 3, 3, 13. 2, 6, 20. ἀλλὰ μὴν οὐδέ. Quo loco seruit obiectioni, vt alias occupationi s. responsioni, v. c. Π. 4, 5, 10. ἀλλὰ μὴν μέμψεώς γε πῶς ἴσμεν ἄξιοι; In responsionibus est etiam affirmantis: *enimuero, quin,* vt Απ. 2, 7, 2 3, 8, 3. ¶ 19) ἀλλ' ὅμως, *sed tamen.* Απ. 2, 4, 7. ¶ 20) ἀλλ' οὐ, *quin, neque potius.* Post interrogationem, Π. 2, 2, 11. τί δεῖ ἐμβαλεῖν, ἀλλ' οὐχὶ προσειπεῖν; A. 2, 1, 8. τί δεῖ αἰτεῖν, ἀλλ' οὐ (2 MSS. καὶ οὐ) λαβεῖν; E. 7, 4, 25. Extra interrogationem, E. 1, 7, 10. p. 57. ἂν κατὰ τὸν νόμον, ἀλλ' οὐκ ἂν παρὰ τὸν νόμον, *potius quam.* 3, 5, 18. ὅτι ὑποσπόνδους, ἀλλ' οὐ μάχῃ ἐπειρᾶτο. Sed ἀλλ' ante οὐδὲ videtur redundare, vel est *porro,* A. 1, 3, 3. οὐκ εἰς τὸ ἴδιον κατεθέμην, ἀλλ' οὐδὲ καθηδυπάθησα, ἀλλ' εἰς etc. *neque item* s. *neque etiam, — sed.* v. Raphel. ad Luc. 13, 15. Paulo aliter Π. 8, 3, 18. ἀλλ' οὐκ ἐγὼ τούτων εἰμί, ἀλλὰ καί, *tantum abest vt — vt etiam.* ¶ 21) ἀλλ' οὖν γε, *saltem, tamen.* Αγ. 2, 22. εἰ δέ τις μέμφεται, ἀλλ' οὖν φιλεταιρίᾳ γε πραχθέντα. Ιερ. 2, 9. ἐὰν καὶ — ἀλλ' οὖν ἐπειδάν γ' ἔλθωσιν. K. 2, 2. ᾧ δὲ μή ἐστι, ἀλλ' οὖν τήν γε προθυμίαν παρεχέσθω. Sed in responsione verti potest *at certe,* Π. 1, 4, 19. νὴ τὸν Δί', ἔφη, ἀλλ' οὖν πονηροί γε. Verba νὴ τὸν Δία affirmant ea, quae ante dicta erant. v. Zeun. ¶ 22) ἀλλά τοι, i. q. ἀλλὰ μήν. Sequente καί, Π. 8, 8, 7. Sequente ἀλλά, Π. 1, 6, 9. ¶ 23) ἀλλά c. ἄλλος facit paronomasiam. v. ἄλλος. Itaque vel hanc ob caussam Π. 3, 3, 21. praeferenda videatur lectio ἀλλ' ἄλλης σοι μάχης, alteri lectioni ἀλλῆς οὖν συμμαχίας.

ἀλλάττειν, *mutare.* K. 2, 2. τὸν ἤδη ἐκ παιδὸς ἀλλάτ-

λάττοντα τὴν ἡλικίαν, *qui e pueris iam excessit.*

ἀλλάττεσθαι, *commutare sibi.* E. 4, 1, 15. ἀλλάξασθαι ἀντὶ δεσπότου βασιλέως ἡμᾶς δεσπότας.

ἀλλαχῇ, *alio, aliorsum.* A. 7, 3, 27. οἴχονται ἄλλος ἀλλαχῇ. All. ἄλλῃ. Π. 5, 3, 22. ἄλλοτε ἀλλαχῇ περιελαύνων, *nunc huc nunc illuc.* Απ. 1, 4, 12. τὴν γλῶτταν ἄλλοτε ἀλλαχῇ ψαύουσαν τοῦ στόματος.

ἀλλαχόθι, *alibi.* Suid. et Phauorin: ἀλλαχῇ, καὶ ἀλλαχόσε, τὸ εἰς ἄλλον τόπον. ἀλλαχοῦ δὲ, καὶ ἀλλαχόθι, τὸ ἐν τόπῳ. Thomas Mag. mauult ἄλλοθι. v. ἀλλαχόσε. Απ. 4, 3, 8. in additamento Cod. Meermann. ἄλλος ἀλλαχόθι καὶ ἐν ἀλλοδαπῇ.

ἀλλαχόσε, *alio.* v. ἀλλαχόθι. Thom. Mag: ἄλλοθι, ἄλλοθεν, ἄλλοσε δοκιμώτερα ἢ ἀλλαχόθι, ἀλλαχόθεν, ἀλλαχόσε. Sed Π. 7, 4, 4. τῇ στρατιᾷ ἀλλαχόσε χρῆσθαι potius vertendum videtur *alio loco* vel *alio tempore.*

ἀλλαχοῦ, *alibi.* v. ἀλλαχόθι. A. 2, 6, 3. ἀλλαχοῦ γέγραπται, *alio in loco.* All. ἄλλῃ. E. 2, 3, 14. τῶν μὲν ἐν τῇ ἀγορᾷ, τῶν δὲ ἀλλαχοῦ.

ἅλλεσθαι, *salire, exsilire.* Π. 1, 4, 11. αἱ ἔλαφοι ἥλλοντο πρὸς τὸν οὐρανόν. A. 6, 1, 3. ὠρχήσαντο καὶ ἥλλοντο ὑψηλά τε καὶ κούφως. Athenaeus 1, p. 15. E. aliique habent ἥλλοντο. Sed aoristum Aem. Portus et Hutch. auctoritate Sophoclis defendunt. E. 7, 2, 9. ἀπέθανον οἵ τε ἔνδον μαχόμενοι καὶ οἱ ἔξω ἁλόμενοι, *qui extra vrbem desilierant* de turribus et muris. Leunclauius, ne locus intelligeretur: *qui extra vrbem intercepti fuerant,* legi vult ἁλλόμενοι. Sed in marg. Steph. et apud Brodaeum et in aliis edd. vett. est ἀλώμενοι, *errantes, vagantes,* quod receperunt Morus atque Schneiderus. c. κατὰ, A. 4, 2, 11. ἀλλόμενοι κατὰ τῆς πέτρας. E. 4, 4, 11. ἥλλοντο κατὰ τοῦ τείχους. De formula εἰς πῦρ ἅλλεσθαι v. πῦρ.

ἄλλῃ, v. ἄλλος nr. 7.

ἀλληλοφόνοι, *mutuo se occidentes.* Ιερ. 3, 8. ἀδελφοὺς ἐν τυραννίσιν ἀλληλοφόνους γεγενημένους.

ἀλλήλων, ἀλλήλοις, ἀλλήλους, *inter se, inuicem.* Π. 6, 1, 24. ἰδέτην ἀλλήλους. All. ἀλλήλω. Sed statim sequitur iterum ἀλλήλους. 8, 2, 2. εὐεργέτημα ἀνθρώποις πρὸς ἀλλήλους οὐδέν ἐστιν ἐπιχαρι-

χαριτώτερον. Verba πρὸς ἀλλ. videbantur fere posse abesse. E. 3, 5, 2. συνίσταιαν πόλεις πρὸς ἀλλήλας. O. 8, 13. ἄλληλα ἐμποδίζει. Απ. 2. 3, 1. ἀδελφὼ ὄντε ἀλλήλοιν etc. Saepe in libris permutatur c. ἄλλων, vt A. 5, 4, 19. μετ' ἄλλων ὄντες. Margg. non bene ἀλλήλων. Nam oppon. μόνοι, et antea erat ἐν ὄχλῳ ὄντες. Απ. 1, 2, 8. ἑαυτῷ τε καὶ ἄλλοις φίλους. All. perperam ἀλλήλοις. Ιπ. 1, 17. ἀναβάλλεσθαι ὑπ' ἀλλήλων. Weiſ. e cod. Taur. rectius recepit ἄλλων. Cf. ἀνυπέρβλητος. Sic Αϑ. 2, 7. pro ἐπιμισγόμενοι ἀλλήλοις legendum videatur ἐπιμ. ἄλλοις, i. e. *peregrinis*.

ἀλλοδαπός, *extraneus, peregrinus*. Hesych: ἀλλοδαπός· ξένος, ἀπ' ἄλλου τόπου. δάπεδον γὰρ τὸ ἔδαφος, ἤγουν ὁ τόπος. Π. 8, 7, 3. p. 545. ἀλλοδαπῶν. Oppon. πολῖται. Πο. 2, 4. αὐτοῖς μᾶλλον ἢ ἀλλοδαποῖς πιστεύειν. Vnde Απ. 4, 3, 8. in additamento Cod. Meermann ἐν ἀλλοδαπῇ (np. χώρᾳ) τὰ ἐπιτήδεια πορίζεσθαι.

ἄλλοθεν, ¶ 1) *aliunde*, i. q. ἀλλαχόθεν, interprete Hesychio. Cf. ſupra ἀλλαχόσε. E. 1, 6, 3. 3, 4, 1. 4, 5, 6. etc. Iungitur ſaepe aliis eiusmodi aduerbiis, vt ἄλλοθέν ποθεν, Π. 1, 6, 19. p. 82. et 4, 5, 18. *aliundecunque*. 6, 1, 16. ἄλλοθεν ὁπόθεν δύναιτο, *vndecunque*. Απ. 3, 3, 12. ἄλλοθεν οὐδαμόθεν, *ex nulla alia vrbe*. ¶ 2) Videtur pro ἄλλοθι eſſe poſitum. A. 1, 10, 9. λείπουσι τὸν λόφον, οὐ μέντοι ἀθρόοι, ἀλλ' ἄλλοι ἄλλοθεν. E. 7, 1, 4 ἐφύλαττεν ἄλλος ἄλλοθεν τοῦ Ὀνείου. Vnde E. 3, 3, 8. ξυλλεγόμενοι ἄλλοι ἄλλοθεν, margg. habent ἄλλοθι.

ἄλλοθι, ¶ 1) *alibi*. Iunguntur Αϑ. 2, 7. et Σ. 8, 30. ἄλλοθί που. Απ. 1. 4, 8. ἄλλοθι οὐδαμοῦ. ¶ 2) Poſſit accipi pro ἄλλοθεν, Π. 7. 1. 15. πολλαχόθι μὲν καὶ ἄλλοθι δῆλον — καὶ ἐν τούτῳ ἐδήλωσεν. ¶ 3) Eſt pro ἀλλαχόσε. E. 2, 2, 1. ἐκεῖσε μόνον πλέουσιν, ἄλλοθι δ' οὔ.

ἀλλοῖος, *diuerſus, alius atque alius*. Π. 8, 2, 5. ὄψα ἄλλοτε ἀλλοῖα ποιεῖ. Ιπ. 6, 16. ἄλλοτε ἀλλοῖος ἵππος, *diuerſo ingenio*. Ιππ. 1, 20. διὰ παντοίων χωρίων — ἄλλοτε εἰς ἀλλοῖον τόπον. Απ. 3, 10, 6. ἀλλοίους ποιεῖς δρομεῖς τε καὶ πύκτας etc.

ἀλλοιότερον, *aliter*. Απ. 4, 8, 2. οὐδὲν ἀλλοιότερον διῆ-

διαβιοὺς, ἢ τὸν ἔμπροσθεν χρόνον.

ἀλλοιοῦσθαι, *variari, mutari*. Hesych: ἀλλοιοῦται· ἄλλος ἐξ ἄλλου γενόμενος μετασχηματίζεται. K. 9, 4. τῶν τόπων πολλοὶ ἀλλοιοῦνται τῇ ὄψει ἐγγὺς προσιόντι, *aliam speciem prae se ferunt, alia apparent*. Π. 3, 3, 7. ἐν τῷ μέλλειν πολλάκις τοῖς ἄρχουσι καὶ τῆς καλῆς παρασκευῆς ἀλλοιοῦταί τι, *vitiatur*.

ἄλλος, ¶ 1) *alius*. Ιερ. 2, 8. αὐτοί τε ὡπλισμένοι — ἄλλους ὁπλοφόρους. Π. 8, 3, 6. μετὰ δὲ τοῦτο, ἄλλο τρίτον ἅρμα. 8, 1, 7. εἷς μὲν — ἄλλος δὲ — ἄλλος δέ. 8, 2, 5. ἑνὶ — ἄλλῳ — ἄλλῳ δέ — ἄλλῳ — ἄλλῳ, 4. 1. 8. οἱ μὲν — οἱ δὲ — καὶ ἄλλοι — οἱ δέ. A. 3, 4, 13. λοχαγοὺς ἐπέστησαν, καὶ ἄλλους πεντηκοντῆρας, καὶ ἄλλους ἐνωμοτάρχας, *alios vt praeessent quinquagenis* etc. Est enim appositio. Sed Π. 5, 2, 2. πάντας φέροντας — ἄλλους δὲ ἐλαύνοντας. Leuncl. et Wellius, non adeo improbante Hutchinsono, ante φέροντας inserunt ἄλλους μέν. Zeunius tamen rectius hanc omissionem refert ad gratam negligentiam. A. 1, 8, 6. ἱππεῖς μὲν — ἐχόμενοι δὲ — ἐχόμενοι δὲ — ἄλλοι δὲ — ἄλλοι. 1, 5, 12. τίς φησι ἀξίνῃ — ἄλλος δὲ λίθῳ καὶ ἄλλος. 7, 6, 8. μετὰ τοῦτον ἄλλος ἀνέστη, ὁμοίως καὶ ἄλλος. 5, 2, 12. ἄλλος ἄλλον εἷλκε, καὶ ἄλλος ἀναβεβήκει. Sed Π. 4, 1, 8. ἡδονὴν ἄλλην καὶ ἄλλην διώκειν, *aliam ex alia*. c. μὲν et δὲ, E. 3, 2, 6. ἄρχων ἄλλος μὲν νῦν, ἄλλος δὲ τὸ παρελθόν. 6, 3, 4. οὐκ ἄλλα μὲν ὑμῖν, ἄλλα δὲ ἡμῖν. Paulo post pro his est ταὐτά. Σ. 2, 3. it. varie c. aliis particulis, Π. 1, 4. 15. καὶ ἄλλους τε πολλοὺς καὶ τοὺς παῖδας. A. 1, 9, 10. ἄλλα τε πολλὰ διεχειρίζετο καὶ — ἐχρήσατο. 7, 6, 28. ἄλλο μὲν οὐδὲν — ἄγχυ δέ. Σ. 2, 9. ἐν πολλοῖς μὲν ἄλλοις δῆλον καὶ ἐν οἷς ἡ παῖς ποιεῖ. Neutrum sequitur masculina, vt Απ. 4, 6, 13. σοφώτερον, ἢ πολιτικώτερον, ἢ ἀνδρειότερον, ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων. Saepe gignit παρηγμένον vel paronomasiam, vt Π. 2, 1, 2. p. 86. ἄλλος ἄλλον τρόπον. 5, 1, 5. ἐρῶσι ἄλλος γε ἄλλου. 8, 1, 3. ἐπὶ τἄλλα καθίστῃ ἄλλους. 8, 3, 9. ἄλλος ἄλλης πράξεως. 8, 6. 3. ἄλλαι ἐν ἄλλῃ γῇ. Ιερ. 1, 11. Π. 8, 8, 2. ἄλλοι ἄλλαις πίστεσιν. A. 2, 1, 11. ἄλλος ἄλλα λέγει. Π. 6, 4, 5. p. 391. ἄλλας πρὸ ἄλλων. E. 2, 3, 16. ἄλλος πρὸς

πρὸς ἄλλον. Απ. 4, 3, 2. A. 1, 6, 11. ἄλλοι ἄλλως. O. 1, 21. ἀλλὰ καὶ ἄλλοι. et varie aliis in locis. Cf. ἄλλῃ infra nr. 7. et ſupra ἀλλαχῆ, ἀλλαχόθι, ἄλλοθεν etc. Sequuntur variae particulae. Π. 3, 2, 8. v. infra nr. 9. Αγ. 7, 7. τίς ἄλλος πλὴν Ἀγησίλαος. Non raro omittitur in formula μηδεὶς ἤ, vt Π. 7, 5, 16. μηδένα — ἢ τοὺς Φίλους. ¶ 2) *contrarius.* Cf. nr. 11. c. gen. Απ. 1, 2, 37. et 4, 4, 25. ἄλλα τῶν δικαίων, i. e. ἄδικα. v. δίκαιος nr. 1. d. c. ἤ, Π. 3, 1, 5. ἄλλα ἢ τὰ γιγνόμενα, i. e. ψευδῆ. Απ. 1, 2, 35. ἄλλό τι ποιῶ, ἢ τὰ προηγορευμένα. c. παρὰ, E. 1, 5, 4. παρ' ἃ βασιλεὺς ἐπέστειλεν ἄλλα ποιεῖν. ¶ 3) *nouus.* Π. 1, 6, 19. p. 79. οὐχ οἷς ἂν μάθωσιν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἄλλα. Nonnulli e gloſſemate addunt νέα, quod deinde ſequitur. 3, 2, 7. προσοφείλοντές σοι ἄλλας χάριτας. ¶ 4) ὁ ἄλλος, articulo addito, eſt *ſequens.* Π. 2, 3, 11. τῇ δ' ὑστεραίᾳ καὶ τῇ ἄλλῃ. Muretus verba καὶ τ. α. male delebat. A. 2, 1, 3. ταύτην τὴν ἡμέραν — τῇ δὲ ἄλλῃ. 3, 4, 1. 6, 1, 9. E. 1, 1, 8. τῆς ἐπιούσης νυκτὸς καὶ τῇ ἄλλῃ ἡμέρᾳ. 1, 2, 1. τῷ δ' ἄλλῳ ἔτει. 4, 3, 15. τὴν ἄλλην ἡμέραν ἥρπαζον. Niſi quis h. l. malit de reliqua diei parte intelligere. Ιπρ. 3, 4. τὴν ἄλλην, ſc. διέλασιν. Zeun. *repetitam.* Cf. tamen nr 5. ¶ 5) ὁ ἄλλος, *reliquus.* Π. 2, 1, 2. p. 87. τὴν ἄλλην Ἀσσυρίαν, *reliquas Aſſyriae partes.* 2, 2, 2. p. 104. ὁ ἄλλος πᾶς λόχος, *caeteri milites, qui ad lochum illum pertinebant, omnes.* 6, 4, 1. ὁ ἄλλος στρατός. A. 3, 3, 7. τοῦ ἄλλου στρατεύματος. 3, 4, 17. 6, 2, 6. E. 4, 1, 5. τὴν ἄλλην Ἑλλάδα. 5, 2, 30. ἡ ἄλλη Φάλαγξ. Ιπ. 1, 4. τὸ ἄλλο σῶμα. Ιπρ. 7, 2. ἡ ἄλλη πόλις, *reliqui ciues ſ. milites.* K. 9, 17. ἕωθεν — καὶ τῆς ἄλλης ἡμέρας. Ita etiam videbatur exponi poſſe Ιπρ. 3, 4. τὴν ἄλλην (διέλασιν) διελαύνειν, *quod reliquum eſt ſpatii decurſioni.* Inprimis ſaepe ſic eſt pluralis, v. Fiſcher. ind. Aeſchin. Π. 3, 3, 4. οἱ ἄλλοι πάντες. Cod. Guelf. οἱ λοιποὶ π. 5, 5, 12. οἱ Πέρσαι, καὶ ἄλλοι πολλοί. Cod. Guelf. rectius habet οἱ ἄλλοι, omiſſo πολλοί. Zonaras οἱ λοιποί. Sed paulo poſt in omnibus libris eſt οἱ ἄλλοι. 6, 4, 5. p. 392. ἅρματα μὲν — πεζοῖς δὲ τοῖς μὲν ἄλλοις — Αἰγυπτίοις δέ.

λοις. Verum Zeun. e libro Camerarii edidit τοῖς μὲν αὐτοῖς. Απ. 1, 4, 11. τοῖς μὲν ἄλλοις ἑρπετοῖς, i. e. animalibus — ἀνθρώπῳ δέ. O. 19, 12. τἄλλα ἀκρόδρυα πάντα — τὰς ἄλλας φυτείας. Πο. 2, 5. μεταδιδόντες τῶν ἄλλων, — καὶ τοῦ ἱππικοῦ. Iungitur pronomini primae perſonae. v. Abreſch. dilucidatt. Thucyd. p. 416. A. 2, 5, 12. τοὺς ἄλλους ἡμᾶς. Sic quoque 6, 6, 9. Sed interdum omittitur pronomen, vt A. 5, 5, 10. οἱ δ' ἄλλοι σκηνοῦμεν. Interdum οἱ ἄλλοι ſunt i. q. οἱ τῶν ἄλλων, vt A. 1, 3, 7. οἵ τε αὐτοῦ ἐκείνου, καὶ οἱ ἄλλοι, h. e. Zeunio interprete, οἱ τῶν ἄλλων στρατηγῶν στρατιῶται. Π. 4, 6, 1. ὥσπερ καὶ τἄλλα, h. e. τὰ τῶν ἄλλων ὅπλα. Zeunius dicit nonnunquam eſſe i. q. πάντες, vnde Π. 3, 3, 16. pro πάντας τοὺς ἐπικαιρίους recepit τοὺς ἄλλους τῶν ἐπικαιρίων. De neutro v. inprimis nr. 10. ¶ 6) Tam addito articulo, quam omiſſo, dicitur interdum de alia ſpecie, quam de qua in praecedentibus dictum eſt, atque adeo verti poteſt *item*, *praeterea*, vt Π. 3, 2, 2. τοξόται εἰς τοὺς μυρίους, καὶ πελτασταὶ ἄλλοι τοσοῦτοι, i. e. totidem. 3, 3, 18. Κῦρος — καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοτίμοις. Sed tamen Cyrus quoque referri ipſe ad homotimos poteſt. Cf. 2, 1, 6. 8, 6, 2. εἰσὶ φρούραρχοι — ἄλλους δὲ σατράπας πέμψαι. Poteſt h. l. per appoſitionem intelligi, vt ſupra nr. 1. A. 1, 5, 5. οὐ γὰρ ἦν χόρτος, οὐδὲ ἄλλο δένδρον. Zeun.: *nec praeterea ſ. de aliis rebus arbor vlla.* 1, 7, 9. τῶν πολεμίων ἑκατὸν καὶ εἴκοσι μυριάδες, καὶ ἅρματα — ἄλλοι δὲ ἱππεῖς. 3, 3, 11. εἰ τῷ μὲν δῶμεν ἀργύριον, τῷ δὲ ἄλλο ἀργύριον, τῷ δὲ ἄλλην τινὰ ἀτέλειαν. Nam ἀτέλεια eſt alius generis, quam ἀργύριον. E. 2, 4, 6. ὁπλίτας, καὶ τοὺς ἄλλους ἱππέας. Ιπ. 3, 11. τὰς ἀναβάσεων ἀποκωλύσεις, καὶ τἄλλα ἀνεύματα. Non raro ſic ſuſpectum fuit editoribus, vt Π. 3, 2, 8. ὦ Χαλδαῖοι — βούλοισθ' ἂν ὅσα οἱ ἄλλοι Ἀρμένιοι. All. habent οἱ Ἀρμ. 5, 3, 2. ἐξελόντες τοῖς θεοῖς καὶ τῇ ἄλλῃ στρατιᾷ. In aliis non eſt ἄλλῃ. 8, 3, 20. ἀπαλλαγέντι τῆς τῶν ἄλλων κτημάτων ἐπιμελείας, ἀμφὶ τοὺς ἄλλους φίλους ἔχειν. Steph. Hutch. et Zeun. cum MS. Bodl. Guelf. etc. recte omiſiſſe videntur ἄλλους.

8,

8, 1, 2. πολλοὶ καὶ Περσῶν, καὶ τῶν συμμάχων. Marg. Steph. τῶν ἄλλων σ. Et sic est E. 2, 4. 24. ὁ Θρασύβουλος καὶ οἱ ἄλλοι ὁπλῖται — Πανταχίας — τοῖς Λακεδαιμονίοις καὶ τοῖς ἄλλοις ξυμμάχοις. it. 3, 5, 6. vbi Morus vertit *socios qui sunt Peloponnesii*. Π. 7, 3. 2. τὰς ἀγέλας, καὶ βοῦς, καὶ ἵππους, καὶ ἄλλα πρόβατα πολλά. Marg g. ἅμα. Sed A. 7, 3. 28. st ἀνδράποδα, βόες, καὶ ἄλλα πρόβατα. Nam πρόβατα sunt *pecus*. v. πρόβ. ¶ 7) ἄλλῃ, a) *alia via*. A. 4, 2, 3. πελάσαι τῇ ὁδῷ, εἰ μὴ ταύτῃ, ἄλλῃ ἐπειρῶντο. §. 8. οὐκ ἦν ἄλλῃ ἢ ταύτῃ ἐκβῆναι. Π. 1, 2, 16. ἄλλῃ ποι ἀποχωρεῖν. Inprimis iunguntur ἄλλος ἄλλῃ c. verbo plurali, vt E. 4, 5, 4. ἀνέβησαν ἄλλος ἄλλῃ. 5, 3, 6. ἄλλῃ ἄλλος ἔφευγον — ἄλλῃ ἄλλος διώκοντες. 7, 1, 10. ἄλλος ἄλλῃ παραθέοντες. it. ἄλλοι ἄλλῃ, E. 1, 1, 5. ἄλλοι ἄλλῃ ᾤχοντο. b) *alio in loco, alibi*. E. 5, 1, 17. ἄλλος ἄλλῃ σκηνήσοιεν. 6, 5, 28. οἱ δὲ — ἄλλος ἄλλῃ διαταχθέντες ἐφύλαττον. Margg. διαταχθείς. 6, 3, 5. ἄλλοι δ' ἄλλῃ ἐπετίθεντο. 1, 5, 12. ἄλλοτε ἄλλῃ ἀποβαίνων. 5, 3, 22. 5, 4, 38. Cf. ἀλλαχῇ et ἀλλαχοῦ, quibuscum in libris confunditur. c) *in alia parte*. c. gen. E. 4, 1, 11. ἄλλοτε ἄλλῃ τῆς χώρας ἐπῄει. Vnde A. 5, 3, 1. ἄλλῃ καὶ ἄλλῃ διεφαίνοντο, ex alia atque alia parte. All. ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε. d) *alio*. A. 4, 8, 15. οἱ δὲ — ἄλλος ἄλλῃ ἐτράπετο. e) *alia ratione*. Π. 8, 3, 1. ἦν τινι δοκῇ ἄλλῃ κάλλιον ἢ ὡς ἂν νῦν. Cf. ἄλλως nr. 1. pro quo legitur. f) ἄλλῃ πῃ, Ay. 2, 22. *aliam quandam ob causam*. ¶ 8) τί ἄλλο in interrogatione ita ponitur, vt verbum ἀπὸ τοῦ κοινοῦ intelligendum sit, vel verbum ποιεῖν. Π. 1, 4, 13. τί δὴ ἄλλο, (np. χρήσομαι αὐτῷ) ἢ etc. 2, 4, 2. τί δ' ἄλλο γε (βούλονται), εἰ μὴ etc. 4. 3, 4. p. 233. τί ἄλλο ἢ — γίγνομαι. 6, 1, 24. τί ποιῶν ἀποδιδοίην; τί δ' ἄλλο ἢ etc. Aπ. 2, 3, 17. τί γὰρ ἄλλο (πείσῃ) ἢ κινδυνεύσεις. Aliter O. 12, 4. τί αὐτὸν καὶ δεῖ ἄλλο ἐπίστασθαι, ἢ ἅπερ ἐγώ; Hic enim supplendum est ἐπίσταμαι. Solet etiam ἄλλο omitti in formula τί δὲ ἢ vel τί δὲ εἰ μή. v. τίς nr. 13. ¶ 9) Repeti item vel intelligi debet verbum a) in formula ἄλλο τι ἤ, quae reddi potest *num* vel *nonne*. v. Fischer. ad Plat.

Plat. Euthyphr. 19. Π. 3, 2, 8. ἄλλου του — ἢ τούτου γε ἕνεκα; — ἄλλο τι οὖν ἢ — νομίζετε; A. 2, 5, 2. p. 110. ἄλλό τι ἂν ἢ ἀγωνιζοίμεθα; 4, 7, 4. ἄλλο τι ἢ οὐδὲν κωλύει, i. e. *omnino nihil*. Cf. κωλύειν. Ἱερ. 1, 23. ἄλλο τι οὖν οἴει ταῦτα εἶναι, ἢ etc. O. 1, 16. ἄλλο τι ἢ τούτοις οὔτε — εἰσίν. Intelligi poteſt ἐστί. Sic fere Απ. 2, 1, 17. ἄλλο γε ἢ ἀφροσύνη πρόσεστι; In hac inſolenti forma Ern. γε mutat in τι vel δὲ, ſed Ruhnkenius malit οὐ πολλή γε. Cf. nr. 11. b) in formula οὐδὲν ἄλλο, vt Π. 1, 4, 24. οὐδὲν ἄλλο (np. ἐποίει) ἢ ἐθεᾶτο. O. 13, 15. οὐδὲν ἄλλο ἢ δεῖξαι. Plenius Π. 1, 4, 8. οὐδὲν ἄλλο ὁρῶν ἢ ὅποι ἔφευγε. E. 7, 4, 17. οὐδὲν ἄλλο πράξαντες ἢ δηώσαντες. c) in μηδὲν ἄλλο, E. 4, 6, 13. εἰ μηδὲν ἄλλο, ἀλλὰ τοσοῦτον χρόνον καταμεῖναι. Vnde Π. 1, 6, 19. p. 79. pro εἰ μηδὲν ἄλλο μετενέγκοις — ἢ elegantior eſt ordo aliorum: εἰ — μ. ἄλλο ἢ μετενέγκοις. Sed Π. 8, 3, 18. ἐμὲ δὲ μηδὲν ἄλλο ἢ ὥσπερ ξένον τρέφε, eſt *non aliter*. ¶ 10) τἄλλα, rarius τὰ ἄλλα. Cf. nr. 5. Sequitur poſt maſculina, O. 6, 13. τέκτονας, χαλκέας — καὶ τἄλλα τὰ τοιαῦτα. Poſt verba, Π. 1, 2, 2. προστάττουσιν αὐτοῖς μὴ κλέπτειν, μὴ ἁρπάζειν — καὶ τἄλλα τὰ τοιαῦτα ὡσαύτως. Απ. 2, 1, 18. φάγοι ἂν ὁπότε βούλοιτο, καὶ — πίοι, καὶ τἄλλ' ὡσαύτως. Saepe ponitur omiſſo κατὰ, vt Π. 1, 5, 1. καὶ τἄλλα κρατιστεύοντα αὐτὸν ἑώρων, *etiam in caeteris rebus*. A. 1, 7, 4. τὸ πλῆθος πολὺ — τἄλλα καὶ αἰσχύνεσθαί μοι δοκῶ, *quod ad caetera attinet, caeterum*, Σ. 8, 26. c. τε — καὶ, vel καὶ — καὶ, vel μὲν — δὲ, Π. 1, 3, 8. τά τε ἄλλα κάλλιον οἰνοχοήσω, καὶ οὐκ ἐκπίομαι, *cum in caeteris — tum*. 8, 3, 16. μακάριε τά τε ἄλλα, καὶ αὐτὸ τοῦτο. Zeun. h. l. intelligit διά. A. 1, 3, 3. τά τε ἄλλα ἐτίμησε, καὶ ἔδωκε. E. 3, 5, 6. Σ. 4, 44. τά τε ἄλλα ζηλῶ σε, καὶ ὅτι. Etiam h. l. intell. διά. Π. 7, 4, 1. καὶ τἄλλα οὐκ ἄφρονα οὐδ' ἀπόλεμον, καὶ etc. 7, 3, 4. καὶ τἄλλα τιμήσω καὶ συστήσω. E. 3, 1, 9. ἀνὴρ καὶ τἄλλα φίλος ἦν, καὶ etc. A. 4, 8, 16. τὰ μὲν ἄλλα οὐδὲν ἦν — τὰ δὲ σμήνη. E. 3, 2, 2. καὶ τὰ μὲν ἄλλα φέρων καὶ ἄγων τὴν Βιθυνίδα — ἐπεὶ δὲ etc. Morus exponit *hactenus*, Cae-

conditione, *nullo alio pignore*. Αϑ. 3, 8. Ε. 3, 1, 5. Ιπρ. 1, 2. τοὺς μὲν γῆρᾳ, τοὺς δὲ καὶ ἄλλως. 7, 2. 8, 8. c. πῶς, Π. 1, 1, 1. ἄλλως πως ἢ ἐν δημοκρατίᾳ, *alio quodam modo, alio fere modo*. 6, 2, 9. ἄλλως πως γιγνώσκει. All. ἄλλῃ πῃ. Α. 3, 1, 13. ἄλλως δέ πως πορίζεσθαι τὰ ἐπιτήδεια. Απ. 1, 3, 1. ¶ 2) *caeteroquin*. Α. 5, 4, 19. ἐν ἐρημίᾳ — ἄλλως δὲ οὐκ ἂν τολμῷεν. Απολ. 28. ἐπιθυμητὴς μὲν αὐτοῦ, ἄλλως δὲ εὐήθης. Ιπ. 3, 8. εἴ γ' ἄλλως ὑγιεῖς εἶεν. ¶ 3) *alia de caussa*. Π. 1, 2, 11. θηρίου ἕνεκα ἢ ἄλλως. Ε. 4, 5, 11. ἐάν τε στρατοπεδευόμενοι, ἐάν τε ἄλλως πως ἀποδημοῦντες, *aliam quandam ob caussam*. 5, 2, 9 συγγενεῖς καὶ ἄλλως εὐμενεῖς. Απ. 1, 2, 47. οὔτε γὰρ αὐτοῖς ἄλλως ἤρεσεν, εἴτε ἐλεγχόμενοι ἤχθοντο. ¶ 4) *temere*. Hesych: ἄλλως· ματαίως, ὡς ἔτυχεν. Α. 5, 1, 4. ἢν ἀμελῶς τε καὶ ἀφυλάκτως πορεύωνται — σὺν προνομαῖς λαμβάνειν τὰ ἐπιτήδεια, ἄλλως δὲ μὴ πλανᾶσθαι, ὡς σώζησθε. ¶ 5) *praeterea*. Hesych. et Phauorin: καὶ ἄλλως· καὶ ἄνευ τούτων. Π. 1, 6, 19. p. 83. ὅσα τε γὰρ ᾔδειν — ἄλλως τε εἴ τις etc. Muretus sine caussa idonea vult ἄλλος. Ε. 6, 1, 4. p. 358. εὔρωστος καὶ ἄλλως φιλόπονος. Cf. p. 356. 7, 1, 12. γένει οὐδενὸς ἐνδεὴς — καὶ ἄλλως φιλότιμος. Κ. 13, 2. ¶ 6) *alias*. De tempore, Π. 7, 1, 9. τοιαῦτα δ' ἐμεγαληγόρει — ἄλλως δ' οὐ μάλα μεγαληγόρος ἦν. 8, 7, 3. p. 550. καὶ ἄλλως, καὶ νῦν, *olim*. ¶ 7) ἄλλως τε καί, *inprimis*, *praesertim*. Ante participia et nomina, Π. 3, 2, 10. τὰ ἄκρα, ἄλλως τε καὶ τετειχισμένα. 3, 3, 14. στράτευμα ἐν νυκτὶ ταραχῶδές ἐστι — ἄλλως τε καὶ βάρβαρον. §. 25. p. 195. τοῖς πολεμίοις, ἄλλως τε καὶ τοξόταις. 4, 5, 4. 9. 5, 1, 12. Α. 7, 7, 23. Ε. 3, 3, 7. ὅπλα ἀρκοῦντα ἄλλως τε καὶ πρὸς κόπλους. Απ. 2, 8, 1. Sic ante gen. consequ. Α. 5, 6, 3. p. 291. χαλεπὸν διαβαίνειν, ἄλλως τε καὶ πολεμίων πολλῶν ἔμπροσθεν ὄντων. Ο. 3, 9. ἄλ. τ. καὶ τῶν αὐτῶν ὄντων ἀγαθῶν καὶ κερδαλέων. Potest hic, vt interdum alias, verti *et ob alias caussas et inprimis*. Sequente εἰ vel ἢν vel simili particula, Π. 2, 2, 15. p. 112. ἄλλως τε καὶ ἢν ἄλλοι ὦσιν. Σ. 1, 8. 2, 3. ἄλλως τε καὶ ἢν ὅταν. Vbi ὅταν redundat, vel potius duce Aristide recte

recte omittitur. Π. 2, 4, 8. p. 131. ἄλλως τε καὶ εἰ λαμβάνοιμι. Σ. 6, 4. Π. 7, 5, 26. p. 456. ἄλλως τε κἂν παρ' ἀκόντων — ἔχῃ. Ιπ. 7, 15. Ε. 6, 3, 6. p. 386. ἄλλως τε καὶ ἐὰν κολασθῶσι. Ιερ. 6, 11. ἄλλως τε καὶ ὁπόταν παρῶσιν. Ο. 10, 12. Σ. 8, 1. ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ — ἐσμέν. Item transposito ἂν, Ιπρ. 8, 14. ἄλλως τε ἂν καὶ (Castal. κἂν) μηχανᾶται. Sic transpositae sunt particulae Απ. 1, 2, 59. ἄλλως τ' ἐὰν πρὸς τούτῳ καὶ θρασεῖς ὦσι. v. Hindenb. Sed Ernesti pro τ' ἐὰν legendum putabat τε κἄν. Quo non est opus. Interdum plenius legitur, interiecto inter τε et καὶ verbo aliquo, vt Π. 1, 6, 11. ἄλλως τε καλῶς δοκεῖς λέγειν, καὶ ὅτι, *cum alias ob caussas, tum.* Ε. 3, 2, 11. ἄλλως τε γὰρ ὑπεφθόνει, καὶ χαλεπῶς ἔφερε, *caeteroquin cum inuidebat, tum indignabatur.* 5, 2, 17. ἄλλως τε ἐθεράπευεν καὶ ἔλεγε, *cum aliis modis blandiebatur, tum.* 7, 2, 5. ἄλλως τε ἐτίμων αὐτοὺς, καὶ ξένια ἔπεμπον. Vnde fortasse defendi possit Απ. 4, 8, 11. ἱκανὸς δὲ καὶ ἄλλως δοκιμάσαι τε καὶ ἁμαρτάνοντας ἐξελέγξαι. Sed Steph. coniicit ἄλλους, quod sequuntur Wells. Ern. Hindenb. aliique.

ἅλμη, *terra salsa et sterilis.* Ο. 20, 12. Sic est in versione Alexandrina Ps. 106, 34.

Ἁλμυδησσὸς, v. Σαλμυδησσός.

ἁλμυρὸς, *salsus.* Π. 6, 2, 11. p. 371. ὄψα ὀξέα — καὶ ἁλμυρά.

ἁλμώδης, *salsus atque ideo sterilis.* Ο. 20, 12. γῆ ἁλμωδεστέρα πρὸς φυτείαν.

ἀλοᾶν, *triturare.* Aspirate enim in Xenophontis editionibus scribitur. v. Ammon. ibique Valckenar. Cf. Suid. in v. ἀλοῶ. Ο. 18, 2 — 4. vbi triturandi ratio describitur; οἱ ἀλοῶντες — τὰ ὑποζύγια (all. ὑποζυγίῳ, all. ὑποζυγίοις) ἀλοῶσι τὸν σῖτον. Cf. Columella de re rust. 2, 21.

ἀλοατὸς, v. ἀλοητός.

ἄλοβος, *fibris carens,* atque adeo *infaustus.* Ε. 3, 4, 15. θυομένῳ ἄλοβα γίγνεται τὰ ἱερά. 4, 7, 7. ἐθύετο, καὶ ἐφάνη αὐτῷ τὰ ἱερὰ ἄλοβα.

ἀλόγιστος, *imprudens, inconsideratus.* Α. 2, 5, 8. p. 114. οὐχ οὕτως οὔτε ἠλίθιοι οὔτε ἀλόγιστοι. Ο. 20, 15 ἀλόγιστος est, *qui nulla vel inhonesta ratione*

tione victum quaerit. K. 12, 12. πολλοὶ ἀπὸ φθόνου ἀλόγιστοι τῶν ταῦτα λεγόντων αἱροῦνται διὰ τὴν αὐτῶν κακίαν ἀπολέσθαι. Verba τῶν τ. λεγ. pertinent ad nomen πολλοί. Ad sententiam ipsam cf. Homer. Il. δ, 409.

ἄλογος, ¶ 1) ratione carens. Ιερ. 7, 3. τοῖς ἀλόγοις ζώοις, brutis. ¶ 2) absurdus. Aγ. 11, 1. νομίζων ἄλογον εἶναι τοὺς ἐξ ἱερῶν κλέπτοντας ἱεροσύλους καλεῖν, τοὺς δὲ βωμῶν ἱκέτας ἀποσπῶντας, εὐσεβεῖς ἡγεῖσθαι.

ἀλόγως, sine ratione, temere. Aγ. 2, 26. οὐκ ἀλόγως τρόπαιον εἱστήκει. Est λιτότης, vt Πο. 1, 6. οὐκ ἂν ἀλόγως τις οἰηθείη.

ἀλοητὸς, tritura. O. 18, 5. ὅπως ὁμαλιεῖται ὁ ἀλοητός. Marg. Steph. ἀλοατός. Schol. Aristoph. Thesmoph. 2. ἀλοῶν, περιάγων ὡς ἐν τοῖς ἅλωσιν. μετενήνεκται δὲ — ἀπὸ τῶν τριβόντων καὶ κοπτόντων στάχυας. ὅθεν καὶ παρὰ Ξενοφῶντι ἀλοητὸς τρίμμα λέγεται.

ἅλς, mare. Hesych: ἁλὸς· τῆς θαλάσσης. it. ἅλα· θάλασσαν. Aθ. 2, 5. ταύτης τῆς γῆς ἅλα παραπλεῦσαι.

ἄλσος, lucus. Hesych: ἄλσεα· τεμένη. οἱ κάθυγροι καὶ σύμφυτοι λιμένες καὶ τόποι κατάδενδροι etc. item: ἄλσος· σύνδενδρος τόπος. Cf. Andr. Chr. Eschenbach de consecratis gentilium lucis, in eius dissertt. acad. (Norib. 1705. 8.) p. 133—214. A. 5, 3, 12. ἄλσος ἡμέρων δένδρων et ἄλση sunt in agro Dianae a Xenophonte consecrato. Fugit hic locus interpretes ad haec verba Thomae Magistri in v. λειμών· παράδεισος, ὁ δένδρα ἥμερα ἔχων· ἄλσος δὲ, καὶ δρυμὼν, καὶ λόχμη, ἐπὶ ἀγρίων δένδρων ἱσταμένων ἐπὶ ξηρᾶς.

Ἄλτη, Alte, lucus Ioui Olympio sacer. E. 7, 4, 29. Ἄλτην. All. legunt Ἄλτιν, all. Ἄλτιν. Et hanc esse veram scripturam, ostendit Koen. ad Gregor. de dialectis p. 99.

ἁλτικὸς, aptus ad assiliendum. Π. 8, 4, 9. dicitur is, qui saltu a maiori femina vult osculum rapere.

Ἄλτις, v. Ἄλτη.

Ἀλύζεια et Ἀλυζία, v. Alυζία.

Ἀλύπητος, Alypetus. E. 5, 4, 52. polemarchus Lacedaemonius.

ἄλυπος, non grauis, non molestus. Ιερ. 9, 9. πρόσοδον ἄλυπον ciuibus. O. 8, 8. ἄλυποι ἀλλήλοις εἰσὶν

σιν οἱ ἐμπλέοντες, ὅτι ἐν τάξει. K. 5, 3. τὰ βόρεια ἐὰν ᾖ ἄλυπα, *non graues, non saeui.* Ante Stephanum legebatur ἄλυτα, quod Leonicenus vertit: *septentrionalis tempestas si durauerit,* quod sic intelligendum videtur: *si non statim euanescat.* Possis fortasse defendere e Poll. 6, 116. Comparatiuus: Π. 8, 7, 3. p. 544. εὐδαιμονία ἀλυποτέρα, *minus negotiosa.* O. 8, 2. ἀλυποτέρα ἡ ἔνδεια, *minus molesta.* Superlatiuus: Iπ. 3, 12. ἵππος οὕτως ἂν ἀλυπότατός τ' εἴη καὶ σωτηριώτατος τῷ ἐμβάτῃ, *maxime commodus.*

ἀλύπως, ¶ 1) *sine molestia, iucunde.* Aγ. 9, 4. εἰ μέλλοι ἀλύπως βιώσεσθαι, *np.* quia nihil desiderat. Sic Απ. 3, 14, 6. ἀλύπως ἑνὶ ὄψῳ χρῆσθαι. 2, 6, 22. ἀλύπως σίτου καὶ πότου κοινωνεῖν. Superlatiuus: Iπ. 7, 11. διαχαλῴη τ' ἂν ἀλυπότατα τὸ σῶμα, καὶ — ἥδιστα ἀφικνοῖτο, *sine vlla molestia.* ¶ 2) *aequo animo, tranquille.* Aγ. 9, 5. τῇ τῶν θεῶν κατασκευῇ (frigore, calore etc.) ἀλύπως χρῆσθαι, ferre posse. Απ. 2, 6, 23. τὴν ἔρων οὐ μόνον ἀλύπως, ἀλλὰ καὶ συμφερόντως ἀλλήλοις διατίθεσθαι. Vbi verti quoque potest *sine damno.* ¶ 3) Π. 1, 4, 13. ἐπιβουλεύσας, ὅπως ἂν ἀλυπότατα εἴποι πρὸς τὸν πάππον, *lepidissime, sine vlla offensione.*

Ἄλυς, *Halys,* Lydiae fluuius. v. Hutch. diss. ad anab. p. 30. A. 5, 6, 3. p. 291. Ἄλυν οὐ μεῖον δυοῖν σταδίοιν latitudine. 6, 2, 1. τὰ στόματα τοῦ Θερμώδοντος, ἔπειτα δὲ τοῦ Ἄλυος.

ἄλυσις, *catena.* Iπ. 10, 9. Sed Zeunius scribit ἁλύσις.

ἀλυσιτελής, *inutilis.* Πο. 4, 6. ἀξίων ὄντων τῶν καρπῶν ἀλυσιτελεῖς αἱ γεωργίαι. Απ. 1, 7, 4. ἀλυσιτελὲς est *noxium,* vt O. 14, 5. poenis ἀλυσιτελῆ ποιῆσαι τοῖς ἀδίκοις τὴν αἰσχροκερδίαν. Iungitur etiam ζημιῶδες. v. ζημ.

ἀλυσιτελῶς, *cum damno.* Απ. 1, 7, 2. ἀλυσιτελῶς βιώσεται, qui multa impendit nec inde lucratur.

ἄλυτος, v. ἄλυπος.

Ἀλφειός, *Alpheus,* fluuius Arcadiae et Elidis. E. 3, 2, 21. 6, 2, 19. in eius ostio est portus Ichthys. 7, 4, 29. Cladaus in eum influit.

ἄλφιτα, *farina hordeacea.* v. Poll. 1, 247. et supra ἄλευρα, cuius men-

sura est κατίθη, sed A. 6, 1, 8. 6, 2, 2. ἀλφίτων μεδίμνους. E. 1, 7, 7. ἐπὶ τεύχους ἀλφίτων. A. 5, 3, 10. et Aπ. 2, 7, 5. iunguntur ἄλφιτα et ἄρτος. A. 4, 8, 17. ξένια βοῦς, ἄλφιτα καὶ οἶνον. 6, 5, 1. 7, 1, 23.

ἀλφιτοποιΐα, *farinae confectio, molitura.* Aπ. 2, 7, 6. ἀπὸ ἀλφιτοποιΐας — ἀρτοποιΐας.

ἀλφιτοσιτεῖν, *tosti hordei farina vti, maza hordeacea vesci.* Π. 6, 2, 11. p. 370. ὅστις ἀλφιτοσιτεῖ, ὕδατι μεμιγμένην τὴν μάζαν ἐσθίει, καὶ ὅστις ἀρτοσιτεῖ, ὕδατι δεδευμένον τὸν ἄρτον. Habet hunc locum Suidas.

ἀλωπεκίς, ¶ 1) *canis vulpina.* K. 3, 1. v. interpp. ad Hesych. Pollux 5, 38. λέγουσι, τὰς Λακαίνας ἐξ ἀλωπέκων τὸ ἀρχαῖον καὶ κυνῶν γενομένας, κληθῆναι ἀλωπεκίδας. Cf. §. 40. Cf. Καστόριαι et Vlit. ad Gratii cyneg. 259. qui bene ostendit, eas quoque canes, quae vulpinam haberent speciem, vocatas fuisse ἀλωπεκίδας. ¶ 2) *capitis tegumentum e pelle vulpina.* A. 7, 4, 2. οἱ Θρᾶκες τὰς ἀλωπεκίδας ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς φοροῦσι καὶ τοῖς ὠσί. Herodotus 7, 75. nominat ἀλωπεκέας. v. Hutch.

ἀλώπηξ, *vulpes.* K. 3, 1. 5, 4. 24. 6, 3.

ἅλως, *area.* O. 18, 6—8. vbi saepius occurrit genitiuus τῆς ἅλω.

ἁλώσιμος, ¶ 1) *expugnabilis.* Hesych: ἁλώσιμα· καταληπτά. it. ἁλώσιμον· ληφθῆναι δυνάμενον. Ӏl. 5, 4. 2. ὡς ἐδόκει ἁλώσιμος εἶναι ὁ Γαδάτας, ἀνίστανται ἐκ τῆς ἐνέδρας, *capi posse.* A. 5, 2, 3. ὁπόσα τῶν χωρίων ἁλώσιμα ἐδόκει. 7, 8, 6. εἶπεν ὅτι οἱ ὁ ἀνὴρ ἂν ἁλώσιμος εἴη, *expugnando capi ab eo posse.* ¶ 2) Eleganti metaphora de conciliandis amicis. Aπ. 3, 11, 11. εὐεργεσία καὶ ἡδονῇ τὸ θηρίον τοῦτο (homo) ἁλώσιμον.

ἅλωσις, *expugnatio.* E. 2, 3, 7. μετ' Εὐβοίας ἅλωσιν, *post Euboeam* (ab Athieniensibus) *captam.*

ἅμα, ¶ 1) *simul.* Ammonius: ἅμα μέν ἐστι χρονικὸν ἐπίρρημα· ὁμοῦ δέ, τοπικόν. Cf. Simplicius ad Aristot. categor. fol. 107. ed. Basil. 1551. fol. Aπ. 2, 3, 19. τὰ πλέον ὀργυιᾶς διέχοντα ἅμα ποιῆσαι. Απολ. 28. εἰπεῖν — καὶ ἅμα γελάσαι. Saepe c. πᾶς, vt A. 1, 8, 12. ἤρξαντο θεῖν. καὶ ἅμα ἐφθέγξαντο πάντες — καὶ πάντες δὲ ἔθεον. E. 1, 7, 10. p. 55. κολάσεσθαι καὶ ἅμα πάντας καὶ καθ'

ἕνα

ἕνα ἕκαστον. it. v. πάντοθεν, Π. 7, 1, 4. ὡς ἅμα πάντοθεν προσίασιν, ὡς ἅμα πάντοθεν μαχούμενοι. Sed interdum ἅμα πάντες verti potest *omnino omnes*, Π. 1, 3, 9. πάντες ἅμα ἐκεκράγειτε, *conclamabatis*. 4, 2, 12. p. 218. ἅμα πάντα συνήρπακε — καὶ πᾶσαν ἅμα τὴν χώραν. 8, 5, 3. Αϑ. 2, 6. ἅμα πᾶσα γῆ. O. 17, 3. ἅμα πᾶσιν ἐκεῖ. ¶ 2) ἅμα τε — καὶ, *et — et, cum — tum*. Π. 3, 3, 17. ἅμα φανερούς τε γενέσθαι καὶ ἰέναι. 4, 5, 15. p. 251. 6, 1, 21. p. 354 ter. §. 28. πλεονεξίαν ἅμα σωτηρίαν τε εἶναι καὶ δικαιοσύνην καὶ εὐδαιμονίαν. 8, 2, 11. Ιερ. 1, 12. 6, 14. Ιπ. 7, 4. ἅμα τε ἀναβεβηκὼς ἂν εἴη καὶ κατεσκευασμένος, *simul atque adscenderit, paratus etiam erit*. etc. Interdum ἅμα postponitur, vt Π. 1, 4, 11. ἐδίδου τε — καὶ ἅμα ἔλεγεν, *inter dandum dicebat*. ¶ 3) ἅμα — καὶ, vt Π. 4, 5, 9. καὶ ἅμα — παρίσταται καὶ ἔλεγε, *dum Cyrus Medos arcessebat*. A. 1, 8, 12. 5, 2, 11. καὶ ἅμα γε ἠλάλαξαν, καὶ ἔθεον. E. 7, 1, 18. καὶ ἅμα ταῦτ' ἔλεγεν καὶ ἀπῄει, *simulatque haec dixerat, abiit*. 1, 4, 17. ἅμα ἐπετέλεσαν, καὶ — ῄρεσαν, *non modo — sed etiam*. Sic O. 20, 25. ὅ τι ποιοῖ ἅμα, καὶ ὠφελούμενος ἥδοιτο, *et — et*. Sed Π. 1, 6, 15. est ἅμα καὶ — καί. ¶ 4 ἅμα — καὶ ἅμα. Π. 3, 1, 15. ὅρα μὴ ἅμα εὖ ποιήσῃς, καὶ ἅμα οὐ φίλον νομίσωσί σε, *quamuis — tamen*. Potest tamen ἅμα repetitum esse ad indicandam celeritatem. v. Fischer. ad Plat. apol. Socr. 20. Ιπ. 10, 17. ἀποκαλοῦσιν ἐλευθέριόν τε, καὶ ἐθελουργὸν, καὶ — καὶ — καὶ σοβαρὸν, καὶ ἅμα ἡδύν τε, καὶ ἅμα γοργὸν ἰδεῖν. Zeun. posterius ἅμα omittit cum aliis vt superuacuum. ¶ 5) ἅμα μὲν — ἅμα δὲ, *non modo — sed etiam*. Π. 2, 1, 2. p. 89. ἅμα μὲν διδάσκειν — ἅμα δὲ αἰτεῖν. 3, 1, 1. 4, 1, 7. E. 2, 4, 20. εἰ ἅμα μὲν εὐδοκιμήσοι, ἅμα δὲ ποιήσαιτο. 7, 3, 7. p. 477. 7, 4, 6. 13. 35. A. 3, 4, 11. ἅμα μὲν πιεζομένους, ἅμα δὲ καὶ ταραττομένους. 4, 1, 4. ἅμα μὲν λαθεῖν πειρώμενοι, ἅμα δὲ φθάσαι. E. 3, 1, 2. ἅμα μὲν ἐλεύθεραι βουλόμεναι εἶναι, ἅμα δὲ φοβούμεναι, *quamuis — tamen*, vel *partim — partim*. Π. 2, 3, 8. est ἅμα μὲν — ἅμα δὲ — ἅμα δὲ, vt §. 11. 6, 1, 14. et E. 5, 4, 62. Sequitur et-

etiam ter ἅμα δὲ, vt Π. 5, 1, 9. Interdum variatur ſtructura, vt Π. 2, 2, 12. ἅμα μὲν ὑμῶν συναγορευόντων, ἅμα δὲ καὶ αἰσχρὸν ὄν. 5, 3, 15. ἅμα μὲν τιμωρεῖσθαι βουλόμενος, ἅμα δὲ ἴσως τοῦτο ἐννοεῖται. Pro ἅμα δὲ eſt ἔτι δὲ, Π. 1, 4, 3. ἅμα μὲν διὰ τὴν παιδείαν, ἔτι δὲ καὶ διὰ τὸ etc. ¶ 6) c. participiis: *dum, interea dum.* Π. 1, 3, 6. ἅμα ταῦτα λέγοντα παραφέρειν. 1, 4, 20. 1, 6, 12. p. 64. 2, 2, 4. 3, 3, 26. ἅμα πορευόμενοι — παρεκάλουν. 4, 2, 12. extr. καὶ τοῦτο ἅμα διώκοντες μέμνησθε. §. 13. 5, 2, 8. §. 11. οὐ μόνον τῷ πορεύεσθαι προσεῖχε τὸν νοῦν, ἀλλ' ἅμα προϊὼν ἐπεσκοπεῖτο etc. 5, 4, 14. 5, 5, 4. 7, 4, 6. Σ. 1, 15. Poteſt etiam verti *ſimulac,* vt A. 3, 1, 32. ἅμα ταῦτ' εἰπὼν ἀνέστη. E. 4, 3, 7. ἅμα δὲ ταῦτα λέγων καὶ ἐβουθύτει. 6, 2, 2. ἅμ' ἀποπλέων, τοὺς φυγάδας ἀπεβίβασε. 7, 1, 10. Interdum ἅμα poſtponitur participio, A. 3, 3, 7. φεύγοντες ἅμα ἐτίτρωσκον. 4, 1, 14. Π. 1, 3, 8. 7, 5, 11. κατεφίλουν πολλὰ δακρύοντες ἅμα χαρᾷ καὶ εὐφραινόμενοι. Etiam ἅμα et participium poſtponuntur, Π. 1, 4, 25. καὶ διὰ τὸ φιλεῖν, καὶ ἅμα ἐλπίδας ἔχων, *cum — tum etiam.* Nam participium h. l. indicat cauſam, atque adeo idem eſt quod διὰ τὸ ἐλπίδας ἔχειν. A. 6, 3, 3. ἐμάχοντο ἅμα πορευόμενοι. Ιερ. 2, 17. ἀπολογεῖται ἅμα πράττων, *defendit ſe in ipſo ſcre facto, in ipſa actione.* ¶ 7) c. genitiuis conſequentiae, Π. 8, 4, 10. γελώντων δὲ ἅμα εἶπεν, *dum illi rident.* A. 2, 4, 3. καὶ ἅμα ταῦτα ποιούντων ἡμῶν εὐθὺς ἀφεστήξει, *ſimul atque hoc fecerimus.* E. 7, 1, 9. ἅμα τε δὴ πεπραγμένων τούτων κατέπλει. ¶ 8) c. datiuo: *ſimul cum, vna cum.* Omiſſa enim putanda eſt praepoſitio σύν. Sic ſaepiſſime legitur ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, *ſimulatque illuxit, primo mane,* vt Π. 2, 4, 17. p. 137. A. 4, 1, 4. etc. v. ἡμέρα. it. ἅμα τῷ ἡλίῳ ἀνίσχοντι, ἅμα τῷ ὄρθρῳ, μετοπώρῳ, v. ἥλιος, ὄρθρος, μετόπωρον. Sed ἅμα τούτοις, K. 5, 27. eſt *praeterea.* Sic Ιπρ. 5, 13. ἅμ' ἵπποις, *praeter equos.* Additur σὺν, Π. 8, 8, 7. οἵτινες σὺν τοῖς περὶ αὐτοὺς ἱππεῦσιν ἅμα θηρῶσιν. ¶ 9) A. 6, 5, 16. οἱ δὲ ὥρμησαν, καὶ τρέπονται τοὺς πελταστὰς ἅμα. In 2 MSS. deeſt ἅμα. Sed defendit Hutch.

Hutch. e Thucyd. 1, 58. Possit verti *statim*, vt Π. [illegible]4, 27. οὐκ ἔδει, φάναι, ἅμα δὲ προσελθόντα φιλῆσαι. E. 1, 2, 1. ὡς ἅμα καὶ πελτασταῖς ἐσομένους. Ita Wess. e Stephani coniectura pro ἐσομένοις. Debebat poni πελταστὰς ἐσομένους. Sed Moro haec verba omnia videntur esse inutile additamentum. 4, 8, 35. pro παραπλεῖν ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, vt est in L. St. et W. alii legunt simpliciter παραπλεῖν ἅμα, vt ἅμα sit *omnes*. In var. lect. est etiam δ' ἅμα pro δὲ θαμά. v. θαμά. it. ἅμα αὐτῷ pro σὺν αὐτῷ. v. σὺν nr. 1. it. ἂν pro ἅμα. v. νομίζειν nr. 1. it. ἅμα pro ἄλλα. v. ἄλλος nr. 6.

Ἀμάδοκος, *Amadocus*. E. 4, 8, 26. rex Odrysarum, habet cum Seuthe contentiones. Est haud dubie idem, qui Μήδοκος in anabasi. v. Μήδοκος. Cf. interpp. ad Harpocrat. in v. Ἀμάδοκος, et Wesseling. ad Diodor. Sic. 13, 105.

Ἀμαζόνες, *Amazones*. A. 4, 4, 10. φαρέτραν καὶ σάγαριν, οἵαν περ αἱ Ἀμαζόνες ἔχουσιν.

ἀμαθής, ¶ 1) *indoctus, rudis*. Απ. 1, 2, 49. τὸν ἀμαθέστερον ὑπὸ τοῦ σοφωτέρου. 4, 2, 33. σοφὸς ὢν ἢ ἀμαθής. 3, 6, 17. ἐκ τῶν μάλιστα ἐπισταμένων — ἐκ τῶν ἀμαθεστάτων. 4, 1, 4. παιδευθέντας καὶ μαθόντας — ἀπαιδεύτους καὶ ἀμαθεῖς. Επ. 2, 5. τοῖς ἀμαθέσι — τοῖς διὰ παιδεύσεως ἰοῦσι. ¶ 2) *brutus*, atque adeo ἀκρατής. Cf. Aristot. ethic. Nicom. 7, 2. sq. Απ. 3, 9, 4. ἀσόφους καὶ ἀμαθεῖς. Hindenb. et Ern. coniiciunt ἀκρατεῖς, quia oppon. σοφοὺς καὶ ἐγκρατεῖς. Et sane in tribus MSS. repertum est ἀκρατεῖς, quod etiam Schütz et Schneiderus receperunt. 4, 5, 11. τί διαφέρει ἀκρατὴς ἄνθρωπος θηρίου τοῦ ἀμαθεστάτου. Stobaeus ἀκρατεστάτου.

ἀμαθία, *inscitia, ignorantia*. Ionicam esse hanc formam pro communi ἀμάθεια, dicit Aem. Portus ad Αθ. 1, 5. 7. vbi ἀμαθία dicitur esse in democratia. Π. 4, 1, 8. p. 205. verba δι' ἀμαθίαν explicantur verbis ἀγνοοῦντες ἡμᾶς καὶ ἑαυτούς. Απ. 4, 2, 22. πότερον διὰ σοφίαν, ἢ δι' ἀμαθίαν. 1, 2, 50. τί διαφέρει μανίας ἀμαθία. 2, 3, 18. πολλὴ ἂν ἀμαθία εἴη καὶ κακοδαιμονία, τοῖς ἐπ' ὠφελείᾳ πεποιημένοις ἐπὶ βλάβῃ χρῆσθαι. c. gen. Απ. 4, 2, 22. διὰ τὴν τοῦ χαλκεύειν ἀμαθίαν.

ἅμα-

ἅμαξα, *plaustrum, currus onerarius*, quo vehuntur impedimenta, pecunia, commeatus etc. ✝. c. Π. 2, 4, 13. ἁμάξας σίτου. 4, 1, 4. 4, 2, 2. 3. 5, 4, 20. p. 321. ἁμάξαις καὶ τοῖς ἄλλοις σκευοφόροις. 6, 2, 11. p. 372. A. 1, 7, 15. 1, 10, 11. ἁμάξας μεστὰς ἀλεύρων καὶ οἴνου. 3, 2, 17. Λ. 11, 2. O. 8, 4. Π. 7, 3, 1. χρήματα ἐφ' ἁμαξῶν ἐπισκευάσαι. 7, 4, 6. ἄγειν ἁμάξας πολλῶν χρημάτων. A. 4, 7, 7. ἅμαξαι πετρῶν. Ἱπ. 4, 4. λίθων ἁμάξας. E. 3, 3, 9. ἁμάξας, ἵνα ἄγωσι τοὺς ληφθέντας. A. 2, 2, 7. Ἀριαῖος ἐφ' ἁμάξης πορευόμενος, διότι ἐτέτρωτο. Λ. 7, 5. v. ἀγωγή. Distinguuntur ἅμαξαι ab ἁρμαμάξαις et ἅρμασι. v. ἁρμ. Dicitur βοῦς ὑπὸ ἁμάξης, v. βοῦς.

ἁμαξιαῖος, proprie *totum currum implens*, sed in Xenophonte *permagnus*. A. 4, 2, 2. ὁλοτρόχους ἁμαξιαίους. E. 2, 4, 18. ἁμαξιαίους λίθους.

ἁμαξιτὸς (ὁδὸς), *via trita*, sed qua fere non nisi vnum plaustrum vehi possit, *non nisi singulis plaustris peruia*. Hesych: ἁμαξιτόν· ὁδὸν δημοσίαν, καὶ ἁμάξαις διαπορευτήν. Ap. Pollucem 8, 96. iunguntur εὔπορος, εὐθυτενής, λεωφόρος, ἁμαξιτὸς, ἁμαξήλατος. 9, 37. τὰς μὲν εὐρυτέρας ὁδοὺς, λεωφόρους· καὶ ἁμαξιτοὺς ἂν καλοῖς, καὶ ἁμαξηλάτους. Suidas: ἁμαξιτόν· ὁδὸν δημοσίαν. Μάλχος· ἡ δὲ εἰσβολὴ τῆς Κιλικίας ἁμαξιτὸς ἦν ὁδὸς ὀρθία. Locus vero est Xenophontis A. 1, 2, 21. (Sic idem Suidas etiam alium Xenophontis locum tribuit Malcho. v. infra ὑπολαμβάνειν.) Cf. Toup. emendatt. P. I. p. 23. ed. Lipf. E. 2, 4, 7. τὴν εἰς τὸν Πειραιᾶ ἁμαξιτὸν ἀναφέρουσαν. 7, 4, 22. ἐχώρουν κατὰ τὴν ἐπὶ Κρῶμνον φέρουσαν ἁμαξιτὸν εἰς δύο. §. 24. opponitur εὐρυχωρία.

Ἀμαξιτὸς, *Hamaxitus*. Steph. Byz. vocat πολίχνιον τῆς Τρῳάδος e Strabonis, quem laudat, lib. 13. p. 604. Fuit vrbs maritima. E. 3, 1, 10. 13. Mania eam sibi subiicit, cui Dercyllidas eam eripit.

ἁμαρτάνειν, ¶ 1) *ictu aut iacto telo aberrare*. Π. 4, 6, 2. p. 257. ἀκοντίσας ἥμαρτε. c. gen. Π. 1, 4, 11. ἁμαρτεῖν αὐτῶν (θηρίων) 4, 6, 2. p. 257. λέοντος ἥμαρτε. 8, 3, 12. κἂν μύων βάλῃς, οὐκ ἂν ἁμάρτοις ἀνδρὸς ἀγαθοῦ. §. 13. A. 1, 5, 12. 3, 4, 8. E.

E. 2, 4, 10. p. 111. ἂν ἀφιῆτε τὰ βέλη, ἁμαρτήσεται οὐδεὶς ὥν γε μεστὴ ἡ ὁδός. Scil. non vſitatum eſt futurum actiuum. Cf. διαμαρτάνειν. K. 10, 17. ἁμαρτάνων aper τῇ πληγῇ τοῦ σώματος canis. Paulo aliter Π. 5, 4, 3. παίει αὐτὸν, καιρίας μὲν πληγῆς ἁμαρτάνει, τύπτει δὲ αὐτὸν εἰς τὸν ὦμον, *non hoc asſequitur, vt vulnus ei letale infligat.* Saepe enim eſt ¶ 2) *non asſequi quod velis.* Π. 1, 6, 13. ὑγιεινοῦ στρατοπέδου — οὐκ ἂν ἁμάρτοις, ἐάν περ μέλῃ σοι. Ιπ. 4, 1. τοῦ μετρίου, ἐννοῶν, οὐκ ἂν ἁμαρτάνοις. v. ἐννοεῖν. K. 3, 8. ἁμαρτάνειν bis dicuntur canes, quae a veſtigiis aberrant. ¶ 3) *peccare, errare.* E multis notauimus haec: Π. 3, 1, 22. ἀνθρώπινα δοκεῖς ἁμαρτάνειν iraſcens, *humano more peccare.* 5, 4, 10. p. 312. τὸ ἁμαρτάνειν ἀνθρώπους ὄντας οὐδὲν θαυμαστόν. Aπ. 1, 2, 9. ἃ ἁμαρτανόμενα, *quae, ſi in iis peccatur.* Agitur de peccatis artificum in arte ſua. 2, 8, 5. χαλεπὸν οὕτω τι ποιῆσαι, ὥστε μηδὲν ἁμαρτεῖν. 3, 7, 9. de eo, qui ſuis neglectis aliena curat: μηδὲ ἁμάρτανε, ἃ οἱ πλεῖστοι ἁμαρτάνουσι. 3, 9, 12. ἐν ᾧ ἄν τις πράγματι μὴ πείθηται — ἁμαρτήσεται, ἁμαρτάνων δὲ ζημιωθήσεται. O. 8, 16. in naui diſtinguuntur οἱ βλάκες — οἱ μὴ ἁμαρτάνοντες — οἱ πάνυ καλῶς ὑπηρετοῦντες. Sic A. 5, 8, 9. μικρὰ ἁμαρτηθέντα a nautis. Peculiariter dicitur de iis, qui peccant et errores committunt in republica et legibus conſtituendis atque adminiſtrandis, Aθ. 1, 1. ἃ μοι δοκοῦσιν ἁμαρτάνειν. Πο. 4, 37. opponuntur τὰ καλῶς γνωσθέντα et εἰ δέ τι ἁμαρτηθείη. Cf. nr. 6. ¶ 4) *incaute et contra leges artis militaris agere.* Π. 1, 6, 19. p. 78. τοὺς πολεμίους τοιαῦτα ἁμαρτάνοντας λαμβάνειν. E. 4, 3, 3. γνοὺς ὁ Ἀγησίλαος, ἃ ἑκάτεροι ἥμαρτανον. Inprimis Ιπ. 4, 16. 5, 3. 7, 8. obſeruare iubetur imperator, ſi quid hoſtes peccent atque ſic ſui copiam faciant. K. 12, 5. de iis, qui cupidius in locis difficilibus victos perſequuntur: διὰ δυσχωρίαν ἁμαρτάνοντας τοὺς πολεμίους ἐτρέψαντο. Ιπ. 7, 9. de militibus immodeſtis ac diſperſis. ¶ 5) *violare leges vel pacta, perfidum et infidelem eſſe* etc. Π. 3, 1, 7. 9. eſt de regulo infideli. 8, 8, 4. reges

reges οὐ μόνον τοὺς πολλὰ ἡμαρτηκότας, ἀλλὰ ἤδη τοὺς οὐδὲν ἠδικηκότας συλλαμβάνοντες. E. 1, 7, 10. p. 54. de ducibus accuſatis. 6, 3, 6. p. 385. οἱ ἁμαρτάνοντες dicuntur *ſocii errore abrepti, non ſatis ſidi*. O. 14, 7. οἱ νόμοι ζημίαι εἰσὶ τοῖς ἁμαρτάνουσι. Aγ. 7, 6. ¶ 6) c. περὶ vel εἰς, A. 3. 2, 12. ἤν τι περὶ ἡμᾶς ἁμαρτάνωσι proditione, περὶ τὰς αὐτῶν ψυχὰς καὶ τὰ σώματα ἁμαρτάνουσι, *cum vitae ſuae periculo delinquunt*, quia ſupplicio afficientur. Aπ. 1, 2, 9. τὰ περὶ τὴν πόλιν ἁμαρτανόμενα, *quae per imperitiam reipublicae gerendae peccantur*. E. 2, 4, 13. ἁμαρτάνοντες ἐς τὴν πατρίδα, *impie agentes*. 1, 7, 10. p. 55. ἡμαρτηκότας εἰς τὰ μέγιστα θεούς τε καὶ ὑμᾶς αὐτούς. Ita vocat iudices, *qui innoxios damnarunt, non curantes iusiurandum et rempublicam*. Sed Morus transponenda putat verba: ἡμαρτ. τὰ μέγιστα (i. e. *grauiſſime*) εἰς θεούς τ. κ. ὑ. α. Et ita edere voluit Schneiderus. Sed operae non paruerunt. Koeppen malebat ἐς τὰ μέγιστα ἐς θεούς. p. 57. περὶ θανάτου ἀνθρώπους ἡμαρτηκότες. Leuncl. coniicit π. θ. εἰς ἀνθρ. τόσους ἡμ. ἔσεσθε. Steph. περὶ θάνατον ἀνθρώπου ἡμ. ἔσ. All. aliter. v. Zeun. et Schneider.

ἁμάρτημα, *peccatum*. Π. 3, 1, 15. τὰ ἡμέτερα ἁμαρτήματα, np. quod errore abrepti defecimus. E. 6, 3, 6. p. 385. ſq. ſynonymum eſt ἀγνωμόνως πραχθέντα, np. in adminiſtranda republica et rebus bellicis. Π. 5, 5, 5. p. 327. ἄρχοντα πᾶσι χαλεπαίνειν, τοῦτο ἐμοὶ δοκεῖ μέγα ἁμάρτημα. E. 5, 3, 7. τὸ ἀντιπάλοις μετ' ὀργῆς προσφέρεσθαι, ὅλον ἁμάρτημα. v. ὅλος. Aγ. 7, 3. opponitur καλόν τι πράττειν in rep. et bello. Iπ. 7, 10. τοιαῦτα ἁμαρτήματα οὐ χρὴ παριέναι ἀκόλαστα, np. immodeſtorum palantiumque militum. Cf. ἀνθρώπινος.

ἁμαρτία, i. q. ἁμάρτημα. Aγ. 11, 5. τὰς μὲν τῶν ἰδιωτῶν, τὰς δὲ τῶν ἀρχόντων ἁμαρτίας in republica. E. 1, 7, 10. p. 58. καθ' ἃ αἱ ἁμαρτίαι δοκοῦσι γεγενῆσθαι τοῖς στρατηγοῖς, np. quod naufragos non ſuſtulerint. Aγ. 5, 1. ἀποσχέσθαι — σίτων ὑπὲρ καιρὸν ὁμοίως καὶ ἁμαρτίας. All. ex Athenaeo malunt ἀργίας. Sed Ern. defendit ἁμαρτ. et com-

comparat verba Cic. pro Sext. 49. „*si quis eorum* „*plausum aliquando* „*acceperat, ne quid* „*peccasset, pertimesce-* „*bat.*"

ἀμαυρός, ¶ 1) *hebes*. K. 5, 26. leporum ὄψις ἀμαυρά. ¶ 2) *occultus*. K. 6, 21. ὅπου δ' ἂν ᾖ αὐταῖς ἀμαυρὸν τὸ ἴχνος. Oppon. σαφῶς γνωρίζειν.

ἀμαυροῦν, *delere*. K. 5, 4. ἡ σελήνη ἀμαυροῖ τῷ θερμῷ τὰ ἴχνη, *obscurat*. Cf. Poll. 5, 49. Ag. 11, 12. ἀμαυροῦν τὰ τῶν πολεμίων, *labefactare, frangere*. Hesych: ἀμαυροῖ· μαραίνει. Hutch. *extinguere*.

ἀμαχεὶ, *sine pugna, sine proelio*. Π. 3, 2, 2. παντάπασιν ἀμαχεὶ λάβοιμεν τὸ ἄκρον. A. 1, 7, 8. 3, 4, 28. ἀμαχεὶ τὴν λοιπὴν πορευσόμεθα. 4, 6, 9. ter. 6, 5, 9. E. 7, 5, 18.

* ἀμαχητεὶ et ἀμαχητὶ, *sine pugna*. Π. 4, 2, 14. de iis qui non resistunt: ἐμάχετο οὐδείς, ἀλλ' ἀμαχητὶ ἀπώλοντο. Zonaras habet ἀμαχεὶ, et Zeun. e Cod. Guelf. ἀμαχητεί. Sed A. 4, 2, 10. ἀμαχητὶ est in omnibus editionibus.

ἀμάχητος, *qui nondum pugnauit*. Suid: ἄμαχος, ἀντὶ τοῦ μὴ μαχόμενος. Ξενοφῶν· καὶ ἀμάχητοι, οἱ μήπω μεμαχημένοι. Sic quoque habet Zonarae lexicon MS. v. Albert. ad Hesych. Locus est Π. 6, 4, 5. p. 392.

ἄμαχος, ¶ 1) *qui pugnae non interfuit*. Π. 4, 1, 8. p. 205. πάντες μαχεσάμενοι — οἱ δὲ ἄλλοι ἄμαχοι εἰσίν. E. 4, 4, 9. ἡμέραν ἄμαχοι διῆγαγον. ¶ 2) Π. 6, 1, 20. ἄμαχον πρᾶγμα est mulier, *cuius pulchritudini resisti non potest*. Hutch. exponit *quae nullis precibus expugnari potest*. Hesych: ἄμαχον· ἀκαταμάχητον, ἀκαταγώνιστον. Possit etiam verti *excellens*. Suid: ἄμαχον· μέγα.

ἀμβάτης, *eques*. Aem. Portus vocat ποιητικώτερον. Per syncopen enim dictum est pro ἀναβάτης. Legitur ter. Απ. 3, 2, 2. ἵππων καὶ ἀμβατῶν. Ιπ. 3, 12. et 5, 7. vbi tamen all. habent ἀναβάτῃ, quos sequitur Zeunius. Poll. 1, 220. ἱππεῖς — ἀναβάται, ἀμβάται.

ἀμβλὺς, *stupidus*. Απ. 3, 9, 3. τοὺς εὐφυεστέρους καὶ τοὺς ἀμβλυτέρους τὴν φύσιν.

ἀμβλυωπεῖν, *caecutire, hebetibus oculis esse*. v. Poll. 2, 51. Thomas Mag. mauult ἀμβλυώττειν. K. 5, 27. ἡ ποδωκία πρὸς

πρὸς τὸ ἀμβλυωπεῖν αὐτῷ (lepori). πολὺ συμβάλλεται.

ἀμβολὰς γῆ, *aggesta humus*. Poll. 7, 100. καὶ ἡ ἀμβολὰς δὲ γῆ παρὰ Ξενοφῶντι, τοῖς ὀρύγμασι προσήκει, καὶ οὐ τοῖς μετάλλοις. v. ibi Kuhn. Suidas: ἀμβολὰς γῆ· ἡ ὑπὸ τοῦ ὀρύγματος ὑψωθεῖσα, addito loco Π. 7, 5, 6. ἐπὶ τῆς ἀμβολάδος γῆς. vbi antea dictum fuerat ὤρυσσε τάφρον καὶ τὴν γῆν ἀνέβαλλον πρὸς ἑαυτούς. Cf. ἀναβολὴ et Ern. ad Callimach. h. in Dian. 59.

Ἀμβρακία, *Ambracia*, vrbs Thesprotiae in Epiro. v. Steph. Byz. Cf. Harpocrat. et Suid. E. 6, 2, 2. Vnde

Ἀμβρακιώτης, *Ambraciota*, qui est ex vrbe Ambracia. v. Σιλανός.

Ἀμβρακιῶτις, *Ambraciotica*. E. 5, 4, 65. 66. Ἀμβρακιώτιδες τριήρεις.

ἀμείβεσθαι, ¶ 1) *gratias referre*. Απ. 3, 11, 12. δεῖ σε ἀμείβεσθαι χαριζομένην τὸν αὐτὸν τρόπον, 4, 3, 15. τὰς τῶν θεῶν εὐεργεσίας ἀξίαις χάρισιν ἀμείβεσθαι. ¶ 2) fere vt Latinum *respondere*, i. q. *congruere*, *aptum esse*. K. 9, 14. (ὄρυγμα) ἄνωθεν ἴσον ταῖς στεφάναις, εἰς δὲ τὸ κάτω ἀμειβόμενον στενότητι. Fr. Portus fere sic explicat: *in angustias desinat, sed vbique superiori respondeat rotunditate*, seu *sit aeque rotundum, sed angustius*.

ἀμείνων, ¶ 1 *fortior*, vt ἀγαθὸς de fortitudine dicitur. Π. 3, 3, 23. παρακελεῦσαι, εἰ ἄρα καὶ σὺ ἀμείνους ποιήσαις τοὺς στρατιώτας. §. 24. τὰς ψυχὰς αὐτῶν παρακελευσάμενος ἀμείνους ποιήσῃς. E. 5, 1, 14. p. 282. K. 13, 15. τοὺς μὲν ἡ μελέτη ποιεῖ πρὸς τοὺς πολεμίους πολὺ ἀμείνους, τοὺς δὲ πολὺ χείρους. Iungitur κρείττων, A. 1, 7, 3. ὑμᾶς νομίζω ἀμείνονας καὶ κρείττους πολλῶν βαρβάρων. Hutchinsoni quidem iudicio sunt ex Atticismo plane παράλληλα, et indicant, eos summum habuisse apud Cyrum locum. Sed rectius ἀμείνονας referas ad fortitudinem, κρείττους ad fidem et reliquas virtutes. Pertinere etiam huc videtur Π. 6, 4, 3. ἥξειν σὲ πολὺ πιστότερον καὶ ἀμείνονα. Pro quo 6, 1, 23. modestius dicitur: δύναμιν ὁπόσην ἂν δύνηται ἔχων. Neutrum quoque sic ponitur, aduerbialiter quidem, Π. 6, 2, 7. p. 367. ἄμεινον μαχομένους. E. 6, 5, 24.

¶

¶ 2) *melior.* Π. 2, 1, 2. p. 89. τί μὴν ἄλλο ἐνορᾷς ἄμεινον τούτου; Απ. 3, 6, 10. τὰ ἀγαθὰ τῶν κακῶν ἀμείνω καὶ λυσιτελέστερά εἰσι. Sic φίλοι ἀμείνους sunt *fideliores, constantiores* etc. v. φίλος. Α. 9, 5. ἀμείνονες dicuntur *qui melius et diligentius faciunt praescripta legibus*, vt Ο. 13, 12. serui *ad labores et ad obediendum promtiores atque paratiores*. c. Neutro saepe iungitur λῷον. v. λῷον. Neutrum item pro aduerbio ponitur in formula ἄμεινον ἔχειν, Ε. 6, 2, 15. ἄμεινον τὰ σώματα ἔχειν τοὺς ἄνδρας, *vt validiores essent corporibus*. Statim sequitur: καὶ ἄμεινον τὰς ναῦς πλεῖν, *celerius*. ¶ 3) *praestantior dignitate, superior*. Π. 8, 1, 11. τῶν χειρόνων ὑπεικόντων τοῖς ἀμείνοσι. ¶ 4) Ἱππ. 7, 3. ἱππῆς τε ἀμείνους — ὁπλῖταί τε ἀμείνους. Sed pro hoc altero ἀμείνους in edd. vett. est οὐ μείους, quod receperunt Zeun. et Gail. Et videntur huic rationi fauere verba §. 2. ὁπλίταις, ὁπόσοις etc.

ἀμέλει, ¶ 1) *quin*. Proprie enim est *sis bono animo*. Suid: ἀμέλει· τοιγαροῦν, ἀντὶ τοῦ μή σοι μελέτω διὰ τοῦτο. Ponitur inprimis in responsione et ab initio dialogi, Π. 5, 2, 6. ¶ 2) *profecto, sane*. Π. 8, 3, 2. Απ. 1, 4, 7. 4, 4. 6.

ἀμέλεια, *incuria, negligentia*. Π. 8, 1, 6. ἢ ἀκρατείᾳ ἢ ἀμελείᾳ ἀπεῖναι, non satis reueriti regem. Απ. 2, 2, 6. πρὸς ψύχη καὶ θάλπη ἀγυμνάστως ἔχειν — πολλὴ ἀμέλεια δοκεῖ. 3, 5, 5. θάρσος, ἀμέλειαν καὶ ῥαθυμίαν καὶ ἀπείθειαν ἐμβάλλει. c. διά, Ε. 1, 5, 10. οἰόμενοι, δι' ἀμέλειαν καὶ ἀκράτειαν ἀπολωλεκέναι τὰς ναῦς. Απ. 3, 12; 8. διὰ τὴν ἀμέλειαν γηρᾶσαι, *non exercendo corpus*. Cf. ἀμελεῖν. Ο. 4, 8. γῆν ἀργὸν δι' ἀμέλειαν. 20, 22. δι' ἀμέλειαν καὶ ἀδυναμίαν — ἀργός. Sed Απ. 1, 4, 15. οἱ θεοί σε ἐν ἀμελείᾳ κατατίθενται, *tui curam nullam habent*. c. gen. obiecti, Α. 4, 6, 2. ἡ τοῦ ἡγεμόνος ἀμέλεια, *neglectio, quod ducem non satis custodiuissent*. Sic sine gen. de custodis negligentia est Ε. 5, 4, 57. Iungitur etiam nomini ἀργία. v. ἀργία.

ἀμελεῖν, ¶ 1) *non curare quod debeas s. quod vtile fuerit*. Sic Ο. 9, 11. negligens ταμία vocatur ἀμελοῦσα. Π. 1, 6, 19. p. 72.

72. opponitur ἐπιμελεῖσθαι τούτου οὗ ἂν δέῃ. Iungitur fere genitiuo, vt Il. 1, 6, 11. ἀμελεῖν τοῦ πορίζειν (τὰ ἐπιτήδεια). 5, 3, 15. p. 297. ἀμελῆσαι Γαδάτα. Oppon. βοηθῆσαι. 8, 6, 8. ἣν δασμῶν φορᾶς ἀμελῇ, i. e. οὐκ ἀποφέρῃ τοὺς δασμούς. etc. De catellis, qui non faciunt, quae debebant, O. 13, 8. κυνίδια ὅταν μὲν πείθηται -- ὅταν δὲ ἀμελῇ. Palliuum: E. 7, 1, 29. ἀμελουμένην τὴν τοῦ Ὀνείου φυλακήν. ¶ 2) *non colere deos, omninoque non revereri eos quibus debeas pietatem.* Π. 1, 6, 4. οὐ πώποτ' ἀμελήσας αὐτῶν, *qui semper deos coluisti sacrificiis* etc. 3, 3, 11. ἔθυε, καὶ — θεῶν οὐδενὸς ἠμέλει. Απ. 1, 6, 4. 4, 3, 15. οὐδὲ μικρὸν ἀμελήσω τοῦ δαιμονίου. Oppon. τιμᾶν. 2, 2, 14. τῶν γονέων ἀμελοῦντα. Απ. 2, 3, 3. φίλους κτῶνται — ἀδελφῶν ἀμελοῦσιν, *parui aestimant.* Π. 5, 5, 4. Cyaxares dicit: τοὺς ἐμοὺς ciues ἐμοῦ ἀμελήσαντας. A. 7, 2, 4. Ἀναξιβίου μὲν ἠμέλησε, πρὸς Ἀρίσταρχον δὲ ἐπράττετο τὰ αὐτά. ¶ 3) *non exercere artem, virtutem, corpus.* Λ. 10, 4. διαφέρουσιν οἱ ἀσκοῦντες τῶν ἀμελούντων. Απ. 3, 12, 5. ὅτι ἡ πόλις οὐκ ἀσκεῖ δημοσίᾳ τὰ πολεμικά, ἰδίᾳ ἀμελεῖν. §. 8. pulchritudinem et robur οὐκ ἔστιν ἰδεῖν ἀμελοῦντα. 1, 6, 7. oppon. οἱ ἀμελήσαντες et μελετήσαντες. 1, 2, 21. τῶν διδασκαλικῶν λόγων ἀμελοῦντες, *non repetentes.* Synon. est μὴ μελετῶντες. Λ. 10, 1. μέχρι γήρως ἀσκοῖτ' ἂν ἀρετὴ — ἀμελεῖσθαι τὴν καλοκἀγαθίαν. K. 12, 19. ἧττον ἂν ἠμέλουν τῆς ἀρετῆς. Π. 7, 5, 26. p. 455. αἱ τέχναι ἀμεληθεῖσαι. ¶ 4) ἀμελεῖν ἑαυτοῦ, a) *virtutis exercitium negligere.* Απ. 1, 2, 24. ὥσπερ ἀθληταὶ ἀμελοῦσι τῆς ἀσκήσεως, οὕτω κἀκεῖνος ἠμέλησεν αὐτοῦ. 3, 5, 13. b) *sibi non prospicere.* A. 1, 3, 11. οὐχ — ἀμελεῖν ἡμῶν αὐτῶν, ἀλλὰ βουλεύεσθαι. Ιπ. 4, 1. ὁ τούτου ἀμελῶν, ἐμοὶ μὲν ἑαυτοῦ δοκεῖ ἀμελεῖν. ¶ 5) Cum iungitur aduerbiis negantibus, saepe existit λιτότης, vel saltem elegans affirmatio. Exempla iam supra passim sunt allata. Videamus haec quoque: Απ. 1, 2, 4. τοῦ σώματος οὐκ ἠμέλει, τοὺς δ' ἀμελοῦντας οὐκ ἐπῄνει. Aristides agnoscit elegantiam in verbis οὐκ ἠμέλει pro ἐπεμελεῖτο. Π. 2, 4, 9. τούτου οὐκ ἠμέλουν. Margg.

Margg. τοῦτο οἶδα, haud dubie e glossemate. 1, 6, 13. ὑγιεινοῦ στρατοπέδου μὴ ἀμελῆσαι. §. 19. p. 83. οὐδενὸς αὐτῶν ἠμέληκας, οὐδ' ἀδαὴς γεγένησαι. 8, 3, 3. τοῦ χαρίζεσθαι αὐτῷ οὐκ ἀμελεῖν, *summo cum studio gratificari*. All. praeferunt ἀμελῆ. ¶ 6) Hanc λιτότητα saepe sequitur affirmatio s. explicatio. Π. 7, 5, 9. οὐκ ἂν ἀμελεῖν δέοι, ἀλλ' ἰέναι, *non cunctandum*. E. 7, 4, 16. οὐκ ἠμέλησαν, ἀλλ' εὐθὺς ἐχώρουν. Coniicere quis possit οὐκ ἐμέλλησαν. Nam etiam saepius vtriusque verbi aoristi inter se permutantur. v. μέλλειν nr. 10. Sed sic est etiam §. 26. οὐκ ἠμέλησαν, ἀλλ' εὐθὺς ἐμβάλλουσι. 3, 2, 8. Aπ. 1, 2, 55. 3, 6, 13. Aγ. 7, 3. τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ οὐκ ἠμέλησε, ἀλλ' ἐξέπλευσεν. O. 12, 2. οὐδ' ἐκεῖνά μοι ἀμελεῖται. ἔχω γὰρ ἐπιτρόπους. Neque tamen in his semper δεινότητα esse putauerim. ¶ 7) Similis forma est post participium ἀμελήσας. Aπ. 2, 3, 9. ἀμελήσας τοῦ ὀργίζεσθαι, ἐπειρῶ εὖ ποιήσας πραΰνειν, *omissa ira*. §. 18. ἀμελήσαντε τούτου ἐμποδίζοιεν. Π. 5, 5, 9, p. 330. 7, 2, 7. p. 417. ἀμελήσας ἐρωτᾷν τὸν θεὸν — ἀπεπειρώμην αὐτοῦ. A. 5, 1, 9. E. 4, 2, 11. ¶ 8) Denique eius vsus est admodum varius, vt Aπ. 4, 5, 7. τούτων μὲν ἐπιμελεῖσθαι, ἐκείνων δὲ ἀμελεῖν, *non sectari*. Σ. 6, 6. τῶν ἐπιδειγμάτων ἀμελεῖν, *contemnere, non spectare*. Π. 6, 1, 20. καρτερῆσαι, ὥστε συνὼν καλοῖς, ἀμελῆσαι αὐτῶν, *animum non adiicere*. E. 3, 2, 3. ἐμπεσόντες ἀμελησάντων τῶν Βιθυνῶν, h. e. δι' ἀμέλειαν, *dum non animaduerterent*. 5, 4, 1. θεοὶ οὔτε — τῶν ἀσεβούντων ἀμελοῦσι, *neque impunitos relinquunt, poenas repetunt*. Sic O. 13, 12. οὐκ ἀμελῶ, ἀλλ' ἐπιπλήττω. E. 5, 2, 12. p. 360. μείζονος δυνάμεως ἀμελῆσαι, *non timere*. Σ. 3, 9. πενία — ἀμελούμενον ἰσχυρότερον γίγνεται, *si ei mederi non studemus*. Iπ. 10, 9. ὅπως τούτους διώκων — ἀμελῇ ἀναλαμβάνειν, *non possit*, vel potius *non ei vacet*. K. 6, 11. ἠμελημένην, ἐλαφρὰν ἐσθῆτα, *vilem*. Est etiam ἠμελημένος in var. lect. pro ἠμελημένως. v. ἠμ. it. ἀμελήσαντες pro ἀφροντιστήσαντες. v. ἀφρ.

ἀμελέτητος, *non exercitatus*. Semper de equis dicitur. Iππ. 1, 19. ἀσκεῖν

ἀσκεῖν — ὅπως μὴ ἀμελετήτους ὄντας ἀγωνίζεσθαι δέῃ. All. ἀμελήτους, *negligentes*: Operarum vitio, vt videtur. 3, 8. ἦν ἀμελέτητοι ὦσι. 8, 3. οἱ δεδιδαγμένοι — διαφέρουσι τῶν ἀμελετήτων (κατὰ) ταῦτα. Cf. Suiceri Obf. facr. p. 316.

ἀμελής, ¶ 1) *negligens*. Απ. 2, 6, 19. ἀμελεῖς, np. rei familiaris, vnde vertitur *inertes*. Ο. 12, 17. oppon. ἐπιμελεῖς. ' c. gen. Π. 7, 5, 22. ministri ἀμελέστεροι τῶν προσταττομένων γίγνονται. Cf. ἀμελεῖν nr. 5. ¶ 2) *qui negligitur*. Ε. 6, 5, 38. p. 429. οὐδὲν τούτων ἀμελές, *beneficia haec non frustra collocata erunt*.

ἀμέλητος, v. ἀμελέτητος.

ἀμελῶς, *incaute*. Ε. 4, 8, 36. ἀμελέστερον ἐπορεύετο. Sed ἀμελῶς ἔχειν eft i. q. ἀμελεῖν, Π. 1, 2, 7. ἀμελῶς ἔχειν περὶ θεοὺς καὶ γονέας. v. ἀμελεῖν nr. 2. Ο. 2, 7. ἀμελῶς ἔχοντα πρὸς τὸ μηχανᾶσθαι χρήματα. Ιπ. 8, 2. οἱ πρὸς ταῦτα ἀμελῶς ἔχοντες καὶ ἵπποι καὶ ἄνδρες, *non exercitati in laboribus perferendis*. Oppon. ἐκπεπονημένοι. Cf. ἀμελεῖν nr. 3.

ἄμεμπτος, ¶ 1) Paffiuo, Π. 5, 5, 10. p. 334. ἄμεμπτος φίλος, *de quo in amicitia conqueri non possis*. Sed Λ. 2, 14. ἄμεμπτον φίλον ἀποτελεῖσθαι, *instituendo in virtute perfectum reddere*, non vt παιδικῶν loco fit. Ιπ. 8, 10. ἄμεμπτος μελέτη τῆς ἱππικῆς, *optima, optissima*. Saepe enim ineſt λιτότης, vt Σ. 2, 2. ἄμεμπτον δεῖπνον, *lautissima coena*. Απ. 3, 10, 2. de pulchritudine: ἄνθρωπος ἄμεμπτα πάντα ἔχων. In fqq. eft κάλλιστα. c. ὑπό, Αγ. 6, 8. ἄμεμπτος ὑπὸ τῶν φίλων. ¶ 2) Actiue: *qui non habet de quo conqueratur, cui satisfactum est*. Et Attice fic poni, dicit Thomas, it. Moeris, ad quem v. interpp. Π. 4, 5, 17. πάντας ἀμέμπτους ποιεῖτε donis e praeda datis. 8, 4, 13. δωρησάμενος πολλὰ καὶ ἀμέμπτους ποιησάμενος.

ἀμέμπτως, ¶ 1) *fine crimine, honestissime*. Π. 7, 3, 3. ἀμέμπτως τετελεύτηκεν. ¶ 2: *large*. Hefych: ἀμέμφως· ἀμέμπτως, ἀφειδῶς. Ε. 3, 1, 10. ἀμέμπτως δῶρα ἐδίδου. Sic Π. 4, 2, 18. ἀμέμπτως δέχεσθαι τοὺς ἄνδρας, *laute*.

* ἀμετάκλαστος, *qui frangi non poteſt*. Vnde Επ. 1, 2. τὸ ἀμετάκλαστον

σου τῆς γνώμης, *animi tui constantiam.*

ἀμεταστρεπτὶ, *ita vt non respicias.* Suid: ἀμεταστρεπτί· — μὴ ἐπιστρεφόμενον εἰς τοὐπίσω. Cf. Timaei lex. Platon. Dicitur de maxima festinatione. Σ. 4, 50. φεύγουσιν ἀμεταστρεπτὶ, *effuse, sine respectu.*

ἄμετρος, ¶ 1) *immensus.* Poll. 4, 167. τοὺς πολλοὺς ἀμέτρους Ξενοφῶν εἴρηκεν. Π. 5, 2, 3. δαρεικοὺς ἀμέτρους τινάς. Α. 3, 2, 10. τὸ πλῆθος ἄμετρον. ¶ 2) *immoderatus.* Επ. 1, 8. Σικελιώτις γαστρὸς ἀμέτρου τράπεζα.

ἀμέτρως, *immodice.* Π. 1, 6, 19. p. 77. τῇ ἐπιθυμίᾳ (τῶν ἀφροδισίων) ἀμέτρως χρῶνται οἱ νέοι. Λ. 1, 5. ἀμέτρως ταῖς γυναιξὶ συνόντες.

ἄμη, *rutrum.* Π. 6, 2, 11. p. 372. Cyrus iubet esse ἄμην καὶ σμινύην καθ' ἅμαξαν ἑκάστην. p. 373. adhibetur ad viam muniendam.

ἀμηχανεῖν poeticum vocatur a Porto. Thomas: ἀμηχανῶ· ἀπορῶ, οὐχ εὑρίσκω, ἀποτυγχάνω. Π. 2, 1, 7. ἀμηχανοῦντες βιοτεύειν, *miseri, qui honores et diuitias consequi non possunt.* 6, 4, 5. p. 393. τοὺς πολεμίους παίοντες ἀμηχανεῖν ἀντὶ τοῦ μάχεσθαι ποιήσουσι, *ad consilii inopiam redigent s. eo vt nil moliri possint.* Est paronomasia.

ἀμηχανία. Π. 6, 1, 11. ὑπ' ἀμηχανίας ἐξελαθῆναι, *ob difficultates* frigoris atque commeatus. Ε. 1, 4, 6. Alcibiades in exilio ἠναγκάσθη ὑπ' ἀμηχανίας δουλεύων θεραπεύειν τοὺς ἐχθίστους, *necessitate.* Ο. 1, 21. ἀμηχανίᾳ συνέχονται, *inopia laborant.* 9, 1. est *confusio rerum* s. *difficultas res inueniendi.* Oppon. εὐπορία.

ἀμήχανος, ¶ 1) *inops.* Π. 7, 5, 24. βουλόμενος αὐτοὺς ὡς ἀμηχανωτάτους εἶναι, np. ne quid moliri possint. Iunguntur Α. 2, 5, 3. p. 113. ἀπόρων ἐστὶ καὶ ἀμηχάνων, ἐπιορκεῖν, *qui se aliter expedire non possunt.* Sic Suid: ἀμηχανία· ἀπορία. ¶ 2) *quod nulla arte expediri potest.* Hesych: ἀμήχανον· ἄπορον, πρὸς ὃ μηχανὴν οὐκ ἔστιν εὑρεῖν, ἢ δυσχερὲς, ἢ ἐνδεές. Π. 4, 3, 3. p. 231. ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο ἀμήχανον. Α. 2, 3, 11. ἀμήχανα κακὰ, *ineluctabilia.* c. inf. Α. 1, 2, 21. ὁδὸς ἀμήχανος εἰσελθεῖν στρατεύματι, *inaccessa.* ¶ 3) Suidas: ἀμηχάνητοι, ἀντὶ τοῦ πολλοί. Ξενοφῶν. Kusterus rescribit ἀμήχανοι.

νοι. Haud dubie enim Suidas in mente habuit locum Π. 7, 5, 14. ἀμήχανοι τὸ πλῆθος, *incredibilis hominum multitudo, quibus omnibus satisfacere non poterat.*

ἀμιλλᾶσθαι, *certare.* Π. 1, 4, 15. ἀμιλλωμένους ἐπὶ τὰ θηρία, καὶ φιλονεικοῦντας. Vertunt *decertantes contra feras.* Malim *certatim ruentes.* Nam in Xenophonte ſemper de ſummo ſtudio perueniendi aliquo reperitur. E. 7, 2, 13. ἡμιλλῶντο ὅπως φθάσειαν. A. 3, 4, 27. ὥρμησαν ἀμιλλᾶσθαι ἐπὶ τὸ ἄκρον. §. 28. εἰς (all. ἐπὶ) τὴν Ἑλλάδα ἀμιλλᾶσθαι — πρὸς τοὺς παῖδας καὶ τὰς γυναῖκας. it. omisſa praepoſitione, Ιπ. 8, 6. Πέρσαι τὰ κατάντη ἁμιλλώμενοι. Steph. inſeri vult εἰς, quod Wellſ. recepit, vel πρὸς, Leuncl. ἐς. Intelligendum potius eſt ἀνά. Cf. Zeun.

ἄμιππος. Ita enim ſcribendum eſt E. 7, 5, 23 — 25. ἄμιπποι πεζοὶ pro ἄνιπποι π. Nam πεζοὶ ἄνιπποι eſt fere tautologia. Accedunt auctoritates grammaticorum veterum. Harpocratio: ἄμιπποι· οἱ σὺν ἵπποις στρατευόμενοι — πεζοὶ δέ εἰσι οἱ ἄμιπποι, ὡς δῆλον ἐστιν ἐκ τῶν Θουκυδίδου καὶ Ξενοφῶντος ἐκ τῆς τῶν Ἑλληνικῶν. v. ibi interpp. et Kuſter. ad Suidam, qui fere eadem habet, quae Harpocratio, et Phauorin. Cf. Albert. ad Heſych. it. Kuhn. ad Poll. 1, 131. et Waſſ. ad Thucyd. 5, 58. Poſt tantorum virorum auctoritates debebat a Melio in textum recipi ἄμιπποι, vt recte receperunt Morus atque Schneiderus. Sunt autem, vt vel ex ipſo Xenophonte patet, *pedites* ἅμα τοῖς ἱππεῦσι τεταγμένοι, *qui immiſti equitibus pugnabant,* interdum pedites, interdum poſt equites in equis ſedentes, et ſimul cum iis aufugere poterant. Nam Ιπρ. 5, 13. iubetur imperator ἅμ' ἵπποις πεζοὺς ἔχειν, quia equitatus ſine peditatu imbecillis ſit.

ἀμισής, *non odioſus.* Ιπ. 8, 9. ἀμισέστερα ταῦτα τῷ ἵππῳ, *minus moleſta.* Poll. 1, 206. ἐν χάριτι μᾶλλόν ἐστι τῷ ἵππῳ. ἀμισέστερα γὰρ αὐτῷ.

ἅμμα, *nodus.* Ιπ. 5, 1. τὸ ἅμμα ποιεῖσθαι, *nodum adſtringere.*

ἄμμος, *arena, locus equeſtribus exercitationibus deſtinatus.* Απ. 3,

3, 3, 6. ἐπὶ τὴν ἄμμον, ἔνθαπερ εἰώθατε ἱππεύειν.

ἀμνημονεῖν, *silentio praeterire.* Σ. 8, 1. Ἔρωτος μὴ ἀμνημονῆσαι.

ἄμοιρος (poet.) *exsors, expers.* Suid. in v. ἀμοιρῆσαι· ἄμοιροι· ἀμέτοχοι. Hesych: ἄμοιροι· ἄχωροι, ἄκληροι. Π. 7, 5, 19. ἄμοιρος ἑστίας, *domo et re familiari priuatus.*

ἄμορφος, *deformis.* Σ. 8, 17. ἀμορφότερος. Κ. 3, 3. κύνες μυωποὶ καὶ χαροποὶ — ἄμορφοι καὶ αἰσχρὰ ὁρᾶσθαι, sunt *forma canem non decente.*

ἄμουσος, *artis musicae* vel omnino *omnis scientiae imperitus et expers.* O. 12, 18. oppon. μουσικός.

ἄμοχθος, *labore non fessus.* Απ. 2, 1, 33. somnus minus dulcis est τοῖς ἀμόχθοις.

ἄμπελος, *vitis.* Περὶ ἀμπέλων φυτείας agitur O. 19, 12. §. 18. ἄμπελος ἀναβαίνουσα ἐπὶ τὰ δένδρα διδάσκει ἱστάναι αὐτήν. 20, 3. 4. §. 20. σκαπτόντων, ἵνα ὕλης καθαραὶ αἱ ἄμπελοι γένωνται. Α, 1, 2, 22. δένδρων παντοδαπῶν καὶ ἀμπέλων.

ἀμπέχεσθαι, *sibi induere, se amicire.* Κ. 6, 17. ὃ ἀμπέχεται. Est periphrasis vestis s. chlamydis venatoris. Pollux 5, 18. ad h. l. respiciens: τὴν χλαμύδα τῇ λαιᾷ χειρὶ περιελίττειν.

ἀμπεχόνη, *vestis, pallium.* Hesych: ἀμπεχόνην· λεπτὸν ἱμάτιον. Cf. Etymol. M. et Suid. Απ. 1, 2, 5. tribuitur homini θρυπτικῷ et ἀλαζονικῷ.

ἀμυγδάλινος, *amygdalis expressus.* A. 4, 4, 8. χρῖσμα ἀμυγδάλινον ἐκ τῶν πικρῶν, np. ἀμυγδάλων.

ἀμύζειν, *sugere.* A. 4, 5, 19. δεῖ καλάμους λαβόντα εἰς τὸ στόμα ἀμύζειν. Suidas: μυζεῖ καὶ μύζει· θηλάζει, λείχει. Deinde addit haec Xenophontis verba, sed legit μυζεῖν. Sane ἀμύζειν est rarius. v. Hemsterhus. ad Lucian. T I. p. 114.

Ἀμύκλαι, *Amyclae,* oppidum agri Laconici. E, 6, 5, 30. 7, 2, 3. Αγ. 8, 7. Ἀγησίλαος ἐπὶ πολιτικοῦ κανάθρου κατῄει εἰς Ἀμύκλας, np. ad festum Hyacinthiorum, quod ibi celebrabatur. v. Ὑακίνθια.

Ἀμυκλαιεῖς et

Ἀμυκλαῖοι, *Amyclaei, Amyclarum ciues.* Vtraque forma obseruata quoque fuit a Steph. Byz. E. 4, 5, 11. οἱ Ἀμυκλαῖοι ἀεί ποτε ἀπέρχονται εἰς τὰ Ὑακίνθια — τοὺς Ἀμυκλαίους — τοὺς

— τοὺς Ἀμυκλαιεῖς. §. 12. τοὺς Ἀμυκλαιεῖς.

ἀμύνειν, *pugnando defendere.* c. dat. Π. 3, 3, 29. μὴ φεύγειν, ἀλλ' ἀμύναι τέκνοις καὶ ἑαυταῖς καὶ σφίσιν αὐτοῖς. 5, 3, 4. εἰ δὲ μὴ ἀμύνει τῇ χώρᾳ. Paulo ante dicitur ὑπὲρ τῆς χώρας μάχεσθαι.

ἀμύνεσθαι, ¶1) *iniurias sibi illatas vlcisci.* Hesych: ἠμύνατο· ἐτιμωρήσατο, ἐξεδίκησε. Αγ. 11, 3. εἴ τις κακῶς πάσχων ἠμύνετο. ¶2) *iniurias bello persequi, ad vlciscendas iniurias bello petere.* E. 3, 5, 4. οὐκ ἦρξαντο τοῦ πολέμου, ἀλλ' ἀμυνόμενοι ἦλθον. §. 10. ipsi dicuntur ἀμυνούμενοι, socii βοηθήσοντες. c. acc. Π. 5, 4, 10. p. 313. ἀμυνούμεθα τοὺς πολεμίους. Α. 2, 3, 12. Απ. 2, 1, 14. ὅπλα οἷς ἀμύνονται (Ern. vult ἀμύνωνται) τοὺς ἀδικοῦντας. ¶ 3) *resistere hosti aduenienti.* Α. 3, 1, 10. ὅπως ἀμυνούμεθα, οὐδεὶς παρασκευάζεται. §. 19. oppon. πείθειν. 7, 3, 18. E. 4, 5, 5. 5, 4, 38. Π. 4, 4, 2. τοὺς μὲν ἀμυνομένους, τοὺς δὲ παραδιδόντας (τὰ ὅπλα). ¶4) *pugnando se defendere.* Α. 5, 4, 14. ὄρχασι ἀμύνασθαι ἐκ χειρός. Π. 7, 5, 11. ὁ δὲ φεύγων, ὁ δὲ καὶ ἀμυνόμενος ὅτῳ ἐδύνατο. E. 7, 2, 7. ¶5) *poenas repetere, punire.* Π. 5, 4, 12. τούτους ἀμυνούμεθα. ¶6) Pro actiuo: *pugnare pro aliquo, periculum propulsare ab aliis.* Hesych: ἠμύνοντο· ὑπερεμάχουν. E. 7, 5, 10. πόλιν ἔρημον τῶν ἀμυνομένων, *praesidiis.* K. 9, 9. ἔλαφοι ὑπὲρ τῶν νεβρῶν ἀμυνόμεναι.

Ἀμύντας, *Amyntas,* rex Macedoniae. E. 5, 2, 12. p. 298. priuatur multis vrbibus Olynthiorum opera. §. 28. est socius Lacedaemoniorum contra Olynthios. it. 5, 3, 9.

ἀμυντέον ἐστὶ, *propulsandum est periculum.* Π. 8, 6, 3. ἡμῖν ἔσται ἀμυντέον.

Ἀμφεῖον, locus quidam Thebis, non tam templum, quam *sepulcrum Amphionis.* Quare Stephanus mauult Ἀμφιεῖον, E. 5, 4, 8. probantibus Moro atque Schneidero. De illo monumento v. Pausan. 9, 17.

ἀμφί, 1. c. gen. *de.* Π. 3, 1, 4. ἡ δίκη ἡ ἀμφὶ τοῦ πατρός. II. c. acc. ¶1) Est loci: *prope.* Π. 2, 4, 11. ἀμφὶ τὰ ὅρια. §. 15. et 16. est πρὸς τοῖς ὁρίοις. 6, 2, 5. ἀμφὶ τὸν ποταμόν. Ο. 4, 6. τοὺς ἀμφὶ τὴν οἴκησιν. Oppon. πρόσω. Πο. 1, 6. ἀμ-

φὶ

φὶ τὰ μέσα ᾠκῆσθαι, *fere in medio.* Similiter O. 9, 6. οἷς ἀμφὶ θυσίας χρώμεθα, *in sacrificiis.* ¶ 2) Temporis: *sub, circa, in.* Π. 8, 6, 11. τὸν ἀμφὶ τὸν χειμῶνα χρόνον — τὸν ἀμφὶ τὸ ἔαρ, *hieme — vere.* A. 1, 10, 10. ἀφικνοῦνται ἀμφὶ δόρπιστον. 4, 4, 1. ἀμφὶ μέσον ἡμέρας. Sic ἀμφ' ἀγορὰν πλήθουσαν, ἀμφὶ τὰ ἔτη γίγνεσθαι vel εἶναι, ἀμφὶ δείλην, v. ἀγορὰ, γίγνεσθαι nr. 4. εἶναι nr. 1. δείλη. ¶ 3) Numeri: *fere, circiter.* Π. 1, 2, 15. ἀμφὶ τὰς δώδεκα μυριάδας. 1, 4, 16. 6, 1, 24. 28. 8, 3, 8. bis. A. 1, 2, 9. 4, 7, 16. Πο. 4, 43. etc. Eodem modo dicitur εἰς. Vnde Π. 5, 2, 1. pro ἀμφὶ τοὺς δισχιλίους Zeun. recepit εἰς δισχιλίους abiecto articulo. Sed non solum ἀμφὶ in locis supra laudatis omnibus habet post se articulum, verum etiam εἰς interdum sic struitur. v. εἰς nr. 13. Legitur tamen A. 2, 6, 17. ἦστην ἀμφὶ τετταράκοντα ἔτη. All. ἀμφὶ τὰ πέντε καὶ τριάκοντα, ita vt prior lectio profecta videatur ab aliquo, qui maluerit numerum rotundum. ¶ 4) Cum articulo neutrius generis facit varias periphrases, vt τὰ ἀμφί τι omnino dicantur, *quae pertinent ad rem aliquam* quocunque modo, vt Π. 8, 2, 5. τὰ ἀμφὶ δίαιταν, *ciborum apparatus.* O. 8, 19. τὰ ἀμφὶ μάκτρας — τὰ ἀμφὶ τραπέζας. Possunt h. l. ὄργανα intelligi, vt 9, 7. ἄλλη ταλασιουργικῶν ὀργάνων, ἄλλη τῶν ἀμφὶ λουτρὸν, ἄλλη ἀμφὶ μάκτρας, ἄλλη ἀμφὶ τραπέζας. 18, 10. et 19, 1. τὰ ἀμφὶ τὸν σπόρον est *ratio sementis faciendae.* A. 7, 2. τὰ ἀμφὶ τὸν χρηματισμόν. Zeun. *lucri studium.* Sic τὰ ἀμφὶ s. πρὸς πόλεμον sunt *res bellicae.* v. ἀσκεῖν nr. 1, b. Permutatur sic c. περί. v. περὶ c. acc. nr. 9. Non raro est fere pro genitiuo, vt Aγ. 11, 11. ἐκαλλωπίζετο τῇ μὲν ἀμφὶ τὸ σῶμα φαυλότητι, τῷ δὲ ἀμφὶ τὸ στράτευμα κόσμῳ. ¶ 5) οἱ ἀμφί τινα, a) *alicuius copiae.* Π. 3, 2, 4. οἱ ἀμφὶ τὸν Κῦρον. §. 5. 3, 3, 20. 4, 2, 2. 4, 5, 2. οἱ ἀμφὶ Κῦρον paulo ante vocantur οἱ Πέρσαι. 7, 1, 22. 4, 1, 4. οἱ ἀμφὶ Κυαξάρην Μῆδοι πάντες. 4, 5, 2. οἱ ἀμφὶ Τιγράνην. §. 13. 7, 1, 16. A. 1, 10, 2. 3, 5, 1. Cf. infra lit. f. b) *alicuius ministri.* Π. 5, 1, 2. συνανέστησαν αὐτῇ

πᾶσαι

πᾶσαι αἱ ἀμφ' αὐτὴν, i. e. θεράπαιναι αὐτῆς. 8, 5. 1. πάντες οἱ ἀμφὶ βασιλέα, *qui regi perpetuo adsunt.* c) *aliquis cum suis* vel *militibus*, vel *comitibus*, vel *amicis*, vel *sociis*, vel *collegis*. Π. 1, 4, 21. οἱ ἀμφὶ τὸν Κῦρον ὑπετέμνοντο. §. 23. 5, 4, 3. οἱ ἀμφὶ Γαδάταν. Ε. 5, 4, 29. οἱ ἀμφὶ τὸν Σφοδρίαν, *Sphodrias et filius*. Απ. 1, 1, 18. τοὺς ἀμφὶ Θράσυλον καὶ Ἐρασινίδην, *nouem duces, in quibus Thrasylus et Erasinides erant principes, Thrasilum et Erasinidem reliquosque duces*. Σ. 1, 3. 7. Α. 6, 6, 16. οἱ ἀμφὶ Κλεάνδρον. Vbi tamen potest solus *Cleander* intelligi. d) *aliquis*. Π. 7, 5, 9. ἔφασαν οἱ ἀμφὶ τὸν Γωβρύαν, i. e. ἔφη ὁ Γωβρύας. Α. 3, 2, 2. οἱ ἀμφὶ Ἀριαῖον. Ε. 2, 3, 18. p. 99. οἱ ἀμφὶ Ἀριστοτέλην καὶ Μελάνθιον καὶ Ἀρίσταρχον ἐβούλοντο ὑφ' αὐτοῖς τὴν πόλιν ποιήσασθαι. e) Addito nomine facit periphrasin genitiui. Π. 1, 3, 6. τοῖς ἀμφὶ πάππον θεραπευταῖς, i. e. τοῦ πάππου. Α. 1, 8, 1. ἀνὴρ τῶν ἀμφὶ Κῦρον πιστῶν. 2, 10, 8. οἱ ἀμφὶ βασιλέα πεζοί. Αγ. 2, 3. τοὺς ἀμφ' αὐτὸν ἱππέας. (Ε. 4, 3, 4. est περί.) Ιπρ. 1, 25. τοὺς ἀμφί σε προδρόμους. Sic Α. 4, 1, 5. ἡγεῖτο τοῦ στρατεύματος, λαβὼν τὸ ἀμφ' αὐτὸν, nр. στράτευμα. f) Saepe permutatur, in hac quoque forma, cum περὶ, vt Α. 6, 3, 15. οἱ ἀμφὶ Ξενοφῶντα — οἱ περὶ Ξενοφῶντα. Αγ. 2, 11. τοὺς ἀμφὶ Ἀγησίλαον. Ε. 4, 3, 10. est περί. Ε. 5, 3, 13. πατρὶ μὲν οἱ περὶ Ποδάνεμον, ἑαυτῷ δὲ οἱ ἀμφὶ Προκλέα. 5, 4, 5. τοὺς περὶ Μέλλωνα. §. 7. τοὺς ἀμφὶ Μ. Α. 4, 5, 16. οἱ περὶ (all. ἀμφὶ) Ξενοφῶντα. Item vbi plenius dicitur, vt Π. 7, 1, 1. τῷ Κύρῳ καὶ τοῖς ἀμφ' αὐτὸν — ἔπιε, καὶ οἱ ἄλλοι δὲ οἱ περὶ αὐτὸν — ἀνέβαινον καὶ τοὺς ἀμφ' αὐτὸν ἐκέλευσεν — πάντες οἱ περὶ τὸν Κῦρον. Αγ. 2, 4. μαχόμενος σὺν τοῖς ἀμφ' αὐτόν. Ε. 4, 3, 4. est περί. Cf. lit. c. ¶6) ἀμφί τι ἔχειν, *curare aliquid, aliqua re occupari*. Π. 8, 1, 5. ἀμφὶ ταῦτ' ἀεὶ ἔχειν. In sqq. est ἐπιμελεῖσθαι. 8, 3, 20. ἀπαλλαγέντι τῆς ἐπιμελείας, ἀμφὶ τοὺς φίλους ἔχειν, h. e. τοὺς φίλους θεραπεύειν, vel *cum amicis viuere*. 7, 5, 18. σχολὴ σοι ἀμφ' ἐμὲ ἔχειν. 4, 2, 17. ἀμφὶ σκευασίαν ἔχειν. 5, 4, 5. ἀμφὶ τὰ αἰχμα-

αἰχμάλωτα ἔχειν, h. e. φυλάττειν, 5, 5, 14. ἀμφὶ δεῖπνον εἶχεν, *coenabat*. 6, 1. 13. 7, 5, 18. ὁρῶν σε ἀμφ' ἵππους ἔχοντα, ἀμφ' ἅρματα, ἀμφὶ μηχανάς. A. 5, 2, 18. ὅπως οἱ πολέμιοι ἀμφὶ ταῦτα ἔχοιεν, *his retinerentur, impedirentur*. 6, 6, 1. εἶχον ἀμφὶ τὰ ἑαυτῶν, καὶ ἀπήγοντο τὰ χρήματα, *suis rebus seruandis intenti erant*. Ιερ. 1, 12. οὐ μάλα ἀμφὶ θεωρίας ἔχουσι, *animum adiiciunt*. O. 6, 7. τοὺς ἀμφὶ γῆν ἔχοντας, h. e. γεωργούς, vt est §. 6. Sed 5, 13. dicuntur οἱ ἐν τῇ γεωργίᾳ ἀναστρεφόμενοι. Π. 5, 1, 13. ἀμφ' αὐτοὺς ἤδη ἔχειν, *coenare, quiescere, corpora curare*. Sic in formula connectendi, Π. 4, 5, 7. καὶ οἱ μὲν ἀμφὶ ταῦτ' εἶχον, ὁ δὲ etc. §. 19. A. 7, 2, 9. Plenius legitur Π. 7, 5, 17. p. 444. μήτ' ἀμφ' αὐτὸν σχολὴν ἔχειν, μήτε μετὰ τῶν φίλων εὐφρανθῆναι. §. 18. οὐκ οἶμαι σχολὴν σοι εἶναι ἀμφ' ἐμὲ ἔχειν. ¶ 7) Dicitur eodem sensu etiam cum aliis verbis, vt c. εἶναι, Π. 7, 1, 1. ἔτι οὖσιν ἀμφὶ τὰ ἱερά. A. 3, 5, 9. οἱ μὲν ἄλλοι στρατιῶται ἀμφὶ τὰ ἐπιτήδεια ἦσαν, οἱ δὲ etc. c. διατρίβειν et διατριβή, v. διατρ. Sic Π. 5, 3, 13. ἐκαθέζετο ἀμφὶ τὴν περὶ τὸ φρούριον οἰκονομίαν. A. 1, 2, 3. τῶν ἀμφὶ Μίλητον στρατευομένων, *qui oppugnanda Mileto erant occupati*. ¶ 8) Peculiaris forma est A. 7, 8, 1, εἰ μὴ ἀπόδοιτο τὸν ἵππον καὶ ἃ ἀμφὶ αὐτὸν εἶχε, h. e. supellectilem. ¶ 9) De formula δαπανᾶν ἀμφί τι, pro qua vsitatius est εἰς, v. δαπανᾶν. ¶ 10) Iunguntur σχεδὸν ἀμφί, v. σχεδόν.

ἀμφίαλος, *mari cinctus*. Hesych: ἀμφιάλῳ· ὑπὸ θαλάσσης περιεχομένῃ πάντοθεν. Sed E. 4, 2, 7. ἐξῄεσαν τὴν ἀμφίαλον vertunt *egrediuntur maritima via*, vel *mare versus*, vel *prope mare*. Brodaeus: *Amphialum oppidum transgressi erant*. Stephano suspectus erat locus. Schneiderus explicat *via inter maria ducente* vel *iuxta mare*. v. eius not.

Ἀμφιάραος, *Amphiaraus*. K. 1, 2. Chironis discipulus. §. 8. interfuit expeditioni contra Thebas, et immortalitate a diis donatur. Cf. Cic. de div. 1, 40.

ἀμφιβαίνειν, *hic illic* l. *hinc inde inscendere*. K. 10, 13. ἀμφιβὰς (Poll. 5, 25. περιβάς) πατεῖ.

ἀμ-

ἀμφίβολος, *dubius.* Απ. 1, 2, 35. ἵνα μὴ ἀμφίβολον ᾖ, ὡς ἄλλο τι ποιῶ — ὁρίσατέ μοι. Cf. ἀμφίλογος, pro quo eſt in var. lect.

ἀμφιγνοεῖν, ¶ 1) *dubitare.* A. 2, 5, 8. ὅ τι ἐποίουν, ἠμφιγνόουν. ¶ 2) i. q. ἀγνοεῖν, auctore Harpocratione, vbi v. Valeſ. Sic Heſych: ἀμφιγνοεῖν· τὸ μὴ ἀκριβῶς γινώσκειν. Cf. Suid. et Ammon. in v. ἀγνοεῖν. E. 6, 5, 26. ἀποθνήσκει, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες, εἰ μή τις ἀμφιγνοηθεὶς διέφυγε, *incognitus.*

Ἀμφίδολοι, *Amphidoli.* ¶ 1) oppidum Triphyliae. E. 3, 2, 21. τὰς Τριφυλλίδας πόλεις Λεπρίναν καὶ Ἀμφιδόλους. ¶ 2) ciues eius oppidi. E. 3, 2, 18. Ἀμφίδολοι ὁπλῖται. 4, 2, 9. ſunt ſocii Lacedaemoniorum. Cf. Steph. Byz.

*ἀμφίδοχμος, *palmaris, palmam manus implens.* Ιπ. 4, 4. λίθων στρογγύλων, ἀμφιτόμων. Ita vulgo legitur. Sed Leuncl. e Poll. 1, 200. praefert ἀμφιδόχμων. Heſych. et Phauorin: ἀμφίδοχμοι λίθοι· δοχμῆς μέγεθος ἔχοντες. In vtroque vulgo deeſt nomen δοχμῆς. Lectionem ἀμφιδόχμων probant etiam Camerarius, Iungermannus ad Poll. l. l. Vir Doctus in Obſ. Miſc. T. III. p. 423. d'Arnaud lectt. Graec. c. 2. et Zeunius, qui addit, tertiam lectionem a Leuncl. commemoratam, ἀμφιοδίων, conuenire cum Ιπ. 1, 16. Sed illa lectio omnino ficta videtur ab ipſo Leunclauio, et Geſnerus in lexico ruſtico, in v. Solea, probat ἀμφιτόμων.

ἀμφίδρομος, *vndique peruius.* K. 6, 5. τὰς ἁρμους ἱστάτω ἀμφιδρόμους, τραχείας. Volunt dictum eſſe pro καθ' ὁδοὺς ἀμφιδρ. *in viis circa quas liber eſt curſus* ſ. *patentibus.* Quae ratio quilibet videt quam dura ſit. Neque minus inauditum foret, ſi quis ἀμφιδρόμους eadem notione accipere vellet ſubſtantiue. Quare alii emendant ἀμφὶ δρόμους vel ἀμφὶ δρυμούς. v. δρόμος nr. 8. et δρυμός.

Ἀμφιεῖον, v. Ἀμφεῖον.

ἀμφιεννύναι, *induere.* Π. 1, 3, 14. τὸν ἑαυτοῦ χιτῶνα ἐκεῖνον ἠμφίεσε, τὸν δ' ἐκείνου αὐτὸς ἐνέδυ.

ἀμφιέννυσθαι, *induere ſe, induere ſibi.* Π. 4, 3, 4. p. 233. ἀμφιέσομαι ὥσπερ οἱ ἄλλοι. 8, 2, 11. p. 488. ἀμφιέννυται πλεῖω ἢ δύναται φέρειν. Απ. 1, 6, 2. ἱμάτιον ἠμφίεσαι φαῦλον. O. 10, 12. ὄψις — πρε-

τρεπόντας ἠμφιεσμένη, *amicta*. Σ. 4, 37.

ἀμφιθάλασσος, *ad mare situs*. Пο. 1, 7. οὐ περίῤῥυτος οὖσα — ἀποπέμπεται ἃ βούλεται — ἀμφιθάλασσος γάρ ἐστι, np. vrbs Athenae. Muretus V. L. 1, 7. vertit *bimaris*, et sic ait Corinthum dici posse ἀμφιθάλασσον. Poll. 9, 70. ἀμφιθάλαττος, ὡς ἡ Κόρινθος. Sed Lambinus ad epist. Bruti p. 418. Athenarum situm diuersum fuisse a situ Corinthi recte affirmat, et vertendum putat *vndique mari cincta*. Hoc tamen potius significatur nomine περίῤῥυτος, quod est insulae epitheton.

Ἀμφικράτης, *Amphicrates*, homo Graecus. A. 4, 2, 11.

ἀμφιλέγειν, ¶ 1) *contendere, rixari*. Suidas: ἀμφιλεξάντων· ἀντὶ τοῦ ἀμφισβητησάντων καὶ διενεχθέντων. Ξενοφῶν· ἀμφιλεξάντων δέ τι ἐνταῦθα τῶν τε τοῦ Μέμνονος στρατιωτῶν, καὶ τοῦ Κλεάρχου. Sic Zonarae lex. MS. v. interpp. ad Hesych. Locus est A. 1, 5, 11. ¶ 2) *dubitare*. Ἀπολ. 12. βρονταῖς (Ern. legit βροντὰς) ἀμφιλέξει τις ἢ μὴ φωνεῖν, ἢ μὴ μέγιστον οἰωνιστήριον εἶναι.

ἀμφίλογος, *dubius*. Π. 8, 7, 3. p. 543. ἀμφίλογος γενομένη (ἡ βασιλεία), *vbi de eo controuersia orta fuerit*. All. habent ἀμφίβολος. E. 5, 2, 10. εἴ τι (τῶν κτημάτων) ἀμφίλογον πρὸς ἀλλήλους γίγνοιτο. Oppon. τὰ ἐμφανῆ κτήματα. 5, 3, 10. Απ. 4, 2, 34. ἀμφίλογα ἀγαθὰ — τί δ' ἂν ἀμφίλογον εἴη; *de quo non consentient?* Πο. 3, 3. τὰ ἀμφίλογα sunt *controuersiae forenses*.

*ἀμφιόδιος, *in via iacens*, v. ἀμφίδοχμος.

Ἀμφίπολις, *Amphipolis*, πόλις Μακεδονίας κατὰ Θρᾴκην, inquit Steph. Byz. Cf. Harpocrat. in h. v. et Wetsten. ad Act. 17, 1. E. 4, 3, 1.

Ἀμφιπολίτης, *Amphipolita*, v. Ἐπισθένης.

ἀμφισβητήσιμος, *dubius, de quo controuersia est*. E. 3, 5, 3. ἀμφισβητήσιμος χώρα Φωκεῦσί τε καὶ Λοκροῖς. §. 4. ἐς τὴν ἀμφισβητήσιμον.

*ἀμφίτομος, *vndique praecisus, minime acutus*. v. ἀμφίδοχμος.

ἄμφοδος bis in var. lect. est pro ἄφοδος. v. ἄφοδος. Raphel. ad Marc. 11, 4. interpretatur nomen ἄμφοδος nomine *angiportus* s. δίοδος, secutus Camerarium. Sic Poll. 9, 35.

ἀγυιαὶ

ἀγυιαὶ — ἄμφοδα. Hesych: ἄμφοδα· αἱ ῥύμαι, ἀγυιαὶ, δίοδοι. Suid: ἄμφοδον· ῥύμην, δίοδον. Cf. Wetsten. ad Marc. l. l.

ἀμφορεὺς, *amphora.* Thom. Mag: ἀμφορεὺς λέγε, μὴ στάμνος, μηδὲ μετρητής. Cf. Etymol. M. et Suid. A. 5, 4, 16. δελφίνων τεμάχη ἐν ἀμφορεῦσι τεταριχευμένα.

ἀμφότερος, *vterque.* Legitur fere pluralis, v. c. Π. 2, 4, 6. ἀμφοτέροις ὑμῖν. Vbi tantum ad duo refertur, vt Λ. 1, 4. ἐξ ἀμφοτέρων ἰσχυρῶν καὶ τὰ ἔκγονα ἐῤῥωμενέστερα. Απ. 1, 1, 5. ἐδόκει δ᾽ ἂν ἀμφότερα ταῦτα, np. et ἠλίθιος et ἀλαζών. Sed Π. 3, 3, 28. φόνος ἐξ ἀμφοτέρων dictum est proprie in plurali, vt saepius. Sunt enim ex vtraque parte non singuli, sed plures. Sic Αγ. 2, 10. σιγὴ ἦν ἀπ᾽ ἀμφοτέρων. E. 4, 3, 8. Saepe c. verbo plurali, v. c. Π. 2, 3, 7. θώρακας ἀμφοτέρους ἔχοντας. Reperitur etiam dualis, A. 1, 1, 1. τὼ παῖδε ἀμφοτέρω. it. pluralis et singularis, E. 2, 3, 17. p. 92. ἁρμόττειν τοῖς ποσὶν ἀμφοτέροις, ἀποβλέπει δ᾽ ἐπ᾽ ἀμφότερον. Ita Wells. e coniectura Steph. et Leuncl. recepit pro ἀμφοτέρων. — Ammonius ita praecipit: ἀμφότεροι, ὅταν ἐν τῷ αὐτῷ κατὰ τὸ αὐτὸ πράττωσιν· ἑκάτεροι δὲ, ἐπειδὰν χωρὶς ἑκάτερος τὸ ἑαυτοῦ πράττῃ. Sic distingui videntur Π. 7, 4, 3. ἀμφοτέροις λάθρα τῶν ἑκατέρων συνέθετο. — παρέλαβε τὰ ἐρύματα ἀμφοτέρων — ἐκέλευσε ἑκατέρων τοὺς ἐπικαιρίους. Cf. §. 1. 2. Sed hoc praeceptum non constanter obseruatur. v. ἑκάτερος.

ἀμφοτέρωθεν, *ex vtraque parte.* c. gen. A. 3, 4, 18. εἰ ἀμφοτέρωθεν αὐτῶν γένοιντο οἱ πολέμιοι. E. 5, 2, 6. ἀμφοτέρωθεν τῆς ὁδοῦ. etc.

ἀμφοτέρωθι, *in vtroque.* Απ. 3, 4. 12.

ἄμφω, *ambo.* c. duali, E. 2, 4, 23. ἄμφω πολεμάρχω. Λ. 13, 3. ἄμφω τούτοιν τοῖν θεοῖν. Vnde Π. 1, 2, 11. pro ἄμφω ταύτας τὰς ἡμέρας Gesnerus in chrestomathia partim ex edd. vett. partim e coniectura edidit ἄμφω τούτω τὼ ἡμέρα, vt Attice feminino duali iunctum sit adiectiuum masculinum. Probat Zeunius. Cf. ὁ, ἡ, τὸ nr. 13.

ἂν, I.) Coniunctio potentialis et ἀοριστολογική. Iungitur ¶ 1) optatiuo, fere pro coniunctiuo imperfecti

fecti vel futuri, v. c. Π. 1, 2, 13. εἴηταν ἂν πλεῖόν τι. §. 15. νῦν ἂν δηλωθείη, *nunc potest explicari*. 1, 3, 11. 2, 1, 2. p. 89. 3, 2, 7. etc. Saepe in fine sententiae, v. c. E. 2, 4, 10. οὐδὲ — δύναιντ' ἄν. 4, 1, 4. προπέμψειαν ἄν. Ιερ. 8, 2. In interrogandi et respondendi formulis, etiam omisso interdum optatiuo, Π. 1, 4, 11. ἆρα ἂν ἀφεῖεν ὑμᾶς; καὶ ῥᾳδίως γ' ἄν, ἔφασαν. §. 12. τίς ἂν σὺν ὑμῶν μνησθείη; τίς γὰρ ἂν σοῦ ἱκανώτερος; 3, 2, 9. ἐθέλοις ἂν χρῆσθαι; - καὶ σφόδρα ἄν, ἔφη. Σ. 8, 17. Similia sunt E. 3, 3, 2. ἐμὲ ἂν δέοι. et Απ. 3, 3, 11. ἰτέον ἂν εἴη. In Welsiana aliisque editionibus saepe ante vel post optatiuum omissum est, sed ab aliis editoribus recte e MSS. restitutum. Sed talia hic notare omisimus. ¶ 2) rarius coniunctiuo, vbi non raro variat lectio, vt A. 5, 6, 18. οὔτ' ἂν δύναισθε λαμβάνειν, οὔτε χαίροντες ἂν ἀπαλλάξητε. Steph. et Hutch. coniiciunt ἀπαλλάξαιτε. Cod. Eton. habet ἀπαλλάξετε. E. 6, 1, 4. p. 359. βιασθέντες τ' ἂν ἡμεῖς βουλεύησθε (Margg. βουλεύοισθε), ἐγώ τ' ἂν βουλοίμην. Ιπρ. 1, 17. τὸ ἀναπηδᾶν πείθομεν ἄν. Edd. vett. πείθωμεν, quod secutus est Zeun. Sed Steph. mauult πείθοιμεν. ¶ 3) indicatiuo, qui saepe tentatur a viris doctis. E multis sufficiant haec: a) c. imperf. v. Fischer. ad Aeschin. diall. 1, 12, 8. vbi ei tribuit vim futuri imperfecti periphrastici, quod etiam imperfecto coniunctiui reddi possit. Π. 2, 1, 2. p. 89. ἐγὼ μὲν ἂν — ἐποιούμην. 2, 4, 4. ἐμοὶ κόσμος ἂν ἦν τοῦτο. 5, 1, 5. εἰ οὕτως ἐπέφυκε, πάντας ἂν ἠνάγκαζεν. A. 3, 5, 7. οἱ οὐδὲν ἂν ἐπέτρεπον, *permissuri fuissent*. 7, 6, 13. εἰ ἐδίδου, ἐπὶ τούτῳ ἂν ἐδίδου. §. 22. οὐ γὰρ ἄν με ἔπεμπον. Αγ. 2, 24. ὅπου μὲν πλεῖον ἂν εἶχον — ὅπου δὲ πλέον ἕξειν ἔμελλον. E. 1, 7, 4. οὐκ ἂν καθεώρων. 6, 4, 13. οὐ γὰρ ἂν ἠδύναντο. Απ. 4, 6, 13. εἴ τις ἀντιλέγοι — ἐπανῆγεν ἂν τὸν λόγον. Vbi videtur δυνητικὸν esse. Ο. 2, 15. οὐκ ἂν ἐμέμφου μοι — οὐδ' ἂν τοῦτό μοι ἐμέμφου. Sed deinde legitur τί ἄν μοι μέμφοιο. 6, 6. γενέσθαι ἂν — ἔφαμεν. Zeun. explicat *poteramus dicere*. §. 7. οὕτω ἂν ᾠόμεθα. 7, 11. Απολ. 28. μᾶλλον ἂν ἐβούλου. K. 10, 17. οὐ γὰρ ἂν περιεπέμπτρα. 12, 22. εἰ

γὰρ

γὰρ εἰδεῖεν, ἴεντ' ἄν, καὶ κατεργάζοιντο ἂν αὐτήν. b) c. aoristo secundo, qui reddatur latine futuro in *rus*, vel plusquamperfecto coniunct. v. Fischer. ad Aeschin. diall. 1, 9, 5. Π. 4, 6, 2. p. 258. οὖν ἄν ποτε ἦλθον. 7, 1, 6. ὁπότε προσβλέψειε — τότε μὲν εἶπεν ἄν — τότε δ' αὖ ἐν ἄλλοις ἂν ἔλεξεν. §. 7. εἶπεν ἄν. Sed in his videtur vertendum esse *fere dixit*. c) c. perfecto, Π. 3, 2, 7. πολλαπλάσια ἂν ἐδωκα, *me daturum esse* s. *fuisse*. d) c. plusquamperf. O. 15, 7. ὅτι δεῖ ἐπίστασθαι ἠκηκόειν ἄν, *audiuissem*. e) c. aoristo primo, A. 5, 6, 7. οὐκ ἂν παρεσκευάσθη, *comparari non potuisset*. E. 4, 4, 12. οὐδ' εὔξαντό ποτ' ἄν. Sed est hoc haud dubie vitium e Leuncl. translatum. Caeterae edd. habent εὔξαιντο. Ἀπολ. 8. ἑτοιμασαίμην ἄν. Σ. 1, 8. ἡγήσατ' ἄν. - Sic Λ. 8, 3. Zeun. defendit lectionem μᾶλλον ἂν ἡγήσατο. f) c. praesenti, vbi latine vertitur praesenti coniunct. v. Fischer. ad Aeschin. diall. 1, 12, 2. Π. 5, 5, 9. p. 331. ὅ τι ἂν δίδως. 4, 1, 5. πῶς οἴεται ἄν τις. Sed Zeun. e Cod. Guelf. dedit οἴοιτ' ἄν τ. 4, 2, 18. βούλεσθ' ἂν τυγχάνειν. Zeun. ex eodem Cod. βούλοισθ' ἂν τ. O. 4, 18. ἄριστος ἂν δοκεῖ. Iidem δοκῇ. Σ. 4, 37. μόλις καὶ ἐγὼ ἂν αὐτὸς εὑρίσκω. Nisi h. l. est coniunctiuus. Interdum verti potest futuro, vt Π. 3, 1, 17. πότερον ἂν οἴει — τίνα ἂν οἴει — τίνας ἂν ταῦτα νομίζεις; Cf. Fischer. ad Plat. Phaed. 37, 18. Nisi h. l. ἂν pertinet ad infinitiuos, qui adiecti sunt. Π. 3, 3. 19. τοὺς ἀγαθοὺς ἂν ἔτι κρείττους ποιεῖτε. Steph. et Hutch. ποιοῖτε. Sic Πο. 2, 2. ἤδ' ἂν ἀρκεῖν μοι δοκεῖ, Steph. non recte vult δοκῇ. A. 7, 3, 4. ὅσον διελθόντες ἂν ἀριστῶμεν, *pransuri simus*. ¶ 4) infinitiuo praes. aut aorist. vbi est fere pro futuro, inprimis post verba δοκεῖν, εἰκὸς, ἐλπίζειν, ἡγεῖσθαι, νομίζειν, οἴεσθαι, ὀμνύναι, ὁμολογεῖν, ὑπισχνεῖσθαι, φάναι etc. quae alias sequi solet futurum. Π. 1, 4, 17. λαμπροτέραν τ' ἂν φανῆναι καὶ ἀφθονίαν ἐνόμιζε γενήσεσθαι. 1, 5, 7. p. 53. οὐδ' ἂν οὗτος — δοκεῖ ἀναίτιος εἶναι. 1, 6, 5. ἅπερ δεδώκασιν οἱ θεοὶ βέλτιον πράξειν (all. melius πράττειν) — καὶ μᾶλλον ἀνύττειν — καὶ ἀσφαλέστερον ἂν διάγειν. Steph.

Steph. mauult αὖ, sed Zeun. ἂν defendit. A. 2, 3, 11. pro οὐκ ἀχαρίστως μοι ἕξειν Zeun. e MSS. et Suida recepit οὐκ ἂν ἀχ. μ. ἔχειν. 4, 5, 13. οὐδὲ γὰρ ἂν δύνασθαι πορευθῆναι. 6, 1, 21. ὡς καὶ ἰδιώτην ἂν γνῶναι, *intelligere posset*. E. 1, 4, 8. διὰ τὸ μὴ ἀνέχεσθαι ἂν τὴν ἐκκλησίαν. 5, 2, 15. στῆναι ἂν καὶ ἧττον ἂν συμμαχεῖν (ἔφασαν). Απ. 2, 3, 9. φῄς μέγα ἂν ἀγαθὸν εἶναι. 3, 13, 1. γελοῖον, εἰ — ἀπήντησάς τῳ, μὴ ἂν ὀργίζεσθαι. Σ. 8, 1. εἰκὸς ἡμᾶς μὴ ἂν ἀμνημονῆσαι. Steph. et Wess. delent ἄν. Et sane futuro non est opus. v. omnino Thom. Mag. in v. μέλλω. Cf. γιγνώσκειν l. c. ¶ 5) participio praes. et aor. pro fut. Π. 1, 6, 9. ἐνορᾷς — ἀπ' ἐμοῦ ἂν προσγενόμενον. A. 7, 7, 18. οἴει μᾶλλον ἂν φοβεῖσθαι — μένοντας ἂν — αὖθις τ' ἂν ταχὺ ἐλθόντας — ἄλλους τε ταχὺ ἂν σοι παραγίγνεσθαι. E. 7, 1, 32. ἄσμενος ἂν τὴν δουλείαν ἀποφυγών. 7, 3, 4. ἐπεὶ ἔγνω οὐκ ἂν δυνάμενος. O. 13, 9. τῇ γαστρὶ χαριζόμενος ἂν — πολλὰ ἀνύτοις. Cf. ἁλίσκειν. Sed non satis huc pertinere videtur E. 6, 2, 16. ἐπεὶ δ' ἀντιστρέψας ἂν — ἀφίει. Morus dubitabat, an locum haberet ἄν. c. ὡς et participio absoluto, Π. 1, 6, 1. ὡς οὐδένα ἂν λήσαντα. A. 1, 1, 10. ὡς οὕτω περιγενόμενος ἄν. Leuncl. malit περιγενησόμενος. E. 6, 5, 24. ὡς συνελθοῦσαν ἂν τὴν δύναμιν, καὶ μάχεσθαι ἂν ἄμεινον. Απ. 4, 2, 6. ὡς οὐκ ἂν ἄλλως ἀξιόλογοι γενόμενοι. Interdum sic omittitur ἄν, Π. 6, 2, 7. p. 367. ὡς ἄμεινον μαχομένους. All. μαχουμένους. 7, 4, 2. ὡς δὴ οὕτω μᾶλλον ἐπιπεσών. ¶ 6) futuro. Quanquam Fischerus ad Aeschin. diall. 2, 15, 4. particulae ἂν futurum iungi posse negat. Π. 1, 5, 2. ἐνόμιζε — πάντων γ' ἂν ἄρξειν. 1, 4, 25. ὡς ἂν στησόμενοι. 7, 5, 9. πολὺ ἂν ἔτι μᾶλλον — ἔσονται. Saepe variat lectio, vt Π. 2, 1, 2. p. 86. οὐκ ἂν ὁ ἀριθμός σε — εὐφρανεῖ. Marg. Leuncl. εὐφραίνοιεν. Zeun. e libro Camerarii εὐφράνειεν. E. 4, 8, 25. νομίζων οὔτ' ἂν τιμωρήσασθαι. Marg. Leuncl. τιμωρήσεσθαι. 5, 4, 35. νομίζοντες φρονιμώτερον ἂν ἡγεῖσθαι. Edd. vett. ἡγήσεσθαι, quod praefert Morus. 6, 5, 38. Λακεδαιμονίοις ἂν ὑμᾶς ἡγοῦμαι στρατεύσαντας βοηθῆσαι. Marg. Leuncl. βοηθήσειν. 7, 1, 23. ἐνόμισαν πλεονεκτῆσαι ἄν. Ibid.

Ibid. eſt πλεονεκτήσειν. Ιερ. 6, 1. οὐδὲ γὰρ ἂν — ἔσονται. Malunt αὖ. Ιπρ. 1, 11. διδάσκων, ὡς ἂν ἀναγκασθήσονται. Steph. et Leuncl. ἂν delendum putant. Sed Απ. 3. 4, 11. ἐνεργῶς δ' ἂν τὴν παρασκευὴν ὁρᾷ μαχεῖται, eſt pro ἐὰν, ſi. In margg. tamen eſt ὁρῶν. Quam lectionem ſi ſequimur, ἂν eſt potentiale. Cf. ἐλπίζειν et ἡγεῖσθαι. ¶ 7) Ponitur bis vel ter, a) non modo, vbi id commode fieri poterat, vt Π. 1, 3, 10. στὰς ἂν — λέγοιμ' ἄν. 1, 6, 15. ἀγῶνας ἄν τίς μοι δοκεῖ προειπὼν, καὶ ἆθλα προτιθεὶς μάλιστ' ἂν ποιεῖν — ὥστε ἂν παρεσκευασμένοις χρῆσθαι. Vbi alterum ad participium, alterum ad infinitiuum videtur relatum, vt ſaepius. Cf. 2, 4, 10. Sed Zeun. ob prius ἂν pro δοκεῖ cum Cod. Guelf. repoſuit δοκῇ. 4, 4, 2. οὐκ ἂν φυλάττεσθαι — δέοι, οὐδ' ἂν σιτοποιεῖν. Zeun. aliique αὖ σιτ. 5, 3, 16. p. 298. ὅσῳ δ' ἂν κουφότερον συσκευαζώμεθα, τοσούτῳ ἥδιον ἂν ἀριστεύσομεν. Alterum ἂν omittit Cod. Guelf. non improbante Zeunio. 8, 1, 9. αἰδοῦς δ' ἡγεῖτο ἂν ἐμπιπλᾶναι — ὡς μήτ' εἰπεῖν ἂν etc. A. 4, 6, 10. δοκοῦμεν δ' ἄν μοι προσποιούμενοι — ἐρημοτέρῳ ἂν χρῆσθαι. E. 2, 3, 18. p. 100. τοῖς οὐ πρόσθεν ἂν οἰομένοις καλὴν εἶναι, πρὶν ἂν — καὶ οἱ δραχμιαῖς ἂν ἀποδόμενοι, δραχμιῆς μετέχοιεν. 4, 8, 12. ἐνόμιζον ἢ καὶ ἀποστῆναι ἄν, ἢ παῦσαι γ' ἄν. Sed varie legitur locus. Αγ. 10, 1. πλουσιώτερος μὲν ἂν εἴη, οἰκονομικώτερος δ' οὐδὲν ἄν. Απ. 3, 9, 5. οὐδ' ἂν ταῦτα εἰδότας, ἀλλ' ἄν τι τούτων προελέσθαι. Valckenar. coniicit ἀντὶ τούτων. O. 4, 5. ὧδ' ἂν ἐπισκοποῦντες — ἴσως ἂν καταμάθοιμεν. 19, 2. ὅπως ἂν ἐν τῇ γῇ κείμενον μάλιστ' ἂν βλαστάνοι. Αθ. 1, 10. πολλάκις ἂν οἰηθεὶς εἶναι δοῦλον, ἐπάταξεν ἄν. Πο. 3, 13. ἅμα τ' ἂν εἴη, καὶ πολλαὶ ἂν γίγνοιντο. 4, 22. οὔτε βούλοιντ' ἄν, οὔτε δύναιντ' ἂν ἐργάζεσθαι. Ιπρ. 1, 13. ἡ βουλὴ ἄν μοι δοκεῖ προειποῦσα — ἐπιτεῖναι ἄν. 2, 5. μεταδιδόντες δ' ἄν μοι δοκοῦμεν — εὐνουστέρους ἂν ποιεῖσθαι, καὶ ἰσχυροτέρους ἂν ἐπιδεικνύναι. 9, 3. δοκοῦσι γὰρ ἂν (Leuncl. coniicit δ. γοῦν) προσγενόμενοι καὶ εὐπιστότερον ἂν ποιῆσαι. Sic Ιερ. 5, 4. οὔτ' ἂν σώζεσθαι — οὔτ' εὐδαιμονεῖν Zeun. ex Iunt. recepit οὔτ' ἂν εὐδαιμ. In talibus interdum alterum ἂν mu-

mutandum putant in αὖ, vt Απ. 1, 3, 3. οὔτε γὰρ καλῶς ἔχειν (πολλάκις γὰρ ἂν εἶναι —) οὔτ' ἂν ἄξιον εἶναι. Reisk. οὔτ' αὖ. 3, 9, 2. οὔτ' ἂν (Hindenb. αὖ) ἐν πέλταις, οὔτ' ἐν τόξοις ἐθέλοιεν ἂν διαγωνίζεσθαι. 4, 2, 13. ὅ τι μὲν ἂν δοκῇ ἡμῖν εἶναι τῆς δικαιοσύνης — ὅ τι δ' ἂν τῆς ἀδικίας. Reisk. ὅ τι δ' αὖ, quod probatur Hindenburgio. b) fed etiam, vbi vnum eft plane otiofum. Gregor. de dialectt. p. 18. καὶ τοῦτο Ἀττικὸν, τὸ προσλαμβάνειν πολλάκις ἐν τῷ αὐτῷ κώλῳ τὸ ἄν. v. ibi Koen. Π. 1, 6, 19. p. 72. μαθὼν ἂν ἂν πυνθανόμενος Φρονιμώτερος ἂν εἴης. p. 73. οὐκ ἂν ἄν τίς σοι δοκοίη. p. 74. ἔγωγ' ἂν — τόσῳ δ' ἄν. Vbi Zeun. prius ἂν cum MS. Guelf. omittit, vt 2, 2. 15. p. 112. οἳ ἂν ἄριστοι ὦσι, καὶ οὐχὶ οἳ ἂν πατριῶται. 3, 2, 10. οὐκ ἂν ἐργαζοίμεθα — τὴν τούτων, ἀλλ' οὐδ' ἂν τὴν ἡμετέραν. 5, 3, 8. οὐκοῦν ἂν — δύναιτ' ἄν. A. 7. 4, 8. ἥδιον δ' ἂν ἔξω αὐλίζεσθαι ἐν ἐχυροῖς ἂν χωρίοις. Πο. 4. 30. οὕτως ἄν, εἰ μία εὕροι, πάσαις ἂν ἀποδείξειεν. §. 42. πολλοὶ δ' ἂν — δύναιντ' ἂν βαρεῖς εἶναι. Απ. 4, 4. 7. οὐδ' ἂν ἄλλος οὐδεὶς δύναιτ' ἂν εἰπεῖν. Vir doctus in Obf. Mifcell. Vol. III. p. 430. legit ἀντειπεῖν, probante Erneftio. O. 6, 12. πάνυ ἄν, ἔφη, βουλοίμην ἂν ἀκούειν. Απολ. 6. πῶς δ' ἄν, εἰπεῖν, ἐγὼ ἔτι ἂν ἡδέως βιοτεύοιμι. Well. Stephanum fecutus habet εἴποιμι ἐγὼ ὅτι ἂν ἡδ. Sed Bach. defendit vulgatam. Quin interdum ex aliis editt. et codd. reftituit Zeunius, vt Π. 1, 6, 12. p. 64. poft κράτιστοι, et 5, 2, 12. poft οὐκοῦν οἴεσθε. ¶ 8) Ponitur omiffo verbo, quod debet fuppleri, v. c. Π. 3, 3, 9. p. 181. πολὺ ἂν μᾶλλον, np. εἶναι λογίζομαι, vt ἂν εἶναι fit i. q. ἔσεσθαι. O. 2, 15. οὐδὲν ἂν δικαίως γε, np. μεμφοίμην. etc. ¶ 9 Paulo durius videtur et interpretibus fufpectum eft. Π. 3, 2, 6. ἔλεξεν ὅτι ἂν ἥκοι. Zeunius cum MS. Guelf. omittit ἄν, quod ὅτι per fe in obliqua fententia regat optatiuum. §. 10. εἰ δ' ὑμῖν ἂν τὰ ἄκρα σύμμαχα εἴη. Philelphus legit αὖ, quod placet Stephano atque Zeunio. Leuncl. habet οὖν. 4, 3. 2. ὅτι οἱ ἄλλοι ἂν τοῦτον χρόνον ἀκμάζειν ἐδόκουν. Hutch. ἂν omittit. Muretus legit ἀνά. 8, 1, 6.

ἐκέλευσεν ἄν τινα λαβεῖν. A. 1, 4, 8. ἰόντων ἄν. Stephano et Zeunio ἂν suspectum est. Et hic quidem malit οὖν. In cod. Par. deest. Sed Hutch. defendit, quod habeat vim potentialem cum indignatione coniunctam. 4, 2, 8. αὐτοὶ μὲν ἂν ἐπορεύθησαν. Coniecerit quis ἄνω. 4, 7, 11. καὶ ἀποτέμνοντες ἂν ἔχοντες τὰς κεφαλὰς ἐπορεύοντο. Leuncl. et Welf. mutant in καὶ, Hutch. et Zeun. retinent. 6, 4, 5. εἰς τὸ πόλισμα ἂν γενόμενοι οὐκ ἐβούλοντο στρατοπεδεύεσθαι. E. 6, 2, 16. ὅποι μέλλοι ἀριστοποιεῖσθαι, ἐπανήγαγεν ἂν τὸ κέρας. Morus malit ἀνὰ μέρος. Schneiderus ἐπανῆγεν ἐπὶ κέρως aut κατὰ κέρας. Similis locus erat nr. 3. a. E. 6, 4, 11. λαβὼν ἂν τὸν ἵππον — ἐστρατεύετο. O. 17, 13. viri docti ἂν eiecerunt post ἀντιπροσκυνησάμενοι. Ἱπ. 9, 3. οὕτως ἂν προάγειν (χρὴ), ὡς ἂν — λανθάνοι. Paulo ante est οὕτω προκινεῖν sine ἄν. Fortassis ἂν ante προάγειν mutandum est in αὖ. Ἱππ. 6, 1. οὐδὲ γὰρ ἂν — ἔσονται. Leuncl. et Zeun. reponunt οὐδὲ γοῦν αὖ, vt habeat vim conclusionis. ¶ 10) Est latinum *cunque*, post ἐπεὶ, ὁποῖος, ὁπόσος, ὁποτέρως, ὅπου, ὅπως, ὅς, ὡς. v. suis locis. Alia v. in ὅτι, πρὶν, τὶς, τίς, ὥσπερ, ὥστε. ¶ 11 In var. lect. permutatur c. ἅμα. v. νομίζειν nr. 1. k. it. c. ἄρα, c. αὖ, c. ἐὰν, c. οὖν. v. ibi. Cf. quae paulo ante dicta sunt. Permutantur item ἀνεῖναι et ἂν εἶναι, ἀνεῖχον et ἂν εἶχον. v. suis locis. Cf. ἀνισοῦν. II.) i. q. ἐὰν, *si.* Iungitur ¶ 1) proprie coniunctiuo. Thom. Mag. p. 267. τὸ ἐὰν, τὸ ἂν — ἀεὶ μετὰ ὑποτακτικοῦ παρὰ τοῖς ἀκριβεστάτοις. Π. 1, 3, 15. ἂν μαθὼν ἥκῃς. 2, 3, 2. ποτέρως — εἰ μέλλοι — ἢ ἂν εἰδῶμεν. 3, 1, 24. οὐδ' ἂν — δέῃ. 4, 4, 3. ἂν δὲ καὶ ἄλλος ἀδικῇ. All. ἡνίκα δ' ἄν τις ἀδ. A. 5, 7, 3. ἐὰν μὲν φαίνωμαι — ἂν δὲ φαίνωνται. Ay. 8, 3. ἂν πάνυ πολλὰς ἐπιστολὰς δέχωμαι. Vbi verti potest *etiamsi.* Ἱερ. 10, 4. Aπ. 1, 2, 2. 36. 2, 2, 12. 14. 3, 9, 11. ἂν μὲν ἡγῶνται — εἰ δὲ μή. Sic A. 2, 2, 1. O. 10, 8. K. 3, 10. 8, 6. 9, 2. Cf. supra I. 6. δεῖ et θᾶττον. E. 1, 7, 10. p. 57. ἂν κατὰ τὸν νόμον κρίνητε, ἀλλ' οὐκ ἂν παρὰ τὸν νόμον, np. κρίνητε. Similiter ἂν μὴ, *nisi*. est c. coniunctiuo, Π. 5, 4, 12. A. 1, 4, 12. Σ. 8, 26.

26. item *μήτ' ἂν — μήτ' ἂν*, Σ. 8, 17. *πιστεύῃ, μήτ' ἂν ποιήσῃ, μήτ' ἂν γένηται, μειωθῆναι ἄν*. Ιπ. 7, 1. Permutatur etiam c. *ἢν* in var. lect. v. *ἤν*. Et MS. Guelf., auctore Zeunio, saepe habet *ἂν* pro *ἢν*, et interdum ille *ἂν* recepit, vt Π. 2, 4, 17. *ἂν δυνώμεθα* pro *ἢν δυνάμεθα*. ¶ 2) etiam optatiuo. E. 1, 7, 10. p. 55. *ἂν ὑμεῖς ἐμοὶ πείθοισθε*. Steph. tamen malit *πείθησθε*. ¶ 3) indicatiuo. Π. 3, 3, 16. *ἂν ἐπιᾶσιν*. Sed varie legitur locus. v. Zeun. qui non fert indicatiuum. A. 1, 5, 3. *ἄν τις ταχὺ ἀνίστη*. Steph. noue dictum ait, et Zeun. ex illius emendatione restituit *ἀνιστῇ*. E. 6, 5, 25. *ἄν τι ἐξαπατῶντες φαίνονται*. Est haud dubie e vitio Leunclauianae. In reliquis est *φαίνωνται*. ¶ 4) *ἄν τε — ἄν τε*, *siue — siue*, c. coniunct. Aπ. 2, 4, 6. *ἄν τε δέῃ — ἄν τε πράττῃ*. O. 21, 9. *ἄν τε ἐπίτροπος ᾖ, ἄν τε καὶ ἐπιστάτης*. Sine verbo A. 5, 5, 9. *ἄν τε εἰς βάρβαρον γῆν, ἄν τε εἰς Ἑλληνίδα*. Sed semel tantum positum Π. 4, 3, 4. *ἄν τε θηρίον δυνηθῶ φθάσαι*. Zeun. e Cod. Guelf. recepit *κἂν θ. δ.* Fortassis etiam legi possit *ἄν τι*.

ἀνά, ¶ 1) Est loci: *per, in*. Π. 2, 4, 17. p. 138. *πλανᾶ ἀνὰ τὰ ὄρη — τρέχειν ἀνὰ τὰ ὄρη*. A. 3, 5, 10. 7, 4, 1. Aγ. 2, 22. *καὶ ἐν πεδίῳ καὶ ἀνὰ τὰ ὄρη μάχεσθαι*. 9, 7. *ἀνὰ πᾶσαν τὴν γῆν*. 11, 16. Πο. 5, 9. 10. Seruit periphrasi, Π. 6, 3, 3. *τινὰς τῶν ἀνὰ τὸ πεδίον*, np. *ὄντων*. Permutatur c. *κατά*, Aγ. 1, 23. *ἀνὰ τὰ πεδία στρατεύεσθαι*. E. 3, 4, 15. est *κατὰ τὰ π.* ¶ 2) Est temporis. Π. 1, 2, 8. *ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν*, *per totum diem*. 8, 1, 8. *θύειν ἀν' ἑκάστην ἡμέραν*. Vnde intelligi potest O. 19, 18. in formula *ταύτην τὴν ὥραν*, et in similibus. ¶ 3) Est distributiuum. A. 3, 4, 13. *ἓξ λόχους ἀνὰ ἑκατὸν ἄνδρας*, *centenorum militum*. 5, 4, 6. *ἔστησαν ἀνὰ ἑκατόν*, *centeni*. 6, 5, 7. *τὰς τελευταίας τάξεις ἀνὰ διακοσίους ἄνδρας*. 4, 6, 3. *ἀνὰ πέντε παρασάγγας τῆς ἡμέρας*, *quinos*. ¶ 4) Est modi, vt *κατά*, et verti fere potest *cum*. Suid: *ἀνὰ σημαίνει καὶ τὸ κατά. Ξενοφῶν.* v. *κράτος*. ¶ 5) Est i. q. *διά*. Dicitur enim tam *ἀνὰ στόμα ἔχειν*, quam *διὰ στόματος ἔχειν*. v. *στόμα* nr. 1.

ἀναβαίνειν, ¶ 1) *adscendere, conscendere*. Dicitur a) de equitibus. Π.

7, 1, 1. ἀνέβαινεν ἐπὶ τὸν ἵππον. A. 3, 4, 21. ἀναβῆναι ἐπὶ τὸν ἵππον. E. 5, 4, 39. οὔπω ἀναβεβηκότας ἐπὶ τοὺς ἵππους. Iπ. 6, 5. Inprimis ſaepe participium, v. c. Π. 4, 1, 3. ἀναβὰς ἐπὶ τὸν ἵππον ἤλαυνε. 5, 5, 12. ἀναβάντες ἐπὶ τοὺς ἵππους ἡγοῦντο, *equis vecti.* 8, 3, 13. A. 1, 8, 2. 7, 6, 31. 7, 7, 6. E. 4, 1, 18. ἀναβὰς ἐπὶ τὸν ἵππον ἀπῄει. O. 11, 17. Σ. 9, 7. ἀναβάντες ἐπὶ τοὺς ἵππους, ἀπήλαυνον. Saepe ſimpliciter, omiſſis verbis ἐπὶ τὸν ἵππον vel ἐπὶ τοὺς ἵππους, vt Π. 7, 1, 2. ἐπεὶ δὲ ἀνέβη. §. 19. ὡς δὲ ἀνέβη. E. 5, 4, 39. τῶν δὲ ἱππέων ἀναβαινόντων. Iπ. 6, 6. 16. 7, 1. ἱππέα ὡς ἀναβησόμενον. Quae eſt haud dubie vera lectio. Nam τὸν ἵππον ὡς ἀναβησόμενον, i. e. *conſcendendum*, valde dure dictum eſſet. Ibid. ἀναβήσεσθαι — ἀναβαίνων. §. 2. §. 4. ἀναβεβηκὼς ἂν εἴη. §. 11. 8, 5. ἀναβεβηκώς, *inſidens equo.* 9, 3. Iπρ. 1, 12. ἢν ἐπὶ σοῦ ἀναβῶσιν, *ſi te duce equites fiunt* ſ. *ſunt.* Cf. ἀναβιβάζειν nr. 2. Interdum c. ἐπὶ et gen. Π. 3, 3, 14. ἀναβάντες δὲ ἐφ' ἵππων ἐλάσαι. Videtur ἐφ' ἵππων inprimis ad ἐλάσαι pertinere, ſed poteſt ſimul referri ad ἀναβάντες. v. Fiſcher. ad Aeſchin. diall. 1, 4, 3. Cod. Guelf. male ἐπὶ τὸν ἵππον. Sic verba ἐπὶ τοῦ ἵππου inprimis ad ſequens verbum referuntur A. 3, 4, 30. ὁ δὲ ἀναβὰς, ἐπὶ τοῦ ἵππου — ἦγεν. Saltem Hutch. ita diſtinguit locum. E. 6, 4, 32. ἀναβαίνων, ἐφ' ἵππου ἐγκαταληφθείς. Margg. ἐφ' ἵππον. Cf. nr. 5. In paſſiuo ἀναβαίνεσθαι dicitur equus, Iπ. 1, 1. ἵππος μήπω ἀναβαινόμενος. Paulo ante vocatur ἀδάμαστος. Suid. et Zonar. lex. MS. ἀναβεβαμένοι ἵπποι, ἀντὶ τοῦ ἀναβάτην ἔχοντες. οὕτως Ξενοφῶν, np. Iπρ. 1, 4. 3, 4. ἐν ἵππῳ ἀναβεβαμένῳ. Margg. ἀναβεβασμένῳ. v. Iungermann. ad Poll. 3, 92. Sic Iπ. 3, 4. σκεπτέον εἰ ἀναβαθεὶς (Margg. ἀναβασθεὶς) ἐθέλει ἀποχωρεῖν. b) de iis qui conſcendunt currum. Π. 3, 1, 23. ἀναβάντες ἐπὶ τὰς ἁρμαμάξας — ἀπήλαυνον. 3, 3, 2. ἀνέβαινον ἐπὶ τὰ ἅρματα. 6, 4, 2. ἀναβησόμενος ἤδη ἐπὶ τὸ ἅρμα. §. 4. eſt ſimpliciter ἀναβάντος αὐτοῦ, vt 7, 1, 10. c) de iis qui conſcendunt ſ. eſcendunt nauim. E. 3, 3, 4. ἀναβὰς ἐπὶ τὴν τριήρη ἀπέπλει. 6, 2, 14. A. 6, 1, 8. ἀναβάντες ἔπλεον. Aθ.

2,

2, 4. ἀναβάντα ἀποπλεῖν. Contra d) de iis qui a littore f. portu pergunt pedestri itinere. E. 6, 4, 4. ἀναβὰς ἀπὸ τῆς θαλάττης ἐστρατοπεδεύσατο. 1, 4, 7. ἀποβὰς e naui ἀναβαίνει εἰς τὴν πόλιν. Vnde e) de iis qui ab Asiae maritimis f. ex Asia minore in mediterranea Asiae loca, veluti Babyloniam vel Susianam, proficiscuntur. v. Hutch. ad Anab. init. Inprimis autem ἀναβαίνειν dicuntur, qui vel arcessiti ad regem Persarum tendunt, vel ad eum legati. A. 1, 1, 2. E. 2, 1, 9. 10. A. 1, 4, 12. τοῖς προτέροις μετὰ Κύρου ἀναβᾶσι παρὰ τὸν πατέρα. E. 4, 1, 2. Κότυς καλούμενος ὑπὸ βασιλέως οὐκ ἀναβέβηκει. 1, 5, 1. Λύσανδρος — ἀνέβη πρὸς αὐτόν, np. ad Cyrum Sardes. Etiam legati Graecorum a Cyro profecti dicuntur E. 1, 4, 2. παρὰ βασιλέα ἀναβῆναι. 4, 8, 16. 7, 1, 23. e Graecia. Sic quoque dicitur ἀνάγειν. Eandem ob caussam Cyrus expeditionem illam contra fratrem regem facturus A. 2, 5, 3. p. 114. ἀνέβη. E. 3, 1, 1. ἀνέβη ἐπὶ τὸν ἀδελφόν. A. 3, 4, 7. οὓς Κῦρος ἔχων ἀνέβη. Hi autem vocantur Π. 8, 8, 2. οἱ μετὰ Κύρου ἀναβάντες. A. 3, 1, 2. 4, 1, 1. E. 3, 1, 4. 3, 4, 2. τὸ μετὰ Κύρου ἀναβάν, np. στράτευμα. 6, 1, 4. p. 362. δυνάμεως τῆς μετὰ Κύρου ἀναβάσης. f) de iis qui coram populo verba facturi Athenis pulpitum f. suggestum conscendunt. E. 1, 7, 9. Καλλίξενος ἀναβὰς κατηγόρει αὐτῶν. §. 10. ἀναβὰς ἔλεξεν — ἀνέβην ἐνθάδε. g) de iis qui expugnando arcem vel murum adscendunt. A. 5, 2, 12. ἀνέβησαν — καὶ ἄλλος ἀναβεβήκει καὶ ἡλώκει τὸ χωρίον. E. 5, 4, 11. τοῖς πρώτοις ἀναβᾶσιν. ¶ 2) *crescere, crescendo exsurgere.* O. 19, 18. ἡ ἄμπελος ἀναβαίνουσα ἐπὶ τὰ δένδρα. Cf. Matth. 13, 7. Σ. 4, 23. ἴουλος Κλεινίᾳ πρὸς τὰ ὄπισθεν ἀναβαίνει. Sic Iud. 16, 22. in codice Oxoniensi, cuius auctor non raro elegantiam sectatur, cincinni Simsonis dicuntur ἀναβαίνειν, in aliis βλαστάνειν, in aliis ἀνατέλλειν. ¶ 3) *euenire, oriri.* Αθ. 2, 17. ἂν μέντοι κακὸν ἀναβαίνῃ ἀπὸ ὧν ὁ δῆμος ἐβούλευσεν. ¶ 4) *exponere f. describere superiores equi partes.* Sic etiam alia verba eundi transferuntur ad orationem. Ιπ. 1, 4. ἐντεῦθεν

7, 1, 1. ἀνέβαινεν ἐπὶ τὸν ἵππον. A. 3, 4, 21. ἀναβῆναι ἐπὶ τὸν ἵππον. E. 5, 4, 39. οὔπω ἀναβεβηκότας ἐπὶ τοὺς ἵππους. Ιπ. 6, 5. Inprimis ſaepe participium, v. c. Π. 4, 1, 3. ἀναβὰς ἐπὶ τὸν ἵππον ἤλαυνε. 5, 5. 12. ἀναβάντες ἐπὶ τοὺς ἵππους ἡγοῦντο, *equis vecti.* 8, 3, 13. A. 1, 8, 2. 7, 6, 31. 7, 7, 6. E. 4, 1, 18. ἀναβὰς ἐπὶ τὸν ἵππον ἀπῄει. O. 11, 17. Σ. 9, 7. ἀναβάντες ἐπὶ τοὺς ἵππους, ἀπήλαυνον. Saepe ſimpliciter, omiſſis verbis ἐπὶ τὸν ἵππον vel ἐπὶ τοὺς ἵππους, vt Π. 7, 1, 2. ἐπεὶ δὲ ἀνέβη. §. 19. ὡς δὲ ἀνέβη. E. 5, 4, 39. τῶν δὲ ἱππέων ἀναβαινόντων. Ιπ. 6, 6. 16. 7, 1. ἱππέα ὡς ἀναβησόμενον. Quae eſt haud dubie vera lectio. Nam τὸν ἵππον ὡς ἀναβησόμενον, i. e. *conſcendendum*, valde dure dictum eſſet. Ibid. ἀναβήσεσθαι — ἀναβαίνων. §. 2. §. 4. ἀναβεβηκὼς ἂν εἴη. §. 11. 8, 5. ἀναβεβηκώς, *inſidens equo.* 9, 3. Ιππ. 1, 12. ἢν ἐπὶ σοῦ ἀναβῶσιν, *ſi te duce equites fiunt* ſ. *ſunt*. Cf. ἀναβιβάζειν nr. 2. Interdum c. ἐπὶ et gen. Π. 3, 3, 14. ἀναβάντες δὲ ἐφ' ἵππων ἐλάσαι. Videtur ἐφ' ἵππων inprimis ad ἐλάσαι pertinere, ſed poteſt ſimul referri ad ἀναβάντες. v. Fiſcher. ad Aeſchin. diall. 1, 4. 3. Cod. Guelf. male ἐπὶ τὸν ἵππον. Sic verba ἐπὶ τοῦ ἵππου inprimis ad ſequens verbum referuntur A. 3, 4, 30. ὁ δὲ ἀναβάς, ἐπὶ τοῦ ἵππου — ἦγεν. Saltem Hutch. ita diſtinguit locum. E. 6, 4, 32. ἀναβαίνων, ἐφ' ἵππου ἐγκαταληφθείς. Margg. ἐφ' ἵππον. Cf. nr. 5. In paſſiuo ἀναβαίνεσθαι dicitur equus, Ιπ. 1, 1. ἵππος μήπω ἀναβαινόμενος. Paulo ante vocatur ἀδάμαστος. Suid. et Zonar. lex. MS. ἀναβεβαμένοι ἵπποι, ἀντὶ τοῦ ἀναβάτην ἔχοντες. οὕτως Ξενοφῶν, np. Ιππ. 1, 4. 3, 4. ἐν ἵππῳ ἀναβεβαμένῳ. Margg. ἀναβεβασμένῳ. v. Iungermann. ad Poll. 3, 92. Sic Ιπ. 3, 4. σκεπτέον εἰ ἀναβαθεὶς (Margg. ἀναβασθεὶς) ἐθέλει ἀποχωρεῖν. b) de iis qui conſcendunt currum. Π. 3, 1, 23. ἀναβάντας ἐπὶ τὰς ἁρμαμάξας — ἀπήλαυνον. 3, 3, 2. ἀνέβαινον ἐπὶ τὰ ἅρματα. 6, 4, 2. ἀναβησόμενος ἤδη ἐπὶ τὸ ἅρμα. §. 4. eſt ſimpliciter ἀναβάντος αὐτοῦ, vt 7, 1, 10. c) de iis qui conſcendunt ſ. eſcendunt nauim. E. 3, 3, 4. ἀναβὰς ἐπὶ τὴν τριήρη ἀπέπλει. 6, 2, 14. A. 6, 1, 8. ἀναβάντες ἔπλεον. Aθ. 2,

2, 4. ἀναβάντα ἀποπλεῖν. Contra d) de iis qui a littore f. portu pergunt pedestri itinere. E. 6, 4, 4. ἀναβὰς ἀπὸ τῆς θαλάττης ἐστρατοπεδεύσατο. 1, 4, 7. ἀποβὰς e naui ἀναβαίνει εἰς τὴν πόλιν. Vnde e) de iis qui ab Asiae maritimis f. ex Asia minore in mediterranea Asiae loca, veluti Babyloniam vel Susianam, proficiscuntur. v. Hutch. ad Anab. init. Inprimis autem ἀναβαίνειν dicuntur, qui vel arcessiti ad regem Persarum tendunt, vel ad eum legati. A. 1, 1, 2. E. 2, 1, 9. 10. A. 1, 4, 12. τοῖς προτέροις μετὰ Κύρου ἀναβᾶσι παρὰ τὸν πατέρα. E. 4, 1, 2. Κότυς καλούμενος ὑπὸ βασιλέως οὐκ ἀναβέβηκει. 1, 5, 1. Λύσανδρος — ἀνέβη πρὸς αὐτὸν, np. ad Cyrum Sardes. Etiam legati Graecorum a Cyro profecti dicuntur E. 1, 4, 2. παρὰ βασιλέα ἀναβῆναι. 4, 8, 16. 7, 1, 23. e Graecia. Sic quoque dicitur ἀνάγειν. Eandem ob caussam Cyrus expeditionem illam contra fratrem regem facturus A. 2, 5, 3. p. 114. ἀνέβη. E. 3, 1, 1. ἀνέβη ἐπὶ τὸν ἀδελφόν. A. 3, 4, 7. οὓς Κῦρος ἔχων ἀνέβη. Hi autem vocantur Π. 8, 8, 2. οἱ μετὰ Κύρου ἀναβάντες. A. 3, 1, 2. 4, 1, 1. E. 3, 1, 4. 3, 4, 2. τὸ μετὰ Κύρου ἀναβὰν, np. στράτευμα. 6, 1, 4. p. 362. δυνάμεως τῆς μετὰ Κύρου ἀναβάσης. f) de iis qui coram populo verba facturi Athenis pulpitum f. suggestum conscendunt. E. 1, 7, 9. Καλλίξενος ἀναβὰς κατηγόρει αὐτῶν. §. 10. ἀναβὰς ἔλεξεν — ἀνέβην ἐνθάδε. g) de iis qui expugnando arcem vel murum adscendunt. A. 5, 2, 12. ἀνέβησαν — καὶ ἄλλος ἀναβεβήκει καὶ ἡλώκει τὸ χωρίον. E. 5, 4, 11. τοῖς πρώτοις ἀναβᾶσιν. ¶ 2) *crescere, crescendo exsurgere.* O. 19, 18. ἡ ἄμπελος ἀναβαίνουσα ἐπὶ τὰ δένδρα. Cf. Matth. 13, 7. Σ. 4, 23. ἴουλος Κλεινίᾳ πρὸς τὰ ὄπισθεν ἀναβαίνει. Sic Iud. 16, 22. in codice Oxoniensi, cuius auctor non raro elegantiam sectatur, cincinni Simsonis dicuntur ἀναβαίνειν, in aliis βλαστάνειν, in aliis ἀνατέλλειν. ¶ 3) *euenire, oriri.* Αθ. 2, 17. ἂν μέντοι κακὸν ἀναβαίνῃ ἀπὸ ὧν ὁ δῆμος ἐβούλευσεν. ¶ 4) *exponere f. describere superiores equi partes.* Sic etiam alia verba eundi transferuntur ad orationem. Ιπ. 1, 4. ἐντεῦθεν

θεν (ab vngulis) ταύτῃ καὶ ἀναβησόμεθα πρὸς τὸ ἄλλο σῶμα. ¶ 5) Dicitur hoc verbum variis aliis modis, v. c. Π. 7, 1, 4. τὰ κέρατα ἀναβαίνοντα, *quae ad latera hostium vlterius progrediuntur.* c. inf. Π. 7, 1, 19. ἀναβῆναι ἐπὶ τὸν πύργον κατασκέψασθαι. All. καὶ insferunt post πύργον. Debebat potius esse ἐπὶ τ. π. κατασκεψόμενον. E. 4, 4, 11. ἀναβαίνοντες κατὰ τὰς κλίμακας. §. 12. ἐπὶ τὰ τέγη ἀναβάντες. Sic Π. 7, 5, 7. μὴ ἐπὶ τὰ τέγη ἀναβάντες βάλωσιν — ἢν γὰρ ἀναβῶσι. E. 4, 5, 4. ἀναβεβήκεσαν in montem — ἀνέβησαν. 5, 4, 14. Κλεόμβροτος e Peloponneso ἀνέβαινε κατὰ τὴν ἐς Πλαταιὰς φέρουσαν ad loca montana. Deinde his superatis κατέβαινε πρὸς τὰς Πλαταιάς. §. 58. Megaris ἀναβαίνοντες ἐκ τοῦ Ἀφροδισίου εἰς τὸ ἀρχεῖον haud dubie in loco altiore situm. 7, 2, 7. ἐπὶ τὸ τεῖχος καὶ τοὺς πύργους ἀναβάντες ἔπαιον καὶ ἔβαλλον. Sed 6, 5, 26. erat ἀπὸ τῶν οἰκιῶν ἀναβαίνοντες ἔβαλλον. 7, 4, 32. εἶδον — ἐπὶ τῶν ναῶν πολλοὺς ἀναβεβηκότας. Sed 6, 5, 9. est ἀναβάντες ἐπὶ τὸν νεών. 6, 5, 26. exercitus in regionem hostium ingressurus simpliciter dicitur ἀναβῆναι — ἀνέβησαν ea parte vbi sunt δύσβατα, i. e. montes. 7, 5, 11. Epaminondas cum exercitu prope Spartam λαβὼν χωρίον κατέβαινε, καὶ οὐκ ἀνέβαινεν ἐς τὴν πόλιν, *profectus est non qua iter accliue, sed qua decliue est, vrbem versus.*

ἀναβάλλειν, ¶ 1) *effodiendo aggerere.* Eustath. ad Odyss. α, p. 1404, 36. ἀναβάλλειν, καὶ τὸ ἀνάγειν. οἱ γοῦν ὀρύσσοντες, ἀναβάλλειν χοῦν λέγονται. καὶ ἡ τοιαύτη γῆ, ἀμβολὰς λέγεται. v. Kuhn. ad Poll. 7, 100. et Duker. ad Thucyd. 4, 90. Π. 7, 5, 6. ὤρυσσον τάφρον, καὶ τὴν γῆν ἀνέβαλλον πρὸς ἑαυτούς, i. e. in eam partem, qua ipsi erant, vt esset munimenti loco. A. 5, 2, 5. τάφρος εὑρεῖα ἀναβεβλημένη (ad quam erat ἀναβολή) καὶ σκόλοπες ἐπὶ τῆς ἀναβολῆς. Cf. ἀμβολὰς et ἀναβολή. ¶ 2) *equitem in equum imponere. Eustath.* ad Odyss. α, p. 1406, 5. ἀναβάλλειν, τὸ εἰς ἵππον ἀνάγειν καὶ ἔποχον ποιεῖν. Suid: ἀνέβαλλεν — ἀντὶ τοῦ ἀνεβίβαζεν. Addit vterque locum A. 4, 4, 3. βασιλέα ἐπὶ τὸν ἵππον ἀνέβαλλεν. Π. 7, 1, 18. κα-

κατακηδήσας τις τῶν τοῦ Κύρου ὑπηρετῶν, ἀναβάλλει αὐτὸν ἐπὶ τὸν ἑαυτοῦ ἵππον. Marg. Steph. ἀναλαμβάνει, quod hoc quidem loco non satis aptum videtur. Ιπ. 6, 12. ἐπίστασθαι τὸν ἱπποκόμον ἀναβάλλειν τὸν Περσικὸν τρόπον — εὐπετῶς ἀναβιβάζοντα — τὸν ἀναβαλοῦντα. Ιπρ. 1, 17. τὸν Περσικὸν τρόπον ἀναβάλλεσθαι ὑπ' ἄλλων. ¶ 3) *sursum iactando excutere.* Ιπ. 8, 7. iubetur eques προνεύειν — ἧττον γὰρ ἂν ἀναβάλλοι equus τὸν ἀναβάτην.

ἀναβάλλεσθαι, *differre, procrastinare.* v. intpp. ad Thom. Mag. in v. ἀνεβαλόμην. Eustath. ad Odyss. α, p. 1406, 8. ἀναβάλλεσθαι, καὶ τὸ ἀνατιθέναι τὸ ἔργον, ἀντὶ τοῦ ὀκνεῖν. Π. 8, 1, 7. πολὺν χρόνον ἀνεβάλλετο τὴν διαδικασίαν. Ε. 6, 1, 5. τότε μὲν ἀνεβάλλοντο τὴν ἀπόκρισιν, τῇ δὲ ὑστεραίᾳ etc. 1, 7, 4. ἀναβάλλεσθαι caussam ἐς ἑτέραν ἐκκλησίαν. c. inf. Ε. 1, 6, 7. ἀεὶ ἀνεβάλλετό μοι διαλεχθῆναι. Απ. 3, 6, 6. τὸ πλουσιωτέραν τὴν πόλιν ποιεῖν ἀναβαλούμεθα, *iam est tibi differenda haec cura.* Cf. Raphel. ad Matth. 12, 30.

ἀνάβασις, ¶ 1) *adscensus.* a) in equum. Ιπ. 3, 11. τὰς τῶν ἀναβάσεων ἀποκωλύσεις, np. si equus tergiuersatur equitem adscensurum. 7, 2. ἀνακουφίσῃ ἑαυτὸν εἰς τὴν ἀνάβασιν. 9, 3. ἐν τῇ ἀναβάσει. Sed 7, 4. ταύτην ἐπαινοῦμεν τὴν ἀνάβασιν, *hunc adscendendi modum.* b) in montem. A. 4, 1, 7. c) e flumine. v. ποταμός. ¶ 2) *expeditio Cyri minoris aduersus Artaxerxem Mnemonem fratrem.* v. ἀναβαίνειν. nr. 1. e. A. 1, 4, 9. εἴ τις ἀθυμότερος ἦν πρὸς τὴν ἀνάβασιν. 3, 1, 1. ὅσα ἐν τῇ ἀναβάσει τῇ μετὰ Κύρου ἔπραξαν. 4, 1, 1. 5, 1, 1. 7, 1, 1. 7, 8, 15. τῆς ὁδοῦ τῆς ἀναβάσεως καὶ καταβάσεως.

ἀναβάτης, *eques.* Cf. ἀμβάτης. E. 5, 3, 1. ἵππους — καὶ τοὺς ἀναβάτας ὡπλισμένους. Ιπ. 1, 4. 8. 11. 3, 3. πῶς δέχεται τὸν ἀναβάτην. §. 9. 12. 6, 6. §. 16. ἐὰν ὁ ἱπποκόμος παραδιδῷ τὸν ἵππον τῷ ἀναβάτῃ. 8, 5. ἑαυτῷ ὁ ἵππος καὶ τῷ ἀναβάτῃ. §. 17. 9, 7. 11, 5. 12, 2. 8.

***ἀναβατικὸς**, *qui facile et celeriter et scite potest s. adsueuit adscendere.* Απ. 3, 3, 5. ἀναβατικωτέρους ἐπὶ τοὺς ἵππους ποιήσεις.

ἀναβιβάζειν, ¶ 1) *equitem imponere equo.* Ιπ. 6, 12. equisonem τὸν εὐπετῶς ἀναβιβάζοντα. Vsitatius in Xenophonte est ἀναβάλλειν. vbi vid. ¶ 2) *equites facere.* (vt ἀναβαίνειν est *equitem esse.*) Π. 4, 5, 16. ἄνδρας — οὓς ἀνεβιβάσαιμεν ἂν ἐπὶ τοὺς ἵππους. 3) *currui imponere.* Π. 4, 2, 14. ἀνεβίβαζον τὰς γυναῖκας ἐπὶ τὰ ὀχήματα. ¶ 4) *adscendere et occupare iubere altiorem locum.* Π. 6, 3, 1. τοὺς διερευνητὰς ἀναβιβάζων ἐπὶ τὰ εὐσκοπώτατα. 7, 2, 1. κατὰ τὰ ἀποτομώτατα ἀναβιβάζει Χαλδαίους. Α. 1, 10, 9. οὐκ ἀνεβίβαζεν ἐπὶ τὸν λόφον τὸ στράτευμα. Ε. 4, 5, 3. μόραν κατὰ τὸ ἀκρότατον ἀνεβίβασε. ¶ 5) *constituere.* Π. 6, 1, 27. ἀνεβίβαζε ἐπὶ τῶν πύργων ἕκαστον ἄνδρας. ¶ 6) *naues ad littus subducere et suos in terram exponere.* Ε. 1, 1, 2. πρὸς τὴν γῆν ἀνεβίβαζε τὰς ἑαυτοῦ τριήρεις.

ἀναβιβάζεσθαι. Ε. 3, 4, 10. Lysander Spithridatem ad Agesilai partes pertractum τὰ μὲν ἄλλα κατέλιπεν ἐν Κυζίκῳ, αὐτὸν δὲ καὶ τὸν υἱὸν ἀναβιβασάμενος ἧκεν ἄγων πρὸς Ἀγησίλαον, *siue naui impositum siue curru et terrestri itinere perduxit.*

ἀναβιβαστέον σοι ἱππέας. Ιπρ. 1, 2. *cogendi tibi sunt equites.*

ἀνάβλεμμα, *respectus.* Pollux 2, 56. Ξενοφῶν δὲ τὰ ἀναβλέμματα λέγει ἀντιβλέψεις. v. ibi Iungermann. Κ. 4, 4. ἀναβλέμματα sunt canum ad dominum respicientium, non, vt alii volunt, sursum oculos attollentium.

ἀναβλέπειν, ¶ 1) *suspicere.* Π. 6, 4, 4. ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπεύξατο. Vtitur hoc loco Raphelius ad Matth. 14, 19. Est signum fiduciae, Ε. 7, 1, 20. νῦν ἀγαθοὶ γενόμενοι ἀναβλέψωμεν ὀρθοῖς ὄμμασι — παυσώμεθα αἰσχυνόμενοι. Contra Π. 1, 4, 12. οὐδ' ἀναβλέπειν πρὸς τὸν πάππον ἐκ τοῦ ἴσου ἔτι δύναμαι pudore et reuerentia. Cf. ἀντιβλέπειν. ¶ 2) *apertis oculis dispicere.* Π. 8, 3, 12. καταμύων ἴηδι — ἀναβλέψας δὲ ἐρωτᾷ.

ἀναβοᾷν, *clamorem vel eiulatum tollere.* Π. 7, 1, 18. ἀνεβόησαν πάντες καὶ προσπεσόντες ἐμάχοντο. Α. 5, 4, 17. ἀναβοώντων ἀλλήλων συνῄκουον, *ii* qui signum clamore dabant e longinquo. Cf. Κ. 5,

§. 15. Participium cum alio verbo iunctum verti potest *magno clamore*. Π. 3, 1, 8. αἱ δὲ ἀναβοήσασαι ἐθρύπτοντο. E. 1, 1, 19. οἱ δὲ ἀναβοήσαντες ἐκέλευον ἄρχειν. Vbi est fauentium. 7, 4, 25. ἀναβοήσας τις εἶπε· τί δεῖ ἡμᾶς μάχεσθαι; K. 6, 10. δηλοῦντω τῷ κυνηγέτῃ ὅτι ἑάλωκεν ἀναβοήσας. §. 19. Saepe omittitur verbum dicendi, Π. 7, 1, 15. ἰσχυρῶς ἀναβοήσας (all. βοήσας), ἄνδρες φίλοι ἕπεσθε. K. 6, 18. ἀναβοᾶν κοινὸν, αὐτῷ παῖς. §. 19. ἀναβοᾶν· εὖγε. Sic c. inf. E. 4, 2, 14. λέγεταί τις ἀναβοῆσαι παρεῖναι τοὺς πρώτους. 5, 1, 15. οἱ δὲ πάντες ἀνεβόησαν παραγγέλλειν; *conclamando* f. *acclamando in concione iusserunt*.

ἀναβολή, ¶ 1) *agger, terra egesta*. Phauorinus in v. ἄνδηρα· αἱ τῶν τάφρων ἀναβολαί, ἤγουν τὸ ἀναβαλλόμενον χῶμα. A. 5, 2, 5. σκόλοπες ἐπὶ τῆς ἀναβολῆς. ¶ 2) *dilatio*. v. ἀναβάλλεσθαι. E. 1, 1, 6. δύο ἡμέρας ἐπισχεῖν· Καλλικρατίδας δὲ ἀχθεσθεὶς τῇ ἀναβολῇ.

ἀναγγέλλειν, ¶ 1) *renunciare suis*. De legatis, A. 1, 3, 21. ἀναγγέλλουσι (MS. Eton. ἀγγέλλουσι) τοῖς στρατιώταις. Paulo ante dicitur ἀπαγγέλλουσι, quod est vsitatius. Ita fere accipiendum esset in loco, quem sic laudat Phauorinus: ἀναγγέλλω· τὸ ἀναφέρω ἀπὸ ἐλάττονος εἰς μεῖζον πρόσωπον, οἷον ἀναγγέλλει ὁ δοῦλος τῷ δεσπότῃ. ὡς καὶ Ξενοφῶν· Ἀριαῖος δὲ ἐλθὼν Κύρῳ περὶ πάντων ἀναγγέλλει. Sed non reperimus hunc locum. ¶ 2) *narrare, indicare*. Αγ. 5, 6. Ἀγησίλαον δέ τι πράξαντα τοιοῦτον οὔτε ἰδὼν πώποτε οὐδεὶς ἀνήγγειλε.

ἀνάγειν, ¶ 1) *recedere iubere exercitum, reducere suos ex acie*. Π. 1, 4, 24. ἀνήγαγεν ὁ Ἀστυάγης. ¶ 2) *abducere suos ex acie, cum exercitu abire*. Suid: ἀναγαγών, ἀντὶ τοῦ ἀπαγαγών. Ξενοφῶν. Π. 7, 1, 21. ἤδη σκοταῖος ἀναγαγὼν ἐστρατοπεδεύσατο. Sic fere A. 3, 4, 17. ἀνήγαγον πελταστὰς πρὸς τὸ ὄρος, *miserunt vt occuparent montem*. ¶ 3) *adducere*. v. ἀπάγειν nr. 7. ¶ 4) *deducere in loca a mari remotiora* f. *mediterranea*. A. 7, 6, 17. ἐξ ὧν ὑμᾶς ἐγὼ ἀνήγαγον πρὸς Σεύθην ex agro Byzantino. E. 4, 5, 10. περὶ τὸ Λέχαιον, καὶ τοὺς πρέσβεις ἐς τὸ ἄστυ οὐκ ἀνῆγεν, *ire non permisit*.

A

A. 2, 3, 12. ἵνα (Κῦρος) ὑμᾶς ἐνθάδε ἀναγάγοι in expeditionem. 2, 6, 1. στρατηγοὶ ἀνήχθησαν ὡς βασιλέα. Π. 8, 8, 2. στρατηγοὶ ἀναχθέντες πρὸς βασιλέα. E. 1, 4, 2. φάσκων ἀνάξειν αὐτοὺς παρὰ βασιλέα. Cf. 1, 3, 7. ¶ 5) *ducere ad supplicium*. E. 2, 4, 5. ἐκέλευσεν ἀναγαγόντα παραδοῦναι αὐτοὺς τοῖς ἕνδεκα. Morus: „an ἀπαγαγόντα?" Similiter 3, 3, 11. ὡς δὲ ἀνήχθη captiuus ad iudicium καὶ ἠλέγχετο. Poteſt tamen ἀνήχθη poſitum eſſe, quia ex oppido ignobiliori Aulone ducebatur Lacedaemonem nobilem vrbem. ¶ 6) *recedere*. Π. 3, 3, 30. ὁ Κῦρος παρηγγύησεν ἐπὶ πόδα ἀνάγειν, *pedem referre*.

ἀναγελᾷν, *ridere, in riſum erumpere*. Σ. 4, 45. ἀνεγέλασαν. Π. 5, 1, 5. ἀναγελάσας εἶπε. c. ἐπί, Π. 6, 1, 19. ἀναγελάσας ἐπὶ τῷ — φάσκοντι πέμπει.

ἀνάγεσθαι, ¶ 1) *ſoluere, prouehi in mare*. Euſtath. ad Odyſſ. α, p. 1408, 31. τὸ ἀπᾶραι τοῦ λιμένος, ἀνελθεῖν καὶ ἀναβῆναι καὶ ἀναπλεῦσαι καὶ ἀναχθῆναι λέγεται. Cf. Hort. Adonidis p. 18. b. De nauibus, E. 1, 1, 7. ὅτι νῆες ἐξ Ἀβύδου ἀνηγμέναι εἶεν ἐς Κύζικον. 3, 4, 1. ἀναγόμενον πλοῖον ἐς τὴν Ἑλλάδα. O. 8, 12. ἰδὼν πολλῶν σκευῶν ὁρμίζει. αἱ ναῦς καὶ ἀνάγεται. De hominibus, A. 5, 7, 11. οὔπω ἀνηγμένοι. 6, 1, 22. ἐὰν πλοῦς ᾖ, ἀναξόμενοι. 6, 2, 1. ἀναγόμενοι ἔπλεον. E. 1, 6, 28. ἀνηγμένοις ἐκ τῶν Ἀργινουσῶν. 5, 1, 3. ἀναγομένου, πρ. αὐτοῦ, *quum ſolueret*. 6, 2, 16. 17. 18. c. ἐπί, *contra*, et acc. E. 1, 1, 2. ἀνηγάγοντο ἐπ' αὐτόν. §. 11. ἀνηγάγετο ἐπὶ τὴν Κύζικον. 1, 2, 8. ἐπ' αὐτὰς (ναῦς) ἀναχθέντες ἔλαβον. 1, 5, 9. ἀνήχθη ἐπὶ τὸν λιμένα. etc. Sed E. 1, 1, 8. ἀνάγεσθαι μέλλων ὡς ἐπὶ ναυμαχίαν, *nauale proelium commiſſurus*. c. ἐπί et gen. pro εἰς, E. 1, 4, 4. ἀνήχθη ἐπὶ Σάμου. Pro quo 1, 6, 18. eſt ἐς Σάμον. 6, 2, 19. ἀνήγετο ἐπὶ τῆς Κεφαλληνίας. Poterat hic quoque eſſe accuſatiuus. Nam Cephalleniam poſtea ſubegit. ¶ 2) Suid: ἀνάξοιτο· ἀνασχήσοιτο. Ξενοφῶν. Videtur reſpexiſſe ad E. 2, 1, 14. vbi Lyſander in ipſo portu inſtructis ſuis προεῖπεν ὡς μηδεὶς κινήσοιτο ἐκ τῆς τάξεως, μηδὲ ἀνάξοιτο. Vertunt *in altum proueheretur*. Fortaſſis verti poſſit *promineret, emicaret*.

caret. ¶3) conuertere se dicendi cauſa. Π. 6, 3, 5. εἰς τοὺς παρόντας ὡς λέξων τι ἀνήγετο.

ἀναγιγνώσκειν, ¶1) agnoſcere. A. 5, 8, 3. ἐνταῦθα δὴ ἀναγιγνώσκει αὐτὸν καὶ ἤρετο. ¶2) legere, recitare. Απ. 4, 2, 20. γράφειν καὶ ἀναγιγνώσκειν. Cf. Σ. 7, 3. O. 15, 7. τὰ γεγραμμένα ἀναγιγνώσκειν. Cf. E. 5, 1, 27. 7, 1, 25. γραφέντων δὲ τούτων καὶ ἀναγνωσθέντων τοῖς πρέσβεσι. §. 27. ἀνέγνω τὰ γεγραμμένα. Π. 4, 5, 12. ἀναγνῶναι σοι ἃ ἐπιστέλλω. A. 1, 6, 4. ἀναγνοὺς τὴν ἐπιστολήν. 3, 1, 5. Ιπρ. 9, 1. ταῦτα ἀναγιγνώσκειν.

ἀναγκάζειν, ¶1) cogere. Abſolute poſitum opponitur formulae εὖ ποιεῖν et ſimilibus. Π. 2, 4, 8. p. 130. εὖ ποιοῦντα παρορμᾶν μᾶλλον ἢ — ἀναγκάζοντα. A. 6, 2, 4. μὴ ἀναγκάζειν πόλιν ὅ τι μὴ αὐτοὶ ἐθέλοντες διδοῖεν. Ιερ. 9, 2. ἐπαινεῖν καὶ τιμᾶν — τὸν δὲ ἐνδεῶς τι ποιοῦντα λοιδορεῖν τε καὶ ἀναγκάζειν καὶ ζημιοῦν καὶ κολάζειν. Scilicet a) dicitur de iis, qui cogunt minis, poenis, imperio, legibus, v. c. Π. 1, 4, 13. ἐργάζεσθαι ἀναγκάσω ſeruum. 6, 2, 5. πάντας σὺν Κροίσῳ ἠναγκάσθαι ἕπεσθαι. §. 11. p. 373. τοὺς ἀποδεδοκιμασμένους πέλεκυν ἔχοντας ἀναγκάζειν στρατεύεσθαι. 7, 4, 7. τοὺς ἀόπλους ἠνάγκαζε σφενδονᾶν μελετᾶν. 8, 6, 5. ἀναγκάζειν τούτους ἐπὶ θύρας ἰέναι. A. 7, 2, 3. E. 5, 1, 13. 5, 3, 22. 6, 2, 8. ὀξέως τὰς ναῦς ἐπληροῦτο, καὶ τοὺς τριηράρχους ἠνάγκασε, edixit vt ſe adiuuarent. Λ. 10, 4. Lycurgus ἠνάγκασε δημοσίᾳ πάντας ἀσκεῖν, legibus neceſſitatem impoſuit. Σ. 3, 5. ὁ πατὴρ ἠνάγκασέ με μαθεῖν, iuſſit me vel inuitum. Ιπρ. 1, 10. explicatur quodammodo verbis εἰς δικαστήριον εἰσάγειν. §. 11. ἀναγκασθήσονται ἐπιτροφεῖν ὑπ' ἄλλου magiſtratu vel iudice. b) Tribuitur inanimatis, Π. 1, 6, 10. ἔστ' ἂν ἡ χρεία σε ἀναγκάσῃ, πρ. πορίζεσθαι τὰ ἐπιτήδεια. 5, 1, 5. ἱκανὸν κάλλος ἀναγκάζειν τὸν μὴ βουλόμενον πράττειν — πάντας ἂν ἠνάγκαζεν. Ιερ. 5, 4. ἡ τυραννὶς ἀναγκάζει — ἐγκαλεῖν. Απ. 4, 2, 39. ἀναγκάζει με καὶ ταῦτα ὁμολογεῖν ἡ ἐμὴ φαυλότης. O. 4, 2. Sic c) ἀναγκάζεσθαι dicuntur, qui abripiuntur cupiditatibus, Π. 6, 1, 18. ληφθεὶς ἔρωτι ἠναγκάσθη προσενεγκεῖν. Απ. 4, 5, 4. οἱ ἀκρατεῖς δοκοῦσι ταῦτα ἀναγκάζεσθαι.

§.

§. 5. δεσπότας (i. e. cupiditates) τὰ κάκιστα ἀναγκάζοντας. d) Item ii, qui ratiocinando et concludendo mouentur, vt aliquid faciant, Π. 1, 1, 3. ἐπειδὴ δὲ ἐνενοήσαμεν — ἐκ τούτου ἠναγκαζόμεθα μετανοεῖν. e) Refertur ad obiectum ἄψυχον, quanquam Thomas Mag: ἀναγκάζειν, inquit, ἐπὶ ἐμψύχου μόνον. Cf. Ammon. Απ. 2, 1, 30. ἀναγκάζειν τὰ ἀφροδίσια, *vti re venerea non stimulante natura*. c. inf. O. 5, 17. ὅπου δ' ἂν ἀναγκασθῇ ἡ γῆ χερσεύειν. Leuncl. *vbi necessitate quadam inculta manet.* ¶ 2) *non vi, sed persuadendo cogere.* Fere vt Latinum *cogere.* v. Fischer. ind. Theophrast. in v. ἐπαναγκάζειν. Απ. 1, 2, 44. ὅταν μὴ πείσας, ἀλλὰ βιασάμενος ἀναγκάσῃ ποιεῖν — ὅσα μὴ πείσας ἀναγκάζει ποιεῖν. Sic §. 45. ¶ 3) Dicitur de varia necessitate, quam praesens rerum conditio efficit, v. c. Απ. 4, 2, 28. tyranni δι' ἔνδειαν ἀναγκάζονται ἀδικεῖν, *eo rediguntur vt.* Cf. de iisdem Ἱερ. 4, 10. 11. 5, 4. 5. 14. Π. 1, 4, 20. ἀναγκασθήσονται ἡμῖν προσέχειν τὸν νοῦν. 4, 5, 12. p. 247. νῦν δὲ ἀναγκάζεις σου ἐπιλαθέσθαι, *factis et moribus tuis efficis vt non possim non tui obliuisci.* A. 5, 6, 14. ἠναγκάσθη ὁ Ξενοφῶν ἀναστῆναι. E. 1, 4, 6. ὑπ' ἀμηχανίας δουλεύων, ἠναγκάσθη θεραπεύειν τοὺς ἐχθίστους. 1, 7, 8. ἐπεθορύβησε ὁ ὄχλος, καὶ ἠναγκάσθησαν ἀφιέναι τὰς κλήσεις. 4, 1, 15. βασιλεῖ πολεμοῦντες πάντα ἠναγκάσμεθα τὰ ἐκείνου πολέμια νομίζειν. 4, 7, 6. 4, 8, 15. ἐφοβοῦντο μὴ ἀναγκασθείησαν pacis legibus ἀφεῖναι. 5, 1, 30. εἰς τὰς σπονδὰς εἰσελθεῖν ἠναγκάσθησαν metu belli. 5, 3, 26. ἠνάγκασε πέμψαι, *eo redegit vt mitterent.* 6, 4, 23. εἰ ἀναγκάζοιντο ἐκγενέσθαι τοῦ ζῇν, *si in mortis periculo essent.* Απ. 4, 4, 24. Αθ. 1, 18. ἠνάγκασται ob democratiam τὸν δῆμον κολακεύειν ἕκαστος τῶν συμμάχων. Πο. 4, 36. etc.

ἀναγκαῖος, ¶ 1) *necessarius.* Omnino v. Aristot. rhetor. ad Alex. c. 2. med. et metaphys. 4, 5. Π. 6, 2, 11. p. 372. τὰ ἀναγκαιότατα ὄργανα. A. 4, 1, 9. τῶν ὑποζυγίων τὰ ἀναγκαῖα. Ἱερ. 4, 9. δαπάναι ἀναγκαιόταται. O. 11, 17. ταῖς ἐν πολέμῳ ἀναγκαίαις ἐπιταγαῖς. ¶ 2) Saepe de eo, quod

quod fit vel fieri debet naturae legibus, atque adeo *ineuitabile* est. vt A. 3, 1, 30. θάνατον πᾶσι κοινὸν καὶ ἀναγκαῖον. Λ. 5, 4. τὰς οὐκ ἀναγκαίας πόσεις, *quas natura et sitis non desiderat, ideoque perniciosas*. Cf. passim infra. ¶ 3) ἀναγκαῖόν ἐστι c. inf. v. c. Π. 1, 4, 25. ἀναγκαῖον εἶναι ἀποπέμπειν. A. 3, 5, 11. E. 4, 2, 2. ὅτι ἀναγκαῖον εἴη (np. iubentibus Ephoris) βοηθεῖν. Απ. 4, 8, 8. εἰ βιώσομαι, ἴσως ἀναγκαῖον ἔσται (naturae lege) τὰ τοῦ γήρως ἐπιτελεῖσθαι. Pro quo Απολ. 6. dicitur ἀνάγκη ἔσται, quae est frequens formula, et saepe pro illa reperitur in libris. v. ἀνάγκη nr. 2. c. Alia lectionis varietas est A. 4, 6, 11. οὐκ αἰσχρὸν εἶναι, ἀλλὰ ἀναγκαῖον e legibus Spartanorum, κλέπτειν. All. καλὸν κλ. fortassis propter oppositum αἰσχρόν. Interdum omittitur ἐστὶ, vt Π. 6, 4, 5. p. 392. ἀναγκαῖον βουλεύεσθαι. et saepius. ¶ 4) Forma εἰ μή τι (πρᾶγμα) ἀναγκαῖον et similes. Π. 6, 3, 2. κατὰ τάξιν ἰέναι, εἰ μή τι ἀναγκαῖον ἀποκωλύει. A. 1, 5, 9. οὐ μὴ διατρίβων in itinere, εἰ μὴ ἐπισιτισμοῦ ἢ τινος ἄλλου ἀναγκαίου ἕνεκα. Απ. 4, 2, 40. οὐκ ἀπελείπετο αὐτοῦ, εἰ μή τι ἀναγκαῖον εἴη. O. 11, 15. ἢν μηδὲν ἀναγκαῖον ᾖ κατὰ πόλιν, προάγει εἰς ἀγρὸν, *si nil negotii vrbani obstat*. ¶ 5) τὸ ἀναγκαῖον, *carcer*. Harpocrat: ἀναγκαῖον ἀντὶ τοῦ δεσμωτήριον — Ξενοφῶν Ἑλληνικαῖς. Καλλισθένης δὲ ἀνώγαιον εἶπεν, ὃ δεῖ μᾶλλον λέγεσθαι. Eadem repetiit Suidas, nisi quod habet ἀνώγεων, et pro Xenophonte Isaeum nominat. Cf. Hesych. cuius interpretes malunt legere ἀνακαῖον, quod iisdem testibus itidem carcerem significat, et quod Etymol. M. dicit esse Boeotorum vocabulum. Sed Morus in indice, egregie in locis E. 5, 4, 8. et 14. defendit lectionem ἀναγκαῖον. ¶ 6) οἱ ἀναγκαῖοι, *necessarii, cognati, quos natura inter se coniunxit*. A. 2, 4, 1. οἱ ἀδελφοὶ καὶ οἱ ἄλλοι ἀναγκαῖοι. E. 1, 7, 10. in. Περικλέους ἀναγκαίου μοι ὄντος καὶ ἐπιτηδείου. 2, 4, 30. τοὺς φίλους καὶ ἀναγκαίους. Απ. 2, 1, 14. φίλους πρὸς τοῖς ἀναγκαίοις καλουμένοις ἄλλους κτῶνται. ¶ 7) τὰ ἀναγκαῖα, np. πράγματα, a) *negotia in re domestica omninoque in vita quo-*

quotidiana necessario obeunda, O. 2, 14. ὑποφέρω τὰ ἐμοὶ ἀναγκαῖα πράγματα. E. 6, 2, 18. ἐν τοῖς πλοῖς — διὰ τὸ τἀναγκαῖα μόνον πράσσειν, ἔφθανεν, np. edere, bibere, exerceri etc. Similis locus eſt Π. 7, 5, 15. δίκην δεδωκότες ἀπὸ πάντων τῶν ἀναγκαίων. §. 18. eſt ἄσιτος καὶ ἄποτος διημέρευον. b) *vitae neceſſitates* in victu et cultu. Aπ. 3, 6, 13. ὑπὲρ τῶν ἀναγκαίων συμβουλεύων. Antea eſt σῖτος. 3. 12, 2. ἐνδεεῖς τῶν ἀναγκαίων. O. 3, 6. εἰς τἀναγκαῖα δαπανᾶν. 20, 1. οὐδὲ τὰ ἀναγκαῖα δύνανται πορίζεσθαι. Eπ. 2, 5. οὐδὲν πλείω τῶν ἀναγκαίων — ἃ τοῖς μὲν ἀναγκαῖά τε καὶ πλούσια νομίζεται. Sic Aπ. 4, 5, 9. τοῖς ἀναγκαιοτάτοις ἥδεσθαι, *voluptatibus maxime naturalibus.* Simile quid eſt in ſingulari, E. 4, 8, 10. μισθὸν διδοὺς, καὶ ἄλλο, εἴ τι ἀναγκαῖον ἦν, δαπανᾶν. c) *quae neceſſitas naturae poſtulat*, v. c. vrinam mittere etc. Eſt enim euphemiſmus. Π. 1, 6, 19. p. 78. in caſtris ἔωθεν ἐπὶ τὰ ἀναγκαῖα ἀποχωρεῖν. 8, 8, 6. μεταξὺ πορευομένους μήτε ἐσθίειν, μήτε πίνειν, μήτε τῶν διὰ ταῦτα ἀναγκαίων μηδὲν ποιοῦντας — ἀπέχεσθαι τῶν ἀναγκαίων. Λ. 12, 4. ἐπὶ τὰ ἀναγκαῖα ἀπιόντας. d) E. 1, 7, 10. extr. τὰ ἐκ θεοῦ ἀναγκαῖα, *diuina neceſſitas, ineluctabile impedimentum.* Eſt periphraſis tempeſtatis. e) Aπ. 1, 1, 6. τὰ ἀναγκαῖα, *quorum euentus eſt neceſſarius atque adeo certus.* Oppon. ἄδηλα ὅπως ἂν ἀποβήσοιτο.

ἀναγκαστέον φυλάσσειν, Ιερ. 8, 9. *cogendi quidam ſunt vt cuſtodiant.*

ἀνάγκη, ¶ 1) *neceſſitas.* Π. 2, 3, 5. p. 120. οὐκ ἔστι διδάσκαλος κρείττων τούτων (np. vt frigus, ſitim etc. ferre diſcamus) τῆς ἀνάγκης. Multos ſimiles aliorum ſcriptorum locos attulit Zeunius. 5, 1, 6. δεδεμένους ἰσχυροτέρᾳ τινὶ ἀνάγκῃ ἢ εἰ σιδήρῳ, np. amore. E. 2, 3, 13. ἀριθμὸς οὗτος ἔχει τινὰ ἀνάγκην καλοὺς κἀγαθοὺς εἶναι, *neceſſario in hoc numero omnes oportet.* Σ. 8, 13. φιλεῖν τῶν τὸ ἦθος ἀγαμένων ἀνάγκη ἰδίᾳ καὶ ἐθελουσία καλεῖται. v. ἴδιος. ¶ 2) ἀνάγκη ἐστὶ, *neceſſe eſt.* a) Π. 8, 1, 13. ὁπότε ἀνάγκη εἴη, οἴκοι ἐθήρα. O. 21, 4. πείθεσθαι μὴ ἐθέλοντας, ὅσον ἂν μὴ ἀνάγκη ᾖ. Sed §. 5. ἀγαλλομένους πονεῖν ὅταν δέῃ. b) c. inf. Π. 1,

6.

6, 6. καὶ γὰρ ἀνάγκη ἦν (ex tua disputatione) πείθεσθαι. 7, 5, 9. ὡς ἀνάγκην εἶναι φυγεῖν. 8, 1, 4. ὅτι τελεῖν ἀνάγκη ἔσοιτο. §. 13. ἐπὶ θήραν ἐξῆγε, ὁπότε μὴ μένειν ἀνάγκη τις εἴη, *quoties non graue aliquid negotium cogebat.* Cf. ἀναγκαῖος nr. 4. Ιερ. 2, 8. Sic interdum c. γίγνεσθαι, Π. 1, 6, 19. p. 81. ἢν ποτε ἀνάγκη γένηται μάχην συνάπτειν. Απ. 4, 8, 2. ἀνάγκη ἐγένετο αὐτῷ (ob leges) βιῶναι. Saepe omittitur verbum. v. infra passim. c) Exponitur per ἀναγκαῖον ἐστι, et cum eo permutatur. v. ἀναγκαῖος nr. 3. Απ. 1, 6, 5. τοῖς λαμβάνουσι ἀναγκαῖον ἐστι ἀπεργάζεσθαι, ἐμοὶ δὲ μὴ λαμβάνοντι οὐκ ἀνάγκη διαλέγεσθαι. it. in var. lect. A. 6, 4, 9. ἀνάγκη πορεύεσθαι. MS. Eton. ἀναγκαῖον. Contra §. 13. ἀναγκαῖον ἦν ἐξιέναι. Idem MS ἀνάγκη. d) Additur datiuus pers. v. paulo ante. Π. 1, 6, 19 extr. ἀνάγκη αὐτοῖς ἐπιμελεῖσθαι. 2, 1, 6. ἀπελαθέντες ὑπὸ τοῦ τὰ ἐπιτήδεια ἀνάγκην ὑμῖν εἶναι πορίζεσθαι. 3, 2, 2. E. 1, 6, 7. ἐμοὶ μὲν ἀνάγκη τοῖς οἴκοι ἄρχουσι πείθεσθαι. 3, 4, 11. Αγ. 1, 14. ἐς ἃς ἀνάγκη ἦν ἀφικνεῖσθαι στρατευομένῳ. E. 5, 2, 12. p. 299. ἀνάγκη ἡμῖν μετ' ἐκείνων γίγνεσθαι. Margg. ἡμᾶς. Saltem e) additur nonnunquam acc. c. inf. vt Π. 1, 4, 12. ἡμᾶς ἀνάγκη δεῖσθαι. 1, 5, 7. p. 55. 1, 6, 19. p. 76. ταῦτα διδάσκοντα ἀνάγκη καὶ γυμνάζειν. p. 78. bis. 8, 3, 17. A. 5, 4, 10. πολέμιοί εἰσιν, οἷσπερ καὶ ἡμᾶς ἀνάγκη, np. πολεμίους εἶναι. E. 2, 3, 17. p. 90. Απολ. 24. τοὺς πειθομένους τούτοις ἀνάγκη ἐστι ἑαυτοῖς συνειδέναι. Ιπ. 1, 5. ἀνάγκη ταῦτα αἵματος πληροῦσθαι, *non potest quin haec repleantur.* f. Seruit conclusionibus, Π. 1, 6, 6. v. supra. Απ. 4, 8, 8. πῶς οὐκ ἀνάγκη χεῖρον ζῆν. Απολ. 7. Σ. 8, 14. ἀπολείποντος τούτου ἀνάγκη καὶ ἀπομαραίνεσθαι. §. 15. §. 18. πῶς οὐκ ἀνάγκη τούτους ἡδέως προσορᾶν. Ιπ. 2, 3. τούτων γὰρ γιγνομένων ἀνάγκη φιλεῖσθαι. g) Seruit affirmationi vehementiori in responsione, Π. 1, 6, 14. ἦ καὶ σχολὴ ἔσται; — οὐ μὰ Δί', ἔφη, οὐ μόνον γε, ἀλλὰ καὶ ἀνάγκη. 2, 1, 2. p. 86. ἀγωνιστέον ἄρα ἡμῖν; ἀνάγκη γὰρ, ἔφη. p. 88. ἀκροβολίζεσθαι ἀνάγκη ἐστί. ἀνάγκη γὰρ οὖν, ἔφη. 5, 5, 5. p. 327. ἀλλ' ἀνάγκη. ἔφη. A. 1, 6, 8. ἦ γὰρ ἀνάγκη, ἔφη. O. 18, 6. ἀνάγκη γὰρ, ἔφην

ἔφην ἐγώ. Sic in caussa reddenda, A. 4, 1, 6. ἐπιτήδεια ἐλάμβανον. ἀνάγκη γὰρ ἦν. ¶ 3) *vis et ordo naturae*, vt lat. *necessitas*. Απ. 1, 1, 11. τίσιν ἀνάγκαις ἕκαστα γίγνεται, *quibus naturae legibus*. Cf. §. 15. Singularis autem dicitur de naturae instinctu. K. 5, 6. lepus συνδυάζεται ἀεὶ — ὥστε ἐξ ἀνάγκης μετ' ἀλλήλων πλανώμενοι ταῦτα ποιοῦσιν, *natura eos ad coitum impellente*. 7, 1. de canibus earumque tempore catuliendi: τεσσαρεσκαίδεκα ἡμέραι, ἐν αἷς ἡ ἀνάγκη αὕτη ἔχει. ¶ 4) ἀνάγκη, ἀνάγκην ἐπιτιθέναι s. προστιθέναι dicitur de variis cogendi necessitatisque modis, v. c. legibus, Λ. 4, 6. ἀνάγκη δ' αὐτοῖς εὐεξίας ἐπιμελεῖσθαι, *leges et instituta eos cogunt, iubent*. 10, 7. Lycurgus ἐπέθηκε τὴν ἀνυπόστατον ἀνάγκην ἀσκεῖν. E. 5, 4, 13. τηλικούτοις οὐκέτι ἀνάγκη στρατεύεσθαι. In sqq. est νόμος. it. bello, Π. 2, 4, 8. στρατεύεσθαι καὶ ἀνάγκην αὐτῷ προσθεῖναι. 5, 3, 4. it. poenis et incommodis, Ιερ. 9, 4. ἀνάγκην προστιθέναι τοῖς ἐνδεῶς τι ποιοῦσι. §. 3. erat τὸ ἀνάγκης δεόμενον ἄλλοις προστακτέον κολάζειν. Π. 8, 1, 7. εἰς διδασκαλίας τρόπος ἦν — ὁ δὲ μέγιστος τρόπος τῆς ἀνάγκης ἦν ἀφαιρεῖσθαι τοῦτον ἃ ἔχοι. Nostri dicunt *Zwangsmittel*. ¶ 5) ἀνάγκη et ἀνάγκαι, *angustiae, difficultates*. Π. 3, 1, 4. γιγνώσκων τὴν ἀνάγκην καταβαίνει. A. 4, 5, 12. διὰ ταύτας τὰς ἀνάγκας ὑπελίποντο. 7, 6, 19. ἐν τοιαύτῃ ἀνάγκῃ ὄντων ἡμῶν. E. 5, 4, 61. ἰδόντες τὴν ἀνάγκην. 6, 4, 23. ἐπεὶ ἐν ἀνάγκῃ ἐγένεσθε. In sqq. dicitur ἀναγκάζεσθαι ἐκγενέσθαι τοῦ ζῆν. 7, 4, 9. ἐπεὶ ἔγνωσαν τὴν ἀνάγκην. Απ. 3, 12, 2. εἰς τὰς ἀνάγκας τὰς ἀλγεινοτάτας ἐμπεσόντες. Sic A. 2, 5, 3. p. 113. ἀπόρων ἐστὶ καὶ ἀμηχάνων καὶ ἀνάγκῃ ἐχομένων, *eorum qui haerent maximis impediti difficultatibus, quorum res sunt desperatae*. 2, 6, 7. ἢ ὑπὸ τοῦ δεῖσθαι, ἢ ἄλλῃ τινὶ ἀνάγκῃ κατεχόμενοι. K. 10, 14. ὅταν ἐν τῇ ἀνάγκῃ ταύτῃ ἔχηται, *in hoc vitae periculo*. ¶ 6) Datiuus caussae, ἀνάγκῃ, variis nominibus opponitur. Π. 1, 6, 18. ἀνάγκῃ πείθεσθαι — ἑκόντα. 3, 1, 16. ὑπηρέται ἀνάγκῃ ὑπηρετοῦντες — ἀνάγκῃ διαπονούμενοι. Oppon. εὐνοίᾳ καὶ φιλίᾳ. 4, 2, 6. οὐκ ἀνάγκῃ, ἀλλ' ἐθελούσιοι ἐξιόντες. A.

5,

5, 5, 9. οὐχ ὕβρει, ἀλλ' ἀνάγκῃ λαμβάνομεν τὰ ἐπιτήδεια. 7, 7, 17. οὐ φιλίᾳ τῇ σῇ ἄρχονται, ἀλλ' ἀνάγκῃ. Etiam fine oppofito, E. 6, 4, 16. licet die festo ἐλυποῦντο, ὥσπερ οἶμαι, ἀνάγκῃ, *pietate eos ftimulante in fuorum clade*. Αϑ. 3, 7. ἀνάγκῃ τοίνυν — ὀλίγοι ἔσονται, *neceffario*. Sed A. 3, 4, 20. ἐπεὶ δὲ κατέλαβεν αὐτοὺς Τισσαφέρνης, ἐδίδαξε τοὺς Ἕλληνας τῇ ἀνάγκῃ κατασκηνῆσαι — καὶ μὴ πορεύεσθαι. All. habent ἡ ἀνάγκη, quod non eft fpernendum. ¶ 7) Caufa vel modus declaratur etiam additis variis praepofitionibus aliisque modis, v. c. Απ. 2, 1, 17. οἱ ἐξ ἀνάγκης κακοπαθοῦντες. §. 18. ὁ ἐξ ἀνάγκης ταῦτα πάσχων, *coactus*, non ἑκών. Cf. nr. 3. Π. 4, 3, 3. p. 228. νῦν μὲν ταῦτα ἔχει οὕτω κατ' ἀνάγκην. Contra Π. 3, 1, 12. τούτοις καὶ ἄνευ ἀνάγκης ἐθέλουσι πείθεσθαι. E. 5, 2, 9. μὴ ὑπ' ἀνάγκης, ἀλλὰ παρ' ἑκόντων διαπράξασθαι, *vi*. Ἱερ. 1, 37. οὐδεμιᾶς ἀνάγκης οὔσης ὑπηρετεῖ.

ἀναγορεύειν, *cognominare*. K. 1, 14. φιλοπάτωρ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἀναγορευθῆναι, *cognomen habere*.

ἀναγράφειν, ¶ 1) *infcribere* f. *referre in tabulas publicas* ob merita in rempublicam. v. Doruill. ad Charit. p. 193. Πο. 3, 11. εἰ μέλλοιεν ἀναγραφήσεσθαι εὐεργέται. Cf. ἀναγραφή. ¶ 2) *literis mandare*. Επ. 1, 6. τὰ πραχθέντα [Σωκράτει] ἀνέγραψα ἄλλοθι. Paulo ante eft γράφειν.

ἀναγραφή, *infcriptio in tabulas publicas bene in remp. meritorum*. v. ἀναγράφειν nr. 1. Πο. 3, 11. πόλεις τῆς ἀναγραφῆς ὀρεγομένας.

ἀναγρία, *tempus venationi non opportunum*. K. 5, 34. ὅταν ἀναγρία ἐμπίπτῃ.

ἀναγρύζειν, *hifcere*. O. 2, 11. οὐδ' ἀναγρύζειν μοι ἐξουσίαν ἐποίησας, *ne γρὺ quidem mutiendi*.

ἀναγωγή, *fubuectio in mare*. Suid: ἀναγωγή· ὁ τῶν νηῶν ἔκπλους. E. 1, 6, 20.

ἀνάγωγος, *petulans, indomitus, contumax, inducibilis*. Ita Gloff. vett. Cf. Poll. 1, 197. Hefych. et Suid. Απ. 3, 3, 4. ἀνάγωγοι ἵπποι. 4, 1, 3. ἀνάγωγοι κύνες. Vertere h. l. poffis cum Erneftio *nondum inftitutae*. Opponuntur enim καλῶς ἀχθεῖσαι.

ἀνα-

ἀναγώνιστος, *qui nullum subit certamen publicum.* Suidas: ἀναγώνιστος· ὁ μὴ ἀγωνισάμενος. Ξενοφῶν. Π. 1, 5, 7. p. 53. εἴ τις ἀθλητὴς πολλὰ πονήσας — ἀναγώνιστος διατελέσειεν. Suidam non satis recte explicasse iam Kusterus obseruauit, qui scribi potius a Suida debuisse dicit τὸν μὴ ἀγωνιζόμενον. Agitur enim de athleta, qui iam ante certauit.

ἀναδεικνύναι, *declarare.* Π. 8, 7, 3. p. 549. τὰ ὑμέτερα ἔργα δυνατοὺς ὑμᾶς ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις ἀναδείξει, *efficient vt existimemini.*

ἀναδείκνυσθαι, *oratione demonstrare.* E. 3, 5, 9. καὶ τοῦτο ἀνεδείκνυτο, ὅτι παρακινδυνεύσοιεν.

ἀναδεῖσθαι, *naues captas religare ad naues suas.* Est verbum hoc in genere proprium. v. Duker. ad Thucyd. 1, 50. E. 1, 6, 15. victores ἀναδησάμενοι (τὰς ναῦς) ἀπῆγον εἰς τὸ στρατόπεδον. 5, 1, 9. φορτηγικὰ πλοῖα hostium ἀναδούμενος ἔξω — τριήρεις λαμβάνει, καὶ ἀναδησάμενος ᾤχετο ἄγων. §. 18. πλοῖα ἀναδουμένους ἔξω ἄγειν, np. e portu hostium.

ἀνάδελφος, *fratrem non habens.* Poll. 3, 25. τὸν δὲ οὐκ ἔχοντα ἀδελφὸν, ἀνάδελφον ὁ Ξενοφῶν εἶπεν, np. Απ. 2, 3, 4. vbi oppon συνάδελφοι. Sed legitur etiam ap. Euripidem. v. Iungermann. ad Poll. l. l.

ἀναδέχεσθαι, ¶ 1) *in se recipere, polliceri.* Π. 6, 1, 12. φρουρήσειν ὑμῖν ἀναδεχοίμεθα. §. 23. ἐγώ σοι ἀναδέχομαι ἥξειν. (6, 4, 3. est ὑποσχόμην.) ¶ 2) *spondere, affirmare.* Π. 1, 6, 15. τὸν ἐργάτην στρατηγὸν ἀναδέχομαι — ἀποδείξειν.

ἀνάδημα, auctore Hesychio est στέμμα, ᾧ τοὺς ἱερονίκας ἀναδεσμοῦσιν. Vnde omnino dicitur de *victoriae praemio* Σ. 5, 9. vbi in certamine de pulchritudine Socrates iocose vult τῷ νικήσαντι μὴ ταινίας, ἀλλὰ φιλήματα ἀναδήματα παρὰ τῶν κριτῶν γενέσθαι, i. e. *corollarum loco.*

ἀναδιδόναι, ¶ 1) *producere.* Απ. 4, 3, 5. dii dicuntur τροφὴν ἡμῖν ἐκ τῆς γῆς ἀναδιδόναι. Sic plane Palaephatus. v. index Fischeri. ¶ 2) *tradere, dare.* Σ. 2, 8. παρεστηκυίᾳ τῇ ὀρχηστρίδι ἀνεδίδου τοὺς τροχούς. Sic A. 7, 2, 8. pro Φαρναβάζῳ παραδοθήσεται in margg. et 2 MSS. est

est ἀναδοθήσεται. Cf. παραδιδόναι nr. 1.

ἀναδιπλοῦσθαι, *duplicari*. Π. 7, 5, 3. φάλαγξ βαθυτέρα — ἀναδιπλουμένη. §. 2. est διπλάσιον τὸ βάθος. Cf. βαθὺς nr. 3.

ἀναδύεσθαι, *recusare certamen, certamini se subducere*. Σ. 5, 2. Cf. Poll. 5, 112. ibique Hemsterhus.

ἀναζευγνύειν et

ἀναζευγνύναι, ¶ 1) *tentoria refigere, castra mouere*. Phauorin: ἀναζεύξας· ἀναστρατοπεδεύσας, ὑποστρέψας. A. 3, 4, 23. ἐπορεύοντο καὶ αὐτοὶ ἀναζεύξαντες. ¶ 2) *proficisci*. Hesych: ἀναζεύξας· ἀναστρέψας, ὑποστρέψας. ἐκ μεταφορᾶς ἁρμάτων. it. ἀνέζευγον· ὥδευον. Π. 8, 5, 1. συνεσκευάζετο τὴν εἰς Πέρσας πορείαν — οὕτω δὴ ἀνεζεύγνυε Babylone cum exercitu. §. 13. γήμας δὲ εὐθὺς ἔχων ἀνεζεύγνυε. ¶ 3) *vasa colligere, iter parare*. A. 4, 6, 1. ἀναζεύξαντες ἐπορεύοντο. E. 3, 1, 8. ἀναζεύξασα στόλον καὶ χρήματα λαβοῦσα ἐπορεύετο.

ἀναζωπυρεῖσθαι, ¶ 1) *excitari*. Suid: ἀναζωπυρῆσαι· ἀνανεῶσαι, ἀνεγεῖραι, ζωῶσαι. Cf. Wetsten. ad 2 Timoth. 1, 6. Ιπ. 10, 16. ἀνεζωπυρημένος ἵππος, np. signo ad cursum. §. 15. erat ὑπὸ τοῦ ὁρμᾷν σημανθῆναι ἐγείρεται. ¶ 2) *vires recipere, conualescere*. E. 5, 4, 46. ἐκ δὲ τούτου πάλιν τὰ τῶν Θηβαίων ἀνεζωπυρεῖτο.

ἀναθαῤῥεῖν, *animos recipere*. E. 4, 4, 15. ἀναθαῤῥῆσαι ἐδόκει ἡ πόλις. Eodem sensu dicitur ἀναθαρσεῖν.

ἀναθαῤῥύνειν, *animos erigere*. Π. 5, 4, 11. ἀναθαῤῥύνωμεν τοὺς ἄνδρας.

ἀναθαρσεῖν, i. q. ἀναθαῤῥεῖν. Schol. Thucyd. 5, 82. ἀναθαρσήσας· ἀναλαβόντες αὖθις ἐλπίδας ἀγαθάς. A. 6, 4, 9. οἱ πολέμιοι ἀνατεθαρσήκασι. Cod. Par. ἀνατεθαῤῥήκασι.

ἀνάθημα, *donarium*. Hesychius explicat κόσμημα, Etymol. M. ἄγαλμα, κόσμος, Suidas πᾶν τὸ ἀφιερωμένον θεῷ. Π. 7, 2, 7. p. 417. Croesus Delphicum oraculum consulturus mittit ἀναθήματα χρυσᾶ, πολλὰ δὲ ἀργυρᾶ. E. 7, 3, 7. p. 476. Sicyone ἱερὰ μετὰ χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν ἀναθημάτων, quae 7, 1, 34. nominantur ἱερὰ χρήματα. A. 5, 3, 6. Ξενοφῶν τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἀνάθημα ποιησάμενος ἀνατίθησι εἰς τὸν — θησαυρόν. Hutch. ad h. l. ostendit, ἀναθήματα non semper esse, vt qui-

quidem ſentit Salmaſius ad Solin. p. 767. illa donaria, quae ſuspendi poſſint, aut in conſpicuo loco poni; inprimis cum Phauorinus inter ἀναθήματα enumeret, quae minus ad ornatum, quam ad vſum pertineant.

ἀναθορεῖν, *exſilire, reſilire.* Λ. 2, 3. πηδῆσαι, ἀναθορεῖν, δραμεῖν. Zeun. explicat *retro currere,* δραμεῖν vero *currere prorſum.* In nonnullis ſcribitur ἀνθορεῖν, quae eſt forma poetica, ſed durior, vt videtur, quam vt ferri poſſit in Xenophonte.

ἀναθορυβεῖν, *admurmurare.* Thomas Mag: θόρυβος οὐ μόνον ἐπὶ ὄχλου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μεγίστου ἐπαίνου. ὡσαύτως καὶ θορυβῶ. Cf. ἐπιθορυβεῖν. c ὡς, A. 5, 1. 3. οἱ στρατιῶται ἀνεθορύβησαν, ὡς εὖ λέγοι. 6, 1, 20. ὡς εὖ εἰπόντος τοῦ Ἀγασίου ἀνεθορύβησαν.

Ἀναίδεια, *Impudentia.* Σ. 8. 35. v. αἰδὼς nr. 2.

ἀναιδὴς, ¶ 1) *inuerecundus, impudens.* Π. 8, 1, 10. oppon. ἀναιδεῖς et αἰδούμενοι. E. 2. 3, 22. Σάτυρος θρασύτατος τῶν ἕνδεκα καὶ ἀναιδέστατος. Aπ. 3, 1, 11. ἢν μὴ ἀναιδὴς ᾖ, αἰσχυνεῖται. ¶ 2) *impudicus.* v. ὁμιλία.

ἀναιδῶς θεᾶσθαι τὸν ἥλιον, Aπ. 4, 3. 14. *rectis et apertis oculis.* Paulo ante erat ἀκριβῶς.

ἀναίνεσθαι, *recuſare.* Heſych: ἀναίνομαι· ἀρνοῦμαι. Eſt verbum Homericum. Π. 2, 1, 16. ὡς μηδὲν ἀναίνοιντο ἔργον. Oppon. πάντα πράσσειν.

ἀναιρεῖν, ¶ 1) *tollere.* Π. 8, 8, 10. τοὺς παρατιθέντας καὶ ἀναιροῦντας, *auferentes menſam cum cibis.* 8, 5, 3. ὁ αὐτὸς χρόνος ἀρκεῖ — πάσαις σκηναῖς ἀνῃρῆσθαι, *vt reſigantur.* Cf. ἄρκυς. ¶ 2) *tollere caeſos ad ſepulturam.* v. ἀναιρεῖσθαι, quod eſt hoc in genere vſitatius. ¶ 3) *euertere.* Σ. 8, 36. τύραννοι ὅλους μὲν οἴκους (familias) ἀναιροῦσιν, ἀθρόους δὲ ἀποκτείνουσιν. Sic Π. 7, 5, 6. ἀνέλοι quidam legunt pro ἂν ἕλοι. v. αἱρεῖν nr. 8. Cf. ibidem nr. 5. Similiter Π. 1, 1, 1. ὀλιγαρχίαι ἀνῄρηνται ὑπὸ τῶν δήμων. Ibid. eſt κατελύθησαν. Zeun. in indice exponit *mutare in aliam formam.* ¶ 4) *reſpondere.* Dicitur de oraculis. Suid: ἀνεῖλεν, ἀντὶ τοῦ ἐμαντεύσατο. A. 3, 1, 5. ἀνεῖλεν αὐτῷ ὁ Ἀπόλλων, θεοῖς, οἷς ἔδει, θύειν, *oraculo iuſſit.* §. 7. 5, 3. 8 χωρίον ὅπου ἀνεῖλεν ὁ θεὸς, ap. Apol-

Apollo. A. 8, 5. ἐλθὼν εἰς Δελφοὺς ἐπήρετο τὸν θεὸν ἐπεὶ δὲ ἀνεῖλε ἄμεινον εἶναι. Απ. 1, 3, 1. ἡ Πυθία ἀναιρεῖ — εὐσεβῶς ἂν ποιεῖν. Απολ. 14. ἀνεῖλεν ὁ Ἀπόλλων μηδένα εἶναι. A. 7, 6, 32. ἔθυε τῷ Διῒ — ἀναιρεῖ δὲ αὐτῷ, ἀπιέναι. Etiam Πο. 6, 3. Steph. ſcribi iubet ἀνέλοιεν. v. αἱρεῖν nr. 8.

ἀναιρεῖσθαι, ¶ 1) *tollere humo.* Π. 2, 3, 7. βάλλειν ἀναιρουμένους (np. τὰς βώλους) ταῖς βώλοις. Iunt. αἰνηγμένους, Caſtal. αἰνιγμένους, et in marg. ᾐνιγμ. Sed e datiuo recte ſuppleri poteſt accuſatiuus. Sic 8, 3, 12. ἀνελόμενος δεῖξόν μοι. ὡς βαλῶ γε ταύτῃ τῇ βώλῳ ἀνελόμενος. recte videtur viris doctis alterutrum ἀνελόμ. ſuperfluum, et omittendum prius. A. 5, 7, 13. λίθους ἔχοντας ἐν χερσὶ, τοὺς δὲ καὶ ἀναιρουμένους. ¶ 2) *tollere interfectum ad ſepulturam.* Π. 7, 3, 1. ἀνελομένη τὸν νεκρὸν καὶ ἐνθεμένη. E. 6, 4, 13. οὐ γὰρ ἂν ἠδύναντο ἀνελέσθαι καὶ ζῶντα vulneratum ἀπενεγκεῖν. Inprimis caeſos e loco proelii, quod ſit vel inter pugnandum vel ſub induciis. Neque ſemper additur θάπτειν. A. 4, 1, 4. οὔτε ἀνελέσθαι, οὔτε θάψαι αὐτὼ ἐδυνάμεθα. 5, 7, 17. τοὺς νεκροὺς μηδὲ σὺν κηρυκίῳ ἔτι ἀσφαλὲς εἶναι ἀνελέσθαι. E. 2, 4, 4. 3, 5, 15—18. 6, 4, 14. 7, 4, 25. 7, 5, 17. Cf. ὑπόσπονδος. Rarius legitur actiuum. A. 6, 4, 6. νεκροὺς ἔνθαπερ ἔπεσον ἔθαψαν. ἤδη γὰρ ἦσαν πεμπταῖοι, καὶ οὐχ οἷόν τε ἀναιρεῖν ἔτι ἦν. Paſſiuum E. 4, 5, 8. ἀγγέλλουσιν ὅτι οἱ νεκροὶ ἀνῃρημένοι εἰσίν. ¶ 3) *tollere naufragos ad ſepulturam.* np. poſt pugnam ad Arginuſas. E. 1, 7, 2. οὐκ ἀνείλοντο τοὺς ναυαγούς. §. 6. οὐκ ἀνελόμενοι τοὺς νικήσαντας ἐν τῇ ναυμαχίᾳ. §. 7. οὐκ ἀνείλοντο τοὺς ἀρίστους. §. 10. p. 54 bis. p. 58. ἀναιρεῖσθαι τὰ ναυάγια καὶ τοὺς ναυαγούς. p. 59. 2, 3, 17. p. 93. ἀνελέσθαι τοὺς καταδύντας Ἀθηναίων ἐν τῇ περὶ Λέσβον ναυμαχίᾳ. p. 95. οὐκ ἀνελέσθαι τοὺς δυστυχοῦντας. ¶ 4) *bellum inferre.* A. 5, 7, 16. ἀνελέσθαι (all. perperam ἂν ἑλέσθαι) πόλεμον ᾧ ἂν βούλησθε. Oppon. καταλῦσαι. E. 6, 3, 4. πόλεμον ἀναιρεῖσθαι. Oppon. εἰρήνην ποιεῖσθαι. ¶ 5) In Cynegetico legitur varie, vt 5, 24. οὔτ' ἀλώπεκες αὐτοὺς lepores) καὶ τὰ τέκνα ἐπιοῦσαι ἀναιροῦνται, οὔτε ἀετοὶ, *raptos* ne-

necant. 9, 5. νεβρὸς ἔξεστι ἀτρέμα — καὶ ἐάσει ἀνελέσθαι, np. ἑαυτὸν, *tollise sinet.* Fr. Portus suspicatur hic corruptelam. 7, 11. πρὸς ταῖς ἄρκυσι διδόναι canibus τὰ σιτία, ἕως ἂν νέαι ὦσιν, ὅταν ἀναιρῶνται. Portus in notis explicat δέχωνται τὰ προσφερόμενα e 6, 2. Atque sic Zeun. qui tamen edidit ἀναίρωνται. Sed omnino laborant interpretes in hoc loco. Leuncl. vult εὕρωσί τι. Alii aliter. 12, 13. ἐκ τῶν ματαίων λόγων ἔχθρας ἀναιροῦνται, — νόσους καὶ ζημίας, *sibi pariunt, sibi contrahunt.* ¶ 6) ἐκποδὼν ἀναιρεῖσθαι, v. ἐκπ. nr. 1. ¶ 7) Legitur ἀνῄρηται, *gratiam sibi conciliauit,* pro ἀνήρτηται. v. ἀναρτᾶσθαι.

ἀναίρεσθαι, v. ἀναιρεῖσθαι nr. 5.

ἀναίρεσις, ¶ 1) *sublatio cadauerum, receptio mortuorum ad sepeliendum.* v. ἀναιρεῖσθαι nr. 3. E. 1, 7, 3. τὴν ἀναίρεσιν τῶν ναυαγῶν — τῆς ἀναιρέσεως — τὴν ἀναίρεσιν. §. 10. p. 59. et 60. ¶ 2) *euersio.* E. 6, 3, 4. p. 383. τῇ Πλαταιέων τε καὶ Θεσπιέων ἀναιρέσει. v. Mor. ad §. 1.

ἀναίσθητος, *qui non sentit, sensu carens.* Ιπ. 6, 9. ἀπέχειν τὸν χαλινὸν τῶν γνάθων. ὁ μὲν γὰρ ἄγαν πρὸς αὐταῖς τυλοῖ τὸ στόμα, ὥστε μὴ ἀναίσθητον εἶναι. Hic enim est ordo verborum in antiquis editionibus, vbi vel μὴ expungendum, vel μὴ αἰσθητὸν legendum putat Zeun. vt sensus sit: *vt omnem sensum amittat.* Welsius ex iudicio Leuncl. verba ὥστε — εἶναι posuit post γνάθων. Sed ista transpositione vix est opus, modo verba ὁ μὲν — στόμα in parenthesi ponantur, et ἀναίσθητον referatur ad χαλινὸν, *ne non sentiatur.* Ita fere Gail in versione: *le mors doit être placé sur la barre à l'endroit le plus sensible.* Quam tamen vim passiuam ferre non vult Zeunius. (et duritie non carere Thiemii rationem, quilibet sentit. St.)

ἀναισθήτως ἔχειν, *sensu carere.* Thom. Mag: ἀναισθητεύομαι μὴ εἴπῃς, ἀλλ' ἀναισθήτως ἔχω, καὶ οὐκ αἰσθάνομαι. K. 12, 13. ἀναισθήτως μὲν τῶν κακῶν ἔχοντες, τῶν δὲ ἡδονῶν αἰσθανόμενοι.

ἀναΐσσειν (poet.), *exsilire.* Hesych: ἀναΐξας (ita enim legendum pro ἀνοίξας)· ἀνορμήσας. K. 6, 17. lepus a canibus excitatus

ἐξαι.

ἐξαίφνης ἀγαίξας e cubili.

ἀναισχυντεῖν, *impudentem esse.* Thom. Mag: ἀπαναισχυντῶ, — Ἀττικοί, οὐ χωρὶς τῆς προθέσεως. Σ. 8, 33. ἀναισχυντεῖν πρὸς ἀλλήλους, np. vt turpe quippiam admittant. Oppon. αἰδεῖσθαι ἀλλήλους.

ἀναισχυντία, ¶ 1) *impudentia.* Π. 1, 2, 7. ἕπεται τῇ ἀχαριστίᾳ ἡ ἀναισχυντία. ¶ 2) *impudicitia.* Σ. 8, 27. τὸν ἀναισχυντίαν καὶ ἀκρασίαν in re Venerea παρεχόμενον.

ἀναίσχυντος, *impudens.* Π. 2, 2, 15. p. 112. πρὸς τὸ πλεονεκτεῖν σφοδροὶ καὶ ἀναίσχυντοι.

ἀναίτιος, *innocens, culpa vacans.* Π. 1, 5, 7. p. 53. ἀναίτιος ἀφροσύνης, *qui dementiae non potest accusari.* 1, 6, 10. ἀναίτιος ἔσῃ παρὰ τοῖς σαυτοῦ στρατιώταις. E. 1, 7, 10. p. 56. οἱ ἀναίτιοι, *absoluti in iudicio.* Legitur etiam neutrum, Π. 5, 5, 9. p. 331. ὅ τι ἂν δίδῳς, δέχεσθαι παρὰ σοῦ ἀναίτιόν ἐστιν.

Ἀναίτιος, *Anaetius.* E. 2, 3, 2. vnus e triginta tyrannis.

ἀνακαθαίρεσθαι, v. ἀποκαθαίρεσθαι.

ἀνακαθίζειν, *residere, sessitare.* K. 5, 7. lepus διατρέχων καὶ ἀνακαθίζων. §. 19. lepores ἐφίστανται, καὶ ἀνακαθίζοντες ἐπαίρουσιν αὐτούς. Intransitiue est etiam Luc. 7, 15.

ἀνακαίειν, *accendere.* A. 3, 1, 3. Zeun. ex codice ap. Doruill. ad Charit. p. 633. pro πυρὰν ἔκαυσαν dedit πῦρ ἀνέκαυσαν. Brodaeus et Steph. emendauerant πυρὰ ἔκαυσαν, quod recepit Hutch.

ἀνακαλεῖν, ¶ 1) *inclamare.* De hortaturo, Π. 1, 4, 22. ὑπὸ τῆς χαρμονῆς ἀνακαλῶν τὸν θεῖον ἐδίωκε. 3, 3, 19. ἂν ὑμᾶς ἀνακαλοῦντες ἕπεσθαι παρεγγυῶσιν. 7, 1, 17. βοὴ τῶν μὲν ἀνακαλούντων ἀλλήλους, τῶν δὲ παρακελευομένων. E. 5, 4, 54. ἀνακαλούντων τὸν Χαβρίαν, np. vt citius sequeretur, quippe in itinere relictus. ¶ 2) *compellare.* Π. 2, 2, 16. ἀνακαλέσας τὸν λοχαγὸν ὀνομαστί, εἶπεν etc. ¶ 3) *appellare.* De acclamantibus vel tumultuantibus multis, Π. 3, 3, 4. ἀνακαλοῦντες τὸν εὐεργέτην. A. 6, 6, 5. τὸν Δέξιππον ἀνακαλοῦντες τὸν προδότην. ¶ 4) *reuocare domum.* De magistratibus, E. 5, 4, 24. οἱ Ἔφοροι ἀνεκάλεσαν τὸν Σφοδρίαν, καὶ ὑπῆγον θανάτου. ¶ 5) *euocare, arces-*

cessere. E. 5, 1, 25. Φαρνάβαζος ἤδη ἀνακεκλημένος a rege Persarum. Videtur autem hoc potissimum verbum adhibitum esse, vel quia vocabatur a superiore, vel quia proficiscebatur ἄνω, quod statim sequitur.

ἀνακαλεῖσθαι, ¶ 1) *in ius vocare.* Thomas Mag: ἀνακαλοῦμαι καὶ ἀνακαλῶ. Suid: ἀνεκαλοῦντο· εἰς δίκην ἦγον. E. 7, 4, 33. οἱ ἄρχοντες ἀνεκαλοῦντο εἰς τοὺς μυρίους τοὺς προστάτας. ¶ 2) *receptui canere.* Hesych: ἀνεκαλέσατο· ἀπέστρεψεν. A. 4, 4, 14. ἀνακαλεσάμενοι τῇ σάλπιγγι ἀπῄεσαν. ¶ 3) Est venaticum: *canes incitare.* Π. 1, 6, 16. εἴ τις κύνας ἀνακαλοῖτο ἀεὶ τῇ κλήσει, οἵᾳ περ ὅταν τὸ θηρίον ὁρᾷ. K. 6, 18. venator iubetur ἀνακαλεσάμενος τὰς κύνας ζητεῖν ἄλλον leporem. Sed hic vertunt *ad se reuocatis.*

ἀνακαλύπτεσθαι, E. 5, 4, 6. *faciem suam vestitu obuelatam retegere.* Sic Σ. 1, 16. scurra ἀνεκαλύψατο, *capiti suo vestes obductas detraxit.* §. 14. oppositum est συγκαλυψάμενος. Cf. 2 Corinth. 3, 18.

ἀνακηρύσσειν et

ἀνακηρύττειν, ¶ 1) *publice renunciare.* Ἱερ. 11, 8. τὴν σὴν νίκην οὐκ ἂν εἷς praeco εἴη ὁ ἀνακηρύττων, ἀλλὰ πάντες ἄνθρωποι ὑμνοῖεν. Hemsterhus. ad Poll. 8, 138. h. l. explicat *laudibus celebrare.* Non male. Sed respicitur tamen ad praeconem. ¶ 2) *vel praeconis voce declarare vel simpliciter proponere.* praemia ei qui seruum fugitiuum retraxerit, A. 2, 10. 1. σῶστρα τούτῳ ἀνακηρύσσειν. Ern. e 2 MSS. ἀνακηρύσσων. Schützius praeterea mauult τούτοις.

ἀνακλάζειν, *latrare.* Π. 1, 4, 15. σκύλαξ γενναῖος ἀνακλάζων ὁπότε πλησιάζοι θηρίῳ. Cf. κλαγγάνειν.

ἀνακλίνειν, v. ἐγκλίνειν.

ἀνακοιμᾶσθαι, *dormire.* v. ἀποκοιμᾶσθαι.

ἀνακοινοῦν et

ἀνακοινοῦσθαι a Moeride ita distinguuntur: ἀνακοινῶσαι, Ἀττικῶς· ἀνακοινώσασθαι, Ἑλληνικῶς. v. ibi Pierson. Sed Suidas recte probat vtrumque. Et ¶ 1) actiuum quidem est *consulere oraculum.* A. 3, 1, 5. ἀνακοινῶσαι τῷ θεῷ περὶ τῆς πορείας. 6, 1. 14. τοῖς θεοῖς ἀνακοινῶσαι. ¶ 2) Medium et Passiuum a) *deliberare, communicare, conferre consilia.* Π. 5. 4 8. οὔτε ἀνακοινωσάμενος, οὔτε εἰ-

εἰπὼν οὐδὲν τῷ Κύρῳ. §. 10. ὁ ἀπελθὼν, μὴ ἀνακοινωσάμενος ὅπου ἂν ᾖ, *neque prius indicauerit.* A. 3, 1, 5. ἀνακοινοῦται Σωκράτει περὶ τῆς πορείας. 5, 6, 22. παραλαβόντες τοὺς στρατηγοὺς, οἷς ἀνεκεκοίνωτο ἃ ἔπραττον, *quibuscum communicata erant.* E. 6, 3, 5. ποιεῖσθαι πολεμίους οὐκ ἀνακοινούμενοι τοῖς συμμάχοις. Απ. 3, 7, 3. ὅταν τι ἀνακοινῶνταί σοι in publicis conuentibus, ὁρῶ σε καλῶς συμβουλεύοντα. Sed E. 1, 1, 21. τοὺς ἐπιεικεστάτους συναυλίζων, ἀνεκοινοῦτο ὅ τι ἔμελλεν λέγειν ἢ πράττειν, Morus et Schneiderus, praeeuntibus Ruhnkenio et Valckenario ad Theocrit. p. 227. reponunt ἀνεξυνοῦτο. Suidas enim haec habet: ἀνακοινώσασθαι καὶ ἀνακοινῶται, ἄμφω λέγουσι. Ξενοφῶν δὲ καὶ ἀνεξυνοῦντο (leg. ἀνεξυνοῦτο) εἴρηκεν ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς. item: ἀνεξυνοῦτο· ἀνεκοινοῦτο. Ξενοφῶν. b) *confulere.* E. 7, 2, 20. imperatiuus: ἀνακοίνωσαι τοῖς θεοῖς θυόμενος. Opportune Morus comparat locos Cornelii (Milt. 1, 2. et Themist. 2, 6.), vbi *deliberare* dicuntur, qui deum confulunt.

ἀνακομίζειν, *importare in locum fuperiorem.* Recte enim Abrefchius in dilucidatt. Thucyd. 1, 91. oftendit, praepofitionem ἀνὰ referri folere ad fuperiorem dignitate, locum tempusque fuperius. E. 2. 3, 14. ἀνακομίσαντες τὰ ὅπλα εἰς τὴν ἀκρόπολιν ξυνέθηκαν.

ἀνακομίζεσθαι, ¶ 1) *fibi comportare,* np. fere in locum editiorem. Paffiuum pro medio, Π. 6, 1, 10. τὰ ἐπιτήδεια διὰ τὸ φοβεῖσθαι ἀνακεκομισμένοι ἦσαν εἰς τὰ ἐρύματα. Perperam alii ἀνακεκομισμένα. Nam fic quoque A. 4, 7, 1. ἐν χωρίοις ἰσχυροῖς τὰ ἐπιτήδεια εἶχον ἀνακεκομισμένοι. §. 12. τὰ ἐπιτήδεια ἐν τοῖς ὀχυροῖς ἀνακεκομισμένοι ἦσαν. ¶ 2) *recuperare, e fuga retrahere.* Απ. 2, 10, 1. ἄν τις τῶν οἰκετῶν ἀποδρᾷ, ἐπιμελῇ ὅπως ἀνακομίσῃ.

ἀνακουφίζειν, *alleuare.* Ιπ. 7, 2. ἐπειδὰν δὲ ἀνακουφίσῃ ἑαυτὸν eques εἰς τὴν ἀνάβασιν. Improprie E. 5, 2, 19. ἀνεκουφίσθη, *fpe efferebatur.* v. Doruill. ad Charit. p. 48.

ἀνακράζειν, *exclamare.* Π. 3, 3, 29. αἱ γυναῖκες ἀνέκραγον καὶ ἔθεον. A. 4, 4, 12. ἀνακραγόντες ἔθεον. Sic plane 4, 8, 15. in var. lect. pro ἀνὰ κράτος. 5, 7, 15. 6, 1, 3. c. ἔφη, Π.

Π. 2, 2, 1. p. 101. ἀνακραγὼν οὖν τις ἔφη. ς. ὡς, A. 5, 1, 8. in concione ἀνέκραγον ὡς οὐ δέοι ὁδοποιεῖν. 6, 4, 15. ἀνέκραγον ὡς οὐδὲν δέον ἄγειν. it. addito acc. absoluto, A. 5, 8, 5. τοῦτον ἀνέκραγον πάντες ὡς ὀλίγας παίσειεν. c. ὅτι, Π. 2, 3, 8. ἀνέκραγον ὅτι οὐ δοκοίη. A. 5, 8, 4. ἀνέκραγον ὅτι ζῇ. c. adiect. pro aduerb. A. 7, 3, 16. in coena Seuthes ἀναστὰς ἀνέκραγέ τε πολεμικόν. Castal. τι pro τε. Atque sic vertit Leuncl. *bellicum quiddam vociferabatur*. 4, 5, 14. ἀνακραγόντες (perperam all. ἀνακραγότες) ὅσον ἐδύναντο μέγιστον, ἔκρουσαν.

ἀνακράτος, v. κράτος.

ἀνακρίνειν, ¶ 1) *interrogare*. Π. 1, 6, 12. p. 64. ἐπήρου με — ἀνέκρινας αὖ σὺ καὶ τόδε, εἴ μ' ἐπαίδευσεν. ¶ 2) *quaestionem habere*. E. 5, 3, 25. ἀνακρῖναι ὅν τινα ζῆν καὶ ὅν τινα ἀποθανεῖν δίκαιον.

ἀνάκρισις, *inquisitio*. Σ. 5, 2. εἰς ἀνάκρισιν τῆς δίκης σε καλοῦμαι.

ἀνακρούειν τὸν ἵππον τῷ χαλινῷ, *sursum impellendo freno os equi trahere*. Oppon. διδόναι τὸν χαλινόν. Cf. Poll. 1, 211. Iπ. 10, 12. ἀνακρουστέον τὸ στόμα τοῦ ἵππου — ἀνακρουόμενος αἴρει τὸν αὐχένα. 11, 3. ἥν τις ὑποτιθέντος αὐτῷ ἀνακρούῃ τῷ χαλινῷ. Cum hic desideretur accusatiuus, Wells. emendat ὑποτιθέντα αὐτὸν, Brodaeus ὑποτιθέντος αὐτοῦ, vbi tamen supplendum relinquitur στόμα vel ἵππον, quod idem debet atque potest intelligi, si αὐτῷ est vera lectio.

ἀνακρουστέον, v. ἀνακρούειν.

ἀνακτᾶσθαί τινα, *conciliare sibi alicuius beneuolentiam*. Π. 1, 3, 8. ἵνα ἀνακτήσωμαί σε. ad q. l. Stephanus elegans esse dicit ἀνακτᾶσθαι εὔνοιαν τινος. Sed c. acc. pers. reperitur etiam 1, 4, 2. et 7, 5, 19. bis. vbi in altero loco pro ἄλλους ἀνακτᾶσθαι Hermannus in Obs. crit. ad Aeschyl. et Eurip. p. 23. legi iubet ἄλλως ἀνακτ. it. Πο. 5, 8. ἀνακτᾶσθαι τοὺς Ἕλληνας, quod tamen fortassis intelligi possit de recuperando Graeciae imperio. Addito acc. φίλους, Π. 2, 2, 3. μικρῷ ὄψῳ παμπόλλους φίλους ἀνακτήσασθαι. Sed illud φίλους Zeunio videtur suspectum. Cf. ἀναρτᾶσθαι, pro quo legitur Π. 1, 4, 1.

ἀνακύπτειν, ¶ 1) *caput erigere*. Iπ. 7, 10. ἀνακεκυ-

κυφὼς, *capite elato.* ¶ 2) *animum recipere ex desperatione.* O. 11, 5. οὕτω δὴ ἀνέκυψα. Hoc loco vtuntur ad illustrandum Luc. 21, 28. vbi tamen paulo aliter dicitur. v. ibi Wetsten.

*ἀναλαλάζειν, *conclamare ante proelium.* A. 4, 3, 14. ἐπαιάνιζον — καὶ ἀνηλάλαζον, συνωλόλυζον δὲ καὶ αἱ γυναῖκες. Raro legitur hoc verbum. Grammius attulit etiam auctoritatem Euripidis Suppl. 719. et ex Arriano 6, 3. ἐπαλαλάζειν. Cf. ἀλαλάζειν.

ἀναλαμβάνειν, ¶ 1) *assumere,* copias, naues etc. Dicitur de imperatore et ducibus, vt Π. 1, 4, 19. ἣν μένῃς καὶ ἀναλαμβάνῃς τοὺς προσβοηθοῦντας, *tecum coniungas.* E. 1, 1, 3. ἀπέπλει ὅπως ἀναλάβῃ τὰς ναῦς. 5, 1, 23. 4, 8, 11. Ἡριππίδας ταύτας ἀναλαμβάνει τὰς ναῦς, *imperium in has naues suscepit.* Inprimis participium saepe potest reddi *cum,* vt λαβὼν, v. c. Π. 1, 5, 7. extr. τοὺς ἄνδρας ἑλόμενοι καὶ ἀναλαβόντες ἴτε. A. 7, 3, 18. Ay. 1, 16. E. 2, 2, 4. 3, 2, 20. 4, 4, 13. 4, 7, 3. Sic Π. 3, 2, 1. pro λαβὼν in var. lect. est ἀναλαβών. Sed additur etiam μετὰ, E. 2, 1, 3. ἀναλαβὼν μεθ᾽ ἑαυτοῦ ἄνδρας ἐπορεύετο. Participium refertur item ad alia, vt Π. 5, 4, 9. τετρωμένον ἀναλαμβάνων ἀπέπεμπε, *suscipiens, recipiens.* (Sic A. 5, 3, 2. ἀνέλαβον τετρωμένον.) A. 1, 10, 4. ἀπήγαγεν, ἀναλαβὼν καὶ τοὺς — αὐτομολήσαντας. 6, 4, 19. E. 4, 8, 21. 1, 5, 8. τὰς ναῦς captas ἀναλαβὼν (i. e. ἀναδησάμενος) διέπλευσεν. A. 7, 1, 25. ἀναλαβὼν τὰ ἱερεῖα ἀπῄει. ¶ 2) τὰ ὅπλα ἀναλαμβάνειν, a) *arma indueri, armari,* vt λαμβάνειν. v. ὅπλον nr. 1. E. 2, 4, 4. ἀναλαβόντες τὰ ὅπλα προσέπιπτον, 7, 2, 21. 2, 4, 12. ἐπεὶ ἀνέλαβον τὰ ὅπλα. 7, 5, 22. ἀναλαβεῖν παραγγείλας τὰ ὅπλα ἡγεῖτο. Sed b) cum de imperatore dicitur, ὅπλα possunt significare *exercitum.* v. ὅπλον nr. 6. E. 3, 1, 16. ἀναλαβὼν τὰ ὅπλα ἡγεῖτο. 5, 3, 5. ἀναλαβὼν τὰ ὅπλα ἦγε τοὺς ὁπλίτας, διώκειν δὲ ἐκέλευε καὶ τοὺς πελταστάς. c) A. 6, 5, 1. ἀναλαβόντες τὰ ὅπλα καὶ τὰ σκεύη, *motis castris.* Cf. 1, 3, 7. d) Π. 2, 1, 7. ἀπογράφονται, ἀνέλαβόν τε τὰ ὅπλα, *receperunt oblata arma.* e) venatica arma, K. 6, 17. τὸ ῥόπαλον ἀνα-

ἀναλαβόντα ὑπαντᾷν. 10, 20. ἀναλαβόντα τὸ πρόβολον προσίεναι. §. 8. et 11. est λαβόντας et λαβόντα. ¶ 3) *recipere, recuperare*. E. 3, 5, 8. p. 181. τὴν ἀρχὴν (imperium Graeciae) ἀναλαβεῖν. 5, 2, 28. Πο. 5, 5. τὴν ἡγεμονίαν βουλόμενοι ἀναλαβεῖν τῇ πόλει, *cupientes vt ciuitas recipiat*. E. 7, 4, 26. τοὺς Πυλίους αἱροῦσι, καὶ τοὺς Μαργανεῖς ἀναλαμβάνουσι. 5, 4, 63. τὰς πόλεις πάλιν ἐλάμβανον. Margg. ἀνελάμβανον. Cf. πάλιν. ¶ 4) *equum currentem reprimere*, quod in Xenophonte etiam ἠρεμίζειν et ὑπολαμβάνειν dicitur, atque praeterea apud Poll. 1, 205. ἀνέχειν et κατέχειν. Ιπ. 3, 5. εἰ ἀφεθεὶς ἀναλαμβάνεται ἐν βραχεῖ. 8, 7. ὁρμῶντος — ἐν μικρῷ ἀναλαμβανομένου, sc. τοῦ ἵππου. 5) i. q. ἀναβάλλειν, *in equum imponere*. Certe Π. 7, 1, 18. in var. lect. est pro ἀναβάλλειν, (v. ἀναβ. nr. 2.) et est *in currum imponere*. E. 6, 5, 9. δήσαντες καὶ ἀναλαβόντες ἐπὶ τὴν ἁρμάμαξαν ἀπήγαγον. Paulo aliter Π. 7, 1, 15. τὰ ἅρματα ἔφευγον — τὰ μὲν καὶ ἀναλαβόντα τοὺς παραβάτας, *cum pugnatoribus suis*, qui iam in currus adscenderant, τὰ δὲ καὶ ἀπολιπόντα. ¶ 6) *reuocare canes*. K. 7, 10. ἐπειδὰν ἀποσκεδαννύωνται, ἀναλαμβάνειν. ¶ 7) Dicitur item variis aliis modis, vt E. 6, 4, 37. ἐμνήστευε τὴν Ἰάσονος γυναῖκα ἀναλαβεῖν. Leuncl. *sibi iungendam nuptiis iteratis*. Fr. Portus: *vxore sua dimissa, Iasonis mortui vxoris nuptias ambire*. Stephanus potius simplex λαβεῖν locum habere putat, imo ne hoc quidem opus esse, cum praecedat ἐμνήστευε. Sed fortasse ἀναλαβεῖν accipi potest pro simplici, neque plane redundare putandum est. Nam aliud est μνηστεύειν, aliud λαμβάνειν γυναῖκα. 6, 5, 21. Ἀγησίλαος ἐκ τῆς πρόσθεν ἀθυμίας ἐδόκει τι ἀνειληφέναι τὴν πόλιν, *animos ciuium abiectos recreasse*. Ιερ. 2, 15. δόξαν λαμπρὰν ἀναλαμβάνειν, *sibi vindicare*. Απ. 3, 5, 14. τί ἂν ποιοῦντες ἀναλάβοιεν τὴν ἀρχαίαν ἀρετήν; Ιπ. 10, 9. equus dicitur ἀναλαμβάνειν πρὸς τὰς γνάθους τὸν χαλινόν. Vertunt *corripere ad maxillas frenum*.

ἀναλάμπειν, *resplendere*. Π. 5, 1, 8. τὰ ξύλα οὐκ εὐθὺς ἀναλάμπει, *igni ita cor-*

corripiuntur, vt flammas emittant. A. 5, 2, 17. ἐξαπίνης ἀνέλαμψεν οἰκία τις — καὶ ταχὺ ἐκαίοντο (οἰκίαι).

ἀναλέγεσθαι. A. 2, 1, 12. ὅ σοι τιμὴν οἴσει εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ἀναλεγόμενον — ὅτι ἀνάγκη λέγεσθαι. Budaeus: *olim cum legetur.* et Abreſchius in Obſ. Miſc. Vol. VI. p. 400. et ad Heſych. in v. ἐπελέξατο vtrumque exponit *lectum — legi.* Minus bene Leuncl. et Hutch. *repetitum commemoratumque.* Morus coniicit legendum πάντα λεγόμενον, quod placet Zeunio.

ἀναλίσκειν ſiue ἀναλοῦν, ¶ 1) *abſumere.* a) edendo, Π. 6, 1, 10. τὰ ἐπιτήδεια ὑφ' ὑμῶν ἀνάλωται. All. ἀνήλωται. E. 6, 5, 40. ἐπιτήδεια τὰ μὲν ἀνήλωτο, τὰ δὲ διήρπαστο, τὰ δὲ ἐξεκέχυτο, τὰ δὲ κατεκέκαυτο. Π. 2, 2, 1. p. 102. ἀνήλωτο αὐτῷ ab aliis ὃ εἰλήφει ὄψον. b) iaciendo, A. 4, 7, 4. ἣν τοὺς λίθους ἀναλώσωσιν. §. 5. 7. ¶ 2) *inſumere pecuniam.* A. 7, 7, 21. ποτέρως ἂν ἀργύριον πλεῖον ἀναλωθείη. E. 1, 5, 3. μείω χρήματα ἀναλώσει. 2, 1. 7. χρήματα — ὅτι ἀνηλωμένα εἴη. 4, 2, 4. τοσούτων ἀναλωθέντων. 6, 3, 6. p. 387. opponuntur χρήματα ἀναλώσας et ἄνευ δαπάνης. Απ. 2, 7, 11. ἀναλώσας ὃ ἂν λάβω. Saepe c. εἰς, v. c. E. 2, 4, 8. χρήματα ἀνήλωκα εἰς στρατιώτας — ἀνήλωκα — ἀνήλωκα. 6, 1, 2. τὰς προσόδους εἰς τὰ ἱερὰ ἀναλίσκειν. O. 3, 5. τὰ εἰς τὴν πόλιν ἀναλούμενα μᾶλλον — ἢ τὰ εἰς τὸ ἴδιον. etc. ¶ 3) *fruſtra impendere.* E. 6, 2, 8. ἀναλοῦν τὸν τῆς ὥρας εἰς τὸν περίπλουν χρόνον. §. 7. erat εἰκῆ περιπλεῦσαι. ¶ 4) Suidas: ἀνήλωται· πεφόνευται. καταχρηστικῶς. Π. 2, 1, 2. p. 89. τιτρωσκόμενοι ἀναλωθείησαν, *vulneribus conficі poſſint.* 1, 4, 5. τὰ θηρία ἀνηλώκει διώκων, βάλλων καὶ κατακαίνων, *confecerat. vt nullae amplius reſtarent.* Heſych: ἀναλῶσαι· ἀφανίσαι. ¶ 5) *digerere.* Π. 1. 2. 16. τὸ ὑγρὸν ἐκπονοῦντες ἀνήλισκον, ὥστε ἄλλῃ ποι ἀποχωρεῖν quam per vrinam. ¶ 6) Elegans iocus eſt, metaphora a theſauris ſumta, Π. 2. 2. 8. πολὺς γέλως σοι ἐστὶν ἀποκείμενος. οὔτε γὰρ χρώμενος ἀνήλωκας αὐτόν. — Ex iis, quae attulimus, exemplis patet, Xenophontem de augmento huius verbi non ſemper ſequi praecepta gramma-

maticorum, vt Thomae Magistri: ἀνάλωσα, καὶ ἀνάλωκα, Ἀττικοί· τὸ δὲ μετὰ αὐξήσεως ταῦτα λέγειν, οἷον ἀνήλωσα καὶ ἀνήλωκα, κοινόν. vbi et ad Moerin v. interpp.

ἄναλκις (poet. Port.), *imbecillis, imbellis, ignauus.* Απ. 1, 2, 58. ex Homer. Il. β, 201. σὺ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἄναλκις. vbi Schol: ἄναλκις· ἀσθενής, ἀδύνατος. Eadem habet Suidas. Cf. Hesych: Π. 7, 5, 22. ἀνάλκιδας τοὺς εὐνούχους. 8, 1, 16. ἀνάλκιδας καὶ ἀσυντάκτους.

ἀνάλλεσθαι, *insilire, saltu euadere.* Ιπρ. 8, 3. ἐπ' ὄχθους ἀνάλλεσθαι dicitur equus. Alias ἀνοῤῥούειν.

ἄναλμος, *non salsus.* O. 20, 12. τὰ ἄναλμα, *in quibus nulla materia salsa est.*

ἀναλογίζεσθαι, ¶ 1) *reputare.* E. 2, 4, 29. εἰ ἀναλογίσαισθε, ἐπὶ τίνι μέγα φροντητέον. 3, 5, 8. p. 182. simpliciter: ἐὰν ἀναλογίσησθε. ¶ 2) E. 2, 4, 14. ἀνελογίζοντο — ὡς οὐδὲν δέοιντο. Perperam vertunt *ad sanam mentem redibant.* Imo est *ratiocinando intelligebant,* vt 7, 5, 1. ἀνελογίζοντο — ὅτι δῆλοι εἶεν. ¶ 3) Tribuitur bestiis, Απ. 2, 1, 4. πέρδικες ἐξιστάμενοι· τοῦ τὰ δεινὰ ἀναλογίζεσθαι, *animaduertere.*

ἀναλογισμός, *ratio, consilium.* E. 5, 1, 16. ἐννοησάτω (τις) τὸν ἀναλογισμὸν αὐτοῦ· ἐκεῖνος γὰρ ἐνόμισε. Thomas Mag. habet exemplum e Thucydide. Aliud addi potest e Demosth. de cor. c. 30.

ἀναλοῦν, v. ἀναλίσκειν.

ἀναλύειν, *refigere.* Ita vertit Leuncl. K. 5, 34. ὅταν ἀναγρία ἐμπίπτῃ, ἀναλύειν χρὴ τὰ περὶ κυνηγέσιον πάντα, *venatio omnis est intermittenda.*

ἀναλύεσθαι. E. 7, 5, 18. λογιζόμενοι, ὅτι, εἰ νικῷη, πάντα ταῦτα ἀναλύσαιτο. Leuncl. *se aboliturum.* Melius Morus explicat *corrigere culpam, rem in melius restituere,* laudato etiam in addendis Demosthenis loco. Similiter Schneiderus *redimere culpam.* Possit fortassis medium h. l. passiue intelligi.

ἀνάλωμα, *impensa, sumtus.* Απ. 3, 6, 6. τὰ ἀναλώματα. Antea erat τὰς δαπάνας.

ἀνάλωτος, *inexpugnabilis.* A. 5, 2, 15. ἀνάλωτον χωρίον. Αγ. 1, 22. τῶν κατὰ κράτος ἀναλώτων τειχέων. 8, 8. καλὸν τείχη ἀνάλωτα

λωτα ἡττᾶσθαι (all. κτᾶσθαι) ὑπὸ πολεμίων, κάλλιον τὸ τὴν αὑτοῦ ψυχὴν ἀνάλωτον κατασκευάσαι ὑπὸ χρημάτων.

ἀναμάρτητος, ¶1) *innocens, inculpatus.* Π. 3, 1, 15. οἱ ἀναμάρτητοι, *qui non perfidi neque negligentes in officio fuerunt.* E. 5, 3, 6. p. 385. ὁρῶ τῶν ἀνθρώπων οὐδένα ἀναμάρτητον διατελοῦντα. Απ. 4, 2, 26. Αγ. 10, 4. ἀναμάρτητος ἐτελεύτησε, καὶ περὶ τούτους ὧν ἡγεῖτο, καὶ πρὸς ἐκείνους οἷς ἐπολέμει. 6, 7. τὸ ἀθορυβότατον καὶ ἀναμαρτητότατον, *summa in itinere modestia.* ¶2) *constans, non aberrans a lege naturae.* Π. 8, 7, 3. p. 549. οἱ θεοὶ συνέχουσι τὴν τῶν ὅλων τάξιν ἀτριβῆ καὶ ἀναμάρτητον. All. ἀναμαρτήτως ὑπηρετοῦντα ex Απ. 4, 3, 13.

ἀναμαρτήτως, *sine vitio.* Απ. 2, 8, 5. ἀναμαρτήτως τι ποιήσαντας. 4, 3, 13. deus παρέχει τὸν κόσμον ἀναμαρτήτως ὑπηρετοῦντα. Cf. ἀναμάρτητος nr. 2.

ἀναμάχεσθαι, ¶1) *pugnam instaurare.* K. 12, 5. τοὺς πολεμίους νενικηκότας ἀναμαχόμενοι ἐτρέψαντο. ¶2) *iterum pugnando cladem acceptam sarcire.* v. Brodaeus, et Spanhem. ad Iulian. p. 178. Π. 3, 1, 12. ὁ κρατηθεὶς ᾤηθη ἀναμαχεῖσθαι. πόλεις ἁλοῦσαι οἴονται ἀναμαχέσασθαι ἄν.

ἄναμβατος, *sessoris expers.* Phauorin: ἄναμβατος ἵππος· ὁ μὴ ἔχων ἀναβάτην. Ξενοφῶν. Π. 4, 5, 15. εἰ ἐάσομεν ἀναμβάτους — ἣν δὲ ἱππέας ἐπ᾽ αὐτοὺς καταστήσωμεν.

ἀναμένειν, ¶1) *subsistere, exspectare.* A. 5, 1, 4. ἡμεῖς δὲ ἀναμενοῦμεν. E. 4, 1, 13. ἐν πόᾳ κατακείμενοι ἀνέμενον. O. 8, 23. μὴ εἶναι τεταγμένον ὅπου ἕκαστον δεῖ ἀναμένειν, np. loco condicto. Inprimis est *exspectare*, vbi additus est acc. pers. vt Π. 3, 3, 12. ἀνέμενον τοὺς πολεμίους. 8, 1, 15. ἀναμένειν τούτους ἔστ᾽ ἂν φάγοιεν. A. 6, 6, 1. ἀνέμενον τὸν Κλέανδρον ὡς ἥξοντα. All. προσέμενον, quod sane est rarius. Απ. 2, 1, 30. οὐδὲ τὴν ἐπιθυμίαν ἀναμένεις. Pro quo Σ. 4, 41. est ἀναμείνας τὸ δεηθῆναι. O. 7, 2. 12, 2. c. acc. et inf. A. 3, 1, 16. μὴ ἀναμένωμεν ἄλλους — ἐλθεῖν. Negationi additur enunciatio contraria, Π. 3, 3, 9. p. 180. ἀπαντῶμεν, καὶ οὐκ ἀναμένομεν ἕως ἂν etc. §. 20. μὴ ἀναμένωμεν ἕως ἂν — ἀλλ᾽ ἴωμεν. E. 3, 5, 10. οὐκέτι ἡσυχίαν ἔχων ἀνέμενε

μενε

μενε τὸ στράτευμα, ἀλλὰ etc. 5, 4, 13. 7. 3, 7. p. 475. οὐ ψῆφον ἀνεμείνατε, ἀλλὰ etc. Απ. 4, 3, 13. ¶ 2) *sperare*. A. 3, 1, 10. ποίαν ἡλικίαν ἐμαυτῷ ἐλθεῖν ἀναμένω. ¶ 3) *differre*. Π. 1, 6, 10. ἀναμένειν τὸ πορίζεσθαι τὰ ἐπιτήδεια, ἔστ' ἂν ἡ χρεία σε ἀναγκάσῃ. ¶ 4) Π. 8, 4, 12. Artabazus iocatur sic: ὡς ἀναμενοῦντος καὶ οὐκ ἀποθανουμένου. Similiter in libris N. T. μένειν est *in viuis manere*.

ἀναμιγνύναι, *immiscere, admiscere*. A. 4, 8, 6. οἱ Μάκρωνες ἐν μέσοις ἀναμεμιγμένοι τοῖς Ἕλλησι. Sed Λ. 5, 5. Λυκοῦργος ἀνέμιξε παιδεύεσθαι τοὺς νεωτέρους ὑπὸ τῆς τῶν γεραιτέρων ἐμπειρίας, breuiter dictum videtur pro ἔθηκε ἀναμὶξ συνεῖναι τοὺς νεωτέρους καὶ τοὺς γεραιτέρους, ὥστε παιδεύεσθαι ὑπὸ etc.

ἀναμιμνήσκειν, ¶ 1) *in memoriam reuocare*. Π. 6, 4, 5. ὑμᾶς βούλομαι ἀναμνῆσαι ὧν μοι δοκεῖτε μεμνημένοι — ἂν ἰέναι. Αγ. 3, 1. τοιαῦτα οὐ τεκμηρίων προσδεῖται, ἀλλ' ἀναμνῆσαι μόνον ἀρκεῖ. c. ὅτι, E. 2, 4, 10. τοὺς μὲν (qui nondum sciunt) διδάξαι βούλομαι, τοὺς δὲ ἀναμνῆσαι — ὅτι εἰσὶ etc. Saepius c. ὡς, E. 2, 1, 9. ἀναμνήσας ὡς εἶχε φιλίας. 6, 5, 33. ἀνεμίμνησκον τοὺς Ἀθηναίους, ὡς — παρίσταντο. §. 34. ὑπομιμνήσκοντες μὲν ὡς — ἀναμιμνήσκοντες δὲ ὡς ἠρέθησαν. c. duplici acc. A. 3, 2, 7. ἀναμνήσω ὑμᾶς τοὺς τῶν προγόνων κινδύνους. E. 2, 3. 17. p. 92. Απ. 3, 5, 9. εἰ τοὺς προγόνους αὐτῶν ἀναμιμνήσκοιμεν αὐτοὺς ἀκηκοότας ἀρίστους γεγονέναι. Ponitur in respondendo, Απ. 4, 2, 38. νὴ Δί', ἔφη, ὀρθῶς γάρ με ἀναμιμνήσκεις. Sic Latini *bene mones*. ¶ 2) A. 5, 8, 11. ἀνίσταντο καὶ ἀνεμίμνησκον, np. ταῦτα πάντα, *commemorabant dicendo*. Leuncl. *memoria repetebant*. Cf. Zeun.

ἀναμιμνήσκεσθαι, ¶ 1) *recordari*. Π. 3, 3, 6. ἀναμιμνησκώμεθα τὰ ποῖα ἄττα ἐστὶν αἴτια. A. 6, 5, 14. 7, 7. 15. ἀναμνήσθητι τί προτελέσας ἔλαβες. §. 16. Ιερ. 6, 7. ἀναμνήσθητι ποίου σίτου ἤρου. c. ὅτι, Π. 3, 2, 13. ἀναμνησθεὶς ὅτι ἦλθον. E. 7, 3, 7. p. 477. c. gen. pers. et ὅτι, E. 6, 4, 5. ἀναμνησθήσονταί σου ὅτι εἴησαν. c. acc. A. 7, 1, 17 ἑωρακότας καὶ ἀναμνησθέντας τὰ νῦν γεγενημένα. O. 16, 7. ἀνεμνήσθην τὸ τῶν ἁλιέων. Additur etiam participium, A. 6, 1, 15. ἀνεμιμνήσκετο αἰετὸν ἑαυτῷ

ἑαυτῷ δεξιὸν φθεγγόμενον. ¶ 2) *reputare.* E. 1, 7, 10. p. 57. ἴσως ἂν — ἀναμνησθῆτε ὡς ἀλγεινὸν — ἤδη ἐστί. Est locus caeteroquin difficilis et vexatus.

ἀναμὶξ, *promiscue.* Hesych: ἀναμίξ· ἀναμεμιγμένως. Cf. Valckenar. ad Herodot. 7, 39. Σ. 4, 29. ἀναμὶξ ἔσκωψαν καὶ ἐσπούδασαν.

ἀνάμματος, *nodos non habens.* Hesych: ἀνάμματος· ἄμματα μὴ ἔχων. Poll. 5, 29. δεῖ δὲ τοὺς περιδρόμους ἀναμμάτους εἶναι, φησὶ Ξενοφῶν, ἵνα εὔτροχοι ὦσι. K. 2, 5. περιδρόμους ἀναμμάτους.

ἀναμφιβόλως, v. ἀναμφιλόγως.

ἀναμφίλογος, *indubitatus, certus.* Απ. 4, 2, 34. ἀναμφιλογώτατον ἀγαθόν. Σ. 3, 4. ἡ δικαιοσύνη — ἦγε ἀναμφιλογωτάτη.

ἀναμφιλόγως, *haud dubie.* Xenophonteum esse, obseruauit etiam Pollux 2, 122. Π. 8, 1, 15. ἐπεμέλετο ὅπως ἀναμφιλόγως ἀεὶ ἀνδράποδα διατελοῖεν, *ne detrectarent seruitutem.* O. 4, 7. τῶν πολεμικῶν ἀναμφιλόγως ἐπιμελεῖσθαι, *vere.* Margg. ἀναμφιβόλως. 6, 3. ἐστὶν — ἀναμφιλόγως διελθεῖν, *sine controuersia.* In l. [illegible] est συνομολογοῦντας διεξιέναι. Αγ. 2, 12. ἐνταῦθα δὴ Ἀγησίλαον ἀνδρεῖον ἔξεστιν εἰπεῖν ἀναμφιλόγως. Pro quo E. 4, 3, 12. est ἀναμφισβητήτως.

ἀναμφισβήτητος, *indubius.* Π. 8, 5, 3. χώρα ἀναμφισβήτητος, *locus quem facile reperire possis.* Grammius e Dionys. Halic. 11, p. 708 affert τεκμήρια ἀναμφισβήτητα. Addi poterat Thucyd. 1, 132.

ἀναμφισβητήτως, *haud dubie.* E. 4, 3, 12. v. ἀναμφιλόγως. 7, 2, 6. ἀναμφισβητήτως εἶχον τὴν ἀκρόπολιν, *sine controuersia.* Απ. 4, 2, 33. ἡ σοφία ἀναμφισβητήτως ἀγαθόν ἐστι.

ἀνανδρεία, *ignauia.* Λ. 9, 5. ἀνανδρείας αἰτία. Ita enim Camerarium secuti reponunt pro ἀνδρείας.

ἄνανδρος, *ignauus, mollis.* Π. 8, 8, 13. ἀνανδροτέρους τὰ (Intell. περὶ s. κατὰ) εἰς τὸν πόλεμον. A. 2, 6, 13. opponuntur εὖ ὡπλισμένοι et ἄνανδροι, *imbelles.* Λ. 10, 6. ὑπὸ τῶν κακῶν καὶ ἀνάνδρων. Απ. 2, 1, 13. τοὺς ἀνάνδρους καὶ ἀδυνάτους. Vbi ἀδυν. refertur ad corpus. v. ἀδύνατος nr. 2.

ἀνανεύειν, *negare factum esse.* Π. 1, 6, 12. p. 65. ἐπειδὴ τοῦτο ἀνένευον.

Antea erat ἀποφήσαντός μου.

ἀνάντης, *acclivis*. E. 4, 6, 11. φεύγοντες πρὸς τὸ ἄναντες. 4, 8, 38. πρὸς τὸ ἄναντες βοηθῆσαι. 5, 4, 54. πρὸς ἄναντες εὐήλατον ἀλίσκονται. Paulo ante dicitur πρὸς ὄρθιον. Ιπ. 3, 7. πρὸς ἄναντες καὶ κατὰ πρανοῦς ἐλαύνοντα. Cf. ὄχθος. Opponitur κατάντης, vt K. 5, 17. θέουσι τὰ ἀνάντη ἢ τὰ ὁμαλὰ, τὰ δὲ κατάντη ἥκιστα. In his omissum est ἀνὰ vel εἰς vel πρὸς, vt saepe. vid. v. c. θέειν. Vnde Ιππ. 8, 3. vbi Wells. edidit εἰς τὰ ἀνάντη ἐλαύνεσθαι, cum edd. vett. εἰς omittendum, et cum iisdem κατάντη pro ἀνάντη legendum. v. κατάντης.

Ἀναξαγόρας, *Anaxagoras*, philosophus. Απ. 4, 7, 6. sq. quid de sole statuerit, exponitur. Quam eius opinionem tangunt Harpocrat. et Suid. in v. Ἀναξαγόρας.

Ἀναξίβιος, *Anaxibius*. ¶ 1) nauarchus Lacedaemoniorum in Hellesponto, qui in Pharnabazi gratiam exercitum Graecorum, qui Cyro adfuerant, varie vexat. A. 5, 1, 3. 6, 1, 10. 22. 6, 6, 9. 7, 1, 2. 3. 5—8. 13. 20—22. 24. 7, 2, 2—7. ¶ 2) harmostes Abydi. E. 4, 8, 32—38. mittitur contra Athenienses, sed temerarie rem gerit, et re desperata in proelio cadit.

Ἀναξικράτης, *Anaxicrates*, Byzantinus. E. 1, 3, 12. cum aliis prodit Atheniensibus Byzantium.

Ἀναξίλαος, *Anaxilaus*. E. 1, 3, 12. est et ipse in Byzantii proditoribus.

Ἀναξίμανδρος, *Anaximander*. Σ. 3, 6. interpres Homeri, vt videtur, idemque philosophus.

ἀναξίως, *indigne*. Π. 5, 5, 4. ταπεινῶς καὶ ἀναξίως, *cultu regis maiestatem non decente, vili*.

*ἀναξυνοῦσθαι, v. ἀνακοινοῦν.

ἀναξυρίδες, *braccae*. Poll. 7, 59. τὰς ἀναξυρίδας, καὶ σκελέας καλοῦσι. Cf. §. 92. (Hesych: σκελεαί· τὰ τῶν σκελῶν σκεπάσματα.) Eustath. ad Il. α, p. 22. ἀναξυρὶς τὸ παρὰ Ῥωμαίοις βρακίον. — ἐκ τοῦ ἀνασύρεσθαι. Idem etymon habent Herodianus Grammaticus et Etymol. M. Hesych: ἀναξυρίδες· φημινάλια, βρακία βαρβαρικὰ, ἔνδυμα ποδῶν, ὑποδήματα βαθέα ἢ βασιλικά. Cf. Suid. omninoque Perizon. ad Aelian. V. H. 12,

12, 32. et quos laudant Iungermann. ad Poll. 7, 59. et Bielius in thesauro philologico. Π. 8, 3, 7. Cyrus in pompa habet περὶ τοῖς σκέλεσιν ἀναξυρίδας βυσσινοβαφεῖς. Α. 1, 5, 8. principes Persarum habent ποικίλας ἀναξυρίδας.

ἀνάπαλιν, *ordine inuerso.* Hesych: ἀνάπαλιν· ἐκ τοῦ ἐναντίου πάλιν. Π. 2, 2, 1. p. 101. ἀπὸ τοῦ τελευταίου ἄρχεσθαι, καὶ ἀνάπαλιν περιφέρειν, *ab vltimo nunc incipiens.*

ἀναπαύειν, ¶ 1) *cessare iubere, quiescere iubere.* E. 6, 2, 17. κατὰ μέρος τοὺς ναύτας ἀνέπαυεν, op. τοῦ ἐλαύνειν κώπαις. Ιπ. 9, 11. ἀναπαύειν, *equum perturbatum mitigare.* Ιππ. 4, 1. ἐν ταῖς πορείαις προνοεῖν, ὅπως ἀναπαύῃ τῶν ἵππων τὰς ἕδρας (op. πεζοπορῶν), ἀναπαύῃ δὲ τοὺς ἱππέας, *quiete reficiat.* §. 2. κατὰ μέρος τὰς φυλὰς ἀναπαύειν. ¶ 2) *consistere iubere exercitum in itinere quiescendi causa.* Π. 7, 1, 2. εἰς τρὶς ἀνέπαυσε τὸ στράτευμα. E. 4, 5, 8. ὀλίγον χρόνον ἀναπαύσας ἀπῆγε πάλιν τὸ στράτευμα. 6, 2, 19. 7, 5, 14. Sic E. 5, 1, 16. τοτὲ μὲν ἀναπαύων καὶ παραγγέλλων ἀποκοιμᾶσθαι, τοτὲ δὲ κώπαις προσκομιζόμενος. §. 18. ἡσυχίαν εἶχε, καὶ ἀνέπαυσεν. ¶ 3 *non educere contra hostem.* Π. 3, 3, 16. ἀνέπαυον τὰ στρατεύματα. Oppon. ἀντεπεξιέναι.

ἀναπαύεσθαι, ¶ 1) *quieti se dare.* Dicitur de dormituris, Π. 2, 4, 18. παραγγείλας, ἀνεπαύετο. ἐπεὶ δὲ ἀπεκοιμήθησαν. 3, 1, 23. 3, 2, 15. διαλύσαντες τὴν σκηνὴν, ἀνεπαύοντο. 6, 1, 1. Α. 2, 2, 2. 2, 4, 12. 3, 1, 3. ἀνεπαύετο ὅπου ἐτύγχανεν ἕκαστος, οὐ δυνάμενοι καθεύδειν. §. 4. 7, 3, 20. Λ. 12, 7. ἐπὶ τῶν ὅπλων ἀναπαύεσθαι. E. 5, 4. 28. Απ. 3, 13, 5. 4, 5, 9. ἡδέως ἀναπαύεσθαι καὶ κοιμηθῆναι. Ιπρ. 6, 2. ὅπως πεφυλαγμένως ἀναπαύσονται. Potest h. l. verti *dormiant,* vt E. 1, 6, 14. μέσον ἡμέρας — ὀλιγώρως εἶχον, καὶ ἔνιοι ἀνεπαύοντο. Suidas quidem habet haec: ἀναπαύεσθαι· τὸ κατακλίνεσθαι ὡς πρὸς ὕπνον. Sed distinguuntur inter se haec verba Π. 8, 7, 2. ἔδοξεν ἡδέως ἀναπαύσεσθαι (Zeun. ex edd. vett. praetulit aoristum ἀναπαύσασθαι), *dormiturus esse,* καὶ κατεκλίθη — ἃ δ' ἔλεγεν ὅτι ἡδέως ἀναπαύοιτο, *quiete frui.* Cf. ἀνάπαυσις. ¶ 2) *subsistere in itinere.*

De exercitu, Π. 2, 4, 2. ἡγεῖτο οὐκ ἀναπαυόμενος. 5, 5, 3. τοὺς ἄλλους ἀποστάντας ἀναπαύσασθαι. Iungitur aliis verbis, Π. 4, 2, 6. ὅπου ἂν ἢ ἀναπαύωνται ἢ ἐπίσχωσι τῆς πορείας. A. 1, 10, 10. ἔστησαν καὶ θέμενοι τὰ ὅπλα ἀνεπαύοντο. 6, 6, 2. ὁπότε καταμένοι τὸ στράτευμα ἀναπαυόμενον. 7, 3, 22. ἀναμένετε καὶ ἀναπαύεσθε. De viatore, O. 20, 18. παρὰ κρήναις καὶ ὑπὸ σκιαῖς ἀναπαυόμενος. De nauigantibus, Πο. 3, 1. ὑποδοχάς, ὅπου γ' ἐστὶν εἰσορμισθέντας ἡδέως ἕνεκα χειμῶνος ἀναπαύεσθαι. ¶ 3) *quiescere a labore.* Varie, vt Π. 4, 5, 10. ἀνάπαυσαι ἐπεὶ πεπόνηκας, *fessus itinere quieti te da.* Cf. nr. 1. Σ. 4, 14. πονοίην ἂν ῥᾷον ἐκείνῳ, ἢ ἀναπαυοίμην, *sine labore viuerem.* A. 4, 1, 11. τὰ μὲν μαχόμενοι, τὰ δὲ ἀναπαυόμενοι, *quieti, sine pugna.* 4, 5, 15. ἀναπαυόμενοι ἐπὶ τῆς χιόνος, *subsidentes,* vtpote fessi itinere. §. 16. Cf. nr. 2. E. 6, 2, 17. εἰ αὔρα φέροι — ἀνεπαύοντο remiges. 7, 1, 10. Ιπ. 3, 9. οἱ ἵπποι - ἐν μέρει ἀναπαυόμενοι. ¶ 4) Varie item dicitur in his: Π. 6, 2, 11. p. 370. ἡ ψυχὴ ἀναπαύσεται, *nil amplius desiderabit.* 7, 5, 17. p. 446. ὁ φιλοπονώτατος πόλεμος ἀναπέπαυται, *finitum est.* ¶ 5) *pace vires reficere.* E. 7, 4, 9. idem fere significant εἰρήνην ποιήσασθαι et ἀναπαύεσθαι. 6, 4, 24. συμβουλεύω ἀναπαυσαμένους — εἰς μάχην ἰέναι. Margg. ἀναπνεύσαντας καὶ ἀναπαυσαμένους. Sic fere Π. 6, 1, 8. ὁ μὲν Ἀσσύριος ἀναπαύσεται, οὐ τίνων ποινάς. Reddi potest *nullas dabit amplius poenas.* ¶ 6) *desistere.* c. gen. A. 5, 6, 17. αὐτὸς ἀναπαύομαι ἐκείνης τῆς διανοίας — καὶ (ἄλλους) ἀναπαύσασθαί φημι χρῆναι. ¶ 7) *desinere.* i. q. παύεσθαι. c. particip. A. 4, 2, 3. οὐδ' ἀνεπαύσαντο, ὅλης τῆς νυκτὸς κυλινδοῦντες λίθους. Sed Cod. Eton. habet οὐδὲν ἐπαύσαντο, Cod. Paris. οὐδ' ἐπαύσαντο. Similis locus est E. 7, 4, 32. οὐδ' ἀνεπαύσαντο τῆς νυκτὸς ἐκκόπτοντες.

ἀνάπαυσις, ¶ 1) *quies,* inprimis *somnus.* Π. 7, 5, 26. p. 458. πεινήσας, διψήσας, δεηθεὶς ἀναπαύσεως ἥδιστον ἀναπαύσεται. Απ. 4, 3, 3. οἱ θεοὶ ἀναπαύσεως δεομένοις ἡμῖν νύκτα παρέχουσι. Ιπ. 4, 2. ἵππος δεῖται ἀναπαύσεως. ¶ 2) *recreatio animi et corporis*

Λ. 12, 6. διατριβαὶ καὶ ἀναπαύσεις πρὸ τῶν γυμνασίων. ¶ 3) *remissio animi.* Π. 7, 5, 17. p. 446. ἡ ἐμὴ ψυχὴ ἀναπαύσεως τινος ἀξιοῖ τυγχάνειν. ¶ 4) *finis.* Ιερ. 2, 11. πολέμου ἀνάπαυσις.

ἀναπαυτήριον proprie est *locus quietis.* Sed Απ. 4, 3, 3. νὺξ — ἀναπαυτήριον κάλλιστον est *tempus quieti destinatum,* vel *res quieti capiendae accommodata.*

ἀναπείθειν, *quocunque modo a sententia traducere,* siue verbis siue factis, i. q. μεταπείθειν. v. Abresch. auctuar. dilucidatt. Thucyd. p. 258. Sed in Xenophonte verti fere potest ¶ 1) *persuadere, permouere.* Π. 2, 2, 9. ἄνδρα διαφθείρεις γελᾷν ἀναπείθων οὕτω πολέμιον ὄντα τῷ γέλωτι. In sqq. dicitur ἐκτρίψαι γέλωτα. 5, 1, 4. δέδοικα μὴ ἐκείνη ἀναπείσῃ με πάλιν ἐλθεῖν. Pro quo postea est κάλλος ἀναγκάζει πράττειν. Sic Απ. 3, 11, 10. Socrates ad Theodotam: οὐ λόγῳ, ἀλλ' ἔργῳ (pulcritudine et blanditiis) ἀναπείθεις, np. vt te ament. Π. 7, 2, 7. p. 417. ἀναπεισθῇ ὑπὸ τοῦ Ἀσσυρίου στρατεύεσθαι. Α. 1, 4, 11. 5, 7, 5. ἀναπειστικῶς τοὺς στρατιώτας. Σ. 2, 26. οὐ βιαζόμενοι ὑπὸ τοῦ οἴνου μεθύειν, ἀλλ' ἀναπειθόμενοι πρὸς τὸ παιγνιωδέστερον ἀφιξόμεθα. 8, 20. ὁ πείθων in re Venerea τὴν τοῦ ἀναπειθομένου ψυχὴν διαφθείρει. Inprimis c. ὡς ponitur de eo, qui aliis persuadet vt credant, vt Απ. 1, 2, 52. ἀναπείθοντα τοὺς νέους, ὡς αὐτὸς εἴη σοφώτατος. Ο. 19, 15 ἀναπείθεις ὡς καὶ ταῦτα ἐπίσταμαι. §. 16. ἀναπεῖσαι ὡς ἐπίσταται — ἀνέπεισάς με ὡς ἐπιστήμων εἴην. Ε. 7, 4, 16. ὑπὸ τῶν φευγόντων ἀναπειθόμενοι ὡς προσχωρήσοιτο. Sed etiam c. inf. Ο. 21, 1. ἐκ πάντων — τοῦτο οὕτως ἔχειν ὑπό σου ἀναπέπεισμαι. ¶ 2) *suadere, auctorem esse.* Ο. 3, 7. ἐμὲ ἀναπείθοντα προθύμως συνθεᾶσθαι. Sic Απ. 1, 3, 6. *quae inuitant ad edendum,* vel *edendi cupiditatem excitant,* nominantur τὰ πείθοντα (all. ἀναπείθοντα) ἐσθίειν. ¶ 3) *corrumpere.* Suid: ἀναπείσετε· ἀντὶ τοῦ δώροις πείσετε. Π. 1, 5, 3. οἱ μὲν πειθόμενοι τοῖς λόγοις, οἱ δὲ τοῖς δώροις καὶ χρήμασιν ἀναπειθόμενοι.

ἀναπέμπειν, *in locum altiorem mittere.* Π. 7, 5, 12. φρουροὺς εἰς τὰς ἄκρας ἀνέπεμπε. Cf. ἀντιπέμ-

πέμπειν, quocum in var. lect. permutatur.

ἀναπέμπεσθαι. A. 1, 1, 5. τοὺς παρὰ βασιλέως — οὕτω ἀνεπέμπετο. Leuncl. *a se remittebat.* Et sic intellexit haud dubie auctor lectionis ἀπεπέμπετο, quae est in marg. Steph. et MS. Paris. Sed rectius forsitan explices, vt ἀναβαίνειν: *ad regem, in Asiae mediterranea, mittebat.*

ἀναπεταννύειν et ἀναπεταννύναι, ¶ 1) *reserare, aperire.* A. 7, 1, 11. ἀναπεταννύουσι τὰς πύλας. E. 3, 1, 16. ἀναπετάσαντες, np. τὰς πύλας. Π. 5, 2, 3. ἀναπεπταμένας ἔχων τὰς πύλας. 8, 3, 6. ἀνεπετάννυντο αἱ πύλαι. ¶ 2) Improprie: Ay. 2, 17. αἱρεῖ τὰ τείχη, ἀναπετάσας τῆς Πελοποννήσου τὰς πύλας, *aditu patefacto.* E. 6, 4, 27. ἀναπεπταμένης ταύτης τῆς παρόδου, np. munitione deiecta. ¶ 3) K. 5, 11. τὰ βλέφαρα ἀναπέπταται ἀκίνητα. Απ. 1, 4, 6. τὰ βλέφαρα ἀναπετάννυται — συγκλείεται. Sed 2, 1, 22. ἡ Κακία ὄμματα (ἔχουσα) ἀναπεπταμένα, *oculos supra modum patentes,* quales indicant magnam cupiditatem et impudentiam. v. Doruill. ad Charit. p. 480. Bessario vertit *vagantes* (quasi ab ἀνίπτασθαι) *et apertos.* v. Hindenb. ¶ 4) Σ. 5, 6. οἱ μυκτῆρες ἀναπέπτανται, *sursum expansae* l. *patulae et latae sunt.* Oppon. εἰς γῆν ὁρῶσιν. Iπ. 1, 10. iisdem opponuntur συμπεπτωκότες. ¶ 5) E. 4, 1, 8. θῆραι, αἱ μὲν ἐν περιειργασμένοις παραδείσοις, αἱ δὲ καὶ ἀναπεπταμένοις τόποις. ¶ 6) O. 9, 4. οἰκία πρὸς μεσημβρίαν ἀναπέπταται, ὥστε χειμῶνος εὐήλιος, *spectat, vergit.*

ἀναπηδᾶν, ¶ 1) *insilire.* E. 2, 3, 21. ἀνεπήδησεν ἐπὶ τὴν ἑστίαν. 6, 5, 8. ἀναπηδῶντες ἐπὶ τὸ τεῖχος. ¶ 2) Saepissime ἐπὶ τὸν ἵππον, vt ἀναβαίνειν. Sed ἀναπηδᾶν patet esse festinantis. Π. 1, 4, 4. ἀναπηδῶν ἐπὶ τοὺς ἵππους. §. 8. ἀνεπήδησεν ἐπὶ τὸν ἵππον ὥσπερ ἐνθουσιῶν. 4, 2, 11. 14. Iπρ. 1, 5. 17. Participium, Π. 7, 3, 2. ἀναπηδήσας ἐπὶ τὸν ἵππον — ἤλαυνεν. E. 4, 1, 18. 6, 4. 32. Item omissis verbis ἐπὶ τὸν ἵππον, E. 7, 1, 10. εὐπετῶς ἀναπηδῶντες ἀνεχώρουν. Iπ. 7, 1. 3. 8, 5. etc. ¶ 3) *exsilire, prosilire.* K. 10, 15. ταχὺ ἀναπηδᾶν. Saepe indicat alacritatem aut cupiditatem, v. c. E. 6, 3, 7. ἀναπηδήσας ἐξ ἕδρας ὑπήντα

ὑπήντα αὐτῷ. 4, 5, 7. Π. 1, 3, 8. τὸν Κῦρον ἐκγελάσαντα ἀναπηδῆσαι πρὸς τὸν πάππον, i. e. ἀναπηδήσαντα προσδραμεῖν. 1, 4, 2. νυκτὸς ἀοκνότατα ἀνεπήδα ex sede vel lecto ὑπηρετήσων. ¶ 4) A. 3, 4, 17. οἱ πολέμιοι cum premerentur a Graecis, ταχὺ ἀνεπήδων, e monte se recipiebant. All. ἀπεπήδων. 7, 2, 11. ἀναπηδήσαντες ἐδίωκον. Vertunt *exultantes properabant.* Posset fortassis rectius intelligi ἐπὶ τοὺς ἵππους, vt nr. 2.

ἀνάπηρα. Poll. 2, 61. εἴρηκε δὲ Ξενοφῶν (all. Ἀντιφῶν δὲ ἐν τοῖς περὶ ἀληθείας) καὶ οὐδετέρως, ἀνάπηρα.

ἀναπίμπλασθαι, *plenum esse.* Π. 2, 2, 15. extr. ἀνεπίμπλαντο (all. ἀνεμπίπλαντο) κακίας, *animo conceperant.*

ἀναπίπτειν, ¶ 1) *remo adducto se supinare.* Athenaeus 1, 19. p. 23. B. ἀναπίπτειν κυρίως ἐπὶ ψυχῆς, οἷον ἀθυμεῖν — Κρατῖνος δ' ἐπὶ ἐρετῶν χρῆται τῇ λέξει — καὶ Ξενοφῶν ἐν Οἰκονομικῷ. Sic fere Suidas, non tamen nominato Xenophonte. O. 8, 8. remiges ἐν τάξει προνεύουσι, ἐν τάξει δὲ ἀναπίπτουσι. Laudat hunc locum cum Eustath. ad Odyss. ι, p. 1641, 5. et addit haec: ἔνθα ὅρα τὸ ἀναπίπτουσιν οὐ ληφθὲν ἐπὶ ψυχικῆς ἀθυμίας — ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἀνακλῶνται. ¶ 2) *recuruare se in equo.* Iπ. 8, 17. equites dicuntur προνεύειν — ἀναπίπτειν. Iππ. 3, 14. ὑπτίους ἀναπεπτωκότας ἐλαύνειν. ¶ 3) Est in var. lect. pro ἐμπίπτειν. v. ἐμπ. nr. 2.

ἀναπλεῖν, *reuerti nauigando*, ex Chersoneso in Propontidem. E. 4, 8, 36. ἀναπεπλευκέναι τὴν ἐπὶ Προικόννησον.

ἀναπληροῦν. Πο. 4, 24. ὅταν μύρια ἀναπληρωθῇ, np. ἀνδράποδα, *vbi numerus decem millium expletus fuerit, ad decem millia excreuerit.* Cf. ἀριθμός.

ἀναπνεῖν, ¶ 1) *respirare.* Iπ. 5, 3. κημὸς ἀναπνεῖν οὐ κωλύει. Pollux 1, 202. habet ἐκπνεῖν. Sic enim ibi legendum est pro ἐκπίνειν. Σ. 2, 26. ἢν ἀθρόον πότον ἐγχεώμεθα, οὐδὲ ἀναπνεῖν, μὴ ὅτι λέγειν τι δυνησόμεθα. ¶ 2) *respirare ab hostium impetu, metu posito recreari et animos sumere.* A. 4, 1, 16. ὅπερ ἡμᾶς ἀναπνεῦσαι ἐποίησε. Cf. ἀναπαύεσθαι nr. 5. Π. 5, 4, 17. ἀκούσας δὲ ταῦτα ἀνέπνευ-

ἀνέπνευσε. Zonaras habet ἤσθη.

ἀναπράττειν, *debita exigere* f. *accipere*, i. e. πράττειν f. εἰσπράττειν τὰ ἄνωθεν ἐξ ὑποσχέσεως ὀφειλόμενα. v. Abresch. dilucidatt. Thucyd. 8, 107. A. 7, 7, 19. ἐὰν παρὰ σοῦ (2 MSS. τὰ παρὰ σοῦ, np. χρήματα ἀναπράξωσι, *si Lacedaemonii perfecerint, vt milites accipiant ftipendia a te debita*. Sic de eadem re 7, 6, 29. multi pro πρᾶξαι τὸν μισθὸν habent ἀναπρᾶξαι. Cf. συναναπράττειν.

ἀνάπτειν, *incendere*. A. 5, 2, 17. ἀνέλαμψεν οἰκία ὅτου δὴ ἀνάψαντος (all. ἐνάψαντος) — ἀνάπτειν ἐκέλευε. All. ἐνάπτειν. Etiam §. 18. pro ἐνῆψαν· — ἐνῆπτον δὲ τὰς οἰκίας all. habent ἀνῆψαν et ἀνῆπτον.

ἀναπτεροῦσθαι, *attolli, erigi*. Hefych: ἀναπτερώσω· μετέωρον ποιήσω. Sed dicitur varie. E. 3, 4, 2. ἀνεπτερωμένων τῶν Λακεδαιμονίων, *cum essent suspensi animis et incerti*, np. audito regis apparatu belli. Sic Eurip. Suppl. 89. φόβος μ' ἀναπτεροῖ. vbi v. Markland. Σ. 9, 5. ἀνεπτερωμένοι ἐθεῶντο, *attenti, intenti*. E. 3, 1, 11. ἀναπτερωθεὶς ὑπό τινων, ὡς αἰσχρὸν εἴη γυναῖκα ἄρχειν, *ad indignationem excitatus atque elatus*. Morus: *irritatus ad fpem et exfpectationem*. Quam interpretationem iuuare videatur gloffa Suidae: ἀνεπτεροῦτο· ἐλπίσι χρησταῖς ἤρετο.

ἀναπτύσσειν, ¶ 1) *explicare, expandere*. Ir. 12, 6. ὅπως (αἱ πτέρυγες) ὅταν διαιρῆται (δεξιὰ, ὁμοίως ἀναπτύσσωνται. Oppon. ἐπικλείωνται. 6, 2. ἀναπτύσσειν τὴν ὁπλὴν τοῦ ἵππου. Leuncl. *aperire vngulam*. ¶ 2) ἀναπτύσσειν τὴν φάλαγγα pertinet ad τάξιν militarem, et fit, cum ab vtroque cornu nonnulli, finguli *vel bini*, vnus post alium incedunt et ad pofteriorem aciem abeunt, quo altius fiat τὸ βάθος. Π. 7, 5, 2. et 3. ἀναπτυχθείσης οὕτω τῆς φάλαγγος. Sed ¶ 3) ἀναπτύσσειν τὸ κέρας, A. 1, 10, 6. *explicare* f. *latius extendere cornu*, dicitur dux, cum iubet a tergo nonnullos procedere, vt cornua latius protendantur. Quod quidem fiebat, ne circumdari ab hoftibus poffent. Zeunius explicat *milites ex media acie educere in cornu, adeo* vt

vt ex cornu fiat frons aciei. ¶ 4) Ἱερ. 2, 4. ἡ τυραννὶς κτήματα ἀνεπτυγμένα θεᾶσθαι φανερὰ πᾶσι παρέχεται, *omnium oculis exposita.* Ern. nomen φανερὰ putabat glossema esse. Recte. Hesych: ἀνάπτυκτα· φανερά.

ἀναπυνθάνεσθαι, *inaudire.* A. 5, 7, 1. ἀνεπύθοντο ταῦτα πραττόμενα.

ἀναρίθμητος, *innumerabilis.* Suid: ἀναρίθμητος· ἄπειρος. — καὶ ἀνάριθμοι· πλεῖστοι, ἄπειροι. Scilicet, vt Latinum, dicitur pro *permultus.* A. 3, 2, 8. τὴν ἀναρίθμητον Xerxis στρατιάν. Πο. 4, 35. ἀνθρώπων ἀναριθμήτων. Cf. ἀνάριθμος.

ἀνάριθμος, *innumerus.* v. ἀναρίθμητος. Π. 7, 4, 8. σφενδονήτας ἀναρίθμους. Zeun. e suo Codice hic quoque dedit ἀναριθμήτους. Paulo ante erat παμπόλλους.

ἀνάριστος, *impransus.* Suid: ἀνάριστος, μᾶλλον δὲ ἀναρίστητος — Μένανδρος δὲ ἀνάριστον καὶ ἀνηρίστους, μήπω ἠριστηκότας. Pollux 6, 101. συναριστῶσαι, καὶ ὁ παρὰ Ξενοφῶντι συνάριστος. Sed viri docti ibi praeferunt ἀνάριστος. A. 1, 10, 11. ἄδειπνοι ἦσαν — καὶ ἀνάριστοι. 4, 2, 3. 6, 5, 12. κρεῖττον ἠριστηκότας μάχεσθαι, ἢ ἀναρίστους. E. 4, 5, 8. 7, 5, 15. ὄντες ἀνάριστοι καὶ αὐτοὶ καὶ ἵπποι. Σ. 1, 11. Cf. ἄριστον.

ἀνάρμοστος, *incongruus, non accommodus.* Απ. 3, 10, 13. v. ἁρμόζειν.

ἀναρπάζειν, ¶ 1) *arripere.* A. 7, 1, 10. οἱ στρατιῶται ἀναρπάσαντες τὰ ὅπλα. Est celeritatis. v. ἁρπάζειν nr. 2. Lenius est v. c. ἀναλαβόντες. ¶ 2) *abripere.* E. 5, 4, 17. ὅπλα ἀναρπασθέντα, *a vento disiecta.* Margg: ἀφαρπασθέντα. K. 5, 16. minores lepores ab aquilis ἀναρπάζονται, τοὺς δὲ μείζους αἱ κύνες ἀφαιροῦνται. Est fere pro simplici ἁρπάζονται. Sic in var. lect. est ἀνηρπακότες χρήματα pro ἡρπακότες. v. ἁρπάζειν nr. 4.

ἀνάρπαστος, *subito et vi in seruitutem* (in carcerem, in exilium, ad mortem) *abreptus.* v. Doruill. ad Charit. p. 416. Απ. 4, 2, 33. ἄλλους ἀναρπάστους πρὸς βασιλέα γεγονέναι, καὶ ἐκεῖ δουλεύειν. In Stobaeo est ἀνασπάστους, quod Ern. negat esse a librario.

ἀναῤῥηθῆναι ab Hesychio, Etymol. M. et Suida exponitur ἀνακηρυχθῆναι. E. 1, 4, 8. ἀναῤῥηθεὶς αὐτο-

αὐτοκράτωρ, *voce praeconis renunciatus.*

ἀναῤῥηγνύναι, *discerpere.* K. 7, 9. διδόναι leporem ταῖς κυσὶν ἀναῤῥηγνύναι.

ἀναῤῥίπτειν, *sursum iactare.* Σ. 2, 8. τοὺς τροχοὺς ἀνεῤῥίπτει, ὅσον ἔδει ῥίπτειν ὕψος. K. 10, 9. ἥτις ἂν τῶν κυνῶν προσφέρηται αὐτῷ (apro), ἀναῤῥίψει dente arreptam.

ἀναρτᾶσθαι, ¶ 1) *imperio suo adiungere.* Π. 1, 1, 5. ἀνηρτήσατο τοσαῦτα φῦλα. ¶ 2) *beneuolum sibi reddere, suum facere.* Π. 1, 4, 1. τοὺς πατέρας αὐτῶν ἀνήρτητο. All. ἀνεκτήσατο ex interpretamento. 2, 2, 17. ποίῳ σε ἔργῳ ἀνὴρ οὗτος ἀνήρτηται. Ita recte reponunt interpretes pro ἀνήρηται, quod non significare potest *gratiam tuam sibi conciliauit.*

ἀναρχία, *imperii imperantisue defectus.* A. 3, 2, 19. ἀναρχίᾳ καὶ ἀταξίᾳ ἀπολέσθαι, *interfectis imperatoribus atque adeo sublato imperio militari.* Alia est Athenis E. 2, 3, 1. tempore triginta tyrannorum, quo tempore Archontes quidem fuerunt, sed sine potestate, ita vt non haberentur pro Archontibus. Cf. Aelian. V. H. 5, 13. ibique Perizon.

ἄναρχος, *rectore carens.* Π. 3, 3, 8. οὐδὲν ἄναρχον κατελείπετο, ἀλλὰ δωδεκάδαρχοι etc. *nulla res erat, cui gerendae non attributus esset praefectus.*

ἀνασείειν, *excutere.* Suid: ἀνασείειν· ἐκτινάσσειν. O. 10, 11. ἱμάτια καὶ στρώματα ἀνασείεται καὶ συνθεῖναι.

ἀνασκευάζειν, ¶ 1) *vasa colligere, comportare, transferre.* Hesych: ἀνασκευάζειν· μετατιθέναι. A. 6, 2, 5. τὰ χρήματα ἐκ τῶν ἀγρῶν συνῆγον, καὶ τὴν ἀγορὰν εἴσω ἀνεσκευάκασιν. ¶ 2) *auferre, vastare, corrumpere.* Gloss. Vett: *destruit*, καταλύει, ἀνασκευάζει. v. Wetsten. ad Act. 15, 24. Π. 6, 2, 10. οὐδὲν εὑρήσομεν τῶν ἐπιτηδείων· ἀνεσκεύασται γὰρ τὰ μὲν ὑφ' ἡμῶν, τὰ δὲ ὑπὸ τῶν πολεμίων.

ἀνασκευάζεσθαι, *vasa colligere ad iter, castra mouere.* v. Mori ind. in anab. Π. 8, 5, 1. στόλος πολὺς ὢν εὐτάκτως μὲν κατεσκευάζετο, καὶ πάλιν ἀνεσκευάζετο. Cf. §. 3. vbi ab ipso Xenophonte explicatur.

ἀνάσκητος, *inexercitatus.* Π. 8, 8, 12. oppon. ἠσκηκότες.

ἀνα-

ἀνασκοπεῖν, *memoria repetere, reputare.* Πω. 5, 11. εἴ τις τὰ προγεγενημένα ἀνασκοποίη, πῶς ἀποβέβηκεν.

ἀνασπᾶν, ¶ 1) *sursum trahere, sursum diducere.* Απ. 3, 10, 7. τὰ ὑπὸ σχημάτων κατασπώμενα καὶ ἀνασπώμενα ἐν τοῖς σώμασι. Sic Σ. 3, 10. μάλα σεμνῶς ἀνασπάσας τὸ πρόσωπον, *composito ad grauitatem vultu.* Refertur enim inprimis ad supercilia. ¶ 2) *reuellere.* E. 4, 4, 6. διὰ τὸ ὄρους ἀνασπᾶσθαι. Cf. Poll. 9, 8.

ἀνάσπαστος, v. ἀνάρπαστος.

ἀνάστατος, *euersus, deletus.* E. 6, 5, 35. ἀναστάτους ποιῆσαι τὰς Ἀθήνας. (2, 2, 12. erat ἐξαιρεῖν.) Απ. 4, 2, 29. ὅσαι (τῶν πόλεων) ἀνάστατοι γίγνονται.

ἀνασταυροῦν, *cruci s. palo affigere.* A. 3, 1, 12. βασιλεὺς τεθνηκότος ἀποτεμὼν τὴν κεφαλὴν — ἀνεσταύρωσεν.

ἀναστέλλειν, *reprimere.* Suid: ἀνέστελλον· ἀπεῖργον, ἐκώλυον. A. 5, 4, 12. τούτους (κατατρέχοντας) ἀνέστελλον οἱ τοξόται.

ἀναστενάζειν, i. q. στενάζειν. v. Fischer. de vitiis lexicor. N. T. prolus. V. p. 8. Σ. 1, 15. ἀναστενάξας εἶπεν, *ingemens.*

ἀναστομοῦν, *aperire fossae ostium.* Π. 7, 5, 7. ἀνεστόμωσε τὰς τάφρους τὰς πρὸς τὸν ποταμὸν, np. vt influeret aqua e fluuio. Alios auctores laudauit Pollux 2, 102.

***ἀνάστρεμμα.** Brodaeus K. 4, 4. memorat lectionem ἐμβλεμμάτων εἰς τὴν ὕλην, καὶ ἀναστρεμμάτων τῶν ἐπὶ τὰς καθέδρας. Eandem Steph. et Leuncl. in margg. posuerunt. Quae si vera est, significantur *conuersiones* vel *conuersiones oculorum.*

ἀναστρέφειν, ¶ 1) *se conuertere.* Habet enim notionem intransitiuam, et saepius sic in Xenophontis libris legitur, quam ὑποστρέφειν, quanquam Thomas Magister, ὑποστρέφειν, inquit, κάλλιον, ἢ ἀναστρέφειν. Αγ. 2, 4. et E. 4, 3, 4. ἀνέστρεψέ τε καὶ — ἀπεθνήσκει. 4, 5, 15. 4, 8, 7. 5, 4, 44. 6, 2, 11. Ιπ. 7, 12. ὁπότε ἐπὶ τὰ εὐώνυμα ἀναστρέφοι, *equus se conuertit.* Quod melius videtur, quam equus equitem. Inprimis saepe participium, v. c. A. 1, 4, 5. ἀναστρέψας ἐκ Φοινίκης παρὰ βασιλέα ἀπήλαυνεν. 4, 2,

3, 22. ἀναστρέψαντας ἐπὶ δόρυ ἡγεῖσθαι. (§. 24. est στρέψαντες.) 4, 8, 21. ἐλάσαντας — ἀναστρέψαντας πάλιν ἄνω ἥκειν. E. 5, 2, 32. ἀναστρέψαντες ἀνεχώρουν. 5, 3, 4. 5, 4, 40. 6, 5, 18 7, 1, 10. ἀνεχώρουν, καὶ πάλιν ἀναστρέφοντες ἠκόντιζον. etc. Quod autem E. 4, 3, 4. e Leunclauiana legitur ἀνέτρεψαν, pro eo ex aliis et ex Ag. 2, 3. reponendum est ἀνέστρεψαν. Quanquam Hesychius ἀναστρέφειν interpretatur ἀνατρέπειν. Pertinet enim haec interpretatio ad nr. 2. Cf. ἀνατρέπειν, item στρέφειν et τρέπειν. ¶ 2) *euertere*. Semper autem sic reperitur passiuum, vt K. 9, 18. ἀνεστραμμένην ποδοστράβην. O. 16, 11. τὴν πόαν ἀναστρεφομένην arando. Simile est στρέφειν τὴν γῆν. ¶ 3) *perdere*. Π. 8, 8. 7. τοῦτο παντάπασιν ἀνέστραπται, *periit*. Antea dicitur ἀπέσβηκε. Nisi malis vertere *contrarium accidit*, vt Isp. 4, 5. τοῖς τυράννοις καὶ τοῦτο ἔμπαλιν ἀνέστραπται, *inuersum est, contraria est ratio*. Sed Wells. h. l. e margg. recepit ἀντέστραπται. Quo non erat opus.

ἀναστρέφεσθαι, ¶ 1) *conuertere se*. Π. 2, 1, 2. extr. μήτε φυγεῖν, μήτ' ἀναστρέφεσθαι, np. obuersum hosti persequenti. E. 6, 2, 11. Ιπ. 8, 14. ἀναστρέφοιτο ὁ ἵππος. 6. 5. ¶ 2) *versari, morari*. Π. 8, 8, 4. ἔξεστιν (τοῖς πολεμίοις) ἐν τῇ χώρᾳ ἀναστρέφεσθαι ἄνευ μάχης, *vagari tuto*. §. 10. κατὰ τὴν χώραν — ἀναστρέφονται. A. 1, 10, 8. γήλοφος ἐφ' οὗ ἀνεστρέφοντο. Leun. *fugienai sine facto re"abant*. Aπ. 4, 3, 8. ἥλιος ἐνταῦθα τοῦ οὐρανοῦ ἀναστρέφεσθαι. ¶ 3) *versari, occupari*. O. 5, 13. οἱ ἐν τῇ γεωργίᾳ ἀναστρεφόμενοι. ¶ 4) *viuere, esse*. Ag. 9, 4. ὅτι αὐτὸς ἐν μέσαις εὐφροσύναις ἀναστρέφοιτο. E. 6, 3, 6. extr. μείζους ἐν τῇ Ἑλλάδι ἀναστρεφοίμεθα. 6, 4, 16. λιπαρούς καὶ φαιδροὺς ἀναστρεφομένους ἐν τῷ φανερῷ, *incedentes*. 7, 3, 2. ἐν ταύτῃ αὖ τῇ συμμαχίᾳ ἀνεστρέφετο, *in hac rursus societate erat, hac s. horum rursus societate vtebatur*. Schneiderus interpretatur: *etiam in hac noua cum Lacedaemoniis inita societate retro ad partes contrarias conuertebatur simul iisque fauere volebat videri*. A. 2, 5, 2. p. 112.

112. ὡς δεσπότης ἀναστρέφοιο. Leuncl. *eum — tibi pessundares.* Zeun. eodem fere modo. Hutch. *euerteres.* Imo est *viueres, te gereres.* Nam fere idem significare videtur quod paulo ante μέγιστος ἂν εἴης.

ἀναστροφή, *conuersio.* ad fugam, Π. 5, 4, 4. ἅρματα ἡλίσκετο ἐν τῇ ἀναστροφῇ, *bey dem Umlenken.* ad pugnam, Ἀγ. 2, 3. et E. 4. 3, 3. διώκειν καὶ μηκέτι δοῦναι αὐτοῖς ἀναστροφήν. Ἱππ. 8, 23. ἀναστροφαὶ καὶ διώξεις - ὁρμᾶν ἐκ τῶν ἀναστροφῶν. §. 24. Sed Ἱππ. 3, 14. ἐν ταῖς ἀναστροφαῖς, *in reflectendis equis.* K. 6, 25. ἀναστροφὰς πυκνὰς huc illuc ποιεῖσθαι iubetur venator leporem persequens.

ἀνασώζειν, *saluum perducere.* E. 4, 8, 28. exules ἱκανοὶ — εἰς τὰς πατρίδας ἀνασωθῆναι, *patriam recuperare.* Sic saepe verbum simplex c. εἰς.

ἀνασώζεσθαι, *recuperare, vindicare.* E. 7, 5, 16. ἀνασώσασθαι τὴν πατρῴαν δόξαν.

ἀναταράττειν, *perturbare.* A. 1, 7, 15. (στράτευμα ἀνατεταραγμένον ἐπορεύετο, *perturbatis ordinibus.* Raro hoc verbum reperiri monuit Grammius. Male in margg. est ἀνατετραμμένον.

ἀνατείνειν, ¶ 1) *extendere, tollere.* Π. 6, 1, 2. ἀνατείνας τὰς χεῖρας πρὸς (all. εἰς) τὸν οὐρανὸν, ἀπώμοσε. Cf. Poll. 1, 25. Π. 4, 2, 9. τὰς δεξιὰς ἀνατείναντας in signum amicitiae. Sic §. 10. Sed §. 11. τὰς δεξ. προτείνοντες. 6, 3, 6. extr. Saepe ἀνατείνειν τὴν χεῖρα, vt χειροτονεῖν vel αἴρειν τὴν χεῖρα, est eorum, qui in concionibus orationem suffragio comprobant, vt A. 3, 2, 5. ὅτῳ δοκεῖ ταῦτα, ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα. καὶ ἀνέτειναν ἅπαντες. §. 22. 26. 5, 6, 20. 7, 3, 2. ὅτῳ ταῦτα δοκεῖ, ἀράτω τὴν χεῖρα. ἀνέτειναν πάντες. ¶ 2) *extendere.* Π. 7, 1, 4. κάμπτοντες ἀνέτεινον late ad latera hostis τὰ κέρατα, opp. εἰς κύκλωσιν. §. 8. κέρατα ἀνατεινόμενα. ¶ 3) Π. 7, 1, 2. ἀετὸς χρυσοῦς ἐπὶ δόρατος μακροῦ ἀνατεταμένος, *aquila in hasta alis extensis erecta.* Cf. A. 1, 10, 8. ¶ 4 *intendere.* Ἱπ. 10, 4. equus τὴν οὐρὰν ἄνω ἀνατείνει.

ἀνατείνεσθαι, *sublatum tenere, intentare.* Π. 4, 1, 2. p. 200. ἀνατεταμένος (i. e. ἀνατεινάμενος) τὴν μαχαι-

μάχαιραν ὡς παίσων, *gladio ictum minitatus.* 7, 1, 17.

ἀνατειχίζειν, *reficere.* E. 4, 4, 18. ἀνατειχίσαι τὰ διῃρημένα τείχη. Legitur item Ag. 2, 19. τὰ τείχη ἀνετετείχιστο, sed rectius ex E. 4, 5, 5. τὰ τείχη ἃ ἐνετετείχιστο, (v. ἐντειχίζειν) vel etiam, vt Leuucl. aliquando volebat, τὰ τ. ἃ ἀνετετείχιστο.

ἀνατειχισμὸς, E. 4, 8, 9. *instauratio murorum* Piraeei et Athenarum.

ἀνατέλλειν, *oriri.* Π. 8, 3, 1. πρὶν ἥλιον ἀνατέλλειν. A. 2, 3, 1. ἅμα ἡλίῳ ἀνατέλλοντι.

ἀνατιθέναι, ¶ 1) *imponere.* Suid: ἀναθέντας, ἀντὶ τοῦ ἐπιθέντας. Ξενοφῶν. Cf. ἐπιτιθέναι nr. 1. A. 3, 1, 20. σκεύη ἀναθέντας ὡς τοιούτῳ χρῆσθαι, i. e. σκευοφόρον facientes. Marg. Steph. σκ. ἀναθέσθαι καὶ ὡς τ. χ. Nam vlitatius sic dicitur medium. Π. 8, 5, 3. ἀνατιθέασιν (all. ἐπιτιθέασιν, np. τὰ σκεύη) ἐπὶ τὰ ἑαυτοῦ (ὑποζύγια). Sed A. 4, 7, 18. pro ἀνετίθεσαν all. habent ἀνετίθεσαν. Non male. ¶ 2) *consecrare.* A. 5, 3, 6. ἀνάθημα ποιησάμενος ἀνατίθησιν εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς θησαυρόν. §. 7. Ag. 1, 27. et E. 3, 4, 18. ἀνατιθέντας τοὺς στεφάνους τῇ Ἀρτέμιδι. Iπ. prooem. ἵππον χαλκοῦν ἀνέθηκε. ¶ 3) *adscribere, attribuere.* Aπ. 3, 14, 7. τὸ εὐωχεῖσθαι τοῖς κοσμίως διαιτωμένοις ἀνετίθει. 4, 6, 15. ἔφη τὸν Ὅμηρον τῷ Ὀδυσσεῖ ἀναθεῖναι τὸ ἀσφαλῆ ῥήτορα εἶναι. Fr. Portus addit verba *tanquam ornamentum.* Aπολ. 30. ἀνέθηκεν Ὅμηρος ἔστιν οἷς τῶν ἐν καταλύσει τοῦ βίου προγιγνώσκειν τὰ μέλλοντα. Ern. τῶν mutari iubet in τὸ, quod pertineat ad προγιγνώσκειν. §. 13. οἱ ταῖς ὄρνισιν ἀνατιθέντες τὴν τῶν θεῶν δύναμιν. Aθ. 2, 17. ἀνατιθεὶς τὴν αἰτίαν τῷ λέγοντι — σφίσιν αὐτοῖς τὴν αἰτίαν ἀνατιθέασι.

ἀνατίθεσθαι, ¶ 1) *imponere.* Π. 8, 5, 3. σκεύη ἀνατίθενται ἄλλοι ἐπὶ τὰ ὑποζύγια. A. 2, 2, 2. ἀνατίθεσθε ἐπὶ τὰ ὑποζύγια (τὰ σκεύη). Cf. ἀνατιθέναι nr. 1. ¶ 2) *sententiam suam retractare.* Metaphora desumta est a ludo duodecim scriptorum, vbi cum quis calculum intelligit male positum esse, dum per leges ludi licet, calculum ponit alio loco. v. Suid. et Harpocrat. in v. ἀναθέσθαι. Aπ. 1, 2, 44. ἀνατίθε-

θεῖμαι, ὅσα τύραννος μὴ πείσας γράφει, νόμον εἶναι, muto sententiam qua dicebam. 2, 4, 4. οὓς ἐν φίλοις ἔθεσαν, τούτους ἀνατίθεσθαι, non amplius in eorum numero ponere. Cf. ad h. l. Ern. et Hindenb.

ἀνατλῆναι, perferre. Π. 1, 2, 1. πόνον ἀνατλῆναι — κίνδυνον ὑπομεῖναι.

ἀνατρέπειν, ¶ 1) euertere. Π. 2, 2, 1. p. 102. ὅ τι λοιπὸν ἦν — ἀνέτρεψε, np. vna cum patina euersa. 6, 1, 17. ἧττον ἀνατρέπεται πάντα τὰ πλατέα. ¶ 2) prosternere. Π. 4, 3, 4. p. 232. τὸ ὑπομένον ἀνατρέπειν. E. 2, 4, 10. p. 111. πολεμίους ἐναλλομένους ἀνατρέπειν e loco altiori. Cf. ἀνατρέπεσθαι, pro quo est in var. lect. ¶ 3) Π. 4, 2, 12. p. 217. ἣν δὲ — τὴν τύχην ἀνατρέψαι γίγνηται. Sensus est: si cupide rapiendo victoriam elabi sinamus e manibus. Sed Muretus et Hutch. ita emendant: ἣν δὲ, ὁ πολλοῖς ἤδη συμβεβηκὸς κρατοῦσι τὴν νίκην ἀνέτρεψε, φυλάξασθαι δεῖ. Zeunius e Cod. Guelf. ἂν δὲ νικῶμεν, ἔφη, ὅπολλοῖς δὴ κρατοῦσι τὴν τύχην ἀνέστρεψε, φυλ. ¶ 4) Saepe permutatur in var. lect. cum aliis verbis, v. ἀνατaράττειν, ἀνατρέφειν, ἀνατρίβειν, ἀναστρέφειν.

ἀνατρέπεσθαι, prosternere. Π. 4, 3, 4. p. 232. τὸν ἐναντίον ἀνατρέψομαι. Sed Cod. Guelf. habet ἀνατρέψω, quod Zeun. praetulit. Sic 7. 1, 16. τοὺς ὀρθοὺς τῇ ῥύμῃ τῶν ἵππων παίοντες ἀνετρέποντο, Zeunius e Zonara substituit ἀνέτρεπον.

ἀνατρέφειν, ¶ 1) alere. pascere. A. 4. 5, 24. ἵππον δίδωσι τῷ κωμάρχῃ ἀναθρέψαντι. Απ. 4, 3, 10. τὰ ζῶα — γίγνεται καὶ ἀνατρέφεται. ¶ 2) vicissim alere. Π. 8, 3, 15. ἐγὼ ἀνέτρεφον τὸν πατέρα, ἕως ἔζη. All. ἦν τρέφων. Plerique ἀντέτρεφον. Sed Stephanus verbo ἀνέτρεφον in memoriam reuocari dicit τὴν ἀντιπελάργησιν. Voluit tamen fortassis ἀντέτρεφον scribere. ¶ 3) firmare, erigere. Π. 5, 2, 15. p. 286. ἀναθρέψαι τὸ φρόνημα militum. All. ἀνατρέψαι, quod contrariam parit sententiam.

ἀνατρέχειν, cursu adscendere. E. 4, 4. 4. ἀναδραμόντες κατὰ τὴν Ἀκροκόρινθον.

ἀνατρίβειν, fricando blandiri, vel sordes detergere. De re Cf. Arrian. de venat. c. 10. K. 6, 26. ἀνατρίψαντα τὰς κύνας

ἀναχωρεῖν, ¶ 1) vt ἀποχωρεῖν, *recipere se*. Saepe in bello dicitur exercitus victus s. fugiens, vt Π. 3, 3, 27. ἀνεχώρουν πρὸς τὸ ἑαυτῶν πλῆθος. All. ὑπεξῆγον. 4, 1, 2. p. 201. A. 3, 3, 9. E. 2, 4, 24. 4, 2, 14. 5, 2, 32. ἀναστρέψαντες ἀνεχώρησαν. 6, 5, 8. ἀνακεχωρηκότες ὑπὸ τὸ τεῖχος. 7, 4, 24. Saepe quoque additur ἐπὶ πόδα. v. ἐπὶ c. acc. nr. 14. et πούς. ¶ 2) *discedere*. De exercitu non victo, E. 2, 4, 25. τρόπαιον στησάμενος ἀνεχώρησε. §. 4. ἀνεχώρησαν ἐς τὸ ἄστυ. 4, 8, 39. ἀνεχώρησε πάλιν ἐπὶ τὴν Χεῤῥόνησον. 7, 4, 1. §. 24. κατὰ τὴν ὁδὸν ἀναχωροῦντες εἰς τὴν εὐρυχωρίαν ἐξῆλθον. ¶ 3) *metu fugere*. A. 5, 7, 15. τὸν ἀγορανόμον πρὸς τὴν θάλατταν ἀναχωροῦντα. ¶ 4) *retrocedere*. Π. 8, 4, 3. προβῆναι εἰς τὴν τιμιωτέραν ἕδραν, καί, εἴ τις ῥᾳδιουργοίη, ἀναχωρῆσαι εἰς τὴν ἀτιμωτέραν. ¶ 5) De loco Iπρ. 7, 6. vid. ἀναχωρίζειν, quocum etiam alias confunditur.

ἀναχωρίζειν, ¶ 1) *recedere iubere, reducere*. Suid: ἀναχωρίζει, ἀντὶ τοῦ ἀναχωρεῖν ποιεῖ· Ξενοφῶν. Π. 2, 2, 2. p. 104. λοχαγὸς αὐτοὺς ἀνεχώριζεν, *recedere et loco priori subsistere iussit*. 7, 1, 20. ἀνεχώρισε πάντας. Iunt. perperam ἀνεχώρησε. A. 5, 2, 9. ἀναχωρίσας τοὺς πελταστὰς οὐδένα εἴα ἀκροβολίζεσθαι, *ab impetu reuocatos subsistere iussit*. ¶ 2 *in loca tuta subducere*. Iπρ. 7, 6. εἰ φυλάττει τὰ ἔξω τείχους τοσοῦτοις, ὅσοι ἱκανοὶ ἔσονται ἀναχωρεῖν (Leuncl. et Well. emendant ἀναχωρίζειν) εἰς τὸ ἀσφαλὲς τὰ δεόμενα, — φυλάττειν καὶ ἀναχωρίζειν τὰ φίλια. Leunclauii emendatio vera videtur esse. Nam ad τὰ δεόμενα, *res necessarias*, intelligi potest ἀναχωρήσεως s. τοῦ ἀναχωρίζεσθαι, et ἀναχωρεῖν pro ἀναχωρίζειν esset durum. Sed Zeunius locum alio modo refingit.

ἀναψύχειν, ¶ 1) *requiescere pati*. E. 1, 5, 6. ἀνελκύσας τὰς ναῦς ἡσυχίαν ἦγεν — ἀναψύχων αὐτάς. Leuncl. *quiescendo reficiebant*. Scilicet fit haec nauium ἀνάψυξις, dum ad aerem et ventum siccescunt. Cf. quae de verbo διαψύχειν docuit Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 521. ¶ 2) *recreare*. E. 7, 1, 8. ταύτῃ μὲν ἀνεψύχθησαν οἱ τῶν Λακεδαιμονίων

ων σύμμαχοι, *animos receperunt.*

Ἀνδαμύδας, v. Ἀνδραμίας.

ἀνδραγαθία, ¶ 1) *fortitudo, laborum tolerantia.* Π. 3, 3, 24. p. 194. synonymum est ἀρετή. 7, 5, 26. p. 458. ἐπιταθῆναι εἰς ἀνδραγαθίαν. A. 5, 2, 9. περὶ ἀνδραγαθίας ἀλλήλοις ἀντεποιοῦντο. Ιπρ. 9, 3. Φιλοτιμότερον πρὸς ἀλλήλους περὶ ἀνδραγαθίας. Αγ. 9, 6. est i. q. paulo ante ἀνδρὸς ἔργα. Σ. 8, 38. tribuitur pancratiastae. ¶ 2) *virtus.* Αγ. 10, 2. παράδειγμα τοῖς ἀνδραγαθίαν ἀσκεῖν βουλομένοις. Sequitur θεοσεβής, δίκαιος, σώφρων etc. Λ. 4, 2. Σ. 8, 43.

Ἀνδραμίας, *Andramias.* Π. 5, 3, 16. p. 299. praefectus peditum Medorum. Sed nomen varie scribitur in libris, vt Ἀνδραμὰς, Ἀνδραμύας, Ἀρδαμύας, Ἀνδαμύδας.

ἀνδραποδίζειν, *in seruitutem redigere.* Pollux 3, 77. ἀνδραποδίσαντες παρὰ Θουκυδίδῃ. E. 2, 2, 12. οὐκ ἔφασαν πόλιν Ἑλληνίδα ἀνδραποδιεῖν. Passiuum E. 2, 2, 8. ᾤοντο ἀνδραποδισθήσεσθαι. 1, 6, 9. ἀνδραποδισθῆναι. Paulo ante est ἀποδόσθαι.

ἀνδραποδίζεσθαι, *in seruitutem redigere,* s. *rapere,* s. *vendere* Απ. 1, 2, 62. ἀνδραποδιζόμενος, *plagiarius, plagium committens,* recensetur inter alios sceleStos, quibus mors poena proposita est, vt Σ. 4, 36. et Λ. 10, 6. Απ. 2, 2, 2. ἀνδραποδίζεσθαι τοὺς φίλους, ἄδικον, τοὺς δὲ πολεμίους, δίκαιον. 4, 2, 14. it. vrbes victas, Αγ. 7, 6. ὅτι οὐκ ἀνδραποδίζεσθαι δέοι Ἑλληνίδας πόλεις. Leuncl. *vastandas esse.* E. 5, 4, 64. Κέρκυραν μὲν εὐθὺς ὑφ' ἑαυτῷ ἐποιήσατο, οὐ μέντοι ἠνδραποδίσατο.

ἀνδραπόδισις, *plagium.* Απολ. 25. inter alia scelera commemoratur.

ἀνδραποδιστής, *plagiarius.* Polluci 3, 78. est ὁ τὸν ἐλεύθερον καταδουλωσάμενος, ἢ τὸν ἀλλότριον οἰκέτην ἀπαγόμενος. καὶ δίκη δὲ κατὰ τῶν ἀνδραποδιστῶν, ἐλευθεροπρασίου. Sic fere Etymol. M. et Schol. Aristoph. Plut. 521. vbi etiam bene explicatur etymon: εἴρηται ἀνδραποδιστὴς παρὰ τὸ ἄνδρας ἀποδίδοσθαι, τουτέστι πωλεῖν. Idem Schol. ad Equitt. 1027. ἀνδραποδιστὴν vocat σωματέμπορον. Απ. 1, 2, 6. ἀνδραποδισταὶ ἑαυτῶν, *liber-*

bertatis suae venditores, vocantur a Socrate, qui pro mercede docent.

ἀνδράποδον, *mancipium, seruus.* Ἀϑ. 1, 11. saepe pro eo est δοῦλος. Sed Πο. 4, 23. pluralem ἀνδράποδα sequitur singularis ἕκαστος, quasi praeoesserit δοῦλος. E. 1, 6, 10. τοὺς ἐλευϑέρους ἀφῆκε, τοὺς δὲ τῶν Ἀϑηναίων φρουροὺς καὶ τὰ ἀνδράποδα τὰ δοῦλα ἀπέδοτο. Videtur δοῦλα additum esse, vt indicetur, eos iam ante conditione seruos fuisse. A. 4, 1, 9. αἰχμάλωτα ἀνδράποδα. Saepe autem ἀνδράποδα dicuntur opus facere a) in agris, v. c. E. 1, 2, 3. κώμας ἐνέπρησαν — ἔλαβον καὶ ἀνδράποδα καὶ ἄλλην λείαν πολλήν. 3, 2, 2. 19. 4, 6, 6. 6, 2, 4. b) in argentifodinis, Πο. 4, 2. 15 — 18. 20 — 30. §. 39. εἰ κτήσαιτο ἡ πόλις ἀνδράποδα. §. 18. ἀνδράποδα πρίασϑαι. De loco Ἀϑ. 1, 17. ἀνδράποδον μισϑοφοροῦν, vid. μισϑοφορ. De A. 5, 6, 5. ἐν ἀνδραπόδων χώρᾳ ἐσόμεϑα, v. χώρα nr. 4. Ἀπ. 4, 2, 39. ἀνδράποδα nominantur *homines illiberales et illiterati*, qui §. 22. vocabantur ἀνδραποδώδεις.

ἀνδραποδώδης, *seruili ingenio praeditus*, inprimis *illiteratus*, *indoctus.* v. Ἀπ. 4, 2, 22. et 1, 1, 16. Sed magis proprie dicitur Ἱερ. 5, 2. οἱ ἀνδραποδώδεις, διότι οὐδ' αὐτοὶ ἀξιοῦσιν ἐλεύϑεροι εἶναι. Pollux 3, 77. ἀνδραποδώδης, παρὰ Πλάτωνι. καὶ ἀνδραποδωδῶς, παρὰ Ξενοφῶντι. Sed hoc aduerbium legitur et ipsum in Platone, non vero in Xenophonte.

ἀνδραποδωδῶς, v. ἀνδραποδώδης.

ἀνδρεία, *fortitudo.* De hac virtute longa disputatio est Ἀπ. 4, 6, 10. sq. item 3, 9, 1 — 3. vbi eam addisci posse ostenditur, et Σ. 2, 12. vbi etiam tribuitur mulieri. Ἀπ. 1, 1, 16. scribitur ἀνδρία, et oppon. δειλία. Sic Ἀγ. 10, 1. ἀνδρίας ἀγών. All. ἀνδρείας. Contra 6, 1. ἀνδρείας οὐκ ἀφανῆ τεκμήρια. All. ἀνδρίας. 11, 9. ἀνδρείαν (all. ἀνδρίαν) ἐπεδείκνυτο. E. 2, 4, 29. ἐπ' ἀνδρείᾳ (all. ἀνδρίᾳ) μέγα φρονητέον. Ἱππ. 4, 13. edd. vett. rursus habent ἀνδρία, quod Zeunius ait Stephani inconstantia mutatum esse. De inconstantia in scribendis eiusmodi nominibus egit Doruill. ad Charit. p. 405. Cf. inpri-

primis Cel. Fischer. ad Plat. Phaed. 13. et Morus ad Isocrat. paneg. 40. qui omnes bene docent, non vbique formam eandem esse ponendam, sed veterum codicum scripturam tenendam, quamuis Phauorinus v. c. ita distinguat: ἀνδρεία, ἡ ἀρετὴ, διὰ διφθόγγου· Ἀνδρία δὲ γυνὴ, ἡ ἀπὸ τῆς Ἄνδρου τῆς νήσου. Suidas item: ἀνδρεῖος ἀνήρ· ὁ ἄφοβος. ἁμαρτάνει οὖν ὁ λέγων τὴν ἀνδρίαν, ἐγκράτειαν φόβων. Qui tamen paulo post in v. ἀνδρία videtur alia omnia praecipere. Etiam Σ. 3, 4. scribitur ἀνδρεία, vt 8, 8. vbi iunguntur καρτερία, ἀνδρεία, σωφροσύνη. Sed Επ. 1, 5. τί καλὸν, τί ἀνδρία τε καὶ δικαιοσύνη, καὶ αἱ ἄλλαι ἀρεταί. Permutatur item ἀνδρεία et ἀγανδρεία. v. ἀνανδρεία.

ἀνδρείκελον, *purpurissum*, genus coloris. Suid: ἀνδρείκελον· ὅμοιον ἀνδρί. σημαίνει δὲ καὶ τὸ μίγμα τῶν ζωγράφων, ὃ καλεῖται χρωμάτων κρίσις, vbi Trillerus Obs. crit. p. 401. legi iubet κρᾶσις. Cf. Plin. H. N. 35, 6. et ibi Dalechamp. atque Taubmann. ad Plaut. Mostell. 1, 3, 104. In Xenophonte est inter pigmenta, quibus viri fucantur, vt ἔγχουσα tribuitur mulieribus. Sic a Timaeo lex. Plat. explicatur χρόα ἐπιτηδεία ὡς πρὸς ἀνδρὸς μίμησιν. Trillero l. l. Xenophon voce generali ἀνδρεικέλῳ, *stibium* quoque comprehendisse videtur. O. 10, 5. τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπαλειφομένους ἀνδρεικέλῳ. §. 6. οὔτ' ἂν μίλτου, οὐδ' ἂν ἀνδρεικέλου χρῶμα etc.

ἀνδρεῖος, ¶ 1) *virilis*. Απ. 2, 7, 5. ἀνδρεῖα ἱμάτια. Π. 8, 2, 4. et O. 9, 6. ὑποδήματα ἀνδρεῖα. Vtroque in loco alii habent ἀνδρῷα. ¶ 2) *fortis*. Απ. 4, 6, 10. 11. etc. describitur, quis sit ἀνδρεῖος. Αγ. 2, 12. et E. 4, 3, 12. Ἀγησίλαον ἀνδρεῖον — οὐ μέντοι εἵλετό γε τὰ ἀσφαλέστατα. Iungitur c. ἰσχυρός, Π. 3, 1, 9. et Απ. 1, 7, 4. Σ. 4, 13. τὸν ἰσχυρὸν δεῖ πονοῦντα — καὶ τὸν ἀνδρεῖον κινδυνεύοντα κτᾶσθαι τἀγαθά. Sed Απ. 2, 1, 13. iunguntur οἱ ἀνδρεῖοι καὶ δυνατοὶ, et illis opponuntur οἱ ἄνανδροι. Ιερ. 5, 1. permutat Xenophon τοὺς κοσμίους et ἀνδρείους. Dicit etiam Π. 1, 4, 11. ἄνδρας ἀνδρείους. 2, 2, 5. ἀνδρειότεροι. Απ. 4, 6, 13. ἀνδρειότερον. A. 6, 5, 14. ἀνδρεῖόν τι καὶ καλὸν εἰπεῖν καὶ ποιεῖν.

*ἀνδρειότης, *fortitudo.* A. 6, 5, 9.
ἀνδρείως, *fortiter, strenue.* Π. 1, 3, 1. καλῶς καὶ ἀνδρείως ἕκαστα ποιεῖν dicitur Cyrus puer. 4, 4, 1. ἀνδρείως ἕκαστα ποιεῖν in proelio. 8, 4, 11. ἡ γυνὴ ἀνδρείως συνεστρατεύετο τῷ ἀνδρί.
ἀνδρία, v. ἀνδρεία.
ἀνδριαντοποιεῖν, *statuas effingere.* Απ. 3, 1, 2.
ἀνδριαντοποιΐα, *ars statuaria.* Απ. 1, 4, 3. v. Πολύκλειτος.
ἀνδριαντοποιὸς, *statuarius.* Αγ. 11, 6. dicitur σώματος εἰκόνα στήσασθαι, et Απ. 2, 6, 6. ἀνδριάντας ἐργάζεσθαι. 3, 10, 6 — 8. Κλείτων ὁ ἀνδριαντοποιὸς cum Socrate breuiter de arte sua disputat. O. 6, 13.
ἀνδριὰς, *statua.* Locus classicus est Απ. 3, 10, 6 — 8. 2, 6, 6. ὃν ἂν ὁρῶμεν τοὺς πρόσθεν ἀνδριάντας καλῶς εἰργασμένον. 3, 1, 2. εἴ τις ἀνδριάντας ἐργολαβοίη.
ἀνδρίζειν, *fortem reddere.* v. Gramm. O. 5, 4. τοὺς γεωργοῦντας ἀνδρίζει (ἡ γεωργία) πρωῒ ἐγείρουσα. Non bene all. habent ἀνδρίζεσθαι, vt pendeat hic infinitiuus a participio ἐγείρουσα.
ἀνδρίζεσθαι, *virum se praestare.* Suid: ἠνδρίσατο· ἀνδρικῶς ἐπάλαισεν. A. 4, 3, 24. ἀνδριζόμενοι potest accipi pro futuro: *cum viros se praestare vellent.* 5, 8, 6. κινεῖσθαι καὶ ἀνδρίζεσθαι, *non inertem desidere.* Oppon. βλακεύειν. Cf. ἀνδρίζειν.
ἀνδρικὸς, ¶ 1) *e viris compositus.* E. 6, 4, 16. τοῦ ἀνδρικοῦ χοροῦ. ¶ 2) *fortis, strenuus.* Π. 1, 2, 12. ἀνδρικώτατοι. ¶ 3) *virilis, virum decens.* O. 10, 1. ἀνδρικὴ διάνοια τῆς γυναικὸς, quippe quae facile carebat cerussa. Paulo post vocatur μεγαλόφρων.
ἀνδρικῶς, *ad patientiam et fortitudinem.* O. 4, 13. ἀνδρικῶς παιδευόμενοι.
Ἄνδριος, v. Ἄνδρος.
Ἀνδροκλείδας, *Androclidas*, vnus e principibus Thebanis. E. 3, 5, 1. pecunia a Tithraustia corruptus, Lacedaemoniis inimicus. §. 4. οἱ περὶ τὸν Ἀνδροκλείδαν. 5, 2, 22. 25. 26. cum Ismenia a Phoebida damnatus morte plectitur.
Ἀνδρόμαχος, *Andromachus*, dux Eleorum. E. 7, 4, 19. se ipse interficit.
ἀνδρομήκης, *viri altitudinem aequans.* E. 3, 2, 3. καθειργμένοι ἐν τῷ σταυρώματι

ρώματι ὡς [ἐν] ἀνδρομήκει ὄντι. Brodaeo verba ὡς ἐν ἀ. ὄ. erant ſuspecta, et pro ἀνδρομ. ὄντι legendum videbatur ἀνδρωνίτιδι vel μανδρεύματι. Sed mollius eſt, ſi cum Leuncl. et Steph. delemus ἐν.

"Ανδρος, *Andros* inſula, vna e Cycladibus. E. 1, 4. 9. defecit ab Athenienſibus. §. 10. Alcibiades eam recuperat. 1, 5, 10. Κόνων ἐκ τῆς "Ανδρου (all. perperam Ἀντάνδρου) ἐς Σάμον ἔπλευσεν. §. 11. Cononis loco mittitur eo Phanoſthenes. Adiectiuum "Ανδριος, E. 1, 4, 10. τῆς Ἀνδρίας χώρας. (Cf. ſupra ἀνδρεία.) — τοὺς Ἀνδρίους. 2, 1, 21. τριήρη Ἀνδρίαν, in qua qui vehebantur, τοὺς Ἀνδρίους, §. 22. Athenienſes praecipitarunt.

ἀνδρωδέστατα, *fortiſſime.* Απ. 4, 8, 1. τὴν κατάγνωσιν τοῦ θανάτου πρᾳότατα καὶ ἀνδρωδέστατα ἐνεγκών.

ἀνδρών, *locus vbi viri conuiuari ſolent.* Pollux 1, 79. λέγεται δὲ καὶ ἀνδρών, ἵνα συνίασιν οἱ ἄνδρες. Σ. 1, 4. ἀνδράσιν — ὁ ἀνδρὼν κεκοσμημένος. §. 13. ἐπὶ τῷ ἀνδρῶνι, ἔνθα τὸ δεῖπνον ἦν.

ἀνδρωνῖτις, *conclaue virorum, locus in domo vbi viri habitant.* In lexico Baſileenſi ſcribitur ἀνδρονῖτις. O. 9, 5. 6. vbi etiam τῆς γυναικωνίτιδος mentio eſt. Cf. ἀνδρομήκης.

ἀνδρῷος, *virilis.* v. ἀνδρεῖος nr. 1.

ἀνεγείρειν, ¶ 1) *e ſomno excitare.* A. 3, 1, 9. ὕπνου λαχὼν — εὐθὺς ἀνηγέρθη. §. 10. Σ. 4, 38. ἔργον ἐμέ γ' ἐστι ἀνεγεῖραι. ¶ 2) *excitare, concitare.* Ιπ. 9, 6. ἐλάσεις αἱ ἡσυχαῖαι καθέψουσι καὶ πραΰνουσι καὶ οὐκ ἀνεγείρουσι (all. ἂν ἐγείρουσι) τὸν θυμοειδῆ, np. ἵππον.

ἀνέγκλητος, *inculpatus.* E. 6, 1, 4. p. 363. οὐκ ἀνέγκλητος ἂν δικαίως εἴης ἐν τῇ πατρίδι, *iure te patria reprehendet.* Item c. ſolo datiuo, Απ. 2, 8, 5. οἷς ἐργάζεσθαι φῇς — ἀνέγκλητον διαγίνεσθαι, *ab iis, quibus te operam tuam locare dicis, non culpari.* Cf. ἐργάζεσθαι nr. 10. Λ. 9, 5. ἀνέγκλητοι Lacedaemone ſunt *honeſti,* qui opponuntur ignauis ſ. ignominia notatis.

ἀνειμᾶν, v. ἀνιμᾶν.

ἀνειμένως, ¶ 1) *negligenter.* Απ. 2, 4, 7. ἀργῶς καὶ ἀνειμένως ἐπιμέλονται (τῶν φίλων). ¶ 2) *licenter, ſecure.* Π. 4, 5, 4. οἱ οἰκέται, ἅτε τῶν δεσποτῶν ἀπε-

*ἀνδρειότης, *fortitudo.* A. 6, 5, 9.

ἀνδρείως, *fortiter, strenue.* Π. 1, 3, 1. καλῶς καὶ ἀνδρείως ἕκαστα ποιεῖν dicitur Cyrus puer. 4, 4, 1. ἀνδρείως ἕκαστα ποιεῖν in proelio. 8, 4, 11. ἡ γυνὴ ἀνδρείως συνεστρατεύετο τῷ ἀνδρί.

ἀνδρία, v. ἀνδρεία.

ἀνδριαντοποιεῖν, *statuas effingere.* Απ. 3, 1, 2.

ἀνδριαντοποιΐα, *ars statuaria.* Απ. 1, 4, 3. v. Πολύκλειτος.

ἀνδριαντοποιός, *statuarius.* Αγ. 11, 6. dicitur σώματος εἰκόνα στήσασθαι, et Απ. 2, 6, 6. ἀνδριάντας ἐργάζεσθαι. 3, 10, 6 — 8. Κλείτων ὁ ἀνδριαντοποιὸς cum Socrate breuiter de arte sua disputat. O. 6, 13.

ἀνδριάς, *statua.* Locus classicus est Απ. 3, 10, 6 — 8. 2, 6, 6. ὃν ἂν ὁρῶμεν τοὺς πρόσθεν ἀνδριάντας καλῶς εἰργασμένον. 3, 1, 2. εἴ τις ἀνδριάντας ἐργολαβοίη.

ἀνδρίζειν, *fortem reddere.* v. Gramm. O. 5, 4. τοὺς γεωργοῦντας ἀνδρίζει (ἡ γεωργία) πρωῒ ἐγείρουσα. Non bene all. habent ἀνδρίζεσθαι, vt pendeat hic infinitiuus a participio ἐγείρουσα.

ἀνδρίζεσθαι, *virum se praestare.* Suid: ἠνδρίσατο· ἀνδρικῶς ἐπάλαισεν. A. 4, 3, 24. ἀνδριζόμενοι potest accipi pro futuro: *cum viros se praestare vellent.* 5, 8, 6. κινεῖσθαι καὶ ἀνδρίζεσθαι, *non inertem desidere.* Oppon. βλακεύειν. Cf. ἀνδρίζειν.

ἀνδρικός, ¶ 1) *e viris compositus.* E. 6, 4, 16. τοῦ ἀνδρικοῦ χοροῦ. ¶ 2) *fortis, strenuus.* Π. 1, 2, 12. ἀνδρικώτατοι. ¶ 3) *virilis, virum decens.* O. 10, 1. ἀνδρικὴ διάνοια τῆς γυναικός, quippe quae facile carebat cerussa. Paulo post vocatur μεγαλόφρων.

ἀνδρικῶς, *ad patientiam et fortitudinem.* O. 4, 13. ἀνδρικῶς παιδευόμενοι.

Ἄνδριος, v. Ἄνδρος.

Ἀνδροκλείδας, *Androclidas,* vnus e principibus Thebanis. E. 3, 5, 1. pecunia a Tithraustia corruptus, Lacedaemoniis inimicus. §. 4. οἱ περὶ τὸν Ἀνδροκλείδαν. 5, 2, 22. 25. 26. cum Ismenia a Phoebida damnatus morte plectitur.

Ἀνδρόμαχος, *Andromachus,* dux Eleorum. E. 7, 4, 19. se ipse interficit.

ἀνδρομήκης, *viri altitudinem aequans.* E. 3, 2, 3. καθειργμένοι ἐν τῷ σταυρώματι

ῥώματι ὡς [ἐν] ἀνδρομήκει ὄντι. Brodaeo verba ὡς ἐν ἀ. ὄ. erant suspecta, et pro ἀνδρομ. ὄντι legendum videbatur ἀνδρωνίτιδι vel μανδρεύματι. Sed mollius est, si cum Leuncl. et Steph. delemus ἐν.

Ἄνδρος, *Andros* insula, vna e Cycladibus. E. 1, 4, 9. defecit ab Atheniensibus. §. 10. Alcibiades eam recuperat. 1, 5, 10. Κόνων ἐκ τῆς Ἄνδρου (all. perperam Ἀντάνδρου) ἐς Σάμον ἔπλευσεν. §. 11. Cononis loco mittitur eo Phanosthenes. Adiectiuum Ἄνδριος, E. 1, 4, 10. τῆς Ἀνδρίας χώρας. (Cf. supra ἀνδρεία.) — τοὺς Ἀνδρίους. 2, 1, 21. τριήρη Ἀνδρίαν, in qua qui vehebantur, τοὺς Ἀνδρίους, §. 22. Athenienses praecipitarunt.

ἀνδρωδέστατα, *fortissime.* Απ. 4, 8, 1. τὴν καταγνωσιν τοῦ θανάτου πρᾳότατα καὶ ἀνδρωδέστατα ἐνεγκών.

ἀνδρεὼν, *locus vbi viri conuiuari solent.* Pollux 1, 79. λέγεται δὲ καὶ ἀνδρὼν, ἵνα συνίασιν οἱ ἄνδρες. Σ. 1, 4. ἀνδρῶσιν — ὁ ἀνδρὼν κεκοσμημένος. §. 13. ἐπὶ τῷ ἀνδρῶνι, ἔνθα τὸ δεῖπνον ἦν.

ἀνδρωνῖτις, *conclaue virorum, locus in domo vbi viri habitant.* In lexico Basileensi scribitur ἀνδρονίτις. O. 9, 5. 6. vbi etiam τῆς γυναικωνίτιδος mentio est. Cf. ἀνδρομήκης.

ἀνδρῷος, *virilis.* v. ἀνδρεῖος nr. 1.

ἀνεγείρειν, ¶ 1) *e somno excitare.* A. 3, 1, 9. ὕπνου λαχὼν — εὐθὺς ἀνηγέρθη. §. 10. Σ. 4, 38. ἔργον ἐμέ γ' ἐστι ἀνεγεῖραι. ¶ 2) *excitare, concitare.* Iπ. 9, 6. ἐλάσεις αἱ ἡσυχαῖαι καθέψουσι καὶ πραΰνουσι καὶ οὐκ ἀνεγείρουσι (all. ἂν ἐγείρουσι) τὸν θυμοειδῆ, sc. ἵππον.

ἀνέγκλητος, *inculpatus.* E. 6, 1, 4. p. 363. οὐκ ἀνέγκλητος ἂν δικαίως εἴης ἐν τῇ πατρίδι, *iure te patria reprehendet.* Item c. solo datiuo, Απ. 2, 8, 5. οἷς ἐργάζεσθαι φῄς — ἀνέγκλητον διαγίνεσθαι, *ab iis, quibus te operam tuam locare dicis, non culpari.* Cf. ἐργάζεσθαι nr. 10. Λ. 9, 5. ἀνέγκλητοι Lacedaemone sunt *honesti,* qui opponuntur ignauis s. ignominia notatis.

ἀνειμᾶν, v. ἀνιμᾶν.

ἀνειμένως, ¶ 1) *negligenter.* Απ. 2, 4, 7. ἀργῶς καὶ ἀνειμένως ἐπιμέλονται (τῶν φίλων). ¶ 2) *licenter, secure.* Π. 4, 5, 4. οἱ οἰκέται, ἅτε τῶν δεσποτῶν ἀπε-

πεληλυθότων, ἀνειμένως ἵππον. Sic ἀνέδην est ap. Aelian. V. H. 1, 4. vbi v. Perizon.

ἀνεῖν. Suidas: ἀνεῖν. Ξενοφῶν· ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις οἱ ἀγαθοὶ ἔτι πονεῖν ἐθέλουσι καὶ ἀνεῖν. Respexit haud dubie ad locum Π. 5, 4, 9. vbi pro ἔτι πονεῖν legitur συνεκπονεῖν, et ante Zeunium verba καὶ ἀνεῖν, quae etiam Cod. Guelf. habet, deerant. Laborat de Suidae verbis vir doctus in Obs. miscell. Vol. V. p. 96. et legi iubet ἐθέλουσι καὶ ἄνειν, *adiuuare*. Sed cum ἀνεῖν ab Hesychio (et Eustathio ad Il. κ, 251.) explicetur non solum ἀνακαθαίρειν, sed etiam ἀναπαύειν, Zeunius illud exponit fere *labore consilioue suo eum adiuuare, subleuare.*

ἀνεῖναι, ἄνειμι. Π. 2, 4, 12. οὓς σὺ λαβὼν, εὐθὺς ἀνίοις. Steph. exponit *adscendas*, sc. in montes. Possit etiam pro verbo simplici dictum esse. Inde fortassis est, quod nonnulli velint scribere diuisim ἂν ἴοις. A. 7, 6, 21. ἀνεῖναι videtur esse *redire* in patriam. Sed hic quoque alii habent ἂν εἶναι. v. Abresch. auctuar. dilucidd. Thucyd. 6, 18. Cf. ἀνιέναι.

ἀνειπεῖν, ¶ 1) *per praeconem declarare* s. *publicare*, i. q. ἀνακηρύττειν, vt interpretatur Suidas. Π. 4, 5, 18. ἀνειπεῖν ἐκέλευσε ἐκφαίνεσθαι. οἱ δ' ἀκούσαντες τοῦ κηρύγματος. A. 2, 2, 10. τὸν κήρυκα ἀνειπεῖν ἐκέλευσε ὅτι προαγορεύουσι οἱ ἄρχοντες. 5, 2, 14. ¶ 2) *per praeconem iubere*. E. 3, 1, 20. ἀνεῖπε τοὺς δορυφόρους θέσθαι τὰ ὅπλα. ¶ 3) *per praeconem minari*. Π. 4, 2, 17. ἐκήρυττε δὲ παρεῖναι — τῷ δὲ ἀπειθοῦντι πάντα χαλεπὰ ἀνεῖπε.

ἀνείργειν, *retinere, coercere*. E. 7, 1, 21. ἀνείργειν τοὺς στρατιώτας ὠθουμένους εἰς τὸ πρόσθεν. K. 3, 7. κύνες, αἳ οὐκ ἔωσι τὰς σοφὰς (κύνας;) εἰς τὸ πρόσθεν ἰέναι, ἀλλ' ἀνείργουσι θορυβοῦσαι. Particip. ἀνειμένοις et ἀνειργμένοις in var. lect. inter se permutantur. v. ἀνιέναι nr. 9.

* ἀνεκπιμπλάναι, *denuo implere*, sc. militibus. A. 3, 4, 14. τοῦ πλαισίου τὸ μέσον ἀνεξεπίμπλασαν.

ἀνέκπληκτος, *imperterritus, impauidus*. Est rarum vocabulum. v. Gramm. Substantiue legitur Ἀγ. 6, 7. τὸ ἀνεκπληκτότατον, *animum ab omni*

omni terrore alienum, summam constantiam.

ἀνεκτῶς ἔχειν, *tolerari posse.* E. 7, 3, 1. νομίσας οὐκ ἀνεκτῶς ἔχειν τὰ ἐν Σικυῶνι.

ἀνέκφραστος, *ineffabilis.* Hesych. et Phauorin: ἀνέκφραστον· ἀνερμήνευτον. Απ. 4, 3, 8. in additamento Codicis Meermann. πῶς οὐχ ὑπὲρ λόγον ἀνέκφραστον; Vbi ἀνέκφραστον videtur glossema esse formulae ὑπὲρ λόγον.

ἀνελευθερία, *illiberalitas, auaritia.* Π. 8, 4, 15.

ἀνελεύθερος, *illiberalis.* Λ. 8, 2. τὰς ἀρχὰς φοβεῖσθαι νομίζουσι ἀνελεύθερον. Σ. 8, 23. ἀνελεύθερος ἡ συνουσία τῷ τὸ σῶμα ἀγαπῶντι — ἀεὶ γὰρ ὥσπερ πτωχὸς προσαιτῶν etc. Cf. Απ. 1, 2, 29. 3, 10, 5. τὸ ἀνελεύθερον διαφαίνει διὰ τοῦ προσώπου. 4, 5, 3. 4. tribuitur ei, qui seruit voluptatibus.

ἀνελευθέρως, *humili animo, indecenter.* Απολ. 9. ἀνελευθέρως τὸ ζῆν προσαιτῶν.

ἀνελίττειν, *euoluere.* Απ. 1, 6, 14. ἐν βιβλίοις — ἀνελίττων διέρχομαι.

ἀνέλκειν et

ἀνελκύειν, *subducere, in terram ducere.* Contrarium est καθέλκειν et καθελκύειν. Moeris: ἀνιμᾶν, Ἀττικῶς· ἀνέλκειν, Ἑλληνικῶς. Thomas Mag: ἀνιμᾶν λέγεται ἐπὶ ὑγροῦ, μὴ ἀνέλκειν. Cf. infra ἀνιμᾶν et Thomae interpretes. E. 1, 5, 6. ἀνελκύσας τὰς ναῦς. 1, 6, 12. τὰς λοιπὰς τῶν νεῶν ὑπὸ τῷ τείχει ἀνείλκυσε. 5, 4, 66. ἀνειλκυσμένων τῶν νεῶν. All. ἀνειλκομένων. Debebat saltem esse ἀνελκομένων. 7, 1, 25. in formula pacis iubentur Athenienses ἀνέλκειν τὰς ναῦς.

ἀνέλπιστος, *desperans, nihil spei habens.* K. 7, 9. κύνες ἀνέλπιστοι οὖσαι τοῦ ἑλεῖν (τὸν λαγῶ).

ἄνεμος, *ventus.* A. 4, 5, 6. σφαγιάσασθαι τῷ ἀνέμῳ. Ventis, inprimisque Boreae, facta esse a multis gentibus sacrificia, ostendit ibi Hutch. O. 18, 1. ἔνθα πνεῖ ὁ ἄνεμος. K. 6, 2. ὅταν ἄνεμος πνέῃ, διαρπάζει τὰ ἴχνη. Απ. 3, 8, 9. ἵνα οἱ ψυχροὶ μὴ ἐμπίπτωσιν (all. παρεμπίπτωσιν) ἄνεμοι. Cf. βοῤῥᾶς, ἐξαίσιος, πνεῦμα, χαλεπός.

ἀνεμπίπλασθαι, v. ἀναπίμπλασθαι.

ἀνεξέλεγκτος, *irreprehensus.* K. 13, 7. ἵνα ἀνεξέλεγκτα ᾖ εἰς ἀεὶ, *vt reprehendi nunquam possint.*

sint, np. quia sunt vtilia.

*ἀνεξελέγκτως ἐξαπατᾶν, O. 10, 8. *ita vt conuinci non possint.* Oppon. ἁπάται ἁλίσκονται.

ἀνεπίκλητος, *culpae et reprehensionis expers.* Poll. 8, 68. ἀνεπίκλητον, ὡς Ξενοφῶν. Π. 2, 1, 9. ἀνεπίκλητον αὐτὸν ὄντα. All. ἀνεπίπληκτον, all. ἀνεπίληπτον, vtrumque eodem sensu. Suid: ἀνεπίπληκτος· ἄμεμπτος, ᾧ οὐδεὶς ἐπιπλήττει ἁμαρτάνοντι. Hesych: ἀνεπιπλήκτοις· ἀμέμπτοις. Suid: ἀνεπίληπτος· ἄμεμπτος. Ag. 1, 5. Ἀγησίλαον ἀνεπικλητότερον τῷ γένει καὶ τῇ ἀρετῇ. Cf. de hoc vocabulo Ern. epist. ad Bach.

ἀνεπίληπτος, *irreprehensus.* Hesych: ἀνεπίληπτος· ἄμεμπτος. Schol. Thucyd. 5, 17. interpretatur verbis μὴ ἂν παρέχων κατηγορίας ἀφορμήν. Cf ἀνεπίκλητος et Wetsten. ad 1 Timoth. 3, 2. Π. 1, 2, 15. οἷ ἂν διαγένωνται ἀνεπίληπτοι.

ἀνεπιλήπτως, *sine reprehensione.* A. 7, 6. 26. ἀνεπιλήπτως πορεύεσθαι, *vt nemo conqueratur de iniuria sibi illata, tuto.*

ἀνεπίπληκτος, v. ἀνεπίκλητος. Cf. Suiceri Obs. sacr. p. 318.

ἀνεπίσκεπτος, *inconsideratus, inexploratus.* Απ. 2, 4, 3. οὐδὲν τῶν κτημάτων ἐῶντας ἀθεράπευτον, οὐδ' ἀνεπίσκεπτον. Cf. ἐπισκέπτεσθαι.

ἀνεπιστημόνως, *inscite, imperite.* K. 3, 11. κύνες ἡγμέναι ἀνεπιστημόνως.

ἀνεπιστημοσύνη, *inscitia, ignorantia.* O. 20, 20. αἱ λίαν ἀνεπιστημοσύναι. §. 2. oppon. ἐπιστήμη, et Απ. 3, 9, 6. σοφίᾳ. vbi tamen Ruhnkenius e vet. grammatico pro ἀνεπιστημοσύνην malebat ἀδαημοσύνην.

ἀνεπιστήμων, *imperitus.* c. gen. E. 6, 2, 20. ἀνεπιστήμονες τῶν εἰς ναυμαχίαν. O. 3. 11. Π. 1, 6. 5. μαθόντας βέλτιον πράξειν ἢ ἀνεπιστήμονας αὐτῶν. Απ. 1, 2. 19. οὐδὲ μαθὼν ἀνεπιστήμων ἄν ποτε γένοιτο. O. 7. 41. ἀνεπιστήμονα ταλασίας ἐπιστήμονα ποιεῖν. c. inf. Απ. 2, 3, 7. et 8. ἀνεπιστήμων χρῆσθαι.

ἀνεπιτήδειος, ¶ 1) *ineptus, imperitus.* E. 1, 6, 4. ἀνεπιτήδειοι ναύαρχοι. Απ. 4, 2, 25. τὰ πρὸς τὴν ἵππου χρῆσιν ἐπιτήδειά τε καὶ ἀνεπιτήδεια, e quo genere sunt contumacia equi ac tarditas. ¶ 2) *inimicus.* Hesych: ἐπιτήδειος·

ὁ φίλος. ἀνεπιτήδειος· ὁ ἐχθρός. E. 7, 4, 6. Ἀθηναῖοι ἀνεπιτήδειοι. Male all. legunt ἐπιτηδ. Cf. ἐπιτήδειος nr. 6. ¶ 3) *mali ominis, male ominatum*. E. 1, 4, 5. ὃ οἰωνίζοντο ἀνεπιτήδειον εἶναι καὶ αὐτῷ καὶ τῇ πόλει.

ἀνεπιφθόνως, *sine inuidia*. Iep. 7, 11. ἀνεπιφθόνως τὸν βίον διάγειν. Est etiam Π. 7, 5, 14. in var. lect. pro ἂν ἐπιφθόνως. v. ἐπιφθ.

ἀνερεθίζειν, *irritare*. A. 6, 6, 6. ὑπὸ τοῦ Δεξίππου ἀνερεθιζόμενος καὶ αὐτὸς ἀχθεσθείς. Aπ. 3, 5, 7. προτρέπεσθαι αὐτοὺς πάλιν ἀνερεθισθῆναι τῆς ἀρχαίας ἀρετῆς. Leuncl. ante τῆς inserere vult ὑπό. Idem placet Valckenario, qui etiam coniicit τῇ ἀρχαίᾳ ἀρετῇ. Sed Ern. mauult intelligi praepositionem ὑπό. MS. 1. habet ἀνεραστισθῆναι, pro quo Ern. malit ἀνεράσασθαι, laudato Homero Il. λ, 550. Zeun. emendari iubet ἀντεραστῆναι, *vicissim appetere*, Schneiderus ἀνερασθῆναι, *iterum amare*.

ἀνέρεσθαι, *interrogare*. Σ. 3, 8. ἀνήρετο εἰ εἴη.

*__ἀνερυθριᾶν__, *erubescere*. Σ. 3, 12. ἀνερυθριάσας εἶπε, *pudore suffusus*. v. Gramm.

ἀνέρχεσθαι, *adscendere*. E. 2, 4, 28. ἀνελθόντες εἰς τὴν ἀκρόπολιν. Permutatur etiam in var. lect. c. ἀπέρχεσθαι. v. ibi nr. 3.

ἀνερωτᾶν, *interrogare*. A. 2, 3, 3. ἠρώτα (Margg. ἀνηρώτα) τί βούλοιντο. 4, 5. 23. ἐπεὶ δὲ ἦλθον — ἀνηρώτων τὸν κωμάρχην διὰ τοῦ ἑρμηνέως — καὶ πάλιν ἠρώτων. Habet igitur vim verbi simplicis, vt Π. 1, 4, 3. 6, 3, 3. etc.

ἄνευ, ¶ 1) *sine*. Π. 3, 1, 3. ἄνευ δίκης, *indicta causa*. 7, 5, 26. p. 456. A. 2, 6, 4. Aπ. 3, 4, 12. Iπρ. 7, 2. ἐμβάλλειν ἄνευ τῆς ἄλλης πόλεως — ἣν δὲ ἡ πόλις πᾶσα ἐπεξίῃ. ¶ 2) c. inf. est *nisi*. Π. 1, 6, 12. p. 65. ἄνευ τοῦ ὑγιαίνειν, — ἄνευ τοῦ πείθεσθαι. 7, 5, 26. p. 457. ἄνευ τοῦ δεόμενον τυγχάνειν τινὸς οὐδὲν ἡδύ. ¶ 3) c. inf. καὶ ἄνευ est *licet non*. Π. 5, 4, 13. κίνδυνοι οἱ αὐτοὶ καὶ ἄνευ τοῦ λαμβάνειν. E. 1, 6, 7. K. 4, 10. καὶ ἄνευ τοῦ εὑρίσκειν, *etiamsi sera reperiri non possit*. ¶ 4) ἄνευ τινός, *inscio* s. *non iubente aliquo*. E. 3, 4, 25. οὐκ ἂν ποιήσειε ταῦτα ἄνευ τῶν οἴκοι τελῶν. Sic 2, 3, 20. ἀποθνήσκειν ἄνευ τῆς ὑμετέρας ψήφου. Sed 4, 8, 16. ἄνευ βασιλέως verti possit *in-*

inuito rege. Nam est etiam ¶ 5) *contra.* A. 2, 6, 9. σὺν δικαίῳ καὶ καλῷ — ἄνευ δὲ τούτων. E. 1, 7, 10. p. 58. ἄνευ τῶν νόμων πράττειν. Oppon. φυλάττειν τοὺς νόμους. ¶ 6) Π. 6, 1, 10. ὧν ἄνευ οὐ δυνάμεθα, *quae nisi habeamus.* ¶ 7) ἄνευ μισθοῦ, v. μισθός.

*ἀνεύπορος, v. εὔπορος nr. 1.

ἀνευρίσκειν, ¶ 1) *inuenire.* Π. 1, 6, 19. p. 80. αἱ κύνες τῇ ὀσμῇ τὸν λαγὼ ἀνευρίσκουσιν. Pro quo Aπ. 3, 11, 8. est simplex εὑρίσκουσι. Recte igitur Suidas: ἀνεῦρον — ἡ ἀνὰ πρόθεσις χάριν κόσμου κεῖται. A. 7, 4, 10. χαλεπὸν τὰς οἰκίας σκότους ὄντος ἀνευρίσκειν. ¶ 2) *cogitando reperire,* vt εὑρίσκειν. Aπ. 2, 9, 3. ἀνευρίσκουσιν Ἀρχέδημον. §. 5. τῶν συκοφαντούντων ἀνευρήκει πολλὰ ἀδικήματα.

ἀνέχειν, ¶ 1) *conquiescere, nil moliri.* E. 1, 6, 14. τὴν οὖν ἡμέραν οὕτως ἀνεῖχον. Ita emendat Leuncl. Antea erat ἂν εἶχον. Sane ἂν esset durum. Sed οὕτως εἶχον reddi posset *haec agebant,* et Zeun. ἀνεῖχον vertit *tolerabant.* ¶ 2) *cessare.* E. 1, 6, 20 ὕδωρ καὶ βρονταὶ διεκώλυσαν. ἐπεὶ δὲ ἀνέσχεν, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ ἔπλει. Ad ἀνέσχεν intelligi debet τὸ ὕδωρ vel ὁ χειμών. Opportune Schneiderus comparat verba Theognidis v. 25. 26. οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς οὔθ' ὕων πάντας ἁνδάνει, οὔτ' ἀνέχων. Igitur Morus verba ἐπεὶ ἀνέσχεν parum recte vertit *orto sole,* vt intelligatur ὁ ἥλιος, quod nomen alias semper solet addi. v. nr. 4. et ἀνίσχειν. ¶ 3) *obstinate perseuerare.* E. 2, 2, 10. ἀνέχουσι περὶ τῶν τειχῶν, in sententia de muris diruendis. Leunclauius reperisse se ait ἀντέχουσι, *resistunt,* idque recepit Schneiderus. ¶ 4) *oriri.* De sole, K. 6, 13. ἅμ' ἡλίῳ ἀνέχοντι. Cf. nr. 2.

ἀνέχεσθαι, ¶ 1) *tolerare.* c. acc. earum rerum, quas καρτερεῖν alias dicimur. E. 5, 1, 14. p. 282. ἀνέχεσθαι ψύχη, καὶ θάλπη, καὶ ἀγρυπνίαν. Paulo post est καρτερεῖν. Π. 1, 2, 10. 6, 2, 11. p. 370. Σ. 8, 37. πολλοὺς μὲν πόνους, πολλὰ δ' ἄλγη ἀνέχεται. K. 3, 3. τοὺς πόνους δύνανται ἀνέχεσθαι. Oppon. ἀπαγορεύουσι. 12, 2. ἀνέξονται τοὺς πόνους. ¶ 2 *ferre, non commoueri.* Π. 8, 4, 8. τὰ ἐκπώματα ἀνέχεσθαι. Videtur esse iocus, tanquam

quam de onere. Verti potest *spernere, non delectari.* A. 1, 7, 4. τὸ πλῆθος — πολλῇ κραυγῇ ἐπίασιν· ἂν ταῦτα ἀνάσχησθε, *non perturbamini, non terremini.* Cf. 1, 8, 8. E. 4, 8, 4. εἰ ἐπιχειρήσουσιν τῆς θαλάττης ἄρχειν, οὐκ ἀνέξεται ταῦτα ἡ Ἑλλάς. Απ. 2, 2, 7. αὐτῆς ἀνασχέσθαι τὴν χαλεπότητα, *non succensere.* O. 2, 5. οὔτε θεοὺς οὔτε ἀνθρώπους οἶμαί σε ἀνασχέσθαι, *neque — neque — tibi condonaturos.* ¶ 3) Etiam nullo accusatiuo addito dicitur varie, vt A. 1, 8, 18. οὐκ ἠνέσχετο, ἀλλ' ἵετο, *se continere non poterat.* Moeris: ἠνέσχετο, Ἀττικῶς· ἀνέσχετο, Ἑλληνικῶς. A. 2, 2, 1. Πέρσας ἔφη οὐκ ἀνασχέσθαι ἑαυτοῦ βασιλεύοντος, *regem se aequo animo non esse laturos.* Genitiui consequentiae adduntur huic verbo etiam a Platone apol. Socr. 18. A. 5, 6, 20. οὐκ ἠνείχοντο, ἀλλ' ἠπείλουν αὐτῷ. Iohannes Grammaticus de dialectt. Atticos ait dicere ἠνειχόμην, non ἀνειχόμην. Cf. Pierson. ad Moer. p. 176. E. 1, 4, 8. διὰ τὸ μὴ ἀνασχέσθαι ἂν τὴν ἐκκλησίαν, *quod id non permissura esset.* Απ. 2, 1, 33. ἀνέχονται, ἕως ἂν ἐπιθυμήσωσιν, *se continent, exspectant.* §. 30. erat ἀναμένειν. Sic 4, 5, 9. περιμείναντας καὶ ἀνασχομένους, ἕως ταῦτα ἥδιστα γένηται. ¶ 4) cum participio pro inf. vel substantiuo: *sustinere, perferre, tolerare.* v. Valckenar. ad Eurip. Phoenn. 550. Π. 6, 2, 7. p 366. ἵπποι οὐκ ἂν ἀνάσχοιντο ἰδόντες (τὰς καμήλους). 7, 2, 2. οὐ γὰρ ἂν ἀνασχοίμην πλεονεκτοῦντας ὁρῶν τοὺς ἀτακτοῦντας. A. 7, 7, 27. σε οὐκ ἀνέξεσθαι — ὁρῶντα. E. 6, 5, 28. αἱ γυναῖκες τὸν καπνὸν ὁρῶσαι οὐκ ἠνείχοντο. §. 39. τῶν ἀντιλεγόντων οὐκ ἠνείχοντο ἀκούοντες. 2, 3, 10. παρωθουμένους ἀνέχεσθαι. Απ. 2, 1, 2. διψῶντα ἀνέχεσθαι. Σ. 4, 4. ἀνάσχου ἐλεγχόμενος. §. 5. est simpliciter ἀνεχέσθω, vbi Ern. malebat ἀνασχέσθω. Ιερ. 11, 11. πειρώμενον ὑπὸ τῶν καλῶν ἀνέχεσθαι ἄν σε δέοι, *saepe te tentabunt.* Ιπ. 1, 19. ἡ πόλις ἀνέχεται δαπανῶσα τάλαντα, *sustinet sumtus talentorum.* Festiue autem Απ. 2, 6, 4. εὖ πάσχων ἀνέχεται, μηδὲν φροντίζων τοῦ ἀντευεργετεῖν, *non detrectat beneficia,* quasi onus, *non erubescit se beneficiis affici.* Sic Π. 5, 1, 11. ὁρῶν.

ῥῶντές σε ἀνεξόμεθα, καὶ καρτερήσομεν ὑπὸ σοῦ εὐεργετούμενοι. Male vertunt *te intuendo quaeuis ſustinebimus*, quaſi omiſſum ſit πόνους vel ſimile quid. Imo eſt c. participio, vt alias, et iocoſe quidem dictum. Loquitur enim de re grata et de beneficiis, tanquam de labore. Vertimus igitur: *ſuſtinebimus adſpectum tuum.*

ἀνεψιὰ, *conſobrina*. Απ. 2, 7, 2.

ἀνεψιὸς, *conſobrinus*. A. 7, 8, 5. E. 1, 2, 8. I, 4, 7.

ἀνηβᾷν, *repubeſcere*. Π. 4, 6, 2. p. 258. ἀνηβῆσαι πάλιν δοκῶ μοι. Cf. ἡβάσκειν.

ἀνήκειν, *porrigi, pertingere*. Suid: ἀνήκει, Ἀντιφῶν ἀντὶ τοῦ καθήκει. A. 6, 4, 2. χωρίον τὸ εἰς θάλατταν καθῆκον — αὐχὴν ὁ εἰς γῆν ἀνήκων. §. 3. εἰς μεσόγαιαν ἀνήκει.

ἀνήκεστος, *inſanabilis, immedicabilis*. Απ. 3, 5, 18. ἀνηκέστῳ πονηρίᾳ νοσεῖν, *vitiis quorum nulla eſt medela*. A. 2, 5, 2. p. 109. ἐποίησαν ἀνήκεστα κακὰ, *ſumma mala*. 7, 1, 12. μὴ ἀνήκεστα κακὰ γένοιτο τῇ πόλει. E. 6, 3, 6. p. 388. πρίν τι ἀνήκεστον κακὸν γενέσθαι, εἰρήνην ποιήσασθαι. O. 2, 7. μή τι ἀνήκεστον κακὸν πάθῃς. Ιερ. 6, 16. ἵππος — μὴ ἀνήκεστόν τι ποιήσῃ — μή τι ἀνήκεστον ἐργάσηται, *quod corrigi ſ. reparari non poſſit*. Ιπ. 9, 7. ἵππος ἑαυτὸν καὶ τὸν ἀναβάτην πολλὰ ἀνήκεστα ἐποίησεν. O. 14, 8. ἀνηκέστους πλεονέκτας.

ἀνήκοος, ¶ 1) *qui non audiuit*. Ιερ. 1, 14. λοιδορίας ἀνήκοοί ἐστε, *nunquam auditis*. Απ. 2, 1, 31. ἐπαίνου ἑαυτῆς ἀνήκοος. ¶ 2) *imperitus, qui non didicit a magiſtro*. Απ. 4, 7, 5. οὐδὲ τούτων γε ἀνήκοος ἦν. Eſt litotes: *didicerat*.

ἀνήκουστος, fere i. q. ἀνήκοος. Pollux 2, 81. ἀνήκουστον, ὡς Ξενοφῶν. K. 3, 8. κύνες ἀνοήτως — ἁμαρτάνουσι, τὸ ἀνήκουστον πολὺ ἔχουσαι, *quod difficulter auſcultent, ſi reuocentur*.

ἀνὴρ, ¶ 1) *vir*. Singularis indicat ſexum virilem, Σ. 2, 3. ἐσθὴς ἄλλη γυναικὶ, ἄλλη ἀνδρί. Sic in ſqq. et O. 7, 30. etc. Sed etiam pluralis, Απ. 2, 1, 30. γυναιξὶ τοῖς ἀνδράσι χρωμένη. v. χρῆσθαι nr. 9. ¶ 2) *maritus*. Ιερ. 3, 3. τῆς τῶν γυναικῶν φιλίας πρὸς τοὺς ἄνδρας. §. 4. τιμῶσιν αὐτὰς οἱ ἄνδρες. §. 7. Π. 1, 3, 11. ἀπιοῦσα πρὸς τὸν

ἄνδρα, np. αὐτῆς. Nam pronomen ſolet omitti, v. c. 6, 1, 24. 7, 3, 5. 8, 4, 11. Sed 6, 1, 23. πέμψαι πρὸς τὸν ἐμὸν ἄνδρα. Vbi omitti pronomen ſine ambiguitate non poterat. Paulo poſt tamen ſimpliciter eſt ἐμὲ καὶ τὸν ἄνδρα. 6, 4, 3. τὸν αὐτῆς ἄνδρα. E. 3, 1, 11. θυγατρὸς ἀνὴρ αὐτῆς. 6, 4, 37. ἡ ἔχθρα αὐτῇ πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον. Margg. πρὸς τ. ἄνδρα, quod placet Schneidero. In ſententia vniuerſali ponitur ſingularis, vt Aπ. 2, 2, 5. O. 7, 15. σωφρόνων ἐστὶ καὶ ἀνδρὸς, καὶ γυναικὸς, οὕτω ποιεῖν. §. 22. et ſaepius in ſequentibus. Cf. nr. 15. ¶ 3) *vir*. De aetate virili, Σ. 4, 17. παῖς, μειράκιον, ἀνὴρ, πρεσβύτης. Locus claſſicus de Perſis extat Π. 1, 2, 4 — 6. vbi interdum dicitur ἀνὴρ τέλειος. Cf. τέλειοι. 1, 5, 4. ἐν τοῖς ἀνδράσιν εἶναι. All. addunt τελείοις, fortaſſe per gloſſema. 1, 3, 12. οἱ μεγάλοι ἄνδρες. 1, 4, 25. ἀνδρὸς ἔργα. Aliter eſt A. 5, 7, 11. τρεῖς ἄνδρες τῶν γεραιτέρων. Nam h. l. ἄνδρες accipi fere pro τινὲς poteſt. Cf. nr. 5. b. ¶ 4) *fortis, bonus, liberalis, virtute praeditus.* Quae potiſſimum virtus debeat intelligi, apparet ſaepe ex adiunctis et oppoſitis. Π. 1, 4, 11. ἄνδρας ἀνδρείους. 5, 5, 10. p. 334. ὥσπερ γυνὴ — σὺ μὲν γὰρ ἀνὴρ φαίνῃ, ἐγὼ δὲ οὐκ ἄξιος ἀρχῆς. Iπ. 8, 2. ὥσπερ γυναῖκες πρὸς ἄνδρας ἀγωνίζοιντο. A. 1, 7, 3. ἄνδρες ἄξιοι τῆς ἐλευθερίας. §. 4. οἵους ἀνθρώπους — ὑμῶν δὲ ἀνδρῶν ὄντων. Π. 4, 2, 12. ὁ ἐφ' ἁρπαγὴν τραπόμενος, οὐκέτι ἀνήρ ἐστι, ἀλλὰ σκευοφόρος. E. 7, 1, 26. ἄνδρες, οἵ μάχοιντ' ἄν. Oppon. ἀρτοκόποι καὶ ὀψοποιοί. A. 7, 1, 14. νῦν σοι ἔξεστι ἀνδρὶ γενέσθαι. Aγ. 9, 6. ἀνδρὸς ἔργα καὶ κτήματα, *quae virum decent.* E. 1, 7, 3. ἀνδράσιν ἱκανοῖς καὶ ἐστρατηγηκόσιν. 7, 1, 13. Λυκομήδην μόνον ἄνδρα ἡγοῦντο. Iερ. 2, 1. τῶν δοκούντων ἀνδρῶν εἶναι. Intelliguntur *graues, temperantes.* Π. 2, 1, 4. σώματα ἀνδρῶν ἔχοντες οὐ μεμπτά. 2, 2, 13. ὅστις περ ἀνὴρ οἴοιτο εἶναι. Iερ. 7, 3. διαφέρει ἀνὴρ τῶν ἄλλων ζώων τῷ τιμῆς ὀρέγεσθαι — οὗτοι ἄνδρες δὲ καὶ οὐκέτι ἄνθρωποι. §. 9. οἱ ἄνθρωποι ἄνδρα ἡγησάμενοι εὐεργετεῖν ἱκανόν. Poſſit etiam h. l. per τινὰ explicari. Aπ. 2, 6, 35. ἀνδρὸς ἀρετῇ νικᾶν τοὺς φίλους εὖ ποιοῦντα, τοὺς δὲ ἐχθροὺς κακῶς. ¶

5

5) Saepe additur a) in interrogationibus, A. 7, 6, 4. ἐρωτώντων, τίς ἀνὴρ εἴη Ξενοφῶν, *quo ingenio et quibus moribus esset*. Cf. §. 28. b) in descriptionibus, Π. 2, 2, 4. ἀνὴρ τὸν τρόπον τῶν στυφνοτέρων ἀνθρώπων. 2, 3, 3. Χρυσάντας ἀνὴρ οὔτε μέγας οὔτε ἰσχυρός. — εἴ τις ἄρα ἔσται ἀνὴρ ὅστις βούλεται. Vbi redundat ἀνὴρ, vt A. 4, 8, 3. τῶν πελταστῶν τις ἀνήρ. Π. 2, 2, 14. ἀνὴρ τοῦ δήμου, *quidam e plebe*. Quod est Homericum loquendi genus. v. Ατ. 1, 2, 58. vbi tamen ἄνδρα explicare possis ἄνθρωπον. Cf. nr. 3. et 4. c) adiectiuis vel substantiuis pro τὶς, Π. 5, 5, 5. ἀνὴρ ἄρχων. E. 5, 2, 15. ἄνδρα ἄρχοντα. Ιερ. 8, 5. 9, 3. A. 3, 2, 2. ἀνδρῶν στρατιωτῶν καὶ στρατηγῶν. Ιερ. 8, 10. ἀνδρὶ τυράννῳ. 11, 1. Απολ. 16. σοφὸν ἄνδρα. Π. 6, 4, 3. σὲ πολὺ Ἀράσπου πιστότερον. All. addunt ἄνδρα, Zeunius e MSS. Guelf. et Brod. ἄνδρα καὶ πιστ. Cf. εὐεργέτης, διδάσκαλος, ἄρχειν nr. 3. ἐχθρὸς, νεανίας, σύσκηνος, φίλος, φιλόσοφος, φυγὰς etc. d) gentilibus, A. 1, 6, 1. Ὀρόντας Πέρσης ἀνήρ. 1, 8, 1. 7, 8, 5. Ἀσιδάτης ἀνὴρ Πέρσης. Sed 1, 4, 27. ἄνδρα τινὰ τῶν Μήδων. E. 7, 4, 38. ἄνδρας Μαντινεῖς. Marg. Steph. ἄνδρες Μαντινέων. e) iisdem in allocutione, Π. 2, 1, 6. ἄνδρες Πέρσαι. Saepe legitur ὦ ἄνδρες Ἕλληνες, A. 1, 7, 3. etc. item ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, v. c. E. 1, 7, 10. p. 54. 55. 60. etc. item ὦ ἄνδρες Λακεδαιμόνιοι, vt E. 3, 2, 6. etc. f) variis in allocutione, vt Π. 1, 5, 7. p. 51. ἄνδρες φίλοι. (p. 54. iidem simpliciter appellantur ὦ ἄνδρες.) 2, 1, 4. 2, 3, 2. 2, 4, 17. 7, 5, 9. Sed 5, 2, 11. Zeun. e MS. Guelf. legit ὦ ἄνδρες φίλοι. Idem tamen 5, 3, 2. vbi in eodem codice ὦ additum extat, non recepit. c. σύμμαχοι, Π. 6, 2, 7. 7, 5, 4. c. στρατιῶται, A. 3, 2, 2. 5, 4, 10. 6, 4, 9. etc. E. 5, 1, 14. p. 281. 282. c. στρατηγοὶ, A. 6, 5, 6. Cf. στρατηγός. c. πολῖται, E. 2, 4, 13. et saepius. Cf. δημότης et λοχαγός. ¶ 6) Formula allocutionis ὦ ἄνδρες, nullo alio nomine adiecto, est illa quidem honorifica, v. c. A. 6, 5, 9. 7, 6, 28. Ατ. 1, 5, 1. Σ. 8, 1. Etiam ἄνδρες in media oratione, vt A. 6, 5, 12. Sed tamen ea vtitur etiam Cyrus ad captiuos, Π. 4, 5, 3. ¶ 7) Cum articulo est fere pro

οὗτος vel ἐκεῖνος. Π. 1, 6, 12. p. 64. ὁ ἀνὴρ ὦ — Φέρεις. 3, 2, 12. καὶ γὰρ πολύχρυσος ὁ ἀνήρ. 3, 1, 21. in exclamatione: Φεῦ τοῦ ἀνδρός. A. 1, 3, 12. 15. 1, 8. 18. ὁρῶ τὸν ἄνδρα. Quod tamen ἐμφατικώτερον esse intelligitur, quam ὁρῶ αὐτόν. 6, 3, 8. βοηθεῖν τοῖς ἀνδράσιν. 7, 6, 28. τῷ ἀνδρὶ τούτῳ. Αγ. 11, 16. E. 1, 7, 4. ὅτῳ τρόπῳ οἱ ἄνδρες κρίνοιντο, i. e. στρατηγοὶ accusati. Cf. §. 10. p. 56. et §. 11. 3, 3, 11. 6, 4, 5. Απολ. 34. κατανοῶν τοῦ ἀνδρὸς ἀρετήν. Vnde E. 7, 5, 8. οὐδέν μοι δοκεῖ ἀνὴρ ἐλλείπειν, Leuncl. iubet addi articulum. Cf. tamen nr. 13. ¶ 8) Sic saepe ἄνδρες et οἱ ἄνδρες sunt *hostes*, v. c. Π. 2, 1, 2. p. 86. ἀγωνιστέον ἡμῖν πρὸς τοὺς ἄνδρας. 4, 1, 4. ἔρημον ἀνδρῶν τὸ τῶν πολεμίων στρατόπεδον, i. e. στρατιωτῶν. 4, 5, 14. p. 249. πολλὰ τὰ αἰχμάλωτα χρήματα καὶ ἄνδρες. 7, 1, 5. 9. 7, 5, 4. 9. A. 3, 1, 15. 3, 4, 24. 4, 6, 6. 6, 5, 9. 12. E. 2, 4, 10. extr. 6, 4, 5. etc. A. 3, 4, 8. οὐδεὶς ἡμάρτανεν ἀνδρός. ¶ 9) *milites, exercitus*. A. 7, 6, 4. δημαγωγεῖ ὁ ἀνὴρ τοὺς ἄνδρας. Paulo ante et §. 28. idem vocatur Φιλοστρατιώτης. Π. 1, 5, 4. ἄρχοντα τῶν ἀνδρῶν, εἴ τινας πέμποι στρατιώτας. Sic §. 5. in delectu. Cf. §. 7. p. 56. 2, 3, 7. A. 1, 2, 1. 3, 4, 26. 5, 6, 5. οἱ ἄνδρες ἥρηνται πορείαν. 7, 1, 14. E. 3, 1, 25. μισθὸς — ὀκτακισχιλίοις ἀνδράσιν. 3, 4, 18. 5, 2, 14. ἀργύριον ἀντ' ἀνδρῶν διδόναι — τριώβολον κατ' ἄνδρα — ἐπιζημιοῦν στατῆρι κατὰ τὸν ἄνδρα. §. 16. Σκιριτῶν ἄνδρας ὡς δισχιλίους, 2000 *Mann*. Απ. 3, 3, 15. Sic Π. 3, 3, 28. ἐφόνευον ἄνδρας καὶ ἵππους — ἵππων διωγμὸς καὶ τῶν ἀνδρῶν. Cf. A. 7, 2, 18. Π. 7, 1, 17. πολὺς μὲν ἀνδρῶν φόνος, πολὺς δὲ κτύπος ὅπλων. Ιπρ. 6, 1. ἐξ ἀνδρῶν, i. e. ἱππέων. Steph. vult ἐξ αὐτῶν. Cf. nr. 11. et 15. ¶ 10) *nautae*. E. 1, 5, 8. ἀπολέσαντες τριήρεις, τῶν δ' ἀνδρῶν ἐξέφυγον etc. 1, 6, 8. 2, 1, 18. 21. 2, 3, 18. p. 95. bis. Inprimis in formula αὐτοῖς ἀνδράσιν, omisso σὺν, quae etiam aliis historicis vsitata est. v. ἁλίσκειν, ἀπολλύναι, λαμβάνειν. Sic E. 1, 6, 15. (την ναῦν) ἀπῆγον αὐτοῖς ἀνδράσιν. ¶ 11) *equites*. Π. 7, 1, 1. τὰ αὐτὰ ταῦτα παραμηρίδια ἦν τῷ ἀνδρί. Ιπρ. 1, 7. 8, 2. καὶ ἵπποι καὶ ἄνδρες. Cf. nr. 9. ¶ 12) ἀνὴρ, *homo*. Π. 4, 3, 3. p. 231. εἴτε ἄνδρα εἴτε

θῆρα

θῆρα διώκοντα. Respicitur ad bellum. Cf. nr. 9. Sic E. 7, 1, 13. τοῖς ἀνδράσιν καὶ τοῖς χωρίοις πολεμίοις χρώμενοι. Απ. 2, 5, 2. καλὸν καὶ ἀνδρὶ καὶ πόλει κτῆμα. Σ. 2, 25. τῶν ἀνδρῶν σώματα. O. 8, 12. ἡ ναῦς πολλὰ ὅπλα τοῖς ἀνδράσι συμπεριάγει. All. ἀνθρώποις. ¶ 13) Sine articulo, a pro τὶς, Π. 7, 5, 20. οὕτως — ὡς ἂν πολεμιωτάτη γένοιτο ἀνδρὶ πόλις. A. 5, 6, 17. 6, 6, 16. πέμψαι ἄνδρας. Cf. 1, 3, 18. 20. vbi rursus est de legatis, vt 2, 3, 3. legati interrogati quare venerint, respondent, ὅτι περὶ σπονδῶν ἥκοιεν ἄνδρες, οἵτινες ἱκανοὶ ἔσονται. Vbi ἄνδρες poterat abesse. O. 1, 7. b) pro οὗτος, Π. 2, 3, 6. νῦν ἄνδρες εἰλημμένοι εἰσὶν ἐν δημοτικῇ ἀγωνίᾳ, *hi homotimi.* Fortassis addendus fuerit articulus. Cf. nr. 7. c) O. 20, 4. ἔστιν ἀκοῦσαι· ἀνὴρ οὐ λαμβάνει σῖτον — οὐδ᾽ οἶνον ἔχει ἀνὴρ — οὐδὲ σῦκα ἔχει ἀνὴρ, *hic — ille,* siue *alius — alius.* ¶ 14) Dualis: A. 4, 1, 14. δύο ἄνδρε. E. 4, 4, 7. 8. Απ. 1, 2, 24. τὼ ἄνδρε τούτω. A. 6, 6, 16 — 20. modo ἄνδρε est, modo ἄνδρες. ¶ 15) Aliae formae minus vsitatae: E. 3, 1, 10. ἧττον τἀνδρὸς, *minus quam maritus.* Επ. 1, 2. ὑπὸ τἀνδρὸς ἐκείνου. E. 1, 1, 15. in epistola Laconica: τὤνδρες, *milites.* v. Koen. ad Gregor. de dialectis.

ἀνθαιρεῖσθαι, *alius loco eligere.* E. 6, 2, 8. παύσαντες αὐτὸν τῆς στρατηγίας, Ἰφικράτην ἀνθαιροῦνται, *eius loco eligunt.*

ἀνθαμιλλᾶσθαι εἰς τὴν γῆν, E. 6, 2, 16. *certatim terram petere nauibus.* v. ἁμιλλᾶσθαι.

ἀνθεῖν, *nitere.* Π. 6, 4, 1. ἤστραπτε μὲν χαλκῷ, ἤνθει δὲ φοίνικι πᾶσα ἡ στρατιά, *nitebat calore vestium punicearum.*

ἀνθέμιον. A. 5, 4, 18. Mosynoecos ποικίλους τὰ νῶτα, καὶ τὰ ἔμπροσθεν πάντα ἐστιγμένους ἀνθέμιον. Diodorus Sic. 14, p. 260. dicit, στίγμασι τόν τε νῶτον καὶ τὰ στήθη κατατεποικίλθαι. Hutch. vertit *pictura florida distinctis,* et ἀνθέμιον putat aduerbialiter dictum esse. Est sane rarum vocabulum, quod etiam Grammius notauit. Legitur ἀνθέμιον τοῦ χρυσίου Eccl. 12, 6. pro גֻּלַּת הַזָּהָב et in editione Aldina Exod. 38, (39.) pro ἐνθέμιον. Hesych: ἀνθέμιον· τὸ ἐκλεκτὸν χρυσίον. Eodem modo

modo explicat Suidas. Pro ἐκλεκτὸν tamen Salmasius malit ἤλεκτρον. Fortassis igitur ἀνθέμιον ap. Xenophontem verti possit *colore simili metallo ex auro et argento mixto.* Sed cum Hesychius interpretetur etiam γραμμή τις ἑλικοειδὴς ἐν τοῖς κίοσι, Zeunius intelligit de *linea spirali.*

Ἀνθεὺς, K. 7, 5. nomen cani imponendum.

ἀνθὴρ, v. ἀθήρ.

ἀνθηρὸς, *floridus*, h. e. *non obsoletus*, fere i. q. νέος. Suid: ἀνθηρά. Ξενοφῶν· ὥσπερ ἐν τοῖς μουσικοῖς τὰ νέα καὶ τὰ ἀνθηρὰ εὐδοκιμεῖ. Locus est Π. 1, 6, 19. p. 79. Hutchinsono videtur Xenophon respexisse ad Odyss. α, 351. quem locum Brodaeus iam comparauerat, et ad Pindar. Olymp. θ, 73. sq.

ἀνθιππασία, *pugna equestris imaginaria.* Suid: ἀνθιππασία· ὁ ἱππικὸς ἀγών. Ιπ. 1, 20. μελέταις ταῖς — τῆς ἀνθιππασίας. 3, 11. 5, 4.

ἀνθιππεύειν ἀλλήλοις, Ιπ. 1, 12. *contra se inuicem equitare.*

ἀνθίστασθαι, ¶ 1) *opponere se, resistere.* Π. 1, 2. 10. ἤν τι τῶν ἀλκίμων θηρίων ἀνθιστῆται. 2, 4, 17. p. 137. ἤν (βασιλεὺς) ἀνθίστηται — ἤν δ' ἂν ὑποχωρῇ. A. 7, 3, 5. ¶ 2) Σ. 5, 1. σὺ δὲ εἰς τὸν — ἀγῶνα οὐκ ἀνθίστασαι, *non insurgis in certamen contra eum.* Cf. ἀνίστασθαι nr. 2. Nam pro eo perperam legitur.

ἀνθοπλίζειν, *armare, instruere.* O. 8, 12. ναῦς πολλοῖς μηχανήμασι ἀνθώπλισται πρὸς τὰ πολέμια πλοῖα.

ἀνθοπλίζεσθαι, *se contra armare.* E. 6, 5, 7. in seditione οἱ μὲν — ἐκφέρονται τὰ ὅπλα, οἱ δὲ — καὶ αὐτοὶ ἀνθωπλίσαντο.

ἀνθορεῖν, v. ἀναθορεῖν.

ἄνθος, *flos.* K. 5, 5. ἀνθῶν ὀσμάς. Suid: ἀνθέων. τὴν γενικὴν ὁμοίως τοῖς Ἴωσιν οἱ Ἀττικοὶ — οὕτως καὶ βελέων καὶ ὀρέων, καὶ ἕτερα πλείονα Ξενοφῶν διαιρεῖ. Thomas Mag: ἀνθέων, οὐκ ἀνθῶν. Eadem praecipiunt Phrynichus et Herodianus, ap. ne confundantur cum ἀνθ' ὧν, cum ὅρων ab ὅρος, ὅρου etc. Cf. Gregor. de dialectis p. 174. Defendit haec praecepta Piersonus ad Herodian. p. 456. et edi in Xenophonte solet ὀρέων. Sed spernit eadem Doruillius ad Charit. p. 329. et scribitur in Xenophonte non solum, vt vi-

vidimus, ἀνθῶν, sed etiam βελῶν. Metaphorice Σ. 8, 14. τὸ τῆς ὥρας ἄνθος παρακμάζει.

ἀνθοσμίας, np. οἶνος, E. 6, 2, 4. *vinum fragrans*, vel *iucundissimum, eximium.* Varia de eo tradit Suidas. Cf. Hesych. et Thom. Mag. Athenaeus autem 1, 24. p. 31. sq. praecipit, quomodo eiusmodi vinum praeparetur, et Etymol. M. interpretatur ὁ ἀνθέων ὀσμὴν ἔχων οἶνος.

Ἀνθρακεῖς, si vera est lectio, sunt Thessaliae populus. Sed Ay. 2, 4. pro Ἀνθρακέων interpretes viderunt legendum esse Ναρθακιέων. v. Ναρθάκιον.

ἀνθρώπειος, *humanus.* Vnde τὰ ἀνθρώπεια Aπ. 1, 1, 15. sunt *artes humanae.* §. 16. *virtutes et vitia.* §. 19. *quae hominibus accidunt et accidere possunt, et quae facienda sunt.* 4, 6, 5. τἀνθρώπεια πράγματα sunt *actiones quae pertinent ad alios homines, quatenus iis nocent vel prosunt.* v. Ern. clav. Cic. in v. diuinus.

ἀνθρώπινος, *humanus.* ¶ 1) E. 7, 1, 2. p. 436. οὐκ ἀνθρωπίνῃ μᾶλλον ἢ θείᾳ φύσει τε καὶ τύχῃ, *non viribus naturae humanae ordinariis fortunaque ordinaria, sed prouidentia diuina ita naturam regionis etc. fortunamque ordinante.* Quodsi Thomae et Moeridi credimus, Attice dici debebat ἀνθρωπεία φύσις. non ἀνθρωπίνη. Iungitur etiam aliis substantiuis ita, vt opponatur diuinis, v. c. O. 21, 12. οὐ τουτὶ τὸ ἀγαθὸν ἀνθρώπινον, ἀλλὰ θεῖον, *non ab hominibus proficiscitur, sed a diis hominum virtuti conceditur.* Π. 5. 1. 12. ἀνθρωπίνῃ γνώμῃ. Oppon. δαίμονος τὴν βούλησιν. Aπ. 1, 1. 9. (ἐστὶν) ἀνθρωπίνης γνώμης. Oppon. δαιμόνιον. Cf. Π. 4. 3. 4. p. 232. Aπ. 2, 1, 32. ἔργον καλὸν οὔτε θεῖον οὔτε ἀνθρώπινον. Ιερ. 7. 4. οὐδεμία ἀνθρωπίνη ἡδονὴ τοῦ θείου ἐγγυτέρω δοκεῖ εἶναι. Π. 1, 6, 19. p. 72. ἀνθρωπίνῃ προνοίᾳ. 3, 2, 2. ἀνθρωπίνῃ προθυμίᾳ. 1. 6, 19. p. 84. ἀνθρωπίνῃ σοφίᾳ. it. Aπ. 4, 7, 10. ¶ 2) Opponitur rebus caeterorum animalium. Π. 8, 6, 9. τῶν ἀνθρωπίνων τεθρ[illegible] πορειῶν. Aπ. 1, 4, 13. τοῖς ψυχὴ τῆς ἀνθρωπίνης ἱκανωτέρα προφυλάττεσθαι. ¶ 3) Π. 8, 6. 6. ἀνθρωπίνῃ ἀρετῇ. 8, 7, 3. p. 547. ἐπειδὰν

δὰν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου τελευτήσω. Cf. Ἱερ. 6, 2. Π. 8, 7, 3. p. 548. τῷ ἀνθρωπίνῳ θανάτῳ. p. 544. ἀνθρωπίνης εὐφροσύνης. Απ. 4, 2, 25. τὴν ἀνθρωπίνην χρείαν. Cf. §. 27. Επ. 3. ὁδοῦ ἀνθρωπίνης, i. e. *vitae*. ¶4) Pollux 3, 131. ὃ οὐκ ἄν τις ὑπομίνειεν, ὃ οὐκ ἄν τις ἐνέγκοι — τὸ δὲ ἐναντίον, κοῦφον, εὔφορον, ἀνθρώπινον, h. e. *in homine tolerandum, quod facile ferri poteſt.* Sic Π. 3, 1, 22. de homine, qui ira facile abripitur: ἀνθρώπινα δοκεῖς ἁμαρτεῖν· καὶ σὺ συγγίνωσκε. 5, 4, 10. p. 312. de amore: ἀνθρώπινον τὸ γεγενημένον πάθος. τὸ γὰρ ἁμαρτάνειν ἀνθρώπους ὄντας, οὐδὲν θαυμαστόν. 6, 1, 20. συγγνώμων τῶν ἀνθρωπίνων ἁμαρτημάτων. ¶5) ἀνθρώπινον, *quod vulgo faciunt homines, nihil eximii.* Αγ. 5, 4. τὸ ὧν μὴ ἐπεθύμησεν ἀπέχεσθαι, ἀνθρώπινον ἄν τις φαίη εἶναι. Oppon. σωφρόνημα λίαν μανικόν. ¶6) τὰ ἀνθρώπινα, a, opponuntur diuinis, et ſunt *artes humanae, doctrina de moribus et de felicitate comparanda.* Απ. 1, 1, 12. τἀνθρώπινα εἰδέναι — τὰ μὲν ἀνθρώπινα παρέντες, τὰ δὲ δαιμόνια σκοποῦντες. 1, 2, 18. διαλεγόμενον περὶ ἀρετῆς καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρωπίνων. Σ. 4, 6. Ὅμηρος πεποίηκε περὶ πάντων τῶν ἀνθρωπίνων *artibus et officiis.* Απ. 4, 1, 2. μαθήματα, δι᾽ ὧν ἔστιν — τοῖς ἀνθρώποις καὶ ἀνθρωπίνοις πράγμασιν εὖ χρῆσθαι, *artibus exercendis.* 4, 2, 27. πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους καὶ τἄλλα ἀνθρώπινα πράγματα, *quibus humana felicitas paratur.* Επ. 1, 4. τἀνθρώπινα. et §. 6. ita vocantur inprimis propterea, quod facile poſſunt diſci. b) oppoſita auguriis, ſunt *quae prudentia et ſolertia humana inueniuntur.* Απ. 1, 3, 4. πάντ᾽ ἀνθρώπινα ὑπερεώρα πρὸς τὴν παρὰ τῶν θεῶν συμβουλίαν. c) *partes hominis.* Απ. 4, 3, 14. ἀνθρώπου γε ψυχή, εἴπερ τι καὶ ἄλλο τῶν ἀνθρωπίνων, τοῦ θείου μετέχει. d) *quae hominibus conſtant, propria et perpetua ſunt.* Απ. 1, 4, 16. τὰ πολυχρονιώτατα καὶ σοφώτατα τῶν ἀνθρωπίνων, πόλεις καὶ ἔθνη. Sed Πο. 3, 10. ὃ δοκεῖ τῶν ἀνθρωπίνων ἀσφαλέστατον καὶ πολυχρονιώτατον, intelligendum eſt de reditibus, quatenus opera humana parantur. e) fere i. q. ἄνθρωποι. Α. 2, 5, 12. περὶ μὲν

[illegible] ἀνθρω-
[illegible] μέ-
[illegible] f) In
[illegible] ...atur c.
[illegible] ...ατος nr.

[illegible] homuncio.
[illegible] contemtum, vt
[illegible] 5. 1, 7. τὰ
[illegible] Ἀν. 2,
[illegible] ἀνθρω-

[illegible] ¶ 1) homo.
[illegible] de certo homi-
[illegible] vt a de ci-
[illegible] Π.
[illegible] ur. 11. b)
[illegible] 4. 14. Xa-
[illegible] ε-
[illegible] ...aeus 6,
[illegible] Et
[illegible] hoc capite mo-
[illegible] vocatur, modo
[illegible] v. c. §. 3. 11.
[illegible] 11. 25. 30. Ἀν. 2,
[illegible]
[illegible] ...ante
[illegible] 17. Sic pos-
[illegible] intelligi E.
[illegible] 14. Certe §. 15.
[illegible] Non
[illegible] necessario
[illegible] de militi-
[illegible] Sed videtur ad vere
[illegible] Π. 7. 5. 7.
[illegible]

κοσιν. Sic de hostibus oppositis, vt ἄνδρες, A. 4, 2, 5. ἵεντο εἰς τοὺς ἀνθρώπους. d) de iis qui nauibus vehuntur, non tamen de nautis in triremibus (v. ἀνὴρ nr. 10.), sed de mercatoribus. E. 5, 1, 18. 20. πορθμεῖα ἀνθρώπων μεστά. e) de mulieribus. Π. 5, 1, 5. οἶει ἱκανὸν κάλλος ἀνθρώπου ἀναγκάζειν. Margg. ἀνθρώπων. quod videtur esse glossema, cuius auctor fortasse scripsit vel scribere voluit ἀνθρώπινον. ¶ 2) Dicitur in contemtum, cum opponitur ἀνδρί. v. ἀνὴρ nr. 4. Sic indicat imbecillitatem Π. 7, 2, 4. ἐπείπερ ἄνθρωποί ἐσμεν ἀμφότεροι. Nisi h. l. refertur ad humanitatem. A. 6, 1, 17. ἄνθρωπος. τιμώμενος. εἶτα ἄνθρωπός εἰμι. ¶ 3) Pro τις, Π. 6, 3, 4. συλλαβόντες ἀνθρώπους. Pro quo §. 3. erat τινὰς c. genitiuo. Ἀθ. 3, 1. οὐκ ἔστιν χειροτονεῖν — ἀνθρώπους. ¶ 4) ille. A. 2, 4, 9. 11. ¶ 5) Ponitur fere pleonastice a c. τις, A. 2, 4, 8. προσελθὼν ἄνθρωπός τις, quidam ignotus. Sic c. gentilibus, vt ἀνὴρ, A. 6, 4, 16. τὸν ἄνθρωπον Ἡρακλεώτην. Σ. 2, 1. τὶς Συρακούσιος ἄνθρωπος. Π. 1, 4, 18. πολλοὺς ἀνθρώπους τῶν

Ἀσ-

Ἀσσυρίων συντεταγμένους. Steph. mauult deleri ἀνθρώπους. b) c. aliis adiectiuis, v. c. Π. 4, 3, 4. ἄνθρωπος πτηνός. E. 2, 1, 2. ἀνθρώπους ξυμμάχους. Aπ. 1, 7, 2. ἄνθρωπος ἀλαζών. Idem ante et poſt ſimpliciter ἀλαζὼν nominatur. c) Genitiuus pluralis poſt ſuperlatiuum. A. 2, 5, 12. ὦ κάκιστε ἀνθρώπων, h. e. omnium. E. 6, 1, 4. p. 361. πλουσιώτατος ἀνθρώπων ἐστίν. Aγ. 5, 5. 6. Sic poſt μάλιστα, Π. 4, 1, 8. μάλιστα ἀνθρώπων μελετᾶτε ὑμεῖς. All. τῶν ἄλλων ἀνθρώπων μάλιστα. 7, 2, 8. ἦν ἐφίλουν μάλιστ' ἀνθρώπων. A. 1, 3, 15. ἐπίσταμαι ὥς τις καὶ ἄλλος μάλιστα ἀνθρώπων. Aπ. 1, 2, 64. φανερὸς ἦν μάλιστα τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Diſſimile eſt Λ. 10, 3. σπουδάζεται οὗτος ὁ ἀγὼν μάλιστα τῶν ἀνθρώπων. Stobaeus habet ἀνθρωπίνων, quod placet Stephano aliisque viris doctis. d) aliis modis, vt Π. 7, 5, 19. οὔτε ὁσιώτερον χωρίον ἐν ἀνθρώποις. Ιερ. 1, 2. πῇ διαφέρει εἰς εὐφροσύνας τοῖς ἀνθρώποις. ¶ 6) τὰ ἐν ἀνθρώποις, np. ὄντα, ſunt fere i. q. τὰ ἀνθρώπινα. Π. 3, 3, 24. p. 193. τὴν μεγίστην τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀρετήν. 2, 2, 10. οὐδὲν τῶν ἐν ἀνθρώποις, rerum humanarum. Aπ. 3, 6, 2. Σ. 4, 12. τἄλλα πάντα τὰ ἐν ἀνθρώποις καλά, vt Aγ. 8, 6. πᾶν τὸ ἐν ἀνθρώποις χρυσίον, in toto orbe terrarum. Sic ¶ 7) Π. 7, 5, 26. p. 454. νόμος ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις ἀΐδιός ἐστι. 8, 5, 12. p. 528. 8, 7, 3. p. 549. E. 5, 1, 14. p. 282. ¶ 8) οἱ ἄνθρωποι non ſolum c. tertia perſona, vt A. 5, 6, 3. οὐδ' ἂν οἱ πάντες ἄνθρωποι δύναιντ' ἂν διελθεῖν. Sed etiam cum prima, Π. 3, 2, 7. ὀλίγα δυνάμενοι προορᾶν οἱ ἄνθρωποι ἐπιχειροῦμεν. Ιερ. 1, 16. δι' ὧν τρεφόμεθα οἱ ἄνθρωποι. O. 17, 3. ὁμογνωμονοῦμεν πάντες οἱ ἄνθρωποι. ¶ 9) Π. 8, 7, 1. κρείττων τις ἢ κατ' ἄνθρωπον. E. 3, 3, 1. σεμνοτέρας ἢ κατ' ἄνθρωπον ταφῆς. Aπ. 4, 4, 24. βελτίονος ἢ κατ' ἄνθρωπον νομοθέτου. Cf. κατὰ c. acc. nr. 12. ¶ 10) ὑπὲρ ἄνθρωπον φρονεῖν, v. φρονεῖν nr. 10. ¶ 11) Π. 2, 2, 2. p. 103. ὦ ἄνθρωπε, τί ποιεῖς; Eſt increpantis vel mirantis. Aπ. 1, 1, 14. ἐξιτητέον εἰς ἀνθρώπους, in publicum. A. 5, 7, 18. θηρίων, ἀλλὰ μὴ ἀνθρώπων τὰ τοιαῦτα ἔργα. Λ. 13, 11. τὰ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ratione hominum ſ. ciuium. Oppon. τὰ πρὸς τοὺς θεούς.

v. θεὸς nr. 1. Legitur etiam πολὺ γένος ἀνθρώπων, v. γένος.

ἀνιᾷν, ¶ 1) *molestiam exhibere.* Απ. 2, 3. 8. λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐμὲ ἀνιᾷν. Π. 1, 4, 25. φίλους ὠφελεῖν καὶ ἐχθροὺς ἀνιᾷν. 5, 4, 6. τὸν αὑτοῦ πατέρα πλείω ἀνιάσαντα impietate et peruerſis moribus, ἢ σὲ (qui es hoſtis) δύναται ἀνιᾷν. Cf. §. 16. p. 318. et Ιερ. 1, 36. Α. 3, 3, 12. τοὺς φεύγοντας (πολεμίους) ἀνιάσωσιν. Ιπ. 9, 2. ὁ μὴ ἀνιῶν τὸν ἵππον. Ο. 3, 2. πολλὰ μὲν αὐτοὺς ἀνιωμένους, πολλὰ δὲ ἀνιῶντας τοὺς οἰκέτας, *negotia habere et faceſſere.* ¶ 2) i. q. λυπεῖν. Π. 1, 3, 13. τοῦτ' ἐμὲ πάνυ ἀνιᾷ, *male habet.* Sic Ιερ. 4, 6. opponitur εὐφραίνει. Ε. 5, 4, 33. ἀπέθανε, καὶ ἠνίασε εἰς τὰ ἔσχατα τὸν Ἀρχίδαμον, *mors eius dolorem Archidamo attulit.* Π. 5, 3, 4. ἀνιῶ σε ἐγὼ, ἐξ οὗ αὕτη σε ἡ μεταμέλεια ἔχει. ¶ 3) In var. lect. permutatur c. ἀνιμᾷν. v. ibi.

ἀνιᾶσθαι, ¶ 1) *moerore affici, indigne ferre, moleſte ferre.* Απ. 1, 1, 8. ἀνιάσεται. Oppon. εὐφραίνηται. Π. 5, 4, 10. p. 313. 6, 3, 5. οὐ μέντοι ἔχαιρον, ἀλλὰ καὶ μάλα ἠνιῶντο. 8, 3, 17. ὅστις χρήμασιν ἥδεται — τοῦτον καὶ δαπανῶντα ἰσχυρῶς ἀνιᾶσθαι. Απ. 3, 9, 8. ἐπὶ ταῖς τῶν φίλων εὐπραξίαις ἀνιωμένους, *inuidia rumpi.* Poſtea dicitur λυπεῖσθαι. Π. 1, 4, 8. 4, 5, 7. 5, 4, 9. 4, 6, 2. p. 259. οὔτ' ἀποθνήσκων ἀνιώμενος ἂν τελευτᾷν δοκῶ, *inuitus.* Π. 2, 2, 1. p. 102. ἀνιαθείς. 4, 6, 2. p. 257. ἀνιαθεὶς κατέσχεν τὸν φθόνον. Ε. 6, 4, 20. σφόδρα ἠνιάθησαν. Heſych: ἠνιάθη ἐλυπήθη. ¶ 2) Α. 4, 8, 19. μᾶλλόν τι ἀνιάσεται ὁ καταπεσών, *dolebit.* ¶ 3) Ε. 5, 1, 14. p. 282. ἵνα ἀνιᾶσθε, *aerumnas habeatis.*

ἀνιαρὸς, ¶ 1) *triſtis.* Π. 1, 4, 14. ἀνιαρὸς καὶ σκυθρωπός. ¶ 2) *moleſtus.* Π. 8, 3, 17. οὕτως ἡδὺ τὸ ἔχειν, ὡς ἀνιαρὸν τὸ ἀποβάλλειν.

ἀνιαρῶς ζῆν, Απ. 1, 6, 4. *aerumnoſe viuere.* Paulo poſt dicitur τὸ χαλεπὸν τοῦ βίου.

ἀνίατος, i. q. ἀνήκεστος. Επ. 4. ἀνίατον πενίαν πένεσθαι.

ἀνιδρωτὶ, *ſine ſudore.* ¶ 1) *ſine exercitatione.* Π. 2, , 14. ὡς μὴ ἐπανίοιεν ἀνιδρωτὶ (ἐπὶ δεῖπνον). Huc pertinet gloſſa Suidae in v. ἀνιδιτί. ¶ 2) *remiſſe, ſegniter.* Π. 2, 2, 17. οὐδὲν ἀνιδρωτὶ αὐτὸν ποιοῦντα. ¶ 3) *lente.* Ο. 21, 3. ἀνιδρωτὶ

δρωτὶ ἥκουσι. ¶ 4) Legitur pro ἀνίδρωτοι. v. sequens.

* ἀνίδρωτος, *qui corpus non exercet.* Π. 2, 1, 14. μήποτε ἀνίδρωτοι γενόμενοι εἰσίοιεν. All. hic quoque ἀνιδρωτὶ legunt.

ἀνιέναι, ¶ 1) *remittere contentionem, cessare, negligere.* Π. 7, 5, 25. ὅπως μὴ ἀνήσωσι τὴν τῆς ἀρετῆς ἄσκησιν. Ita e Cod. Camerar. ediderе Hutch. et Wells. pro vulgato μηνύσωσι. Zeun. rectius rescripsit ἀνήσουσι. §. 26. p. 455. ὅταν τις ἀνῇ αὐτῶν τὴν ἄσκησιν — τὰ σώματα ἀνῇ ἐπὶ τὴν ῥᾳδιουργίαν, *segnitiei tradit.* E. 2, 3, 18. p. 99. οὐδὲν ἀνίεσαν, *pertinaces in sententia erant.* Π. 1, 4, 21. ἐδίωκον, καὶ οὐκ ἀνίεσαν, ἀλλ' ᾕρουν. §. 22. οὐδὲν μᾶλλον ἀνίει, ἀλλ' ἐδίωκε. E. 5, 3, 2. οὐκ ἀνῆκεν ἐνενήκοντα στάδια διώκων. §. 5. διώκειν ἐκέλευε — καὶ μὴ ἀνιέναι. Olim vitiose edebatur λέγαι. K. 3, 8. διώκουσι σφόδρα, διὰ δὲ τὴν μαλακίαν ἀνιᾶσιν. Schol. Thucyd. 3, 10. ἀνιέντας · ἐνδιδόντας, παρορῶντας. ἀπὸ τῶν τοὺς δεσμίους ἀνιέντων. Cf. nr. 9. et Wetsten. ad Ephes. 6, 9. ¶ 2) *permittere.* Π. 4, 6, 2. p. 257. ἀνεὶς αὐτῷ (Margg. αὐτὸν) θηρᾷν κατὰ κράτος. Sic Π. 7, 5, 12. pro ἐφῆκε in margg. est ἀνῆκε. v. ἐφιέναι nr. 3. ¶ 3) *admittere.* E. 2, 4, 7. ἐχώρουν · οἱ δὲ ἐπεχείρησαν μὴ ἀνιέναι αὐτούς, *aditu prohibere.* 7, 2, 12. ἐμάχοντο, καὶ οὐκ ἀνίεσαν αὐτοὺς εἰς τὸ πεδίον. ¶ 4) In re equestri: Ἱππ. 3, 2. εἰς τάχος ἀνιέναι τοὺς ἵππους, *missis habenis incitare.* E. 2, 4, 22. τοὺς ἱππέας παρήγγειλε ἐλαύνειν ἀνέντας. ¶ 5) i. q. φύειν, *edere, proferre.* Π. 5, 2, 7. πρόβατα φύει ἔρια — ὁπόσα φρύγανα ὄρη τε καὶ πεδία ἀνίησι. K. 6, 25. μηδὲν ὧν ἡ γῆ ἀνίησι. 5, 8. est φύει. ¶ 6) *dimittere.* K. 7, 7. ἀνιέναι loris solutis τὰς κύνας in feras. A. 7, 6, 21. οὐδαμῇ οἴεσθε χρῆναι ζῶντά μ' ἀνεῖναι. v. Thucyd. 6, 86. et supra ἀνεῖναι. ¶ 7) *in iudicio absoluere.* E. 2, 3, 20. εἰ ἀνήσομεν ἄνδρα. Sic Lysias orat. 13. p. 568. vbi Marklandus maluisset ἀφεῖναι, nisi hic Xenophontis locus obstaret. ¶ 8) *intactum relinquere.* E. 3, 5, 18. τὸν δῆμον λαβὼν ἐν τῷ Πειραιεῖ, ἀνῆκε. 5, 2, 28. οὐκ ἀνήσουσιν τὴν ἐλάττω δύναμιν, h. e. καταστρέψονται. ¶ 9) Passiuum: Ἀπ. 3, 10, 7. τὰ ὑπὸ τῶν σχημάτων ἐν τοῖς σώμασιν ἐντεινόμενα καὶ ἀνιέμενα.

μενα. Π. 5, 4, 20. παριέναι ἐκτεταμέναις μὲν ταῖς ἁμάξαις, ἀνειμένοις δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις σκευοφόροις. Vertunt *laxatis*, et praeferunt hanc Mureti coniecturam Leuncl. Welſ. Hutch. lectioni ἀνειργμένοις, quam tamen defendit Zeunius, et itidem explicat *laxatis*. Quia enim εἴργειν ſit includere, ideo ἀνείργειν ſignificare poſſe *aperire*, *laxare*. Eandem notionem etiam alio modo vindicari verbo ἀνείργειν poſſe. Si enim agmen *coarctetur* ob viam, illud *extendatur* aut *longius porrigatur* neceſſe eſſe. 3, 1, 15. ἀνεθείς, *a malis liberatus*. Oppon. πταίσας.

ἀνίκητος, *inuictus*. K. 1, 17. ἀνίκητον τὴν Ἑλλάδα παρέχειν.

ἀνιμᾶν, *leuare*, *eleuare*, *attollere*. Suid: ἀνίμων τοῖς δόρασιν, np. porrectis, ἀντὶ τοῦ ἀνεῖλκον. Idem ſcribit etiam ἀνείμων τοῖς δόρασιν etc. Cf. ἀνέλκειν. Verba illa extant A. 4, 2, 6. Ιπ. 7, 1. ἂν ἀνιμῶν, np. ἑαυτὸν ſ. τὸ σῶμα, μέλλῃ ἀναβήσεσθαι. Edd. vett. ἀνιῶν. §. 2. ἐπειδὰν ἀνακουφίσῃ ἑαυτὸν, ἀνιμάτω (edd. vett. ἀνειμάτω) τὸ σῶμα.

ἄνιππος, v. ἄμιππος.

Ἄνιππος, *Anippus*. E. 6, 2, 24. praefectus claſſis Syracuſanorum, capitur. Margg. Κνῖπος. Weſſeling. ad Diodor. Sic. 15, 47. verum nomen fuiſſe ait Κρίνιππος.

ἀνίπτασθαι, v. ἀναπετανύναι nr. 3.

*ἀνισάριθμος, *numero impar*. Ετ. 3. τὸ ἀνισάριθμον ἐτῶν, *non pares numero annos*.

ἄνισος, *inaequalis*, *iniquus*. Π. 2, 2, 10. οὐδὲν ἀνισώτερον τοῦ τῶν ἴσων ἀξιοῦσθαι. K. 2, 8. αἱ σχάδες ἄνισοι altitudine.

ἀνισοῦν, v. ἰσοῦν.

ἀνιστάναι, ¶ 1) *excitare feras e cubilibus*. A. 1, 5, 3. τὰς ωτίδας ἄν τις ταχὺ ἀνίστῃ. Steph. corrigit ἀνιστῇ, quod Leun. recepit, et vertit *inuadit*. K. 6, 23. canes latratu ἀναστήσουσι τὸν λαγῶ. 10, 7. ὑλακ. εἶ, ὁ δ' (aper) οὐκ ἀνίσταται. Π. 2, 4, 15. τὰ ἀνιστάμενα (θηρία) ὑπεδέχοντο. Cf. ἐξανιστάναι. ¶ 2 *dormientem excitare*. Π. 8, 8, 10. miniſtros Perſarum κατακοιμίζοντας καὶ ἀνιστάντας. Vtitur hoc exemplo Witterus contra Thomam Mag. in v. ἀνέστησα, ubi dicit: οἱ δὲ ἐπὶ τοῦ ὕπνου τὸ ἀνέστην καὶ ἀνέστησα λέγοντες, ἁμαρτάνουσι· δεῖ γὰρ

ἐξη-

ἐξήγειρα, καὶ ἐξηγέρθην λέγειν. Cum Thoma consentit Ammonius in v. ἀναστῆναι. Sed v. infr. ἀνίστασθαι nr. 2. ¶ 3) A. 4, 5, 15. ἀνίστασαν αὐτοὺς, *excitarunt eos iacentes atque torpentes in niue.* §. 16. πέμπει ἀναστήσοντας. ¶ 4) *in vitam reuocare.* K. 1, 6. Aesculapius dicitur ἀνιστάναι τεθνεῶτας. ¶ 5) *erigere.* Iπ. 5, 5. τῆς καθάρσεως ὀργάνοις ἀνιστάναι τὴν τρίχα equi, np. destringendo cutim aduersus pilos. ¶ 6) *dimittere, abire iubere.* E. 2, 4, 30. εἰπὼν δὲ τοῦτο ἀνέστησε τὴν ἐκκλησίαν. Cf. ἀνίστασθαι nr. 5. ¶ 7) *erigere. aedificare.* Π. 7, 2, 1. μηχανὰς ἀνίστη ὡς προσβαλὼν πρὸς τὸ τεῖχος. 7, 5, 6. ἀνίστη πολλοὺς πύργους. Paulo ante est ᾠκοδόμει. Simile est Aπ. 1, 4, 11. οἱ θεοὶ τὸν ἄνθρωπον ὀρθὸν ἀνέστησαν, *erectum fecerunt.* De formula ἄρκυς ἀνιστάναι v. ἄρκυς.

ἀνίστασθαι, ἀναστῆναι, ¶ 1) *surgere.* np. de sella ad dicendum. Π. 2, 3, 3. ἀναστὰς ἔλεξε. A. 3, 2, 23. ἀναστὰς δὲ πάλιν Ξενοφῶν εἶπε. 7, 6, 28. 29. ἀναστὰς δὲ ἐπὶ τούτῳ εἶπε. E. 5, 2, 15. ἀναστάντες ἐδίδασκον. Ordine inuerso, Π. 2, 3, 2. λεγέτω τις ἀναστάς. A. 7, 6, 30. εἶπεν ἀναστὰς ὑπὲρ Ξενοφῶντος. Aθ. 1, 6. λέγων ὁ βουλόμενος ἀναστὰς — ἐξευρίσκει. Alio modo, Π. 2, 3, 4. ἀνέστη δὲ ἐπ' αὐτῷ καὶ ἔλεξε. 6, 2, 8. 8, 1, 1. E. 6, 5, 37. 38. A. 3, 2. 1. 3. 5, 1, 2. 3. 4. 5, 6, 14. ἠναγκάσθη ὁ Ξενοφῶν ἀναστῆναι καὶ εἰπεῖν. 1, 3, 16. μετὰ δὲ τοῦτον ἄλλος ἀνέστη ἐπιδεικνύς. Sine verbo dicendi, A. 7, 6, 8. μετὰ τοῦτον ἄλλος ἀνέστη, ὁμοίως καὶ ἄλλος. Medium fere ponitur, cum multi dixerunt vel dicturi sunt, v. c. Π. 6, 1, 13. οἱ ἄλλοι πάντες ἀνιστάμενοι ἔφασαν. A. 5, 7, 19. ἀνιστάμενοι πάντες ἔλεγον. E. 1, 6, 8. 1, 7, 4. ἐβούλοντο δὲ πολλοὶ ἐγγυᾶσθαι ἀνιστάμενοι. c. particip. Π. 2, 3, 6. ἀνίσταντο δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ συναγορεύοντες. 8, 1, 1. ἄλλοι ἀνίσταντο συνεροῦντες. A. 1, 3, 13. ἀνίσταντο λέξοντες. 7, 6, 7. tamen primus locuturus ἀνίσταταί τις κατηγορήσων. §. 8. μετὰ τοῦτον ἄλλος ἀνέστη. Aliter Π. 7, 5, 18. ἀνίσταται ἐπ' αὐτῷ καὶ εἶπεν. §. 19. ἐπὶ τούτῳ ἀνέστη. A. 3, 2, 4. 5, 8, 5. ἐκέλευον λέγειν. ἐπεὶ δὲ οὐκ ἀνίσταντο etc. ¶ 2) *surgere e lecto.* v. ἀνιστάναι nr. 2. Ammonius tamen habet etiam haec: ἠγέρθη

ἀπὸ

ἀπὸ ὕπνου, ἀνέστη δὲ ἀπὸ κλίνης. Π. 1, 2, 10. πρωῒ ἀνίστασθαι. 1, 6, 19. p. 80. ἐπὶ τὰς ὄρνιθας ἀνιστάμενος ἐπορεύου νυκτός. v. ἐπί. c. acc. nr. 13. Ο. 3, 7. ἐπὶ κωμῳδῶν θέαν καὶ πάνυ πρωῒ ἀνιστάμενον. Π. 1, 4, 17. πρωῒ ἀναστὰς ἦγε τὸν στρατόν. 5, 2, 1. Α. 6, 5, 2. 3, 4, 1. ἐπορεύοντο πρωϊαίτερον ἀναστάντες. Απ. 2. 1, 3. πρωῒ ἀναστῆναι. Oppon. κοιμηθῆναι. Ε. 4, 5, 18. ὄρθρου ἀναστὰς παρῆλθεν. 5, 4, 28. 4, 1, 4. ἀναστάντες ἀφικνοῦνται ἅμα τῇ ἡμέρᾳ. 7, 4, 4. est de iis, qui mane castra mouent. Ο. 11, 14. ἀνίστασθαι (Edd. vett. male ἀνθίστασθαι) ἐξ εὐνῆς. Ιπρ. 7, 12. ἐκ κοίτης ἀνισταμένοις. Ε. 7, 1, 5. ἐκ τῶν στιβάδων ἀνίσταντο, ὅπου ἔκειτο ἕκαστος. 7, 2, 20. 2, 4. 4. ἀνίσταντο ὅποι ἐδεῖτο ἕκαστος ἀπὸ τῶν ὅπλων. Est praegnantia: *surgebant et ibant e castris, quo quisque* etc. Α. 3, 1, 11. ¶ 3) De iis qui decubuerant morbo vel torpore. Α. 4, 5, 7. ἐάν τι φάγωσι, ἀναστήσονται. 4, 8, 16. ἔκειντο — τρίτῃ δὲ ἀνίσταντο ὥσπερ ἐκ φαρμακοποσίας. Cf. 4, 4; 7. 8. ¶ 4) *surgere in coena*. Π. 1, 3, 9. ἔπειτ' ἀνασταίητ' ὀρχησόμενοι. Σ. 2, 21. Sic in coena saltaturi, Α. 6, 1, 3. 4. 6. item Thraces propinantes, Α. 7, 3, 14. ἀνέστη δεξάμενος τὸ κέρας, καὶ εἶπε. Cf. §. 16. item abiturus, Π. 5, 2, 10. ἡνίκα εἰς οἶκον ἀπιὼν ἀνίστατο, εἰπεῖν λέγεται. Cf. Α. 7, 3, 17. ¶ 5) *surgere finito consilio, finita concione*. Α. 1, 6, 10. ἐλάβοντο ζώνης Ὀρόντην ἅπαντες ἀναστάντες. 3, 1, 32. ἅμα ταῦτ' εἰπὼν, ἀνέστη ὡς — περαίνοιτο. 3, 3, 1. 5, 8. 11. ἐκ τούτου ἀνίσταντο καὶ ἀνεμίμνησκον. Ε. 5, 2, 21. ἀνίστασθε καὶ λαβόντες ἀπάγετε. Sic fere ¶ 6) Omnino de abituro, vt Hebr. קוּם. Π. 5, 2, 6. ἀναστὰς ἐχῄει. Et fine verbo eundi, Ε. 4, 1, 6. ἔτ', ἔφη, καὶ διδάσκετε αὐτόν — οἱ μὲν δὴ ἀναστάντες ἐδίδασκον, i. e. ἀπιόντες. ¶ 7) *consurgere, prodire*. Π. 5, 4, 2. ἀνίστανται ἐκ τῆς ἐνέδρας. Vsitatius dicitur ἐξανίστασθαι. ¶ 8) Α. 1, 5, 2. οἱ ἵπποι παραδραμόντες ἀνειστήκεσαν, *subsistebant, non vlterius progrediebantur*. Steph. pro hoc plusquamperfecto act. malebat ἵστασαν, quod est in 2 MSS. aut ἔστασαν, Hutch. ἐφειστήκεσαν, quia Κ. 5, 7. 19. lepus subsistens dicitur ἐφίστασθαι. Sed retinet ta-

tamen Hutch. vt Zeun. vulgatum, quia Suidas, ἀνίστη, inquit, ἀντὶ τοῦ ἐφίστη. ¶ 9) Permutatur in var. lect. cum ἀφίστασθαι. v. ἀφίστασθαι nr. 1.

ἀνίσχειν, *oriri*. Hesych: ἀνίσχει· ἀνατέλλει. A. 2, 1, 3. ἅμ' ἡλίῳ ἀνίσχοντι, *sub solis ortum*. E. 2, 1, 14. ἅμα τῷ ἡλίῳ ἀνίσχοντι. A. 5, 7, 4. ὁπόθεν ὁ ἥλιος ἀνίσχει. Cf. ἀνέχειν nr. 4.

Ἀννίβας, *Annibal*. E. 1, 1, 27. Καρχηδόνιοι Ἀννίβα ἡγουμένου στρατεύσαντες ἐπὶ Σικελίαν anno 22 belli Peloponnesiaci. Eſt autem, vt Zeun. obſeruauit, non Annibal ille intelligendus, qui bello Punico ſecundo inclaruit, ſed multo antiquior, nepos Amilcaris, qui in bello contra Gelonem ad Himeram ceciderat. v. Diodor. Sic. 13, 43.

ἄνοδος, *expeditio in Aſiam ſuperiorem*. Heſych: ἄνοδος· ἀνάβασις. Suid: ἄνοδον τὴν ἀνέλευσιν. A. 2, 1, 1. ὅσα ἐν τῇ ἀνόδῳ ἐπράχθη. Vſitatius eſſet ἐν τῇ ἀναβάσει. v. ἀνάβασις. Aliter tamen ſentire videtur Heumannus ad Fabric. biblioth. Graec. Vol. III. p. 7. ed. Ill. Harleſ.

ἄνοδος, *inuius*. Suid: ἄνοδον· ἀδιέξοδον. Ξενοφῶν· τῇ μὲν γὰρ ἄνοδον, τῇ δὲ εὔοδον εὑρήσομεν τὸ ὄρος. Locus eſt A. 4, 8, 8.

ἀνοδύρεσθαι, *eiulare*. Π. 5, 1, 3. Panthea capta ἀνωδύρατο, συνανεβόησαν δὲ αὐτῇ αἱ δμωαί. 7, 3, 3. eadem interfecto viro ἀνωδύρατο.

ἀνόητος, ¶ 1) *demens*. Moeris: ἠλίθιον, Ἀττικῶς· εἰκαῖον, ἀνόητον, Ἑλληνικῶς. Sed v. ibi Sallier. Απ. 2, 1, 31. πρεσβύτεροι γενόμενοι ταῖς ψυχαῖς ἀνόητοι, *fere mente capti*. ¶ 2) *qui temere quid conatur, temerarius*. Π. 2, 2, 8. Απ. 1, 3, 9. προνοητικῶν μᾶλλον ἢ ἀνοήτων καὶ ῥιψοκινδύνων. Sed v. omnino Ill. Schütz. Sic A. 2, 1, 10. de eo, qui ſimul arrogans eſt. ¶ 3) *abſurdus*. O. 11, 3. τὸ πάντων ἀνοητότατον ἔγκλημα, πένης καλοῦμαι.

ἀνοήτως, *temere*. K. 3, 8. canes ἀνοήτως ἐμπίπτουσαι εἰς τὰς ὁδούς. Cf. ἀπρονοήτως.

ἄνοια, *dementia, temeritas*. Π. 1, 5, 7. p. 55. τῇ τῶν πολεμίων ἀνοίᾳ. Oppon. πεῖρα.

ἀνοίγειν, ¶ 1) *aperire*. A. 5, 5, 10. ἐπεὶ οὐκ ἀνέῳγον τὰς πύλας. Π. 7, 4, 4. πύλαι ἀνεῳγμέναι ἦσαν. E. 6, 4,

4, 7. οἱ νεῲ αὐτόματοι ἀνεῴγοντο. 5, 1, 14. p. 281. ἡ θύρα ἡ ἐμὴ ἀνέῳκτο καὶ πρόσθεν εἰσιέναι τῷ δεομένῳ — ἀνέῳκται δὲ καὶ νῦν. Pro ἀνέῳκται in margg. eſt ἀνεῴξεται, quo non eſt opus. v. Mor. 5, 4, 7. ἀνεῳγμένην, np. τὴν θύραν. §. 8. ὡς ἀνέῳξε, np. τὸ ἀναγκαῖον. ¶ 2) *reſignare epiſtolam, ſigillum ſoluere* ſ. *aperire*. v. σημαντρον. ¶ 3) *ſoluere nauem*. Ita explicat Fr. Portus in commentario p. 17. et dicit, eſſe πρωθύστερον. Leunckl. interpretatur *viam ſibi in altum aperire, e locis arctioribus euadere in ſpatioſius mare*, quod Itali vocant *allargarſi* et *andar a largo*. Leunclauii rationem ſequitur et vberius ad E. 1; 1, 2. exponit Schneiderus. Sed Morus comparat genus loquendi Latinum, quo nautae *aperire* locum dicuntur, quem procul conſpiciunt, *occultare* contra ſ. *abſcondere*, qui tandem ex oculis nauigantium euaneſcit, atque adeo ἀνοίγειν interpretatur *conſpicere*. Laudat eam in rem interpp. ad Virgil. Aen. 3, 291. et Wetſten. ad Act. 21, 3. Placet tamen Leunclauii ſententia. E. 1, 1, 2. ὡς ἤνοιγε (Leuncl. vult ἤνοιξε, Portus ἤπειγε), *vbi viam ſibi aperuit per anguſtias loci*. 1, 5, 7. ὡς ἕκαστος ἤνοιξε, *vbi quisque e portus anguſtiis eluctatus mare intrauit*. 1, 6, 15. ὡς ἕκαστοι ἤνοιγον.

ἀνοικοδομεῖν, *reaedificare*. E. 4, 4, 19. τὰ ἀνοικοδομηθέντα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων τείχη.

ἀνολοφύρεσθαι, *vehementer lamentari, eiulare*. Π. 7, 3. 5. ἡ δὲ τροφὸς ἀνωλοφύρατο.

ἀνομία, ¶ 1) *legum violatio*. Απ. 1, 2, 44. ¶ 2) *vita diſſoluta*, inprimis *impietas in ſocios*. A. 5, 7, 18. 19. Opponitur etiam δικαιοσύνη. v. δικαιοσύνη.

ἀνόμοιος, *diſſimilis*. Απ. 3, 8, 4. τὸ τῷ καλῷ ἀνόμοιον — ἀνομοιότατον — ἀνομοιοτάτη. K. 5, 17. ἀνόμοια (χωρία).

ἀνομοίως, *inaequaliter*. A. 7, 7, 29. με ἀνομοίως ἔχοντα ἐν τῇ στρατιᾷ νῦν, h. e. ἀτιμότερον ὄντα, quibus verbis paulo poſt ipſe Xenophon explicat. Formula ἀνομοίως ἔχειν legitur etiam in Platonis Timaeo T. III. p. 39. E. ed. Steph. K. 5, 17. θέουσι τὰ ἀνόμοια ἀνομοίως, *curſu non aequali*, vel *rarius*.

ἄνομος, ¶ 1) *legum violator.* Απ. 4, 4, 13. vbi explicatur. Dicitur etiam ἄδικος, distinguitur ab ἀνόσιος, et oppon. νόμιμος. v. ἄδικος, quocum etiam in var. lect. confunditur, ἀνόσ. et νόμιμος. ¶ 2) *impius, qui societatis leges violat.* A. 6, 6, 9. ἀπιστοῦντας Λακεδαιμονίοις καὶ ἀνόμους. ¶ 3) *legibus repugnans.* Π. 1, 3, 14. τὸ ἄνομον, βίαιον.

ἄνοπλος, *inermis.* Ιερ. 6, 4. oppon. ὡπλισμένος. Cf. ἄοπλος.

ἀνορθοῦν, *reficere, instaurare.* v. Wetften. ad Act. 15, 16. Πο. 6, 1. τείχη καὶ νεώρια ἀνορθώσομεν. E. 4, 8, 12. ὅτι Κόνων τὸ τεῖχος τοῖς Ἀθηναίοις ἀνορθοίη.

ἀνορούειν (poet. Port.), i. q. ἀνάλλεσθαι. Ιπ. 3, 7. ἐπ' ὄχθους ἀνορούειν. 8, 5. ἢ ἀνορούων, ἢ καθαλλόμενος, *saltu petens altiorem locum.*

ἀνόσιος, *nefarius, impius* et in deos et in homines, maxime in cognatos. Π. 8, 8, 13. ἀσεβεστέρους περὶ θεούς, καὶ ἀνοσιωτέρους περὶ συγγενεῖς, καὶ ἀδικωτέρους περὶ τοὺς ἄλλους. Vbi videtur proprie dictum esse. 8, 7, 3. p. 549. μήτε ἀσεβὲς μηδέν, μηδὲ ἀνόσιον ποιήσητε. E. 5, 4, 1. οὔτε τῶν ἀσεβούντων, οὔτε τῶν ἀνόσια ποιούντων. Απ. 1, 1, 11. In his differre apparet ἀσεβ. et ἀνόσ. Sed tamen opponitur εὐσεβής, Απολ. 19. γεγενημένον ἐξ εὐσεβοῦς ἀνόσιον. Sic Αγ. 10, 3. θεοσεβῆ μιμούμενος ἀνόσιος γένοιτο. Iungitur ἄδικος. v. ἄδικος. Item ἄνομος, E. 7, 3, 6. ἀνοσιωτάτους καὶ ἀνομωτάτους. Sed ἀνόσιος maiorem vim habet, Λ. 8, 5. οὐ μόνον ἄνομον, ἀλλὰ καὶ ἀνόσιον θεὶς τὸ μὴ πείθεσθαι. Quae fit huic nomini notio fubiecta, intelligi etiam ex his poteft: Αγ. 11, 4. ἐξαπατᾶν πιστεύοντας, ἀνόσιον ἔκρινε. Π. 4, 6, 2. p. 257. ἀνόσιος vocatur, *qui hospitem et amicum interemit.* Cf. 7, 5, 11. 8, 7, 3. p. 547. E. 2, 4, 13. τοῖς ἀνοσιωτάτοις τριάκοντα, οἳ ἰδίων κερδέων ἕνεκα πλείους ἀπεκτόνασιν Ἀθηναίων — ἀνοσιώτατον, καὶ ἔχθιστον καὶ θεοῖς καὶ ἀνθρώποις πόλεμον ἡμῖν πρὸς ἀλλήλους παρέχουσιν. 4, 4, 2. τὸ πάντων ἀνοσιώτατον ἐβουλεύσαντο — ἀποκτιννύουσιν ἐν ἑορτῇ. Cf. 7, 3, 7. p. 475. Σ. 8, 22. ἐκ τῆς ἀναιδοῦς ὁμιλίας πολλὰ καὶ ἀνόσια πεπραγμένα.

ἀνοχαί, *induciae.* Moeris: ἀνακωχή, Ἀττικῶς· ἀνοχή,

ἀνοχὴ, Ἑλληνικῶς. Auctore Schol. Thucyd. 1, 40. ἀνακωχὴ est εἰρήνη πρόσκαιρος, πόλεμον ὠδίνουσα, οἷον, ἡ μικρὰ τοῦ πολέμου ἀνάβλησις (Cod. Baſ. ἀναβολή). Cf. Suid. Απ. 4, 4, 17. ἢ ἀνοχὰς ἢ σπονδὰς ἢ συνθήκας περὶ εἰρήνης.

*ἀνόχυρος, v. ἀνώχυρος.

Ἀνταγέρσης, v. Ἀρταγέρσης.

ἀνταγοράζειν, *viciſſim emere*. A. 1, 5, 5. ὄνους ἀλέτας ἐπώλουν, καὶ ἀνταγοράζοντες σῖτον ἔζων.

ἀνταγωνίζεσθαι, ¶ 1) *de virtute contendere* in certaminibus. Π. 3, 3, 7. ἐν οἷς ἀντηγωνίζοντο. ¶ 2) *pugnare* in bello. Π. 1, 6, 8. ἰέναι αὐτοῖς ἀνταγωνιουμένους. ¶ 3) *de iure disceptare*. Π. 8, 2, 13. οἱ ἀνταγωνιζόμενοι, np. εἴτε δίκῃ εἴτε ἀγωνίσματι. ¶ 4) *comparari*. O. 10, 12. ὄψις ὁπόταν ἀνταγωνίζηται διακόνῳ.

*ἀνταγωνιστὴς, ¶ 1) *aduerſarius*. a) in certaminibus, Ιερ. 4, 6. οἱ ἀθληταὶ τῶν ἀνταγωνιστῶν ἧττους. b) in republica, Απ. 2, 6, 26. συνεργοὶ μᾶλλον ἢ ἀνταγωνισταί. ¶ 2) *hoſtis* in bello. Π. 1, 6, 8. Αγ. 11, 12. βαρύτατος ἀνταγωνιστής. ¶ 3) *aemulus, qui certat cum aliis de gloria*. Π. 3, 3, 18. p. 186. σύμμαχοι — ἀνταγωνισταὶ ἄσμενοι ἡμῖν ἔσονται. Ιερ. 4, 6. ἀνταγωνιστὰς αὐτῷ τοῦ πλούτου, *de diuitiis*.

*ἀνταιδεῖσθαι, *viciſſim reuereri*. Π. 8, 1, 10. γυναῖκας αἰδουμένας ἀνταιδεῖσθαι ἐθέλουσι.

ἀνταίρεσθαι, *contra ſumere*. Π. 5, 4, 12. ἤν τις τῶν ἐμῶν ὅπλα (margg. ὁπλιτῶν, quod eſt gloſſema τῶν ἐμῶν) ἀνταίρηται σοι, *contra te*. Cf. αἱρεσθαι nr. 5.

ἀντακούειν, *viciſſim audire*. A. 2, 5, 3. p. 112. ἀντάκουσον reſpondentem.

Ἀνταλκίδας, *Antalcidas*. E. 4, 8, 12 — 16. a Lacedaemoniis miſſus de pace ad Teribazum, qui apud regem tunc erat, ab eo donatur pecunia in claſſem. 5, 1, 6. eſt nauarchus. §. 22 — 28. re feliciter geſta et pace perfecta redit in Graeciam. §. 33. ἡ ἐπ' Ἀνταλκίδου εἰρήνη καλουμένη. 6, 3, 6. p. 386. videtur denuo apud regem Perſarum fuiſſe.

*ἀνταναβιβάζειν. E. 3, 2, 12. ἀνταναβιβάσαντες ἐς τὰ μνημεῖα τινὰς, *ipſi quoque* l. *viciſſim quibusdam adſcendere iuſſis*.

ἀν-

ἀνταναγειν, *contra educere naues* f. *classem*. E. 1, 5, 9. ἀνήχθη ἐπὶ τὸν λιμένα. ἐπεὶ δὲ Λύσανδρος οὐκ ἀντανήγαγε. 2, 1, 14. 17. 5, 4, 64.

ἀντανάγεσθαι, *prouehi in mare contra alios*. E. 1, 1, 3. οἱ Ἀθηναῖοι ἀντανανόμενοι ἐναυμάχησαν. 1, 6, 21. ἀντανήγοντο ἐς τὸ πέλαγος.

***ἀνταναπλῆθειν**, *etiam complere*. E. 2, 4, 8. ξυνετάξαντο ὥστε ἐμπλῆσαι τὴν ὁδὸν — οἱ δὲ ἀντανέπλησαν τὴν ὁδόν.

***Ἄντανδρος**, *Antandros*, vrbs maritima Troadis ad Idam montem. v. Hutch. diff. 2. ad Anab. p. 38. Cf. Etymol. M. A. 7, 8, 4. ὑπερβάντες τὴν Ἴδην εἰς Ἄντανδρον ἀφικνοῦνται. E. 1, 1, 17. ναυπηγεῖσθαι ἐν Ἀντάνδρῳ — ὕλην ἐκ τῆς Ἴδης. Cf. Turneb. aduersarr. 17, 6. et E. 2, 1, 6. 1, 3, 11. 4, 8, 35. Ἀναξίβιος τὴν Ἄντανδρον φιλίαν προσειληφώς. 1, 1, 17. εὐεργεσία καὶ πολιτεία Συρακουσίοις ἐν Ἀντάνδρῳ ἐστί. Ibid: οἱ Συρακούσιοι ἅμα τοῖς Ἀντανδρίοις τοῦ τείχους τι ἐπετέλεσαν. Cf. Ἄνδρος, quocum Ἄνταυδρος permutatur in var. lect.

ἀντάξιος, *comparandus* vel *praeferendus*. Hesych: ἀντάξιον· ἴσον κατὰ τὴν ἀξίαν. E. 4, 1, 15. ἐλεύθερον εἶναι, — ἀντάξιον τῶν πάντων χρημάτων. Morus *instar*. Απ. 2, 10, 3. ἀφ' ἑαυτοῦ χρήσιμον εἶναι, πολλῶν οἰκετῶν ἀντάξιον.

ἀνταποδεικνύναι, *contra efficere*. Σ. 2, 22. ἀνταπέδειξεν, (scil. speciminibus artis, quam iactabat) ὅ τι κινοίη τοῦ σώματος, τῆς φύσεως ἔτι γελοιότερον.

ἀνταποδιδόναι, *vicissim* vel *per orbem tradere*. Π. 3, 3, 26. πάλιν ἧκε ad auctorem imperatorem τὸ σύνθημα ἀνταποδιδόμενον.

ἀνταποκτείνειν, *vicissim* f. *itidem interficere*. E. 2, 4, 18. ἀπέσφαξε — οἱ δὲ ἀνταπέκτειναν Καλλίστρατον.

ἀντασπάζεσθαι, ¶ 1) *vicissim amplecti*. Π. 1, 3, 3. ἀντασπαζόμενος Κῦρον peregre aduenam. 5, 5, 11. ἀντασπάζου με. ¶ 2) fere pro ἀντιτιμᾶν. Π. 5, 5, 13. εἴ τινές σε τιμῶσιν, ἀντασπάζου καὶ εὐώχει αὐτούς.

ἀνταύγεια, *splendor repercussus*. Suidas in v. ἀνταυγεῖς tribuit niui. K. 5, 18.

ἀντειπεῖν, *contra dicere*. E. 1, 4, 8. οὐδενὸς ἀντειπόντος ei qui defendebat se

se in iudicio. 2, 2, 13. in concione ἀντειπόντων τινῶν αὐτῷ. 2, 3, 18. p. 97. 5, 4. 35. ὅτι οὐδὲν ἂν ὁ τῇ πόλει δοκοίη ἀντειπεῖν. All. ἀν ἰπεῖν. Steph. ἀντείποι. Sed Morus excidisse puta δυνηθείη aut simile verbum. Schneidero super uum videtur ὅτι. 3, 3, 3. Λύσανδρος πρὸς αὐτὸν ὑπὲρ Ἀγησιλάου ἀντεῖπεν. Ag. 2, 21 Ἀγησίλαος ἀντεῖπε τῇ εἰρήνῃ, *nolebat consentire in pacem.*

*ἀντεκπέμπειν, *contra emittere.* E. 4, 8, 25. ἀντεκπέμπουσιν Θρασύβουλον σὺν ναυσίν. §. 34. ἀντεκπέμπουσιν — ναῦς ἔχοντα, np. imperatorem contra hostes bellum inferentes.

ἀντεκτρέχειν, *itidem excurrere* s. *procurrere contra hostem.* Ag. 2, 10. et E. 4, 3, 10. οἱ Θηβαῖοι δρόμῳ ἐφέροντο — ἀντεξέδραμον ἀπὸ τῆς Ἀγησιλάου φάλαγγος.

ἀντεμβάλλειν, *contra* s. *vicissim irruere.* E. 3, 5, 4. οἱ Θηβαῖοι ἀντεμβαλόντες ἐς τὴν Φωκίδα.

ἀντεμπλήθειν, *remunerandi causa replere* s. *instruere.* Suid: ἀντεμπλήσαντες· ἀνταποδόντες. Ξενοφῶν· οἱ δὲ θαῤῥεῖν ἐκέλευον, λέγοντες ὅτι οὔτε τέκνων στερήσοιντο τήν τε οἰκίαν αὐτοῦ ἀντεμπλήσαντες τῶν ἐπιτηδείων. Verba extant A. 4. 5, 20.

ἀντεξάγειν, *vicissim exportare.* Hi. 3, 2. ἐν ταῖς Ἀθήναις πλεῖστα ἐστιν ἀντεξάγειν permutanda.

*ἀντεξέρχεσθαι, *prodire* s. *obuiam ire hosti ad pugnandum.* H. 6, 3, 6. ἀντέξελθε σύ, np. e castris vel statione. E. 7, 2, 12. ἀντεξελθόντες — ἐμάχοντο.

*ἀντεξιέναι, *hosti aduenienti ex vrbe obuiam ire.* H. 5, 3, 3. ᾔει πρὸς αὐτὴν Βαβυλῶνα — ὡς δ' οὐκ ἀντεξῇεσαν οἱ Ἀσσύριοι. E. 4, 5, 10. ὡς οὐδεὶς ἀντεξῄει. 4, 4, 16. 5, 3, 18. Ag. 1, 34.

ἀντεπαινεῖν, *vicissim laudare.* H. 8, 3, 19. ἀντεπαινοῦντες τούτους προθύμως.

ἀντεπεξιέναι, *hosti obuiam ire.* H. 3, 3, 15. ἐπειδὰν μὴ ἀντεπεξίωσιν e castris. 5, 4, 10. p. 313. ἢν μὴ ἀντεπεξίωσι ex vrbe.

ἀντεπιδεικνύναι, *contra demonstrare.* Ag. 1, 12. Τισσαφέρνην ἐμφανίσας ἐπίορκον, ἑαυτὸν δὲ ἀντεπιδείξας ὅρκους ἐμπεδοῦντα, *suam e contrario iurisiurandi religionem approbans.*

ἀντεπιθυμεῖν, *vicissim cupere.* Passiuum: Ar. 2, 6, 28. ἀντεπιθυμεῖσθαι

τῆς

τῆς ξυνουσίας, *vicissim ad consuetudinem expeti.*

ἀντεπικουρεῖν, *vicissim auxiliari.* E. 4, 6, 3. ἀπαλλαγήσεσθαι τῆς ξυμμαχίας, εἰ μὴ αὐτοῖς ἀντεπικουρήσουσι.

ἀντεπιμελεῖσθαι, *vicissim curare, vicissim operam dare.* Π. 5, 1, 9. οὐκ ἀχάριστον, ἀλλ' ἀντεπιμελουμένην, ὡς εἴη αὐτῷ τὰ δέοντα. A. 3, 1, 11. (τὰ τῶν πολεμίων καλῶς παρεσκεύασται) ἡμῶν δὲ οὐδεὶς οὐδὲ ἀντεπιμελεῖται, ὅπως ὡς κάλλιστα ἀγωνιούμεθα.

*ἀντεπιστρατεύειν, *itidem exercitum educere* f. *arma inferre.* E. 4, 8, 33. ἀντεπεστράτευε, καὶ — ἐδῄου τὴν χώραν αὐτῶν.

ἀντερᾶν, *redamare, vicissim amare.* Σ. 8, 3. ἐρῶν — ἀντερᾶται.

ἀντεραστής, *riualis.* K. 1, 7. ἀντερασταὶ τῶν γάμων. Zeun. *proci.*

ἀντερείδειν, ¶ 1) *fulcire.* E. 5, 2, 5. τὸ τεῖχος ἐκλίνετο. οἱ δὲ ξύλα ἀντήρειδον, *lignis fulciebant.* K. 6, 7. ὁμοίως ἀντερειδέτω (τὰς σχαλίδας), *aequabiliter fulciat.* ¶ 2) *obniti.* Π. 8, 8, 8. ὅπως μὴ ἀντερείδῃ duritie τὸ δάπεδον, ἀλλ' ὑπείκωσιν αἱ τάπιδες. K. 10, 16. δεῖ ἀντερείσαντα ἔχειν ἐρρωμένως (τὸ προβόλιον) *obnixus firmo gradu* f. *firmiter teneat.* Possit etiam actiue accipi et ad προβόλιον referri: *obuertens.*

ἀντέρεσθαι, fere pro ἔρεσθαι. Π. 2, 2, 14. ἄλλος ἀντήρετο τοῦτον, τίνα λέγοι, *loquentem* f. *narrantem interrogabat.*

ἀντευεργετεῖν, *beneficia compensare, gratiam referre.* Aπ. 2, 6, 4. εὖ πάσχων — μηδὲν φροντίζων τοῦ ἀντευεργετεῖν. 4, 4, 24. τοὺς εὖ ποιοῦντας εὐεργετεῖν — ἀντευεργετοῦντες τοὺς τοιούτους. 2, 9, 8. εὐεργετούμενον — ἀντευεργετοῦντα.

ἀντευνοεῖν, *vicissim beneuolum esse.* Π. 8, 3, 19. ἀντευνοοῦντα τούτοις, np. τοῖς εὐνοϊκῶς ἔχουσι.

ἀντευποιεῖν, *gratiam referre.* A. 5, 5, 10. ἐάν τις εὖ ποιῇ — ἀντευποιεῖν.

ἀντέχειν, ¶ 1) *non cedere, impetum hostium sustinere.* c. dat. Π. 6, 4, 5. p. 393. εἰ ἐξώσειν πιστεύσουσιν, ἵπποις αὐτοὺς δεήσει ἀντέχειν καὶ σιδήρῳ. E. 7, 4, 23. et sine dat. Π. 7, 1, 17. ὤθουν· οἱ δὲ οὐκ ἠδύναντο ἀντέχειν, ἀλλ' ἀνεχάζοντο. ¶ 2) *hosti parem esse.* Iερ. 11, 15. ού μή σοι δύνωνται ἀντέχειν οἱ πολέμιοι. Sic E. 4, 6, 2. ἀντέχειν est *bello pares esse.*

eſſe. Oppon. ἐσπευκότες τὸν πόλεμον. ¶ 3) *tolerare.* Αγ. 11, 10. πόνοις ἀντέχειν. Oppon. ἑταίροις ὑπείκειν. K. 9. 10. ¶ 4) *durare.* Απ. 4, 7, 7. λίθος ἐν πυρὶ — οὔτε πολὺν χρόνον ἀντέχει. ¶ 5) Permutatur in var. lect. cum ἀνέχειν. v. ἀνέχειν nr. 3. it. c. ἀντιλέγειν. v. ἀντιλέγειν nr. 3.

ἀντέχεσθαι, ¶ 1) *obſtare.* K. 6, 7. ἵνα μηδὲν αὐτῶν (τῶν ἀρκύων, ἀντέχηται. ¶ 2) *ſibi vindicare, appetere.* Απ. 3, 5, 8. ἀντέχεσθαι τῶν χρημάτων. Paulo ante eſt ἀντιποιεῖσθαι. ¶ 3) *operam dare, ſtudioſum eſſe.* Π. 2, 2, 15. extr. τῆς ἀρετῆς ἀνθέξονται. Cf. Weſten. ad Matth. 6, 24.

ἀντηρὶς, *fulcrum.* Heſych: ἀντηρίδες· τὰ ἀντερείδοντα ξύλα ἢ λίθινα κατασκευάσματα. Cf. Etymol. M. K. 10, 7. τῆς ἄρκυος ποιεῖν ἀντηρίδας.

ἀντὶ, ¶ 1) *pro.* a) Eſt pretii, praemii, compenſationis, et ſimilium. v. αἱρεῖσθαι, ἀποδιδόναι, vbi interdum omittitur, διδόναι, εὐεργετεῖν, καταιτιθέναι, etc. Π. 1, 6, 10. πεζὴν δύναμιν ἔχων, ἀνθ' ἧς ἄλλην οὐκ ἂν δέξαιο, *cum copiis, quibuscum alias non commutares.* 4, 6, 2. p. 258. οὔτ' ἀντὶ τοῦ κακοῦ ἔργου τιμῆς τινος ἠξίωσε. . . 8. τί ἡμῖν ἀντὶ τούτων ὑπηρετήσεις. E. 1, 7, 10. p. 54. ἀντὶ τῆς φιλανθρωπίας ἐπιβουλευόμενοι. Απ. 4, 8, 1. Sic proportionem indicat vbi ſequitur ἄξιος, Π. 3. 1, 19. ἀνθ' ὧν (*pro iis quae, prout*) ἐμοὶ δανείσῃς, ἄλλα πλείονος ἄξια εὐεργετήσω. E. 1, 6, 7. ἀντὶ τῶν ξυμβάντων ὑμῖν — ἀξίαν χάριν ἀποδώσειν. b) Eſt index cauſae. Π. 8, 3, 13. δίδωμί σοι — ὁ δ' ἐπήρετο, ἀντὶ τοῦ; *quo prouocatus beneficio?* Quin ſaepius reddi poteſt *propter.* v. c. Π. 8, 4, 1. ἀντὶ δὲ τούτων ἐτιμᾶτο. A. 6, 6, 17. ὑπισχνοῦνταί σοι ἀντὶ τούτων. etc. Inprimis in formula ἀνθ' ὧν, i. e. *propterea quod*, Π. 6, 1. 25. ἀνθ' ὧν εὖ πεποίηκας, οὐκ ἔχω τι μεῖζον ἢ etc. A. 1, 3, 4. 5, 5, 8. 7, 7, 4. Αγ. 2, 29. E. 2, 4, 10. ἀνθ' ὧν ὑβρίσθημεν, τιμωρώμεθα. 4, 8, 6. ὀργιζόμενος ἀνθ' ὧν ἐπεπόνθει. ¶ 2) *loco alicuius.* Π. 3, 1, 7. ἄλλον καθίστης ἀντ' αὐτοῦ. A. 1. 1, 4. βασιλεύσει ἀντ' ἐκείνου. E. 1, 1, 18. οἱ ᾑρημένοι ἀντ' ἐκείνων στρατηγοί. §. 20. A. 1, 7, 13. τάφρον ποιεῖ ἀντ' ἐρύματος, *inſtar.* ¶ 3) *loco*, h. e. *contra quam exſpectabatur.*

cno-

contra quam fieri debebat. Π. 4, 6, 2. p. 258. νεκρὸν ἀντὶ νυμφίου ἐκομισάμην. 5, 1, 10. τοῦτο αἰσχυνοίμην ἂν εἰπεῖν — ἀντὶ δὲ τούτου τάδε λέγω. 6, 2, 7. p. 366. ἀντὶ τοῦ ἀρήγειν φεύγων ᾤχετο, *tantum aberat vt opem ferret, vt fugeret.* Απ. 1, 2, 64. ἀντὶ τοῦ μὴ νομίζειν θεοὺς φανερὸς ἦν θεραπεύων — ἀντὶ τοῦ διαφθείρειν τοὺς νέους φανερὸς ἦν etc. 1, 3, 4. λαβεῖν ἡγεμόνα τυφλὸν ἀντὶ βλέποντος. Αγ. 1, 16. et E. 3, 4, 12. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ Καρίαν ἰέναι, τἀναντία — ἐπορεύετο. Ἱέρ. 4, 5. 6, 3. δούλους ἀντὶ φίλων ἔχειν τοὺς ἑταίρους. 5, 1. ἀντὶ τοῦ ἄγασθαι φοβοῦνται, *cum deberent.* E. 1, 7, 10. p. 60. μὴ ἀντὶ τῆς νίκης καὶ τῆς εὐτυχίας ὅμοια ποιήσητε ἡττημένοις, *cum debeatis et possitis facere quae solent victores.* — ἀντὶ τῶν ἐκ θεοῦ ἀναγκαίων ἀγνωμονεῖν, *cum debeatis rem diuinae necessitati adscribere.* — προδοσίαν καταγνόντες ἀντὶ τῆς ἀδυναμίας, *cum non potuerit perfici.* ¶ 4) *ex.* Indicat mutationem conditionis, Π. 8, 1, 7. ἐγίγνετο φίλος χρήσιμος ἀντὶ ἀχρήστου. A. 3, 1, 12. δοῦλον ἀντὶ βασιλέως ποιήσοντες. Απ. 2, 7, 12. ¶ 5) *prae.* Π. 5, 2, 4. ἓν δῶρον, ἀνθ' οὗ οὐδὲ τὰ πανταχοῦ, ἀντὶ τούτου ἥδιον ἂν ἔχων ἀπέλθοιμι. A. 1, 7, 3. τὴν ἐλευθερίαν ἑλοίμην ἂν ἀντὶ ὧν ἔχω πάντων. Alia sunt in v. αἱρεῖσθαι, δέχεσθαι, προαιρεῖσθαι. ¶ 6) A. 4, 7, 4. ἀνθ' ὧν (πιτύων) ἑστηκότες ἄνδρες τί ἂν πάσχοιεν. Steph. malebat ἐφ' ὧν, Hutch. ὑφ' ὧν, vt §. 6. dicitur ὑπὸ τὰ δένδρα, *post.* Sed Toupius emendatt. in Suid. T. III. p. 60. (361.) exponit *ex aduerso, e regione,* laudans locum ex Homer. Il. θ, 233. vbi Schol. ἀντὶ interpretatur κατέναντι. Quam rationem cum Zeunio sequendam puto. ¶ 7) E. 5, 2, 14. ἀντὶ τεττάρων ὁπλιτῶν μισθὸν τῷ ἱππεῖ, *singulis equitibus tantum, quantum quatuor peditibus.* Sed Morus recte vncinis inclusit ἀντὶ tanquam plane superuacuum et e superioribus huc tractum. Sequitur hanc crisin Schneiderus.

ἀντία (poet.), ¶ 1) *contra.* Ιπ. 6, 2. ἀντία τῷ ἵππῳ ὁρῶν, *obuersa equum versus facie.* Oppon. εἰς τὸ αὐτὸ τῷ ἵππῳ. Quare Zeunius etiam vertit *in aliam spectans partem.* Π. 7, 1, 12. pro ἔστησαν πάντες πρὸς τὸ τοῦ Κύρου στρα-

στράτευμα ὁρῶντες, in margg. est ἔστησαν ἀντία πρὸς etc. Sed videtur ἀντία e glossemate profectum. ¶ 2) Ἀγ. 5, 7. ἀντία τῆς Ἑλλάδος ἐπισταμένης. Leuncl. vertit *coram*. Sed videtur potius adiectiuum esse, atque adeo vertendum *contraria*.

ἀντιβλέπειν, *obtueri, oculos obuertere*. Απ. 4, 7, 7. εἰς τὸν ἥλιον ἀντιβλέπειν. Cicero somn. Scip. 5. dicit *intueri solem aduersum*. c. dat. est audaciae et fiduciae, atque adeo negatione addita indicat a) metum. v. Casaub. ad Polyb. 1, 17. vbi sic est ἀντοφθαλμεῖν. Π. 3, 1, 13. οὓς σφόδρα φοβηθῶσιν, τούτοις — οὐδὲ ἀντιβλέπειν δύνανται. Σ. 2, 14. μὴ δύνασθαι λόγχαις ἀντιβλέπειν. b) pudorem, Π. 5, 3, 15. πῶς ἀντιβλέψαι τις ἡμῶν δύναιτο Γαδάτᾳ. Ἀγ. 1, 34. Ε. 5, 4, 27. Cf. supra ἀναβλέπειν.

ἀντίβλεψις, *adspectus oculis rectis, ex aduerso intuitus*. Poll. 2, 56. Ξενοφῶν δὲ τὰ ἀναβλέμματα λέγει ἀντιβλέψεις. Ἱερ. 1, 35. παρὰ τοῦ ἀντιφιλοῦντος ἥδισται αἱ ἀντιβλέψεις.

ἀντιβοηθεῖν, ¶ 1) *pro auxiliis olim missis auxilia mittere*. Ε. 7, 4, 2. πράγματα εἶχον δι' ἐκείνους. ἀντεβοήθησε δ' αὐτοῖς οὐδείς. ¶ 2) *contra hostem proficisci*. Ε. 7, 4, 13. οἱ Ἀρκάδες ἐβοήθουν Lasionem erepturi Eleis. ἀντεβοήθησαν δὲ καὶ οἱ τῶν Ἠλείων τετρακόσιοι.

ἀντιβολεῖν, *supplicare*. Suid: ἠντιβόλει· ἱκέτευεν, ἐδεῖτο, ἐλιπάρει. Hesych: ἀντιβολεῖν·-- ἱκετεύειν. Poll. 1, 26. recenset inter verba ea, quae dicantur περὶ τῶν προσιόντων θεοῖς. Cf. Eustath. ad Il. δ, p. 481. Αθ. 1, 18. reus dicitur ἀντιβολῆσαι — καὶ ἐπιλαμβάνεσθαι τῆς χειρός.

Ἀντιγένης, *Antigenes*. Ε. 1, 3, 1. Archon anni vigesimi sexti belli Peloponnesiaci.

ἀντιγνωμονεῖν, *contra sentire*. Π. 4, 3, 3. p. 229. ταῦτα οὐδεὶς ἂν ἀντιγνωμονήσειε μὴ οὐχὶ τὸ πᾶν διαφέρειν. Vertere possis *dubitabit quin*.

ἀντιδεξιοῦσθαι, *vicissim dextras porrigere*. Π. 4, 2, 11. παρῆσαν τὰς δεξιὰς προτείνοντες· οἱ δὲ ἀντεδεξιοῦντο αὐτούς.

* ἀντιδιαβαίνειν, *vicissim traiicere*. Ἀγ. 1, 8. ἐπεὶ ὁ Πέρσης πρόσθεν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα διέβη, ἀντιδιαβῆναι ἐπ' αὐτόν, *traiicere in*

in *Asiam Xerxem imitando.*

ἀντιδιδόναι, *vicissim alia largiri.* Π. 8, 6, 11. Α. 3, 3, 12. Ε. 4, 1, 18. Ἀπολ. 17.

ἀντιδικεῖν, *iure disceptare.* Απ. 4, 4, 8. περὶ τῶν δικαίων ἀντιλέγοντες καὶ ἀντιδικοῦντες.

ἀντίδικος, *aduersarius litis, accusator.* Ἀπολ. 10. κατηγόρησαν αὐτοῦ οἱ ἀντίδικοι. §. 25.

ἀντίδοσις, *rei familiaris permutatio.* Eſt ſpecies λειτουργίας. Scilicet ſi quis deſignatus trierarchus aut choragus paupertatem praetexens munus ſuscipere nollet, alium ditiorem oſtendebat. Qui ſi et ipſe nollet, facultates ſuas cum illo permutabat, vt ille liturgiam ſusciperet. Multa de hoc more inueniuntur in Demoſthenis oratione contra Phaenippum. Cf. Suid. et Bach. ad O. 7, 3. ὅταν με εἰς ἀντίδοσιν καλῶνται τριηραρχίας ἢ χορηγίας.

ἀντιδωρεῖσθαι, *vicissim donare.* Π. 5, 4, 15. μὴ ἡττᾶσθαι ἀντιδωρούμενον.

* ἀντιζητεῖν, *vicissim ſ. et ipſum quaerere.* O. 8, 23. ἄνθρωπον ζητῶν ἀντιζητοῦντα.

ἀντιθεῖν, *curſu obuiam ferri.* v. ἀντιπορεύεσθαι.

ἀντιθεραπεύειν, *vicisſim colere.* Π. 8, 3, 19. γονέας. Απ. 1, 4, 18. θεραπεύων τοὺς ἀντιθεραπεύειν ἐθέλοντας.

ἀντικαθῆσθαι, *ex aduerſo collocatum eſſe.* Ιπ. 8, 12. στρατοπέδου ἀντικαθημένου. Ιππ. 8, 20. ὅταν πολέμιοι ἀλλήλοις ἀντικάθωνται.

ἀντικαθιστάναι, ¶ 1) *exercitum contra hoſtes ordinare.* Π. 1, 6, 19. p. 82. εἰ πολέμιοι ἐπιφανεῖεν, πῶς δεῖ ἀντικαθιστάναι. ¶ 2) Α. 3, 1, 27. ὅπως ἀντὶ τῶν ἀπολωλότων — στρατηγοὶ καταστάθῶσιν. All. ἀντικαταστάθῶσιν, *noui eligantur.*

ἀντικαθίστασθαι, *obuiam ire, obiicere ſe.* Suid: ἀντικαθίσταται, ἀντὶ τοῦ ἐναντιοῦται. καὶ ἀντικαθίστασθαι ὁμοίως. Ιππ. 7, 5. στράτευμα, ᾧ μηδὲ ὅλη ἡ πόλις θέλοι ἀντικαθίστασθαι.

ἀντικαλεῖν, *viciſſim inuitare ad conuiuium.* Cf. Luc. 14, 12. Σ. 1, 15. ἀντικληθησόμενος.

ἀντικνήμιον, *anterior cruris pars, tibia.* Poll. 2, 190. τῆς κνήμης τὸ πρόσθεν, ἀντικνήμιον. ἔνιοι δὲ τὸ μὲν πρόσθεν κνήμην, τὰ δὲ ὄπισθεν ἀντικνήμιον. Cf. Ari-

στράτευμα ὁρῶντες, in margg. est ἔστησαν ἀντία πρὸς etc. Sed videtur ἀντία e glossemate profectum. ¶ 2) Ἀγ. 5, 7. ἀντία τῆς Ἑλλάδος ἐπισταμένης. Leuncl. vertit *coram*. Sed videtur potius adiectiuum esse, atque adeo vertendum *contraria*.

ἀντιβλέπειν, *obtueri, oculos obuertere*. Απ. 4, 7, 7. εἰς τὸν ἥλιον ἀντιβλέπειν. Cicero somn. Scip. 5. dicit *intueri solem aduersum*. c. dat. est audaciae et fiduciae, atque adeo negatione addita indicat a) metum. v. Casaub. ad Polyb. 1, 17. vbi sic est ἀντοφθαλμεῖν. Π. 3, 1, 13. οὓς σφόδρα φοβηθῶσιν, τούτοις — οὐδὲ ἀντιβλέπειν δύνανται. Σ. 2, 14. μὴ δύνασθαι λόγχαις ἀντιβλέπειν. b) pudorem, Π. 5, 3, 15. πῶς ἀντιβλέψαι τις ἡμῶν δύναιτο Γαδάτᾳ. Ἀγ. 1, 34. Ε. 5, 4, 27. Cf. supra ἀναβλέπειν.

ἀντίβλεψις, *adspectus oculis rectis, ex aduerso intuitus*. Poll. 2, 56. Ξενοφῶν δὲ τὰ ἀναβλέμματα λέγει ἀντιβλέψεις. Ιερ. 1, 35. παρὰ τοῦ ἀντιφιλοῦντος ἥδισται αἱ ἀντιβλέψεις.

ἀντιβοηθεῖν, ¶ 1) *pro auxiliis olim missis auxilia mittere*. Ε. 7, 4, 2. πράγματα εἶχον δι' ἐκείνους, ἀντεβοήθησε δ' αὐτοῖς οὐδείς. ¶ 2) *contra hostem proficisci*. Ε. 7, 4, 13. οἱ Ἀρκάδες ἐβοήθουν Lasionem erepturi Eleis, ἀντεβοήθησαν δὲ καὶ οἱ τῶν Ἠλείων τετρακόσιοι.

ἀντιβολεῖν, *supplicare*. Suid: ἠντιβόλει· ἱκέτευεν, ἐδεῖτο, ἐλιπάρει. Hesych: ἀντιβολεῖν -- ἱκετεύειν. Poll. 1, 26. recenset inter verba ea, quae dicantur περὶ τῶν προσιόντων θεοῖς. Cf. Eustath. ad Il. δ, p. 481. Αθ. 1, 18. reus dicitur ἀντιβολῆσαι — καὶ ἐπιλαμβάνεσθαι τῆς χειρός.

Ἀντιγένης, *Antigenes*. Ε. 1, 3, 1. Archon anni vigesimi sexti belli Peloponnesiaci.

ἀντιγνωμονεῖν, *contra sentire*. Π. 4, 3, 3. p. 229. ταῦτα οὐδεὶς ἂν ἀντιγνωμονήσειε μὴ οὐχὶ τὸ πᾶν διαφέρειν. Vertere possis *dubitabit quin*.

ἀντιδεξιοῦσθαι, *vicissim dextras porrigere*. Π. 4, 2, 11. παρῆσαν τὰς δεξιὰς προτείνοντες· οἱ δὲ ἀντεδεξιοῦντο αὐτούς.

*ἀντιδιαβαίνειν, *vicissim traiicere*. Ἀγ. 1, 8. ἐπεὶ ὁ Πέρσης πρόσθεν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα διέβη, ἀντιδιαβῆναι ἐπ' αὐτὸν, *traiicere in*

in *Asiam Xerxem imitando.*

ἀντιδιδόναι, *vicissim alia largiri.* Π. 8, 6, 11. Α. 3, 3, 12. Ε. 4, 1, 18. Ἀπολ. 17.

ἀντιδικεῖν, *iure disceptare.* Απ. 4, 4, 8. περὶ τῶν δικαίων ἀντιλέγοντες καὶ ἀντιδικοῦντες.

ἀντίδικος, *aduersarius litis, accusator.* Ἀπολ. 10. κατηγόρησαν αὐτοῦ οἱ ἀντίδικοι. §. 25.

ἀντίδοσις, *rei familiaris permutatio.* Est species λειτουργίας. Scilicet si quis designatus trierarchus aut choragus paupertatem praetexens munus suscipere nollet, alium ditiorem ostendebat. Qui si et ipse nollet, facultates suas cum illo permutabat, vt ille liturgiam susciperet. Multa de hoc more inueniuntur in Demosthenis oratione contra Phaenippum. Cf. Suid. et Bach. ad O. 7, 3. ὅταν με εἰς ἀντίδοσιν καλῶνται τριηραρχίας ἢ χορηγίας.

ἀντιδωρεῖσθαι, *vicissim donare.* Π. 5, 4, 15. μὴ ἡττᾶσθαι ἀντιδωρούμενον.

* ἀντιζητεῖν, *vicissim s. et ipsum quaerere.* O. 8, 23. ἄνθρωπον ζητῶν ἀντιζητοῦντα.

ἀντιθεῖν, *cursu obuiam ferri.* v. ἀντιπορεύεσθαι.

ἀντιθεραπεύειν, *vicissim colere.* Π. 8, 3, 19. γονέας. Απ. 1, 4, 18. θεραπεύων τοὺς ἀντιθεραπεύειν ἐθέλοντας.

ἀντικαθῆσθαι, *ex aduerso collocatum esse.* Ιπ. 8, 12. στρατοπέδου ἀντικαθημένου. Ιπρ. 8, 20. ὅταν πολέμιοι ἀλλήλοις ἀντικάθωνται.

ἀντικαθιστάναι, ¶ 1) *exercitum contra hostes ordinare.* Π. 1, 6, 19. p. 82. εἰ πολέμιοι ἐπιφανεῖεν, πῶς δεῖ ἀντικαθιστάναι. ¶ 2) Α. 3, 1, 27. ὅπως ἀντὶ τῶν ἀπολωλότων — στρατηγοὶ κατασταθῶσιν. All. ἀντικατασταθῶσιν, *noui eligantur.*

ἀντικαθίστασθαι, *obuiam ire, obiicere se.* Suid: ἀντικαθίσταται, ἀντὶ τοῦ ἐναντιοῦται. καὶ ἀντικαθίστασθαι ὁμοίως. Ιπρ. 7, 5. στράτευμα, ᾧ μηδὲ ὅλη ἡ πόλις θέλοι ἀντικαθίστασθαι.

ἀντικαλεῖν, *vicissim inuitare ad conuiuium.* Cf. Luc. 14, 12. Σ. 1, 15. ἀντικληθησόμενος.

ἀντικνήμιον, *anterior cruris pars, tibia.* Poll. 2, 190. τῆς κνήμης τὸ πρόσθεν, ἀντικνήμιον. ἔνιοι δὲ τὸ μὲν πρόσθεν κνήμην, τὸ δὲ ὄπισθεν ἀντικνήμιον. Cf. Ari-

Aristot. hist. anim. 1. 15. qui explicat τῆς κόγχης τὸ πρόσθιον. it. Phauorin. in v. κόγχαι et κόγχη, e cuius tamen verbis vix verum elicias. v. etiam infra κόγχη. Π. 2. 3, 8. δεδεμένας ἀντικνήμιον. Margg. ἐπικνήμιον, quo lexica carent, et quod locum non habet.

ἀντικόπτειν, *reniti.* De vento aduerso, E. 2. 3. 17. p. 93. ἐν γῇ — ἐπειδάν τι ἀντικόψῃ, ἐς τὰ ἐναντία πλέομεν. Paulo ante ibid. improprie: ἦν τι ἀντικόπτῃ, np. aduersaria in republica pars. §. 11. ἀντέκοπτε λέγων.

ἀντικρύ, ¶ 1) *contra*, *ex aduerso.* Thomas Mag. in v. ἀπαντικρὺ, hoc probat, et καταντικρὺ, ἀντικρὺ vero dicit esse poetarum. Sed v. ibi interpp. Cf. Phrynich. p. 194. E. 6. 2, 12. τοὺς ἐκ τοῦ κατ' ἀντικρὺ προσπεπτωκότας. Hesych.: καταντικρὺ· ἐναντίον. ¶ 2) *recta.* Ammonius: ἄντικρυ μὲν, τὸ ἐπ' εὐθείας, καὶ ἐξ ἐναντίας — · ἄντικρυς δὲ, τὸ διαῤῥήδην καὶ φανερῶς. Omnino v. Suid. Π. 7, 1, 15. ἀντικρὺ δι' αὐτῶν εἰς τὴν φάλαγγα ἐμβάλλει. Oppon. οἱ δὲ ἐξέκλιναν. Sed Zeun. in nota vertit *penitus.*

ἀντιλαμβάνειν, ¶ 1) *vi capere bello.* Γ. 5. 3. 7. εἰ ἀντιλάβοιμι αὐτὰ ἐγὼ, ἀντιλάβοιτε ἂν ... ¶ 2) *recipere, accipere.* Π. 5. 7. 3. p. 546. τὸ ... ἀντ... ¶ 3) Π. 5. 1. 6 ... margg. legitur ... (pro ... τοῦ ... lectio, si vera est, ... potest: *eripere et ... illius habere*, qui ...

ἀντιλαμβάνεσθαι, ¶ 1) *retinere, cohibere.* ... 10. 15. ... ἀντιλαμβάνεται τοῦ χαλινοῦ. ... ἀντιλήψεται ... ¶ 2) *suscipere.* Π. 2. 3. 3. ... ἀντιλήψεται τῶν πραγμάτων.

ἀντιλάμπειν, *resplendere.* K. 5. 18. τὸ ... τὸ ἐν ... (leporibus, ... ἀντιλάμπει.

ἀντιλέγειν, ¶ 1) *contradicere, alia omnia sentire ac dicere.* In concione, Π. 6. 2, 9. ... ἀντέλεγε δ' οὐδεὶς ... A. 3. 2. 26. 6, 5, 13. ... ἐκέλευον, καὶ οὐδεὶς ἀντέλεγε. 7. 3, 6. εἴ τις ἀντιλέγει, λεγέτω. E. 6. 5. 39. οἱ ἀντιλέγοντες. Απ. 4. 6. 14. τοῖς ἀντιλέγουσιν, *disputantibus.* E. 3, 2. 14. ἐπεὶ μέντοι ἐκεῖνος βούλεται, οὐδ' ἐγὼ ἀντιλέγω. c. dat. rei, Απ. 2, 6, 39.

ἀντιλέγων τούτοις. O. 2, 9. c. πρὸς et acc. Σ. 5. 8 οὐκ ἔχω πρός σε ἀντιλέγειν. Απ. 1, 2, 17. πρὸς τοῦτο οὐκ ἀντιλέγω. Πο. 5, 5. c. acc. rei, Πο. 4, 10. εἴ τις φήσειε — τοῦτο μὲν οὐκ ἀντιλέγω. c. περὶ, Απ. 4, 6, 13. εἴ τις αὐτῷ περὶ του ἀντιλέγοι. E. 3. 3, 1. ἀντέλεγον (all. ἀντέλεγε) περὶ βασιλείας Λεωτυχίδης. (Αγ. 1, 5. est ἐρίζειν.) Απ. 4, 4, 8. περὶ τῶν δικαίων ἀντιλέγοντες καὶ ἀντιδικοῦντες. c. ὑπὲρ, Απ. 3, 5, 12. ὑπὲρ δικαίων ἀντιλέγοντες, *de iure disceptantes.* ¶ 2) Sequente ὡς οὐ siue ὅτι οὐ, *contra respondere.* Π. 6, 1, 3. ἀντέλεγον (all. male ἔλεγον) Γαδάτᾳ, ὡς οὐχ οἷόν τε μένειν. A. 2, 3, 13. E. 6, 5, 2. Σ. 2, 12. οὕτοι ἀντιλέξειν οἴομαι ὡς οὐχὶ καὶ διδακτόν. E. 2, 3, 11. ὁ δὲ ἀντέλεγε, ὅτι οὐκ ἐγχωροίη. ¶ 3) c. μὴ οὐ f. μὴ οὐχὶ f. μὴ, et inf., omisso ὡς vel ὥστε, *negare.* Π. 1, 4, 2. οὐδὲν ἐδύνατο ἀντιλέγειν μὴ οὐ χαρίζεσθαι. Cod. Guelf. ἀντέχειν. 2, 2, 12. αἰσχρὸν ἀντιλέγειν μὴ οὐχὶ ἀξιοῦσθαι. Σ. 3, 3. οὐδεὶς ἀντιλέγει σοι τὸ μὴ οὐ λέξειν. A. 2, 5, 6. ἀντέλεγον αὐτῷ μὴ ἰέναι. E. 2, 2, 12. ἀντέλεγον μὴ σπένδεσθαι, ἀλλ' ἐξαιρεῖν. Vbi ex ἀντιλέγειν intelligitur simul λέγειν. ¶ 4) Passiuum: E. 6, 5, 37. ταῦτα ἴσως ἀντιλέγεται τίνες ἦσαν, *de his controuersia est.* 3, 2, 21. Λασίωνα τὸν ὑπ' Ἀρκάδων λεγόμενον. In margg. probatur ἀντιλεγόμενον, *quam Arcades sibi vindicabant, de qua controuersia mouebatur Eleis ab Arcadibus.* Et receperunt Morus atque Schneiderus. Cf. Λασίων.

Ἀντιλέων, *Antileon,* homo Graecus. A. 5, 1, 2. vocatur Θούριος (2 MSS. Θούσιος), h. e. *Thuriis,* oppido maritimo Calabriae, quod olim Sybaris dicebatur, *oriundus.* Ita recte explicare videtur Zeunius.

ἀντιληπτέον, *retinere oportet, cohibere oportet.* Ιπ. 8, 8. εἰς τὰ τραχὺς — τοῦ ἵππου ἀντιληπτέον τῷ χαλινῷ.

ἀντίληψις, ¶ 1) *adminiculum quod prehendat eques.* Ιπ. 5, 7. τρίχας τὰς ἐν τῷ τραχήλῳ equi, ὅπως τῷ ἀναβάτῃ ὡς ἀφθονωτάτη ἀντίληψις ᾖ. ¶ 2) E. 3, 5, 5. οἱ Λακεδαιμόνιοι ὀργιζόμενοι (τοῖς Θηβαίοις) τῆς ἀντιλήψεως τῆς τοῦ Ἀπόλλωνος δεκάτης ἐν Δεκελείᾳ, *quod decimas bello Decelico e praeda Apollini consecrandas petiissent aut sibi vindicassent.*

Rem

Rem neque Thucydides narrat, neque Xenophon. Sed recte Morus contulit verba Plutarchi in Lysandro c. 27. οἱ Θηβαῖοι μόνοι τῆς δεκάτης ἀντεποιήσαντο τοῦ πολέμου. Cf. Iustin. 5, 10, 12.

ἀντιλογία, *controuersia.* c. πρὸς, E. 6, 3, 9. εἰρήνην τῶν ἄλλων πεποιημένων, πρὸς δὲ Θηβαίους μόνους ἀντιλογίας οὔσης.

ἀντιλογίζεσθαι, *contra reputare.* E. 6, 5, 24. Ἠλεῖοι ἱκέτευον — ἐμβαλεῖν --οἱ δὲ Θηβαῖοι ἀντελογίζοντο ὅτι δυσεμβολωτάτη ἡ Λακωνικὴ ἐλέγετο εἶναι. Αθ. 1, 16. δοκεῖ ὁ δῆμος κακῶς βουλεύεσθαι — οἱ δὲ (np. δημόται. v. δῆμος nr. 4.) ἀντιλογίζονται, ὅσα ἐν τούτῳ ἔνι ἀγαθά. Zeun. legi iubet ἀντιλογιζέσθων, np. ii, quibus populus Atheniensis hoc in genere peccare videtur. Sed hac mutatione non est opus.

Ἀντίλοχος, *Antilochus.* K. 1, 2. 14. Chironis discipulus, pro patre Nestore mortuus solus Graecorum φιλοπάτωρ cognominatus est. Qua de re nihil reperitur in aliis scriptoribus.

ἀντιμέτωπος, *a fronte, aduersa fronte.* Αγ. 2, 12. et E. 4, 3, 12. ἀντιμέτωπος συνέῤῥαξε τοῖς Θηβαίοις. Oppon. χειροῦσθαι τοὺς ὄπισθεν. Ιπ. 3, 11. in certaminibus dicuntur equites ἀντιμέτωποι προσελαύνειν ἀλλήλοις.

ἀντιμηχανᾶσθαι, *contra machinari.* E. 5, 2, 5. ἀντήρειδον, καὶ ἀντεμηχανῶντο (margg. ἐμηχανῶντο), ὡς μὴ πίπτοι ὁ πύργος. Improprie E. 5, 3, 16. Ἀγησίλαος πρὸς τοῦτο ἀντεμηχανήσατο. Leuncl. *huic rei ratione quadam occurrere instituit,* np. dum prudenti consilio, consilia hostium irrita reddere studebat. Alia huius verbi exempla attulit Grammius ex Eurip. Bacch. 291. et Arrian. exp. Alex. lib. 2.

ἀντίος, ¶ 1) *contrarius, aduersus,* c. dat. A. 1, 8. 12. ἤρχοντο ἀντίοι ἰέναι τοῖς πολεμίοις, *contra hostes.* Ιπ. 3, 11. ἀντίους στῆναι ἀλλήλοις, *ex aduerso.* Sic Ιπ. 6, 5. ἔξεστι equo ἀναστρεφόμενον ἀντίον γίγνεσθαι τῷ ἄγοντι. it. sine dat. Π. 1, 4, 8. ἀντίος ἐλαύνει, *equo eum petit* s. *in eum inuehitur.* A. 1, 8, 17. 6, 5, 16. O. 18, 1. c. nominibus, Π. 1, 4, 19. εἶδε ἱππέας ἀντίους. 6, 3, 12. τῆς ἀντίας φάλαγγος. ¶ 2) *alius, diuersus.* c. ἢ, A. 6. 6, 18. πολὺ οἱ λόγοι ἀντίοι εἰσὶν ἢ οὓς ἤκουον.

κουον. ¶ 3) In var. lect. saepe permutatur c. ἐναντίος, vt H. 5, 4, 4. ἐναντίοι ἤλαυνον — ἐναντίος ᾔειν. All. ἀντίοι et ἀντίος. 6, 3, 6. ἐπιφάνηθι ἀντίος τῇ τάξει. Margg. ἐναντίος, quod pro glossemate habetur. A. 1, 10, 7. κατέστησεν ἐναντίαν τὴν φάλαγγα. 2 MSS. ἀντίαν. 3, 1, 29. οἱ ἐναντίοι (hostes) οὐ δέχονται. Iidem habent οἱ ἀντίοι. Ιπ. 8, 12. διώκουσι μέχρι τῆς πολεμίας φάλαγγος τοὺς ἐναντίους. Zeun. e vett. edd. defendit ἀντίους, obuios vel hostes. Xenophontem enim studio non posuisse ἐναντίους, quod praecedit, vt commutetur oratio. ¶ 4) ἀντία, v. supra ἀντία. ¶ 5) ἀντίον, e regione. c. gen. E. 1, 6, 19. 2, 1, 13. εἰς Αἰγὸς ποταμοὺς ἀντίον τῆς Λαμψάκου. O. 18, 1. ἀντίον ἀχύρων καὶ ἀθέρων θερίζειν, stando aduersus paleas et aristas vento agitatas. ¶ 6) Ιπ. 12, 12. τῷ παλτῷ χρῆσθαι καὶ εἰς τὸ ἀντίον, καὶ εἰς τὰ πλάγια, καὶ εἰς τοὔπισθεν, contra hostes aduersos s. oppositos.

Ἀντίοχος, Antiochus. ¶ 1) κυβερνήτης, E. 1, 5, 6. absente Alcibiade rem male gerit. ¶ 2) ὁ παγκρατιαστής, E. 7, 1, 33. 26. Arcadum legatus ad Persas.

ἀντιπαίζειν, colludere. K. 5, 4. lepores fallendo ἀντιπαίζοντες. Pollux 5, 67. addit πρὸς ἀλλήλους.

ἀντίπαλος, ¶ 1) hostis. Hesych: ἀντίπαλον· ἐναντίον, ἐχθρόν. Θουκυδίδης. Pollux 1, 150. λέγειν χρὴ ἐχθρὸν, πολέμιον. τὸ γὰρ τῶν ἀντιπάλων ὄνομα, εἰ καὶ Θουκυδίδης αὐτῷ κέχρηται, σκληρόν ἐστιν. Sed v. ad h. l. Iungermann. et Doruill. ad Charit. p. 611. Saepe a Xenophonte hostes dicuntur ἀντίπαλοι, vt a) E. 4, 2, 8. οἱ γυμνῆτες τῶν ἀντιπάλων. 5, 3, 7. ἀντιπάλοις προσφέρεσθαι. 6, 5, 38. p. 428. 7, 5, 8. §. 9. τοὺς ἀντιπάλους. Moro iudice melius in edd. vett. legitur τοὺς ἄλλους, reliquos hostium praeter Agesilaum. §. 12. 18. Aπ. 2, 1, 3. 4. 4, 6, 14. Aϑ. 2, 12. οὐκ ἔχουσιν οἵτινες ἀντίπαλοι ἡμῖν εἰσιν. Λ. 11, 10. Ιπρ. 7, 1. 8, 18. E. 4, 8, 26. οὐδενὸς ἀντιπάλου παρόντος. Item improprie de hieme et frigore, Π. 6, 1, 10. ὁρῶ ἀντιπάλους προσιόντας, οἷς ἡμεῖς — οὐ δυνησόμεθα μάχεσθαι. b) τὸ ἀντίπαλον, sc. στράτευμα s. ἔθνος. Π. 6, 1, 15. συστήσων εἴ τι δύναιτο ἀντίπα-

τίπαλον ἑαυτῷ. E. 5, 2, 12. p. 301. 7, 5, 24. et 3, 5, 16. τὸ ἱππικὸν τὸ ἀντίπαλον. Oppon. τὸ αὐτῶν. Sic pluralis E. 7, 1, 9. ἰσχυρὰ καὶ πολλὰ τὰ ἀντίπαλα. Sed K. 13, 14. τὰ ἀντίπαλα τῶν κυνηγετῶν dicuntur θηρία. c) Π. 6, 2, 7. p. 365. εἰ ἤγγελλόν τινες τὰ παρ' ἡμῖν νῦν ὄντα (np. victoriam, animos militum et alia commoda), ταῦτα ἀντίπαλα ἡμῖν προσιόντα, *haec apud hostes esse et ab iis aduersus nos afferri.* Cf. p. 366. vbi dicitur: ταῦτα ἐν τοῖς πολεμίοις ὄντα. ¶ 2) *aduersarius, aemulus.* Aγ. 2, 23. οἱ ἀντίπαλοι sunt *factio in rep.* vt 9, 7. vbi opp. ἑταίρους. E. 5, 3, 20. 6, 2, 27. ἀντίπαλοι, *aemuli*, sunt tres imperatores in vno exercitu. Aπ. 3, 5, 13. Σ. 8, 24. incestus amor dicitur ἀντίπαλος ἔρως αὐτῷ, np. casto amori. E. 2, 3, 17. p. 92. ἀντίπαλόν τι τῇ ὀλιγαρχίᾳ, *factio quaedam contraria.* Sic §. 18. p. 98. Sed varie legitur in loco Π. 8, 6, 1. Cyrus habebat in prouinciis φρουράρχους καὶ χιλιάρχους, ὅπως, εἴ τις τῶν σατραπῶν ἐξυβρίσειε, εὐθὺς ἀντιπάλους ἔχοι ἐν τῇ χώρᾳ. All. habent ἀντίπαλον τὴν χώραν, Camerarii liber ἀντίπαλα.

ἀντιπαραβάλλειν varie exponitur Λ. 5, 3. in phiditiis οἱ πλούσιοι ἄρτον (all. ἀργὸν) ἀντιπαραβάλλουσι. Fr. Portus: *anteponunt*, i. e. *conuiuio otiosum adhibent pro negotioso et viro frugi.* Quae explicatio satis obscura est. All. *vicissim exhibent, vicissim apponunt.* Quod tamen non satisfacit Moro. Fortassis rectius vertas *aequiparant*, h. e. *tantum, quantum satis est, afferunt, non plus.* Saltem Athenaeus 4, 8. p. 141. C. ex emendatione Casauboni dicit: ἄρτον .. ὅσον εἰς αὐτὴν ἀρκεῖν τὴν συνουσίαν νομίζονται. τὸ γὰρ πλείονα τῶν ἱκανῶν παρασκευάζειν, περιττὸν εἶναι.

ἀντιπαραγγέλλειν, *vicissim s. itidem imperare.* E. 4, 2, 12. ἀντιπαρήγγειλαν ἅπαντας διασκευάζεσθαι ὡς εἰς μάχην. §. 11. hostes dicebantur παραγγέλλειν.

ἀντιπαράγειν, *exercitum ducere contra hostem obuium.* Π. 1, 6, 19. p. 82.

* ἀντιπαραθεῖν Zeun. explicat *extra cornua cursu obuiam ferri.* v. ἀντιπερεύεσθαι.

ἀντι-

ἀντιπαρακαλεῖν, *auocatum ab aliquo ad aliquid incitare.* Π. 2, 2, 15. p. 111. ἡ ἀρετὴ οὐ πάνυ δεινὴ συνεπισπᾶσθαι, ἣν ὦσιν ἐπὶ τὸ τραχὺς καὶ μαλακὸν ἀντιπαρακαλοῦντες.

ἀντιπαρακελεύεσθαι, *vicissim hortari.* Π. 3, 3, 19. ἂν δ' οἱ ἔμπροσθεν ὑμᾶς παρεγγυῶσιν, ὑπακούετε αὐτοῖς, ἀντιπαρακελευόμενοι αὐτοῖς ἡγεῖσθαι. Cf. §. 26. et παρακελεύεσθαι.

ἀντιπαρασκευάζεσθαι, *se et ipsum parare.* Π. 6, 1, 15. ἑαυτὸν ἀντιπαρεσκευάζετο ἐρρωμένως, ὡς μάχης ἔτι δεῆσον. Sed Hutch. e codd. pro ἑαυτὸν recte legit ἑαυτῷ, quod referatur ad praecedens ἀντίπαλον. 1, 5, 4. ὅσα ἐδύνατο ἀντιπαρεσκευάζετο, *et ipse sibi parabat.* Haec lectio petita est e margg. et Zeunio quoque probatur. Steph. Leuncl. et Hutch. habent παρεσκευάζετο. Α. 1, 2, 5.

ἀντιπαρατάττεσθαι, *et ipsum instruere aciem.* Α. 4, 8, 7. οἱ Ἕλληνες ἀντιπαρετάξαντο φάλαγγα. Sed saepius omisso accusatiuo, vt Ε. 1, 3, 4. ἀντιπαρετάξαντο αὐτῷ, *contra eum.* c. dat. qui pendet ab omisso σὺν, Αγ. 1, 30. et Ε. 3, 4, 22. ἀντιπαρετάξαντο παμπληθέσιν. Saepe sine vllo casu, Αγ. 2, 6. ἀντιτεταγμένους εὑρὼν Θηβαίους, ἀντιπαρετάττετο. Ε. 4, 3, 6. 5, 2, 31. 7, 4, 24.

ἀντιπαρέχειν, *restituere, resarcire.* Ιερ. 7, 12. πῶς τύραννος δεσμοὺς ἀντιπαράσχοι ὅσους ἐδέσμευσε, ἢ ὅσους κατέκτανε, πῶς ἂν ἱκανὰς ψυχὰς ἀντιπαράσχοιτο ἀποθανουμένας; Grammius exempla huius verbi addit e Dionys. Halic. 10, p. 651. et Dione Cass. 74, p. 843. Sed Doruill. ad Charit. p. 217. pro ἀντιπαράσχοι mauult ἀντιπάσχοι s. ἀντιπάθοι, quia vel mediocriter pecunioso non difficile tot catenas restituere. Et Aretinus vertit *tot vincula pati.*

*ἀντιπαριέναι, *contra accedere, occurrere.* Α. 4, 3, 13. ἀντιπαρῄεσαν αἱ τάξεις. Zeun. interpretatur *sequebantur in altera ripa, adeo vt obuii essent.* Ε. 5, 4, 38. οἱ πολέμιοι ἀντιπαρῄεσαν αὐτῷ.

ἀντιπάσχειν, ¶ 1) *vicissim pati.* Ιερ. 7, 12. Zeun. recepit coniecturam Doruillii ἀντιπάσχοι pro ἀντιπαράσχοι. ¶ 2) *vicissim vexari, vicissim calamitate affici.* Α. 2, 5, 3. p. 112. οἱ πολέμιοι —

βλά-

βλάπτειν ἰσχυρὶ, ἀντιπάσχειν ὁ οὐδεὶς κίνδυνος.

ἀντιπέμπειν, *vicissim mittere.* E. 4, 8, 13. οἱ Λακεδαιμόνιοι πέμπουσιν Ἀνταλκίδαν — οἱ Ἀθηναῖοι ἀντιπέμπουσι πρέσβεις. 7, 1, 23. καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἀντέπεμψαν Τιμαγόραν, Margg. ἀνέπεμψαν, sc. ad regem Persarum.

ἀντιπέραν et

ἀντιπέρας, *e regione.* E. 6, 2, 6. κεῖται ἡ Κέρκυρα — ἐν καλλίστῳ τῆς ἀντιπέραν Ἠπείρου, *oppositae.* 3, 2, 12. ἐκ τοῦ ἀντιπέρας σκοποῦ. 7, 5, 21. πρὸς τὰ ὄρη τῆς Τεγέας καὶ ἀντιπέραν. Morus suspicatur legendum κατ' ἀντιπ. *montes e regione sitos.* K. 9, 3. ἀπελθοῦσα εἰς τὸ ἀντιπέρας. *in locum e regione situm.* Π. 7, 1, 4. κέρατα ἀναβαίνοντα κατ' ἀντιπέρας τῶν πλαγίων. All. κατ' ἀντιπέραν, all. καταντιπέρας, vt A. 1, 1, 9. ἐν Χερρονήσῳ τῆς καταντιπέρας Ἀβύδου. Vbi putauerit quis legendum καταντιπ. τῆς Ἀβ. 4, 8, 2. καταντιπέραν τῆς διαβάσεως. All. κατ' ἀντιπέραν.

ἀντιπεριλαμβάνειν, *vicissim amplecti.* Σ. 9, 4. ὁ Διόνυσος περιλαβὼν ἐφίλησεν αὐτὴν, ἡ δὲ φιλικῶς ἀντιπεριελάμβανεν.

ἀντιπληροῦν, ¶ 1) *supplere.* Π. 2, 2, 15. p. 112. ὅπως ἐκ τῶν ποιμένων ἀντιπληρώσετε τὰς τάξεις. ¶ 2) *naues militibus instruere contra aliquem.* E. 4, 8, 11. ναῦς πληρώσαντες ἐθαλαττοκράτουν — ἀντεπληρώσαν δὲ καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι ναῦς. 5, 4, 63. 5, 1, 4. ἀντιπληροῦσι ναῦς.

ἀντιποθεῖν, *vicissim desiderare.* Απ. 2, 6, 28.

ἀντιποιεῖν, ¶ 1) *vicissim afferre.* O. 5, 12. ἢ τῇ τοὺς θεραπεύοντας αὐτὴν πλεῖστα ἀγαθὰ ἀντιποιεῖ. ¶ 2) *calamitatem et plagas inferenti inferre alias.* A. 3, 3, 6. ἔπασχον αἰεὶ κακῶς, ἀντεποίουν δ' οὐδέν. §. 9. Eodem modo ponitur simplex verbum. v. ποιεῖν nr. 21.

ἀντιποιεῖσθαι, ¶ 1) *contendere, certare.* De aemulis virtutis, A. 5, 2, 9. ἀλλήλοις περὶ ἀνδραγαθίας ἀντεποιοῦντο. ¶ 2) *ad laudem eniti.* A. 4, 7, 8. ἀντεποιοῦντο ἀρετῆς, καὶ διηγωνίζοντο πρὸς ἀλλήλους. E. 4, 8, 18. ἀλκῆς καὶ ἰσχύος ἀντεποιεῖτο. Απ. 3, 14, 6. μηδ' ἀντιποιούμενον τῆς τέχνης. ¶ 3) *vindicare sibi.* Απ. 3, 5, 8. χρημάτων, ὧν οἱ ἄλλοι εἶχον, ἀντιποιεῖσθαι. Sic Λ. 1, 9. Sed sine genitiuo E. 3, 2, 22. οἱ ἀντιποιούμενοι, *qui sibi vindicabant iusmo-*

de-

derandi ludos. ¶ 4) Suid: ἀντιποιούμενον· ἐπιμελῶς διακείμενον. — ἀντιποιούμενοι τῆς ἀρχῆς τῷ βασιλεῖ. Ξενοφῶν. In mente haud dubie habuit A. 2, 3, 12. Sed ibi est ἀντιποιούμεθα, h. e. *contendimus de regno cum rege.* Sic 2, 1, 9. τίς γὰρ αὐτῷ ἐστιν, ὅστις ἀρχῆς ἀντιποιεῖται; Απ. 2, 1, 1. ὅπως μὴ ἀντιποιήσεται ἀρχῆς, *ne appetat imperium.* §. 7. μηδ' ἀντιποιησομένους τοῦ ἄρχειν. Sic fere E. 4, 8, 14. τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλεων βασιλεῖ οὐκ ἀντιποιεῖσθαι, *regi permittere, non libertati vindicare.*

ἀντιπολεμεῖν σοι, *contra te bellum gerere.* Π. 7, 2, 7. p. 419.

ἀντιπορεύεσθαι, *et ipsum proficisci.* E. 7, 3, 5. αἰσθόμενοι τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἀντεπορεύοντο εἰς Θήβας. A. 4, 8, 14. ἐπορεύοντο· οἱ δὲ πολέμιοι, ὡς εἶδον αὐτούς, ἀντιπορεύονται. Marg. ἀντιθέοντας. MS. Par. ἀντιπαραθέοντας, quod recepit Zeunius, atque adeo omisit καί, quod sequitur post ἀντιπορεύονται.

ἀντίπορος, *ex aduerso situs.* A. 4, 2, 12. ἀντίπορον λόφον τῷ μαστῷ. Vir doctus in Obs. Miscell. Vol. V. p. 99. olim coniecerat ἀντίπρωρον, vt Brodaeus. Sed deinde probabat ἀντίπορον ob Eurip. Iphig. in Aul. 1493. Legitur etiam hoc nomen in Aeschylo et Nonno.

ἀντιπράττειν, *aduersari.* De aduersaria factione, Αθ. 2, 17. ὀλίγοι αὐτῷ ἀντιπράττοντες. E. 2, 3, 10. ἀντιπράττειν τι ἐπιχειροῦντας.

ἀντιπράττεσθαι, i. q. ἀντιπράττειν. Ιερ. 2, 17. ὁ τύραννος ὅταν ἀντιπραττομένους τινὰς ἀποκτείνῃ, *aliquid contra se molientes.*

ἀντίπροικα τὰ πάντα ἐπωλεῖτο, Αγ. 1, 18. *omnia insigniter vili pretio vendebantur.* Pollux 7, 10. ἀξίως πιπράσκεται τὰ εὔωνα — καὶ ἀντίπροικα.

ἀντιπροσαμᾶσθαι, *nouam terram aggerere.* Est proprium hoc in genere verbum. v. ἐπαμᾶσθαι. O. 17, 13. τῷ ἐψιλωμένῳ (σίτῳ) τὰς ῥίζας, ἀντιπροσαμησάμενον τὴν γῆν. Respexit huc Pollux 1, 223. ἀντιπροσαμήσασθαι, εἰ γυμνωθεῖεν αἱ ῥίζαι.

ἀντιπροσερεῖν, *resalutare.* Απ. 3, 13, 1. προσειπών τινα χαίρειν οὐκ ἀντιπροσερρήθη.

*ἀντιπροσιέναι, *hosti contra obuiam ire.* Π. 3, 3,

3, 12. φοβουμένους μὴ ἀντιπροσιέναι. 7, 1, 3. στράτευμα ἀντιπροσιόν.

*ἀντιπροσφέρειν, *vicissim admouere.* Σ. 5, 9. τὸν λύχνον ἀντιπροσενεγκεῖν τῷ Κριτοβούλῳ.

ἀντιπρόσωπος, *oppositus, aduersus.* Ιπ. 3. 8. τὸ ἀντιπρόσωπον θέατρον. Π. 7, 1. 13. ἐστράφησαν ἀντιπρόσωποι τοῖς πολεμίοις. Leuncl. *ore aduerso in hostem.* E. 6, 4, 22. ἐπιτίθεσθαι σφᾶς ἀντιπροσώπους. Morus: *ex aduerso stantes.* 6, 5, 26. ἀντιπρόσωποι μαχόμενοι — καὶ ὄπισθεν, καὶ ἐκ πλαγίου.

ἀντιπροτείνειν, *vicissim porrigere.* E. 4, 1, 13. χαίρειν προσεῖπον, ἔπειτα τὴν δεξιὰν προτείναντος, ἀντιπροὔτεινε καὶ ὁ Ἀγησίλαος.

ἀντίπρωρος, ¶ 1) *litori obuersus.* v. Morus, qui laudat interpp. ad Thucyd. 4, 8. et ad Diodor. Sic. 12, 61. E. 6, 2, 16. ἀντιπρώρους καταστήσας τὰς τριήρεις. ¶ 2) Improprie. Hesych: ἀντίπρωρα· ἀντιπρόσωπα. πρῶρα γὰρ τὸ πρόσωπον. E. 7, 5, 23. τὸ στράτευμα ἀντίπρωρον ὥσπερ τριήρη προσῆγε, *ex aduerso.* Moro suspecta erant verba ὥσπερ τριήρη, quippe quae essent aperta explicatio. Sed Schneiderus dicit, vocabulo ἀντίπρωρ. et comparatione triremis non solum rectam viam significari, verum potius figuram aciei, quam ita struxerat Epaminondas, vt prorae triremis similis esset. Sane similis locus extat Λ. 11, 10. λόχον ἕκαστον ὥσπερ τριήρη ἀντίπρωρον τοῖς ἐναντίοις στρέφουσι, *recta in hostem, vt naues aduersis proris impetum facturae.* v. Doruill. ad Charit. p. 627. Sed Schneidero l. l. hic quoque probatur versio Equitis de la Luzerne: *on fait faire à chaque cohorte un mouvement central de demi - conversion comme à une galere, dont on veut présenter la proue à l'ennemi.* Cf. ἀντίπορος.

*ἀντιπυνθάνεσθαι esset *vicissim interrogare.* E. 3, 4, 10. ἀντεπυνθάνετο περὶ τῆς χώρας. At nemo antea interrogarat. Itaque nisi quid supplendum est vel excidit, probem Mori coniecturam ἀνεπυνθάνετο. Quanquam nec hoc videtur satisfacere.

ἀντίῤῥοπος, *par, eiusdem momenti.* Proprie dicitur de parilitate lancium in libra. Hesych: ἀν-

ἀντίῤῥοπον· ἴσον, ἰσόσταθμον, ἰσόζυγον. Cf. ἰσόῤῥοπος. Inaequalia contra dicuntur ῥέπειν vel ῥοπὴν ἔχειν. v. Doruill. ad Charit. p. 713. O. 3, 15. γυνὴ ἀντίῤῥοπος τῷ ἀνδρὶ ἐπὶ τὸ ἀγαθὸν, in domo tuenda *tantum habet momenti quantum vir.*

ἀντιῤῥόπως, *paribus viribus.* E. 5, 1, 33. ἐν τῷ πολέμῳ μᾶλλον τοῖς ἐναντίοις ἀντιῤῥόπως κρατοῦντες, πολὺ ἐπικυδέστεροι ἐγένοντο, *cum facile pares* vel *saepius superiores essent hostibus.*

Ἀντισθένης, *Antisthenes.* ¶ 1) Socraticus philosophus, conditor sectae Cynicae. v. Suid. et Diog. Laert. 6, 1 — 19. qui §. 14. ex Theopompo dicit, eum δεινόν τε εἶναι, καὶ δι' ὁμιλίας ἐμμελοῦς ὑπαγαγέσθαι πάνθ' ὁντινοῦν. δῆλον δ' ἐκ — τοῦ Ξενοφῶντος συμποσίου. et §. 15. ὁ δὲ Ξενοφῶν ἥδιστον μὲν εἶναι περὶ τὰς ὁμιλίας φησὶν αὐτὸν, ἐγκρατέστατον δὲ περὶ τἆλλα. Sed haec non leguntur in Xenophonte. Certe non disertis verbis. Σ. 1, 3. est comes Socratis. 2, 10 — 13. disputat cum eo de Xanthippe, et an virtus doceri possit. 3, 4 — 8. quamuis pauper, diuitiis gloriatur. 4, 34 — 44. explicat, quae sint illae diuitiae, np. suis contentum viuere. §. 62. Calliam adduxit ad Prodicum et Hippiam sophistas. §. 63. Aeschylum Phliasium commendauit Socrati. 8, 4 — 6. se Socratem amare profitetur. Απ. 2, 5. Socrates cum eo disputat de pretio amicorum. 3, 11, 17. semper versatur cum Socrate. Praeterea commemoratur Σ. 3, 12. 4, 2 — 6. 4, 61. 6, 5. 8. ¶ 2) mercator, itidem Atheniensis. Απ. 3, 4, 1 — 5. ob diuitias imperator eligitur. ¶ 3) Lacedaemonius. E. 3, 2, 5.

*ἀντισκευάζεσθαι, *e contrario instruere supellectili.* Αγ. 8, 6. ὁ Ἀγησίλαος οὕτως ἀντεσκευάζετο τὸν οἶκον, ὥστε τούτων μηδενὸς προσδεῖσθαι.

ἀντισπᾶν, *attrahere ad se.* K. 5, 1. ἡ τέχνη τῇ αὐτῆς ἰσχύϊ ἀντισπάσασα τὸ θερμόν.

ἀντιστασιάζειν, *diuersas partes sequi.* Π. 7, 4, 2. οἱ ἀντιστασιάζοντες, *factio contraria.* A. 4, 1, 19. ἀντεστασίαζον αὐτοῖς Καλλίμαχος καὶ Ἀγασίας, *inter se diffidebant.* All. ἀντιστασιάζων δὲ αὐτοῖς Καλλίμαχος, omisso nomine

mine Agasiae. Quae lectio placebat Mureto, et vetti debet *contendens cum iis.*

ἀντιστασιώτης, *qui est factionis contrariae.* A. 1, 1, 10. οἱ οἶκοι ἀντιστασιῶται. E. 7, 1, 31. κατηγορούντων αὐτοῦ τῶν τε Ἀρκαδων καὶ τῶν ἀντιστασιωτῶν. Intelligitur factio Achaeorum Epaminondae contraria. Sed edd. vett. habent στασιωτῶν, quod probatur Moro et Schneidero. Nam Hesych: στασιῶται· οἱ ἐκ τῆς αὐτῆς τάξεως, h. e. *qui eiusdem sunt factionis.* Ergo h. l. *qui a partibus Arcadum stabant,* i. q. σύμμαχοι §. 29. Caeterum Grammius nominis ἀντιστασιώτης exempla addit ex Herodoto, Dione Cassio et aliis.

ἀντιστοιχεῖν, ¶ 1) *oppositis e regione seriebus incedere.* A. 5, 4, 6. quo loco vtitur Suidas: ἔστησαν ὥσπερ — οἱ χοροὶ, ἀντιστοιχοῦντες ἀλλήλοις. Vbi dubium est, vtrum ad aciem, an ad choros pertineat participium. ¶ 2) *ex aduerso saltare.* Σ. 2, 21. σοὶ ἀντιστοιχῶ.

ἀντιστρατεύεσθαι. Π. 8, 8, 12. ὅταν οἱ Ἕλληνες αὐτοῖς ἀντιστρατεύωνται, *bellum contra eos gerunt.* E. 7, 4, 13. ἀντιστρατευομένων ἐν ἐπιπεδεστέροις τῶν Ἠλείων, *cum castra haberent opposita.* Recte Morus emendat ἀντιστρατοπεδευομένων, inquit Schneiderus.

ἀντιστρατοπεδεύεσθαι, *ex aduerso castra ponere.* A. 7, 7, 20. Grammius addit Herodian. 3, 4. Cf. ἀντιστρατεύεσθαι.

ἀντιστρέφειν, *iter auertere, deuertere.* Ag. 1, 16. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ Καρίαν ἰέναι, ἀντιστρέψας ἐπὶ Φρυγίαν ἐπορεύετο. E. 3, 4, 12. pro eo est τἀναντία ἀποστρέψας, sc. ἑαυτὸν vel στράτευμα. Sic E. 6, 2, 16. ἀντιστρέψας καὶ ἀντιπρώρους καταστήσας τὰς τριήρεις, *conuersis triremibus.* Marg. Leuncl. ἐπιστρέψας, probante Schneidero. Legitur etiam ἀντέστραπται pro ἀνέστραπται. v. ἀναστρέφειν nr. 3.

* ἀντισφαιρίζειν, *pila inuicem ludere, cum aliis ad pilam componi.* Ita fere omnes veteres interpretes vertunt Λ. 9, 5. τοὺς ἀντισφαιρίοῦντας. Sed 1) caret hoc verbum auctoritate. 2) Pollux 9, 107. habet quidem ἀντιπέμπειν, ἀνταφιέναι, ἀντακοφέρειν, et §. 104. ἀντιβαλεῖν, sed non ἀντι-

σφαιρίζειν. 3) vett. edd. vsque ad Castal. qui primus inuexit ἀντισφαιροῦντας, habent ἀντιφεροῦντας, quod commode mutari potest in ἀντιφεριοῦντας. Nam ἀντιφερίζειν dicuntur, *qui comparantur ad quodcunque certamen.* Et haec est Zeunii ratio. Aliter locum tentat Morus.

ἀντιτάττειν, *opponere, contra instruere.* A. 4, 8, 4. ἀντιτετάχχασι, np. ἑαυτοὺς vel τὸ στράτευμα, *aciem nobis oppositam habent.* Eton. cod. habet ἀντιτετάχαται Ionice pro ἀντιτεταγμένοι εἰσί, quod recepit Zeun, Passiuum: Π. 7, 1, 8. οὐδὲν ἄλλο αὐτοῖς ἀντιτέτακται ἢ ἅρματα. In pugna ludicra Π. 2, 3, 7. τὸν ταξίαρχον τοὺς ἡμίσεις ἀντιτάξαντα ἑκατέρωθεν εἰς ἐμβολήν. Improprie A. 2, 5, 3. p. 113. τὸν καρπὸν κατακαύσαντες, λιμὸν ὑμῖν ἀντιτάξαι.

ἀντιτάττεσθαι, ¶ 1) in praesenti est *aciem suam contra hostem praesentem instruere,* in praeterito *in acie contra hostem instructa stare.* Hic vsus est frequentissimus, v. c. A. 5, 4, 12. ἐνταῦθα οἱ πολέμιοι ἦσαν ἀντιτεταγμένοι. Aγ. 2, 6. ἀντιτεταγμένους εὑρὼν Θηβαίους, pro quo E. 4, 3, 8. est ἦσαν ἀντιτεταγμένοι τῷ Ἀγησιλάῳ Βοιωτοί. 5, 4, 50. ἀντετάξαντο, et c. acc. 6, 4, 10. ἀντετάξαντο αὐτοῖς τοὺς ἑαυτῶν. 6, 5, 31. ἀντιτεταγμένοι αὐτοῖς ἦσαν. Ιερ. 6, 7. ποτὲ πολεμίᾳ φάλαγγι πλησίον ἀντετάξω. Ιππ. 8, 23. φαλάγγων ἀντιτεταγμένων. c. κατά, E. 4, 2, 11. Ἀθηναῖοι — κατ' Ἀχαιοὺς ἀντετάχθησαν, *oppositi iis recta in acie stabant.* Etiam naues E. 1, 6, 22. οὕτω ἐτάχθησαν — αἱ δὲ τῶν Λακεδαιμονίων ἀντιτεταγμέναι ἦσαν ἅπασαι. ¶ 2) *opponere se, resistere.* A. 1, 10, 2. ἐν τοῖς σκευοφόροις ὅπλα ἔχοντες καὶ ἀντιταχθέντες πολλοὺς ἀπέκτειναν. 3, 2, 9. ἀντιταξάμενοι τούτοις πολλαπλασίους ἐνικᾶτε. Sic Π. 3, 1, 10. πόλιν ἀντιταττομένην πρὸς ἑτέραν, ἥτις ἐπειδὰν ἡττηθῇ etc. Antea dicitur μάχεσθαι, *bellum gerere.* Saepe enim ¶ 3) non de praelio, sed de bello intelligendum est, vt E. 3, 1, 4. ἐν τοῖς πεδίοις ἀντετάττετο τῷ Τισσαφέρνῃ, *exercitum habebat.* Sic potest intelligi E. 1, 2, 12. ἀντιτεταγμένων πάντων πρὸς τοὺς Οἰταίους. 6, 1, 7. πελταστικὸν ἱκανὸν πρὸς πάντας ἀν-

ἀνθρώπους ἀντιταχθῆναι. 6, 4, 3. οὐδὲ τὸ στράτευμα διαλύοντας, ὡς ἀντιτάττοιντο πρὸς αὐτόν. Απ. 2, 6, 27. κἂν πολεμῇ τις, ἐὰν καλοῖς κἀγαθοῖς ἀντιτάττηται. 3, 5, 4. ἐν τῇ ἑαυτῶν τολμῶντες Ἀθηναίοις ἄνευ Λακεδαιμονίων ἀντιτάττεσθαι. ¶ 4) Eleganter de ſaltatione armata: A. 6, 1, 5. ἔχων πέλτην, ὡς δύο ἀντιταττομένων (αὐτῷ) ὠρχεῖτο.

ἀντιτείνειν, ¶ 1) *obniti.* K. 6, 8. ἵνα ἡ ἄρκυς μὴ ἀντιτείνῃ. ¶ 2) *repugnare, non obedire.* Ιπρ. 1, 11. ἔχειν τινὰ ἀντιτείνοντα.

ἀντιτιθέναι, *viciſſim ponere.* Απ. 3, 14, 1. ἀντιτιθέναι τὸ ἑαυτῶν, np. ὄψον in coena collatitia.

ἀντιτιμᾶν, *viciſſim honorare.* E. 3, 1, 10. ἀντετίμα αὐτὴν μεγαλοπρεπῶς. 3, 4, 9. Π. 5, 2, 5. πειράσομαί σε ἀντιτιμῆσαι πᾶσι τοῖς καλοῖς. Poteſt h. l. de donis intelligi, vt τιμᾶν, et A. 5, 5, 8. ἐτίμησαν ἡμᾶς καὶ ξένια ἔδωκαν — ἀντετιμῶμεν αὐτούς. O. 9, 11. χαριζομένη τι ἡμῖν, ὑφ᾽ ἡμῶν ἀντιτιμήσεται. Thom. Mag: τιμήσεται, οὐ τιμηθήσεται.

ἀντιτιμωρεῖσθαι, *vindicare.* E. 5, 4, 42. agrorum deuaſtationem ἀντιτιμωρεῖσθαι βουλόμενοι στρατεύουσι.

**ἀντιτοξεύειν*, *viciſſim ſagittas mittere.* A. 3, 3, 10. ὅσον (np. διάστημα) οὐκ ἀντιτοξεύειν δύνανται. 5, 3, 2.

ἀντιτρέφειν, *viciſſim alere.* Π. 8, 3, 15. v. ἀνατρέφειν.

ἀντίτυπος. Ιπρ. 1, 4. ὀστᾶ ὀρθὰ ἀντιτυπώτερα, *duriora atque nimis reſiſtentia.* Αγ. 6, 2. οὐ φόβῳ τρεψάμενος (τοὺς πολεμίους), ἀλλὰ μάχῃ ἀντιτύπῳ κρατήσας, *pertinaci.* Ιερ. 9, 4. τὰ ἀντίτυπα, *contraria,* h. e. *moleſta.* Nam oppon. τὸ ἐπίχαρι. E. 6, 3, 6. p. 386. πολλὰ ἀντίτυπα γιγνόμενα, *res aduerſae.* Omnino v. Suid. in v. ἀντιτυπῆσαι.

ἀντιφερίζειν, v. ἀντιφιλοφερίζειν.

ἀντιφιλεῖν, *redamare.* Ιερ. 1, 35. 7, 6. Σ. 8, 19. ἀντιφιλήσειεν. §. 16. ἀντιφιλεῖσθαι ὑπὸ τῶν παιδικῶν. Απ. 2, 6, 28.

ἀντιφορτίζεσθαι, *merces pro mercibus exportare et accipere.* Πο. 3, 2. vbi idem dicitur ἀντεξάγειν. Proprie pertinet ad naues. v. φορτίον. Cf. Salmaſ. de vſuris p. 457.

ἀντιφράττειν, *obſepire.* Eleganti metaphora Σ. 5, 6. τὸ σιμὸν τῆς ῥινὸς οὐκ ἀντι

ἀντιφράττει, ἀλλ' ἐᾷ εὐθὺς τὰς ὄψεις ὁρᾷν. Ibidem alia metaphora dicitur διατειχίζειν.

ἀντιφυλάττεσθαι, contra cauere. A. 2, 5, 2. p. 108. φυλαττόμενόν σε ὡς πολεμίους ἡμᾶς, καὶ ἡμεῖς ἀντιφυλαττόμεθα, np. σε.

Ἀντιφῶν, Antiphon. ¶ 1) E. 2, 3, 18. p. 97. a triginta tyrannis morte damnatus. Petrus van Spaan in dissertatione, praeside Ruhnkenio habita, de Antiphonte, oratore Attico (Lugd. Bat. 1765. 4. et recusa in Reiskii oratorr. Graec. Vol. VII.), cap. 2. putat, h. l. intelligi non oratorem, Rhamnusium, sed alium, Lysidonidae filium. ¶ 2) Aπ. 1, 6. disputat Socrates cum Antiphonte sophista. Sed nec hunc esse illum Rhamnusium, imo eum, qui a Suida aliisque τερατοσκόπος, ὀνειροκρίτης, λογομάγειρος vocatur, praeter Spaanium docuere alii. v. quos laudat Cel. Hindenb. ad h. l. et Ill. Harles. ad Fabric. Bibl. Graec. Vol. II. p. 752.

ἀντιχαρίζεσθαι, vicissim gratificari. Refertur ad χαρίζεσθαι, vt Π. 4, 1, 9. ἤλθομεν σοὶ χαριζόμενοι — σὺ οὖν ἡμῖν δίκαιος εἶ ἀντιχαρίζεσθαι. 4, 2, 5. 8, 3, 19. Aπ. 1, 4, 18. O. 5, 8. eleganti prosopopoeia: τίς τέχνη πλείω τοῖς ἐργαζομένοις ἀντιχαρίζεται; Iπ. 8, 13. ἦν, ὅταν ποιῇ (equus), ὡς ἂν βούλῃ, ἀντιχαρίσῃ αὐτῷ. Ita emendauit Steph. Sed olim legebatur βούληται, ἀντιχαρίσηται, np. τις. Et sic restituit Zeun.

ἀντλεῖν, haurire. O. 7, 40. οἱ εἰς τὸν τετρυπημένον πίθον ἀντλεῖν λεγόμενοι. Est notum prouerbium in eos, qui frustra laborant, de quo Bachius laudauit Bergler. ad Alciphr. epist. 1, 2. p. 10. Cf. Potter. et Maius ad Basilii M. orat. de legendis gentilium libris c. 17. p. 59.

ἀντομνύειν, vicissim iurare. Aγ. 1, 10. Ἀγησίλαος ἀντώμοσε σπονδὰς ἄξειν. E. 3, 4, 6. ἀντώμοσαν Τισσαφέρνῃ ἢ μὴν ἐμπεδώσειν.

ἄντρον, antrum, cauerna. A. 1, 2, 8.

ἀντρώδης, cauernosus. A. 4, 3, 8. ἐν πέτρᾳ ἀντρώδει.

ἀντωνεῖσθαι, loco alicuius emere. O. 20, 26. χῶρον ἀπεδίδοτο, ἀλλὰ ἄλλον ἀντεωνεῖτο, illius loco.

ἀντωφελεῖν, vicissim prodesse. O. 5, 6. ὠφελούμενοι οἱ ἵπποι ἀπὸ τῆς γεωργίας ἀντωφελοῦσι τὸν χῶρον.

χῶρον. Απ. 2, 10, 3. εἰ ὠφελούμενος ὑπὸ σοῦ, μὴ ἀντωφελοίη σε. Passiuum: Π. 1, 6, 11. εὖ ποιοῦντα ἀντωφελεῖσθαι. Zeun: *fructum beneficii in alium collati percipere.* Απ. 2, 8, 3. ὠφελοῦντα ἀντωφελεῖσθαι, *vicissim commoda capere.*

ἀνυδρία, *aquae inopia.* Π. 8, 6, 10. πέρατα δι' ἀνυδρίαν δυσοίκητα.

ἀνύειν cum spiritu leni. v. tamen Moeris p. 178. et ἀνύτειν Attice. v. Gregor. de dialectis ibique Koen. p. 28. et Fischer. ad Weller. p. 77. et 216. ¶ 1) *conficere.* Π. 2, 4, 19. ἀνύειν τὴν ὁδόν. Cod. Guelf. ἀνύττειν, e quo Zeun. fecit ἀνύτειν. Herodian. in Hortis Adon. p. 205. ἀνύττειν etiam Cypriorum dialecto tribuit. Cf. Koen. l. l. Π. 8, 6, 9. τὴν πορείαν ἀνύτειν. O. 21, 3. τὸν αὐτὸν ἀνύτουσι πλοῦν. ¶ 2) *perficere opus quodcunque.* Π. 1, 6, 5. ἅπερ — ἐργαζομένους ἀνύττειν. Edd. vett. ἀνύειν. Zeun. e Cod. Guelf. ἀνύτειν. 5, 5, 14. ἀνύσαι, np. quod cupimus, καὶ εἴ τι βιάσασθαι καιρός. O. 18, 5. δῆλον ὅτι — τάχιστα ἀνύτοιεν. Valckenar. ad Ammon. p. 22. legi iubet ἀγνύοιεν, *fregerint.* 20, 19. διαφέρουσιν εἰς τὸ ἀνύτειν οἱ πράττοντες. §. 18. in protasi erat ὥσπερ ἐν ταῖς ἰδιωτείαις. 21, 9. οὗτοι ἀνύτοντές εἰσιν ἐπὶ τὰ ἀγαθά. Fr. Portus vertit *ad commoda et opes perueniunt.* Zeun. in indice formulam exponit *prodesse, facere, ad commoda.* Gail *par eux la maison prospère.* ¶ 3) *efficere* s. *impetrare.* O. 13, 9. τῇ γαστρὶ (τῶν δούλων) χαριζόμενος πολλὰ ἀνύτοις παρ' αὐτῶν. Π. 7, 3, 5. πολλὰ ἱκετεύουσα, ἐπεὶ οὐδὲν ἤνυε. Zeun. ἤνυτε. 5, 5, 9. p. 330. τούτου τυχὼν παρὰ σοῦ, οὐδὲν ἤνυον. Margg. οὐδὲν ἦν, fortassis e glossemate. v. οὐδείς nr. 3. Cf. διανύειν. Legitur etiam ἀνύοιμεν pro ἡμεῖς οἰόμεθα. v. μιμεῖσθαι.

ἀνυπέρβλητος, *inuictus, qui vinci nequit.* Π. 8, 7, 3. p. 546. οὕτως ἀεὶ ἀνυπέρβλητος ἀλλήλοις ἔσται ἡ ὑμετέρα φιλία. Steph. et alii pro ἀλλήλοις coniiciunt ἄλλοις, vt sit *ab aliis vinci non poterit.* Sed ἀλλήλοις exponi potest *in qua neuter vincitur.* v. Gesner. chrestomath. Graec. p. 74.

ἀνυπόδετος et Attice ἀνυπόδητος (v. Moeris, Phrynichus, Thom. Mag. et huius interpp.), *discal-*

calceatus. E. 2, 1, 1. οἱ στρατιῶται, ἐπεὶ χειμὼν ἐγένετο, γυμνοί τε ἦσαν καὶ ἀνυπόδητοι. Απ. 1, 6, 2. Socrates more philosophorum seueriorum ἀνυπόδητος καὶ ἄχιτων. v. ibi Ern. et Perizon. ad Aelian. V. H. 7, 13. Λ. 2, 3. τρέχειν θᾶττον ἀνυπόδετον ἢ ὑποδεδεμένον. Sed Zeunio e Stobaeo et Castal. hic quoque placet ἀνυπόδητον.

ἀνυποδησία, *pedum nuditas*. Λ. 2, 3. tribuitur pueris Lacedaemoniis.

ἀνύποπτος, *non suspectus*. Vocabulum Xenophonteum esse obseruauit etiam Pollux 2, 57. Π. 5, 3, 6. §. 7. ἀνυποπτότατος. Πο. 1, 1. Ἀθηναίους ἀνυπόπτους τοῖς Ἕλλησιν ἂν εἶναι.

ἀνυπόστατος, ¶ 1) *inuictus, cedere nescius*. Π. 5, 2, 15. p. 285. ὅταν θαῤῥήσωσι, ἀνυπόστατον τὸ φρόνημα παρέχονται. Oppon. ἐκπεπληγμένος φόβος. 8, 1, 1. ἀνυπόστατοι ἦμεν. Απ. 4, 4, 15. πόλις ἐν πολέμῳ ἀνυπόστατος. ¶ 2) *sanctissimus*. Λ. 10, 7. ἐπέθηκε τὴν ἀνυπόστατον ἀνάγκην, i. e. *legem*.

ἀνύσιμος, *efficax*. Π. 1, 6, 19. p. 71. εἰς τὸ πειθομένους ἔχειν οὐδὲν ἀνυσιμώτερον. Aem. Portus dicit, idem verbum habere Plutarchum, cui etiam alios addere poterat, frustra ergo in aliis esse ἀνυτικώτερον, quod est notius vocabulum. Leuncl. item sine caussa tentabat ἀνυστικώτερον.

ἀνυστὸν, i. q. δυνατόν. Α. 1, 8, 8. σιγῇ ὡς ἀνυστὸν προσῄεσαν, *quantum fieri poterat*. All. ἂν οἷόν. Sed ἀνυστὸν defendunt ex Arrian. expedit. Alex. 1, 16. et Plutarchi vita Lycurgi c. 29. it. Λ. 1, 3. σίτῳ ἢ ἀνυστὸν μετριωτάτῳ.

ἀνύτειν, v. ἀνύειν.

ἀνυτικὸς, *efficax*. Ιππ. 2, 6. πολὺ ἀνυτικώτερον, *multo maiorem habet efficaciam*. Ο. 20, 22. χρηματίσις ἀνυτικωτάτη, *certissima*. Cf. ἀνύσιμος.

ἀνύττειν, v. ἀνύειν.

Ἄνυτος, *Anytus*. E. 2, 3, 18. p. 98. popularis, a triginta tyrannis vrbe eiectus. Απολ. 29. Socratis accusator. Eius filius illiberaliter instituitur.

ἄνω, ¶ 1) *supra, in loco supero*. Α. 5, 4, 14. ἐπεὶ δὲ ἄνω ἦσαν, *adscenderant*. Sic E. 3, 5, 13. Ιπ. 7, 10. ἡνιοχείτω ἀνωτέρω, *altius frenum teneat*. ¶ 2) cum articulo, vt ὁ ἄνω θεὸς, v. θεός. Α. 7, 4, 7. ἐν τῇ ὑπὸ τὸ ὄρος ἀνωτάτω κώμῃ, *in vico supremo*.

mo. Cod. Guelf. ἀνωτάτῃ. Saepe omissum est μέρος, vt Α. 4, 6, 17. τὸ ἄνω, *exercitus partem eam, quae erat in monte.* Ο. 19, 13. τῶν φυτῶν τὸ ἄνω, *summas partes.* Α. 4, 3, 18. τὰ ἄνω. Paulo ante erat τὰ ἄκρα. Σ. 2, 20. τὰ κάτω πρὸς τὰ ἄνω, np. membra corporis. Ιπ. 1, 2. τῆς οἰκίας τὰ ἄνω. Oppon. θεμέλιον. ¶ 3) ἀνωτέρω, *supra, altius.* c. gen. Α. 1, 4, 16. ἐβρέχθησαν ἀνωτέρω τῶν μασθῶν. 4, 2, 15. ἀνωτέρω γίγνεσθαι τῶν πολεμίων. ¶ 4) *sursum.* Π. 3, 2, 2. ὠθοῦντες ἄνω. §. 3. τὴν ὁρμὴν ἄνω οὖσαν (Zeun. coniicit, dubitanter tamen, ἰοῦσαν) — ἢν φθάσωμεν ἄνω γενόμενοι. §. 5. ἱεμένους ἄνω. 7, 5, 6. Α. 3, 4, 9. 4, 1, 5. 4, 8, 21. vbi ἄνω in Cod. Eton. deest. 5, 4, 13. διώκοντες ἄνω. Ε. 2, 4, 8. ἐχώρουν ἄνω. In sequentibus est πρὸς ὄρθιον. 7, 4, 16. Ο. 19, 10. ἄνω βλαστάνοντα τὰ φυτά. Cf. infra nr. 7. et αἴρειν. ¶ 5) *in locis mediterraneis.* Α. 7, 1, 18. τοῦ ἄνω βασιλέως, *regis Persarum.* Oppon. τῶν ἐπὶ θαλάττῃ. Ε. 4, 8, 17. Τηρίβαζος ἄνω παρ' αὐτῷ (τῷ βασιλεῖ) ἦν. Etiam de Thraciae interioribus dicitur ἄνω, Α. 7, 7, 2. Μηδόκου τοῦ ἄνω βασιλέως. Plenius 7, 3, 7. ὅτι Μήδοκος ἄνω εἴη, δώδεκα ἡμερῶν ἀπὸ θαλάττης ὁδόν. Similiter Π. 7, 1, 21. πόλεις τὰς μὲν ἄνω, Λάρισσαν δὲ καὶ Κυλλήνην πλησίον θαλάσσης, *mediterraneas.* Quae cum distingui videantur a Larissa et Cyllene maritimis, recte Zeunius δὲ emendasse videtur pro τε. Cf. Valckenar. ad Herodot. 4, 18. Referri huc potest Ε. 4, 8, 35. παραπλεῖν παρὰ Χερρόνησον τὴν ἄνω, np. Χερρόνησον, *quae remotior est a mari.* Nisi quis malit omissum statuere nomen ὁδὸν, vt sit *vltra Hellespontum, Propontidem versus.* ¶ 6) *in loca mediterranea.* Α. 1, 2, 1. vbi de expeditione Cyri et Graecorum agitur: πορεύεσθαι ἄνω. 3, 1, 7. ὁρμῶν τὴν ἄνω ὁδὸν, np. ἄγουσαν s. φέρουσαν. Ε. 4, 1, 20. Ἀγησίλαος πορευσόμενος ὡς δύναιτο ἀνωτάτω, np. contra regem Persarum. 5, 1, 25. ἀνακεκλημένος ᾤχετο ἄνω ad regem eundem. Sic Α. 7, 5, 5. ἄνω στρατεύεσθαι, *expeditionem suscipere in regiones Thraciae superiores.* Pro quo 7, 3, 5. erat ἀπὸ θαλάττης συνέπεσθαι. ¶ 7) Dicitur va-

variis aliis modis, vt Π. 1, 3, 4. in coena ἐλιγμοὺς ἄνω καὶ κάτω πλανᾶσθαι, *ſurſum deorſum, huc illuc*, i. e. *ad multas patinas*. In ſequentibus eſt περιπλανᾶσθαι. 7, 1, 12. cornua hoſtium hoſtem vtrinque oppugnatura iubentur μηκέτι ἄνω πορεύεσθαι, ἀλλὰ στραφῆναι, *non a lateribus hoſtis vlterius*. A. 1, 7, 12. παρετέτατο ἡ τάφρος ἄνω διὰ τοῦ πεδίου etc. *porro Mediam verſus*. 4, 3, 3. ἐπ. πέρας πέραν τοῦ ποταμοῦ, πεζοὺς δ' ἐπὶ ταῖς ὄχθαις ἄνω τῶν ἱππέων, *in monte quodam, altiore quam equites loco*. Cf. §. 4. 16. 17. E. 4, 4, 11. διέδυσαν ἄνω, *vrbem verſus*.

* ἀνώγαιον, *cella in ſuperiori aedium parte*. Suid: ἀνώγεων· τὸ ὑπερῷον οἴκημα. Ξενοφῶν ἐν Κύρου Ἀναβάσει. Sed in Xenophonte ſcribitur per α ι. Cf. Phauorin. A. 5, 4, 16. ἐπὶ τῶν ἀνωγαίων.

ἄνωθεν, ¶ 1) *deſuper*. A. 4, 7, 8. πέτρος ἄνωθεν ἠνέχθη. 7, 7, 1. ἄνδρα τῶν ἄνωθεν καταβεβηκότων, h. e. qui erat e regione Μηδόκου τοῦ ἄνω βασιλέως. v. ἄνω nr. 5. Απ. 4, 3, 14. ὁ κεραυνὸς ἄνωθεν ἀφίεται, *coelitus*. Sic Σ. 6, 7. dii ἄνωθεν φῶς παρέχουσιν. ¶ 2) *ſupra, in loco ſupero*. Σ. 6, 7. dii ἄνωθεν ὄντες ὠφελοῦσιν. K. 4, 1. ἰσχία -- ἄνωθεν μὴ συνδεδεμένα. §. 8. ἐπὶ — ταῖς οὐραῖς κάτω, ἄνωθεν δέ. 5, 30. etc. c. gen. Iπ. 5, 4. δεσμεύειν ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς. 7, 7. τὸ ἄνωθεν τῶν ἰσχίων σῶμα. Sic K. 9, 16. pro ἄνωθεν ταῦτα γῆς στερεᾶς (ἐπιβαλεῖν) auctore Stephano Welſius recepit ἄνωθεν ταύτης etc. Zeun. malebat ἐπὶ ταῦτα. ¶ 3) E. 6, 4, 22. ἐπιτίθεσθαι τοῖς Λακεδαιμονίοις ἄνωθεν μὲν ἐκεῖνον, σφᾶς δὲ ἀντιπροσώπους. Leuncl. *de loco ſuperiori*. Sed non patet, qui ſit ille locus ſuperior. Pirkheimer. et Schneiderus vertunt *a tergo*. Etiam Fr. Portus ſic vertit, ſed ita vt ſimul reſpiciatur ad ſitum loci, qui fuerit ſuperior. Sed nec hoc ſatisfacit. Fortaſſis omiſſum eſt aliquid. K. 5, 15. ὑπάγειν τὰς κύνας ἐκ τῶν ἔργων ἄνωθεν. Fr. Portus: *ex ea parte aruorum, quae eſt accliuis*. Quid ſignificet ὁ ἄνωθεν πέπλος, v. πέπλος nr. 1.

ἀνώτατος, *ſupremus*. v. ἄνω nr. 2.

ἀνωτάτω, v. ἄνω.

ἀνωτέρω, *ſupra*. c. gen. Iπ.

Ιπ. 1, 4. τὰ ἀνωτέρω τῶν ὅπλων. Cf. ἄνω nr. 3.

ἀνωφελής, ¶ 1) *inutilis*. O. 1, 16. ἀνωφελεῖς αὐτοῖς οὔσας τὰς ἐπιστήμας. ¶ 2) Inest fere λιτότης, vt E. 1, 7, 10. p. 57. ἀλγεινὸν καὶ ἀνωφελές ἐστι, *perniciosum*, np. si contra leges iudicatis. Απ. 2, 6, 3. 4. ἀνωφελής (φίλος) τῷ χρωμένῳ. Antea dicitur χαλεπὸς et πονηρός. O. 1, 20. ἀνωφελεῖς ὁμιλίαι. 13, 12. κολακεύμασι καὶ ἄλλῃ τινὶ ἀνωφελεῖ χάριτι. K. 13, 11. εἰς τὰς κοινὰς σωτηρίας ἀνωφελέστεροι. Cf. quae ibi praecedunt. Sic distinguitur ab ἀχρεῖος. v. ἀχρεῖος. ¶ 3) Σ. 6, 7. Socrates iocose dicit τὰ ἀνωφελέστατα, quasi compositum sit ex ὠφελεῖν et ἄνωθεν.

ἀνωφέλητος, *inutilis, sterilis*. Π. 1, 6, 11. ἐῴη τὴν γῆν ἀργοῦσαν ἀνωφέλητον εἶναι.

ἀνώχυρος, *immunitus*. Αγ. 6, 6. τὰ ἐχυρὰ ἀνώχυρα τοῖς πολεμίοις καθίστη. Sed Zeun. recte emendat ἀνόχυρα.

ἀξία, ¶ 1) *dignitas, meritum*. Π. 2, 3, 6. κατὰ τὴν ἀξίαν τιμᾶσθαι. 8, 3, 3. 8, 4, 13. ἐδίδου πρὸς τὴν ἀξίαν ἑκάστῳ. §. 15. μὴ κατ' ἀξίαν τῆς οὐσίας ὠφελεῖν τοὺς φίλους, *non pro magnitudine facultatum*. ¶ 2) *praemium*. Vbi intelligendum putant nomen τιμὴ vel χάρις. Π. 4, 1, 2. p. 203. τὴν ἀξίαν ἑκάστῳ καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἀποδιδόναι ob res bene gestas. Sed μέσως dictum est Π. 6, 6, 17. τὴν ἀξίαν ἑκάστοις νεῖμαι. ¶ 3) *iustum pretium*. Απ. 1, 6. 11. ἔλαττον τῆς ἀξίας λαβεῖν. Cf. §. 12. et 2, 5, 5. ¶ 4) *aestimatio*. Απ. 2, 5, 2. ἀξίαι φίλων ὥσπερ οἰκετῶν. All. ὥσπερ ἐπὶ οἰκετῶν. Sed paulo post rursus est ὥσπερ τῶν οἰκετῶν, οὕτω καὶ τῶν φίλων εἰσὶν ἀξίαι.

ἀξιάγαστος, *admirabilis*. Λ. 10, 2. ἀξιάγαστον αὐτοῦ (ἐστι) καὶ τὸ ἐπικουρῆσαι etc.

ἀξιάκουστος, *auditu dignus*. Πο. 5. 4. O. 8. 3. Σ. 4. 43. iungitur c. ἀξιοθέατος. v. ἀξιοθ.

ἀξιακρόατος, *auditu dignus*. Λ. 4. 2. χοροὺς ἀξιακροατωτάτους.

ἀξιεπαίνετος et

ἀξιέπαινος, *laude dignus*. Αγ. 1, 37. ἀξιεπαίνου βασιλέως. Π. 3, 3, 5. εἰ ἕκαστος τὸ μέρος ἀξιέπαινον ποιήσειε. E. 4, 4. 6. ἀξιεπαινετωτάτη τελευτή. Sed Απ. 2, 3. 14. est πλείστου ἐπαίνου ἄξιος. et O. 11, 1. ἄξια ἐπαίνου ἀμφοτέρων ὑμῶν.

ἀξιέραστος, *amabilis, amore dignus.* Π. 5, 2, 5. p. 277. τέκνα ἀξιέραστα. Σ. 8, 14. ψυχὴ ἀξιεραστοτέρα.

ἀξίνη, *securis, bipennis.* Hesych: ἀξίνη· δίστομος πέλεκυς. Π. 6, 2, 11. p. 372. Leuncl. vertit *dolabram.* Α. 1, 5, 12. ξύλα σχίζων τις — ἤδη τῇ ἀξίνῃ. 7, 1, 11. διακόψαντες ἀξίναις τὰ κλεῖθρα. Ε. 3, 3, 7. πελέκεις καὶ ἀξίνας.

ἀξιοβίωτος. Ε. 4, 4, 6. ἐνόμισαν οὕτω μὲν οὐκ ἀξιοβίωτον εἶναι, *vitam non vitalem, vitam acerbam, non amplius viuendum,* i. q. οὐκ ἄξιον ζῆν. v. ἄξιος nr. 10. a.

*ἀξιόεργος, *laborando idoneus, operi faciundo idoneus.* Ο. 7, 34. ἐπειδὰν δ' ἐκτραφῇ, καὶ ἀξιόεργοι οἱ νεοσσοὶ γένωνται.

ἀξιοθαύμαστος, *admiratione dignus.* Απ. 1, 4, 4. οἱ ἀπεργαζόμενοι εἴδωλα ἀξιοθαυμαστότεροι, ἢ etc. Sed Αγ. 2, 27. est ἄξια θαύματος.

ἀξιοθέατος, ¶ 1) *spectatu dignus.* Ο. 8, 8. τριήρης — φοβερὸν πολεμίοις, φίλοις ἀξιοθέατον, ὅτι ταχὺ πλεῖ. Π. 6, 4, 2. καὶ πρόσθεν ὢν ἀξιοθέατος — ἐφάνη κάλλιστος καὶ ἐλευθεριώτατος. Ιπ. 11, 10. οὐχ ὅπως αὐτὸς (ὁ ἵππαρχος) μόνος λαμπρὸς, ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸ ἑπόμενον ἀξιοθέατον φανεῖται. §. 12. οὐ μόνον αὐτὸς, ἀλλὰ καὶ πάντες ἀξιοθέατοι. Inprimis dicitur de pompis, choris, festis, panegyri etc. Ιπρ. 3, 1. τὰς πομπὰς ἐν ταῖς ἑορταῖς ἀξιοθεάτους. Ιερ. 1, 11. ἄλλα ἐν ἄλλῃ χώρᾳ ἐστὶν ἀξιοθέατα — πανηγύρεις, ἔνθα, ἃ ἀξιοθέατα δοκεῖ εἶναι ἀνθρώποις, συναγείρεται. Ita emendauit Leuncl. pro ἔνθα τὰ ἀξιοθέατα (edd. vett. ἀξιοθεώτατα) δ. ε. α. συναγείρεσθαι. Sed Zeun. e Stobaeo MS. recepit τὰ ἀξιώτατα, quod melius cohaerere videtur c. infinitiuo συναγείρεσθαι. v. συναγείρειν. Fr. Portus ante ἀνθρώποις inserendum coniicit καὶ ἔθος. Σ. 4, 43. θεάσασθαι τὰ ἀξιοθέατα, καὶ ἀκούειν τὰ ἀξιάκουστα. Ο. 8, 3. in choro ἀξιοθέατοι καὶ ἀξιάκουστοι. Πο. 5, 4. ἀξιοθεάτων καὶ ἀξιακούστων ἱερῶν ἢ ὁσίων. Λ. 4, 2. γυμνικοὺς ἀγῶνας ἀξιοθεατωτάτους. Ε. 4, 5, 6. οἱ εὐτυχοῦντες ἀξιοθέατοί πως δοκοῦσιν εἶναι. Σ. 1, 10. πάντες οἱ ἐκ θεῶν του κατεχόμενοι ἀξιοθέατοι — ὁ δὲ διὰ τὸν Ἔρωτα, ἀξιοθέατος ἦν τοῖς τετελεσμένοις τούτῳ τῷ θεῷ. Sed dicitur etiam Αγ. 1, 26. et Ε. 3, 4, 17. ἀξίαν τὴν πόλιν

λιν θέας ἐποίησε. E. 6, 2, 22. ἀξία θέας ἐγένετο ἡ σπουδή. ¶ 2) *consideratione dignus, non negligendus.* O. 3, 4. τοῦτο ἀξιοθέατον τῆς οἰκονομίας ἔργον.

ἀξιόκτητος, *dignus qui quaeratur et possideatur.* Π. 5, 2, 5. ἐμοὶ — θυγατέρα tuam ἀξιόκτητον ἐγχειρίσας. Zeun. *suauissimam.* Antea dicebantur τέκνα ἀξιέραστα. Dicitur etiam ἄξιον κεκτῆσθαι. v. ἄξιος nr. 8. c.

ἀξιόλογος, pro quo Phauorinus Ἀττικώτερον putat ἄξιος λόγου, Waslius ad Thucyd. 2, 10. dicit de rebus potius, quam de hominibus, apud Xenophontem reperiri. At cum omnino sit *magni pretii* s. *laude dignus*, legitur de vtrisque. ¶ 1) De hominibus, Aπ. 3, 7, 1. ἀξιόλογον ἄνδρα, *reipublicae gerendae aptum.* 3, 9, 3. ἐν οἷς ἀξιόλογοι βούλωνται γενέσθαι, ταῦτα μανθάνειν, *excellere.* Sic 4, 2, 6. vbi explicatur per ἱκανὸς et δυνατὸς, et §. 40. Vnde etiam pro ἀξιόχρεως legitur. v. ἀξιόχρ. Λ. 1, 8. τέκνων ἀξιολόγων, *bonae indolis.* ¶ 2) De rebus. a) E. 2, 3, 24. ταῦτα ἀποφθέγματα οὐκ ἀξιόλογα. Leuncl. *pretium operae non esse, haec dicta commemorari.* 5, 1, 4. ἐν τούτοις οὔτε δαπάνημα, οὔτε μηχάνημα ἀξιόλογον (edd. vett. ἀξιόπιστον) οὐδὲν διηγοῦμαι, ἀλλὰ τόδε ἄξιον ἐννοεῖν — τοῦτο πολλῶν καὶ χρημάτων καὶ κινδύνων ἀξιολογώτατον ἀνδρὸς ἔργον ἐστίν. Vbi poterat esse ἀξιολογώτερον. Π. 8, 2, 8. τῷ μὲν πλήθει δώρων ὑπερβαλεῖν — οὐ θαυμαστὸν, τῇ δὲ θεραπείᾳ — τοῦτο ἀξιολογώτερον. b) Aπ. 2, 1, 20. ἐπιστήμη ἀξιόλογος, h. e. καλὴ κἀγαθή. Sic Σ. 8, 13. ἄνευ φιλίας συνουσία οὐδεμία ἀξιόλογος. Aπ. 4, 3, 7. οὐδὲν ἀξιόλογον ἄνευ πυρὸς τῶν πρὸς βίον χρησίμων κατασκευάζονται, *nihil quod sit operae pretium.* Πο. 3, 4. ἀξιολόγοις πλοίοις καὶ ἐμπορεύμασι ὠφελεῖν τὴν πόλιν, h. e. ἀγαθοῖς, *vtilibus.* Cf. ἀξιολόγως. ¶ 3) Dicitur etiam ἄξιος λόγου. Π. 5, 3, 21. ἐσημάνθη τὸ ἄξιον λόγου, i. q. praecedens ὅ τι καιρὸς ἐδόκει, *operae pretium.* 7, 3, 3. φίλος ἄξιος λόγου, *bonus, vtilis, verus.* E. 4, 8, 1. πράξεις ἀξίας λόγου. Paulo ante vocat ἀξιομνημονεύτους.

ἀξιολόγως, *laudabiliter. probabiliter, recte.* Aπ. 1, 5, 5. τίς ἂν ἄνευ τῆς ἐγκρατείας ἢ μάθοι τι ἂν ἀγαθόν.

γαθὸν, ἢ μελετήσειεν ἀξιολόγως. 4, 5, 9. ἡ ἀκρασία κωλύει τοῖς ἀναγκαιοτάτοις ἀξιολόγως ἥδεσθαι. All. ἀξιολόγοις. Sed paulo post sequitur ἀξίως μνήμης.

ἀξιομακάριστος, *felicitatis praedicatione dignus*. Ἀπολ. 34. ἐκεῖνον τὸν ἄνδρα ἀξιομακαριστότατον νομίζω.

ἀξιομνημόνευτος, *commemoratu dignus*. Phauorinus in v. ἀξιόλογος putat Ἀττικώτερον esse ἄξιος μνήμης. Ε. 4, 8, 1. τῶν πράξεων τὰς ἀξιομνημονεύτους γράψω, τὰς δὲ μὴ ἀξίας λόγου παρήσω. Σ. 1, 1. ἔργα ἀξιομνημόνευτα.

ἀξιόνικος, *victoria dignus, idoneus ad consequendam victoriam*. Π. 1, 5, 7. p. 53. ἀθλητὴς πολλὰ πονήσας καὶ ἀξιόνικος γενόμενος.

ἀξιόπιστος, ¶ 1) *dignus cuius verbis fides habeatur*. Π. 4, 1, 10. Ε. 4, 4, 7. ἄνδρε ἀξιοπίστω. ¶ 2) *dignus cui nos et res nostras committamus*. Π. 8, 7, 3. p. 549. τὸ ἀξιόπιστοι εἶναι ἀποβαλεῖτε, *fidem, fiduciam*. Haec est lectio Steph. et Leuncl. elegans sane. Sed edd. vett. habent ἀξιόπιστον. Ε. 3, 3, 6. ὡς σφίσι ἀξιόπιστοι συνειδεῖεν. Agitur ibi de coniuratis. Ἀπ. 4, 4, 17. ἀξιοπιστότερον. c. εἰς, Ἀπ. 1, 5, 2. ἆρ' ἀξιόπιστον εἰς ταῦτα ἡγησόμεθα τὸν ἀκρατῆ; ¶ 3) Var. lect. Ιπ. prooem. παραδώσομεν αὐτὰ, νομίζοντες ἀξιοπιστότεροι εἶναι. Ita edidit Steph. Sed vett. edd. habent ἀξιοπιστότερα. Cf. supra nr. 2. et ἀξιόλογος nr. 2. a.

ἀξιοπρεπής, *pulcer*. Σ. 8, 40. ἀξιοπρεπέστατον σῶμα ἰδεῖν τῆς πόλεως, *pulcerrimum adspectu prae reliquis ciuibus*. Sic Latini *decus, dignitatem* etc. dicunt pro pulcritudine.

ἄξιος, ¶ 1) *dignus*. c. gen. v. c. ἐπαίνου, θαύματος, θέας, λόγου. v. ἀξιέπαινος, ἀξιοθαύμαστος, ἀξιοθέατος, ἀξιόλογος. Sic c. aliis substantiuis, Π. 5, 4, 17. ἄξια ἐπιμελείας. vt Ε. 5, 2, 12. p. 301. Sed §. 9. ἄξιον ἐπιστροφῆς. §. 21. ἄξια θανάτου ποιεῖν. Ἀπ. 4, 3, 3. ἄξιον χάριτος. Ἀγ. 10, 3. ἐγκωμίων τί ἀξιώτερον, ἢ νίκαι; De formula ἄξιος σπουδῆς v. σπουδὴ nr. 4. etc. Interdum additur datiuus perf. Ἀπ. 1, 1, 1. ἄξιος θανάτου τῇ πόλει, *dignus qui morte damnetur a ciuitate*. 1, 2, 62. τιμῆς ἄξιος τῇ πόλει μᾶλλον, ἢ θανάτου. §. 64. Datiuus ponitur etiam alio

lio modo. v. nr. 8. ¶ 2) Σ. 6, 10. ἄξια τοῦ δείπνου ἐργάσομαι, *quibus coenam merear.* O. 15, 10. ἄξια τῆς τροφῆς ἐργάζεσθαι, *quae alendo sufficiant.* ¶ 3) *congruus.* Π. 8, 4, 11. οὐσία ἀξία τῶν τῆς παιδός. v. Raphel. ad Rom. 8, 18. Aγ. 1, 1. Ἀγησιλάου ἀρετῆς ἄξιον ἔπαινον. Sic sine genitiuo, O. 12, 19. δίκην ἀξίαν ἐπιθεῖναι, *meritam, debitam, iustam.* E. 1, 6, 7. χάριν ἀξίαν ἀποδώσειν. Aπ. 4, 3, 15. ἀξίαις χάρισιν ἀμείβεσθαι. Π. 3, 2, 7. ἀποδιδόντες οὐδὲν ἄξιον. 5, 1, 10. ἀποδιδόναι οὔπω ἀξίαν δύναμιν ἔχω, *satis magnam.* A. 1, 9, 16. ἀξιωτέρας τιμῆς τυγχάνειν. ¶ 4 *praemiis dignus.* A. 7, 2, 5. τὸν ἄξιον τιμήσω. E. 3, 2, 8. ἆθλα ὡς ἕκαστοι ἄξιοι. Π. 4, 1, 2. p. 200. ὧν ἕκαστος ἄξιος ἀποδώσειν. 7, 5, 26. p. 454. θεοὶ ἔδοσαν ὧν ἐνομίζομεν ἄξιοι εἶναι, h. e. *cupiebamus.* ¶ 5) c. inf. E. 2, 1, 22. τί εἴη ἄξιος παθεῖν, *qua poena dignus.* 2, 3, 17. p. 93. δεῖ ἄνδρα, τὸν ἄξιον ζῆν, οὐ προάγειν, *qui mortis poenam non commeruit.* O. 21, 12. ἀξίους βιοτεύειν ὥσπερ ὁ Τάνταλος. Π. 5, 4, 10. p. 312. ἄξιοι ἐσμὲν ἀπολαῦσαί τι ἀγαθὸν, *debemus,* i. q. ἄξιόν ἐστι ἡμᾶς ἀπολ. Etiam articulo addito. A. 1, 9, 6. τοῦ ἄρχειν ἀξιώτατος. ¶ 6) Dicitur de pretio. Π. 3, 1, 1. κατασκευὴν τὴν πλείστου (np. τιμήματος) ἀξίαν. A. 7, 3, 13. τάπιδα ἀξίαν δέκα μνῶν. 7, 7, 15. ἀρχὴν οὐ πεντήκοντα μόνον ἀξίαν ταλάντων, ἀλλὰ πολλαπλασίων. E. 4, 1, 13. στολὴν πολλοῦ χρυσοῦ ἀξίαν. Vbi χρυσοῦ suspectum erat Fr. Porto et Leunclauio. Aπ. 1, 6, 11. ἀργυρίου ἄξιον. 2, 5, 2. seruus δύο μνῶν ἄξιος. O. 20, 24. τῆς ἀρχαίας τιμῆς πολλαπλασίου χώρους ἀξίους. Π. 4, 2, 14. τὰ πλείστου ἄξια, *res pretiosissimas.* Sic 4, 3, 1. A. 1, 4, 7. E. 5, 4, 38. Ιερ. 2, 2. Sed §. 4. πολλοῦ ἄξια κτήματα. Aπ. 2, 10, 4. τὸ πολλοῦ ἄξιον μικροῦ πρίασθαι. Σ. 8, 25. χῶρος ὅπως πλείονος ἄξιος γένηται. Eπ. 2, 3. ἃ κεκτήσονται, πολλοῦ ἄξια νομισθήσονται, αὐτοὶ δὲ ὀλίγου. Addito datiuo, Πο. 4, 50. χῶροι οὐδὲν μείονος ἄξιοι τοῖς ἐνταῦθα. Sine genitiuo, Π. 3, 3, 2. εἴ τι ἄξιον εἶχε, *pretiosum.* ¶ 7) *vilis pretii.* Suid. in v. ἀξιώτερον· ἄξιον παρ' Ἀττικοῖς τὸ εὔωνον. Moeris: ἀξιώτερον, Ἀττικῶς· εὐωνότερον, Ἑλληνικῶς. v. quos praeterea

ea laudat Fischer. in ind. Theophra i. Ho. 4, 6. ἀξίων τῶν χαλκευτικῶν ἔργων — τῶν καρπῶν. ¶ 8) Homines μικροῦ f. ὀλίγου f. ἐλάττονος vel πολλοῦ f. πλείστου ἄξιοι funt a) boni, vtiles, vel mali, inutiles, perniciofi. Sic Φίλος πολλοῦ ἄξιος. v. Φίλος. Π. 5, 5, 3. ὀλίγου ἀξίαν δύναμιν. Oppon. πολλούς τε καὶ καλοὺς κἀγαθούς. Sic Απ. 2, 6, 17. μηδενὸς ἄξιοι, vilissima plebs. Oppon. καλοὶ κἀγαθοί. Π. 5, 2, 10. ἐλάττονος ὑμῶν ἄξιοι: Oppon. κράτιστοι. E. 2, 3, 10. iungit πονηροὺς καὶ ὀλίγου ἀξίους in republica, vt Αγ. 7, 3. ciuis ὁ μικροῦ ἄξιος. Milites Π. 2, 2, 10. οἱ μὲν βελτίονος, οἱ δὲ μείονος ἄξιοι. 7, 5, 18. οἱ πλείστου ἄξιοι γεγενημένοι. 2, 1, 8. μηδενὸς ἀξίους συμμάχους. Iactator Απ. 1, 7, 5. vocatur μηδενὸς ἄξιος. O. 7, 41. materfamilias ταλασίας ἐπιστήμων facta ex ἀνεπιστήμονι, eſt διπλασίου σοι ἀξία, et παντὸς ἀξία. 15, 1. ἐπίτροπος πάνυ πολλοῦ ἄξιος. Απ. 1, 2, 29. τὸν ἐρώμενον, ᾧ βούλεται πολλοῦ ἄξιος φαίνεσθαι, amandus, vt Σ. 8, 25. πλείονος ἄξιον τὸν ἐρώμενον. Επ. 2, 4. τὸν ἑαυτοῦ παῖδα πολλοῦ ἄξιον. b) Additur fic quoque datiuus perſ. v. paulo ante ex O. 7, 41. Π. 7, 5, 26. p. 455. εἰ τρεψόμεθα ἐπὶ ῥᾳδιουργίαν, ὀλίγου ἀξίους ἡμῖν αὐτοῖς ἔσεσθαι, nocios. A, 2, 1, 11. ὡς καὶ Κύρῳ πιστοὶ καὶ βασιλεῖ γ' ἂν πολλοῦ ἄξιοι γένωνται. E. 3, 1, 2. Τισσαφέρνης πολλοῦ ἄξιος βασιλεῖ δόξας γεγενῆσθαι ἐν τῷ πολέμῳ. 3, 5, 8. p. 183. ἦμεν πολλοῦ ἄξιοι ἐκείνοις σύμμαχοι. Απ. 2, 5, 1. ὁπόσου τοῖς φίλοις ἄξιος εἴη. §. 4. Απολ. 31. οὔτε τῇ πόλει οὔτε τοῖς φίλοις οὔτε αὐτῷ οὐδενὸς ἄξιος. Vnde Ern. et Zeun. defendunt §. 25. ἐφάνη ὑμῖν τὸ τοῦ θανάτου ἔργον ἐμοὶ ἄξιον, Gesnerus coniicit ἐμοῦ. Et fortaſſis ἐμοὶ pro ἐμοῦ accipiendum eſſe vidit etiam Stobaei librarius in Codice Brunckiano, in quo ſcriptum eſt ἐμοὶ εἰργασμένον. Omnino turbatus videtur locus. Ordo enim eſt: ἐφ. ὑμ. τὸ ἐμοὶ f. ἐμοῦ ἔργον ἄξιον τοῦ θανάτου, vel ſaltem τὸ ἔργον ἐμοὶ ἄξιον τ. θ. Vel potius τὸ pro τὶ eſt poſitum. Leuncl. ἐμοὶ vertit *in me*. Sic Gail *en moi*. c) Additur κεκτῆσθαι. Π. 3, 1, 9. καταχαίνοις, ὁπότε σοι πλείστου ἄξιοι εἶεν κεκτῆσθαι, *cum eorum poſſeſſio ſit plurimi*

mi tibi facienda. Sic Σ. 4, 64. πολλοῦ ἄξιος πόλεσι κεκτῆσθαι. §. 40. est πλείστου ἄξιον κτῆμα. Cf. nr. 9. d) Additur εἰς, A. 4, 1, 19. πολλοῦ ἄξιος τῇ στρατιᾷ εἰς ταῦτα ἐγένετο, *bonam operam exercitui in his rebus nauauerat.* ¶ 9) De rebus dicitur eodem fere modo. Π. 2, 2, 7. ἐλάττονος ἄξια, *parum vtilia.* §. 8. τοῦτο πολλοῦ ἄξιον — ὀλίγου ἄξιον. 4, 2, 20. θηρίον μάλα μικροῦ ἄξιον. 5, 3, 1. Φρούριον τῷ ὑμετέρῳ Φύλῳ πλείστου ἄξιον. §. 15. p. 296. ἃ ἐδόκει ἡμῖν πολλοῦ ἄξια εἶναι. 7, 1, 18. ὅσου ἄξιον εἴη τὸ Φιλεῖσθαι, *quanti faciendum, quanti momenti.* 7, 5, 26. p. 455. αἱ τέχναι ἀμεληθεῖσαι μείονος ἄξιαι γίγνονται, *paulatim dediscuntur.* 8, 1, 1. p. 463. ποιεῖν ὅ τι πλείστου ἄξιον Φαίνεται, *optima quaeque.* A. 7, 3, 6. παντὸς ἄξια λέγει, *conditiones non spernendas.* Lep. 4, 3. αἱ πατρίδες τοῖς ἄλλοις πλείστου ἄξιαι, *vtilissimae ad securitatem.* Απ. 1, 4, 14. τῶν πλείστου ἀξίων τετυχηκώς, *praecipua prae bestiis.* 3, 11, 7. τὸ πλείστου ἄξιον ἄγρευμα, Φίλους — τὸ μικροῦ ἄξιον, τοὺς λαγώς. 2, 1, 19. τοιαῦτα ἆθλα μικροῦ τινος ἄξια. 2, 2, 3. vita et alia filiis a parentibus data sunt παντὸς ἄξια. O. 7, 17. ἔργα ἐλαχίστου ἄξια. 20. 24. πολλοῦ ἄξιον τὸ ἐνθύμημα. Σ. 3, 3. λέγειν ὅ τι ἡγεῖται πλείστου ἄξιον ἐπίστασθαι. Cf. §. 6. et 4, 1. Π. 8, 5, 4. πλείστου ἄξια τὰ κτήματα, *vsibus opportunissimae.* Quod si est praedicati loco, est i. q. ἀξιόκτητος, vt Π. 4, 4, 2. οἰκουμένη χώρα πολλοῦ ἄξιον κτῆμα. Cf. Απ. 3, 1, 7. et Σ. 4, 40. pro quo §. 64. est ἄξιος κεκτῆσθαι. et Απ. 2, 6, 1. ὁποίους Φίλους ἄξιον κτᾶσθαι, *vtile.* ¶ 10) ἄξιον s. ἄξιόν ἐστι c. inf. v. Fischer. ad Plat. Phaed. 9. extr. a) *iustum est, decet, oportet.* Π. 2, 1, 16. τιμᾷν ἄξιον αὐτῷ ἐδόκει εἶναι τοὺς etc. E. 4, 8, 20. ὡς οὐκ ἄξιον εἴη περιϊδεῖν. 6, 5, 38. p. 430. Additur datiuus, A. 2, 3, 13. ὡς οὐκ ἄξιον εἴη βασιλεῖ ἀΦεῖναι τοὺς etc. 7, 3, 9. Απ. 2, 1, 34. 2, 10, 2. Σ. 4, 13. 54. 56. 8, 37. Απ. 1, 3, 3. οὔτ' ἂν τοῖς ἀνθρώποις ἄξιον εἴη ζῆν, h. e. οὔτ' ἀξιοβίωτον. Additur accusatiuus, Π. 7, 5, 19. οἰκίας σε τυχεῖν ἄξιον. Απ. 2, 3, 6. b) *expedit.* In interrogatione cum negatione, A. 6, 5, 11. τὸ νάπος χαλεπὸν ποιήσασθαι ἀφ'

ἆρ' οὐχὶ καὶ ἁρπάζειν ἄξιον; Πο. 5, 1. ἄρ' οὐκ ἄξιον καθιστάναι; 6, 1. πῶς οὐκ ἄξιον τούτοις ἐγχειρεῖν; Απ. 1, 5, 2. c) *operae pretium est, non immerito.* Πο. 4, 14. τῆς πόλεως πάνυ ἄξιον θαυμάσαι. Σ. 4, 42. Inprimis est historici, vel narraturi aliquid, Αγ. 1, 4. ἄξιον ἐπαινέσαι τὴν πατρίδα αὐτοῦ. 8, 1. 9, 3. Ε. 7, 2, 1. 7, 5, 21. Απ. 1, 6, 1. Απολ. 1. Cf. ἄγασθαι nr. 4. c. dat. Ε. 5, 1, 4. τόδε ἄξιόν μοι δοκεῖ ἀνδρὶ ἐννοεῖν. Paulo ante est ἀξιόλογον. 6, 4, 22. ὡς οὐκ ἄξιον αὐτοῖς εἴη διακινδυνεῦσαι, ὥστε etc. *haud tanti.* ¶ 11) ἄξιον dicitur varie, v. c. elliptice, Σ. 4, 50. οὐ γὰρ ἄξιον; np. μέγα φρονεῖν. Α. 5, 8, 4. ἀκούσατε. καὶ γὰρ ἄξιον, *operae pretium audire.* 5, 7, 3. αὐτοῖς χρῆσθε (puniendo) ὥσπερ ἄξιον. 6, 5, 8. εἶπε, ὅτι οὐκ ἄξιον εἴη διαβαίνειν, *non bonum.* All. ὅτι βουλῆς οὐκ ἄξιον εἴη, εἰ διαβατέον, *non tanti esse, vt consultarent, an* etc. quod probat Stephanus, non item Zeunius. Ε. 4, 4, 6. οὕτω μὲν οὐκ ἀξιοβίωτον εἶναι. πειρωμένους δὲ τὴν πατρίδα — ποιῆσαι ἐλευθέραν — ἄξιον εἶναι — σωτῆρας γενέσθαι τῆς πατρίδος, *tanti esse, oportere.* Morus verba ἄξιον εἶναι inclusit, et explicat: *si conarentur — liberare — se fore conseruatores patriae.* Sed Schneiderus recte illa verba restituit, vt accusatiui habeant, vnde pendeant. ¶ 12) τὰ ἄξια, *iusta*, np. *praemia.* Π. 2, 2, 13. ὅτι — κρινόμενοι τῶν ἀξίων τεύξοιντο. 7, 3, 1. διαλαμβάνειν τὰ ἄξια. Margg. perperam δεξιά. ¶ 13) In var. lect. permutatur etiam c. ἀξιοθέατος. v. ibi nr. 1.

ἀξιόσκεπτος, *considera-tu dignus.* Ε. 6, 1, 4. p. 362. ἀξιόσκεπτα λέγει.

ἀξιοσπούδαστος, *magno studio appetendus et elaborandus.* Λ. 10, 3. οἱ ἀγῶνες οἱ τῶν ψυχῶν, ἢ οἱ τῶν σωμάτων ἀξιοσπουδαστότεροι.

*ἀξιοστρατηγότεροι τῶν στρατηγῶν, Α. 3, 1, 16. *imperatoris munere digniores ipsis imperatoribus.*

ἀξιοτεκμαρτότερον τοῦ λόγου τὸ ἔργον εἶναι, Απ. 4, 4, 10. *ad demonstrandum argumenta habere magis idonea.*

*ἀξιότιμος, *honore dignus.* Επ. 2, 3. ἀξιοτιμότερον, *maioris dignitatis et pretii.*

ἀξιοῦν, ¶ 1) *dignum iudica-*

dicare, honoris causa dare. c. gen. nominis, Π. 4, 6, 2. p. 258. τιμῆς τινος ἠξίωσε τὸν κατὰ γῆς. 6, 4, 3. τῶν καλλίστων (gloria e rebus bene gestis) σε καὶ ἐμαυτὴν ἠξίωκα. Vbi perfectum habet vim aoristi. Sic passiuum est *nancisci.* Π. 2, 3, 5. p. 117. ὁμοίας συνουσίας ἀξιουμένους. Ιερ. 7, 9. τούτων ἀξιούμενος, h. e. τιμώμενος. 11, 12. πολλῶν δωρεῶν ἀξιούμενος. Απ. 3, 3, 1. Inprimis de praemiis virtutis, Π. 2, 1, 6. p. 93. τῶν ὁμοίων ἡμῖν ἀξιοῦσθαι. 2, 2, 10. 12. Αγ. 1, 5. Απολ. 29. Α. 3, 2, 4. τῶν καλλίστων (ἐσθήτων) ἑαυτὸν ἀξιώσαντα, *vbi se exornasset.* De poenis, vt Hebr. 10, 29. Ε. 2, 3, 17. p. 94. ὑπὸ τῆς πόλεως τῆς μεγίστης τιμωρίας ἀξιωθῆναι. ¶ 2) Attice c. duplici acc. Απ. 3, 11, 12. τοὺς φροντίζοντάς σου τοιαῦτα ἀξιοῦν, *rogare.* ¶ 3) Sequente infinitiuo, cui fere additur accusatiuus. a) *dignum iudicare, honore afficere.* Π. 5, 5, 13. ἠξίου τὸν Κῦρον συνδειπνεῖν. Α. 7, 7, 4. Ε. 3, 5, 8. p. 183. Απ. 1, 4, 10. Ο. 13, 12. 6, 14. τί ποτ' ἐργαζόμενοι τοῦτ' ἀξιοῖντο καλεῖσθαι. b) In malam partem, Π. 6, 4, 3. με ὡς δούλην ἠξίωσε κεκτῆσθαι. Α. 1, 9, 9. ὥστε φαίνεσθαι τοὺς μὲν ἀγαθοὺς εὐδαιμονεστάτους, τοὺς δὲ κακοὺς δούλους τούτων ἀξιοῦσθαι (all. ἀξιοῦν) εἶναι. c) *aequum putare, vtile putare.* Π. 2, 4, 8. p. 131. σκοπεῖν δ' ἀξιῶ κοινῇ καὶ σὲ καὶ ἐμέ. 7, 2, 4. 7, 5, 17. p. 445. 1, 6, 19. p. 81. ὁπόσους ἂν ἀξιοῖς σοι πείθεσθαι, *quorum officium esse putas, quos vis,* καὶ ἐκεῖνοι ἀξιώσουσί σε βουλεύεσθαι. d) *idoneum putare.* Ιππ. 7, 4. ἢν — τοὺς ἱππέας ἀξιώσεις — διασώζειν. In praecedentibus est ἀρκῇ. e) *iudicare, putare.* Π. 5, 5, 10. p. 335. διὰ τὸ αὐτοὺς ἀξιοῦν ἡμᾶς βελτίονας εἶναι. f) *rogare.* Α. 1. 1, 8. πέμπων ἠξίου δοθῆναι. 5, 5, 10. 5, 6, 1. Ε. 1, 6, 7. ὑμᾶς ἀξιῶ προθυμοτάτους εἶναι. 3, 4, 7. Item *postulare.* Ε. 2, 4, 29. 3, 1, 19. 5, 3, 10. g) *velle.* Π. 7, 1, 21 τί ἡμῖν ἀξιώσεις χρῆσθαι; Α. 5, 8, 7. Ε. 3, 1, 2. h) Απ. 2, 1, 9. ἀξιοῦσι τοῖς ἄρχουσι χρῆσθαι, *audent.* — ἀξιῶ τοὺς θεράποντας παρασκευάζεσθαι, *soleo.* Paulo post est οἴονται χρῆναι. Λ. 1, 3. τὰς κόρας ἐριουργεῖν ἀξιοῦσι, *iubent.* ¶ 4) Sequenti infinitiuo additur etiam nominatiuus, qui tamen latet interdum in verbo. Sic

verti

verti potest a) *velle*. Ar. 2, 1, 28. inter se permutantur ἐπιθυμεῖς, ἀξιοῖς, βούλει, ὁρμᾷς. Π. 2, 2, 10. ἀξιώσουσι πάντες ἰσομοιρεῖν, np. quia aequum censent. 2, 3, 6. κατὰ τὴν ἀξίαν τιμᾶσθαι ἀξιώσοντος, *me postulaturum esse*. 4, 2, 18. 7, 5, 17. p. 446. §. 26. p. 456. 8, 1, 1. p. 463. bis. Ar. 2, 1, 12. A. 7, 3, 9. E. 6, 1, 4. p. 360. bis. 7, 1, 12. Ιερ. 5, 2. Πο. 4, 13. Αθ. 1, 13. ἀξιοῖ λαμβάνειν. Est fere pro λαμβάνει, vt saepe in aliis. Distinguitur autem ab ἐθέλειν O. 21, 4. πείθεσθαι οὐκ ἀξιοῦντας (*indignum se putantes*), οὐδ' ἐθέλοντας. b) *non recusare*. A. 5, 8, 8. εἰ ἐκόλασα, ἀξιῶ ὑπέχειν δίκην. c) *putare*. A. 5, 2, 11. οἱ λοχαγοὶ — καὶ οἱ ἀξιοῦντες τούτων μὴ χείρους εἶναι. Cf. nr. 7. d) *solere, audere*. E. 6, 1, 4. p. 356. ἀξιῶ πρὸς ὑμᾶς ἰέναι, *me non pudet*. Sic Ιερ. 1, 13. ἀξιοῦσι λαβόντες ἐπιέναι. Ay. 1, 34. τοὺς ἀξιοῦντας καὶ τὰς τῶν θεῶν τιμὰς καρποῦσθαι, *qui audent, qui sibi arrogant*. ¶ 5) Solemne est in pactis et pacis conditionibus et similibus: *postulare*. a) Π. 7, 4, 2. πιστὰ ἠξίου γενέσθαι, καὶ τοὺς μὲν ὀμόσαι — αὐτὸς δὲ ὀμόσαι. Vbi Brodaeus pro αὐτὸς perperam volebat αὐτόν. Sic A. 7, 3, 5. ἀξιώσω αὐτὸς (2 MSS. αὐτὸν) ἔχειν — πόσον ἀξιώσεις συνέπεσθαι. Cf. 7, 7, 10. E. 1, 3, 8. ἀξιῶν δεῖν κἀκεῖνον ὀμνῦναι. 7, 4, 10. ἠξίουν αὐτοὺς ὀμνῦναι. b) est legatorum: A. 5, 5, 7. ἔπεμψεν ἡμᾶς ἡ πόλις — ἀξιοῦμεν δὲ ἀγαθόν τι πάσχειν — ταῦτ' οὖν ἀξιοῦμεν. E. 2, 4, 27. 3, 5, 8. p. 181. vbi praecedit δίκαιον νομίζομεν. 5, 1, 29. 7, 4, 8. c) est eorum, qui mittunt legatos: E. 3, 1, 1. πέμψας ἀγγέλους ἠξίου γίγνεσθαι. §. 2. ἔπεμπον πρέσβεις καὶ ἠξίουν ἐπιμεληθῆναι. §. 12. 13. 3, 4, 25. πρέσβεις πέμπει λέγοντας· ὁ βασιλεὺς ἀξιοῖ σε ἀποπλεῖν. 3, 5, 4. 5, 2, 9. 28. 7, 4, 20. 38. A. 1, 3, 9. 6, 6, 12. ἀξιοῦσι παρασχεῖν σοι, *promittunt*. ¶ 6) *optare*. Π. 7, 1, 8. ὁ θεός, ὥσπερ σὺ ἠξίους, συνηξίωσέ σε etc. ¶ 7) *moliri*. A. 2, 6, 14. τιμᾶσθαι ἠξίου, ἐπιδεικνύμενος ὅτι δύναιτο. Paulo ante est ἐμηχανᾶτο. Sic A. 3, 1, 26. ἀξιοῦν δεῖ ὑμᾶς ἀμείνους τοῦ πλήθους εἶναι, *vobis elaborandum* s. *opera danda est vt*. Nisi h. l. malis *putare*.

ἀξιοφίλητος, *amore dignus*. O. 10, 3. coniux ἀξιο-

ξιοφίλητος μᾶλλον κοινωνὸς χρημάτων. §. 5.

ἀξιόχρεως, *aptus et dignus.* Alias est i. q. ἀξιόπιστος, quo nomine etiam ab Hesychio explicatur, vt a Suida: ἱκανὸς, ἐχέγγυος, ἀξιόπιστος. Π. 7, 5, 25. ἀξιοχρεώτατοι κοινωνοὶ καὶ πόνων καὶ ἀγαθῶν. Margg. ἀξιολογότατοι.

ἀξίωμα, ¶ 1) *maiestas regis.* Π. 5, 5, 10. p. 335. ἀποστερεῖν ἀξιώματος καὶ τιμῆς. ¶ 2) *auctoritas ducum Graeciae.* A. 6, 1, 18. ἄκυρον ποιεῖν τὸ τῶν Λακεδαιμονίων ἀξίωμα. ¶ 3 *praestantia rerum gestarum.* K 1, 13. διὰ τὸ ἀξίωμα τὸ ἐκ τούτων ἀθάνατοί εἰσι.

ἀξίως, ¶ 1) *pro ratione.* Π. 5, 4, 7. ξενίζεσθαι τὸ στράτευμα ἀξίως τῶν πεποιημένων καὶ συμβάντων. 7, 3, 4. μνῆμα χώσουσιν ἀξίως ὑμῶν, *pro dignitate vestra.* ¶ 2) Απ. 4. 5. 9. ἥδεσθαι ἀξίως μνήμης, *sincere, recte.* Antea erat ἀξίως λόγου. ¶ 3) O. 1, 10. ἀξίως λόγου αὐλεῖν, *praeclare.* 3, 15. ἀξίως λόγου ἐπιστήμην ἐργάζεσθαι. ¶ 4) K. 2, 2. ἐλθεῖν ἐπὶ τὸ ἐπιτήδευμα τῶν κυνηγεσιῶν — ἀξίως τῆς αὐτοῦ ὠφελείας, *ex vtilitate, quantum vtile et opus.*

ἄξυλος, *syluis destitutus.* Αθ. 2, 12. λεία χώρα καὶ ἄξυλος.

ἄξων, *axis.* ¶ 1) τὸ τοῦ ἅρματος ξύλον, περὶ ὃ δινοῦνται οἱ τροχοὶ, interprete Timaeo in lex. Plat. Cf. Hesych. Π. 6, 1, 17. ibid. 6, 2, 7. p. 366. A. 1, 8. 7. ¶ 2) in freno. Iπ. 10, 9. et 10. bis.

ἄοινος, ¶ 1) *vino carens.* Π. 6, 2, 10. πολλὴ τῆς ἐκεῖ ἄοινος. ¶ 2) *abstemius.* Ibidem: ἄοινοι γενόμενοι. *qui vinum non biberunt.* Vtrumque vsum obseruauit Suidas: ἄοινος ἐπὶ τῶν μὴ γενομένων οἴνου, καὶ ἐπὶ τῶν μὴ ἐχόντων οἶνον.

ἄοκνος, *impiger, strenuus, promtus.* Π. 2, 1, 16. ὑπηρέτας ἀόκνους.

ἀοκνότατα πάντων, *promtissime omnium.* Π. 1, 4, 2.

ἄοπλος, ¶ 1) *inermis.* Π. 1, 6, 19. p. 78. λαμβάνειν τοὺς πολεμίους ὡπλισμένους ἀόπλους. E. 3, 3, 7. Iπ. 7, 12. Sed Π. 7, 4, 7. ἄοπλοι potius sunt, *qui arma tractare non solent.* A. 2, 3, 2. *calones* etc. ¶ 2) Π. 6, 4, 5. p. 392. ἅρματα ἄοπλα, *currus non falcati* — ἵπποι ἄοπλοι, quibus non sunt προστερνίδια etc. 3, 3. 20. τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος καὶ ἄοπλα, *partes thorace scutoque non tectae.*

ἀόρα-

ἀ ό ρ α τ ο ς, *non adspectabilis.* Απ. 4, 3, 13. ἀόρατος ἡμῖν (ὁ θεός). §. 14. τὰ ἀόρατα sunt dii, animi, venti etc.

ἀ π α γ γ έ λ λ ε ι ν, ¶1) *renunciare.* Ponitur quidem pro eo etiam ἀγγέλλειν, Π. 8, 2, 7. τοὺς ἀπαγγείλαντας regi suo ὅσα καιρὸς — τί ἂν ἀγγείλαντες. Sed diserte distinguuntur 6, 2, 7. p. 366. εἴ τις ταῦτα ἤγγελλε — ἀπαγγελλομένων, *cum nunc renunciata sint* per quosdam a nobis subornatos. Scilicet tribuitur a) legatis et aliis, qui suis renunciant responsa s. mandata, v. c. Π. 2, 4, 7. ἀπαγγείλατε τῷ βασιλεῖ τάδε· ὅτι etc. 3, 3, 25. 4, 5, 17. ὅπως περὶ ἑκάστου ἀπαγγείλῃ τὰ ὄντα. A. 1, 3, 19. 2, 3, 13. Αγ. 1, 13. E. 2, 2, 7. 3, 4, 11. Αγ. 8, 3. A. 1, 4, 12. οἱ δὲ ποιήσαντες ἐκκλησίαν, ἀπήγγελλον ταῦτα. §. 13. 7, 2, 9. 7, 3, 1. 2, 1, 16. σπονδὰς ἢ πόλεμον ἀπαγγελῶ. E. 2, 1, 20. ἔπεμψε — ἀπαγγελοῦντα τὰ γεγονότα. b) legatis, qui a suis mandata aliis renunciant, A. 2, 3, 3. ἄγγελοι οἵτινες ἱκανοὶ ἔσονται τά τε παρὰ βασιλέως τοῖς Ἕλλησιν ἀπαγγεῖλαι, καὶ τὰ παρὰ τῶν Ἑλλήνων βασιλεῖ — ἀπαγγέλλετε τοίνυν αὐτῷ. Π. 4, 1, 11. τὰ ἄλλα προθύμως ἀπήγγελλε τοῖς Μήδοις. 4, 5, 6. 5, 2, 2. 5, 5. 1. A. 2, 1, 14. παρ' ὑμῶν ἀπάγγελλε ταῦτα. §. 15. legatus dicit: πότερα ὡς πολέμου ὄντος παρ' ὑμῶν ἀπαγγελῶ. c) omnino omnibus, qui renunciant suis; qui narrant iis quorum refert, E. 2, 1, 19. ἀπέπλευσεν ἡ Πάραλος ἐς Ἀθήνας ἀπαγγέλλουσα τὰ γεγονότα. A. 2, 4, 2. 7, 1, 22. ἀπεκρίνατο ὅτι τοῖς οἴκοι τέλεσι ἀπαγγελεῖ. E. 5, 4, 33. 6, 4, 7. ἀπηγγέλλετο ἐκ τῆς πόλεως αὐτοῖς, ὡς etc. Π. 8, 4, 10. ὥστε ταῦτα — ἀπαγγελθῆναι παρ' ᾗ εὐδοκιμεῖν βούλει. 8, 7, 3. p. 551. χαίρετε, καὶ τῇ μητρὶ ἀπαγγέλλετε (sup. χαίρειν) ὡς παρ' ἐμοῦ. d) Pro datiuo adduntur praepositiones εἰς vel ἐπί, A. 6, 4, 18. ἀπαγγέλλει τις ταῦτα εἰς τὸ στρατόπεδον. E. 2, 2, 8. πρέσβεις ἀπήγγειλαν ταῦτα εἰς πόλιν. 3, 2, 15. ἕως ἀπαγγελθείη τὰ λεχθέντα τῷ Δερκυλλίδᾳ ἐς Λακεδαίμονα, τῷ δὲ Τισσαφέρνει ἐπὶ βασιλέα, *donec Dercyllidas et Tissaphernes renunciari iussissent.* 5, 1, 29. ἀπήγγελλον ἐπὶ τὰς ἑαυτῶν ἕκαστοι πόλεις. Item πρός, E. 7, 1, 26. ἀπήγγειλε πρὸς τοὺς μυρίους. 7, 5, 1. ὡς ταῦτα

ταῦτα ἀπηγγέλθη πρὸς τὸ κοινὸν τῶν Ἀρκάδων. ¶2) legatis respondere. A. 2, 3, 5. δοκεῖ καὶ ἐμοὶ ταῦτα· οὐ μέντοι ταχύ γε ἀπαγγελῶ — ἀπήγγελλεν ὅτι σπένδοιτο. 2, 5, 5. 7, 1, 3. §. 22. τὰ παρὰ Ἀναξιβίου ἀπαγγελλόμενα. ¶3) per legatos promittere. E. 7, 4, 38. ἔλεγον ἀπαγγέλλοντες, ὅτι etc. ¶4) indicare. Π. 8, 6, 8. σατράπης — ἤν τίς τι παραλίπῃ — βασιλεῖ ἀπαγγέλλει. A. 1, 7, 2. αὐτόμολοι ἀπήγγελλον Κύρῳ περὶ etc. Ιπ. 4, 8. ἀπαγγέλλειν dicuntur οἱ κατάσκοποι. Απ. 1, 2, 33. ἀπαγγελθέντος δ' αὐτοῖς τούτου. §. 38. ¶5) In var. lect. ἀπηγγέλθη est pro ἀπελογήθη. v. ἀπολογεῖσθαι. Item ἀπαγγείλωσιν pro ἐπαγγείλωσιν. v. ἐπαγγέλλειν nr. 1.

ἀπαγγέλλεσθαι, renunciare. A. 6, 1, 10. ἀπηγγέλλετο, ὅτι ἐπαινοίη αὐτοὺς ὁ Ἀναξίβιος. Cf. ἐπαγγέλλεσθαι nr. 1.

ἀπάγειν, ¶1) abigere, domum abducere. v. ἄγειν nr. 1. O. 11, 18. ἐξαλίσας τὸν ἵππον οἴκαδε ἀπάγει. Ιπ. 6, 11. ὅταν ἐπὶ τὸν σῖτον καὶ ὅταν ἐξ ἱππασίας εἰς οἶκον ἀπάγηται. ¶2) domum abducere s. reducere. De duce viae, A. 1, 3, 14, ἡγεμόνα, ὅςτις — ἀπάξει nos in Graeciam. All. ἀποίσει. 2. 3. 13. καλῶς ἀπάξειν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Cf. §. 14. ¶3) abducere, reducere. exercitum. E. 4, 6, 8. ἀπῆγεν ὁ Ἀγησίλαος τὸ στράτευμα. 4, 7, 7. np. οἴκαδε, quod additur v. c. E. 4, 4, 5. τὸ μὲν πολιτικὸν οἴκαδε ἀπήγαγε. 5, 3, 25. 5, 4, 55. Sed 5, 4, 41. τὸ πολιτικὸν στράτευμα ἐπ' οἴκου ἀπήγαγεν. Vt 5, 4, 16. Π. 5, 1, 12. οἴκαδε σὺν σοὶ ἡμᾶς ἀπάγειν. Margg. ἄγε. 7, 5, 1. ἀπάγειν τὴν στρατιὰν ἀπὸ τῆς πόλεως — ὁπότε ἀπάγοι τὸ στράτευμα. E. 1, 2, 4. ἀπήγαγεν ἐπὶ θάλατταν τὴν στρατιάν. 4, 5, 8 ἀπῆγε πάλιν τὸ στράτευμα ἐπὶ τὸ Ἡραῖον. 1, 6, 27. τὸ πεζὸν ἀπῆγεν ἐς τὴν Μήθυμναν. 3, 1, 7. ἀπήγαγεν ἐς τὴν Φαρναβάζου χώραν τὸ στράτευμα. 2, 3, 3. ἐκ τῆς Δεκελείας ἀπαγαγὼν τὸ πεζὸν στράτευμα. 2, 4, 14. οἱ ἄρχοντες τοὺς μεθ' ἑαυτῶν ἀπήγαγον ἐς τὸ ἄστυ. 6, 4, 1. οἱ Ἀθηναῖοι τὰς φρουρὰς ἐκ τῶν πόλεων ἀπῆγον, abire iusserunt. 7, 5, 21. οὕτω παρεσκευασμένους ἀπήγαγεν, np. e castris contra hostem. Vnde in marg. Steph. est ἐξήγαγεν. A. 7, 6, 8 Ξενοφῶν δεῦρο ἡμᾶς πείσας ἀπήγαγε, effecit vt eum sequeremur huc. 4) Saepe

Saepe ponitur abfolute, omiffo accufatiuo στράτευμα vel στρατιὰν, vt ἄγειν, v. ibi nr. 2 d. Π. 5, 2, 15. p. 286. οὔτε προσάγοντα πρὸς πολεμίους, οὔτ' ἀπάγοντα, *cum exercitu recedentem.* A. 1, 3, 14. ὅστις διὰ φιλίας τῆς χώρας ἀπάξει in Graeciam. 5, 2, 7. 8. E. 1, 1, 24. 4, 7, 4. 6, 5, 20. 21. etc. Item cum additamentis, vt Π. 2, 3, 10. ἀπάγειν ἀπὸ πολεμίων. Poftea dicitur ἀπιέναι. E. 5, 4, 51. §. 54. ἀπήγαγε τὴν ἐπὶ Θεσπιάς. Π. 7, 2, 2. ἀπαγαγὼν πρὸς τὴν ἄκραν. A. 1, 10, 4. ᾗ παρῆλθεν — ταύτῃ καὶ ἀπήγαγεν. ¶5) *abducere in carcerem, ad fupplicium.* E. 2, 3, 22. ὑμεῖς δὲ λαβόντες καὶ ἀπαγαγόντες, οἱ ἕνδεκα, οὗ δεῖ, τὰ ἐκ τούτων πράσσετε. Cf. §. 24. et Harpocrat. in v. ἄπαγε. E. 5, 2, 21 ὑμεῖς οἱ λοχαγοὶ λαβόντες ἀπάγετε τοῦτον ἔνθα εἴρηται. Sed 5, 4, 24. eft ἀπῆγον θανάτου pro ὑπῆγον, v. ὑπάγειν nr. 3. ¶6) *abigere f. fecum abducere praedam.* a) proprie τῶν ἐμψύχων. E. 3, 4, 24. αἱ κάμηλοι ἃς Ἀγησίλαος ἐς τὴν Ἑλλάδα ἀπήγαγεν, *abigi iuffit, mifit.* Π. 6, 3, 5. τοὺς αἰχμαλώτους ἀπάγειν ἐκέλευσεν in locum fuum. b) τῶν ἐμψύχων et ἀψύχων. E. 2, 1, 20. τὰς ναῦς καὶ τοὺς αἰχμαλώτους καὶ τἄλλα πάντα ἐς Λάμψακον ἀπήγαγε. 1, 6, 15. τὴν (ναῦν) ἀναδησάμενοι ἀπῆγον ἐς τὸ στρατόπεδον. 2, 3, 6. τὰ τῶν αἰχμαλώτων ἀκρωτήρια καὶ τὰς τριήρεις. 4, 1, 11. τὰ ληφθέντα χρήματα ἀπήγαγον — ἵνα πολλὰ ἀπαγάγοι τὰ αἰχμάλωτα τοῖς λαφυροπώλαις. ¶7) *adducere*, Π. 4, 3, 2. οἱ ἀπάγοντες mulieres captas ad Cyrum. §. 1. erat προσῆγον. Sic cum victi tradunt victori equos, diferte diftinguitur a verbo ἀποφέρειν, Π. 5, 2, 14. οἱ Ἀσσύριοι καὶ τὰ ὅπλα ἀποφέρουσι καὶ τοὺς ἵππους ἀπάγουσι. 5, 3, 13. Sic 4, 5, 13. ἵππους ἀπήγαγον καὶ ὅπλα ἔφερον. Vbi Zeun. praefert aliorum lectionem ἀνήγαγον. Quod tamen alias, quantum fcimus, non fic reperitur in Xenophonte. ¶8) *vehere.* a) in iumentis, A. 5, 8, 3. ὁ τὸν κάμνοντα ἀπάγων — σκεύη πρὸς ἐμὲ ἀπάγων. b) in curru, E. 6, 5, 9. αὐτοὺς ἐῄσαντες καὶ ἀναλαβόντες ἐπὶ τὴν ἁμάμαξαν ἀπήγαγον εἰς Τεγέαν. c) dicitur nauis, A. 6, 5, 12. πλοῖά ἐστι τὰ ἀπάξοντα (ἡμᾶς). E. 4, 1, 8. τριήρη — ἀπαγαγεῖν τὴν παῖδα. §. 7. erat πεζῇ

πεζῇ ἀγαγεῖν. 5, 4, 56. ἀπήγετο ὁ σῖτος. ¶9) pendere. v. δασμός. ¶10) Dicitur varie: Π. 5, 4, 15. τὰ ἄλλα χρήματα ἀπαγαγὼν φύλαττε, *dona mihi oblata recipe domum tuam.* 5, 5, 3. ἀπαγαγὼν αὐτὸν τῆς ὁδοῦ ἔξω, *seduxit.* 6, 2, 11. p. 370. ὁ θεὸς ἀπάγων ἡμᾶς κατὰ μικρὸν ἐκ τοῦ χειμῶνος εἰς — θάλπη. *faciens vt hyems desinat.* 8, 3, 5. ἐμὲ — οὐ δυνάμενος τρέφειν ἀργὸν, εἰς ἀγρὸν ἀπαγαγών. E. 1, 4, 3. ἀπάξειν ἐπὶ θάλατταν — ἀπήγαγεν ἐς Κίον. Est h. l. *saluum deducere*, vt 4, 8, 35. ὅτι ἀπάξοι τοὺς Ἀβυδηνούς. 7, 4, 21. πάντα ἐποίει ὅπως ἀπαγάγοι τοὺς πολιορκοῦντας, *vt ab obsidione averteret.* ¶11) In var. lect. permutatur c. παράγειν. v. ibi nr. 1. it. c. ἄγειν. v. ibi nr. 29. b. et supra nr. 3.

ἀπάγεσθαι, *secum abducere domum.* Suid: ἀπάγου· ἀντὶ τοῦ πρὸς αὑτὸν (leg. σαυτὸν) ἄπαγε. Π. 3, 1, 20. ἀπάγου τὴν σὴν (γυναῖκα) — ἀπάγου τήν τε γυναῖκα καὶ τοὺς παῖδας, np. saluos. A. 6, 6, 1. ἀπήγοντο τοὺς οἰκέτας καὶ τὰ χρήματα ὅπῃ προσωτάτω, np. vt tuta essent. E. 4, 4, 13. τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀπήγοντο. v. ὑπόσπονδος.

ἀπαγορεύειν. ¶1) *interdicere.* Sequente negatione, Π. 1, 4, 13. ἀπαγορεύω σοι μὴ κινεῖσθαι. §. 14. ἀπηγόρευε μηδένα βάλλειν, *ne quis feriret.* Απ. 4, 4, 3. ἀπαγορευόντων μὴ διαλέγεσθαι. Alias dicitur ἀπειπεῖν. ¶2) vt ἀπειρηκέναι, *defatigari.* v. c. volando, A. 1, 5, 3. currendo, K. 3, 3. 8. 8. 9, 20. 10, 20. A. 5, 8, 2. ὑπὸ πόνων πολλῶν ἀπαγορεύειν. c. particip. Ιπ. 11, 9. οὐδεὶς ἀπαγορεύει θεώμενος, *spectando satiatur.* K. 1, 16. οὔτε λέγων οὔτε ἀκούων περὶ ἐκείνου οὐδεὶς ἀπαγορεύει. ¶3) *abdicare se militia.* Ιπ. 1, 2. τοὺς μὲν γῆρα ἀπαγορεύειν, τοὺς δὲ ἄλλως ἐκλείπειν. ¶4) Tribuitur rebus: Π. 6, 2, 11. p. 372. ἐν πολλαῖς πράξεσι ἀνάγκη πολλὰ καὶ τὰ ἀπαγορεύοντα εἶναι, *vsu corrupta.*

ἀπάγχεσθαι, *laqueo sibi mortem consciscere, gulam sibi laqueo frangere.* v. Perizon. ad Aelian. V. H. 5, 8. Wetsten. ad Matth. 27, 5. Franc. Dermasii (h. e. Ioach. Felleri) epist. de intolerabili fastu criticorum quorundam, Lips. 1687. 4. Π. 3, 1, 14. οἱ μὲν ῥιπτοῦντες ἑαυτοὺς, οἱ δὲ ἀπαγχόμενοι. Ιερ. 7, 13. εἴπερ τῳ ἄλλῳ λυσιτελεῖ ἀπαγ-

παγξασθαι, ἴσθι ὅτι τῷ τυράννῳ.

ἀπαγωγὴ, *abductio.* A. 7, 6, 5. περὶ τῆς ἀπαγωγῆς (sup. τοῦ στρατεύματος), *ut abducatur ad aliam militiam.*

ἀπαθὴς, *expers cladis, illaesus.* Suid. in v. ἀπαθῆ· — καὶ ἀπαθὴς, ὁ μὴ πεῖραν κακῶν εἰληφώς. Π. 7, 1, 17. ἢ ἀπαθεῖς ἐγένοντο in proelio. E 4, 2, 13. it. addito gen. A. 7, 7, 20. ἀπαθῆ μᾶλλον κακῶν αὐτὴν, *regionem non devastatam.*

ἀπαιδευσία, *illiberalis institutio.* Αθ. 1, 5. ἡ ἀπαιδευσία καὶ ἀμαθία.

ἀπαίδευτος, ¶1) *non institutus, non politus.* Απ. 4, 1, 4. ἀπαιδεύτους καὶ ἀμαθεῖς. Oppon. παιδευθέντας καὶ μαθόντας. Επ. 2, 4. γνώμη ἐκμελὴς καὶ ἀπαίδευτος. ¶2) *fatuus, simplex.* A. ., 6, 13. τὸν μὴ πανοῦργον ἀπαίδευτον ἐνόμιζεν. ¶3) *rudis, inexercitatus.* c. gen. Π. 3, 3, 24. p. 193. τοὺς ἀπαιδεύτους ἀρετῆς. p. 194. τοὺς ἀπαιδεύτους μουσικῆς. c. ὡς, Π. 1, 5, 7. p. 54. ἀπαίδευτοι ὡς χρὴ συμμάχοις χρῆσθαι. ¶4) τὸ ἀπαίδευτον. Sic enim cum Leuncl. intelligendum videtur K. 12, 16. τῷ ἀπαιδεύτῳ χρώμενοι ἐπιτιμῶσι τοῖς πεπαιδευμένοις, *ex inscitia sua agentes.*

ἀπαίρειν, *abire.* De itinere ¶1) terrestri. E. 6, 5, 32. ἀπάραν τὸ στράτευμα ἐπορεύετο. ¶2) maritimo. A. 7, 6, 23. ὅτε πρῶτον ἀπῆρα οἴκαδε. v. ibi Hutch. E. 1, 6, 17. ναῦς πληρώσαντες ἀπῆραν. εἰσέβησαν δέ. Confunditur ἀπαίρουσιν cum ἀπεροῦσιν. v. ἀπειρηκέναι.

ἄπαις ἀῤῥένων παίδων, Π. 4, 6, 2. p. 256. *orbus* s. *carens liberis maribus.* De hac forma v. Wesseling. ad Diodor. Sic. 4, 33. et Doruill. ad Charit. p. 733.

ἀπαιτεῖν, ¶1) *postulare.* Differt enim ab αἰτεῖν. A. 7, 7, 23. οὔτ' ᾔτησα τὰ ἐκείνων, οὔτ' ἃ ὑπέσχου μοι ἀπῄτησα. Cf. 5, 8, 2. A. 1, 2, 11. ὠφείλετο μισθὸς — ἰόντες ἀπῄτουν. Cf. 7, 5, 4. c. duplici accusatiuo, A. 7, 6, 2. σὲ δὲ οὐκέτι ἀπαιτήσουσι τὸν μισθόν. 2, 5, 11. ὑμᾶς ἀπαιτεῖ τὰ ὅπλα victor. 7, 7, 12. E. 6, 1, 15. ἀπαιτοῦντες τὰς πόλεις τοὺς Ἀρκάδας. Varie: A. 4, 2, 12. τοὺς νεκροὺς ἀπῄτει. 7, 6, 14. E. 1, 3, 2. victor ἀπῄτει τὰ χρήματα. 7, 4, 38. ¶2) Passiuum: Απολ. 17. ἐμὲ μηδ' ὑφ' ἑνὸς ἀπαιτεῖσθαι εὐεργεσίαν, nemi-

neminem a me reposcere.

ἀπαληθεύειν a Suida exponitur τὴν ἀλήθειαν ἐκφαίνειν. Neque aliam auctoritatem afferunt lexicographi. O. 3. 12. ἀπαλήθευσαι πρὸς ἡμᾶς. Sic scribit Stephanus, probante Doruillio ad Charit. p. 51. vt sit imperatiuus medii. Sed in antiquis edd. est infinitiuus act. ἀπαληθεῦσαι, vt supplendum sit ἐστὶ vel χρὴ, quae ellipsis Xenophonti non est inusitata. Et Zeunius recte dubitat, an ἀπαληθεύειν in medio vsquam reperiatur.

ἀπαλλαγὴ τοῦ βίου, *mors.* Π. 5, 1, 7. dicitur de morte violenta. Sed K. 10, 14. ἀπαλλαγὴ τούτων ἐστὶ — ἐρεθίζειν, *ratio huius periculi auertendi.*

ἀπαλλάξ, v. ἐπαλλάξ.

ἀπαλλάττειν, ¶ 1) *remouere.* Suid: ἀπαλλάξωμεν, ἀντὶ τοῦ ἀφανίσωμεν. Ξενοφῶν· τῶν ἄλλων σκευῶν τὰ περιττὰ ἀπαλλάξωμεν. Locus est A. 3, 2, 18. ¶ 2) *discedere.* c. aduerbio, vt apud Latinos *male, impune etc. discedere.* Π. 4, 1, 2. p. 201. οἱ μάχεσθαι θέλοντες ῥᾷον ἀπαλλάττουσι. Antea erat σώζονται. Ιπ. 5, 2. αὐτός τ' ἂν ῥᾷστα ἀπαλλάττοι καὶ ἅμα τὸν ἵππον ὠφελοίη, *facillimo labore defungetur.* K. 3, 3. αἱ σκληραὶ χαλεπῶς ἀπὸ τῶν κυνηγετῶν ἀπαλλάττουσι, *debiles discedunt.* Sic fere Fr. Portus: *aegre discedunt, male cum iis agitur, hoc vix possunt euadere.* Sed Zeunius: *minus capiunt praedam.* A. 7, 1, 3. ἀπολέσειεν ἂν τοὺς ἴσως τὰ βούλοιτο, καὶ αὐτὸς αἰσχρῶς τε καὶ κακῶς ἀπαλλάξειεν, *turpiter et cum damno.* 3, 13, 6. πῶς ἀπήλλαχεν ἐκ τῆς ὁδοῦ; *quomodo tulit illud iter?* c. particip. A. 5, 6, 18. χαίροντες ἂν ἀπαλλάξητε. All. ἀπαλλάξαιτε.

ἀπαλλάττεσθαι, 1) *discedere.* a) Π. 1, 4, 27. ἀπηλλάττοντο ἀπ' ἀλλήλων. A. 7, 1, 3. ἀπαλλάξοιτο ἀπὸ τῆς στρατιᾶς. it. c. ἐκ. E. 5, 2, 6. ἀπαλλαττομένους ἐκ πόλεως. 6, 5, 22. K. 3, 7. οὐκ ἀπαλλαττόμεναι ἐκ τῶν τριμμῶν. Pollux 5, 64. omittit ἐκ. K. 4, 3. it. absolute, A. 7, 1, 3. ἔπειτα οὕτως ἀπαλλάττεσθαι. §. 4. ἐγὼ μὲν ἀπαλλάξομαι. §. 6. 5, 1, 8. θᾶττον ἀπαλλάξονται. 7, 6, 2. ἀπαλλάξονται ἐκ τῆς γῆς. Moeris: ἀπαλλάξονται, Ἀττικῶς· ἀπαλλαγήσονται, Ἑλληνικῶς, vt E. 4, 6, 3. c. gen. ὑπαπειλοῦντες ἀπαλλαγήσεσθαι

τῆς

τῆς ξυμμαχίας. Cf. infra nr. 3. E. 7, 4, 5. ἐκ τῆς Κορίνθου ἀπηλλάγησαν. Αγ. 2, 26. λύσας τὴν πολιορκίαν ἀπηλλάγη. Π. 6, 1, 23. ἀσμένως πρὸς ἄνδρα — ἀπαλλαγείη. b) c. participio, eo sensu, quo actiuum nr. 2. A. 1, 10. 6. ὡς μεῖον ἔχων ἀπηλλάγη, inferior discessit. c) Π. 5, 1, 7. ἀπαλλάττονται, mortem sibi consciscunt. E superioribus enim intelligi debet τοῦ βίου. Sed 8, 7, 3. p. 547. ἡ ψυχὴ ὅταν τοῦ σώματος ἀπαλλαγῇ. Videtur ad illam sententiam alludi, qua corpus putabatur animi carcer. Nam genitiuus addi fere solet tum, cum ἀπαλλάττεσθαι est liberari. Sic d) eleganter c. gen. de discipulis, qui relicto magistro viuunt liberius. Απ. 1, 2, 24. ἐκείνου ἀπαλλαγέντε. Simile quid est A. 6, 2, 9. ἀπαλλαγεὶς τῆς στρατιᾶς ἐκπλεῦσαι — ἀπαλλάττεσθαι, relicto exercitu s. imperio exercitus abdicato — discedere. e) c. gen. dimitti dicitur reus ab accusatore, qui accusationem non persequitur. Απ. 2, 9, 6. πάντ' ἐποίησεν ὡς ἀπαλλαγῆναι τοῦ Ἀρχεδήμου. Sed deinceps sine gen. tribuitur accusatori; ὁ δὲ Ἀρχέδημος οὐκ ἀπηλλάττετο. Paulo post est ἀφῆκε. v. ἀφιέναι. Similiter Luc. 12, 58. ¶ 2) liberari, se expedire. Habet genitiuum. Itaque A. 5, 1, 7. pro διὰ τὸ βούλεσθαι ἡμᾶς ἀπαλλαγῆναι, vt nos discedamus, melius all. legunt ἡμῶν ἀπαλλ. a nobis liberari. Sic de hominibus molestis Π. 5, 5, 2. ἀπαλλαγῆναι τούτων. A. 4, 3, 3. ἀπηλλαγμένοι τούτων, sc. ab hostibus. E. 5, 2, 7. ἀπηλλαγμένοι ἦσαν τῶν βαρέων δημαγωγῶν. Πο. 6, 1. δαπάνης ἀπαλλαγήσονται. Π. 4, 5, 15. πραγμάτων ἀπαλλαγησόμεθα. Cod. Guelf. ἀπαλλαξόμεθα, quod recepit Zeunius Moeridi obsecutus. v. supra. Saltem medium pro passiuo sic est 5, 2, 15. p. 285. τοῦ φόβου ἀπαλλάξονται. Πο. 4, 39. τούτου τοῦ φόβου ἀπηλλαγμένοι ἂν εἴημεν. Αθ. 2, 15. ἑτέρου ἂν δέους ἀπηλλαγμένοι ἂν ἦσαν. Π. 5, 1, 6. εὐχομένους ὥσπερ — νόσου ἀπαλλαγῆναι, καὶ οὐ δυναμένους μέντοι ἀπαλλάττεσθαι (τοῦ ἔρωτος), ἀλλὰ δεδεμένους. 8, 3, 20. ἀπαλλαγέντι τῆς ἐπιμελείας. Ιπ. 2, 3. τῶν λυπούντων ἀπαλλάττεσθαι. Ιερ. 6, 17. τοὺς ἀπαλλασσομένους, amittentes, abiicientes. Oppon.

pon. κεκτημένους. Sic 7, 12. ἀπαλλαγῆναι τυραννίδος. Pro quo postea est καταθέσθαι. Cf. §. 11. ¶ 3) *mutari.* v. ἐπαλλάττειν nr. 1.

ἁπαλὸς, *mollis, tener.* A. 1, 5, 2. κρέα ἁπαλώτερα. 5, 4, 18. παῖδας ἁπαλοὺς καὶ λευκούς. O. 19, 18. ἁπαλοὶ οἱ βότρυες.

ἁπαλότης, *mollities.* Απ. 2, 1, 22. τεθραμμένην εἰς πολυσαρκίαν καὶ ἁπαλότητα.

ἁπαλύνειν, *mollire.* Λ. 2, 1. τῶν παίδων πόδας ὑποδήμασιν ἁπαλύνουσι. Sic §. 3. oppon. ἀνυποδησία. Ἱπ. 4, 5. ὅπως μαλακὰ ἔσται — στόμα ἁπαλύνει. Cf. Poll. 1, 201. ibique Kuhn. Ἱπ. 5, 5. ταῖς χερσὶ τρίβειν καὶ ἁπαλύνειν crines equi.

ἀπαμείβεσθαι (poet.), *respondere.* A. 2, 5, 3. p. 112. ὧδε ἀπεμείφθη. Sed Steph. Hutch. Zeun. rectius et Atticorum more habent ἀπημείφθη. Suid: ἀπημείφθη, ἀντὶ τοῦ ἀπεκρίνατο.

ἀπανάγειν, v. ἐπανάγειν nr. 4.

ἀπαντᾶν, ¶ 1) *obuiam ire.* Π. 5, 5, 2. ἀπήντα salutaturus. E. 5, 3, 14. ἀπήντων. ¶ 2) *obuiam procedere hosti, se opponere.* v. Raphel. et Wetsten. ad Luc. 14, 31. Π. 1, 4, 22. ἀπαντῶντας πολεμίους. All. ὑπαντῶντας, quod plerumque sic dicitur. 3, 3, 12. ὥρα δὴ ἀπαντᾶν. Paulo post est ἀντιπροσιέναι. A. 4, 6, 3. 16. E. 4, 8, 29. 5, 4, 10. ἀπαντήσαντες ἀπέκτειναν. ¶ 3) *in via incidere in aliquem.* v. c. E. 1, 6, 28. 2, 1, 6. Vnde Απ. 1, 1, 3. 4. οἱ ἀπαντῶντες sunt in ominibus. K. 6, 19. E. 6, 2, 23. *incidere in hostium naues.* ¶ 4) c. εἰς est fere i. q. παραγίγνεσθαι in locum condictum. E. 1, 3, 9. τοὺς πρέσβεις ἀπαντᾶν ἐκέλευσεν ἐς Κύζικον. 4, 8, 3. ἐς Σηστὸν εἶπεν ἀπαντᾶν. ¶ 5 Futurum med. E. 1, 6, 3. ἀπαντησόμενος τοῖς πολεμίοις. ¶ 6) In var. lect. est pro ἀπιέναι. v. ἀπιέναι nr. 7. it. pro ὑπαντιάζειν. v. ibi.

ἀπαντᾶσθαι, v. ἀπαντᾶν nr. 5.

ἁπανταχοῦ, *vbique.* Π. 6, 2, 11. p. 372. vbi all. habent πανταχοῦ.

ἀπαντικρὺ, *e regione.* E. 6, 4, 4. τῷ ἀπαντικρὺ λόφῳ. Cf. ἀντικρὺ et καταντικρύ.

ἅπαξ, ¶ 1 *semel, in perpetuum, simulac.* O. 10, 1. ἅ μου ἅπαξ ἀκούσασα ταχὺ ἐπείθετο. ¶ 2) Paulo aliter post ἐπεὶ et similia, pro διόλου vel παντελῶς, interprete Suida, vt latine

latine et germanice. v. c. A. 1, 9, 6. οὐκ ἂν προεῖτο, ἐπεὶ ἅπαξ αὐτοῖς φίλος ἐγένετο. 3, 2, 16. ἂν ἅπαξ μάθωμεν ἀργοὶ ζῆν, (δέδοικα) μὴ ἐπιλαθώμεθα. Ιερ. 7. 11. οὔτε ἀφεῖτο, ὅσπερ ἂν ἅπαξ κτήσαιτο. E. 5, 4, 58. ὡς δὲ ἅπαξ ἤρξατο, ἔρρει. Ιπρ. 5, 15. ἢν δὲ ἅπαξ δόξῃ τις φιλοκίνδυνος.

ἀπαρασκεύαστος, *imparatus*. Pollux 6, 143. ἀπαρασκεύῳ ἐν τοῖς περὶ ἀληθείας Ξενοφῶν εἶπε, ἀπαρασκεύαστον δὲ ἐν ταῖς ῥητορικαῖς τέχναις. Sed v. ibi interpp. qui rectius pro Ξενοφῶν rescribunt Ἀντιφῶν. Semper dicitur de exercitu: A. 1, 5, 9. ἀπαρασκευαστοτέρῳ βασιλεῖ μαχεῖσθαι. Inprimis frequens est formula ἀπαρασκεύαστον λαμβάνειν τινά, vt A. 2, 3, 12. 1, 1, 6. ὅτι ἀπαρασκευαστότατον. All. diuisim ὅτι ἀπαρασκευαστον. Sic contra pro ἀπαράσκευος legitur ἀπαρασκεύαστος. v. ἀπαράσκευος. Π. 2, 4, 10. μᾶλλον ἀπαρασκευαστότεροι λαμβάνοιντο. Scil. comparatiuus non raro ponitur pro positiuo. v. Fischer. ad Plat. Euthyphr. 1. Sed all. habent ἀπαρασκεύαστοι. Cf. μᾶλλον. E. 7, 1, 5. ἐπαιον παρεσκευασμένοι ἀπαρασκευάστους, συντεταγμένοι ἀσυντάκτους. Videtur non de toto apparatu, verum tantum de armatura intelligendum. Π. 5, 4, 19. τὰ αὐτοῦ (exercitus) ἀπαρασκεύαστα φανεῖται. All. ἀπαρασκευαστότατα.

ἀπαράσκευος, *imparatus*. v. ἀπαρασκεύαστος. Hoc quoque solummodo de exercitu dicitur. Π. 7, 5, 9. ἀπαρασκεύους λάβωμεν τοὺς ἄνδρας. 5, 4, 20. οὐκ ἀπαράσκευοι. 7, 4, 2. Απ. 3, 4, 11. ἀπαράσκευος. Margg. ἀπαρασκεύαστος.

ἀπαριθμεῖν, ¶ 1) *reddere*. De debito, Π. 3, 1, 19. ἀνθ' ὧν ἂν ἐμοὶ ὀχνείσης -- τὰ χρήματα ἀπαριθμήσειν. Similiter de promisso, §. 24. τὰ χρήματα, ὧν εἶπεν, διπλάσια ἀπηρίθμησεν, *dinumerauit*. Margg. ἀπέπεμψε. ¶ 2) *diligenter annumerare*. O. 9, 10. τῇ ταμίᾳ παρεδώκαμεν ἀπαριθμήσαντες καὶ γράψαμενοι ἕκαστα. ¶ 3) i. q. simplex ἀριθμεῖν. Π. 5, 2, 15. p. 286. ὁπότεροι ἂν πλείονα ὄχλον ἀπαριθμήσωσι, h. e. *habent*. ¶ 4) Phauorin. in v. ἀριθμῶ· καὶ ἐξαριθμοῦμαι, καὶ ἀπαριθμοῦμαι, ὡς Ξενοφῶν· καὶ ἀπαριθμησάμενος ἅπαν τὸ στράτευμα, παρεσκευάσατο εὐθὺ τῶν ἐναντίων ἐλαύνειν. Sed

Sed vix reperias in Xenophonte haec verba.

ἀπαρτᾶσθαι, ¶ 1) *pendere.* Thom. Mag. in v. ἐξήρτημαι — ἀπήρτημαι, καὶ τὸ ἐκκρέμαμαι. Ιπ. 10, 9. τοῦτο μόνον ἀκαμπτου μένει, τὸ δὲ ἄλλο ἀπήρτηται, *pendulum est.* Margg. ἀπείρηται. Perperam. Nam edd. vett. habent ἀπήρηται. ¶ 2) *dirimi in itinere,* vel potius *a tergo relinqui.* Thomas l. l. ἀπήρτημαι δὲ, τὸ ἀποδιέστασθαι, κυρίως ἐπὶ θαλάσσης γενικῇ. Ιπρ. 4. 17. ἤν — τῶν πολεμίων ἀπαρτᾶταί τι — ἢ θαρρῶν ἀποσκεδαννύηται.

ἀπάρχεσθαι, *libare, partem cibi diis dare.* v. Hutch. diss. 2. ad Cyrop. p. 65. et Fischer. ind. Theophrast. Π. 7, 1, 1. ἀπαρξάμενος ἠρίστα — σπείσας καὶ εὐξάμενος ἔπιε. Ιερ. 4, 2. πρὶν ἀπάρχεσθαι τοῖς θεοῖς τοὺς διακόνους ἀπογεύεσθαι, μή κακόν τι φάγωσιν ἢ πίνωσιν.

ἀπαρχαὶ, *primitiae frugum.* Hesych.: ἀπαρχή· προσφορὰ, ἀφαίρεμα. Ο. 5, 10. θεοῖς ἀπαρχὰς πρεπωδεστέρας παρέχει (ἡ γεωργία).

ἅπας, v. πᾶς nr. 13.

ἀπατᾶν, *decipere, in errorem inducere.* v. c. Π. 5, 4, 10. p. 312. ἔστι μὲν ἀπατηθῆναι, ἔστι δὲ ἐξαπατήσαντι τοὺς πολεμίους τρέψαι. 8. 4. 15. ἀπατᾶσθαι, Ιπρ. 5. 10. etc.

ἀπατεὼν, *deceptor, impostor.* Απ. 1. 7. 5. ostenditur, quem Socrates ita nominandum putauerit. Π. 1, 6, 19. p. 74. ἀλ... καὶ ἀπατεῶνα, καὶ κλέπτην. Vbi in bonam partem dictum est.

ἀπάτη, *fraus.* Saepe dicitur in bonam partem, vt in venatione et talibus. Π. 1, 6, 19. p. 75. κακοῦργίαι, καὶ ἀπάται, καὶ δολώσεις. Απ. 3. 6. 9. θηρατέα; οὐκ ἀπάτῃ, ὥσπερ ὄρνιθες. 4. 2. 17. est ψεῦδος, et quaeritur, quae ἀπάτη sit iusta. Ιπρ. 5, 9. οὐδὲν κερδαλεώτερον ἐν πολέμῳ ἀπάτης. §. 11. τὰ ἐν πολέμοις πλεονεκτήματα σὺν ἀπάτῃ γεγενημένα. Π. 3, 3, 13. c. gen. ἐκυρπέλουν, ἀπάτης ἕνεκα τῶν πολεμίων. Ε. 6, 2, 19. ἀπάτης ἕνεκεν λέγειν. Ο. 20, 13. οὐκ ἔστιν ὅ τι ἐπ' ἀπάτῃ δείκνυσι, ἀλλ' ἁπλῶς. 10. 8. ἀπάται αὗται in fucata facie. Αγ. 1. 15. Ε. 3, 4, 12. dicitur de Tissaphernis periurio.

ἀπατηλὸς, *fallax.* Ο. 1, 20. ἀπατηλαὶ δέσποιναι — κυβεῖαι καὶ ἀνωφελεῖς ἀνθρώπων ὁμιλίαι.

ἀπατητικὸς, *aptus ad decipiendum.* Ιπρ. 5, 5. 12.

12. 15. Addit Grammius ex Aristot. analyt. 1, 12. συλλογισμὸν ἀπατητικόν. Sed neque in prioribus, neque in posterioribus analyticis inueni.

Ἀπατούρια, *Apaturia*. E. 1, 7, 5. ἐγένετο Ἀπατούρια, ἐν οἷς καὶ οἱ ξυγγενεῖς ξύνεισι σφίσι αὐτοῖς. Celebrabantur Athenis Baccho et Ioui per tres dies, vel Hesychio et Harpocrat. auctoribus, per quatuor, quorum primo, qui nominabatur δορπία s. δόρπεια, ii, qui in eadem φρατρίᾳ erant, commune epulum habebant. Secundo, qui ἀνάῤῥυσις dicebatur, sacrificia fiebant. Cf. Suid. in v. ἀναῤῥύει. Tertius, quo pueri et puellae curiis adscribebantur, ex quo demum censebantur ciues, vocabatur κουρεῶτις. Quartum Hesychius nominat ἐπίβδα. Etymologia nominis Ἀπατούρια perhibetur fere haec, quod Xanthus, rex Boeotorum, in singulari certamine cum rege Atheniensium Melantho, Bacchi fraude deceptus interfectus sit. Addit Suidas etiam aliam, np. a conuentu patrum dicta esse ἀπατόρια pro ὁμοπατόρια, e quo postea ortum sit ἀπατούρια. Alii ap. Etymol. M. deriuant inde, quod ante illud festum liberi ἀπάτορες fuerint habiti. Cf. Schol. Aristoph. Acharnn. 146. Meurs. Graecia feriata, et Corsin. fast. Att. T. II. p. 306. sq.

ἀπαυθημερίζειν, *eodem die redire*. Poll. 1, 64. αὐθημερίσαι (Iungerm. e cod. mauult ἀπαυθημερίσαι), τὴν αὐτὴν ὁδὸν διὰ μιᾶς ἡμέρας ἐπανελθεῖν. Suid: ἀπαυθημερίζειν· αὐθημερὸν ἐπανέρχεσθαι. Ξενοφῶν· ἐπεὶ δὲ τὰ ἐπιτήδεια οὐκ ἦν λαμβάνειν, ὥστε ἀπαυθημερίζειν ἐπὶ τὸ στράτευμα. Locus est A. 5, 2, 1. Cf. Aelian. V. H. 9, 2. ibique Perizon.

ἄπεδος, *planus*. K. 6, 9. δίκτυα τεινέτω ἐν ἀπέδοις (χωρίοις). Poll. 5, 27. ἐν τοῖς ὁμαλοῖς καὶ ἰσοπέδοις. K. 10, 9. χωρίον ἄπεδον. Oppon. καταφερές. Sebero ad Poll. l. l. vocabulum ἄπεδος in Xenophonte suspectum est, et Leuncl. vtroque loco reponi vult ἐπίπεδος, quod sine causa Well. altero loco recepit. Sed Aem. Portus recte defendit ἄπεδον, i. e. πολύπεδον, vt multa alia, v. c. ἄξυλος, auctoritate Suidae, qui ἄπεδον interpretatur τὸ ἰσόπεδον καὶ τὸ ὁμαλόν, addito

dito loco Thucydidis 7, 78. Sic Hesychius quoque, qui addit etiam ἐπίπεδον. v. ibi Alberti. Cf. Etymol. M. Etiam Vlitius ad Nemesian. 300. defendit ἄπεδον.

*ἀπείθεια, *contumacia.* Απ. 3, 5, 5.

ἀπειθεῖν, *non parere.* Π. 1, 2, 2. ἀπειθεῖν τῷ ἄρχοντι. 1, 6, 17. opponitur πείθεσθαι. §. 19. p. 73. 4, 2, 17. Αγ. 7, 2. Saepe militibus tribuitur, vt Π. 8, 1, 1. p. 462. et Α. 3, 2, 20. vbi oppon. εὔτακτος et πειθόμενος. Α. 2, 6, 2. Λ. 4, 6. Απ. 4, 4, 13. Tribuitur bestiis, Ο. 13, 6. 7. Sic tauris, Π. 7, 5, 22. equo, Ιπ. 8, 13. Additur genitiuus. v. Wesseling. ad Herodot. 1, 126. Π. 4, 5, 9. καλοῦντος ἀπειθεῖν, h. e. οὐχ ὑπακούειν.

ἀπειθής, *non obediens.* Απ. 3, 5, 19. milites ἀπειθεστάτους. Ιπ. 3, 6. οἰκέτης καὶ στράτευμα ἀπειθές. ἵππος ἀπειθής. Ιπρ. 1, 3. equi ἀπειθεῖς.

ἀπεικάζειν, ¶ 1) *assimilare, ad similitudinem exprimere.* De pictoribus, Απ. 3, 10, 1. τὰ κοῖλα — σώματα διὰ τῶν χρωμάτων ἀπεικάζοντες. §. 4. c. dat. §. 7. τοῖς τῶν ζώντων εἴδεσιν ἀπεικάζων τὸ ἔργον. ¶ 2) *similitudine rem illustrare.* Ιπρ. 2, 1. εἰ γὰρ δεῖ καὶ ἀπεικάσαι.

ἀπεικάζεσθαι, *assimilare.* Απ. 3, 11, 1. ζωγραφεῖν ἀπεικασομένους.

ἀπεικαστέον, *assimilari oportet.* Απ. 3, 10, 8. ἀπειλητικὰ ὄμματα ἀπεικαστέον. Paulo post est μιμητέα.

ἀπειλεῖν, *minari.* Απ. 1, 1, 18. ἀπειλούντων — τοὺς ἀπειλοῦντας. c. dat. Π. 6, 3, 11. p. 385. τοῖς κακουμένοις ἀπειλεῖν ἰσχυρῶς. c. ei, Π. 4, 5, 6. ἰσχυρότερον τοῖς Μήδοις ἀπειλῶν ἐκέλευε — τῷ πεμπομένῳ ἠπείλησεν, εἰ μὴ ἀπαγγείλαι. et plenius 6, 1, 18. ἠπείλησε τῇ γυναικί, ὅτι, εἰ μὴ βούλοιτο, — ποιήσοιτο. Cf. Α. 5, 6, 20. 5, 5, 11. ἃ δὲ ἠπείλησας, ὡς ποιήσεσθε. c. inf. Ε. 5, 4, 7. ἠπείλησαν ἀποκτεῖναι. Omissum est ἄν, vt sit pro ἀποκτενεῖν. Απ. 3, 5, 4. ἀπειλῶσιν ἐμβαλεῖν. Ο. 8, 16. ὅταν χειμάζῃ ἐν τῇ θαλάσσῃ — ἀπειλεῖ ὁ θεός, *consternationem immittit,* καὶ κολάζει τοὺς βλάκας. Passiuum: Σ. 4, 31. οὐκέτι ἀπειλοῦμαι, *minis deterreor* (v. Stoeber. ad Thom. Mag.), ἀλλ' ἤδη ἀπειλῶ ἄλλοις. Etiam νόμος dicitur ἀπειλεῖν. v. νόμος.

ἀπειλή, *minae.* Π. 4, 5, 9.

τα;

τὰς πρὸς τοὺς Μήδους ἀπειλάς. Ἱπρ. 1, 14. ἡ ἀπειλὴ est *poena in edicto proposita.*

ἀπειλητικός, *minax.* Απ. 3, 10, 8. τῶν μαχομένων ἀπειλητικὰ τὰ ὄμματα.

* ἀπειλητικῶς, v. ἀπολυτικῶς.

ἀπεῖναι, ¶ 1) *abesse, deesse.* Π. 1, 2, 10. τί ἄπεστι ἐν τῇ θήρᾳ τῶν ἐν πολέμῳ παρόντων. 2, 1, 5. ἀπεῖναι οὐδὲ τὰ ἡμέτερα χρή, ἀλλὰ δεῖ θήγειν, *neque nostrum officium deesse debet.* 2, 2, 15. p. 113. κακοὶ ἀπέσονται, *nobis non molesti erunt.* 5, 4, 10. p. 312. οὕτω οὐδ' ὁ χωρὶς ὢν ἀπέσται, ἀλλ' ἐξαρτήσεται τῆς ἰσχύος, *facile adesse poterit.* E. 1, 4, 6. c. gen. Π. 5, 2, 9. ἃ ἔπαιζον, πολὺ ὕβρεως ἀπῆν, πολὺ δὲ τοῦ αἰσχρόν τι ποιεῖν. Αγ. 10, 3. τί πλέον θρήνου ἄπεστιν ἢ βίος εὐκλεής. c. dat. A. 6, 6, 12. οὐδείς σοι ἀπέσται, *praesto tibi ad iudicium aderunt omnes.* Π. 3, 1, 5. ἵνα ἕν γε σοι ἀπῇ τὸ εὐμισητότατον, ψευδεσθαι. Opponitur παρεῖναι, vt Σ. 8, 18. ἀπόντων ἔτι μᾶλλον ἢ παρόντων ἐπιμελεῖσθαι, *absentium.* Cf. 2, 4. Π. 6, 2, 9. vbi τὰ ἀπόντα sunt, *quae ad vsum belli desiderantur,* v. c. commeatus. Cf. παρεῖναι nr. 10. b. ¶ 2) *distare.* Hesych: ἄπεστιν· ἀπέχει. Π. 7, 3, 5. ὁπόσον ἄπεστιν ἐνθένδε τὸ στράτευμα. ¶ 3) Πο. 2, 2. pro ἀπὼν Camerarius coniicit ἀγών, sed Petitus ad leges Att. lib. 8. tit. 1. p. 546. ἀφ' ὧν pro ἀπ' ἐκείνων, Wesselingius ibid. αὐτῶν. ¶ 4) Confunditur c. ἀπιέναι. v. ἀπιέναι nr. 7. it. c. ἰέναι. v. ibi nr. 13. a.

ἀπειπεῖν, ¶ 1) *interdicere.* c. negatione, A. 7, 2, 7. τοῖς ναυκλήροις ἀπεῖπε μὴ διάγειν. Απ. 1, 2, 33. ἀπειπέτην μὴ διαλέγεσθαι. Λ. 7, 2. legibus ἀπεῖπε μηδενὸς ἅπτεσθαι. ¶ 2) *abdicare, abiicere spem muneris.* A. 7, 1, 25 τὴν στρατηγίαν ἀπειπών. ¶ 3) *re desperata desinere.* O. 8, 23. ζητῶν — πρὶν εὑρεῖν ἀπείποι. Αγ. 11, 14. οὐκ ἀπεῖπε ob mala senectutis ἐφιέμενος δόξης. Sic ¶ 4) *malis defatigari.* E. 6, 3, 6. p. 388. ἕως ἂν ὑπὸ πλήθους κακῶν ἀπείπωμεν. Ἱπ. 9, 7. ταχὺ ἐλαύνεται ἀπειπεῖν ποιήσας τὸν ἵππον. Itaque 8, 5. pro ἵνα εἴπῃ τὰ ὄπισθεν Stephanus et editio Bryling. tertia e Castal. rectius scripserunt ἀπείπῃ τὰ ὄπ. Wells. e coniectura Leuncl. edidit ἐλλείπῃ.

ἀπείρατος, v. ἄπειρος.

ἀπείργειν, *arcere*. Απ. 2, 1, 16. τοὺς οἰκέτας τοῦ δραπετεύειν δεσμοῖς ἀπείργουσι. Π. 1, 1. 2. ὧν ἂν (χωρίων) αὐτὰς ἀπείργωσιν pastores. 7, 5, 21. πλέον ἔχειν εἰ μή τι ἄλλο κρεῖττον ἀπείργοι. Ε. 1, 4, 6. οὐκ εἶχεν ὅπως ὠφελοίη, Φυγῇ ἀπειργόμενος. Αγ. 2, 25. τοῦ στρατεύεσθαι ἤδη (αὐτὸν) τὸ γῆρας ἀπεῖργεν, *impediebat*. Απ. 4, 5, 6. σοΦίαν ἀπείργουσα τῶν ἀνθρώπων ἡ ἀκρασία.

ἀπειρηκέναι, ἀπερεῖν, *defatigari labore, itinere* etc. Π. 8, 6, 9. τοὺς ἀπειρηκότας ἵππους. Α. 2, 2, 8. ἀπειρηκότας τοὺς στρατιώτας καὶ ἀσίτους. 5, 1, 2. ἀπείρηκα ἤδη συσκευαζόμενος καὶ βαδίζων. 6, 5, 19. ἀπειρήκεσαν. Σ. 2, 23. ἀπειρήκει. Κ. 6, 25. τὸν λαγὼ ἀπειρηκότα. 10, 21. apro ἀπειρηκότι. 12, 2. ὅταν πορεύωνται ὁδοὺς χαλεπὰς, οὐκ ἀπεροῦσιν. ἀνέξονται γὰρ τοὺς πόνους. Ιπ. 3, 9. ἵπποι (ἀναπαυόμενοι) οὐκ ἀπεροῦσιν. Edd. vett. perperam ἀπαίρουσιν. Legitur etiam ἀπείρηται pro ἀπήρτηται. v. ἀπαρτᾶσθαι nr. 1.

ἀπειρία, *imperitia*. Κ. 7, 11. ἐὰν catuli πλανηθῶσιν δι' ἀπειρίαν. Απ. 3, 5, 17. Athenienses κοινοῖς ὥσπερ ἀλλοτρίοις χρώμενοι — ἐξ ὧν πολλὴ ἀπειρία καὶ κακία τῇ πόλει ἐμΦύεται. Videtur esse *stultitia*, vt alias ἀμαθία. Et Απ. 1, 5, 7. iunguntur ἀπειρία et πονηρία. Sed tamen suspectum visum est loco priori. Hindenb. coniicit πονηρία siue e §. 18. ἀπειροκαλία, quod Schützius praefert; Ruhnkenius ἐπήρεια, *calumnia et vexatio*, quia praecedit ἐπηρεάζουσιν. In Cod. Vatic. 1. et Flor. E. est ἀπορία. In Flor. B. ἀπεια, quod recepit Schneiderus.

ἀπειροκαλία, *ineptia, inconditi mores*. Π. 1, 2, 3. ἀγοραῖοι καὶ αἱ τούτων ἀπειροκαλίαι.

ἀπειρόκαλος, *rusticus, decori nescius*. Απ. 3, 10, 5. τὸ ἀπειρόκαλον, *simplicitas rustica*. Oppon. τὸ Φρόνιμον.

ἄπειρος, ¶ 1) *imperitus*, i. q. ἀμαθὴς, Suida interprete. Thom. Mag: ἀπείρατος κάλλιον ἢ ἄπειρος. Απ. 4, 7, 1. ὅ τι μὲν αὐτὸς εἰδείη, ἐδίδασκε, ὅτου δὲ αὐτὸς ἀπειρότερος etc. Margg. ἀπείρατος, quod tamen alias in Xenophonte non reperitur. §. 3. οὐκ ἄπειρος αὐτῶν ἦν. Α. 2, 2. 3. μόνος ἐΦρόνει ἃ δεῖ τὸν ἄρχοντα, οἱ δὲ ἄλλοι ἄπειροι ἦσαν. 5, 6, 16. ἐμὲ οὐκ ἄπειρον ὄντα. Stephanus iubet

iubet addi genitiuum ἱερῶν, qui poteſt ex orationis vicinia intelligi. Ἱπρ. 8, 3. ἄπειροι, np. τῶν τόπων. Oppon. ἔμπειροι. Ἱπ. 3, 6. μὴ ἄπειρον εἶναι εἰ ἐθέλοι πείθεσθαι. ¶ 2) non exercitatus, non exercitatione vſuque peritus, inexpertus, v. c. ἀθαλάττωτος. v. Suid. E. 1, 6, 4. ἀπείρους θαλάττης ναυάρχους. 3, 4, 27. ἀπειρότερον τοῦ παρασκευάσεσθαι ὡς δεῖ. 5, 3, 9. τῶν ἐν τῇ πόλει καλῶν οὐκ ἄπειροι. 7, 1, 2. p. 438. ἀπειρότεροι τοῦ ἔργου, np. rei naualis. 6, 1, 4. p. 359. ἐμοῦ ἄπειρος, qui meum ingenium non nouit. Π. 4, 1, 5. ἄπειροι ἡμῶν ὄντες, nondum proelio nobiscum congreſſi. Sic A. 3, 2, 10. 5, 1, 5. τὶς τῶν ἀπειροτέρων rerum bellicarum. Ἱερ. 1, 10. ἄπειροι ὄντες ἀμφοτέρων τῶν ἔργων, vitae priuatae et tyrannidis. §. 30. ἄπειρος ὢν δίψους, ἔρωτος, ἀφροδισίων. Ἀπ. 2, 1, 23. τῶν χαλεπῶν ἄπειρος. Π. 7, 5, 26. p. 458. τοῦ πάντων χαλεπωτάτου ἄπειροι. 1, 4, 21. κύων γενναῖος ἄπειρος. Ἱπ. 3, 8. ἵπποι οὐ διὰ τὸ μὴ δύνασθαι, ἀλλὰ διὰ τὸ ἄπειροι εἶναι τούτων. Sed v. ἐλλείπεσθαι. 8, 3. ἄπειρον τοῦ διαπηδᾶν equum. Επ. 2, 2. ἵπποι ἀπειρότεροι ὧν χρή.

¶ 3) infinitus. Heſych: ἄπειρον· πολύ. Ἀπ. 1, 1, 14. ἄπειρα τὸ πλῆθος. 1, 4, 8. K. 6, 6. ἴσα δὲ ἄλλα, εἰς ἄπειρον εἰπεῖν, quae veſtant, infinitum eſſet enumerare. Sed cum h. l. εἰς durum ſit, mutat Well. cum Leuncl. in εἰσὶν (quidni in ἔστιν?), Zeun. in εἴη, cui Leonicenus videtur ſic legiſſe. ¶ 4) K. 6, 17. pro ἄπειρον, imperiti eſt, Zeun. recepit ἄπορον. Recte. v. ἄπορος nr. 8.

ἀπείρως ἔχειν, imperitum eſſe, non noſſe. Ἱπρ. 4, 6. ἢν αὐτὸς ἀπείρως ἔχῃ. Oppon. ἐμπείρως ἕξει τῆς χώρας. Π. 1, 6, 17. τοῦ πειθομένους παρέχεσθαι — οὐκ ἀπείρως ἔχειν. Λ. 2, 5. τοῦ ἐνδεεστέρως διάγειν μὴ ἀπείρως ἔχειν, viuere poſſe ſ. adſuetum eſſe exercitatione. Item ſine τοῦ, Ἀπ. 2, 6, 29. οὐκ ἀπείρως ἔχειν θηρᾶν ἀνθρώπους. Marg. Steph. et ed. Pariſ. πρὸς θήραν ἀνθρώπων. Sed Π. 1, 5, 7. p. 54. τῶν μεγίστων παιδευμάτων ἀπείρως ἔχουσιν, expertes ſunt.

ἀπειστεῖν, et ἀπειστέον, v. ἀπιστ.

ἀπελᾶν ſiue

ἀπελαύνειν, ¶ 1) abigere, repellere. Π. 3, 2, 7. ἀπελάσαι Χαλδαίους ἀπὸ τῶν ἄκρων. 3, 4, 28. τοὺς ἀν-

ἄνδρας ἀπελᾷ (Attice pro ἀπελάσει. v. ἐλαύνειν.) τοῦ λόφου. All. addunt ἀπὸ vel ἐκ. 4, 5, 10. πάντας ἀπεληλαμένους, in *fugam coniectos.* §. 12. p. 246. τοὺς πολεμίους μήκιστον ἀπελαύνοντες. E. 3, 1, 15. ἀπέκτεινάν, καὶ τοὺς ἄλλους ἀπήλασαν. Ιπρ. 4, 19. οἱ λύκοι dicuntur ἀπελαύνειν τὴν φυλακήν. A. 6, 6, 5. ἀπελαύνει τοὺς περιεστῶτας. Π. 3, 1, 4. τὰς γυναῖκας οὐκ ἀπήλασε, ἀλλ' εἶα ἀκούειν, *non iussit discedere.* Sic Π. 1, 2, 3. οἱ ἀγοραῖοι ἀπελήλανται εἰς ἄλλον τόπον legibus. Λ. 9, 5. ἐν χοροῖς εἰς τὰς ἐπονειδίστους χώρας ἀπελαύνεται. Simile quid eſt Απ. 2, 6, 12. ἀπελαύνοι τοὺς ἀνθρώπους ἀφ' ἑαυτοῦ, np. qui loquitur, quae iis ingrata ſunt. Oppon. φίλον ποιεῖσθαι. ¶ 2) *arcere, excludere, prohibere.* Π. 1, 2, 15. οὐδεὶς ἀπελήλαται νόμῳ τιμῶν καὶ ἀρχῶν. 2, 1, 6. p. 92. οὐ μετείχετε τῶν ἴσων, οὐχ ὑφ' ἡμῶν ἀπελαθέντες. E. 3, 2, 22. τοῦ Διὸς ἱεροῦ οὐκ ἀπήλασαν αὐτούς. ¶ 3) *reiicere, repudiare.* A. 3, 1, 22. τοῦτον ἀπήλασαν. ¶ 4) *depellere, eximere.* Π. 4, 2, 5. μέγαν αὐτοῖς φόβον ἀπεληλακέναι ἐδόκει. ¶ 5) Intranſitiue, vt ἐλαύνειν, omiſſo accuſatiuo ἵππον. *discedere equitantem, reuehi equo.* v. c. Π. 4, 1. 3. ἀπήλαυνεν εἰς τὸ ἑαυτοῦ στρατόπεδον. 8, 3, 13. ἀπέλα ἀναβὰς ἐπὶ τὸν ἵππον. All. ἀπέλασον. Sed ἀπέλα eſt Atticum. v. ἐλαύνειν. A. 1, 8, 12. 7. 3, 1. 7, 7. 6. ἀναβὰς ἐπὶ τὸν ἵππον ἀπήλαυνε. Σ. 9, 7. Sic ἀπελαύνων οἴχεται v. οἴχεσθαι. E. 5, 4, 42. οἱ ἁμαξόμοι ἀπήλαυνον οἴκαδε. Vertunt *mulos domum agebant.* ¶ 6) *proficiſci*, vt ἐλαύνειν. Π. 3, 1, 20. ἀπελαύνετε ὅποι ὑμῖν θυμός. §. 23. eſt quidem de iisdem: ἀναβάντες εἰς τὰς ἁρμαμάξας ἀπήλαυνον. Sed nullum tale additamentum extat A. 1, 4, 5. παρὰ βασιλέα ἀπήλαυνε, ἔχων τριάκοντα μυριάδας. 2, 3, 4. 7, 8, 6. οἱ δὲ λοχαγοὶ ἀπήλαυνον. Hutch. tamen addit *citatis equis.* ¶ 7) E. 5, 4, 29. in margg. legitur: μὴ λελοιδορημένος ὑπ' Ἀγησιλάου ἀπεληλαμένος εἴη, *repulſam tuliſſet.* ¶ 8) ἀπελάσαι male legitur pro ἀπολέσαι. v. ἀπολλύναι nr. 1.

ἀπελεύθερος, *libertinus.* v. Ammon. Αθ. 1, 10. δοῦλον, ἢ μέτοικον, ἢ ἀπελεύθερον.

ἀπεμπολᾷν (v. Pierſ. ad Moerin p. 156.) ſiue

ἀπεμ-

ἀπεμπολεῖν, *vendere.* De eo, qui pudicitiam ſuam pro mercede proſtituit, Σ. 8, 21. χρημάτων ἀπεμπολῶν τὴν ὥραν. Απ. 1, 6, 13. eſt πωλεῖν. Cf. Valckenar. ad Herodot. p. 48.

ἀπενιαυτίζειν, *per annum exulare,* ἐνιαυτῷ φυγεῖν τὴν πατρίδα. v. Timaei lex. Platon. et Suid. et Poll. 1, 58. Απ. 1, 3, 13. σοὶ συμβουλεύω ἀπενιαυτίσαι.

ἄπερ, i. q. ὥσπερ. Heſych: ἄπερ· καθάπερ. Cf. ὅς nr. 20. E. 6, 1, 4. p. 363. νυκτὸς ἄπερ ἡμέρᾳ χρῆσθαι.

ἀπεργάζεσθαι, ¶ 1) *facere, efficere.* Απ. 1, 4, 4. οἱ ἀπεργαζόμενοι εἴδωλα. Σ. 4, 21. ὅμοιον αὐτῷ (εἴδωλον) ἀπειργασάμην. Λ. 5, 7. ἀγαθὰ ἡ ἔξω σίτησις ἀπεργάζεται, *cauſa eſt bonorum.* Ιπ. 10, 3. οὕτως ἂν ἀπεργάζοιτο ποιεῖν τὸν ἵππον, οἷα etc. §. 5. paſſiuum: ἡγούμεθα ταῦτ' ἂν ἀπεργασθῆναι. Ιπρ. 1, 8. πάντα μόνον ἀπεργάζεσθαι. Σ. 3, 5. τέχνη δι' ἧς τοῦτο ἀπεργάζομαι, np. ἀνθρώπους βελτίους. vt Π. 8, 1, 12. ἡ θήρα ἐνεργοὺς ἀπεργάζεται. Σ. 8, 35. οὕτω τελέως τοὺς ἐρωμένους ἀγαθοὺς ἀπεργάζονται. Ο. 14, 6. δικαίους ἀπεργάζεσθαι τοὺς οἰκέτας. 11, 3. ἄνδρα ἀπειργασμένον καλόν τε κἀγαθόν, *perfecte probum.* ¶ 2) Suid: ἀπειργάσθαι, ἀντὶ τοῦ ἀποδεδεῖχθαι. Ξενοφῶν. Locus eſt Π. 8, 8, 13. οἶμαι, ἅπερ ὑπεθέμην, ἀπειργάσθαι μοι, *a me demonſtrata eſſe.* Paulo poſt eſt ἀποδεδεῖχθαι. ¶ 3) *mercede conductum operam ſuam locare, abarbeiten.* Harpocrat. et Suid: ἀπεργασάμενος, ἀντὶ τοῦ, ἀποδοὺς ἐξ ὧν εἰργάσατο. Απ. 1, 6, 5. ἀπεργάζεσθαι ἐφ' ᾧ λαμβάνουσιν ἀργύριον.

ἀπερείδεσθαι, ¶ 1) *incumbere,* np. dentibus, h. e. *mordere.* Ιπ. 10, 7. ἣν ὁ ἵππος θαμινὰ ἀπερείδηται ἐν αὐτῷ (χαλινῷ). Oppon. ἀφιέναι. Welſ. cum Leuncl. repoſuit ἐπερείδηται. ¶ 2) *inclinare ſe.* K. 5, 32. παραβάλλει τὸ ἕτερον οὖς πλάγιον, ὁποτέρᾳ ἂν λυπῆται ἀπερειδόμενος, *in eam partem ſe inclinans atque nixus, vt euadat canem.* Intelligendum enim eſt ταύτῃ. Hic quoque Leuncl. malebat ἐπερειδόμενος. Sed ἀπερείδεσθαι idem ſignificare poteſt.

ἀπερεῖν, v. ἀπειρηκέναι.

ἀπερύκειν (poet.), *arcere.* A. 5, 8, 11. εἴ τῳ ἢ χειμῶνα ἐπεκούρησα, ἢ πολέμιον ἀπήρυξα. Perperam all. ἀπεκήρυξα. Απ. 2, 9, 2. κύνας

νας ἵνα τοὺς λύκους ἀπὸ τῶν προβάτων ἀπερύκωσιν — ἀπερύκειν σου τοὺς ἐπιχειροῦντας. O. 5, 6. κύνες τὰ θηρία ἀπερύκουσαι ἀπὸ λύμης κηρπῶν καὶ προβάτων. Cf. ἐρύκειν.

ἀπέρχεσθαι, ¶ 1) *abire.* In multis conuenit cum ἀπιέναι. Saepe adhaeret participiis, v. c. Π. 5, 1, 10. ἀπολιπὼν ταῦτα εἰκῇ ἀπέρχεσθαι. 5, 2, 4. δῶρον ἄπειμι ἔχων παρά σου — τὰ ἐν Βαβυλῶνι ἥδιον ἂν ἔχων ἀπέλθοιμι. §. 10. ταῦτ' εἰπόντες ἀπῆλθον ἐπὶ τὰ προσήκοντα. 8, 6, 2. τούτοις προστάξας ἀπῆλθον, *cum abirem, iussi.* E. 2, 4, 4. συσκευασάμενοι ἀπῆλθον ἐπὶ Φυλῆς. 5, 1, 31. οἱ μεταίτιοι αὐτοὶ γνόντες ἀπῆλθον ἐκ τῆς Κορίνθου metu poenae. 6, 5, 40. ἀπεληλύθεισαν ἄγοντες καὶ φέροντες. 5, 4, 16. ἀπῆλθε — κακουργήσας. ἀπιόντι γεμὴν etc. 7, 1, 31. A. 7, 6, 21. πῶς ἀπέρχεσθε; οὐ διαχειμάσαντες. §. 24 νῦν ἀπέρχομαι διαβεβλημένος — ἀπεχθόμενος. Σ. 9, 7. πρὸς Λύκωνα περιπατήσαντες ἀπῆλθον. Απ. 4, 2, 39. πάνυ ἀθύμως ἔχων ἀπῆλθε. Participium cum alio verbo, Π. 2, 4, 9. ἔνθα δύναιτ' ἂν ἀπελθὼν ἐν ἀσφαλεῖ εἶναι. §. 17. est καταφυγεῖν. Sic E. 2, 4, 15. Ἐλευσίναδε ἀπῆλθον, *confugiebant.* Π. 5, 4, 10. p. 313. ἀπελθόντες ἄρχοντα ἕλεσθε. A. 3, 1, 31. ἀπελθόντες αἱρεῖσθε ἄρχοντας. E. 3, 4, 27. ἀπελθὼν τὰ ναυτικὰ ἔπραττε. ¶ 2) *transfugere. deficere.* A. 1, 9, 16. παρὰ βασιλέως πολλοὶ πρὸς Κῦρον ἀπῆλθον. Sic fere 1, 4, 7. τοὺς στρατιώτας αὐτῶν, παρὰ Κλέαρχον ἀπελθόντας ὡς ἀπιόντας πάλιν. ¶ 3) *reuerti.* Suid: ἀπέλθῃ, ἀντὶ τοῦ ἐπανέλθῃ. Differt ab ἀπιέναι, A. 1, 7, 4. τὸν οἴκαδε βουλόμενον ἀπιέναι — ζηλωτὸν ποιήσω ἀπελθεῖν. Π. 1, 3, 6. ἵνα νεανίας οἴκαδε ἀπέλθῃς. 1, 4, 27. ἀπῆλθον domum. 2, 4, 18. mandatis acceptis ἀπελθὼν καὶ παραγγείλας — ἀνεπαύετο. 6, 1, 3. 6. E. 4, 4, 5. 5, 3, 26. A. 1, 1, 4. Cyrus e vinculis dimissus ὡς ἀπῆλθε κινδυνεύσας, *cum rediisset liberatus a periculis.* c. πάλιν, Π. 5, 5, 20. p. 321. προσδραμεῖν καὶ πάλιν ἀπελθεῖν. All. ἀνελθεῖν. c. εἰς, Π. 1, 5, 1. ἀπελθὼν εἰς Πέρσας. 5, 4, 11. ἀπῆλθον πάλιν εἰς τὴν Γαδάτα. A. 4, 8, 4. E. 1, 7, 1. c. πρὸς, Π. 3, 1, 20. ἐλεύθεροι πρός σε ἀπέρχονται. Cf. πάλιν. ¶ 4) *se recipere e proelio.* A. 5, 2, 6. ἀπελθεῖν et ἀπιέναι synonyma

nyma sunt. Sed pro ἀπελθεῖν all. habent ἀποτρέχειν. §. 15. ἀπελθεῖν dicitur, quod §. 16. ἀποχωρεῖν. E. 2, 4, 2. τραύματα λαβόντες ἀπῆλθον. 4, 8, 11. τρωθεὶς ἀπῆλθε. 6, 5, 13. μάλα χαλεπῶς ἀπῆλθον. Sic fere §. 42. ὅπως ἐβούλοντο, ἀπῆλθον domum, illaesi ab hostibus. ¶ 5) Variis aliis modis, v. c. Π. 1, 4, 28. ὅταν ἀπίωσί ποι ἀπ' ἀλλήλων — ἀπέρχομαι γάρ, discessurus enim sum. 4, 1, 3. ἐκλείπουσι τὸ στρατόπεδον καὶ ἀπέρχονται νυκτὸς, aufugiunt. 7, 1, 10. ἐπὶ τούτους ἀπέρχομαι, statim abiturus sum. All. παρέρχομαι probante Zeunio. 5, 3, 7. legati ἐπὶ στράτευμα ἀπέρχονται, h. e. ad arcessendum exercitum. 7, 2, 7. p. 418. ἀσφαλῶς ἀπῆλθον, victus licet, illaesus tamen discessi. A. 5, 7, 3. οὐ χρὴ με ἐνθένδε ἀπελθεῖν πρὶν ἂν δῶ τὴν δίκην. Cf. O. 12, 1. vbi paulo ante est ἀπιέναι. E. 2, 3, 14. ἀπεληλύθεισαν, discesserant domum. Aθ. 2, 5. ἀπὸ τῆς σφετέρας ἀπελθεῖν itinere terrestri. Oppon. ἀποπλεῦσαι. A. 4, 6, 10. ἀπελθεῖν τοσοῦτον, ὡς μὴ αἴσθησιν παρέχειν, tanto interuallo ab illis iter facere. c. gen. Λ. 12, 4. οὔτε ἀλλήλων, οὔτε τῶν ὅπλων πλέον ἢ — ἀπέρχονται. ¶ 6) ἀπήρχοντο in var. lect. est pro ᾤχοντο. v. οἴχεσθαι nr. 1. l.

ἀπέσσυται. In epistola Laconica E. 1, 1, 15. Μίνδαρος ἀπέσσυται, excessit, obiit. Suid: ἀπέσσυτο· ἐξέλιπε. σεύω τὸ ὁρμῶ, καὶ σύω, ἀφ' οὗ τὸ σῦμι. Hesych: ἔσσυτο· ὥρμησεν, ἔθανεν. Sed Eustathius ad Il. α, p. 63. vbi eandem epistolam attulit, habet ἀπέσσουα, quod dicit esse Doricum, a verbo σόω, Laconice σούω, et explicat verbis ἀφώρμησε, ἀπῆλθε, ἀπέθανε. Cf. ad Odyss. π, p. 1792, 5. Probant hanc lectionem ἀπέσσουα Valckenarius ad Theocrit. p. 263. sq. aliique, quos laudant Morus et Zeunius.

ἀπευθύνειν, v. ἐπευθύνειν.

ἀπέχειν, ¶ 1) distare. Vsitatius autem in Xenophonte est ἀπέχει, quam διέχει, quanquam δοκιμώτερον hoc vocat Thom. Mag. Legitur c. ἀπὸ, A. 1, 8, 12. τέτταρα στάδια ἀπειχέτην (all. διειχέτην) τὼ φάλαγγε ἀπ' ἀλλήλων. 4, 3, 4. E. 3, 2, 9. 5, 2, 30. Ιο. 4, 43. Vnde A. 5, 4, 17. ἀπεῖχον ἀλλήλων στάδια, MS. Eton. habet ἀπεῖχον ἀπ' ἀλλήλων. Sed sine praepositione est vsita-

tatius, v. c. Π. 2, 4, 16. ἀπέχοντας αὐτοῦ δειπνοποιεῖσθαι ὡς δύο παρασάγγας, *interuallo duorum parasangarum.* A. 2, 4, 5. 7. 3, 1, 2. 3, 4, 2. 4, 3, 1. 6, 5, 5. 7, 3, 4. κώμας ἀπεχούσας ἡμῶν, ὅσον διελθόντες ἂν ἀριστῶμεν. E. 4, 2, 8. 4, 3, 10. (Αγ. 2, 10.) 6, 2, 5. Πο. 1, 6. 8. Σ. 6, 8. Πο. 4, 46. ἀπέχει τῶν ἀργυρείων ἐγγύτατα πόλις πλεῖον τῶν πεντακοσίων σταδίων. Ibidem etiam cum ſolo accuſatiuo ſpatii: ἀπέχει — πλεῖον τῶν ἑξακοσίων. Sic Π. 1, 1, 3. ἀπέχοντας πολλῶν ἡμερῶν ὁδόν. 3, 3, 12. 5, 4, 20. p. 322. 8, 2, 6. 8. 6, 9. A. 2, 2, 5. ἦν δυοῖν ἢ τριῶν ἡμερῶν ὁδὸν ἀπόσχωμεν. 3, 2, 23. 4, 4, 4. 4, 5, 8. 4, 6, 4. E. 4, 1, 10. 4, 8, 5. et ſaepius. Sed abſolute dictum eſt Π. 7, 2, 7. ἐμοῦ πρόσω Δελφῶν ἀπέχοντος. Vbi genitiuus Δελφ. pendet a πρόσω. ¶ 2) *abesse, abstinere.* Απ. 1, 2, 62. ὧν (np. τοῦ κλέπτειν etc.) πάντων ἀνθρώπων πλεῖστον ἀπεῖχεν. Sic E. 4, 8, 25. τῆς ἐς Ῥόδον βοηθείας ἀπέσχε. Quanquam Steph. et Fr. Portus coniiciunt ἀπέσχετο. ¶ 3) Ιπ. 6, 9. ὅσον δεῖ ἀπέχειν τὸν χαλινὸν τῶν γνάθων, *quanto interuallo distare debeat a maxillis.* Sed poteſt h. l. etiam actiue exponi *abstinere. remouere.* ¶ 4 *locum occupare.* In var. lect. v. ἐπέχειν nr. 6. Permutatur etiam c. προέχειν. v. ibi nr. 4.

ἀπέχεσθαι, *abstinere, continere ſe.* c. gen. Απ. 4, 2, 26. ἃ μὲν ἐπίστανται, πράττοντες — ὧν δὲ μὴ ἐπίστανται, ἀπεχόμενοι. 4, 8, 4. πράττων τὰ δίκαια, τῶν κακῶν ἀπεχόμενος. 4, 4, 13. 4, 6, 11. ἀγαθὰ προαιρεῖσθαι, τῶν κακῶν ἀπέχεσθαι. K. 5, 34. ἀπέχεσθαι ὧν αἱ ὧραι φέρουσι, *in illis locis non venari, vbi* etc. Oppon. ἅπτεσθαι, vt Π. 5, 1, 7. τούτων ἀπέχεσθαι, ὥστε μὴ ἅπτεσθαι αὐτῶν, 1, 1, 2. ἀπέχονται ὧν ἂν αὐτὰς ἀπείργωσι. Oppon. νέμεσθαι χωρία. 8, 8, 7. τοῖς μὲν ὠφελίμοις χρῷντο, τῶν δὲ βλαβερῶν ἀπέχοιντο. c. variis genitiuis, K. 12, 14. τῶν κακῶν ἀφέξεται, *a vitiis.* Π. 1, 5, 7. p. 52. ἃ αἰσχρὰ ἡγεῖται εἶναι, τούτων ἀπεχομένους -- οἱ τῶν ἡδονῶν ἀπεχόμενοι. Sic Απ. 1, 3, 14. ἀπέχεσθαι τῶν καλλίστων. A. 2, 6, 6. φίλων ἀφέξεσθαι, *ſocios non laedere,* vt 5, 5, 8. Similiter E. 4, 1, 7. τῶν σῶν ἀφεξόμεθα. A. 3, 1, 14. πολλὰ ὁρῶντες ἀγαθὰ, στερ-

στεῤῥῶς αὐτῶν ἀπειχόμεθα. 6, 6, 9. τῆς Ἑλλάδος ἀποσχέσθαι, *committere vt Graecia excludamur.* In ſqq. eſt εἰρξόμεθα ἐκ τῶν Ἑλληνίδων πόλεων. Sed E. 7, 3, 7. p. 477. ἀπεχόμενος τῆς πόλεως, *qui non audet intrare.* In ſqq. eſt πάλιν ἦλθε. 5, 2, 6. ἀπείχοντο αὐτῶν, *manus iis non inferebant.* Απ. 1, 2, 34. ἀπέχεσθαι τῆς τῶν λόγων τέχνης. §. 37. ἀπέχεσθαι τῶν σκυτέων etc. *non amplius commemorare, non in comparationibus amplius vti.* 2, 1, 25. οὐδενὸς ἀπεχόμενος, ὅθεν ἂν δυνατὸν ἦν κερδᾶναι. O. 5, 1. et 16, 6. ἀπέχεσθαι γεωργίας. 11, 17. ἱππασάμην, οὔτε πλαγίου, οὔτε κατάντους, οὔτε τάφρου ἀπεχόμενος. 14, 2. ἀπέχεσθαι τῶν δεσποσύνων, καὶ μὴ κλέπτειν. Ιπ. 6, 6. ἵπποι ἀλλήλων ἀπέχονται, *ſe inuicem non laedunt* calcibus etc. Πο. 4, 37. ἀπεχοίμεθα ἂν αὐτοῦ, *facere omittamus.* Sic enim melius ibi legitur, quam ἀπεχθοίμεθα. c. τοῦ et inf. Απ. 4, 2, 3. οὐκ ἀφέξεται τοῦ συμβουλεύειν. Πο. 5, 6. τοῦ ἀδικεῖν ἀπεχόμεθα. Ιπ. 9, 8. τοῦ παραβάλλειν ἵππον ἵππῳ ἀπέχεσθαι. 10, 1. τοῦ ἕλκειν τὸ στόμα ἀπέχεσθαι. Αγ. 11, 7. τοῦ σώματος εἰκόνα στήσασθαι ἀπέσχετο. Vbi fere eſt *non patiebatur.* Sed h. l. τοῦ videtur potius referendum ad σώματος. c. τὸ et inf. Απ. 1, 3, 7. ἀποσχόμενον τὸ ἅπτεσθαι. Nonnulli habent τοῦ. Sed c. τὸ et inf. addita inſuper negatione eſt etiam Π. 1, 6, 19. p. 77. ἀπείχοντο οὐδ' ἀπὸ τῶν φίλων τὸ μὴ οὐχὶ πλεονεκτεῖν αὐτῶν πειρᾶσθαι. Nec hic defuit, qui mallet τοῦ pro τὸ reponere. Eodem plane modo ap. Plat. lib. 1. de rep. T. II. p. 354. B. ed. Steph. edi ſolet οὐκ ἀπεσχόμην τοῦ μὴ οὐκ ἐπὶ τοῦτο ἐλθεῖν. Sed Cod. Pariſ. et ed. Baſ. 1534. rectius habent τὸ μὴ οὐκ. Sic Ιπρ. 9, 5. ἀπεχόμενοι μὴ ἱππεύειν. Leuncl. pro μὴ ſubſtituit τοῦ. Sed locum omnino ſimilem e Thucyd. 5, 25. attulit Zeunius, qui etiam ex alio Thucydidis loco docuit, ante μὴ intelligendum eſſe ὥστε, vt in verbis ἀπαγορεύειν, ἀπειπεῖν etc. quando μὴ ſibi iunctum habent. Sequitur etiam εἰς, Λ. 2, 15. ἀδελφοὶ ἀδελφῶν εἰς ἀφροδίσια ἀπέχονται. Cf. ἀφεκτέον. In var. lect. eſt pro φείδεσθαι. v. φείδ. nr 3.

ἀπεχθάνεσθαι et ἀπέχθεσθαι, ¶ 1) *in odium incur-*

incurrere, odio esse, inuisum esse. Π. 3, 1, 15. οὐ φίλον νομίσωσί σε. φυλαττόμενος τὸ ἀπεχθάνεσθαι. Σ. 4, 58. opponuntur λόγοι ἀπεχθανόμενοι et οἱ πρὸς φιλίαν ἄγουσι. c. dat. Α. 2, 6, 10. φοβούμενος τὸ ἀπεχθάνεσθαι τοῖς στρατιώταις. 5, 8, 11. εἴ τινι ὑμῶν ἀπηχθόμην. 7, 6, 24. Σεύθῃ ἀπεχθόμενος (Cod. Eton. ἀπεχθημένος) ὑπὲρ ὑμῶν — ἀπήχθημαί τε πλεῖστα, καὶ ταῦτα πολὺ κρείττοσιν ἐμαυτοῦ. 7, 7, 5. ὥσπερ ἀπηχθανόμην αὐτοῖς, οὕτω καὶ χαρισαίμην. Ε. 5, 3, 16. 7, 1, 28. Απ. 2, 9, 3. ἥδιον χαριζόμενόν σοι ἢ ἀπεχθανόμενον ὠφελεῖσθαι. §. 8. ¶ 2) *odio persequi.* c. acc. Ιερ. 8, 8. ἐξ ὧν ἀπεχθάνονται οἱ ἄνθρωποι ἡμᾶς. ¶ 3) In var. lect. est pro ἀπέχεσθαι. v. ἀπέχεσθαι.

ἀπέχθεια, *odium.* Απ. 2, 7, 9. μείζω τε ἀπέχθειαν γίγνεσθαι, καὶ τὴν χάριν μειοῦσθαι. Ιερ. 9, 2 ταῦτα δι' ἀπεχθείας γίγνεται, *odiosa sunt, odium pariunt.* Antea erat πρὸς ἔχθραν ἄγει. Oppon. διὰ χαρίτων.

ἀπέχθεσθαι, v. ἀπεχθάνεσθαι.

ἀπήρηται, v. ἀπαρτᾶσθαι nr. 1.

ἀπιέναι, ¶ 1) *abire.* Cf. ἀπέρχεσθαι. Π. 5, 3, 14. ἄπιθι ὡς τάχιστα. Sic in formula dimittentis, Π. 6, 4, 4. ἄπιθι ἤδη. Item indignantis, Ε. 2, 1, 16. οἱ στρατηγοὶ ἀπιέναι αὐτὸν ἐκέλευσαν· αὐτοὺς γὰρ νῦν στρατηγεῖν. Cf. 2, 2, 8. Ιερ. 3, 2. ἄν που ἀπίῃ. Etiam sol dicitur ἀπιέναι, Απ. 4, 3, 8. 9. quando conuersus est ad meridiem. Reperitur hoc verbum cum variis praepositionibus, vt c. ἀπὸ, Ε. 3, 4, 18. ἀπὸ τῶν γυμνασίων ἀπιόντας. Sed Αγ. 1, 27. ὅπου ἴοιεν ἀπὸ etc. Απ. 2, 6, 11. κατεῖχον ὥστε μὴ ἀπιέναι ἀπ' αὐτῶν. 3, 11, 16. Π. 1, 4, 28. ὅταν ἀπίωσίν που ἀπ' ἀλλήλων. Cf. λιθίνως. c. ἐκ, Απ. 3, 4, 1. ἐξ ἀρχαιρεσιῶν ἀπιόντα. Ε. 5, 1, 31. εἰ μὴ ἀπίοιεν ἐκ τῆς Κορίνθου. Postea est ἐξῆλθον. 3, 4, 11. Αγ. 1, 13. c. εἰς, Σ. 1, 2. ἀπῄει εἰς τὴν ἐν Πειραιεῖ οἰκίαν. Sic Α. 7, 1, 25. εἴσω τοῦ τείχους ἀπῄει. c. ἐν pro εἰς, Ε. 7, 5, 10. πάντες ἐν Ἀρκαδίᾳ ἀπῄεσαν, v. ἐν nr. 15. c. ἐπὶ, v. ἀναγκαῖος nr. 7. c. c. πρὸς, Π. 7, 1, 1. ἀπῄεσαν πρὸς τὰς τάξεις. Participium saepe habet elegantiam quandam, v. c. Π. 1, 4, 28. ἐκέλευεν ἀπιόντα θαρρεῖν. 1, 6, 12. p. 65. ἀπιόντα με ἐκέλευσας διαλέγεσθαι.

σϑαι. 5, 5, 13. ἀπιὼν — τρέψομαι. 6, 2, 11. p. 374. ἀπιόντες συσκευάζεσϑε. A. 2, 2, 2. χρὴ ἀπιόντας δειπνεῖν. De forma ᾤχετο ἀπιὼν v. οἴχεσϑαι. Sed saepe quoque additur hoc verbum aliorum verborum participiis, v. c. ἔχων in donis etc. vel aliis commodis, Π. 1, 3, 12. ἔχων ἄπει οὓς ἂν ἐϑέλοις. 1, 4, 15. ϑηρία ἔχων ἀπῄει. 2, 4, 18. ὅπως ὡς τάχιστα ἔχων — ἀπίῃς. Sed Zeun. e Cod. Guelf. et e Zonara legit οἴσεις. 3, 1, 19. 3. 3, 3. 5, 2, 4. v. ἀπέρχεσϑαι nr. 1. A. 4, 6, 1. Π. 5, 4, 15. εἰ πλείω μοι δοὺς ἀπίῃς ἢ λαμβάνων. A. 7, 7, 31. ταῦτα λαβὼν ἄπιϑι. Ἱερ. 1, 13. O. 20, 24. ὥστε ἐπιστάμενος ἄπει (i. e. ἀπελεύσῃ) καὶ ἄλλον διδάξεις. Aπ. 4, 7, 2. A. 6, 6, 14. ἄπιτε καταλιπόντες τοῦτον. Ἀπολ. 27. εἰπὼν δὲ ταῦτα — ἀπῄει ex iudicio in carcerem. ¶ 2) *deficere, transfugere.* Π. 5, 1, 10. ἢν μένητε παρ' ἐμοὶ — κἂν ἀπίητε Κυαξάρει πειϑόμενοι. A. 1, 9, 16. παρὰ Κύρου οὐδεὶς ἀπῄει πρὸς βασιλέα, Paulo post est ἀπῆλϑον. Sic Π. 7, 5, 18. p. 448. ἀπιέναι ἀπὸ σοῦ. Zeunio iudice iocus est in ambiguitate. Potest enim esse *deserere te* vel *praesentia sua non amplius tibi molestos esse.* ¶ 3) *reuerti, redire.* Opponitur προϊέναι, A. 2, 1, 15. 16. 2, 2, 5. πότερον ἄπιμεν, ᾗνπερ ἤλϑομεν. E. 5, 4, 3. ἐξ ἀγροῦ ἀπιόντες. Additur πάλιν, Π. 1, 3, 11. ἀπιοῦσα πάλιν, *reditura.* 2, 1, 1. E. 3, 3, 1. A. 1, 4, 7. §. 14. ἄπιμεν εἰς τοὔμπαλιν. Additur οἴκαδε, Π. 1, 4, 24. ἀπιόντων οἴκαδε. A. 3, 3, 3. E. 5, 3, 12. 5, 4, 18. Sed saepe omittitur οἴκαδε, vt Π. 1, 4, 25. 27. ¶ 4) *se recipere e proelio.* A. 5, 2, 5. etc. ¶ 5) *desinere.* Π. 4, 5, 10. ἡ ὀργὴ σὺν τῷ φόβῳ λήγοντι ἄπεισι. Vbi est pro futuro. ¶ 6) Praesens et aor. 2. saepe habent vim futuri. v. nr. 1. 3. 5. et εἶμι. Moeris: ἄπεισιν, Ἀττικῶς· ἀπελεύσεται, Ἑλληνικῶς. Π. 4, 5, 11. ἥδιον πράξει ἢ ἄπεισι. 6, 1, 8. εἰ ἄπεισιν ἐκ τῆς χώρας. A. 6, 6, 9. Saepe additur νῦν, vt E. 4, 1, 17. νῦν ἄπειμι ἐκ τῆς χώρας. 3, 1, 21. A. 2, 3, 14. 7, 7, 6. et Π. 7, 1, 5. 5, 1, 10. οὐ γὰρ δὴ αὐτός γε ἄπειμι. 6, 1, 3. οὐδὲ ἄπειμί γε, ἀλλὰ μένων στρατηγήσω. 8, 7, 1. vox ad Cyrum senem moriturum: ἤδη εἰς ϑεοὺς ἄπει. A. 1, 3, 11. ὅπως ἀπίωμεν καὶ ἕξομεν. Aπ. 3, 11, 3. ἄπιμεν ὑποκνιζόμενοι, καὶ ἀπελ-

ἀπελθόντες ποθήσομεν. Π. 4, 1, 8. p. 206. ἀγνοοῦντες — ἀπίασιν. Sic 4. 5. 11. et A. 4, 5, 20. Π. 2, 2, 2. p. 104. εἰς Πέρσας τις ἀπιὼν, ἦλθε. 5, 2, 10. εἰς οἶκον ἀπιὼν ἀνίστατο. 8, 4, 13. τοῖς ἀπιοῦσι. A. 2, 3, 14. 7, 8, 1. Σ. 9, 7. ὡς εἰς εὐνὴν ἀπιόντας. Sed O. 12, 1. ἀπιέναι ἤδη βουλόμενον, vbi poterat esse ἀπιόντα. In infinitiuo potest omissum esse ἂν, vt A. 2, 2, 1. πρωῒ ἀπιέναι φησί. v. φάναι. 7, 7, 8. ὑπέσχεσθε ἀπιέναι. E. 2, 3, 5. ὡμολόγησαν ἀπιέναι. Additur ἂν, A. 7, 7, 10. ἀπίοιμεν ἂν ὁπότε ἔχοιεν. ¶ 7) Praeterea varie dicitur: Π. 7, 5, 2. ἀπιέναι et ἀπιόντας dicuntur, *qui locum suum in acie mutant.* 7, 5, 26. p. 457. τἀγαθὰ μᾶλλον εὐφραίνει, ὅσῳ ἂν μᾶλλον προνοήσας τις ἐπ' αὐτὰ ἀπίοι, *consequatur, sibi parauerit.* Margg. ἴοι. Alias enim vsitatum est ἰέναι ἐπί τι. v. ἰέναι nr. 10. A. 3, 5, 3. ἀπῄεσαν ἐκ τῆς βοηθείας — ἡνίκα ἀπὸ τῆς βοηθείας ἀπῄεσαν. All. ἐκ τ. β. ἀπήντησαν. Minus recte, opinor. E. 3, 4, 23. ὅτι αὐτῷ οὐδὲν ἀπῄει τῶν παρεσκευασμένων. Sed Ay. 1, 31. est ἀπείη, quod melius restituit Stephanus. Π. 7, 1, 8. ὡς δὲ ἀπιὼν κατὰ Ἀβραδάτην ἐγένετο. All. παριὼν, quod de imperatore est vsitatius. v. παριέναι nr. 6. Confunditur etiam cum ἀφιέναι et ἐπιέναι. v. in illis verbis. it. c. ἐκπέμπειν. v. ibi nr. 4.

ἀπίθανος, *incredibilis, improbabilis.* Π. 2, 4, 12. πρόφασιν οὐκ ἀπίθανον. All. ἄπιστον, quod in addendis edit. Leuncl. pro glossemate habetur. *Suid:* ἀπίθανον· ἄπιστον. Zeun. vero ἀπίθανον putat glossema nominis ἄπιστον, quod sit in Iuntina et Cod. Guelf. et quod sit ambiguum.

ἀπιστεῖν, ¶ 1) *fidem alicuius suspectam habere.* Π. 8, 1, 16. τὸ ἀπιστοῦντα φανερὸν εἶναι. 6, 4, 5. p. 392. τοὺς ἀπιστοῦντας. Oppon. πιστεύοντας ἀλλήλοις. Cf. Ay. 11, 4. Passiuum: Ἱερ. 4, 1. ἀπιστούμενος θεραπόντων. Σ. 4, 29. c. dat. Π. 3, 1, 15. ἀπιστεῖν ἡμῖν. Paulo post est absolute ἀπιστῶν. 5, 4, 14. οἷς ἠπιστήκει. §. 18. ὧν (i. e. ἐκείνων οἷς) ἠπίστει πολλούς. A. 2, 5, 2. p. 112. 7, 2, 17. οὐδενὶ ἂν ἀπιστήσειεν. E. 5, 1, 26. πόλεσι αἷς ἐπίστευον, αἷς δὲ ἠπίστουν. 5, 3, 22. Sequente μὴ, Ἱερ. 4, 2. ἀπιστεῖν μὴ φάγωσι. Σ. 8, 34. ἀπιστοῦσιν ἐοικέναι μὴ οὐκ ἀποτελῶσι. ¶ 2) *non credere,*

dere, suspectum habere. Ay. 5, 6. ταῦτα ὀλίγων εἰδότων, ἀπιστεῖν. 8, 7. Ἀπολ. 14. ἀπιστοῦντες τοῖς λεγομένοις — ἵνα ἀπιστῶσι τῷ ἐμὲ τετιμῆσθαι. Π. 7, 2, 7. p. 417. ἀπιστούμενοι οὐ φιλοῦσιν τοὺς ἀπιστοῦντας. Α. 2, 15. ταῦτα ἀπιστεῖσθαι ὑπό τινων. ¶ 3) *non parere, non obedire*, i. q. ἀπειθεῖν. v. Hesych. Harpocrat. Suid. Valckenar. ad Herodot. 6, 108. et Fischer. ad Plat. apol. 17. p. 113. sq. Perperam igitur Leuncl. mauult ἀπειστεῖν Α. 2, 6, 10. 6, 6, 9. Ε. 5, 2, 1. Σ. 4, 48. vbi oppon. πείθωμαι. Cf. δύσπιστος, εὔπιστος, εὐπαρχπειστος, πιστὸς nr. 5. et 6. ¶ 4) Pro ἀποσταίητε reponunt ἀπιστοίητε. v. ἀφίστασθαι nr. 7.

ἀπιστέον ἐστί, *non parendum est*. Α. 2. 6, 5. ὡς οὐκ ἀπιστέον εἴη Κλεάρχῳ. Wels. temere secutus Leunclauium edidit ἀπειστέον. Cf. ἀπιστεῖν.

ἀπιστία, ¶ 1) *diffidentia*. Π. 8, 6, 1. δι' ἀπιστίαν ἑαυτῶν, *quod sibi fides non haberetur*. Α. 2, 5, 2. p. 109. synonymum est ὑποψία. 7, 7, 18. Ε. 2, 4, 15. δι' ἀπιστίαν, *quod non securi ab hostibus essent*. ¶ 2) *perfidia*. Α. 2, 5, 3. p. 114. δι' ἐπιορκίας πρὸς θεοὺς καὶ ἀπιστίας πρὸς ἀνθρώπους πράττειν. 3, 2, 3. τὴν βασιλέως ἐπιορκίαν, τὴν Τισσαφέρνους ἀπιστίαν. Cf. §. 4.

ἄπιστος, ¶ 1) *suspectus, parum fide dignus, cui fides haberi non potest*. Α. 7, 7, 13. ἄπιστον σαυτὸν καταστῆσαι ὅ τι λέγεις. Cf. §. 14. ¶ 2) *suspectae fidei*. Απ. 2, 6, 19. ἄπιστοι sunt inepti ad amicitiam. Ay. 1, 12. τὸν ἐπίορκον ἄπιστον πᾶσιν ἐποίησεν. Α. 2, 4, 3. τὰ πιστὰ ἑαυτοῦ ἄπιστα ποιεῖν, *violare, facere vt homines iis fidem non habeant*. ¶ 3) *incredibilis*. Ιερ. 1, 9. ἄπιστα λέγεις. Σ. 4, 49. τούτων οὐδὲν ἄπιστον. Π. 3, 1, 15. ἔμοι γε οὐδὲν ἄπιστον, τοῦτον οὕτω διακεῖσθαι. Cf. ἀπίθανος, quocum in var. lect. permutatur.

ἀπίστως ἔχειν, *diffidere*. Κ. 3, 7. ἑαυταῖς ἀπίστως ἔχουσι in inueniendis vestigiis.

ἀπιτέον εἶναι, *abeundum esse, discedendum esse*. Α. 5, 3, 3.

ἄπλετος (poet.), *immensus*. Hesych: ἄπλετον· πολύ, μέγα, ἀμέτρητον, οἷον ἄπλεθρον, ἢ τὸ μὴ πλεόμενον. Suid: ἄπλετον· ἄπειρον, ἀχώρητον. Moeris p. 24. praefert ἄπλατος. vid. ibi interpp. Α. 4, 4, 7.

7. χιὼν ἄπλετος. Alias a Xenophonte dicitur χιὼν πολλή.

*ἄπλευστον, *pars maris quam nondum nauigando attigimus.* Π. 6, 1, 11. τὸ πεπλευσμένον οὐδὲν οἰκειότερον τοῦ ἀπλεύστου.

ἄπληστος, *insatiabilis.* Π. 8, 2, 11. εἰμὶ ἄπληστος χρημάτων. Σ. 4, 25. osculum vocatur ἄπληστον, quia amorem acrius incendit, non restinguit.

ἀπλήστως, *insaturabiliter.* Π. 4, 1, 8. πρὸς μηδεμίαν ἡδονὴν ἀπλήστως διακεῖσθαι — ἀπλήστως χρώμενοι τῇ ἡδονῇ.

ἁπλοΐζεσθαι, *simpliciter et aperte agere et dicere.* Απ. 4, 2, 18. πρὸς τοὺς φίλους ἅπαντα ἁπλοΐζεσθαι. Oppon. ψεύδεσθαι, ἀπαντᾷν etc.

ἄπλοος siue ἄπλους, *nauigando ineptus.* Hesych: ἄπλοοι· οἱ μὴ δυνάμενοι πλέειν. v. ibi interpp. Suid: ἄπλοοι· ἀδύνατοι πλέειν. Ε. 5, 1, 18. τριήρη ἄπλουν ποιεῖν. All. ἔκπλουν.

ἁπλόος siue ἁπλοῦς, ¶ 1) *simplex.* Π. 4, 5, 14. p. 250. τὸ ἁπλοῦν, *unam portionem* e praeda. Oppon. διπλοῦν. Κ. 4, 7. canes si non varii sunt, sed vnius coloris, ἐστὶ οὐ γενναῖον τοῦτο, ἀλλ' ἁπλοῦν καὶ θηριῶδες. Vertunt *vulgare.* ¶ 2) Improprie de animo et oratione etc. Π. 1, 6, 19. p. 74. πλέον ἔχειν τῶν πολεμίων, οὐκέτι τοῦτο φαῦλον, οὐδ' ἁπλοῦν ἔργον, ἀλλὰ δεῖ ἐπίβουλον εἶναι καὶ κρυψίνουν etc. *vna constans arte.* Suid: ἁπλοῦν· ἀπερίεργον. Sic Απ. 3, 1, 6. oppon. στρατηγὸς ἁπλοῦς, *aperte et sine dolo agens loquensque omnia,* et ἐπίβουλος. Π. 3, 1, 18. οὐδὲν ἔχω ἁπλούστερον εἰπεῖν, οὐδὲ δικαιότερον. Sed Α. 5, 8, 8. ἁπλοῦς μοι ὁ λόγος, *defensio mea erat breuis, non artificiosa.* Suid: ἁπλῷ λόγῳ· τῷ χωρὶς προσθήκης. Nisi malis cum Moro exponere *res nullis eget verborum ambagibus et fraudibus.* Laudat ille Euripidis Phoeniss. 472. ibique Valckenarium. Π. 1, 3, 4. πολὺ ἁπλουστέρα καὶ εὐθυτέρα ὁδὸς, *via breuior et minus tortuosa,* h. e. *facilior ratio.* 8, 4, 15. ἁπλούστατος est, *qui non occultat suis opes et pro iis beneficus est.* Απ. 4, 2, 16. πρὸς φίλους ἁπλούστατος. Α. 2, 6, 11. τὸ ἁπλοῦν καὶ ἀληθές. Oppon. ἐπιορκεῖν, ψεύδεσθαι, ἐξαπατᾷν.

ἁπλότης, *simplicitas.* Π. 1, 4, 3. in πολυλογίᾳ Cyri pueri est ἁπλότης καὶ φιλο-

λοστοργία, οὐ θράσος. Stobaeus habet πραότης, fortassis quia θράσος oppositum est. Sed Stephano et Hutch. iudicibus melius in adolescentem cadit ἁπλότης. E. 6, 1, 6. ἐπαινέσας τὴν ἁπλότητα τῆς πόλεως, np. quae non vanam spem fecerat.

ἁπλούστατα, *simplicissime, breuissime.* Απ. 4, 2, 40. ἥκιστα μὲν διετάραττεν, ἁπλούστατα δὲ καὶ σαφέστατα ἐξηγεῖτο.

ἁπλῶς, *simpliciter.* Sed varie dicitur, v. c. Π. 1, 6, 19. p. 77. ἁπλῶς διδάσκειν μὴ κλέπτειν, *generaliter, sine vlla distinctione aut exceptione.* Απ. 1, 3, 2. εὔχετο πρὸς τοὺς θεοὺς ἁπλῶς τἀγαθὰ διδόναι, *in vniuersum, nil nominatim.* 4, 2, 39. ἁπλῶς οὐδὲν εἰδέναι, *omnino nihil.* E. 4, 1, 16. ἁπλῶς ἀποκρίνομαι, *sincere et breuiter.* 4, 4, 8. ἁπλῶς ἀπεδείξατην. Etiam Fr. Portus interpretatur ἀδόλως. Mallem *clare.* Simile est Απ. 4, 6, 15. ἁπλῶς τὴν ἑαυτοῦ γνώμην ἀπεφαίνετο. Quod tribuitur ei, qui habet ἀσφάλειαν λόγου et τοὺς ἀκούοντας ὁμολογοῦντας παρέχει. O. 20, 13. ἡ γῆ οὐκ ἐπ' ἀπάτῃ δείκνυσι, ἀλλ' ἁπλῶς σαφηνίζει. 12, 16. ἁπλῶς (διδάσκω), *sine multa arte,* siue, vt Fr. Portus exponit, *facile.* 13, 4. pro eo est φαύλως.

ἀπὸ, ¶1) *a, ab.* Indicat originem et natales, Π. 7, 1, 21. οἱ ἀπ' ἐκείνων, *eorum posteri.* E. 3, 1, 4. οἱ ἀπὸ Δαμαράτου. Sic A. 7, 8, 10. et 2, 1, 3. ὁ Τευθρανίας ἄρχων γεγονὼς, ἀπὸ Δαμαράτου. Sed videtur potius γεγονὼς ad ἀπὸ pertinere. Nam γίγνεσθαι, *nasci,* dicuntur homines tam ἐκ, quam ἀπό τινος. v. γίγνεσθαι nr, 4. Additur etiam ὢν, Λ. 15, 2. θύειν τὰ δημόσια, ὡς ἀπὸ τοῦ θεοῦ ὄντα. Sic additur ὁμόγονοι. v. ὁμόγ. E. 3, 3, 3. ὁπότε μὴ ἀφ' Ἡρακλέους τῆς πόλεως ἡγοῖντο. Ante ἀφ' deest οἱ vel τινὲς, quod saepe omittitur. Απ. 2, 7, 9. τὴν ἀπὸ τούτων χάριν. Intell. γενομένην vel simile quid. ¶2) Est index temporis: a) *inde a.* v. c. Π. 1, 2, 8. ἑπτακαίδεκα ἔτη ἀπὸ γενεᾶς. §. 13. ἀφ' οὗ χρόνου. Item ἀφ' οὗ simpliciter, vt Latine *ex quo,* E. 3, 3, 2. 3, 4, 20. Σ. 4, 62. Item ἀφ' οὗ post pluralem. v. ὅς nr. 12. Sic ἀπὸ τούτου, A. 2, 6, 3. Αγ. 2, 24. et plenius A. 7, 5, 4. ἀπὸ δὲ τούτου τοῦ χρόνου. Sic τὸ ἀπὸ τούτου et τὸ ἀπὸ τοῦδε et

et ἀπὸ τοῦδε τοῦ χρόνου. v. ὁ nr. 31. Aliter ἀπὸ τούτου est A. 4, 6, 2. v. nr. 4. a. Cf. nr. 8. A. 5, 6, 12. ἐὰν ἐκπλέητε ἀπὸ νουμηνίας, ab ipso mensis initio. §. 17. μισθὸν ὑπισχνούμενος ἀπὸ νουμηνίας. E. 4, 6, 6. ἡμέρα πέμπτη ἀφ' ἧς εἰσέβαλλε. Sic ἀπὸ ταύτης τῆς ἡμέρας, v. ἡμέρα. it. ἀφ' ἑσπέρας, ἀπὸ παίδων, ἀπὸ πρώτου, prima vice, v. ἑσπέρα, παῖς, πρῶτος. Πο. 4, 2. ἀπὸ ποίου χρόνου. b) post. Λ. 5, 8. οἱ ἀπὸ τῶν σίτων διαπονούμενοι. Aliter est 2, 5. v. infra nr. 4. b. ¶ 3) Dicitur de loco. a) de interuallo, v. c. Π. 1, 4, 28. ὅταν ἀπίωσί ποι ἀπ' ἀλλήλων. A. 1, 8, 7. ἅρματα διαλείποντα ἀπ' ἀλλήλων. 3, 3, 7. E. 2, 4, 3. πεντεκαίδεκα στάδια ἀπὸ Φυλῆς. 3, 2, 2. εἴκοσι στάδια ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ. 4, 6, 9. ἐπιδιώκοντες ἀπὸ τῆς φάλαγγος, ex acie progressi. Cf. γίγνεσθαι nr. 10. b. Sic fere Iπ. 7, 6. χαλαρὰν ἀπὸ τοῦ γόνατος ἀφεῖσθαι τὴν κνήμην. Leuncl. inde vsque a genu. Sed Camerar. sub genibus. Neutrum male. b) vt ἐκ, est fere pro ἐν. v. Doruill. ad Charit. p. 106. Π. 3, 3, 27. οἱ ἀπὸ τῶν ἁρμάτων προμαχοῦντες, de curribus, curribus vecti. 6, 4, 5. p. 393. οἱ ἀπὸ τῶν πύργων ἐπαρήξουσι. 7, 5. 9. p. 439. τοὺς ἀπὸ τῶν οἰκιῶν φεύγειν. Leuncl. sine causa malit αὐτοὺς pro τούς. Nam sic est etiam A. 5, 2, 17. E. 3, 1, 19. Π. 6, 3, 6. vbi οἱ ἀπὸ τῆς μεγάλης τάξεως potest esse ipsa μεγάλη τάξις. Cf. Fischer. ad Plat. Phaed. 22. A. 1, 2, 7. ἐθήρευεν ἀπὸ ἵππου. c) efficit, vt alias ἐκ, periphrasin nominis, et interdum poterat abesse. Π. 2, 1, 2. p. 86. τοὺς ἀπὸ Φρυγίας. E. 3, 5, 10. στράτευμα τὸ ἐκ Πελοποννήσου — τὸ ἀπὸ Φωκέων καὶ Ὀρχομενοῦ. §. 11. τὸ ἀπὸ Λακεδαιμονίων. Margg. Λακεδαίμονος, quod Moro videtur glossema esse. 5, 1, 23. τὰς ἀπὸ Συρακουσῶν ναῦς. §. 25. ἦλθον αἱ ἐκ Συρακουσῶν νῆες — καὶ αἱ ἀπὸ Ἰωνίας. §. 29. οἱ ἀπὸ τῶν πόλεων πρέσβεις. 6, 2, 23. 26. τὸ ἀπὸ Κερκύρας ναυτικόν. 4, 5, 11. τοὺς ἀπὸ τῶν συμμάχων φρουρούς. 4, 8, 28. οἱ ἀπὸ τῶν νεῶν τετρακόσιοι. §. 29. additur ἐπιβάται. 1, 1, 17. οἱ ἀπὸ τῶν πόλεων στρατηγοί. 3, 4, 20. τοὺς ἀπὸ τῶν πόλεων στρατιώτας. Interdum sic vel nomen omittitur, vel articulus, vt A. 7, 2, 11. ὁ ἀπὸ τοῦ στρατεύματος. Zeun. qui praeest exercitui.

citui. E. 4, 3, 8. οἱ ἀπὸ τῶν ἐν Ἀσίᾳ πόλεων, np. στρατιῶται. 6, 5, 23. ἠκολούθουν Εὐβοεῖς ἀπὸ πασῶν τῶν πόλεων. 7, 1, 27. οἱ ἀπὸ τῶν πόλεων *miſſi, legati*. 2, 4, 7. et 8. οἱ ἀπὸ Φυλῆς, et §. 3. οἱ ἐκ Φυλῆς ſunt Thraſybuli exercitus. Π. 6, 2, 11. p. 373. τοὺς ἀπὸ (p. 372. erat ἐκ) τῶν ἀκοντιστῶν — τοὺς ἀπὸ τῶν τοξοτῶν — τοὺς ἀπὸ τῶν σφενδονητῶν, np. ἀποδεδοκιμασμένους. vid. p. 372. Interdum omiſſo articulo additur verbum εἶναι. Π. 6, 3, 4. ἔλεγον ὅτι ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου εἶεν. E. 3, 2, 13. ὅσον μὲν ἦν ἐκ Πελοποννήσου στράτευμα -- ὅσοι δὲ ἦσαν ἀπὸ Πριήνης -- καὶ ἀπὸ νήσων. Omittitur participium πεμπόμενος vel τὶς, Π. 8, 2, 3. τὰ ἀπὸ τῆς τραπέζης. Antea additum erat πεμπόμενα. 7, 4, 2. ἀπ' ἀμφοτέρων παρῆσαν πρὸς αὐτὸν ἕτοιμοι ὄντες. A. 7, 2, 16. ἔξω εἰσὶν ἀπὸ τῶν στρατηγῶν ὁ πιστότατος ἑκάστῳ. Similiter E. 5, 1, 3. ἀπὸ Λακεδαιμονίων Ἱέραξ ἀφικνεῖται. ¶ 4) Ponitur pro datiuo a) cauſae ſiue pro διὰ, O. 3, 8. ἀφ' ἱππικῆς εἰς ἀπορίαν ἔρχεσθαι. Oppon. διὰ τὴν ἱππικὴν εὐπορους. Π. 1, 6, 19. p. 83. ἀπὸ ποίας (τῶν πράξεων) ἔσται αὐτοῖς τἀγαθόν. Simile eſt 4, 2, 2. ἀπὸ τῆς μάχης τὸ ὄνομα αὐτοῦ ηὔξετο. Poteſt tamen ἀπὸ h. l. etiam de tempore accipi. Aγ. 2, 26. ἀπὸ τῆς πρεσβείας τρόπαιον εἱστήκει. Aθ. 1, 8. ἡ πόλις ἀπὸ τούτων διαιτημάτων βελτίστη. §. 9. ἀπὸ τούτων τῶν ἀγαθῶν ὁ δῆμος εἰς δουλείαν καταπέσοι, *ſi haberet haec bona*. A. 4, 6, 2. ἀπὸ δὲ τούτου ἀποδρὰς ᾤχετο. 2 MSS. ἐκ τούτου, quod eſt vſitatius hoc in genere. v. ἐκ nr. 3. De formula ἀφ' ἑαυτοῦ, v. ἑαυτοῦ nr. 4. b) pro datiuo modi ſiue διὰ, *per*, v. c. ἀπὸ προγραφῆς, ἀπὸ δόρατος, ἀπὸ παραγγέλσεως et διὰ παραγγέλσεως, ἀπὸ σάλπιγγος, ἀπὸ σημείου, ἀπὸ et ὑπὸ κήρυκος, ἀπὸ τοῦ κοινοῦ et κοινῇ, βιοτεύειν ſ. βίον ποιεῖσθαι ἀπὸ γεωργίας, ἀπὸ δικαίου, de quibus v. ſuis locis. A. 2, 5, 2. p. 109. οὐκ οἶδα ἀπὸ ποίου ἂν τάχους φεύγων ἀποφύγοι. All. ὑφ' ὁποίου, all. ὑπὸ ποίου. A. 2, 5. ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ σίτου πλείω χρόνον ἐπιταθῆναι, *ſumto ſemel cibo, ope eiusdem cibi*. E 2, 4, 22. ἐπεὶ οὐδὲν (ἀπὸ) τῆς προσβολῆς ἔπραττε, *nihil oppugnatione effecit*. Sed ἀπὸ deeſt in vett. edd. neque Moro videtur eo opus eſſe. Quin legi etiam poſſe dicit

cit τῇ προσβολῇ. c) pro datiuo inſtrumenti, materiae, partis. Απ. 1, 2, 9. ἄρχοντας ἀπὸ κυάμου καθίστασθαι. O. 3, 1. ἀπὸ πολλοῦ — ἀπὸ πολὺ ἐλάττονος οἰκοδομοῦντας. Intell. ἀργυρίου. A. 2, 6, 3. ἀπὸ τούτων τῶν χρημάτων συλλέξας στράτευμα. Sic 1, 1, 9. Aθ. 3, 3. ἀπὸ χρημάτων πολλὰ διαπράττεται. 1, 11. ναυτικὴ δύναμίς ἐστιν ἀπὸ χρημάτων. Morus: *pendet a collatione diuitum.* E. 4, 2, 4. ἆθλα οὐκ ἔλαττον ἐγένετο ἢ ἀπὸ τεττάρων ταλάντων. Eſt h. l. vel de pretio intelligendum (v. Reisk. ind. Demoſth.), vel de materia. Λ. 5, 9. ἀπὸ τῶν σκελῶν καὶ ἀπὸ χειρῶν καὶ τραχήλων γυμνάζονται. Poterat ſcribi κατὰ τὰ σκέλη etc. vel, vt eſt Σ. 2, 16. τράχηλος καὶ σκέλη καὶ χεῖρες ἐγυμνάζοντο. Ιπ. 10, 3. ἀπὸ τῆς κεφαλῆς κυρτοῦσθαι. §. 4. eſt κυρτοῖ τὴν κεφαλήν. K. 10, 12. τὴν κίνησιν τὴν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς. 4, 4. γνωρίζουσαι ἀπὸ τοῦ θυμοῦ. (Pollux 5, 61. τῇ χαρᾷ τῆς ψυχῆς.) — ἀπὸ τῆς κεφαλῆς. O. 9, 15. ἀπὸ τῆς παρούσης δυνάμεως, *pro facultatibus.* ¶ 5) Eſt vel putatur eſſe pro ὑπὸ, cf. Morus ad Iſocr. panegyr. c. 9. Π. 7, 5, 15. δίκην δεδωκότες ἀπὸ τῶν ἀναγκαίων. Steph. ſuſpicatur legendum ὑπὸ, quod probat Hutch. Sed ἀπὸ h. l. indicat priuationem, vt Zeunius explicat *ſeiuncti a victu, quod illis carendum fuerat victu.* Cf. δίκη. A. 6, 5, 11. ὑπὸ τοῦ χωρίου διδάσκεσθαι. 2 MSS. ἀπὸ, vt volebat Brodaeus. Λ. 14, 4. ὅπως μὴ ῥᾳδιουργίας οἱ πολῖται ἀπὸ τῶν ξένων ἐμπίπλαιντο. E. 2, 3, 11. φυγὼν ἀπὸ τοῦ δήμου. Alias iungitur huic verbo ὑπό. v. Φεύγω. 2, 4, 3. συχνοὺς ἀπὸ τῶν ἐκ Φυλῆς ἀποβαλόντες. 5, 4, 12. ante Stephanum, qui reſcripſit ὑπὸ, legebatur ἀπὸ Ἀθηναίων ἐκλάπησαν. Απ. 2, 2, 3. ὑπὸ τίνων μείζονα εὐεργετημένους. ἢ ἀπὸ γονέων. Hic quoque e Stobaeo ὑπὸ γον. receperunt Welſ. Stroth. Schneider. Sic ἀποβάλλειν additum habet mox ἀπὸ, mox ὑπὸ, etiam ἐγγίγνεσθαι, et dicitur tam ἀπὸ φθόνου, quam ὑπὸ φθ. v. ſuis locis. ¶ 6) Ponitur pro ἐκ. v. ſupra nr. 3. A. 5, 5, 3. ἀπῄεσαν ἐκ τῆς βοηθείας — ἀπὸ τῆς βοηθείας ἀπῄεσαν. Απ. 2, 7, 2. λαμβάνομεν οὔτε ἐκ τῆς γῆς οὐδὲν, — οὔτε ἀπὸ τῶν οἰκιῶν. E. 4, 4, 10. καταδήσας ἀπὸ δένδρων, *ad arbores.* Sic K. 10, 7. ἐξάπτειν ἀπὸ δένδρου

ὄρου καὶ μὴ ἐκ ῥάχου. Αγ. 1, 6. τοὺς τρόπους καταδήλους ἀπὸ τῶν ἔργων. Vsitatius δῆλος comitem habet praepositionem ἐκ. Ιερ. 1, 38. ἐπιβουλαὶ ἐξ οὐδένων πλέονες ἢ ἀπὸ τῶν etc. Sic ἀφ' ἑκάστης τῆς πεμπτάδος εἷς, E. 7, 2, 6. it. οἱ ἀπὸ πόλεως, v. πόλις nr. 3. Sic pro ex f. de, A. 1, 9, 4. κατεσπάσθη ἀπὸ τοῦ ἵππου. Suid in v. κατέκανε male legit ὑπὸ τ. ἵ. E. 7, 2, 6. ἐξαλλομένων ἀπὸ τοῦ τείχους. Margg. κατὰ τοῦ τ. §. 8. ἀπὸ τῶν πύργων ἐξήλλοντο. ¶ 7) Redundat, atque adeo suspectum interdum fuit editoribus. E. 4, 8, 33. εἴ τι λαμβάνοι ἀπ' Ἀθηναίων πλοῖον. Stephano iam et Leunclauio ἀπ' suspectum erat. Sic fere A. 1, 5, 10. ἐκ τῆς βαλάνου τῆς ἀπὸ φοίνικος. Sic in formula ἀπὸ βοῆς ἕνεκα. v. βοή. Cf. φόβος. ¶ 8) Π. 8, 1, 16. ὅπως ἂν αὐτῷ τὰ ἀπὸ τούτων ἀκίνδυνα γένοιτο, *vt ab his tutus esset.* Iunt. habet ὑπὸ τοὺτ. Αγ. 1, 10. σιγὴ ἦν ἀπ' ἀμφοτέρων. E. 4, 3, 10. est ἐπ' ἀμφοτέρων. O. 8, 20. καλὸν ὑποδήματα, καλὸν ἱμάτια — τὰ δὲ ἄλλα ἤδη που ἀπὸ τούτου ἅπαντα κάλλιω φαίνεται κατὰ κόσμον κείμενα. Leuncl. *deinceps.* Zeun. *hac de causa.* Fortassis reddi etiam possit *eodem modo.* K. 8, 3. ὁ λαγὼς διώκεται ἀπὸ τῶν ἰχνῶν, *vestigiorum ope inuestigatur.* Possent alia multa afferri, v. c. αὐτόνομος ἀπό τινος, liber ab aliquo. v. αὐτόνομος. item formulae ἀπ' αὐτομάτου, ἀπὸ στόματος et similes, de quibus v. suis locis. In var. lect. permutatur cum διά. v. διὰ c. gen. nr. 3. it. c. ἐπί. v. ἀρύειν.

ἀποβαίνειν, ¶ 1) *exscendere e naui.* E. 1, 4, 7. ἀπέβαινε — ἀποβάς. 6, 2, 4. ἀπέβη. Αθ. 2, 5. ἀποβῆναι. c. ἐπί, A. 6, 2, 11. ἀποβαίνει ἐπὶ τὰ ὅρια. Vsitatius c. εἰς, ibid. ἀποβαίνουσιν εἰς Κάλπης λιμένα. 5, 7, 5. 6, 3, 1. E. 4, 8, 3. 5, 1, 10. 1, 1, 12. ἀπέβη εἰς τὴν γῆν — καὶ ἀποβὰς ἐν τῇ γῇ — ἀπέθανε. Sunt qui iungant verba ἐν τ. γ. cum verbo ἀπέθανε. Sed c. ἐν est etiam E. 1, 3, 13. ἀποβαινόντων ἐν Πειραιεῖ. c. ἐκ, E. 5, 1, 12. οἱ ἐκ τῶν νεῶν ἀποβεβηκότες. c. aduerbiis, E. 1, 3, 7. ἄλλοσε ἀποβαίνων. 1, 5, 2. ἄλλοτε ἄλλῃ ἀποβαίνων. ¶ 2) *abire.* Ιππ. 1, 16. τὸν ἵππον ὅταν ἀπὸ τῆς φάτνης ἀποβῇ. ¶ 3) *contingere, euenire.* Π. 1, 5, 7. p. 55. ὅ τι μὴ τοιοῦτον ἀποβήσεται παρ' ὑμῶν,

ὑμῶν, *quodcunque non sic feceritis.* 1, 6, 19. p. 84. ὅ τι ἐξ ἑκάστου αὐτῶν ἀποβήσεται, *quem euentum res sit habitura.* Sic quoque est E. 6, 1, 4. p. 362. et Σ. 4, 48. c. ὅπως, Απ. 1, 1, 6. τῶν ἀδήλων ὅπως ἀποβήσοιτο. 1, 3, 2. Sed 4, 3, 12. breuius haec dicuntur τὰ ἀποβησόμενα, vulgo *contingentia.* Π. 5, 2, 11. ὅπῃ τὰ παρόντα ἀποβήσοιτο. E. 6, 4, 20. πῇ τὸ μέλλον ἀποβήσοιτο. c. dat. E. 3, 4, 8. τὰ ἐναντία ἀπέβαινε τῷ Λυσάνδρῳ. Πο. 5, 10. τὰ προγεγενημένα — τῇ πόλει πῶς ἀποβέβηκεν. Ἱπ. 8, 14. εἰ ἀγαθόν τι ἵππῳ ἀποβαίνῃ, *si eum bono aliquo affeceris.* Ponitur item, cum oraculis vel sacrificiis euentus respondet, Π. 7, 2, 6. πῶς ἀποβέβηκε τὰ ἐκ τοῦ ἐν Δελφοῖς χρηστηρίου, *quomodo dicere quis possit* (in infelicitate tua), *felicitatem ab Apolline promissam euenisse.* Cf. §. 7. A. 7, 8, 12. καὶ οὕτω τὰ πρότερα ἱερὰ ἀπέβη. ¶ 4) *fieri*, vt Latinorum *euadere.* Hesych: ἀποβήσεται· γίνεται. it. ἀπέβη· — ἐγένετο. c. adiectiuis, Απ. 4, 8, 8. δυσμαθέστερον καὶ ἐπιλησμονέστερον ἀποβαίνειν. Απολ. 6. pro eo est εἶναι. ¶ 5) Ἱππ. 5, 4. εἰ προσέχοι ἐν ταῖς ἀνθιππασίαις, οἷα ἀποβαίνουσιν ἐκ τῶν διώξεών τε καὶ φυγῶν, *quomodo* (equi) *afficiantur, si persecuti alios fuerint aut fugerint.* Sed all. habent οἷαι, np. ἀνθιππασίαι, *quomodo succedant.* Leuncl. vult οἷοι, np. ἵπποι. vt ἀποβαίνειν sit ποιητικώτερον pro *discedere, abire.* v. nr. 2. Sed his omnibus vix opus est, et οἷα videtur verum. ¶ 6) Confunditur in var. lect. cum καταβαίνειν. v. καταβ. nr. 1. a.

ἀποβάλλειν, ¶ 1) *vili pretio vendere.* O. 20, 28. οὐκ εἰκῇ τὸν σῖτον ἀπέβαλλον, ἀλλ' ὅπου ἂν ἀκούσωσι τιμᾶσθαι. ¶ 2) *amittere.* a) de qualibet iactura, Π. 3, 3, 20. οἱ ἡττώμενοι ἅμα ἑαυτούς τε (np. vel libertate spoliati, vel interfecti) καὶ τὰ ἑαυτῶν ἀποβάλλουσι. b) de iactura hominum, inprimis interfectorum, Π. 3, 1, 17. p. 155. φύλαξαι μὴ ἡμᾶς ἀποβαλὼν σαυτὸν ζημιώσῃς, *si nos perdas regno vitaque priuatos, si nos interficias.* A. 4, 6. 7. ὅπως ὡς ἐλάχιστα μὲν τραύματα λάβοιμεν, ὡς ἐλάχιστα δὲ σώματα ἀποβάλοιμεν. Est lusus in λαμβάνειν et ἀποβάλλειν. Cf. infra.

infra. 7, 6, 21. οὔτε ἄνδρας ἀποθανόντας, οὔτε ζῶντας ἀπεβάλετε, *neque interfectos neque captiuos.* E. 2, 4, 3. μάλα συχνοὺς τῶν σκευοφόρων ἀπὸ τῶν ἐκ Φυλῆς ἀποβαλόντες. c) de iactura facultatum, Π. 8, 3, 17. οὕτοι οὕτως ἡδύ ἐστι τὸ ἔχειν χρήματα, ὡς ἀνιαρὸν τὸ ἀποβάλλειν — τῶν ἀποβαλλόντων τι. Oppon. πλουτοῦντες. E. 6, 3, 6. p. 388. ἀγῶνα ὥστε πάντα λαβεῖν ἢ πάντ' ἀποβαλεῖν. Σ. 4, 32. qui diues olim fuerat, dicit: ἀεί τι ἀπέβαλλον ἢ ὑπὸ τῆς πόλεως (np. liturgiis), ἢ ὑπὸ τῆς τύχης. νῦν δὲ ἀποβάλλω οὐδὲν — λήψεσθαί τι ἐλπίζω. d) de varii generis iactura, Π. 4, 1, 8. p. 205. νίκης τυχόντας, ἑτέρας ἐφιεμένους, καὶ τὴν πρόσθεν ἀποβαλεῖν, *fructu prioris victoriae priuari.* 8, 7, 3. p. 549. ἐκ πάντων ἀνθρώπων τὸ ἀξιόπιστοι εἶναι ἀποβαλεῖτε, *apud omnes homines fidem amittetis.* A. 6, 1, 13 μὴ τὴν προειργασμένην δόξαν ἀποβάλοι. O. 12, 2. μὴ ἀποβάλῃς τὴν ἐπωνυμίαν. All. ἀποβάλῃ. Sed medium non legitur in Xenophonte. E. 6, 2, 6. ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀποβάλοιεν ἄν, εἰ Κερκύρας στερηθεῖεν. ¶ 3) E. 7, 4, 20. ἐπιστρατεύειν τοῖς Ἀρκάσι, νομίζοντες οὕτως ἂν ἀποβαλεῖν τοὺς Ἀρκάδας, *se Arcadas ab Elide auersuros esse.* Vel est pro ἀποκρούειν. Suid: ἀποκρούεσθαι· αἰτιατικῇ· ἀποβάλλεσθαι. Quod quia durum videbatur, Fr. Portus aptum esse h. l. putabat καταβαλεῖν, audaci, vt ipse fatetur, emendatione. Steph. et Leuncl. corrigebant ἀποκλεῖν, quod receperunt Well. et Schneiderus. Sed Morus putat, nondum de vera lectione constare. §. 21. est ἀπαγάγοι. ¶ 4) ἀποβάλλοιο legitur pro προςαποβάλοι. v. προσαποβάλλειν.

ἀποβιάζεσθαι. Π. 4, 2, 12. p. 217. ἵνα μὴ ἀποβιασθῆτε, *per vim repellamini.* Sed 3, 1, 11. multi habent ἀποβιάσασθαι pro ἐπιβιάσασθαι. v. ἐπιβιάζεσθαι.

ἀποβιβάζειν, ¶ 1) *exponere nauigantes.* E. 1, 2, 4. ὁπλίτας ἐς τὴν Κορησσὸν ἀποβιβάσας. 1, 4, 10. 6, 2, 2. Item sine accusatiuo, 7, 4. 3. ἀποβιβάσαι ὅποι κελεύοι. In sqq. est ἐκβῆναι. ¶ 2) *traiicere.* A. 1, 4, 5 ναῦς, ὅπως ὁπλίτας ἀποβιβάσειεν εἴσω.

ἀποβλαβής, v. ἀβλαβής.

ἀποβλέπειν varie construitur et varia significat. ¶ 1)

scripto tradiderat. b) rem familiarem, E. 3, 1, 22. ἀπογράφοντος αὐτοῦ, πρ. πόσαι οἰκίαι, νομαὶ etc. §. 23. ἐπειδὴ ἀπεγέγραπτο τὰ πατρῷα.

ἀπογράφεσθαι, ¶ 1) *nomen suum profiteri.* Dicitur de militibus, Π. 2, 1, 6. p. 94. ἀπογραφέσθω πρὸς τὸν ταξίαρχον εἰς τὴν τάξιν. §. 7. ἀπογράφονται πάντες. E. 6, 5, 29. ἀπογράψασθαι — τοὺς ἀπογεγραμμένους. De ciuibus in censu, E. 2, 4, 5. ἐκέλευον ἀπογράφεσθαι· τὸν δὲ ἀπογραψάμενον. De ciuibus, qui de pace consenserant et nomina sua dederant, E. 6, 3, 8. ἀπογραψάμενοι ἐν ταῖς πόλεσι — ἀπεγράψαντο. ¶ 2) *deferre nomen et causam ad iudicem.* E. 7, 4, 4. εἴ τις ἀδικοῖτο, ἀπογράφεσθαι, ὡς ληψομένους τὰ δίκαια.

ἀπογυμνοῦσθαι, *denudare se.* Aπ. 3, 4, 1. τὰς οὐλὰς τῶν τραυμάτων ἀπογυμνούμενος ἐπεδείκνυεν.

ἀποδάκνειν, *mordere, praemordere.* Σ. 5, 7. εἰ τὸ στόμα τοῦ ἀποδάκνειν ἕνεκα πεποίηται, πολὺ ἂν σὺ μεῖζον ἢ ἐγὼ ἀποδάκνοις.

ἀποδεικνύειν et ἀποδεικνύναι, ¶ 1) *ostendere, monstrare.* E. 4, 4, 8. ἁπλῶς ἀπεδειξάτην locum. 2, 3, 8. νόμους ξυγγράφειν τε καὶ ἀποδεικνύναι, *promulgare.* O. 10, 3. εἴ σοι αὐτὰ τὰ ὄντα ἀποδεικνύοιμι. A. 2, 3, 9. ὅθεν οἱ ἡγεμόνες ἀπέδειξαν τὰ ἐπιτήδεια, *assignauerant.* Π. 4, 3, 2. ἀποδεικνύντες Κύρῳ ἃ ἦγον. Potest h. l. verti *tradentes.* ¶ 2) *oratione s. argumentis demonstrare.* E. 7, 1, 12. ἀλκιμωτάτους αὐτοὺς ἀπεδείκνυε, τεκμήρια παρεχόμενος. O. 3, 1. τί ἃ ὑπέσχηται ἀποδείξῃ — ἤν σοι ἀποδεικνύω οἰκίας ἐχούσας ὅσα δεῖ. In sqq. est ἐπιδεικνύω, quod etiam saepius sic dicitur. Sic c. particip. est Aπ. 3, 6, 8. ἀποδεικνύντες αὐτοῖς ταῦτα πατρῷα ὄντα. E. 5, 4, 13. καὶ βασιλεῦσι τὸν αὐτὸν νόμον ὄντα ἀπεδείκνυε. Ιερ. 7, 5. οἵπερ σοι τὰ ἀφροδίσια ὄντα ἀπέδειξε. c. ὡς, Σ. 4, 1. ἃ ὑπέσχετο ἀποδεικνύναι, ὡς ἀξία ἐστί. Cf. Aθ. 1, 1. ¶ 3) *facto declarare.* E. 4, 5, 10. κόπτων ἀπεδείκνυεν ὡς οὐδεὶς ἀντεξίοι, *vastando declarabat, neminem sibi restitisse.* Σ. 8, 20. ὁ μὲν βιαζόμενος ἑαυτὸν πονηρὸν ἀποδεικνύει. Aγ. 1, 17. παῖδα ἀπέδειξε τὸν Τισσαφέρνην τῇ ἀπάτῃ. ¶ 4) *legibus vel imperio* a) *constituere.* O. 7, 30. καλὰ εἶναι ὁ νόμος ἀποδείκνυσιν, ἃ καὶ ὁ θεὸς ἔφυσεν — δύ-

— δύνασθαι. Λ. 10, 7. Lycurgus τοῦτον ἀπέδειξε μήτε νομίζεσθαι εἶναι. b) *assignare*. Suid: ἀπέδειξεν ἀντὶ τοῦ παρέδωκεν. Ξενοφῶν. Λ. 15, 3. γῆν ἀπέδειξεν regi ἐξαίρετον. §. 4. σκηνὴν αὐτοῖς δημοσίαν ἀπέδειξε. Π. 8, 5, 2. ἐνόμιζε — ἔταξε — ἔπειτα σιτοποιοῖς χώραν ἀπέδειξε τὴν δεξιάν. ¶ 5) *creare*, v. c. magistratus, imperatorem. A. 1, 1, 2. Κῦρον στρατηγὸν ἀπέδειξε πάντων. 1, 9, 5. ὑπὸ τοῦ πατρὸς σατράπης -- στρατηγὸς δὲ πάντων ἀπεδείχθη. E. 3, 2, 11. στρατηγὸς τῶν πάντων ἀπεδέδεικτο. 2, 3, 18. p. 96. μέχρι τοῦ ἀρχὰς ἀποδειχθῆναι. ¶ 6) A. 3, 2, 24. εἰ νῦν ἀποδειχθείη, τίνα χρὴ ἡγεῖσθαι, *suffragiis constitueretur*. ¶ 7) cum duobus accusatiuis: *efficere*. a) doctrina, consuetudine, exercitatione, Π. 1, 2, 5. παῖδας βελτίους ἀποδεικνύναι. In sqq. est παρέχειν. 2, 1, 10. κρατίστους τοὺς λόχους ἀποδεικνύναι. Postea est παρέχειν τὰ δέοντα ποιοῦντας. Σ. 4, 57. et 60. ἀρέσκοντα τοῦτον ἀποδεικνύναι. §. 59. est διδάσκειν εἰς τὸ ἀρέσκειν. 8, 27. ἀγαθὸν τὸν συνόντα ἀποδεῖξαι. Επ. 2, 4. τὸν παῖδα πολλοῦ ἄξιον ἀποδείξας. Sic videtur intelligi posse Ιπρ. 1, 21. ὡς πλείστους ἀποδεῖξαι ἀκοντιστὰς τῇ πόλει. Nisi malis *parare, conciliare*. Similia sunt Π. 8, 1, 12. ἡ θήρα ἐπόχους μάλιστα ἀποδείκνυσι. Paulo post est ἀπεργάζεται. Απ. 1, 6, 3. μαθητὰς μιμητὰς ἑαυτῶν ἀποδεικνύουσι. E Thomae Mag. in v. ζευγνύασι praecepto legendum esset ἀποδεικνύασι vel ἀποδεικνῦσι. Sed ἀποδεικνύουσι est etiam infra lit. b. E. 7, 4, 32. οἵους θεὸς δύναιτ' ἂν καὶ ἐν ἡμέρᾳ ἀποδεῖξαι, ἄνθρωποι δὲ οὐδ' ἂν ἐν πολλῷ χρόνῳ ποιήσειαν. b) aliis modis, Π. 1, 6, 15. τὰ ἐπιτήδεια ἔχοντας τοὺς στρατιώτας ἀποδείξειν. 2, 2, 15. p. 112 τὴν πονηρίαν πλεονεκτοῦσαν ἀποδεικνύναι, *ex improbitate sibi commoda parare*. 7, 1, 9. ἔρημα τῶν πολεμίων τὰ πλάγια ἀποδείξω. E. 4, 4, 6. Κόρινθον ἐλευθέραν ἀποδεῖξαι, *liberare*. 7, 3, 7. p. 476. τὰ ἱερὰ κενὰ πάντων ἀπέδειξε, *spoliauit*. O. 5, 10. ἡ γεωργία θεοῖς ἀπαρχὰς πρεπωδεστέρας παρέχει, ἡ ἑορτὰς πληρεστέρας ἀποδείκνυσι. Ιπ. 1, 5. χωλὸν ἀπέδειξε τὸν ἵππον. §. 10. γοργότερον τὸν ἵππον ἀποδεικνύουσι. Πο. 4, 30. πάσαις ἂν λυσιτελὲς (τὸ ἔργον) ἀποδείξειεν. §. 31. est λυσιτελέστερα τὰ ἔργα γίγνοιτο.

¶ 8)

¶ 1) Π. 7. 1, 2. ἔστη ἀποβλέπων, ᾗπερ ἔμελλε πορεύεσθαι, *circumspiciens.* All. βλέπων. Απ. 2, 1, 22. πολλάκις εἰς τὴν ἑαυτῆς σκιὰν ἀποβλέπειν, *respicere.* O. 4, 23. ὁ Λύσανδρος, ἔφη, ἀποβλέψας εἰς αὐτὸν καὶ ἰδὼν, *intuitus.* Σ. 1, 12. ἀπέβλεψε εἰς Αὐτόλυκον, ἐπισκοπῶν τί ἐκείνῳ δόξειε. A. 1, 8, 10. κατεθεᾶτο ἑκατέρους ἄποθεν τούς τε πολεμίους ἀποβλέπων τούς τε φιλίους. All. κατεθ. ἑκατέρωσε ἀποβλέπων εἰς τοὺς πολεμίους καὶ τοὺς φίλους. Ahreſchius lectt. Ariſtaenet. p, 4. praefert vulgatum, cum aliud ſit ἀποβλέπειν τι, aliud ἀποβλέπειν εἴς τι. Sed ¶ 2) cum πρὸς vel εἰς eſt *reſpicere aliquem* ſiue *ex aliquo pendere, exſpectare alicuius auctoritatem, beneficia, dicta.* A. 3, 1, 25. οἱ στρατιῶται πάντες πρὸς ὑμᾶς ἀποβλέπουσι. (2 MSS. βλέπουσι.) κἂν ὑμᾶς ὁρῶσιν ἀθυμοῦντας, πάντες κακοὶ ἔσονται. Απ. 4, 2, 2. πρὸς ἐκεῖνον ἀποβλέπει ἡ πόλις, ὁπότε σπουδαίου ἀνδρὸς (qui remp. capeſſat vel iuuet) δεηθείη. §. 30. τοῦτο πρός σε ἀποβλέπω, εἴ μοι ἐθελήσαις ἂν ἐξηγήσασθαι. O. 18, 2. πάντες πρὸς τὸν θεὸν ἀποβλέπουσι, ὁπότε βρέξαι — ἀφήσει. Sed c. εἰς ponitur abſolute, A. 7, 2, 18. ζῆν εἰς ἀλλοτρίαν τράπεζαν ἀποβλέπων — ὥσπερ κύων. E. 6, 1, 4. p. 359. ἡ σὴ πατρὶς εἴς σε ἀποβλέπει, np. ſecutura tuam auctoritatem. p. 361. μὴ εἰς νησύδρια ἀποβλέπειν, ἀλλ' ἠπειρωτικὰ καρποῦσθαι. Praepoſitionis loco additur etiam participium futuri, O. 2, 8. ὡς παρά σου ὠφελησόμενοι ἀποβλέπουσι. Sed ὡς addidit Stephanus. ¶ 3) E. 2, 3, 17. p. 92. ἀποβλέπει ἐπ' ἀμφοτέρων, ſiue, vt all. habent, ἀμφότερα vel ἀμφότερον, *vtrique conuenit.* Sed ſiue de Theramene ſiue de cothurno intelligas, varias ob cauſas durum eſt. Fr. Portus fortaſſis ſic poſſe dici putat de cothurno ob angulos in eius anteriore parte, quod ſit in calceis quadratis. Stephanus verbum ἀποβλέπει ſuſpicatur corruptum. Sed haec et praecedentia additamentum ſiue gloſſema eſſe optime iudicat Morus in excurſu V. vbi de hoc loco etiam alia docte disputantur. Mori iudicium ſequitur Schneiderus.

ἀποβουκολεῖν. Heſych: ἀποβουκολήσας· — ἀποστήσας.

σας. Hac notione dici ait apud Xenophontem vir doctus in Obſ. Miscell. Vol. V. p. 102. Π. 1, 4, 13. εἰ τὸν παῖδα τῇ θυγατρὶ ἀποβουκολήσαιμι, *ſi in cauſa ſim, vt filia mea priuetur filio ſuo.* Eſt verbum poeticum. v. interpp. Heſych. et Thom. Mag. in v. βουκολεῖν. Phauorin: ἀποβουκολῆσαι· ἐκβαλεῖν, ἀπατῆσαι, etc. Eodem fere modo Suidas interpretatur participium ἀποβουκολίσας. Melius fortaſſe cum Hutch. vertas: *ſi filiae meae* (i. e. in ignominiam filiae) *filium euagari ſinam,* h. e. *in campis et montibus verſari ſinam, non mecum manere iubeam.* Nam proprie ἀποβουκολεῖν haud dubie eſt: *bouem ab armento aberrare ſinere,* vel etiam *abigere,* vt ἀπατᾶν proprie eſt ἀπάγειν ἀπὸ τοῦ πάτου, h. e. ὁδοῦ πεπατημένης, v. Phauorin. in v. πάτος. Deinde ad homines transfertur.

ἀπογεισοῦν, *quaſi ſuggrundiis munire.* v. quos laudat Ern. Απ. 1, 4, 6. ὀφρῦσι ἀπογεισῶσαι τὰ ὑπὲρ τῶν ὀμμάτων. Poll. 2, 49. ὀφρύων γεῖσσα, αἱ προβολαί. καὶ ὀφρῦσιν ἀπογεισῶσαι. Φησὶν ὁ Ξενοφῶν. Schol. Arati v. 971. γεῖσσα δέ, ἡ τῶν οἰκημάτων ἐξοχή, εἰς ἣν ἐπικαθέζονται, ζητοῦντες σκέπας, ἢ τὰ λεγόμενα σκόμια. Schol. Eurip. Oreſt. 1569. θριγκοὶ καλοῦνται οἱ ἐπικείμενοι λίθοι ταῖς ἐξοχαῖς τῶν δωμάτων. τὰ αὐτὰ δὲ καὶ γεῖσσα. Cf. ad Phoenn. 1165.

ἀπογεύεσθαι, *deguſtare.* Π. 1, 3, 4. ἀπογεύεσθαι τῶν παντοδαπῶν βρωμάτων. Ιερ. 4, 2. τοὺς διακόνους πρῶτον κελεύουσιν ἀπογεύεσθαι.

ἀπογιγνώσκειν, *conſilium mutare, conſilium abiicere.* A. 1, 7, 15. ἀπεγνωκέναι τοῦ μαχεῖσθαι. Sed c. acc. E. 7, 5, 7. τὸ κατὰ γῆν πορεύεσθαι ἀπεγνωκέναι, h. e. *nolle.*

ἀπόγονος eſt omnis *proles,* ſiue *filius* ſit, ſiue *nepos,* ſiue *pronepos* etc. v. Ammon. in v. ἔκγονος, et infra in eodem vocabulo. Π. 8, 4, 13. τούτων ἀπόγονοι, *nepotes, poſteri.* 8, 6, 3. E. 7, 1, 21. Archidamus Ἡρακλέους ἀπόγονος λέγεται εἶναι. Απ. 3, 5, 11.

ἀπογράφειν, *in tabulas referre.* a) nomina, Π. 6, 2, 11. p. 372. ἔχετε ἀπογεγραμμένους παρ' ἐμοῦ τοὺς ἀποδεδοκιμασμένους. 8, 6, 5. E. 3, 3, 11. ὀνόματα ὧν ὁ Κινάδων ἀπέγραψε, *quos ſcri-*

scripto tradiderat. b) rem familiarem, E. 3, 1, 22. ἀπογράφοντος αὐτοῦ, np. πόσαι οἰκίαι, νομαὶ etc. §. 23. ἐπειδὴ ἀπεγέγραπτο τὰ πατρῷα.

ἀπογράφεσθαι, ¶ 1) *nomen suum profiteri.* Dicitur de militibus, Π. 2, 1, 6. p. 94. ἀπογραφέσθω πρὸς τὸν ταξίαρχον εἰς τὴν τάξιν. §. 7. ἀπογράφονται πάντες. E. 6, 5, 29. ἀπογράψασθαι — τοὺς ἀπογεγραμμένους. De ciuibus in censu, E. 2, 4, 5. ἐκέλευον ἀπογράφεσθαι· τὸν δὲ ἀπογραψάμενον. De ciuibus, qui de pace consenserant et nomina sua dederant, E. 6, 3, 8. ἀπογραψάμενοι ἐν ταῖς πόλεσι — ἀπεγράψαντο. ¶ 2) *deferre nomen et causam ad iudicem.* E. 7, 4, 4. εἴ τις ἀδικοῖτο, ἀπογράφεσθαι, ὡς ληψομένους τὰ δίκαια.

ἀπογυμνοῦσθαι, *denudare se.* Απ. 3, 4, 1. τὰς οὐλὰς τῶν τραυμάτων ἀπογυμνούμενος ἐπεδείκνυεν.

ἀποδάκνειν, *mordere, praemordere.* Σ. 5, 7. εἰ τὸ στόμα τοῦ ἀποδάκνειν ἕνεκα πεποίηται, πολὺ ἂν σὺ μεῖζον ἢ ἐγὼ ἀποδάκνοις.

ἀποδεικνύειν et ἀποδεικνύναι, ¶ 1) *ostendere, monstrare.* E. 4, 4, 8. ἁπλῶς ἀπεδειξάτην locum. 2, 3, 8. νόμους ξυγγράφειν τε καὶ ἀποδεικνύναι, *promulgare.* O. 10, 3. εἴ σοι αὐτὰ τὰ ὄντα ἀποδεικνύοιμι. A. 2, 3, 9. ὅθεν οἱ ἡγεμόνες ἀπέδειξαν τὰ ἐπιτήδεια, *assignauerant.* Il. 4. 3. 2. ἀποδεικνύντες Κύρῳ ἃ ἦγον. Potest h. l. verti *tradentes.* ¶ 2) *oratione s. argumentis demonstrare.* E. 7, 1, 12. ἀλκιμωτάτους αὐτοὺς ἀπεδείκνυε, τεκμήρια παρεχόμενος. O. 3, 1. πρὶν ἃ ὑπέσχησαι ἀποδείξῃς — ἥν σοι ἀποδεικνύω οἰκίας ἐχούσας ὅσα δεῖ. In sqq. est ἐπιδεικνύω, quod etiam saepius sic dicitur. Sic c. particip. est Απ. 3, 6, 8. ἀποδεικνύντες αὐτοῖς ταῦτα πατρῷα ὄντα. E. 5, 4, 13. καὶ βασιλεῦσι τὸν αὐτὸν νόμον ὄντα ἀπεδείκνυε. Ιερ. 7, 5. οἷάπερ σοι τὰ ἀφροδίσια ὄντα ἀπέδειξε. c. ὡς, Σ. 4, 1. ἃ ὑπέσχετο ἀποδεικνύναι, ὡς ἀξία ἐστι. Cf. Αθ. 1, 1. ¶ 3) *facto declarare.* E. 4, 5, 10. κόπτων ἀπεδείκνυεν ὡς οὐδεὶς ἀντεξίοι, *vastando declarabat, neminem sibi restitisse.* Σ. 8, 20. ὁ μὲν βιαζόμενος ἑαυτὸν πονηρὸν ἀποδεικνύει. Αγ. 1, 17. παῖδα ἀπέδειξε τὸν Τισσαφέρνην τῇ ἀπάτῃ. ¶ 4) *legibus* vel *imperio* a) *constituere.* O. 7, 30. καλὰ εἶναι ὁ νόμος ἀποδείκνυσιν, ἃ καὶ ὁ θεὸς ἔφυσεν

— δύ-

— δύνασθαι. Λ. 10, 7. Lycurgus τοῦτον ἀπέδειξε μήτε νομίζεσθαι εἶναι. b) *assignare*. Suid: ἀπέδειξεν ἀντὶ τοῦ παρέδωκεν. Ξενοφῶν. Λ. 15, 3. γῆν ἀπέδειξεν regi ἐξαίρετον. §. 4. σκηνὴν αὐτοῖς δημοσίαν ἀπέδειξε. Π. 8, 5, 2. ἐνόμιζε — ἔταξε — ἔπειτα σιτοποιοῖς χώραν ἀπέδειξε τὴν δεξιάν. ¶ 5) *creare*, v. c. magistratus, imperatorem. Α. 1, 1, 2. Κῦρον στρατηγὸν ἀπέδειξε πάντων. 1, 9, 5. ὑπὸ τοῦ πατρὸς σατράπης — στρατηγὸς δὲ πάντων ἀπεδείχθη. Ε. 3, 2, 11. στρατηγὸς τῶν πάντων ἀπεδέδεικτο. 2, 3, 18. p. 96. μέχρι τοῦ ἀρχὰς ἀποδειχθῆναι. ¶ 6) Α. 3, 2, 24. εἰ νῦν ἀποδειχθείη, τίνα χρὴ ἡγεῖσθαι, *suffragiis constitueretur*. ¶ 7) cum duobus accusatiuis: *efficere*. a) doctrina, consuetudine, exercitatione, Π. 1, 2, 5. παῖδας βελτίους ἀποδεικνύναι. In sqq. est παρέχειν. 2, 1, 10. κρατίστους τοὺς λόχους ἀποδεικνύναι. Postea est παρέχειν τὰ δέοντα ποιοῦντας. Σ. 4, 57. et 60. ἀρέσκοντα τοῦτον ἀποδεικνύναι. §. 59. est διδάσκειν εἰς τὸ ἀρέσκειν. 8, 27. ἀγαθὸν τὸν συνόντα ἀποδεῖξαι. Επ. 2, 4. τὸν παῖδα πολλοῦ ἄξιον ἀποδείξας. Sic videtur intelligi posse Ιππ. 1, 21. ὡς πλείστους ἀποδεῖξαι ἀκοντιστὰς τῇ πόλει. Nisi malis *parare*, *conciliare*. Similia sunt Π. 8, 1, 12. ἡ θήρα ἐπίχους μάλιστα ἀποδείκνυσι. Paulo post est ἀπεργάζεται. Απ. 1, 6, 3. μαθητὰς μιμητὰς ἑαυτῶν ἀποδεικνύουσι. E Thomae Mag. in v. ζευγνύασι praecepto legendum esset ἀποδεικνύασι vel ἀποδεικνῦσι. Sed ἀποδεικνύουσι est etiam infra lit. b. Ε. 7, 4, 32. οἵους θεὸς δύναιτ' ἂν καὶ ἐν ἡμέρᾳ ἀποδεῖξαι, ἄνθρωποι δὲ οὐδ' ἂν ἐν πολλῷ χρόνῳ ποιήσειαν. b) aliis modis, Π. 1, 6, 15. τὰ ἐπιτήδεια ἔχοντας τοὺς στρατιώτας ἀποδείξειν. 2, 2, 15. p. 112 τὴν πονηρίαν πλεονεκτοῦσαν ἀποδεικνύναι, *ex improbitate sibi commoda parare*. 7, 1, 9. ἔρημα τῶν πολεμίων τὰ πλάγια ἀποδείξω. Ε. 4, 4, 6. Κόρινθον ἐλευθέραν ἀποδεῖξαι, *liberare*. 7, 3, 7. p. 476. τὰ ἱερὰ κενὰ πάντων ἀπέδειξε, *spoliauit*. Ο. 5, 10. ἡ γεωργία θεοῖς ἀπαρχὰς πρεπωδεστέρας παρέχει, ἡ ἑορτὰς πληρεστέρας ἀποδεικνύει. Ιπ. 1, 5. χωλὸν ἀπέδειξε τὸν ἵππον. §. 10. γοργότερον τὸν ἵππον ἀποδεικνύουσι. Πο. 4, 30. πάσαις ἂν λυσιτελὲς (τὸ ἔργον) ἀποδείξειεν. §. 31. est λυσιτελέστερα τὰ ἔργα γίγνοιτο.

¶ 8)

¶ 8) *exhibere, praestare.* Π. 8, 6, 6. ὅς ἐμοὶ πλεῖστα ἅρματα — ἱππέας ἀποδεικνύῃ. Ε. 5, 3, 17. ἀπέδειξαν πλείους χιλίων ἀνδρῶν. Πο. 2, 7. οἵτιν[illegible]λείους μετοίκους ἀποδε[illegible]ν. Ο. 15, 1. ἐπίτροπόν σοι τὰ ἐκ τῆς γῆς ὡραῖα ἀποδεικνύοντα ὅτι πλεῖστα. Ita emendauit Stephanus. All. legunt ἀποδεικνύων, np. ᾗ, quod defendit Zeun. ¶ 9) Varie dicitur: Π. 7, 5, 26. p. 457. ἐλευθερίας ταῦτα ὄργανα καὶ εὐδαιμονίας οἱ θεοὶ τοῖς ἀνθρώποις ἀπέδειξαν, *dederunt.* Ο. 7, 6. ἱμάτιον ἀποδεῖξαι, *conficere.* Fr. Portus intelligit de opere praeclaro, quod ostentationem meretur. Ιπ. 9, 1. εἰ ἀποδεικνύειν δέοι (τὸν ἵππον), ἔχοντα ὧν δεῖται ἱππεύς. Leuncl. malit ἐπιδεικνύειν, *cum ostentatione exhibere.* Imo est *specimen edere.* ¶ 10) Est in var. lect. pro ἐπιδεικνύειν. v. ἐπιδ. nr. 5. et 7.

ἀποδείκνυσθαι passiuum et medium. Α. 7, 1, 17. πολέμιοι ἐσόμεθα ἀποδεδειγμένοι, *manifesti, professi.* Λ. 4, 5. ἔρις, ἐν ᾗ ἀποδέδεικται, ἃ δεῖ ποιεῖν τὸν ἀγαθόν, *patet.* Απ. 4, 4, 1. ἣν εἶχε γνώμην, ἔργῳ ἀπεδείκνυτο, *declarabat, prae se ferebat.* Marg. Steph. ἐπεδείκνυτο, quod saepius in medio, quam ἀποδείκνυσθαι, legi, recte quidem monet Doruill. ad Charit. p. 467. Sed tamen nihil mutandum videtur. §. 10. ἃ δοκεῖ μοι, οὐδὲν παύομαι ἀποδεικνύμενος. Margg. ἐπιδεικνύμενος. — εἰ μὴ λόγῳ, ἀλλ' ἔργῳ ἀποδείκνυμαι. Margg. ἐπιδείκνυμαι, Stob. ἐπιδείκνυμι. §. 11. διαφεύγειν τὸ ἀποδείκνυσθαι γνώμην. Α. 5, 6, 23. ἀποδείκνυται γνώμην, μὴ ἐκκλησιάζειν, np. δεῖν. Sic de responsis aruspicum, Α. 5, 2, 8. οἱ μάντεις ἀποδεδειγμένοι ἦσαν, ὅτι τὸ τέλος καλόν. et plenius 5, 5, 3. ἀπεδείξαντο αἱ μάντεις γνώμην, ὅτι οὐδαμῇ προσίεντο οἱ θεοί. 7, 7, 26. εὔνοιαν ἀποδείκνυσθαι τούτῳ, *gratum animum declarare.* Απ. 4, 7, 2. γῆν μέτρῳ — ἔργον ἀποδείξασθαι, *mensura assignare operis, quantum in agro sit laborandum.* Ern. *agrum rustico opere elaborandum assignare.* Sed Schneider. explicat *operam aliquam perficere, vbi mensura geometrica opus est.* Quae explicatio non placet. Quomodo enim sic dici possit γῆν ἔργον ἀποδείξασθαι? Saepe autem ἔργον dicitur de opere quod faciendum est, et de laboris materia.

v. ἔργον nr. 10. 11. Iπ. 10, 11. ἀποδείξασθαι τὸν ἵππον (τοιοῦτον), οἷόν περ εἴρηται, *efficere.* Π. 8, 8, 13. φημὶ Πέρσας ἀσεβεστέρους — ἀποδεδεῖχθαι, *a me esse demonstratum.* Philelphus male vertit *redditos fuisse.*

ἀποδειλιᾶν, *timide segerere,* np. in bello. Aπ. 3, 12, 2. Sed qui *labores et molestias* in corporis exercitiis *detrectarunt,* vocantur Λ. 3, 4. ἀποδειλιάσαντες. Sic 10, 7. εἴ τις ἀποδειλιάσειε τοῦ τὰ νόμιμα διαπονεῖσθαι.

ἀπόδειξις, ¶ 1) *demonstratio per argumenta.* Aπ. 4, 6, 13. μηδὲν σαφὲς λέγειν, ἀλλ' ἄνευ ἀποδείξεως. ¶ 2) *exercitus lustratio.* Π. 8, 6, 7. στρατείας ἐσομένης καὶ ἀποδείξεως ἀνδρῶν καὶ ὅπλων καὶ ἵππων καὶ ἁρμάτων. Margg. ἐπιδείξεως, quod recepit Zeun. quia etiam in MS. Guelf. repertum est, et a Xenophonte sic dicitur alio loco. v. ἐπίδειξις.

ἀποδεκτέον, *recipere oportet.* O. 7, 35. τὰ εἰσφερόμενα ἀποδεκτέον.

ἀποδεκτήρ, *exactor, un receveur.* Π. 8, 1, 3. τῶν προσόδων ἀποδεκτῆρες. Portus dicit poeticum. Omnino de hac forma Attica et Xenophontea v. γνωστήρ.

ἀποδέρειν, *excoriare.* A. 3, 5, 6. πρόβατα ἢ αἶγας — ἃ ἀποδαρέντα etc.

ἀποδέχεσθαι. A. 6, 1, 16. μήτ' εἰ αἱροῖντο ἀποδέχεσθαι, *oblatum imperium accipere.* Π. 8, 7, 3. p. 544. ὡς ἔννομα λέγοντος ἐμοῦ οὕτως ἀποδέχεσθε, *accipite, interpretamini.* Aπ. 1, 2, 8. οἱ ἀποδεξάμενοι ἅπερ αὐτῷ ἐδόκει, discipuli *qui probabant eius placita.* Sic fere 4, 1, 1. οἱ ἀποδεχόμενοι ἐκεῖνον, *qui sequuntur illius disciplinam.* 3, 10, 15. νῦν ὀρθῶς ἀποδέχῃ, *recte intelligis.*

ἀποδημεῖν, ¶ 1) *peregrinari, a patria abesse.* Π. 6, 1, 12. οἴκοθεν ἀποδημοῦμεν in expeditione. E. 4, 5, 11. ἐάν τε στρατοπεδευόμενοι, ἐάν τε ἄλλως πως ἀποδημοῦντες. 4, 7, 3. πρὸς τὰ ἱερὰ (*ad consulenda oracula*) ἀπεδήμει. Aπ. 2, 3, 12. ἀποδημοίης — ἀποδημοίη. A. 7, 8, 2. Iερ. 1, 12. Σ. 4, 30. Λ. 14, 4. E. 3, 1, 3. εἰ ἀποδημοῖεν καὶ ἐναπόλοιντο. Edd. vett. ἐναποδημοῖεν, np. in Persia extra patriam. Et recepit hanc lectionem Schneiderus. Iungitur etiam ἐπιδημεῖν. v. ἐπιδ. ¶ 2) *proficisci e loco.* Π. 8, 5,

5, 1. ἐδόκει αὐτῷ καλῶς ἔχειν τὰ ἐν Βαβυλῶνι, ὡς καὶ ἀποδημεῖν.

ἀποδημία, *peregrinatio*. Π. 3, 1, 4. ἐξ ἀποδημίας τινὸς προσῄει. Cf. Απ. 2, 8, 1. Αγ. 5, 7. ἐν ἀποδημίᾳ. E. 4, 7, 4. ἀρξαμένων αὐτῶν ἀποδημίας, *simulac hostium fines ingressi erant*.

ἀποδιδόναι, ¶ 1) *reddere pristinis possessoribus*. E. 2, 2, 5. Αἴγιναν ἀπέδωκε τοῖς Αἰγινήταις. 2, 4, 10. ἡ νίκη ἀποδώσει ἡμῖν καὶ πατρίδα καὶ etc. 5, 2, 10. τοῖς Φυγάσι ἀποδοῦναι τὰ κτήματα. 3, 5, 17. ὅτι οὐκ ἂν ἀποδοῖεν τοὺς νεκροὺς victis. Cf. ὑπόσπονδος. Additur infinitiuus fere πλεονάζων, Π. 7, 2, 8. ἀποδίδωμι ἤδη γυναῖκα ἔχειν, ἣν εἶχες, καὶ τὰς θυγατέρας. ¶ 2) *dare, persoluere, quae debentur e promisso* vel *pacto*. Πο. 4, 14. ἀνθρώπους ἐξεμίσθωσεν ἐφ' ᾧ ὀβολὸν ἑκάστου (intell. ἀντὶ) τῆς ἡμέρας ἀποδιδόναι. A. 1, 2, 11. οὐ γὰρ ἦν πρὸς τοῦ Κύρου τρόπου, ἔχοντα μὴ ἀποδιδόναι, np. τὸν μισθόν. 1. 7, 14. 7, 6, 13. ὅπως ἐμοὶ δοὺς μεῖον, ἀποδοίη ὑμῖν τὸ πλεῖον. Et saepe dicitur de stipendiis. v. μισθός. Cf. §. 31. 7, 7, 21. εἰ τούτοις τὸ ὀφειλόμενον ἀποδοθείη. §. 27. ἀποδιδῶς stipendia. Cf. §. 29. et Π. 6, 3, 7. A. 7, 7, 28. τοῦ μὴ πάλαι ἀποδεδόσθαι τὸν μισθόν. Αγ. 2, 29. οὐκ ἀπεδίδου τὴν ἡγεμονίαν αὐτῷ, quanquam promiserat. Quare Steph. non bene malit ἐπεδίδου. Huc pertinet Απ. 2, 2, 10. τοῖς θεοῖς ὑπέρ σου εὐχὰς ἀποδιδοῦσαν. et Π. 3, 1, 19. δασμὸν διπλασίονα Κυαξάρει ἀπόδος. Cf. δασμός. it. de didactro, Π. 1, 6, 12. p. 64. ἀργύριον, ὅπως ἀποδῶ τῷ φάσκοντί με — πεπαιδευκέναι. ¶ 3) *dare cui par et iustum est dari*. Π. 5, 3, 3. τὰ τῶν θεῶν ἀποδόντες τοῖς Μάγοις, np. e praeda. 4, 6, 6. ἃ οἱ Μάγοι ἔφασαν τοῖς θεοῖς ἐξελεῖν ἀποδόντες τοῖς Μάγοις. v. interpp. ad Matth. 22, 21. Π. 7, 2, 3. χρήματα πάντα ἀποδώσειν — ἀπόδοτε πάντα ὅσα ἐλάβετε. h. l. est de praeda regi suo tradita. Cf. 7, 4, 6. bis. 7, 5, 20. et E. 2, 3, 7. E. 1, 3, 2. ἀπῄτει τὰ χρήματα· οἱ δὲ ἀπέδοσαν potentiori atque victori. Ιερ. 9, 3. τὰ ἆθλα ἀποδιδόναι. A. 7, 6, 2. ἀποδιδοὺς τὸ στράτευμα τοῖς Λακεδαιμονίοις, quippe exercitum Graecum poscentibus Graecis. Cf. §. 3. De erano vel mutuo intelligendum videtur Σ. 4, 3. ἀποδιδόασιν, ὅ τι ἂν λάβωσιν — ἀντὶ τοῦ ἀργυρίου χάρι-

χάριτας ἀποδιδόασι. Πο. 4, 52. ἐφ' ἑκάστοις τῶν ἔργων τῆς τροφῆς (np. quae ſit iuſta et larga) ἀποδιδομένης. De formula χάριν ἀποδιδόναι v. χάρις nr. 1. b. ¶ 4) De variis rebus: Π. 4, 5, 12. Κυαξάρει ἀποδοῦναι τὰ γράμματα — (τὴν ἐπιστολὴν) αὐτῷ ἀπέδος — δοὺς τὴν ἐπιστολήν. Hic διδόναι et ἀποδιδόναι τὴν ἐπιστολὴν prorſus ita differunt, vt apud Latinos *dare* et *reddere epiſtolam*. 8, 3, 15. γήδιον ὅ τι ἂν λάβοι σπέρμα, καλῶς καὶ δικαίως ἀπεδίδου καὶ τόκον — διπλάσια ἀπέδωκεν ὧν ἔλαβε. v. Wetſten. ad Apoc. 22, 2. Π. 8, 7, 3. p. 550. τὸ ἐμὸν σῶμα τῇ γῇ ἀπόδοτε. Cauſa, cur verbo ἀποδιδόναι ſit locus, ſtatim additur. Praeterea id iubebat Cyrus more Perſis conſueto. Πο. 6, 1. ἱερεῦσι καὶ βουλῇ — τὰ πάτρια ἀποδώσομεν. E. 7, 1, 20. ἀποδῶμεν τοῖς ἐπιγιγνομένοις τὴν πατρίδα, οἵανπερ παρὰ τῶν πατέρων παρελάβομεν. 6, 4, 16. Ephori τὰ ὀνόματα τῶν τεθνεώτων πρὸς τοὺς οἰκείους ἀπέδοσαν, *nomina interfectorum cognatis ſuis ſcripta miſerunt*. Λ. 8, 5. οὐ πρότερον ἀπέδωκε τῷ πλήθει τοὺς νόμους — τότε ἀπέδωκε, *promulgauit* ciuibus, ad quos pertinerent. Ιπ. 2, 2. ἃ δεήσει ἐπιστάμενον ἀποδοῦναι, np. τὸν παῖδα τῷ πατρί. Doruill. ad Charit. p. 650. explicat *efficere, exhibere*, qua ſcientia imbutum eum praeſtare debet.

ἀποδίδοσθαι, *vendere*. Iungitur actiuo, A. 7, 6, 30. ταῦτα (praedam) ἀποδόμενος οὔτε Σεύθῃ ἀπέδωκεν τὰ γιγνόμενα. 7, 8, 3. ἵππον ὃν ἀπέδοτο πεντήκοντα Δαρεικῶν — λυσάμενοι ἀπέδοσαν. Paulo poſt eſt πεπρακέναι. Permutatur cum eodem verbo A. 7, 2, 3. ὁπόσους ἂν εὕροι ἀποδόσθαι — οὐδένα ἐπεπράκει — ἀπέδοτο in ſeruitutem. E. 4, 8, 27. ἀπέδοτο τὴν δεκάτην τῶν ἐκ τοῦ Πόντου πλεόντων, *redemtoribus elocauit*. §. 31. eſt δεκάτη πεπραμένη. Heſych. et Suid: ἀπέδοτο· ἐκδέδωκε. Iungitur πωλεῖν, ita vt hoc ponatur priore loco, Απ. 2, 5, 5. ὅταν τις οἰκέτην πωλῇ, καὶ ἀποδῶται τοῦ εὑρόντος. v. ibi interpp. Ern. bene reddit *ſi quis ſeruum vendere velit, vel quolibet pretio addicat*. Σ. 8, 21. ὁ ἐν ἀγορᾷ πωλῶν καὶ ἀποδιδόμενος. Sed quia ἀποδίδοσθαι paſſiue hoc ſenſu dici nequit, ideo, vbi paſſiuo opus eſt, ponitur πωλεῖσθαι, O. 1, 10. 11.

11. εἰ μὴ ἀποδιδοῖτο τοὺς αὐλούς. — μὴ πωλούμενοι οἱ αὐλοί. Opponitur πρίασθαι, Απ. 3, 6, 6. ὅτι ἐλάττονος πριάμενοι, πλείονος ἀποδῶνται. Πο. 5, 4. Dicitur autem de variarum rerum venditione, v. c. A. 7, 2, 2. 7, 5, 3. 7, 8, 1. O. 20, 26. 29. inprimis de iis, qui vendunt praedam et captiuos, v. c. E. 1, 6, 9. 10. 5, 1, 21. 7, 4, 26. etc. it. de proditoribus, E. 2, 3, 18. p. 100. οἱ δραχμῆς ἂν ἀποδόμενοι τὴν πόλιν.

ἀποδιδράσκειν, ¶ 1) *clam aufugere.* Ammonius et Phauorin: ἀποδρᾶναι, τὸ ἀναχωρήσαντά τινα εὔδηλον (haud dubie legendum est ἄδηλον) εἶναι ὅπου ἐστίν· ἀποφεύγειν δὲ, τὸ μὴ δύνασθαι ἐπιληφθῆναι. λέγει δὲ Ξενοφῶν τὴν διαφορὰν ἐν τῇ Ἀναβάσει. Deinde Ammonius addit locum, licet paululum mutatum, ex A. 1, 4, 8. οὔτε ἀποδεδράκασιν· οἶδα γὰρ ὅπῃ οἴχονται. οὔτε ἀποπεφεύγασιν· ἔχω γὰρ τριήρεις, ὥστε ἑλεῖν. 2, 2, 6. ἢ ἀποδρᾶναι clam, ἢ ἀποφυγεῖν celeritate. 2, 5, 2. p. 109. τὸν θεῶν πόλεμον οὐκ οἶδα ἀπὸ ποίου ἂν τάχους φεύγων τις ἀποφύγοι, οὔτ' εἰς ποῖον ἂν σκότος ἀποδραίη. Cf. infra nr. 7. Sic iungitur φεύγειν, A. 7, 3, 5. τὰ φεύγοντα (captiuorum) καὶ ἀποδιδράσκοντα διώκειν καὶ μαστεύειν. Vbi διώκειν refertur ad φεύγοντα, sed μαστεύειν ad ἀποδιδράσκοντα. 7. 6, 25. οὔτε φεύγοντα λαβόντες, οὔτε ἀποδιδράσκοντα. ¶ 2) Tribuitur seruis. O. 3. 4. vbi oppon. παραμένειν. Απ. 2, 10, 1. ἄν τις σοὶ τῶν οἰκετῶν ἀποδρᾷ. Π. 1, 4, 13. ἤν τις ἀποδράσῃ τῶν οἰκετῶν (σε) — ὅπως ἀποδρῶσι (σε). Nonnulli addunt accusatiuum, quem alias quoque huic verbo iungit Xenophon. v. infra. 4, 2, 12. ὥσπερ δούλων ἀποδιδρασκόντων καὶ εὑρημένων. Vnde 5, 1, 6. eleganter primo amantes dicuntur δουλεύοντες, deinde οὐδ' ἀποδιδράσκειν ἐπιχειροῦσι — φυλάττουσι τοὺς ἐρωμένους μή ποι ἀποδρῶσι. Nam dicitur etiam ¶ 3) de captiuis, et de iis qui vinculis tenebantur. quanquam Thomas Mag. praecipit: διέδρα τις φυλακήν, ἀπέδρα ὅταν ἀφύλακτος ᾖ. E. 1, 1, 6. εἶρξεν — Ἀλκιβιάδης (δὲ) μετὰ Μαντιθέου — νυκτὸς ἀπέδρασαν. 1, 2, 9. διορύξαντες — ἀποδράντες νυκτὸς ᾤχοντο. Sic infra cum οἴχεσθαι. Cf. οἴχ. 1, 3, 13. ἐν τῷ ὄχλῳ — ἔλαθεν ἀποδράς. Cf. Απ. 4, 2, 33. ¶ 4) De desertoribus,

bus, A. 5, 1, 9. Δέξιππος ἀποδρὰς ᾤχετο ἔξω τοῦ Πόντου. 5, 6, 20. 6, 4, 10. ἀποδεδράκει. 6, 6, 4. ἀπέδρα — τῶν παρ' ἡμῶν ἀποδράντων. E. 3, 2, 13. Π. 4, 5, 3. ἐάν τις ἔξω χρήματα φέρων ἀποδιδράσκῃ. A. 5, 6, 2. dux viae τῆς νυκτὸς ἀποδρὰς ᾤχετο. 6, 4, 5. ἀποδεδρακότες καὶ πατέρας καὶ μητέρας. ¶ 5) De aberrante exercitus parte, ita vt inueniri non facile possit, Π. 5, 3, 16. p. 299. διασπᾶσθαι τὸ στράτευμα. τὸ γὰρ προταχθὲν ἀποδιδράσκει. A. 7, 3, 19. διασπᾶται — λανθάνουσι ἀποδιδράσκοντες ἀλλήλους. ¶ 6) De hostibus, fuga euadentibus, Π. 4, 1, 5. πολέμιοι φοβούμενοι ἡμᾶς ἀποδεδράκασι. Cf. §. 3. 4, 2, 3. ἔλαθον ἡμᾶς ἀποδράντες. 5, 2, 15. p. 286. οἱ πολέμιοι — ὅτε ἀπέδρασαν ἡμᾶς. A. 6, 3, 9. ἀποδραίημεν ἂν οὐδαμοῦ. §. 16. οἴχεσθαι ἀποδράντας ἐπὶ θάλατταν. E. 1, 1, 7. ἀπέδρασαν ἐς Καρδίαν. 1, 6, 28. οἱ πολέμιοι ἀποδεδράκεσαν. 5, 3, 24. ¶ 7) Est venaticum, v. Poll. 5, 11. Π. 1, 6, 19. p. 80. ἐν σκότει νέμεται lepus, τὴν δ' ἡμέραν ἀποδιδράσκει, *in latibula se confert.* Cf. Απ. 3, 11, 8. vbi sequitur ἐκ τοῦ φανεροῦ τρέχοντες ἀποφεύγειν. v. supra nr. 1. ¶ 8) *iudicium effugere.* E. 1, 7, 12. ἀπέδρασαν πρὶν κριθῆναι. 3, 3, 10. ¶ 9) A. 7, 8, 7. τὰ ἀνδράποδα καὶ χρήματα πλεῖστα ἀπέδρα αὐτοὺς παραμέλοῦντας, *aufugiebant et auehebantur ita vt capi non possent.* Π. 1, 4, 5. οὐκ ἀπεδίδρασκεν ἐκ τοῦ ἡττᾶσθαι εἰς τὸ μὴ ποιεῖν — ἀλλ' ἐκαλινδεῖτο, *non, quia victus erat, fugiebat nouum certamen.*

ἀποδικεῖν, *causam dicere, se defendere.* Suid: ἀποδικεῖν · ἀπολογεῖσθαι. οὕτως Ἀντιφάνης. Hesych. explicat ἀπολογεῖσθαι δίκην. v. ibi interpp. E. 1, 7, 10. p. 55. δεδεμένον ἀποδικεῖν ἐν τῷ δήμῳ.

ἀποδιώκειν, *persequi.* E. 6, 2, 11. τοὺς μὲν — τρεψάμενος ἀπεδίωκεν. Margg. ἐπεδίωκε, quod Steph. aptius dicit. Sic 4, 5, 15. pro ἐπιδιῶξαι in margg. est ἀποδιῶξαι. v. ἐπιδιώκειν.

ἀποδοκεῖν, *aliter videri, non faciendum videri.* A. 2, 3, 5. μὴ ἀποδόξῃ ἡμῖν τὰς σπονδὰς ποιήσασθαι, *ne inducias repudiemus.* Sequente μηκέτι, vt ἀπειπεῖν et similia, E. 7, 4, 34. ἐν τῷ κοινῷ ἀπέδοξε μηκέτι χρῆσθαι τοῖς ἱεροῖς.

ἀποδοκιμάζειν, ¶ 1) *reprobare, reiicere.* Π. 6, 2, 11. p. 372. τοὺς ἀποδοκι-

δοκιμασμένους τοὺς ἐκ τῶν ἀκοντιστῶν, *loco motos, e catalogo eiectos.* Ιππ. 1, 13. τὸν μὴ δυνάμενον ἵππον ἀκολουθεῖν ἀποδοκιμάσει. §. 14. τοὺς βιαίους ἵππους προῤῥηθῆναι ὅτι ἀποδοκιμασθήσονται. ¶ 2) *repudiare, spernere, nolle.* Π. 6, 2, 7. p. 365. τὰ τόξα ἀποδεδοκιμάκασι, παλτὸν δὲ ἕκαστος λαβών. Ο. 19, 12. τί ἂν ἀποδοκιμάσαις εἰς τὰς ἄλλας φυτείας; c. inf. Π. 8, 1, 16. περιελέσθαι αὐτῶν τὰ ὅπλα ἀπεδοκίμασε. Απ. 1, 2, 4. τὸ ὑπερεσθίοντα ὑπερπονεῖν ἀπεδοκίμαζε, *improbabat.* 4, 7, 3 ¶ 3) *non eligere.* Απ. 2, 2, 13. ἀποδοκιμάζουσα οὐκ ἐᾷ ἄρχειν. Λ. 4, 3. oppon. προτιμᾶν. ¶ 4) *abrogare, antiquare.* Απ. 4, 4, 14. νόμους ἀποδοκιμάσαντες μετατίθενται.

ἀποδοκιμαστέον, *reiicere oportet.* Ιπ. 3, 8. τὸν μὴ καλῶς ταῦτα ποιοῦντα (ἵππον) ἀποδοκιμαστέον.

ἀποδρᾶν vel

ἀποδράναι, v. ἀποδιδράσκειν.

ἀποδύειν, *veste spoliare.* Α. 5, 8, 10. πολλοὺς iacentes ἀποδέδυκεν.

ἀποδύεσθαι et

ἀποδῦναι, *vestem sibi exuere.* Α. 4, 3, 13. ἀποδύς, *veste posita.* Σ. 2, 18. ἀποδύεσθαι dicitur γυμναζόμενος.

ἀποδυτήριον, *spoliarium, aedes in balneo vbi lauaturi vestes deponebant.* Αθ. 2, 10. bis. v. Pollux 3, 154 et 9, 43. vbi dicit: τὸ παρὰ Πλάτωνι ἀποδυτήριον, καὶ τὸ παρὰ Ξενοφῶντι ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ, λουτρῶνες. quasi in loco Xenophontis non legerit ἀποδυτήριον. Cf. quos laudat Gesnerus ad Varron. R. R. 2, 1.

ἀποθαῤῥεῖν, *confidere.* Ο. 16, 6. τοῦτο ἱκανῶς ἤδη μοι δοκῶ ἀποτεθαῤῥηκέναι, *confido me huius rei non imperitum esse.*

ἀποθαυμάζειν, *demirari.* Ο. 2, 17. ἀπεθαύμασα.

ἀποθέειν, *currentem abire.* Π. 7, 5, 15. ᾤχοντο ἀποθέοντες.

ἄποθεν, *eminus, elonginquo.* Π. 5, 1, 8. τοὺς ἄποθεν θεωμένους. Oppon. τοὺς ἁπτομένους. Α. 1, 8, 10. Κ. 5, 8. παρ' αὐτά, ἄποθεν, πολύ, μικρόν. 9, 2. §. 16. τῆς γῆς τῆς ἄποθεν, *terra procul.* f. *ex alio loco aduecta.* §. 20. ἄποθεν ἀκοντίζειν. 10, 7. ὅπως ἄποθεν ἀπὸ τῆς εὐνῆς πολύ. Steph. putat, ἀπὸ esse delendum, quod adhaeserit ex ἄποθεν, et quod ἄποθεν per se habeat genitiuum. Ipse tamen in

in theſauro laudat ex Aeſchine ἄποθεν ἀπὸ κλέμματος. §. 10. πολὺ ἄποθεν.

ἀποθνήσκειν, ¶ 1) *mori.* A. 7, 4, 6. ἐθέλοις ἂν ὑπὲρ τούτου ἀποθανεῖν. E. 3, 1, 8. νόσῳ ἀπέθανε. Απ. 4, 8, 3. θάνατος, ὃν ἂν κάλλιστά τις ἀποθάνοι. Cf. nr. 2. b. et καλῶς. Futurum habet formam medii, v. c. Π. 8, 4, 12. ἀποθανουμένου. E. 3, 4, 15. ἄν τις ὑπὲρ αὐτοῦ ἀποθανούμενον προθύμως ζητοίη. Cf. infra. ¶ 2) Saepe dicitur de morte violenta, vt E. 1, 7, 12. λιμῷ ἀπέθανε. Ιερ. 4, 3. βιαίῳ θανάτῳ ἀποθνήσκειν. Vnde eſt a) *interfici* quocunque modo, vbi ſaepe additur ὑπὸ, vt Π. 7, 5, 12. ἀποθανοῦνται. 8, 8, 7. ἀποθνήσκουσιν ὑπὸ φαρμάκων. A. 5, 1, 9. ἀπέθανεν ὑπὸ Νικάνδρου. 7, 4, 5. μέλλοντα ἀποθνήσκειν. 7, 5, 8. ὑπ' ἀλλήλων ἀποθνήσκειν. E. 2, 1, 3. ἀπέκτεινε — διατί ἀπέθανεν. 5, 2, 6. ἀποθανεῖσθαι. 6, 4, 33. καθεύδων ἀποθνήσκει ὑπὸ Πολύφρονος. §. 35. ἀποθνήσκει αὐτοχειρίᾳ μὲν ὑπὸ τῶν τῆς γυναικὸς ἀδελφῶν, βουλῇ δὲ ὑπ' αὐτῆς ἐκείνης. Ιερ. 10, 4. πολλοὶ δεσπόται βίᾳ ὑπὸ τῶν δούλων ἀπέθανον. b) *interfici in bello, in proelio cadere,* v. c. Π. 5, 2, 15. p. 285. τοὺς ἀποθανόντας ὑφ' ἡμῶν. 7, 1, 14. ὑπὸ τῶν ἑπομένων ἀπέθνησκον. §. 22. E. 1, 1, 24. 2, 4, 13. 4, 2, 13. 7, 5, 25. Π. 7, 1, 10. οὐδεὶς ἡμῶν ἀποθανεῖται. 7, 5, 10. ἀπέθνησκον παιόμενοι. A. 1, 8, 19. 4, 2, 14. τοῖς ἀποθανοῦσι. 4, 1, 13. 3, 1, 30. καλῶς ἀποθνήσκειν. Sic 3, 2, 2. §. 26. κατακαίνειν — ἀποθνήσκειν. E. 4, 3, 12. et Αγ. 2, 12. ἀπέκτεινον — ἀπέθνησκον. Ιερ. 2, 16. πλείονας ἀπεκτονέναι, ἢ ὅσοι ἂν ἀποθάνωσιν. E. 3, 2, 3. ἐτιτρώσκοντο καὶ ἀπέθνησκον. Additur μαχόμενος, A. 1, 9, 17. μαχόμενοι ἀπέθανον ὑπὲρ Κύρου. E. 1, 1, 12. μαχόμενος ἀπέθανεν. 4, 3, 4. 6. 7, 4, 23. Αγ. 2, 4. c) *capitis damnari, ſupplicio affici.* Π. 3, 1, 7. A. 2, 6, 16. ἀποθνησκόντων τῶν στρατηγῶν, ὅτι ἐστράτευσαν σὺν Κύρῳ, τὰ αὐτὰ πεποιηκὼς οὐκ ἀπέθανε — τιμωρηθεὶς ὑπὸ βασιλέως ἀπέθανεν. §. 17. καὶ τούτω ἀπεθανέτην. Αγ. 3, 4. ἢ χρήματα ἀποτίσειεν, ἢ ἀποθάνοι. E. 2, 3, 12. ἀποθνησκόντων πολλῶν καὶ ἀδίκως. §. 17. p. 90. §. 18. p. 100. extr. δικαίως ἀποθνήσκειν. §. 20. 24. 1, 7, 10. p. 55. 56. §. 11. 7, 3, 7. p. 477. δικαίως ὑφ' ὑμῶν ἀποθανοίμι. 7, 4, 39. Απ. 4, 8, 9. εἴγε ἀδίκως ἀποθανοῦμαι.

νοῦμαι. Ἀπολ. 23. τὸ μὴ ἀποθανεῖν. §. 28. δικαίως et ἀδίκως ἀποθνήσκοντα. Ἱερ. 7, 10. κατακεκριμένος ἀποθνήσκειν. K. 1, 11. Sic δημοσίᾳ ἀποθνήσκειν. v. δημόσιος nr. 3. ¶ 3) Futurum habet formam medii, cuius multa exempla ſunt in ſuperioribus. Sed ſingularia haec ſunt: A. 7, 6, 31. ὡς σαφῶς ἀποθάνοι ὑπὸ Θίμβρωνος. 2 MSS. ἀποθάνοιτο. Sine cauſa, opinor. Ἱερ. 7, 12. πῶς ἂν ἱκανὰς ψυχὰς ἀντιπαράσχοιτο ἀποθανουμένας; Thiemius: *animas eorum (iis) quos interfecit*. Nam etiam alias ψυχὴν dici θνήσκειν. Sed rectius haud dubie Zeunius: *quomodo tot vitas ſuas viciſſim leto dare poterit, quot ſuſtulit?* Pro futuro praeterito ponitur vel aoriſtus. E. 1, 6, 23. ὅτι ἡ Σπάρτη οἰκιεῖται, αὐτοῦ ἀποθανόντος. vel etiam praeſens. E. 2, 3, 18. p. 96. ᾔδειν ὅτι ἀποθνήσκοντος Λέοντος — φοβήσοιντο. ¶ 4) Π. 7, 3, 5. ἐπέταξεν, ἐὰν ἀποθάνῃ, περικαλύψαι, *ſi ſe ipſa interfeciſſet*. Videtur ineſſe euphemismus. K. 10, 21. ἀποθνήσκουσι κύνες πολλαὶ ἐν τῇ τοιαύτῃ θήρᾳ, *pereunt*. O. 21, 12. ὥσπερ Τάνταλος φοβούμενος μὴ δὶς ἀποθάνῃ.

ἀποθύειν, ¶ 1) *mactare, ſacrificare*. A. 3, 2, 7. εὐξάμενοι χιμαίρας καταθύσειν — ἔτι καὶ νῦν ἀποθύουσι. 4, 8, 18. ἱκανὰ ἱερεῖα ἀποθῦσαι τῷ Διὶ — ἡγεμόσυνα — ἃ ηὔξαντο. 5, 1, 1. ἀπέθυσαν ἃ εὔξαντο σωτήρια θύειν. ¶ 2) *offerre ſ. conſecrare diis donaria e decimis praedae*. Aγ. 1, 34. πλέον τῶν ἑκατὸν ταλάντων τῷ θεῷ ἐν Δελφοῖς ἀποθῦσαι. Sic fere E. 4, 3, 14. it. 3, 3, 1. ἀφικόμενος εἰς Δελφοὺς, καὶ τὴν δεκάτην ἀποθύσας.

ἀποικεῖν, *procul abeſſe*. O. 4, 6. τοὺς πρόσω ἀποικοῦντας. Oppon. τοὺς ἀμφὶ τὴν αὐτοῦ οἴκησιν.

ἀποικία, *colonia*. A. 4, 8, 17. Τραπεζοῦντα Σινωπέων ἀποικίαν. Cf. ἄποικος, quocum in libris confunditur.

ἀποικίζειν, *coloniam deducere*. Eleganter O. 7, 34. dux apum ἀποικίζειν νεοσσούς.

ἄποικος, ¶ 1) *colonia*. A. 5, 3, 4. Κερασοῦντα, Σινωπέων ἄποικον. 6, 2, 1. ¶ 2) Pluralis: *coloni*. A. 5, 5, 7. Κοτυωρῖται εἰσὶ ἡμέτεροι ἄποικοι, *a nobis in coloniam deducti*. 6, 1, 9. Σινωπεῖς Μιλησίων ἄποικοι. E. 2, 2, 2. Μηλίους Λακεδαιμονίων ἀποίκους. ¶ 3) Pluralis pro ſingulari, i. q. ἀποικία. A. 5, 5, 3. Κοτύωρα

ρα Σινωπέων ἀποίκους. Cod. Eton. ἀποικίαν.

ἀποκάειν, v. ἀποκαίειν.

ἀποκαθαίρειν, *expurgare, abstergere.* Π. 1, 3, 5. ἀποκαθαίρεις τὴν χεῖρα εἰς τὰ χειρόμακτρα. Paulo ante eſt ἀποψῆσθαι.

ἀποκαθαίρεσθαι, *purgare ſe.* Metaphorice Π. 2, 2, 15. extr. ὅσοι ἀνεπίμπλαντο ἤδη κακίας, ἀποκαθαροῦνται πάλιν αὐτήν, *ab ea liberabuntur.* Sed edd. vett. habent ἀνακαθαιροῦνται, e quo Steph. fecit ἀνακαθαροῦνται, quod reſtituit Zeunius tanquam exquiſitius, quia ἀνακαθαίρειν proprie ſit *purgare per ſuperiora, per vomitum.* Caeterum Moeris praecipit haec: ἀποδιοπομπεῖσθαι, Ἀττικῶς· ἀποκαθαίρεσθαι, Ἑλληνικῶς.

ἀποκάθαρσις, *purgatio, expiatio.* Επ. 1, 7. ἀποκάθαρσιν τῆς μετανοίας οὐχ εὗρον, *etſi eos poenituit, tamen ſcelus expiare non potuerunt.*

ἀποκαθιστάναι, *reſtituere.* Α. 6, 3. ἵππον λαβὼν — καλῶς ἀποκαθίστησιν, *commodatum integre reſtituit.*

ἀποκαίειν, ¶ 1) *deurere, exurere.* Απ. 1, 2, 54. τύλους — τοῖς ἰατροῖς παρέχουσι ἀποτέμνειν καὶ ἀποκάειν. ¶ 2) Dicitur de frigore, vt καίειν et latinum *adurere.* v. omnino Valckenar. ad Theocrit. Adoniaz. p. 224. et Hutch. ad Α. 4, 5, 3. Cf. Suid. in v. ἀπεκαύθησαν. Α. 4, 5, 3. ἄνεμος βοῤῥᾶς ἀποκαίων καὶ πηγνὺς τοὺς ἀνθρώπους. 7, 4, 2. χιὼν καὶ ψῦχος, ὥστε τῶν Ἑλλήνων καὶ ῥῖνες ἀπεκαίοντο καὶ ὦτα. All. corrupte ἀπεκαίνοντο vel ἀπεκρίναντο. All. ἀπεκείραντο.

ἀποκαίνειν, v. ἀποκαίειν.

ἀποκαλεῖν, ¶ 1) *reuocare, iubere redire.* Suid: ἀπεκάλει, ἀντὶ τοῦ ἀνεκάλει, μετεπέμπετο. Ξενοφῶν. Fortaſſe reſpexit ad Π. 1, 4, 25. ἐπειδὴ ἤκουσεν ἀνδρὸς ἤδη ἔργα διαπραττόμενον τὸν Κῦρον, ἀπεκάλει, np. domum e peregrinatione. 4, 5, 6. τοῖς Μήδοις ἀπειλῶν ἀπεκάλει. Edd. vett. ἐπεκάλει, *corripuit,* quod defendunt Oudendorp. ad Thom. Mag. in v. ἐγκαλῶ et Zeun. Sed ἀποκαλεῖν de eadem re eſt §. 11. et 12. p. 247. vbi in ſequentibus pro eo eſt μεταπέμπεσθαι. ¶ 2) *ſeuocare.* Α. 7, 3, 18. αὐτοὺς (i. e. *ſolos*) τοὺς στρατηγοὺς ἀποκαλέσας. ¶ 3) *cognomen dare, ex facto nomen tribuere.* Ferre in ignominiam. Επ. 4.

κεκλῆσθαι εὐπόρους, τοὺς δὲ ἄλλους πένητας ἀπεκάλει. E. 2, 3, 18. p. 99. ἀποκαλεῖ κόθορνόν με. Paulo ante est ἐπικαλεῖν. Απ. 1, 2, 6. vbi pro ἀπεκάλει all. habent ἐπεκ. 1, 6, 13. 1, 2, 57. τοὺς κυβεύοντας — ἀργοὺς ἀπεκάλει. 2, 2, 1. τούς τι ποιοῦντας τὸ ὄνομα τοῦτο (np. ἀχαρίστους) ἀποκαλοῦσιν. Antea est καλεῖν. Sed in laudem est Ιπ. 10, 17. τὸν ἵππον τοιοῦτον, ἀποκαλοῦσιν ἐλευθέριον, ἐθελουργὸν etc. ¶ 4) E. 7, 4, 20. ἀποκλεῖν, i. e. *auocare, auertere,* substituunt interpretes pro ἀποβαλεῖν. v. ἀποβάλλειν nr. 3.

ἀποκάμνειν, *defatigari, laborem recusare.* c. gen. vt παύεσθαι, E. 7, 5, 19. ὡς πόνων μηδένα ἀποκάμνειν — κινδύνου τε μηδενὸς ἀφίστασθαι. Alias dicitur ἀπαγορεύειν. c. particip. Απ. 2, 6, 35. οὐκ ἀποκάμνεις μηχανώμενος. — A. 4, 7, 1. in nonnullis est ἀπέκαμνεν pro ἔκαμνεν.

ἀποκάμπτειν, ¶ 1) *inflectere.* Π. 7, 1, 3. στήσαντες τὴν φάλαγγα ἀπέκαμπτον εἰς κύκλωσιν. Sed edd. vett. habent ἐπέκαμπτον, quod Zeunius videtur recte recepisse. Dicitur etiam καμπτῆρα s. ἐπικαμπὴν ποιεῖσθαι v. ἐπικαμπὴ et ἐπικάμπτειν. ¶ 2) *recto cursu omisso ad obliquum inflecti.* Contrarium est ὀρθοδρομεῖν. v. Poll. 1, 203. Dicitur de equo, Ιπ. 7, 14.

ἀποκείρειν, *iubam tondere.* Ιπ. 5, 8. ἀποκείρειν πρὸς τὴν ἐχείαν τοὺς ἵππους — οἱ ὀνοβατοῦντες. Aelian. hist. anim. 2, 10. ἀποθραύσαντες τῆς ἵππου τὴν χαίτην. Cf. Poll. 1, 21[?]. Est item in var. lect. pro ἀποκαίειν. v. ibi.

ἀποκεῖσθαι, *conditum esse, reseruari.* Suid: ἀπέκειντο· ἐταμιεύοντο. Deinde, non nominato Xenophonte, addit locum A. 2, 3, 9. αἱ βάλανοι τῶν φοινίκων τοῖς οἰκέταις ἀπέκειντο, αἱ δὲ τοῖς δεσπόταις ἀποκείμεναι ἦσαν ἀπόλεκτοι. Suidas in v. ἀπόλεκτος ante τοῖς δεσπ. perperam inserit εἰς. Cf. ἀποτιθέναι. 5, 4, 16. σῖτον ἀποκείμενον. Similiter de locis munitis in interiore regione, quo quis confugere possit. v. Abresch. dilucidatt. Thucyd. 6, 97. Π. 3, 1, 11. ἃ ἐνόμιζε ἰκανὰ ἐχυρὰ χωρία ἀποκεῖσθαι. Eleganter Π. 2, 2, 8. πολύς σοι (γέλως) ἐστὶν ἀποκείμενος· οὐδὲ γὰρ χρεῖαν ἀνήλωκας αὐτόν, *paratum habes.* Hesych: ἀπόκειται· ἡτοίμασται. Sic fere

fere Ιερ. 2, 4. ἐν ταῖς ψυχαῖς τὸ εὐδαιμονεῖν καὶ τὸ κακοδαιμονεῖν τοῖς ἀνθρώποις ἀπόκειται, *latet, reconditum est.*

ἀποκηρύττειν, *edicto* vel *per praeconem interdicere.* Sequente negatione, vt ἀπαγορεύειν etc. E. 5, 2, 18. ἀποκεκήρυκται μηδένα στρατεύειν. Confunditur c. ἀπερύκειν. v. ibi.

ἀποκινδυνεύειν, *periculum facere.* Απ. 4, 2, 5. πειράσομαι ἐν ὑμῖν ἀποκινδυνεύων μανθάνειν, np. τὴν ἰατρικήν, *quasi cum vestro periculo tentabo.*

ἀποκλείειν, ¶ 1) *occludere.* A. 7, 1, 7. ἀποκλείσων τὰς πύλας. Cod. Paris. συγκλείσων, fortassis e §. 10. Sed ἀποκλείσας τὰς πύλας est etiam 7, 6, 17. Απ. 2, 1, 16. κλέπτειν κωλύουσιν, ἀποκλείοντες ὅθεν ἄν τι λαβεῖν ᾖ. ¶ 2) *excludere, non intromittere.* Απ. 3, 11, 10. ἀποκλείειν dicitur amica amatorem. E. 4, 7, 6. ἀπέκλεισαν τοὺς ἱππέας. 5, 3, 12. explicatur verbis οὐκ ἐδέχοντο. c. gen. A. 6, 6, 9. p. 367. ἡμᾶς Βυζαντίου ἀποκλείσει. E. 5, 2, 32. δείσαντες μὴ ἀποκλεισθεῖεν τῶν πυλῶν. ¶ 3) *intercludere reditum et aditum.* A. 4, 3, 15. προσποιούμενος ἀποκλείσειν τοὺς ἱππεῖς. 2 MSS. ἀποκλείσασθαι, quod alias non legitur in Xenophonte. §. 16. δείσαντες μὴ ἀποκλεισθείησαν. K. 11, 3. ἀποκλεισθέντα (τὰ θηρία) μετὰ ἵππων καὶ ὅπλων ἁλίσκεται, *circumuentae.* c. gen. E. 7, 1, 13. ἀποκλεισθέντων τῆς ἐξόδου. §. 19. αὐτὸν τῆς ἐπ' οἶκον ὁδοῦ ἀποκλείσοντες. 2, 4, 19. εἰ τῶν ἐπιτηδείων ἀποκλεισθείησαν. Sed c. dat. pers. et acc. rei est §. 3. ἀποκλείσαντες αὐτοῖς τὰς ἐφόδους τῶν ἐπιτηδείων. c. aduerb. E. 7, 4, 27. ἀποκλεισθέντες ἔνδον, *fuga ex vrbe interclusi.* ¶ 4) Απ. 3, 8, 9. ὑψηλότερα οἰκοδομεῖν, ἵνα ὁ χειμερινὸς ἥλιος μὴ ἀποκλείηται.

ἀποκλίνειν, *de itinere coepto declinare.* A. 2, 2, 8. οὐ μέντοι ἀπέκλινε — ἀλλ' εὐθύωρον ἄγων.

ἀποκναίειν, *atterere, debilitare.* E. 6, 2, 1. ἀποκναιόμενοι χρημάτων εἰσφοραῖς καὶ λῃστείας. Oppon. αὐξανόμενοι.

ἀποκοιμᾶσθαι, *somno vti.* Π. 2, 4, 17. p. 136. ἐὰν ἀποκοιμηθῇς ὅσον μέτριον. p. 138. ἐάσαι τοὺς ἄνδρας τὸ μέτριον ἀποκοιμηθῆναι. §. 18. ἀπεκοιμήθησαν ὅσον ἐδόκει μέτριον εἶναι. Iunt. ἀνεκοιμήθησαν, probante Zeunio. E. 5, 1, 16. ἀνχπαύων καὶ παρ-

ραγγέλλων ἀποκοιμᾶσθαι. Videtur esse pro simplici: *dormire*. Sed Fr. Portus h. l. non inepte explicat *seorsim a remis dormire*, h. e. *remotum a strepitu*.

ἀποκομίζειν, ¶ 1) *deportare domum*. E. 5, 4, 58. aegrotus ἀποκομισθεὶς εἰς Λακεδαίμονα. ¶ 2) *deducere*. Π. 7, 3, 4. ὅστις ἀποκομιεῖ σε (Pantheam) ὅποι ἂν ἐθέλῃς.

ἀποκόπτειν, ¶ 1) *amputare*. Π. 7, 3, 2. ἀποκέκοπτο (ἡ χείρ) κοπίδι ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων. Zeun. e Cod. Guelf. recte corrigit ἀπεκέκοπτο. E. 2, 1, 21. τὴν δεξιὰν χεῖρα ἀποκόπτειν τῶν ζωγρηθέντων. 1, 6, 15. τὰς ἀγκύρας ἀποκόπτοντες. ¶ 2) *decutere*. A. 7, 4, 11. τοῖς σκυτάλοις ἔβαλλον ὡς ἀποκόψοντες τῶν δοράτων τὰς λόγχας. ¶ 3) *hostem e loco superiore deiicere*. Poll. 1, 172. ἀποκόψαι τοὺς ἐπὶ τῶν ἄκρων. Cf. ἐκκόπτειν nr. 3. A. 3, 4, 24. τούτους ἀποκόψομεν. Paulo post est ἀπελᾷ τοῦ λόφου. 4, 2, 7. §. 11. ἀπεκόπησαν ἀπὸ τοῦ πρώτου λόφου. Suid: ἀπεκόπησαν, ἀντὶ τοῦ ἀνεβλήθησαν. Quae glossa cum manifeste sit e Xenophontis loco desumta, Kusterus pro ἀνεβλήθησαν coniiciebat ἀπελάθησαν.

ἀποκοτταβίζειν, interprete Etymol. M. est τὸ λειπόμενον πόμα τοῦ ποτηρίου ἐκχεῖν, ὥστε ψόφον ποιεῖν. Eodem modo explicatur ab Hesychio et Phauorino. Nam κότταβος proprie significat sonitum. Vnde etiam cottabus dictus fuit modus bibendi et propinandi, siue ludus quidam in conuiuiis, quo reliquum a potu vinum sursum versus e poculo eiiciebant et rursus excipiebant, siue eminus in phialam coniiciebant. Iam quo minus vini peribat, et quo plus iterum excipiebatur, et quo maiorem sonitum edebat, eo magis quis sibi bene ominabatur, et v. c. se ab amica amari putabat (v. Pollux 9, 128.), vel victor in illo ludo erat. Sed etiam alia de hoc ludo docent Athenaeus 15, 1. vbi cf. Casaub. Suidas in v. κοτταβίζει et κότταβος, Hesychius in iisdem vocabulis, vbi hic ludus ad Atticos peruenisse dicitur a Siculis; it. in v. ἀγκύλη et λαταγῇ, Pollux 6, 109—111. et Meursius de ludis. Cf. Fr. Portus ad E. 2, 3, 24. et Morus in indice, qui laudauit etiam Schol. Aristoph. ad Pac. 342. et 1243.

1243. et Petauium ad Synef. p. 14. ed. Parif. E. 2, 3, 24. Theramenem, cum cicutam bibere cogeretur, τὸ λειπόμενον ἔφασαν ἀποκοτταβίσαντα εἰπεῖν· Κριτίᾳ τοῦτ' ἔστω τῷ καλῷ. Quod Cicero Tufc. 1, 40. fic interpretatur: *Theramenes — reliquum fic e poculo eiecit, vt id refonaret; quo fonitu reddito, Propino, inquit, hoc pulcro Critiae. — vereque ei mortem eft eam auguratus, quae breui confecuta eft.*

ἀπόκρημνος, *praeruptus, praeceps*. K. 8, 4. τόπον ἀπόκρημνον. 10, 21. πρὸς ἀποκρήμνῳ. 12, 4. ἐν χωρίοις ὑλώδεσι, καὶ ἀποκρήμνοις, ἢ ἄλλοις χαλεποῖς.

ἀποκρίνεσθαι, ¶ 1) *refpondere*. Tribuitur a) oraculis, Π. 7, 2, 7. ἀπεκρίνατο — ἀποκρίνεται — μοι ἀπεκρίνατο. Saepiffime legitur haec forma medii, ἀπεκρίνατο, nunquam ἀπεκρίθη, prorfus vt praecipiunt Phrynichus p. 40. Thomas p. 96. Ammonius p. 21. Euftathius ad Il. ε, p. 515. ἀποκριθῆναι effe i. q. χωρισθῆναι. Cf. tamen infra nr. d. E. 4, 7, 2. ὁ δὲ (Apollo) καὶ μάλα κατὰ ταυτὰ ἀπεκρίνατο. 6, 4, 30. ἐπερομένων — ἀποκρίνασθαι τὸν θεόν. Απ. 4, 3, 16. 1, 3, 1. ἡ Πυθία ἀποκρίνεται τοῖς ἐρωτῶσιν. Edd. vett. ὑποκρίνεται, quod probatur Erneftio atque Zeunio. b) regibus, qui petentibus refponfa dant, Π. 7, 5, 14. προσεδέχετο τὸν βουλόμενον λέγειν τι, καὶ ἀποκρινόμενος ἀπέπεμπεν. E. 6, 4, 31. Iafon ἀποκρινόμενος εἴ τις δεόμενός του προσίοι. c) iis, qui legatos dimittunt, A, 2, 1, 7. §. 8. §. 11. ἠρώτησε, εἰ ἤδη ἀποκεκριμένοι εἶεν. E. 2, 2, 11. ὅτι ἀποκρίναιτο κείνους εἶναι. 3, 1, 12. 3, 4, 25. etc. item 3, 5, 9. Θρασύβουλος ἀποκρινάμενος τὸ ψήφισμα, *cum retuliffet l. recitaffet, quod populus fciuerat.* Morus: *cum refpondens iis declaraffet fummam decreti.* Sed durus videtur h. l. accufatiuus, quanquam d) aliis accufatiuis iungitur. Απ. 4, 2, 23. οὐδὲ τὸ ἐρωτώμενον ἀποκρίνασθαι δυνάμενον ὑπὲρ ὧν χρὴ etc. *ne de eo quidem, quod interrogor.* Sed Ern. malit οὐδὲν τῶν ἐρωτωμένων, non quo illud non fit Graecum, fed quod ad omnia in tota difputatione Euthydemus nil refpondere potuerit. Π. 5, 5, 9. εἰ μηδὲ τοῦτ', ἔφη, βούλει ἀποκρίνασθαι.

νασθαι. A. 2, 1, 16. ἀπεκρίνατο Κλέαρχος. 2 MSS. ἀπεκρίθη ὁ Κλ. Cf. fupra nr. a. — Κλέαρχος δὲ ταῦτα (all. ταὐτὰ) πάλιν ἀπεκρίνατο. O. 19, 4. καὶ τόδε ἀπόκριναί μοι, ἤδη τινὰ εἶδες; e) Eſt etiam alia forma in reſponſione ad legatos, vbi vnus nomine reliquorum verba facit, A. 2, 3, 12. Ἕλληνες ἀπεκρίναντο· Κλέαρχος δ' ἔλεγεν. Sic 2, 5, 12. 3, 3; 3. f) Sequitur ἔφη redundans, O. 7, 10. καὶ ὁ Ἰσχόμαχος ἀπεκρίνατο· τί δ', ἔφη, ὦ Σώκρατες; etc. v. φάναι nr. 16. g) Notanda putauimus etiam haec: Π. 1, 3, 11. ἀπεκρίνατο, ὅτι βούλοιτο μὲν χαρίζεσθαι, ἄκοντα μέντοι χαλεπὸν νομίζειν. vbi dupliciter conſtruitur. A. 1, 4, 14. δῆλον ὅ τι ἀποκρινοῦνται Κύρῳ. In ſequentibus eſt ἦν ψηφίσωνται ἕπεσθαι. 7, 2, 15. ἀπεκρίνω ὅτι διαβήσοιτο, reſpondebas. Σ. 5, 2. ἀποκρίνου, reſponde. Sed vſitatior eſt imperatiuus ἀπόκριναι, vt E. 7, 1, 3. ἀπόκριναι δέ μοι· οὐκ ἄρτι ἔλεγες; Cf. ſupra. ¶ 2) In var. lect. ἀπεκρίναντο corrupte eſt pro ἀπεκαίοντο. v. ἀποκαίειν nr. 2.

ἀπόκρισις, *reſponſio*. O. 7, 38. 12, 20. E. 6, 1, 5. ἀνεβάλλοντο τὴν ἀπόκρισιν. Ἱερ. 1, 35. παρὰ τοῦ ἀντιφιλοῦντος ἥδεῖαι αἱ ἀποκρίσεις.

ἀπόκροτος, *aſper*. Suid: ἀποκρότῳ· τραχείᾳ. Intell. γῇ. Heſych: ἀπόκροτον· σκληρόν. Cf. Waſſ. ad Thucyd. 7, 27. Ἱπ. 7, 15. ἀπόκροτον ἢ ὀλιγόθηρον χωρίον. Etiam Pollux 1, 186. ἀπόκροτα recenſet in χωρίοις δυσίπποις.

ἀποκρούειν, ¶ 1) *repellere*. c. gen. E. 5, 3, 22. ἀπεκρούσε φυλακὰς ἄλλοτε ἄλλῃ τοῦ κύκλου. 6, 4, 5. ἀποκρούσθης τῆς ἐμβολῆς, *ab introitu i. faucibus regionis*. c. ἀπό, E. 7, 4, 26. τοῖς ἀποκεκρουσμένοις ἀπὸ τῶν Θαλαμῶν. Edd. vett. et Steph. ἀποκεκρουμένοις. ¶ 2) Ἱππ. 3, 14. ἀποκρούεσθαι τῶν ἵππων, *excuti de equis*.

ἀποκρούεσθαι, *a ſe repellere*. E. 4, 4, 4. προσβάλλοντας τοὺς Ἀργείους ἀπεκρούσαντο. 6, 5, 13. εἰ μὴ ἀποκρούσονται αὐτούς.

ἀποκρύπτειν, *occultare*. A. 4, 4, 9. χιὼν ἀπέκρυψε καὶ τὰ ὅπλα καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Alias dicitur ἐπικαλύπτειν. Ἱππ. 5, 7. εἰς ἄδηλον (*in inſidias*) ἀποκρύπτων (ἱππέας). Oppon. ἐν τῷ φανερῷ ἔχειν. 8, 19. ἀποκεκρυμμένοι ὄπισθεν τῶν ἱππέων πεζοί. Ἱερ. 2, 4. τὰ χαλεπὰ (*ſolicitudines*)

dines) ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν τυράννων ἀποκεκρυμμένα. Oppon. ἀνεπτυγμένα θεᾶσθαι et φανερά. Legitur pro ἀποκρύπτεσθαι. v. ibi nr. 3.

ἀποκρύπτεσθαι, ¶ 1) *occultare ſuos*. Ἱππ. 5, 13. ἔστι πεζοὺς ὄπισθεν ἵππων ἀποκρύψασθαι. ¶ 2) *occultare ſcientiam ſuam, bona ſua*. Απ. 2, 3, 14. πάντα τὰ φίλτρα ἐπιστάμενος πάλαι ἀπεκρύπτου. Sic c. particip. Σ. 1, 6. ἀπεκρυπτόμην ὑμᾶς ἔχων πολλὰ καὶ σοφὰ λέγειν. Ο. 10, 3. μήτε κομπάζοιμι ὡς πλείω ἐστί μοι, μήτε ἀποκρυπτοίμην τι τῶν ὄντων. 15, 11. οἱ ἄλλοι τεχνῖται ἀποκρύπτονταί πως τὰ ἐπικαιριώτατα τῆς τέχνης. §. 12. ὁ δὲ γεωργὸς ὅ τι ἔροιο — οὐδὲν ὅ τι ἂν σε ἀποκρύψαιτο ὅπως ἐποίησεν. ¶ 3) *reticere*. Απ. 2, 6, 29. μὴ ἀποκρύπτου με, οἷς ἂν βούλοιο φίλος γενέσθαι. 3, 6, 3. μὴ τοίνυν ἀποκρύψῃ, ἀλλ' εἰπέ. Margg. ἀποκρύψῃς, quod probat Valckenar. quia dicatur quidem ἐρῶ καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι, ſed non item μὴ ἀποκρύψῃ. 4, 4, 1. οὐκ ἀπεκρύπτετο ἣν εἶχε γνώμην, ἀλλὰ καὶ ἔργῳ ἀπεδείκνυτο. ¶ 4) Eleganter cum ſimili nomine, Π. 8, 7, 3. p. 549. οὐ γὰρ ἐν σκότῳ ὑμᾶς οἱ θεοὶ ἀποκρύπτονται, ἀλλ' ἐμφανῆ πᾶσιν τὰ ἔργα ὑμέτερα. ¶ 5) Confunditur c. ὑποκρύπτεσθαι. v. ibi.

ἀπόκρυφος, ¶ 1) *occultus, arcanus*. Σ. 8, 11. οὐδὲν τούτων ἐστὶν ἀπόκρυφον πατρὸς τῷ ἐραστῇ, *nihil horum amator celat patrem*. ¶ 2) *obſcurus*. Απ. 3, 5, 14. τί ποιοῦντα — ; οὐδὲν ἀπόκρυφον δοκεῖ μοι εἶναι, *non difficile ad intelligendum*.

ἀποκτείνειν, ¶ 1) *interficere*. Thom. Mag: ἀπέκτονα κάλλιον, ἢ ἀπέκτεινα. ἀπέκτανον δὲ ἀδόκιμον πάντῃ. Moeris ἀπέκτονεν, Ἀττικῶς· ἀπέκτανεν (an ἀπέκτεινεν?), Ἑλληνικῶς. Sed in Xenophonte legitur etiam forma ἀπέκτεινε, ἀπέκτειναν, ἀποκτεῖναι. Vtriusque ſunt multa exempla, v. c. Π. 4, 4, 2. τοὺς ἀμυνουμένους ἀπεκτείνατε. Α. 2, 1, 6. Κῦρον ἀπέκτονε. §. 9. Κῦρον ἀπέκτονε. 2 MSS. ἀπέκτεινε, vt 2, 3, 11. Κῦρον ἀπέκτεινε. 5, 7, 17. ἀπεκτονώς. Ε. 7, 4, 14. ἀπέκτειναν. §. 24. ἀπεκτονότες. Ἱερ. 3, 8. ἀπεκτονότας. Margg. ἀπεκτονηκότας, quod Aem. Portus ποιητικώτερον eſſe dicit, et Zeunius recepit. Ε. 3, 2, 20. ἀποκτείνουσι — ἀποκτείναντες — ἀπεκτονέναι. 7, 2, 4. ἀπέκτειναν —

εἰ πάντες ἀπεκτόνεσαν. Ἱερ. 2, 16. ἀπεκτονέναι. Cf. passim infra. Futurum: A. 3, 1, 12. ἀποκτενοῦντες. Sic 7, 1, 18. Cf. infra Sed Ἱερ. 6, 16. χαλεπῶς ἄν τις αὐτὸν ἀποκτείναι est optatiuus. A. 4, 2, 4. τοὺς μὲν ἀποκτείναντες, All. κατακαίνοντες. Et saepius haec verba inter se permutata a librariis et grammaticis reperiuntur. v. κατακαίνειν, it. καίνειν. Permutatur etiam c. καταστρωννύναι. v. ibi. ¶ 2) interfici iubere, mortis supplicio mulctare. Π. 3, 1, 21. ἀποκτενεῖ με. A. 1, 1, 3. συλλαμβάνει ὡς ἀποκτενῶν. 1, 2, 20. ἀπέκτεινεν. E. 2, 1, 22. ἀποκτεῖναι. Saepe de triginta tyrannis, E. 2, 3, 11. ἀποκτεῖναι. §. 15. ἀπέκτεινον — ἀποκτεῖναι — ἀποκτενοῦμεν. §. 18. p. 98. ἀποκτείνοντες. 2, 4, 13. ἀπεκτόνασι. 4, 8, 34. Iphicrates ἀπεκτόνει τινάς. Ἀθ. 1, 14. ἀποκτείνουσι. De iudicibus morte damnantibus, A. 6, 6, 13. ἐὰν ἐμὲ ἀποκτείνῃς — ἀποκτενῶν. E. 1, 7, 10. p. 57. ἀποκτείνητε. 4, 4, 2. ἀποκτεῖναι. 5, 4, 32. ἀποκτενεῖτε. 6, 5, 9. καταγνόντες ἀπέκτειναν. 7, 1, 26. ἀπέκτειναν κατηγοροῦντος τοῦ Λέοντος. 7, 3, 7. ἀποκτείναντες. Ἀπ. 1, 1, 18. μιᾷ ψήφῳ ἀποκτεῖναι. 4, 8, 3. §. 5. οἱ δικασταὶ ἀπέκτειναν. §. 9. τοῖς ἐμὲ ἀπεκτονόσι. Ἀπολ. 4. τὰ δικαστήρια ἀπέκτειναν. De accusatoribus, E. 2, 3, 17. p. 93. κατηγορῶν ἀπέκτεινεν αὐτούς. §. 18. p. 95. τοὺς στρατηγοὺς ἀπέκτεινε κατηγοροῦντα. Ἀπολ. 26 Ὀδυσσέως τοῦ ἀδίκως ἀποκτείναντος τὸν Παλαμήδην §. 29. εἰ ἀπέκτονέ με. Similiter de iis, qui negligentia sua committunt, vt alii pereant, Π. 4, 4, 2. οὐ γὰρ λιμῷ ἀποκτενοῦμεν αὐτούς, np. captiuos.

ἀποκτιννύειν et ἀποκτιννύναι, i. q. ἀποκτείνειν. Thom. Mag: ἀποκτιννύναι βέλτιον ἢ ἀποκτιννύειν. Sic fere Moeris. v. vtriusque interpp. A. 6, 3, 3. ἀποκτιννύουσι. All. ἀποκτιννύασι, vt Thomas in v. ζευγνύασι scribi iubet. Sed E. 4, 4, 2. iudices ἀποκτιννύουσι. et 7, 4, 26. ἀποκτιννύουσι milites in pugna. 6, 5. 7. ἀποκτείνουσι — ἀποκτιννύναι. Sic 5, 4, 32. ἀποκτενεῖτε — ἀποκτιννύναι. A. 6, 5, 17. ἀπεκτίννυσαν. Sed E. 5, 2, 33. ἀπεκτίννυον. 7, 3, 7. p. 476. ἀπεκτίννυε. 5, 3, 2. ἀποκτιννὺς — ἀποκτεῖναι.

ἀποκωλύειν, *prohibere quo minus regem adire possis*. Π. 1, 3, 7. et 10. dici-

dicitur de ianitore. Postea est ἀπὸ σοῦ κωλύειν. Sed omnino est *prohibere* s. *impedire* in his: Π. 6, 3, 2. ἰέναι εἰ μή τι ἀναγκαῖον ἀποκωλύοι. Ο. 5, 13. ἢν μὴ θεὸς ἀποκωλύῃ. (De qua forma cf. κωλύειν nr. 1. b.) — τῶν ἀποκωλυόντων (Stobae. κωλυόντων), np. γεωργεῖν, i. e. hostium. Ε. 7, 1, 14. νὺξ ἀπεκώλυεν αὐτούς, scil. ἐξελθεῖν. c. inf. Πο. 3, 3. ἀποκωλύεσθαι negotiis, ἀποπλεῖν. c. τοῦ et inf. Ιερ. 8, 1. τὸ ἄρχειν οὐδὲν ἀποκωλύει τοῦ φιλεῖσθαι. c. gen. Α. 3, 3, 3. ἥν τις ἡμᾶς τῆς ὁδοῦ ἀποκωλύῃ, *quo minus iter faciamus.* Απ. 4, 7, 3. ὠφελίμων μαθημάτων ἀποκωλύειν. Sic §. 5. c. μή, Α. 6, 4, 17. ἀποκωλῦσαι τοὺς Ἕλληνας μὴ ἐλθεῖν.

*ἀποκώλυσις, *detrectatio.* Ιπ. 3, 11. τὰς τῶν χαλινώσεων καὶ ἀναβάσεων ἀποκωλύσεις equi pertinacis.

ἀπολαμβάνειν, ¶ 1) *recipere, recuperare sua.* Oppon. ἀποδιδόναι. v. c. νεκροὺς ὑποσπόνδους. v. ὑπόσπονδος it. ἀπολήψεσθαι χάριν, Απ. 4, 4, 17. v. χάρις nr. 1. c. Π. 3, 1, 20. τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν, np. captam restitutam. Α. 3, 1, 27. Sed *vi recipere captiuos* est Ε. 3, 2, 4. Sic Α. 7, 2, 18. ἀπολαβεῖν τὴν ἀρχήν. 7, 3, 15. χώραν ἀπολήψῃ πατρῴαν οὖσαν, τὴν δὲ κτήσῃ. Ε. 4, 6, 14. ξυμπράξειν ὥστ' ἀπολαβεῖν Ναύπακτον. 5, 2, 10. ἐκ δημοσίου τὴν τιμὴν ἀπολαβεῖν. Cf. Α. 7, 8, 3. 5, 8, 3. ἀπολαβὼν ἅπαντα σῶα. Ο. 9, 10. ὅτῳ ἄν τι διδῶ, ἀπολαμβάνουσαν καταθιθέναι. Πο. 3, 8. οὐδέποτε ἀπολήψονται, ἃ εἰσενέγκωσιν, h. e. sortem pecuniae. Π. 7, 1, 22. αἱ κάμηλοι ἀπολαβοῦσαι πάλιν τὸ ἑαυτῶν σχῆμα ἐν τοῖς σκευοφόροις. De quouis debito, Ιπ. 2, 2. εἰ μέλλει τὸν μισθὸν ἀπολήψεσθαι. Α. 7, 7, 8. ἀπολαβεῖν τῇ στρατιᾷ τὸν ὀφειλόμενον μισθόν. Cf. §. 12. et 15. §. 33. ἃ ὑπέσχετο αὐτῷ, ἀποληψόμενος. Πο. 4, 52. οἱ ταχθέντες — τὴν τροφὴν ἀπολαμβάνοντες. Σ. 6, 1. τὰ νικητήρια φιλήματα ἀπολαμβάνειν, np. iudicio addicta. ¶ 2) *secum sumere.* Α. 7, 7, 7. ἀπολαβὼν τοὺς ἐπιτηδειοτάτους προςῆλθε. ¶ 3) *intercludere, intercipere.* Suid: ἀπολαβόντες· ἐναποκλείσαντες. Π. 7, 1, 11. ἔνδον ἀπολαμβανόμενοι ab hostibus. Oppon. ἔξω γενόμενοι. Α. 2, 4, 9. ἐν μέσῳ ἀποληφθῆτε τοῦ ποταμοῦ καὶ τῆς διώρυχος. Ε. 1, 1, 11. τὰς ναῦς ἀπειλημμένας ὑπ' αὐτοῦ plu-

pluribus nauibus. Ἱππ. 8, 13. τοὺς δὲ διὰ δυσχωρίας ἀπολαμβάνεσθαι. ¶ 4) E. 5; 1, 21. περιπλέων ἀπελάμβανεν (Margg. ἐλάμβανεν) ὅ τι ἠδύνατο. Vertunt diripiebat. Non male.. Nisi malis secum auferebat.

ἀπολαύειν, fructum vel suauitatem vel voluptatem percipere. c. gen. Π. 4, 3, 4. p. 232. πολλοῖς (leg. πολλῶν) τῶν ἵπποις πεφυκότων ἡδέων, πῶς αὐτῶν χρὴ ἀπολαύειν. Antea est χρῆσθαι. 7, 5, 26. p. 458. τῶν ἡδίστων ποτῶν ἀπολαύσεται. (Thom. Mag: ἀπολαύσομαι κάλλιον, ἢ ἀπολαύσω.) — τῶν ἀγαθῶν ἢ ἄριστον καὶ ἥδιστον ἀπολαύσωμεν. Ἱερ. 1, 30. ἄπειρος ὢν δίψους τοῦ πιεῖν οὐκ ἂν ἀπολαύοι. §. 24. τῶν πολυτελῶν ὀσμῶν ἀπολαύειν. §. 36. ἀκόντων παιδικῶν ἀπολαύειν. Vbi est fere uti, vt Απ. 1, 2, 29. οἱ πρὸς τὰ ἀφροδίσια τῶν σωμάτων ἀπολαύοντες. et 2, 9, 7. ἵνα τοῦ κυνὸς ἀπολαύωσιν. O. 12, 7. οἱ ἀπολαύοντες τῶν σῶν ἀγαθῶν. Απ. 4, 3, 11. αἰσθήσεις, δι' ὧν ἀπολαύομεν τῶν ἀγαθῶν. Additur genitiuo accusatiuus, Απ. 4, 3, 10. αἰγῶν τε καὶ ὑῶν — τοσαῦτα ἀγαθὰ ἀπολαύει. Ἱερ. 7, 9. ἀπολαύειν αὐτοῦ ἀγαθά. Λ. 6, 1. ἀπολαύοιέν τι ἀλλήλων ἀγαθόν. Π. 5, 4, 10. τοῦ πράγματος ἀπολαῦσαί τι ἀγαθόν. 7, 5, 19. τί ἀπολαύσαις ἂν τῆς ἀρχῆς. Απ. 1, 6, 2. τἀναντία τῆς σοφίας ἀπολελαυκέναι. Αθ. 2, 10. πλείω τούτων ἀπολαύει, πλus habet horum maiorem. Additur genitiuo praepositio, Σ. 3, 3. ἥδιστ' ἂν ἀπολαύοιμι παρὰ Καλλίου τὴν ὑπόσχεσιν. c. acc. Π. 5, 4, 16. ὅσα ὠφελεῖσθαί ἐστιν ἀπὸ μεγάλης πόλεως, ταῦτα ἀπελαύομεν, scil. ἀπὸ Βαβυλῶνος. Sine casu, Απ. 4, 5, 10. οἱ μὲν ἐγκρατεῖς ἀπολαύουσι, οἱ δ' ἀκρατεῖς οὐδενὸς μετέχουσι. Sed Ern. recte iungit cum praecedente τοῦ.

ἀπόλαυσις, usus, fructus, perceptio. Απ. 2, 1, 33. ἡδεῖα καὶ ἀπράγμων σίτων καὶ ποτῶν ἀπόλαυσις. Ἱερ. 1, 26. αἱ τῶν ἀφροδισίων ἀπολαύσεις.

ἀπολέγειν, seligere. Ἱππ. 8, 12. τοὺς ἀπειλεγμένους καὶ ἵππους, καὶ ἄνδρας τοὺς κρατίστους.

ἀπολείπειν, ¶ 1) relinquere. a) rem suauem, negligere. Π. 5, 1, 10. ἀπολιπὼν ταῦτα ἀγαθὰ οἴκοι ἀπελθεῖν. 6, 1, 21. ἀνήσῃ ἀπολιπεῖν τὴν καλὴν Πάνθειαν. Ιπ. 11, 9. πάντων ὄμματα κατέχει. οὐδεὶς οὔτε ἀπολείπει αὐτὸν, οὔτε ἀπα-

ἀπαγορεύει δεόμενος. b) fugiendo, A. 4, 2, 10. ἀπολείπειν (τὸν λόφον). Ibidem saepe dicitur καταλείπειν. Inprimis ponitur in participio, E. 3, 1, 5. ἀπολιπόντα Λάρισσαν στρατεύεσθαι, omissa obsidione. 4, 3, 6. ἀπολιπόντας τὰς ναῦς σώζεσθαι. 5, 4, 51. ἀπολιπόντες ἢ ἐνταῦθα παρατεταγμένοι ἦσαν, ἔθεον. Morus ἐνταῦθα expungendum iudicat. Welsius et alii pro ἢ ἐνταῦθα habent ἔνθα, quod idem dicit e glossemate prolectum esse. Sensus est: relicto, quem tenebant, loco. c) moriendo, Π. 7, 3, 2. οἴχῃ δὴ ἀπολιπὼν ἡμᾶς. Sed is, qui non deprecatur mortem, Aπ. 4, 8, 1. τὸ ἀχθεινότατον τοῦ βίου ἀπέλειπεν, et Ἀπολ. 32. τὸ χαλεπώτατον — ἀπέλιπε. d) proficisci et relinquere aliquem, vt maneat in loco. Vbi tamen vsitatius est καταλείπειν. A. 6, 5, 3. ἐπειδὴ ἀπέλιπον αὐτοὺς, np. vt castris praeessent. Quanquam h. l. trahit aliquid ex notione deserendi. ¶ 2) deserere, deficere. Ay. 2, 29. ἀφίστανται τοῦ βασιλέως — καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἀπέλιπον αὐτόν. A. 1, 4, 8. ἀπολελοίπασιν ἡμᾶς. 2, 6, 7. explicatur verbis πρὸς ἄλλους ἀπιέναι. 5, 6, 19. ἄν τις μείνῃ, ἢ ἀπολιπών τι (all. τινα vel τινας) ληφθῇ. De militibus, qui se inuicem deserunt in proelio, Σ. 8, 33. §. 35. αἰδοῦνται ἀλλήλους ἀπολείπειν. Cf. Π. 2, 1, 13. Varie de aufugientibus, Π. 7, 1, 15. τὰ ἅρματα ἔφευγεν, τὰ μὲν ἀναλαβόντα τοὺς παραβάτας, τὰ δὲ καὶ ἀπολιπόντα. Intelligendum videtur de iis, qui nondum in currus adscenderant. 7, 5, 22. οἱ κύνες — ἀπολείπειν τοὺς δεσπότας. E. 1, 5, 3. οἱ ναῦται ἀπολείψουσι τὰς ναῦς. 7, 2, 3. ἀπολιπὼν αὐτοὺς ᾤχετο. c. inf. potest fere explicari per ἐᾶν, O. 1, 22. ἀπολείπουσι τούτους κακῶς γηράσκειν. ¶ 3) cursu vincere. Π. 8, 3, 11. ἀπέλιπεν τῷ ἵππῳ τοὺς ἄλλους ἵππους τῷ ἡμίσει τοῦ δρόμου. ¶ 4) Sine accusatiuo verti potest a) animo deficere. v. Fischer. ad Aeschin. 3, 3, 10. Π. 4, 2, 2. ὡς ἀθύμως ἔχοιεν καὶ ἀπολείποιεν. b) deficere, debilitari. Π. 8, 7, 3. p. 550. ἐκλιπεῖν μοι φαίνεται ἡ ψυχὴ, ὅθεν περ πᾶσιν ἄρχεται ἀπολιποῦσα. c) discedere. E. 2, 3, 24. ἀγαστὸν, τὸ τοῦ θανάτου παρεστηκότος μήτε τὸ φρόνιμον, μήτε τὸ παιγνιῶδες ἀπολιπεῖν ἐκ τῆς ψυχῆς. d) inutilem fieri. per-

perire. A. 4, 5, 11. ἀπέλιπε τὰ ἀρχαῖα ὑποδήματα. e) *deflorescere.* Σ. 8, 14. ἀπολείποντος τοῦ ἄνθους τῆς ὥρας. Antea est παρακμάζει. f) *in disputando subsistere.* c. particip. O. 6, 1. ἔνθεν λέγων ἀπέλιπες, πειρῶ διεκπεραίνειν. All. ἃ ἀπέλιπες, *quae omisisti,* vt 15, 1. μὴ ἀπολίπῃς ὃ ἡμῖν ἀργότατα ἐπιδεδράμηται τοῦ λόγου. ¶ 5) *interuallum relinquere, distare.* K. 10, 8. ἕπεσθαι ἀπολείποντας ἀπ' ἀλλήλων πολύ. Oppon. πυκνοί. Π. 7, 5, 6. διαμετρησάμενος κύκλῳ περὶ τὸ τεῖχος ἀπολιπών, ὅσον τύρσεσι, ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ. c. gen. Π. 8, 5, 2. πόσον δεῖ ἀπολιπόντας σκηνοῦν τῆς βασιλικῆς σκηνῆς. Omisso genitiuo, A. 6, 5, 7. ἐφέπεσθαι ἀπολιπόντας ὡς πλέθρον. ¶ 6) Legitur ἀπολελειμμένοι pro ἀπολελυμένοι. v. ἀπολύειν nr. 4.

ἀπολείπεσθαι, *remanere, non sequi posse.* Aπ. 4, 1, 32. οἱ μὲν μετασχόντες — οἱ δὲ δι' ἀσθένειαν ἀπολειφθέντες — δι' ἀσθένειαν ἀπολείπονται, *domi manent.* K. 9, 10. τὸν μὲν πρῶτον δρόμον αἱ κύνες ἀπολείπονται — δευτέρῳ δὲ (οἱ νεβροὶ) ἁλίσκονται. Inprimis cum negatione facit elegantem λιτότητα: *studiose sequi* ducem, siue viae siue belli, *adhaerere* amico vel magistro, vt Π. 1, 4, 20. Κυαξάρης ἐφείπετο, καὶ οἱ ἄλλοι δὲ οὐκ ἀπελείποντο, *non ignaui erant in sequendo, aeque citato cursu vehebantur.* 1, 6, 18. οὓς γ' ἂν νομίζωσι ὁδοὺς εἰδέναι, ὡς ἰσχυρῶς τούτων οὐδ' ἀπολείπεσθαι θέλουσιν. Stephanus, non inuito Hutchinsono, post τούτων inserendum putabat ἔχονται. Alii aliter tentant locum. Antea est ἕπεσθαι, quod etiam aliis locis est huius formulae synonymon. Cf. 3, 1, 24. 4, 1, 11. A. 4, 3, 17. 4, 5, 13. 5, 4, 10. 6, 3, 16. Aπ. 3, 11, 17. 4, 2, 48. 4, 4, 8. Σ. 4, 51. Sequente τοῦ μὴ et inf. Π. 5, 1, 11. οὐδεμία τῶν μελιττῶν αὐτοῦ (np. ἡγεμόνος) ἀπολείπεται — τίς σου ἀπελείφθη τοῦ μή σοι ἀκολουθεῖν. Permutatur in var. lect. c. ὑπολείπεσθαι. v. ibi lit. a. et b.

ἀπολειπτέον εἶναι, *sibi remanendum esse.* O. 7, 38. οὐδεμία τῶν μελισσῶν οἴεται ἀπολειπτέον εἶναι, ἀλλ' ἕπονται πᾶσαι.

ἀπόλειψις, *desertio.* E. 4, 1, 12. Ἀγησιλάῳ τῆς ἀπολείψεως τῶν Παφλαγόνων οὐδὲν βαρύτερον. Sic enim emen-

emendant pro veteri lectione ἀπολήψεως.

ἀπόλεκτος, *delectus, eximius*. Suid: ἀπόλεκτοι· ἐξαίρετοι, ἔκκριτοι, ἐκλελεγμένοι. Ξενοφῶν· αἱ δὲ (βάλανοι) εἰς τοὺς δεσπότας ἀποκείμεναι, ἦσαν ἀπόλεκτοι. Locus est A. 2, 3, 9. vbi etiam additur θαυμάσιοι. Cf. Salmas. ad Solin. T. II. p. 1317. (p. 942.)

ἀπόλεμος, ¶ 1) *imperitus rei militaris*. Π. 7, 4, 1. καὶ τἄλλα οὐκ ἄφρονα, οὐδ' ἀπόλεμον. ¶ 2) *ineptus ad rem militarem*. Π. 8, 1, 16. περιελέσθαι αὐτῶν τὰ ὅπλα καὶ ἀπολέμους ποιῆσαι. Sic Απ. 1, 2, 58. ex Homero: ἀπτόλεμος.

ἀπόληψις, v. ἀπόλειψις.

ἄπολις, *patria eiectus*. E. 6, 3, 1. Θεσπιέας ἀπόλιδας γενομένους. Cf. Πο. 2, 7. οἱ ἀπόλιδες. Vbi tamen vertunt *qui alibi ciues non sunt, qui ciuitate carent*.

Ἀπολλόδωρος, *Apollodorus*, assiduus Socrati discipulus. Απ. 3, 11, 17. Απολ. 28.

Ἀπολλοφάνης, *Apollophanes*, Κυζικηνός. E. 4, 1, 12. auctor induciarum inter Agesilaum et Pharnabazum.

ἀπολλύειν et ἀπολλύναι, ¶ 1) *perdere, corrumpere*. Vario modo, v. c. Π. 3, 2, 6. ἀπολέσαι ἐκείνους, *gentem illam exscindere* vel *in seruitutem redigere*. All. perperam ἀπελάσαι. 7, 4, 3. εἴπερ ἀπολῶ ὑμᾶς, *fraudulenter libertate priuabo*. E. 2, 1, 2. μὴ ἀπολέσωσι τὰ πράγματα, *ne cuncta euerterent*. 2, 3, 17. p. 91. Θηραμένην ἀπολλύντα ἡμᾶς τε καὶ ὑμᾶς, пр. turbando statum reip. Sic triginta tyranni 2, 4, 14. dicuntur ἀπολλύναι τὴν πόλιν, vbi male vertitur *perire*. 1, 5, 10. δι' ἀμέλειαν ἀπολωλεκέναι τὰς ναῦς, *causam fuisse vt naues perirent*. Απ. 1, 7, 3. κυβερνᾷν κατασταθεὶς ἢ στρατηγεῖν ἀπολέσειεν ἂν imprudentia sua, οὓς ἥκιστα βούλοιτο. 2, 6, 38. σεαυτόν τε καὶ τὴν ναῦν ἀπολέσαι. O. 5, 18. πρόβατα νόσος κάκιστα ἀπώλεσε. 8, 16. ἐὰν μὴ (ὁ θεὸς) μόνον ἀπολέσῃ in maris tempestate τοὺς μὴ ἁμαρτάνοντας. ¶ 2) *interficere*. Π. 4, 6, 2. p. 258. ὁ κατακτανὼν ὥσπερ ἐχθρὸν ἀπολέσας, A. 2, 5, 12. τοὺς ἄνδρας ὡς ἀπολωλέκατε. Perperam vertunt *periisse*. 3, 2, 3. ἐξαπατήσας τοὺς ἄνδρας ἀπολώλεκεν. Item in bello, Π. 4, 5, 10. τοὺς ἐχθροὺς ἀπολλύουσιν. Sic legitur saepius. Sed Moeris malit

lit ἀπολλύασι. 7, 1, 20. σῶσαι (quod etiam alias huic verbo opponitur) ἐξὸν, ὑμᾶς ἀπολέσαι. K. 1, 10. Θησεὺς τῆς Ἑλλάδος τοὺς ἐχθροὺς μόνος ἀπώλεσε, *victos deleuit.* ¶ 3) *condemnare.* E. 1, 7, 10. p. 58. τούτους ἀπολλύντες ἀκρίτους. Aϑ. 1, 16. τοὺς ἐναντίους ἀπολλύουσιν ἐν δικαστηρίοις. Item in republica quocunque modo *opprimere.* E. 1, 4, 6. ἀπολλύναι τοὺς βελτίστους. Perperam vertunt *fublatos fuiſſe.* 2, 1, 2. ἀπολλύναι ξυμμάχους, *morte mulctare.* ¶ 4) *perdere, amittere.* A. 7, 2, 12. ἐλέγετο ὑπὸ τούτων πολλοὺς ἀπολέσαι καὶ τὰ σκευοφόρα ἀφαιρεθῆναι. Abreſch. dilucidatt. Thucyd. 3, 31. ὑπὸ refert ad ἀφαιρεθῆναι, quo tamen non eſt opus. Nam 3, 4, 6. eſt ἀπώλλυσαν τὴν ἀρχὴν ὑπὸ Περσῶν. Hutch. e Stephani coniectura dedit ἀπώλεσαν. E. 2, 3, 4. Διονύσιος Γέλλαν ἀπώλεσε. 7, 4, 13. ἔφυγον, καὶ πολλοὺς μὲν ἄνδρας, πολλὰ δὲ ὅπλα ἀπώλεσαν. Πο. 4, 29. πάντα ἀπόλλυσιν, ὅσα ἂν δαπανήσῃ. Inprimis de iactura nauium, E. 1, 1, 5. ναῦς ἃς αὐτοὶ ἀπώλεσαν. §. 17. 1, 5, 8. ἀπολέσαντες πεντεκαίδεκα τριήρεις. 1, 6, 12. ¶ 5) In var. lect. ἀπολέσῃ eſt pro ἕλῃ. v. αἱρεῖν nr. 5.

ἀπόλλυσθαι, ¶ 1) *perire.* De nauibus, quae demerguntur vel delent ur in proelio, vel naufragio pereunt, E. 1, 1, 26. τῶν νεῶν τρεῖς ἀπόλλυνται ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν. 1, 6, 24. ἀπώλοντο νῆες αὐτοῖς ἀνδράσι. §. 26. αἱ νῆες ἀπολώλασιν ἅπασαι. 1, 7, 10. p. 59. τῶν ἀπολωλυιῶν δώδεκα νεῶν. De naufragis, Π. 4. 1, 8. p. 205. πλέοντας — ἕως ἂν ἀπόλωνται. E. 1, 7. 5. τῶν ἀπολωλότων. §. 7. τοὺς ἀπολλυμένους. 2, 3, 18. p. 95. ἀπολέσθαι. ¶ 2) *interfici, cadere in proelio.* v. c. Π. 4, 2, 14. ἀμαχητὶ ἀπώλοντο. 7, 1, 20. ἀπόλοιντο — ἀπολέσθαι. Oppon. σωθῆναι. Aγ. 2, 24. ἀπολωλότων. Oppon. λειπομένων. E. 1, 2, 6. 12. 2, 2, 2. 4, 3, 16. 4, 5, 16. 5, 1, 17. Aπ. 4, 2, 32. Πο. 4, 47. ἀπόλλυσθαι ὑπὸ ἱππέων. item Ιερ. 3, 8. ὑπὸ παίδων ἀπολωλότας. ¶ 3) *morte mulctari, in iudicio damnari.* A. 2, 5, 13. ἀπόλλυσθαι τοὺς ἐπιορκοῦντας. Antea eſt δίκην ἔχειν. 3, 1, 2. οἱ στρατηγοὶ ἀπολώλεσαν. E. 1, 7, 10. p. 55. p. 58. 2, 3, 17. p. 93. ὑπὸ τοῦ δήμου ἀπολωλέναι. p. 94. §. 18. p. 97. Ἀντιφῶντος ὑφ᾽ ὑμῶν ἀπολλυμένου.

ναυ. 5, 4, 23. ὑπὸ τῆς πόλεως ἀπολωλότα. 7, 4, 34. ὅστις ἂν ᾤετο ἀπολεῖσθαι, *qui de caussa sua desperaret.* ¶ 4) Caussa interitus significatur a) adiecto ὑπὸ, cuius iam supra passim extant exempla, Π. 1, 6, 19. p. 83. ὑφ' ὧν ἀπώλοντο, *victi l. perfundati sunt.* A. 5, 3, 4. ἀπώλοντο ὑπὸ πολεμίων καὶ χιόνος, καὶ εἴ τις νόσῳ. De datiuo dicetur etiam paulo post. A 1, 5, 5. ἀπώλετο ὑπὸ τοῦ λιμοῦ. 2, 2, 5. Sed 7, 4, 3. ἀπολοῦνται τῷ λιμῷ, vt E. 1, 3, 12. et 2, 2, 8. vbi §. 6. est ἀποθνήσκειν λιμῷ. Cf. §. 13. et Αθ. 2, 2. A. 5, 8, 2. τῷ ῥίγει ἀπωλλύμεθα. b) addito διὰ. Π. 1, 6, 19. p. 84. χρυσὸν κτησάμενοι, διὰ τοῦτον ἀπώλοντο. Απ. 2, 7, 3. μὴ δι' ἔνδειαν τῶν ἐπιτηδείων ἀπόλησθε. Sic 2, 10, 2. vbi iungitur ἀπορεῖν. c) datiuo. v. lit. a. ¶ 5) Cum datiuo potest etiam aliter reddi, vt Π. 6, 1, 2. πάλαι ἀπολώλει τῷ φόβῳ μὴ etc. *perdite l. misere timuerat.* Cf. §. 19. ¶ 6) Sic cum participio, Π. 1, 3, 15. μὴ ἀπολῇ μαστιγούμενος. ¶ 7) De iis, qui spe excidunt, vt Lat. *actum est.* Π. 1, 3, 8. ὦ Σάκα, ἀπόλωλας, ἐκβαλῶ σε τῆς τιμῆς. Imitatur Chariton 2, 4. v. ibi Doruill. p. 179. Sic in desperatis rebus Π. 3, 1, 8. ἐδρύπτοντο ὡς ἀπολωλότων πάντων. Oppon. σώζεσθαι. 3, 2, 7. ἀπολωλέναι νομίσαντες, ἀναφαινόμεθα σεσωσμένοι. ¶ 8) Etiam aliis modis late patet vsus huius verbi, vt A. 7, 1, 19. μὴ αἰσχρῶς ἀπολώμεθα, np. temere in pericula ruentes. E. 1, 2, 7. ἡ πόλις ἀπολώλει ab hoste capta. 1, 4, 6. Ἀλκιβιάδης— κινδυνεύων ἀπολέσθαι, *cum in vitae periculo esset.* 3, 5, 18. p. 181. ἀπολώλατε, ὁ δὲ δῆμος ουτοσὶ ὑμᾶς ἔσωσε, *potentia in rep. spoliati estis.* 6, 5, 38. p. 428. ἀπολομένων τῶν Λακεδαιμονίων, *debellatis Lacedaemoniis.* Paulo ante est ἐκποδὼν γίγνεσθαι. Sic p. 431. μὴ περιιδεῖν ἀπολομένους, *victos et libertate priuatos.* Sic 7, 4, 8. Απ. 1, 1, 14. πάντα γίγνεσθαί τε καὶ ἀπόλλυσθαι, *et oriri et interire.* O. 3, 5. τοὺς μὲν ἀπολωλέναι ὑπὸ γεωργίας καὶ ἀποροῦντας, τοὺς δὲ ἀφθόνως καὶ καλῶς πάντα ἔχοντας. Σ. 1, 15. ὁ γέλως ἐξ ἀνθρώπων ἀπόλωλε, *radicitus periit.* Festiue hoc tribuitur scurrae. Αγ. 7, 7. ὅπως τὸ ἀποσταν φῦλον μὴ ἀπόληται, *ab hoste opprimeretur.*

Ἀπολ-

Ἀπόλλων, *Apollo.* Eius oraculum Delphis consulit Π. 7, 2, 6 — 8. Croesus. (vbi est accusatiuus τὸν Ἀπόλλω, vt alias perpetuo.) A. 3, 1, 5. Xenophon. E. 6, 7, 2. Agesipolis. 3, 3, 3. Lacedaemone est χρησμὸς Ἀπόλλωνος, φυλάξασθαι τὴν χωλὴν βασιλείαν. Ἀπολ. 14. eius de Socrate responsum. Dicitur Apollo ὁ ἐν Δελφοῖς θεός. v. Δελφοὶ et θεός. A. 1, 2, 8. Marsyae corium detrahit. (v. Gramm. hist. deorum p. 36 — 38.) 5, 3, 5. sq. decimae ei vouentur a Graecis, et inprimis donarium a Xenophonte. 7, 8, 2. Xenophon ei sacra facit. E. 3, 5, 5. decimae ei offeruntur. v. ἀντίληψις. 6, 4, 2. donaria a ciuitatibus ob factam pacem. 6, 5, 27. habet τέμενος ἱερὸν prope Lacedaemonem. Σ. 4, 27. μὰ τὸν Ἀπόλλω. K. 1, 1. cum Diana est auctor venationis. 6, 13. vtrique a venatoribus vota facienda.

Ἀπολλωνία, *Apollonia.* ¶ 1) A. 7, 8, 8. Teuthraniae vrbs, vel Mysiae, vt dicit Hutch. diss. p. 40. ¶ 2) vrbs Thraciae. E. 5, 2, 11. 5, 3, 1 — 6.

Ἀπολλωνιᾶται, *Apolloniatae,* ciues vrbis Apolloniae in Thracia. E. 5. 2, 12.

Ἀπολλωνίδης, *Apollonides,* A. 3, 1, 17 — 21. λοχαγὸς βοιωτιάζων τῇ φωνῇ contradicit Xenophonti.

ἀπολογεῖσθαι, *causam dicere, defendere se vel alios in iudicio.* E. 1, 7, 3. 6. 10. p. 56. et 57. c. variis particulis, vt Π. 2, 2, 5. οὕτως ἀπελογήσατο περὶ τῶν τὸν γέλωτα προσχόντων. A. 5. 6, 2. ἀπελογήσατο περὶ οὗ εἶπεν. E. 1, 7, 10. p. 55. ὑπὲρ αὐτῶν ἀπολογήσασθαι. O. 11, 24. ἀπολογούμεθα ὑπέρ του. Σ. 8, 32. E. 5, 2, 26. ἀπελογεῖτο πρὸς πάντα ταῦτα. 1. 4, 6. μόνος ἀπελογήθη ὡς οὐ δικαίως φύγοι. Edd. vett. ἀπηγγέλθη. Sic c. ὡς est §. 8. 2, 3, 18. p. 95. 5, 4, 22. 7, 4, 39. Ἱερ. 2, 17. Sed Aπ. 1, 2, 13. αἱ ἐπισησάτην, οὐκ ἀπολογήσομαι. 4, 8, 4. interrogatus Socrates, an meditatus sit, ὅ τι ἀπολογήσεται (Cf. Ἀπολ. 3.), respondet πράττων τὰ δίκαια. Sic Ischomachus O. 11, 22. δοκῶ — ἀπολογεῖσθαι, ὅτι οὐδένα ἀδικῶ.

ἀπολογία, *defensio.* Aπ. 4, 8, 5. τῆς πρὸς τοὺς δικαστὰς ἀπολογίας. §. 4. et Ἀπολ. 3. Socratis exercitatio ἀπολογίας suae.

ἀπο-

ἀπολογίζεσθαι, ¶ 1) *reddere rationes.* Ammonius: ἀπολογίζεσθαι, τὸ ἀποδοῦναι τὸν λόγον τῶν δαπανημάτων. v. ibi Valckenar. E. 6, 1, 3. ἀπὸ τούτων τῶν χρημάτων — τἆλλα διοικῶν ἀπελογίζετο κατ' ἐνιαυτόν. ¶ 2) O. 9, 8. τὰ εἰς ἐνιαυτὸν ἀπολελογισμένα, *quae rei familiaris ratione subducta in annum destinata sunt.*

ἀπολοφύρεσθαι, *deplorare.* E. 1, 1, 18. ἀπωλοφύροντο τὴν ἑαυτῶν ξυμφοράν, ὡς ἀδίκως φεύγοιεν.

ἀπολύειν, ¶ 1) *absoluere crimine.* A. 6, 6, 9. ἀπολύω ὑμᾶς τῆς αἰτίας — καταδικάζω ἐμαυτοῦ — ὑμεῖς ἀπολελυμένοι τῆς αἰτίας εἴητε. it. sine genitiuo E. 5, 4, 31. Diserte de iudicibus Απ. 4, 8, 5. et Απολ. 4. ἀπέλυσαν, quod recte restituitur pro ἀτέλησαν, quod all. habent, quanquam Pollux 8, 9. in hac notione verbum ἀπολῦσαι vocat ἰδιωτικόν. Sed v. Ernest. ad Απ. l. l. et Doruill. ad Charit. p. 66. sq. ¶ 2) *dimittere exercitum.* E. 6, 5, 21. τοὺς Σπαρτιάτας ἀπέλυσε οἴκαδε, τοὺς δὲ περιοίκους ἀφῆκεν ἐπὶ τὰς ἑαυτῶν πόλεις. Vsitatius in vtraque notione est ἀφιέναι. ¶ 3) *Dimittere captiuum.* c. gen. pretii, E. 4, 8, 21. λαμβάνει, καὶ πολλῶν χρημάτων ἀπέλυσε. ¶ 4) *liberare.* Π. 8, 3, 18. ἐμὲ ἀπόλυσον ταύτης τῆς ἐπιμελείας. 3, 3, 8. (οἱ λοχαγοὶ) ἀπολελυμένοι ἦσαν τοῦ καταλέγεσθαι ἐν τοῖς τακτικοῖς ἀριθμοῖς. Leuncl. marg. ἀπολελειμμένοι, *non accensebantur.* Sic 6, 2, 11. p. 373. ὁπλοφόρου τάξεως ἀπολελύσονται. Απ. 2, 1, 5. τὰ ἀπολύσοντα τῆς τῶν ἀφροδισίων ἐπιθυμίας, *remedia.* Sic 2, 2, 4. ¶ 5) In var. lect. est ἀπέλυσε pro ἔλυσαν. v. λύειν nr. 1.

***ἀπολυτικῶς** ἔχειν τινός, E. 5, 4, 25. *propensum esse ad aliquem absoluendum.* In edd. vett. legitur ἀπειλητικῶς, contra loci sententiam. „Si ergo, inquit Fr. Portus, legamus ἀπολυτικῶς (quod secuti sunt posteriores editores), sensus erit commodus. Sed tamen, quia formula locutionis videtur noua, exspectandum subsidium ex Cod. MS.“

ἀπομανθάνειν, *dediscere.* Π. 4, 3, 3. p. 231. οὐδὲν τῶν πεζικῶν ἀπομαθησόμεθα ἱππεύειν μαθόντες.

ἀπομαραίνεσθαι, *marcescere.* Eleganter pro *mori.* Απολ. 7. Dicit autem ibi Socrates de morte sua, quam sanus cor-

corpore animoque facillime obiit.

ἀπομάχεσθαι, (de cuius verbi vario vſu v. Sallier. ad Thom. Mag. in h. v.) ¶ 1) *intra moenia concluſum hoſtes repellere.* Π. 3, 1, 1. βασίλεια οἰκοδομεῖν, ὡς ἂν ἱκανὰ ἀπομάχεσθαι εἴη. 5, 2, 1. ἐπὶ τῶν τειχῶν πάντα παρεσκευασμένα, ὡς ἂν κράτιστα ἀπομάχοιντο. 5, 3, 7. 9. ¶ 2) in vniuerſum *propulſare hoſtem.* E. 6, 5, 34. ὡς (οἱ Ἕλληνες) τὸν βάρβαρον κοινῇ ἀπεμαχέσαντο. Propter accuſatiuum τὸν βάρβ. Stephano in theſauro locus ſuſpectus eſt. Sed v. Sallier. l. l. et Dauiſ. ad Maxim. Tyr. T. I. p. 499. ¶ 3) *repugnare, reniti.* Suid: ἀπομαχομένου· ἀνθισταμένου, παραιτουμένου. A. 6, 2, 4. εἰσὶ δ' οἳ Ξενοφῶντα (ᾐροῦντο· οἱ δ' ἰσχυρῶς ἀπεμάχοντο.

ἀπόμαχος, *inutilis ad pugnam.* A. 3, 4, 20. ἀπόμαχοι vocantur τετρωμένοι, καὶ οἱ ἐκείνους φέροντες, etc. 4, 1, 10.

ἀπομετρεῖν, *dimetiri.* O. 10, 10. παραστῆναι τῇ ταμίᾳ ἀπομετρούσῃ, np. demenſa.

ἀπομετρεῖσθαι μεδίμνῳ, v. μέδιμνος.

ἀπομιμεῖσθαι, *imitari.* Aπ. 3, 10, 3. pictores τὸ πιθανώτατον — ἀπομιμεῖσθε τῆς ψυχῆς ἦθος. Pro eodem ibid. eſt μιμεῖσθαι, et §. 1. ἐκμιμεῖσθαι. §. 8. τὰ πάθη τῶν σωμάτων ἀπομιμεῖσθαι. Grammius huius verbi exemplum addit e Clem. Alex. protrept. p. 31. Poterat addere locum Platonis in Timaeo T. III. p. 44. D.

ἀπόμισθος, *qui ſtipendium non accipit.* Suid: ἀπόμισθος· ἄμισθος, ὁ μισθῷ ἔργον τι διαπραξάμενος, καὶ ἄμισθος ἀφειμένος. — ἀπόμισθοι δὲ παρὰ Δημοσθένει, οἱ μισθὸν μὴ λαβόντες. Cf. Weſſeling. ad Diodor. Sic. 17, 111. E. 6, 2, 9. μισθοφόρους τινὰς — ἀπομίσθους ἐπεποίηκει, *ſtipendiis non datis dimiſit.*

ἀπομνημονεύειν, ¶ 1) *commemorare.* Π. 8, 2, 8. λόγος αὐτοῦ ἀπομνημονεύεται ὡς λέγοι. Aγ. 1, 2. ἔτι καὶ νῦν τοῖς προγόνοις ὀνομαζομένοις ἀπομνημονεύεται ὁπόστος ἐγένετο. Sunt datiui conſequentiae, qui tamen pendere poſſunt ab omiſſo σὺν vel ἐν. ¶ 2) In malam partem: *memorem eſſe iniuriae, vlciſci.* Aπ. 1, 2, 31. ἐπεὶ — ὥστε ἀπεμνημόνευσεν αὐτῷ. v. Ern. et Hindenb.

ἀπο-

ἀπομνημονεύματα, *dictorum atque factorum Socratis commentarii* (v. Gell. N. A. 14, 3.), *memorabilia Socratis*. Ita inſcribitur liber ille Xenophontis nobiliſſimus et lectu digniſſimus, quem Euſtathius ad Il. ν, p. 924. vocat ὑπομνημονεύματα, et Moeris in v. ἐπιτηδείους nominare videtur ὑπομνήματα. Cf. Theonis progymnaſmata p. 66. inprimisque Valckenar. ad Απ. init. et Fiſcher. ind. Theophraſt. in v. ὑπομνήματα. Fr. Portus Xenophontem modeſte inſcripſiſſe dicit ἀπομνημονεύματα, quaſi commentarios ſine arte ſcriptos.

ἀπομνύειν ſiue ἀπομνύναι, *iureiurando negare*, ἐν ὅρκῳ ἀποφάσκειν, vt ἀπόμνυσθαι interpretatur Euſtathius ad Odyſſ. β, p. 1450, 38. Cf. ad Il. κ, p. 809. Sed ἐπόμνυσθαι idem dicit eſſe καταφατικῶς ὀμνύειν. Non vero propterea in Xenophonte ἀπομέσαι confunditur cum ἐπομνύειν, vt videtur putare Hutchinſonus. Imo ſequitur μὴ poſt ἀπομνύειν, vt poſt ἀπαγορεύειν et ſimilia, Π. 6, 1, 2. ἀπώμοσεν ἦ μὴν μὴ πεπεῖσθαι. Σ. 3, 8. ἀπώμοσεν μηδὲ ὀβολὸν, ſcil. εἶναι αὐτῷ.

ἀπομύττεσθαι, *emungere ſe*. Turpe habetur in Perſis, Π. 1, 2, 16. 8, 1, 14. 8, 8, 5. bis. Σ. 1, 16. ἀπεμύττετο, καὶ κλαίειν ἐφαίνετο.

ἀπονενοημένως, *furioſe, nulla habita ratione vitae*. v. ἀπονοεῖσθαι. E. 7, 2, 8. ὁμόσε ἐχώρουν ἀπονενοημένως.

ἀπονία, *laboris auerſatio*. Π. 2, 2, 15. p. 111. βλακείᾳ καὶ ἀπονίᾳ κακοί. In nonnullis legitur ἀπονοίᾳ. Non bene. v. Steph. ad h. l.

ἀπονοεῖσθαι, *ad dementiam vsque deſperatum eſſe, dementium more in ſumma et euidentia pericula ruere*. Scilicet, vt recte dicit Caſaub. ad Theophraſt. charact. 6. ἀπόνοια in re militari proprie vocatur non deſperatio, ſed is animi habitus qui ex deſperatione induitur. E. 6, 4, 23. ἀπονοηθέντας διαμάχεσθαι. 7, 5, 12. τοῖς ἀπονενοημένοις οὐδεὶς ἂν ὑποσταίη.

ἀπόνοια, v. ἀπονία.

ἄπονος, *deſes, laboribus non adſuetus neque duratus*. E. 3, 4, 19. μαλακοὺς καὶ ἀπόνους Perſas captiuos. (Αγ. 1, 28. pro μαλακοὺς eſt πίονας.) Λ. 5, 8. οἱ μὲν διαπονούμενοι — οἱ δ' ἄπονοι.

ἀπονοστεῖν (poet.), *redire.* Schol. Homer. Il. α, 60. ἀπονοστήσειν· ἐπανελθεῖν, ὑποστρέψειν. A. 3, 5, 10. ἀπονοστῆσαι.

ἀπόνως, *sine labore, nullo negotio.* Π. 1, 6, 8. πάντα ἀπονώτερον διάγειν τῶν ἀρχομένων, *minore cum labore, mollius.* 7, 5, 26. p. 455. ἀπόνως βιοτεύειν. Απ. 2, 1, 24. ἀπονώτατα τούτων τυγχάνεις, *facillime.* §. 31. ἀπόνως λιπαροὶ τρεφόμενοι. Opp. ἐπιπόνως.

ἀποπαύειν, ¶ 1) *legibus vetare, legibus arcere.* c. gen. Π. 8, 8, 11. Κῦρος τοῦ ἀκροβολίζεσθαι ἀποπαύσας suos. Λ. 1, 6. ἀποπαύσας τοῦ — ἄγεσθαι, ἔταξεν. c. acc. Λ. 5, 6. ἀποπαύσας τὰς οὐκ ἀναγκαίας πόσεις — ἀφῆκεν. ¶ 2) O. 14, 8. seruos ἀδικεῖν πειρωμένους τῆς χρήσεως ἀποπαύω, *mecum amplius versari veto.*

ἀποπαύεσθαι, *desinere, abstinere.* Π. 7, 5, 22. οἱ ἵπποι τοῦ ὀκνεῖν καὶ ὑβρίζειν ἀποπαύονται — οἱ κύνες τοῦ ἀπολείπειν τοὺς δεσπότας ἀποπαύονται ἐκτεμνόμενοι.

ἀποπειρᾶσθαι, *explorare, tentare.* c. εἰ, Π. 2, 3, 3. οἶμαί σε ἐμβαλεῖν τὸν λόγον, ἀποπειρώμενον εἴ τις ἔσται. 7, 2, 7. ἀπεπειρώμην τοῦ θεοῦ, εἰ δύναιτο ἀληθεύειν. O. 3, 6. σεαυτοῦ ἀποπειρᾶσθαι εἰ γνώσῃ, *periculum facere.* c. gen. rei, O. 19, 13. ἀπεπειρῶ μου καὶ τοῦτο, *tentas interrogando, an hoc quoque te possim docere.* Caeterum quod Moeris p. 319. Ἑλληνικῶς dici ait ἀποπειραθέντες τοῦ χωρίου, id non huc pertinet.

ἀποπέμπειν, ¶ 1) *remittere quod ab alio datum est.* A. 1, 2, 1. ἀποπέμψαι πρὸς ἑαυτὸν στράτευμα. Π. 1, 4, 26. Κύρῳ ἀποπέμψαι dona a Cyro missa — τὸν δὲ πάλιν ἀποπέμψαι. Etiam saepius additur πάλιν, vt A. 1, 1, 3. αὐτὸν ἀποπέμπει πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχήν. Cf. E. 5, 1, 6. et πάλιν. Pro ἀποπέμπειν ponitur interdum πέμπειν. v. πέμπειν. ¶ 2) *domum dimittere.* v. c. Π. 8, 4, 13. ἀπέπεμπεν οἴκαδε ἕκαστον. Saepe omittitur οἴκαδε, vt Π. 1, 4, 25. bis. E. 4, 8, 23. it. 2, 2, 1. vbi captiui dimittuntur. ¶ 3) *legatos* a) *mittere.* Π. 4, 5, 12. p. 248. τούτῳ δοὺς τὴν ἐπιστολήν, ἀπέπεμψε. Omissum est αὐτόν, vt 5, 4, 13. ταῦτα ἐπιστείλας τῷ κήρυκι, ἀπέπεμψεν. Cod. Guelf. ἔπεμψεν αὐτόν, quod praefert Zeunius. Sed ἔπεμψεν videtur natum esse e §. 12. et αὐτὸν sapit glossam.

ſam. E. 2, 1, 5. ἀπεπέμφθησαν πρέσβεις. b) *miſſos dimittere.* E. 1, 4, 2. τοὺς πρέσβεις οἴκαδε ἀποπέμψαι. 4, 5, 10. Ay. 2, 27. συμβαλλόμενος χρήματα, ἀπέπεμψεν αὐτὸν οἴκαδε. Et ſic ¶ 4) cum participio a) *petentes reſponſo dato dimittere.* Π. 7, 5, 14. τὸν βουλόμενον λέγειν τι — ἀποκρινόμενος ἀπέπεμπεν. Ay. 9, 2. ὅταν τυχόντας, ὧν δέοιντο, ἀποπέμποι. Aθ. 3, 1. E. 3, 4, 8. b) eleganter ponitur ita, vt interdum redundare videatur, Aπ. 1, 2, 61. βελτίους ποιῶν magiſter τοὺς συγγιγνομένους ἀπέπεμπεν. Vbi pro ποιῶν ἀπέπεμπεν poterat eſſe ἐποίει. Sic Π. 2, 2, 2. p. 103. διδάξας ἡμᾶς τὰς τάξεις ἀπέπεμψας, i. e. ἐδίδαξας. 8, 7, 3. p. 551. τούτους εὖ ποιήσαντες ἀποπέμπετε. A. 1, 7, 7. ἐμπιπλὰς ἁπάντων τὴν γνώμην, ἀπέπεμπε. E. 4, 1, 8. δεξιὰς δόντες καὶ λαβόντες, ἀπέπεμπον τὸν Κότυν. 6, 2, 9. μαστιγῶν ἀπέπεμπεν. ¶ 5) *mittere iis, quibus debetur,* vt regi, magiſtratibus, reipublicae, v. c. δασμὸν, φόρον. v. δασμὸς et φόρος. Π. 8, 6, 3. ὅ τι ἐν τῇ γῇ ἀγαθὸν, regi δεῦρο ἀποπέμπειν. Sic captiuos E. 1, 2, 8. et 1, 3, 13. 3, 3, 10. τοὺς ξυνειδότας γράψαντες ἀποπέμπειν τοῖς Ἐφόροις. 6, 2, 8. ¶ 6) Nec haec videbantur notatu indigna: A. 7, 7, 30. ἀπόπεμπε ἡμᾶς. E. 3, 4, 9. ἀπόπεμψόν μοι με. Λ. 13, 1. τοῦτον ὁ βασιλεὺς πρὸς Ἑλλανοδίκας ἀποπέμπει, *reiicit et ablegat ad Hellanodicas,* vt cauſam ibi ſuam agant. De var. lect. v. ἀποπέμπεσθαι.

ἀποπέμπεσθαι, ¶ 1) *dimittere.* Inprimis c. participio, vt actiuum, Π. 1, 3, 16. οὔτ' ἐμὲ πλεονεκτεῖν μαθόντα ἀποπέμψεται. All. ἀποπέμψει. Poterat etiam ſcribi διδάξας. Cf. ἀποπέμπειν nr. 4. b. De praeceptore eſt etiam Aπ. 1, 1, 11. ἀργύριον εἰληφὼς ἐνδεᾶ σε ἀποπέμψασθαι. Sed Π. 1, 4, 27. valedicturi dicuntur φιλοῦντες ἀποπέμπεσθαι αὐτόν. §. 28. ſic eſt actiuum. 8, 4, 13. δωρησάμενος — ἀπεπέμψατο. E. 1, 1, 20. ἀπεπέμψαντο πάντας ἐπαινοῦντες. A. 7, 7, 4. οὐχ ὅπως δῶρα δοὺς — ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀποπέμψασθαι, ἀλλ' οὐδ' ἐπιτρέπεις. c. aduerbio, A. 7, 7, 13. ἀχαρίστως ἀποπέμψασθαι εὐεργέτας. ¶ 2) *dimittere legatos.* Λ. 13, 10. πρεσβείας ἀποπέμπεσθαι. ¶ 3) *mittere quod iuſſum eſt.* Π. 4, 6, 2. p. 257. καλέσαντος τοῦ βασι-

ἀπονοστεῖν (poet.), *redire*. Schol. Homer. Il. α, 60. ἀπονοστήσειν · ἐπανελθεῖν, ὑποστρέψειν. A. 3, 5, 10. ἀπονοστῆσαι.

ἀπόνως, *sine labore, nullo negotio*. Π. 1, 6, 8. πάντα ἀπονώτερον διάγειν τῶν ἀρχομένων, *minore cum labore, mollius*. 7, 5, 26. p. 455. ἀπόνως βιοτεύειν. Απ. 2, 1, 24. ἀπονώτατα τούτων τυγχάνεις, *facillime*. §. 31. ἀπόνως λιπαροὶ τρεφόμενοι. Opp. ἐπιπόνως.

ἀποπαύειν, ¶ 1) *legibus vetare, legibus arcere*. c. gen. Π. 8, 8, 11. Κῦρος τοῦ ἀκροβολίζεσθαι ἀποπαύσας suos. Λ. 1, 6. ἀποπαύσας τοῦ — ἄγεσθαι, ἔταξεν. c. acc. Λ. 5, 6. ἀποπαύσας τὰς οὐκ ἀναγκαίας πόσεις — ἐφῆκεν. ¶ 2) O. 14, 8. seruos ἀδικεῖν πειρωμένους τῆς χρήσεως ἀποπαύω, *mecum amplius versari veto*.

ἀποπαύεσθαι, *desinere, abstinere*. Π. 7, 5, 22. οἱ ἵπποι τοῦ δάκνειν καὶ ὑβρίζειν ἀποπαύονται — οἱ κύνες τοῦ ἀπολείπειν τοὺς δεσπότας ἀποπαύονται ἐκπεμνόμενοι.

ἀποπειρᾶσθαι, *explorare, tentare*. c. εἰ, Π. 2, 3, 3. οἶμαί σε ἐμβαλεῖν τὸν λόγον. ἀποπειρώμενον εἴ τις ἔσται. 7, 2, 7. ἀπεπειρώμην τοῦ θεοῦ, εἰ δύναιτο ἀληθεύειν. O. 3, 6. σεαυτοῦ ἀποπειρᾶσθαι εἰ γνώσῃ, *periculum facere*. c. acc. rei, O. 19, 13. ἀποπειρῷμου καὶ τοῦτο, *tentas interrogando, an hoc quoque te possim docere*. Caeterum quod Moeris p. 319. Ἑλληνικῶς dici ait ἀποπειρασθέντες τοῦ χωρίου, id non huc pertinet.

ἀποπέμπειν, ¶ 1) *remittere quod ab alio datum est*. A. 1, 2, 1. ἀποπέμψαι πρὸς ἑαυτὸν στράτευμα. Π. 1, 4, 26. Κύρῳ ἀποπέμψαι dona a Cyro missa — τὸν δὲ πάλιν ἀποπέμψαι. Etiam saepius additur πάλιν, vt A. 1, 1, 3. αὐτὸν ἀποπέμπει πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχήν. Cf. E. 5, 1, 6. et πάλιν. Pro ἀποπέμπειν ponitur interdum πέμπειν. v. πέμπειν. ¶ 2) *domum dimittere*. v. c. Π. 8, 4, 13. ἀπέπεμπεν οἴκαδε ἑκάστους. Saepe omittitur οἴκαδε, vt Π. 1, 4, 25. bis. E. 4, 8, 23. it. 2, 2, 1. vbi captiui dimittuntur. ¶ 3) *legatos* a) *mittere*. Π. 4, 5, 12. p. 248. τούτῳ δοὺς τὴν ἐπιστολὴν, ἀπέπεμψε. Omissum est αὐτὸν, vt 5, 4, 13. ταῦτα ἐπιστείλας τῷ κήρυκι, ἀπέπεμπεν. Cod. Guelf. ἔπεμψεν αὐτὸν, quod praefert Zeunius. Sed ἔπεμψεν videtur natum esse e §. 12. et αὐτὸν sapit glossam.

ſam. E. 2, 1, 5. ἀπεπέμφθησαν πρέσβεις. b) *miſſos dimittere.* E. 1, 4, 2. τοὺς πρέσβεις οἴκαδε ἀποπέμψαι. 4, 5, 10. Ay. 2, 27. συμβαλόμενος χρήματα, ἀπέπεμψεν αὐτὸν οἴκαδε. Et ſic ¶ 4) cum participio a) *petentes reſponſo dato dimittere.* Π. 7, 5, 14. τὸν βουλόμενον λέγειν τι — ἀποκρινόμενος ἀπέπεμπεν. Ay. 9, 2. ὅταν τυχόντας, ὧν δέοιντο, ἀποπέμποι. Aϑ. 3, 1. E. 3, 4, 8. b) eleganter ponitur ita, vt interdum redundare videatur, Aπ. 1, 2, 61. βελτίους ποιῶν magiſter τοὺς συγγιγνομένους ἀπέπεμπεν. Vbi pro ποιῶν ἀπέπεμπεν poterat eſſe ἐποίει. Sic Π. 2, 2, 2. p. 103. διδάξας ἡμᾶς τὰς τάξεις ἀπέπεμψας, i. e. ἐδίδαξας. 8, 7, 3. p. 551. τούτους εὖ ποιήσαντες ἀποπέμπετε. A. 1, 7, 7. ἐμπιπλὰς ἁπάντων τὴν γνώμην, ἀπέπεμπε. E. 4, 1, 8. δεξιὰς δόντες καὶ λαβόντες, ἀπέπεμπον τὸν Κότυν. 6, 2, 9. μαστιγῶν ἀπέπεμπεν. ¶ 5) *mittere iis, quibus debetur,* vt regi, magiſtratibus, reipublicae, v. c. δασμὸν, φόρον. v. δασμὸς et φόρος. Π. 8, 6, 3. ὅ τι ἐν τῇ γῇ ἀγαθὸν, regi δεῦρο ἀποπέμπειν. Sic captiuos E. 1, 2, 8. et 1, 3, 13. 3, 3, 10. τοὺς ξυνειδότας γράψαντες ἀποπέμπειν τοῖς Ἐφόροις. 6, 2, 8. ¶ 6) Nec haec videbantur notatu indigna: A. 7, 7, 30. ἀπόπεμπε ἡμᾶς. E. 3, 4, 9. ἀπόπεμψόν ποι με. Λ. 13, 1. τοῦτον ὁ βασιλεὺς πρὸς Ἑλλανοδίκας ἀποπέμπει; *reiicit et ablegat ad Hellanodicas,* vt cauſam ibi ſuam agant. De var. lect. v. ἀποπέμπεσθαι.

ἀποπέμπεσθαι, ¶ 1) *dimittere.* Inprimis c. participio, vt actiuum, Π. 1, 3, 16. οὔτ' ἐμὲ πλεονεκτεῖν μαθόντα ἀποπέμψεται. All. ἀποπέμψει. Poterat etiam ſcribi διδάξας. Cf. ἀποπέμπειν nr. 4. b. De praeceptore eſt etiam Aπ. 3, 1, 11. ἀργύριον εἰληφὼς ἐνδεᾶ σε ἀποπέμψασθαι. Sed Π. 1, 4, 27. valedicturi dicuntur φιλοῦντες ἀποπέμπεσθαι αὐτόν. §. 28. ſic eſt actiuum. 8, 4, 13. δωρησάμενος — ἀπεπέμψατο. E. 1, 1, 20. ἀπεπέμψαντο πάντας ἐπαινοῦντες. A. 7, 7, 4. οὐχ ὅπως δῶρα δοὺς — ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀποπέμψασθαι, ἀλλ' οὐδ' ἐπιτρέπεις. c. aduerbio, A. 7, 7, 13. ἀχαρίστως ἀποπέμψασθαι εὐεργέτας. ¶ 2) *dimittere legatos.* Λ. 13, 10. πρεσβείας ἀποπέμπεσθαι. ¶ 3) *mittere quod iuſſum eſt.* Π. 4, 6, 2. p. 257. καλέσαντος τοῦ βασι-

βασιλέως — ἀπεπεμψάμην filium meum. ¶ 4) *exportare merces.* Πο. 1, 7. οὐ περίῤῥυτος οὖσα, ὅμως — προσάγεταί τε ὧν δεῖται, καὶ ἀποπέμπεται ἃ βούλεται. ¶ 5) In var. lect. Π. 5, 1, 11. pro ἀπέστρεψεν, *reuerti iussit*, est ἀπέπεμψαν. Item pro ἀπηρίθμησε. v. ἀπαριθμεῖν nr. 1. Π. 5, 4, 9. τοῦτον ὡς Γαδάταν ἀπέπεμπεν. All. ἔπεμπεν. Cf. ἀποπέμπειν nr. 3. a. et πέμπειν nr. 5. 6. Item ἀπεπέμπετο pro ἀνεπέμπετο. v. ἀναπέμπεσθαι.

ἀποπήγνυσθαι, *concrescere frigore.* A. 5, 8, 6. dicitur sanguis. Απ. 4, 3, 8. ἀποπαγησόμεθα ὑπὸ τοῦ ψύχους.

ἀποπηδᾶν, *resilire, desciscere.* Dicitur de discipulis, qui magistrum temere negligunt vel cum contemtu relinquunt. Απ. 1, 2, 16. ἀποπηδήσαντε τοῦ Σωκράτους. Aelianus V. H. 4, 15. de iisdem dixit ἀποδράντες. v. omnino Ruhnken. ad Απ. l. l. In var. lect. ἀπεπήδων est pro ἀνεπήδων. v. ἀναπηδᾶν nr. 4.

ἀποπίπτειν, *excidere, delabi.* E. 1, 6, 24. ἀποπεσὼν e naui εἰς τὴν θάλατταν ἠφανίσθη. Legitur etiam in Aesop. fab. 188.

ἀποπλεῖν, ¶ 1) *naue auehi, naue discedere.* Ammonius in v. πλεῖν· ἀποπλεῖν δὲ, τὸ ἐκ τόπου τινὸς ἀπαίρειν. A. 5, 4, 5. λαβόντες τὰ πλοῖα, ἀπέπλευσαν. Oppon. μένοντες. 6, 3, 9. πλοῖα, οἷς ἀποπλευσούμεθα. 6, 6, 6. ἀποπλευσεῖσθαι. 7, 1, 6. ἀποπλευσόμενος. 1 MS. ἀποπλευσούμενος. Cum variis praepositionibus, vt A. 7, 1, 24. ὅπως εἰσέλθοι καὶ ἀποπλεῦσαι ἐκ Βυζαντίου. Postea est ἐκπλεῖν. E. 5, 1, 7. ἀποπλέων ἐξ Ἐφέσου. Αθ. 2, 5. ἀποπλεῦσαι ἀπὸ τῆς σφετέρας. E. 2, 1, 19. ἀπέπλευσε παρ' Εὐαγόραν ἐς Κύπρον. 5, 1, 6. ἀπέπλευσεν ἐς Ἄβυδον. 1, 4, 3. πρὸς τὸ ἄλλο στρατόπεδον ἀπέπλευσαν. 2, 3, 3. ἀπέπλει πρὸς Σάμον. ¶ 2) *nauigare eo vnde veneris, renauigare.* E. 1, 1, 13. ἀπέπλευσεν ἐς Προκόννησον. 1, 5, 9. ἐς Σάμον. 5, 1, 21. ἐς Αἴγιναν. 1, 6, 28. ἀπέπλευσαν ἐπὶ Σάμου. et saepius. c. πάλιν. E. 2, 1, 14. ἀπέπλευσαν πάλιν ἐς τοὺς Αἰγὸς ποταμούς. §. 17. ἀποπλέοντες τοὔμπαλιν παρ' αὐτόν. c. οἴκαδε. E. 1, 4, 4. 3, 4, 20. 5, 1, 3. 6, 2, 2. ἀποπέπλευκεν (Margg. ἀπέπλευσεν) οἴκαδε etc. Sed

4, 4, 1. ἀπέπλευσε ἐπ' οἴκου. Etiam ſimpliciter, v. c. 3, 4, 5. ταῦτα διαπραξάμενον ἀποπλεῖν domum. A. 1, 3, 14. ὡς ἀποπλέοιεν. 1. 4, 7. etc.

ἀπόπλους, *diſceſſus e portu.* A. 5, 6, 10. ἐν τῷ ἀπόπλῳ ἔχειν τὰ ἐπιτήδεια, *dum e portu diſceſſuri eſtis.* Sed Zeun. reddit *inter nauigandum.* Non ſatis recte, opinor. Grammius huius vocabuli exempla attulit etiam ex Herodoto 8, 79. Ariſtot. poet. 15. Dionyſ. Halic. archaeol. 1, p. 51. et Dione Casſio 74, p. 845. vbi opponitur ἐν τῷ πρόσπλῳ.

ἀποπνίγειν, *ſuffocare.* E. 3, 1, 11. ἀποπνῖξαι αὐτὴν, *ſtrangulaſſe.* Palliuum: Π. 8, 2, 11. p. 488. οὔτ' ἀμφιέννυνται πλείω ἢ δύνανται φέρειν· ἀποπνιγεῖεν γὰρ ἄν. E. 4, 4, 11. καταπατούμενοι ὑπ' ἀλλήλων ἀπεπνίγοντο. Ἱππ. 8, 4. συγχεόμενοι ἵπποι, ὥστ' ἀποπνίγεσθαι ἐν τοῖς πόνοις.

ἀποπορεύεσθαι, *diſcedere.* A. 7, 6, 23. ἀπεπορευόμην, πρ. οἴκαδε. E. 4, 8, 35. ὅτι ἀποπορεύσοιτο πάλιν καὶ ἀπάξοι — οἴκαδε. Cf. §. 36. et 7, 1, 19. E. 3, 2, 5. πορευόμενος ἐκ τῶν Βιθυνῶν. Margg. ἀποπορευόμενος. 4, 1, 8. ἐπὶ Δασκυλίου ἐπορεύετο. Margg. ἀπεπορεύετο. Vtroque loco, ſi vera eſt lectio, compoſitum eſt pro ſimplici.

ἀποπτύειν, *exſpuere.* Π. 1, 2, 16. αἰσχρὸν Πέρσαις τὸ ἀποπτύειν. Alias de iisdem legitur πτύειν. Απ. 1, 2, 54. τὸ σίαλον ἐκ τοῦ στόματος ἀποπτύουσιν.

ἀπορεῖν, ¶ 1) *non habere viam, neſcire qua ſit eundum.* E. 5, 4, 44. διὰ τὸ ἀπορεῖν ὅποι διαβαῖεν. Απ. 2, 1, 21. ἀποροῦντα ὁποτέραν τῶν ὁδῶν τράπηται. Sic §. 23. O. 8, 22. οὐδεὶς ἀπορήσει, ἀλλὰ — εἰδὼς ὅποι χρὴ ἐλθόντα λαβεῖν. ¶ 2) *neſcire quid ſit faciendum.* Π. 1, 6, 2. μηδ' ἀποροῖς θείοις σημείοις ὅ τι χρῷο. 4, 3, 4. p. 232. πολλοῖς ἀπορεῖν τῶν ἀγαθῶν ὅπως δεῖ χρῆσθαι. 4, 5, 9. ἀποροῦντες μὲν πῶς χρὴ ἀπειθεῖν, φοβούμενοι δὲ πῶς ὑπακούσειαν. §. 14. p. 249. ἀποροῦντας ὅ τι χρὴ ποιεῖν. E. 2, 2, 6. πολιορκούμενοι ἠπόρουν τί χρὴ ποιεῖν. 3, 1, 21. ἀπορῶν ὅ τι ποιοίη. Item abſolute, A. 7, 3, 9. ἠπόρει. Et per λιτότητα is dicitur οὐκ ἀπορεῖν, qui optime ſcit quid faciat, vel qui magnam copiam habet. Cf. infra nr. 5. E. 4, 4, 12. οὐκ ἠπόρουν τίνα ἀποκτείνοιεν. Ἱερ. 11, 12. οὐκ ἀπορῶν ὅτῳ μεταδώσεις.

Απ.

Απ. 4, 4, 5. μὴ ἀπορεῖν ὅποι ἂν πέμψας τύχοι. Oppon. μὴ εἶναι ὅποι etc. it. c. inf. O. 8, 10. μὴ ἀπορεῖν χρῆσθαι. ¶ 3) *dubitare.* Π. 2, 4, 8. p. 131. ἀπορῶ πότερον κρεῖττον στρατεύεσθαι, ἢ etc. E. 5, 4, 16. Απ. 1, 4, 6. Σ. 4, 16. μηκέτι ἀπόρει εἴ τι ὠφελήσει. §. 1. ὑμῶν ἀκούω ἀπορούντων, τί τὸ δίκαιον, *disceptantes.* ¶ 4) *rerum difficultate premi, perturbari.* E. 4, 5, 17. ἀποροῦντες συνίστανται — ἀποροῦντες ὅτι ἔπασχον κακῶς. 6, 1, 4. p. 357. ἐάν τι ἀπορῶ. 7, 4, 37. ἀπορῆσαι — ὅτι ὀλίγους εἶχε. Αθ. 2, 4. c. dat. caussae, v. Abresch. dilucidatt. Thucyd. 1, 81. A. 1, 3, 8. τρυτοις (Edd. vett. et Zeun. τούτων) ἀπορῶν τε καὶ λυπούμενος. 1, 5, 13. ἀποροῦντες τῷ πράγματι. Nonnulli perperam omittunt τῷ πραγμ. ¶ 5) *carere, non habere.* c. gen. Πο. 4, 3. οὐδεὶς ἔργου ἠπόρηκεν, *non habuit in quo laboraret.* Sic Π. 4, 5, 8. festiue: μὴ ἀπορεῖν ἔργου. vbi all. male ἔργῳ. v. ἔργον nr. 10. Π. 6, 4, 5. p. 393. οὐδενὸς ἀπορήσομεν, *nullius consilii inopia laborabimus.* Iunt. οὐδὲν, perperam, iudice Stephano. 4, 2, 19. p. 223. συμμάχων ἀποροῦντες. A. 1, 7, 3. οὐκ ἀνθρώπων ἀπορῶν. (Cf. supra nr. 2.) 2, 2, 5. τῶν ἐπιτηδείων οὐκ ἀπορήσομεν. 5, 1, 6. οὐκ ἀπορήσαιμεν κομιδῆς. E. 6, 2, 9. οὐκ ἀπορῶν χρημάτων. Απ. 1, 3, 5. τοσαύτης δαπάνης οὐκ ἀπορήσεις. Λ. 15, 5. μήποτε ἀπορῆσαι ἱερῶν. Non raro omittitur genitiuus, et ex reliqua oratione supplendus est, v. c. Π. 1, 6, 10. ἀπορεῖν est *commeatu destitui.* A. 5, 6, 17. *pecunia et nauibus.* O. 3, 5. *rebus ad vitam necessariis* Iungitur ibi ἀπολωλέναι. A. 5, 8, 11. E. 6, 3, 6. p. 387. ἥκομεν οὐκ ἀποροῦντες, *non inopia laborantes, non quo imminuta sit aut labet nostra potentia.* Ιπ. 8, 4. τοὺς ἀποροῦντας, sp. χαλινῶν, ἐφιππείων etc. ¶ 6) Laconicum est E. 1, 1, 15. ἀπορέομες τί χρὴ δρῆν. Valckenario ad Theocrit. p. 264. placet ἀπορίομες.

ἀπορεῖσθαι, ¶ 1) *nescire quid facias.* Hesych: ἠπορεῖτο· ἠμηχάνει. A. 6, 1, 13. 14. ἠπορεῖτο. ἀπορουμένῳ δὲ αὐτῷ διακρῖναι. 7, 3, 14. ἠπορεῖτο ὅ τι ποιήσει. K. 8, 3. πλανᾶται ἀπορούμενος ὅπου κατακλιθῇ. ¶ 2) *difficultate rerum premi.* Π. 7, 1, 19. ἐπειδὴ ἠποροῦντο, *ad angustias red-*

redacti erant, np. vndique ab hostibus pressi. Sic A. 5, 2, 17. 3, 5, 5. K. 9, 20. ῥιπτοῦσι εἰς ὕδατα ἀπορούμεναι. ¶ 3) Λ. 13, 7. τῶν δεομένων γενέσθαι οὐδὲν ἀπορεῖται, *nihil desideratur*.

ἀπορία, ¶ 1) *viae difficultas*. A. 2, 5, 2. p. 110. ἐρημία μεστὴ πολλῆς ἀπορίας. Saepe enim additur πολλή. Cf. 3, 5, 5. 5, 6, 3. ἀπορία οὔτε πεζῇ, οὔτε κατὰ θάλατταν. ¶ 2) *difficultas rei efficiendae et eligendi consilii*. A. 3, 1, 9: εἴργοντο ὑπό τινων ἀποριῶν. Pluralis est etiam §. 17. Sed 3, 1, 2. ἐν πολλῇ ἀπορίᾳ ἦσαν, ἐνθυμούμενοι etc. §. 9. ἐπεὶ δ' ἀπορία ἦν, ἐλυπεῖτο. 6, 6, 8. c. inf. A. 1, 3, 13. ἀπορία καὶ μένειν καὶ ἀπιέναι. Aliae formulae sunt: A. 4, 3, 6. ἐν πολλῇ ἀπορίᾳ ὄντες ob viae difficultates. Paulo ante dicitur ἀθυμία. E. 4, 7, 3. ἐνέβαλε πολλὴν ἀπορίαν καὶ ἔκπληξιν ἐποίησε. Tribuitur obsessis et commeatu interclusis, E. 2, 4, 19. πάλιν ἐν ἀπορίᾳ ἦσαν οἱ ἐν Πειραιεῖ. Oppon. μέγα ἐφρόνουν. 6, 2, 6. ¶ 3) *inopia, penuria*. Π. 1, 6, 19. p. 72. συνεπικουρεῖν ταῖς ἀπορίαις. A. 7, 7, 19. προστατῶν ἀπορίᾳ. O. 7, 11. οὐκ ἀπορία ἦν μεθ' ὅτου ἐκαθεύδομεν, *non deerat*. Inprimis de *commeatus penuria*, Π. 1, 6, 10. ὅτε μάλιστα εὐπορῇς, τότε πρὸ τῆς ἀπορίας μηχανῶ. Saepe additur genitiuus τῶν ἐπιτηδείων, vt A. 2, 5, 2. p. 110. et E. 7, 2. 10. O. 3, 8. εἰς ἀπορίαν τῶν ἐπιτηδείων ἐληλυθότας. Sed 2, 7. μὴ εἰς πολλὴν ἀπορίαν καταστῇς. E. 2, 3, 18. p. 100. δι' ἀπορίαν δραχμῆς ἀποδόμενοι. Cf. Απ. 2, 7, 1. 2. 4. ¶ 4) In var. lect. permutatur c. ἀπειρία. v. ἀπειρία.

ἄπορος, ¶ 1) *inuius, imperuius*. Suid: ἄπορος χώρα, ἀντὶ τοῦ ἀπόρευτος. A. 2, 4, 2. ἀποσκάπτει ἢ ἀποτειχίζει, ὡς ἄπορος ᾖ ἡ ὁδός. 2, 5, 3. ὄρη (προκαταλαβεῖν καὶ) ἄπορα τοῖς πολεμίοις παρέχειν. 4, 1, 2. ποταμὸς παντάπασιν ἄπορος διὰ τὸ βάθος καὶ μέγεθος, *transiri prorsus non poterat*. 3, 2, 13. τοὺς ποταμοὺς ἄπορον (τι) νομίζετε — πρόσω τῶν πηγῶν ἄποροι (εἰσί). Ιπ. 4, 4. ἀπόροις νάπαις. Oppon. εὔπορα. ¶ 2) *qui se expedire non potest ex difficultatibus*. Suid: ἄπορος· ὁ μηχανήν τινα μὴ δυνάμενος εὑρεῖν. A. 2, 5, 3. ἀπόρων ἐστὶ, καὶ ἀμηχάνων, καὶ ἀνάγκῃ ἐχομένων. ¶ 3) *inops*. Suid: ἄπο-

ἄπορος· ὁ ἐνδεής. E. 6, 3, 6. p. 388. ἀπόρους γιγνομένους, *ad paupertatem redactos.* Απ. 4, 2, 38. δι' ἔνδειαν ὥσπερ οἱ ἀπορώτατοι ἀδικεῖν. O. 2, 17. oppon. πλούσιοι. 20, 2. ἀπόρους εἶναι. Oppon. εὐπορεῖν. Cf. Σ. 4, 36. ¶ 4) *qui nullam rei facultatem habet, qui non poteſt.* A. 5, 6, 10. ἀπόρους καὶ ἔχειν τὰ ἐπιτήδεια, καὶ ὀνῆσαί τι. Edd. vett. εὐπόρους, quae lectio fundit ſententiam contrariam. ¶ 5) ἄπορον ἐστί, *fieri non poteſt.* c. inf. A. 3, 3, 4. ὡς ἄπορον εἴη — σωθῆναι. Sic 6, 6, 13. E. 6, 1, 4. p. 362. τὸ δὲ ἀποστῆναι — ἄπορόν μοι δοκεῖ εἶναι. Vbi etiam verti poſſit *videor mihi vix a me impetrare poſſe.* ¶ 6) ἄπορα, *impedimenta.* Cf. nr. 1. A. 2, 3, 8. πολλὰ τὰ ἄπορα εἰς τὴν πορείαν. 2 MSS. δεινά, h. e. *pericula,* quod videtur recte haberi pro gloſſemate. ¶ 7) ἄπορα, *anguſtiae, rerum difficultates.* Π. 1, 6, 3. ὁπότε ἐν ἀπόροις εἴη. Oppon. ἄριστα πράττοι. Sic eidem formulae ἐν ἀπόροις εἶναι A. 7, 6, 9. opponitur formula εὖ πράττειν. Cf. §. 27. ¶ 8) K. 6, 17. κυνοδρομεῖν (δεῖ) — κατὰ τὸν λαγῶ, καὶ μὴ ὑπαντᾶν· ἄπειρον γάρ, *ſtultum enim eſſet.* Ita Welſ. cum Leunclauio et Fr. Porto perperam edidit pro ἄπορον. Nam ἄπειρον verti poteſt vel *periculoſum,* vel *difficultatem habet,* vel etiam *ſtultum, imprudens.* v. Stephan. theſaur.

ἀποῤῥαθυμεῖν, *rem deſperatam abiicere, ignauia omittere.* Απ. 3, 7, 9. μὴ ἀποῤῥαθυμεῖ τούτου, ἀλλὰ διατείνου. Ern. confert illud Ciceronis ad Q. Fratrem 3, 6. *ceſſator eſſe noli.*

ἀποῤῥαψῳδεῖν. Π. 3, 3, 24. p. 193. δυνήσεταί τις ἀποῤῥαψῳδήσας ἄνδρας πολεμικοὺς ποιῆσαι. Vertunt varie: Philelphus *breui agenda commentatus.* Camerar. et Leuncl. *oratione ſubito concinnata.* Morus *breuiter et ſummatim recitare, quid agendum ſit,* vel *veluti decantare officium,* vt reſpiciatur ad tale quid, quale feciſſe dicitur Tyrtaeus, qui ante proelium milites carmine cohortatus eſt. Placet haec explicatio. Verterem *laudibus virorum fortium ex antiquis carminibus depraedicandis.* Sic Ariſtoph. Eccleſ. 764. ῥαψῳδεῖν τοὺς ἀνδρείους. Similiter Zeunius *ſententiis*

tiis vndecunque ex poetis decerptis vti.

ἀποῤῥηγνύναι, *abrumpere.* K. 9, 19. ἐὰν μὴ ἀποῤῥήξῃ (ἡ ἔλαφος) τὴν σειρίδα. Ιπ. 8, 6. μὴ ἀποῤῥηγνύωνται (οἱ ἵπποι) τοὺς ὤμους; *ne armis disrumpantur.*

ἀπόῤῥητος, *celandus.* A. 1, 6, 5. ἐξήγγειλε — οὐ γὰρ ἀπόῤῥητον ἦν. 7. 6, 31. ἐν ἀποῤῥήτῳ ποιησάμενος λέγει. v. ποιεῖσθαι nr. 12.

ἀποῤῥιπτεῖν siue

ἀποῤῥίπτειν, ¶ 1) *abiicere.* E. 5, 4, 42. ἀποῤῥιπτοῦντες ὃν εἰλήφεσαν καρπόν. ¶ 2) *reiicere, excludere.* Απ. 2, 1, 31. ἀθάνατος οὖσα ἐκ θεῶν ἀπέῤῥιψαι.

ἀπόῤῥοια, *effluxus fluuii ex vrbe.* E. 5, 2, 5.

ἀποῤῥοφεῖν, i q. καταῤῥοφεῖν, atque adeo est pocillatoris. Π. 1, 3, 10. τί οὐκ ἀπεῤῥόφησας τοῦ οἴνου, *sorbillasti de vino.*

ἀπόῤῥυτα σταθμὰ, Ιπ. 4, 3. *quae habent canalem s. deductorium cuniculum, per quem lotium defluat.* v. quos laudat Zeunius.

ἀποῤῥὼξ, *praeruptus.* A. 6, 4, 2. πέτρα ἀποῤῥώξ.

ἀπόρως, ¶ 1) *difficulter.* O. 15, 3. τοὺς μὲν πλουσίους — τοὺς δὲ ἀπόρως βιοτεύειν, *vitam inopem viuere.* Απολ. 18. τοὺς μὲν ἄλλους οἰκτείρειν ἑαυτοὺς, ἐμὲ δὲ μηδὲν ἀπορώτερον διάγειν, *non de rebus meis desperare.* ¶ 2) ἀπόρως ἔχειν, E. 2, 1, 2. ἀπόρως εἶχε τί χρῷτο τῷ πράγματι, *dubitabat, nesciebat.* 7, 4, 8. τὰ ὑμέτερα (πράγματα) ἀπόρως ἔχοντα, *res desperatae.* Oppon. σωτηρία.

ἀποσβέννυσθαι, ¶ 1) *exstingui.* A. 13, 3. πῦρ οὔποτε ἀποσβεννύμενον. ¶ 2) *interire.* Π. 5, 4, 14. σὺν ἐμοὶ τελευτῶντι πᾶν ἀποσβῆναι τὸ ἡμέτερον γένος. ¶ 3) *negligi,* fere i. q. παύεσθαι. Π. 8, 8, 7. τὸ ἱππικὰ μελετᾷν ἀπέσβηκε. Scil. perfectum act. habet vim passiui vel intransitiui. v. Ruhnken. ad Timaeum p. 28. quem iam Morus laudauit, qui bene vertit *in desuetudinem abiit.* §. 8. καρτερίαν ἀποσβεννυμένην, *obsolescere, in obliuionem abire.* O. 5, 17. ὅπου ἡ γῆ χερσεύει, ἀποσβέννυνται καὶ αἱ ἄλλαι τέχναι, *nec reliquae exercentur.*

ἀποσείεσθαι, *excutere.* Π. 7, 1, 18. ὁ ἵππος σφαδάζων ἀποσείεται τὸν Κῦρον.

ἀποσημαίνεσθαι, *publicare, proscribere.* E. 2, 3, 15. triginta tyranni dicuntur αὐτοὺς ἀποκτεῖναι, τά τε χρήματα αὐτῶν ἀποση-

σημήνασθαι. 2, 4, 10. p. 109. iidem τοὺς φιλτάτους τῶν ἡμετέρων ἀπεσημαίνοντο. Salmasius de modo vsurr. p. 653. perperam vertit *obsignare*, et emendari vult τὰ φίλτατα. Quae emendatio nec Stephano videtur displicere, et proposita etiam fuit a Fr. Porto et Koeppenio, quorum ille putabat, legi quoque posse ἀπελυμαίνοντο. Sed ἀποσημαίνεσθαί τινα fere ita dictum est, vt *venalis pependit* ap. Sueton. in Claudio c. 9. et Budaeus dicit, proprie esse *annotare aliquem vt publicandum et poena afficiendum*.

ἀποσήπεσθαι, *putrescere*. A. 4, 5, 10. ὑπὸ τῆς χιόνος τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν ἀποσεσηπότες. Sic 5, 8, 6. ἀποσήπεσθαι — δακτύλους, np. ita vt deciderent. Hutch. et Morus habent ἐπισήπεσθαι, fortassis errore typographico.

ἀποσιμοῦν. E. 5, 4, 50. πρὸς ἐκείνους μὲν οὐκ ἦγεν, ἐπισιμώσας δὲ πρὸς τὴν πόλιν ᾔει. Quomodo Fr. Portus explicauerit, v. in ἐπισιμοῦν. Sed Leuncl. emendat ἀποσιμώσας, *auersa acie deflectendo, recedens*. Nam §. 51. est ἀπαγαγὼν ἀπὸ τῶν πολεμίων. Hesych: ἀποσιμοῦν· ἀποστρέφειν. Schol. Thucyd. 4, 25. (vbi dicitur de nauibus) ἀποσιμῶσαι· ὑπαναχωρῆσαι καὶ μετεωρίσαι (τὰς ναῦς). Probat hanc Leunclauii emendationem et explicationem non solum Grammius, sed etiam Morus. Cf. Schneider. ad §. 51. Verum etiam alia significat verbum ἀποσιμοῦν. Hesych: ἀποσιμοῦν· πρὸς τὸ σιμὸν φέρειν. it. ἀπεσίμωσεν· ὕψωσεν, πρὸς μετέωρον ἀνήγαγεν. σιμαὶ γὰρ αἱ μετέωροι προσαναβάσεις. Similia habet Eustathius, laudatus ab Albertio ad Hesych. qui omnino videndus est. it. Etymol. M. ἀποσιμοῦν· ἀποτρέχειν πρὸς τὸ σιμόν· σιμὰ δὲ τὰ προσάντη χωρία — καὶ ἐπὶ νεῶν, τὸ ἐκ διαστήματος ἐμβάλλειν, (Cf. supra Schol. Thucyd.) καὶ ἐπὶ σιδήρου, τὸ ἀποστρέφειν τὴν ἀκμήν. Cf. Suid. Sed donec quis de locis montosis circa Thebas, vbi tunc Agesilaus erat, clariora docuerit, acquiescendum videtur in Leunclauii emendatione et versione.

ἀποσκάπτειν, *fossa ducenda iter impedire* s. *viam intercludere*. A. 2, 4, 2. v. ἄπορος nr. 1. Ald. et marg. Steph. habent ibi κατασκάπτει. Sed ἀπο-

ποσκάπτειν, vt alia verba cum ἀπὸ compoſita, v. 6. ἀποτειχίζειν, habet notionem intercludendi. Cf. ἀποσταυροῦν et ἀποταφρεύειν.

ἀποσκεδαννύεσθαι et ἀποσκεδάννυσθαι, palari, diſſipari. De militibus, E. 5, 4, 42. ἀποσκεδάννυσθαι τῆς φάλαγγος. A. 4, 4, 6. τῶν ἀποσκεδαννυμένων ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου. §. 10. οἱ ἀποσκεδαννύμενοι. Cf. 6, 1, 1. et 7, 6, 20. Ιπρ. 4, 17. ὅταν θαῤῥοῦν ἀποσκεδαννύηται. De canibus, K. 7, 10. ὅταν ἀποσκεδαννύωνται. Oppon. προσμένειν ταῖς ἄρκυσι.

ἀπόσκηνος, non eodem contubernio vtens. Π. 8, 7, 3. p. 545. Oppon. σύσσιτοι.

ἀποσκηνεῖν ſiue ἀποσκηνοῦν, caſtra remota habere. A. 3, 4, 21. πόῤῥω ἀπεσκήνουν τῶν Ἑλλήνων. Dicitur etiam ἀποστρατοπεδεύεσθαι.

ἀποσκώπτειν, v. ἐπισκώπτειν.

ἀποσοβεῖν, abigere, arcere. Π. 2, 4, 17. p. 137. ἀποσοβοῦντες praemiſſos hoſtium. Iπ. 5, 6. αἱ τρίχες (τοῦ προκομίου) ἀποσοβοῦσι ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τὰ λυποῦντα.

ἀποσοβεῖσθαι, a ſe abigere, a ſe arcere. Iπ. 5, 7. ὅπως (τῇ οὐρᾷ) ἀποσοβῆται ὁ ἵππος τὰ λυποῦντα. Pollux 1, 190. dicit ἀπελαύνοι.

ἀποσπᾷν, ¶ 1) abſtrahere, vi abripere. Aγ. 11, 1. τοὺς βωμῶν ἱκέτας ἀποσπῶντας. Cf. Suid. in v. ἀποσπώντων. ¶ 2) abſtrahere iubendo. Π. 7, 1, 4. πολὺ ἀποσπᾷν τὰ κέρατα ἀπὸ τῆς ἑαυτῶν φάλαγγος. Sic imperator A. 1, 8, 9. οὐκ ἤθελε ἀποσπᾶσαι ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ τὸ κέρας. ¶ 3) E. 1, 3, 11. ὅπως ἀποσπάσειαν τὸ στρατόπεδον ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου, infeſtando hoſtes efficerent, vt obſidionem Byzantii tollerent. ¶ 4) Eſt pro medio, v. Obſeruatt. Miſcell. Vol. X. p. 210. A. 7, 2, 6. ἀποσπάσας ἐστρατοπεδεύσατο χωρίς. Leuncl. ſuis abductis. Melius videtur verti relictis ſuis ſiue cum ſe ab aliis ſeiunxiſſet. ¶ 5) Eodem fere modo aoriſtus paſſiui: digredi, v. Hemſterhuſ. ad Lucian. T. I. p. 256. A. 2, 2, 5. ἵνα ὡς πλεῖστον ἀποσπασθῶμεν ἀπὸ τοῦ βασιλικοῦ στρατεύματος. Vide Hutch. falli dicit eos, qui Chriſtum inuitum a diſcipulis disceſſiſſe dicunt Luc. 22, 41. Contra ¶ 6) diuulſum eſſe, aberraſſe. A. 7, 3, 22. νύκτωρ ἀπο-

ἀποσπασθῆναι σὺν τοῖς ἱπ-
ποις ἀπὸ τῶν πεζῶν. Oppon. ἀθρόοι. Sic quoque διασπασθῆναι.

ἀπόστασις, *distantia*. Ar. 4, 7, 5. τὰς (τῶν ἀστέρων) ἀποστάσεις ἀπὸ τῆς γῆς, *quanto interuallo distent*.

ἀποστατεῖν, ¶ 1) *deficere*. Π. 4, 5, 11. ὅπως μηδεὶς ἀποστατήσει ἡμῖν τῶν συμμάχων. ¶ 2) *abesse, desiderari*. O. 8, 15. εἴ τι ἀποστατεῖ ἢ δυστραπέλως σύγκειται. ¶ 3) *remotum esse*. Ιπ. 7, 13. οἱ σκοποὶ πολὺ τοῦ ἰσχυροῦ ἀποστατοῦσιν.

ἀποσταυροῦν, *vallo circumdato aditum intercludere*. Iungitur fere ἀποταφρεύειν. A. 6, 5, 1. ἀπετάφρευσαν ᾗ ἡ εἴσοδος ἦν, καὶ ἀπεσταύρωσαν ἅπαντα, All. ἀπεστρώννυσαν, quod vir doctus in Obseruatt. Miscell. Vol. V. p. 105. non plane repudiandum putat. Certe Hesychius ἀπέστρωσαν explicat ἀπέφραξαν ξύλοις. E. 5, 4, 38. ἀποτεταφρευμένον καὶ ἀπεσταυρωμένον (Edd. vett. perperam ἀπεστρατευμένον) κύκλῳ τὸ πεδίον. Vno verbo ibidem vocatur χαράκωμα. Cf. Ay. 2, 22. Absolute legitur E. 7, 4, 32. ἀποσταυροῦντες, *vallo munire se vel vrbem*.

ἀποστέλλειν, ¶ 1) *mittere*. v. c. Π. 7, 4, 5. Κῦρος ἀπεστάλκαι Ὑστάσπην στράτευμα ἔχοντα ἐπὶ Φρυγίαν. E. 5, 1, 20. τὰ πλοῖα ἀπέστειλεν ἐς Αἴγιναν. 5, 4, 9. ἐφ' ὃ ἀπεσταλκεισαν. ¶ 2) *dimittere domum ad suos*. A. 2, 1, 5. ταῦτ' εἰπὼν ἀποστέλλει τοὺς ἀγγέλους. ¶ 3) *reiicere in eligendo*. Λ. 4, 4. πολεμοῦσι τοῖς ἀποστείλασιν αὐτούς. Paulo ante est ἀποδοκιμάζειν. Oppon. καταλέγειν et αἱρεῖσθαι. Sed edd. vett. habent τοῖς μὴ ἀποστείλασιν α. quod vix potest defendi. Philelphus vertit *a quibus missi non fuerint*. Fortassis voluit *admissi*. ¶ 4) In var. lect. ἀπέστειλεν est pro ἐπέστειλεν. v. ἐπιστέλλειν nr. 5.

ἀποστερεῖν, *priuare, defraudare*. Sed varie dicitur. ¶ 1) c. gen. rei, Π. 3, 1, 6. τοὺς δεσπότας ἀποστερεῖν ἑαυτοῦ, *potestati dominorum se subtrahere*. 5, 5, 10. p. 335. οὐδενὸς οὕτω με ἀποστερεῖν, ὡς ἀξιώματος καὶ τιμῆς. E. 4, 2, 2. Agesilaus domum reuocatus ἐνθυμούμενος οἵων τιμῶν καὶ ἐλπίδων ἀπεστέρητο. 1, 7, 10. p. 58. εἰ τοὺς στρατηγοὺς τούτων

(αρ-

(np. potestate se in iudicio defendendi) ἀποστερήσετε. 2, 3, 18. p. 100. τοὺς καλούς τε κἀγαθούς ἀποστερεῖν πολιτείας, *a republica gerenda arcere.* 2, 4, 10. p. 109. ἡμᾶς πόλεως ἀπεστέρουν, *vrbe eiiciebant.* 3, 2, 11. τῆς Αἰολίδος ἀπεστερημένος ab hoste. Απ. 1, 2, 63. Socrates οὐδένα πώποτε ἀγαθῶν ἀπεστέρησε, οὐδὲ κακοῖς περιέβαλε. Ιερ. 6, 3. ἀπεστέρημαι μὲν τῶν ἡδομένων ἐμοί, ἀπεστέρημαι δ' αὖ τοῦ ἡδέως ἐκείνοις ὁμιλεῖν, *careo.* §. 1. est στερόμενος. Pro αὖ τοῦ ante Stephanum legebatur αὐτός. K. 3, 3. μικραὶ κύνες ἀποστεροῦνται τῆς ἐργασίας, *frustra laborant, praedam amittunt.* 6, 4. πρωΐ, ἵνα μὴ ἀποστερῶνται τῆς ἰχνεύσεως, *ne frustra inuestigent,* corruptis solis aestu vestigiis. ¶ 2) c. acc. rei, cui etiam acc. personae saepe additur, A. 6, 6, 13. τοὺς Τραπεζουντίους ἀπεστερήκαμεν τὴν πεντηκόντορον, *non reddidimus commodatam.* Nam auctore Schol. Aristoph. Plut. 372. ἀποστερῶ est etiam παρακαταθήκην οὐκ ἐθέλω διδόναι etc. Simile est A. 7, 6, 8. ἡμᾶς ἀποστερεῖ τὸν μισθὸν promissum, et 7, 7, 28. ἀποστερῆσαι, np. τὸν μισθόν. it. Απ. 1, 7, 5. εἴ τις σκεῦος παρά του πεισθεὶς λαβὼν ἀποστεροίη. Vnde eleganter de gratia non reddita, Αγ. 4, 2. χάριτας ἀποστερεῖν. Ibid. ἃ νόμος κωλύει, ἀποστερεῖν. §. 1. τὰ ἀλλότρια ἀποστερεῖν. De varia iniuria et fraude, Π. 5, 3, 10. οὐ τό γε φίλους σε κτᾶσθαι δύνασθαι ἀπεστέρησε. Antea est ἀφείλετο. E. 4, 1, 19. ἀποστερῶν τὴν ἀρχὴν φυγάδα ἐποίησε τὸν υἱόν. Λ. 10, 6. τῶν ἀνδραποδιζόντων τινὰς ἢ ἀποστερούντων ἢ κλεπτόντων. Verbo κλέπτειν iungit etiam Aristophanes l. l. Π. 6, 1, 9. ὅσοι ὅπλα ἀφῄρηνται, ὅσοι τε ἵππους ἀπεστέρηνται ab hoste victore. ¶ 3) c. gen. pers. et acc. rei, E. 4, 1, 20. νομίζων ⊥ ἔθνη ἀποστερήσειν βασιλέως. ¶ 4) Tribuitur rebus inanimatis, ita vt verti possit *impedire, facultatem adimere.* Απ. 3, 8, 10. αἱ ποικιλίαι πλείονας εὐφροσύνας ἀποστεροῦσι ἢ παρέχουσι. K. 12, 8. εἴ τι βούλονται ἐπιτηδεύειν καλῶν, οὐκ ἀποστερεῖ venatio.

ἀποστλεγγίζεσθαι, *corpus sibi detergendum curare, strigili vti.* v. Hesych. in v. ἀπεστλεγγισμένον, et Mercurial. art. gymnast.

gymnaſt. 1, 8. O. 11, 18. ἀπεστλεγγισάμην.

ἀπόστολος, *expeditio maritima, apparatus claſſis*. Sic eſſe apud Xenophontem dicit Hemſterhuſ. ad Poll. 8, 99. Sed in mente ille haud dubie habuit nomen στόλος.

ἀποστρατεύεσθαι. Perperam pro ἀπεσταυρωμένον legitur ἀπεστρατευμένον. v. ἀποσταυροῦν.

ἀποστρατοπεδεύεσθαι. A. 3, 4, 21. οὔποτε μεῖον ἀπεστρατοπεδεύσαντο τοῦ Ἑλληνικοῦ ἑξήκοντα σταδίων, *caſtra remota habebant*. Item ſine gen. A. 7, 7, 1 ἐντεῦθεν ἀπεστρατοπεδεύσατο — προσωτέρω, *diſceſſit atque longiori interuallo caſtra metatus eſt*. Sic Π. 6, 1, 14. πρόσω ἀποστρατοπεδεύσαιντο.

ἀποστρέφειν, ¶ 1) *abigere*. Π. 2, 4, 17. p. 137. λεληθέναι δεῖ, εἰ μὴ μέλλουσι ἀποστρέφειν τὰ προσφερόμενα θηρία. ¶ 2) *e fuga retrahere*. Π. 4, 3, 1. ἁμάξας καταλαμβάνουσι καὶ ἀποστρέψαντες προσήλαυνον. ¶ 3) *redire iubere*. Π. 5, 1, 11. ἀκολουθεῖν ἕως ἡμᾶς ἀπέστρεψε. Margg. ἀπέπεμψε. A. 2, 6, 2. οἱ Ἔφοροι ἀποστρέφειν αὐτὸν ἐπειρῶντο ἐξ Ἰσθμοῦ. Cf. E. 5, 2, 20. ¶ 4) *alio vertere, alio ducere*. Aπ. 1, 4, 6. eleganter deus dicitur ἀποστρέψαι τοὺς (τῶν ἀποχωρούντων δυσχερῶν) ὀχετοὺς καὶ ἀπενεγκεῖν προσωτάτω. ¶ 5) *conuertere ſe, iter auertere*. Iπ. 12, 13. E. 3, 4, 12. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ Καρίαν ἰέναι, τἀναντία ἀποστρέψας ἐπορεύετο. Vno verbo Aγ. 1, 26. dicitur ἀντιστρέψας, neque opus eſt, vt cum Leunclauio ante τἀναντία inſeratur εἰς, quod potius debet intelligi. v. ἐναντίος nr. 7. Cf. ἀποστρέφεσθαι nr. 1. ¶ 6) *dehortari, auocare*. Iπρ. 1, 12. ἀποστρέψας τοὺς παῖδας τῶν πολυτελῶν ἱππωνειῶν.

ἀποστρέφεσθαι, ¶ 1) *auerſari*. Heſych: ἀποστρέφεσθαι· ἀποστρέφειν τὸ πρόσωπον. Π. 5, 5, 3. ἀπεστράφη δὲ, καὶ ἐφίλησε μὲν οὔ. Sic etiam actiuum c. acc. §. 11. οὐκ ἀποστρέψεις με, *te non a me auertes*. Marg. Leuncl. ἀποστρέψῃ. — οὐκ ἀποστρέψομαι, ἔφη. ¶ 2) *auerti*. Π. 6, 2, 7. p. 366. ἅρματα ἀποστραφέντα ὡς εἰς φυγήν. Similiter interpretandum videtur Iπ. 3, 5. εἰ ἀποστρέφεσθαι ἐθέλει, *num equus ſe patiatur reflecti*. Sed Leun. *a via deuertere*.

uertere. ¶ 3) redire domum. Π. 1, 4, 25. it. reuerti. E. 6, 2, 12. εἰ μὴ οἱ διώκοντες ἀπεστρέφοντο. ¶ 4) deficere, deserere. c. g. E. 4, 8, 4. αἱ πόλεις σὺν τῇ τύχῃ ἀπεστράφησαν ἡμῶν.

ἀποστροφὴ, ¶ 1) conuersio, inflexio in obliquum vel retro. Ιπ. 9, 6. opp. μακρὰ ἔλασις. ¶ 2) perfugium. Phauorin: ἀποστροφὴν, ἀντὶ τοῦ καταφυγήν. Απ. 2, 9, 5. νομίσας ἀποστροφὴν εἰ τὸν Κρίτωνος οἶκον. Marg. Steph. ἀποτροφὴν, vel librarii errore, vel glossemate, vt significetur vnde aleretur. Π. 5, 2, 11. A. 2, 4, 11. Sic metonymia A. 7, 6, 24. Σεύθην ἤλπισ' ἂν εὖ ποιήσας ἀποστροφὴν καλὴν καὶ ἐμοὶ καὶ παισὶν καταθήσεσθαι. ¶ 3) Locus vexatus est Ιπρ. 1, 10. τοῖς ἧττον δυναμένοις εὐθὺς ἂν εἴη ἀποστροφὴ, εἰ τοὺς δυνατωτάτους πρώτους ἀναγκάζοις, statim auocarentur a pertinacia. Sed cum hoc durum sit, Camerarius inserit μὴ ante ἀναγκάζοις, et vertit quod praetendant, praetextus. Leuncl. emendat ἐπιστροφὴ, animaduersio, poena, quod ἐπιστρέφειν in glossis explicetur τιμωρεῖσθαι. Quod si vera est emendatio, mallem nomen ἐπιστροφὴ accipere de cura, vt sensus sit animum adiicerent. Sed Gailio retinendum videtur ἀποστροφὴ, quod reperit etiam in duobus MSS. Vertit vero les citoyens moins aisés n'auront plus de prétexte pour se refuser au service, quasi legerit οὐκ ἂν εἴη ἀποστρ. de qua tamen mutatione nil monuit.

*ἀποστρωννύναι, v. ἀποσταυροῦν.

ἀποσυλᾶν, defraudare. A. 1, 4, 8. αὐτοὺς τὰ χρήματα ἀποσυλᾶ.

ἀπόσυρμα, v. ἐπίσυρμα.

ἀποσφάλλεσθαι, falli, frustrari. Hesych: ἀποσφαλείς: ἀποτυχών. Π. 5, 2, 11. ἐμοὶ τῶνδε ἀποσφαλέντι.

ἀποσφάττειν, iugulare, interficere. E. 2, 1, 22. ἀπέσφαξε, mortis supplicio iussit affici. Sic 6, 4, 37. Cf. 5, 4, 12. 6, 5, 25. κελεύοντες, ἄν τι ἐξαπατῶντες φαίνονται, ἀποσφάττειν σφᾶς. Π. 4, 5, 3. τοὺς ἀνθρώπους ἐκέλευσε ἀποσφάξαι, np. hostes captos. Sed E. 7, 1, 18. est ἀπέσφαξε. Cf. 2, 4, 17. 7, 4, 26. 6, 4, 31. ἀποσφάττεται a percussoribus. Cf. 7, 3, 5. Ιπρ. 4, 19. λύκος ἀποσφάξας ὅ τι ἂν ἔχῃ, ἀποχωρεῖ.

ἀποσφάττεσθαι, *se iugulare*. Π. 3, 1, 14. οἱ μὲν ῥιπτοῦντες ἑαυτοὺς, οἱ δὲ ἀπαγχόμενοι, οἱ δὲ ἀποσφαττόμενοι, πρ. ferro. Nam de hoc necis genere proprie dici hoc verbum patet etiam ex 7, 3, 6. σπασάμενοι τοὺς ἀκινάκας ἀποσφάττονται. §. 5. erat σφάττει ἑαυτήν. Pro passiuo est E. 3, 1, 24. ὡς — ἀποσφαγήσοιντο.

ἀποσχαλίδωμα, *stipes, summitas stipitis*. Hesych. et Phauorin: ἀποσκαλίδοντα (leg. ἀποσκαλιδώματα)· τῶν σκαλίδων τὰ ἀνθρωποειδῆ ἄκρα. Ξενοφῶν. Scil. ἀποσκαλίδωμα dicitur Hellenice, ἀποσχαλίδωμα Attice. Quo eodem discrimine dicitur v. c. σχινδαλμὸς et σκινδαλμός. v. Pierson. ad Moer. in v. σχινδαλμ. Pollux neutram formam habet, sed 5, 31. σχαλιδώματα. v. infra σχαλίς. K. 10, 7. ἐπιβάλλοντα τοὺς βρόχους ἐπὶ ἀποσχαλιδώματα τῆς ὕλης ἄκρα.

ἀποσχίζειν, *auellere*. Π. 4, 1, 9. ἀπεσχισμένον τι ἢ ὑπολειπόμενον (μέρος) τοῦ στρατεύματος τῶν πολεμίων, *disiuncta pars a reliquo exercitu*. Oppon. πλῆθος.

ἀποσώζειν, *saluum reducere*. A. 2, 3, 11. ἀποσῶσαι ὑμᾶς εἰς τὴν Ἑλλάδα. E. 7, 2, 19. οἴκαδε καὶ ἑαυτοὺς καὶ ἃ ἦγον ἀπέσωσαν. 1, 3, 13. ἔλαθεν ἀποδρὰς καὶ ἀπεσώθη ἐς Δεκέλειαν, *saluus peruenit*. 6, 2, 14. 3, 1, 1. ἀπεσώθησαν ἐπὶ θάλατταν.

ἀποτάττειν. E. 5, 2, 30. αὐτὸς εὐώνυμον ἔχων — ἡ δὲ ἄλλη φάλαγξ ἀπετέτακτο (Margg. ἀπετάττετο) πρὸς τὸ δεξιὸν, *locum assignatum tenebat*.

ἀποταφρεύειν, *fossa ducta aditum intercludere*. Semper iungitur verbo ἀποσταυροῦν, vbi vid.

ἀποτείνειν, *extendere*. A. 1, 8, 7. δρέπανα ἐκ τῶν ἀξόνων εἰς πλάγιον ἀποτεταμένα, *porrectas*.

ἀποτειχίζειν, *munimentis structis iter intercludere*. A. 2, 4, 2. ἀποτειχίζει τι, ὡς ἄπορος ᾖ ἡ ὁδός. Adhibetur in describendis obsidionibus vrbium, E. 1, 3, 3. ἀπετείχιζε τὴν Χαλκηδόνα ἀπὸ θαλάττης εἰς θάλατταν ξυλίνῳ τείχει. §. 4. est περιτειχίσματα. §. 6. ἀποτειχίσματα. 2, 4, 3. ἀποτειχίζειν, ὅπως ἐκπολιορκήσειαν αὐτοὺς, ἀποκλείσαντες αὐτοῖς τὰς ἐφόδους τῶν ἐπιτηδείων. Sic de muro in Isthmo Chersonesi ducto contra incursiones Thracum. E. 3, 2, 7. εἰ ἀποτειχισθείη

(Χεῤ-

(Χεῤῥόνησος) ἐκ θαλάττης εἰς θάλατταν. Cf. Herodot. 6, 36. et εὐαποτείχιστος.

ἀποτείχισμα, *murus, munimentum.* E. 1, 3, 6. v. ἀποτειχίζειν.

ἀποτελεῖν, ¶ 1) *ad finem perducere* opus, *finire.* F. 3, 2, 8. ἀπετέλεσε τὸ τεῖχος. Π. 6, 2, 4. τῷ Κύρῳ σχεδόν τι ἀποτετελεσμένα ἦν — πλὴν τῶν μηχανῶν. Σ. 4, 64. ἡ περίοδος τῶν λόγων ἀπετελέσθη. ¶ 2) Vnde ἀποτετελεσμένος vocatur, *cui nihil in suo genere deest, omnibus numeris absolutus.* O. 13, 3. ἀποτετελεσμένος σοι ἔσται ἐπίτροπος. Oppon. ἔτι τινὸς προσδεήσεται. Cf. 14, 1. Ἱππ. 7, 4. ἵππαρχον προσήκει ἀποτετελεσμένον ἄνδρα εἶναι· Φρονήσεως γὰρ δεῖ καὶ τόλμης. ¶ 3) *facere quae legibus sunt praefinita, quae virum facere decet.* Π. 1, 4, 25. ὅπως τὰ ἐν Πέρσαις ἐπιχώρια ἀποτελοίη. Margg. ἐπιτελοίη, quod Zeun. praefert tanquam exquisitius. In compositis enim ἐπι saepe significare ἔτι, atque adeo ἐπιτελεῖν esse *inchoatum continuare et absoluere.* Etiam saepius duo illa verba cum a librariis tum vsu permutantur. 1, 2, 5. ὅπως τὰ καθήκοντα ἀποτελῶσιν. 5, 1, 7. Σ. 8, 34. μὴ οὐκ ἀποτελῶσιν τὰ τῶν ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἔργα. ¶ 4) *facere s. persoluere quicquid debetur vel exspectatur.* a) *promissa,* Π. 3, 2, 7. ἃ ὑπισχνοῦ — ἀποτετέλεσταί σοι. Sic fere Σ. 2, 7. νυνὶ τὰ προκείμενα ἀποτελῶμεν. b) *tributum,* Π. 3, 2, 8. ἀποτελοῦντες ὅσαπερ οἱ ἄλλοι Ἀρμένιοι. §. 9. τὰ νομιζόμενα παρὰ σοι ἀποτελεῖν — τὰ δίκαια ἀποτελεῖν. Vnde medium improprie Aπολ. 6. τὰ τοῦ γήρως quasi tributum ἀποτελεῖσθαι. Aπ. 4, 8, 8. pro eo est ἐπιτελεῖσθαι. c) *vota et sacrificia,* Π. 4, 1, 2. p. 200. χαριστήρια τοῖς θεοῖς ἀποτελεῖν. 8, 5, 12. p. 580. τὰ τῶν θεῶν ἀποτελοίη, i. e. θύοι. d) vota *quae euentum habent,* dicuntur ἀποτελεῖσθαι, np. a diis, Σ. 8, 15. ἀποτελεῖται ἡ εὐχή. ¶ 5) *praestare, reddere,* vt παρέχειν, cum adiectiuis, Λ. 1, 10. Lycurgus legibus διαφέροντας ἄνδρας τῇ Σπάρτῃ ἀπετέλεσε. 2, 14. ἄμεμπτον φίλον ἀποτελέσασθαι. np. sibi, 3, 1. ἐξ ὁποτέρας παιδείας εὐπειθέστεροι ἄνδρες ἀποτελοῦνται, *fiant.* ¶ 6) Π. 4, 1, 2. p. 200. τὸ ἔργον σύμπασιν ὑμῖν καλὸν ἀποτετέλεσται,

gesta res est in vestrum omnium gloriam. Πο. 4, 36. πολυτελέστερον ἀποτελοῖμεν, *aedificaremus.* Ιπ. 2, 3. τὸ τοιοῦτον καὶ διὰ τοῦ ἱπποκόμου ἀποτελεῖται, *fit.*

ἀποτελεῖσθαι, v. ἀποτελεῖν nr. 4. b. et nr. 5.

ἀποτέμνειν, ¶ 1) *recidere, abscindere.* Απ. 1, 2, 54. medicorum est ἀποτέμνειν καὶ ἀποκαίειν. ¶ 2) *amputare* caput. Α. 4, 7, 11. Chalybes ἀποτέμνοντες καὶ ἔχοντες τὰς κεφαλὰς ἐπορεύοντο. 5, 4, 8. Mosynoeci, ἀποτεμόντες τὰς κεφαλὰς τῶν νεκρῶν. De supplicii genere, Αγ. 1, 35. βασιλεὺς ἀπέτεμεν αὐτοῦ τὴν κεφαλήν, *iussit amputari.* vt E. 3, 4, 25. et A. 3, 1, 12. ἀποτεμὼν τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν χεῖρα. Cf. 1, 10, 1. 2, 6, 1. οἱ στρατηγοὶ ἀποτμηθέντες τὰς κεφαλάς. Eadem constructio de iisdem est §. 16. it. Π. 8, 8, 2. Rarius est ἀποκόπτειν. ¶ 3) *intercludere exitum et aditum.* A. 3, 4, 18. μὴ ἀποτμηθείησαν, καὶ ἀμφοτέρωθεν αὐτῶν γένοιντο οἱ πολέμιοι. E. 6, 2, 5. κατεστρατοπεδεύσατο πρὸ τῆς χώρας, ὅπως ἀποτέμνοιτο ἐντεῦθεν, εἴ τις εἰσίοι.

ἀποτέμνεσθαι, *intercludere,* vt ἀποτέμνειν nr. 3. E. 7, 1, 19. ἀπετέμνοντο αὐτὸν ἐπὶ στενὸν τῆς ὁδοῦ. Steph. et Fr. Port. ὑπετέμνοντο, quo alias sic vtitur Xenophon. Sed simile exemplum habet Suidas in v. ἀπετέμετο, quod interpretatur verbis περιέκοψε, διεχώρισε.

ἀποτίειν et ἀποτίνειν, *soluere.* ¶ 1) debitum. A. 7, 6, 13. ὡς ἄλλα ὑμῖν ἀποτίσειεν stipendii debiti loco. ¶ 2) mulctam, Π. 8, 8, 4. χρήματα ἀποτίνειν. Αγ. 3, 4. μὴ ληφθεὶς χρήματα ἀποτίσειεν. Inprimis solemnis est in iudiciis haec forma: Απ. 2, 9, 5. κριθῆναι ὅ τι δεῖ παθεῖν ἢ ἀποτῖσαι, np. vel corpore vel pecunia. Sic O. 11, 25. et Σ. 5, 8. ¶ 3) pretium redemtionis captiuorum, E. 6, 2, 24. ταχτὸν ἀργύριον ἀποτίσαι.

ἀποτίεσθαι, *vlcisci.* Hesych: ἀποτίσεται· τιμωρήσεται. Π. 5, 4, 16. p. 318. ἀποτίσασθαι τὸν ἐχθρόν. A. 3, 2, 3. τούτους (periuros) οἱ θεοὶ ἀποτίσαιντο.

ἀποτιθέναι, *in futuros vsus reponere.* v. ἀποτίθεσθαι. A. 2, 3, 9. τὰς βαλάνους τῶν φοινίκων ἐκλέγοντες, τραγήματα ἀπετίθεσαν. Nam inprimis refertur ad bellaria. v. Markland. coniect. I. l. p. 552. Ante τραγήματα autem intelligi debet vel εἰς

εἰς (v. εἰς nr. 17. a.), vel ὡς.

ἀποτίθεσθαι, ¶ 1) *in futuros usus recondere.* Suid: ἀποθέσθαι· ἀποθησαυρίσαι, ἀποταμιεῦσαι. Π. 6, 1, 11. τὰ ἐπιτήδεια ἀποτίθεσθαι. Cf. ἀποτιθέναι. Vnde etiam significat ¶ 2) *differre.* Suid: ἀποθώμεθα — ἀντὶ τοῦ ἀποβάλλωμεν. Σ. 2, 7. τὰ ἀμφίλογα εἰσαῦθις ἀποθώμεθα. Απ. 2, 1, 31. τὰ χαλεπὰ εἰς τὸ γῆρας ἀποθέμενοι. ¶ 3) *arma deposita victori tradere.* Π. 4, 4, 3. ὁπόσοι δ' ἂν τὰ πολεμικὰ μὴ ἀποτίθωνται ὅπλα. All. ἀποφέρωσι, quod in edit. Leuncl. in glossis recensetur.

ἀποτίνειν, v. ἀποτίειν.

ἀποτιστέον. Λ. 9, 5. τούτου ζημίαν ἀποτιστέον, *hoc nomine mulcta persoluenda est.*

ἀποτομή, *amputatio.* E. 2, 1, 22. περὶ τῆς ἀποτομῆς τῶν χειρῶν.

ἀπότομος, *praeruptus.* A. 4, 1, 2. ὄρη ἀπότομα. 4, 7, 1. κύκλῳ ἀπότομον (χωρίον). Π. 7, 2, 1. κατὰ τὰ ἀποτομώτατα — ἐρύματα ἀναβιβάζει.

ἄποτος, *sine potu.* v. ἄσιτος, cui iungi solet.

ἀποτρέπειν, ¶ 1) *auertere, depellere.* Σ. 4, 47. τοὺς θεοὺς τὰ φαῦλα ἀποτρέπειν. ¶ 2) *impedire.* E. 6, 3, 6. p. 386. ἀποτρέπειν τὴν εἰρήνην. ¶ 3) K. 3, 11. αἱ τοιαῦται κύνες ἀποτρέψειαν ἂν τοὺς ἐπιθυμοῦντας κυνηγεσίων, *auertere, cupiditatem exstinguere possent.* ¶ 4) *verbis deterrere.* E. 6, 4, 22. ἀπέτρεπεν αὐτοὺς — διδάσκων. §. 24. τοιαῦτα λέγων ἀπέτρεπε τοῦ διακινδυνεύειν. Απ. 1, 2, 29. Κριτίαν — ἀπέτρεπε, *studuit dehortari.* Nam saepius de conatu intelligendum est, vt πείθειν et alia. 1, 7, 1. ἀλαζονείας ἀποτρέπων τοὺς συνόντας. §. 5. τοῦ ἀλαζονεύεσθαι ἀποτρέπειν τοὺς συνόντας. it. c. inf. fine τοῦ, Απ. 4, 7, 5. τὸ μέχρι τούτου ἀστρονομίαν μανθάνειν — ἰσχυρῶς ἀπέτρεπεν. Ibid. dicitur ἀποκωλύειν. §. 6. τῶν οὐρανίων φροντιστὴν γίγνεσθαι ἀπέτρεπεν. Sic passiuum: Απ. 1, 1, 4. ὑπὸ τῶν ὀρνίθων — ἀποτρέπεσθαί τε καὶ προτρέπεσθαι.

ἀποτρέπεσθαι, ¶ 1) *viam coeptam relinquere, iter susceptum non persequi.* A. 3, 5, 1. ἀποτρεπόμενοι ἄλλην ὁδὸν ᾤχοντο. Cf. Π. 8, 6, 8. K. 5, 19. ¶ 2) *reuerti,* it. *domum proficisci.* Π. 5, 1, 12. τίς φευγόντων πολεμίων ἀποτρέποιτο. E. 5, 4, 21. ἀπετέτρα-

τέτραπτο. Margg. ἀπετρά-πετο. 6, 5, 23. A. 7, 3, 3. c. particip. Π. 5, 4, 8. δι-ρ́ξας — ἀπετρέπετο. A. 7, 6, 9. ἀπετραπόμην ἤδη οἴκα-δε ὁρμώμενος. Participium E. 7, 2, 13. ἀποτρεπόμενοι ἴεντο. Tribuitur soli Aπ. 4, 3, 8. vbi opponitur προς-ιέναι. ¶ 3) *ab incepto s. proposito desistere.* E. 4, 1, 10. c. gen. O. 15, 13. ἀποτρέπεσθαι τοῦ ἐρωτήμα-τος, *quaestionem positam non persequi.* ¶ 4) *auerti s. deterreri se pati.* Aπ. 1, 2, 30. οὐχ ὑπακούοντος, οὐδὲ ἀποτρεπομένου. ¶ 5) Legitur ἀποτρεπόμενοι pro ἐκτραπόμενοι. v. ἐκτρέπε-σθαι.

ἀποτρέχειν, *currentem abire.* A. 7, 6, 5. ἢν ὑπό-σχησθε τὸν μισθὸν, ἀπο-δραμοῦνται, *libentissime ac celerrime abibunt.* O. 11, 18. τὰ μὲν βχόην, τὰ δὲ ἀποδραμὼν οἴκαδε. A. 5, 2, 6. in marg. Steph. ali-isque legitur ἀποτρέχειν pro ἀπελθεῖν. Sed suffi-ciebat ἀπελθεῖν.

ἀποτρίβειν, *defricare.* Iπ. 6, 2. ἢν ἀποτρίβῃ (τὸν ἵππον). Alias dicitur κα-θαίρειν vel ψήχειν.

ἀποτρόπαιοι (θεοὶ), *dii malorum depulsores, a-uerrunci.* Suid: ἀποτρό-παιοι· — ἀποτρέποντες τὰ κακά. E. 3, 3, 4. θύοντες καὶ τοῖς ἀποτροπαίοις καὶ τοῖς σωτῆρσι. Σ. 4, 33. ad q. l. Bachius laudat Spanhem. ad Aristoph. Pl. 359.

ἀποτροφή, v. ἀποστρέφειν nr. 2.

ἀποτυγχάνειν, ¶ 1) *non consequi* id in quo elabo-ramus. Aπ. 4, 2, 27. τῶν ἀγαθῶν ἀποτυγχάνουσι, καὶ τοῖς κακοῖς περιπίπτουσι. l. 28. ἐπιτυγχάνοντες ὧν πράττουσιν — ἀποτυγχάνον-τες τῶν πραγμάτων. l. Schütz coniicit ἀπέχοντι. Cf. §. 29. ¶ 2) *infelici successu vti.* E. 6, 3, 6. p. 388. aleatores ἐὰν ἔτι ἀποτύχωσι. Margg. ἐπι-τύχωσι, quod illo in loco possit defendi. Sic de infelici belli successu, E. 7, 1, 2. p. 437. ἐλέγετε ἀποτετυχήκατε. 7, 5, 14. opponuntur εὐτυχηκότες et ἀποτετυχηκότες. ¶ 3) *spe excidere.* in argentifodi-nis, Πο. 4, 31. ¶ 4) *con-iectura aberrare a vero.* c. περὶ, Iπ. 1, 16. περὶ με-γέθους (τοῦ ἵππου) ἥκιστα ἀποτυγχάνοι. ¶ 5) *amit-tere.* Π. 1, 6, 19. p. 84. ὧν εἶχον ἀπέτυχον. ¶ 6) Confunditur etiam c. τυγ-χάνειν. v. τυγχ. nr. 1. c.

ἄπους, *vitiosis pedibus praeditus.* K. 3, 3. κύνες ἄποδες.

ἀπουσία, *absentia.* K. 9, 10.

ἀποφαίνειν, ¶ 1) *narrare.*

Est

est historici, E. 7, 2, 1. εἴ τις διαπέπρακται, ἄξιον εἶναι ἀποφαίνειν. Paulo ante est οἱ συγγραφεῖς μέμνηνται. ¶ 2) *narrando* vel *argumentis demonstrare*. c. adiectiuo vel particip. Απ. 1, 7, 4. τὸ ἀνδρεῖον, μὴ ὄντα, δοκεῖν, ἀλυσιτελὲς ἀπέφαινε. Pro medio dictum esse monet Fischerus ad Aeschin. diall. 1, 12. O. 9, 17. τούτῳ καὶ τὴν ἐπιμέλειαν προσήκουσαν ἀπέφαινον, *monebam*. §. 16. erat ἐδίδασκον. Αγ. 2, 7. εἰ ταῦτα λέγοιμι, Ἀγησίλαον ἄν μοι δοκῶ ἄφρονα ἀποφαίνειν καὶ ἐμαυτόν. ¶ 3) i. q. παρέχειν. Cf. Bergler. ad Alciphr. p. 70. Sed licitur tantum de specie externa. c. adiectiuo, Ιπ. 1, 11. κορυφὴ μείζων — ἱππωδεστέραν τὴν κεφαλὴν ἀποφαίνει. Cf. 10, 5. ¶ 4) *in medium proferre, communis vsus facere*. O. 7, 13. ὅσα μοι ἐστὶν ἅπαντα, εἰς τὸ κοινὸν ἀποφαίνω. Paulo post est εἰς τὸ κοινὸν κατέθηκας.

ἀποφαίνεσθαι, ¶ 1) *ostentare se s. suam artem, specimen edere*. Π. 8, 8, 7. ὅπου ἂν ἀποφαινόμενοι εὐδοκιμοῖεν (ἐν τοῖς ἱππικοῖς). ¶ 2) γνώμην, *sententiam suam declarare*. O. 17, 6. Απ. 4, 4, 9. οὐδενὶ γνώμην ἀποφαίνεσθαι περὶ οὐδενός. Π. 4, 1; 2. p. 102. τὴν γνώμην περὶ αὐτῶν ἀποφανοῦμαι. 8, 4, 6. τὴν ἑαυτοῦ γνώμην ἀπεφαίνετο. Sic Απ. 4, 6, 15. Et cum quadam redundantia, A. 1, 6, 9. ἀπόφηναι γνώμην ὅ τι σοι δοκεῖ. Atque sic non raro omittitur accusatiuus γνώμην, vt Απ. 4, 4, 9. πρὶν ἀποφήνῃ ὅ τι νομίζεις τὸ δίκαιον εἶναι. O. 16, 7. ἀποφαίνεσθαι περὶ τῆς γῆς ὁποία ἀγαθή ἐστι — ἀποφαινομένους κατὰ ταῦτα περὶ τῆς γῆς. Απ. 2, 1, 21. ὡσαύτως περὶ τῆς ἀρετῆς ἀποφαίνεται, λέγων, *statuit, differit*. Item in respondendo, O. 2, 5. πῶς δή; ἔφη. ἀπεφήνατο Σωκράτης, ὅτι ἐρῶ etc. ¶ 3) λογισμόν, *rationes edere*. Απ. 4, 2, 21. ¶ 4 Perperam ἂν ἀπεφήναμεν legitur pro ἀναπεφήναμεν. v. ἀναφαίνεσθαι nr. 2.

ἀποφάναι, ¶ 1) *negare*. Π. 1, 6, 12. p. 64. ὡς ταῦτα ἀπέφησα — ἀποφήσαντός μου ταῦτα. ¶ 2) *recusare, repudiare*. Hesych: ἀπόφημι· ἀπολέγω. Π. 6, 1, 18.

ἀποφέρειν, ¶ 1) *auferre*. Π. 2, 4, 14. ἀετὸς τὸν λαγὼ ἀπενεγκὼν ἐπὶ λόφον — ἐχρῆτο. K. 9, 16. τὴν περιοῦσαν τῆς γῆς ἀποφέρειν πόῤῥω ἀπὸ τῆς ποδοστράβης. ¶ 2) *abducere s. submouere struendo*. v. ἀποστρέ-

στρέφειν nr. 4. ¶ 3) *reddere*. Π. 1, 4, 26. τὰ δῶρα a Cyro data τῷ Ἀστυάγει ἀπενεγκεῖν. Male all. ἐπενεγκεῖν. ¶ 4) *vulneratos suorum receptos auferre ad sepulturam*. E. 4, 5, 14. ἀρχμένους ἀποφέρειν εἰς Λέχαιον. Cf. 6, 4, 32. ¶ 5) *reducere, reuehere domum*. E. 3, 3, 1. ἔκαμεν, καὶ ἀπηνέχθη ἔτι ζῶν εἰς Λακεδαίμονα. Απ. 4, 2, 33. ἀπενεχθεὶς εἰς τοὺς βαρβάρους ἐδούλευε, *e fuga retractus*. ¶ 6) Dicitur de debito, siue, vt Thomas Mag. dicit, refertur ad τὰ παρὰ τῶν ἡττόνων τοῖς μείζοσι παρεχόμενα χρηστά. Et sic tribuitur a) iis qui pendunt tributum, vt apud nos *abtragen*, v. c. Π. 4, 6, 4. δασμὸν, ὅνπερ ἔφερον ἐκείνῳ, σοὶ ἀποίσω, inquit ad Cyrum Gobryas, qui Assyrio relicto se Cyro sponte submittebat. Cf. φόρος. Sed alias sine discrimine dicitur δασμὸν et φέρειν et ἀποφέρειν. v. δασμός. b) victis, arma et bona sua victori tradentibus, Π. 4, 5, 14. p. 250. ταῦτα (χρήματα) κηρύττετε ἀποφέρειν πρὸς ὑμᾶς. 4, 2, 16. ἀποφέρειν τὰ ὅπλα bis. Sic 7, 5, 12. Cf. ἀπάγειν nr. 7. Sed Π. 4, 5, 13. est ὅπλα ἔφερον, pro quo Zeun. recepit ἀνέφερον.

Vnde in nonnullis legitur pro ἀποτίθεσθαι. v. ἀποτίθεσθαι nr. 3. ¶ 7) Legitur etiam ἀποίσει pro ...τάξει. Non bene. v. ἀπάγειν nr. 2. Permutatur item hoc verbum c. συμφέρειν. v. δασμός.

ἀποφέρεσθαι, *reportare*. Αγ. 6, 2. σαφῆ σημεῖα ἀπενεγκάμενος τοῦ θυμοῦ μάχεσθαι. Scil. σημεῖα sunt vel *indicia*, vel τεκμήρια et *praeda*. Zeun. in indice minus bene, opinor, hanc formulam reddidit: *specimina edere*.

ἀποφεύγειν, ¶ 1) *effugere*. A. 4, 2, 16. ὥστε καὶ ἐγγύθεν φεύγοντες ἀποφεύγειν. Quomodo differat a verbo ἀποδιδράσκειν, v. ἀποδιδρ. nr. 1. ¶ 2) *telorum euadere e procul vel e teli iactu*. E. 6, 2, 23. Ιπ. 1, 3. A. 6, 3, 5. 5, 7. 12. τῶν ἀποφυγόντων. 6, 4, 18. τῶν ἀποπεφευγότων. c. εἰς, A. 7, 1, 13. εἰς τὴν ἄκραν ἀποφεύγει. E. 1, 6, 12. c. ἐπὶ, E. 7, 1, 6. ἐκ τοῦ πράγματος ἀπέφυγον ἐπὶ τὸν λόφον. Sic c. ἐκ. A. 3, 4, 5. ἐκ τῶν πλησίον κωμῶν ἀποπεφευγότες. Sed aliter c. ἐκ est Ιπ. 5, 1. ἐξ ὀπόσου (διαστήματος) βραδεῖς ἂν ἵπποι ταχεῖς ἀποφύγοιεν, *quanto distantes spatio tardi equi effugere possint celeres*.

Sic

Sic c. acc. E. 3, 2, 3. ῥᾳδίως ἀπέφευγον πελτασταὶ ὁπλίτας. Cf. 4, 5, 13. Est etiam venaticum, Π. 1, 6, 19. p. 80. εἰ ταύτας κύνας ἀποφύγοιεν. Απ. 3, 11, 8. ἐκ τοῦ φανεροῦ τρέχοντες ἀποφεύγειν — τὰς κύνας ἀποφεύγουσι. ¶ 3) *absolui*. Omittitur enim τὴν δίκην, vt in verbo φεύγειν. Ammonius in v. φεύγει· ἀποφεύγει δὲ ὁ νικήσας, καὶ λυθεὶς τῆς κατηγορίας. Cf. Thom. Mag. in v. φεύγω. E. 1, 3, 12. ὑπαγόμενος θανάτου — ἀπέφυγεν. 2, 3, 19. ἀποφεύξοιτο. Edd. vett. ἀναφεύξοιτο. v. ἀναφεύγεσθαι. 5, 4, 24. 33. ¶ 4) *se subducere*, it. *vitare*. E. 7, 1, 32. ἄσμενος ἂν τὴν δουλείαν ἀποφυγών. O. 2, 14. ἀποφεύγειν μοι πειρᾷ, μηδέν με ὠφελῆσαι. Αγ. 4, 5. πῶς οὐκ ἂν τὴν αἰσχροκέρδειαν ἀποφεύγοι; ¶ 5) A. 1, 5, 3. στρουθὸς πολὺ ἀπέπτα ἀποφεύγουσα, *celeriter auolauit*. 2 MSS. φεύγουσα. Sane durus est praepositionis ἀπὸ concursus.

ἀποφεύγεσθαι, v. ἀποφεύγειν nr. 3.

ἀποφευκτικός. Απολ. 8. τὰ ἀποφευκτικά, *rationes quibus vitatur damnatio in iudicio*. Inprimis intelligenda videtur defensio docte elaborata.

ἀπόφημι, v. ἀποφάναι.

ἀπόφθεγμα, *acute dictum*. E. 2, 3, 24. ἀποφθέγματα Theramenis.

ἀποφορά quid sit in vniuersum, intelligi potest e verbis Thomae Mag. in v. ἀποφέρειν nr. 6. allatis, et ex his Ammonii: ἀποφορά ἐστι τὰ ἀπὸ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις παρεχόμενα χρήματα. Cf. Suid. in v. ἀποφοράν, qui laudat Herodotum 2, 109. vbi v. Valckenar. et inprimis Vales. ad Harpocrat. p. 97. b. Scil. est *merces quam serui dabant heris suis, pro villis quas domini iis elocabant*. Αθ. 1, 11. ἵνα λαμβάνων μὲν πράττῃ τὰς ἀποφοράς, *vt quaestum facturus ab iis exigere* s. *accipere possis pensiones*. Nam πράττῃ est secunda persona medii, et λαμβάνων redundare quidem videbatur, sed ita vt respiciatur ad quaestum. Denique μὲν sine δὲ positum potest explicationi inseruire. Sed tamen duram esse hanc rationem fateor, et tentarunt viri docti locum varie, v. c. Fr. Portus dicit: „ἴσως· ἵνα λαμβανόντων (mancipiis quaestum „facientibus) πράττῃ (np. „ὁ δεσπότης) τὰς ἀποφ.“ Re-

Reliqua v. in nota Zeunii.

*ἀπόφραξις, *obstructio, obseptum*. A. 4, 2, 15. ἔλυε τὴν ἀπόφραξιν τῆς παρόδου, *aperuit angustias ab hoste obseptas*, h. e. *occupatas*.

ἀποχαλινοῦσθαι, *frenum sibi detrahi pati*. Ιπ. 11, 7. ἦν — ἀποχαλινῶται. Sed rectius videtur explicari passiue: *si frenum ei detrahitur*.

ἀποχαλκεύειν, *ex aere facere, aere munire*. K. 10, 3. κνώδοντας ἀποκεχαλκευμένους, *aerata*. Sed Pollux 5, 22. dicit ἀμφοτέρωθεν τῷ αὐλῷ συγκεχαλκευμένους, *conferruminata*.

ἀποχειροβίωτος, inquit Pollux 2, 150. ὁ ἀπὸ τῶν χειρῶν ζῶν, εἶπε Ξενοφῶν. Sed item 7, 7. τὸ ἀποχειροβίωτος — ἧττον ἂν τις πρόσοιτο. In Xenophonte Π. 8, 3, 15. Pheraulas iocose se dicit esse τῶν πλουσίων τῶν σαφῶς ἀποχειροβιώτων. Legitur etiam apud Herodotum et Lucianum.

ἀποχοῦν, *aggere obstruere, terra aggesta occludere*. E. 2, 2, 2. τοὺς λιμένας ἀποχῶσαι. 5, 2, 4. ἀποχῶσαι τὸν ποταμόν. ἐμφραχθείσης δὲ τῆς ἀποῤῥοίας etc.

ἀπόχρη, *sufficit, satis est*. Eπ. 1, 3.

ἀποχωλεύειν, *claudum reddere*. O. 11, 17. ἀποχωλεῦσαι τὸν ἵππον vehementi equitatione. E. 7, 2, 9. καταλιπόντες τοὺς νεκρούς, ἐνίους δὲ καὶ ζῶντας ἀποκεχωλευμένους, *cruribus* s. *membris debilitatos*.

ἀποχωρεῖν, ¶ 1) *recedere proelio victum* vel *metu hostium*, vt ἀναχωρεῖν. Ιπ. 6, 2. E. 5, 2, 32. ἀνεχώρει πολλῇ σπουδῇ. 4, 3, 3. βάδην ἀπεχώρουν. (5, 4, 53. explicatur per θᾶττον ἢ βάδην ἀπῆλθον.) 4, 3, 12. οἱ μὲν διαπίπτουσι, πολλοὶ δὲ ἀποχωροῦντες ἀπέθανον. 4, 6, 9. ταχὺ ἧσσαν, ἐπεὶ τε ἀποχωροῖεν, πρὸς τοὺς ἰσχυρούς. A. 4, 2, 18. ἀπεχώρει τὴν ταχίστην. 6, 5, 10. Aγ. 2, 29. ἀπεχώρησε φυγῇ. E. 3, 5, 16. ὡς τὸ στράτευμα ἡττημένον ἀποκεχωρήκοι. A. 1, 2, 9. ἡττηθεὶς τῇ μάχῃ ἀπεχώρει. E. 5, 3, 5. κακῶς ἀπεχώρησαν, *male mulctati*, siue, vt est in sequentibus, τεθορυβημένως. c. εἰς, E. 5, 2, 32. ἀπεχώρησαν καὶ οἱ πεζοὶ εἰς τὴν πόλιν. A. 5, 7, 10. c. πρὸς, E. 4, 4, 11. repulsi πρὸς τὴν πόλιν ἀπεχώρουν. c. ἀπὸ, Ιπρ. 8, 24. ταχὺ διώκειν, ταχὺ ἀποχωρεῖν ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν. Et saepius opponitur

nitur διώκειν, vt Ιπ. 7, 17. Ιπρ. 5, 4. Dicitur etiam de feris, K. 9, 5. τὸ ὑγρὸν — ποιεῖ ἀποχωρεῖν αὐτὸν, np. τὸν νεβρόν. c. ἐν pro εἰς, K. 9, 8. ἀποχωροῦσιν, ἔστ' ἂν διώκωνται, ἐν μέσαις ([illegible]), — ἐν δὲ τῷ ὄπισθεν. c. acc. K. 5, 18. ἔστ' ἂν (κατὰ) τοὺς λίθους, τὰ ὄρη — ἀποχωρῶσι. Perperam additur illud κατὰ, insertum a Leunclauio. Cf. κατὰ c. acc. nr. 17. ¶ 2) *in tutum se recipere. confugere.* v. ἀσφαλὴς nr. 6. E. 4, 5, 1. ἀπεχώρουν ἐς τὸ ἄστυ. 5, 4, 46. Ιπρ. 4, 19. λύκος ἀποσφάξας — ἀποχωρεῖ. ¶ 3) *discedere, abire.* v. c. Π. 4, 5, 7. ἐντυχόντες ἀποχωροῦσι τισι, *qui e castris discessissent.* A. 1, 10, 9. E. 4, 6, 4. τὰ βοσκήματα ἀπεχώρει πόῤῥω, *vacua erant.* Sed Aγ. 2, 25. ἀπεχώρησε τὸ στράτευμα intelligunt *exercitus discessit bello finito.* c. acc. E. 4, 4, 13. τὴν ἐπὶ Λακεδαίμονα ἀπεχώρει. 5, 4, 39. c. gen. Aπ. 4, 2, 3. ἀποχωροῦντα τῆς συνεδρίας. c. εἰς, E. 1, 3, 6. ἀπεχώρησε cum exercitu εἰς τὸ Ἡράκλειον. 4, 3, 14. ἀπεχώρησεν ἐς Φωκέας, ἐκεῖθεν δὲ εἰς τὴν Λοκρίδα ἐνέβαλε. Additur πάλιν, E. 5, 4, 15. πάλιν ἀπεχώρουν. §. 41. 3, 4, 14. Sed etiam omisso πάλιν vel οἴκαδε est ¶ 4) *reuerti.* Π. 1, 4, 26. ἀποχωρῆσαι domum in Persidem. ¶ 5) *secedere.* Π. 1, 6, 19. p. 78. ἐπὶ τὰ ἀναγκαῖα ἀποχωρεῖν. All. inepte habent ἴεσθαι. v. ἀναγκαῖος nr. 7. c. et δεῖσθαι nr. 2. ¶ 6) *excerni.* Π. 1, 2, 16. τὸ ὑγρὸν ἐκπονοῦντες ἀνήλισκον, ὥστε ἄλλῃ ποι ἀποχωρεῖν, np. per sudorem. Cf. ἀναλίσκειν nr. 5. Sic Aπ. 1, 4, 6. τὰ ἀποχωροῦντα δυσχερῆ, *excrementa.* ¶ 7) E. 5, 2, 12. p. 298. Ἀμύνταν ἀποχωροῦντα ἐκ τῶν πόλεων, *amisisse vrbes.* Paulo post est ἐκπεπτωκότα τῆς Μακεδονίας. Λ. 9, 1. ἐκ τοῦ φοβεροῦ ἀποχωρεῖν, *periculis et morti se subtrahere.* ¶ 8) Legitur pro ὑποχωρεῖν. v. ὑποχ. nr. 2.

ἀποχώρησις, *receptus.* Semper tribuitur exercitui, Π. 5, 4, 20. φοβερὸν ἡ ἀποχώρησις. E. 5, 4, 42. θᾶσσον τὴν ἀποχώρησιν ἐποιοῦντο. Ιπρ. 8, 3. ἐν ταῖς προελάσεσι καὶ ἀποχωρήσεσι. §. 23. ἀναστροφαὶ, διώξεις, ἀποχωρήσεις. 7, 15.

ἀποψᾶσθαι, *abstergere sibi.* v. Suid. in v. ἀπεψησάμην. Π. 1, 3, 5. εἰς οὐδὲν τὴν χεῖρα ἀποψώμενον. Postea dicitur ἀποκαθαίρειν.

ἀποψηφίζεσθαι, *secus de-*

decernere, censere non faciendum esse. A. 1, 4, 14. ἣν ψηφίσωνται ἕπεσθαι — ἣν δὲ ἀποψηφίσωνται. E. 7, 3, 2. ἀποψηφίσασθαι ἔφη. Alias additur infinitiuus et μὴ, vt in similibus negandi verbis, E. 3, 5, 8. p. 181. ἀπεψηφίσατο μὴ συστρατεύειν. 7, 4, 33. ἀπεψηφίσαντο μὴ χρῆσθαι. Margg. ἐπεψηφίσαντο.

ἀπραγμόνως, *otiose.* E. 6, 4, 27. διῆλθεν Φωκίδα ἀπραγμόνως. Leuncl. *vt nihil amplius moliretur.* Imo est οὐδενὶ παρέχων, οὐδ' αὐτὸς ἔχων πράγματα. Saltem actiue significat Λ. 2, 7. Λυκοῦργος — ἀπραγμόνως τοῖς παισὶν οὐκ ἔδωκε λαμβάνειν ὧν δέονται, *sine labore.* Cf. Suiceri Obs. sacr. p. 320.

ἀπραγμοσύνη, *otium, vita a negotiis multis iisque publicis vacua.* Aπ. 3, 11, 16. Σωκράτης ἐπισκώπτων τὴν αὐτῆς ἀπραγμοσύνην. Rectius edd. vett. αὐτοῦ ἀπρ.

ἀπράγμων, ¶ 1) *nullis artibus excitatus, nullo labore quaesitus.* Aπ. 2, 1, 33. ἡδεῖα καὶ ἀπράγμων σίτων καὶ ποτῶν ἀπόλαυσις. ¶ 2) *non molestus.* Aπ. 7. τελευτὴ ἀπραγμονεστάτη τοῖς φίλοις, quippe qui non cogentur assidere aegrotanti etc. inquit Gesnerus.

Aγ. 4, 1. ἀπραγμονέστερον (ἐστὶ) τὰ αὐτοῦ φυλάττειν, ἢ τὰ μὴ προσήκοντα λαμβάνειν, *facilius est.* μεῖς πράγματα ἔχει καὶ παρέχει.

ἀπρακτεῖν, *nihil impetrare.* Π. 1, 6, 6. παρ' ἀνθρώπων ἀπρακτεῖν. Antea erat παρὰ θεῶν ἀτυχεῖν. Cf. πρακτικὸς nr. 3.

ἄπρακτος. E. 2, 2, 13. μὴ (οἱ πρέσβεις) ἄπρακτοι ἥκωσιν, *rebus infectis.* Aπ. 2. 1, 2. ὅπως μὴ τὰ τῆς πόλεως ἄπρακτα γένηται, *neglecta iaceant.*

ἀπρόθυμος, *cunctator.* A. 6, 2, 5. ἐδόκουν ἀπρόθυμοι εἶναι, *grauatim conditionem accipere.*

ἀπροθύμως, *cunctanter, segniter.* E. 1, 6, 4. ἀπροθύμως ὑπηρετεῖν.

ἀπρονόητος, *improuidus, temerarius.* Nam etiam actiue dicitur. Thom. Mag: ἀπρονόητος, καὶ ὁ μὴ προνοῶν, καὶ ὁ μὴ προνοούμενος ὑπό τινος. Cf. Doruill. ad Charit. p. 594. E. 5, 3, 7. et Iπ. 6, 13. ἀπρονόητον ἡ ὀργή. Oppon. γνώμη.

ἀπρονοήτως, *improuide, temere.* Π. 1, 4, 21. κὰν ἀπρονοήτως φέρηται πρὸς κάπρον. §. 22. ἀπρονοήτως διώκοντας. 4, 5, 5. ἀπρονοήτως περὶ ἐμοῦ βουλεύεσθαι, *negligere me.* K. 3, 10.

-canes ἀπρονοήτως ἐπὶ τοῦτο φέρονται, np. ad vocem auditam. §. 8. est ἀνοήτως.

ἀπροσδόκητος, *improuisus*. E. 6, 4, 3. τὴν ὀρεινὴν καὶ ἀπροσδόκητον (ὁδὸν) πορευθείς. Sed A. 4, 1, 8. ἐξ ἀπροσδοκήτου αὐτοῖς ἐπέπεσε, h. e. ἀπροσδοκήτως. Sic Ιπρ. 5, 2.

ἀπροσδοκήτως, *improuiso, praeter exspectationem*. Αγ. 1, 16. et E. 3, 4, 12. ἐμβαλὼν ἀπροσδοκήτως. In altero loco margg. habent ἀπροσδοκήτοις. 4, 7, 7. ἀπροσδοκήτως αὐτοῖς ἐμβαλών.

ἀπρόσκεπτος, *cui non prouisum est, non paratus*. Λ. 13, 7. οὐδὲν γὰρ ἀπρόσκεπτόν ἐστι.

ἀπροφάσιστος, *qui nulla excusatione vtitur quo minus inseruiat*, i. q. ἕτοιμος, πρόθυμος et similia, quae vt synonyma recenset Pollux 1, 43. et 156. et 3, 120. Αγ. 11, 13. Ἀγησίλαον ἐκάλουν οἱ χρώμενοι ἀπροφάσιστον. Π. 2, 4, 8. p. 130. ἀπροφάσιστοι σύμμαχοι. Ιπρ. 2, 9. συνεργοί. Αγ. 6, 4. φίλοι. Sed E. 6, 5, 38. p. 429. ἀπροφάσιστοι φίλοι sunt, *qui nulla excusatione vti possunt*.

ἀπροφασίστως, ¶ 1) *sine excusatione, promtissime*. Π. 2, 3, 5. p. 118. τοῦτο ἀπροφασίστως ποιῶν, np. τοῖς ἄρχουσι πειθόμενος. 8, 1, 10. τοὺς ἀπροφ. πειθομένους. A. 2, 6, 6. ἀπροφ. ἰέναι πρὸς τοὺς πολεμίους. Ιερ. 7, 2. ὑπηρετῶσι τὰ προσταττόμενα ἀπροφ. ¶ 2) *haud dubie, certissime*. E. 7, 3, 7. p. 476. ἀπροφ. τύραννος ἦν.

ἄπταιστος, *pedibus non offendens*. Ιπ. 1, 6. τὰ ὑγρὰ σκέλη ἀπταιστότερον τὸν ἵππον παρέχει. In Plutarchi comparatione Periclis cum Fabio Maximo c. 1. iunguntur ἀσφαλὴς καὶ ἄπταιστος.

ἅπτεσθαι, ¶ 1) *tangere*. Π. 8, 7, 3. p. 550. δεξιᾶς τῆς ἐμῆς ἅψασθαι. Ιπ. 2, 4. explicatur per ψηλαφᾶν. Sic quoque est K. 6, 10. τὴν ὀργὴν τῶν κυνῶν παυέτω μὴ ἁπτόμενος, ἀλλὰ παραμυθούμενος. Απ. 2, 1, 24. ὀσφραινόμενος ἢ ἁπτόμενος. Π. 5, 1, 8. est πυρὸς θίγειν, et deinde pro eo saepe ἅπτεσθαι. Cf. O. 10, 5. 6. vbi potest esse *corpore attingere*, vt Σ. 4, 28. et Ιπ. 9, 9. ἥκιστα ἄλλῳ τινὶ (μέρει τοῦ σώματος) ἅπτεσθαι, ἢ οἷς τοῦ καθῆσθαι ἀσφαλῶς ἕνεκα ἁπτόμεθα. Cf. Poll. 1, 215. K. 5, 7. lepus διατρέχων καὶ ἀνακαθίζων ἅπτεται πολλῶν. Cf. §. 34. vbi opponitur ἀπέχε-

πέχεσθαι. Ιπ. 5, 5. τῶν τριχῶν ὀργάνῳ ἅπτεσθαι. ¶ 2) *manus inferre, laedere,* vt Hebr. נגע E. 1, 4, 7. εἴ τις ἅπτοιτο, μὴ ἐπιτρέπειν. ¶ 3) *cibum capere.* v. interpp. ad Coloss. 2, 21. Π. 1, 3, 5. ὅταν τοῦ ἄρτου ἅψῃ — τούτων τινὸς θίγῃς. Απ. 2, 1, 2. σίτου ἅπτεσθαι. Cf. §. 3. et 1, 3, 7. ¶ 4) vt lat. *tangere* et Hebr. נגע dicitur de re Venerea et de osculis. Cf. interpp. ad 1 Corinth. 7, 1. Ιερ. 1, 36. ἅπτεσθαι ἀχθομένου. Απ. 1, 3, 8. τῶν καλῶν ἁπτόμενον. Cf. §. 13. vbi pulcri comparantur cum Φαλαγγίοις morsu ἁψαμένοις. 3, 11, 3. ὧν ἐθεασάμεθα, ἐπιθυμοῦμεν ἅψασθαι. Nam omnino est etiam ¶ 5) *re cupita potiri.* Π. 5, 1, 7. χρυσίου καὶ ἵππων ἀγαθῶν καὶ γυναικῶν καλῶν ἀπέχεσθαι, ὥστε μὴ ἅπτεσθαι αὐτῶν παρὰ τὸ δίκαιον. ¶ 6) *cursu assequi fugientes, capere.* E. 5, 4, 43. ἡγεῖτο, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπτεσθαι τῶν ἀνδρῶν παρεκελεύετο. Leuncl. *inuadere.* ¶ 7) *adire, appropinquare.* Ιπ. 6, 14. ἁπτόμενον τοῦ δεινοῦ. Antea est προσιέναι. ¶ 8) *tractare.* A. 5, 6, 15. λέγειν καὶ πράττειν περὶ τούτων, ἢ παντάπασιν μηδ' ἅπτεσθαι, *mentionem facere.* Σ. 3, 2. πο[illegible] ἁπτόμενοι, *quomodo* [illegible] *putando.* E. 1, 4, 5. [illegible] δενὸς σπουδαίου ἔργου [illegible]σθαι, *aggredi, suscipere.* Λ. 7, 2. τῶν ἀμφὶ χ[illegible]τισμὸν μηδενὸς ἅπτε[illegible]. ¶ 9) *afficere.* Π. 1, 6. [illegible] p. 73. τῶν ὁμοίων [illegible] οἱ αὐτοὶ πόνοι οὐχ [illegible] ἅπτονται. Cic. Tusc. [illegible] 26. vertit *eosdem labores non esse aeque graues.* ¶ 10) Απ. 3, 6, 11. ἅπτ[illegible] καὶ ἅπτεσθαι τὰ ἐκ τῆς χώρας. Al. habent βλάπτεσθαι, quod etiam Zeun. recepit, Stephanus vult ἁρπάζεσθαι. Reisk. ἕπεσθαι, Hindenb. ἀπάγεσθαι. Ern. interpretatur ἅπτεσθαι *rapere,* et τὰ mutari iubet in τῆς, quod Schützius recepit. Denique Schneiderus ex Vaticanis libris edidit ἅπτε κλέπτεσθαι, quod iam Valckenarius coniecerat. ¶ 11) K. 10, 11. ὁ τοῦ ὁ ἀριστερὸς ἁπτέσθω τῇ χειρί. Hanc enim lectionem elegerunt viri docti pro ἐπέσθω, quod tamen etiam Brunckius ap. Zeun. in praefat. ad Απ. praefert, et illud ἁπτέσθω vertunt *iungatur.* Sed v. ἕπεσθαι nr. 13.

ἀπτόλεμος, v. ἀπόλεμος.

ἀπύλωτος, *nulla porta occlusus.* E. 5, 4, 2[illegible]

Puse-

Piraeeus ἀπύλωτος ἦν. Cf. πυλοῦν.

ἄπυρος, *nondum igni admotus, splendidus, nouus.* Σ. 4, 45. ex Homero: ἀπύρους τρίποδας. Tales reponebantur in aedibus vel etiam in templis ornatus gratia. Schol. Hom. Il. ψ, 267. ἄπυρον· καινὸν, οὐκ εἰς πῦρ χρήσιμον, ἀλλὰ ἀναθεματικόν. Cf. Hesych. et Phauorin.

ἀπωθεῖν, ¶ 1) *retrudere.* Ιπ. 8, 11. ἑλκύσαντα ἐφ' ἑαυτὸν τὸν πολέμιον ἐξαίφνης ἀπῶσαι. ¶ 2) Α. 11, 10. ἀπωθοῦσιν (τοὺς πολεμίους), *repellere conantur.*

ἀπωθεῖσθαι, ¶ 1) *amouere se, abesse.* Ο. 1, 14. εἴ τις μὴ ἐπίσταιτο χρῆσθαι (τῷ ἀργυρίῳ), οὕτω πόῤῥω ἀπωθείσθω, ὥστε μηδὲ χρήματα εἶναι. ¶ 2) *repudiare.* v. Wetsten. ad Rom. 11, 1. Π. 6, 1, 15. ταῦτα ἐδέχετο καὶ ἀπεωθεῖτο οὐδέν.

ἄρα et ἆρα ita differunt, vt illud concludat, hoc interroget. Phauorinus: ἆρα ἐρωτηματικῶς προπερισπᾶται — ἄρα σύνδεσμος παροξύνεται. Cf. Ammon. p. 23. Itaque ἄρα est ¶ 1) *igitur* a) Π. 1, 4, 11. ἐδίδου ἄρα τοῖς παισὶ, np. quia concessum ei erat ab auo. A. 1, 7, 14. οὐκ ἄρα ἔτι μαχεῖται, εἰ μὴ ἐν ταύταις ταῖς ἡμέραις μαχεῖται. Ο. 1, 15. οἱ ἐχθροὶ ἄρα κατά γε τὸν σὸν λόγον. b) Ponitur post parenthesin et seruit repetitioni, vt Latina *igitur, inquam,* Π. 3, 3, 23. v. εἰ nr. 3. c) Est interrogantis simul et concludentis, Π. 6, 3, 8. σὺ μὲν ἄρα — οἶσθα; Zeun. recepit e Cod. Guelf. γὰρ pro ἄρα. d) Refertur ad factum antea narratum, et verti potest *vt facile potest intelligi.* Π. 1, 4, 10. ὁ δὲ Ἀστυάγης ἄρα εἶπεν. §. 27. ταῦτ' ἄρα καὶ ἐνεώρας μοι, *ja ja deswegen.* Cf. infra nr. 2. ¶ 2) *adeo.* Post narratam historiam, E. 7, 1, 22. οὕτω κοινόν τι ἄρα δάκρυα. Cf. nr. 1. d. In conclusione, O. 1, 20. καταφανεῖς γίγνονται, ὅτι λῦπαι ἄρα εἰσίν. 18, 10. τὰ μὲν δὴ ἀμφὶ σπόρον ἐπιστάμενος, ἄρα ἐλελήθειν ἐμαυτὸν ἐπιστάμενος. Zeun. *scilicet.* ¶ 3) *nimirum, scilicet.* Π. 1, 3, 7. Σάκαν — τιμῶ. ὁ δὲ Σάκας ἄρα καλὸς ὢν ἐτύγχανε. §. 9. τοῦτ' ἄρα ἦν ἡ ἰσηγορία. Possis etiam h. l. reddere *fortassis.* O. 12, 20. καλῶς μοι δοκεῖ ἔχειν καὶ ἡ βαρβάρου λεγομένη ἀπόκρισις, ὅτε βασιλεὺς ἄρα — ἤρετο etc. Explicandi vim videatur etiam habere K. 5, 32. οὐ-

ρὰν

ῥὰν δὲ οὐκ ἐπιτηδείαν ἔχει — καὶ ὅταν ἁλίσκηται, καταβάλλει ἄρα τὸ οὖς. Sed hoc ἄρα est a Leunclauio. Edd. vett. habent γάρ, quod defendit Zeunius, et totum locum aliter interpungit. v. eius not. ¶4) *quae cum ita sint, vt patet.* Suid. et Phauorin. exponunt inter alia etiam verbis ὡς φαίνεται. Π. 1, 4. 11. ὡς ἄρα ἐφλυαροῦμεν, *vt patet ex his animalibus.* Zeun. etiam h. l. *videlicet.* 3, 1, 9. ¶5) *fane.* Phauorin: ἄρα, ἔστιν ὅτε καὶ ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς λαμβάνεται. a) ab initio orationis, Π. 7, 5, 15. ἕως παρέφθασεν ἑσπέρα — ἄρα, ἔφη, νῦν μὲν καιρός. b) post adiectiua, Π. 5, 2, 3. τὴν θυγατέρα, δεινὸν ἄρα κάλλος ἔχουσαν. In margg. est δεινόν τι, quod placebat Zeunio. Sed fortassis vtrumque retinendum. ¶6) Habet vim augendi. a) in admirando: *tandem.* Π. 2, 2, 3. οἵους ἄρα ἔχομεν ἑταίρους. b) in interrogando, Π. 4, 6. 2. p. 257. εἶπεν· ἄρα βέβληκα, *itane.* Vbi simul est mirantis. Απ. 4, 2, 37. καὶ τοὺς πένητας ἄρα οἶσθα; *haud dubie.* O. 7, 13. οὐ δεῖ λογίζεσθαι, πότερος ἄρα συμβέβληται, ἀλλ᾽ ὁπότερος ἂν ᾖ, *vternam.* ¶7) *tamen.* O. 6, 16. ἐπειρώμην μανθάνειν … που ἴδοιμι — ἀλλ᾽ οὐκ ἄρα εἶχεν οὕτως. Ιερ. 1, 13. ¶8) *forte.* Post τίς, ἤν et similia, et post interrogatiua, Π. 1, 3, 14. ἤν τι ἄρα προσδέωμαι. 1, 6, 19. p. 81. 2, 2, 1. p. 101. ἢ οὐδὲν ἄρα διοίσουσιν ἡμῶν; 4. 4. 3. ἐὰν δ᾽ ἄρα μὴ πείθωνταί τινι. 5, 4, 16. ἢν δέ τις ἄρα φανῇ. Α. 2, 4, 3. ποταμὸς εἰ μέν τις καὶ ἄλλος ἄρα ἡμῖν ἐστι διαβατέος. O. 8, 15. ἐξετάζοντα, ὁπόσοις ἄρα δεήσει χρῆσθαι. Απ. 2, 2, 2. et 2, 5, 2. εἰ ἄρα, *num forte.* Cf. εἰ nr. 15. ¶9) *tum.* Scil. respicit ad praecedentia, et ponitur in apodosi, inprimis cum verbis dicendi, Π. 1. 3. 2. ἀπεκρίνατο ἄρα ὁ Κῦρος. 8, 4, 4. ἐπεὶ ἐδεδειπνήκεσαν .. εἶπεν ἄρα ὁ Γωβρύας. Απ. 7, 5. οὐκ ἔφησθεις, ἀλλ᾽ εἶπεν ἄρα· φεῦ. E. 4. 2. 14 καὶ μέλλοντες συμβαλεῖν — λέγεται ἄρα τις ἀναβοῆσαι. 4, 8, 4. εἰ ἐκρατήθημεν, οὐδὲν ἄρα ἔτι ἐσμέν. ¶10) ἄρα γε, *igitur.* O. 1, 8. κἂν ἄρα γέ τις ἵππον πριάμενος μὴ ἐπίσταιτο χρῆσθαι — οὐδ᾽ ἄρα γε ἐστὶ χρήματα. ¶11) μὲν δὴ ἄρα est concludentis cum affirmatione: *igitur vt video.* O. 18, 9. σὺ μὲν δὴ ἄρα — δύνασαι. Sic Π. 4, 6, 2. p.

p. 257. τότε μὲν ἀνιαθεὶς ἄρα. Zeun. e Cod. Guelf. ἐπ inſerit ante ἀνιαθ. ¶ 12) Videtur Attice redundare. v. Zeun. ad Π. 8, 2, 8. vbi ille e Stobaeo poſt νομίζω χρῆναι inſerit ἄρα. 7, 3, 2. ταῦτα ἀκούσας, ἐπαίσατο ἄρα τὸν μηρόν. Fortaſſis dictum eſt pro δή. Suid. et Phauorin: ἄρα — καὶ ἀντὶ τοῦ δή. 8, 3, 11. Σακῶν δὲ, ἰδιώτης ἀνήρ, ἀπέλιπεν ἄρα τῷ ἵππῳ τοὺς ἄλλους. Sic Ἀπολ. 28. in edd. vett. legitur εἶπεν ἄρα, cum in reliquis iſtud ἄρα deſit. ¶ 13) Permutatur in var. lect. cum aliis particulis, vt A. 5, 7, 5. in obiectione pro ἀλλὰ γὰρ all. habent ἀλλ' ἄρ'. Sic in reſponſione Π. 6, 1, 3. pro γὰρ all. ἄρα. v. γὰρ nr. 4. b. 5, 4, 20. p. 322. pro ἦν δ' ἄρα καὶ οὕτως ἰόντων all. ἂν οὖν τῷ ὄντι. Confunditur etiam c. ἆρα. v. ibi nr. 1. it. c. ἀπό. v. βοή.

ἆρα, ¶ 1) *num*. Π. 3, 2, 4. ἆρ' οἶσθα; Απ. 2, 5, 1. ἆρα, ἔφη, εἰσί τινες ἄξιοι φίλων; 2, 6, 1. 3, 3, 2. ἀλλ' ἆρα, *num vero, num igitur*. 3, 5, 10. 1, 3, 11. καὶ τί ἄρ' (all. melius ἄρ') δεῖ παθεῖν καλὸν φιλήσας; Ern. pro ἄρ' e Stobaeo et MSS. recepit ἄν. Saepe quoque legitur ἆρ' ἄν, v. c. Π. 1, 4, 11. ἀλλὰ ἆρα ἄν, ἔφη, ἀφεῖεν ὑμᾶς; 7, 2, 4. ἀτὰρ, ἔφη, ἆρ' ἄν τι μοι ἐθελήσαις συμβουλεῦσαι; Ε. 4, 3, 1. ἆρ' ἂν γένοιτο; Ιερ. 1, 1. ¶ 2) ἆρά γε, *num*. Π. 1, 6, 12. p. 64. ἆρά γε, εἶπες, — τίσει ἐπεμνήσθη; 2, 2, 1. p. 100. ἆρά γε, ἔφη, ἐνδεέστεροί τι ἡμῶν φαίνονται; Απ. 3, 2, 1. 2. Ο. 1, 1. 7, 38. Sic Απ. 3, 8, 3. pro ἄρα γὰρ in marg. Steph. eſt ἆρά γε. ¶ 3) ἆρά γε οὐ. Απ. 1, 5, 4. ἆρά γε οὐ χρὴ πάντα ἄνδρα — τὴν ἐγκράτειαν ἐν τῇ ψυχῇ κατασκευάσασθαι; Zeun. ad Viger. 8, 4, 4. vertit: *nonne, vti vix dubitare licet*. ¶ 4) ἆρα δή, *num igitur, num vero*. Αθ. 3, 2. ἆρα δή τι θαυμαστόν ἐστιν; ¶ 5) ἆρα εἰ, *num*. Ο. 6, 2. ἆρα εἰ πρῶτον μὲν ἐπανέλθοιμεν; ¶ 6) ἆρα μή, *num*. Απ. 2, 6, 34. ἆρα μὴ διαβάλλεσθαι δόξεις; Zeunius ad Viger. l. l. vertit *nonne*. 4, 2, 10. ἆρα μὴ ἰατρὸς βουλόμενος γενέσθαι; ¶ 7) ἆρ' οὐκ, *nonne, nonne adeo*. Π. 3, 3, 24. p. 192. ἆρ' οὐκ — νόμους ὑπάρξαι δεῖ τοιούτους; Απ. 1, 3, 11. ἆρ' οὐκ ἂν — δοῦλος εἶναι; 1, 7, 3. 2, 6, 38. ¶ 8) ἆρ' οὖν, *num igitur*. Π. 2, 2, 10. ἆρ' οὖν, πρὸς τῶν θεῶν, κράτιστον ἡμῖν; Απ. 2, 3, 7. ἆρ' οὖν — ἐθελ-

ἀδελφὸς — ζημία ἐστί; 2, 6, 16. 2, 7, 1. ¶ 9) ἆρ' οὖν μὴ, *nonne igitur*. A. 7, 6, 5. ἆρ' οὖν, ἔφασαν, μὴ καὶ ἡμῖν ἐναντιώσεται; Leuncl. *num igitur*.

Ἄραβες ſ. Ἀράβιοι, *Arabes*. Π. 1, 5, 2. τὸν Ἀραβίων βασιλέα ſubiicit ſibi rex Aſſyriorum. 2, 1, 2. p. 87. Ἀράβιος Μάραγδος eſt in exercitu Aſſyriorum. Cf. 4, 2, 15. et 6, 2, 5. Sed 7, 4, 8. Cyrus eos ſibi ſubiicit. Cf. 1, 1, 4. 7, 5, 7.

Ἀραβία, *Arabia*. Π. 8, 6, 4. paret Cyro, et ab eo ſatrapam accipit Megazybum. A. 1, 5, 1. Cyrus minor ex regionibus circa Araxem fluuium ἐξελαύνει διὰ τῆς Ἀραβίας, τὸν Εὐφράτην ποταμὸν ἐν δεξιᾷ ἔχων. Intelligitur *pars Meſopotamiae*, vt 7, 8, 14. v. Hutch. diſſ. ad Anab. p. 16. ſq.

Ἀράβιοι, *Arabes*, et Ἀράβιος, *Arabs*. v. Ἄραβες.

ἀραιὸς, *anguſtus*. Λ. 11, 6. ἀραιαὶ φάλαγγες γίγνονται. Camerar. *exiliores*. Fr. Portus *laxari*. Philelph. *rarae*. Leuncl. *rariores*. Oppon. βαθύτεραι.

Ἄρακος, *Aracus*. Eſt nomen Laconicum pro Ἄραξ. v. Koen. ad Gregor. de dialectis p. 279. E. 2, 1, 5. eſt nauarchus, cuius ἐπιστολεὺς eſt Lyſander in victoria apud Aegos potamós. 2, 3, 7. Ephorus anno vigeſimo quarto belli Peloponneſiaci. 3, 2, 5. et 7. ab Ephoris ad Dercyllidam mittitur. 6, 5, 33. legatus Athenas. Sed h. l. praeter Well. et marg. Leuncl. reliqui omnes legunt Ἄρατος.

Ἀράξης, *Araxes*, fluuius Meſopotamiae. A. 1, 4, 18. Cf. Hutch. diſſ. p. 16. et Etymol. M.

Ἀρασάμβας, *Araſambas*, vnus e ducibus peditum Perſarum. Π. 7, 1, 2. vbi alii pro Ἀρασάμβαν habent Ἀρίσβαν, all. Ἀράσμαν. Sed Zeunius, Philelpho duce, edidit Ἀρσάμαν. v. Ἀρσάμας.

Ἀράσπας, *Araſpas*, et Ἀράσπης, *Araſpes*. gente Medus. Π. 5, 1, 1 — 9. fuerat Cyri inde a pueris amicus (Cf. 1, 4, 26.), disputat cum eo de amore, et mittitur Pantheae cuſtos, ſed eius amore capitur. Vocatur ibi Ἀράσπης, ſed 6, 1, 18 — 23. Ἀράσπας, et ſemper infra τῷ Ἀράσπᾳ, τοῦ Ἀράσπα, τὸν Ἀράσπαν, ὦ Ἀράσπα, quanquam Zeun. 6, 4, 3. e MS. Guelf. Ἀράσπα recepit pro Ἀράσπου. Mittitur autem 6, 1, 21. ſqq. pro

pro perfuga ad Croesum. 6, 3, 7 — 10. redit, et quo loco sint res hostium, exponit. §. 10. pro ὁ Ἀράσπα teste Leunclauio all. legunt ὁ Ἀρίσβα. Praeest ibi cornu dextro in proelio contra Croesum.

Ἄρατος, *Aratus*, v. Ἄρακος.

ἀράχνιον, *tela araneae*. Απ. 3, 11. 6. ἀράχνια λεπτὰ ὑφηνάμεναι (αἱ φάλαγγες).

Ἀρβάκης, *Arbaces*. A. 1, 7, 10. dux in exercitu Artaxerxis. 7, 8. 14. regulus s. satrapa Mediae. (Cf. Suid.) Hoc altero in loco editur Ἀρβάκας, sed in margg. Ἀρβάκης.

ἀργαλέος (poet.), *molestus, tristis*. Ιερ. 6, 4. τὸ φοβεῖσθαι πῶς οὐκ ἀργαλέον ἐστι πρᾶγμα. Stobaeus χαλεπὸν, haud dubie per glossema. v. Etymol. M. et Suid.

Ἀργεία, *Argiuorum regio, Argiuum solum*. E. 4, 7, 4.

ἀργεῖν. ¶ 1) *otiari*. Proprie de iis, qui non opus rusticum faciunt. Atque sic intelligendum videtur Π. 1, 2, 15. οἱ δυνάμενοι τρέφειν τοὺς παῖδας ἀργοῦντας, h. e. interprete Gesnero, *ab opere, quod ad rem familiarem administrandam pertineat, vacantes*. Cf. ἀργός. 1, 6, 5. oppon. ἐργαζομένους et ἀργοῦντας. Iunt. ἀργοὺς ὄντας, solemni verbi ἀργεῖν interpretamento. Opponitur item ἐργάζεσθαι Απ. 1, 2, 57. et 2, 7, 8. vbi praeterea oppon. τῶν χρησίμων ἐπιμελεῖσθαι. Π. 1, 6, 14. οὐδέποτε προσήκει στρατιὰν ἀργεῖν. ¶ 2) *incultum esse*. De agro. Cf. ἀργός. Π. 1, 6, 11. ἐᾶν τὴν γῆν ἀργοῦσαν. ¶ 3) *vsu destitui, inutilem esse*. Π. 6, 2, 11. p. 371. τὰ πλεῖστα ἱμᾶσιν ἤρτηνται· ὧν κατατριβομένων ἀνάγκη ἀργεῖν. In simili loco Ιπρ. 8, 4. contrarium est χρήσιμα. ¶ 4) Passiuum: Π. 2, 3, 2. οὐδὲν αὐτοῖς ἀργεῖται τῶν πράττεσθαι δεομένων, *ab iis infectum relinquitur*. Ιερ. 9, 9. οὐδὲ αὐτὴ ἂν ἡ σκέψις ἀργοῖτο, *fructu carebit*.

Ἀργεῖοι, *Argiui*. ¶ 1) E. 6, 5, 38. p. 431. eorum maiores ad Cadmeam caesi ab Atheniensibus sepeliuntur. ¶ 2) E. 1, 3, 9. eorum ad regem Persarum legati cum Atheniensibus. ¶ 3) Lacedaemoniorum hostes sunt, et stant a partibus a) Atheniensium; E. 2, 2, 4. 3, 2, 16. 3, 5, 8. p. 182. b) Thebanorum, 4, 2, 9. 4, 3, 8. sqq. (Αγ. 2, 9 — 12.) 6, 5, 16.

16. 23. 40. 7, 1, 7. §. 13. in Epidauro obsessi. c) Arcadum, 7, 1, 18—21, §. 32—34. Sicyone democratiam constituunt. 7, 2, 1—10. vna cum Arcadibus bellum gerunt contra Phliasios. 7, 4, 11. pax. Cf. §. 27. §. 30—32. bellum contra Eleos. ¶ 4) E. 4. 4, 1—13. Corinthum sibi subiiciunt. Hinc tot bella cum Lacedaemoniis. 4, 4, 19. 4, 7. 4, 5, 1. sq. adeo Isthmia celebrant. 4, 8, 13—15. ne in pace quidem Antalcidae Corinthum reddunt. §. 34. Sed 5, 1, 26—33. coacti ab Agesilao eam dimittunt.

Ἀργεῖος, *Argeus*. E. 7, 4, 15. 16. dux factionis Elidie.

ἀργεύεσθαι, v. ἀγρεύειν nr. 2.

ἀργία, *desidia, fuga laboris*. Απ. 2, 1, 16. τὴν ἀργίαν πληγαῖς ἐξαναγκάζουσιν. 2, 6, 1. ἄρχει — λαγνείας καὶ ὕπνου καὶ ἀργίας. 2, 7, 7. ἀργίαν καὶ ἀμέλειαν. O. 1, 19. ἀργίαν εἶναι καὶ μαλακίαν ψυχῆς καὶ ἀμέλειαν. 16, 4. est eorum, qui agros suos male colunt. Αγ. 5, 1. pro ἀμαρτίας substituunt nonnulli ex Athenaeo 14, 1. ἀργίας. v. ibi interpp. et supra ἀμαρτία. Cf. ἀρχὴ nr. 2. f.

Ἀργινοῦσαι, *Arginusae*. E. 1, 6, 19. insulae e regione Lesbi. §. 20—24. ibi victi sunt Lacedaemonii.

***ἀργολίζειν**, *partibus Argiuorum fauere*. E. 4, 8, 34. et 5, 2, 6. quo vtroque loco probatur viris doctis emendatio Stephani ἀργολιζόντων pro ἀργολογιζόντων.

ἀργὸς, ὁ καὶ ἡ. Nam quod interdum in hoc vel illo libro ἀργὴ reperitur, id in melioribus contra est. ¶ 1) *otiosus, non labore sibi victum quaerens*. Π. 1, 6, 14. ἄνθρωπον ἀργὸν τρέφειν — στρατιὰν ἀργὸν τρέφειν. §. 15. ὥσπερ γεωργοῦ ἀργοῦ — οὕτω στρατηγοῦ ἀργοῦ. Oppon. ἐργάτης. Sic de exercitu A. 3, 2, 16. εἰ ἅπαξ μάθωμεν ἀργοὶ ζῆν. Αγ. 2, 30. ὡς μὴ ἀργὸς ἡ πόλις πρὸς τοὺς πολεμίους γένοιτο, *ne segniter rem gereret*. Απ. 1, 2, 57. definit Socrates, quis nominetur ἀργός. Oppon. ἐργάτης. 3, 13. 4. seruus ἀργότατος. O. 7, 33. οὐκ ἐᾷ ἀργοὺς τὰς μελίσσας εἶναι. Inprimis proprie de iis, qui opus non faciunt ruri, Cf. ἀργεῖν nr. 1. Π. 8, 3, 15. οὐ δυνάμενος τρέφειν ἀργὸν, εἰς ἀγρὸν ἀπαγαγὼν, ἐκέλευσεν ἐργάζεσθαι. Sed O. 20, 20. ἀργὸν εἶναι est *agrum male colere*. Hic quo-

quoque oppon. ἐργάζεσθαι. ¶ 2) *incultus, iners*. De agro, Π. 3, 2, 1. πολλὴν τῆς χώρας ἀργὸν καὶ ἔρημον. §. 9. τὴν νῦν ἀργὸν οὖσαν γῆν ἐνεργὸν γενέσθαι. Cf. O. 4, 8. et 10. 19, 8. oppon. εἰργασμένη. 20, 21. χῶρος ἀργὸς καὶ ἀφύτευτος. Oppon. ἐξειργασμέναις. Cf. §. 23. et 26. Πο. 4, 9. ¶ Π. 4, 3, 2. εἰ ἄλλοι ἐκμάζειν ἐδόκουν, αὐτοὶ δ' ἐν ἀργοτέρᾳ χώρᾳ ὑποκαταμένειν, *manere vbi nihil laboris reperiretur*. Videtur eleganter locutio ab agricultura desumta. Σ. 2, 16. οὐδὲν ἀργὸν τοῦ σώματος ἐν τῇ ὀρχήσει ἦν, h. e. ἀκίνητον. ¶ 4) Pro ἀργὸν emendant nonnulli ἄγραν. v. ἄγρα nr. 3.

Ἄργος, *Argos*, vrbs. E. 4, 4, 6. Corinthii ὁρῶντες — Ἄργος ἀντὶ Κορίνθου τὴν πατρίδα αὐτῶν ὀνομάζεσθαι, καὶ πολιτείας ἀναγκαζόμενοι τῆς ἐν Ἄργει μετέχειν. 4, 8, 15. τὴν Κόρινθον ὥστ' Ἄργος ἔχειν. §. 34. οἱ Ἀργεῖοι τὴν Κόρινθον Ἄργος ἐπεποίηντο. Cf. Κόρινθος.

ἀργυρεῖα, *argentifodinae*. Ita fere vbique, Stephano et Leunclauio auctoribus, edidit Welsius. Sed edd. vett. habent ἀργύρια, quod et ipsum rectum est. v. Ern. ad Απ. 2, 5, 2. vbi etiam Wels. habet τἀργύρια. 3, 6, 12. in Attica minus ex iis redit, quam olim. Vnde Πο. 4. totum agit de iis instaurandis. §. 5. est ἀργυρείοις ἔργοις, in qua formula praesidium inuenire possunt, qui scripturam ἀργυρεῖα defendunt. Cf. ἄτμητος et κατατέμνειν.

ἀργυρεῖος, *argenteus*. Πο. 4, 5. ἐν τοῖς ἀργυρείοις ἔργοις, *in argentifodinis*. v. ἀργυρεῖα.

ἀργύρεος, *argenteus*. In Xenophonte legitur forma contracta ἀργυροῦς, quae eadem est Attica. v. Phrynich. p. 88. Π. 7, 2, 7. ἀναθήματα ἀργυρᾶ. E. 7, 3, 7. p. 476. ἀργυρῶν ἀναθημάτων. A. 4, 7, 19. φιάλην ἀργυρᾶν. 7, 3, 13. E. 1, 5, 2. θρόνον ἀργυροῦν. Cf. ἄργυρος.

ἀργύρια, v. ἀργυρεῖα.

ἀργύριον, ¶ 1) *argentum rude*. v. c. Πο. 4. in argentifodinis Atticis, vbi §. 10. sq. de eius prae auro praestantia agitur. Cf. 3, 2. Απ. 3, 1, 9. ἀργύριον κάλλιστον — χείριστον — καλὸν καὶ κίβδηλον. O. 19, 16. διαδοκιμάζειν τὰ καλὰ καὶ κίβδηλα ἀργύρια. Αγ. 8, 6. πᾶν τὸ χρυσίον, πᾶν δὲ τὸ ἀργύριον, πάντα δὲ τὰ πολυτελέστατα. ¶ 2) *pecunia*. Π. 1, 6, 12. πρός σε ἦλθον ἐπ' ἀργύριον ὅπως ἀπο-

ἀποδοίη. 2, 1, 8. χρήματα ᾔτει — λαμβάνων δὲ τἀργύριον. Αθ. 3. 3. ἣν ἀργύριον ἔχων προσίῃ — ἀπὸ χρημάτων διαπράττεσθαι — ἐπεδίδοσαν ἀργύριον. Sed ibidem sequitur: ὁποσονοῦν χρυσίον ἢ ἀργύριον διδοίη τις αὐτοῖς. Cf. O. 20, 26. E. 1, 3, 12. οὐκ ἀργυρίου ἕνεκα, *non pecunia corruptum*, f. *quod pactus esset pecuniam*. 1, 6, 6. κολακεύουσιν ἕνεκα ἀργυρίου, *in spem pecuniae*. A. 7, 3, 2. οὔτε ἀργύριον ἔχομεν, ὥστε ἀγοράζειν, οὔτε ἄνευ ἀργυρίου (i. e. *vi*) ἐῶσι λαμβάνειν. 3, 2, 12. ὠνεῖσθαι — μικρὰ μέτρα πολλοῦ ἀργυρίου. Genitiuus est pretii, omisso ἀντί. Ibid. ἀργύριον λαμβάνειν est *pecuniam consequi*. 3, 3, 11. (ἀντί) τούτων τῷ μὲν δῶμεν ἀργύριον, τῷ δὲ — ἄλλο ἀργύριον τελῶμεν, *pecunia emamus* —, *pecunia conducamus*. E. 5, 2, 14. ἀργύριον ἀντὶ ἀνδρῶν διδόναι, *pecunia compensare milites exhibendos*. 6, 2, 9. pro διδόναι dicitur πέμπειν. Σ. 4, 1. et 2. et Αθ. 3, 3. ἀργύριον διδόναι dicuntur, qui alios *donis solicitant*. A. 7, 1, 5. οὐκ εἶχον ἀργύριον (ὥστε) ἐπισιτίζεσθαι. Πο. 5, 3. γνώμῃ καὶ ἀργυρίῳ χρηματίζεσθαι. O. 1, 12 — 14. non refertur ἀργύριον ad χρήματα, si quis eo non possit. Π. 3, 1. τὰ χρήματα εἰς ἀργύριον [illegible] γισθέντα (ἐστὶ) [illegible] πλεῖω. v. λογίζεσθαι. *merces, didactrum*. [illegible] 1, 6, 5. τοῖς λαμβάνουσι τἀργύριον. Paulo post ετ[illegible] catur per μισθόν. Σ. 1, 11. et Αθ. 1, 13. A. [illegible] 6. 9. Πρόξενος — [illegible] Γοργίᾳ ἀργύριον. Σ. 1, 5. Πρωταγόρᾳ πολὺ ἀργύριον [illegible] κας ἐπὶ σοφίᾳ. 3, 5.

Ἀργύριος, *Argyrius*, Thrasybuli in imperio successor. E. 4, 8, 31. [illegible] Morus et Schneiderus monente Wesselingio ad Diodor. Sic. 14, 99. reposuerunt Ἀγύρριος. Cf. eiusdem Wesselingii not. ad Petiti comment. in leges Atticas 3, p. 257. et Corsini fasti Attici T. I. p. 344. sq.

ἀργυρῖτις, np. γῆ, *terra argentosa* f. *argenti ferax*. Harpocratio interpretatur ᾗ ἐργαζομένῃ χρυσὸν καὶ ἄργυρον. Cf. Hesych. Dicitur etiam ἐπάργυρος. Πο. 1, 5. φλὲψ ἀργυρίτιδος. 4, 2. 4, 7. 11. 27. Sed §. 45. sunt ipsae *argentifodinae*: ἀργυρίτιδος κρατήσαντες οἱ πολέμιοι.

ἀργυρολογεῖν, *cogere pecunias a deuictis*. E. 1, 1, 8. ἠργυρολογηκότες. 4, 8,

8, 30. ἐξ ἄλλων πόλεων ἠργυρολόγει.

ἀργυρολογία, *pecuniarum exactio*. E. 1, 1, 5. ᾤχοντο ἐπ' ἀργυρολογίαν. 4, 8, 35. ἐπ' ἀργυρολογίαν ἐκπεπλευκέναι.

ἀργυρόπους, *argenteis pedibus instructus*. A. 4, 4, 13. κλίναι ἀργυρόποδες.

ἄργυρος, *argentum*. Sed de *argenteo loculo* est Π. 8, 7, 3. p. 550. τὸ ἐμὸν σῶμα μήτε ἐν χρυσῷ θῆτε, μήτε ἐν ἀργύρῳ. All. ἀργυρῷ.

ἀργυρώδης, *argenti ferax*. Πο. 4, 3. ἀργυρώδης τόπος. Idem fere est ἀργυρῖτις.

Ἀργώ, ἡ, *Argo*, nauis Argonautarum. A. 6, 2, 1.

ἀργῶς, ¶ 1) *segniter*. Απ. 2, 4, 7. ἀργῶς καὶ ἀνειμένως ἐπιμέλονται. Respicitur ad agriculturam. ¶ 2) *leuiter*. O. 15, 1. ἃ ἡμῖν ἀργότατα ἐπιδεδράμηται τοῦ λόγου. §. 6. ἀργότερόν πως ἐπιδεδραμημένα τῷ λόγῳ.

Ἀρδαμύας, v. Ἀνδραμίας.

ἄρδειν, *rigare*. A. 2, 3, 8. ἄρδειν τὸ πεδίον per canales. Postea est τὸ ὕδωρ ἐπὶ τὸ πεδίον ἀφεικέναι. Improprie et festiue Σ. 2, 24. ὁ οἶνος ἄρδων τὰς ψυχάς, τὰς λύπας κοιμίζει. Sic Aristoph. Ιππ. 96. ἄρδειν τὸν νοῦν, πρ. οἴνῳ.

ἄρδην, v. ἤδη nr. 1.

Ἄρειος πάγος, *Areopagus*. Απ. 3, 5, 20. ἡ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ βουλή.

Ἀρεξίων, *Arexio*. A. 6, 4, 10. μάντις Ἀρεξίων Ἀρκάς. 6, 5, 2. μάντις Ἀρεξίων (all. Ἀρηξίων) Παῤῥάσιος. Cf. §. 6.

Ἀρεσίας, *Aresias*. E. 2, 3, 2. vnus e triginta tyrannis.

ἀρέσκειν, *placere*. Semper iunctum sibi habet datiuum, nunquam accusatiuum, vt praecipiunt Schol. Aristoph. et alii. v. interpp. ad Thucyd. 1, 128. et Fischer. ad Weller. p. 322. Dicitur ¶ 1) de militibus, qui imperatori suam operam probant. v. Raphel. ad 2 Timoth. 2, 4. Π. 3, 3, 18. p. 188. ἵνα ἀρέσκειν ὑμῖν πειρῶνται. E. 1, 1, 17. οἱ Συρακούσιοι ἐν τῇ φρουρᾷ ἤρεσαν πάντων μάλιστα. ¶ 2) in republica, cum probantur leges et acta etc. E. 2, 3, 17. p. 91. οὐκέτ' αὐτῷ τὰ γιγνόμενα ἀρέσκει. Cf. 3, 1, 15. item in factione eligenda, E. 2, 1, 1. item de ipsis principibus, E. 2, 3, 11. πολλὰ τοῦ ἀρέσκειν ἕνεκα τῇ πόλει ἐπράξαμεν, *ad captandam ciuium auram*. Antea est τιμᾶσθαι. §. 18. p. 99. ὅστις μηδ' ἑτέροις ἀρέσκοι. ¶ 3) de praeceptore, qui probatur discipu-

cipulis, Ετ. 1, 7. οἷς Σωκράτης οὐκ ἤρεσκεν. All. ἤρεσεν. Απ. 1, 2, 47. οὔτε γὰρ αὐτοῖς ἤρεσκε Socrates. §. 39. μηδεμίαν εἶναι παίδευσιν παρὰ τοῦ μὴ ἀρέσκοντος — οὐκ ἀρέσκοντος αὐτοῖς Σωκράτους, *non quum Socrates ipsis placeret.* Contra ¶ 4) de discipulis, Σ. 4, 43. οἳ ἂν αὐτῷ (Σωκράτει) ἀρέσκωσι, τούτοις συνὼν διατελεῖ. ¶ 5) in vniuersum de homine commodo et amicitiae apto, Σ. 4, 57. ἀρέσκοντα οἷς ἂν συνῇ. Cf. §. 59. 60. Απ. 2, 3, 6. οὐδενὶ ἀρέσαι. 2, 2, 11. μηδενὶ πειρᾶσθαι ἀρέσκειν, *gratiam conciliare.* §. 12. τῷ γείτονι ἀρέσκειν. 2, 6, 29. ἐπιμελεῖσθαι ἀρέσαι τῷ ἀρέσκοντι. ¶ 6) Varie dicuntur probari a) homines, E. 3, 1, 9. ἢν δέ σοι μὴ ἀρέσκω, ἐπί σοι ἔσται ἄλλῳ δοῦναι τὴν ἀρχήν. Σ. 8, 39. εἰ βούλει τούτῳ (amasio) ἀρέσκειν. K. 1, 3. ἀρέσκοντες θεοῖς ὅμως ἐτελεύτησαν. b) res, v. c. A. 2, 4, 1. καὶ τοῦτο τοῖς πολλοῖς οὐκ ἤρεσκεν, *suspectum erat.* Απ. 3, 5, 28. ἀρέσκει σοι ταῦτα, np. quae a me disputata sunt. 4, 8, 11. εἴ τῳ μὴ ἀρέσκει ταῦτα, *admiratione indigna videntur.* Ιππ. 2, 6. αὕτη δέ μοι ἡ τάξις ἀρέσκει. ¶ 7) In var. lect. ἀρκέσαι permutatur cum ἀρέσκει. v. ἀρκεῖν nr. 4.

ἀρέσκεσθαι, *placare.* c. acc. Απ. 4, 3, 6. ἱεροῖς θεοὺς ἀρέσκεσθαι. Alias legitur θεοῖς ἐξαρέσκεσθαι.

ἀρεσκόντως. O. 11, 19. ἀρεσκόντως γέ μοι ταῦτα ποιεῖς, *ita vt mihi placeant.* Postea est ἀγαστὰ μοι δοκεῖ εἶναι.

ἀρεστός, *gratus, acceptus.* Π. 2, 3, 4. Κύρῳ — συνήθης καὶ ἀρεστὸς ἀνήρ. Σ. 8, 42. ἀρεστὸς τῇ πόλει. 4. 59. ἑνὶ — πολλοῖς ἀρεστοὺς ταῖς. Ita recte emendant et edunt pro ἀρίστους. E. 2, 4, 6. ἢν δὲ ταῦτα ἀρεστὰ, ὅσοις etc. 6, 3, 6. p. 387. συμμάχων τινὰς οὐκ ἀρεστὰ πράττουσιν ἡμῖν (μᾶλλον) ἢ ὑμῖν ἐμεστί. Αγ. 11, 5. ψέγειν τὰ μὴ ἀρεστὰ, *quae illis non placent.*

ἀρετή. ¶ 1) *quaelibet rei praestantia.* Metopus Pythagoreus ap. Gale in opusculis mythologicis, physicis et ethicis p. 684. ἀρετὰ ἐντὶ ἀνθρώπω τελειότας φύσιος ἀνθρώπω, etc. Plura enim ibi egregia hanc in rem leguntur, quam quae huc possint transscribi. Ιππ. 11, 5. πᾶσαν ἅρματος ἀρετῇ. Cf. infra nr. 8. ¶ 2) *pulcritudo.* Ita quidem exponit Hutch. Π. 5, 1, 2. Panthea

thea διήνεγκε μεγέθει, ῥώμῃ, ἀρετῇ καὶ τῇ εὐσχημοσύνῃ. Aristot. ethic. Nicom. 4, 7. θηλείων ἀρετὴ, σώματος μὲν, κάλλος καὶ μέγεθος, ψυχῆς δὲ, σωφροσύνη. Zeunio nomen ῥώμῃ videtur glossemati deberi. Possis etiam ἀρετὴν intelligere de *bona valetudine*. Aristot. rhetor. 1, 5. σώματος δὲ ἀρετὴ, ὑγίεια. Vel possis, nisi εὐσχημοσύνη additum esset, ἀρετὴν exponere, vt Eustathius ad Odyss. σ, p. 1845, 45. πᾶσαν γυναικὸς δεξιότητα, οὐ μόνον τὴν κατὰ φρένας — ἀλλὰ καὶ τὴν κατὰ ἔργα καὶ οἰκονομίαν, καὶ ὅσα τοιαῦτα, vel denique τὸ μεγαλόφρον. v. infra nr. 5. ex O. 10, 1. ¶ 3) *virtus animi*, f. est ψυχικὴ, vt dicit Etymol. M. qui eo refert dictum illud ex Hesiodo Απ. 2, 1, 20. τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα etc. Ay. 3, 1. τὴν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ ἀρετήν. Oppon. ἔργα. Απ. 4, 1, 2. τῶν τὰς ψυχὰς πρὸς ἀρετὴν εὖ πεφυκότων. 3, 9, 5. δικαιοσύνην καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν σοφίαν ἔφη εἶναι — ὅσα ἀρετῇ πράττεται. Inest autem in facultate. Απ. 4, 2, 10. ἀρετὴ δι' ἣν ἄνθρωποι πολιτικοὶ γίγνονται ἢ οἰκονομικοὶ — τῆς καλλίστης ἀρετῆς καὶ τέχνης ἐφίεσαι. 2, 6, 20. οἱ τὴν ἀρετὴν ἀσκοῦντες. Oppon. πονηρὰ ποιοῦντες, vt Σ. 8, 27. Dicitur de singulis virtutibus, inprimis ¶ 4) de *fortitudine*, iisque omnibus, *quae viro sunt digna*. Ay. 10, 2. ἡ Ἀγησιλάου ἀρετὴ παράδειγμα τοῖς ἀνδραγαθίαν ἀσκεῖν βουλομένοις. Π. 3, 3, 24. p. 193. ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀρετὴ nominatur deinde simpliciter ἀρετὴ, et ἀνδραγαθία. E. 6, 1, 4. p. 358. ἡ πολεμικὴ ἀρετή. Π. 2, 3, 2. οἴεται τὴν ἀρετὴν ἀσκεῖσθαι. §. 3. ἃ τῇ ἀρετῇ καταπράξωσι. §. 5. ἀγωνίζεσθαι περὶ ἀρετῆς. Et sic intelligendae sunt formulae ἀσκεῖν τὴν ἀρετὴν, ἄσκησις ἀρετῆς, ἐπιμελεῖσθαι ἀρετῆς, apud Persas, Π. 7, 5, 25. 7, 2, 7. p. 419. 7, 5, 26. p. 456. 459. 8, 1, 4. 8, 2, 13. et apud Lacedaemonios, Λ. 10, 1. 4, 7. ἀσκεῖν ἅπασαν ἀρετὴν πολιτικήν. In sequentibus pro eo est τὰ νομιζόμενα. Quare aliquanto latius ibi est intelligendum. Sed de *fortitudine* 9, 2. ἕπεται τῇ ἀρετῇ σώζεσθαι, vbi oppon. κακία. Π. 4, 1, 2. p. 102. πότερον — ἡ ἀρετὴ ἢ ἡ φυγὴ σώζει. 7, 1, 9. Απ. 3, 5, 3. ἐπιμελεῖσθαι ἀρετῆς, καὶ ἄλκιμοι γίγνεσθαι. §. 14. ἀναλαβεῖν τὴν ἀρ-

ἀρχαίαν ἀρετήν. ¶ 5) de singulis aliis *virtutibus*, A. 1, 4, 8. τῆς πρόσθεν ἕνεκα περὶ ἐμὲ ἀρετῆς, *fidei in me*, vel omnino *meritorum*. §. 9. est *humanitas, clementia*. 7, 7, 24. οὐδὲν ἄρχοντι κάλλιον κτῆμα — ἀρετῆς, *animo liberali*. Iungitur ibi δικαιοσύνῃ et γενναιότης. 6, 4, 5. τὴν Κύρου ἀρετὴν ἀκούοντες, *liberalitatem*. Απ. 3, 2, 4. ἀγαθοῦ ἡγεμόνος ἀρετή est, salutem suorum curare. Possit verti *officium*. O. 10, 1. ἀρετὴν γυναικός. Ibidem pro eo est ἀνδρικὴ διάνοια et τὰ μεγαλόφρονα. ¶ 6) de *omni virtute simul*. Vnde iungitur etiam καλοκἀγαθία. Π. 3, 1, 9. ἄνευ σωφροσύνης, οὐδ' ἄλλης ἀρετῆς ὄφελος. Αγ. 11, 1. ἐν κεφαλαίοις ἐπανελθεῖν τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ. 10, 2. πρὸς πᾶσαν ἀρετὴν ἡγεῖσθαι τοῖς πολίταις. Cf. Σ. 4, 14. Nec raro legitur pluralis, cuius passim supra sunt exempla, et Π. 8, 1, 10. τὰς μεγίστας ἀρετὰς καὶ ἐπιπονωτάτας παρέχεσθαι. Απ. 2, 6, 39. ὅσαι ἐν ἀνθρώποις ἀρεταὶ λέγονται, μαθήσει καὶ μελέτῃ αὔξονται. O. 7, 43. τὰ καλά τε κἀγαθὰ διὰ τὰς ἀρετὰς — ἐπαύξεται. Απολ. 34. τῆς τῶν ἀρετῆς ἐφιεμένων. Leuncl. e cod. Taurinensi sic edidit pro ἀρετῶν, et saepius οἱ ἀρετῆς ἐφιέμενοι dicuntur Socratis discipuli, vt §. 17. et Απ. 4, 8, 11. vbi est etiam ἐπιμέλεια ἀρετῆς, *studium virtutis*. it. 1, 2, 8. vbi potest intelligi *doctrina virtutis*, ad quam refertur quoque formula ἐπαγγέλλεσθαι τὴν ἀρετήν. v. ἐπαγγέλλεσθαι nr. 2. Σ. 8, 26. ἀρετῆς ἐπιμελεῖσθαι, *virtuti studere*. Cf. §. 43. ¶ 7) Variae sententiae leguntur de virtute v. c. Π. 2, 2, 15. p. 111. ἡ ἀρετὴ πρὸς ὄρθιον ἄγουσα etc. Cf. Απ. 2, 1, 20. vbi in sqq. est *Dea*. Sic fere K. 12, 20—22. Sed Σ. 3, 14. coll. 4, 46. sq. ἀρετὴ et δύναμις tribuitur diis. Απ. 1, 2, 20. τῶν χρηστῶν ὁμιλίαν ἄσκησιν τῆς ἀρετῆς οὖσαν. 3, 8, 5. ἡ ἀρετὴ οὐ πρὸς ἄλλα μὲν ἀγαθόν, πρὸς ἄλλο δὲ καλόν ἐστιν. Agesilai de virtute sententia est Αγ. 11, 9. De formulis ἐπαινεῖν ἀρετήν et κεκοσμημένος ἀρετῇ v. suis locis. ¶ 8) Tribuitur equis. Aristoteles ethic. Nicom. 2, 5. ἡ τοῦ ἵππου ἀρετή, ἵππον τε σπουδαῖον ποιεῖ, καὶ ἀγαθὸν δραμεῖν, καὶ ἐνεγκεῖν τὸν ἐπιβάτην, καὶ μεῖναι τοὺς πολεμίους. Cf. Metopus l. l. p. 685. Ιπ. 2, 2. διαφέροντας ἀρετῇ ἵππους, ge-

generosissimos. 6, 16. ἵππος ἀγαθὸς — διὰ τὴν ἀρετήν. Επ. 2, 2. Socrates explicat, dicens, εἶναι ἵππου ἀρετὴν, οὐ τὴν εὐσαρκίαν, τὴν δὲ κατὰ πόλεμον εὐτολμίαν καὶ ἐμπειρίαν. Cf. supra nr. 1. vbi ἅρμα itidem de equis est accipiendum.

ἀρήγειν, (poet.), *opem ferre, periculum* vel *iniuriam propulsare, defendere.* Suid: ἀρήγω· τὸ βοηθῶ. A. 1, 10, 3. ἀρήξοντες. O. 7, 25. c. dat. Κ. 1, 5, 7. p. 55. τοῖς φίλοις ἀρήγειν. Iungitur ἀλέξασθαι. 6, 2, 7. p. 366. ἀρήγειν τοῖς συμμάχοις. 6, 4, 5. p. 392. Λ. 4, 5. ἀρήξουσι τῇ πόλει παντὶ σθένει. O. 5, 5. σὺν ἵππῳ ἀρήγειν τῇ πόλει. Sed §. 7. est ἀρήγειν σὺν ὅπλοις τῇ χώρᾳ. Quod saepius legitur, vt O. 4, 5. 10. 15. 16. 6, 6. 7. Ιππ. 7, 3. Cf. ἐπαρήγειν.

Ἀρηξίων, v. Ἀρεξίων.

ἀρθροῦν, *articulare.* Απ. 1, 4, 12. γλῶτταν ἄλλοτε ἀλλαχῇ ψαύουσαν τοῦ στόματος ἀρθροῦν τὴν φωνὴν, *articulate loqui.* Similiter Lucretius 4, 555. *voces — mobilis articulat verborum daedala lingua.*

ἀρθρώδης, *articulosus, neruosus.* K. 4, 1. τὰς κνήμας (τῶν κυνῶν) ἀρθρώδεις χρὴ εἶναι.

Ἀριάδνη, *Ariadne.* Σ. 9, 2 — 6. cum Baccho proponitur spectaculo.

Ἀριαῖος, *Ariaeus*, praefectus Cyri iunioris. Post proelium Graecos, licet fidem et regnum pollicitos, deserit et ad Tissaphernem abit. A. 1, 8, 5. vbi Cod. Eton. habet Ἀριστᾶος. Fortasse voluit Ἀριδαῖος, vt habet Diodorus Siculus 14, 22. vbi v. Wesseling. A. 1, 9, 17. Cf. O. 4, 19. A. 1, 10, 1. 2, 1, 3. 4. 2, 2, 1 — 7. 2, 4, 1 — 9. 2, 5, 5 — 12. 2, 6, 15. 3, 2, 2. 3. 3, 5, 1. E. 4, 1, 11. Spithridates ad eum Sardes confugit.

Ἀριβαῖος, *Aribaeus*, rex Cappadocum. Π. 2, 1, 2. p. 87. adest Assyrio in bello. 4, 2, 19. interficitur.

ἀριθμεῖν, *numerare.* Π. 4, 5, 18. ἐκέλευσε — ἀριθμήσαντας λαβεῖν. Σ. 4, 43. οἱ πλεῖστον ἀριθμοῦντες χρυσίον, i. e. *diuites;* vel *qui soluunt didactrum largum.* §. 45. πεπαιδευμένοι ὑπὸ Ὁμήρου ἀριθμεῖν ἐπτ' ἀπύρους τρίποδας. E. 2, 3, 7. οἱ Ἔφοροι ἀριθμούμενοι.

ἀριθμὸς, *numerus.* ¶ 1) in militia. a) vt Latinorum *numerus.* Π. 3, 3, 8. οἱ χιλίαρχοι — ἀπολελυμένοι ἦσαν

ἦσαν τοῦ καταλέγεσθαι ἐν τοῖς τακτικοῖς ἀριθμοῖς. b) in lustrationibus, A. 1, 7, 9. ἀριθμὸς ἐγένετο τῶν Ἑλλήνων ἀσπὶς μυρία. 7, 1, 5. στρατιώτας ἐξιέναι — ὡς ἀριθμὸν ποιήσων. Sic dicitur ἐξέτασιν καὶ ἀριθμὸν ποιεῖν. v. ἐξέτασις. c) exercitus ipse. E. 6, 1, 4. p. 357. ἀριθμὸς οὐκ ἐλάσσων ἐξέλθοι. Ιπ. 1, 2. ὅπως ἀναπληρῶται ὁ κατὰ τὸν νόμον ἀριθμὸς equitum. Cf. Π. 2, 1, 2. p. 86. ¶ 2) Π. 8, 2, 9. πόσα χρήματα; τὸν δὲ εἰπεῖν, πολύν τινα ἀριθμόν. Hutch. *ingentem numerum*. Intellexit haud dubie indefinite. Sed Leuncl. commate post εἰπεῖν sublato: *dixisse magnam quandam summam*. ¶ 3) Σ. 4, 43. οὔτ' ἀριθμῷ, οὔτε σταθμῷ ἐπήρκει μοι, ἀλλ' ὅσον ἐδυνάμην φέρεσθαι, h. e. *non parce*. Est iocus de Socrate doctore. Sed proprie intelligitur §. 45. σταθμῷ καὶ ἀριθμῷ ὡς πλείστου πλούτου ἐπιθυμῶν, vt O. 7, 13. οὐ — πότερος ἀριθμῷ πλείω (χρήματα) συμβέβληται, ἀλλ' ὁπότερος βελτίων etc. Ιερ. 4, 8. οὐ τῷ ἀριθμῷ τὰ πολλὰ (κτήματα) κρίνεται. ¶ 4) A. 2, 2, 3. ἀριθμὸς τῆς ὁδοῦ, ἣν ἦλθον, σταθμοὶ τρεῖς, παρασάγγαι πέντε, *mensura itineris*. Sic 7, 8, 15. Alias dicitur πλῆθος. ¶ 5) τὸν ἀριθμὸν (τῷ ἀριθμῷ) ἴσοι, παρόμοιοι, ἴσως παρέχειν, v. suis locis. ¶ 6) Videtur interdum redundare, vt A. 5, 6, 5. ὡς ἀριθμῷ εἶναι μὴ καταλείπεσθαι.

ἄριν et

ἄρινος, *minus sagax*. K. 3, 2. (κύνες) ἄρινες. §. 3. αἱ ἄρινοι. μόλις αἰσθάνονται. Steph. hic quoque mauult ἄρινες, et Well. ei obsecutus ita edidit. Sed recte etiam ἄρινος dici ostendunt viri docti ad Poll. 2, 74. Dicitur item ἄῤῥιν, litera ῥ geminata.

Ἀριοβαρζάνης, *Ariobarzanes*, praefectus regis orae maritimae, Agesilai amicus. E. 1, 4, 3. 5, 1, 25. 7, 1, 16. vbi Morus ob locum Diodori Siculi 15, 70. pro Ἀριοβαρζάνους legi iubet Ἀρταξέρξου. Sed potest Ariobarzanes Philiscum misisse iussu regis. Etiam Schneiderus defendit lectionem Ἀριοβαρζάνους. Αγ. 2, 26. Dubitari vero potest, an non alius Ariobarzanes intelligendus sit Π. 8, 8, 3. vbi proditus dicitur a filio Mithridate.

Ἀρίσβας, v. Ἀρασάμβας et Ἀράσπας.

Ἀρίσμας, v. Ἀρασάμβας.

ἄριστα, *optime*, i. q. κράτιστα.

πιστα. E. 3, 4, 16. et Ag. 1, 25. ταῖς ἱππικαῖς τάξεσιν ἥτις κράτιστα ἱππεύοι, καὶ ταῖς ὁπλιτικαῖς ἥτις ἄριστα σωμάτων ἔχοι. Iungitur κάλλιστα, Π. 8, 3, 8. ἐξώπλισε καὶ κατέταξεν ὡς ἐδύνατο κάλλιστά τε καὶ ἄριστα. Πο. 6, 3. A. 3, 1, 5. Aθ. 1, 6. οἱ δὲ (plebs) καὶ ἐν τούτῳ ἄριστα βουλεύονται, *vt ipsis maxime prodest*. Aπ. 3, 3, 11. οἱ ἄριστα διδάσκοντες. 4, 8, 6. οὔτε βέλτιον ἐμοῦ βεβιωκέναι. ἄριστα γὰρ οἶμαι ζῆν τοὺς ἄριστα ἐπιμελουμένους ὡς βελτίστους γίγνεσθαι. Vbi altero loco est *diligentissime, maxime*. Et legitur multo saepius. Cf. ἄριστος, ἀγωνίζεσθαι, πλεῖν, πράττειν.

Ἀρισταῖος, v. Ἀριαῖος.

ἀριστᾶν, *prandere*. Dicitur autem non modo de prandii proprie sic dicti, sed de quocunque cibi tempore praeter coenam. v. Casaub. ad Athenae. 2, 8. p. 96. et infra ἄριστον. Vnde ¶ 1) opponuntur A. 4, 3, 8. ἀριστῶντι καὶ δειπνοῦντι. E. 6, 2, 18. Aπ. 2, 7, 12. Ιπρ. 7, 12. ἀριστῶσι καὶ δειπνοποιουμένοις. Cf. δειπνεῖν. ¶ 2) De cibo matutino ante laborem. v. Perizon. ad Aelian. V. H. 9, 19. Π. 6, 3, 10. αὔριον πρωῒ χρὴ ἀριστῆσαι καὶ ἄνδρας καὶ ἵππους. Cf. 6, 4, 1. vbi est ante proelium, et ἀριστοποιεῖσθαι. A. 3, 3, 5. ante iter, vt 5, 4, 11. et 6, 3, 15. ¶ 3) Π. 1, 2, 11. Persae θηρῶντες οὐκ ἂν ἀριστήσαιεν. De Persis luxu corruptis v. 8, 8, 5. Saepe tribuitur Persarum exercitui, v. c. Π. 3, 2, 5. ἐπεὶ δὲ ἠριστήκεσαν. 3, 3, 19. ἀριστᾶν — ἀριστήσαντες ἥκετε. §. 20. ἠριστηκότες ἐξῄεσαν. 4, 2, 19. p. 223. 6, 2, 8. etc. ¶ 4) Etiam alias legitur hoc verbum, vt O. 11, 18. ἀριστῶ, ὅσα — διημερεύειν. A. 6, 5, 12. ἠριστηκότας. Oppon. ἀναρίστους. 7, 3, 4. ἡδέως ἀριστῶμεν. All. ἀριστῶντε. Cf. ἀριστοποιεῖσθαι.

Ἀρίσταρχος, *Aristarchus*. ¶ 1) Lacedaemonius, harmostes Byzantii, Cleandri successor, Graecos ex Cyri expeditione reuertentes varie vexat. A. 7, 2, 3. 4. 7 — 9. 7, 3, 1 — 3. 7, 6, 11. 17. ¶ 2) Atheniensis, tempore Quadringentorum, plebi infestus, Oenoen prodidit, reus. E. 1, 7, 10. p. 57. 2, 3, 18. p. 99. Cf. de eo Thucyd. lib. 8. Diuersus ab eo videtur ¶ 3) amicus Socratis. Aπ. 2, 7. ¶ 4) Legitur in nonnullis pro Ἀριστέας.

Ἀριστέας, *Aristeas*, Chius. A. 4, 1, 19. et 4, 6, 14. est praefectus γυμνητῶν. Priori loco edd. vett. et MSS. Eton. atque Guelf. habent Ἀρίσταρχος.

ἀριστεῖον, *praemium fortitudinis*. Suid: ἀριστεῖον· τὸ τοῖς ἀριστεύσασι διδόμενον ἔπαθλον. E. 1, 2, 7. K. 1, 9.

ἀριστερὸς, *finister*. ¶ 1) ἀριστερὰ χείρ Thomae Magistro in v. σκαιὸς videtur κοινόν. Sed tamen plene legitur A. 2, 3, 7. ἐν τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ τὸ δόρυ ἔχων. Ιπρ. 12, 5. K. 10, 11. Π. 8, 4, 2. παρὰ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα. Simpliciter vero ibidem παρὰ τὴν ἀριστεράν. Et sic saepius χείρ omittitur, v. c. A. 5, 2, 17. τὰς ἐν ἀριστερᾷ οἰκίας. etc. Cf. γέῤῥον. ¶ 2) Addito genitiuo, Π. 3, 2, 2. ἐν ἀριστερᾷ ἡμῶν πορεύεσθε. 8, 2, 2. ἐν δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ αὐτοῦ. A. 4, 3, 4. ἄγειν — τοὺς μὲν ἐν ἀριστερᾷ, τοὺς δ' ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ. E. 1, 6, 2. ἐν ἀριστερᾷ Σάμου παραπλεύσαντα. ¶ 3) Π. 7, 1, 2. ὡρμᾶτο ἐν δεξιᾷ μὲν ἔχων τοὺς ἱππέας, ἐν ἀριστερᾷ δὲ πεζούς. A. 2, 4, 16. ἐπορεύθησαν τὸν ποταμὸν ἐν ἀριστερᾷ ἔχοντες. 4, 3, 12. 6, 1, 8. E. 5, 4, 49. ¶ 4) Π. 5, 3, 16. p. 299. ἀγόντων -- ἔχοντες δεξιοὺς τοὺς πελταστάς, ἀριστεροὺς δὲ τοὺς τοξότας. ¶ 5) c. ἐκ, A. 4, 8, 1. εἶχον ἐξ ἀριστερᾶς ἄλλον ποταμόν. Π. 8, 3, 5. ἔστασαν — ἐκ δεξιᾶς, εἰ δὲ ἐξ ἀριστερᾶς τῆς ὁδοῦ. 8, 5, 8. ἐκ δεξιᾶς ἢ ἀριστερᾶς ἐπιφανέντων. ¶ 6) Π. 8, 5, 2. τοῖς μὲν χώραν ἀπέδειξε τὴν δεξιάν, τοῖς δὲ τὴν ἀριστεράν. ¶ 7) Sedes παρὰ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα apud Persas est locus honoratior. Π. 8, 4, 2. ¶ 8) τὸ ἀριστερόν. Π. 2, 3, 9. ἐπ' ἀριστερὸν ἄγειν. Sed v. ἀριστερὸν nr. 3. Ιπ. 7, 12. τὸ ἀριστερὸν αἴρειν. v. αἴρειν nr. 1. ¶ 9) τὰ ἀριστερά, np. μέρη. Ιπ. 6, 7. προσιέναι κατὰ τὰ ἀριστερὰ τοῦ ἵππου. 7, 11. ἀπὸ τῶν ἀριστερῶν ἄρχεσθαι, np. moueri, currere, quod §. 12. dicitur τοῖς ἀριστεροῖς ἐξηγεῖσθαι. Σ. 4, 6. ex Homero dicitur auriga κλινθῆναι ἐπ' ἀριστερά. ¶ 10) Synonymum est εὐώνυμος. v. εὐώνυμος.

ἀριστεύειν, ¶ 1) *res fortiter gerere in bello*. Aπ. 3, 5, 11. prisci Athenienses dicuntur ἀριστεύοντες. ¶ 2) *fortitudine superare*. c. gen. Aπ. 3, 5, 10. τῶν καθ' ἑαυτοὺς ἀνθρώπων ἀριστεύσαντες.

Ἀρίστιππος, *Aristippus*. ¶ 1) ὁ Θετταλὸς, exul et hospes Cyri iunioris, colligit

ligit Cyro exercitum. A. 1, 1, 10. 1, 2, 1. 2, 6, 15. ¶ 2) philosophus Socraticus, conditor sectae Cyrenaicae, quocum Socrates disputat Απ. 2, 1. de voluptate et temperantia. et 3, 8. de bono et pulcro. v. Diog. Laert. 2, 65. sqq. et Suid.

Ἀριστογένης, *Aristogenes*. ¶ 1) Syracusanus, E. 1, 2, 5. ¶ 2) vnus e decem praetoribus ad Arginusas, non redit domum, E. 1, 5, 10. 1, 6, 21. 1, 7, 1.

Ἀριστόδημος, *Aristodemus*. ¶ 1) ὁ Ἡρακλέους, Αγ. 8, 7. h. e. non Herculis filius, sed vnus ex eius posteris (v. Hutch.), regnum Lacedaemone restituit. Laudatur simplex eius domus. ¶ 2) alius ex eodem genere regio, Agesipolidis tutor, imperator. E. 4, 2, 5. ¶ 3) Socratis discipulus, cognomine μικρός, Απ. 1, 4. praue de diis sentit. Cf. Dauis. ad Maxim. Tyr. diss. 3. p. 504.

Ἀριστοκλῆς, *Aristocles*. E. 6, 3, 2. Atheniensium legatus Lacedaemonem.

ἀριστοκρατεῖσθαι, *ab optimatibus regi*. E. 6, 4, 18. Μαντινεῖς ἀριστοκρατούμενοι.

Ἀριστοκράτης, *Aristocrates*. E. 1, 4, 9. praetor cum Alcibiade. 1, 5, 1[?]. 1, 6, 21. 1, 7, 1. vnus e decem praetoribus ad Arginusas, accusatur.

ἀριστοκρατία, *optimatum imperium*. Απ. 4, 6, 12. explicatur. E. 2, 3, 18. p. 100. Critias ita nominat dominatum τῶν τριάκοντα. 5, 2, 7. Μαντινεῖς ἀριστοκρατίᾳ ἐχρῶντο, *constituebant aristocratiam*. Oppon. δημοκρατεῖσθαι.

Ἀριστόλοχος, *Aristolochus*, Laco. E. 5, 4, 22. legatus Athenas.

ἄριστον, ¶ 1) *prandium*. v. ἀριστᾷν. Π. 2, 1, 14. ἐπὶ τὸ ἄριστον καὶ δεῖπνον εἰσιέναι. E. 6, 1, 4. p. 363. ἄριστον καὶ δεῖπνον ποιεῖσθαι, *prandere ac coenare*, vel *prandium coenamque apparare*. Ιπ. 9, 11. ἄριστα καὶ δεῖπνα προσφέρειν equo. v. nr. 2. Π. 1, 3, 11. εἰσιέναι ἐπ' ἄριστον. 8, 1, 15. ὁπότε ὥρα εἴη ἀρίστου. Cf. A. 6, 5, 1. E. 1, 1, 8. περὶ ἀρίστου ὥραν, h. e. τρίτην, auctore Suida. Ιπ. 4, 4. μετὰ τὸ ἄριστον. E. 5, 4, 38. μετ' ἄριστον. Cf. §. 41. et 6, 4, 8. et 4, 5, 3. quod Αγ. 2, 18. dicitur ἐξ ἀρίστου, vt A. 4, 6, 14. E. 4, 8, 18. 6, 5, 17. Π. 4, 2, 19. p. 222. ἀρίστου τυχεῖν. Cf. καταλύειν. ¶ 2) *cibus*. Π. 1,

1, 2, 11. ἄριστον ἔχοντες in venatione — ἄριστον τοῦτο δειπνήσαντες. A. 2, 3, 3. ἄριστον οὐκ ἐστὶν — μὴ πορίσας ἄριστον. Erat enim mane. 4, 5, 21. πρὶν παραθεῖναι αὐτῷ ἄριστον. Sic Iπ. 9, 11. de pabulis equi. v. nr. 1. ¶ 3) Π. 2, 3, 9. ταξίαρχον ἄγοντα τὴν τάξιν ἐπ' ἄριστον. Paulo post κατέκλινεν ἐπὶ τὸ δεῖπνον. Quare Hutch. h. l. ἄριστον accipit pro δεῖπνον, neque id contra linguae leges. v. ἀριστᾶν, Athenaeus 1, p. 11. Hesych. Eustath. ad Il. ρ, p. 1833. Zeunio tamen explicatio illa non placet, quod ἄριστον fuerit in tentorio centuriae, sed δεῖπνον in tentorio Cyri. Nisi forte aliud hic latet vitium. Etiam nomen ἄριστον in multis edd. corruptum est in ἀριστερὸν, quod primus eiecit Leunclauius, cuius coniecturam boni codd. confirmant.

ἀριστοποιεῖσθαι et ἀριστοποιεῖν. ¶ 1) Medium saepissime pro ἀριστᾶν, v. c. Π. 7, 2, 3. A. 3, 3, 1. ἠριστοποιοῦντο. ἀριστοποιουμένων δὲ αὐτῶν. A. 12, 6. E. 1, 6, 15. 5, 3, 1. 6, 5, 20. πρωὶ ἀριστοποιησάμενος. Cf. ἀριστᾶν nr. 2. Paulo post sequitur pro eo ἀριστᾶν, vt Π. 4, 1, 4. ἠριστοποιοῦντο· ἐπεὶ δὲ ἠρίστησαν. Sic A. 4, 3, 7. 4, 6, 5. 6. et E. 6, 2, 16. ἀριστοποιεῖσθαι ἢ δειπνοποιεῖσθαι — ἀριστῆσαι. ¶ 2) Passiuum passiue, E. 4, 5, 1. καταλιπόντες καὶ τὰ τεθυμένα καὶ τὰ ἀριστοποιούμενα, tam exta, quam carnes conuiuio destinatas. Sed pro medio est 4, 5, 8. οἱ γὰρ πω ἠριστοπεποίηντο. ¶ 3) Actiuum vertendum esset prandium parare. Π. 3, 2, 5. ἀριστοποιῆσαι παραγγείλας. Sed quia sequitur ἐπεὶ ἠριστήκεσαν, Fischerus ad Palaephat. p. 14 recte praefert ἀριστοποιεῖσθαι e Cod. Guelf. Neque actiuum porro apud Xenophontem inuenimus.

ἄριστος, ¶ 1) optimus, praestantissimus. Iungitur κάλλιστος, Π. 4, 1, 11. ἀνδρὸς ἀρίστου καὶ καλλίστου. A. 5, 6, 15. ὅπως κάλλιστα ὑμῖν κάλλιστα καὶ ἄριστα ἔσεσθαι. Sic, vt ἀγαθὸς, pertinet ¶ 2) ad milites, atque adeo de iis dicitur, qui sunt fortissimi. Π. 3, 3, 27. ἄνδρες ἄριστοι, vbi est in allocutione. 7, 5, 3. τοὺς πρώτους ἀρίστους καὶ τοὺς τελευταίους, ἐν μέσῳ δὲ τοὺς κακίστους. Sic Aπ. 3, 1, 8. oppon. χειρίστους. Π. 7, 5, 13. διένειμε τὰ κράτιστα

τοῖς ἀρίστοις. A. 1, 6, 1. τὰ πολέμια (imo πολεμικὰ) λεγόμενος ἐν τοῖς ἀρίστοις εἶναι. E. 1, 7, 7. τοὺς ἀρίστους ὑπὲρ τῆς πατρίδος γενομένους. Inprimis ad rerum bellicarum peritiam referendum videtur Iπρ. 8, 17. ¶ 3) ad canes et equos *generosissimos*. Π. 2, 2, 15. p. 112. ἵπποι ἄριστοι. Aπ. 4, 1, 3. ἵππους εὐχρηστοτάτους καὶ ἀρίστους. — κύνας ἀρίστας πρὸς τὰς θήρας καὶ χρησιμωτάτας. ¶ 4) In regno οἱ ἄριστοι sunt *amici regis*, *nobiles* etc. Π. 3, 3, 5. σὺν Τιγράνῃ καὶ Περσῶν τοῖς ἀρίστοις. 8, 1, 2. 15. 8, 5, 12. p. 528. vbi oppon. οἱ πολλοί. A. 1, 5, 7. σὺν τοῖς περὶ αὐτὸν ἀρίστοις καὶ εὐδαιμονεστάτοις. 1, 6, 4. 1, 8, 19. Cf. §. 20. et 1, 9, 2. Similiter Π. 8, 6, 6. 7. οἱ ἄριστοι sunt, qui ob virtutem in satrapia aliisque ciuilibus officiis, regi probatam, ἕδραις et praemiis ab eo ornantur. ¶ 5 In republica a) *magistratus et senatus*. Aγ. 1, 4. ἐν τῇ κρατίστῃ πόλει ὑπὸ τῶν ἀρίστων κριθέντα. b) *optimates*. Socrates Aπ. 4, 4, 15. ita definit: τῶν ἀρχόντων οἵτινες τοῖς πολίταις αἰτιώτατοί εἰσι τοῦ τοῖς νόμοις πείθεσθαι. §. 16. αἱ γερουσίαι καὶ οἱ ἄριστοι ἄνδρες παρακελεύονται — ὁμονοεῖν. Aθ. 1, 6. βουλεύειν τοὺς δεξιωτάτους καὶ ἄνδρας ἀρίστους. ¶ 6) *vtilissimus, peritissimus*. Aπ. 3, 9, 15. ἀρίστους καὶ θεοφιλεστάτους. Postea est οὔτε χρήσιμον, οὔτε θεοφιλῆ. 4, 1, 4. ἀρίστους καὶ ὠφελιμωτάτους. Vbi refertur inprimis ad scientiam et studium. c. inf. O. 4, 16. κατασκευάζειν ἄριστος τὴν χώραν καὶ ἀργεῖν. c. εἰς, O. 20, 10 κόπρον ἀρίστην εἰς γεωργίαν. c. dat. E. 1, 7, 10. p. 54. ξυμβουλεύσων ἅ μοι δοκεῖ ἄριστα εἶναι τῇ πόλει. 5, 2. 13. συμβουλεύειν ὅ τι γιγνώσκει τις ἄριστον τῇ Πελοποννήσῳ. c. περί, E. 1, 6, 5. ξυμβουλεύετε τὰ ἄριστα ὑμῖν δοκοῦντα εἶναι περὶ τοῦ μένειν. ¶ 7) Dicitur item variis aliis modis, v. c. Π. 8, 2, 13. οἱ ἄριστοι sunt *cupidissimi gloriae*. E. 3, 2, 8. χώραν παμφορωτάτην καὶ ἀρίστην. Σ. 8, 31. τῶν ἡμιθέων οἱ ἄριστοι. In compellatione, Aπ. 3, 5, 28. ὦ ἄριστε. ¶ 8) Π. 5, 4, 20. p. 321. ὡς ἂν οἴωνται ἄριστα μ ά χ ε σ θ α ι. Margg. ὡς ἂν ἄριστοι εἶεν μάχεσθαι. Quae lectio videtur exquisitior. E. 2, 3, 18. p. 100. ὠφελεῖν διὰ τοῦτο τὴν πολιτείαν πρόσθεν ἀρίστην ἡγουμένην εἶναι.

Sed ἀρίστον non referri potest ad πολιτείαν, et Morus in praecedentibus lacunam esse putat. Rectius Schneiderus verba διὰ τοῦτο pro spuriis habet, cum Moro τὴν πολιτείαν refert ad ὠφελεῖν, et verba ἄριστον — εἶναι explicat *boni ciuis esse putabam.* Ἱπρ. 2, 2. πλήθει καὶ ἐπιστήμαις ἀρίστους (θεράποντας). Nisi cum Ernestio mutes πλήθει in εἴδει vel simile quid, possit in ἀρίστους, quod proprie tantum ad nomen ἐπιστ. pertinet, videri aliud adiectiuum latere, quod referatur ad πλήθει. v. Ern. et Zeun. Permutatur etiam ἄριστος c. ἀρεστός. v. ibi.

Ἄριστος, *Aristus*, Arcas. A. 7, 3, 12. homo vorax in conuiuio Seuthis. All. Ἀρύστας, Cod. Guelf. Ἄρυστος.

Ἀριστοτέλης, *Aristoteles*. E. 2, 2, 11. Atheniensis exul. 2, 3, 2. et 9. fuit in numero triginta virorum, et §. 18. p. 99. tempore quadringentorum praetor. Omnino v. Menag. ad Diog. Laert. 5, 35.

Ἀριστοφῶν, v. Δημόστρατος.

Ἀρίστων, *Aristo*. ¶ 1) Atheniensis. A. 5, 6, 6. est in exercitu Graecorum. ¶ 2) Byzantinus. E. 1, 3, 12. prodit Byzantium Atheniensibus. Cf. Γλαύκων.

Ἀριστώνυμος, *Aristonymus*, Μεθυδριεὺς Ἀρκάς. Est in exercitu Graecorum, A. 4, 1, 19. 4, 6, 14. 4, 7, 6—8.

Ἀρκάδες, *Arcades*, et Ἀρκαδία, *Arcadia*. A. 6, 1, 6. 7. Arcadum saltatio in armis. 6, 2, 6. 7. 10. 11. simul cum Achaeis indignati seiungunt se a reliquo exercitu, et seorsim iter faciunt. Sed cap. 3. a Thracibus victi et in colle obsessi, a reliquis Graecis liberantur. Cf. cap. 4. §. 7. E. 3, 2. 19. cum Lacedaemoniis proficiscuntur contra Eleos. 3, 5, 8. p. 182. cum iisdem contra Athenienses. 4, 4. 16. Iphicrates Arcadiam depopulatur. Sed 6. 5, 11 — 21. (Cf. Ay. 2. 23. 24.) plerique Arcades Mantineis auxilia ferunt contra Lacedaemonios. §. 22. Heraeam belli... tunt. §. 23. sqq. cum Thebanis Laconicam ing... ipsam Spartam terr... 7, 1, 7. adsunt Theba... porro contra Lacedaemonios et Athenienses. Sed §. 12 — 15. auctore Lycomede antiquitate generis

gentis suae, vtpote qui soli essent in Peloponneso αὐτόχθονες, et rebus gestis, quae ibi recensentur, inflati, Thebanos et Eleos spernunt. §. 18 — 22. bellum gerunt cum Lacedaemoniis. §. 27. pace a rege proposita Thebis iurare nolunt. §. 32 - 34. Sicyone democratiam firmant. 7, 2, 2 — 12. bella gerunt cum Phliasiis, Lacedaemoniorum sociis. 7, 4, 2 — 6. societatem faciunt cum Atheniensibus, quamuis Lacedaemonii essent hostes Arcadum et socii Atheniensium. §. 12 — 27. Elei iis eripiunt Lasionem, de qua iam olim fuerat controuersia. (Cf. 3, 2, 21.) Bellum igitur geritur in ipsa Elide. Arcades Olympiam et Olorum Eleis eripiunt, contra Lacedaemonii Arcadibus Cromnum, quam vrbem cum Arcades obsiderent, atrox fit pugna. §. 28 — 32. denuo Arcades expeditionem faciunt in Elidem, quia sibi et Pisatis contra Eleos vindicabant ius moderandi ludos Olympicos. (Cf. 3, 2, 22.) In ipsa vrbe Olympiae fit pugna. §. 33 — 35. abusi in bellum pecunia sacra renuentibus multis, discordes inter se tandem ius Eleis et templum Olympiae restituunt. §. 36 — 40. cum Thebanorum societatem reiecissent, praefectus Thebanus Tegeae festo die multos Arcadas clam comprehendit. Vnde cap. 5. Thebani Arcadibus, qui Athenienses et Lacedaemonios in societatem allexerant, inferunt bellum. Inde pugna illa apud Mantineam. Aϑ. 3, 7. auxilia Arcades accipiunt ab Atheniensibus. Cf. κοινὸν nr. 1. g. et μύριοι nr. 1. Nam μύριοι vocabatur *Arcadum consilium publicum.*

'Αρκαδικός, *Arcadicus.* ¶ 1) 'Αρκαδικαὶ πόλεις, v. c. E. 6, 5, 5. 7, 4, 38. ¶ 2) φῦλον 'Αρκαδικόν, *gens Arcadica.* E. 7, 1, 12. ¶ 3) τὸ 'Αρκαδικόν, a) *exercitus Arcadum.* Intell. σύστημα. A. 4, 8, 15. οἱ κατὰ τὸ 'Αρκαδικὸν πελτασταὶ — τὸ 'Αρκαδικὸν ὁπλιτικόν. b) *Arcades quatenus sunt coniuncti, foedus Arcadicum.* E. 6, 5, 11. κοινωνεῖν τοῦ 'Αρκαδικοῦ, et §. 22. μετέχειν τοῦ 'Αρκαδικοῦ, *in societate cum Arcadibus esse.* Cf. §. 12. c) *Arcadum natio.* Intell. φῦλον. E. 7, 1, 26. ἠλαττοῦτο τὸ 'Αρκαδικόν. 7, 4,

4, 12. Λασιὼν dicitur συντελεῖν εἰς τὸ Ἀρκαδικὸν, accenseri Arcadibus. §. 33. λυμαίνεται τὸ Ἀρκαδικόν. d) consilium Arcadum publicum, οἱ μύριοι, vel τὸ κοινὸν τῶν Ἀρκάδων. E. 6, 5, 6. συνιέναι legitur πᾶν τὸ Ἀρκαδικόν.

ἀρκεῖν. Xenophon semper hoc verbo simplici vtitur, nunquam composito ἐπαρκεῖν, quanquam hoc κάλλιον esse dicit Thomas Magister. Verti autem potest ¶ 1) *sufficere, satis esse.* a) Inprimis saepe c. inf. vt Π. 3, 3, 3. ἀρκείτω τὰ σώματα κατακρύπτειν, *tantummodo corpora condantur.* Ιπ. 9, 1. ταῦτα ἀναγιγνώσκειν καὶ ὀλιγάκις ἀρκεῖ. Additur μόνον, E. 5, 4, 1. ἑπτὰ μόνον ἤρκεσαν καταλῦσαι, *idonei erant.* c. dat et inf. Ιπ. 7, 4. ἣν ἀρκῇ αὐτῇ τὰ τείχη διασώζειν. Additur infinitiuo articulus, Αγ. 11, 8. τῷ δικαίῳ ἀρκεῖ τὸ ἐᾷν, *iustus dicitur, si tantummodo relinquit.* Etiam sine inf. A. 5, 1, 7. ὥστε ἀρκεῖν πλοῖα, *vt naues tot habeamus, quot opus sit.* b) Frequens est forma οὐ μόνον ἀρκεῖ — ἀλλὰ καὶ, vt Π. 8, 8, 8. ἐκείνοις — οὐ μόνον ἀρκεῖ ὑποστρώννυσθαι, ἀλλ' ἤδη καὶ — τιθέασιν. Cf. §. 9. E. 3, 2, 16. οὐ μόνον ταῦτ' ἤρκει, ἀλλὰ καὶ ἐξήλασαν. Datiuus, qui h. l. deest, facile suppletur. Itaque Απ. 2, 1, 8. μὴ ἀρκοίη τοῦτο, ἀλλὰ προσαναθέσθαι. Steph. et Leuncl. frustra malunt τούτῳ, quod sane etiam habet Cod. Paris. 1. Neque video, quid velit Fr. Portus, qui dicit ἀρκεῖν c. acc. esse *praestare,* sed c. dat. *prodesse.* Sine datiuo est eadem forma 2, 2, 6. sed cum datiuo 1, 4, 13. 4, 2, 3. c) Infinitiuus additus intelligitur ἐκβατικῶς siue τελικῶς, vel simpliciter positus, vel comites habens praepositiones, Ιπ. 7, 16. μικρὰ πρόφασις ἀρκεῖ κεῖσθαι. Portus supplet πρὸς τὸ, quod additur A. 2, 6, 10. ἀρκεῖν πρὸς τὸ ἀρχικὸν εἶναι καὶ δοκεῖν. Sed εἰς, Π. 8, 2, 4. ἀρκεῖ καὶ μία ἑκάστῳ τέχνη εἰς τὸ τρέφεσθαι. Απ. 3, 3, 10. Etiam ὥστε, Π. 7, 5, 20. p. 455. οὐ γὰρ τοῦτο ἀρκεῖ ὥστε καὶ διατελεῖν. E. 5, 2, 24. ἀρκέσει ὑμῖν μακρὰ στεταλη, ὥστε πάντα ὑπακοτεῖσθαι. d) Pro infinitiuo additur participium, Π. 5, 4, 16. p. 318. αὐτὸς σε δεήσει — ἀλλ' ἐκεῖνος ἀρκέσει τοῦτο μηχανώμενος. All. τούτῳ ἀρκεῖ μηχανώμενος. Sed omissa putari pos-

possunt verba *ἀντὶ σοῦ* vel *πρὸ σοῦ*. Certe similis locus est 4, 5, 15. p. 251. *ἀρκέσω ὑμῖν πράττων πρὸ ὑμῶν*. it. O. 12, 4. *ὅστις μέλλει ἀρκέσειν — ἀντὶ ἐμοῦ ἐπιμελόμενος*. Cf. §. 5. e) Nominatiuus sine infinitiuo. Π. 2, 2, 17. *ἤρκει ἂν αὐτῷ τοῦτο ἀντὶ πάντων τῶν γυμνασίων*. 4, 5, 17. *Πέρσαις ταῦτα ἀρκέσει*. E. 2, 3, 21. *οὐδέν μοι ἀρκέσει ὅδε ὁ βωμὸς*, *non me tutabitur*. Απ. 3, 6, 12. *αὕτη σοι ἡ πρόφασις ἀρκέσει*. Ιπ. 5, 10. 12, 7. 11. etc. f) Hoc in genere videtur etiam esse elegans *λιτότης*, v. c. Π. 4, 1, 10. *ἀρκεῖ ἔμοι γε οὑτοσί*. 7, 4, 1. *ἤρκουν αὐτῷ ἀεὶ οἱ ἐπιχώριοι βασιλεύοντες*. 8, 4, 11. ¶ 2) *ἀρκεῖ μοι τὰ παρόντα*, *contentus sum praesenti rerum conditione*. v. *χαρεῖναι* nr. 11. b. Sic Π. 2, 1, 6. p. 94. *ὅτῳ ἀρκεῖ ἐν μισθοφόρου χώρᾳ εἶναι*. E. 1, 6, 5. *ἐμοὶ ἀρκεῖ οἴκοι μένειν*. 4, 8, 14. *ἀρκεῖν σφίσιν αὐτονόμους εἶναι*. Sic post datiuum sequitur accusatiuus c. inf. K. 13, 8. *ἀρκεῖ ἑκάστῳ σοφιστὴν κληθῆναι*. Sed datiuus Π. 1, 6, 19. p. 84. *πολλοῖς οὐκ ἤρκεσεν αὐτοῖς τὸ μέρος ἔχουσι ζῆν ἡδέως*. Σ. 2, 18. A. 7, 5, 2. *ἐμοὶ μὲν ἀρκεῖ, καὶ αὖθις λαβεῖν*. Vbi est de re, quam differri quis aequo animo patitur, vt O. 11, 11. ¶ 3) Participium. a) Π. 6, 2, 11. p. 372. *τὸ ἐφ' ἡμέραν ἀρκέσον*. b) *τὰ ἀρκοῦντά τινι*, *res s. res familiaris sufficiens pro conditione alicuius*. Π. 8, 2, 11. p. 487. *τῶν ἀρκούντων περιττά*. p. 488. O. 2, 8. *ἀρκοῦντα ἔχοντες τῇ ἑαυτῶν κατασκευῇ*. 11, 10. *τὰ ἑαυτοῖς ἀρκοῦντα πορίζεσθαι*. c) Inprimis tribuitur iis, qui paucis sunt contenti, vt Απ. 1, 3, 5. *τὰ Σωκράτει ἀρκοῦντα*, h. e. *μικρά*. Cf. O. 2, 4. Σ. 4, 35. *τἀρκοῦντα ἔχειν*. Oppon. *δεῖσθαι*. Απ. 1, 2, 1. *ἀρκοῦντα ἔχειν* dicitur *ὁ μικρὰ κεκτημένος*. Vbi ante *ἀρκ.* deest articulus *τὰ*, quem Reiskius addi volebat. Sed eodem modo est 2, 3, 2. vbi oppon. *πάντα*. d) Significat *copiosum*, vt A. 6, 1, 2. *εὐωχίαν ἀρκοῦσαν*, *epulum satis lautum, satis largum*. 6, 4, 4. *σῦκα ἀρκοῦντα καὶ ἀμπέλους πολλάς*. O. 17, 6. *ἀρκοῦντα σῖτον*, *non contemnendum*. Oppon. *πάνυ πολύν*. e) Λ. 5, 8. *ἀρκοῦν τὸ σῶμα*, *idoneum perferendis laboribus*. Male Margg. *ἀρκούντως*. ¶ 4) Alia sunt Π. 3, 3, 24. p. 192. *ἀλλ' ἀρκεῖ τοι, ἐὰν* (§. 18. p. 187.

etat

erat ἀλλ' ἀγαπητὸν εἰ) — παρακελευσάμενος ἀμείνους ποιήσῃς. 8, 1, 5. ἀρκεῖ, ... τοῖς μυριάρχοις παραγγείλῃ. Vnde videatur ſanus eſſe locus Απ. 4, 4, 9. ἀρκεῖ γὰρ, ὅτι τῶν ἄλλων καταγελᾶς ἐρωτῶν. Intell. σοι. Sed Hindenb. probantibus Erneſtio et Schneidero, mallt οὐκ ἀρκεῖ, ſcil. μοι. Π. 4, 3, 3. p. 229. αὐτοὶ ἄνευ τούτων ἀρκοῖμεν ἡμῖν αὐτοῖς, *horum auxilio non egeamus*. Zeun. e Cod. Guelf. ſubſtituit formam Atticam ἀρκοίημεν. 6, 2, 11. p. 371. ταῦτα ἐπὶ πλεῖστον ἀρκεῖ, *diu ſuppetunt, non cito corrumpuntur*. 8, 3, 18. ἀρκέσει μοι, ὅ τι ἂν καὶ σὺ ἔχῃς, τούτων μετέχειν. Margg. ἀρέσκει. Non bene. 8, 8, 7. ἀρκεῖν αὐτοῖς (εἰς) γυμνάσια τὰς θήρας. Illud εἰς inſertum eſt e marg. Leuncl. non admodum improbante Hutchinſono. Sed rectius intelligitur. Eſt enim appoſitio. A. 5, 8, 5. οἷς σώζεσθαι ἤρκει δι' ἡμᾶς, *quos non pudebat*.

ἀρκούντως, ¶ 1 *ſufficienter, ſatis*. Απ. 1, 3, 15. ἀρκούντως ἥδεσθαι. O. 2, 1. c. adiect. Ιπ. 3, 12. ἀρκούντως ποδώκης. ¶ 2) *moderate*. Απ. 1, 6, 9. ὁ τοῖς ῥᾴστοις ῥᾴστως ἐντυγχάνειν ἀρκούντως χρώμενος, *contentus*. ¶ 3) *ſatis apte*. Αθ. 3, 9. ἀρκούντως τοῦτο ἐξευρεῖν. ¶ 4) Suidas: ἀρκούντως ἔχειν· ἀπηρτισμένως εἶναι. Π. 5, 5, 6. εἰ ... σοι δοκεῖ ἀρκούντως ἔχειν. *recte fieri*. ¶ 5) Legitur pro ἀρκοῦν τό. v. ἀρκῶ nr. 3. e.

ἀρκτέον, *incipiendum*. c. gen. O. 16, 11. ἄρχειν ... ναι τούτου τοῦ ἔργου ἀρκτέον.

ἄρκτος, ¶ 1) *vrſus, vrſa*. Π. 1, 4, 7. 1, 6, 19. p. 75. 4, 6, 2. p. 257. Φανείσης ἄρκτου — τὴν ἄρκτον. K. 11, 1. ¶ 2) *ſeptentrio, plaga ſeptentrionalis*. Π. 1, 1, 5. πορεύεσθαι πρὸς ἄρκτον. A. 3, 5, 9. ἡ πρὸς ἄρκτον τετραμμένη (ὁδός). 1, 7, 6. ἡ ἀρχὴ πρὸς ἄρκτον. cf. Π. 8, 6, 10. 8, 8, 1. et Πι. 4, 43. Απ. 3, 8, 9. τὰ πρὸς ἄρκτον, πρ. βλέποντα οἰκήματα.

ἄρκυς, *rete*. ¶ 1) Omnino v. Vlit. ad Grat. Faliſc. 28. quo auctore ἄρκυς ſemper ſignificat *caſſem maioribus feris paratum*. Cf. Etymol. M. et Suid. Sic K. 10. vbi agitur de aprorum venatione, ſemper legitur ἄρκυς, nunquam δίκτυον, quod eodem viro docto interprete eſt *rete ad quamuis feram capiendam*.

dam. Praeterea idem docet, δίκτυον esse planum, cum ἄρκυς sit concaua. Cf. K. 6, 7. Saepe igitur vt diuersa iunguntur, v. c. K. 2, 5. 6. 6, 2. etc. Non tamen semper neque hoc discrimen, neque illud, quod Pollux 5, 27. tradit, obseruatum reperitur, sed recte praecipit Harpocratio: ἄρκυς λέγονται πάντα κυνηγετικὰ λίνα. Ξενοφῶν κυνηγετικῷ. Cf. Hesych. cui ἄρκυς, δίκτυον et λῖνον synonyma sunt. Saltem saepe ἄρκυς legitur de leporum venatione, v. c. cap. 6. et 7, 10. 11. ¶ 2) K. 2, 4—10. multa praecipiuntur de ἄρκυος magnitudine, et alia. 6, 5. sqq. describitur modus tendendi. Cf. 10, 2. 7. 8. 19. ¶ 3) Formulae vsitatissimae sunt a) εἰς τὰς ἄρκυς ἐμπίπτειν, 5, 28. 6, 24. 10, 20. Cf. ἐμπίπτειν. b) 6, 2. οὐ δύνανται αἱ ἄρκυς ἱστάναι. §. 5. τὰς ἄρκυς ἱστάτω. 10, 19. ἵστανται αἱ ἄρκυς αὐτοῖς. 6, 10. ἐὰν ἐκκλίνῃ ἄρκυς, ἀνιστάτω. Facile patet, quatenus differant ἱστάναι et ἀνιστάναι. Sed §. 12. συνιστάναι τὰς ἄρκυς καὶ τὰ δίκτυα, compositum potest pro simplici accipi. Pro ἱστάναι 10, 7. est εἰς τοὺς ὅρμους ἐμβάλλεσθαι τὰς ἄρκυς. Contra 6, 26. ἀνελόντα τὰς ἄρκυς καὶ τὰ δίκτυα. c) 6, 10. διώκειν τὸν λαγὼ εἰς τὰς ἄρκυς. Idem §. 25. dicitur εἰς τὰς ἄρκυς ἐμβάλλειν. ¶ 4) Π. 2, 4, 17. p. 137. τὸν ἐπὶ ταῖς ἄρκυσι, scil. τεταγμένον, h. e. τὸν ἀρκυωρόν. All. pro τὸν habent τῶν, ita vt τινὰ omissum putandum sit. v. εἶναι nr. 22. K. 2, 4. χρὴ τῶν ἀρκύων ἐπιθυμοῦντα τοῦ ἔργου εἶναι. etc. Est periphrasis *venatoris* vel *eius qui venationis studio tenetur.* Sed pro τῶν ἀρκύων margg. ex emendatione Brodaei exhibent τὸν ἀρκυωρὸν, quod recepit Zeunius. Non male, inprimis si ἀρκυωρὸν intelligas de *venatore*. Nam in vulgata lectione transpositio verborum est impeditior, et de retium custode sequuntur praecepta demum cap. 6.

*ἀρκυστασία et ἀρκυστάσιον, *statio retium, locus vbi retia tenduntur s. tensa sunt.* Poll. 5, 32. ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἵστανται (αἱ σχαλίδες), ἀρκυστάσιον. Sic fere definit Hesychius nomen ἀρκύτατα, quod deducunt a verbo τείνειν. v. tamen ibi interpp. Pollux l. l. τῶν δικτύων τὴν στάσιν, ἣ καλεῖται ἀρκυστασία. Vide-

debantur autem parum differre. K. 6, 6. ἐὰν ᾖ πλησίον τὸ ἀρκυστάσιον (all. ἀρκυστάδιον) τῶν ζητησίμων, *si retia prope feras tendantur.* — καθαρὰς ποιούμενος τὰς ἀρκυστασίας.

ἀρκυωρὸς, sue, vt in plerisque editionibus scribitur, ἀρκύωρος (Cf. Iungermann. ad Poll. 5, 17.), *custos retium.* Ab Harpocratione describitur verbis: ὁ τὰς ἄρκυς (i. e. πάντα τὰ κυνηγετικὰ λῖνα) φυλάσσων. Cf Suid. in v. ἄρκυς, et Hesych. in v. ἀρκυωρεῖσθαι. Eius officia cognoscuntur ex K. 6, 5. 11. 12. 24. 9. 6. 10. 19. 20. Vlitius ad Grat. Falisc. 332. dicit, apud Xenophontem ἀρκυωρὸν esse *venatorem*, laudatque eam in rem locum K. 2, 4. de quo v. in v. ἄρκυς nr. 4. Fortassis etiam 6, 5. huc trahi possit. Sed alias semper a venatore distinguitur.

ἅρμα, *currus.* ¶ 1) bellicus, e quo pugnabant. v. c. Π. 2, 2, 2. p. 87. 88. 6, 1, 16—28. exponitur, cur Cyrus sublata prisca curruum bellicorum ratione nouam instituerit. 6, 3, 10. ἀνὴρ καὶ ἵππος καὶ ἅρμα. 6, 4, 4. ter. 7, 1, 5-15. 7, 4, 7. A. 1, 7. et 8. Π. 6, 2, 11. p. 372, distinguuntur ἅρματα ab ἁμάξαις onerariis. 7, 1, 8. ἅρματα καὶ παντοδαπῇ στρατιᾷ. 7, 14. φεύγοντες ὑπὸ τῶν ἁρμάτων. §. 15. τὰ ἅρματα ἔφευγεν. 6, 4, 5. ἅρματα ὡπλισμένα et ἄοπλα. Alii in locis δρεπανηφόρα et ταλαιπωρίαι. v. suis locis 6, 3. 11. p. 387. et 7, 1, 9 et 8, 8, 12. οἱ ἐπὶ τοῖς ἅρμασι sunt ἁρματηλάται, ἡνίοχοι, παραβάται. 6, 2, 7. p 366 ἵπποι οἱ ἐν τοῖς ἅρμασι. 6, 4, 1. vero οἱ ἐπὶ τοῖς ἅρμασι. All. ὑπὸ, quod praefert Zeunius. 6, 3, 4 et §. 11. p. 386. et 8, 3, 4. οἱ τῶν ἁρμάτων ἡγεμόνες. Cf. ἀναβαίνειν nr. 1. b. II. 3, 3, 27. pro ἁρμάτων in edd. vett. legitur ἡνιόχων, quod viri docti repudiarunt. ¶ 2) currus Cyri in pompa, item Iovi et Soli sacri. v. II. 8, 3, 6—8. ¶ 3) in certaminibus et ludis. Π. 8, 3, 14. ὁ Κῦρος ἀφίει καὶ τὰ ἅρματα. Ag. 9, 7. ἅρματι νικήσας. ¶ 4) equi iugales. Ieρ. 11, 5. νικᾶν ἁρμάτων ἀρετῇ. Paulo ante est ἅρματα τρέφοις et ἱπποτροφοίη. Ergo ἅρματα et ἅρματα sunt ἵπποι. Sic Π. 8, 1, 6. ἅρμα Διὸς λευκόν. Curtius 3, 3, 11. *currum Ioui sacratum albentes vehebant equi.* Cf. ἁρματοτροφεῖν. ¶ 5)

Π.

Π. 2, 2, 15. p. 112. οὔτε ἅρμα ταχὺ γένοιτ' ἂν βραδέων ἵππων ἐνόντων, οὔτε δίκαιον. A. 1, 7, 15. Cyrus minor ἐπὶ τοῦ ἅρματος καθήμενος πορείαν ἐποιεῖτο. Cf. 1, 2, 16.

ἁρμάμαξα, *carpentum, quo vehebantur apud Persas mulieres et pueri.* v. Wesseling. ad Herodot. 7, 41. interpp. Curtii 3, 3, 23. qui Graecum nomen *harmamaxa* retinet, et Hutch. ad Π. 3, 1, 4. τὰς γυναῖκας ἐν ταῖς ἁρμαμάξαις παρούσας. Male Cod. Guelf. ἁμάξαις. 4. 3, 1. ἁμάξας — ἁρμαμάξας γυναικῶν. 4, 2, 15. τὰς γυναῖκας ἐν ταῖς ἁρμαμάξαις. 6, 3, 11. p. 385. ὅς ἄρχεις τῶν ἁρμαμαξῶν, αἳ ἄγουσιν τὰς γυναῖκας. Cf. p. 386. §. 4. τοὺς ἄρχοντας τῶν ἁρμαμαξῶν. 6, 4, 4. A. 1. 2, 16. ὁ Κῦρος — παρελαύνων ἐφ' ἅρματος, καὶ ἡ Κίλισσα ἐφ' ἁρμαμάξης. E. 3, 1, 10. Sed tamen etiam aliis vsibus destinatas fuisse τὰς ἁρμαμάξας, ostendit Dorvill. ad Charit. p. 443. qui Π. 6, 3, 11. p. 385. ἁρμαμάξας σκευοφόρους reperisse sibi visus est. Saltem Π. 3, 1, 23. ἀναβάντες (ὁ Ἀρμένιος καὶ ὁ Τιγράνης) ἐπὶ τὰς ἁρμαμάξας, σὺν ταῖς γυναιξὶν ἀπήλαυνον. et 7, 3, 1. Panthea cadauer mariti imponit in harmamaxam. Etiam apud Graecos E. 6, 5, 9. ἀναλαβόντες captiuos ἐπὶ τὴν ἁρμάμαξαν, ἀπήγαγον. Et Etymologo M. auctore ἁρμάμαξα est quasi ἀνδράμαξα.

ἁρμάτειος, *ad currum pertinens.* Π. 6, 4, 4. ἁρμάτειος δίφρος. Edd. vett. ἁρμάτιος, vt apud Pollucem scribitur 10, 47.

ἁρματηλασία, *currus agitatio*, vel potius i. q. διφρεία. Π. 6, 1, 16. v. διφρεία.

ἁρματηλατεῖν, *curru vehi*, vel potius *currum agere.* Σ. 4, 6.

ἁρματηλάτης, ¶ 1) *auriga.* Σ. 2, 27. τοὺς ἀγαθοὺς ἁρματηλάτας θᾶττον περιελαύνοντας. ¶ 2) Intelliguntur simul pugnatores s. παραβάται. Π. 7, 1, 8. 15. 8, 5, 5. 8, 6, 5.

ἁρμάτιος, v. ἁρμάτειος.

ἁρματοτροφεῖν, *equos iugales alere*, np. ad ludos et certamina. Αγ. 9, 6. est diuitum. Plutarchus in Agesil. c. 20. vocat ἱπποτροφίαν. Cf. ἅρμα nr. 4. Verbum ἁρματοτροφῆσαι habet etiam Diogenes Laert. 4, 17.

ἁρματοτροφία, i. q. ἱπποτροφία. Ιερ. 11, 5. τὸ πάντων μεγαλοπρεπέστατον ἐπι-

ἐπιτήδευμα, ἁρματοτροφίαν. Paulo post est ἱπποτρόφων. Zeun. vitiose edidit ἁρματροφίαν.

'Αρμενία, *Armenia*. ¶ 1) regio. vid. Π. 3, 2. v. c. §. 11. τῷ τὴν 'Αρμενίαν ἔχοντι. Α. 3, 5, 11. 'Αρμενίαν, ἧς 'Ορόντας ἦρχε. 4, 1, 3. 4, 3, 1. Κεντρίτης ποταμὸς ὁρίζει τὴν 'Αρμενίαν καὶ τὴν τῶν Καρδούχων χώραν. §. 3. 4, 4, 1. Sed §. 2. est 'Αρμενία ἡ πρὸς ἑσπέραν, cuius incolae nominantur 'Εσπερῖται, quae parebat Teribazo. Cf. §. 23. Plene Π. 3, 2, 8. τῆς 'Αρμενίας γῆς. Cf. Α. 4, 5, 23. ¶ 2) mulier. Steph. Byz: 'Αρμενία τὸ θηλυκὸν, παρὰ Ξενοφῶντι. Π. 3, 1, 28. ὦ 'Αρμενία. Ita compellat Tigranes vxorem suam.

'Αρμένιος, ¶ 1) *rex Armeniorum*. Π. 2, 4, 8. p. 131. vsque ad capitis finem, Cyrus expeditionem contra eum suscipit, quia a Medis defecerat. 3, 1. in Cyri potestatem redigitur, eiusque filius Tigranes multa cum Cyro colloquitur. cap. 2. bellum perpetuum inter Armenios et Chaldaeos componitur a Cyro. cap. 3, 1 - 4. Armenius et Armenii Cyrum cum donis dimittunt. Etiam saepius in Π. commemoratur ὁ 'Αρμένιος. ¶ 2) 'Αρμένιοι, *Armenii*. Π. 2, 1, 2. p. 85. sunt in exercitu Assyriorum. Deinde saepe nominantur in Cyri exercitu 8, 7, 3. p. 544. satrapa a Cyro praeficitur. Α. 4, 3, 4. ἦσαν οὗτοι 'Ορόντα καὶ 'Αρτούχου 'Αρμένιοι (Cf. 'Αρμενία nr. 1.) §. 15. ὄρη τῶν 'Αρμενίων. Cf. 4, 5, 23. et supra nr. 1.

'Αρμήνη, *Harmene*. Steph. Byz: 'Αρμένη, κώμη Παφλαγονίας. παρὰ Ξενοφῶντι 'Αρμήνην διὰ τοῦ η. Cf. Hutchins. diss. ad Anab. p. 30. sq. et ad Α. 6, 1, 9. ὡρμίσαντο εἰς 'Αρμήνην τῆς Σινώπης. §. 11.

ἁρμόζειν legitur ter, Π 1, 3, 14. 2, 1, 6. et Ιε. 12, 1. In reliquis semper est ἁρμόττειν, quod Thomas Mag. iudicat κάλλιον, et Gregorius de dialectis §. 83. Atticum. ¶ 1) *congruere*, *aptum esse*. Π. 1, 3, 14. τὸν ἁρμόζοντα χιτῶνα — τοῦ ἁρμόττοντος κριτής. 1, 4, 18. εὖ ἁρμόττοντα αὐτῷ (ὅπλα). 2, 1, 6. p. 93. θώραξ ἁρμόζων. Ιε. 12, 1. τὸν καλῶς ἁρμόζοντα (θώρακα). Απ. 3, 10. 10 — 15. saepe est θώραξ ἁρμόττων, etiam καστὶς d - citur ἁρμόττειν τινὶ et ἁρμόττων comparatur cum εὐρύθμῳ. Oppon. ἀνάρμοστος. Ε. 2, 3, 17. p. 92. et

et §. 18. p. 99. dicitur κόθορνος ἁρμόττειν ἀμφοτέροις. ¶ 2) *congruere quocunque modo.* Ακ. 3, 14, 5. ἃ (ὄψα) μὴ συμμιγνύουσιν (οἱ ὀψοποιοὶ) ὡς οὐχ ἁρμόττοντα. 4, 2, 5. ἁρμόσειε οὕτω προοιμιάζεσθαι. 4. 3. 5. ὥρας ἁρμοττούσας πρὸς τοῦτο, np ad fruges. §. 11. αἰσθήσεις (*instrumenta sensuum*) ἁρμοττούσας πρὸς ἕκαστα. ¶ 3) *apte iungere.* A. 3, 5, 6. πρὸς ἀλλήλους ἁρμόσας ἕκαστον ἀσκόν. ¶ 4) ἁρμόζειν apud Lacones i. q. ἁρμοστὴν εἶναι. v. ἁρμοστής. Λ. 14, 2. ἁρμόζοντας ἐν ταῖς πόλεσι. §. 4. ἁρμόζειν ἐπὶ ξένης.

ἁρμὸς, *apta corporis structura.* K. 5, 29. οὐδὲν — τούτῳ (lepori) ὅμοιόν ἐστι πρὸς ἁρμόν· σύγκειται γὰρ ἐκ τοιούτων τὸ σῶμα. Hanc lectionem ex edd. vett. restituit Zeunius, quia synonymum est in praecedentibus φύσις τοῦ σώματος, et §. 31. ἐκ τοιούτων συνηρμοσμένον. Sed Steph. et qui post eum opera Xenophontis ediderunt, habent πρὸς δρόμον.

ἁρμοστὴς, *harmostes.* ¶ 1) Proprie est *praefectus Lacedaemonius in vrbem aliquam subiectam vel etiam amicam missus.* v. Harpocrat. et Suid. Cf. interpp. ad Hesych. in v. ἁρμοσύνη, Meurs. miscell. Lacon. 2, 4. Cragius de rep. Lac. 2, 13. Commemoratur saepe, vt A. 6, 2, 8. 6, 4, 12. 7, 1, 16. 7, 2, 3. 4. 7. 8. E. 1, 1, 23. ἐν Θάσσῳ — ὁ Λάκων ἁρμοστής. 1, 2, 12. τῷ ἐκ Λακεδαίμονος ἁρμοστῇ. 1, 3, 4. ὁ Λακεδαιμόνιος ἁρμοστής. Sic §. 10. 11. 2, 2, 1. ἁρμοστὴν Λάκωνα. 2, 3, 9. 3, 1, 7. 3, 2, 21. 4, 8, 29. ἁρμοστὴς τῶν Λακεδαιμονίων. §. 32. 5, 4, 10. 13. 15. 20. 41. Pluralis: A. 6, 6, 9. E. 3, 2, 15. 3, 5, 8. p. 182. p. 183. 4, 8, 1. τοὺς Λακωνικοὺς ἁρμοστάς. §. 3. 5. 6, 3, 7. 6, 4, 1. Mitti etiam reperiuntur vt imperatores cum exercitu ad bellum, E. 2, 4, 19. Lysander auxilio mittitur Atheniensibus contra Thrasybulum ἁρμοστὴς κατὰ γῆν. Cf. 3, 1, 3. 4, 2, 3. 5, 1, 5. 5, 2, 27. 5, 3, 21. ¶ 2) Etiam aliae Graeciae ciuitates *praefectos vrbium* sic nominant. v. Suid. et Hesych. A. 5, 5, 10. Sinopenses in colonia sua Cotyoris habent ἁρμοστήν. E. 4, 8, 8. Pharnabazus relinquit harmosten in vrbe Cytheriorum. Sic Thebani mittunt harmostas in vrbes,

E.

E. 7, 1, 31. 7, 3, 4. §. 7. p. 476. ¶ 3) Forma ἁρμοστὴρ, de qua v. θεραπευτὴρ et Doruill. ad Charit. p. 369. possit Laconica videri. Saltem E. 4, 8, 39. τῶν Λακεδαιμονίων τῶν συνεληλυθότων ἐκ τῶν πόλεων ἁρμοστήρων ὡς δώδεκα μαχόμενοι συναπέθανον. Intelligendi videntur, qui ex Hellesponti ciuitatibus Anaxibio auxilio venerant. Steph. coniicit ἁρμοστῶν.

ἁρμόττειν, v. ἁρμόζειν.

Ἀρνάπης, *Arnapes*, Persa. E. 1, 3, 8. Alcibiades ὤμοσεν — Ἀρνάπει.

ἄρνειος, *agninus*. A. 4, 5, 21. κρέα ἄρνεια.

ἀρνεῖσθαι, *negare*. In respondendo, Απ. 4, 2, 10. μὴ βούλει; ὡς δὲ τοῦτο ἠρνεῖτο. Sequente negatione, v. Gregor. de dialectis p. 42. sq. Αθ. 2, 17. ἔξεστιν ἀρνεῖσθαι τοῖς ἄλλοις, ὅτι οὐ παρῆν. E. 7, 3, 7. p. 475. ἠρνοῦντο μὴ αὐτόχειρες γενέσθαι.

ἄροτρον, *aratrum*. Π. 8, 2, 4.

ἀροῦν, *arare*. O. 16, 10. ἀροῦν τὴν γῆν. 4, 15. πολλὰ ἀροῦν, *multum agri colere*.

ἁρπαγὴ, ¶ 1) *rapina*. Π. 1, 2, 6. ἐγκλήματα κλοπῆς καὶ ἁρπαγῆς καὶ βίας. ¶ 2) *rapacitas, auiditas in vorando*. Π. 5, 2, 8. ¶ 3) *direptio* vrbis vel bonorum hostis. Π. 4, 2, 12. p. 217. ἐφ' ἁρπαγὴν τραπέσθαι. Aγ. 1, 32. et E. 3, 4, 24. In posteriori loco est ἐς ἁρπαγὴν, et 6, 5, 30. εἰς ἁρπαγὴν ἐπὶ τὰς οἰκίας ἐτρέποντο. Aγ. 1, 30. ἐπιμένους καθ' ἁρπαγὴν, pro quo E. 3, 4, 22. ἐσπαρμένους ἐς ἁρπαγήν. A. 3, 5, 1. ἐσκεδασμένων καθ' ἁρπαγήν. 5, 2, 15. τοὺς ἄχρηστους ἐφ' ἁρπαγὴν ἐξέπεμπον. Π. 7, 2, 4. ἐν τῇ ἁρπαγῇ. §. 5. ποιῆσαι ἁρπαγὴν, pro quo §. 4. erat διαρπάσαι ἐᾶσαι τὴν πόλιν. A. 5, 4, 8. εἵποντο ἁρπαγῆς ἕνεκεν. ¶ 4) *praeda e direptione*. E. 3, 2, 19. μετεῖχον τῆς ἁρπαγῆς.

ἁρπάζειν, ¶ 1) *violenter rapere*. Λ. 2, 10. ἁρπάσαι τυρούς. K. 1, 6. Κέφαλος ὑπὸ θεᾶς ἡρπάσθη. 2) Iungitur cum κλέπτειν, quod est *clam rapere*. Π. 1, 2, 2. 5, 1, 7. ἐπειδάν τι ἁρπάσωσιν ἢ κλέψωσι — τὸν κλέπτοντα καὶ ἁρπάζοντα. Απ. 4, 2, 15. 17. O. 20, 15. Ιππ. 4, 17. τὸ μὲν κλέπτειν δυνατὸν πέπτειν — κλέψοντας. τὸ δὲ ἁρπασθῆναι ἐγχωροῦν ἐφιέναι τοὺς ἁρπάσοντας, sc. in bello, de quo etiam est eleganter A. 4, 6, 8. τοῦ ὄρους κλέψαι τι — ἢ ἁρπάσαι φθάσαι.

φθάσαντας, *vel clam* (v. κλέπτειν) *vel vi occupare.* b) Tribuitur lupis, Απ. 2, 7, 14. ὥστε μήτε ὑπ' ἀνθρώπων κλέπτεσθαι, μήτε ὑπὸ λύκων ἁρπάζεσθαι, np. τὰ πρόβατα. Cf. Ιπ. 4, 19. ¶ 2) *cupide* f. *celeriter sumere, arripere.* v. Doruill. ad Charit. p. 106. fq. Π. 2, 3, 5. p. 119. μάχαιραν ἥρπαζον. 4, 6, 2. p. 257. αἰχμὴν παρά τινος ἁρπάσας, παίσας etc. A. 6, 1, 4. ἅπαντα ἁρπάσας τὰ ὅπλα. Cf. ἀναρπάζειν. Ιπ. 6, 11. ἵππος ἁρπάζει τὸν χαλινὸν αὐτόματος. Vnde ¶ 3) *cupide facere, ambabus amplecti.* c. inf. A. 6, 5, 11. ὄπισθεν τὸ νάπος ποιήσασθαι — οὐχὶ καὶ ἁρπάσαι ἄξιον; v. interpp. ad Philipp. 2, 6, ¶ 4) *diripere, spoliare, rapere in hostili direptione.* Π. 7, 2, 2. ἁρπασόμενοι τὰ ἐκ τῶν οἰκιῶν. A. 1, 2, 25. §. 27. τὴν χώραν μηκέτι ἁρπάζεσθαι· τὰ δὲ ἡρπασμένα ἀνδράποδα. 1, 3, 14. χρήματα ἔχωμεν ἡρπακότες. 2 MSS. ἀνηρπακότες. 4, 5, 10. 5, 2, 12. 5, 8, 5. E. 3, 1, 6. ἁρπάζειν τοὺς φίλους. 4, 3, 15. σῖτον ἥρπαζον. 5, 2, 12. p. 301. τὰ αὑτῶν σώζουσι, καὶ τὰ ἀλλότρια ἁρπάζουσι. 6, 5, 12. εἴ τι καὶ ἡρπάσθη. §. 40. ὅ τι ἡρπάκεσαν. Απ. 3, 6, 11. est sine accusatiuo, vt etiam alias supra. Pro διαρπάζειν legitur ἁρπάζειν A. 1, 10, 2. v. διαρπάζειν. ¶ 5) *abripere.* A. 4, 3, 5. ἥρπαζεν ὁ ποταμὸς (τοὺς διαβαίνοντας). ¶ 6) *vi sibi vindicare,* np. oues e praeda communes. A. 6, 6, 5. ἁρπάζειν ἐπιχειροῦσι — τὸν ἁρπάζοντα.

ἅρπαξ, *rapax, raptor.* In bonam partem dicitur de imperatore, quem oportet esse Π. 1, 6, 19. p. 74. κλέπτην καὶ ἅρπαγα, et Απ. 3, 1, 6. προστικὸν καὶ ἅρπαγα.

Ἅρπασος, *Harpasus,* fluuius inter Chalybes et Scythinos. A. 4, 7, 13. latus quatuor plethra. v. Hutchinf. diff. p. 25.

ἁρπεδόνη, *tendicula, laqueus.* Pollux 5, 33. dicit, esse funem scirpeum in podostraba, qui idem nominetur etiam σειράς. Cf. infra σειρὶς et Suid. Π. 1, 6, 19. p. 75. δουλοῦν ἐλάφους ποδάγραις καὶ ἁρπεδόναις.

ἄῤῥην, *mas, masculus.* A. 2, 5. τὸν ἄῤῥενα. §. 12. τῶν ἀῤῥένων. O. 7, 18. ζεῦγος τοῦτο, ὃ καλεῖται θῆλυ καὶ ἄῤῥην. §. 26. πότερον τὸ ἔθνος, τὸ θῆλυ ἢ τὸ ἄῤῥεν. K. 7, 6. τοὺς ἄῤῥενας catulos. 9, 18 — 20. dicitur de apro. Cf. παῖς nr. 4.

et

et Φῦλον nr. 3. Nunquam legitur ἄρσην.

ἄῤῥητος, ¶ 1) *non dictus, non explicatus.* Π. 1, 6, 12. p. 65. ἄῤῥητον, np. a praeceptore. ¶ 2) *arcanus.* E. 6, 3, 4. p. 383. τὰ Δήμητρος καὶ Κόρης ἄῤῥητα ἱερά, h. e. *mysteria Eleusinia.* Cf. interpp. ad 2 Corinth. 12, 4.

ἄῤῥυθμος, *non aptus, non concinnus.* Απ. 3, 10. 11. σχήματα ἄρυθμα — τῷ ἀρύθμῳ σώματι. All. accuratius ἄῤῥυθμα et ἀῤῥύθμῳ.

ἀῤῥωστεῖν, *aegrotare.* v. c. E. 2, 1, 6. 8. 10. (A. 1, 1, 1. idem dicitur ἀσθενεῖν) 5, 4, 58. Απ. 3, 11, 10. 3. 13. 3. τῶν ἀῤῥωστούντων. Ιπ. 6, 12. ἤν ποτε ἀῤῥωστήσῃ, ἢ πρεσβύτερος γίγνηται, *si ob morbum vel alia corporis imbecillitate viribus destitutus sit.*

ἀῤῥώστημα, *aegrotatio, imbecillitas,* νόσημα μετὰ ἀσθενείας, interprete Suida, qui νόσημα diserte ab eo distinguit. Eπ. 4. ψυχῆς ἀῤῥώστημα Socrates tribuit ei, qui paratis frui non possit.

ἀῤῥωστία, *morbus, vitium.* Suidas explicat nomine ἀσθένεια. Ιπ. 4, 2. κριθίασις ἢ ἄλλη τις ἀῤῥωστία equi. Eπ. 3. opponitur ἰσχύς.

ἄῤῥωστος, *infirmus, languidus.* O. 4, 2. τῶν σωμάτων θηλυνομένων καὶ αἱ ψυχαὶ ἀῤῥωστότεραι γίγνονται. Απολ. 30. οὐκ ἄῤῥωστος τὴν ψυχήν, *non ignava aut tarda animi indole praeditus.*

ἄρς, *agnus.* Απ. 2, 7, 13. ἄρνας.

'Αρσάμας, *Arsamas.* Persa. Π. 7, 1, 5. v. 'Αρταβάζας.

'Αρτάβαζος, *Artabazus.* Π. 6, 1, 6. 'Αρτάβαζος ὁ συγγενὴς εἶναί ποτε φήσας Κύρῳ. Cf. 7, 1, 8. et συγγενής. Memoratur etiam 6. 1, 19. 6, 3, 11. 8, 4, 1. ubi nominatur Μῆδος. §. 6. ubi iocus eius narratur. §. 11. 12. 5, 3, 16. p. 299. vid. margg. 'Αρταβάτας, ali. 'Αρτάβας. Cf. 'Αρτάβαζος et 'Αρταβάτας.

'Αρταβάτας, *Artabatas,* et

'Αρταβάτης, *Artabates.* Π. 8, 3. 8. 'Αρταβάτης Πέρσης praeest curribus. 8, 6, 4. 'Αρταβάταν mittit Cyrus satrapam in Cappadociam. Sed 8, 3, 11. 'Αρταβάτης vocatur Medus. Alii h. l. habent 'Αρτάβαζος, fortasse verius. Cf. 'Αρτάβαζος.

'Αρταγέρσας, *Artagersas,* et

'Αρταγέρσης, *Artagerses,* Persa. ¶ 1) chiliarchus in exer-

exercitu Cyri maioris. Π. 6, 3, 11. p. 386. ὦ Ἀρταγέρσα — Ἀρταγέρσας. 7, 1, 11. Ἀρταγέρσαν. Sed §. 14. Ἀρταγέρσης. ¶ 2) in exercitu Cyri minoris. Hic scribitur fere Ἀρταγέρσης. A. 1, 7, 9. vbi tamen margg. habent Ἀρταγέσης et Ἀνταγέρσης. Quae eadem lectionis varietas est 1, 8, 17.

Ἀρτάεζος, *Artaezus*. A. 2, 4, 9. Ἀριαῖος καὶ Ἀρτάεζος (marg. Leuncl. Ἀρτάβαζος) πιστοὶ ὄντες Κύρῳ. Cf. 2, 5, 9. vbi tamen constanter scribitur Ἀρτάοζος, nisi quod ed. Castal. vtroque loco habet Ἀρτάβαζος.

Ἀρτακάμας, *Artacamas*. ¶ 1) Π. 8, 6, 4. satrapa missus a Cyro in Phrygiam maiorem. ¶ 2) A. 7, 8, 24. Phrygiae praefectus.

Ἀρτάμας, *Artamas*, Phrygiae maioris ἄρχων. Π. 2, 1, 2. p. 87. est in exercitu Assyriorum. Ed. Iunt. habet Ἀρτακάμαν.

ἄρταμος, *coquus*. Π. 2, 2, 1. p. 102. in Cod. Guelf. et marg. Steph. legitur pro μάγειρος, defenditurque vt inusitatius nomen a Zeunio, et a Valckenario ad Herodot. 8, 181. Pollux 6, 34. κρεωδαίτης, ὁ διατέμνων, ὃν καὶ μάγειρον καὶ ἄρταμον ἔνιοι καλοῦσιν. Suid: ἄρταμος· ὁ μάγειρος· παρὰ τὸ διαρτᾶσαι, ὅ ἐστι μερίσαι ἢ συναρμόσαι.

ἀρτᾶν, *suspendere*. A. 3, 5, 6. λίθους ἀρτήσας (ἐκ τῶν ἀσκῶν). Π. 6, 2, 11. p. 371. ἔχειν χρὴ ἱμάντας· τὰ γὰρ πλεῖστα καὶ ἀνθρώποις καὶ ἵπποις ἱμᾶσιν ἤρτηνται, *in hominibus et equis suspensa et alligata sunt loris*. Notandum est, quod h. l. verbum plurale iunctum est nomini neutri plurali. Sed alii codd. habent ἤρτηται, quod recte praefertur. c. ἐκ, Ἱπ. 7, 1. τὸν ῥυταγωγέα ἐκ ψαλίου ἠρτημένον. Ἱππ. 8, 4. χαλινοὶ καὶ ἐφίππια ἐξ ἱμάντων ἠρτημένα. Perperam Camerar. *concinnata*, qua versione deceptus Leunclauius emendare volebat ἠρτισμένα.

Ἀρταξέρξης, *Artaxerxes*. ¶ 1) E. 2, 1, 6. pro Ξέρξου recte scribitur Ἀρταξέρξου, np. Longimani, quia dicitur Darii (Nothi) pater. ¶ 2) Mnemon, qui idem saepe appellatur βασιλεὺς et βασιλεὺς τῶν Περσῶν, etiam ὁ Πέρσης. A. 1, 1. exponitur de eius natalibus, et de causa belli cum fratre Cyro minore. Vtriusque frater nothus memoratur 2, 4, 13.

13. et 3, 4, 7. Ἀρταξέρξης βασιλεὺς nominatur etiam E. 5, 1, 28. Res eius gestae ſunt: bellum cum fratre, de quo v. A. 1, 1. et inprimis 1, 8 — 10. Deinde per Tiſſaphernem de pace agit cum Graecis, quos Tiſſaphernes perſequitur. v. Τισσαφέρνης. Eius bella cum Lacedaemoniis narrantur in Ἀγ. et E. 3. ſqq. Imperatoribus ad ea gerenda vſus eſt Tiſſapherne, Pharnabazo, Tithrauſte, qui ſimul corrupit Thebanos, Corinthios, etc. Teribazo, et Strutha. Athenienſium duces fuere Conon etc. Lacedaemoniorum, Dercyllidas, Ageſilaus, Piſander, Ecdicus, Diphridas, Teleutias, Anaxibius, vsque ad pacem Antalcidae. E. 7, 1, 16. ſq. Ariobarzanes, conciliaturus pacem inter Lacedaemonios et Thebanos, mittit Philiſcum, ſed fruſtra. (v. Ἀριοβαρζάνης.) 7, 1, 23 — 26. ad Artaxerxem de pace mittunt omnes Graeciae ciuitates. Cf. Κότυς, Ἀριαῖος et Σπιθριδάτης, qui defecerunt a rege. Idem Artaxerxes videtur intelligendus eſſe Π. 8, 8, 7. ἐπεὶ δὲ Ἀρταξέρξης καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἥττους τοῦ οἴνου ἐγένοντο. Vbi in Cod. Guelf. eſt Ἀρταξέρξης.

Ἀρτάοζος, v. Ἀρταῖος.

Ἀρταπάτης, Artapat. A. 1, 6, 8. τὴν Ἀρταπάτου (all. Ἀρταπάτου) σκηπτοῦχον τοῦ πιστοτάτου τῶν Κύρου σκηπτούχων. 1, 8, 20. ſuper Cyri cadauer interficitur.

ἀρτᾶσθαι, vel potius ἠρτημένον εἶναι, metaphorice dicitur vt Latinum pendere. E. 6, 1, 4. p. 360. αἱ ἐξ ὑμῶν ἠρτημέναι πόλεις, ciuitates (in Theſſalia minores) quae pendent ab arbitrio veſtro, vtpote potentiorum, vel quae vobis ſubiectae ſunt. 7, 1, 2. p. 438. ἐκ τῆς θαλάττης ἅπασα ἐκείνοις (Ἀθηναίοις) ἤρτηται σωτηρία, ſalus veſtra pendet ab imperio maritimo.

Ἄρτεμις, Diana. § 1) Epheſia. v. Ioh. Chr. Polcke diſſ. de magna Epheſiorum Diana Act. Apoſt. 19, 28. et 34. Lipſ. 1718. 4. Ad eius aram Hutch. A. 1, 6, 7. confugiſſe putat Orontem. 5, 3, 5. Graeci ei partem ex praeda ſeponunt. §. 7 — 13. Scillunte Xenophon e praeda locum et templum Epheſiaco ſimile conſecrat. E. 1, 2, 4. Tiſſaphernes, cum hoſtes Epheſo appropinquarent, mittit exercitum,

citum, iubetque εἰς Ἔφεσον βοηθεῖν τῇ Ἀρτέμιδι. Intell. *Dianae templo.* Ag. 1, 27. E. 3, 4, 18. Agesilau cum exercitu donat ei coronas. ¶ 2) ἡ Ἀγροτέρα. v. supra Ἀγρ. A. 3, 2, 7. nobile ad eam votum Atheniensium et Miltiadis ante pugnam Marathoniam. De quo voto v. Hutch. ad h l. Aelian. V. H. 2, 25. ibique interpp. et Meurs. Athen. Att. 2, 5. De eadem Diana intelligendi sunt omnes loci, vbi de venatione agitur, vt K. 1, 1. et 13, 18. quo vtroque loco ἡ θεὸς Ἄρτεμις dicitur inuentrix venationis. 1, 11. Hippolytus ab ea honoribus affectus. 5, 14. nominatur ἡ θεός, in cuius honorem dimittuntur pulli leporini. ¶ 3) Ἀστυρίνη. ¶ 4 Μουνυχία. ¶ 5) Ὀρθία. v. suis locis. ¶ 6) variis in locis culta. E. 3, 2, 14. ἐς Λεύκοφρυν, ἔνθα ἦν Ἀρτέμιδος ἱερὸν μάλα ἅγιον. v. Λεύκοφρυς. 6, 5, 9. aliud eius templum Palantii in Arcadia. 7, 1, 24. et 3, 4, 3. Aulide, vbi Agesilaus a Thebanis sacrificare prohibebatur. Cf. Βενδίδειον.

ἄρτι, ¶ 1) dicitur de re praeterita: *modo, non diu, paulo ante.* Π. 5, 5, 11. οὐκ ἀποστρέψεις με, ὥσπερ ἄρτι. Αθ. 3, 9. ὥσπερ ἄρτι εἶπον. E. 7, 1, 3. οὐκ ἄρτι ἔλεγες. 5, 4, 25. τὴν ἡλικίαν ἔχων τὴν ἄρτι ἐκ παίδων. c. particip. Π. 5, 3, 11. ἄρτι ᾐσθημένος τοῦ γεγενημένου προσθεῖ. Απ. 3, 6, 10. ἄρτι ἀρχόμενος οὔπω ἐξήτακας. c. gen. consequentiae, Π. 4, 1, 2. p. 201. ἄρτι γεγενημένου τοῦ πράγματος. E. 1, 4, 6. p. 28. τῆς αἰτίας ἄρτι γεγενημένης. ¶ 2) De re praesenti, paulo ante coepta: *iam, non diu, simulac.* E. 4, 8, 37. ὁ δὲ ἄρτι κατέβαινε. ἐν τούτῳ Ἰφικράτης ἐξανίστησι. 5, 1, 9. οἱ δὲ ἄρτι ἐξέβαινον, οἱ δὲ καὶ ἔτι ὡρμίζοντο. c. particip. Π. 4, 6, 2. p. 258. παῖδα ἄρτι γενειάσκοντα. A. 4, 6, 1. τοῦ υἱοῦ ἄρτι ἡβάσκοντος. Sic 7, 4, 5. E. 1, 6, 4. ἀνεπιτηδείων καὶ ἄρτι ξυνιέντων τὰ ναυτικά. c. gen. consequ. E. 3, 2, 17. ἄρτι τοῦ στρατεύματος ἐν τῇ πολεμίᾳ ὄντος ἐπιγίγνεται. 1, 6, 4. Ag. 1, 6. ¶ 3) Verti etiam aliter potest, vt Π. 1, 6, 19. p. 71. εἰ ἄρτι ἐξηπατηκὼς εἴης, καὶ ὀλίγῳ ὕστερον, *tunc.* O. 19, 15. ἄρτι δὴ καταμανθάνω, *iam nunc.* Απολ. 27. ἢ ἄρτι δακρύετε; οὐ γὰρ πάλαι ἴστε: *nunc demum.*

Ἀρτίμας, *Artimas*, Αυδίας ἄρχων. A. 7, 8, 14.

ἄρτιος, *numero par.* v. Suid. in v. ἄρτια, vbi memoratur etiam numerus ἀρτιοπέριττος, h. e. par quidem, sed qui in duas partes diuisus partes impares facit, vt quatuordecim diuisi faciunt septem bis. Ἄρτιος vero contra est, v. c. sedecim sunt bis octo. Ἱππ. 2, 6. ἄρτιοι ὄντες, πλείω ἴσα μέρη παρέχοιεν, ἢ εἰ περιττοί.

ἀρτίως, *modo, paulo ante.* O. 2, 11.

ἀρτοκόπος, *panifex, pistor.* Poll. 7, 21. ἀρτοποιοί, ἀρτοπόποι. Ξενοφῶν δὲ τοὺς ἀρτοκόπους λέγει. Improbat nomen ἀρτοκόπος Phrynichus p. 94. ad quem et ad Thom. Mag. in v. ἀρτοπόπος v. interpp. E. 7, 1, 26. rex Persarum habet permultos ἀρτοκόπους καὶ ὀψοποιούς. A. 4, 4, 13. pro ἀρτόποιοί all. legunt ἀρτοκόποι, quod etiam Zeun. recepit.

Ἀρτοξέρξης, v. Ἀρταξέρξης.

ἀρτοποιΐα, *panificium.* Distinguitur ab ἀλφιτοποιΐᾳ Απ. 2, 7, 6.

ἀρτοποιός, i. q. ἀρτοκόπος. Iungitur nomini ὀψοποιός Π. 5, 5, 12. De loco A. 4, 4, 13. v. ἀρτοκόπος.

ἄρτος, *panis.* Π. 6, 2, 11. p. 370. ὕδατι δεδευμένον ... τον. 1, 2, 8. φέρονται σῖτον ἄρτον. Vbi meliores ... bent ἄρτους. Et saepius inuenitur pluralis, v. ... Π. 4, 5, 2. τῶν ἄρτων ... ἡμίσεις. §. 1. erat τοῦ ... πεποιημένου σίτου. A. 5, 4, 2... oppon. σῖτον νέον et ... Π. 8, 2, 5. ἄρτους ποιεῖ ... τοδαπούς. Nam A. 4, 5, 21. sunt ἄρτοι πύρινοι ... κρίθινοι. 7, 3, 10. ζ... Cf. 2, 4, 16. 5, 3, 10. 7, ... 11. Απ. 2, 7, 5. O. §. ... etc. Cf. ἥμισυς. Dicitur enim etiam ἄρτων ... Reponitur item ἄρτ... viris doctis pro ἄγρ... ἄγρα nr. 3.

ἀρτοσιτεῖν, *pane* ... Suidas: ἀρτοσιτεῖ ... ἐσθίει. Ξενοφῶν. Inde ... affert locum Π. 6, 2, 11. p. 370. vbi differt ab ἀλφιτοσιτεῖν.

Ἀρτούχας, *Artuchas*, dux Hyrcaniorum. Π. 5, 3, 16. p. 299.

ἀρύειν, siue Attice ἀρυτ..., *haurire.* Praesens tamen vix in Xenophontis libris inuenias. Quod enim Sallierius ad Thom. Mag. in h. v. laudat Xenophontem p. 1011. id non huc pertinet. Nam est ex epistola Chionis §. 11. ... Π. 1, 3, 8. ἀρύσαντες ... (all. rectius ἀπ...) ... (scil. τῆς φιάλης) τῷ ...

θω. Actiuum recte positum est, quia pocillatores hauriunt regi.

ἀρύσασθαι siue ἀρύτεσθαι, *sibi haurire.* Π. 1, 2, 8. ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἀρύσασθαι.

ἄρυθμος, v. ἄῤῥυθμος.

'Αρύστας et 'Αρυστος, v. 'Αριστος.

ἀρύτειν et ἀρύτεσθαι, v. ἀρύειν et ἀρύεσθαι.

'Αρχαγόρας, *Archagoras*, Ἀργεῖος φυγὰς, λοχαγὸς, A. 4, 2, 9. 11.

ἀρχαῖος, *antiquus, prior.* Sed varie dicitur. ¶ 1) A. 1, 9, 1. Κῦρον τὸν ἀρχαῖον, *maiorem.* Sic fere 7, 5, 1. ἀρχὴ Τήρου τοῦ 'Οδρύσου ἀρχαίου τινὸς, *qui olim regnum tenuit.* ¶ 2) A. 4, 5, 11. ἦσαν, ἐπειδὴ ἀπέλιπε τὰ ἀρχαῖα ὑποδήματα, καρβάτιναι, *calcei quibus hucusque vsi erant.* E. 2, 3, 6. τοῖς ἀρχαίοις πολίταις παραδοῦναι τὴν πόλιν, *olim ciuibus, nunc exulibus.* 2, 4, 30. τοῖς νόμοις τοῖς ἀρχαίοις, *iam neglectis, abrogatis, antiquatis.* 3, 4, 25. τὸν ἀρχαῖον δασμὸν ἀποφέρειν, *vt olim.* 4, 2, 14. ἐς τὸ ἀρχαῖον στρατόπεδον, *vbi prius fuerant.* Aπ. 3, 5, 7. τῆς ἀρχαίας ἀρετῆς καὶ εὐκλείας, *priscae, qualis maioribus fuit.* Cf. §. 14. ¶ 3) A. 3, 1, 4. ξένος ὢν ἀρχαῖος, *inde ab antiquo, inde a multo tempore.* E. 6, 3, 1. φίλους ἀρχαίους. Aπ. 2, 8, 1. ἀρχαῖον ἑταῖρον. ¶ 4) E. 5, 2, 23. ἀρχαῖον εἶναι νόμιμον, ἐξεῖναι τὰ τοιαῦτα etc. *inde ab antiquis temporibus ita institutum esse, vt liceat.* Sic 3, 2, 22 καίπερ οὐκ ἀρχαίου 'Ηλείοις ὄντος, np. προεστάναι τοῦ ἱεροῦ, *quamuis id ius non admodum diu obtinuissent Elei.* ¶ 5) τὸ ἀρχαῖον, a) *sors lucro destinata, merx vendita.* Πο. 3, 2. πλεῖον τοῦ ἀρχαίου λαμβάνουσι. b) *olim, iamdudum.* Atque sic scribitur interdum vno verbo τοαρχαῖον. E. 3, 2, 16. ὡς καὶ τὸ ἀρχαῖον εἴη οὕτω νόμιμον. 5, 1, 28. τὰς πόλεις, ὥσπερ τοαρχαῖον, εἶναι 'Αθηναίων. 5, 2, 7. καθάπερ τὸ ἀρχαῖον ᾤκουν. A. 1, 1, 6. πόλεις τὰς ἀρχαίας ἐκ βασιλέως δεδομένας.

ἀρχαιρεσίαι, *comitia creandis magistratibus.* Aπ. 3, 4, 1. vbi στρατηγοὶ electi sunt.

'Αρχέδημος, *Archedemus,* E. 1, 7, 1. accusat praetores ob naufragos non seruatos. Cf. Palmer. ad Lysiam p. 536. edit. Reisk. Aπ. 2, 9, 3 — 8. bonus orator, liberat Critonem a sycophantis.

ἄρχειν, ¶ 1) *incipere*, np. ita vt alii sequantur s. idem faciant, *priorem facere*. v. Kuster. de verb. med. 1, 23. E. 4, 2, 14. ἀρξάντων Κορινθίων, πάλιν κατεσκήνωσαν. Απ. 2, 3, 14. synonyma sunt ἄρξαι et πρότερον ποιεῖν et ἡγεῖσθαι. Cf. ἡγεῖσθαι c. gen. A. 1, 4, 14. ἄρξαντες τοῦ διαβαίνειν. 3, 2, 10. φυγῆς ἄρχειν. 5, 7, 19. τοὺς τούτων αρξαντας, *auctores*. E. 2, 2, 14. νομίζοντες ἐκείνην τὴν ἡμέραν τῇ Ἑλλάδι ἄρχειν τῆς ἐλευθερίας. 2, 3, 17. p. 91. ἄρξας τῆς πρὸς Λακεδαιμονίους πίστεως καὶ φιλίας. Σ. 7, 1. ἦρχεν ᾠδῆς. Inprimis ἄρχειν τοῦ λόγου vel in concione vel in vita communi dicitur is, post quem deinde alii loquuntur, qui refert de aliqua re ad alios, vt hi sententias dicant suas. vt Π. 6, 1, 4. 7, 5, 18. p. 446. A. 1, 6, 5. Sed paulo aliter E. 2, 3, 18. p. 95. οὐκ ἦρχον κατ' ἐκείνων λόγου, ἀλλ' ἐκεῖνοι ἔφασαν, *lacessitus ab iis accusabam eos*. Sic Π. 2, 2, 16. lectio σκώμματος ἦρχεν facile se defendit contra alteram ἤρχετο, quia deinde alii loquantur. De formulis ἄρχειν ἀδίκων χειρῶν et ἄρχειν τοῦ πολέμου v. χείρ nr. 3. et ἄρχεσθαι nr. 1. c.

¶ 2) *praeesse*, *impera*[re]. a) Est verbum gener[ale]. Cf. infra lit. i. et ἄρχεσθαι nr. 2. Quare di[ci]tur etiam de imperio [in] bruta, quanquam Tho[mas] Mag. et Ammon[ius] sic malint κρατεῖν. Π. 1. 1. 3. τῶν ἄλλων ζώων ῥᾷον [ἢ] ἀνθρώπων ἄρχειν. Cf. 5. 2. 1, 6, 8. et saepius in h[oc] capite de imperio in v[ni]uersum, vt saepe ali[i]. v. c. Απ. 4, 2, 11. πολ[ιτι]κοὶ καὶ οἰκονομικοὶ καὶ [ἄρ]χειν ἱκανοί. Cf. ἀρχικ[ός]. b) Dicitur de nationi[bus] quae imperium tene[nt in] alias, Π. 7, 1, 7. ἐλε[υθέ]ρους εἶναι, ἄρχειν. 7, 5. 20. p. 458. ὅτι ἄρχομεν. Inprimis de *principatu Graeciae*, v. c. Lacedaemon[ii] absolute dicuntur A. 14, 6. ἄρξαι. E. 7, 5, 25. [ἄρ]ξειν. c. gen. 3, 5, 8. p. 51. πολλῶν ἄρχουσι. A. 6. 6. ἦρχον πάντων τῶν Ἑλ[λή]νων. §. 9. p. 367. ἐν τῇ [γῇ] ἄρχουσι καὶ ἐν τῇ θαλάττῃ. Sed Αθ. 2, 3. 4. 6. 11. 13. 14. Athenienses di[cuntur] ἄρχειν θαλάττης. ἄρχοντες τῆς θαλάττης. §. 5. τοῖς κατὰ θάλατταν ἄρχουσι — τοῖς δὲ κατὰ γῆν. E. 3, 5, 8. p. 182. πλεῖστοι ἦρχετε. p. 183. ὅτε ἤρχετε, *principatum Graeciae tenebatis*. — ὧν ἤρχετε. pro quo ibid. dicitur i.

γεῖσθαι, προστῆναι, προστατεύειν. Cf. p. 184. c) De regulis s. satrapis aliisque prouinciarum praefectis, v. c. E. 1, 4, 1. Cyrus minor ἄρξων πάντων τῶν ἐπὶ θαλάττῃ. 3, 1, 2. Π. 8, 6, 2. O. 4, 9. d) regem esse, regnum administrare. Ἀγ. 1, 5. καὶ πρὶν ἄρξαι ἄξιος τῆς βασιλείας. — πρὶν ἄρξαι αὐτόν. c. acc. omisso κατὰ, Ἀγ. 2, 16. τὰ νόμιμα μὲν ἄρχειν, τὰ νόμιμα δὲ ἄρχεσθαι. v. ἄρχεσθαι nr. 2. e) imperatorem esse, ducem belli esse. Π. 5, 3, 16. p. 298. ἡμῖν ἀρχέτω αὐτῶν καὶ ἡγείσθω αὐτοῖς. Vbi ἡμῖν redundare videri possit, et ἄρχειν dictum est de duce impedimentorum, vt 6, 3, 11. p. 385. ὅς ἄρχεις τῶν ἐπὶ ταῖς μηχαναῖς — ὅς ἄρχεις τῶν ἁρμαμαξῶν. Et de talibus ducibus inprimis dicitur. v. nr. 3. e. sed de imperatore 7, 2, 7. p. 419. vbi explicatur verbis προστάτην πολέμου γενέσθαι. A. 2, 2, 3. ὁ μὲν ἦρχεν, οἱ δὲ ἐπείθοντο. E. 1, 6, 3. ἄλλου ἄρχοντος. Cf. §. 9. et 3, 1, 6. c. gen. E. 1, 2, 11. ὧν ἦρχε. 4, 8, 34. 3, 4, 26. ἄρχειν τοῦ ναυτικοῦ — εἰ ἀμφοτέρων ἄρχει, *si tam pedestribus quam maritimis copiis praeest.* Edd. vett. ἀμφότερα, scil. κατά. Sed videtur hoc durum. f) *magistratum gerere.* Απ. 2, 6, 24. ἐν ταῖς πόλεσιν τιμᾶσθαι καὶ ἄρχειν. Cf. §. 25. et 2, 1. saepe. A. 4, 6, 12. ὑμῖν (*apud vos*, np. Athenis) οἱ κράτιστοι ἄρχειν ἀξιοῦνται. Αθ. 1, 8. §. 3. ἄρχειν τὰς ἀρχάς. Sic 3, 13. g) Inprimis legitur sic de Archontibus. Απ. 2, 2, 13. h) In libera republica E. 2, 4, 29. etiam factio superior dicitur ἡμῶν ἄρχειν. Sed 6, 3, 5. extr. ἄρχειν ἑαυτῆς est αὐτόνομον εἶναι. i) Varie. Suid: ἄρχειν. κοινότερον καὶ τὰς μικρὰς ἐπιστασίας καὶ λειτουργίας, ἀρχὰς ἔλεγον. Π. 1, 3, 10. ἄρξαι αὐτοῦ. et §. 12. τῆς εἰσόδου ἄρξει. In his est *potestatem habere*, vt 4, 4, 3. extr. ὅπως ἡμεῖς ἐκείνων, μὴ ἐκεῖνοι ἡμῶν ἄρχωσι. Σ. 8, 26. ἄρξει τοῦ ἐραστοῦ. Eleganter de eo, qui possessor sit diuitiarum, Π. 8, 3, 18. ἵνα πλειόνων ἄρχῃς. §. 19. πολλῶν ἦρχε χρημάτων. Videtur autem ita dici, quia est quasi ἐπίτροπος, qui dicitur v. c. Oἰ. 13, 3. 4. 14, 1. 15, 1. ἄρχειν τῶν ἐργαζομένων et ἄρχειν ἱκανός. Λ. 6, 1. τῶν ἑαυτοῦ ἕκαστος καὶ παίδων καὶ οἰκετῶν καὶ χρημάτων ἄρχουσι. Sed ibidem sequi-

quitur παίδων τῶν ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἀλλοτρίων ἄρχειν, *censorem morum esse*, quod Lacedaemone per leges licebat. Cf. §. 2. vbi etiam est ὥσπερ καὶ τὸν (Stobae. et Cod. Lipſ. rectius τῶν) ἑαυτοῦ ἄρχεσθαι βούλοιτο, *quemadmodum in ſuos quoque liberos cenſuram illam exerceri velit.* Π. 8, 4, 1. Γαδάτας τῶν σκηπτούχων ἦρχε αὐτῷ. De ſimili datiuo v. lit. e. et f. A. 6, 6, 13. ἄρχειν τῆς πεντηκοντόρου. Σ. 4, 14. iocoſe: ἥδιον ἂν δουλεύοιμι — εἴ μου Κλεινίας ἄρχειν ἐθέλοι. ¶ 3) ὁ ἄρχων eodem fere modo dicitur, quo verbum. Nam a) eſt generis. Π. 1, 1, 2. ἄρχοντες εἰσὶ οἱ βουκόλοι τῶν βοῶν, καὶ οἱ ἱπποφορβοὶ τῶν ἵππων. et ſaepius in hac §. 1, 2, 2. ἀπειθεῖν ἄρχοντι. Cf. §. 8. 1, 6, 19. p. 73. ἀνὴρ ἄρχων. Oppon. ἰδιώτης. 5, 2, 11. ἀνδρὶ ἄρχοντι. Cf. ἀνὴρ nr. 5. c. Ιερ. 9, 4. Απ. 3, 9, 11. demonſtratur, veram τοῦ ἄρχοντος virtutem eſſe ſcientiam, atque adeo etiam mulieres eſſe poſſe ἀρχούσας τῶν ἀνδρῶν. b) ἄρχοντες τῆς θαλάττης, v. ſupra nr. 2. b c) *regulus, ſatrapa* etc. Π. 2, 1, 2. p. 87. Ἀρτάμαν τὸν τῆς μεγάλης Φρυγίας ἄρχοντα. 3, 1, 1. τὸν τῆς Κιλικίας ἄρχοντα, qui A. 1, 2. 12. ... nominatur βασιλεύς. ſubiectus tamen imperio regis Perſarum. v. Κίλιξ A. 7, 8, 14. ἄρχοντες τῆς βασιλέως χώρας, *ſatrapae*, de quibus v. imprimis Π. 8, 6, 1. 7. O. 4, 5- 7. ... ſunt in prouinciis σατράπαι, φρούραρχοι et χιλίαρχοι. Sed O. 4, 6. et 8 — ... in prouinciis, vbi nullus ſatrapes eſt, ſunt ἄρχοντες τῶν κατοικούντων, qui curant vt terra colatur, et vectigalia recipiunt ... φρουράρχοις dant. Cf. §. 11. d) *rex, tyrannus.* v. c. Π. 1, 3, 9. ἄρχων vocatur, qui paulo ante βασιλεύς. 4, 1, 3. 4, 2, 2. 4, 6, 2. p. 257. Απ. 3, 9, 10. βασιλεῖς καὶ ἄρχοντας τοὺς τὰ σκῆπτρα ἔχοντας. Cf. §. 12. et 4, 6, 12. vbi tam βασιλεύς quam τύραννος vocatur. e) *dux belli, imperator.* Distinguuntur quidem Απ. 2, 2, 11. μήτε στρατηγῷ, μήτε ἄλλῳ ἄρχοντι. Et ſaepe quiuis dux minor nominatur ἄρχων, v. c. Π. 2, 1, 9. ἄρχουσι ἐχόντων — τῶν ὑφ' αὐτῷ ἀρχόντων. 8, 4, 13. ἄρχων ἄρχοντας τοὺς ὑφ' ἑαυτῷ δοκιμάζων. 5, 3, 21. ἄρχων καὶ ἐπιτάττων αὐτοῖς ἦν, ſcil. nocturnorum vigilum. Vbi videtur eſſe redundans.

dantia. Cf. ἐπιτάττειν nr. 1. Sic hipparchus nominatur ἄρχων, Ἱππ. 4, 3. 7. 1. it. praefectus praesidiorum, E. 3, 1, 15. sed §. 14. ὁ τὴν φυλακὴν ἔχων. Cf. 7, 2, 11. 7, 4, 12. δώδεκα τριήρεις, καὶ ἄρχοντα αὐτῶν. Inprimis ἄρχοντες dicuntur, *qui praesunt impedimentis* et similibus, E. 3, 4, 22. τῷ ἄρχοντι τῶν σκευοφόρων. Π. 6, 2, 11. p. 372. οἱ τῶν σκευοφόρων ἄρχοντες — οἱ τῶν ὁδοποιῶν ἄρχοντες. Sed paulo ante ἡγεμόνες τῶν ὁπλοφόρων. Sic 6, 3, 4. distinguuntur ἡγεμόνες, et ἄρχοντες τῶν μηχανῶν καὶ τῶν σκευοφόρων καὶ τῶν ἁρμαμαξῶν. §. 11. p. 386. ἄρχων τῶν ἐπὶ καμήλοις ἀνδρῶν — τῶν ἁρμάτων ἡγεμόνες. Sed tamen saepe quoque legitur de *imperatore*, v. c. Π. 1, 5, 4. ἄρχοντα τῶν ἀνδρῶν. §. 5. ἄρχων τῆς στρατείας. 7, 5, 3. ὁ ἄρχων nominatur Cyrus imperator, et Ἀγ. 1, 37. sq. Agesilaus in Asiam ad bellum missus. O. 20, 6. idem est στρατηγὸς et ἄρχων. Sic 21, 6. sq. Cf. §. 4. E. 5, 2, 15. ἄνδρα ἄρχοντα. f) *magistratus*. Π. 1, 2, 5. ἄρχοντες ἐφ' ἑκάστῳ. §. 8. 9. 12. et saepe de quouis magistratu. Cf. δίκα, et Ἀπ. 2, 1. passim.

g) Archontes Athenis κατ' ἐξοχὴν ita dicti. v. δοκιμασία. Inprimis legitur de *archonte eponymo* in numerando vel potius in designandis annis, quod fit vel c. ἐπὶ et gen. E. 1, 2, 1. ἐπὶ Ἐφόρου μὲν ὄντος ἐν Σπάρτῃ Εὐαρχίππου, Ἄρχοντος δ' ἐν Ἀθήναις Εὐκτήμονος. Sic 2, 1, 7. vel simpliciter c. gen. consequ. E. 1, 3, 1. Παντακλέους μὲν ἐφορεύοντος, ἄρχοντος δ' Ἀντιγένους. Sic 1, 6, 1. 2, 3, 1. Eodem modo Thebis Βοιωτάρχαι appellati videntur ἄρχοντες. Saltem ita intelligi potest E. 7, 3, 5. τῶν ἀρχόντων καὶ τῆς βουλῆς συγκαθημένων — οἱ ἄρχοντες εἰσήγαγον εἰς τὴν βουλήν. Cf. §. 7. h) E. 3, 1, 22. ἄρχοντα τοῦ οἴκου κατέλιπε, *heredem bonorum*. 2, 4, 14. dubitatur, qui sint οἱ λοιποὶ ἄρχοντες. Possunt cum Fr. Porto intelligi nouem superstites Piraeei archontes. Nam vnus ceciderat. v. §. 12. Sed sic aliquid excidisse statuendum est. Reliquos 28 tyrannos intelligit Morus. Sed fortassis accipiendus est locus de reliquis in exercitu vrbanorum ducibus, praeter triginta, qui videntur elam se in vrbem sub-

subtraxisse. ¶ 4) Dicitur de continentia et cupiditatibus, vt κρατεῖν et similia. Απ. 2, 6, 1. ὅστις ἄρχει γαστρός τε καὶ φιλοποσίας — ὁ ὑπὸ τούτων κρατούμενος — τοῦ ὑπὸ τούτων ἀρχομένου. Αγ. 10, 2. οὐχ οὕτως ἐπὶ τῷ ἄλλων βασιλεύειν, ὡς ἐπὶ τῷ ἑαυτοῦ ἄρχειν ἐμεγαλύνετο. Π. 4, 2, 20. ἃ (sp. cibos et similia appetere) τῶν μὲν κακῶν ἀνθρώπων ἄρχει, τοῖς δ' ἀγαθοῖς πείθεται. Ο. 1, 18. cupiditates dicuntur δεσπόται et δέσποιναι, it. κρατεῖν et ἄρχειν τῶν ἀνθρώπων. §. 22. χαλεπῶς ἄρχειν τῶν ἀνθρώπων. Cf. ἄρχεσθαι n. 3. ¶ 5) Αθ. 2, 1. νομίζουσι τὸ ὁπλιτικὸν ἄρχειν, *se praestantiorem peditatum habere.* Π. 2, 1, 2. p. 86. οἱ ὁμότιμοι πολλῶν ὄντων τῶν ἄλλων Περσῶν ἄρχουσι, *dignitate et auctoritate praestant.* Vix enim apta h. l. est versio: *imperium obtinere.* ¶ 6) In var. lect. est pro ἐπαρκεῖν. v. ibi nr. 2.

ἀρχεῖον, ¶ 1) *domus principis s. magistratus.* Apud Persas ἀρχεῖα in ἀγορᾷ ἐλευθέρᾳ erant domicilia, vbi ius redditur, a magistratibus, Persae iubente magistratu congregantur, iuuenesque instituuntur et disciplina continentur. Cf. Hutch. diss. 2. ad Cyrop. p. 67. Π. 1, 2, 3. ἐλευθέρα ἀγορὰ καλουμένη, ἔνθα τά τε βασίλεια καὶ τὰ ἄλλα ἀρχεῖα πεποίηται. Cf. §. 4. et 9. Sed etiam in capta vrbe Babylone 7. 5, 13. Cyrus οἰκίας ἐδίδου καὶ ἀρχεῖα τούτοις, ὥσπερ κοινωνοὺς ἐνόμιζε τῶν κατα πεπραγμένων. v. §. 26. p. 459. e quo loco patet, honoratiores tantummodo ibi exercitos esse. In aliis prouinciis etiam satrapae etc. habebant domus proprias. Π. 8. 6, 2. 3. quae §. 5. nominantur ἀρχεῖα. ¶ 2) *regia.* Thomas Mag: βασίλεια — ἀρχεῖα δὲ παρά τισιν εὕρηται. Π. 8, 1, 1. p. 463. Chrysantas dicit: παρῆσαν — ἐπὶ τὸ ἀρχεῖον, sp. quod Cyrus habebat Babylone. Sed in plurali 8. 5. 9. etiam Cyaxari Babylone erant οἶκος ἐξῃρημένος καὶ ἀρχεῖα. ¶ 3) *curia.* Ε. 5, 4, 58. ἐν τοῖς Μεγάροις ἐμβαίνοντος αὐτοῦ εἰς τὸ ἀρχεῖον. ¶ 4) Suidas: ἀρχεῖα — τὰ χωρία τῶν κριτῶν, ἢ ἀρχαῖα, ὡς Ξενοφῶν ἱστοριῶν ἢ· τοὺς δὲ ὑπ' ... περιῆγεν ἐς τὴν ἐς ταχὺ γράφουσαν μοῖραν τῆς περὶ τὰ ἀρχαῖα διακονίας. Non patet, qui sit ille liber

histo-

I. Hiſtoriarum octauus, neque omnino hic locus eſt noſtri Xenophontis, neque usquam ἀρχαῖον in eius libris ſcribitur pro ἀρχεῖον. Sallierius tamen ad Thom. Mag. l. l. videtur putaſſe, Suidam in mente habuiſſe verba ex Π. 7, 5, 13. ſupra nr. 1. allata. ¶ 5) In margg. ἀρχεῖον pro ἀρχῇ legitur. v. ἀρχή nr. 2. f.

ἄρχεσθαι, ¶ 1) *incipere.* a) c. inf. A. 1, 8, 12. v. προάρχεσθαι. Απ. 3, 5, 15. ἀπὸ τῶν πατέρων ἄρχονται καταφρονεῖν τῶν γεραιτέρων. 3, 6, 3. ἐκ τίνος ἄρξῃ εὐεργετεῖν. §. 4. ὁπόθεν ἄρχοιτο, ὑπ. εὐεργετεῖν. Q. 11, 8. οὕτω δὴ ἐγὼ ἄρχομαι μὲν τοὺς θεοὺς θεραπεύειν, πειρῶμαι δὲ etc. Fr. Portus: *inprimis, ante omnia colo deos.* Melius verti videtur: *hac igitur ratione primum deos colo,* ὑπ. eorum voluntatem faciendo atque adeo diſcendo etc. Vel potius ἄρχομαι eſt fere i. q. πειρῶμαι, et comparari poteſt cum latino *coepi,* vt E. 2, 1, 22. ἀρξάμενος παρανομεῖν ἀπέσφαξεν, *qui conatus eſſet.* Minus bene vertunt *qui primus auctor violatarum legum fuiſſet.* Nam medium ſaepe, vt ἐπιχειρεῖν et πειρᾶσθαι et *coepiſſe,* habet redundantiae quid, non ſine elegantia. v. Hutch. ad Π. 1, 1, 5. ὅποι ἂν ἄρξηταί τις πορεύεσθαι. Cf. 8, 1, 1. p. 462. §. 6. A. 2, 6, 8. 6, 1, 14. 7, 6, 12. E. 3, 4, 8. 6, 4, 13. Απ. 3, 5, 22. ὁπότε στρατηγεῖν ἤρξω μανθάνειν, *quando didiciſti.* b) c. particip. pro inf. Π. 1, 2, 2. οἱ Περσικοὶ νόμοι δοκοῦσιν ἄρχεσθαι τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ ἐπιμελούμενοι· οὐκ ἔνθεν γάρ, ὅθεν ἐν ταῖς πλείσταις πόλεσιν, ἄρχονται. Hic locus paulo difficilior exercuit ingenium Stephani, et varie vertitur. Sed ſententia eſt haud dubie haec: *legum Perſicarum prima cura eſt ſalus reip.* (quae explicatur §. 3.) *nam non initium faciunt ab iis rebus, a quibus ſerius aliae respublicae,* quippe quae non praeſcribunt modum inſtitutionis puerorum. All. οὐχ ὁμοίως γὰρ ταῖς πλ. πόλεσιν ἄρχονται. 1, 5, 7. p. 54. σύνισμεν ἡμῖν αὐτοῖς ἀπὸ παίδων ἀρξάμενοι ἀσκηταὶ ὄντες. Nam ἀρξάμενοι pendet a σύνισμεν. 2, 2, 1. p. 101. ἤρξατο ἀπ' ἐμοῦ περιφέρων. Deinde in eadem §. ἄρχεσθαι et ἄρξεται abſolute, vbi περιφέρων facile intelligi-

ligitur. 8, 7, 3. p. 550. ἡ ψυχὴ ἄρχεται ἀπολιποῦσα. Zeun. rectius ἀπολείπουσα. 8, 8, 1. ἄρξομαι διδάσκων. Επ. 1, 2. ὥσπερ ἠρξάμην σε θαυμάζων, οὕτω καὶ νῦν. c) c. gen. Π. 3, 3, 27. δρόμου τινὲς ἤρξαντο, συνεφείπετο δέ. Poterat h. l. esse etiam actiuum. 8, 8, 5. ἀρχόμενοι τοῦ σίτου, *cum cibum capere incipiant*. E. 3, 5, 3. εἰ μή τις ἄρξοι πολέμου, *bello lacesseret*. Et sic §. 4. οὐκ ἤρξαντο πολέμου, ἀλλ' ἀμυνόμενοι ἦλθον videtur esse pro actiuo. Sed 6, 3, 4. ἄρχεσθαι πολέμου est proprie: *suscipere bellum*. 4, 7, 4. ἀρξαμένων ἀποδημίας. v. ἀποδ. Απ. 3, 6, 10. ἄρτι ἀρχόμενος τῆς προστατείας. O. 6, 1. σὺν τοῖς θεοῖς ἄρχεσθαι παντὸς ἔργου. 11, 6. ἀγαθὴ ἡμέρα ὡς ἀρετῆς ἄρχεσθαι. Ιπ. 7, 12. τῆς ἐπικλίσεως ἂν ἄρχοιτο. d) ἄρχεσθαι siue ἄρξασθαι λόγου τοιοῦδε, *sic fere loqui incipere*, vel simpliciter *dicere*, ita vt nullus alius deinde loquatur, vel saltem nulla eius ratio habeatur. Π. 1, 6, 2. 2, 4. 8. 3, 2, 13. 3, 3, 9. 6, 2. 9. 8, 7, 2. vbi non de initio solo, sed de tota oratione capiendum est. Sic 3, 1, 5. ἤρχετο τοῦ λόγου, καὶ — ἔφη. A. 3, 2, [illegible] τοῦ λόγου ἤρχετο ὧδε. Sic Απ. 4, 2, 5. τοῦ λόγου ἄρχεσθαι ἐντεῦθεν intelligitur non nisi de prooemio. Praeterea dicitur c. inf. λέγειν, vt A. 3, 1, 23. ἤρχετο λέγειν ὧδε. §. 17. ἤρχετο λέγειν τὰς ἐπιτιμίας [illegible]. 6, 16. ἐθυόμην εἰ ἄμεινον εἴη ἄρχεσθαι λέγειν εἰς ὑμᾶς καὶ πράττειν. Nec raro omittitur λέγειν et λόγου, vt A. 5, 7, 8. ἐκ τούτου ἄρχεται πάλιν. Λ. 1. [illegible] ἵνα ἐξ ἀρχῆς ἄρξωμαι. O. 11, 11. ἀφ' οὗπερ ἦρξα. Maxime in formulis ἤρχετο ὧδε et ἤρχετο ὧδέ πως, vt Π. 1, 4, 13. 5, 2, 12. E. 6, 1, 3. 7, 3, 7. p. 475. A. 3, 2, 6. e) ἄρχεσθαι λόγου ponitur, vbi alias dicitur ἄρχειν. E. 4, 1, 13. ἤρξατο λόγου — καὶ γὰρ ἦν πρεσβύτερος. Facile reici ibi posset ἦρξε τοῦ λόγου. Π. 4, 1, 7. ὅτι ἐκεῖνοι ἤρχοντο τοῦ λόγου, ὑπεφώνει. Iunt. et Cod. Guelf. ἦρχον, quod Zeun. recepit. f) Infinitiuus vel genitiuus omittitur et ex reliqua oratione supplendus est. v. lit. d. Λ. 13, 10. ἄρχονται πάντες ἀπὸ βασιλέως (sup. πρᾶξαι), ὅταν βούλωνται πρᾶξαί τι. Fr. Portus vertit *reguntur regis imperio*. Sed tum debebat esse ὑπὸ βασιλέως.

σιλέως. Philelphus libere ſententiam reddidit: *regem omnes adeunt.* Rex enim (v. §. 11.) omnia permittere debet, et oſtendere, quid ſit faciendum. De ſolo autem bello eſt ſermo. Πο. 1, 3. ταῦτα πρωϊαίτατα ἄρχεται, ὀψιαίτατα λήγει, np. βλαστάνειν, vel ſimile. Iπ. 7, 10. βάδην ἄρχέσθω. §. 11. ἀπὸ τῶν ἀριστερῶν ἄρχεσθαι. §. 12. ἐκ τούτου (δεξιοῦ) ἂν ἄρχοιτο. Intell. διατροχάζειν. g) Seruit hoc verbum formulis pleonaſticis formandis. Π. 5, 5, 6. ἀρξάμεθα (σκοπεῖν) ἐκ τῆσδε τῆς ἀρχῆς. Inprimis cum iungitur πρῶτον, vt Π. 1, 5, 6. ἤρξατο μὲν πρῶτον (τοῦ ἔργου) ἀπὸ τῶν θεῶν. Saltem A. 6, 3, 11. eſt ſine πρῶτον. E. 7, 4, 25. ἐπαναχωρήσαντες ἔνθα τοπρῶτον ἤρξαντο ἐπιέναι. O. 7, 9. τί πρῶτον διδάσκειν ἤρχου. 9, 6. ἠρχόμεθα πρῶτον ἀθροίζοντες. Sic Π. 8, 7, 3. p. 545. μηδαμόθεν πρότερον ἄρχου, ἢ ἀπὸ τοῦ etc. Et quanquam dicitur ἀρχομένου τοῦ ἔαρος (v. ἔαρ), habet tamen εὐθὺς vim adiunctam, vt E. 4, 7, 1. εὐθὺς ἀρχομένου τοῦ ἦρος. Π. 8, 4, 3. ἐσαφήνιζε εὐθὺς ἀρξάμενος ἐξ ἕδρας, *non multa molitus.* Cf. ἀρχὴ nr. 1. h) Varium vſum inſuper habet participium. Π. 1, 6, 8. οὓς ἐγὼ αἰσθάνομαι, ἀρξάμενος (np. ἰδεῖν vel σκοπεῖν vel ſimile) ἀπὸ τῶν ἡμετέρων φίλων, ἡγουμένους. 7, 5, 23. ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν θυρωρῶν, πάντας τοὺς θεραπευτῆρας ἐποιήσατο εὐνούχους. Perperam all. δεξάμενος. §. 18. ἔτι νέου ὄντος σου ἀρξάμενος ἐπεθύμουν φίλας γενέσθαι, *inde a pueritia.* Zeun. *ſtatim.* A. 5, 7, 7. οἷον ὁρῶ ἀρχόμενον πρᾶγμα ἐν τῇ στρατιᾷ. Vbi eſt fere paſſiue, et participium pro infinitiuo ob ὁρῶ. 6, 4, 1. ἀρξαμένη αὕτη ἐστὶ ἡ Θρᾴκη ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ Πόντου μέχρις Ἡρακλείας ἐπὶ δεξιὰ εἰς τὸν Πόντον εἰσπλέοντι, *ſita eſt ei qui in Pontum nauigat inde a* etc. E. 5, 2, 6. ἀρξάμενοι ἀπὸ τῶν πυλῶν ἔστησαν, *inde a portis.* Sic 7, 1, 22. τοὺς μὲν ἔφασαν ἀρξαμένους ἀπὸ Ἀγησιλάου καὶ τῶν γερόντων καὶ — κλαίειν πάντας. (Similis locus eſt Matth. 20, 8.) Aπ. 2, 1, 1. σκοπῶμεν ἀρξάμενοι ἀπὸ τῆς τροφῆς. O. 11, 6. πειρῶμαί σε ἀπὸ τῆς αὔριον ἡμέρας ἀρξάμενος μιμεῖσθαι. Iπp. 3, 2. ἀρξάμεναι ἀπὸ τῶν Ἑρμῶν — περιελαύνοιεν. Iπ. 4, 2. ἀρχόμενα πάντα, *omnia mor-*

morborum initia. 9, 3. ἐκ τοῦ βραχυτάτου ἀρχόμενον, οὕτως ἂν εἰς τὸ θᾶττον προάγειν, inde a tardissimo motu. K. 3, 8. διώκουσι ἀρχόμεναι σφόδρα, initio. ¶ 2) *subiectum esse imperio, parere.* E. 3, 5, 2. νομίζοντες (Athenienses) αὐτῶν ἄρχεσθαι. Quae verba cum vix fundant sensum commodum, Leuncl. emendat ἐνόμιζον αὐτῶν τὸ ἄρχεσθαι, *suum esse, incipere bellum.* Schneiderus, Moro duce, rectius legi iubet νομίζοντες αὐτῶν ἀνάξιον τὸ ἄρχεσθαι, *quod putarent, indignum se esse, parere aliis,* np. Lacedaemoniis. Cf. §. 8. p. 181. Αθ. 2, 2. τοῖς κατὰ γῆν ἀρχομένοις, τοῖς κατὰ θάλατταν ἀρχομένοις. A. 2, 6, 7. et 10. οἱ ἀρχόμενοι dicuntur paulo ante στρατιῶται. Π. 1, 6, 19. p. 71. 72. Ιπ. 1, 24. etc. Inprimis varias sententias habet per παρηγμένον, v. c. Π. 1, 6, 8. δεῖν τὸν ἄρχοντα τῶν ἀρχομένων διαφέρειν. Et saepius ibi. it. §. 17. 19. p. 73. 2, 1, 4. 4, 1, 2. p. 201. 7, 1, 18. τὸ φιλεῖσθαι ἄρχοντα ὑπὸ τῶν ἀρχομένων. All. per glossam τῶν περὶ αὐτόν. 7, 5, 26. p. 456. 458. 8, 1, 1. p. 463. praeferenda videtur lectio πολλοὶ ἡμῶν ἦρχον μὲν οὐδενός, ἤρχοντο δέ, prae Wellsiana πολ. ἡμ. ἦρχ. οὐδενὸς δ' ἤρχομεν. Cf. §. 14. A. 1, 9. 2. Aπ. 2, 1, 10. ἄρχουσι μὲν Πέρσαι, ἄρχονται δὲ Σύρ., et saepe in illa §. it. §. 12. 3, 9, 11. Αθ. 1, 14. In his saepe est i. q. πείθεσθαι vel *imperium non detrectare,* vt A. 1, 3, 15. πείσομαι — ἵνα εἰδῆτε ὅτι καὶ ἄρχεσθαι ἐπίσταμαι. Αθ. 2, 3. πόλεις μεγάλαι διὰ δέος ἄρχονται. Vnde saepe ἄρχειν et πείθεσθαι inter se opponuntur. v. πείθεσθαι. Iungitur ὑπό, A. 2, 6, 8. τοιοῦτος ἄρχων· ἄρχεσθαι ὑπ' ἄλλων οὐ μάλα ἐθέλειν ἐλέγετο. 7, 7, 17. ὑπὸ σοῦ ἄρχεσθαι. Paulo ante erat ὑπήκοοί σοι. Αθ. 2, 3. O. 4, 5. c. acc. rei, omissa praepositione κατά, Aγ. 2, 16. τὰ νόμιμα ἄρχεσθαι. Cornel. Nepos Agel. 4, 3. *institutis patriae parere.* Cf. ἄρχειν nr. 2. d. ¶ 3) Metaphorice de iis, *qui imperari sibi patiuntur a cupiditatibus, qui voluptatibus seruiunt* etc. v. ἄρχειν nr. 4. Aπ. 4, 5, 3. ὅστις ἄρχεται ὑπὸ τῶν διὰ σώματος ἡδονῶν. Aγ. 5, 2. οὐ μὴν ὕπνῳ γε δεσπότῃ, ἀλλ' ἀρχομένῳ ὑπὸ τῶν πράξεων ἐχρῆτο. Sic plane de Agesilao Plutarchus apophthegm.

pophthegm. Lacon. T. II. p. 209. ed. Wechel. T. VI. p. 788. ed. Reisk. ¶ 4) In var. lect. confunditur c. ἄγεσθαι. v. ἐπί c. dat. nr. 10. it. c. ἄρχειν. v. ibi nr. 1. et supra nr. 1. e.

Ἀρχέστρατος, *Archestratus.* E. 1, 5, 10. vnus e decem praetoribus apud Arginusas, qui tamen, vt Conon, non videtur condemnatus esse. Certe in sequentibus non commemoratur, nisi quod 2, 2, 9. Archestratus in vincula coniectus legitur, quia in pace cum Lacedaemoniis facienda cedendum esse de diruendis muris censuerat. Fortassis tamen hic Archestratus distinguendus est a priori, si quidem verum est, istum statim mortuum esse Mitylenis. v. Lysias p. 701. ed. Reisk. et Mori examen II.

ἀρχή, ¶ 1) *initium.* Π. 5, 5, 6. ἀρξώμεθα ἐκ τῆσδε τῆς ἀρχῆς. Vertunt *ab hoc principio.* Sed Zeun. explicat in indice *imperium militare*, np. quod Cyro commissum erat. Aπ. 2, 1, 1. extr. Saepe legitur formula ἐξ ἀρχῆς, etiam ἐξαρχῆς interdum scripta vno vocabulo. Probat eam Phrynichus p. 34. prae ἀρχῆθεν. Π. 5, 4, 6. eunuchus dicit: οἷος ἔφυν ἐξαρχῆς. 7, 5, 18. οἱ ἐξ ἀρχῆς φίλοι opponuntur recens adscitis, vel sunt *amici a puero.* Saltem sic est 8, 7, 3. p. 543. E. 2, 3, 17. p. 91. est *iam diu, semper.* Oppon. νῦν. Cf. 4, 4, 6. 4, 8, 5. Ἀσία ἡ ἐξαρχῆς βασιλέως ἐστί, *inde ab antiquissima memoria.* Aπ. 1, 4, 5. ὁ ἐξ ἀρχῆς ποιῶν ἀνθρώπους. Cf. Genes. 1, 1. et Matth. 19, 4. Aγ. 1, 4. ἐφ᾽ εἴπερ ἐξ ἀρχῆς τὴν βασιλείαν παρέλαβον. Refertur ad primam originem, ad primos auctores, gentis, Λ. 15, 1. Aθ. 2, 16. et K. 12, 6. vbi est τὸ ἐξαρχῆς. Historici est Λ. 1, 3. ἵνα ἐξ ἀρχῆς ἄρξωμαι. O. 6, 12. ἐξαρχῆς διηγήσωμαι. Interdum verti potest *statim, simul,* vt Iπ. 9, 10. εἴ τις ἐξαρχῆς ἐπὶ κλωσμῷ προσφέροι. Saltem εὐθύς ei iungitur Π. 7, 2, 6. et Aπ. 1, 2, 39. εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὡρμηκότε. Vbi Fr. Portus intelligit *a principio consuetudinis cum Socrate.* Recte, nisi quis malit *suapte natura.* Sic εὐθύς iungitur verbo ἄρχεσθαι. v. ἄρχεσθαι nr. 1. g. Sed Π. 2, 2, 2. p. 104. legitur ἐξαρχῆς αὖ, vbi tamen all. pro αὖ habent αὐτίκα. v. αὖ nr.

nr. 7. Π. 1, 4, 13. ἐξ ἀρχῆς πάλιν, vt E. 4, 5, 2. vbi §. 4. ἐδείπνησαν ἐξ ἀρχῆς vertitur *denuo coenam sumebant.* Imo verte *statim*, np. ab initio, quum ignis afferretur, ita vt non antea vngerentur. Pirkheimerus locum reddidit: *omnesque vncti sunt, multique coenarunt, priusquam se vngerent.* Cf. Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 42. ¶ 2) *imperium, potestas.* a) Π. 4, 5, 8. ἀρχὴ τῆς Ἀσίας, *imperium in Asiam.* Sic Απ. 1, 1, 16. ἀρχὴ ἀνθρώπων. Dicitur enim de quouis imperio. v. ἄρχειν nr. 2. a. Sed variae ἀρχαὶ s. *formae administrandi imperii* sunt Απ. 4, 6, 2. βασιλεία, τυραννὶς, ἀριστοκρατία, πλουτοκρατία, δημοκρατία. Λ. 15, 1. αὕτη ἡ ἀρχὴ διατελεῖ. Oppon. ἄλλαι πολιτεῖαι. Cf. Αγ. 1, 4. Αϑ. 1, 14. ἀρχὴ τοῦ δήμου. E. 2, 3, 18. p. 98. τῇ ἀρχῇ τῇδε δυσμενεῖς, *tyrannidi triginta virorum.* b) *regnum.* Π. 1, 5, 2. τὴν ἀρχὴν ἔλαβε per successionem τῶν Μήδων. Margg. βασιλείαν εἶχε. Formula ἀρχὴν λαμβάνειν, etiam κατακρατεῖν, *regno potiri,* saepe legitur de iis, qui terras regno per bellum acquirunt, vt Π. 7, 5, 26. p. 455. vbi ab initio ἀρχὴν habent ἔχειν. v. ἔχειν nr. 3. A. 3. 4. 5. Aliter de talibus Π. 8. 1. 3. τῶν συγκατεστρεψαμένων τὴν ἀρχήν. Αγ. 1, 4. καταλῦσαι τὴν ἀρχήν, vt §. 26. καταλύσειν τὴν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατευσάσαν ἀρχήν. De successione vero Π. 4, 6, 2. p. 256. ὁ παῖς ἐκείνου (τοῦ Ἀσσυρίου) τὴν ἀρχὴν ἔχει. p. 258. εἰς (τὸν παῖδα) ἡ ἀρχὴ περιήκει. §. 2, 9. ἐξ ὅτου ἐν ἀρχῇ εἰμι. Sic Αγ. 1, 6. Π. 8, 1. 16. τῇ τῶν Περσῶν ἀρχῇ. 8, 6. 6. συμφύλακα Πέρσαις τε καὶ ἐμοὶ τῆς ἀρχῆς. §. 9. τὸ μέγεθος τῆς ἀρχῆς. 8, 7. 1. ἐπὶ τῆς αὐτοῦ ἀρχῆς, *tempore regni eius, ex quo regnare coepit.* A. 1. 5. 9. ἡ βασιλέως ἀρχὴ πλήθει χώρας καὶ ἀνθρώπων ἰσχυρὰ, τῷ δὲ μήκει τῶν ὁδῶν — ἀσθενής. E. 4, 1, 15. οὐ τὴν βασιλέως, ἀλλὰ τὴν ἑαυτοῦ ἀρχήν. Vbi et *regnum* et *satrapiam* significat. c) *satrapia, imperium reguli.* Π. 3, 1, 15. τοῖ παραδιδοὺς τὴν ἀρχήν. §. 17. καινῆς γενομένης ἀρχῆς — τῆς εἰωθυίας κατεχούσης. 8, 6, 2. τούτους οὐ παύσαι τῆς ἀρχῆς, np. φρουράρχους, vt O. 4, 7. etc. Cf. παύειν. E. 3, 1, 9. ἀφελόμενῳ ἐμὲ τὴν ἀρχήν, ἄλλῳ δοῦναι. d) *imperium*

Grae-

Graeciae. E. 3, 5, 8. p. 181. τὴν ἀρχὴν ἀναλαβεῖν. Cf. p. 184. 5, 3, 27. Πο. 5, 6. vbi etiam ἡγεμονία nominatur. E. 7, 5, 18. τῇ πατρίδι ἀρχὴν Πελοποννήσου καταλιπεῖν. 7, 1, 3. ἐν τῇ κατὰ θάλατταν ἀρχῇ — ἐν τῇ κατὰ γῆν, np. in bello. Αθ. 2, 16. πιστεύοντες τῇ ἀρχῇ τῇ κατὰ θάλατταν. Sed §. 7. bis est ἡ ἀρχὴ τῆς θαλάττης. e) *imperium belli.* Π. 2, 2, 11. ἀρχὴ τῆς στρατείας. A. 6, 2, 7. ἡ τοῦ παντὸς ἀρχὴ Χειρισόφῳ κατελύθη, *imperium totius exercitus Chirisopho abrogatum est.* Sic 6, 3, 1. vbi tamen est Χειρισόφου. E. 5, 4, 4. ἐπ' ἐξόδῳ τῆς ἀρχῆς. (v. ἔξοδος.) Est ibi de *praefectura praesidiorum.* 4, 1, 16. ἐάν μοι τὴν ἀρχὴν προστάττῃ. Oppon. ἐὰν ἄλλον στρατηγὸν πέμπῃ. Αγ. 1, 37. ὅσον χρόνον ἐπὶ τῇ ἀρχῇ ἔμεινε, np. in prouincia. Aπ. 3, 3, 2. de hipparcho: ἡ ἀρχή, ἐφ' ἧς ᾕρησαι, ἵππων καὶ ἀμβατῶν ἐστιν. f) *magistratus munus.* v. c. Π. 8, 1, 13. ἀρχαῖς καὶ ἕδραις ἐγέραιρε. Sic ἀρχὰς ἔχειν et οἱ τὰς ἀρχὰς ἔχοντες, Π. 4, 2, 4. 8, 3, 1. 8, 6, 6. τοὺς ὑφ' ὑμῶν ἀρχὰς ἔχοντας. Margg. h. l. non bene ἀρχεῖα. E. 6, 4, 17. τοὺς ἐπ' ἀρχαῖς domi καταλειφθέντας, *ad magistratus gerendos.* Αθ. 1, 2. τῶν ἀρχῶν μετεῖναι. §. 3. ἀρχαὶ ὁπόσαι σωτηρίαν φέρουσι — ὁπόσαι δ' εἰσὶν ἀρχαὶ μισθοφορίας ἕνεκα. Ibid. est ἄρχειν τὰς ἀρχάς. Cf. ἄρχειν nr. 2. f. et χρηστὸς nr. 3. Saepe iunguntur τιμαὶ et ἀρχαί. v. τιμὴ nr. 1. Aπ. 2, 1, 1. ὅπως μὴ ἀντιποιήσεται ἀρχῆς. §. 2. vbi παρὰ τὴν ἐκείνου ἀρχὴν Leuncl. vertit *sub ipsius imperio.* Ern. pro ἀρχὴν coniicit ἀργίαν, vt παρὰ sit *propter.* Et hanc coniecturam recepit Schneiderus. Sed multo melior videbatur coniectura a Strothio in altera editione proposita, νάρκην, h. e. ὀκνηρίαν. Cf. παρὰ c. acc. nr. 7. ¶ 3) *magistratus,* h. e. ὁ ἄρχων, *homo magistratum gerens.* Π. 1, 2, 5. τὰ παραγγελλόμενα ὑπὸ τῆς μεγίστης ἀρχῆς. Cf. §. 12 — 14. vbi interdum dicuntur ἀρχαί, interdum ἄρχοντες, it. αἱ ἀρχαὶ ἐκ τούτων καθίστανται, et τὰς ἀρχὰς οὗτοι αἱροῦνται. Λ. 2, 2. ἐξ ὧνπερ αἱ μέγισται ἀρχαὶ καθίστανται. Sic plane 4, 7. et saepe ἀρχὴ in illo libello. Cragius de rep. Lac. 2, 1. μεγίστας ἀρχὰς apud Lacedaemonios non modo *ephoros* fuisse

fuiſſe putat, ſed etiam *reges, ſenatum, et harmoſtas.* Sed ſaltem reges omittendi videntur. Certe Il. 4, 5, 8. Perſarum ἀρχαὶ diſtinguuntur a rege. Πο. 2, 7. εἰ μετοικοφύλακας — ἀρχὴν καθισταῖμεν. E. 2, 3, 8. Athenis βουλὴν καὶ τὰς ἄλλας ἀρχὰς κατέστησαν. Sed §. 18. p. 96. ὑμᾶς καταστῆναι εἰς τὴν βουλὴν, καὶ ἀρχὰς ἀποδειχθῆναι. 2, 4, 30. ἀρχὰς καταστησάμενοι ἐπολιτεύοντο. 7, 3, 6. ἀρχαὶ nominantur, qui paulo ante ἄρχοντες. Π. 4, 2, 11. ἀρχαὶ τῶν πολεμίων, *principes, die Generalität.* 8, 5, 11. ταῖς ἀρχαῖς καὶ γεραιτέροις καὶ ὁμοτίμοις — τὰς ἀρχὰς, οἵπερ τῶν μεγίστων κύριοί εἰσι. 8, 7, 2. τοὺς φίλους καὶ τὰς Περσῶν ἀρχάς. Λ. 8, 3. ὅσῳ μείζω δύναμιν ἔχει ἡ ἀρχή. Aθ. 3, 4. ἀρχὰς δοκιμάσαι καὶ διαδικάσαι. Πο. 3, 3. ἡ τοῦ ἐμπορίου ἀρχή. *apud quos mercatorum lites disceptabantur.* 5, 1. αὕτη αἱρεθεῖσα ἀρχὴ, np. οἱ εἰρηνοφύλακες. 6, 1. βουλῇ καὶ ἀρχαῖς. ¶ 4) *natio vel regio imperio ſubiecta.* A. 7, 2, 18. ἐκείνου ἦν ἀρχὴ Μελανδέπται καὶ Θυνοὶ etc. 7, 5, 1. Δέλτα — αὕτη δ' ἦν οὐκέτι ἀρχὴ Μηδόκου. Π. 8, 6, 10. τὴν ἀρχὴν (8, 8, 1. est ἡ βασιλεία) ὡρίζεν — τῷ ἡ ἐρυθρὰ θάλαττα. 1, 7, 6. ἔστιν ἡμῖν ἡ ἀρχὴ πατρῴα πρὸς μεσημβρίαν etc. 1, 9, 8. ἐν τῇ τοῦ Ἀ..ρου ἀρχῇ. Saepiſſime de *natione vel regione imperio ſatrapae ſubiecta, ſatrapia,* vt A. 1, 1. 2. ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, ἧς αὐτὸν σατράπην ἐποίησεν. §. 3. ἀποπέμπει αὐτὸν ἐπὶ τὴν ἀρχήν. 2, 3, 14. ἀπιὼν ἐπὶ τὴν ἐμαυτοῦ ἀρχήν. 5, 6, 12. τῆς Τρωάδος καὶ Φαρναβάζου ἀρχῆς πάσης. 7, 1, 2. μὴ ἐπὶ τὴν αὑτοῦ ἀρχ. (all. χώραν) στρατεύειν. E. 3, 4, 5. μηδὲν τῆς τῆς ἀρχῆς ἀδικήσειν. §. 10. τὴν τῆς Φαρναβάζου χώρας τε καὶ ἀρχῆς. 4, 1, 15. v. nr. 2. d. ¶ 5) ἀρχὴν et τὴν ἀρχὴν, *omnino, plane.* v. Sylburg. praefat. ad Pauſan. et Hemſterhuſ. ad Lucian. Tim. §. 20. Sequente negatione, Il. 1, 2, 3. τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν τοι. 8, 3, 1. τὴν ἀρχὴν μὴ εὐκαταφρόνητον εἶναι. 1, 6. 13. τὴν ἀρχὴν μὴ κάμνειν. Vbi in nonnullis deeſt articulus, vt A. 7, 7, 17. ἀρχὴν μὴ πλουτῆσαι et ἀρχὴν μὴ βασιλεῦσαι. Cod. Eton. addit articulum. Leuncl. vertit h. l. *ab initio,* vt O. 2, 11. τὴν ἀρχὴν οὐδὲν ἐγένετο. et 8, 2. τὴν ἀρχὴν μηδὲ ζητεῖν. Sed

Σ. 1, 15. ἀρχὴν οὐδὲ νομίζεται, *prorsus.*

ἀρχηγέτης, ¶ 1) *auctor familiae.* Schol. Eurip. Heraclid. 703. exponit per πατριάρχην. E. 6, 3, 4. p. 383. Ἡρακλεῖ τῷ ὑμετέρῳ (regiae familiae apud Lacedaemonios) ἀρχηγέτῃ. 6, 5, 38. p. 431. ἀρχηγέται vocentur *Herculis filii* s. *Heraclidae.* ¶ 2) *deus tutelaris.* v. Gramm. hist. deor. p. 108. E. 7, 3, 8. Sicyonii Euphronem, licet tyrannum, ὡς ἀρχηγέτην τῆς πόλεως σέβονται, quia iis democratiae auctor fuerat. Cf. Morus ad h. l. Alias ἀρχηγέται nominantur etiam conditores vrbium. v. Spanhem. ad Callim. h. in Apoll. 57.

ἀρχηγὸς, *auctor.* E. 3, 3, 5. ἀρχηγὸν τοῦ πράγματος, np. factionis. Sic 5, 2, 17. in simili re pro στρατηγὸς in margg. est ἀρχηγὸς, quae lectio, a Moro damnata, probatur Schneidero. Sed A. 3, 1, 17. ἀρχηγοὶ, vt habent nonnulli pro λοχαγοὶ, admitti vix potest.

Ἀρχίας, *Archias*, Thebanus polemarchus, interfectus ob Cadmeam et Thebas oppressas. Videtur autem princeps polemarchorum fuisse. E. 5, 4, 2 — 6. τοῖς περὶ Ἀρχίαν πολεμάρχοις — τὴν περὶ Ἀρχίαν τε τὸν πολεμαρχοῦντα καὶ τὴν περὶ Φίλιππον τυραννίδα — τοῖς περὶ Ἀρχίαν. Philippus autem fuit et ipse polemarchus, Archiae collega. v. Plutarch. Pelop. 7. Idem tamen Plutarchus Ages. 24. Leontidam, h. e. Leontiadem, cum Archia dicit polemarchum fuisse. Fuerint igitur eodem tempore tres: Archias, Philippus, Leontiades. Cf. Plutarch. Pelop. 5. et E. 5, 4, 7. Imo fuerunt quatuor. Nam quatuor sunt interfecti. Et quartus fuit Hypates. v. Plutarch. Pelop. 11 12. Etiam Xenophon E. 7, 3, 7. p. 475. Hypatem dicit simul cum Archia interfectum fuisse. Cf. tamen infra πολέμαρχος nr. 2.

Ἀρχίδαμος, *Archidamus.* ¶ 1) pater Agesilai, Ag. 1, 15. E. 5, 3, 13. ¶ 2) Agesilai filius. E. 5, 4, 25 — 33. amat Cleonymum, cui tandem a patre Agesilao veniam exorat. 6, 4, 18. 19. post pugnam Leuctricam aegroto patre fit dux exercitus. Cf. §. 26. et 6, 5, 1. 7, 1, 18 — 22. Arcades vincit, qua victoria Lacedaemonios deiectos spe

erigit. 7, 4, 20 — 24. alias in Arcadiam expeditiones facit, et vulneratur. 7, 5, 12. 13. Thebanos proelio prope ipsam Spartam vincit. ¶ 3) legatus Elidis ad regem Persarum de pace, E. 7, 1, 23 — 26.

ἀρχικός, *imperandi* [regendi] *peritus*. A. 2, 6, 5. Clearchus dictus est ἀρχικός, i. e. *artis imperatoriae peritus*. Simul ibi, cur ita dictus sit, exponitur. §. 10. ἀρχικὸς vocatur, qui antea ἄρχειν ἱκανός. Aπ. 2, 1, 7. et 9. dicitur de eo, qui *ad rempublicam capessendam idoneus* est. §. 1. erat ἱκανὸς ἄρχειν. 4, 2, 11. iunguntur πολιτικοί, οἰκονομικοί, ἄρχειν ἱκανοί. Late autem patere hoc nomen, apparet ex O. 21, 2. πάσαις κοινὸν ταῖς πράξεσι, καὶ γεωργικῇ καὶ πολιτικῇ καὶ οἰκονομικῇ καὶ πολεμικῇ, τὸ ἀρχικὸν εἶναι. De epitropo dicitur O. 15, 5. ἐπιμελῆ καὶ ἀρχικόν. et c. gen. ἀνθρώπων, 13, 4. ἄρχειν ἱκανοὺς παιδεύεις — ἀρχικοὺς εἶναι ἀνθρώπων παιδεύεις. §. 5. ὅστις ἀρχικοὺς ἀνθρώπων δύναται ποιεῖν, οὗτος καὶ δεσποτικοὺς — καὶ βασιλικούς. Sic c. gen. ἀνθρώπων est quoque Aπ. 1, 1, 7. 16.

ἀρχιτέκτων, *architectus*, *structuris aedificiorum praefectus*. v. Etymol. [illegible] Aπ. 4, 2, 10. ἀρχιτέκτων βούλει γενέσθαι; πάνυ γὰρ ἀνδρὸς καὶ τοῦτο [illegible]

'Αρχύτας, *Archytas*. [illegible] 2, 1, 7. ἐπὶ 'Αρχ[illegible] (margg. 'Αρχύτα) [illegible] οντος, np. anno belli [Pe]loponnesiaci duodet[rice]simo, vt patet 2, 3, 7.

ἄρωμα, *aroma*. A. 1, 5, 1. εὐώδη, ὥσπερ ἀρώματα.

ἄσακτος, *non compressus*, *mollis*. v. σάττειν. O. 15, 11. ἡ ἄσακτος γῆ.

ἄσαρκος, *non carnosus*, *strigosus*. K. 4, 1. canum στήθη μὴ ἄσαρκα. Est [illegible]τότης, pro qua Pollux 5. 57. habet εὔσαρκα.

ἀσαφής, *obscurus*. K. 5, 5. ἴχνη λεπτὰ καὶ ἀσαφῆ τοῦ θέρους, *difficulter [cogno]scuntur*. Sed actiue Aπ. 4, 3, 4. νὺξ — σκοτεινὴ [καὶ] ἀσαφεστέρα ἐστίν, *minus nos sinit videre quicquam*.

ἀσαφῶς, *temere*, *nullis vestigiorum certis indiciis*. K. 3, 10. canes μεταθέουσι, αἱ μὲν ἀσαφῶς, αἱ δὲ πολὺ ὑπολαμβάνουσαι. In var. lect. est pro ἀσφαλῶς. v. ibi nr. 1.

'Ασέα, *Asea*. E. 6, 5, 11. 15. Steph. Byz: 'Ασέα, κώμη 'Αρκαδίας. καὶ ὁ κωμήτης, 'Ασεάτης. A Strabone vocatur κώμη τῆς Μεγαλοπόλεως.

'Ασεάται (v. 'Ασέα) legunt viri

viri docti pro Ἀσθεάται, quod olim legebatur E. 7, 5, 5.

ἀσέβεια, impietas. v. c. ἀσέβεια περὶ θεούς, v. ἀδικία et ἄδικος. Π. 8, 8, 2. tribuitur pactorum et iurisiurandi violatoribus. Sic iungitur ἐπιορκία. v. ibi. E. 4, 4, 3. est eorum, qui ciues, inprimis multos supplices templorum, interfecerant.

ἀσεβεῖν, impium esse. Ἀπολ. 22. περὶ θεοὺς ἀσεβῆσαι. Differt a formula ἀνόσια ποιεῖν. v. ἀνόσιος. K. 13, 16. πρὸς τὰ θεῖα ἀσεβεῖν. E. 1, 4, 6. ἠσεβηκότες ἐς τὰ μυστήρια. §. 8. οὐκ ἠσέβηκει. Π. 5, 2, 5. οἳ οὔτε ἀσεβεῖν οὔτε ἀδικεῖν ἂν θέλοιεν, οὔτε ἂν ψεύδοιντο — οὔτ' ἂν ἀσεβεῖν περὶ ξένους, οὔτ' ἂν ἀδικεῖν ἐθέλοιμι, οὔτε συνθήκας ψευδοίμην. Ἀθ. 3, 5. ἀδίκημα — ἐάν τε ὑβρίζωσι, ἐάν τε. ἀσεβήσωσι. Π. 8, 1, 9. πλεῖν μετὰ τῶν εὐσεβῶν μᾶλλον ἢ μετὰ τῶν ἠσεβηκέναι τι δοκούντων.

ἀσεβής, impius. Differt ab ἄδικος et ἀνόσιος. v. ibi. Opponitur δίκαιος. v. δίκ. Π. 8, 8, 13. ἀσεβεστέρους περὶ θεούς. A. 2, 5, 3. p. 113. τρόπος πρὸς θεῶν ἀσεβής — πρὸς ἀνθρώπων αἰσχρός. 7, 7, 18. ἀσεβῆ ἔργα contra legatos et amicos. Aπ. 1, 2, 2. ἀσεβεῖς. Oppon. παρανόμους.

ἀσήμως, nullo indicio dato, np. venatori. K. 3, 4. canes nonnullae vestigia persequentes ἀσήμως πορεύονται. Leonicenus vertit nil significantes.

ἄσηπτος, putredini non facile obnoxius. K. 9, 13. ἔστι γὰρ ἀσηπτότατον (σπάρτον).

Ἀσθεάται, v. Ἀσεάται.

ἀσθένεια, infirmitas corporis, languor. Aπ. 4, 2, 32. Oppon. ῥώμη. E. 6, 4, 18. ἐκ τῆς ἀσθενείας οὔπω ἴσχυεν, ex morbo. Sed Aγ. 9, 5. Φεύγειν θάλπη — ψυχῇ δι' ἀσθένειαν ψυχῆς. Ad duo refertur Λ. 10, 7. οὐδὲν ὑπελογίσατο οὔτε σωμάτων οὔτε χρημάτων ἀσθένειαν, corporum — facultatum tenuitatem.

ἀσθενεῖν, ¶ 1) morbo laborare. Π. 1, 4, 2. ἀσθενήσαντος αὐτοῦ. 5, 1, 9. εἴ ποτε ἀσθενήσειεν. 8, 2, 12. ὁπότε τις ἀσθενήσειε. Oppon. ὑγιαίνειν, vt aliis in locis. A. 1, 1, 1. ἐπεὶ δὲ ἠσθένει. 4, 5, 14 — 17. dicuntur tam κάμνοντες, quam ἀσθενοῦντες, qui frigore torpuerant. 5, 3, 3. τοὺς ἀσθενοῦντας, καὶ τοὺς ὑπὲρ τετταράκοντα ἔτη, καὶ παῖδας, καὶ γυναῖκας. 5, 5, 5. Λ. 6, 3. etc. ¶ 2) languere. De animo,

Ιερ. 1, 23. μαλακῆς καὶ ἀσθενούσης τρυφῇ ψυχῆς. ¶ 3) *minus potentem esse.* Π. 5, 2, 13. τοὺς ἀσθενοῦντας ὑβρίζει.

ἀσθενὴς, ¶ 1) *imbecillis corporis viribus.* Π. 7, 5, 23. ὁ σίδηρος ἂν ἰσοῖ τοὺς ἀσθενεῖς (eunuchos etc.) ἐν τῷ πολέμῳ τοῖς ἰσχυροῖς. Απ. 2, 6, 12. μικρὸς, αἰσχρὸς, ἀσθενής. Oppon. καλὸς, μέγας, ἰσχυρὸς. 1, 6, 7. οἱ φύσει ἀσθενέστατοι τῷ σώματι. Oppon. ἰσχυρότατοι. Λ. 5, 8. opponuntur inter se ἀσθενεῖς et εὐρώστοι. Π. 8, 7, 3. p. 542. τοὐμὸν γῆρας οὐδεπώποτε τῆς ἐμῆς νεότητος ἀσθενέστερον. Αγ. 9, 5. θηρία ἀσθενέστατα, *quae frigus etc. ferre non possunt.* Απ. 3, 3, 4. ἵπποι ἀσθενεῖς. 4, 2, 25. ἵππος πότερον ἰσχυρός ἐστιν ἢ ἀσθενής. Κ. 3, 2. et 3. κύνες ἀσθενεῖς. Cf. σῦς. ¶ 2) *minus potens, impotens.* Π. 8, 1, 11. ἀσθενέστεροι, et Απ. 3, 7, 5. ἀσθενέστατοι, quibus opponuntur ἰσχυρότατοι, sunt *faex plebis, infima populi faex.* Sic tota gens vel ciuitas vel exercitus dicitur ἀσθενὴς, Π. 1, 5, 2. εἰ τοὺς Μήδους ἀσθενεῖς ποιήσειε. 5, 2, 11. ἀσθενεστέρους τοὺς πολεμίους ποιεῖν. Oppon. ἰσχυροτέρους, vt Ε. 1, 5, 5. 2, 3, 18. p. 97. ἀσθενῆ τὴν πόλιν ποιεῖν, np. armis adeuntis ciuibus. Π. 3, 2. 2. πρὶν τοὺς πολεμίους συλλεγῆναι, ὀλίγοις τε καὶ ἀσθενέσι χρησαίμεθα. Ε. 7, 5, 23. τὸ ἰσχυρότατον est robur exercitus, cui opponitur τὸ ἀσθενέστατον. Ιπ. 5, 13. ἀσθενὲς τὸ πεζὸν ἔρημον ἱππικόν. Π. 6, 1. 9. τὰ ἡμέτερα ἀσθενέστερα γίγνοιτ' ἂν, τὰ δὲ τῶν πολεμίων αὐξήσεται. Ε. 6, 1, 4. p. 359. ὑμᾶς ὡς ἀσθενεστάτους βουλοίμην εἶναι. Edd. vett. ἀληθεστάτους, *fidei minime dubiae.* (v. ἀληθὴς nr 3.) 7, 5, 1. ἀσθενεστάτην βουλόμενοι τὴν Πελοπόννησον εἶναι. 7, 1, 2. p. 436. πόλεις ἀσθενέστεραι. ¶ 3) *non munitus* v. Markland. ad Eurip. Suppl. 188. Ε. 3, 1, 5. πόλεις ἀσθενεῖς — ἐλάμβανε. Π. 5, 4, 21. φρούριον τὸ ἀσθενέστατον βίᾳ ἔλαβε. ¶ 4) *non numerosus.* a) De paucitate militum. Π. 1, 6, 19. p. 78. 4, 2, 19. p. 223. 5, 4, 10. p. 312. Ιπ. 4, 14. §. 17. ἢν ἐπαισθάνηταί τι ἀσθενέστερον τῆς αὑτοῦ δυνάμεως — ἰσχυροτέρῳ τὸ ἀσθενέστερον θηρᾶν. 8, 10. ἀσθενεῖ δυνάμει opponitur πάσα. b) De acie non profunda. Π. 7, 5, 1. ἀσθενὴς ἡ φάλαγξ — περὶ γὰρ πολὺ τεῖχος ἀνάγκη ἐπ'

ὀλίγον τὸ βάθος γενέσθαι τὴν Φάλαγγα. 6, 3, 11. p. 386. ὅσῳ μεῖζον χωρίον περιβάλλονται, τοσούτῳ αὐτοὺς ἀσθενεστέρους ἀνάγκη γενέσθαι. 7, 1, 11. κέρας (exercitus latera) est ἀσθενέστερον στράτευμα, πρ. quia ibi non magnum solet esse βάθος, sed Φάλαγγι sunt ἰσχυρότεροι. v. Φάλαγξ. E. 6, 2, 11. ἐπ' ὀκτὼ τεταγμένοι, ἀσθενὲς νομίσαντες τὸ ἄκρον τῆς Φάλαγγος ἔχειν. ¶ 5) Tribuitur variis rebus, v. c. Απ. 1, 4, 6. ἀσθενὴς ἡ ὄψις, *facile laedi potest.* O. 17, 9 — 11. γῆ ἀσθενὴς et ἀσθενεστέρα fit stercoratione ἰσχυροτέρα. Ιπ. 7, 9. ὑγίαι — μὴ ἀσθενεῖς — μηδὲ παχεῖαι, *non fragiles.* 12, 12. δόρυ καμάκινον ἀσθενὲς καὶ δύσΦορον.

ἀσθενοῦν, *debilitare, frangere potentiam.* Π. 1, 5, 3: εἰ μή τις αὐτοὺς (Μήδους) Φθάσας ἀσθενώσει. §. 2. est ἀσθενεῖς ποιήσεις.

ἀσθενῶς ἔχειν, i. q. ἀσθενῆ εἶναι. v. ἀσθενὴς nr. 4. a. Ιπ. 5, 3. ὅταν τὰ ἑαυτοῦ (πρ. copiae) ἀσθενῶς ἔχῃ.

᾿Ασία, ¶ 1) *Asia.* Saepissime memoratur, v. c. Π. 4, 3, 1. 4, 5, 8 4, 6, 6. 5, 1, 3. 6, 1, 16. 7, 2, 4. 8, 1, 2. 8, 5, 12. 8, 7, 3. p. 542. 8, 8, 1. 3. E. 3, 5, 8. p. 183. ¶ 2) *Asia minor* s. *Graeca.* Π. 1, 1, 4. τὰ ἐν τῇ ᾿Ασίᾳ ἔθνη αὐτόνομα. E. 3, 4, 5. 4, 8, 5. 27. 5, 1, 28. Αγ. 1, 33. ¶ 3) *Asiatici populi.* E. 2, 1, 11. ἡ ᾿Ασία πολεμία τοῖς ᾿Αθηναίοις ἦν. ¶ 4) Π. 6, 2, 5. p. 363. pro κάτω Συρίας Codex Budensis habet κ. ᾿Ασίας. A. 7, 8, 4. pro Λυδίας in aliis est ᾿Ασίας, et paulo post Wells. e coniectura Leunclauii dedit ᾿Ασίας, vbi all. vel Λυδίας habent, vel Μυσίας. E. 3, 1, 2. Wells. eodem Leuncl. et Stephano ducibus edidit χώρα μὴ ὄχοιτο αὐτῶν. Sed edd. vett. habent ᾿Ασία μὴ δ. αὐτ. quae lectio probatur Moro, ita tamen, vt pronomen αὐτῶν vncinis includendum putauerit.

᾿Ασιαδάτας, *Asiadatas,* praefectus equitum in Cyri maioris exercitu. Π. 6, 3, 11. p. 386. ὦ ᾿Ασιαδάτα.

᾿Ασιδάτης, *Asidates,* ἀνὴρ Πέρσης. A. 7, 8, 5 — 12. a Xenophonte in turri aegre expugnatur.

᾿Ασιναῖος, *Asinaeus, Asinae ciuis,* v. Νέων, qui tam Λακωνικὸς, quam ᾿Ασιναῖος, interdum etiam in var. lect. notiore nomine ᾿Αθηναῖος, nominatur.

tur. A. 5, 6, 22. Νέωνος Ἀσιναίου. All. Ἀσινέως, quod et ipsum, auctore Stephano Byzantino, recte dicitur. E. 7, 1, 14. τὸ προάστειον τῶν Ἀσιναίων.

Ἀσινεύς, v. Ἀσιναῖος.

Ἀσίνη, *Asine*. E. 7, 1, 14. Ἀσίνην τῆς Λακωνικῆς. Nam Steph. Byz. quatuor oppida hoc nomine recenset. De Laconico agit Wassius ad Thucyd. 4, 13. et Politus ad Eustathium T. II. p. 601.

ἀσινής, *non nocens*. Π. 1, 4, 7. ἀσινεῖς ferae, quales sunt cerui, capreae etc. opponuntur leoni etc. Ιπ. 5, 1. ἀσινὴς ἡ φορβειά, *non laedens*.

ἀσινῶς poet.), *sine noxa, sine iniuria et maleficio*. A. 2, 3, 13. πορεύεσθαι ὡς διὰ φιλίας ἀσινῶς. 3, 3, 3. διαπορεύεσθαι χώραν ὡς ἂν δυνώμεθα ἀσινέστατα. Vtroque loco dicitur de exercitu.

ἀσιτεῖν, *cibo abstinere*. A. 2, 5. ἀσιτήσαντας ἐπιπονῆσαι, *impransos*. Recte hanc lectionem defendit Zeunius e Plutarch. Lacon. instit. p. 883. ed. Reisk. In margg. est ἀσκήσαντας.

ἄσιτος, *ieiunus, nullo cibo sumto*. Π. 4, 2, 19. p. 225. ἐ. θήρᾳ πολλάκις ἄσιτοι καρτεροῦμεν. A. 2, 2, 8. ἤδη ἀπειρηκότας καὶ ἀσίτους ὄντας, *inedia laborare*. 4, 5, 9. ἐνυκτέρευσαν ἄσιτοι. E. 5, 1, 14. p. 281. δύο ἡμέρας ἄσιτος γενέσθαι. Iungitur ἄποτος, Π. 7, 5, 18. μετὰ σοῦ ἄσιτος καὶ ἄποτος διημέρευον. 8, 1, 15. μήποτε ἄσιτοι μήτε ἄποτοι ποτε ἔσοιντο.

ἀσκαρδαμυκτεῖ, *oculis fixis, intensis, non nictantibus*. Hesych: ἀσκαρδαμύκτοις· ἀκαμμύστοις. Poll. 2, 67. ἐπὶ τῶν βλεφάρων ἐρεῖς μῦσαι — συγκλεῖσαι καὶ σκαρδαμύξαι λέγουσι, καὶ ἀσκαρδαμυκτεῖ Ξενοφῶν. Etiam Suidas scribit ἀσκαρδαμυκτί, sed in Xenophontis libris per ει constanter scribitur. Π. 1, 4, 28. παρέσται — ἔστι ὁρᾷν σοι ἐξέσται, κἂν βούλῃ, ἀσκαρδαμυκτεί. Cf. σκαρδαμύττειν.

ἀσκεῖν, I. *exercere*. a) Π. 8, 1, 13. οὕτως (ap. venatione) ἀσκῶν τοὺς περὶ ἑαυτὸν ad bellicas artes. Αγ. 1, 25. et E. 3, 4, 16. τὸ στράτευμα ἀσκῆσαι βουλόμενος ἆθλα προὔθηκε. Π. 8, 6, 5. ἀσκεῖν αὐτόν καὶ τοὺς σὺν ἑαυτῷ τὰ πολεμικά. Aπ. 4, 5, 1. ἤσκησας αὐτὸν, ap. πρὸς ἐγκράτειαν. 1, 2, 19. ὥσπερ τὰ τοῦ σώματος ἔργα τοὺς μὴ τὰ σώματα ἀσκοῦντας οὐ δυναμένους ποιεῖν, οὕτω καὶ τὰ τῆς

τῆς ψυχῆς ἔργα τοὺς μὴ τὴν ψυχὴν ἀσκοῦντας. v. Koen. ad Gregor. de dialectis p. 254. — Π. 1, 6, 19. p. 81. τὰ σώματα ἠσκημένα. 2, 1, 7. ἀσκεῖν τὰ σώματα τῶν μεθ' ἑαυτοῦ πρὸς ἰσχύν. 2, 3, 5. ὁμοίᾳ τροφῇ τὸ σῶμα ἀσκοῦντας, πρ. πρὸς ἰσχύν, quaſi gladiatores cibo praeſcripto. §. 11. τὰ σώματα περιπατοῦντες ἀσκεῖτε. Cf. 3, 3, 23. Λ. 2, 3. τοὺς πόδας ἀνυποδησίᾳ κρατύνειν — εἰ τοῦτ' ἀσκήσειαν — εἰ ἠσκηκὼς εἴη τοὺς πόδας. b) Cum accuſatiuo obiecti. Π. 1, 6, 19. p. 73. ὁπότε — τὰς πολεμικὰς τέχνας ἠσκηκότες εἶεν. 1, 5, 7. p. 53. τὰ πολεμικὰ (all. πολέμια) ἀσκοῦντες. Ἱπ. 8, 7. τίνα προσήκει ἀλλ' ἄττα μᾶλλον ἀσκεῖσθαι, ἢ τὰ πολεμικά. Cf. ſupra lit. a. Π. 2, 1, 8. ἀσκεῖν τὰ ἀμφὶ τὸν πόλεμον. §. 9. ταῦτα ἀσκεῖν — ὁπόσα ἀσκεῖσθαι ἀγαθὸν ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν. §. 11. ἀσκῆσαι τὰ προειρημένα — ταῦτα προείρητό τε καὶ ἤσκητο ὑπὸ τῆς στρατιᾶς. 6, 4, 5. p. 391. ἠσκήκατε τὰ εἰς τὸν πόλεμον. Ακ. 3, 12, 5. ἤσκει ἡ πόλις δημοσίᾳ τὰ πρὸς τὸν πόλεμον. Pro quo O. 11, 12. 13. τὰ τοῦ πολέμου. Ἀσκεῖν ἀρετὴν, *facere quae bona ſunt.* v. ἀρετὴ nr. 3. vel *ſtudere virtuti.* v. ibid. nr. 4. Sic Π. 1, 5, 7. p. 52. ἀσκοῦντες διετέλεσαν, ἅπερ ἔργα ἀρετῆς νομίζεται — οἶμαι οὐδεμίαν ἀρετὴν ἀσκεῖσθαι ὑπ' ἀνθρώπων. 8, 1, 11. σωφροσύνην — ἀσκεῖν. Ibid. ἐγκράτειαν — ἀσκεῖσθαι. Απ. 2, 1, 1. Cf. ἀλήθεια, ἀνδραγαθία nr. 2. σοφία nr. 1. φρόνησις nr. 1. c) Cum variis accuſatiuis. Απ. 1, 4, 13. ῥώμην ἀσκῆσαι. Ἱπ. 1, 19. ἀσκεῖν τὴν ἱππικὴν, *artem equeſtrem tractare.* Sic 8, 5. Π. 2, 1, 16. τοῦτο ἀσκεῖν, ὡς μηδὲν ἀγνοῖντο, *huic rei adſueſcere, in hoc elaborare.* 8, 1, 12. ἀσκεῖν ταῦτα, *venando exerceri.* Σ. 8, 39. ποῖα Λακεδαιμόνιοι ἀσκοῦντες κράτιστοι δοκοῦσι, *quibus artibus effecerint vt.* Ἱπ. 1, 26. ὁπόσα ἀγαθὰ νομίζουσιν ἀσκεῖσθαι ἐν ταῖς θέαις ὑπὸ τοῦ ἱππικοῦ. d) Cum infinitiuo. Π. 4, 2, 19. p. 225. ἀσκεῖ καὶ γαστρὸς κρείττους εἶναι καὶ ἀκαίρων κερδῶν. 5, 5, 5. p. 327. ἀσκῶν, ὅσον δύναμαι, τοὺς φίλους πλεῖστα ἀγαθὰ ποιεῖν, *in eo elaborans.* Απ. 2, 1, 6. ἀσκεῖν ταῦτα εὐπετῶς φέρειν. Αγ. 11, 4. ἤσκει ἐξομιλεῖν παντοδαποῖς, *ſtudebat.* Hutch. et Zeun. *ſolebat.* Non male. Ἱπ. 8, 8. ἠσκηκέναι τὸ πονεῖν, *adſuetum eſſe.*

e)

e) De his omnibus dicitur etiam μελετᾷν, vbi vid. Quanquam ἀσκεῖσθαι ea, quae exercitatione corporum diſcantur, μελετᾶσθαι autem, quae animorum ſtudio et meditatione percipiantur, dici auctor eſt Fr. Portus ad E. 6, 2, 20. ταῦτα (exercitia remigum et nautarum) ἀσκεῖται καὶ μελετᾶται. Et poſſumus fere ſic accipere, vbi iunguntur, vt Π. 7, 5. 26. p. 459. τοῦ ἀσκεῖν τὴν ἀρετὴν, καὶ τοῦ τὴν μελέτην ποιεῖσθαι. Ay. 1, 27. et E. 3, 4, 18. ὅπου πολεμικὰ ἀσκοῖεν, πειθαρχίαν δὲ μελετῷεν. Sed tamen vtrumque tam de animi ſtudio, quam de corporis exercitatione dicitur, et alterum alteri variandi cauſa ſubſtituitur, v. c. Π. 1, 6. 15. μελετᾶσθαι ἕκαστα τῶν πολεμικῶν ἔργων — ἀσκεῖσθαι ἕκαστα. §. 19. p. 81. ὅταν εὖ μὲν τὰ σώματα ἠσκημένα ᾖ, εὖ δὲ αἱ ψυχαὶ τεθηγμέναι, εὖ δὲ αἱ πολεμικαὶ τέχναι μεμελετημέναι ὦσιν. 3, 3. 18. p. 186. ταῦτα μεμελετηκότας, p. 187. ἃ ἠσκοῦμεν. §. 23. εἰ μὴ τοῦτο (np. τοξεύειν etc.) μεμελετηκότες εἶεν — ἢν μὴ ἠσκηκότες ὦσι (np. τὰ σώματα etc.) Ιπ. 8, 5. ἀσκεῖν τὴν ἱππικὴν — οἱ εἰς τοὺς γυμνασίους ἀγῶνας ἀσκοῦντες — οἱ τὴν ἱππικὴν τὰ μάλιστα μελετῶντες. ¶ 2) Actiuum omiſſo pronomine vel nomine, intranſitiue vel pro medio ponitur. Π. 2, 1, 14. οἱ ἠσκηκότες. Intell. τὰ πολεμικά. 8, 8, 12. ὁμοίως τοὺς ἀνασκήτους τοῖς ἠσκηκόσι. O. 11, 13. ἀσκοῦντα — τυγχάνειν τῶν ἀγαθῶν. Intell. ἑαυτὸν vel τὸ σῶμα vel τὰ τοῦ πολέμου. Λ. 4, 5. ἀσκοῦσιν ὅπως κράτιστοι ἔσονται. 10, 4. οἱ ἀσκοῦντες. Poteſt intelligi τὴν ἀρετήν. Oppon. ἀμελοῦντες, vt alias. v. ἀμελεῖν nr. 3. Ιπ. 8, 5. οἱ εἰς τοὺς γυμνασικοὺς ἀγῶνας ἀσκοῦντες. ¶ 3) Paſſiuum pro medio. Απ. 3, 13, 6. ἠσκημένος ἀνὴρ, ſcil. τὴν ἀρετὴν vel τὴν ψυχὴν, *vir fortis* vel *egregius*, v. Ern. et Hindenb. Sed poteſt etiam proprie intelligi *vir exercitatus*, np. in arte gymnaſtica, atque adeo *ingenuus*. Phauorin: ἀσκῶ — κυρίως ἐπὶ γυμνασίας λέγεται. Ιπ. 7, 3. ἣν ὀρθῶς ἀσκηθῶσιν. ¶ 4) In var. lect. permutantur ἀσκήσαντας et αἰτήσαντας. v. αἰτεῖν. it. ἠσκήκεις et εἶχες ἐπιμέλειαν. v. ἐπιμέλεια nr. 5. Cf. Phauorin. in v. ἤσκησε, quo ſignificari ait ἔργῳ ἐπιμέλειαν.

ἀσκε-

ἄσκεπτος, *non consideratus*. Απ. 4, 2, 19. ἵνα μηδὲ τοῦτο παραλείπωμεν ἄσκεπτον.

ἄσκημα, *exercitium*. Π. 7, 5, 26. p. 457. τούτοις τοῖς ἀσκήμασι πλεονεκτεῖν. Intelligit tolerantiam frigoris, sitis etc. et alia belli exercitia. Ο. 11, 19. τοῖς πρὸς τὴν ὑγίειαν παρασκευάσμασι, καὶ τοῖς εἰς (all. πρὸς) τὸν πόλεμον ἀσκήμασι.

ἄσκησις, *exercitatio*. ¶ 1) Est athletarum, Απ. 1, 2, 24. οἱ τῶν γυμνικῶν ἀγώνων ἀθληταὶ — ἀμελοῦσι τῆς ἀσκήσεως. Ex Ammonii praecepto fuisset h. l. γυμνασίας scribendum. Ita enim ille distinguit: γυμνασία μὲν ἡ τῶν γεγυμνασμένων ἄσκησις· ἄσκησις δὲ, ἡ τῶν λεγόντων καὶ σκηνικῶν. Alii aliter. Απ. 3, 14, 3. ἐάν τις ἄνευ τοῦ σίτου τὸ ὄψον ἐσθίῃ, μὴ ἀσκήσεως ἀλλ' ἡδονῆς ἕνεκα. Leuncl. qui non videret, quomodo ἄσκησις h. l. dici posset, malebat ἀρτύσεως, *condimenti*. Sed Ernestius ἄσκησιν intelligit de *vita athletarum et legibus*, quibus plurimum carnis edere debebant, vt pinguescerent et robustiores fierent. Similis locus est E. 6, 3, 6. p. 388. ἀγωνισταὶ ἡττηθέντες — τὴν ἄσκησιν καταλύωσι. Morus malebat reponere ἄθλησιν, quod non est Xenophonteum, vel ἄσκησιν interpretari de actione certandi. Sed intelligendum potius videtur *studium athletarum*, siue, vt Schneiderus dicit, *professio*. ¶ 2) Belli. Π. 8, 1, 2. ἄσκησις πολεμικὴ et τῶν πολεμικῶν. Ε. 7, 1, 2. p. 438. ἐκ παίδων πρὸς τὸν πόλεμον τὴν ἄσκησιν ποιοῦνται. Cf. Ιπ. 8, 10. vbi paulo ante vocatur μελέτη. ¶ 3) Virtutis. v. ἀρετή nr. 4. Απ. 1, 2, 20. τὴν τῶν χρηστῶν ὁμιλίαν ἄσκησιν τῆς ἀρετῆς οὖσαν. Oppon. κατάλυσιν. Π. 7, 5, 26. p. 455. ἡ σωφροσύνη καὶ ἡ ἐγκράτεια καὶ ἡ ἀλκὴ, ὅταν τις αὐτῶν ἀνῇ τὴν ἄσκησιν. ¶ 4) Ο. 5, 1. ἡ ἐπιμέλεια τῆς γεωργίας — τῶν σωμάτων ἄσκησις εἰς τὸ δύνασθαι ὅσα ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ προσήκει. Ιπρ. 1, 16. ὡς δ' ἂν οἱ πόδες equi κράτιστοι εἶεν — εὐτελεστέρα ἄσκησις ἔστω.

ἀσκητέον, *exercere oportet*. Απ. 2, 1, 29. τὰς πολεμικὰς τέχνας μαθητέον, καὶ ὅπως αὐτοῖς δεῖ χρῆσθαι ἀσκητέον. Ιπρ. 1, 5. τοὺς ἵππέας ἀσκητέον. Ιπ. 4, 3. τοὺς πόδας (τοῦ ἵππου) ἀσκητέον.

ἀσκητέος, *exercendus*. Π. 5, 3, 16. p. 300. ἡ σιωπη

τῇ ἀσκητέα, *diligenter curandum vt ſileamus.*

ἀσκητὴς, *exercitatus* ſ. *verſatus in aliqua re.* Semper opponitur ἰδιώτης. Π. 1, 5, 7. p. 54. ἀσκηταὶ τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἔργων, h. e. τῶν εἰς τὸν πόλεμον. Ιππ. 8, 1. τοὺς ἀσκητὰς τῶν πολεμικῶν ἐν ἱππικῇ ἔργων. Απ. 3, 7, 7. τῶν ἀσκητῶν ὄντα κρείττω. Leuncl. *pugilibus*, Et ſane Pollux 3, 143. οἱ γυμνικοὶ, inquit, κυρίως ἀθληταὶ καλοῦνται, καὶ ἀσκηταὶ, καὶ ἀγωνισταί. Heſych: ἀσκητής· ἀθλητής. Sed tamen non probanda videtur illa verſio.

ἀσκητὸν, *quod exercitatione comparari poteſt.* Απ. 1, 2, 23. πάντα τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ ἀσκητὰ εἶναι. Poſſit quis ſuſpicari, h. l. legendum eſſe ἀσκητέα, h. e. *exercitatione conſeruanda et confirmanda.*

Ἀσκληπιὸς, *Aeſculapius.* K. 1, 2. Chironis diſcipulus. §. 6. donatus arte morbos ſanandi et mortuos in vitam reuocandi, ideoque inter deos relatus. Vbi pro θεὸς ὢν Codex Brunckianus ap. Zeun. in praefat. ad Απ. legit θεὸς ὡς. Απ. 3, 13, 3. τὸ ἐν Ἀσκληπιοῦ ὕδωρ, ap. θερμὸν, qua aqua vtebantur aegroti in templo Aeſculapii incubantes. Cf. Gramm. hiſt. deor. p. 83. qui recte iudicat, Athenienſe haud dubie templum intelligi.

ἀσκὸς, *vter, ſaccus coriaceus,* quem fere aſſeruando vino aquaeue adhibebant. A. 3, 5. 6. ſunt ἀσκοὶ e variorum animalium coriis inflatis. Thomas Mag. in v. θύλακος iubet θύλακος dici, non ἀσκός. Sed vtrumque iungitur A. 6, 4, 16. τοῖς δορατίοις καὶ ἀσκοῖς καὶ θυλάκοις καὶ ἄλλοις ἀγγείοις ἐπεξέρχονται ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια. Et θύλακος a Suida explicatur ἀρτοθήκη. quo referri poteſt locus Theophraſti charactt. 16, 2. Apud Pollucem 7, 79. et 10, 137. θύλακοι ſunt τῶν ἱματίων ἀγγεῖα. 10, 172. θύλακος et πήρα ſynonyma ſunt. Omninoque eius vſus fuit in rebus variis, ſiccis quidem.

ᾆσμα, *carmen.* Π. 3, 3, 24 p. 194. ᾆσμα καλῶς ᾄδει.

ἄσμενος ponitur pro adverbiis ¶ 1) *cupide, libenter.* Π. 3, 3, 18. p. 187. ἄσμενοι ἀνταγωνισταὶ ἂν ἔφασαν ἔσεσθαι. 4, 5, 18. 6, 1, 24. 7, 2, 5. 7, 5, 15. A. 6, 6, 2. 7, 6, 5. E. 3, 5, 5. 7, 1, 32. ¶ 2) *laetus, libenter.* Π. 5, 3, 9. ἄσμενος δὲ ἰδὼν αὐτόν. A. 2, 1. 12

12. 3, 4, 15. 4, 5, 17. 5, 6, 11. 6, 3, 15. Ἀγ. 2, 28. Ε. 3, 5, 17. 4. 3, 1. 5, 4, 11. 7, 4, 25. ἄσμενοι ἀκούσαντες. Σ. 9, 3. ἀσμένη ἤκουσε.

ἀσμένως, ¶ 1) *libenter, cupide.* Π. 6, 1, 23. ἀσμένως ἂν πρὸς ἄνδρα — ἀπαλλαγείη. In cod. Guelf. est ἄσμενος, vt §. 24. ¶ 2) *cum animi laetitia.* Iungitur ἡδέως, Π. 5, 4, 3. ἀσμένως καὶ ἡδέως ὥσπερ εἰς λιμένα ἐκ χειμῶνος προςφέρεσθαι. Ἀγ. 9, 3. πᾶν τὸ παρὸν ἡδέως ἔπινε — ἤσθιε, εἰς δὲ τὸ ἀσμένως κοιμηθῆναι πᾶς τόπος ἱκανός. ¶ 3) *suauiter, comiter.* Ἀπ. 3, 11, 10. ἀσμένως ὑποδέχεσθαι.

ἄσοφος, *insipiens.* Ἀπ. 3, 9, 4.

ἀσπάζεσθαι, ¶ 1) *amplecti.* Π. 5, 5, 11. ἀσπαζομένου ἐμοῦ σὲ ἀντασπάζου με. Vnde a) est coniugum, Σ. 9, 5. φιλούντων καὶ ἀσπαζομένων ἀλλήλους. b) amicorum aduenientium et abeuntium, Π. 1, 3, 1. 2, 1, 2. p. 86. vbi additur ὥσπερ εἰκὸς, vt 6, 1, 24. 6, 3, 8. 8, 5, 9. Α. 6, 3, 15. vbi additur ὥσπερ ἀδελφούς. 7, 2, 13. c) valedicentium, Π. 2, 1, 1. addita formula ὥσπερ εἰκός. 6, 4, 4. οὐκ ἔχουσα ἡ Πάνθεια, πῶς ἂν ἔτι ἄλλως ἀσπάσαιτο αὐτὸν (maritum in curru sedentem), κατεφίλησε τὸν δίφρον. Α. 7, 1, 6. 25. Ε. 4, 1, 3. ἐπεὶ δὲ Κότυς ἔμελλεν ἀπιέναι, ἦλθε πρὸς τὸν Ἀγησίλαον ἀσπασόμενος. ¶ 2) *blandiri.* Π. 5, 3, 11. λαβὼν τὴν δεξιὰν Κύρου εἶπεν· ὦ μέγα ἀγαθὸν etc. Cyrus respondet: οὗπερ ἕνεκα με ἀσπάζῃ. Ἀπ. 2, 3, 9. εἰ κύων τοὺς μὲν ποιμένας ἠσπάζετο, σοὶ δὲ ἐχαλέπαινεν. ¶ 3) *beneuolentia complecti, amare, colere.* Π. 1, 4, 1. 26. 3, 3, 7. οὐκέτι φθονοῦσι, ἀλλὰ — ἐπαινοῦσι καὶ ἀσπάζονται τοὺς ὁμοίους. 4, 2, 19. p. 224. 5, 5, 10. p. 333. ὃ μάλιστα ἄνθρωποι ἀσπάζονταί τε καὶ θεραπεύουσι, np. vxorem, vt Ο. 10, 4. maritum: οὐ γὰρ ἂν ἔγωγε δυναίμην ἀσπάσασθαί σε ἐκ τῆς ψυχῆς. Ἀγ. 11, 3. τοὺς προθυμοτάτους ἠσπάζετο. Oppon. ἐμίσει. ¶ 4 *amplecti, h. e. inhaerere, persequi.* Κ. 3, 7. κύνες ἀσπαζόμεναι τὰ ψευδῆ (ἴχνη). ¶ 5) Επ. 1, 2. οἱ σοφίαν ἀσπασάμενοι, *philosophiae studiosi.* ¶ 6) ἠσπάσατο legunt nonnulli pro οὐκ ᾐτιάσατο. v. αἰτιᾶσθαι.

Ἀσπασία, *Aspasia.* ¶ 1) Phocensis, celebris illa Cyri iunioris pellex, de qua

qua v. Aelian. V. H. 12, 1. A. 1, 10, 2. βασιλεὺς — καὶ τὴν Φωκαΐδα τὴν Κύρου παλλακίδα, τὴν σοφὴν καὶ καλὴν λεγομένην εἶναι, λαμβάνει. ¶ 2) Milesia, et ipsa celeberrima, cuius nomen frequens est apud Socraticos, Socratis et Periclis magistra, de qua v. Harpocrat. et Ern. ad Απ. 2, 6, 36. vbi Socrates eius de pronubis sententiam Critobulo commendat, et O. 3, 14. eandem Aspasiam eidem Critobulo tanquam rei domesticae peritissimam.

Ἀσπένδιοι, *Aspendii.* A. 1, 2, 12. Aspendios satellites habet Epyaxa, Cilicum regina.

Ἄσπενδος, *Aspendus,* vrbs Pamphyliae. v. Stph. Byz. E. 4, 8, 30. Thrasybulus ibi ab incolis interfectus est.

ἀσπὶς, ¶ 1) *clypeus.* Minor eo est pelta. Απ. 3, 9, 2. ἀσπίδας habent Lacedaemonii, πέλτας Thraces. Minus item est γέρρον. Persae habent γέρρα, sed Aegyptii ἀσπίδας ποδήρεις. v. ποδήρης, it. Π. 6, 4, 5. p. 393. et 7, 1, 17. αἱ ἀσπίδες πολὺ μᾶλλον τῶν θωράκων καὶ τῶν γέρρων στέγουσι τὰ σώματα. §. 19. ὑπὸ ταῖς ἀσπίσιν ἐκάθηντο. Vno verbo Homerus dicit ὑπασπίδιος. A. 2, 1, 5. ἐχρῶντο — τοῖς γέρροις, καὶ ταῖς ξυλίναις ἀσπίσι ταῖς Αἰγυπτίαις. πολλοὶ δὲ καὶ πέλται. ¶ 2) Quia in sinistra habetur ἀσπὶς, conuersio militum ad sinistrum significatur per formulam ἐπ' ἀσπίδα, quam Hesychius interpretatur verbis εἰς εὐώνυμα. Π. 7, 5, 3. μετεβάλλετο ἐπ' ἀσπίδα, καὶ ἵστατο, *sinistrorsum.* A. 4, 3, 19. παρ' ἀσπίδας παραγαγόντα τὴν ἐνωμοτίαν ἐπὶ φάλαγγος, quae apud tacticos nominatur παραγωγὴ εὐώνυμος. v. Aelian. tact. 24 et 31. Λ. 11, 8. εἰς μέτωπον παρ' ἀσπίδα καθίστασθαι, *sinistram versus ad frontem.* §. 10. ὁ ἵππαρχος παρ' ἀσπίδα καθίσταται, *ad sinistram collocatur.* Contrarium est παρὰ δόρυ. v. δόρυ. ¶ 3) ἀσπὶς pro ἀσπιδοφόροι, *clypeati,* i. e. ὁπλῖται. A. 1, 7, 9. ἀριθμὸς τῶν Ἑλλήνων ἀσπὶς μυρία — πελτασταὶ δὲ etc. E. 2, 4, 8. βάθος — ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων. Postea eis ἐς δέκα ὁπλίτας. Sic 6, 4, 12. ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων συνεστραμμένοι, scil. τὸ βάθος. 6, 5, 19. ἐξέτεινε ἐπ' ἐννέα ἢ δέκα τὸ στράτευμα ἀσπίδων. ¶ 4 Variae aliae formulae: A. 1, 5, 13. τὰς ἀσπίδας πρὸς τὰ γόνατα θέντες.

θέντας. Cornel. Nep. Chabr. 1, 2. *obnixo genu scuto.* 3, 4, 28. κάμνω τὴν ἀσπίδα φέρων. Cf. 5, 8, 10. E. 2, 3, 18. p. 100. μεθ' ἵππων καὶ μετ' ἀσπίδων ὠφελεῖν (τὴν πατρίδα). Sic latine *equis viris.* v. supra nr. 3. Referri potest ad λειτουργίας. Vt enim equos alebant ditiores, ita etiam arma videntur suppeditasse. 2, 4, 15. §. 10. p. 111. ἐρπετεύσουσιν ὑπὸ ταῖς ἀσπίσιν, *clypeis terga tecti.* Cf. supra nr. 1. Απ. 3, 8, 4. ἀσπὶς καλὴ πρὸς τὸ προβαλέσθαι. §. 6. χρυσῆ ἀσπὶς αἰσχρὸν etc. Lacedaemoniorum ἀσπὶς erat χαλκῆ. v. χαλκοῦς. Formulas τὰς ἀσπίδας ἐκκαθαίρειν, λαμπρύνειν, συγκλείειν, συμβάλλειν, συστρέφεσθαι, τίθεσθαι, πρὸς τὰ δόρατα δουπεῖν vel κρούειν, v. suis locis. Sic A. 4, 3, 22. ἐπειδὰν ἀσπὶς ψοφῇ, *clypei collisi streperent.* Singularis enim est h. l. pro plurali. ¶ 5) A. 2, 2, 4. ἀσπὶς adhibetur in foedere Graecorum cum Ariaeo. E. 1, 2, 2. ἀσπίδας ἔλαβον victores ὡς διακοσίας. 2, 1, 17. ἀσπὶς sublata in pertica est signum, vt nauibus prouehantur in hostes. Erigebatur autem in prora. (v. Plutarch. Lysand. c. 11.) 3, 1, 7. poena militaris apud Lacedaemonios, si quis stare iuberetur cum clypeo. 4, 4, 10. clypeis incisa Σ, prima litera nominis Sicyoniorum.

ἄσσα, *quae, quaecunque.* Est Homericum vocabulum. Eustath. ad Il. α, p. 148. τὸ ἄσσα, ὃ δηλοῖ τὸ ἅτινα, ἐκ τοῦ ἃ γίνεται — καὶ ἀπὸ τοῦ σὰ, ὃ δηλοῖ τὸ τινὰ, Μεγχρικῶς καὶ Δωρικῶς. διὸ καὶ δασύνεται ὁμοίως τῷ ἅτινα. Cf. Etymol. M. et Phauorin. etiam in v. ἅττα, quae est Attica forma. Αθ. 2, 17. ἄσσα δὲ ἂν ὁ δῆμος συνθῆται.

Ἄσσος, *Assus,* vrbs Troadis, vel Mysiae. v. Pausan. 6, 4. Plin. H. N. 36, 27. Wetsten. ad Act. 20, 13. Αγ. 2, 26. Ariobarzanes obsidetur ἐν Ἄσσῳ. All. ἐν Νάσσῳ.

'Ασσυρία, *Assyria.* Saepe commemoratur, v. c. Π. 3, 3, 11. Accensetur huic regioni Babylon. Π. 2, 1, 2. p. 87. ὁ Ἀσσύριος Βαβυλῶνα ἔχων καὶ τὴν ἄλλην Ἀσσυρίαν. Cf. tamen ἄλλος nr. 5. A. 7, 8, 14. Syriae et Assyriae princeps est Belesis, qui alias dicitur solam Syriam habere. Π. 6, 1, 12. τὰ πρόσορα ὑμὶν αὐτοῖς τῆς Ἀσσυρίας. Iunt.

Iunt. τοῖς Ἀσσυρίοις. Cod. Camerar. τῆς δὲ Συρίας.

Ἀσσύριοι, v. Ἀσσύριος.

Ἀσσύριος, ¶ 1) *rex Assyriae*, qui saepe nominatur ὁ Ἀσσύριος simpliciter, interdum ὁ τῶν Ἀσσυρίων βασιλεύς, vt Π. 1, 4, 16. 1, 5. 2. vel ὁ Ἀσσυρίων βασιλεύς, vt Π. 4, 5, 14. p. 250. etiam ὁ ἄρχων, vt Π. 4, 1, 3. 4, 2, 2. Nunquam eum nomine suo nominauit Xenophon, quod defendit vel excusat Hutch. diss. 1. Cyropaediae praemissa p. 53. Π. 1, 4, 16. sqq. ὁ υἱὸς τοῦ τῶν Ἀσσυρίων βασιλέως, h. e. ex Hutchinsoni aliorumque sententia, Euilmerodachus, Nabuchodonosoris filius, venationem in finibus Medorum instituit, quae fuit causa belli, cuius apparatus memoratur 1, 5, 2. vbi et 2, 1, 2. exponitur de regis Assyriorum, h. e. Neriglissaris, potentia, qui 3, 3, 20. sqq. in prima cum Medis pugna vincitur a Cyro et Cyaxare, et in ea pugna cadit. v. 4, 1, 3. et 4, 2, 2. Huic successisse ait Hutchinsonus 4, 6, 2. filium Laborosoarchodum, qui ob morum improbitatem tantum nouem menses regnauerit. Deinde successisse Nabuchodonosoris ex filio Euilmerodacho nepote[illegible] Nabonnidum s. Lab[illegible]tum s. Danielis Beil[illegible]rem. 6, 2, 5. hic ma[illegible] habet exercitum, se[illegible] 1. victus fugit Bab[illegible]nem, et 7. 5. capta Ba[illegible]lone interficitur, vltim[illegible] regni Assyriaci. Prop[illegible] eius crudelitatem mu[illegible] gentes multique re[illegible] ab eo defecerant. v. 5. [illegible] 12. 13. 5, 3, 5 — 1[illegible] 15. 5, 4, 6. et 6, 1, 2[illegible] 3, 4. sqq. a Gobrya pr[illegible]uocatus pugnam detr[illegible]ctauerat. 5, 4, 1 — 4. [illegible]sidias Gadatae posuer[illegible] §. 8. Cadusium ag[illegible] erat. §. 12. 13. pa[illegible]rat cum Cyro de n[illegible]corum securitate. 5, 5, 15. magnis cum donis, quibus Croesum ad se pertraheret, in Lydiam profectus erat. ¶ 2) Non [illegible]ro legitur adiectiue, v. [illegible] Π. 5, 4, 1. τὸ Ἀσσ[illegible] στράτευμα. ¶ 3) Π. 5, [illegible] 21. pro Ἀσσυρίων in nonnullis bis legitur Σ[illegible] Cf. Ἀσσυρία et Συρ[illegible]. Legitur etiam Ἀσσύριο[illegible] Φρουροί. v. Φρουρός. [illegible] Steph. Byz: Ἀσσυρ[illegible] καὶ ἕτεροι παρὰ τοῖς [illegible]ρους. Ξενοφῶν οὕτω [illegible] λεῖ ἐν πρώτῃ Ἑλλ[illegible] At v. quae in v. Σύρ[illegible] 1. de simili Eustath[illegible] Διον[illegible]

Dionyſ. Perieg. loco dicta ſunt.

ἀστάθμητος, *vagus*. Ατ. 4, 7, 5. τοὺς πλανήτας καὶ ἀσταθμήτους ἀστέρας.

ἀσταφὶς, *vua paſſa*. A. 4, 4, 5. ἀσταφίδας. Cod. Eton. σταφίδας. Sed ἀσταφὶς eſt Attica forma. v. Thom. Mag. et Moeris.

ἀστεῖος, *vrbanus, facetus*. Π. 2, 2, 5. οἱ μηχανώμενοι γέλωτα — ἀστεῖοι ἂν καὶ εὐχάριτες ὀνομάζοιντο. Sed vberior definitio ibi legatur ipſa. Cf. 8, 4, 10.

ἀστεφάνωτος, *non coronatus*. Λ. 13, 8. ὅταν χίμαιρα σφαγιάζηται — νόμος μηδένα Λακεδαιμονίων ἀστεφάνωτον εἶναι. Cf. Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 3.

ἀστὴρ, *ſtella*. v. ἀστάθμητος.

ἀστιβὴς, *parum tritus*. Ατ. 3, 8, 10. χώρα ἀστιβεστάτη.

ἄστομος, *ore parum valens, ore imbecilli*. K. 3, 3. αἱ γρυπαὶ (κύνες εἰσὶ) ἄστομοι, καὶ διὰ τοῦτο οὐ κατέχουσι τὸν λαγώ.

ἀστὸς, *ciuis, indigena*. Ατ. 1, 2, 60. καὶ ἀστοὺς καὶ ξένους. O. 4, 17. Αϑ. 1, 12. τοῖς μετοίκοις πρὸς τοὺς ἀστούς. Πο. 2, 2.

ἀστράγαλος, *talus*, np. in pedibus poſterioribus. Pollux 1, 213. παραφυλακτέον δὲ, ὅτι ὁ Ξενοφῶν καὶ ἀστραγάλους λέγει τοὺς ἵππους ἔχειν, Ἀριστοτέλους (hiſt. animin. 2, 1.) τοῦ περὶ ταῦτα δεινοῦ φάσκοντος, μηδὲν τῶν μωνύχων ἔχειν ἀστραγάλους, μηδὲ τὸν ὄνον, μόνον δὲ τὸν Ἰνδικόν. Ιπ. 1, 15. περὶ τῶν ἀστραγάλων ἢ κνημῶν καὶ κυνηπόδων καὶ ὁπλῶν. 11, 3. ὀκλάζει τὰ ὄπισθια ἐν τοῖς ἀστραγάλοις. §. 4. ὑπὸ τοὺς ἀστραγάλους κρούοντες.

ἀστρακτυλὶς, v. ἀτρακτυλίς.

ἀστραπὴ, *fulgur*. Π. 1, 6, 1. ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ αἴσιοι αὐτῷ γενέσθαι. Sic plane E. 7, 1, 21. niſi quod φανῆναι eſt pro γενέσθαι.

ἀστράπτειν, ¶ 1) *fulgurare*. Sed ſemper dicitur metaphorice. ¶ 2) *fulgere, coruſcare*. Π. 6, 4, 1. ἤστραπτο μὲν χαλκῷ, ἤνθει δὲ φοινικίσι πᾶσα ἡ στρ[illegible] Valckenarius confe[illegible] hunc locum cum Eurip. Phoeniſſ. 110. ſq. Alii pro forma paſſiua ἤστραπτο, quam defendit Abreſchius in annotatt. ad quaedam loca N. T. habent actiuam ἤστραπτε, quae eſt vſitatior. Sic A. 1, 8, 5. χαλκός τις ἤστραπτε in exercitu. K. 6, 15. κύνες — ἀστράπτουσι τοῖς ὄμμασι.

ἀστρολογία, v. ἀστρονομία.

ἀστρολόγος, *aſtrologus, aſtronomus*. Ατ. 4, 2, 10.

ἄστρον,

ἄστρον, *sidus*. v. Ammon. in h. v. et Eustath. ad Il. α, p. 514. qui, vbi notum illud discrimen vocabulorum ἀστὴρ et ἄστρον attulit, haec addit: οἱ δὲ ὕστερον συνέχεαν τὰς λέξεις, ὡς εἶναι παρ' αὐτοῖς ταυτὸν ἄστρον καὶ ἀστέρα. Hesych: ἄστρα 'Αττικοὶ τοὺς ἀστέρας. Atque sic accipi potest Απ. 4, 3, 4. οἱ θεοὶ ἄστρα ἐν τῇ νυκτὶ ἀνέφηναν. Sed K. 4, 6. τοῦ ἄστρου ἐπιόντος, vbi fere omnes interpretes intelligunt *sidus*, Brodaeus *sirium*, ita vt illa verba vertenda sint *sub canis ortum*, cf. Kuhn. ad Poll. 4, 158. et Voss. institutt. rhetor. p. 137. Zeunius rectius explicare videtur de *sole*, vt significetur *tempus meridianum*.

ἀστρονομία, *astronomia*. Απ. 4, 7, 4. ἀστρολογίας ἐμπείρους γενέσθαι. Sed Weisk. e margg. recepit ἀστρονομίας, haud dubie quia §. 5. est ἀστρονομίαν μανθάνειν, et quia h. l. de astronomia, non de astrologia, agitur. Sed bene monet Hindenburgius, vtroque vocabulo significari *cognitionem siderum et eorum cursuum*, nec veteres fecisse discrimen.

ἄστυ, *vrbs*. Πο. 4, 47. πολὺ ἐγγύτερον ταῖς πόλεσι τὸ τῶν 'Αθηναίων ἄστυ. Inde κατ' ἐξοχὴν et simpliciter ἄστυ vocatur ¶ 1) *vrbs Athenarum*. Π. 4, 50. τοῖς περὶ τὸ ἄστυ. Ο. 5, 4. et 11, 18. opponuntur inter se τὸ ἄστυ et ὁ χῶρ. Saepe ἄστυ opponitur Piraeeo, vt Πο. 3, 13. E. 1, 4, 6. (quanquam §. 7. est ἀναβαίνει e Piraeeo ἀς τὴν πόλιν.) 1, 7, 12. 2, 2. 1.: Inprimis E. 2, 4. vbi narratur bellum cum Thrasybulo. §. 2. 3. 4. 14. 15. etiam Απ. 2, 7, 2. vbi de eodem bello sermo est. Hinc triginta tyranni et reliqui in vrbe nominantur E. 2, 4, 4. 8. 17. 19. 27. οἱ ἐξ ἄστεος. οἱ ἐν τῷ ἄστεος. §. 26. plene οἱ ἐκ τοῦ ἄστεος ἄνδρες. §. 15. 19. 25. 26. οἱ ἐν τῷ ἄστει. et Ἱε. 5, 8. p. 181. ὅσοι τῶν ἐν ἄστει ἐγένεσθε. ¶ 2) *Corinthus*, maxime cum opponitur Piraeo. E. 4, 4, 17. Αγ. 2, 18. E. 4, 5. 1. 3. 5. 9. 13. 19. 7, 1. 7. ¶ 3) Etiam aliae vrbes, maiores et minores, vt E. 1. 1, 14. 3, 2, 19. 5, 4, 41. 7, 1, 4. 7, 2, 6. 15. 7, 4, 32. Αγ. 2, 2. 33. E. 4, 6, 4. πάντες 'Ακαρνᾶνες ἔφυγον ἐς τὰ ἄστη.

'Αστυάγης, *Astyages*, rex Mediae, Cyri auus maternus. Π. 1, 2. vsque ad

1, 5, 2. vbi moritur, eique succedit Cyaxares. 3, 1, 12. subiecit sibi Armenios. Forma datiui Ἀστυάγῃ est Π. 1, 3, 8. sed alias semper Ἀστυάγει. Et sic Zeunius l. l. e Cod. Guelph.

ἀστυγείτων ab Hesychio et Suida explicatur nomine πλησιόχωρος. Est igitur *non modo vrbis, sed etiam regionis vicinus*. v. Fischer. ind. Palaephat. E. 1, 3, 2. οἱ Χαλκηδόνιοι — ἐς Βιθυνοὺς Θρᾷκας, ἀστυγείτονας ὄντας.

Ἀστύοχος, *Astyochus*, Lacedaemonius. E. 1, 1, 22. Frequens eius mentio est ap. Thucyd. lib. 8.

Ἀστυρίνη, *Astyrine*. Est cognomen Dianae ab Astyra, Mysiae oppido prope Troiam, vbi culta fuit. v. Strabo 13, p. 613. qui tamen, vt Stephanus Byzantinus, gentile exhibet Ἀστυρηνὸς et Ἀστυρηνή, quam scripturam probat et in Xenophonte restituendam putat Grammius hist. deor. p. 23 quod ex Palmyra dicatur Παλμυρηνός, et in numis quoque reperiatur Ἀστυρηνέων. Cf. Gronov. ad Steph. Byz. E. 4, 1, 20. ἀφικόμενος ἐς Θήβης πεδίον, κατεστρατοπεδεύσατο περὶ τὸ τῆς Ἀστυρίνης Ἀρτέμιδος ἱερόν.

ἀστυφέλικτος, *inconcussus, non mutatus*. Est poeticum vocabulum. Hesych: ἀστυφέλικτον· ἀσειστον. Suid: ἀστυφέλικτον· ἀτίνακτον. Λ. 15, 7. ἀστυφέλικτον τὴν βασιλείαν παρέχειν.

ἀσυγκόμιστος καρπός, Π. 1, 5, 7. p. 53. *fruges in horrea non comportatae*. v. κομίζειν et συγκομίζειν.

ἀσύμμετρος, *inconcinnus, proportione carens*. K. 2. 8. σχαλίδες — μὴ ἀσύμμετροι τὰ πάχη πρὸς τὰ μήκη. 3, 2. et 3. κύνες ἀσύμμετροι. Explicatur quodammodo verbis ἀσύντακτα ἔχουσαι τὰ σώματα.

ἀσύμφορος, *inutilis*. Π. 5, 2, 11. οἰόμενος ἀσύμφορον εἶναι αὐτῷ, ἡμᾶς μεγάλους εἶναι.

ἀσυμφόρως, *inutiliter*. E. 6, 3, 1. πολεμεῖν ἀσυμφόρως ἔχειν ἐλογίζοντο, h. e. ἀσύμφορον εἶναι. 6, 5, 41. τὰ μὲν μάτην, τὰ δὲ ἀσυμφόρως πεπραγμένα, *alia effectu caruisse, alia inutilia fuisse*.

ἀσύνδετος, *non connexus, distans*. K. 5, 30. leporis ὠμοπλάτας ἀσυνδέτους ἄνωθεν.

ἀσυνεσία, *inscitia*. O. 8, 17. res non ordine collocare

care πῶς οὐκ ἂν πολλὴ ἡμῶν ἀσυνεσία εἴη.

ἀσύντακτος, ¶ 1) *inordinatus, incompositus.* De militibus, E. 7, 1, 5. vbi oppon. συντεταγμένοι. Sic fere Π. 7, 5, 9. καθεύδουσι, μεθύουσι, πάντες δὲ ἀσύντακτοι εἰσίν. ¶ 2) *nondum diuisus, sine ordine disiectus.* De praeda, Π. 4, 5, 14. p. 249. πολλὰ ἀσύντακτα. Oppon. ἕως ἂν χώραν λάβῃ. ¶ 3) *societate non coniunctus.* Π. 8, 1, 16. οὐχ ὑπὸ τῶν καταστραφέντων κίνδυνος — καὶ γὰρ ἀνάλκιδας ἡγεῖτο εἶναι καὶ ἀσυντάκτους. Oppon. ἀθρόοι. ¶ 4) *inconcinnus.* De canum corporibus, K. 3, 3. v. ἀσύμμετρος.

ἀσυντόνως, *remisse, lentè.* Π. 4, 2, 15. ἀσυντονώτατα πρὸς τὴν πορείαν ἔχειν, *lentissime progredi.* Ita restituerunt viri docti pro συντονώτατα, quod est ab h. l. alienum.

ἀσυσκεύαστος, *inconditus, imparatus.* Poll. 10, 16. ἀσυσκεύαστον, ὡς Ξενοφῶν. O. 8, 13. οὔτε ἀσυσκεύαστα εἶναι, οὔτε δυσλύτως ἔχειν dicuntur in supellectili res *ita suo loco dispositae, vt sint in promtu atque semper vsibus aptae.*

ἀσφάλεια est inprimis ¶ 1) *securitas, pax, conditio qua quis tutus ab hostibus.* Ar. 3, 12. τοῖς τὰ σώματα εὖ ἔχουσι πολλὴ ἀσφάλεια καὶ ... κίνδυνος. Ier. 2, 9. post bellum ἀσφάλειαν αὐτοῖς ... ναι. Oppon. ἐν πολέμῳ εἶναι. §. 10. ἐν ἀσφαλείᾳ εἶναι. Oppon. ἐν κινδύνῳ. Λ. 12, 4. τοῦτο ἀσφαλείας ἕνεκα ποιοῦσι. Πο. 6. ... πόλιν μετ' ἀσφαλείας ... μονοῦσαν. c. ποιεῖν ... παρέχειν, Π. 4, 5, 12. p. 246. τοσούτῳ πλείονι ... τὴν ἀσφάλειαν ποιεῖν. Parallelo post est τὴν ἀσφάλειαν παρέχειν, vt 5, 4, 12. ... 4, 3. adiecto infinitiuo: εἰρήνην ὑμῖν ποιήσω καὶ ἀσφάλειαν ἐργάζεσθαι. Pro quo Ier. 10, 5. ... θάρσος καὶ ἀσφάλειαν ... ἔχειν. Π. 8, 1, 16. τῇ ... χῇ οὕτω τὴν ἀσφάλειαν κατεσκεύαζε. A. 7, 6, 31. ... συμπαρέχων ὑμῖν ... τὴν ἀσφάλειαν. O. 5, 6. αἱ κύνες τῇ ἐρημίᾳ ... ἀσφάλειαν συμπαρέχουσι. ¶ ... *libera commeandi accedendiue potestas, fides publica.* Ar. 2, 1, 15. αἱ πόλεις σοι κηρύττουσι ἀσφάλειαν καὶ προσιόντι καὶ ἀπιόντι. Inprimis ... quae conceditur victis sequente datiuo participii. E. 1, 2, 1. ... πλέουσιν ἀσφάλειαν. 5, 8, 6. ἀσφ...

ἀσφάλειαν αὐτοῖς γενέσθαι ἀπαλλαττομένοις. 5, 4, 11. εἰ σφίσιν ἀσφάλειαν — ἀπιοῦσι διδοῖεν. ¶ 3) ἀσφάλεια λόγου, Απ. 4, 6, 15. est *disputatio exploratam veritatem et assensum efficiens*, quae fit, cum quis διὰ τῶν ὁμολογουμένων πορεύεται. Sic ἀσφαλὴς ῥήτωρ. Paulo aliter Luc. 1, 4. λόγων ἀσφάλεια dicitur.

ἀσφαλής, ¶ 1) *firmus, tutus a lapsu*. Α. 3, 2, 11. ἐπ' ἀσφαλεστέρου ὀχήματος ἐσμὲν, np. in terra. Sic Ιππ. 3, 14. τὸ ἀσφαλὲς, *firma sessio in equo*. ¶ 2) *tutus ab hostibus*. Π. 5, 2, 15. p. 284. οὐδεμίαν ἀσφαλεστέραν πορείαν τῆς πρὸς Βαβυλῶνα ἰέναι. Ε. 5, 4, 51. ὁδὸς ἀσφαλεστέρα. Π. 8, 5, 6. παρέχοιεν ἂν αὐτοῖς ἀσφαλῆ τὴν καθόπλισιν. Λ. 12, 1. ἔρος ἀσφαλὲς ἢ τεῖχος. Ε. 2, 4, 5. οἱ τριάκοντα οὐκέτι νομίζοντες ἀσφαλῆ σφίσι τὰ πράγματα. Ιπ. 5, 5. ἀσφαλέστερον τὸ πρόσω (ἐξαπατᾷν), *insidiae, quae fiunt procul ab hostibus, tutiores sunt*. Possis etiam vertere *certiores*. ¶ 3. *certus, euidens*. Α. 5, 2, 15. σωτηρία ἀσφαλής. Απ. 2. 6, 39. συντομωτάτη καὶ ἀσφαλεστάτη ὁδός. 4, 6, 15. Homerus vocatur ἀσφαλὴς ῥήτωρ, *qui facile vincit, quia disputat e concessis*. Huc referri quoque potest 3, 1, 6. vbi imperatorem esse oportet tam ἀσφαλῆ, quam ἐπιθετικὸν, *cauendi sibi peritum*. Sed potest etiam ἀσφαλής h. l. esse *munitus*, vt pertineat ad nr. 2. Etiam Pollux 1, 178. recenset inter epitheta στρατηγοῦ. ¶ 4) ἀσφαλὲς dicitur de *loco tuto ab hostibus*. Π. 5, 3, 4 προσελάσας ἔνθα ἀσφαλὲς ἦν. 5, 4, 8. διώξας ἄχρις οὗ ἀσφαλὲς ὥστε εἶναι. Potest tamen in his locis intelligi infinitiuus προσελᾷν et διώκειν. Nam ¶ 5) ἀσφαλὲς et ἀσφαλές ἐστι habet post se infinitiuum. v. c. Π. 1, 6, 19. p. 77. δοκεῖ ἀσφαλὲς διδάσκειν, np. quia nullum periculum est, ne, vbi didicerint, doctrina abutantur. Inprimis tamen refertur ad periculum ab hostibus, a) sine inf. Π. 6, 2, 9. ἢ ἀσφαλέστερον εἶναι, ἢ ῥᾷον ἡμῖν. b) c. inf. Α. 3, 2, 11. φεύγειν αὐτοῖς ἀσφαλέστερόν ἐστιν ἢ ὑμῖν. 5, 2, 16. 5, 7, 17. bis. 7, 3, 2. εἰς πλοῖα οὐκ ἀσφαλὲς ἐμβαίνειν, h. e. *periculosissimum*. 7, 7, 30. Ε. 4, 7, 2. 4, 8, 16. 5, 1, 17. Ιερ. 1, 12. Ο. 5, 13. c) c. τὸ et inf. Π. 2, 1, 2. p. 89.

 ἡμῖν

ἡμῖν ποιήσεις τὸ ὁμόσε τοῖς ἐναντίοις ἰέναι ἀσφαλέστατον. Est litotes: *non adeo periculosum*. In margg. est ἀσφαλέστερον. Similis λιτότης est 3, 3, 25. ἐμεμαθήκεσαν, ἀσφαλέστατον εἶναι καὶ ῥᾷστον, τὸ ὁμόσε ἰέναι τοῖς πολεμίοις. it. Ιπ. 8, 12. ¶ 6) εἰς τὸ ἀσφαλὲς ἀποχωρῆσαι, np. χωρίον, Πο. 4, 44. et Ιπρ. 4, 18. Sic 7, 6. ἀναχωρίζειν εἰς τὸ ἀσφαλὲς τὰ δεόμενα. ¶ 7) ἐν ἀσφαλεῖ, np. τόπῳ f. χωρίῳ, εἶναι dicitur, qui est tutus ab hostibus, v. c. Π. 2, 4, 9. ὄρη, ἔνθα δύναιτ' ἂν — ἐν τῷ ἀσφαλεῖ εἶναι. 7, 1, 11. πολὺ ἐν ἀσφαλεστέρῳ ἔσεσθε. Α. 1, 8, 16. 3, 2, 24. 5, 6, 19. Ε. 7, 4, 21. 7, 5, 8. ἐν τῷ τείχει, ἔνθ' ἐν ἀσφαλεστέρῳ ἐστρατοπεδεύσατο, ἢ etc. Αγ. 2, 13. ἔστε ἐν τῷ ἀσφαλεστέρῳ ἐγένοντο. Sic c. τοῦ et inf. Ϻ. 3, 3, 17. ἐν ἀσφαλεῖ εἶσι τοῦ μηδὲν παθεῖν. Sed Cyrus moribundus dicit 8, 7, 3. p. 551. ἐν τῷ ἀσφαλεῖ ἤδη ἔσομαι, ὡς μηδὲν ἂν ἔτι κακὸν παθεῖν. Aliter E. 2, 3, 17. p. 91. ὅπως αὐτὸς ἐν τῷ ἀσφαλεῖ καταστῇ, ἡμεῖς δὲ δίκην δῶμεν, *vt poenas euitaret*. ¶ 8) ἐξ ἀσφαλοῦς θεώμενον τοὺς πολεμίους ἀθρεῖν, Ιπρ. 4, 16. 8, 15. οἱ φίλοι ἐξ ἀσφαλοῦς ἐπιφαινόμενοι, *quo hosti non facile patet accessus*. ¶ 9) Π. 5, 4, 16. p. 318. ἡ ψυχή μου ... τὸ ἀσφαλέστατον ... Αγ. 2, 12. et E. 4, 3, 12. ... μέντοι εἵλετό γε τὰ ἀσφαλέστατα — ἀλλ' ἀντιμέτωπος συνέῤῥαξε. Πλ. 3, ... πρόσοδον ἕξουσι, καὶ ... ἐν πόλει· ὃ δοκεῖ τῶν ἀνθρωπίνων ἀσφαλέστατον εἶναι. Potest intelligi ... *tutissimum*, quia ... bello paritur, vel *certissima redituum ratio*. E. 3, 2, 9. αἱ οἰκίαι ... ἀσφαλέστατα νέμειν. All. ἀσφαλῶς ... placet ἀσφαλές. v. ... Alioquin omissam ... ἄν, et ἀσφαλῶς potest ... tum videri ex iis, qui ... paulo post sequuntur. Alii aliter locum ... habent. A. 7, 1, 4. ... ῥέσθαι ὡς ἂν αὐτῇ ... Marg. Steph. et 2 MSS. addunt ἀσφαλές, quod commodum sensum non habet.

ἄσφαλτος, *bitumen*. Suid. in v. ἀσφαλτῖτις λίμνη — ἄσφαλτος δὲ κηρίον (ita enim legendum est pro ξηρίον) ἐστὶ πίττῃ ὅμοιον. Idem in v. Ἀλαβὴ — ἡ ἄσφαλτος ἡ λεγομένη κ... φθα. Π. 7, 5, 9. p. 439. Babylone erant αἱ ... ἀσφάλτῳ ὑποκεκαυμένῃ ... κεχρισμέναι. A. 2, 4, 6. Μηδίας τεῖχος — ῳκοδομημένον

σιν πλίνθοις ὀπταῖς ἐν ἀσφάλτῳ κειμέναις, *bitumine coagmentatis.*

ἀσφαλῶς, ¶ 1) *firmiter, sine offensione, non corruendo.* Λ. 2, 3. ἀσφαλέστερον πρανῆ καταβαίνειν. Ιπ. 8, 3. ἀφ᾽ ὑψηλῶν ἀσφαλῶς κατιέναι. 6, 5. τάφρους ἀσφαλῶς περᾶν. Ιπ. 9, 9. καθῆσθαι ἀσφαλῶς in equo. Sic 12, 9. 8, 5. ταῦτα — καὶ ἑαυτῷ ὁ ἵππος καὶ τῷ ἀναβάτῃ ἀσφαλέστερον ποιήσει μᾶλλον. All. ἀσφαλέστερον. ¶ 2) *sine noxa, sine damno.* Σ. 2, 11. εἰς τὰ ξίφη ἐκυβίστα — θαῤῥοῦντως τε καὶ ἀσφαλῶς. Απ. 1, 3, 5. διαίτῃ — ᾗ χρώμενος θαῤῥαλέως καὶ ἀσφαλῶς διάγοι, *sine metu inopiae,* vt Π. 1, 6, 5. ἀσφαλέστερον διάγειν, *minore metu inopiae, tranquillius, felicius.* Πο. 4, 30. ἀσφαλέστατα καινοτομεῖσθαι, et §. 32. ἀσφαλέστερον κινδυνεύσειν, *sine damno rei familiaris* siue *non frustra,* h. e. per λιτότητα *cum lucro.* ¶ 3) *sine periculo, sine damno ab hostibus.* Π. 1, 4, 16. ὅπως ἀσφαλῶς θηρῴη in confiniis hostium. 3, 2, 8. ἀσφαλέστερον δύνασθαι ζῆν εἰρήνης γενομένης, ἢ πολεμοῦντες. §. 9. ἀσφαλῶς ἂν νέμοιτε. §. 10. οὐκ ἂν ἀσφαλῶς ἐργαζοίμεθα. Α. 7, 3, 6. διατρίβειν καὶ τρέφεσθαι ἀσφαλέστερον. Ιερ. 4, 4. ἀσφαλῶς ἕκαστος βιοτεύει. Πο. 6, 1. ἀσφαλέστερον οἰκήσομεν. Π. 5, 3, 16. p. 298. ἀθρόοι — τάχιστα καὶ ἀσφαλέστατα πορευοίμεθα. 5, 2, 9. εἰσιέναι ὅπως νομίζει ἀσφαλέστατα. §. 15. p. 284. ὡς ἀσφαλέστατα τὰς πορείας ποιεῖσθαι, *cum maxima cautione.* §. 14. erat φυλαττομένους. 5, 4, 20. ἀπάγουσι ᾗ ἂν ἀσφαλέστατα — ἀπέλθοιεν, *qua tutissimum iter.* Ε. 3, 4, 13. ἀσφαλῶς διεπορεύετο, *non lacessitus ab hoste.* Π. 5, 4, 17. τείχη ἐχυρὰ, ὅπως ἄν σοι εἴη ἀσφαλῶς χρῆσθαι, *satis munita sint.* 7, 2, 7. p. 418. victus, ἀσφαλῶς ἀπῆλθον, *saluus euasi.* Alias victi dicuntur Ιπ. 6, 2. et 8, 12. ἀσφαλῶς ἀποχωρεῖν et ὑποχωρῆσαι. 8, 24. ἀσφαλέστατ᾽ ἂν διάγοι, *nil patietur* tam recedens quam persequens. 7, 11. ἀσφαλῶς ἐφεπομένῳ. 8, 1. ἀσφαλῶς τὸ πολὺ κρεῖττον στράτευμα κακουργεῖν. Ε. 3, 2, 2. ἀσφαλῶς φέρων καὶ ἄγων τὴν Βιθυνίδα. Α. 4, 3, 20. ἐπεὶ τὰ παρ᾽ αὐτῷ ἀσφαλῶς εἶχε, *cum nullum periculum suis timendum esset ab hostibus.* Sic Π.

Π. 3, 2, 6. vbi oppon. τὰ τῶν πολεμίων ἄγειν καὶ φέρειν. et 4, 1, 8. p. 205. c. inf. διώκειν τοὺς ἥττους ἀσφαλῶς εἶχε, *sine periculo perſequi poteramus.* Similiter 5, 5, 5. p. 327. ταῦτα ἀσφαλῶς ἕξει σοι, *non metuendum ne quid contra te moliantur.* Ἀγ. 11, 12. τιθέναι τὰ τῶν φίλων ἀσφαλῶς, *ſociorum regiones et bona tuta ab hoſtibus praeſtare.* In re familiari. Απ. 3, 8, 10. ὅπως — τὰ ὄντα ἀσφαλέστατα τιθοῖτο, ſcil. ne corrumpantur frigore aut calore. ¶ 4) Απ. 1, 3, 14. τοὺς μὴ ἀσφαλῶς ἔχοντας πρὸς ἀφροδίσια, *qui facile vincuntur a libidine.* ¶ 5) Π. 6, 3, 8. ὡς σαφέστατα γ' ἂν εἰδείην. Zeun. non male praefert lectionem ὡς ἂν ἀσφαλέστατά γε εἰδ. Cf. ſupra nr. 1. Legitur etiam ἀτφαλῶς pro ἀσφαλές. v. ἀσφαλής nr. 9.

ἀσχάλλειν (poet.), *moleſte ferre.* Hefych: ἀσχάλλει· — λυπεῖται, ἀθυμεῖ, ἀδημονεῖ, ἀγανακτεῖ. Suidas et Etymol. M. interpretantur etiam verbo χαλεπαίνειν. Ιπ. 10, 6. ἵππος ἀσχάλλων τῇ τραχύτητι (τοῦ χαλινοῦ). Alias dicitur λυπούμενος.

ἀσχημονεῖν, *foeda agere.* Ιπ. 11, 6. πολὺ ἂν τι ἀσχημονοίη, ἢ καλὰ τι ὁ τοιαῦτα πάσχων (ſcil. ὁ καζόμενος, μαστιγούμενος, κεντριζόμενος) καὶ ἵππος καὶ ἄνθρωπος.

ἀσχήμων, *indecorus.* Πολ. 7. ὅταν ἄσχημον μηδὲν, μηδὲ δυσχερὲς ἐν γυμνασίοις τῶν παρόντων καλεῖσθαι, ſcil. in mori genere, quale erat Socratis.

ἀσχολία, *occupatio, negotium.* Ιερ. 9, 8. egregia ſententia: σύνη σὺν τῇ ἀσχολίᾳ συμφορεῖ. Π. 2, 2. ... ποτέ μοι ἀσχολία ... φασ'ζετο. Α. 7, 5, 10. καὶ ἤδη ἀσχολίαι ἐγένοντο (all. ἐφαίνοντο), ... occupationes ſimulabat. Απ. 3, 9, 9. ἀσχολίας ... οὔσης. Iungitur ... 3, 3. πλείστους ... τοῖς ὑπέβαλε, πλείστην ... ἀσχολίαν ἀμηχανίαν ... Scilicet ἀσχολία, Ammonio in v. ἀκαιρία auctore, ... ἢ περί τι ἄλλο ... et h. l. refertur ad ... ἡδονὰς etc. Senſus igitur eſt: *implicitos laboribus diſtrahebat.* Iungitur πράγματα, Ιππ. 5, 8. ... τοῖς ἐναντίοις πράγματα καὶ ἀσχολίας ... In ... ſcil. εἶναι, vel potius ... Viſitatiſſima autem eſt formula ἀσχολίαν παρέχειν.

παρέχειν, *negotium alicui faceſſere,* vt Π. 4, 3, 3. p. 230. 8, 3, 20. Απ. 3, 11, 16. Ιπ. 3, 12. Etiam ſequente inf. Π. 8, 1, 5. ἀμφὶ ταῦτα ἔχειν, ᾔδει ὅτι ἀσχολίαν παρέξει τῆς τῶν ὅλων σωτηρίας ἐπιμελεῖσθαι, *impedimento fore quo minus negotiis diſtractus curare poſſit.* Cf. Ο. 6, 9. 4, 3. ἀσχολίας ἔχουσι καὶ φίλων καὶ πόλεως συνεπιμελεῖσθαι αἱ βαναυσικαί. Λ. 13, 1. Additur infinitiuo τοῦ, Απ. 2, 3, 11. πολλὴν ἀσχολίαν ἔχειν τοῦ ἐπιμεληθῆναί τινος καλοῦ κἀγαθοῦ. Additur item εἰς τὸ μή, Ε. 6, 1, 4 p. 364. οὐδὲ ἀσχολίαν ἔχει εἰς τὸ μὴ πράττειν. Scil. μὴ omnino poſt verba impediendi poni ſolet. v. ἀπαγορεύειν, ἀποκωλύειν etc. c. τῷ et inf. Π. 8, 7, 3. p. 545. ἃ τῷ εὐφραίνεσθαι πολλὰς ἀσχολίας παρέχει. In edd. vett. verba τῷ εὐφρ. deſiderantur, quae tamen in aliis leguntur, et ob praecedens εὐφραίνειν neceſſaria videntur. Sed poſſint etiam intelligi, vel τοῦ poni pro τῷ, quia alias in Xenophonte non reperitur c. dat. rei. (Haec Thiemii criſis vereor vt cuiquam placeat. St.)

ἀτακτεῖν dicuntur ¶ 1) milites *immodeſti, et qui contra imperatoris iuſſa faciunt,* v. c. Π. 7, 2, 2. ἀτακτοῦντες ſunt, *qui ſtatione relicta praedatum abierant.* Α. 5, 8, 9. ὁ ἀτακτῶν quinam ſit, cognoſcitur e §. 4. Ο. 5, 15. opponuntur οἱ ἀτακτοῦντες et οἱ ποιοῦντες ἃ δεῖ ποιεῖν τοὺς ἀγαθούς. Ιππ. 1, 24. οἱ ἀτακτοῦντες. Oppon. οἱ εὔτακτοι ſ. εὐπειθεῖς. ¶ 2) alii, vt Π. 8, 1, 8. κολάζειν τὸν ἀτακτοῦντα, *qui leges violat.* 8, 6, 8. ὁ ἀτακτῶν ſatrapa qualis ſit, ex praecedentibus patet. Ο. 7, 31. maritus ἀτακτῶν eſt, qui ἀμελεῖ τῶν ἔργων τῶν ἑαυτοῦ ἢ πράσσει τὰ τῆς γυναικὸς ἔργα, παρ' ἃ ὁ θεὸς ἔφυσε. v. *Moſche* p. 24—27. qui bene verba illius loci diſtinguit ſic: οἱ δέ τις παρ' ἃ ὁ θεὸς ἔφυσε, ποιεῖ, ἴσως τι καὶ ἀτακτῶν, τοὺς θεοὺς οὐ λήθει.

ἄτακτος, ῃ *inordinatus.* Semper de exercitu dicitur, vt Π. 1, 6, 19. p. 78. τεταγμένοις τοῖς σαυτοῦ λαμβάνειν τοὺς ἀτάκτους. p. 79. διῶξαι καὶ ἀτάκτους ποιῆσαι. Απ. 3, 1, 7. oppon. στράτευμα τεταγμένον et ἄτακτον. Ο. 8, 4. στρατιὰ ἄτακτος. §. 6. opponitur τεταγμένη. Α. 1, 8, 2. 3, 4,

4, 11. ἄτακτοι et ταραττόμενοι idem valent. 5, 4. 10. ἄτακτοι dicuntur, qui §. 8. οὐ ταχθέντες. Cf. Ιππ. 2, 9.

ἀτάκτως, *inordinate*. Π. 1, 4. 22. εἰς τοὺς παρεσκευασμένους ἀτάκτως ἐμπεσόντες. E. 4, 8, 18. et 19. ἀτάκτως βοηθεῖν dicuntur, qui palantur ob praedam. Sic Aπ. 3, 1, 7. in comparatione cum exercitu: ξύλα καὶ κέραμος ἀτάκτως ἐῤῥιμμένα.

Ἀταλάντη, *Atalanta*. K. 1, 7. Melanioni vxor datur. 13, 18. recensetur inter celeberrimas venatrices. Cum autem duplex Atalanta celebretur, Arcadica et Boeotica, intelligi probabile est Arcadicam, de qua v. Aelian. V. H. 13, 1. vbi Perizonius laudat Spanhemium ad Callimach. h. in Dian. 216. Cf. Heyn. excurs. 6. ad Virgil. T. II. quem iam Zeunius ad K. 1, 7. laudauit.

ἀταξία, ¶ 1) *ordinis perturbatio, ordinis desertio, immodestia*. E. 3, 1, 7. ἀταξίας ζημίωμα, *poena militis vel ducis, qui officio non est functus, qui non obediens fuit iussu imperatoris*. A. 3, 1, 27. ἡ εὐταξία σώζειν δοκεῖ, ἡ ἀταξία πολλοὺς ἀπολώλεκε. Inest h. l. eo, quod interfectis ducibus οὐδὲν ἂν καλὸν οὐδ' ἀγαθὸν γένοιτο. 3, 2, 1. ἀναρχίᾳ καὶ ἀταξίᾳ ἀπ... σθαι. 5, 8, 5. ... δρας πολλοὺς ἕνεκα ... ας. Paulo post hi dicuntur λιπόντες τὰς τάξεις qui προθέοντες ἁρπάζειν ἤθελον. Ιππ. 7, 9. ... μένων ἀταξίᾳ. Est ... uus modi f. pro aduerbio et deficit ἐν, quod est in marg. Castal. Edd. vett. habent ἀταξία, ... subscribendo non ... scripto, sed adscripto. ¶ 2) *confusio, temere* ... Aπ. 3, 5, 6. ἐν ταῖς ... ὅταν μηδὲν φοβῶνται ... στοί εἰσι ἀταξίας. Opp... τὰ κελευόμενα ποιοῦν... 1, 5. tribuitur democratiae, et fere de ... intelligi potest. ¶ ... *confusus ordo in re familiari*. O. 8, 9. Contrarium in praecedentibus est ἐν τάξει ποιεῖν.

ἀτὰρ (poët. v. Σ. 4, 6.) ¶ 1) *at*. In interrogationibus, Π. 2, 1, 2. p. 86. ἀτὰρ δέῃ τι αὐτῶν; Saepius additur particula interrogandi, vt ἄρα, πότερον, τί. Π. 7, 2, 4. A. 7, 7, 5. Aπ. 3, 1, 5. 11. 3, 6, 11. 3, 7, 2. 3, 10, 10. 15. 3, 11, 5. 4, 2, 11. Item in correctione, A. 4, 6, 11. ἀτὰρ ...

—ι ἐγὼ συμβάλλομαι. Sic Πο. 4, 16. ¶ 2) In incremento argumentationis et narrationis, E. 5, 3, 7. οὐδ' (ne quidem) οἰκέτας χρὴ κολάζειν ὀργῇ — ἀτὰρ αντιπάλοις μετ' ὀργῆς προςφέρεσθαι, ὅλον ἁμάρτημα, quia adeo. 5, 4, 17. πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἐποίησεν, ἀτὰρ καὶ — κατεκρήμνισε. ¶ 3) Videtur esse pro πλὴν. O. 17, 15. ¶ 4) Adhibetur in aliis transitionibus, O. 18, 1. ἀτὰρ οὖν εἰκός. 21, 1. ἀτὰρ ἐννεά γε.

ἀτάρακτος, non perturbans. Ιπ. 7, 10. βάθην — τοῦτο γὰρ ἀταρακτότατον, minimam perturbationem affert. Cf. ἀτάραχος, pro quo legitur.

ἀταράκτως, ordinibus non perturbatis. Ιππ. 2, 1, equites ῥᾷστα καὶ ἀταρακτότατα ἄξους πορεύσονται. 4, 9. τὸ μέτωπον μηκύνοιεν ἂν τῆς τάξεως ἀταράκτως.

ἀτάραχος, imperturbatus. Π. 2, 1, 16. ὑπηρέτας ἀδικνοὺς καὶ ἀταράχους. Hutch. vertit intrepidos. Quid si actiue vertas? nil turbantes. Zeun. e Cod. Guelf. reposuit ἀταράκτους.

Ἀταρνεύς, Atarneus, vrbs e regione Lesbi. v. Harpocrat. et Hutch. diss. ad Anab. p. 39. Accusatiuus Ἀταρνέα legitur A. 7, 8, 4. vnde situs eius cognoscitur. E. 3, 2, 9. φυγάδας Ἀταρνέα ἔχοντας, χωρίον ἰσχυρὸν — ἐκ τούτου φέροντας καὶ ἄγοντας τὴν Ἰωνίαν. In priore loco Stephanus profert etiam lectionem Ἄταρνα, dicens tamen in Hellenicis legi Ἀταρνέα. Idem vero in E. 3, 2, 9. vult legi Ἄταρνα e Stephano Byz. qui, Ἄταρνα, inquit, πόλις μεταξὺ Μυσίας καὶ Λυδίας, πλησίον Λέσβου. ὁ πολίτης, Ἀταρνεύς. Sed potius in his Ἀταρνεὺς scribendum esse pro Ἄταρνα, et Ἀταρνείτης pro Ἀταρνεύς, vidit Berkelius, idque multis exemplis confirmauit. Cf. Valckenar. ad Herodot. 1, 160. et Wesseling. ad Diodor. Sic. 16, 52. quos iam Morus laudauit.

ἀτασθαλία (poet.), v. αἰθρία et Schol. Homer. Il. δ, 409.

ἄταφος, insepultus, inhumatus. A. 6, 5, 4. E. 6, 5, 38. p. 431. τοὺς τελευτήσαντας οὐκ εἴασαν ἀτάφους γενέσθαι.

ἅτε, ¶ 1) quippe, vel quippe qui. c. particip. vel genitiuis consequentiae, v. c. Π. 1, 3, 3. ὁ Κῦρος, ἅτε παῖς ὢν — ἥδετο. 1, 4, 16.

16. 23. 2, 2, 1. p. 102. 4, 1, 3. 4, 2, 2. 3. 4, 5, 4. 6, 4, 2. 7, 1, 16. 17. A. 1, 8, 10. vbi legitur ex ingenio Stephani pro ὅτε. v. εἶναι nr. 20. 4, 5, 14. 4, 8, 20. 6, 3, 1. E. 2, 3, 11. 3, 4, 7. *ἅτε συντεταραγμένων τῶν πολιτειῶν — ἅτε γιγνώσκοντες πάντες τὸν Λύσανδρον.* Hoc altero loco reddi possit *quod vero.* Fortassis δὲ excidit. 4, 2, 13. *ἅτε δὴ ἀπαθεῖς ὄντες.* 4, 5, 4. 15. 4, 7, 7. 5. 1, 12. 20. 5, 2, 32. 5, 4, 66. 6, 4, 10. Αϑ. 1, 20. 2, 14. ¶ 2. *ἅτε δὲ* cum genitiuis consequ. ab initio coli: *quum vero, sed quod.* E. 4, 5, 10. 4, 7, 5. 5, 4, 63. Sic *ἅτε οὖν*, Π. 3, 3, 20. *ἅτε οὖν νίκης ἐρῶντες μένοντες μάχεσθε.* Vbi vel *utpote* vel *tanquam* verti potest. In margg. h. l. est *οἷοί τε, εἴτε, αἶτε.* Sed praestat ἅτε.

ἀτείχιστος, *muris non munitus.* E. 3, 5, 9. Piraeeus ita dicitur. 6, 5, 28. et Αγ. 2, 24. Lacedaemon vocatur *ἀτείχιστος πόλις.* E. 6, 5, 32. *τὰς ἀτειχίστους τῶν πόλεων.* Potest verti *minus munitas.* Saltem 3, 2, 9. Elis nominatur *ἀτείχιστος*, h. e. *male munita.* Nam τεῖχος habuit. v. §. 21. Cf. Wesseling. ad Diodor. Sic. 14, 17.

ἀτεκμάρτως ἔχειν, *inexploratum esse.* Απ. 1, 4. 4. *τὰ ἀτεκμάρτως ἔχοντα ὅτου ἕνεκά ἐστι, quorum vtilitas nullo indicio patet.* Oppon. *τὰ φανερῶς ἐπ' ὠφελείᾳ ὄντα.*

ἀτέλεια, *immunitas*, i. q. *ἀλειτουργησία.* v. Suid. et interpp. ad Hesych. Sed aliter tamen accipiendum videtur A. 3, 3. 11. *ἢν τοίνυν δῶμεν ἀργύριον — τῷ δὲ σφενδονᾶν ἐντεταγμένῳ — ἄλλην τινὰ ἀτέλειαν εὕρωμεν.* Scilicet videtur inprimis intelligi *honestus in militia locus.* Nam σφενδόνη erat δουλικὸν ὅπλον. v. σφενδ. E. 1, 2, 7. *οἱ Ἐφέσιοι — τοῖς Συρακουσίοις ἀριστεῖα καὶ οἰκεῖν ἀτέλειαν ἔδοσαν, τοῖς Σελινουσίοις δὲ καὶ πολιτείαν.* Vbi haud dubie est *ἀτέλεια τοῦ μετοικίου.* Aliud enim est *πολιτεία.* Caeterum eadem iunguntur etiam apud Demosthenem. v. index Reiskii.

ἀτελεῖν. In var. lect. male est *ἀτελήσαι* pro *ἀτελέσαι.* v. ἀπολύειν nr. 1.

ἀτελής. ¶ 1) *irritus.* E. 4, 8, 9. *ἐφ' ᾧ ἐπόνησαν, (τοῦτο) ἀτελὲς αὐτοῖς ποιήσειε.* §. 15. *εἰρήνη οὕτως ἐγένετο ἀτελής, de pace non conuenit.* ¶ 2) *integer*, siue vt Reiskius explicat, *qui superest deductis omnibus*

bus in rem aliquam factis sumtibus. Πο. 4, 14. et 23. ὀβολὸς ἀτελής. §. 15. μνᾶ ἀτελής.

ἀτερπής, *iniucundus.* O. 8, 3. de rebus ordine non collocatis: θεᾶσθαι ἀτερπές. Cf. ἀγλευκές.

ἀτεχνῶς, ¶ 1) *certissime.* E. 7, 1, 32. ἀτεχνῶς λακωνιεῖ ἡ πόλις. Ammonius interpretatur vocabulis ἁπλῶς, ἀδόλως, καθάπαξ, καθόλου, — φανερῶς. ¶ 2) *negligenter, sine arte.* Απ. 3, 11, 7. ἀτεχνῶς θηρᾷν. Oppon. θηρῶντες πολλὰ τεχνάζουσιν. Scribendum potius erit ἀτέχνως, si recte praecipit Ammonius: ἀτέχνως τὸ παροξύτονον σημαίνει τὸ χωρὶς τέχνης, καὶ ἀμαθῶς.

ἀτημέλητος, *neglectus,* i. q. ἠμελημένος, auctore Hesychio. Cf. Etymol. M. Π. 5, 4, 9. οὐδένα sauciorum ἑκὼν ἀτημέλητον παρέλιπεν. 8, 1, 5. οὐδεὶς ἀτημέλητος γίγνεται. Oppon. ἐπιμελεῖσθαι.

ἀτημελήτως, *negligenter,* i. q. ἀμελῶς, Hesychio interprete. Vnde ἀτημελήτως ἔχειν, *negligere, negligi.* c. gen. Π. 8, 1, 5. τῶν οἰκείων ἀτημελήτως ἔχειν.

ἀτηρία, *damnum.* v. ἀτειρία et Suid. in v. ἀτηρότατον.

ἀτιμάζειν, ¶ 1) *ignominia afficere.* Αγ. 5, 5. ἀτιμασθῆναι νομίσας, sc. osculo denegato. E. 4, 1, 11. ἀδικηθέντες καὶ ἀτιμασθέντες, quibus praeda debita erat denegata. ¶ 2) *ignominia notare poenae loco.* Π. 1, 6, 17. τὸν πειθόμενον ἐπαινεῖν τε καὶ τιμᾶν, τὸν δὲ ἀπειθοῦντα ἀτιμάζειν καὶ κολάζειν. 2, 2, 15. p. 113. τοὺς κακοὺς ἀτιμασθέντας, *ignavos e militum numero remotos.* A. 1, 9, 2. τοὺς τιμωμένους ὑπὸ βασιλέως καὶ ἄλλους ἀτιμαζομένους. ¶ 3) fere i. q. ὑβρίζειν. A. 1, 1, 4. ὁ Κῦρος ἀτιμασθείς, sc. a fratre in carcerem coniectus, licet deinde dimissus. ¶ 4) *contemnere.* Π. 5, 2, 15. p. 287. 5, 5, 10. p. 335. Απ. 2, 1, 31. 2, 2, 14. 4, 2, 29. ἀδικοῦσι καὶ καταγέλαστοι γίγνονται, καὶ καταφρονούμενοι καὶ ἀτιμαζόμενοι ζῶσι. K. 12, 21. 13, 9. vbi etiam est: τὰ τῶν φιλοσόφων ἐνθυμήματα μὴ ἀτιμάζειν, *non improbare.*

ἀτιμᾶν et ἀτιμοῦν, *infamia notare.* Αθ. 1, 14. τοὺς χρηστοὺς ἀτιμοῦσι, καὶ χρήματα ἀφαιροῦνται, *ad honores non admittunt, honoribus privant.* Steph. et Leuncl. habent ἀτιμοῦσι, haud dubie e Stobaeo.

3, 12. οὐδεὶς ἀδίκως ἠτίμασται Ἀθήνησι — ἠτίμωνται ἀτιμῶνται. §. 13. ἠτιμῶσθαι.

ἀτιμαστέον, *vituperare oportet*. Σ. 4, 17. οὐδὲ ταύτῃ ἀτιμαστέον τὸ κάλλος, ὡς ταχὺ παρακμάζον.

ἀτίμητος, *inhonoratus, non beneficio praemioue ornatus*. Ιερ. 9, 10. ὁ ἀγαθόν τι εἰσηγούμενος οὐκ ἀτίμητος ἔσται.

ἀτιμία, *contumelia, ignominia*. Est varii generis, v. c. Π. 2, 2, 6. οὕτως ἡμᾶς ἐν ἀτιμίᾳ ἔχεις, np. imponendo nobis nomen iactatorum. 5, 5, 10. p. 332. ἐμοί ἐστί πῃ ταῦτα ἀτιμίαν φέροντα, np. quod solus sine me tantas res gessisti. E. 3, 4, 9. βαρέως φέρων τῇ ἀτιμίᾳ, quae nimirum erat *imminutio dignitatis et auctoritatis*. Απ. 1, 2, 51. Socrates τοὺς πατέρας ἐποίει ἐν ἀτιμίᾳ εἶναι παρὰ τοῖς etc. *fecit vt parui penderentur*. Λ. 9, 6. τοιαύτης τοῖς κακοῖς ἀτιμίας ἐπικειμένης. Varia illa ignominiae genera, quae apud Lacedaemonios ignauiae proposita erant, recensentur §. 2. et 3. Simile est Πο. 2, 2. ὅσα ἀτιμίας δοκεῖ τοῖς μετοίκοις παρέχειν. Intelligitur τῶν μετοίκων deterior ciuibus conditio, eorumdemque contemtus tam verbis quam rebus declaratus. v. Poll. 3, 55. et 56. et Valckenar. ad Ammon. 2, 7.

ἄτιμος, ¶ 1) *ignominiosus, turpis*. Π. 5, 5, 3. ἄτιμόν τι ἔδοξεν αὐτῷ εἶναι, np. ὀλίγην θεραπείαν σὺν ἑαυτῷ εἶναι. 7, 3, 4. οὐδὲ τὰ ἄλλα ἄτιμος ἔσται, ἀλλὰ καὶ τι μνῆμα χώσουσι. Est litotes: *reliquis honoribus afficietur*. 8, 4, 3. ἀτιμοτέρα ἕδρα, *minus honesta, minus honorifica*. Oppon. τιμιωτέρα. Α. 7, 7, 26. ἄτιμον ὄντα ἐν τοῖς στρατιώταις. §. 29. οὐδὲ τοῖς στρατιώταις ἔσῃ δι' ἐμὲ ἀτιμότερος. Vtroque loco est de Xenophonte, qui in contemtum et inuidiam et falsam suspicionem exercitus incurrerat. Ιερ. 1, 27. γάμος ἐκ φαυλοτέρων — ἄτιμος. Oppon. κάλλιστος. Ο. 7, 42. μὴ τρηούσης τῆς ἡλικίας ἀτιμοτέρα ἐν τῷ οἴκῳ γένῃ, ἀλλὰ — τιμιωτέρα. Cf. ἔντιμος nr. 5. ¶ 2) *infamis, infamia notatus*. a) apud Persas, Π. 1, 2, 14. ὁ ἀποκριθεὶς, ἄτιμος τὸν λοιπὸν βίον διατελεῖ, np. non admittitur ad honores et commoda, ad quae ὁμοτίμοις patet aditus. Sic 2, 3, 5. p. 120. τῶν δημοτῶν vita nominatur ἄτιμος. Oppon.

Oppon. ἔντιμος. b) Athenis. v. Valckenar. ad Theocrit. Adoniaz. p. 231. Scil. ἄτιμοι vocabantur, *qui vel iudicio populi damnati et mulctati, vel alia infamia notati erant.* E. 2, 2, 6. τοὺς ἀτίμους ἐπιτίμους ποιήσαντες. Prorſus ſimilis locus eſt apud Andocidem p. 35. qui locus omnino eſt claſſicus, quia varias τῶν ἀτίμων ſpecies enarrat. Cf. Αϑ. 3, 13. c) Lacedaemone. Λ. 9, 6. ἄτιμος καὶ ἐπονείδιστος βίος. Qualis ſit, exponitur §. 5. ¶ 3) *vilis, parui aeſtimatus.* Πο. 4, 10. χρυσίον ἀτιμότερον γίγνεται, τὸ δὲ ἀργύριον τιμιώτερον ποιεῖ. §. 11. τοῦ ἀργυρίου ἀτίμου ἐσομένου. Ἀπ. 1, 2, 55.

ἀτιμοῦν, v. ἀτιμᾶν.

ἄτμητος, *vnde nondum argentum fuit effoſſum.* Πο. 4, 27. ἐν τοῖς ἀτμήτοις, ſc. χωρίοις vel ἀργυρείοις. Oppon. κατατετμημένοις. Cf. καινοτομεῖν.

ἀτμίζειν, *vapores exhalare.* Heſych: ἀτμίζουσαν· ἀναθυμιάζουσαν. A. 4, 5, 12. κρήνην, ἢ πλησίον ἦν ἀτμίζουσα.

ἀτολμία, *ignauia, timiditas.* E. 5, 3, 22. oppon. τόλμα.

ἄτοπος. Π. 2, 4, 8. p. 131. πρός σε πάντα ὁρᾶν, ἄτοπόν μοι φαίνεται εἶναι, *iniquum.* 7, 2, 7. ἄτοπα ἐμοῦ ποιοῦντος, *inepta, abſurda, non veriſimilia.* E. 2, 3, 13. ἔλεγεν, ὅτι ἄτοπον δοκοίη ἑαυτῷ εἶναι, *abſurdum.* Ἀπ. 2, 3, 15. ἄτοπα λέγεις, καὶ οὐδαμῶς πρὸς σοῦ, *perſonas noſtras non decentia.*

ἀτρακτυλὶς, *atractylis.* Eſt genus ſpinae, cnico ſimilis, ſed diuerſae a cnico ſylueſtri. v. Matthiolus ad Dioſcorid. 3, 91. p. 593. ed. Bauhin. Latini vocant *fuſum agreſtem,* auctore Matthiolo. K. 3, 15. δοκίδας ἀτρακτυλίδος. Edd. vett. male exhibent ἀστρακτ.

Ἀτραμύττιον, *Atramyttium.* Ita ſcribitur in Xenophonte, cum in aliis fere ſcribatur Ἀδραμύττιον, vel Ἀδραμύττειον. v. Hutch. diſſ. ad Anab. p. 39. Obſ. miſc. nov. T. IV. p. 227. Interpp. Thucyd. 5, 1. 8, 108. Bochart. geograph. ſacr. P. II. 1, 8. p. 406. ſq. Wetſten. ad Act. 27, 2. A. 7, 8, 4. vrbs prope Caicum, amnem Myſiae.

ἀτραπὸς, *via trita, via conſueta.* Ἀπ. 3, 11, 8. εἰς τὰς ἀτραπούς ἢ φεύγουσι lepores. Π. 1, 6, 19. p. 80. eſt πόρους.

ἀτρέμα et

ἀτρέμας, (Vtrumque enim recte legitur. v. Etymol. M.) ¶ 1) *quiete*. K. 5, 11. leporis dormientis ὀφθαλμοὶ ἀτρέμας ἔχουσιν, *non mouentur*. Poll. 5, 72. τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀτρεμίζει. K. 9, 5. ὁ νεβρὸς ἕξει ἀτρέμα, *immotus manebit*. Cf. Obs. Miscell. Vol. V. p 286. Sed ἀτρέμας ἧστο, Ar. 1, 2, 38. est Homericum. ¶ 2) *lente*. K. 5, 31. ὅταν (ὁ λαγὼς) ἀτρέμα διαπορεύηται. Aliud est θεῖν.

ἀτρεμεῖν, *quiescere, non moueri*. v. τρέμειν.

*ἀτρεμής, ¶ 1) *immotus*. Σ. 8, 3. hominis grauis ἀτρεμὲς ὄμμα. ¶ 2) τὸ ἀτρεμὲς, *tranquillitas*. Ay. 6, 7. vbi additur τὸ ἀνεκπληκτότατον καὶ ἀθορυβητότατον. Tribuitur autem ibi exercitui modeste iter facienti.

ἀτρεμία Hesychius interpretatur ἡσυχία. Π. 6, 3, 6. ἀτρεμίαν ἔχειν, *immotos consistere*.

ἀτρίβαστος. Ιππ. 8, 3. ἵππων ἀτριβάστων πρὸς τραχέα, *qui minus assueti sunt calcando loca aspera*. Oppon. οἱ τοὺς πόδας ἐκπεπονημένοι. Brodaeus legit ἀτριβάτων, quod interpretatur ἀτριβῶν vel ἀτρίπτων. Sed praeter hunc Xenophontis locum vix in alio scriptore inuenias siue ἀτρίβαστος siue ἀτρίβατος.

ἀτριβής, ¶ 1) *non tritus*. A. 4, 2, 6. ἀτριβεῖς ὁδούς. Oppon. φανερὰν ὁδόν. Cf. 7, 3, 23. ¶ 2) *integer, sine detrimento*. Π. 8, 7, 3. p. 548. οἱ θεοὶ τὴν τῶν ὅλων τήνδε τάξιν συνέχουσιν ἀτριβῆ. All. habent ἀκριβῆ. Sed ἀτριβῆ est in loco parallelo Ar. 4, 3, 13.

ἄτριπτος, *nondum tritus*. O. 18, 5. τὰ ἄτριπτα, *frumentum pedibus iumentorum nondum calcatum*.

ἀτροφεῖ ἵπποι, Ar. 3, 3, 4. *macilenti, strigosi*, etiā vniuersum quidem, non vero ii solum, qui naturae vitio non sentiunt cibum, vt voluit Victorius V. L. 4. extr. v. Ern.

ἄττα dicitur Attice pro τινά, quod docent v. c. Harpocratio et Thomas Magister. De scriptura vocabuli v. Fischer. ad Plat. Phaed. 3. Ponitur post adiectiua, vt Π. 2, 2, 6. οἰκτρὰ ἄττα. All. ἄττα. 3, 3, 6. ἀναμιμνησκόμεθα, τὰ ποῖα ἄττα ἔργα ἐστὶν, *qualia fere*. Cf. τὶς nr. 21. E. 3, 4, 24 pro ἄλλα τε πολλὰ Morus et edd. vett. restituit ἄλλ' ἄττα κτλ. Alioqui posset

ſit τε ferri, quia ſequitur καί. Sic Ιπρ. 8, 7. ἀλλ' ἄττα μᾶλλον — ἢ τὰ πολεμικά. In edd. vett. eſt ἀλλ' ἄττα. Male.

ἄττα, v. ἄσσα et ἅττα.

Ἀττική, *Attica*. Πο. 1, 2. τὴν φύσιν τῆς Ἀττικῆς. De hac eius natura legendum eſt totum hoc caput, et c. 4. Ε. 5, 1, 1. λήψεσθαι ἐκ τῆς Ἀττικῆς. §. 9. ζωστὴρ τῆς Ἀττικῆς. Απ. 2, 8, 1. ἐν τῇ Ἀττικῇ, ſcil. κτήματα. Oppon. ὑπερόρια. Erat enim montibus cincta. v. 3, 5, 25. Απολ. 23. ἔξω τῆς Ἀττικῆς. Cf. Ἀττικός.

Ἀττικίζειν, *partibus Athenienſium fauere*. Ε. 1, 6, 9. 6, 3, 6. p. 387. οἱ μὲν λακωνίζουσιν, οἱ δὲ ἀττικίζουσι.

Ἀττικός, *Atticus*. v. c. Αθ. 2, 16. τὴν Ἀττικὴν γῆν. Ε. 1, 1, 26. τῶν Ἀττικῶν νηῶν. 5, 1, 23. ταῖς Ἀττικαῖς ναυσί.

ἀτυχεῖν, ¶ 1) *non conſequi optata*, vt ἀποτυγχάνειν. v. Etymol. M. Π. 1, 3, 12. ὅσα ἂν βούλῃ λέγων πρὸς ἐμὲ οὐκ ἀτυχήσεις, *non repulſam feres*. 1, 6, 6. τοὺς ἀθέμιστα εὐχομένους — παρὰ θεῶν ἀτυχεῖν, *non impetrare*. c. gen. rei, Π. 8, 7, 3. p. 542. οὔτ' ἐπιθυμήσας οὐδ' ὅτου ἠτύχησα. Ε. 2, 1, 19. τῶν δικαίων οὐδενὸς ἀτυχήσει. ¶ 2) *aduerſa fortuna vti*. Ε. 1, 7, 10. p. 60. τοῖς ἡττημένοις καὶ ἀτυχοῦσιν. Poſſit tamen hic locus etiam ad nr. 1. referri. Sed de infelici belli ſucceſſu eſt Απ. 3, 9, 8. βοηθεῖν ἀτυχοῦσι, qui ibidem dicuntur κακῶς πράττοντες. Oppon. εὐτυχεῖν.

ἀτυχία, *aduerſa fortuna*. Απ. 3, 9, 8. τῶν φίλων ἀτυχίαι.

αὖ, ¶ 1) *rurſus*. Ε. 2, 3, 17. p. 92. 7, 3, 2. Ιπρ. 3, 12. bis. etc. Π. 5, 5, 9. ἐπεὶ δ' αὖ καὶ πρὸς ταῦτα ἐσίγα. 1, 6, 12. p. 64. ἐπήρου με πάλιν — ἐπήρου με αὖ πάλιν — ἀνέκρινας αὖ σὺ — ἤλεγχες αὖ σύ. Et ſaepe ἐκ παραλλήλου iungitur πάλιν, ita vt vel πάλιν αὖ dicatur, vel αὖ πάλιν, v. c. Π. 2, 2, 16. 3, 1, 15. bis. 7, 2, 7. p. 418. Sic intelligendum videtur 7, 5, 18. p. 488. πάλιν αὖ ἐθέλω. Cf. §. 16. Ε. 3, 5, 14. 4, 8, 11. τοῦ κόλπου πάλιν αὖ ἐκράτει. Sed h. l. poteſt etiam eſſe *contra*. 7, 4, 1. 22. Σ. 7, 1. 8, 1. Απ. 4, 3, 8. αὖ πάλιν et πάλιν αὖ eſt *rurſus retro*. De loco Π. 4, 6, 2. p. 257. vbi legitur πάλιν — μὲν αὖ — δὲ αὖ — αὖθις, vid. αὖθις nr. 1. ¶ 2) *contra*,

e contrario. E. 4, 4, 16. οὕτω τοὺς πελταστὰς ἐπεφόβηντο, τοὺς μέντοι Λακεδαιμονίους οὕτως αὖ οἱ πελτασταὶ ἐδεδίεσαν. 6, 3. 6. p. 388. Απ. 2. 1, 11. οὐδὲ εἰς τὴν δουλείαν αὖ ἐμαυτὸν τάττω. In MS. 1. abest αὖ. Reiskius totum locum mutat. Σ. 4, 49. ὧν διδόασιν, αὖ παρέχομαι. Verti quoque possit *reddo, retribuo.* §. 51. Ιπ. 7. 18. Ιπρ. 2, 5. c. πάλιν, E. 2, 4, 19. c. δὲ, Π. 1, 4. 23. οἱ δ' αὖ πολέμιοι. 2, 3, 2. 8, 1, 5. A. 1, 10, 3. 8. 2, 4, 10. 3, 4, 12. 4, 3, 17. 6, 1, 13. E. 2, 3, 13. 3, 4, 22. 4, 3, 11. Cf. Αγ. 2, 11. Potest tamen δὲ in his etiam proprie explicari, vt nr. 3. ¶ 3) Saepe iunctum cum δὲ seruit a) transitioni in narrationibus, vt Π. 1, 2, 9. οὗτοι δ' αὖ οἱ ἔφηβοι, *porro.* 1, 6, 19. p. 80. πρὸς δ' αὖ τὸν λαγώ. 7, 1, 6. τοτὲ μὲν — τοτὲ δ' αὖ — ἐν ἄλλοις δὲ, §. 7. κατ' ἄλλους δ' αὖ — κατ' ἄλλους δ' αὖ — ὁπότε δὲ αὖ — §. 8. ὡς δὲ — §. 10. ὁ δ' αὖ Κῦρος — §. 11. ἐπεὶ δὲ — ἐπεὶ δ' αὖ. Sic ἐπεὶ δ' αὖ est Π. 2, 4, 16. Cf. ἐπεί. A. 4, 3, 1. E. 3, 5, 14. 4, 3, 8. Item interponitur quid inter vtramque particulam, vt Π. 6. 3, 6. ἐν τούτῳ δὲ παρῆν ἄλλος αὖ. E. 2, 3, 18. p. 100. ἐγ' αὖ. Vbi nonnulli perperam ἂν habent pro αὖ. b) aliis transitionibus, E. 2, 3, 18. p. 99. Ιερ. 1, 30. ὁ δὲ ἔρως πολὺ αὖ ἐθέλει ἥκιστα, *atqui.* Stobaeus αὖ omittit. Λ. 1, 8. Πκ. 4, 22. Ιπ. 8, 3. εἰ δὲ γε αὖ τοὺς πόδας ἐκτεταμένοι. Paulo ante est οὕτω δ' αὖ τοσοῦτο διαφέρουσι, vbi exponi potest *vel, adeo.* Saepius repetitur Π. 1, 2, 15. οἳ δ' ἂν παιδευθῶσι — οἳ δ' ἂν (all. inserunt αὖ, probante Zeunio) διατελέσωσι — οἱ δ' ἂν αὖ μὴ διατελέσωσι — οἳ δ' ἂν αὖ διαγένωνται. Illud αὖ ante μὴ in aliis desideratur, probante Zeunio, quia αὖ non diuersas partes vnius membri, sed diuersa membra copulet. ¶ 4) *etiam, porro, similiter.* Est saepe a) historici, vt E. 4, 8, 1. τὰ κατὰ θάλατταν αὖ διηγήσομαι. 7, 5, 21. Sic c. νῦν, Π. 8, 8, 5. Απ. 4, 5, 1. b) narrantis, Π. 1, 5, 1. ἐν τούτοις αὖ ἐδόκει κρατιστεύειν. 2, 2, 14. 3, 3, 11. 6, 3, 2. οἱ κατὰ ταῦτα γιγνόμενοι αὖ τῶν στρατιωτῶν ἐπεμέλοντο. All. αὐτῶν. A. 6, 5, 18. τὸ δεξιὸν αὖ διεσπάρη. In cod. Eton. αὖ deest. E. 3, 1, 5. 4, 8, 11. 6, 5, 29. 7, 5, 13. Αγ. 2, 22. Λ. 13, 10. Αθ. 1,

1, 13. O. 3, 4. καὶ αὖ. Pro eo §. 5. eſt καὶ παραπλησίως. Additur καὶ, Π. 1, 6, 17. A. 1, 9, 11. καὶ ἅπτέπατο αὖ τις. E. 7, 4, 18. Aπ. 2, 1, 13. Additur ἔτι, Π. 8, 8, 6. νῦν δὲ τὸ μὴ εἰςφέρεσθαι ἔτι αὖ διαμένει. Ιερ. 1, 29. c) demonſtrantis, explicantis etc. vbi interdum videtur redundare. Π. 1, 1, 1. ὅσαι — ὅσαι τ' αὖ — ὅσαι τε. (Alia v. in v. τε.) 1, 6, 2. ὅπως μὴ συνείης — μηδ' αὖ ἀποροῖς. Sic E. 3, 2, 1. 4, 3, 1. ἀγγέλλει ὅτι νικῷεν τε αὖ καὶ etc. Vbi poteſt pro δὴ accipi. Π. 2, 4, 17. p. 138. μὴ μέντοι οὕτως αὖ ποίει, ὥσπερ ἐνίοτε. 5, 5, 8. τοῦτ' αὖ ἐπιδεικνύσθω, *vel.* §. 9. p. 330. εἴ τι αὖ ἠδίκουν — εἴ τι αὖ δοκῶ. A. 2. 5, 4. 2, 6, 3. 5. 6, 1. 11. εἴ τι δέοι — καὶ εἴ τι αὖ δέοι. Aγ. 7, 4. εἴ γε μὴν αὖ καλόν. O. 1, 22. ἄλλοις δ' αὖ. Σ. 3, 5. σὺ αὖ λέγε, *nunc poſt alios, et ipſe.* Sic 4, 34. §. 10. οὐκοῦν αὖ ἐγὼ λέξω, *etiam, iam.* 3, 9. ἐγὼ αὖ, *ego vero.* Ιπρ. 3, 9. πάλιν αὖ, *itidem.* ¶ 5) Redundat, vel potius eſt i. q. δή. v. Heſych. Π. 1, 6, 11. ἃ μὲν αὖ νῦν — ὅτι δ' ἄν. All. pro ἃ μὲν αὖ habent μὲν, ὧν. quae lectio placet Zeunio, quod αὖ hic alienum occupet locum. Aπ. 3, 1, 8. ὑπὸ μὲν αὖ τῶν — ὑπὸ δὲ τῶν. E. 2, 3, 17. p. 91. ὅπως αὐτὸς μὲν αὖ — ἡμεῖς δέ. 6, 5, 38. p. 431. δεομένους αὖ ὑμῶν ἐπικουρῆσαι. Poteſt accipi pro νῦν, quod eſt paulo poſt. 7, 1, 2. p. 438. et 439. legitur quater, et vltimo quidem loco c. οὖν. Aπ. 3, 5, 16. Σ. 2, 6. 4, 36. οὕτως αὖ. Aθ. 2, 17. ¶ 6) In interrogationibus videtur vim peculiarem habere: *etiam, adeo* etc. Π, 2, 2, 8. καὶ σὺ δ' αὖ πειρᾷ etc. Margg. καὶ οἴει γε. Σ. 4, 21. οὐ γὰρ αὖ παύσῃ, *nondum.* O. 12, 13. οὗτοι αὖ μόνοι —, ἢ καὶ ἄλλοι; *tandem.* Interdum comitem habet particulam δή. Π. 8, 4, 9. πρὸς τί δὴ αὖ τοῦτο; Paulo aliter E. 7, 5, 16. ἐνταῦθα δὴ τούτων αὖ τὴν ἀρετὴν τίς οὐκ ἂν ἀγασθείη; ¶ 7) In var. lect. permutatur a) ſaepiſſime c. ἄν, cuius rei exempla vix notanda putauimus. Sic Π. 3, 2, 10. εἰ δ' ὑμῖν ἂν σύμμαχα εἴη. All. οὖν, all. αὖ. Ιπρ. 6, 1. pro οὐδὲ γὰρ ἂν Zeun. ex coniectura Leuncl. edidit οὐδὲ γοῦν αὖ. Cf. ſupra nr. 3. a. b) c. οὖν, Π. 4, 5, 15. ὁ δ' οὖν Κῦρος — ὧδε προσηνέχθη. Margg. ὁ δ' αὖ. A. 1, 1, 7. αὕτη οὖν ἄλλη πρόφασις. Margg. αὖ,

 vt

vt 2, 4, 3. τὸν δ' οὖν Εὐφράτην. All. τὸν δ' αὖ. E. 3, 3, 7. πάλιν οὖν ἐρωτώμενος. Margg. π. αὖ, quanquam paulo ante est πάλιν οὖν ἐρωτώντων. 7, 4, 12. οὗτος δ' οὖν ἀφικόμενος. Margg. οὗτ. δ' αὖ. Cf. οὖν nr. 4. c) Π. 2, 2, 2. p. 104. ἐξαρχῆς αὖ καταχωρίσας. All. ἐξαρχ. αὐτίκα χωρίσας. Zeunio αὐτίκα recte videtur conflatum ex αὖ et κατά. d) Π. 8, 3, 8. οἱ δ' αὖ τῷ (all. αὐτῷ) Κύρῳ τρεφόμενοι. Sic permutatur αὖ τὸν cum αὐτόν. v. αὐτὸς nr. 17. e) c. σύ. v. σύ. f) c. ἤδη. v. ἤδη nr. 1. g) Suspectum fuit saepe, vt vel e superioribus patet. Sic E. 6, 4, 35. τοιοῦτος δ' ἂν καὶ αὐτὸς αὖ ἀποθνήσκει. Steph. αὖ vncinis inclusit. Sed referri potest ad nr. 4. b. Contra Πο. 4, 49. ἀγορᾶς τῆς ἐκεῖ οὔσης est e coniectura Leuncl. cum in MSS. extet ἀγορᾶς τῆς ἐκείνου αὖ.

αὐαίνεσθαι, *exarescere*. A. 2, 3, 9. ὁ ἐγκέφαλος (φοίνικος ἐξαιρεθεὶς) αὐαίνετο. In addendis edit. Leuncl. est: π. ηὐαίνετο. Nonnulli habent ἐξηραίνετο per glossema. Hesych: αὐαίνεται· ξηραίνεται. etc. Cf. Suid. in v. αὐάνθη, et Phauorin. in v. αὐανθείς. O. 16, 13. ἡ ὕλη αὐαίνοιτο ὑπὸ τοῦ καύματος. Cf. §. 14. 19. ii. τὰ φυτὰ αὐαίνεσθαι διὰ ξηρότητα. Oppon. σήπεσθαι.

αὐγή, *splendor*, radius. Απ. 4, 7, 7. ἄνευ ἡλίου αὐγῆς οὐδὲν δύναται καλῶς ἀέξεσθαι. K. 5, 26. lepus habet βλέφαρα οὐκ ἔχοντα προβολὴν ταῖς αὐγαῖς loco. Fr. Portus exponit *pupillis*. 10, 7. αἱ αὐγαὶ (all. perperam αὗται) τοῦ φέγγους.

Αὐγή, K. 7, 5. nomen cani imponendum.

ἀΰειν, *clamare*. Reperitur in var. lect. ἀΰσαντα pro λήσαντα. v. λήθειν nr. 3.

αὐθάδης, *contumax*. v. Theophrast. charactt. 15. et ibi interpp. K. 6, 25. canis αὐθάδης. Oppon. φιλάνθρωπος.

αὐθαίρετος, ¶ 1) *suo suffragio lectus*. A. 5, 7, 17. αὐθαίρετοι στρατηγοί, *qui ipsi arrogarunt sibi imperium*. §. 16. erat ὅστις ἂν ἑαυτὸν ἕληται στρατηγόν. ¶ 2) *voluntarius*. E. 6, 2, 24. θανάτῳ αὐθαιρέτῳ ἀποθνήσκει, *suis se manibus interfecit*.

αὐθημερὸν, *statim*. Π. 3, 3, 23. 24. 5, 5, 2. Sic videtur intelligendum A. 4, 4, 14. et 4, 5, 1. quanquam hic exponunt *eodem die*. Non male.

Αὖθις, ¶ 1) *rursus.* Π. 1, 4. 13. 2, 4, 16. Ε. 1, 7, 9. αὖθις κατηγορεῖ αὐτῶν τὰ αὐτά. 4, 5, 16. αὖθις δίωξιν ἐποιήσαντο. Sed hoc αὖθις est e margg. In edd. vett. est αὐτῶν. In sequentibus tamen legitur ποιοῦντες καὶ πάσχοντες — καὶ αὖθις, *semel adhuc, saepius.* Sic fere A. 4, 7. 1 πρώτη — ἄλλη — καὶ αὖθις ἄλλη. Σ. 1, 14. αὖθις ὀλίγον ὕστερον. 9, 4. spectatores in spectaculo ἅμα μὲν ἐκρότουν, ἅμα δὲ ἐβόων αὖθις, *repeti iubebant.* Notabilis locus est Π. 4, 6, 2. p. 257. ὡς πάλιν λέοντος παρατυχόντος ὁ μὲν αὖ ἥμαρτεν, *rursus,* ὁ δ' αὖ (v. αὖ nr. 3.) αὖθις τυχὼν κατειργάσατο. Pro αὖθις τυχ. all. habent δυςτυχῶς τυχ. quod monente Zeunio possit oxymoron videri. Sed potuit etiam αὖθις mutari a sciolo, qui putaret, cum praecedente αὖ illud efficere tautologiam. Verum δ' αὖ est *porro,* vel *contra.* ¶ 2) *similiter, quoque.* Π. 2, 1, 1. προσηύχοντο αὖθις θεοῖς. Vertunt *rursus.* Muretus conicit αὖ τοῖς. 3, 3, 11. 19. A. 4, 2, 9. ἕτερον λόφον, ἐπὶ τοῦτον αὖθις πορεύεσθαι. Amasaeus vertit *sine vlla cunctatione.* ¶ 3) De tempore futuro dicitur, et reddi potest a) *deinde.* Π. 7, 5, 18 p. 447. Γωβρύας — καὶ αὖθις Γαδάτας. Saepe sic legitur αὖθις δὲ, vt A. 2, 4, 3. Ε. 7, 1, 29. vbi vertitur *rursus.* 7, 2, 5. 11. 7, 3, 7. p. 476. Vnde Π. 2, 2, 6. αὖθις δὲ ὁ λοχαγὸς nescio cur mutatum est in margg. in αὐτός. b) *postea, futuro tempore.* Π. 1, 4, 5. αὖθις βέλτιον ποιεῖν. 6, 1, 25. Ε. 2, 3, 17. p. 92. 6, 5, 38. p. 430. Πο. 4, 37. Απ. 1, 2, 23. vbi oppon. πρόσθεν. c) *postea aliquando* A. 7, 5, 2. Interdum additur ποτὲ, Ε. 6, 3, 6. p. 388. ἢν μὴ νῦν, ἀλλ' αὖθίς ποτε. 7, 4, 8. αὖθις ἔτι ποτέ. ¶ 4) Potest accipi pro εὐθύς. Hesych: αὖθις — εὐθύς. Cf. εὐθὺς nr. 7. Π. 2, 1, 2. p. 88. εἰ μὲν προςδεῖ, εἴτε καὶ μὴ, αὖθις βουλευσόμεθα. Marg. Leuncl. εὐθὺς βουλ. Sed Hutch. vertit *posthac,* quae versio h. l. placet. Contra 8, 3, 13. vbi εὐθὺς ἐγὼ παρέσομαι e marg. Leuncl. perperam editur, in edd. vett. est αὖθις. Σ. 1, 16. Leuncl. itidem frustra tentat εὐθύς. Quanquam αὖθις h. l. significare potest *rursus* vel *postea.* ¶ 5) Dicitur ἐπὶ τόπου, auctore Hesychio, h. e. significat

gnificat *retro*, atque adeo αὖθις ἔρχεσθαι, *redire* etc. E. 1, 6, 26. παραχρῆμα αὖθις πλεῖν εἰς τὸ ἑαυτῶν στρατόπεδον. A. 7, 7, 18. αὖθις ταχὺ ἐλθόντας. Ιπ. 10, 4. ὅταν αὖθις ἔλθῃ (olim erat θέλῃ. v. θέλειν nr. 1.) παρ' ἵππους. Leuncl. in lucubratione Taurinensi inuenerat εὐθὺς, ipse vero coniecit αὐτὸς, h. e. *sponte*. Imo αὖθις ἔρχεσθαι vel θέλειν est *reuerti* vel *cupere reuerti*. Gail vertit: *retro festinat ad* etc.

αὐλεῖν, *tibia canere*. Saepe legitur ἐπίστασθαι αὐλεῖν, vt O. 1, 10. 2, 12. 18, 9. 19, 16. Cf. αὐλητής, αὐλητρίς, αὐλός. Palliuum: a) *tibia cani*. Σ. 9, 3. ηὔλειτο ὁ Βακχεῖος ῥυθμός. b) *habere tibicines sibi accinentes, tibiarum modulis recreari*. v. Perizon. ad Aelian. V. H. 9, 8. A. 6, 1, 6. πρὸς τὸν ἐνόπλιον ῥυθμὸν αὐλούμενοι. Π. 4, 5, 3. εὐωχοῦντο καὶ ηὐλοῦντο. All. pro his tribus habent ᾖδοντο, quod videtur esse glossema.

αὔλημα, *tibiarum cantus*. Σ. 6, 5. iocose explicatur per συριγμόν. v. Gramm.

αὐλητής, *tibicen*. E. 4, 8, 18. et Aπ. 1, 7, 2. αὐλητὴς ἀγαθός. In Lacedaemoniorum exercitu A. 13. 7. αὐληταὶ erant vltimo loco in acie. §. 8. ante proelium αὐλεῖν πάντας τ.. παρόντας αὐλητὰς κα.. apud Lacedaemonios. Sed etiam post victoriam. Aγ. 2, 15. E. 4, 3, 14. Plutarchus tamen (Agesil. 19.) hos quoque locos, ne male, intelligit de e.. qui tentare vult, an hostes proelium sint commissuri. Non vero cornuum tubarumue signis, sed tibiarum modulis in proelio vsos esse Lacedaemonios refert Thucydides (5, 70), vt iam Gellius annotauit 1, 11. Cf. Polyb. 4, p. 289. Athenae. 12, 3.

αὐλητρίς, *tibicina*. *In conuiuio ad saltationem*, Σ. 2, 1. αὐλητρίδα ἀγαθήν. §. 2. ἡ αὐλητρὶς ηὔλησε. Cf. §. 8. §. 21. ἐμοὶ αὐλησάτω, ἵνα ὀρχήσωμαι. §. 22. κελεύσας τὴν αὐλητρίδα θᾶττον ῥυθμὸν ἐπάγειν. 6, 4. ἐν μορφάζοις, ὥσπερ ἡ αὐλητρίς. E. 2, 2, 14. τὰ τείχη κατέσκαπτον ὑπ' αὐλητρίδων. v. ὑπὸ c. gen. nr. 5.

αὐλίζεσθαι, ¶ 1) *pernoctare*. A. 2, 2, 9. σκοταῖ.. — ηὐλίζοντο. 4, 1, 8. ταύτην τὴν νύκτα — ηὐλίσθησαν. 4, 5, 16. ἐνταῦθα ηὐλίσθησαν — ἐπειδὴ δὲ τρί.. ἡμέραν ἦν. Sic 7, 3, 28. 7, 7, 3. ηὐλίζεσθε ἐκκεχαλινωμένοι;

λινωμένοις τοῖς ἵπποις. Fortassis possunt etiam quaedam ex nr. 2. huc referri. ¶ 2) *commorari cum exercitu, castra metari*. Π. 4, 6, 6. τῇ ἑτέρᾳ αὐλίζοιο παρ' ἡμῖν. Α. 4, 3, 1. ταύτην τὴν ἡμέραν ηὐλίσθησαν etc. §. 2. 4, 5, 17. 6, 4, 1. 7, 4, 3. 7. 8. 7, 7, 3. πρεσβεύων ηὐλίζου παρ' ἡμῖν. Sic classis, Ε. 1, 6, 25. ἐς τὰς Ἀργινούσας κατέπλευσαν — χειμὼν αὐτοὺς διεκώλυσε — αὐτοῦ ηὐλίζοντο. ¶ 3) Permutatur c. ἀλίζεσθαι. v. ibi.

αὔλιον (poet.), *caula*. Ε. 3, 2, 3. (ἐν τῷ στρατοπέδῳ) ὥσπερ ἐν αὐλίῳ σηκασθέντες κατηκοντίσθησαν.

Αὐλὶς, *Aulis*. Ε. 3, 4, 3. 3, 5. 5. 7, 1, 24. vrbs et portus Boeotiae, vbi Agesilaus Dianae sacra facturus impeditus fuit a Thebanis.

αὐλὸς, ¶ 1) *tibia*. Adhibetur in conuiuio, Α. 7, 3, 16. σημαίνουσι αὐλοῖς τε καὶ σάλπιγξι. Sic in conuiuio 6, 1, 3. πρὸς αὐλὸν ὠρχήσαντο. Cf. §. 4. 5. Σ. 7, 5. 6, 4. ἡ ᾠδὴ ἡδίων πρὸς τὸν αὐλόν. §. 3. τετράμετρα πρὸς τὸν αὐλὸν κατέλεγεν — ὑπὸ τὸν αὐλὸν ὑμῖν διαλέγωμαι (v. ὑπὸ c. acc. nr. 4.) — ἐὰν ὁ αὐλὸς φθέγγηται. 3, 1. συνηρμοσμένῃ τῇ λύρᾳ πρὸς τὸν αὐλόν. Ο. 1, 10. 11. 2, 12. ¶ 2) *hastae pars ea, qua inseritur spiculo hastile*. Poll, 5, 20. τῆς λόγχης (np. τοῦ προβολίου) τὸ περὶ τὸ ξύλον, καλεῖται αὐλός. Κ. 10, 3. edd. vett. legunt αὐλὸν pro καυλόν. v. καυλός.

αὐλὼν vertitur *alueus, canalis*. Cf. Hesych. et Suid. Α. 2, 3, 6. ἐνετύγχανον τάφροις καὶ αὐλῶσι πλήρεσιν ὕδατος. Intelligendae videntur *valles angustiores*. Hutch. dicit, etiam valles, si mediocri sint latitudine, sua figura αὐλὸν posse referre.

Αὐλὼν, *Aulon*. Steph. Byz. varias hoc nomine vrbes commemorat, et Morus putat, vrbes ad conualles sitas saepe habuisse hoc nomen. Ε. 3, 2, 18. videtur esse vrbs Messeniae, quam memorat etiam Pausanias lib. 4. extr. Nisi est Laconicae, vt Ε. 3, 3, 8. et 10. Cf. Polyaen. 2, 14.

Αὐλωνῖται, *Aulonis Laconicae ciues*. Ε. 3, 3, 8.

αὐξάνειν et
αὐξεῖν et
αὔξειν, ¶ 1) *alere, augere*. Ιπ. 5, 7. αὔξειν τὰς τρίχας. Σ. 7, 4. τὸ ἔλαιον αὔξει τὴν φλόγα. Απ. 2, 7, 9. τὴν ἀπ' ἐκείνων χάριν αὐξήσετε. ¶ 2) *commodis augere, prodesse*. Dicitur varie,

varie, vt Απ. 3, 6, 4. et 14. οἶκον αὐξῆσαι. §. 15. est ὠφελοίην. Np. diuitias augendo. O. 1, 4 αὔξειν τὸν οἶκον. Pro quo §. 2. erat οἶκον εὖ οἰκεῖν. 2, 1. αὔξοιμι τὸν οἶκον. 6, 4. etc. Απ. 3, 7, 2. τὴν πόλιν αὔξειν consilio. Ιερ. 2, 15. τὴν πόλιν ηὐξηκέναι. §. 17 αὔξει ὅλην τὴν πόλιν. Ita ediderunt viri docti pro ἄξει. v. ἄγειν nr. 21. Sic imperatiuus Ιερ. 11, 13. αὔξει τὴν πόλιν. Απ. 3, 6, 2. αὐξήσεις τὴν πατρίδα. Σ. 8, 38. φίλους εὖ ποιεῖν καὶ τὴν πατρίδα αὔξειν. Λ. 10, 4. E. 1, 4, 6. τὸ κοινὸν αὔξοντες. 4, 1, 15. αὔξειν τὴν βασιλέως ἀρχήν. Π. 5, 5, 10. p. 334. τὴν ἐμὴν χώραν αὔξεις. 8, 5, 12. p. 528. Κῦρον ηὐξήσατε στράτευμα δόντες καὶ ἄρχοντα τούτου καταστήσαντες. O. 1, 6. τοὺς ἐχθροὺς αὔξων, *hostium commoda promouens, commodis seruiens.* Sed E. 6, 1, 4. p. 359. αὔξοιμεν ἂν ἀλλήλους, np. societate facta, vt 7, 1, 12. ἐκείνους (Lacedaemonios) ηὐξήσατε. Αθ. 1, 4. τὴν δημοκρατίαν αὔξουσιν, *firmant.* §. 14. τοὺς πονηροὺς αὔξουσιν, *plebeios ad honores euehunt aliisque commodis augent.* Π. 8, 4, 1. οἱ μάλιστα (τῶν φίλων) τὸν Κῦρον αὔξειν βουλόμενοι καὶ τιμῶντες. E. 3, 4, 9. τοὺς αὔξοντας (ἐμὲ) ἀντιτιμᾶν, *qui auctoritatem meam stabilientes.* Π. 8, 8, 11. τιμαῖς αὐξήσας τινὰς [illegible] O. 4, 7. τούτους τιμαῖς αὔξει καὶ δώροις μεγάλοις [illegible] τίζει. Cf. πρόσοδος. [illegible] Passiuum: *augeri, crescere.* Π. 8, 7, 3. p. 5[illegible] liberi ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ αὐξηθέντες, *educati.* Λ. [illegible] 6. εἰς μῆκος αὐξάνεσθαι. Ιπ. 1, 17. πῶλοι αὐξόμενοι. §. 16. αἱ κνῆμαι εἰς μέγεθος οὐ μάλα αὔξονται. A. 4, 7, 7. καλῶς αὔξεσθαι dicuntur, quae e terra nata sunt. De iisdem Σ. 2, 25. ὀρθὰ αὔξεται. Πο. 4, 40. τὰς ἀγορὰς αὐξάνεσθαι rebus multis importatis. De animo, Π. 5, 2, 15. p. 285. φόβος ἐκ [illegible] λόγων — ηὐξημένος. 8, 5, 9. ηὔξηται ἐν αὐτοῖς ἡ [illegible] Απ. 2, 6, 39. ἀρετὰς μαθήσει καὶ μελέτῃ αὔξεσθαι. 3, 9, 2. μαθήσει καὶ μελέτῃ πρὸς ἀρετὴν αὔξεσθαι. De potentia varie, et saepe de republica, v. c. Π. 1, 6, 19. p. 83. ηὔξησαν [illegible] ἰδιώτας καὶ πόλεις, ὑφ' [illegible] αὐξηθέντων etc. 5, 5, 9. p. 331. χώραν αὐξανομένην accessionibus. Oppos. μειουμένην. Sic §. 10. p. 332. vbi explicatur verbis μείζω ποιεῖν. 6, 1, 9. τὰ [illegible] [illegible]

μέτερα ἀσθενέστερα γίγνοιτ' ἂν, τὰ δὲ τῶν πολεμίων αὐξήσεται. E. 6, 2, 1. αὐξανομένους διὰ σφᾶς τοὺς Θηβαίους. Πο. 5, 2. Ἀθῆναι πεφύκασιν ἐν εἰρήνῃ αὔξεσθαι. O. 1, 15. οἶκοι ηὐξημένοι ἀπὸ πολέμου. Cf. supra nr. 2. O. 3, 15. αὔξονται οἱ οἶκοι. Oppon. μειοῦνται. De gloria, Π. 4, 2, 2. ἀπὸ τῆς μάχης τὸ τούτου ὄνομα μέγιστον ηὔξετο. Απ. 2, 1, 28. διὰ πολέμου αὔξεσθαι. Αγ. 1, 36. Ἀγησίλαος αὐξανόμενος καὶ εὐκλείᾳ καὶ δυνάμει.

αὔξησις, *augmentum, incrementum.* Moeris et Thomas Mag. Attice dici aiunt αὔξη. Sed v. vtriusque interpp. et Wetſt. ad Epheſ. 4, 16. O. 5, 1. οἴκου αὔξησις. Πο. 3, 6. αὐξήσεις τῶν προσόδων. K. 7, 1. τὸ ἔαρ πρὸς τὰς αὐξήσεις τῶν κυνῶν (catulorum) κράτιστον.

αὔξιμος, *almus, incrementa afferens.* Pollux 5, 50. τροφαὶ τοῖς σκύλαξι (μετὰ) τὸ ἐκ τῶν μητέρων γάλα. τοῦτο γάρ φησιν αὔξιμον εἶναι ὁ Ξενοφῶν. K. 7, 3. σκυλάκια μὴ ὑποβάλλειν ὑφ' ἑτέραν κύνα· αἱ γὰρ θεραπεῖαι αἱ ἀλλότριαι οὐκ εἰσὶν αὔξιμοι.

ἄυπνος, *inſomnis, ſomno ſe priuans.* Π. 2, 4, 17. p. 138. ὅλην τὴν νύκτα ἄυπνος πραγματεύσῃ. Margg. ἄγρυπνος, quod ad gloſſas refertur in addendis Leuncl.

αὔρα, *aura, ventus lenis.* E. 6, 2, 17. εἰ μὲν αὔρα φέροι, *ventus ſecundus,* vbi remigio non eſt opus. O. 20, 18. αὔρας θηρεύων μαλακάς. Σ. 2, 25. dicuntur τὰ φυτὰ αὔραις διαπνεῖσθαι.

αὔριον, *cras.* Π. 3, 3, 17. A. 6, 5, 12. etc. A. 4, 6, 5. εἴτε τήμερον, εἴτε αὔριον. 6, 4, 11. τῇ αὔριον, ſcil. ἡμέρᾳ. Plene O. 11, 6. ἀπὸ τῆς αὔριον ἡμέρας. Π. 4, 2, 3. iunguntur αὔριον ἕωθεν. Sed vſitatius αὔριον πρωΐ, *craſtino diluculo,* vt Π. 4, 6, 5. 5, 5, 13. 6, 3, 10. 7, 5, 15. Paulo aliter A. 7, 6, 5.

αὐστηρότης, *auſteritas.* A. 5, 4, 16. οἶνος, ὃς ἄκρατος ὀξὺς ἐφαίνετο ὑπὸ τῆς αὐστηρότητος. Eodem modo latine dicitur *vinum auſterum.*

αὐτὰρ (poet.), *at, vero.* Π. 1, 6, 9. Sic in loco poetae Απ. 1, 2, 20.

* αὐταρκέστατα, *cum ſumma animi aequitate, ſine omni aegritudine.* Απ. 1, 2, 14. Σωκράτην ἀπ' ἐλαχίστων χρημάτων αὐταρκέστατα ζῶντα.

αὐ-

αὐτάρκης, ¶ 1) *ipſe ſibi ſufficiens, non aliorum auxilio indigens.* Π. 4, 3, 3. p. 227. μὴ αὐτάρκεις ὄντες κτήσασθαι αὐτά, *cum non ſoli poſſimus.* Απ. 4, 7, 1. αὐτάρκεις ἐν ταῖς προσηκούσαις πράξεσιν. 4, 8, 11. μηδὲ ἄλλου προςδεῖσθαι, ἀλλὰ αὐτάρκης εἶναι πρὸς τὴν τούτων γνῶσιν. ¶ 2) *frugalis, cui ſufficiunt ſua, ſorte ſua contentus.* Απ. 2, 6, 2. μὴ αὐτάρκης ἐστὶν, ἀλλ' ἀεὶ τῶν πλησίον δεῖται.

αὐτίκα, ¶ 1) *ſtatim, illico.* Π. 2, 2, 1. p. 102. 4, 2, 4. Α. 1, 8, 2. 3, 2, 22. καὶ αὐτίκα, *vel poſtea.* Oppon. ὡς τάχιστα. Π. 4, 5, 8. αὐτίκα — ἀναφανούμεθα. Poteſt accipi pro ἐντεῦθεν, vel verti *facile,* vt Ε. 3, 5, 8. p. 182. ¶ 2) *in praeſentia.* Πο. 6, 2. καὶ αὐτίκα, καὶ εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον. Et c. articulo, Π. 7, 5, 26. p. 455. τὸ αὐτίκα ἡδὺ, quae tamen etiam reddi poſſunt *voluptas quae facile paritur.* Cf. παραυτίκα. ¶ 3) Saepe comitem habet particulam μάλα. Π. 3, 2, 4. αὐτίκα μάλα. Paulo poſt eſt ſimpliciter αὐτίκα. 4, 2, 12. 18. 8, 3, 18. Α. 3, 5, 6. Cod. Eton. pro αὐτίκα habet ἐντεῦθεν. 6, 2, 3. 7, 6, 13. Ε. 5, 1, 15. ἥκετε αὐτίκα μάλα, *quam primum.* 7, 1, 3. αὐτίκα μάλα ἐπάξω, *quam facillime.* Απ. 1, 3, 11. Ο. 15, 9. εἰ αὐτίκα μάλα δόξεις γεωργεῖν, *non edocto.* Σ. 4, 7. αὐτίκα μὰ Δί' ἔξεστι παρῆσθαι — ἐὰν ἐνέγκῃ τις κρόμμυον, αὐτίκα μάλα ὠφελημένοι ἔσεσθε. Wyttenbach. ad Plutarch. de ſera num. vind. p. 13. etiam pro μὰ Δί' coniungit μάλα. Σ. 7, 4. οὐδὲ πάνυ τι σπάνιον — ἀλλ' αὐτίκα μάλα. etc. Item cum ſuperlatiuo. Αγ. 5, 5. αὐτίκα μάλα κάλλιστος — ἔσεσθαι. Nam μάλα cohaeret cum αὐτίκα. ¶ 4) *exempli cauſa.* Quod enim interdum vertitur *primum,* id improbat Markland. ad Lyſ. p. 581. (p. 647. ed. Reisk.) Cf. Ern. ad Απ. 4, 7, 2. Π. 1, 6. 9 vertunt *ne longe abeamus.* 3, 1, 17. 5, 1, 5. Ιερ. 2, 7. Α. 1, 3. Ο. 19, 18. ¶ 5) In var. lect. eſt pro αὖ. v. αὖ nr. 7. c.

Αὐτοβοισάκης, *Autoboeſaces,* filius ſororis Darii Nothi, iuſſu Cyri iunioris interfectus. Ε. 2, 1, 6.

αὐτογνωμονεῖν. Ε. 7, 3, 6. παρ' αὐτὰς τὰς ἀρχὰς — αὐτογνωμονήσαντες ἀπέκτειναν τὸν ἄνδρα, *ſuo arbitratu, re non iudicata.* Similiter dicitur αὐτὸς

τὸς γνούς. v. αὐτός nr. 2. Et αὐτογνώμων est *arbiter, qui non ex legibus, sed ex aequo et bono iudicat.* v. Salmas. de modo vsurr. p. 672. sq.

αὐτόθεν, ¶ 1) *inde, ex eo ipso loco, vbi quis est.* E. 2, 1, 9. 4, 3, 8. αὐτόθεν προσεγένοντο ὁπλῖται, *ex incolis illius regionis.* Cf. Ay. 2, 6. E. 4, 1, 8. 6, 2, 7. οὐ δυνάμενος αὐτόθεν τὰς ναῦς πληρῶσαι. Cf. A. 5, 1, 6. Potest pro οἴκοθεν accipi. v. Suid. Saltem sic est Aπ. 2, 8, 1. vbi opponitur ἐκ τῆς ἀποδημίας. ¶ 2) *e loco de quo antea dictum fuit.* Π. 2, 1, 2. p. 86. πολλοὶ ἥκοντες αὐτόθεν, *e regione hostium.* 5, 2, 14. οἶδα ἐξελθοῦσαν δύναμιν αὐτόθεν. Mrgg. ἐξ αὐτῆς, np. Βαβυλῶνος. A. 4, 2, 4. 4, 7, 12. Aπ. 3, 6, 12. ἔλαττω προσέρχεται αὐτόθεν, *ex argenti fodinis.* Sed Grammaticus MS. Bibliothecae Sangerman. habet haec: αὐτόθι. Ξενοφῶν ἐν Ἀπομνημονευμάτων γ', et videri potest huc respexisse. v. Ruhnken. Cf. infra nr. 4. ¶ 3) De tempore: *statim, tum.* Π. 6, 2, 11. p. 371. ὅταν δ' ἐκβαίνωμεν — χρὴ αὐτόθεν παρασκευάσασθαι. E. 2, 2, 8. 3, 4, 20. et Ay. 1, 28. E. 7, 5, 3. Aπ. 2, 8, 3. ¶ 4) Permutantur inter se αὐτόθεν et αὐτόθι. A. 4, 5, 12. μέλαν τι χωρίον, διὰ τὸ ἐκλελοιπέναι αὐτόθεν τὴν χιόνα. All. αὐτόθι. Aθ. 3, 6. v. αὐτόθι. E. 2, 4, 8. αὐτόθεν προσεγένοντο, *ex incolis illius loci.* In edd. vett. est αὐτόθι.

αὐτόθι, *ibi.* Π. 3, 1, 3. A. 1, 4, 6. 4, 8, 16. 7, 1, 8. E. 1, 4, 5. 10. 3, 3, 8. 4, 5, 1. 4, 8, 29. 5, 1, 11. 5, 2, 12. p. 299. Aθ. 1, 2. 9. 10. 11. 13. 3, 6. vbi Leuncl. e lucubratione Taurinensi malit αὐτόθεν, quod reddit *protinus,* quia h. l. non de loco, sed de tempore agatur. Sane durum est h. l. αὐτόθι. Sed fortassis etiam §. 1. sic est intelligendum. Cf. αὐτόθεν nr. 2. et 4.

αὐτοκέλευστος, *non iussus ab imperatore, sua sponte,* οὐκ ἐκ παραγγέλματος, vt explicat Suidas. A. 3, 4, 3.

Αὐτοκλῆς Στρομβιχίδου (edd. vett. Στρομβιχίδης), *Autocles Strombichidae filius,* Atheniensis legatus ad Lacedaemonios. E. 6, 3, 2. 5.

αὐτοκράτωρ, ¶ 1) *qui suae tutelae s. sui iuris est, non aliunde pendens.* Aπ. 2, 1, 21. ἥβην, ἐν ᾗ οἱ νέοι ἤδη αὐτοκράτορες γιγνόμενοι, δηλοῦσιν etc.

custode remoto. ¶ 2) *qui plenam habet rei gerendae potestatem, qui cum summa potestate mittitur.* E. 2, 2, 11. πρεσβευτὴς ἐς Λακεδαίμονα αὐτοκράτωρ. §. 12. ὅτι ἥκοιεν αὐτοκράτορες περὶ εἰρήνης. 7, 1, 1. πρέσβεις αὐτοκράτορες. Sic 5, 3, 26. Eodem modo de imperatore, A. 6, 1, 13. αὐτοκράτορα ἄρχοντα, qui §. 11. vocatur εἷς ἄρχων, et eius imperium, μοναρχία. E. 1, 4, 8. Alcibiades ἀναῤῥηθεὶς ἁπάντων ἡγεμὼν αὐτοκράτωρ. Cornel. Nep. Alcib. 7, 1. *quum ei omnes essent honores decreti, totaque respublica domi bellique tradita, vt vnius arbitrio gereretur.*

Αὐτόλυκος, *Autolycus.* A Plutarcho Lysand. 15. nominatur athleta, et a Pausania 9, 32. pancratiastes. v. Faber agonist. 2, 18. et Wesseling. ad Diodor. Sic. 14, 5. Apud Xenophontem propter egregiam pulcritudinem amatur a Callia, qui in eius honorem, cum pancratio vicisset, notum illud symposium instituit, Σ. 1, 2—4. et 8—10. 3, 12—14. 8, 7. 37—43. 9, 1.

αὐτοματίζειν, *suum in agendo ingenium sequi, neglectis aliorum consiliis temere agere.* Moeris et Hesych: αὐτοματίσαντες· ἀφ' ἑαυτῶν πράξαντες. Π. 4. 5, 10. οὐδὲ ταῦτα αὐτοματίσαντες. Op[...] ἐκεῖνον ἔπεισα ἐξέσαι — [...] ἐκείνου κελευσθέντες.

αὐτόματος, ¶ 1) *voluntarius.* Π. 1, 4, 13. [...] ἦν αὐτόματος πάλιν ἐπ[...] *sua sponte, non retrac[...] e fuga.* A. 5, 7, 2. [...]γειν ἀγορὰν, καὶ μὴ [...] συλλεγῆναι αὐτομάτους. 4, 3, 7. ἔδοξεν — αὐτῷ (δ[...]δαι) αὐτόματοι παρ[...]ναι, *nulla vi externa adhibita.* Sic fere L. 6, 4, 7. οἱ νεῴ αὐτόματοι [...]φυγοντο, vt Act. 12. 10. [...] v. Wetsten. Ιερ. 3. 5. αὐτόματα ἀγαθὰ γίγνεσθαι, *ex amore dari,* [...] *artibus aut precibus elici.* Απ. 3, 12, 8. οὐ [...] θέλει αὐτόματα γίγνεσθαι, *sine exercitatione.* 4, 2, 6. ἄνευ παρασκευῆς καὶ ἐπιμελείας αὐτόματοι, *sine doctrina et vsu.* O. 20, 10. κόπρος αὐτομάτη γίγνεται. Ιπ. 6, 11. ἵππος ἁρπάζει τὸν χαλινὸν αὐτόματος προτεινόμενον. ¶ 2) ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου, *sua sponte.* A. 1, 3, 13. oppon. ἐγκέλευστοι. Eodem sensu dicitur ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου, A. 1, 2, 17. Quae eadem formula A. 6, 4, 12. est *casu,* vt E. 1, 7, 10. p[...]

59

59. Sed Ar. 4, 2, 2. *fine vſu et doctrina*, vt §. 4. vbi in margg. eſt ἀπὸ ταὐτομάτου, probante Erneſtio.

ὑτομολεῖν, *transfugere*. A. 1, 7. 10. ἤγγελλον πρὸς Κῦρον οἱ αὐτομολήσαντες ἐκ τῶν πολεμίων παρὰ βασιλέως. Vſitatum eſt αὐτομολεῖν παρά τινος πρός τινα, A. 1, 10, 4. 2, 1, 5. 2, 2, 4. E. 6, 2, 9. bis. O. 4, 18.

αὐτόμολος, *transfuga*. Saepe legitur, v. c. Π. 3, 3. 22. bis, 6, 1, 15. A. 1, 7, 2. αὐτόμολοι παρὰ βασιλέως ἥκοντες. Ay. 1, 19. αὐτόμολοι πρὸς βασιλέα ἰόντες. E. 7, 3, 7. p. 477. προδόταις et τυράννοις iunguntur πάλιν αὐτόμολοι. v. πάλιν nr. 3.

αὐτονομία, *libertas, poteſtas vtendi propriis legibus*. In pace Antalcidae E. 5, 1, 33. Λακεδαιμόνιοι τὴν αὐτονομίαν ταῖς πόλεσι πράττοντες. Sed 6, 3, 5. p. 384. iidem ſunt μάλιστα ἐμποδὼν τῇ αὐτονομίᾳ — τί τοῦτο αὐτονομίᾳ προσήκει; — τὸ πάντων ἐναντιώτατον τῇ αὐτονομίᾳ. Cf. p. 385. vbi explicatur verbis οἷς ἂν βούληται νόμοις χρῆσθαι ἐᾶν. 6, 4, 2. 6, 5, 5.

αὐτόνομος, *ſuis legibus vtens, liber, qui nulli paret, ὁ ἄρχων ἑαυτοῦ, καὶ οἷς ἂν βούληται νόμοις χρώμενος*, v. E. 6, 3, 5. p. 385. Π. 1, 1, 4. τὰ ἐν τῇ Εὐρώπῃ (ἔθνη) αὐτόνομα — καὶ λελύσθαι ἀπ' ἀλλήλων. Κῦρος δὲ παραλαβὼν καὶ τὰ ἐν Ἀσίᾳ ἔθνη αὐτόνομα. A. 7, 8, 14. αὐτόνομοι vocantur Carduchi, Chalybes, et alii, *qui non habent praefectum regium*. — In rebus Graecorum ſaepe legitur τὰς πόλεις αὐτονόμους ἐᾶν, ἐᾶν εἶναι, ἀφιέναι, ποιεῖν, εἶναι, γίγνεσθαι, a) a rege Perſarum in Aſia, E. 3, 1, 17. 3, 2, 10. 15. 3, 4, 5. (vbi eſt εἶναι, ſed Ay. 1, 10. ἀφεθῆναι.) §. 25. vbi tamen debent τὸν ἀρχαῖον δασμὸν ἀποφέρειν. Et inde in pace Antalcidae, E. 4, 8, 14. 15. 5, 1, 28. 30. 5, 4, 1. 6, 3, 5. p. 384 — 386. 6, 4, 2. bis. §. 3. 6, 5, 3. b) ab aliis, E. 3, 2, 17. 3, 5, 11. 4, 8, 1. 15. et 7, 1, 25. 5, 1, 33. αὐτονόμους ἀπὸ τῶν Θηβαίων τὰς Βοιωτίδας πόλεις ἐποίησαν Lacedaemonii. Eadem fere conſtructio eſt 6, 5, 2. Πο. 5, 9. εἰ τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερὸν αὐτόνομον, ὥσπερ πρόσθεν, γένοιτο, np. cum nondum eſſet a Phocenſibus occupatum, vt interpretatur Fr. Portus. Cf. Δελφοί. Λ. 3, 2. adoleſcentes αὐτονό-

τονόμους ἀφιᾶσιν, *sine rectore et magistro.*

αὐτόπτης, *suis oculis.* Π. 5, 4, 9. ἢ αὐτόπτης ἐφεώρα vulneratos, ἢ πέμπων. Sed E. 6, 2, 19. αὐτόπτου μὲν οὐδενὸς ἠκηκόει, ὑπώπτευε δὲ, est *ex nemine qui ipse interfuisset, ex nullo teste oculato.* Cf. interpp. ad Luc. 1, 2.

αὐτὸς, *ipse.* ¶ 1) Non habere videtur, ad quod referatur, ita vt e contextu vel oppositis diiudicandum sit. Itaque a) est *possessor* et δεσπότης. Π. 8, 6, 3. εἰσὶν — αἱ χῶραι — αὐτοὶ δὲ οἰκοῦσι. Sic fere A. 3, 5, 4. τὴν χώραν αὐτοὶ κάουσιν ὡς ἀλλοτρίαν. O. 3, 5. αὐτῷ καὶ τῷ οἴκῳ. Quod quidem, quia praecedit pluralis, durum videbatur Ernestio, qui malebat καὶ omittere. Zeunius alia via tentat. Αϑ. 1, 19. καὶ αὐτὸν καὶ τὸν οἰκέτην. Λ. 6, 3. ὁ μὴ αὐτὸς σχολάζων, np. qui habet seruos et canes. Nam b) est *dominus canum, venator.* K. 6, 4. 12. 7, 11. 10, 10. c) *eques.* Opponitur ἵππῳ. Π. 4, 3, 3. p. 230. 7, 1, 16. καὶ αὐτοὺς καὶ ὅπλα καὶ ἵππους καὶ τροχούς. 8, 8, 7. 11. Iπ. 7, 16. 8, 1. 7. 12, 11. d) *magister equitum.* Iππ. 4, 16. oppon. κατασκόποις. Cf. §. 17. et 5, 3. vbi opponitur τοῖς πολεμίοις, i. e. hostium equitatui. e) Varie dicitur, v. e. pro σῶμα, vt ap. Homer. Il. 1, 4. vbi v. Eustath. p. 15 Suidas: αὐτός· ἐπὶ σώματος. διορίζουσι γὰρ τὰς ψυχὰς πρὸς τὰ σώματα. Π. 1, 4. αὐτοὺς μὲν καθεσταμένους, καὶ τὰς ψυχὰς παρεσκευασμένους. E. 4: 6. ἐν αὐτῇ, scil. Λακωνικῇ vel χώρᾳ. Λ. 12, 13. αὐτοὶ opponuntur mercenariis K. 5, 24. αὐτοὺς καὶ τὰ τέκνα, *lepores et eorum pullos.* Sic Aπ. 2, 2, 5. αὐτὴ vocatur *mater.* Vbi tamen plerique legunt αὕτη. v. Ern. et Hindenb. Opponitur etiam ὄψει et εἰδώλῳ, Σ. 4, 22. 24. item ψοποιοῖς, Aπ. 3, 14. 6. f) Inprimis cum ponitur indefinite, vel iunctum sibi habet pronomen τινά, vt Π. 7, 5, 26. p. 458. vbi tamen significat *quilibet.* et opponitur δαίμων. p. 459. primo est αὐτὸν sine τινά, et opponitur ἄλλος, sed paulo post αὐτόν τινα, vbi oppon. φυλακή. 8, 1, 4. oppon. ἄλλους. Λ. 5, 5. vel omisso τις est *aliquis.* vt Π. 3, 1, 6. vbi oppon. παισίν. Aπ. 2, 6, 16. opp. φίλους. 3, 8, 10. oppon. τὰ ὄντα. O. 12, 17. 18. oppon. ἄλλους. ¶ 2) non moni-

monitus, sua sponte, natura. Π. 5, 4, 13. εἴτε πεισθεὶς, εἴτε καὶ αὐτὸς βουληθείς. Α. 2, 1, 5. καὶ γὰρ αὐτὸς ἐβούλετο. Π. 7, 3, 3. ἐγώ τε αὐτῷ (ei) διεκελευόμην — αὐτός τε οἶδ' ὅτι οὗτος τοῦτο ἐνενόει. 8, 4, 6. ὅ τι αὐτὸς γνοίη. Oppon. τὸ κελευόμενον. Απ. 3, 1, 9. *sine doctrina et praeceptis.* Ιπp. 5, 9. Λ. 5, 8. αὐτός τις τῇ ἑαυτοῦ γνώμῃ. Inprimis cum participiis γνοὺς et ἐγνωκὼς, vt Π. 7, 5, 25. Ε. 5, 1, 31. vbi cur Steph. pro αὐτοὶ γνόντες malit αὐτὸ γν. non satis patet. Sic c. νοήσας, Ε. 5, 4, 31. oppon. διδαχθείς. Item cum aliis participiis, vt Α. 6, 2, 4. ἐθέλοντες, quod explicandi causa adiectum est. 6, 6, 6. αὐτὸς ἐχθεσθείς. 7, 1, 6. αὐτοὶ δεόμενοι, *sine mea culpa.* Huc pertinet ὑπ' αὐτῶν et ὑφ' αὐτῶν. v. infra nr. 19. *Natura* verti potest Απ. 1, 3, 7. Σ. 2, 3. Πο. 2, 1. vbi in sqq. est αὐτοφυέσιν ἀγαθοῖς. Ιπ. 10, 3. 5. De eo, qui oraculum non interrogat, Α. 3, 1, 6. Ε. 7, 1, 16. vbi tamen potest etiam, vt in aliis, esse ¶ 3) *solus.* Π. 4, 3, 3. p. 229. αὐτοὶ ἄνευ τούτων ἀρκοῖμεν ἡμῖν αὐτοῖς. 6, 3, 11. p. 386. καθ' ὑμᾶς αὐτοὺς, *seorsim, vestro arbitrio.* 8, 4, 1. ὁπότε μὲν συνδειπνοῖέν τινες — ὁπότε δὲ μὴ αὐτοὶ εἶεν. Sed meliores omittunt μή. In margine MS. Bodl. αὐτοὶ exponitur μόνοι, δίχα ἑτέρων, *si nullus conuiua adesset.* §. 16. bis. Α. 3, 4, 24. 4, 7, 7. vbi oppon. ἄλλοις. Ε. 5, 2, 12. p. 299. βουλόμεθα αὐτοὶ πολῖται εἶναι, *ipsi per nos, non coniuncti cum aliis.* Απ. 2, 6, 3. Σ. 4, 25. ὡς ἐν ὑμῖν αὐτοῖς εἰρῆσθαι, *inter vos tantum.* Sic sequente nomine cum articulo, vt Α. 2, 3, 4. αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσιν — ἢ καὶ τοῖς ἄλλοις. Cf. 7, 3, 18. Α. 3, 5. Ιερ. 1, 5. vbi oppon. κοινῇ. Ο. 7, 3. 17, 15. Ιπ. 5, 10. Interdum additur μόνος, vt Π. 3, 3, 18. p. 187. Ε. 1, 4, 6. p. 29. Non raro in eodem significatu ¶ 4) additur καθ' αὐτὸν, vt Απ. 3, 5, 4. αὐτοὶ καθ' αὐτοὺς, *sine sociis.* Paulo post est μόνοι. Sic §. 11. 3, 14, 2. ὄψον αὐτὸ καθ' αὑτὸ, pro quo §. 3. est ἄνευ τοῦ σίτου τὸ ὄψον αὐτοῦ. vbi Reisk. αὐτοῦ mutauit in αὐτὸ, probantibus Schützio et Schneidero, 3, 5, 4. πρόσθεν ἄνευ Λακεδαιμονίων, νῦν αὐτοὶ καθ' αὐτούς. Ε. 1, 1, 19. αὐτοὶ καθ' αὐτοὺς νενικήκατε. Cf. paulo ante

ante nr. 3. Similes formulae sunt αὐτοὶ ἐφ' ἑαυτῶν et αὐτοὶ καθ' ἑαυτούς. v. ἑαυτοῦ nr. 5. et ἑαυτὸν nr. 4. Sed aliud quid elt τὰ καθ' αὐτόν. v. κατὰ c. acc. nr. 15. b. ¶ 5) Dicitur de homine vel re in ſe conſiderata, omiſſis quae coniuncta eſſe cum iis ſolent. Π. 1, 3, 1. αὐτή τε ἡ Μανδάνη, καὶ τὸν Κῦρον τὸν υἱὸν ἔχουσα, *ſie für ihre Perſon.* A. 7, 7, 25. Π. 1, 6, 8. αὐτὸ τὸ ἄρχειν, *imperium in abſtracto ſpectatum, nulla hominum, qui illud habent, ratione habita.* §. 9. αὐτὰ τὰ πράγματα. Ἱερ. 6, 6. ὁ φόβος αὐτὸς opponitur effectis. Aπ. 4, 2, 31. αὐτὸ τὸ ὑγιαίνειν. Edd. vett. αὐτόν, h. e. *quendam*, Germanice *man.* Cf. nr. 1. f. All. habent τὸ αὐτὸν, all. αὖ τόν. 4, 3, 14. ἄνεμοι αὐτοὶ οὐχ ὁρῶνται, ἃ δὲ ποιοῦσι -- ψυχὴ αὐτή. O. 6, 16. opponuntur ἡ καλὴ ὄψις et τις αὐτῶν καλῶν τε κἀγαθῶν. Sic fere Aϑ. 2, 20. Cf. infra nr. 7. e. ¶ 6) ὁ αὐτὸς, τὸ αὐτὸ f. ταὐτὸ, quae forma placet Thomae Magiſtro p. 834. ſq. τὰ αὐτὰ et ταὐτά, *idem, ſimilis* etc. a) Π. 2, 1, 2, p. 88. πάντων ἡ αὐτή, np. μάχη. §. 7. τῶν αὐτῶν τυγχάνειν, *pares honores conſequi.* All. ὁμοίων τεύχειν, all. τῶν ὁμοίων [...] τῶν αὐτῶν. 8, 2, 4. οἱ αὐτοί. §. 5. ὁ αὐτὸς, vnus vt E. 1, 7, 8. τῇ αὐτῇ ψήφῳ, h. e. μιᾷ. Sic §. 10. p. 57. 3. 4. 26. Λ. 2, 5. et Σ. 8, 19. Vnde K. 3. 4 ἐκ τῶν αὐτῶν κυνῶν intelligi poteſt *vnius generis.* E. 2, 3, 17. p. 54. ταὐτὰ ποιῆσαι. Aπ. 3, 4. 7. ἐρωτῶ πότερον τὰ αὐτά ἐστιν, ἢ διαφέρει. 3, 8, 5. πρὸς ταὐτὰ πάντα ἀγαθά. Oppon. πρὸς ἄλλα. Ibidem: τὸ αὐτὸ, np. κατὰ, *ſimiliter.* καὶ πρὸς τὰ αὐτὰ – πρὸς τὰ αὐτὰ — πρὸς ταὐτά. E. 1. 7. 9. κατηγορεῖ αὐτῶν τὰ αὐτά. Cf. K. 6, 15. 8. 3. Aπ. 4, 2, 21. 4, 4. 6. Sed §. 7. τὰ αὐτὰ λέγειν. Oppon. καινόν τι. Dicitur autem non ſolum τὰ αὐτὰ λέγειν, v. c. Π. 2, 1. 2. p. 86. ἄλλος ἄλλον τρόπον. πάντες ταὐτὸ λέγουσι. E. 2, 1, 5. vbi Leuncl. perperam dedit ταῦτα λέγοντες pro ταὐτὰ λέγ. ſed etiam κατὰ τὰ αὐτὰ λέγειν, vt A. 7. 3, 6. ἔλεγον κατὰ ταὐτά. All. κ. ταῦτα, quod Hutch. exponi poſſe dicit *in his.* E. 4, 7, 2. μάλα κατὰ ταὐτὰ ἀπεκρίνατο. Sic dicitur mox ταὐτὰ γιγνώσκειν, mox κατὰ ταὐτὰ γιγνώσκειν. v. γιγνώσκ. nr. 11. Sic

Ar.

Απ. 4, 4, 19. κατὰ ταὐτὰ νομιζομένους. O. 16, 7. κατὰ ταὐτὰ ἀποφαινομένους. A. 7, 3, 11. Zeunius recte rescripsit κατὰ ταὐτὰ ἐποίουν pro κ. ταῦτα. Et saepe pro ταὐτὰ scribitur ταῦτα. v. οὗτος nr. 7. De formula τὸν αὐτὸν τρόπον, quae satis frequens est, v. τρόπος nr. 1. Post ὁ αὐτὸς sequi solet τε καὶ, vt Π. 1, 3, 15. οὐ ταὐτὰ (perperam all. ταῦτα) παρά τε τῷ πάππῳ — καὶ ἐν Πέρσαις. Cf. E. 3, 2, 6. Απ. 3, 4, 6. 3, 7, 4. 4, 4, 12. 4, 7, 7. Ιπ. 4, 5. Sequitur item ὅσπερ, Λ. 12, 4. τοῦ αὐτοῦ ἕνεκα, οὗπερ. E. 1, 7, 8. Απ. 3, 1, 5. ἤρξατο ἐκ τοῦ αὐτοῦ, εἰς ὅπερ καὶ ἐτελεύτα. Etiam ὥσπερ, A. 1, 10, 7. εἰς τὸ αὐτὸ σχῆμα, ὥσπερ τὸ πρῶτον. b) Additur datiuus personae, vt ap. Horat. A. P. 467. *inuitum qui seruat, idem facit occidenti.* Π. 2, 2, 1. p. 100. οὐ πεπαίδευνται τὸν αὐτὸν τρόπον ἡμῖν, *eodem modo, quo nos.* 2, 1, 6. p. 92. ἐν τῇ αὐτῇ ἡμῖν χώρᾳ — εἰς τὸν αὐτὸν ἡμῖν κίνδυνον. 2, 3, 5. p. 118. τὰ αὐτὰ καλὰ πᾶσιν ἡμῖν προκείμενα. Sed datiuus h. l. pendere videtur a participio. Ibid. pro eo est ἴσα. 6, 2, 5. τούτοις ταὐτὰ ἔλεγον. 7, 1, 1. A. 2, 2, 5. ὁ αὐτὸς ἡμῖν στόλος ἐστὶ καὶ ὑμῖν. Vbi rursus datiui pendent potius a verbo. 2, 6, 11. τὸ ἁπλοῦν καὶ ἀληθὲς τὸ αὐτὸ τῷ ἠλιθίῳ εἶναι. E. 2, 4, 6. 6, 3, 6. p. 386. ταὐτὰ ἐκείνῳ λέγοντες. Απ. 1, 1, 13. οὐ ταὐτὰ δοξάζειν ἀλλήλοις. 2, 1, 5. 3, 5, 14. Σ. 4, 23. συμφοιτῶν εἰς ταὐτὰ διδασκαλεῖα ἐκείνῳ. 8, 35. ἐν τῇ αὐτῇ πόλει σὺν τῷ ἐραστῇ ταχθῶσι. Vbi Well. duce Leunclauio, perperam σὺν inseruit. Nam O. 1, 5. εἰ μηδ᾽ ἐν τῇ αὐτῇ πόλει εἴη τῷ κεκτημένῳ. 18, 1. Ιπ. 3, 13. K. 3, 7. Sic in formula pacis et societatis mutuae, A. 2, 5, 12. ὀμόσαντες ἡμῖν τοὺς αὐτοὺς φίλους καὶ ἐχθροὺς νομιεῖν. E. 5, 3, 26. Cf. 2, 2, 12. Alia exempla sunt in v. γιγνώσκειν, ἐπίσης, ἐπιτηδεύειν, πάσχειν. c) εἰς τὸ αὐτὸ f. εἰς ταὐτὸ, scil. χωρίον, quod additum est Π. 7, 5, 16. παρῆν εἰς τὸ αὐτὸ χωρίον. Απ. 4, 2, 17. ποῖ; Resp. εἰς τὰ αὐτὰ, np. τίθεσθαι. Inprimis post verba e praepositione σὺν composita, quae coniunctionem quandam significant, vbi interdum redundat, vt in sacris יַחַד et יַחְדָּו et ἐπὶ τὸ αὐτό. Π. 1, 5, 3. ἔθνη συνεστηκότα εἰς τὸ αὐτό. Paulo post est

ἐστ εἰς ἕν. Aϑ. 2, 2. additur verbis συνάρασϑαι et συνελϑεῖν εἰς μίαν νῆσον. Ibid. dicuntur συνοικισϑέντες. A. 6, 3, 10. εἰς ταὐτὸν (Attice) ἐλϑόντες dicuntur, qui separati in itinere se iterum coniungunt. Sic 6, 4, 6. τῆς εἰς ταὐτὸ συνόδου. Vnde 6, 3, 15. prae ἀφίκοντο εἰς τὴν ὁδὸν placet aliorum lectio εἰς τὸ αὐτό. Cf. infra lit. d. Iπ. 6, 1. εἰς τὸ αὐτὸ βλέπειν τῷ ἵππῳ, *faciem habere obuersam*. K. 5, 5. ἡ γῆ συμμιγνύουσα εἰς τὸ αὐτὸ (intell. τοῖς ἴχνεσι) τὰς ὀσμάς. 11, 2. φαρμάκῳ συμμιγνύντες εἰς τὸ αὐτὸ ὅτῳ ἂν χαίρῃ. 8, 3. ἴχνη ἐπηλλαγμένα ἐκ τῶν αὐτῶν εἰς τὰ αὐτά. Leunclauii et Welsii est haec lectio. Sed pro εἰς τὰ αὐτά, (vbi Leuncl. ἴχνη iubet intelligi) vetus et haud dubie vera lectio est εἰς τὸ αὐτό. A. 3, 1, 20. μήτε προσίεσϑαι εἰς ταὐτὸ ἡμῖν αὐτοῖς. Aγ. 3, 2. εἰς ταὐτὸν ἰέναι, *accedere ad colloquium*, vel, quod plus videtur esse, *committere se alicui*. In sqq. est ἑαυτὸν ἐγχειρίζειν τινί. Π. 1, 3, 4. εἰς τὸ αὐτὸ ἡμῖν σπεύδετε, *eodem, quo nos, tenditis, in eodem elaboratis, in quo nos*. Simile est Σ. 7, 4. τὸ ὕδωρ οὐκ εἰς ταὐτὸν τῷ οἴνῳ ἐπιστα[illegible]

d) ἐν τῷ αὐτῷ, scil. χ[illegible] Π. 1, 6, 13. ἐν τῷ αὐτῷ [illegible]νειν dicitur exercitus, [illegible] castra non mouet, et A 1, 8. 10. qui [illegible] Oppon. πορεύει. Sic 7. [illegible] 6. ἐν τῷ αὐτῷ ἦν. Π. 5. [illegible] 19. Cyrus ἐστρατοπεδευκὼς ἐν τῷ αὐτῷ. All. male ἐν τῇ [ὁ]δῷ. Similis error [illegible] notatus fuit lit. c. Π. [illegible] 4, 5. συντέτραφϑε καὶ [συν]τέταχϑε ἐν τῷ αὐτῷ, *v[na]* *simul*. Possit etiam redundans videri, vt E. [illegible] 3, 20. συσκηνοῦσι ἐν [τῷ] αὐτῷ. A. 3, 1, 18. ἐν τ[αὐ]τῷ γε ἦσϑα τούτοις, *vna cum his*. Λ, 9, 4. [illegible] ἐν τῷ αὐτῷ ὁ κακὸς τ[ῷ ἀ]γαϑῷ, *vna cum*. e) ἐ[κ] τοῦ αὐτοῦ, scil. χωρίου. A. 2, 4, 5. f) ὁ αὐτὸς [illegible] Π. 1, 6, 17. ταὐτὸ τοῦτο [illegible]πραττον — αὐτοῦ (all. [illegible] αὐτοῦ, τούτου ἐπεμελ[illegible] 2, 1, 5. p. 92. εἰς τὸ αὐτὸ τοῦτο. 2, 4, 6. τὰ αὐτὰ ταῦτα. 3, 3, 27. τὸ αὐτὸ τοῦτο ἐφϑέγγοντο. Zenn. e MS. Guelf. ταὐτὸ recepit, [illegible] magis Atticum. 5, 1, [illegible] οἱ αὐτοὶ δέ γε οὗτοι. 6, 2, 4. εἰς τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦτον. Vbi τοῦτον in nonnullis deest. 8, 1, 1. p. 462. αὐτὸ τοῦτο. Sed Stobaeus [illegible] αὐτὸ τ. 8, 2, 5. τὸ αὐτὸ [illegible] τοῦτο. 8, 3, 7. A. 1, [illegible] τὰ αὐτὰ ταῦτα. E. 1, 7, 10 [illegible]

p. 58. 5, 4. 28. ταῦτα ταῦ-τα. Ἱερ. 7, 9. οἱ αὐτοὶ οὗτοι. Recte igitur Π. 1, 6, 8. pro ταῦτα — ταῦτα rescribitur ταῦτα — ταῦτα. ¶ 7) αὐτὸς, sequente pronomine, habet fere aliquam emphasin. Sic a) c. οὗτος, Π. 2, 3, 2. περὶ αὐτοῦ τούτου, np. de quo sermo. 3, 1, 1. αὐτὸς οὗτος, is ipse quem timeret, vel Cyrus antea memoratus. A. 1, 9, 12. αὐτὸ τοῦτο, hanc ipsam ob caussam. Omissa enim est praepositio διὰ, quae additur E. 1, 4, 6. Aγ. 1, 8. ἠγάσθησαν αὐτὸ τοῦτο τὸ ἐπιθυμῆσαι. Interdum αὐτὸς οὗτος est hic vnus; hic solus, nullus alius. v. Valckenar. ad Herodot. 3. 21. Π. 8, 2, 4. ὁ αὐτὸς οὗτος, hic idem solus. E. 1, 4, 6. p. 29. δι' αὐτὸ τοῦτο, hanc solam ob caussam. 5, 2, 23. Legitur item ordine inuerso, vt O. 8, 15. τούτου αὐτόν. b) c. ἕκαστος, v. c. Π. 5, 2, 3. αὐτοὶ ἕκαστοι, pro se quisque. c) c. ἐκεῖνος, A. 1, 3, 7. στρατιῶται, οἵ τε αὐτοῦ ἐκείνου (de quo antea dictum erat) καὶ οἱ ἄλλοι. E. 3, 1, 12. ἔστ' ἂν αὐτὸς (Pharnabazus) ἐλθὼν σὺν αὐτῷ ἐκείνῳ (Midia) λάβῃ. 6. 4, 35. d) c. τὶς. Π. 2, 3, 2. εἰ μή αὐτός τις προθυμήσεται, pro se quisque. Praecedit ἕκαστοι pluralis. e) Habet vim sequente articulo, v. c. Π. 2, 2; 7. καὶ αὐτοῦ τοῦ κλαίειν καθίζοντος, vel adeo eo, vel ipso eo, qui etc. 1, 6, 19. p. 83. γνοίης δ' ἂν ἐξ αὐτῶν τῶν γιγνομένων. 8, 8, 1. αὐτοὶ οἱ παῖδες. Oppon. αἱ πόλεις. All. αὐτοῦ, quod videtur frigere. A. 7, 7, 11. αὐτὰ τὸν Λάκωνα. E. 1, 5, 7. παρ' αὐτὰς τὰς σφῶ-ρας παρέστηκει. 7, 3, 4: ὥσπερ ἐν αὐτοῖς τοῖς πολεμίοις. Aπ. 4, 5, 7. αὐτὰ τὰ ἐναντία, omnino contraria. Cf. infra nr. 12 et γίγνεσθαι nr. 3, a. Interdum tamen, etiam non sequente articulo, hanc vim habet, vt Aπ. 3, 10, 14. εἴρηκας αὐτὰ, δι' ὅπερ etc. f) Habet item vim, vel elegantem oppositionem efficit, cum additur ἐγὼ, σὺ, ἡμεῖς, ὑμεῖς, vt apud Latinos. Exempla sunt permulta, v. c. Π. 2, 1, 4. ὑμᾶς αὐτούς. Opponuntur plebeii. 4, 5, 15. p. 251. ἰσχὺν ἡμῖν αὐτοῖς προσθησόμεθα. p. 252. ἡμῖν αὐτοῖς δότε. Vltimo tamen loco Zeun. e Cod. Guelf. reponit αὐτοὺς, nisi αὐτοῖς explicare velis omnino. 5, 5, 5. p. 327. 6, 1, 10. vbi oppon. ἵπποι et θεράποντες. Sic 6, 2, 10. bis. 7, 5, 26. p. 455. 8,

8, 5, 12. p. 529. A. 3, 1, 26. oppon. πλῆθος. Απ. 1, 6, 14. 2, 9, 2. 3, 7, 9. 3, 8, 9. Σ. 4, 30. 37. Est item vbi redundare videatur, v. c. A. 5, 1, 20. τοῦτου μήτε προσίεσθαι εἰς ταὐτὸ ἡμῖν αὐτοῖς, h. e. τοῖς λοχαγοῖς, qui h. l. opponuntur gregariis vel adeo lixis. 3, 2, 9. πολλαπλασίους ὑμῶν αὐτῶν ἐνικᾶτε. Fortassis αὐτῶν additum est, quia opponuntur προγόνοι. Cf. supra nr. 3. ex Π. 4, 3, 3. ¶8) Iunctum verbis primae et secundae personae, etiam sine ἐγὼ et σὺ etc., ponitur pro primae et secundae personae pronominibus. Π. 1, 6, 2. γιγνώσκεις δὲ καὶ αὐτός. 5, 4, 16. p. 317. αὐτοὶ ἐπιβουλευσόμεθα καὶ ὁ οἶκος. 7, 5, 19. §. 26. p. 457. αὐτοὺς δεῖ. Ante et post est ἡμᾶς αὐτούς. p. 459. αὐτοὶ ἡμῖν αὐτοῖς οὐ δορυφορήσομεν. 8, 1, 1. p. 463. est lusus in repetitione: αὐτοὶ ἀξιώσετε — αὐτοὶ πειθώμεθα. A. 3, 2, 12. αὐτοὺς h. e. ἡμᾶς vel ἡμᾶς αὐτοὺς) λαμβάνειν. 7, 6, 10. αὐτοὶ (MS. Eton. inserit ὑμεῖς) ἐπίστασθε. Απ. 2, 1, 10. αὐτὸς εἶ. 2, 3, 13. αὐτὸν (h. e. ἐμὲ) ποιεῖν. 2, 10, 5. αὐτὸν (scil. σὲ) ἐλθεῖν. O. 7, 4. αὐτός συ ἐπαίδευσας. §. 7. αὐτὸς ἐπαίδευσας. §. 8. συνηύχετο αὐτ. (pr. σοι) ταῦτα. All. αὐτ. habent pro αὐτῷ. Quae Π. 1, 6, 19. p. 78. pro σεαυτοῦ non male all. legere videntur τ. αὐτ. 5, 26. p. 455. οὐ δεῖ ἡδὺ προϊέναι αὐτοὺς i. e. ἡμᾶς. nisi indefinite accipiendum. Sed cod. Guelf. omittit αὐτοὺς προϊέναι nr. 13. Cf. ἑαυτ. nr. 6. ¶9) Repetitur per anaphoram. A. 3, 2. αὐτὸς ὀμόσας — αὐτ. δεξιὰς δοὺς — αὐτὸς ἐξαπατήσας. Sic in loco difficili K. 6, 18. αὐτῷ τῷ αὐτῷ παῖς. Fr. Portus dicit, intelligendum esse πρόσεχε τὸν νοῦν vel simile quid. Brodaeo teste in aliis codd. est αὐτ. ibi, quod esset ... positum. Zeunius aliis modis locum tentat. b) de eadem re, de eodem homine, inprimis vbi quaedam inest simplicitas, v. c. Π. 1, 4, 9. ὅσα αὐτ. ἔλαβε, ταῦτα ἔδωκε αὐτῷ δοῦναι. 5, 3, 16. p. 298. ... χέτω αὐτῶν καὶ ἡγείσθω αὐτοῖς. Απ. 2, 1, 28. ... τέχνας αὐτὰς τὸ μαθητ. καὶ ὅπως αὐταῖς δεῖ χρῆσθαι. Vbi αὐταῖς est ... c) de diuersis personis et rebus, v. αὖθις nr. 1. et E. 1, 7, 9. Π. 1, 6, 19. p. 78. αὐτοὺς (antea erat ἑαυτοὺς)

ἐν ἐρυμνῷ αὐτὸς ὤν. p. 77. *αὐτοῖς ῥᾳδιουργίας προσγενομένης, ἀμέτρως αὐτῇ χρῷντο.* A. 7, 8, 5. *αὐτὸν* (pro *αὐτὸν*, h. e. Xenophontem) *λαβεῖν καὶ αὐτὸν* (Asidatem) *καὶ γυναῖκα.* Hic tamen opponitur *τῇ γυναικί.* Aπ. 4, 8, 4 — 6. modo de Socrate dicitur *αὐτός*, modo de Hermogene. Durum videatur A. 1, 8, 14. *τὰ μὲν δι' αὐτῶν τῶν πολεμίων, τὰ δὲ δι' αὐτῶν τῶν Ἑλλήνων.* Vnde Hutch. cum Mureto et MS. Par. alterum *αὐτῶν* omittendum putat. Sed Demetrius Phaler. *περὶ ἑρμην.* §. 103. magnum quid in hac Xenophontis repetitione dicit inesse, et multo maius, quam si dixisset: *καὶ διὰ τῶν φιλίων* (ita enim legit pro *Ἑλλήνων*), *καὶ διὰ τῶν πολεμίων αὐτῶν.* Scil. videtur ille verba Xenophontis intellexisse sic: *ferebat impetus et consternatio non modo in suos, sed etiam in ipsos adeo, qui eos persequebantur, qui terrori esse possent.* d) *αὐτὸς αὐτὸν* s. *αὐτῷ* etc. Quo in genere saepe est elegantia quaedam. v. c. A. 7, 1, 7. *αὐτὸς αὑτὸν* (all. *αὐτὸν*) *αἰτιάσεται.* E. 1, 2, 11. *συνέβησαν αὐτοὶ αὐτοῖς, sua sponte inuicem.* Aπ. 1, 2, 54. *αὐτοὶ αὑτῶν ὄνυχας.* O. 20, 15. Aθ. 2, 10. vbi Steph. primus dedit *αὑτῷ* pro *αὐτῷ.* v. nr. 20. ¶ 10) Redundat, vel saltem omitti poterat, vt *οὗτος*, a) in eodem casu positum, in quo positum est subiectum praecedens, maxime post parenthesin vel multa alia verba interiecta. Π. 1, 3, 13. *τῷ πάππῳ — συμμαχεῖν αὐτῷ.* Zeun. dicit, Cyrum puerum pueriliter esse locutum. 1, 4, 3. *ἐν σώμασιν — ἐμφαίνεται αὐτοῖς.* §. 16. *ὁ υἱὸς — ἐπεθύμησε αὐτὸς θηρᾶσαι.* Stephano videtur redundare. §. 27. *φιλοῦντας τὸν Κῦρον ἀποπέμπεσθαι αὐτόν.* Multi h. l. *τὸν Κῦρον* non habent, probante Zeunio. 2, 3, 2. *τοῖς μὴ θέλουσιν ἑαυτοῖς — ἄλλους αὐτοῖς δίδωσι.* 4, 1, 2. p. 201. *περὶ ὧν ἐγὼ σκεψάμενος γνώμην περὶ αὐτῶν ἀποφανοῦμαι.* 4, 2, 2. *ταῦτα ἐνθυμουμένοις. ἔδοξεν αὐτοῖς καλὸν* etc. Zeun. interpungit post *ἔδοξεν.* 5, 4, 9. *καὶ ἀνιώμενος μέντοι αὐτὸς ἰσχυρῶς δῆλος ἦν.* Sed non tam redundat h. l. quam homotimis opponitur, et tamen in nonnullis deest. A. 2, 4, 3. *βασιλέα — οὐκ οἶδ' ὅ τι δεῖ αὐτὸν* etc. 4, 5, 18. *Πολυκρά-*

κράτης — λαβὼν αὐτὸς τοὺς εὐζώνους. 2 MSS. αὐτὸς omittunt. §. 20. τὸν ἄρχοντα σύνδειπνον ἐποιήσατο, καὶ θαῤῥεῖν ἐκέλευεν αὐτόν. h. l. perſpicuitatis cauſa adiectum eſt. 5, 6, 7. Ξενοφῶντι ὁρῶντι — καλὸν αὐτῷ ἐδόκει. E. 1, 6, 25. ταῦτα ποιεῖν βουλομένους ἄνεμος αὐτοὺς διεκώλυσε. Sic videtur eſſe 4, 2, 6. οἱ Λακεδαιμόνιοι ἔνθεν ἐξέρχονται αὐτοί, μόνοι εἰσί, ſed ſi diſtinguitur poſt ἐξέρχονται, redundantia illa non ſentitur. Nam αὐτὸς μόνος etiam alias iunguntur. v. μόνος. Neque dura eſt Π. 1, 6, 19. p. 84. πολλοῖς οὐκ ἤρκεσαν αὐτοῖς — ἔχουσι: et 5, 1, 9. ὡς εἰσιόντι εἴη αὐτῷ τὰ δέοντα. et tamen MS. Guelf. omittit, probante Zeunio. b) in alio caſu, inprimis poſt ἔδοξε. Π. 6, 1, 18. βουλόμενος πέμψαι — ἔδοξε αὐτῷ. Sic 7, 5, 14. et A. 6, 6, 22. et E. 7, 5, 18. ἐνθυμούμενος ὅτι — ὥστε ἐδόκει αὐτῷ. Simile eſt A. 2, 5, 13. Πρόξενος καὶ Μένων, ἐπείπερ εἰσὶν ὑμέτεροι — πέμψατε αὐτούς. Ay. 1, 22. τοῖς καταλειπομένοις (qui ſunt datiui conſequ.) — ἐπιμελεῖσθαι αὐτῶν. c) inprimis datiuus, vt in aliis pronominibus, qui eſt interdum commodi, interdum pro genitiuo, etc. Π. 1, 4, 8. ἀναπηδῶν αὐτῷ ὁ ἵππος. 8, 3, 7. 11. vbi verti poteſt is iuſſerat. 8, 4, 1. (v. ἐπάρχειν nr. 2. i.) 8, 5, 3. 6. 8, 6, 10. 8, 7, 1. A. 1, 2, 1. 1, 7, 15. E. 4, 3, 6. 9. (et Ay. 2, 9.) bis. 4, 4, 10. 5, 1, 25. ἦλθον αὐτῷ (all. αὐτοῖς) αἱ νῆες. v. tamen ἔρχεσθαι nr. 1. quod habere ſolet datiuum, et ἀφικνεῖσθαι. 6, 5, 4. 7, 4, 36. 7, 5, 10. 25. bis. Ay. 1, 15. ὅπως αὐτόθεν αὐτῷ (E. 3, 4, 20. eſt οὕτω) παρασκευάζοιντο. Bach. recte defendit αὐτῷ. Λ. 2, 1. Σ. 2, 1. Pro eo ſaepe legitur genitiuus, vt Π. 4, 4, 1. pro αὐτῷ Cod. Guelf. temere habet αὐτῶν. Sic 5, 2, 3. idem MS. habet αὐτῶν, et inter verſus αὐτοῦ. §. 2. αὐτῷ τὰ ἔνδον ἰδόντες ἀπαγγέλλουσιν. All. αὐτῶν. Sed hic datiuus non redundans eſt, verum pendet ab ἀπαγγέλλουσι, vt ab ἔδοξε §. 19. μέγιστον δ' αὐτῷ ἔδοξε, vbi rurſus all. habent αὐτῶν. Ay. 6, 2. ὁρῶντας ἐξῆν αὐτῷ τὴν ψυχὴν δοκιμάζειν. Vix h. l. ferri poteſt αὐτῷ, natum haud dubie e verbo ἐξῆν. Altera lectio αὐτοῦ etiam Erneſtio videtur melior. Contra pro genitiuo legitur datiuus: Π. 4, 5, 2. οἱ ἵπποι αὐτῷ εἶχον.

εἶχον. Cod. Guelf. αὐτοῖς, probante Zeunio. E. 4, 4, 6. Ἄργος τὴν πατρίδα αὐτῶν ὀνομάζεσθαι. Marg. Steph. αὐτοῖς, quod vel ex hac consuetudine datiui, vel pro ὑπ' αὐτῶν potest defendi. ¶ 11) Ante datiuum saepe omittitur σὺν, vt Π. 1, 4, 7. αὐτοῖς τοῖς ἵπποις. 3, 3, 19. αὐτοῖς τοῖς στεφάνοις. A. 1, 3, 17. αὐταῖς ταῖς τριήρεσι. E. 5, 4, 17. ὄνους — αὐτοῖς σκεύεσι. Fortassis excidit articulus. Plene legitur Π. 2, 2, 2. p. 104. σὺν αὐτῷ τῷ θώρακι, vt erat loricatus. Paulo insolentius est Αγ. 4, 5. σὺν αὐτῷ γενναίῳ μειονεκτεῖν, σὺν αὐτῷ ἀδίκῳ πλέον ἔχειν, quod vertunt: vt animum generosum — iniustum declararet. Bachius malit vel αὐτῷ, dum ipse generosus — iniustus esset, vbi tamen retineri etiam αὐτῷ potest, vel pro vtroque αὐτῷ legere τῷ, vt σὺν τῷ γενναίῳ et σὺν τῷ ἀδ. sit γενναίως et ἀδίκως, quemadmodum dicitur σὺν τῷ καλῷ etc. v. σὺν nr. 3. Abreschius dilucidatt. Thucyd. 4, 4. p. 377. tentabat αὐτογενναίῳ et αὐτοαδίκῳ. Fortassis hic talequid latet, quale vult Pseudo-Demetrius. v. supra nr. 9. c. ¶ 12) A. 1, 7, 7. εἰσήεσαν παρ' αὐτὸν, in eius tabernaculum. Aπ. 3, 11, 1. εἰσιέναι πρὸς αὐτήν. Σ. 1, 2. εἴσεισι πρὸς αὐτήν. Paulo ante est εἰς τὸν θάλαμον. Cf. εἰσιέναι. ¶ 13) δέκατος αὐτὸς, E. 2, 2, 11. ipse cum aliis nouem. Perperam enim vertitur cum decem aliis. Sic Schol. Thucyd. 1, 46. πέμπτος αὐτός· ἀντὶ τοῦ, αὐτὸς μετ' ἄλλων τεσσάρων. Similiter nominatur celeberrimus in formula οἱ περὶ s. ἀμφί τινα. ¶ 14) Singularem sequitur pluralis, et contra. Π. 2, 4, 9. αἱ οἰκήσεις αὐτῶν, np. τῶν Ἀρμενίων. Praecedit enim ὁ Ἀρμένιος. Quia tamen h. l. dura est eiusmodi synesis, Hutch. probante Zeunio legit αὐτῷ. E. 2, 4, 17. ἐβοήθουν αὐτοῖς. Praecessit Πειραιᾶ. Aπ. 1, 2, 54. ἕκαστος — αὐτός τε καὶ ἄλλῳ — αὐτοὶ αὐτῶν. Cf. infra nr. 17. item δῆμος, τὸ θεῖον et ὅς. Contra Ιερ. 1, 10. ἄπειροι ἀμφοτέρων σκοποῦνται περὶ αὐτοῦ. Aπ. 2, 9, 5. προεκαλέσατο εἰς δίκην, ἐν ᾗ αὐτὸν ἔδει κριθῆναι. Intell. post προεκαλέσατο, τινὰ τῶν συκοφαντούντων. O. 12, 12. οἵ γε τοῦ ὕπνου. οὔτε γὰρ ἂν αὐτὸς δύναιτο. Intell. τις. ¶ 15) Neutrum

trum sequitur, vbi praecessit aliud genus. Π. 1, 6, 19. p. 75. λέουσιν — ἄρκτοις, παρδάλεσιν — πρὸς αὐτά. Intell. θηρία. ¶ 16) Permutatur cum variis nominibus. a) c. οὗτος, Π. 8, 8, 7. φθονοῦντες αὐτοῖς. Alia exempla passim supra attulimus. Vnde saepe in var. lect. vt Π. 1, 3, 1. αὐτή τε καὶ. Edd. vett. αὕτη. Sed est in oppositis, vbi αὐτός τε et καὶ, saepe se excipere solent, vt Απ. 1, 2, 54. 3, 7, 1, 2. etc. Π. 8, 1, 14. αὐτὴ γὰρ αὐτῷ ἐδόκει. Zeun e Cod. Guelf. reposuit αὕτη, quia illud ineptum putabat. E. 7, 1, 2. p. 438. ἐγνωκότες καὶ αὐτοὶ ταῦτα. Potest esse *nemine monente*. Sed marg. Steph. habet οὗτοι. Απ. 3, 2, 3. ἵνα δι' αὐτὸν εὖ πράττωσιν. Ern. ex optimis libris reponit διὰ τοῦτον. Inprimis saepe peccatum est in plurali, vt Π. 1, 5, 7. p. 52. ἃ καλὰ ἡ πόλις νομίζει — αὐτὰ ἐκπονοῦντας. Zeun. e Cod. Guelf. probat ταῦτα, vt in sequentibus est τούτων. 2, 3, 7. idem cum aliis legit ταὐτὰ ἐποίησαν pro ταῦτα ἐπ. 6, 1, 21. p. 354. ταὐτὰ ἅμα. All. perperam ταῦτα, perinde ac 7, 4, 2. ἀμφοτέρους ταὐτά. Plura v. in v. οὗτος nr. 7. et 1 b) Ponitur pro ἐκεῖνος. A 1, 3, 4. ὠφελοίμην αὐτ.. ἀνθ' ὧν ἔπαθον ὑπ' ἐκείνου. (Cf. Markland. ad Lys. p. 541. ed. Reisk. 4. 3, 15. Χειρίσοφος καὶ σὺν αὐτῷ. 2 MSS. οἱ σ.. ἐκείνῳ. c) αὐτοὺς pro ἀλλήλους. A. 4, 1. 19. ἀντεστασίαζον αὐτοῖς. Si le- ctio vera est. v. ἀντιστασιάζειν. Απ. 3. 5. 16. συ- φιλοῦντες αὐτούς. d) Π. 8, 2, 11. ἔχουτες αὐτὰ ἃ .. ἐσθίουσιν. Zeun. e Cod. Guelf. τοσαῦτα, quod tamen glossema possit videri. ¶ 17) Saepe pro ἐ.. τὸν in var. lect. est αὐτ... et interdum vere. Cf. .. nr. 4. b. et nr. 7. d. et supra nr. 5. Π. 1, 2, 5. .. τοὺς τοὺς ἐφήβους βελτ... παρέχειν. Stobae. .. τοὺς ἐφ. quod probatur Zeunio. E. 3, 1, 20. ἐχ.. αὐτὸν Μηδίαν. Margg. .. τὸν M. Sed nec hoc videtur satisfacere. Fortassis vera lectio est αὐτὸν M. *solum*. 4, 7. .. ἐπήρετο αὐτὸν Ἀπόλλ.. Viri docti coniiciunt .. τὸν Απ. Isp. 1. 38. ..στάμεθα αὖ τοὺς δια.. ὑπηρετοῦντας. Ita Steph. coniecit. Sed in edd. vett. est αὐτοὺς, quod defendi posse dicit Bachius per synesin pluralis ex prae-

praecedente ἐρώμενος. Sic 6, 3. ἀπεστέρημαι δ' αὐτοῦ — ὁμιλεῖν edidit Stph. Sed olim legebatur αὐτὸς, quod Bach. exponit *idem ille ego quoque*. Λ. 13, 6. pro αὐτοῦ πρόσθεν male edd. vett. habent αὐτοῦ. Legitur etiam αὐτοῖς pro ἄλλοις. v. ἄλλος nr. 5. it. αὐταὶ pro αὐγαί. v. αὐγή. it. αὐτῶν pro αὖθις. v. αὖθις nr. 1. Cf. ib. nr. 3. a. ¶ 18) Notanda item videbantur varia haec: Π. 3, 1, 15. ἀπιστῶν αὐτὸς φανείης. Vbi quia frigere videbatur αὐτὸς, Zeun. recepit alteram lectionem αὐτοῖς. Α. 7, 7, 25. κατηγόρουν — αὐτοὶ δὲ ἐνεκάλουν, *quod ad ipsos attineret, in sua causa*. Απ. 1, 2, 13—16. 25. 26. 33 saepe legitur dualis αὐτώ, αὐτοῖν, vt etiam saepius aliis in locis. §. 49. πείθων τοὺς συνόντας αὐτῷ σοφωτέρους ποιεῖν. MS. 1. ἑαυτοὺς inserit ante ποιεῖν. Fortassis αὐτοὺς voluit librarius. Ιερ. 9, 7. ἡ γεωργία αὐτή, *vel, adeo*. Πο. 1, 3. καὶ αὐτὰ τὰ γιγνόμενα μαρτυρεῖ, *vel ea quae enascuntur*. Ιπ. 1, 12. εὐφορώτερον αὐτὸν τὸν ἵππον παρέχεται. Nisi h. l. quaedam alia vis inest, legerim αὖ τὸν ἵπ. vt est §. 13. ¶ 19) αὐτοῦ, αὐτῷ etc. vbi est pro ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ etc. recte scribitur sine adspiratione, quanquam in libris nonnunquam inter se permutantur αὐτοῦ et ἑαυτοῦ. Π. 1, 4, 6. σημαίνειν αὐτῷ. §. 19. ἐπ' αὐτούς. Muretus malebat ἐφ' αὑτούς, plane vt §. 23. pro εἰς αὐτοὺς Cod. Guelf. habet εἰς ἑαυτούς. 2, 1, 1. προσηύξαντο πέμπειν σφᾶς — δέχεσθαι αὐτούς. §. 4. οὐκ αὐτὸν μόνον. Margg. οὐχ ἑαυτὸν μ. 3, 1, 17. αὐτῷ ἀφαιρεθῆναι. Steph. ἑαυτῷ. 5, 5, 9. p. 331. ἄγοντας, τὰ μὲν σοί, τὰ δ' αὐτοῖς. §. 10. p. 335. ἡμᾶς αὐτῶν βελτίονας εἶναι. Zeun. e Cod. Guelf. aliisque recipit αὐτῶν. All. habent ἑαυτῶν. 7, 1, 1. τοῖς ἀμφ' αὐτόν. Edd. vett. ἀμφ' αὐτόν. 7, 5, 2. κατ' αὐτόν. Steph. καθ' ἑαυτόν. 8, 1, 9. τοῖς περὶ αὐτόν. Edd. vett. ἑαυτόν. 8, 6, 5. ὅσα ἑώρων ποιοῦντας αὐτόν. Iunt. et MSS. ἑαυτόν. Α. 7, 1, 12. τῇ πόλει καὶ αὐτῷ. Cod. Par. ἑαυτῷ. Ε. 3, 2, 20. δι' αὐτῶν, *sua opera*. Leuncl. malebat δι' αὐτῶν. 4, 3, 9. τὸ δεξιὸν τὸ μετ' αὐτοῦ. Αγ. 2, 9. est ἑαυτοῦ. Ε. 6, 1, 4. τῶν παρ' αὐτῷ. Steph. malebat αὐτῷ. Απ. 1, 2, 17. ὁρῶ αὐτοὺς δεικνύντας. All. αὐτούς, vt §. 18. est ἑαυτούς.

Ιπ.

Ιπ. 9, 9. προσκυνεῖν αὐτόν. Steph. αὐτὸν. K. 5, 20. πεισθέντες ὑπ' αὐτῶν, *sua sponte, non incitati.* Sed 6, 23. est ὑφ' αὐτῶν. Et sic saepe aliis in locis haec inter se permutantur. Cf. ἑαυτ. ¶ 20) Scribitur item saepe cum adspiratione, v. c. Απ. 4, 2, 28. vbi de iisdem paulo post est ἑαυτῶν. Sic οἱ αὐτῶν sunt *socii sui* vel *ciues sui.* Π. 4, 2, 7. p. 366. τοῖς μὲν αὐτῶν ἀρήξουσιν, ὑμᾶς δὲ etc. A. 1, 8, 16. μέσον ἔχοντες τὸ αὐτῶν. E. 2, 4, 17. εἰς τοὺς αὐτῶν ἀγρούς. Πο. 2, 4. αὐτοῖς μᾶλλον ἢ ἀλλοδαποῖς. E. 1, 4, 6. τὸ αὐτῶν ἴδιον κέρδος — ἀπὸ τῶν αὐτοῦ, *de suis opibus.* Nam τὰ αὐτοῦ sunt *res suae, conditio sua, status suus,* vt Π. 8, 1, 4. κακῶς ἡγεῖτο τὰ αὐτοῦ ἕξειν. §. 5 καταστησάμενος τὰ αὐτοῦ. E. 3, 4, 25. κακῶς φέρεσθαι τὰ ἑαυτοῦ. Aγ. 1, 35. est τὰ αὐτοῦ. Scilicet, vt diximus, saepe haec inter se permutantur, vt A. 2, 1, 9. αὐτοῦ εἶναι ἐν τῇ αὐτοῦ χώρᾳ. Cod. Par. vtroque loco habet ἑαυτοῦ, sed Cod. Guelf. et edd. vett. αὐτοῦ. Ιερ. 6, 13. οὐδὲν αὐτοῦ νομίζει, *proprium, certum.* In vniuersum notandum est, Welsium saepe auctoritatem Stephani etiam sine necessitate secutum dedisse ἑαυτοῦ etc. vbi in edd. vett. est αὐτοῦ etc. Mon... hoc Zeunius multis in locis, v. c. Π. 1, 6, 19. 71. τὴν δόξαν περὶ αὐ... 2, 1, 16. πρέπειν αὐτοῖς. 5, 19. αὐτῷ μελήσειν. 5 : 9. διὰ τῶν αὐτῆς οἰκετ... 5, 2, 11. μᾶλλον αὐτοῖς. 5 4, 18. τοῖς περὶ αὐτόν. ... plane 8, 1, 5. 5, 4, 16. ... 318. τὸν αὐτοῦ βελτ... Zeun. e Cod. Guelf. ... aliis ἑαυτοῦ. 8, 1, 3. ... χρῆσθαι — αὐτοῦ ἐκ... Vbi tamen in sequenti... αὐτῷ intactum reliquit. ... 2, 6. αἱρεῖσθαι αὐτόν. ... αὐτὸν μᾶλλον πάντας ... λεῖν. 8, 3, 9. πρὸς αὐτὸν ἐκάλει. 8, 6, 5. ἀσκεῖ αὐτ... 8, 7, 1. τῆς αὐτοῦ ἀρχῆς. A. 1, 3, 9. τοὺς αὐτοῦ στρατιώτας. Edd. vett. αὐτο... MSS. μεθ' ἑαυτοῦ. 1, 5, 1... τὴν αὐτοῦ σκηνήν. Cod. Guelf. et edd. vett. αὐτ... Cod. Par. ἑαυτοῦ. A. 5, 4 αὐτὸν ἢ οἶκον. Πο. 4, 14 ἐξ αὐτῆς. Απ. 1, 2, 50. π... φρόντως αὐτοῖς. K. 9. 3 τὸν αὐτῆς, np. νεβρόν. 1. 10. τὴν αὐτοῦ πατρίδα. 1: 23. ὑπὲρ αὐτῶν. 12, 5. ... τῶν. §. 21. τοὺς περὶ αὐτ... ἀγαθούς. Sed nec ra... Zeunius secutus est Stephanum, vt Π. 5, 2, 14

αὐτ...

αὐτῷ. 5, 4, 1. τοῖς αὐτοῦ οἰκέταις. 7, 5, 2. τῆς αὐτοῦ στρατιᾶς. §. 20. τὸ αὐτοῦ πρᾶγμα. 8, 2, 1. et 3. ἐπὶ τὴν αὐτοῦ τράπεζαν. 8, 4, 14. τὰς δόξας τὰς περὶ αὐτοῦ. 8, 8, 7. σὺν τοῖς περὶ αὐτοὺς — αὐτῶν. Λ. 12, 5. τῶν αὐτοῦ ὅπλων. Αθ. 1, 6. et 7. αὐτῷ. 2, 20. αὐτόν. Πο. 2, 1. αὐτοὺς τρέφοντες. §. 4. αὐτοῖς. Ιπ. 9, 3. αὐτόν. K. 5, 1. αὐτῆς — αὐτῇ. §. 19. et 6, 4. αὐτούς. 12, 15. αὐτοὺς — αὐτοῖς — αὐτῶν. 13, 14. τῇ αὐτῶν οἰκήσει. etc. Saepe ex αὐτοῦ factum est ἑαυτοῦ. Cuius mutationis, praeter ea quae supra attulimus, haec sunt exempla: Π. 1, 5, 7. p. 53. καὶ αὐτοῖς καὶ τῇ πόλει. Edd. vett. αὐτοῖς, Zeun. ἑαυτοῖς. 4, 2, 13. τοῖς αὐτοῦ, *sibi parentibus*. Cod. Guelf. ἑαυτοῦ. 5, 3, 17. τῶν ὑφ' αὐτόν. Cod. Guelf. ὑφ' ἑαυτῷ habet, et supra scriptum ὑφ' ἑαυτόν. Cf. οἱ, et ἑαυτὸν nr. 5.

αὐτόσε, *illuc*. A. 4, 7, 1. αὐτόσε συνεληλυθότες, *vnum in locum*.

αὐτοσχεδιάζειν, ¶ 1) *sua sponte facere*, αὐτομάτως πράττειν, vt Suidas explicat. E. 5, 2, 23. τὰ τοιαῦτα αὐτοσχεδιάζειν, *nemine consulto, sine iussu*. Antea erat οὐ προσταχθέντα ὑπὸ τῆς πόλεως πράττειν. Leuncl. addit *celeriter*. Non bene. v. Hoelzlin. ad Apollon. Rhod. 1, 35. ¶ 2) *temere agere*. Απ. 3, 5, 21. τῶν στρατηγῶν οἱ πλεῖστοι αὐτοσχεδιάζουσιν, *temere munus capessunt, etiamsi artem imperatoriam non didicerint*.

αὐτοσχεδιαστής, *negligenter rem suscipiens, inexercitatus*. Λ. 13, 5. αὐτοσχεδιαστὰς εἶναι τῶν στρατιωτικῶν. Oppon. τεχνίτας τῶν πολεμικῶν. Portus vertit *tirones*. Sed Pollux 6, 142. εἰς τὸν ἄνευ φροντίδος τολμῶντα λέγειν, καὶ ὡς Ξενοφῶν ἐν Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ, αὐτοσχεδιαστής. Quo loco Pollucis, id quod Grammius monet, deceptus Stephanus in thesauro gr. ling. dixit, in Xenophonte αὐτοσχεδιαστὴν esse, qui extemporalem orationem habeat. Sed apud alios ita dicitur αὐτοσχεδιάζειν. v. Pierſ. ad Moer. p. 46.

αὐτοῦ, ¶ 1) *ibi*. Hesych: αὐτοῦ· ἐκεῖ. Phauorin: αὐτοῦ — οὐχ ἁπλῶς κεῖται ἀντὶ τοῦ ἐκεῖ, ἀλλὰ κατὰ ἔλλειψιν Ἀττικήν, ἀντὶ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τόπου. Π. 1, 4, 1. κατέμεινε καὶ αὐτοῦ ἐτρέφετο. 3, 1, 3. αὐτοῦ μένειν. Et saepe iungitur huic verbo, vt

4, 1, 1. 5, 3, 7. 7, 1, 11. A. 1, 10, 10. 2, 1, 15. 2, 2, 1. Μένων αὐτοῦ ἔμεινε. §. 2. 3, 4, 25. E. 1, 1, 9. 4, 3, 5. Cf. Aγ. 2, 5. Vnde vel eam ob causam proba est lectio αὐτοῦ A. 1, 3, 11. vbi Wells. e Leuncl. edidit εἴτε μένομεν οὖν. Sed iungitur etiam aliis verbis, vt Π. 4, 6, 1. ἱππέας αὐτοῦ κατέλιπεν. 8, 1, 11. A. 6, 5, 2. E. 1, 7, 10. p. 58. A. 3, 2, 15. αὐτοῦ που οἰκήσοντας. 4, 2, 14. ἐσκήνησαν αὐτοῦ ἐν πολλαῖς — οἰκίαις. 7, 3, 22. περιμένετε αὐτοῦ. E. 4, 8, 39. ἐν χώρᾳ αὐτοῦ μαχόμενος ἀποθνήσκει. Morus αὐτοῦ ad tollendam tautologiam deleri iubet. Cf. χώρα nr. 3. E. 7, 4, 36. ἐν τῇ Τεγέᾳ αὐτοῦ καταμένοντες. Videtur h. l. αὐτοῦ redundare, v. Valckenar. ad Herodot. 4, 135. et, quem ipse laudat, Abresch. dilucidatt. Thucyd. p. 403. Sed Morus vncinis inclusit verba ἐν τῇ Τεγέᾳ, vt interpretamentum vocabuli αὐτοῦ. K. 8, 5. αὐτοῦ εἶναι. 9, 19. καταλαμβάνεται αὐτοῦ. ¶ 2) *domi*. Ἱερ. 11, 10. αὐτοῦ μένοντι. Oppon. που πορεύεσθαι. §. 11. est οἴκοι μένουσι. ¶ 3) Π. 3, 3, 25. in Cod. Camerar. post θεοῖς legitur αὐτοῦ, quod idem exponit *illico*. Hesych: αὐτοῦ · — εὐθύς. Recepit Zeunius.

αὐτουργός, ¶ 1) *agricola qui sine seruis opus facit*, ὁ δι' ἑαυτοῦ ἐργαζόμενος, vt explicat Hesychius. Schol. Thucyd. 1, 141. αὐτουργοί · δι' ἑαυτῶν τὴν γῆν ἐργαζόμενοι, σπάνει δούλων. Π. 7, 5, 24. qui locus explicatur 8. 3, 15. O. 5, 4. (ἡ γῆ) τοὺς αὐτουργοὺς διὰ τῶν χειρῶν γυμνάζουσα. Oppon. τοὺς τῇ ἐπιμελείᾳ γεωργοῦντας. v. ἐπιμέλεια. Verba διὰ τῶν χειρῶν perspicuitatis causa videntur addita esse. Cf. Hoelzlin. ad Apollon. Rhod. 1, 363. et Fischer. ind. Palaephat. ¶ 2) Σ. 1, 5. αὐτουργούς τινας τῆς φιλοσοφίας ὄντας, *qui sine magistro et nullo didactro soluto in philosophia profecimus*. ¶ 3) Λ. 13, 10. in var. lect. est pro Λυκοῦργος vel κύριος, *qui arbitrium s. potestatem alicuius rei habet*. v. κύριος nr. 3.

Αὐτοφραδάτης. *Autophradates*. Aγ. 2, 26. Ariobarzanem obsidet Ass. Fuit autem Lydiae satrapa. v. Cornel. Nep. Datam. 2, 1. et Wesseling. ad Diodor. Sic. 15, 91. De orthographia nominis Bosius in indice ad Nepotem

potem laudauit Keuchenium ad Frontin. 1, 4, 5.

αὐτοφυής. *naturalis, natiuus*. Πο. 2, 1. τοῖς αὐτοφυέσιν ἀγαθοῖς, *regioni propriis*. 4, 2. οἱ αὐτοφυεῖς λόφοι in argentifodinis. Oppon. ἐκβεβλημένοι σωροί. Igitur αὐτοφυεῖς sunt *nondum effossi*. Ιπ. 7, 11. ἵππος τὸν αὐτοφυῆ διατροχάζων. Intell. δρόμον. v. Lamb. Bos de ellipsi graeca. Itaque est *recta, non conuersus in sinistram aut dextram, neque in gyrum*.

αὐτόφωρος, proprie est *in ipso furto deprehensus*. vid. v. c. Hesych. in v. ἐπ' αὐτοφώρῳ, it. Ioh. 8. 4. ibique interpp. Sed improprie et in vniuersum dicitur, vt Pollux 8, 69. auctor est, ἐπὶ τοῦ ἄντικρυς ἐλεγχθέντος. Itaque in disputando venustate Attica de re bona, O. 18, 3. ὡς ἁλίσκῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ — εἰδώς, *te conuinci* f. *negare non posse*, te scire. Sic Σ. 3, 13. ἐπ' αὐτοφώρῳ εἴλημμαι πλουσιώτατος ὤν.

αὐτόχειρ, *percussor*. Hesych: αὐτόχειρ· φονεύς. it. αὐτόχειρες· οἱ ταῖς ἰδίαις χερσὶ φονεύοντες. Cf. Morus ad Isocrat. paneg. 32. E. 7, 3, 7. p. 475. τῶν ἀποκτεινάντων οἱ μὲν ἠρνοῦντο μὴ αὐτόχειρες γενέσθαι.

αὐτοχειρία, *caedis administratio*. v. Morus ad Isocr. l. l. it. Hesych. et Thom. Mag. qui probat nomina αὐτοχειρία et αὐτουργία. E. 6, 4, 35. ἀποθνήσκει αὐτοχειρίᾳ μὲν, ὑπὸ τῶν — βουλῇ δὲ, ὑπ' αὐτῆς.

αὐτόχθονες, *indigenae, non aduenae, nati in ea ipsa terra, in qua habitant*. E. 7, 1, 12. ὡς μόνοις αὐτοῖς (Arcadibus) Πελοπόννησος πατρίς· μόνοι γὰρ αὐτόχθονες ἐν αὐτῇ οἰκοῖεν. Herodotus 8, 73. Arcadibus addit Cynurios. v. ibi Valckenar. Cf. Harpocrat. et ex eo Suid. in v. αὐτόχθ. vbi post Athenienses commemorantur Arcades et alii.

αὔτως postponitur, particulis ὡς et δὲ, pro ὡσαύτως δέ. Π. 2, 1, 9. ὡσαύτως — ὡς δὲ αὔτως — ὡς δὲ αὔτως. §. 10. ὡσαύτως. 6, 4, 5. p. 392. A. 5, 6, 3. p. 291. Ιπ. 6, 2. Π. 3, 1, 18. pro ὡσαύτως δὲ in margg. est ὡς δὲ αὔτως.

αὐχήν, ¶ 1) *collum, ceruix*. Aristot. H. AA. 1, 12. αὐχὴν τὸ μεταξὺ προσώπου καὶ θώρακος. Ιπ. 1, 8. 10, 4. αἴρει ἵππος τὸν αὐχένα. 12, 2. equitis αὐχήν ἐστι τῶν καιρίων — — (χρὴ) ὁμοιοῦν τῷ αὐχένι στέγασμα

γασμα πεποιῆσθαι. ¶ 2) Metaphorice tribuitur loco, Poll. 9, 19. ἡ ἐν μέσῳ τῆς θαλάττης ἑκατέρωθεν παρήκουσα γῆ — αὐχὴν (καλεῖται). Ergo est *isthmus*. Similiter apud Plin. H. N. 4, 3. est *Peloponnesi ceruix*. A. 6, 4, 2. ὁ αὐχὴν ὁ εἰς γῆν ἀνήκων τῆ χωρίου — τὸ ἐντὸς τῆ αὐχένος χωρίον. Cf. praecedentia et sequentia.

αὐχμηρὸς, *squalidus*. Απ. 2, 1, 31. opponuntur λιπαροὶ et αὐχμηροί. Pollux 2, 34. vtrumque refert ad comam: αὐχμεῖν δὲ τὴν κόμην Ὅμηρος λέγει — αὐχμηρὸν δὲ τὸν τοιῦτον κέκληκε Ξενοφῶν, ita vt sit *impexus, impexo capillo*. Gloss. vett. *hirsutum*, αὐχμηρὸν, τραχύ. Alciphron 1, 36. αὐχμηρὰν ἔχω τὴν κεφαλήν. 3, 40. κόμην αὐχμηράν.

αὐχμὸς, *siccitas*. Hesych: αὐχμός· ξηρασία, ἀνομβρία. Cf. Poll. 1, 53. et Etymol. M. et Fischer. ad Aeschin. 3, 11. O. 5, 18. αὐχμοὶ καὶ ὄμβροι.

ἀφαιρεῖν, ¶ 1) *auferre*. De quadruplici constructione v. Thom. Mag. Scilicet legitur in Xenophonte a) absolute. Απ. 2, 9, 4. ἀφελὼν (np. τι) ἔδωκε, *dedit partem sibi detractam*. b) c. acc. O. 9, 8. χωρὶς τὰ δαπανώμενα — ἀφείλομεν, h. e. διεχωρίσαμεν. A. 6, 5, 7. τὰς τελευταίας τάξεις ἀφελὼν — ἐφέπεσθαι, *separatas*. Απ. 1, 2, 54. τῆ σώματος ὅ τι ἂν ἀχρεῖον ᾖ, ἀφαιρεῖ — ὄνυχας, τρίχας, τύλους ἀφαιρῦσι, *resecant*. c) c. gen. Πο. 4, 4. ἀπὸ τῆ πλήθους (τῶν ἀνδραπόδων) ἀφαιρεῖ, *numerum minuit*. Oppon. προςκτᾶται. Π. 6, 2, 11. p. 370. τῆ μετὰ τὸ δεῖπνον (οἴνου) ἀφαιρεῖν χρή, *minus bibere*. d) c. ἐκ, O. 17, 14. τὰς κηφῆνας ἐκ τῶν σμηνῶν ἀφαιρεῖν, *eiicere, exstirpare*. De eadem re dicitur etiam ἐξαιρεῖν. De aliis construendi modis v. passim infra, maxime in passiuo et medio. ¶ 2) Dicitur de legislatore vel magistratu, qui *tollit aliquid lege, imperio, etc.* Αθ. 3, 8. κατὰ μικρόν τι τὸ μὲν ἀφελεῖν, τὸ δὲ προςθεῖναι. §. 9. τῆς ἁμαρτίας ἀφαιρεῖν τι. Απ. 3, 6, 6. τὰς περιττὰς δαπάνας ἀφαιρεῖν. Cf. §. 10. et 11. Inprimis de immunitate: *remittere, condonare*. Π. 7, 2, 8. μάχας σοι καὶ πολέμους ἀφαιρῶ. Cod. Guelf. σε, quod tanquam exquisitius placet Zeunio. Sed Thomas probat etiam

iam datiuum perf. Et sic est Π. 7, 1, 21. τὸ συστρατεύειν ἀφελεῖν σφίσιν. Cf. infra. Ay. 1, 22. ἀφαιρῶν αὐτῶν ὅσα etc. Πο. 2, 2. εἰ ἀφέλοιμεν ὅσα — ἀφέλοιμεν δὲ καὶ τὸ συστρατεύεσθαι ὁπλίτας. Λ. 4, 7. ἀφελόντες αὐτῶν τὸ ἰσχύος ἔτι ἐπιμελεῖσθαι, adempta iis roboris cura. Simile est in praecepto, Iπ. 5, 9. τὴν κατάκλυσιν ἀφαιροῦμεν, omittendam statuimus. ¶ 3) Aπ. 2, 6, 23. τὸν φθόνον ἀφαιροῦσι, ex animis euellunt, abstinent. ¶ 4) Passiuum: a) Π. 2, 2, 15. p. 113. οἱ κακοὶ ἀφαιρεθέντες, ex exercitu reiecti. 8, 8, 8. οὐδὲν αὐτῶν ἀφῄρηται, detractum est, omissum est. b) A. 6, 6, 11. ἀφαιρεθεὶς ἀνὴρ ὑπὸ Ἀγασίου. §. 15. ὁ ἀφαιρεθείς, ereptus. Sic §. 4. ὀκνοῦντες μὴ ἀφαιρεθεῖεν, np. τὰ πρόβατα, qui tamen videtur esse accusatiuus. Nam c) ἀφαιρεῖσθαί τι est priuari aliqua re. Π. 3, 1, 17. ἂν αὐτοῦ τὰ τέκνα καὶ γυναῖκα μὴ ἀφαιρῇ — ἀφαιρεθῆναι. Vbi ἀφαιρῇ est medium. 6, 1, 9. ὅσοι αὐτῶν ὅπλα ἀφῄρηνται. E. 7, 1, 15. τὰς πόλεις ὑπὸ Λακεδαιμονίων ἀφῃρέθησαν. K. 12, 7. ἵνα μὴ ἀφαιροῖντο τὰς θήρας, priuentur venatione, non habeant quod venentur. Aπ. 1, 2, 10. ἀφαιρεθέντες, commodo aliquo priuati, detrimento affecti. Omissum est τὰ κτήματα vel ἀγαθὰ vel simile quid. 2, 8, 1. ἀφῃρέθη μὲν τὰ κτήματα. Ex hac lectione pertinet locus ad lit. b. Sed in ed. Paris. et 2 MSS. est ἀφῃρέθημεν τὰ κτ. quod ob elegantiam videtur praeferendum. Hindenb. vult ἀφῃρέθην μὲν τ. κ. d) Σ. 2, 1. ὡς δ' ἀφῃρέθησαν αἱ τράπεζαι, postquam mensae remotae erant. v. Virgil. Aen. 1, 726.

ἀφαιρεῖσθαι, adimere, eripere, priuare. ¶ 1) c. duplici acc. Π. 4, 6, 2. p. 258. τὸν μόνον μοι παῖδα ἀφείλετο τὴν ψυχήν. 7, 5, 26. p. 457. ἐκείνους τὰ ὅπλα ἀφῃρήμεθα. 8, 1, 7. ἀφελόμενος τοῦτον ἃ ἔχοι. A. 1, 3, 4. ἀφαιρεῖσθαι τοὺς Ἕλληνας τὴν γῆν. 5, 5, 7. τὴν χώραν αὐτοῖς παραδεδώκαμεν, βαρβάρους ἀφελόμενοι. Vbi τὴν χώραν refertur etiam ad ἀφελόμενοι. Sic E. 3, 1, 9. et Ἱέρ. 7, 12. A. 7, 1, 18. ὃν ἤλθομεν ἀφαιρησόμενοι τὴν ἀρχήν. E. 1, 7, 10. p. 57. 3, 1, 15. τὸ ὕδωρ ἀφελέσθαι τοὺς Κεβρηνίους. (Cf. nr. 2.) 4, 1, 11. 7, 3, 7. p. 476. Aθ. 1, 14. τοὺς χρηστοὺς — χρήματα ἀφαιροῦνται, np.

np. iudicio condemnatos. Π. 5, 3, 10. σὲ τὸ παῖδας ποιεῖν ἀφείλετο, *facultate liberos procreandi priuauit te.* All. pro σὲ habent σου. Et sane non modo cum actiuo est genitiuus personae, probante Thoma, (v. supra.) sed etiam cum medio (v. Koen. ad Gregor. de dialectis p. 39.), et accusatiuus rei. Sic ¶ 2) A. 4, 4, 7. ἐκείνου ἀφελόμενος (intell. τὴν ἀξίνην vel τὰ ξύλα) ἔσχισεν. 6, 6, 13. ἀφελόμενος Δεξίππου ἄγοντος τὸν ἄνδρα. Π. 3, 1, 17. ἂν αὐτοῦ τέκνα καὶ γυναῖκα μὴ ἀφαιρῇ. Vix enim pronomen pertinet ad nomina, vt nec 5, 4, 14. 7, 4, 5. E. 3, 1, 5. ὡς ἀφαιρησόμενος τὸ ὕδωρ αὐτῶν. (cf. nr. 1.) 4, 4, 10. Aπ. 1, 5, 3. Contra ¶ 3) c. gen. rei et acc. perſ. K. 6, 4. ἀφαιροῦνται τὰς κύνας τοῦ εὑρεῖν — αὐτοὺς δὲ τῆς ὠφελείας. ¶ 4) cum solo acc. rei, vbi facile intelligitur accuſatiuus perſ. Π. 3, 1, 7. ἀφαιροῦμαι (np. ἐκεῖνα) ἃ ἂν ἔχων τυγχάνῃ. 4, 5, 12. p. 247. μὴ ἀφαιρεῖσθαι ἃ ἂν δῷς. 3, 1, 22. ἀφαιρεῖσθαι αὐτοὺς (moechos) τὴν πρὸς ἑαυτοὺς φιλίαν. All. αὐτάς, haud dubie vt adſit accuſatiuus perſ. 5, 4, 8. A. 3, 1, 20. 3, 4, 29. 6, 6, 10. 13. 14. E. 2, 3, 18. p. 98. Aπ. 4, 3, 14. ἐάν τις ἐγχειρῇ θεᾶσθαι, τὴν ὄψιν ἀφαιρεῖται. O. 5, 18. χάλαζαι τὰ καλῶς πεποιημένα ἀφαιροῦνται, *corrumpunt.* Πο. 4, 45. ἐξέλοιντ᾽ ἂν ταῦτα, np. bona praedam. Sic de venatione, K. 5, 16. 9, 6. ¶ 5) Singulare est K. 12, 9. οἱ πόνοι τὰ αἰσχρὰ καὶ ὑβριστικὰ ἐκ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ἀφαιροῦνται. ¶ 6) absolute, vbi facile accuſatiuus intelligitur. E. 3, 2, 22. βίᾳ ἀφελομένους. Π. 1, 3, 14. τὸν βίᾳ ἀφελόμενον vestem. 7, 5, 26. p. 455. 8, 2, 6. εὐεργετοῦντος μᾶλλον ἢ ἐξαιρουμένου. A. 6, 6, 5. 7. E. 1, 2, 11. ἐδίωκεν μέχρι σκότος ἀφείλετο, *absconderet*, np. Pharnabazum. ¶ 7) cum solo acc. perſ. A. 1, 9, 11. οὐδένα ἂν ἀφείλατο (ſatrapiam), ἀλλὰ καὶ προσεδίδου. E Phrynichi praecepto ſcribendum eſſet ἀφείλετο, vt monet Portus, quem ſecutus eſt Hutch. et Zeun. At v. Doruill. ad Charit. p. 334. et, quem hic laudat, Abreſch. in Obſ. Miſcell. 5, 1. p. 111. et Alberti ad gloſſam Heſych.: ἀφείλαντο· ἀπεστέρησαν.

ἀφαιρετέον, *remouendum eſt.* Iπ. 12, 6. τῶν θε-

θε-

θώρακος τὸ κωλύον ταύτῃ (v. οὗτος nr. 10. b.) ἀφαιρετέον.

ἀφαμαρτάνειν, *ſpe fruſtrari, ſine excidere.* E. 6, 1, 4. p. 363. ὅσα λανθάνειν καὶ ὅσα βιάζεσθαι ἐπιχειρεῖ, οὐ μάλα ἀφαμαρτάνειν.

ἀφανής, ¶ 1) *qui latet inſidiandi cauſa.* Π. 1, 6, 19. p. 78. λαμβάνων φανερούς, ἀφανὴς ὢν αὐτοῖς. E. 5, 4, 39. Ἱππ. 4, 11. ¶ 2) ἀφανὴς εἶναι dicitur, *qui aufugit vel omnino diſparuit.* Quam in rem conferri ſolet ἄφαντος Luc. 24, 31. A. 1, 4, 7. ἀπέπλευσαν — ἐπεὶ δ' οὖν ἦσαν ἀφανεῖς. 4, 2, 3. ἐπεὶ δὲ ᾤοντο ἀφανεῖς εἶναι ἀπιόντες. E. 6, 4, 7. ἐκ τοῦ Ἡρακλείου τὰ ὅπλα ἔφασαν ἀφανῆ εἶναι. Simile eſt Π. 5, 2, 15. p. 285. οἰόμενοι ἀφανεῖς εἶναι διὰ τὸ φοβεῖσθαι, *non audere prodire.* ¶ 3) *qui ignoratur, qui non ſentitur, qui non cernitur.* A. 2, 6, 14. opponuntur τὰ ἀφανῆ et ἃ πάντες ἴσασι. Απ. 4, 3, 14. ὑπηρέται τῶν θεῶν ἀφανεῖς ſunt κεραυνὸς et ἄνεμοι. In ſequentibus vocantur ἀόρατα. O. 1, 18. οὗτοι αἱ ἀφανεῖς, οἵ τινες ἄρχουσιν αὐτῶν, ſunt voluptates. §. 19. οὐκ ἀφανεῖς εἰσιν, ἀλλὰ καὶ πάνυ φανεροί. ¶ 4) Iungitur participium. Απ. 1, 1, 2. μαντικῇ χρώμενος οὐκ ἀφανὴς ἦν. Paulo ante erat φανερός, quo idem ſignificari, neque h. l. negatione augeri rem, ſed variari, dicit Hermogenes περὶ δεινότητος p. 76. ¶ 5) ἐν ἀφανεῖ, ſcil. τόπῳ. Π. 3, 3, 15. ὁ δὲ ὡς ἐδύνατο (ἐστρατοπεδεύσατο) ἐν ἀφανεστάτῳ, κώμας καὶ γεωλόφους ἔμπροσθεν ποιησάμενος. Oppon. ἐν καταφανεῖ. 8, 1, 11. τὰ ἐν τῷ φανερῷ αἰσχρὰ καὶ τὰ ἐν τῷ ἀφανεῖ. ¶ 6) Π. 6, 3, 6. διώκειν ἐς ἀφανές, intell. χωρίον, *vsque in loca ignota.* E. 2, 3, 17. p. 92. χαλεπώτερον φυλάξασθαι τὸ ἀφανές, ἢ τὸ φανερόν, *occultas machinationes.* Aγ. 6, 1. οὐκ ἀφανῆ τεκμήρια. Eſt litotes.

ἀφανίζειν, ¶ 1) *conſpectui eripere, e conſpectu remouere.* A. 3, 4, 5. ἥλιος νεφέλην προκαλύψας ἠφάνισε (τὴν πόλιν). Sed v. προκαλύπτειν. ¶ 2) *delere, euertere.* vrbes vel populos. A. 3, 2, 7. ἐλθόντων Περσῶν ὡς ἀφανιούντων τὰς Ἀθήνας. E. 6, 3, 1. πόλεις ἀφανίζοντες. §. 4. nominatur ἀναίρεσις. Sic Aγ. 7, 6. εἰ — ἀφανιοῦμεν τοὺς etc. ¶ 3) *celare, occultare.* E. 3, 3, 9.

9. ἀφανίζοντες ὡς ἐδύναντο μάλιστα, ὅτι ἔπεμπον. 4, 1, 11. μάλα ἀφανίζων τὰς στρατοπεδεύσεις. Ἱερ. 8, 6. τὸ τετιμῆσθαι τὰ δυσχερῆ ἀφανίζειν. Oppon. λαμπρότερα ἀναφαίνειν. ¶ 4) e viuentium conspectu remouere. De sepultura, Ἀπ. 1, 2, 53. τὸ σῶμα ἐξενέγκαντες ἀφανίσουσι. Meliores habent ἀφανίζουσι. ¶ 5) interuertere, furari. Ο. 14, 2. τοὺς καρποὺς ἀφανίζειν. ¶ 6) In Cynegetico saepe tempestates dicuntur τὰ ἴχνη ἀφανίζειν, corrumpere, vt 5, 3. ἡ πολλὴ δρόσος καταφέρουσα τὰ ἴχνη ἀφανίζει. §. 5. διάπυρος οὖσα ἡ γῆ aestate ἀφανίζει τὸ θερμὸν, ὃ ἔχουσιν (τὰ ἴχνη). 8, 1. πνεῦμα συμφοροῦν τὴν χιόνα, ἀφανίζει (τὰ ἴχνη). §. 2. χιὼν τὴν ὀσμὴν τοῦ λαγὼ ἀφανίζει. ¶ 7) Passiuum: Π. 7, 2, 5. μὴ ποιῆσαι ἁρπαγὴν, μηδὲ ἐᾶσαι ἀφανισθῆναι παῖδας καὶ γυναῖκας, suis ereptos in captiuitatem abduci. E. 1, 6, 24. ἀποπεσὼν ἐς τὴν θάλατταν ἠφανίσθη, disparuit. 4, 4, 6. ἀφανιζομένη ἡ πόλις, np. Argos, quae formam ciuitatis amisit coniuncta cum Corintho. K. 8, 1. ὅταν νίφῃ — ὥστε ἠφανίσθαι τὴν γῆν.

ἀφανίζεσθαι, subducere se ex hominum conspectu. Ἀγ. 9, 1. τὸ ἀφανίζεσθαι, non in publicum prodire. Oppon. τὸ [illegible] K. 10, 23. εἰς τὴν ὕλην ἀφανίζεται, aufugit et abdit se in syluam.

ἀφανῶς, occulte, clam. E. 5, 1, 24. ἐνήδρευσεν ὡς ἐδύνατο ἀφανέστατα.

ἀφαρπάζειν, rapere, surripere. Ἱππ. 4, 18. [illegible] οἵ τε [illegible], ὃ ἂν ἀφύλακτον ᾖ, ἀφαρπάσαντες [illegible] 9, 18. τὸν φλοιὸν τοῦ ξύλου ἀφηρπασμένον, [illegible] bratum. Legitur ἀφαρπασθέντα pro ἀναρπασθέντα. v. ἀναρπάζειν.

ἄφαυρος, debilis. Ἱπ. 12, 8. equi κενεὼν dicitur ἀφαυρότατον.

ἀφειδῶς, seuere. Π. 4, 2, 5. κολάζειν ἀφειδέστερον. A. 1, 9, 8. ἀφειδέστατα πάντων ἐτιμωρεῖτο. 7, 4, [illegible] κατηκόντισεν ἅπαντας. All. pro ἅπαντας habent ἀφειδῶς, probante Abreschio lectt. Aristaenet. p. 136.

ἀφεῖναι, v. ἀφιέναι.

ἀφεκτέον ἐστὶ, abstinendum est. Ἀπ. 1, 2, 34. ὅτι ἀφεκτέον εἴη τοῦ ὀρθῶς λέγειν. 2, 6, 1. τοῦ — [illegible] μένου ἀφεκτέον δοκεῖ σοι εἶναι, non eligendus est amicus. Sic §. 2. et 3. [illegible] 4, 26. ἀφεκτέον εἶναι [illegible] λημμάτων.

ἀφέλκειν et

ἀφελκύειν, *abstrahere*. Π. 1, 4, 24. μόλις αὐτὸν ἀφελκύσαντες. Κ. 9, 19. ἀφελκόμενον τὸ ξύλον. Pollux 5, 34. habet ἐφελκόμενον, quod malunt Steph. et Leuncl. Metaphorice Απ. 4, 5, 6. ἡ ἀκρασία ἀφέλκουσα ἐπὶ τὰ ἡδέα.

ἀφεστήκειν, v. ἀφίστασθαι.

ἀφηγεῖσθαι, ¶ 1) i. q. ἡγεῖσθαι, *praeire, praecedere*. Dicitur a) de primo agmine, Π. 2, 3, 10. πρῶτοι ἀφηγοῦνται (Paulo ante erat ἡγοῦμαι) — ἕπεσθαι καὶ ἀφηγεῖσθαι. Marg. Steph. ὑφηγεῖσθαι. Ε. 4, 8, 37. οἱ ἀφηγούμενοι, *primum agmen*. 5, 1, 8. nauis ἀφηγεῖτο — αἱ ἑπόμεναι. 6, 1, 18. εἰ αὐτὸς (h. e. ipse cum suis) ἀφηγεῖτο. b) de duce primi agminis, Ιπρ. 2, 4. τὸν ἀφηγούμενον — φρονίμως ἀφηγούμενος. ¶ 2) Ιπ. 7, 12. τοῖς δεξιοῖς ἀφηγεῖσθαι videtur intelligendum: *initium motus facere a dextra corporis parte*. Haynisch: *zur Rechten treten*. ¶ 3) i. q. διηγεῖσθαι, *narrare*. Α. 7, 2, 15. ἀφήγησαι τούτῳ.

ἀφθονία, *copia, abundantia*. ¶ 1) Tribuitur variis rebus, Π. 1, 4, 17. 7, 5, 18. p. 447. ἀφθονία τῆς συνουσίας, *libera facultas*. Α. 1, 9, 9. πολλὴ ἦν ἀφθονία τῶν ἐθελόντων κινδυνεύειν. Σ. 4, 43. οὐδενὶ φθονῶ, ἀλλὰ πᾶσιν ἐπιδεικνύω τὴν ἀφθονίαν, *diuitias animi*. Est lusus in coniugatis. Λ. 15, 6. ὕδατος ἀφθονίαν. ¶ 2) Dicitur de commeatu et vitae necessitatibus. Α. 6, 6, 2. ἦν πολλὴ πάντων ἀφθονία. 7, 1, 21. εἰς ἀφθονίαν παρέξειν σῖτα καὶ ποτά. Ε. 5, 1, 14. extr. ἡ ἐν πολέμῳ ἀπὸ τῶν πολεμίων ἀφθονία, *ex hostili regione*. 6, 1, 4. p. 361. δι' ἀφθονίαν σῖτον ἐκπέμποντες. 6, 3, 4. extr. ὡς πλείστην ἀφθονίαν τροφῆς. Ο. 2, 8. κατακλύσειαν ἂν ἀφθονίᾳ τὴν ἐμὴν δίαιταν. ¶ 3) De iis quae e terra nascuntur, i. q. εὐετηρία. v. καρπός. Ιερ. 5, 5. ἀφθονία τῶν ἀγαθῶν. Cf. Π. 8, 6, 11. et Ο. 12, 6.

ἄφθονος, *copiosus, largus*. Est epitheton ¶ 1) τῶν ἐπιτηδείων et similium. v. Suid. in v. ἐπιτήδεια, qui etiam habet locum, in quo dicuntur ἐπιτήδεια ἔκπλεα. v. ἔκπλεος. a) Π. 3, 3, 12. Α. 3, 1, 13. 7, 6, 20. ἐπιτήδεια ἀφθονώτερα. (§. 18. et 19. erat σῖτον ἄφθονον et ἀφθονώτερον.) Ε. 3, 2, 2. 4, 1, 8. Απ. 2, 1, 9. b) Π. 4, 5, 1.

ἱκανά, np. ὄψα. Deinde est ἄφθονα. E. 6, 1, 4. p. 358. ἀφθονώτατον βίον, *omnibus bonis affluentem*. c) Π. 5, 4, 18. ὡς ἀεὶ ἐν τοῖς ἀφθονωτάτοις στρατεύοιτο. A. 4, 5, 20. ἐκοιμήθησαν ἐν πᾶσιν ἀφθόνοις ἀγαθοῖς. 7, 6, 21. διαχειμάσαντες ἐν ἀφθόνοις τοῖς ἐπιτηδείοις. 3, 2, 16. ἐν ἀφθόνοις βιοτεύειν, *laute*. ¶ 2) τοῦ ὕδατος. A. 6, 4, 3. κρήνη ὕδατος ἀφθόνου. Cf. Aπ. 4, 3, 6. ¶ 3) τῶν καρπῶν. Aπ. 2, 1, 28. O. 5, 3. ἡ γῆ παρέχουσα ἀφθονώτατ' ἀγαθά. Πο. 1, 4. πέφυκεν ἐν αὐτῇ λίθος ἄφθονος. ¶ 4) τῶν χρημάτων. Π. 2, 4, 8. p. 131. 3, 2, 13. 14. E. 1, 1, 9. 6, 1, 4. p. 361. ¶ 5) rerum variarum, v. c. Π. 6, 2, 11. p. 370. ἐσθῆς ἀφθονωτέρα. A. 5, 1, 6. ἐν ἀφθονωτέροις (πλοίοις). 5, 6, 13. χώρας πολλῆς καὶ ἀφθόνου. Vbi videtur esse pro εὐδαίμονος. E. 4, 1, 8. πτηνὰ ἄφθονα. O. 5, 9. χειμάσαι πυρὶ ἀφθόνῳ. Supra sic erat c. ἐν. Cf. ἀντίληψις.

ἀφθόνως, *large*. Π. 3, 2, 13. ἀφθ. μισθὸν διδόναι. Aπ. 1, 2, 60. ἀ. πᾶσιν ἐπήρκει. 3, 11, 4. οἰκία ἀ. κατεσκευασμένη, *magnifice*. O. 3, 5. ἀ. καὶ καλῶς ἔχειν πάντα. 6, 11. 20, 1. ἀ. ζῶσι, καὶ περισσὰ ἔχοντ. *laute*. Sic E. 5, 1, 14. p. 282. ἐμὲ ἀφθονώτερον ἐπιτώμενον. O. 5, 8. τοὺς ξένους ἀφθονώτερον δέχεται.

ἀφιέναι, ¶ 1) *dimittere* a) *abire permittere eum, cuius opera non amplius egemus, re confecta*. Π. 1, 2, 8. πρὶν ἂν ἀφῇ. 6, 1, 25. σὲ ἀφίημι — δαπ... 8, 1, 2. ἕως ἂν ἀφῇ. Cod. Guelf. ἀφείη. A. 4, 5, 21. οὐδαμόθεν ἀφίεσαν, πρὶν παραθεῖεν αὐτῷ ἄριστον. O. 3, 1. οὐκέτι σε ἀφήσω, πρὶν ἂν ἀποδείξῃς. b) *ire permittere*. Π. 1, 4, 11. ἆρα ἂν ἀφεῖεν ὑμᾶς ἐπὶ θήραν. §. 14. ἄφες πάντας ... ὤκειν. §. 15. ἀφίησι. 5, 3, 14. ἦν ἀφῇς με. A. 4, 5, 16. E. 1, 4, 3. ἀφεῖναι ... Oppon. κατέχειν. 6, 3, 3. c) *mittere ad expeditionem*. Π. 5, 3, 1. ἱππέας ἀφῆκε καταθεῖν. A. 7, 3, 24. Sic Π. 1, 4, 17. in venatione τοὺς ἐπιτηδείους ἀφῆκε καταθεῖν in hosticum agrum. Item *legatum mittere*. E. 6, 1, 4 p. 362. ἀφῆκέ μοι ἐλθεῖν — λέγειν. Margg. ἐλθόντα Aem. Portus malebat ... pro μοι. d) Π. 8, 3, 11. ἀφεῖναι τοὺς ἵππους dicuntur certaturi, sed §. 14 ipse certaminis moderator ἀφίει τὰ ἅρματα. Sic E. 6, 2, 16. ἀπὸ σημείου ἀφιέ...

ἀφίει ἀνθαμιλλᾶσθαι. e) ἀφῆκε τὸ στράτευμα vel τοὺς συμμάχους imperator Lacedaemoniorum expeditione finita, v. c. E. 5, 3. 25. 5. 4, 18. 55. 6, 4, 26. et 6, 5. 21. ἐπὶ τὰς ἑαυτῶν πόλεις. 2, 3, 6. κατὰ πόλεις, vt 4, 4, 1. Sic fere rogant Graeci A. 1, 3, 19. ἀφιέναι πρὸς φιλίαν. Oppon. ἄγειν. Saepius autem legitur ἀφῆκε, quam διαφῆκε, quod Thomas Mag. δοκιμώτερον iudicat. Cf. διαφιέναι et διιέναι. ¶ 2) *emittere s. iacere telum*. Π. 1, 2, 9. ἀφιέναι τὸ παλτόν. All. ἀφεῖναι. Quae lectio non est spernenda. v. ἐξαφιέναι. Oppon. ἐκ χειρὸς χρῆσθαι. 3, 3, 27. ἀφίεσαν τὰ βέλη — τῶν ἀφιεμένων βελῶν. E. 2, 4, 10. p. 110. τὰ δόρατα ἀφιέντες καὶ ἀκόντια καὶ πέτρους. p. 111. ἂν ἀφιῆτε τὰ βέλη. 4, 6, 11. τὰ ἄλλα βέλη ἠφίεσαν, καὶ τοῖς δόρασιν ἐξηκόντιζον. Ιπ. 12, 14. κατὰ τὸν σκοπὸν ἀφιεμένη ἡ λόγχη. K. 10, 14. ὡς ἀφήσοντα τὸ προβόλιον. ἀφιέναι δὲ οὐ χρή. Nam esset contra vsum huius teli. v. προβόλιον. ¶ 3) *dimittere captiuos*. Π. 3, 2, 6. ἀφίημι οἴκαδε τοὺς εἰλημμένους. 4, 4, 2. οὓς εἰ ἀφίεμεν — ἀφέντες, — ἀφεθέντας. 5, 4, 12. vbi simul mittuntur ad hostes vt renuncient. Sic A. 7, 4, 3. ἀφιεὶς τῶν αἰχμαλώτων, np. τινάς. 4, 1, 9. et 11. ἦν τι (etiam iumentum) μὴ ἀφιέμενον, h. e. καταλειπόμενον. E. 1, 5, 11. ἀφῆκαν (all. ἀφῆσαν) οὐδὲ χρήματα πραξάμενοι. 1, 6, 10. 2, 1, 12. 6, 2, 24. 7, 2, 16. ἀφῆκαν ἄνευ λύτρων. 7, 4, 37. διὰ τῶν πυλῶν ἀφεῖντο e carcere, vt §. 40. E. 1, 2, 12. ὑποσπόνδους ἀφῆκαν. Cf. 2, 2, 1. et 4, 8, 8. Sed ¶ 4) Αθ. 1, 11. ἐλευθέρους ἀφιέναι videtur esse *seruis permittere vt liberalius viuant*. Camerar. et Fr. Portus exponunt, *seruos manumittere*, Morus et Zeun. *seruos liberius habere*, Leuncl. *posthabere homines liberos*. ¶ 5) In rebus Graecorum frequens est formula ἀφιέναι s. ἀφεῖναι s. ἀφιᾶσιν τὰς πόλεις αὐτονόμους. v. αὐτόνομ. E. 3, 2, 10. 17. 4, 8, 15. 5, 1, 28. 30. 6, 4, 2. εἰ μὴ αὐτονόμους ἀφιεῖεν τὰς πόλεις. Sic §. 3. et paulo post simpliciter, τὰς πόλεις ἀφιέντας, vt 3, 2. 21. 22. et Αγ. 2, 29. Μεσσήνην ἀφιέναι. Sed Αγ. 1, 10. ἀφεθῆναι τὰς πόλεις αὐτονόμους. Cf. Λ. 3, 2. Pro ἀφιέναι dicitur etiam ἐᾶν. v. αὐτόνομος. ¶ 6) *sinere,*

nere, omittere, relinquere. a) praedam captam relinquere. Π. 1, 4, 19. 20. et non persequi, 4, 1, 5. b) in venatione. K. 3, 9. κύνες τὰ διώγματα ἀφιεῖσαι ἐπανέρχονται. 5, 14. τὰ νεογνὰ ἀφιᾶσιν τῇ θεῷ, non venantur, sed in gratiam Dianae relinquunt. v. Spanhem. ad Callimach. h. in Dian. 2. Sed K. 6, 18. συνθέρομεῖν καὶ μὴ ἀφιέναι, neque desinere. c) elabi sinere, facultate vlciscendi non vti. A. 2, 3, 18. ἀφεῖναι τοὺς — στρατευσαμένους. 5, 4, 3. ἔξεστι τιμωρήσασθαι — εἰ δὲ ἡμᾶς ἀφήσετε. E. 6, 4, 5. εἰ ἀφήσεις τοὺς Θηβαίους ἄνευ μάχης. Sic de accusatore, qui reum criminibus obiectis liberat, neque adeo accusationem persequitur, Απ. 2, 9, 6 Κρίτωνα ἀφῆκε. Paulo ante erat ἀπηλλάττετο, quod quomodo differat ab ἀφῆκε, siquidem hac de re dicuntur, docet Harpocrat. in v. ἀφείς. Similiter E. 1, 7, 8. ἀφιέναι τὰς κλήσεις, propositam accusationem omittere. d) pro arbitrio faciendum relinquere, permittere. Π. 1, 2, 2. ἀφεῖσαι παιδεύειν. 6, 2, 7. τούτους ἀφεῖναι εἰς τοὺς ἐναντίους, dimittere et vel adeo permittere vt ad hostes transeant. Sic exponunt E. 1, 7, 8. ἐὰν μὴ ἀφῶσι τὴν ἐκκλησίαν. Antea erat ἐᾶν τὸν δῆμον πράττειν ὃ ἂν βούληται. e) Π. 4, 1, 2. p. 200. ἀφῆκεν ὃ ἔμελλε ποιεῖν, τὸ καλούμενον ἔπραττεν. ¶ 7) non mordere atque adeo dimittere. Ιπ. 10, 6. ἵνα (ὁ ἵππος) ἀφείη (τὸν χαλινόν). §. 9. ἀφίησι ἀπὸ τῶν γνάθων τὸ στόμιον. Sed §. 7. veterem lectionem ἵνα ἀφείη τὸ στόμιον, quam etiam Zeun. restituit, Leuncl. ex ingenio mutant in ἐφείη, admittat. ¶ 8) vinculis liberare. A. 5, 8, 10. τοὺς κύνας τὰς μὲν ἡμέρας δεσμεύουσι, τὰς δὲ νύκτας ἀφιᾶσιν, τοῦτο δὲ (Boisseum) τὴν νύκτα δῆσαι, τὴν δὲ ἡμέραν ἀφήσετε. K. 6, 14. ἀφιέναι τὰς κύνας. Paulo ante erat παραλῦσαι. ¶ 9) absoluere in iudicio. E. 5, 4, 23. ἀφέντες — ἀφείθησαν. 7, 4, 39. ἐκεῖνον μὲν — ἀφεῖσαν, πέμψαντες δὲ εἰς Θήβας κατηγόρουν αὐτοῦ, non in vincula coniecerunt. Possis etiam ad nr. 6. c. referre, et vertere nullum de illo iudicium instituerunt. In edd. vett. est ἐκεῖνοι μὲν — ἀπῆσαν. Απ. 4, 4, 4. πολλῶν ὑπὸ τῶν δικαστῶν ἀφιεμένων — ῥᾳδίως

ῥᾳδίως ἀφεθείς. ¶ 10) Addito genitiuo, et interdum praepositione ἐκ, dicitur de immunitatibus, inprimis de militiae vacatione, Π. 5, 5, 8. σὲ οὐκ ἀφῆκα τούτου τοῦ κινδύνου μετέχειν. Ex hac lectione esset *permisi*. Sed οὐκ et μετέχειν desunt in bonis libris. E. 5, 2, 3. ἐδεήθη ἀφιέναι αὐτὸν ταύτης τῆς στρατηγίας. Πο. 2, 4. ἐκ τοῦ συντάττεσθαι ἀφεθῆναι. ¶ 11) Est praeterea varius huius verbi vſus, v. c. A. 2, 2, 10. τὸν ἀφιέντα τὸν ὄνον εἰς τὰ ὅπλα, *qui misisset*. 2, 3, 8. ἀφεικέναι τὸ ὕδωρ ἐπὶ τὸ πεδίον, *campo immisisse*. 3, 5, 6. λίθους ἀφεὶς ὥσπερ ἀγκύρας εἰς τὸ ὕδωρ, *demissis lapidibus*. O. 17, 2. ὁπότε βρέξας (ὁ θεὸς) τὴν γῆν ἀφήσει (τοὺς ἀνθρώπους) σπείρειν, *facultatem concessurus sit*. Απ. 4, 3, 14. κεραυνὸς ἄνωθεν ἀφίεται, *cadit*. Ιπ. 3. 5. ἵππος ἀφεθεὶς εἰς τάχος, *incitatus*.

ἀφίεσθαι iungit ſibi genitiuum, et varie dicitur, v. c. Π. 2, 1, 8. οἳ ἂν ἀφέμενοι τοῦ πολλοῖς προσέχειν — ἐπὶ ἓν ἔργον τράποιντο, *relicta variarum rerum cura et occupatione*. Sic Πο. 4, 6. ἀφιέμενοι τοῦ — ἐργάζεσθαι, ἐπ' ἐμπορίας — τρέπονται. Απ. 2, 3, 18. χεῖρε ἀφεμένω τούτου τράποιντο πρὸς etc. Similiter O. 6, 16. ἔδοξεν — ἀφιέμενον τῆς ὄψεως — ἐλθεῖν. Ιερ. 7, 11. ἑκὼν τυραννίδος ἀφεῖτο, *abdicauit ſe tyrannide*. Antea dicitur ἀπαλλάττεσθαι. Ιπ. 7, 6. χρὴ χαλαρὰν ἀπὸ τοῦ γόνατος ἀφεῖσθαι τὴν κνήμην, *non compreſſam demittere*. K. 7, 11. ἀφεθήσονται τούτου, *non amplius cogendi erunt* cibum apud retia quaerere. In var. lect. permutantur ἠφίεντο et ὑφίεντο. v. ὑφίεσθαι nr. 7.

ἀφικνεῖσθαι, ¶ 1) *venire, aduenire, peruenire*. A. 6, 3, 16. ἀφικνεῖσθε, *veniebatis*. E. 5, 1, 3. ἀπὸ Λακεδαιμονίων ἀφικνεῖται, np. miſſus. Interdum additur ἐκεῖσε, vt E. 3, 4, 5. Sed ſaepius omittitur, v. c. Π. 1, 4, 16. ἀφικόμενος ὅπου ἦν. 6, 1, 10. ὅπου μὲν ἐληλύθαμεν — ὅποι (all. ὅπου) δὲ οὐκ ἀφίγμεθα. In quibus tamen locis potius ἐκεῖ eſt omiſſum. E. 3, 3, 8. τοὺς ἀφικνουμένους. 5, 1, 15. πλεύσωμεν ἔνθα θεὸς ἐθέλοι, ἐν καιρῷ ἀφιξόμενοι. c. accuſatiuo, omiſſa praepoſitione, K. 10, 6. ἀφίξεται τόπον ὑλώδη ἰχνεύουσα. Sed §. 7. eſt ἀφίκηται ἐπὶ τὴν εὐνήν.

εὐνήν. Et saepe est c. ἐπὶ et acc. vt E. 3, 1, 6. 3, 4, 4. it. c. ἐπὶ et gen. E. 5, 1, 2. ἐπὶ τῶν νήσων ποι ἀφιγμένος κατὰ χρημάτων πόρον. 7, 5, 25. ἀφίκοντο ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου. c. dat. perſ. vt ἔρχεσθαι, Aϑ. 2, 6. ἐκ τῆς εὐθηνούσης ἀφικνεῖται τοῖς ἄρχουσι. A. 1, 2. 4. οὗτοι εἰς Σάρδεις αὐτῷ ἀφίκοντο. Sed c. εἰς legitur ſaepius, v. c. Aπ. 3, 6, 12. εἰς τἀργυρεῖα ἀφῖξαι. Cſ. ἀκόντιον et τόξευμα, it. λόγος. Sic E. 5, 1, 3. ἀφιγμένος καὶ ἀριστοποιούμενος ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, facile intelligitur εἰς τὴν Ἀρκαδίαν. c. πρὸς. E. 3, 2, 11. πρὸς Τισσαφέρνην ἀφιγμένος. K. 6, 16. ἀφίξονται πρὸς τὴν εὐνήν. c. εἰς regionis et πρὸς perſ. Π. 2, 1, 2. p. 86. ἀφίκετο εἰς Μήδους πρὸς τὸν Κυαξάρην. ¶ 2) *redire*. Ammonius: ἱκέσθαι μέν ἐστι, τὸ ἐλθεῖν· ἀφικέσθαι δὲ, τὸ ἐπανελθεῖν. Ιερ. 2, 9. ἐπειδὰν εἰς τὴν ἑαυτῶν πόλιν ἀφίκωνται. Π. 4, 1, 9. ἵνα οἴκαδε ἀφικώμεθα. c. πάλιν, Π. 8, 3, 14. ἀφικνοῦνται πάλιν εἰς τὴν πόλιν. Cſ. πάλιν. ¶ 3) Improprie de animo, habitu, conditione etc. vbi varie poteſt verti, v. c. *aſſequi, redigi* etc. Π. 1, 4, 5. εἰς τὸ ἴσον ἀφίκετο τῇ ἱππικῇ τοῖς ἡλικιώταις, *perfecit vt fieret par*. 2, 2, 1. p. 100. ἀφίκετο εἰς τόνδε τὸν λόγον, *incidit*. E. 6, 1, 4. p. 362. ὑφ' οἵας δυνάμεως — εἰς πᾶν ἀφίκετο. v. πᾶς nr. 6. Σ. 2, 25. (τὰ φυόμενα) ἀφικνεῖται εἰς τὴν καρπογονίαν. §. 26. πρὸς τὸ παιγνιωδέστερον ἀφιξόμεθα ſermone. 4, 37. ἄχρι τοῦ μὴ πεινῆν ἀφικέσθαι. Λ. 4, 2. ἐπὶ πλεῖστον ἀφικνεῖσθαι ἀνδραγαθίας. Iπ. 9, 3. (ὁ ἵππος) εἰς τὸ ταχὺ ἀφικνούμενος. 10, 15. ὅταν εἰς τὸ ἱππάζεσθαι μετὰ τοῦ κυδροῦ ἀφιγμένος ᾖ. ¶ 4) Π. 8, 7, 3. p. 547. πρέσβυτου ὄντος ἀδελφοῦ — αὐτὸς φθόνος παρὰ τῶν ἄλλων ἀφικνεῖται. Stobaeus habet ἐφικνεῖται, quod probatur Stephano et Hutchinſono propter genitiuos, quos tamen pro abſolute poſitis haberi, atque adeo ἀφικν. defendi poſſe fatetur ipſe Hutch. Etiam alio loco irrepſit ἐφικνεῖσθαι pro ἀφικνεῖσθαι. v. ἀφικν. nr. 1. Permutatur item c. γίγνεσθαι. v. γίγνεσθαι nr. 12. et c. ἥκεσθαι. v. ἥκεσθαι.

ἀφιππεία, *equitandi imperitia*. Heſych: ἄφιπποι· οἱ ἀπειρίας ἔχοντες ἱππικῆς. Iπρ. 8, 13. δι' ἀφιππείαν πίπτειν.

ἀφιππεύειν, *equo reuehi*:

ni. A. 1, 5, 12. ἀφιππεύει ἐπὶ τὴν αὐτοῦ σκηνήν.

ἄφιππος, *inequitabilis* (Curt. 8, 14, 4), *equitatui ineptus.* Pollux 1, 186. χωρία δύσιππα, ἄφιππα. Cf. Suid. Ἀγ. 1, 15. et E. 3, 4, 12. ἡ Καρία ἄφιππος ἦν.

ἀφίπτασθαι, *auolare.* A. 1, 5, 3. (στρουθὸς) ἀπέπτα ἀποφεύγουσα.

ἀφιστάναι, ¶ 1) *ad defectionem impellere.* A. 6, 6, 18. ἀφιστᾶτε τὸ στράτευμα ἀπὸ Λακεδαιμονίων. All. ἀφίστατο, quod recepit Well. ¶ 2) *appendere.* Vnde eleganter Σ. 2, 20. εἰ τοῖς ἀγορανόμοις ἀφιστῴης τὰ κάτω πρὸς τὰ ἄνω, *si explorandas et comparandas* (quasi libra appenderes) *inferiores partes corporis cum superioribus praeberes.* v. ἀγορανόμος et ἱστάναι nr. 6.

ἀφιστάναι, ¶ 1) *remotum collocare.* E. 7, 5, 23. τὸ ἀσθενέστατον (τοῦ στρατεύματος) πόῤῥω ἀπέστησεν, np. a fronte. ¶ 2) *animos aliorum ab aliquo auertere.* Π. 5, 5, 12. ἀφίστη αὐτοὺς ἀπ' αὐτοῦ. Postea dicitur ἧττον προσέχειν τὸν νοῦν. All. pro ἀφ. αὐτοὺς non bene habent ἀπέστησεν αὐτὸν, *se auertisset.* ¶ 3) *ad defectionem impellere.* E. 3, 5, 6. Ὀρχομενίους ἀπέστησε Θηβαίων. §. 8. p. 183. Sed c. ἀπὸ, 4, 1, 1. ἀφιστάναι ἀπὸ βασιλέως. ¶ 4) *munere priuare.* E. 7, 1, 33. τὸν πρόσθεν ἄρχοντα ἀποστήσας.

ἀφίστασθαι, ἀφεστηκέναι, ἀποστῆναι, ¶ 1) *secedere.* De remotis arbitris, Π. 5, 5, 3. τοὺς ἄλλους ἀποστάντας ἐκέλευσεν ἀναπαύσασθαι. All. perperam ἀναστάντας. 7, 3, 5. ἐκέλευσεν ἀποστῆναι. ¶ 2) *non pergere in itinere, subsistere.* Π. 7, 1, 4. οὐδέν τι μᾶλλον ἀφίστατο, ἀλλ' ἡγεῖτο. Nisi malis *declinauit.* ¶ 3) *aufugere, refugere.* A. 2, 5, 2. p. 109. οὐκ οἶδ' ὅπως ἂν εἰς ἐχυρὸν χωρίον ἀποσταίη, *se abscondat.* K. 10, 21. ἀφεστῶτι πρὸς ἀποκρήμνῳ. 3, 3. κύνες ἀφίστανται τὸν ἥλιον ὑπὸ τὰς σκιάς, *e sole sub umbras secedunt.* Sed cùm durus videretur accusatiuus τὸν ἥλιον, Kuhnius ad Poll. 5, 64. inseri πρὸς iubet ante τὸν ἥλιον. Aem. Portus rectius statuit ellipsin praepositionis διὰ, vel κατὰ pro διὰ positae. Nisi quis legendum pótius putauerit τῷ ἡλίῳ (v. infra nr. 7.) vel τοῦ ἡλίου. v. nr. 5. ¶ 4) *abscedere, recedere.* Ιπ. 1, 5. ἀφίσταται τὸ δέρμα

μα ab offibus — ἡ περόνη ἀποστᾶσα ex iunctura. ¶ 5) *detrectare.* Π. 5, 5, 7. πόνου ἀποστάντα, ἢ κινδύνου φεισάμενον, Αγ. 7, 1. οὐ πόνων ὑφίετο, οὐ κινδύνων ἀφίστατο. Ε. 7, 5. 19. κινδύνου μηδενὸς ἀφίστασθαι. Sed K. 12. 18. ὅτι διὰ πόνων ἐστὶ — ἀφίστανται, *detrectant virtutem exercere.* ¶ 6) *deficere a fide, a societate.* Π. 4, 2, 2. καλὸν εἶναι ἀποστῆναι. 5, 4, 16. p. 318. Α. 2, 4, 3. Ἀριαῖος ἀφεστήξει. All. ἀποσταίη. 3, 2, 10. ἀφεστήκασι. Ε. 2, 1, 8. ἀφεστῶτας. 5, 1, 26. ἀποσταῖεν. 5, 2, 12. p. 299. ἀποστήσονται. 7, 2, 3. ἀφέστασαν. Αθ. 3, 11. Αγ. 2, 24. ἀφεστηκότων τῶν δούλων, πολλῶν δὲ περιοικίδων πόλεων. c. gen. Π. 4, 5, 6. ἀφεστηκότας τῶν πολεμίων. 6, 4, 3. 7, 4, 5. Αγ. 2, 29. 3, 5. 7, 7. Ε. 1, 4, 9. 2, 1, 11. 2, 2, 3. ἀφειστήκει Ἀθηναίων. 3, 5, 11. 6, 1, 4. p. 363. 6, 4, 6. ἀποσταίησαν αὐτῶν. c. ἀπὸ, Π. 5, 4, 1. ἀφεστηκότα ἀπὸ τοῦ Ἀσσυρίου. §. 4. Ε. 1, 2, 12. ἀπὸ Δαρείου ἀποστάντες. 2, 4, 19. 7, 1, 12. 15. Additur insuper εἰς, Ε. 1, 2, 12, ἐς τὸ Κορυφάσιον ἀφεστῶτας ἐκ Μαλέας, *qui defectione facta recesserant Malea Coryphasium.* 2, 3. 4. ἀπέστησαν ἐς τὴν αὐτῶν πόλιν ἀπὸ Διονυσίου. c. εἰς pro πρὸς. Α. 1, 6, 7. ἀποστὰς εἰς Μυσούς. c. πρὸς, Π. 3, 1. 7. πρὸς τοὺς πολεμίους ἀφιστάμενον. 5, 3, 15. §. 4 12. Α. 1, 1, 6. ἀπέστησαν (all. ἀφεστήκεσαν) πρὸς Κῦρον. §. 7. τὰ αὐτὰ ταῦτα βουλευομένους ἀποστῆναι πρὸς Κῦρον. Chr. Aug. Wolf ad Demosth. orat. adv. Leptinem p. 325 verba ἀποστῆναι π. K. putat esse glossema verborum τὰ αὐτὰ ταῦτα. Ε. 4, 8, 12. 6, 1, 4. p. 362. 7, 1, 3. Αγ. 1, 35. c. ὅτι, Ε. 3, 5, 8. p. 182. οὐκ ἐχ- ὅποι ἀποσταῖεν. ¶ 7) *Dura sunt:* Π. 8, 5, 12. p. 529. ἥν τις — ἐπιχειρῇ καταπαύειν ἢ ἀφίστασθαι τινάς. Istud τινάς perperam receptum est e coniectura Leuncl. pro τις, quod Hutch. recte retinuit. Nam ἀφίστασθαι non est actiuum. Α. 2, 5, 3. p. 112. οὔτε βασιλεῖ, οὔτ' ἐκείνου ἀποσταίητε, Datiuus sane est durus. Hutchinsonus, quem Zeun. secutus est, re ipsa suadente, repoluit ἀπιστοίητε, et Cod. Pari. habet ἄπιστοι εἴητε. ¶ 8) Pro ἐφεστηκότων all. male habent ἀφεστηκότων. v. ἐφιστάναι nr. 7.

ἄφοβος, *intrepidus.* Π. 6. 4.

4, 5. extr. ἄφοβον δεικνὺς καὶ σχῆμα καὶ πρόσωπον καὶ λόγους.

ἀφόβως, *intrepide, sine timore.* Ιερ. 7, 10. ἀφόβως καὶ εὐδαιμόνως τὸν βίον διάγοντα. Legitur hoc aduerbium etiam ap. Aesop. fab. 292.

ἄφοδος, ¶ 1) *discessus, iter.* A. 6, 4, 10. ἐπὶ τῇ ἀφόδῳ θυομένοις — τὰ ἱερὰ οὐ γίγνεται ἐπὶ ἀφόδῳ. Cf. §. 11. Antea dicitur πορεία. ¶ 2) *recessus,* i. q. ἀναχώρησις. A. 5, 2, 15. 7, 8, 9. πῶς ἔσται ἡ ἄφοδος — μὴ φυγὴ εἴη ἡ ἄφοδος. E. 6, 5, 20. ὅπως μὴ δοκοίη φοβούμενος σπεύδειν τὴν ἄφοδον. Additur οἴκαδε. A. 5, 7. ἐν τῇ οἴκαδε ἀφόδῳ. Ιπ. 3, 4. ἵπποι πρὸς τὰς οἴκαδε ἀφόδους φεύγουσι. ¶ 3) Substituitur in locum nominis ἄμφοδος. A. 4, 2, 8. προσβάλλουσιν — οὐ κύκλῳ, ἀλλὰ καταλιπόντες ἄφοδον τοῖς πολεμίοις. Ita emendauit Leuncl. pro ἄμφοδον, probantibus Hutch. et Zeunio. At poterat h. l. ἄμφοδος accipi pro ὁδὸς. v. ἄμφοδος. 5, 2, 6. in edd. vett. legitur ἄμφοδος χαλεπή, sed Leuncl. coepit mutare, vt ἄφοδος sit i. q. ἀναχώρησις.

ἀφομοιοῦν, *similem reddere, imitari.* Απ. 3, 10, 2. pictores τὰ καλὰ εἴδη ἀφομοιοῦντες. Postea est καλὰ ποιεῖτε φαίνεσθαι, et antea ἀπεικάζοντες ἐκμιμεῖσθε. Sed Ern. vertit *conferentes inter se.* Ιπ. 9, 9. τὸν τραχὺν χαλινὸν τῷ λείῳ ἀφομοιοῦν.

ἀφορᾶν, *respicere.* Π. 7, 1, 18. παίειν ἀφορῶντας, *auersos.* Cf. ἐφορᾶν nr. 1. Nam pro eo legitur.

ἀφόρητος, *intolerabilis.* Hesych: ἀφόρητον· ἀβάστακτον, ἀνυπομόνητον. E. 5, 4, 58. ὀδυνῶν ἀφορήτων. 6, 4, 14. ἀφόρητον τὴν συμφορὰν ἡγούμενοι.

ἀφορία, *sterilitas.* Hesych. explicat ἀκαρπία. Cf. Poll. 1, 52. Πο. 4, 9. ἀφορίαι καρπῶν. Sed Σ. 4, 55. ἀφορία φρενῶν, *ingeniorum sterilitas,* vocatur *dementia* eleganter, quia praecedit ἀφθονία καρπῶν.

ἀφορμᾶν, *proficisci.* E. 7, 5, 7. ἀφορμήσας ἐκ τῆς Νεμέας, *motis castris.*

ἀφορμὴ in vniuersum est *occasio, opportunitas, facultas, materia efficiendi praestandique aliquid,* s. *omne id, quo adiuti instructique aliquid conari et exsequi possumus.* v. Mor. ad E. 4, 8, 32. ¶ 1) Απ. 2, 7, 11. δανείσασθαι εἰς ἔργων ἀφορμήν, *materiam et instru-*

ſtrumenta rei textoriae. §. 12. ἐπορίσθη ἀφορμή, ἐωνήθη ἔρια. O. 1, 16. ἐπιστήμας καὶ ἀφορμάς, ἀφ' ὧν δύνανται ἐργαζόμενοι αὔξειν τοὺς οἴκους, *omnia adminicula et opportunitates, quibus indigent ruſtici opus facturi.* ¶ 2) *pecunia ad rem parandam.* E. 4, 8, 32. 38. ἀφορμὴν εἰς ξένους χιλίους conducendos. (Cf. interpp. ad Harpocrat.) Sed de *pecunia in lucrum impenſa* legitur Πο. 3, 6. ἀφορμῆς εἰς προσόδους. Antea erat δαπανῆσαι δεῖ εἰς etc. Agitur de ſumtibus in naues mercatorias. Sic §. 9. προτελέσασι εἰς τὴν ἀφορμήν, h. e. εἰσφοράν, vt §. 12. 4, 34. ἀφορμὴ εἰς τἀργύρια, *collatio ad inſtruendas argentifodinas.* ¶ 3) Απ. 3, 5, 11. ſignificat *opes et omnia belli ſubſidia a maioribus relicta.* 3, 12, 4. τοῖς παισὶ ἀφορμὰς εἰς τὸν βίον καταλείπουσι. Videntur intelligi non modo *res familiaris bene conſtituta,* ſed etiam *gloria parentum filiis relicta,* et *alia quibus pateat aditus ad honores et gloriam.* Similis fere locus eſt Eurip. Med. 342. vbi Schol: ἣν ἡμεῖς προβολὴν καλοῦμεν εἰς τὸ ζῆν, οἱ Ἀττικοὶ ἀφορμὴν καλοῦσιν.

ἄφορος. *ſterilis.* O. 20, 3.

ἀφροδίσια, *res Venereae.* Π. 1, 6, 19. p. 77. vbi eſt μέσον, vt ſaepius, et de procreatione liberorum inprimis intelligitur. Απ. 1, 2, 1. ἀφροδισίων ἐγκρατέστατος. Cf. §. 3. 1, 3, 14. ἀσφαλῶς ἔχειν τὰ ἀφροδίσια. vbi Schneiderus verba πρὸς τοιαῦτα, collato loco Σ. 4, 38. refert ad amores proſtibulorum vilium et turpium. Cf. §. 15. Ιερ. 2, 1. ἀνέχεσθαι ἀφροδισίων. Pro quo Απ. 1, 3, 8. paulo aliter dicitur ἀφροδισίων (intell. περί, quod attinet *ad res Venereas*) — τῶν καλῶν ἀπέχεσθαι. Sed Schneiderus iungit ἀφρ. cum καλῶν et ἀπέχεσθαι, vt intelligantur amores vel maſculi vel feminei, aut amaſii, vt O. 12, 13. Λ. 2, 15. ἀδελφοὶ ἀδελφῶν εἰς ἀφροδίσια ἀπέχοντα. (v. εἰς nr. 11.) Αγ. 5, 4. ἀφροδισίων ἐγκράτεια. vbi eſt de amore puerorum, vt alias. Απ. 1, 2, 2. ἀφροδισίων ἀκρατεῖς. 1, 5, 1. ἥττω ἀφροδισίων. O. 12, 13. οἱ τῶν ἀφρ. δυσέρωτες. Απ. 1, 2, 12. τὰς τῶν ἀφρ. ἡδονάς. Ιερ. 1, 26. αἱ τῶν ἀφρ. ἀπολαύσεις. Σ. 8, 21. τῶν ἐν τοῖς ἀφροδισίοις εὐφροσυνῶν.

συνῶν. Απ. 2, 1. 4. τῇ ἐλπίδι τῶν ἀφρ. Vbi bestiis tribuitur. §. 5. et 4, 5, 9. ἐπιθυμία τῶν ἀφρ. 2, 2, 4. τῶν ἀφροδισίων ἕνεκα, *a natura stimulatos.* 1, 2, 29. πρὸς τὰ ἀφροδίσια τῶν σωμάτων ἀπολαύειν, *ad exstinguendam libidinem.* 2, 6. 22. τοῖς τῶν ὡραίων ἀφροδισίοις ἡδόμενοι, *voluptatibus quae e congressu cum pulchris oriuntur.* Ιερ. 1, 4. τοῖς ἀφρ. ἥδεσθαι. Sic 7, 3. de bestiis. 1, 29. c. adiectiuo: ἐν τοῖς παιδικοῖς ἀφροδισίοις. Oppon. τεκνοποιοῖς. Ibid. τὰ μετ' ἔρωτος ἀφροδίσια εὐφραίνει. Cf. §. 30. 36. vbi ἀφροδίσια est *voluptas.* 7, 5. §. 6. οὔτε τὰ ἀφροδίσια τὰ βίαια ἡδέα.

Ἀφροδίσια, *sacra* f. *festum Veneris.* E. 5, 4, 4. Thebis celebrantur a polemarchis magistratu decessuris. v. Corsini fast. Att. T. II. p. 309. sq. et Gramm. hist. deor. p. 42.

ἀφροδισιάζειν, *re Venerea vti.* Απ. 1, 3, 14. ἀφροδισιάζειν πρὸς τοιαῦτα, *eo Veneris genere vti.* Inusitata constructio c. πρὸς fecit, vt Leuncl. mallet ἀφαδιάζειν, *decedere*, verbum plane ignotum. 4. 5. 9. ἡδέως ἀφροδισιάσαι. Σ. 4, 38. ἦν ἀφροδισιάσαι τὸ σῶμά μου δεηθῇ.

ἀφροδισιάζεσθαι, *rem Veneream pati.* Ιερ. 3, 4. ὅταν ἀφροδισιασθῇ γυνή, *adulterium passa sit per vim illatum.*

Ἀφροδίσιον, *Veneris templum.* E. 5, 4, 58. Megaris.

Ἀφροδίτη, ¶ 1) *Venus*, Σ. 8, 9. 10. quomodo differant οὐράνιος et πάνδημος. Cf. Athenae. 13, p. 569. D. quem laudat Solanus in Lucian. Pseudolog. c. 95. T. III. Cf. Harpocrat. in v. πάνδημος, Larcheri mémoire sur Venus, Paris. 1775. 8. De la Chau diss. sur les attributs de Venus, Paris. 1776. 4. et quos Backius laudat, Cuper, Obs. 2, 1. et Meurs. Athen. Att. 1, 4. 2, 7. it. Ierem. 7, 18. vbi מלכת השמים interpretantur nonnulli *Venerem coelestem.* v. Raphel. Est etiam prolixior de vtraque disputatio ap. Gramm. hist. deor. p. 42 —47. ¶ 2) *libido.* Σ. 8, 21. μεθύων ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης. ¶ 3) Σ. 3, 1. δοκεῖ τὸν οἶνον — τὴν ἀφροδίτην ἐγείρειν. At Socrates 2, 24. dixerat τὰς φιλοφροσύνας.

ἀφροντιστεῖν, *non curare.*

re. Atticum esse aeque ac ἀφροντίστως ἔχειν, sed ἀμεριμνᾶν et ἀμεριμνεῖν esse Hellenica, tradunt Moeris et Thom. Mag. A. 5, 4, 10. ἀφροντιστήσαντες τῆς τάξεως. All. ἀμελήσαντες, e glossemate. v. Etymol. M. et Hesych. Σ. 8, 33. ψόγου ἀφροντιστεῖν.

ἀφρόντιστος, *inconsideratus, negligens.* Σ. 6, 6. κάλλιον ἢ εἰ ἀφρόντιστος ἐκαλούμην. Ita Socrates festiue respondet ei, qui per scomma φροντιστὴν eum appellauerat.

ἀφροντίστως ἔχειν, *negligentem esse, socordem esse.* v. ἀφροντιστεῖν. Π. 1, 6, 19. p. 82. μηδέποτε ἀφροντίστως ἔχε, ἀλλὰ προσκόπει.

ἀφρόνως, ¶ 1) *imprudenter, prae stupore.* Π. 1, 6, 19. p. 81. ἐξέπληττες leporem, ὥστε ἀφρόνως ἁλίσκεσθαι. ¶ 2) *temere.* E. 5, 1, 16. ἀφρόνως ἔπλει. Ay. 2, 3. μάλ' ἀφρόνως ἐφείποντο. (E. 4, 3, 3. est μάλα σωφρόνως. Sed v. σωφρ.) K. 3, 5. ἀφρόνως κατακατεῦσαι τὰς αἰσθήσεις, *impetu abreptae.*

ἀφροσύνη, *temeritas.* Π. 1, 5, 7. p. 53. est eius, qui negligit percipere fructus laboris sui. 8, 1, 10. δι' ἀφροσύνης ἐπιχειρεῖν κρείττονι μάχεσθαι — τῆς πρὸς τούτου (np. κρείττω...) ἀφροσύνης. Est h. l. ... *meruria audacia.* O... σωφροσύνη. Sed all. habent δι' ἀφροσύνην ἐγχειρεῖν, vt Απ. 1, 4, 8. ἐ... φροσύνην εὐτάκτως ἐχ... *casu, temere.* Π. 4, 2, ... p. 224. μήτε ὕπνου, μ... ἀφροσύνης ἐμπίμπλασθαι... *dementia,* np. e ni... cibo ac potu. Form... πῶς οὐ πολλὴ ἀφροσύνη ἐστί; est E. 6, 5, 42. et Α... 2, 1, 8. Cf. §. 17.

ἄφρων, ¶ 1) *mente carens, ratione carens.* Π. 8, ... 3. p. 548. οὐδὲ ἄφρων ἔσ... ἡ ψυχή, ὅταν τοῦ ἄφρ... σώματος ἐκκριθῇ. Oppon... φρόνιμος. Sic Απ. 1, 2, 5... τὸ ἄφρον est corpus. Απ. 1, 4, 14. bruta vocantur ἄφρονα. 2, 1, 5. τοῖς ἀγριωτάτοις θηρίοις. Cf. 4, 5, 11. Sed 2, 3, 1. χρήματα nominantur ἄφρονα, quatenus opponuntur homini, qui est φρόνιμος. Et Απ. 1, 4, 4. εἴδωλα ἄφρονα τε καὶ ἀκίνητα, quatenus opponuntur ζῶα ἔμφρονα etc. ¶ 2) *insanus, impos animi.* A. 4, 8, 16. vbi paulo post est ἐοίκεσαν μαινομένοις. ¶ 3) *imprudens.* Απ. 3, 7, 5. oppon. φρονιμώτατοι et ἀφρονέστατοι. Π. 7, 4, 1. καὶ ταῦτα οὐκ ἄφρονα, οὐδ' ἀπαλαιστα. Est λιτότης pro φρονιμώτατα.

τατον. ¶ 4) i. q. ὑβριστής, *temerarius*. Oppon. σώφρωῳ. Π. 3, 1, 10. Αγ. 2, 7. Απ. 2, 1, 8. ¶ 5) *vanus*. Απολ. 1. ἀφρονεστέρα ἡ μεγαληγορία. Σ. 4, 55. ἄφρονες sunt, *qui leuibus rebus delectantur*. ¶ 6) Π. 3, 1, 22. Pro σωφρονεστέρας all. legunt ἀφρανεστέρας. V. σώφρων nr. 8.

ἀφυής, *natura ineptus, tardus*. Π. 1, 6, 19. p. 77. πρὸς τὸ φιλοκερδεῖν οὐκ ἀφυεῖς. Paulo ante est εὐφυεῖς, *solertes, dociles*. 2, 3. 4. ἀνὴρ τὸ σῶμα οὐκ ἀφυής, *forma honesta*.

ἀφυλακτεῖν, ¶ 1) *non curare*. Π. 1, 6, 5. ἐπιμελουμένους (μᾶλλον) ἢ ἀφυλακτοῦντας τούτων. ¶ 2) *sibi non cauere, securum ab hoste esse*. A. 7, 8, 12. μὴ φοβεῖσθαι, ἀλλ' ἀφυλακτεῖν, np. vigilias non disponentes in castris. Sic Ιπρ. 5, 15.

ἀφύλακτος, ¶ 1) *qui non custoditur*. Σ. 3, 9. πενία dicitur ἀφύλακτον (πρᾶγμα). Ιπρ. 4, 18. οἱ ἱκτῖνοι, ὃ ἂν ἀφύλακτον ᾖ, ἀφαρπάσαντες. ¶ 2) *praesidiis non munitus*. A. 2, 6, 12. τὰ τῶν φίλων ἀφύλακτα λαμβάνειν. 5, 7, 9. (χωρίον) ἀφύλακτον. E. 6, 5, 41. κατέλιπεν ἀφύλακτον τὴν πάροδον. Similiter Ιπ. 12, 7. pars corporis equitis vocatur ἀφύλακτον, *non munita*. ¶ 3) *incautus*. Π. 1, 6, 19. p. 79. τοὺς πολεμίους ἀφυλάκτους λαμβάνειν, *incautos opprimere*.

ἀφυλάκτως, *incaute*. A. 5, 1, 4. ἣν ἀμελῶς καὶ ἀφυλάκτως πορεύωνται E. 4, 1, 9. καταφρονητικῶς καὶ ἀφυλάκτως. 4, 4, 15. βοηθῆσαι ἀφυλάκτως.

ἀφυλαξία, *negligentia, incuria in collocandis praesidiis*. O. 4, 10. Ιερ. 6, 4. oppon. οἱ φυλάσσοντες.

ἀφύτευτος, *non consitus*. O 20, 22. χῶρος ἀργὸς καὶ ἀφύτευτος.

Ἄφυτις, *Aphytis*. Steph. Byz.: Ἀφύτη ἢ Ἄφυτις, πόλις πρὸς τῇ Παλλήνῃ Θρᾴκης. Cf. Schol. Thucyd. 1, 64. Pausan. 3, 18. Plutarch. in Lysandro c. 20. ibique Xylander. E. 5, 3, 19. τὸ ἐν Ἀφύτει Διονύσου ἱερόν.

Ἀχαΐα, *Achaia*. E. 4, 8, 10. 23. 6, 2, 2. 7, 1, 29 — 31.

Ἀχαΐδες πόλεις, *Achaicae vrbes*. E. 7, 1, 31. Thebani democratiam in iis constituunt.

Ἀχαϊκός, *Achaicus*. E. 4, 3, 5. τὰ Ἀχαϊκὰ τῆς Φθίας ὄρη. Vbi patet, Achaiam non Peloponnesi,

si, sed *Thessaliae* esse intelligendam.

Ἀχαιοί, ¶ 1) *Achaei.* A. ς, 2, 6—10. Cyri olim milites, parere nolunt Xenophonti, atque adeo cum Arcadibus seorsim iter faciunt, sed c. 3. male accepti et obsessi a Bithynis in colle, tandem liberati rursus se coniungunt cum reliquis Graecis. E. 1, 2, 12. produnt colonos Heracleae Trachiniae. Goldhagenius h. l. non male intelligit Achaeos Thessaliae, vbi eorum antiqua sedes. Eodem retulerim E. 4, 6. et Aγ. 2, 20. vbi cum Acarnanibus bellum gerunt de Calydone, et E. 4, 7, 1. pacem faciunt. 3, 5, 8. p. 182. a Thebano quodam dicuntur Lacedaemonios odisse. Alias Spartanos semper sequuntur, vt 3, 2, 19. contra Elin. 4, 2, 11. in proelio Agesilai in Thessalia contra Boeotos. 6, 2, 2. 6, 4, 18. post pugnam Leuctricam. Quare 7, 1, 29—32. ab Epaminonda coguntur ipsum contra Arcadas sequi. 7, 4, 17. defendunt Eleenses contra Arcadas. Cf. §. 28. sqq. 7, 5, 1. foedus cum Arcadibus et aliis contra Thebanos faciunt. Cf. §. 18. ¶ 2) Graeci. Aπ. 2. 6. 11. versu Homeri Vlysses appellatur μέγα κῦδος Ἀχαιῶν.

ἀχάλινωτος, *non frenatus.* Iπ. 5. 3. ὥσπερ ἵππον ἀχαλίνωτον ἄγειν, *sine freno.*

ἄχαρις, v. ἀχάριστος.

ἀχαριστεῖν, *ingratum esse.* Aπ. 2, 2, 2. ἀχαριστεῖν πρὸς τοὺς φίλους. sequentibus oppon. χάριν ἀποδιδόναι.

ἀχαριστία, *ingratus animus.* Π. 1, 2, 7. ipsi Persas de illo vitio iudicium instituitur. Sermo est Aπ. 2, 2. 13. Athenis 4, 4, 24. quaeritur, an sit ἀδικία.

ἀχάριστος, ¶ 1) *ingratus, immemor beneficii et qui gratiam non refert.* v. Aπ. 2, 2, 1. Π. 1. 2, 7. 5. 1, 9. οὐκ ἀχάριστον οὖσαν, ἀλλ' ἀντιτελουμένην. 8, 3, 19. ζῶα ἀχαριστότερα τῶν ἀνθρώπων. Aγ. 11, 3. Aπ. 2, 6, 16 c. εἰς, A. 7, 6, 17. ὥσπερ ἐμὲ ἀχάριστοι. c. πρὸς Aπ. 2, 2, 14. πρὸς τοὺς γονεῖς ἀχάριστον εἶναι. c. dat. E. 5, 2, 27. οὐκ ἀχάριστος τοῖς ὑπουργοῦσι. Cf. A. 1, 9, 10. οὐδὲν ταύτην ἀχάριστον εἶχε τὴν τιμίαν. Possit οὐδὲν explicari *in nulla re.* Sed rectius all. pro eo habent ...

οὐδενί, vbi ἀχάριστον est passiue accipiendum: *studium, cui gratia non refertur, praemio carens.* ¶ 3) *iniucundus.* Quanquam Eustathius ad Odyss. θ. p. 1593, 45. ἀσύνηθες δὲ τοῖς μεθ' Ὅμηρον τὸ ἀχάριστον ἐπὶ τοῦ μὴ χαρίεντος. αὐτοὶ γὰρ ἀχάριστόν φασιν, οὗ ἀποῤῥέει μνῆστις εὖ πεπονθότος. Α. 2, 1, 10. λέγεις οὐκ ἀχάριστα, h. e. *lepida.* Ironice. Vbi 2 MSS. ἄχρηστα. Ἱερ. 1, 24. ἀχαρίτων ὀσμῶν. Sic Weis. et Cod. Lips. et edd. vett. et margg. Sed all. ἀχαρίστων, quod defendit Bach. ad Σ. 3, 9. Cf. Wesseling. ad Herodot. 1, 207. et εὔχαρις et εὐχάριστος. Ο. 7, 37. ἀχαριστότερον ἐπιμέλημα, *minus suaue.* Sic MS. Lips. Steph. Leuncl. etc. Sed Iunt. aliaeque edd. vett. et vnus Gailii codex habent εὐχαριστότερον, quod nasci potuit etiam e sequenti ἐπιχαριτώτατον. De confusione syllabarum ευ et α vid. Doruill. ad Charit. p. 46.

ἀχαρίστως, *nulla gratia relata.* Α. 7, 7, 13. ἀχαρίστως ἀποπέμψασθαι εὐεργέτας. Π. 7, 4, 7. ἀχαρίστως ἑπομένους. Suidas (qui legit ἀχ. ἐπιμένοντας, quod et ipsum reddi potest *castra libenter sequentes*) interpretatur ἄνευ χάριτος, fortasse quia opponuntur χαριζόμενοι. Sed nec male vertitur *aegre, grauatim.* Idem Suidas in v. ἀχαριστεῖν· — ἀχαρίστως· μὴ εὐχαρίστως. Deinde addit locum. Α. 2, 3, 11. (τοῦτο) οἶμαι οὐκ ἀχαρίστως μοι ἕξειν οὔτε πρὸς ὑμῶν, οὔτε πρὸς τῆς Ἑλλάδος, *me propterea gratiam a vobis* etc. *initurum,* vel *praemio non cariturum.*

ἄχειρος, *manibus carens.* Π. 3, 3, 20. fugientes dicuntur τὰ ἄοπλα καὶ ἄχειρα ἐναντία τάττειν τοῖς πολεμίοις, *eas corporis partes, vbi armis et manibus vti non possis.*

Ἀχερουσιὰς χεῤῥόνησος, *Acherusia Chersonesus,* peninsula prope Heracleam in Mariandynis, vbi dicitur fuisse Herculis ad Cerberum descensus. Α. 6, 2, 2. Cf. Hutch. diss. p. 32. et Gramm. hist. deorum p. 66. sq.

ἀχθεινός, *molestus.* Απ. 4, 8, 1. senectus vocatur τὸ ἀχθεινότατον τοῦ βίου. Pro quo Απολ. 32. est χαλεπώτατον.

*ἀχθεινῶς, *aegre.* Ε. 4, 8, 27. οὐκ ἀχθεινῶς ἑώρα, *libentissime.*

ἄχθεσθαι, ¶ 1) *aegre ferre, grauari.* Π. 1, 3, 5. οὐκ ἀχθόμενοι ταῦτα περιπλανώμεθα, *nobis non est molestum, si* etc. 6, 2, 8. p. 367. οὐ φοβηθέντες — ἀλλ' ἀχθεσθέντες. Ιερ. 1, 36. ἅπτεσθαι ἀχθομένου, *tangere aliquem inuitum.* Vnde opponitur ἥδεσθαι. E. 5, 2, 7. πρῶτον ἤχθοντο, ἐπεὶ δὲ — ἥδοντο. Ιερ. 1, 4. ἡδομένους καὶ ἀχθομένους, scil. sensibus. Ακ. 3, 13, 3. ἄχθονται πίνοντες καὶ λουόμενοι. Oppon. ἡδέως χρῆσθαι. E. 2, 3, 8. οὐδὲν ἤχθοντο. Sic saepe est λιτότης, vt A. 1, 1, 8. οὐδὲν ἤχθετο. E. 3, 2, 2. οὐδὲν τοῦ Φαρναβάζου πάνυ τι ἀχθομένου. Sequente εἰ, Π. 2, 2, 1. p. 101. ἠχθέσθην εἴ τι δοκοῖεν ἔχειν. it. O. 9, 16. Istud εἰ est fere pro ὅτι, quod additur v. c. Π. 3, 3, 9. ἀχθόμενος ὅτι τρέφεις. Pro quo §. 10. est ἄχθομαι τρέφων. Atque etiam alias iungitur participium, v. c. Απ. 1, 2, 47. ἐλεγχόμενοι ἤχθοντο. Cf. infra. Sed accusatiuus Αθ. 2, 18. οὐδὲ τοιούτους ἄχθονται κωμῳδουμένους. Datiuus, Π. 2, 4, 4. τῇ φαυλότητι τῆς στολῆς ἠχθέσθη, *offendebatur,* quia indignum censebat. Ιπ. 10, 2. ἵπποι ἀχθόμενοι τῇ ἱππασίᾳ. Cf. infra. Non raro legitur forma ὅτῳ ἐστὶν ἀχθομένῳ, vt Π. 4, 5, [illegible] E. 5, 3, 13. v. εἶναι nr. 25. c. ¶ 2) *succense[illegible], indignari, irasci.* Π. 1, 4, 25. μὴ ὁ πατήρ τι ἄχθοιτο. 7, 4, 3. ἠχθέσθησαν νομίζοντες etc. Cf. A. 7, 4. 7, 5, 3. E. 2, 4, [illegible] c. dat. pers. Π. 8, 4, [illegible] ἆρ' ἂν ἀχθεσθείης [illegible] σε ἐροίμην — ἀχθοίμην [illegible] εἰ — οὐκ ἀχθεσθήσῃ [illegible] ἀκούων. Quanquam Moeris praecipit: ἀχθήσεται Ἀττικῶς · ἀχθεσθήσεται Ἑλληνικῶς. Similia habet Thomas Mag. Cf. A. 7, [illegible] 4. 7, 7, 12. Σ. 4, 12. [illegible] causae, Απ. 4, 8, 5. [illegible] ἀχθεσθέντες, *oratione [illegible] ius offensi.* Patet [illegible] haec verbi notio [illegible] Π. 7, 2, 3. ἱκέτευον [illegible]σθαι ὀργιζόμενον — [illegible] βούλεσθε παύσασθαι [illegible] ἀχθόμενον. E. 1, 6, 6. ἀχθεσθεὶς τῇ ἀναβολῇ. καὶ [illegible] φοιτήσεσιν ὀργισθείς. Σ. 4, 62. ἀχθεσθεὶς ἐπήρετο. §. 64. est ὀργισθείς. Vnde participio significatur *inimicus, infensus.* E. 6, 3, 5. τοὺς ἀχθομένους τοῖς Λακεδαιμονίοις. Cf. Αθ. 1, 16. ¶ 3) *dolere.* Hesych: ἄχθεται · λυπεῖται. Cf. Suid. Ita intelligi potest A. 3, 2, 12. ὅτι — [illegible] γορὰν παρέξει, τοῦτο ἄχθεσθε. §. 11. erat [illegible]

Hac

Huc pertinet Αγ. 1, 13. et E. 3, 4, 11. ἀχθεσθέντες φανεροὶ ἐγένοντο — Ἀγησίλαος δὲ μάλα φαιδρῷ προσώπῳ. Sic Σ. 1, 7. 14. c. ἐπὶ, Απ. 2, 4. 3. ἐπὶ τοῖς οἰκέταις ἀχθομένους, καὶ ζημίαν ἡγουμένους, *tristes morte seruorum.* 2, 7, 9. ἀχθόμενον ἐφ' ἑαυτοῖς. ¶ 4) *poenitere, pigere.* A. 6, 6, 6. ἀχθεσθεὶς ὅτι ἐφοβήθη. E. 3. 1, 15. 5, 4, 42. ἀχθόμενοι τῇ ἐμβολῇ. O. 8, 2. ἀχθεσθεῖσαν. §. 1. erat δηχθεῖσαν. *Postea* est ἀθυμεῖν. A. 7, 6, 8. οὐδὲν ἂν ἄχθεσθαι ἐπὶ (all. ἔτι) τοῖς πεποιημένοις.

ἄχθος, *molestia.* Επ. 1, 4. ἄχθος φέρει, *molestiam creat.*

Ἀχίλλειον, *Achilleum.* E. 3, 2, 13. et 4, 8, 17. iunguntur ei Priene et ciuitates Ionicae. Quare videtur non vrbs intelligenda, quae est in Sigeo, sed φρούριον, quod Steph. Byz. prope Smyrnam ponit.

Ἀχιλλεύς, *Achilles.* Σ. 8, 23. coluit praeceptores Chironem et Phoenicem. §. 31. Patroclum habuit παιδικά. K. 1, 2. 4. est inter Chironis discipulos. §. 16. laudatur.

ἀχίτων, *sine tunica pallium gestans.* Απ. 1, 6, 2. ἀχίτων διατελεῖς. Quod hic obiicitur Socrati, erat omnino seueriorum hominum, qui tamen non pallio nudum corpus velarunt, sed habuerunt ὑπενδύτην, interulam tunicam, non item superiorem s. ἐπενδύτην. Contra multae tunicae erant molliorum. v. Ern. ad l. l.

ἄχος (poet.), *dolor, moestitia.* Π. 5, 5, 3. ἄχος αὐτὸν ἔλαβεν. 6, 1, 20. οἱ ἄνθρωποί με καταδύουσι ἄχει, *moerore e pudore.*

ἀχρεῖος (poet. Port.), *inutilis.* Π. 6, 3, 10. ἀνὴρ καὶ ἵππος καὶ ἅρμα ἀχρεῖον γίνεται ad belli vsum. Sic ebrii 7, 5, 9. ἀχρεῖοι sunt ad resistendum, ad vigilandum. A. 4, 6, 17. τὰ γέρρα ταῖς μαχαίραις κόπτοντες ἀχρεῖα ἐποίουν. 5, 2, 15. τοὺς ἀχρείους ἐφ' ἁρπαγὰς ἐξέπεμπον. In nonnullis post ἀχρείους additur καὶ φορτία ἔχοντας. Haud dubie ex interpretamento. Nam similiter est E. 7, 2, 18. τοὺς ἀχρείους συνεκπέμψαι, *inutilem turbam* ex vrbe obsessa et fame laborante. Cf. ind. Thucyd. Απ. 1, 2, 54. ὅ τι ἂν ἀχρεῖον ᾖ καὶ ἀνωφελὲς τοῦ σώματος, v. c. vngues, capilli etc. Duo illa adiectiua coniungi solere, ostendit V. D.

D. ad Hesych. in addendis p. 715.

ἄχρηστος, i. q. ἀχρεῖος. Π. 6, 2, 11. p. 370. τὰ ἐπιτήδεια περιττεύοντα οὐκ ἄχρηστα, np. ἐστί. Α. 3, 4, 16. milites leuis armaturae ταύτην τὴν ἡμέραν ἄχρηστοι ἦσαν, np. contra hostem in montibus. Ιερ. 1, 27. γάμος ἄχρηστος opponitur τῷ μετ' ἡδονῆς. Ο. 1, 10. ἄχρηστοι λίθοι. 3, 1. οἰκίας ἀχρήστους. Oppon. πάντα ἐχούσας ὅσα δεῖ. 8, 4. ἀχρηστότατον (πρᾶγμα) vocatur confusio in exercitu. 17. 14. οἱ κηφῆνες ἄχρηστοι ὄντες διαρπάζουσι. Expressit Virgilius Ge. 4, 168. et Aen. 1, 435. *ignauum fucos pecus*. Λ. 12, 1. διὰ τὸ τὰς γωνίας in castrorum metatione ἀχρήστους εἶναι, κύκλον ἐστρατοπεδεύσατο. Ιπ. 3, 6. ἄχρηστον καὶ οἰκέτης καὶ στράτευμα ἀπειθὲς, ἵππος δὲ ἀπειθὴς οὐ μόνον ἄχρηστον, ἀλλὰ καὶ ὅσα προδότης διαπράττεται. Cf. 6, 10. Ιπρ. 1, 15. ἄχρηστος ὁ ἱππεὺς καθίσταται. Cf. φίλος nr. 1. et ἀχάριστος nr. 3. quocum confunditur.

ἄχρι et ἄχρις, *vsque, donec*. Π. 5. 4, 8. διώξας ἄχρις οὗ (Iunt. μέχρις οὗ) ἀσφαλὲς, *quousque*. Ε. 6, 4, 37. ἄχρις οὗ ὅδε ὁ λόγος ἐγράφετο, *vsque ad tempus, quo*. Σ. 4, 37. ἡ[...] τοῦ μὴ πεινῆν — μέχρι μὴ διψῆν, *donec non amplius esuriam*. Item ἄχροι sequente vocali, qu[od] improbant Moeris [et] Phrynichus, sed fert Th[o]mas Mag. Α. 5, 5. 4 [...] τῆς μάχης ἄχρι εἰς Κ[...]ωρα.

ἀχυροδόκη, *locus in a[...] vbi palea residet, pa[le]arium*. Hesych: ἀχ[υροδό]κη· ἀποθήκη τῶν ἀχ[ύρων]. Ο. 18, 7.

ἄχυρον, *palea*. Ο. 18, 1 ἀχύρων καὶ ἀθέρων. § [...] κάτωθεν τέμνειν, ἵνα μ[ι]κρὰ τὰ ἄχυρα γίγνηται. R[a]phel. et Kypke ad Matth. 3; 12. recte vtroque lo[co] de toto *culmo* s. *calamo frumenti* interpretantur. Et ille quidem addit hac in rem verba Eustathii ad Il. ε, p. 575. οὐχ ἁπλῶς [ἄ]χυρον, ἀλλὰ τὸ τοῦ ἀχύρου λεπτότατον νῦν ἡ ἄχνη δηλοῖ. Sed de *palea* proprie dicta et *minutissima* s. ἄχνη intelligendum e[st] Ο. 18, 6. τὰ ἄχυρα δ' ἐκ τῆς ἅλω οἴσεται. Cf. § [...] et 8. λικμᾶν τὰ ἄχυρα etc.

ἀχώριστος, *cui nullus locus est assignatus*, [in] *neutram partem rece[p]tus*. Nam χωρίζειν est etiam *locum assignare*. v. χωρίζειν nr. 1. Λ. 9, 5. ἀχώριστοι περιγίγνονται. Sed Zeun.

Zeun. malebat legere ἀ-νυχάριστος.

ψευδεῖν, *non mentiri.* Π. 5, 2, 4. ἀψευδοῦντός σου. Deinceps eſt σε ἀληθεύοντα.

ψίνθιον, *abſinthium.* A. 1, 5, 1.

ψυχος, ¶ 1) *inanimus.* Σ. 5, 3. ἐν ἵππῳ, ἐν βοΐ, καὶ ἐν ἀψύχοις. ¶ 2) *non animoſus, piger.* K. 3, 2. et 3. canes αἱ ἄψυχοι. 9, 1. οὐκ ἄψυχοι. Eſt λιτότης. Polluce 3, 136. iudice eſt vocabulum plebeium, in hac quidem notione. Sed dubia ibi eſt lectio.

ωρος, *deformis.* Απ. 1, 3, 14. αἰσχίστων καὶ ἀωροτάτων. Oppon. καλλίστων καὶ ὡραιοτάτων. Σ. 8, 21. ὡραῖος ἀώρῳ — καλὸς οὐκέτι καλῷ.

B.

Βαβυλών, *Babylon.* Eſt ¶ 1) regia regis Aſſyrii, Π. 2, 1, 2. p. 87. ὁ Ἀσσύριος Βαβυλῶνά τε ἔχων καὶ τὴν ἄλλην Ἀσσυρίαν. Idem 6, 2, 5. vocatur ὁ Βαβυλῶνος ἄρχων. ¶ 2) ampliſſima vrbs et opulentiſſima, Π. 5, 2, 4. οὐδ' ἂν τὰ ἐν Βαβυλῶνι, ἐν ᾗ πλεῖστά ἐστιν, ἔχων. 5, 4, 16. dicitur μεγίστη, et 7, 5, 20. ἡ μεγίστη τῶν Φανερῶν. 7, 2, 4. Σάρδεις, πόλιν τὴν πλουσιωτάτην ἐν τῇ Ἀσίᾳ μετὰ Βαβυλῶνα. 5, 4, 10. τὴν τῶν Βαβυλωνίων πόλιν. 7, 5, 4 eius muri. ¶ 3) Π. 7, 5. Cyrus eam capit Euphrate deducto et permeabili facto. ¶ 4) Π. 8, 5, 1. 9. Cyrus et Cyaxares ibi habent regiam, ſed 8, 6, 11. Cyrus tantum hieme ibi degit. ¶ 5) A. 1, 4, 11. πρὸς βασιλέα μέγαν εἰς Βαβυλῶνα. Cf. §. 13. 1, 5, 5. 2, 2, 3. 2, 4, 6. 3, 5, 8. 9. ¶ 6) Videtur eſſe pro Βαβυλωνία. A. 5, 5, 4. ἀπὸ τῆς ἐν Βαβυλῶνι μάχης. 7, 8, 14. Ὀρόντας ἄρχων Βαβυλῶνος.

Βαβυλωνία, *Babylonia.* A. 1, 7, 1. ἐλαύνει ὁ Κῦρος διὰ Βαβυλωνίας. 2, 2, 6. εἰς κώμας τῆς Βαβυλωνίας χώρας.

Βαβυλώνιοι, *Babylonii,* v. Βαβυλών nr. 2.

Βαγκαῖος, *Bancaeus.* E. 3, 4, 13 frater nothus Pharnabazi. Margg. Βαγαῖον, quod Moro iudice eſt vſitatum Perlis nomen.

βάδην, *lente, pedetentim, gradatim.* Heſych: βάδην· ἠρέμα, σχολῇ, κατὰ βῆμα. Π. 2, 2, 17. οὔτε βάδην ὑπήκουσεν, ἀλλ' ἀεὶ τρέχων, *pedetentim eundo.* 3, 3, 27. ἐπιλαθόμενος τοῦ βάδην (ἡγεῖσθαι), δρόμῳ ἡγεῖτο.

γεῖτο. Sic δρόμῳ opponitur A. 4, 6, 17. et 6, 5, 15. O. 11, 18. τὰ μὲν βάδην (sup. πορευόμενος), τὰ δὲ ἀποδραμών. Iπ. 10, 14. οὐδεὶς βάδην πορεύεται, ἀλλὰ θεῖ. Cf. A. 4, 8, 21. 5, 4, 12. Aγ. 2, 3. E. 4, 3, 3. Iπ. 7, 10. 11, 11. E. 5, 4, 53. θᾶττον ἢ βάδην ἀπῆλθον, celeriter fugerunt, celeriter potius quam gradatim. Fr. Porti ad h. l. verba sunt: „cum ioco quodam dictum est. ἀφέλεια. et sic non opus est vt μᾶλλον subintelligamus."

βαδίζειν, ¶ 1) lente incedere. Opponitur τρέχειν, Π. 2, 3, 5. p. 119. p. 120. 2, 4, 17. p. 188. παρὰ τοὺς βαδίζοντας τρέχοντας, eos, qui lento gradu incedunt, cursu praeterire. Cf. A. 5, 1, 2. et O. 8, 4. 16, 7. piscatores litus praeternauigantes οὐδ' ἡσυχῇ βαδίζοντες, ἀλλὰ παρατρέχοντες. Λ. 8, 2. τρέχοντες, ἀλλὰ μὴ βαδίζοντες ὑπακούειν. K. 5, 31. πτὼξ lepus, βαδίζοντα δ' οὐδεὶς ἑώρακε. ¶ 2) ire, i. q. πορεύεσθαι. A. 6, 3, 12. ἱππεῖς — ἢ ἐβάδιζον. Aπ. 1, 6, 6. 2, 1, 11. ὁδὸς ἣν πειρῶμαι βαδίζειν. O. 3, 7. πάνυ μακρὰν ὁδὸν βαδίζοντα. 20, 18. πράσσει ἐφ' ὥσπερ ὥρμηται βαδίζων, sine intermissione pergit iter. Iπ. 1, 6. βαδίζων ὁ πῶλος. Oppon. ἱππεύειν. Porro de equo Iπ. 4, 5. it. 1, 16 βαδίζων ἐν τοῖς λίθοις. De equite pedibus incedente, Iπρ. 4, 1. vbi explicatur verbo πεζοπορεῖν, et oppon. ὀχεῖν.

βάδισις, i. q. βάδισμα. Legitur autem K. 8, 3. de lepŏris vagatione.

βάδισμα, gressus, incessus. Aπολ. 27.

βάθος, ¶ 1) profunditas. Π. 7, 5, 5. tribuitur fluuio, vt A. 4, 1, 2. 3, 5, 5. ποταμὸς τοσοῦτος (κατὰ) τὸ βάθος. 1, 7, 11. τάφρος τὸ βάθος ὀργυιαὶ τρεῖς. Nominatiuus etiam aliter, A. 4, 5, 4. τῆς χιόνος τὸ βάθος ὀργυιά. 6, 2, 2. τῆς καταβάσεως τὸ βάθος πλέον ἢ ἐπὶ δύο στάδια. c. adiectiuis, O. 19, 2. ὅσον τὸ βάθος ὀρύττειν. §. 14 τὸ βάθος ἐλάττονα ἀποδιαίου. K. 9, 14. τῆς γῆς βάθος πενταπάλαιστον. §. 15. βάθος vocatur, quod a Polluce 5, 33. ὄρυγμα, fouea ipsa. ¶ 2) latitudo [profunditas interstitii in] reti. c. gen. K. 10, 2. τὸ βάθος τῶν βρόχων τετράγωνος. ¶ 3) In exercitu est altitudo, h. e. versus aciei, quatenus porriguntur a fronte ad extremam aciem. Sic profunda

funda sylua dicitur. Aelian. tact. c. 7. *βάθος ἐστὶ φάλαγγος τὸ μετὰ τὸ μέτωπον ἅπαν.* Quibus addit Suidas: *καὶ ὁ ἀπὸ λοχαγοῦ ἐπὶ οὐραγὸν στίχος κατὰ βάθος λέγεται.* Cf. Arrian. tact. p. 24. E. 7, 5, 23. *ὥσπερ ὁπλιτῶν φάλαγγος βάθος ἑξῆς.* Cf. *ἑξῆς.* c. *εἰς*, Π. 2, 4, 3. *τὴν τάξιν εἰς δώδεκα τάττειν (κατὰ) τὸ βάθος.* Et sic etiam in reliquis fere exemplis accusatiuus *τὸ βάθος* ponitur omissa praepositione *κατὰ*, vt E. 2, 4, 8. *βάθος ἐς δέκα ὁπλίτας ἐγένοντο:* 6, 4, 12. c. *ἐπὶ*, Π. 2, 4, 2. *τὸ βάθος ἐφ' ἑκατόν.* 6, 3, 8. *τεταγμένοι ἐπὶ τριάκοντα τὸ βάθος.* 7, 5, 1. *ἐπ' ὀλίγον τὸ βάθος γενέσθαι τὴν φάλαγγα.* §. 2. *ἐπὶ διπλάσιον τὸ βάθος γιγνόμενοι.* E. 2, 4, 8. *ἐγένοντο βάθος ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων.* 3, 4, 13. *τὸ βάθος ποιήσαντες ἐπὶ πολλῶν.*

βάθρον, *basis statuae.* Poll. 3, 90. *βάθρον — ἡ τῶν ἀνδριάντων βάσις.* Hesych: *βάθρον· — βάσις, ὑποπόδιον.* Cf. Etymol. M. Iπ. prooem. *ἐν τῷ βάθρῳ τὰ ἑαυτοῦ ἔργα ἐξετύπωσε.*

βαθύνειν, *altitudinem aciei facere.* Π. 6, 3, 11. p. 383. *ἐξ ὅσων τὴν φάλαγγα βαθυνῶ.* 8, 5, 8. *βαθῦναι φάλαγγα.* Oppon. *ἐκτεῖναι.*

βαθὺς, ¶ 1) *profundus.* Π. 7, 5, 5. *τάφρον βαθυτάτην.* A. 5, 2, 3. *χαράδρα ἰσχυρῶς βαθεῖα.* O. 19, 3. *βόθυνον βαθύτερον τριπόδου.* Cf. §. 5. §. 7. et 13. *βαθὺς βόθρος.* K. 11, 4. *ὀρύγματα ποιοῦσι — βαθεῖαν ἐν μέσῳ λείποντες κίονα τῆς γῆς, columnam, circa quam profunde terra effossa est.* ¶ 2) De frumento, E. 3, 2, 13. *ἦν βαθὺς ὁ σῖτος ἐν τῷ πεδίῳ.* Pirkheimer: *altum, maturum*, quod placet. Leuncl. *densum.* ¶ 3) De acie vel phalange. v. *βάθος* nr. 3. Π. 6, 3, 11. p. 383. bis. Λ. 11, 6. *βαθύτεραι αἱ φάλαγγες γίγνονται.* Camerar. *densiores*, Fr. Portus *densari*, Philelph. *profundiores*, Morus *latae.* E. 2, 4, 24. *ξυνταξάμενος βαθεῖαν παντελῶς τὴν φάλαγγα.* Pro *ξυντάξασθαι* autem 4, 2, 7. et 11. est *ποιεῖσθαι.* Π. 7, 5, 3. *ὅσῳ ἡ φάλαγξ βαθυτέρα ἐγίγνετο ἀναδιπλουμένη.* In edd. vett. est *βραχυτέρα*, quod exponunt de latitudine ab vnius alae extremitate vsque ad alteram, vt sit *acies, cuius longitudo est imminuta.* ¶ 4) *longus.* Iπ. 1, 12. *πλευρὰ* equi *βαθυτέρα.*

τέρα. K. 4, 1. πλευρὰς canis μὴ ἐπίπαν βαθείας, ἀλλ' εἰς τὸ πλάγιον παρήκούσας. Pollux 5, 58. μὴ πρὸς τὴν γῆν βαθυνομέναι. ¶ 5) K. 4, 1. διακρίσεις inter oculos canum βαθείας. Omnibonus *caua*. Fr. Portus *latiora*. Pollux 5, 57. διακρίσεις ἀκριβῶς ἔχων. ¶ 6) K. 4, 8. τρίχας βαθείας. Vertunt *longos*. Sed Suidas: βαθεῖα κόμη· ἡ δασεῖα. Poll. 1, 236. κλάδοι σύσκιοι, βαθεῖς, δασεῖς. ¶ 7) *diues, magnus, potens*. v. Klotz. ad Tyrtaeum p. 113. Cf. Rom. 11, 33. et quos laudat Bach. O. 11, 10. βαθεῖς καὶ ἐρρωμένους ἄνδρας.

βαίνειν, ¶ 1) *scandere*. A. 2, 3. ὀρθιάδε βαίνειν. ¶ 2) *ire, sedate gradi*. Iπ. 1, 3. ὁπλαὶ ταπειναὶ ὁμοίως βαίνουσι τῷ ἰσχυροτάτῳ τοῦ ποδὸς, *terram inter eundum attingunt*. Thomas Mag: βεβὼς Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐ βεβηκώς. καὶ βεβᾶσιν, οὐ βεβήκασι. Sed A. 3, 2, 11. ἐπὶ τῆς γῆς βεβηκότας. Vbi opp. ἀφ' ἵππων κρέμασθαι. Sic βεβηκὼς est ¶ 3) *situs, fixus*. Hesych: βεβηκότας· βεβαίως ἑστηκότας. Suid: βέβηκεν· ἕστηκεν, ἐπέπηκτο. O. 8, 17. βεβηκυίας τῆς οἰκίας ἐν δαπέδῳ. Opponitur nauibus, quarum est σαλεύειν in mari. ¶ 4) Pollux tamen 2, 200. βεβῶτας, inquit, ὁ Πλάτων τε καὶ Ξενοφῶν λέγουσι. Cuius generis locum in Xenophonte non inuenimus.

βακτηρία, *baculus*. ¶ 1) Lacedaemoniorum duces baculis puniebant segnes milites. v. interpp. ad Thucyd. 8, 84. A. 2, 3, 7. Κλέαρχος ἔχων — ἐν τῇ δεξιᾷ βακτηρίαν, εἴ τις δοκοίη βλακεύειν ἔπαισεν (leg. ἔπαισεν vel potius ἔπαιεν. v. παύειν nr. 9.) ib. E. 6, 2, 10. τὸν μὲν βακτηρίᾳ ἔπαισεν. ¶ 2) A. 4, 7, 18. βακτηρίαι et alia arma in vnum coniecta et concisa in lignum finitae militiae. ¶ 3) Iπ. 11, 4: μὲν (τὸν ἵππον) ῥάβδῳ ὑπὸ τοὺς ἀστραγάλους κρούοντες, οἱ δὲ βακτηρίᾳ ὑπὸ τὰς μηριαίας παίειν.

Βακτριανοί, *Bactriani*. Hutch. in diss. ad Cyrop. p. 58. ostendit, in Xenophonte non intelligendum esse populum, qui vltra mare Caspium etc. habitabat, sed *in Susorum vicinia*. Π. 4, 5, 18. 5, 1, 1. Assyrius ad eorum regem mittit de societate. Cf. Βάκτριοι.

Βάκτριοι, *Bactrii*. Videntur iidem esse qui Βακτριανοί. v. Hutch. l. l. Π. 1, 1.

1. 4. parent Cyro. 1,5,2. Assyrius iis imminet.

Βακχεῖος, *Bacchicus*. Σ. 9. 3. ηὐλεῖτο ὁ Βακχεῖος ῥυθμός. Eius inuentor fuisse dicitur Olympus Phrygius, tibicen. v. Plutarch. de musica p. 2090. ed. Steph.

βαλανάγρα, *clauis*. Saltem Schol. Thucyd. 2, 4. Etymol. M. et Suid. exponunt nomine κλεῖς. v. omnino Casaub. ad Aeneae poliorcet. (T. III. Polyb.) p. 1744. et 1746. qui rectius interpretatur *ferrum s. instrumentum, quod pessulum adducit et reducit*, atque adeo instar clauis est. E. 5, 2, 20. βαλανάγρα τῶν πυλῶν.

βαλανεῖον, *balneum*. O. 9, 5. γυναικωνῖτιν θύραν βαλανείῳ ὡρισμένην ἀπὸ τῆς ἀνδρωνίτιδος.

βάλανος, *glans, palmula*. Hesych: βάλανοι· — καὶ τῶν δρυῶν ὁ καρπὸς, καὶ τῶν Φοινίκων. A. 1, 5, 10. οἶνον ἐκ τῆς βαλάνου — τῆς ἀπὸ τοῦ Φοίνικος. 2, 3, 9. αἱ βάλανοι τῶν Φοινίκων. Vtrumque locum laudat Suidas.

βαλάντιον, *crumena pecuniae*. Σ. 4, 2. Cf. μάρσιππος.

βαλαντιοτομεῖν, *crumenas incidere, manticulari*. v. Schol. Aristoph. rann. 784. et interpp. ad Poll. 6, 152. Απ. 1, 2, 62. κλέπτων, λωποδυτῶν, βαλαντιοτομῶν, *sector zonarius* ap. Plaut. Trinum. 4, 2, 20.

βάλλειν, *iacere, eminus mittere tela varia*, et c. acc. *telis petere, ferire, vulnerare*. a) Π. 1, 6, 19. p. 75. ἐπὶ σκοπὸν βάλλειν. Antea est τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν. O. 5, 8. δραμεῖν καὶ βαλεῖν. Απ. 3, 3, 7. ὡς πλείστους ἀπὸ τῶν ἵππων βάλλειν. A. 5, 3, 2. βαλλόμενοι. b) Videtur idem esse quod τοξεύειν. Etymol. M. βάλλετε σημαίνει τοξεύετε. βολὴ γὰρ κυρίως ἡ ἀπὸ τοῦ τόξου πεμπομένη. Iungitur sic ἀκοντίζειν, E. 2, 4, 10. p. 110. 3, 2, 3. 3, 5, 13. 4, 3, 15. 4, 6, 10 5, 1, 11. 7, 1, 8. vbi etiam intelligi de iis potest, *qui lapides mittunt*. K. 10, 11. aper ἀκοντιζόμενος καὶ βαλλόμενος. Quanquam §. 1. tantum ἀκόντια commemorantur. c) Iungitur tamen verbo τοξεύειν et aliis. A. 3, 4, 16. ἔβαλλον, ἐσφενδόνων, ἐτόξευον, sc. e loco superiori. Potest igitur intelligi de lapidibus e monte deiectis vel deuolutis, vt 4, 2, 8. et E. 4, 2, 8. ἐκ τῶν ὑπερδεξίων βάλλοντες αὐτοὺς καὶ τοξεύοντες. Sed E. 2, 4, 23.

ἠκον-

ἠκόντιζον, ἔβαλλον, ἐτόξευον, ἐσφενδόνων. 4, 6, 7. πελτασταὶ βάλλοντες καὶ σφενδονῶντες. d) Verbo παίειν iunctum, plerumque eſt *lapidibus petere*. A. 3, 4, 30. παίουσι, βάλλουσι καὶ λοιδοροῦσι τὸν Σωτηρίδαν. 5, 7, 13. παῖε, παῖε, βάλλε, βάλλε. 6, 6, 15. 5, 7, 10. ἀπὸ ἰσχυρῶν τόπων βάλλοντες καὶ παίοντες. Poſſunt h. l. etiam alia tela intelligi, vt E. 6, 5, 26. ἀπὸ τῶν οἰκιῶν ἀναβαίνοντες ἔπαιον καὶ ἔβαλλον αὐτούς. Cf. 7, 2, 7. 3, 1, 15. ἐπεξελθόντες — ἄλλους παίοντες καὶ βάλλοντες. np. ſagittis et iaculis. e) Etiam alias eſt *lapidibus petere*. A. 1, 3, 1. 4, 7, 4. 5, 4, 12. τοῖς λίθοις ἔβαλλον. 5, 7, 16. βάλλε, βάλλε. 6, 6, 5. 7. Et *variis telis e ſuperioribus locis*, Π. 6, 2, 7. p. 366. (ἀπὸ τῶν πύργων) ὑμᾶς βάλλοντες. 7, 5, 9. A. 4, 6, 9. (κατὰ) τὰς κεφαλὰς βαλλόμενοι. E. 3, 1, 19. 4, 3, 15. 4, 7, 5. 5, 3, 5. 7, 4, 31. 7, 5, 11. ἀπὸ τῶν οἰκιῶν βληθήσεσθαι. Sic βώλοις. v. βῶλος. Π. 8, 3, 12. κἂν ... βάλῃς — βληθείς. §. 18. βληθέντι — βληθείη — βληθῆναι ὑπό σου. Vbi etiam dicitur ἵησι. A. 7, 4, 11. ἔβαλλον τοῖς σκυτάλοις. f) Eſt venaticum, Π. 1, 4, 5. τὰ θηρία — βάλλων κατακαίνων. §. 8. βάλλει εἰς τὸ μέτωπον, καί κατέσχε τὸν κάπρον. §. 14. μηδένα βάλλειν, πρὶν Κῦρος ἐμπλησθείη βάλλων. All. θηρῶν, quod recepit Zeun. 4, 6, 2. p. 257. βαλὼν καταβάλλει τὸν ἄρκτον — βέβληκε μιᾷ δίς, καὶ καταβέβληκε θῆρας. g) Π. 2, 4, 5. pro λαβὼν all. habent βαλών, vt ſit *circumdatis*, quemadmodum ap. Herodot. 2, 37. v. λαμβάνειν nr. 25. Item βεβλημένος in var. lect. eſt pro προβεβλ. v. προβάλλειν nr. 2.

βαναυσικαὶ τέχναι, *artes illiberales*, *ſedentariae*, *ſellulariae*. Poll. 7, 6. περὶ τεχνῶν ἀγοραίων — χειροτεχνικαί, χειρουργικαί, καί, ὡς Ξενοφῶν, βαναυσικαί. Cf. βάναυσος. O. 4, 2. αἱ βαναυσικαὶ καλούμεναι. Socrates ibi enarrat earum incommoda et contemtum, et dicit, nonnullas earum ἀναγκάζειν πρὸς πῦρ ἡμερεύειν, in quo alludit ad etymologiam. Nam Heſychius, Etymol. M. et Suid. deducunt a nomine βαῦνος, quod *caminum* ſignificat. Cf. O. 4, 3. 6, 5. Σ. 3, 4.

βάναυσος, *opifex qui ſordidam artem exercet*. v. Ammon. in v. τεχνίτης ibique inprimis Valckenaer.

nar. p. 213. sq. et quos ille laudat, Perizon. et Gronov. ad Aelian. V.H. 6, 6. Π. 5, 3, 17. βάναυσοι ἴσασι τῆς ἑαυτοῦ τέχνης ἕκαστος τῶν ἐργαλείων τὰ ὀνόματα.

βάπτειν, *intingere*. A. 2, 2, 4. εἰς ἀσπίδα plenam victimarum sanguine βάπτοντες ξίφος.

βάραθρον Athenis erat, auctore Thoma Mag. ὄρυγμά τι, εἰς ὃ τοὺς κακούργους ἔβαλλον. v. qui ibi in notis laudantur, it. Etymol. M. et Ruhnken. ad Timaei lex. Plat. et Schol. Aristoph. Plut. 431. E. 1, 7, 10. p. 56. ἀποθανόντα ἐς τὸ βάραθρον ἐμβληθῆναι.

βαρβαρίζειν, *Persis fauere.* Suid: βαρβαρίζει· ἀντὶ τοῦ τὰ τῶν βαρβάρων φρονεῖ. E. 5, 2, 25.

βαρβαρικὸς, ¶ 1) *barbaricus*, maxime *Persicus*. A. 5, 7, 8. ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς βαρβαρικοῖς, *barbarorum in Ponto*. 7, 3, 8. πέλτας βαρβαρικάς. E. 5, 4, 1. λέγειν καὶ Ἑλληνικὰ καὶ βαρβαρικὰ, sup. πράγματα, facta. ¶ 2) A. 1, 2, 1. τὸ βαρβαρικὸν καὶ τὸ Ἑλληνικὸν στράτευμα, *Persicum*. Sic 1, 3, 14. 1, 7, 11. 1, 8, 10. 2, 4, 4. 1, 5, 7. τοῦ βαρβαρικοῦ στρατοῦ. Saepe etiam legitur τὸ βαρβαρικὸν simpliciter, omisso στράτευμα, vt τὸ Ἑλληνικὸν et alia, v. c. A. 1, 5, 6. ἐν τῷ Κύρου βαρβαρικῷ. 1, 8, 3. bis.

βαρβαρικῶς, *lingua Persica*. A. 1, 8, 1. βαρβαρικῶς καὶ Ἑλληνικῶς ἐβόα.

βάρβαρος, ¶ 1) *barbarus*. a) βάρβαροι saepe opponuntur τοῖς Ἕλλησι, v. c. A. 2, 1, 6. Αθ. 2, 8. 11. Πο. 1, 4. Ἱερ. 6, 5. E. 5, 1, 14. p. 282. Σ. 4, 47. 8, 38. it. Atheniensibus, Πλ. 1, 8. 2, 3. b) Saepe tamen intelliguntur *Persae, et populi iis subiecti*. Π. 1, 2, 1. 6, 2, 5. τῶν ὑπὸ βασιλέα βαρβάρων τῆς κάτω Συρίας, *qui non sunt Graeci*. 7, 4, 5. vbi est notabile exemplum. 8, 8, 2. A. 1, 5, 15. vbi ipse Cyrus suos nominat barbaros. 1, 7, 3. E. 1, 6, 6. 7. 3, 2, 10. 6, 5, 38. p. 429. bis. etc. Potest quoque sic intelligi Απ. 3, 6, 2. c) ὁ βάρβαρος, *rex Persarum*. Αγ. 1, 7. 2, 1. vbi paulo ante est ὁ Πέρσης. 9, 4. E. 6, 3, 1. 6, 5, 34. §. 38. p. 430. it. *quidam e plebe Persarum*, O. 12, 20. ἡ τοῦ βαρβάρου ἀπόκρισις, ὅτε βασιλεὺς — ἤρετο. d) Σ. 8, 40. θεῶν, οἳ καὶ ἐπὶ τὸν βάρβαρον σὺν Ἰάκχῳ ἐστράτευσαν. Grammius hist. deor. p. 105. et ex eo Zeun. ostendit, intelli-

telligendum esse *Xerxem, Persarum regem.* v. Herodot. 8, 65. et Plutarch. Themistocl. c. 15. ¶ 2) fere i. q. βαρβαρικός. Π. 3, 3, 14. οἱ βάρβαροι βασιλεῖς, *Persici* — στράτευμα βάρβαρον. A. 1, 7, 3. ἀνθρώπων βαρβάρων, *Persarum.* 5, 5, 9. εἰς βάρβαρον γῆν. Oppon. Ἑλλάδα. 7, 1, 19. βάρβαρον πόλιν. Απ. 2, 7, 6. βαρβάρους ἀνθρώπους. ¶ 3) Superlatiuus refertur ad mores, A. 5, 4, 19. βαρβαρωτάτους, καὶ πλεῖστον τῶν Ἑλληνικῶν νόμων κεχωρισμένους, *minime cultos.*

βαρέως φέρειν, grauiter ferre. Cf. φέρειν nr. 3. Π. 2, 2, 1. p. 102. 5, 5, 5. p. 327. vbi etiam est χαλεπῶς. A. 2, 1, 4. vbi est moestitiae. Απ. 2, 7, 1. σκυθρωπῶς ἔχων ἔοικας βαρέως φέρειν τι. E. 3, 4, 9. Similiter dicitur A. 2, 1, 7. βαρέως ἤκουσαν, *indignantes.* Αγ. 8, 2. τῶν ἐπαινούντων αὐτοὺς οὐ βαρέως ἤκουεν. Sic K. 3, 3. βαρέως διαφοιτῶσιν, *minus libenter et alacriter.*

βάρος, ¶ 1) *grauitas, onus.* Π. 3, 3, 19. βάρος τῆς στολῆς. K. 6, 5. στολὴν μὴ ἔχουσαν βάρος. Π. 7, 5, 6. πιεζόμενοι ὑπὸ βάρους. Απ. 3, 10, 13. τῷ βάρει πιέζουσι — διειλημμένοι τὸ βάρος. v. ἐκλαπαθῆναι. O. 17, 9. ἐπιτιθέναι πλεῖον βάρος. ¶ 2) *nimia copia.* Π. 6, 2, 11. p. 370. τῶν στρατευμάτων τὸ βάρος καταλείπεται. Est elegans periphrasis, vt σκευοφορικὸν βάρος. v. σκευοφορ. ¶ 3) *molestia tristitiae.* Απ. 2, 7, 1. τοῦ βάρους μεταδιδόναι τοῖς φίλοις.

βαρύνειν, molestum esse. Π. 5, 5, 10. p. 332. ἐνταῦθα — ἐμὲ βαρύνει ob copiam. Απολ. 9. βαρύνειν τοὺς δικαστάς, *offendo.*

βαρύνεσθαι, grauari. Απ. 2, 2, 5. (ἡ μήτηρ) φέρει τὸ φορτίον βαρυνομένη. Videtur non solum ad onus, sed simul ad aliam molestiam respici. Sic Λ. 2, 5. ὑπὸ πλησμονῆς σίτων βαρύνεσθαι, *grauari et languere.* Cf. δυσφορεῖν et interpp. ad Luc. 21, 34. Απ. 2, 1, 31. διὰ γῆρας — τοῖς πραττομένοις βαρυνόμενοι, *eorum, quae agere debent, onus non sustinent.* Iπ. 8, 8. ὡς μὴ ὁ ἵππος τῷ τε χωρίῳ ἅμα καὶ τῷ χαλινῷ βαρύνηται.

βαρὺς, ¶ 1) *grauis, onere impeditus.* Π. 5, 3, 16. p. 299. τὸ βαρύτατον, sc. στράτευμα, sunt θωρακοφόροι, *grauis armaturae milites.* Poll. 1, 130. ὁπλῖται, ὁπλοφόροι, βαρεῖς. Ιερ. 1, 5. τὰ βαρέα et κοῦφα oppo-

opponuntur. Ιπ. 10, 6. τροχοὺς βαρεῖς. ¶ 2) *grauis, molestus.* Αγ. 11, 12. βαρύτατος ἀνταγωνιστής, *vehementissimus.* Ε. 2, 3, 8. sycophantae τοῖς καλοῖς καὶ ἀγαθοῖς βαρεῖς. Πο. 4, 42. πεζοὶ βαρεῖς τοῖς πολεμίοις. Ε. 3, 2, 1. χειμάζων βαρὺς τοῖς ξυμμάχοις. 4, 1, 12. Ἀγησιλάῳ τῆς ἀπολείψεως οὐδὲν ἐγένετο βαρύτερον. Sic 4, 8, 9. Ιερ. 8, 10. μισθοφόρων — βαρύτερον φόρημα οὐδέν ἐστι τοῖς πολίταις. ¶ 3) *insaluber,* vt *grauis* ap. Latinos. Απ. 3, 6, 12. βαρὺ χωρίον propter pestilentes vapores. ¶ 4) Κ. 6, 20. τόνους τῆς φωνῆς ποιούμενον, ὀξύ, βαρύ. Sic quoque Lat. *grauis.* v. Quintilian. 2, 8. extr. 5, 10. extr. Est autem βαρὺ l. l. aduerbialiter dictum. ¶ 5) Κ. 7, 4. αἱ βαρεῖαι πλησμοναί, *cibi graues.* v. πλησμονή et Cic. de N. D. 2, 9.

βαρύτονος. Κ. 5, 30. lepus habet στῆθος οὐ βαρύτονον, quasi βαρέως τεινόμενον, *quod grauiter vexatur,* vt dicit Stephanus in thesauro, qui tamen coniicit βαρύστονον, *grauiter suspirans.* Sed Grammius βαρύτονον defendit ex Aristot. physiogn. c. 6. ὅσοι βαρύτονον φωνοῦσι μέγα καὶ πεπλεγμένον, ἀναφέρονται ἐπὶ τοὺς εὐρώστους κύνας, καὶ ἐπὶ τὴν ἐπιπρέπειαν. quod idem in problemm. 11, 15. vocauerit βαρυφωνεῖν. Videtur autem βαρύτονον ap. Xenophontem vertendum esse *angustum, adstrictum.* Pollux 5, 69. vbi ad h. l. respexit, habet οὐ σαρκῶδες.

βασανίζειν, ¶ 1) *quaestionem habere* vt explores. Π. 5, 3, 9. οὓς ἔλαβε, βασανίζων ἐναντίον πολλῶν. ὡς δ᾽ ἤκουσε etc. Intelligenda autem haud dubie est *quaestio per verba,* non per tormenta, ita vt per hunc locum saluum sit praeceptum Etymol. M. et Suidae, qui hoc verbum apud Atticos nunquam de tormentis adhiberi dicunt. Cf. interpp. ad Thom. Mag. ¶ 2) *explorare.* Ιπ. 3, 7. ταῦτα τὴν ψυχὴν — καὶ τὸ σῶμα, εἰ ὑγιές, βασανίζει. Paulo ante est πεῖραν λαμβάνει. ¶ 3) *conuincere.* Ο. 10, 8. ὑπὸ ἱδρῶτος ἐλέγχονται, ἢ ὑπὸ δακρύων βασανίζονται.

βάσανος, *documentum.* Π. 7, 5, 23. εὐνοῦχοι τοῦ πιστοὶ εἶναι ἐν τῇ φθορᾷ τῶν δεσποτῶν βάσανον ἐδίδοσαν.

Βασίας, *Basias.* Ἀρκάς. Α. 4, 1, 13. in Graecorum ex-

exercitu cadit. Legitur etiam pro Ἀγασίας. v. Ἀγ.

βασιλεία, *regnum*. Quid sit, et quomodo differat a tyrannide, v. Ἀπ. 4, 6, 12. Cf. τυραννίς, cui saepe iungitur. Π. 3, 1, 17. τὴν βασιλείαν ἔχειν. Sic 8, 7, 3. p. 544. vbi additur θεῶν διδόντων καὶ ἐμοῦ. 8, 5, 12. p. 529. ἐμὴ γίγνηται ἡ ἐν Πέρσαις βασιλεία. E. 3, 3, 5. ἐνιαυτὸν εἶναι ἐν τῇ βασ. Π. 5, 2, 13. εἰς τὴν β. καθέστηκεν. A. 1, 1, 3. κατέστη εἰς τὴν β. Ἀγ. 1, 4. παρέλαβον τὴν β. Π. 8, 3, 12. βασιλείαν οὐ δέχεσθαι ἀντὶ τοῦ ἵππου est quasi prouerbium. E. 3, 4, 8. τῆς βασιλείας ὀγκηρότερον διάγων, *moribus regium fastum superans*. Ἀγ. 8, 1. βασιλεία οὐκ ἐπιβουλευομένη, ἀλλ' ἀγαπωμένη, *regnum cui nullae fiunt insidiae*. Cf. ἀστυφέλικτος, χωλὸς, χωλεύειν. Nominatur etiam ἀρχή. v. ἀρχὴ nr. 2. a. b. vbi etiam in var. lect. cum eo confunditur.

βασίλειον, scil. δῶμα, *regia, regis palatium*. Π. 2, 4, 2. 3. vbi tamen videtur esse *praetorium imperatoris*. 7, 2, 6. 14. 8, 7, 1. A. 3, 4, 15. 4, 4, 1. βασίλειον τῷ σατράπῃ. Satraparum enim sedes non modo dicitur ἀρχεῖον, sed etiam βασίλειον et βασίλεια. Omninoque saepius pro singulari legitur τὰ βασίλεια, *aedes regiae*. Π. 1, 1, 5. πορεύεσθαι ἀπὸ τῶν βασιλείων. Potest tamen h. l. intelligi *metropolis*. 1, 2. 3. τά τε βασίλεια καὶ τὰ ἄλλα ἀρχεῖα. Quanquam etiam ipsa regia vocatur ἀρχεῖον. v. ἀρχ. 2, 4, 17. p. 137. 3. 1, 1. 7, 2, 2. distinguitur ab ἄκρα. 7, 5, 9. est et βασίλειον et βασίλεια, vt §. 10. 20. 24. 8, 3, 1. A. 1, 2. 23. et 26. Syennesis, regis Cilicum, βασίλεια sunt Tarsi. §. 7. Cyri iunioris Celaenis, in qua eadem vrbe §. 8. regis magni βασίλεια ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει. §. 9. οἰκοδομῆσαι βασίλεια καὶ τὴν ἀκρόπολιν. 1, 4, 10. τὰ Βελέσιος, τοῦ Συρίας ἄρξαντος, βασίλεια. 4, 4, 4. E. 4, 1, 8. ἐπὶ Δασκυλίου, ἔνθα τὰ βασίλεια ἦν Φαρναβάζῳ satrapae. Dicitur etiam οἶκος ἐξῃρημένος βασιλέως. v. ἐξαιρεῖν nr. 9. et οἶκος et Doruill. ad Charit. p. 134.

βασίλειος, *regius*. A. 1, 2, 20. v. Φοινικιστής. 1, 10, 8. βασίλειον σημεῖον, ἀετὸν χρυσοῦν. E. 1, 4, 1. βασίλειον σφράγισμα. Cf. 6, 1, 27. it. θρόνος et στολή.

βασιλεύειν, ¶ 1) *regem esse*. Participium saepe pro βασιλεὺς, Π. 1, 5. 4

βασι-

βασιλεύοντα ἐν Πέρσαις. 8, 2, 8. 8, 7, 3. p. 544. 4, 6, 4. τῷ νῦν βασιλεύοντι. Sic 6, 1, 23. bis, vbi funt, pro βασιλεύων habet βασιλεὺς ὤν. 7, 4, 1. ἦρχουν αὐτῷ ἀεὶ οἱ ἐπιχώριοι βασιλεύοντες. 7, 1, 22. τῷ ἀεὶ (v. ἀεὶ nr. 3.) βασιλεύοντι, fed 8, 1, 8. τῷ ἀεὶ ὄντι βασιλεῖ, vbi in marg. Steph. eft τῷ ἀ. βασιλεύοντι, fortaffis e priori loco. Similis permutatio eft 3, 1, 17. λυπούμενος εἰ μὴ βασιλεὺς εἴη. funt. βασιλεύσει, quod non eft fpernendum. 7, 2, 7. p. 419. τῶν προγόνων τὸν πρῶτον βασιλεύσαντα, *primum ex ea familia regem.* Α. 1, 4, 17. ὡς βασιλεύσοντι. 7, 7, 17. opponitur ἰδιώτην φανῆναι. Regit genitiuum, A. 5, 6, 22. ἐτύγχανε βασιλεύων αὐτῶν. E. 4, 1, 2. Aπ. 3, 2, 2. Cf. ἀντὶ nr. 2. ¶ 2) *regnum fuscipere.* E. 3, 3, 2. 8. ¶ 3) *regnum recte adminiſtrare.* Σ. 4, 6. βασιλεύειν ἐπίστασαι. ¶ 4) Metaphorice Aπ. 4, 3, 14. ἡ ψυχὴ βασιλεύει ἐν ἡμῖν.

βασιλεύς, *rex.* ¶ 1) Contra Thomae Mag. in v. ἑρμηνεὺς aliorumque praeceptum, pro βασιλέας dicitur βασιλεῖς Aπ. 3, 9, 10. vbi et in fqq. quaerit Socrates, qui fint veri βασιλεῖς. Cf. τύραννος. Π. 8, 1, 7. ὁ νῦν βασιλεύς. 8, 2, ib. ὦ Κῦρε βασιλεῦ eft honorifica appellatio. 7, 2, 7. p. 419. εἵλοντό με πάντες οἱ κύκλῳ βασιλεῖς. A. 3, 2, 3. Ἀριαῖον βασιλέα καθιστάναι. E. 3, 3, 1. καθίστασθαι. Aγ. 1, 5. τοῦτον ἐστήσατο βασιλέα. A. 7, 7, 13. θεοὶ — βασιλέα σε ἐποίησαν πολλῆς χώρας. E. 3, 4, 7. oppon. ἰδιώτης. Sic Aγ. 1, 2. οὐκ ἰδιώταις, ἀλλ' ἐκ βασιλέων βασιλεῦσι, *ex antiqua regia ſtirpe.* Sic Plato quoque. v. Hutch. ¶ 2) *rex Perſarum* a) nominatur quidem Π. 1, 2, 1. Περσῶν βασιλεύς, it. 8, 2, 6. E. 1, 2, 12. 3, 4, 25. 6, 1, 4. p. 361. 7, 1, 23. O. 4, 4. etc. vel ὁ Πέρσης. v. Πέρσης nr. 2. vel ὁ τῆς Ἀσίας βασιλεύς, quanquam in Afia funt plures reges, E. 3, 5, 8. p. 183. Cf. Π. 8, 8, 1. b) tamen faepe fimpliciter vocatur ὁ βασιλεύς, v. c. Π. 6, 2, 5. 8, 2, 6. 7. vbi modo βασιλεὺς dicitur, modo βασιλεὺς Περσῶν. 8, 8, 2. A. 1, 2, 27. ἔδωκε Κῦρος — ἃ νομίζεται παρὰ βασιλεῦσι. 2 MSS. βασιλεῖ. (Sed pluralis eft etiam Π. 8, 2, 6.) A. 1, 5, 9. 1, 7, 2. 1, 9, 16. 5, 6, 3. p. 291. 7, 8, 8. 14. E. 7, 1, 23 — 28. Aπ. 3, 5, 26. 4,

4, 2, 33. O. 4, 5. 6. 12. 15. 18. 12, 20. Σ. 3, 13. *οὐκ ἂν δέξαιο τὰ βασιλέως χρήματα ἀντὶ* etc. Abiit fere in prouerbium haec formula, vt 4, 11. *μὴ ἑλέσθαι τὴν βασιλέως ἀρχὴν ἀντὶ* etc. A. 2, 4, 2. *ἐπὶ βασιλέα*. Sed 2 MSS. addunt *μέγαν*, e glossa, opinor. Nam c) saepe dicitur *βασιλεὺς μέγας*, quod ridet Plato lib. 3. de legg. T. II. p. 695. E. et alii. v. Kuster. ad Suid. et Hutch. ad A. 1, 2, 8. Cf. E. 7, 1, 26. A. 1, 2, 8. *ἔστι καὶ μεγάλου βασιλέως βασίλεια ἐν Κελαιναῖς*. 1, 4, 11. 1, 7, 2. 10. 13. 2, 3, 10. In his fere ita dicitur ob Cyrum iuniorem, qui O. 4, 16. simpliciter nominatur *βασιλεύς*, quippe *regio ortus genere*, sed paulo post *ἄρχων*. ¶ 3) *βασιλεὺς εἶναι*, vt Lat. *regnare*, Π. 1, 4, 9. dicitur Cyrus puer a Cyaxare indignante, quia plura cupiebat, quam debebat, et vero etiam perficiebat. ¶ 4) *βασιλεὺς* dicitur Iupiter. v. *Ζεύς*. Comparatur rex cum pastore. v. *νομεὺς* et *ποιμήν*. ¶ 5) Confunduntur *βασιλέα εἶναι* et *βασιλεύειν*. v. *βασιλεύειν* nr. 1.

βασιλικός, ¶ 1) *regius*. Π. 8, 5, 2. *τῆς βασιλικῆς σκηνῆς*. 8, 8, 4. *βα[σιλικὴ] στρατεία*. A. 3, 5, 10. *στ[ρα]τιά*. 2, 2, 6. 8. *βασιλ[ικὸν] στράτευμα*. In his [semper] est regis Persarum. ¶ [2)] *regno administrand[o] [a]ptus*. A. 1, 9, 1. *βασιλ[ικώ]τατός τε καὶ ἄρχειν ἀ[ξιώ]τατος*. O. 13, 5. *βασιλ[ικὸς] — δεσποτικὸς — ἀρχ[ικὸς]*. Vnde Aπ. 2, 1, 17. *ε[ἰς] τ[ὴν] βασιλικὴν τέχνην πα[ιδευό]μενοι*, *regnandi artem*, quae inprimis in tolerantia inest. ¶ 3) *regem decens*. Aπ. 4, 2, 11. *ἐσ[τι] τῶν βασιλέων αὕτη (ἀρετ[ὴ]) καὶ καλεῖται βασιλική*. ¶ 4) *legibus regi destina[tus]*. Aγ. 11, 16. *βασιλικὴ τα[…]* ¶ 5) O. 21, 10. *ἦθος βασιλικὸν* tribuitur hero, q[ui] potest regis instar oper[ae] promtitudinem inspira[re]. Sed Π. 1, 3, 15. *τὸ βασιλικὸν* (intell. *ἦθος* vel simile), *mos regis*, cernitur in legibus seruandis, et opponitur ei *τὸ τυραννικόν*. v. *τυραννικ*. Aliter est Σ. 1, 8. vbi *κάλλος* dicitur *βασιλικόν τι*, *quod omne[s] admiratione percellit*. ¶ 6) *βασιλικοὶ νόμοι*, O. 14, 6. 7. quales sint, variae sunt variorum sententiae. Alia est Valesii ad Harpocrat. in notis ad Mauss[ac]. p. 97. alia eaque varia [a]li[orum] interpretum ad Iac. 2. 8. Bachius videtur intellige[re]

re Draconis et Solonis leges. Fortassis sunt omnes leges Atticae, etiam quae ab aliis regibus Athenis datae sunt, vel, vt Zeunius interpretatur, instituta regum Persarum.

βασιλικῶς, *ornatu et apparatu regio.* Π. 1, 4, 14.

βασίλισσα, *regina.* Est forma minus Attica quam βασιλίς, si credimus Phrynicho, Moeridi, et Thomae Magistro. Legitur tamen O. 9, 15. v. omnino Wetsten. ad Matth. 12, 42. et Fischer. ind. Palaephat.

βάσιμος, *peruius*, np. equo. Poll. 1, 186. χωρία δὲ ἱερεῖς ἱππάσιμα — καὶ βάσιμα. A. 3, 4, 30. ἕως βάσιμα ἦν, *dum equitari poterat.* Oppon. ἄβατα.

βατός, i. q. βάσιμος. v. Suid. A. 4, 6, 13. βατὰ καὶ τοῖς ὑποζυγίοις, np. χωρία. Oppon. ἄβατα.

βδελυγμία, *fastidium, nausea*, ναυτία, interprete Hesychio. Poll. 6, 44. τὸ ἐπὶ τῷ κόρῳ δυσχεραίνειν βδελυγμίαν Ξενοφῶν καλεῖ. Απ. 3, 11, 13. τῶν βρωμάτων τὰ ἥδιστα — κακορεσμένοις βδελυγμίαν παρέχει.

βέβαιος, ¶ 1) *stabilis, certus, firmus, durabilis.* Π. 3, 2, 11. εἰρήνη βεβαία. Ιερ. 3, 7. βεβαιόταται φιλίαι. ¶ 2) *constans, in fide perstans.* A. 1, 9, 17. πιστοὺς καὶ εὔνους καὶ βεβαίους. E, 4, 8, 4. φίλοι βέβαιοι. 7, 1, 32. τὴν πολιν βέβαιον ἐν τῇ συμμαχίᾳ. Thom. Mag: βέβαιος ἐπὶ θηλυκοῦ κρεῖττον, ἢ βεβαία. Sed v. interpp. ad h. l. et Duker. ad Thucyd. 3, 43. it. supra nr. 1. et Απ. 2, 1, 32. βεβαία σύμμαχος.

βεβαιοῦν, *praestare.* A. 7, 6, 14. ἐὰν μὴ βεβαιῶ τὴν πρᾶξιν, ἐφ' ᾗ ἐδωροδοκούμην.

βεβαίως, ¶ 1) *firme.* Π. 3, 3, 24. p. 192. λαβεῖν ἐν ταῖς γνώμαις βεβαίως τοῦτο. ¶ 2) Π. 2, 1, 5. βεβαιοτέρως σφίσιν ἡγήσονται ἔχειν τοῦτο, *certius et constantius* beneficium.

Βέλεσις, *Belesis.* A. 1, 4, 10. τὰ Βελέσιος (MS. Par. Βελέσυος), τοῦ Συρίας ἄρξαντος. Idem Βέλεσις, Συρίας καὶ Ἀσσυρίας ἄρχων, commemoratur A. 7, 8, 14.

βέλος, *telum omne quod eminus e manu mittitur.* v. Hesych. Etymol. M. et Poll. 1, 138. Sic A. 5, 2, 11. τὰ βέλη ἐφέρετο, λόγχαι, τοξεύματα, σφενδόναι, πλεῖστοι ἐκ τῶν χειρῶν λίθοι. Cf. §. 12. et 4, 3, 5. et ἀφιέναι nr. 2. A. 3, 3, 11. τὸ βέλος (h. e. σφενδόνην) φέρεσθαι. Π. 7, 5, 3. ἕως μὲν ἐξικνεῖτο τὰ βέλη. 7, 1,

1, 17. κτύπος ὅπλων καὶ βελῶν παντοδαπῶν. Retinuit h. l. Zeunius βελῶν, qui tamen 3, 3, 26. e MS. Guelf. rescripserat βελέων, motus simul Suidae auctoritate. v. supra ἄνθος. Etiam in sequentibus semper Zeun. reposuit βελέων, et tamen 7, 1, 3. retinet βελῶν. Sane in aliis editt. constanter legitur βελῶν, vt E. 4, 3, 16. et in forma ἔξω τῶν βελῶν εἶναι etc. v. ἔξω nr. 13. Pro βέλη in var. lect. est μέλη. v. μέλος.

βέλτιστος, ¶ 1) *optimus.* De omni virtute, v. c. Απ. 4, 8, 6. ὡς βελτίστους γίγνεσθαι. §. 7. Cf. καλὸς nr. 20. ¶ 2) *vtilissimus ciuis.* Π. 1, 2, 5. τοὺς παῖδας — τοὺς ἐφήβους βελτίστους παρέχειν. Postea est τὰ τεταγμένα ποιοῦντας. Plerumque οἱ βέλτιστοι sunt *optimates, nobiles, diuites*, vt Π. 8, 1, 6. qui circa regem versantur. E. 1, 4, 6. τοὺς βελτίστους — βελτίοσιν. 2, 3, 13. τοὺς βελτίστους τῶν πολιτῶν. Paulo post vocantur καλοὶ κἀγαθοί. §. 15. p. 89. Φάσκοντας βελτίστους εἶναι, ἀδικώτερα — ποιεῖν. §. 17. p. 90. oppon. δῆμος. 4, 4, 1. 3. 5, 2, 6. 7, 1, 30. dicuntur etiam κράτιστοι, vt alias. §. 31. oppon. πλῆθος. 7, 3. 4 oppon δῆμος. §. 7. p. 476. 7. 4. 36. Αθ. 1, 4. §. 14. dicuntur etiam χρηστοί. 3, 11. bis. Idem significat τὸ βέλτιστον, scil. μέρος τῆς πόλεως, Αθ. 1, 4. 3, 10. ¶ 3) *fortissimus miles.* Π. 1, 4, 17. 4, 1, 3. vbi §. 5. opponuntur φαυλότατοι, *qui pugnare nolunt.* 5, 2, 9. ὅτι βελτίστους παρασκευάζειν. Ab aliis diuisim scribitur ὅτι βελτ. vt in aliis eiusmodi compositis. §. 10. nominantur κράτιστοι. Margg. βέλτιστοι. Haud dubie e §. 9. Cf. 6, 1, 16. E. 4, 2, 3. 4. 5, 16. ¶ 4) *peritissimus.* Απ. 3, 3, 9. βελτίστους. Margg. βελτίους, quae confusio etiam aliis in locis facta est. v. βελτίων nr. 1. et 9. Sed §. 10. βέλτιστος. Απολ. 21. περὶ παιδείας βέλτιστος. ¶ 5) *beatissimus.* Απ. 3, 2, 3. βίος ὡς βέλτιστος. ¶ 6) Π. 4, 5, 19. τοὺς τὰ εἴδη βελτίους. All. καλλίστους, quod est glossema. Cf. paulo post. ¶ 7) Neutrum: Π. 5, 1, 5. πράττειν παρὰ τὸ βέλτιστον, *laedere castitatem.* A. 5, 6, 1. τὰ βέλτιστα συμβουλεύειν, *saluberrima.* All. κάλλιστα. Sed §. 3. συμβουλεύοιμι ἃ βέλτιστα etc. Ιππ. 9, 2. διδάσκειν ἃ ἐστι βέλτιστα.

τιστα, Απ. 4, 5, 3. τὰ βέλτιστα πράττειν. §. 4. est τὰ κάλλιστα, et §. 5. τὰ ἄριστα. ¶ 8) ὡς βέλτιστα aduerbialiter, v. c. O. 7, 15. 16. 29. etc. Pro eo Απ. 4, 8, 6. ponitur ἄριστα. ¶ 9) In var. lect. παρὰ τὸ βέλτιστον est pro παρὰ τὸ δίκαιον. v. δίκαιος nr. 9.

βελτίων, ¶ 1) *melior*. De qualibet praestantia et virtute, v. c. Απ. 1, 6, 9. ἑαυτὸν ἡγεῖσθαι βελτίω γίγνεσθαι. 4, 8, 6. βελτίους γίγνονται. §. 8. ὧν βελτίων ἦν, τούτων χείρων γίγνεσθαι. Inprimis in formula βελτίους ποιεῖν τινας, np. doctrina et exemplo, quod est praefecti et magistri, Π. 3, 3, 18. ἄλλους βελτίονας ποιεῖν. Sic hipparchus Απ. 3, 3, 2. τὸ ἱππικὸν βέλτιον ποιήσας. §. 3. τοὺς ἵππους βελτίστους ποιῆσαι. Edd. vett. βελτίους. §. 5. τοὺς ἱππέας βελτίονας π. Socrates Απ. 1, 2, 61. βελτίους ποιῶν τοὺς συγγιγνομένους. 1, 4, 1. βελτίους ποιεῖν τοὺς συνόντας. 4, 8, 10. Vnde 4, 2, 9. ἀργύριον — οὐδὲν βελτίους ποιεῖν τοὺς ἀνθρώπους, h. e. ἀρετῇ πλουτίζειν. Sic Callias Σ. 3, 4. iocose iactat βελτίους ποιεῖν, quod 4, 1. explicatur per δικαιοτέρους, quia donat iis pecuniam. (Cf. δίκαιος.) et 3, 7. Critobulus τῷ κάλλει βελτίους ποιεῖν. Cf. 4, 10. sq. ¶ 2) βελτίονες, *optimates*. v. Poll. 2, 197. E. 1, 4, 6. 2, 3, 17. p. 93. vbi oppon. δῆμος. Αϑ. 3, 10. τοὺς βελτίους. ¶ 3) *fortior*. Omnino de virtute militari, v. c. Π. 1, 6, 19. p. 74. τοὺς ἑπομένους βελτίους ἔχειν. Stobaeus et MS. Guelf. βελτίονας. Minus Attice. v. Moeris. Quanquam vtraque forma, etiam in nominatiuo, reperitur, quod patet e superioribus et sequentibus. 4, 1, 2. p. 202. βελτίους ἂν εἴητε. 7, 5, 25. βελτίονας τῶν ὑπηκόων. A. 3, 2, 14. οὓς οὐκ ἂν ἡμῶν φαίημεν βελτίους εἶναι. ¶ 4) *prudentior, peritior*. Π. 1, 6, 19. p. 74. de imperatore. Sic O. 20, 6. οἱ μὲν (στρατηγοὶ) βελτίονες, οἱ δὲ χείρονες. Vbi tamen refertur inprimis ad diligentiam. c. acc. ita vt κατὰ supplendum sit, Π. 2, 1, 5. ὅ τι ἂν βελτίονες γένωνται. 5, 5, 10. extr. αὐτῶν πάντα βελτίονας. Antea erat κρείττων. Σ. 4, 6. ἃ ἔσεσθε βελτίονες. c. ἐν, Π. 7, 5, 26. p. 456. ἐν τούτοις βελτίονες αὐτῶν, np. in laboribus perferendis. c. πρὸς, K. 13, 13. βελτίους γίγνονται πρὸς πολλά. ¶ 5) Accusatiuum habet etiam aliter. Αϑ. 1,

10. ἐσθῆτα οὐδὲν βελτίων ὁ δῆμος (Sic enim refcribunt pro βέλτιον, vbi defideraretur ἔχει) — καὶ τὰ εἴδη οὐδὲν βελτίους εἰσίν. ¶ 6) Formula ἐπὶ τὸ βέλτιον adiicitur verbis, A. 7, 8, 2. συνοίσειν ἐπὶ τὸ βέλτιον, *hoc ei profuturum, vt res eius melius conftituatur.* O. 3, 10. ἡλικίαι — αἳ ἐπὶ τὸ βέλτιον ἐπιδιδόασι, *incrementa capiunt.* 20, 23. ἐπὶ βέλτιον ἰέναι. Paulo ante ἐπίδοσιν ἔχειν. ¶ 7) Ιπ. 1, 14. ἅπαντα βελτίω ἔσται ἑαυτῶν, *folito fplendidiora.* K. 12, 20. ἑαυτοῦ ἐστι βελτίων, *folito honeftius fe gerit* f. *melius quam olim.* Cf. nr. 8. ¶ 8) Varius vfus eft: Π. 2, 2, 10. βελτίονος ἄξιοι. Oppon. μείονος. Itaque βελτ. eft pro πλείονος. Cf. ἄξιος nr. 8. a. 5, 4, 16. p. 318. τὸν ἑαυτοῦ βελτίονα, np. virtutibus regiis et fortitudine. A. 2, 2, 1. πολλοὺς ἑαυτοῦ βελτίους, np. genere et auctoritate. Π. 8, 1, 13. (ἀρχῶν) βελτίων τῶν ἀρχομένων. A. 7, 6, 27. οὐδὲ τούτοις δοκεῖτε βελτίονες, *honeftiores, gratiores.* Πο. 2, 6. βελτίους funt *honeftiores, ditiores.* O. 13, 10. ὑποδήματα βελτίω. Oppon. χείρω et ἥττω. Aπ. 4, 8, 6. τὰ βελτίω καὶ τὰ χείρω, *quae in vita fint eligenda, quae non.* §. 11. προαιρεῖσθαι τὸ ἥδιον τοῦ βελτίονος. ¶ 9) βέλτιον. a) Π. 2, 4, 8. p. 131. ὃ μέλλει καὶ σοὶ ἐκπαγῆθὲν βέλτιον εἶναι, *vtilius.* 5, 1, 6. πολλά, ἂν ὦ βέλτιον αὐτοῖς στέρεσθαι. Videbatur per λιτότητα explicandum: *cum maximo fuo damno.* Zeun. ftatuit traiectionem verborum pro ὧν οὐ στέρεσθαι βέλτιον αὐτοῖς. A. 5, 1, 5. οἶμαι βέλτιον εἶναι εἰπεῖν. Eft pro fuperlatiuo, vt alias comparatiuus. Vnde in 2 MSS. eft βέλτιστον. Aπ. 3, 3, 6. in refponfione: βέλτιον τοῦτ, ἔφη. Sic §. 7. Πο. 3, 8. ἀδήλου ὄντος, εἴτε βέλτιον εἴτε κάκιον ἔσται, *feliciu*s *fucceffurum.* b) Aduerbialiter, Π. 1, 4, 5. βέλτιον ποιεῖν, *rem melius quam antea facere.* Ιπ. 1, 1. βέλτιον εἰδέναι. §. 2. eft μᾶλλον. Aπ. 3, 7, 9. τὰ τῆς πόλεως — ὡς ει βέλτιον ἔχειν. Poftea eft καλῶς ἔχειν et ἐπιδιδόσθαι. 3, 13, 6. ἀπήλλαχθαι ἐκ τῆς ὁδοῦ βέλτιον ἔχων, *minus feffus.* 4, 8, 6. οὐδένα οὔτε βέλτιον, οὔτε ἥδιον ἐμοῦ βεβιωκέναι. Σ. 4, 24. πολὺ βέλτιον ἤδη ἔχει, *magis inftructus eft virtute et caftitate.* ¶ 10) In

In var. lect. permutatur c. βέλτιστος. v. ibi nr. 4.

Βενδίδειον, *Bendideum*, templum Dianae in Piraeeo. E. 2, 4, 8. πρὸς τὸ ἱερὸν τῆς Μουνυχίας Ἀρτέμιδος καὶ τὸ Βενδίδειον. Scil. proprie Βένδις f. Βένδεια fuit nomen Dianae apud Thraces, cuius sacra, vt multa alia peregrina, Athenas importata sunt, et verisimiliter quidem, Moro iudice, ab Eumolpo Thrace. v. Proclus ad Plat. polit. 1, p. 353. Palaephat. c. 32. et Fischeri ind. Palaeph. Timaeus in lex. Plat. Strabo 10, p. 470. Hesych. in v. Βένδις, vbi cf. interpp. et in addendis, it. in v. Ἀδμήτου κόρη, Suid. in v. Ἀγυρβείδιον, Schol. Lucian. Iou. Trag. c. 8. Corsin. fast. Att. T. II. p. 313.

βῆμα, ¶ 1) *passus*. Π. 7, 5, 3. ὀλίγα βήματα προϊόντες. A. 4, 7, 7. προέτρεχεν — δύο ἢ τρία βήματα. ¶ 2) *suggestus magistratuum*. Απ. 3, 6, 1.

βῆσσα. Πο. 4, 44. εἰ ἐν μέσῳ (τοῦ Ἀναφλύστου καὶ τοῦ Θορικοῦ) γένοιτο ἐπὶ τῷ ὑψηλοτάτῳ βήσσης (edd. vett. βήσσῃ) τρίτον ἔρυμα. Vertunt *saltus*. Hesych: βῆσσαι· — ὑδρηλοὶ τόποι, κρημνοὶ καὶ τὰ βάσιμα ὄρη. Cf. Schol. Homer. Il. γ, 34. Fortassis h. l. βῆσσα est *mons*. Cf. Etymol. M. Sed cum Βῆσα sit δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος, Valesius ad Harpocrat. p. 15. illum pagum intelligit. Et Fr. Portus dicit: „quod si δι' ἑνὸς σ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς significatur.“ Meursius de pagis Att. corrigit Βήσης.

βήττειν, *tussire*. Π. 2, 2, 1. p. 103.

βία, ¶ 1) *vis, impetus*. Suid: βία· ὁρμή, ἡ ῥύμη. Π. 7, 1, 6. πάντα βίᾳ διεκόπτετο (ὑπὸ τῶν δρεπάνων). ¶ 2) *violentia, iniuria violenta*. Vnde Π. 1, 2, 6. distinguuntur κλοπή, ἁρπαγή, βία, ἀπάτη. 6, 1, 18. est vis quae mulieri infertur. A. 6, 6, 14. βίαν πάσχειν dicitur is, cui ereptus est homo. All. βίᾳ, all. δίκαια, pro quo Leuncl. coniicit βίαια. 7, 7, 14. οἱ λόγοι οὐδὲν μεῖον δύνωνται, ἢ ἄλλαι ἢ βία. Απ. 1, 2, 10. et 44. sq. describitur, quid sit βία in republica, np. quae opprimit alios, et leges fert vi. Oppon. πείσας. ¶ 3) Inprimis datiuus varie dicitur, a) *violenter*. Π. 1, 3, 14. τὸν βίᾳ ἀφελόμενον. E. 3, 2, 22. οὐδὲν δικαιότερον εἶναι βίᾳ πριαμένους (*emtione extorta*), ἢ βίᾳ ἀφελομένους λαμβάνειν.

νειν. b) *armis, bello*. A. 1, 4, 4. παρελθεῖν βίᾳ. 7, 3, 2. βίᾳ πορεύεσθαι. 3, 4, 6. τὴν πόλιν οὔτε χρόνῳ, οὔτε βίᾳ (alias dicitur κατὰ κράτος) ἑλεῖν. Cf. προςβάλλειν. E. 4, 1, 1. τὰς μὲν βίᾳ, τὰς δὲ ἑκούσας προσελάμβανε. Ιπ. 5, 14. τοὺς ἐναντίους ἢ βίᾳ, ἢ τέχνῃ αἱρεῖν. c) Ιερ. 10, 4. βίᾳ ὑπὸ τῶν δούλων ἀπέθανον, *violenta morte exstincti sunt*. d) βίᾳ τινὸς, *inuito aliquo*. v. Abresch. dilucidatt. Thucyd. 1, 43. et Hutch. ad A. 7, 8, 10. βίᾳ τῆς μητρός. E. 3, 1, 18. βίᾳ τῶν πολιτῶν. Sed etiam e) sine genitiuo, eodem sensu. Ιερ. 7, 7. τοὺς βίᾳ ἐξανισταμένους. §. 9. oppon. ἑκόντες. f) Semel c. σὺν, Π. 8, 7. 3. p. 545. ἡ κτῆσις τῶν φίλων οὐδαμῶς σὺν τῇ βίᾳ. Oppon σὺν τῇ εὐεργεσίᾳ. Sed in loco simili Απ. 2, 6, 8. φίλον ποιεῖσθαι οὐδ' ἀπάτῃ, οὐδὲ βίᾳ. g) βίᾳ legitur pro βιασθεῖσαι. v. βιάζεσθαι nr. 4.

βιάζεσθαι actiue, ¶ 1) *vi uti*. Απ. 1, 2, 10. 11. τὸ βιάζεσθαι in republica. Oppon. πείθειν. Ιπ. 1, 8. bis βιάζεσθαι dicitur equus, qui inuito equite currit, eumque laedit. Cf. Poll. 1, 219. Π. 3, 3, 30. εἰ βιάσαιντο εἴσω, *si vi irrumperent*. ¶ 2) Participium est i. q. βίᾳ. A. 1. 4, 5. βιασάμενοι τοὺς πολεμίους παρελθεῖν. §. 4. est βίᾳ. Possis etiam cum Schol. Thucyd. 7, 80. interpretari ἀπωσάμενοι. A. 7, 8, 6. συνεξέρχονται αὐτῷ καὶ ἄλλοι βιασάμενοι, *inuitis suis*. Απ. 1, 2, 44. ὅταν τὸν ἥττω μὴ πείσας, ἀλλὰ βιασάμενος ἀναγκάσῃ ποιεῖν. 2, 4, 6. τὰ μὲν συμπείθων, τὰ δὲ βιαζόμενος. 3, 9, 10. τοὺς βιασαμένους, *qui vi imperium acquisiuere*. 4, 4, 21. διαφεύγουσι τὸ δίκην διδόναι, οἱ μὲν λανθάνοντες, οἱ δὲ βιαζόμενοι, *perruptores legum*. Πο. 5, 5. πότερον βιαζόμενοι, ἢ εὐεργετοῦντες — ἐτύχομεν; *armis*. Ιπ. 9, 5. δεῖ πραΰνοντα, οὐ βιαζόμενον, ἠρεμεῖν (τὸν ἵππον). ¶ 3) *cogere*. c. inf. A. 1, 3, 1. τοὺς ἑαυτοῦ στρατιώτας ἐβιάζετο ἰέναι. Cf. § 2. 5, 7, 5. 5, 8, 6. E. 5, 2, 24. βιαζομένους αὐτοὺς τὴν Βοιωτίαν ὑφ' αὑτοῖς εἶναι, *et armis sibi Boeotiam subiicere*. ¶ 4) *vim inferre mulieri*. c. acc. pers. Π. 6, 1, 19. μὴ βιάζεσθαι τοιαύτην γυναῖκα, πείθειν δέ. Thom. Mag: βιασάμενος κόρην λέγε, μὴ φθείρας. Sic bis Σ. 8. 20. itidem opposito πεῖσαι. Cf. passiuum. Sed etiam aliis modis significat vim

in-

inferre, vt Απ. 2, 6, 24. κλέπτειν καὶ ἀνθρώπους βιάζεσθαι. Poſſit etiam h. l. explicari ἀνδραποδίζεσθαι. Αγ. 11, 1. οὐδὲ — ἱκέτας θεῶν ἐβιάζετο. In ſqq. eſt ἀποσπᾷν βωμῶν. ¶ 5) c. acc. rei. v. Duker. ad Thucyd. 7, 69. Π. 5, 5, 14. εἴ τι βιάσασθαι δέοι, *vi ſ. armis occupare*. Oppon. πεῖσαι. Sic E. 6, 1, 4. p. 363. ὅσα τε λανθάνειν, καὶ ὅσα φθάνειν, καὶ ὅσα βιάσασθαι ἐπιχειρεῖ. E. 5, 3, 12. οἱ βιαζόμενοι ταῦτα, *qui haec in republica contra leges agunt*.

βιάζεσθαι paſſiue, ¶ 1) *in ſeruitutem redigi*. Π. 4, 5, 18. δοῦλος — ἄλλοθέν ποθεν βεβιασμένος. ¶ 2) *armis ſubigi, potentia opprimi* etc. E. 5, 2, 15. πόλεις τὰς βεβιασμένας. 6, 1, 4. p. 359. βιασθέντες — πεισθέντες. Paulo ante erat ἄκοντας — ἑκόντας. 7, 3, 7. p. 477. οἱ μὲν ὅπλοις βιασθέντες. Oppon. χρήμασι διαφθαρέντες. Απ. 1, 2, 10. οἱ βιασθέντες. Ιερ. 2, 12. τοὺς βεβιασμένους. §. 11. erat τοὺς τυραννευομένους. Πο. 5, 7. οὐ βιασθέντες ὑφ' ἡμῶν, ἀλλ' εὖ πάσχοντες. ¶ 3) Σ. 2, 26. οὐ βιαζόμενοι ὑπὸ τοῦ οἴνου μεθύειν, *non coacti*, dicuntur ii, qui maioribus poculis vtuntur. Oppon. ἀναπειθόμενοι. ¶ 4) K. 9, 9. ſq. μονωθῆναί τινα αὐτῶν βίᾳ. Θέοντος δὲ τούτου etc. Ita Welſ. e coniectura Leunclauii. Sed vetus lectio, merito illa a Zeunio retenta, eſt βιασθεῖσαι δὲ τοῦτο, quae omnia referuntur ad ſequens κύνες. Fr. Portus vertit hanc lectionem: *vi iſta diremtae*. Zeun. *quae currere coguntur fugiente hinnulo ita*, h. e. quia hinnulus, a grege ſeparatus, in fugam eſt exagitatus. Suspicatur tamen idem Portus, mendi quid ſubeſſe, et fortaſſe aliquot verba deſiderari. Offendit viros doctos ſine dubio accuſatiuus rei. Sed v. βιάζεσθαι actiue poſitum nr. 5.

βίαιος, ¶ 1) *violentus, violatis legibus vi vtens*. Heſych: βίαιος· παράνομος. Vnde Π. 1, 3, 14. Cyri magiſter dicit: τὸ μὲν νόμιμον, δίκαιον, τὸ δὲ ἄνομον, βίαιον. Antea erat βίᾳ ἀφελέσθαι. Sic E. 2, 3, 13. triginta tyranni ſunt βιαία ἀρχὴ, quia contra leges agunt. 2, 4, 14. ὅσοι ἐπεποιήκεσάν τι βιαιότερον. Poll. 1, 42. τυραννικὸς, ὠμὸς, θηριώδης, βίαιος. Sic Socrates Απ. 1, 2, 9. in republica dicitur ποιεῖν βιαίους, h. e. καταφρονεῖν τῆς κα-

καθεστώσης πολιτείας. Cf. §. 10. §. 12. ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ πλεονεκτίστατός τε καὶ βιαιότατος — ἐν τῇ δημοκρατίᾳ ὑβριστότατος καὶ βιαιότατος. ¶ 2) De factis, A. 5, 5, 10. οὐδὲν βίαιον ἐποιήσαμεν. Sic 7, 1, 20. 6, 6, 9. πετροβολίας ἢ ἄλλου τινος βιαίου. ¶ 3) Ἱππ. 1, 14. τοὺς βιαίους ἵππους, calcitrones et qui se regi non sinunt. ¶ 4) Ἱερ. 4, 3. βιαίῳ θανάτῳ ἀποθνήσκειν. v. βία nr. 3. c. ¶ 5) Ἱερ. 7, 6. τὰ ἀφροδίσια τὰ βίαια, obsequia quae vi extorquentur. ¶ 6) In var. lect. permutatur c. γενναῖος. v. ibi nr. 4.

βιαίως, *grauiter*. A. 1, 8, 19. αὐτὸν ἀκοντίζει τις παλτῷ βιαίως.

βιβλίον, *liber*. Απ. 1, 6, 14. σοφοὶ ἄνδρες κατέλιπον ἐν βιβλίοις γράψαντες. Σ. 4, 27. Legitur item pro λόγος. v. λόγος nr. 13.

βίβλος, *papyrus*. A. 7, 5, 8. πολλαὶ βίβλοι. Vertunt *libri*, et MS. Par. addit γεγραμμένοι. Sed intelligi potius debet *biblus* proprie dicta, in qua scribitur, quippe a mercatoribus aduecta fuit. Larcherus coniicit πολλὰ βυβλία, *funiculi, rudentes, restes*.

βιβρώσκειν, v. βρώσκειν.

Βιθυνία et Βιθυνίς, *Bithynia*. E. 3, 2, 2. Βιθυνίδα (marg. Βιθυνίαν) Θρᾴκην — Βιθυνίδα. Legitur etiam saepius

Βιθυνοί, *Bithyni*. A. 6, 2, 11, 6, 4, 1. Θρᾷκες οἱ Βιθυνοί. All. ἢ omittunt. (v. Θρᾴκη nr. 2.) §. 17. 19. 6. 5. 19. 6. 6, 21. ἐξεπορεύοντο διὰ τῶν Βιθυνῶν, *per Bithyniam*. 7, 8. 14 eorum satrapa est Pharnabazus. E. 1, 3, 2. Βιθυνοὺς Θρᾷκας. v. Θρᾷκες 3, 2, 2 — 4 etc. Legitur etiam Βιθυνοί pro Θυνοί. v. Θυν.

βικὸς (all. scribunt παρεξτόνως, βῖκος), *vas vinarium, cyathus*. A. 1, 9, 14 βικοὺς οἴνου. v. Suid. qui hunc locum laudat. Pollux 10, 73. ἐν δὲ τούτοις (np. οἴνου ἀγγείοις) ἐνεικάζεται καὶ βῖκος. 6, 14. vbi agit περὶ τῶν οἴνου ἀγγείων· βῖκος, κράδισος, ὡς Ξενοφῶν. Fortasse verba ὡς Ξενοφ. pertinent ad βῖκος. Nam κράδισος est vocabulum ignotum vel corruptum, et vel glossema nominis βῖκος putandum, vel cum Kühnio in κέρας mutandum. Vas fictile fuisse τὸν βῖκον, patet ex eodem Polluce 7, 162. Hesychio et Phanorino auctoribus fuit στάμνος ὦτα ἔχων. Eustath. ad Homer. Il. σ, p. 1163.

παρα-

παρατηρητέον δὲ καινότητι λεκτικῇ καὶ τοὺς παρὰ Ξενοφῶντι καὶ ἄλλοις βίκους, τὰ οἰνοδόχα ἀγγεῖα, οἳ κεῖνται καὶ ἐπὶ μειζόνων ὀστρακίνων σκευῶν. Interpretes Alexandrini nomine βικὸς reddunt Hebraicum בַּקְבּוּק Ierem. 19, 1. 10. Casaubonus ad Athenae. 3, 30. p. 223. in loco Archestrati interpretatur βίκους orcas fictiles magnas, in quibus falfamenta habebantur. Quam interpretationem patet a nostro loco alienam esse, ad quem v. Hutch. et interpp. ad Hesych.

βίος, ¶ 1) *vita, vitae tempus*. Απ. 1, 2, 8. εἰς τὸν πάντα βίον. §. 16. ζῆν ὅλον τὸν βίον ὥσπερ etc. 3, 12, 2. τὸν λοιπὸν βίον. 4, 7, 9. διὰ παντὸς τοῦ βίου. Mortis descriptio ἀπαλλάττεσθαι ἀπὸ τοῦ β. καταλῦσαι s. τελευτᾷν τὸν β. στόμα l. τέρμα τοῦ β. v. ἀπαλλάττεσθαι, καταλύειν etc. Huc pertinere videtur Απ. 2, 2, 8. λέγει ἃ οὐκ ἄν τις ἐπὶ τῷ βίῳ παντὶ βούλοιτο ἀκοῦσαι. Sed alii, quia ἐπὶ est cum datiuo, exponunt *ea conditione vt vitam saluam habeat*. Ern. monet, huic expositioni obstare additum παντί. Strothius igitur explicat *si vel omnes quae ad vitam pertinent facultates ipsi concederentur*. ¶ 2) *vitae ratio quoad mores*. Απ. 1, 2, 15. βίος τοῦ Σωκράτους, qui viuebat paucis contentus. Potest etiam *victus* intelligi. v. nr. 5. 2, 1, 21. τὴν δι' ἀρετῆς ὁδὸν τρέψονται ἐπὶ τὸν βίον. Cf. §. 23. vbi verba ἐπὶ τ. βίον absunt a MS. 2. neque adeo genuina videntur. §. 34. τοῦ βίου φροντίζειν. 3, 2, 2. εἰ τοῦ ἑαυτοῦ βίου καλῶς προεστήκοι rex. Αγ. 9, 1. τῷ εἰς κάλλος βίῳ. Hutch. intelligit διοικηθέντι. Oppon. αἰσχρουργία. Λ. 9, 1. τὸν καλὸν θάνατον ἀντὶ τοῦ αἰσχροῦ βίου. Cf. βιοῦσθαι passiue dictum. ¶ 3) *vitae ratio quoad felicitatem* etc. Π. 2, 3, 5. p. 119. 120. βίος ἔντιμος, ἐπίπονος, χαλεπός. Ibid. est pluralis: ὃς βίων ἥδιστος. Cf. 3, 3, 24. et αἰών. Ε. 6, 1, 4. p. 358. βίον ἐντιμότατον καὶ ἀφθονώτατον. Απ. 2, 9, 1. χαλεπὸν ὁ βίος Ἀθήνησι. 3, 2, 3. ὁ βίος βέλτιστος. Ιερ. 6, 2. εἴ τι χαλεπὸν ἐν ἀνθρωπίνῳ βίῳ ἦν. Sic βίος ἀβίωτος, v. ἀβ. it. κατατρίβειν τὸν βίον τοῦ ἀνθρώπου, v. κατατρ. ¶ 4) *omnis vitae ratio, inprimis quoad vitae necessitates*. Απ. 2, 2, 5. ὅσα συμφέ-

συμφέρει πρὸς τὸν βίον. §. 6. τὰ ἀγαθὰ πρὸς τὸν β. 2, 7, 7. χρήσιμα πρὸς τὸν β. Sic §. 8. et 2, 9, 4. et 4. 3, 7. 3, 12, 4. ἀφορμὰς εἰς τὸν β. 4, 1, 5. τὰ πρὸς τὸν β. O. 5, 11. ὠφελιμωτέρα εἰς τὸν β. Cf. 6, 4. 7, 43. τὰ καλά τε κἀγαθὰ — εἰς τὸν β. ἐπαύξεται. ¶ 5) *victus*. Απ. 3, 11, 4. pro βίος antea eſt τὰ ἐπιτήδεια. Π. 7, 5, 26. p. 458. οἱ ἐνδεέστεροι βίου. A. 6, 4, 5. σπάνει βίου. 5, 5, 1. ὁ βίος ἦν τοῖς πλείστοις ἀπὸ σιδηρείας. E. 7, 1, 2. p. 437. ὁ βίος τοῖς πλείστοις ὑμῶν ἀπὸ τῆς θαλάττης. A. 7, 7, 5. ἀπὸ λῃστείας τὸν β. ἔχειν. O. 6, 11. ἀπὸ γεωργίας τὸν β. ποιεῖσθαι. ¶ 6) MS. bibliothecae Sangermann. βίος ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων, Ξενοφῶν Ἀπομνημονευμάτων. Sic lere Lexicon biblioth. Coislin. contra Ariſtotelem ap. Thom. Mag. in v. βιοῦν, et contra Ammonium, ad quem v. Valckenar. Απ. 3, 11, 6. αἱ φάλαγγες θηρῶσι τὰ πρὸς τὸν βίον. Sed h. l. βίος eſt *victus*. Addi poteſt Aγ. 9, 5. οὐκ ἀνδρῶν ἀγαθῶν, ἀλλὰ θηρίων βίον. Hic eſt *vitae ratio*.

βιοτεία (poet.), *vitae genus*. O. 6, 10. agricultura dicitur βιοτεία ἐνδοξοτάτη.

βιοτεύειν, ¶ 1) ſignificat, Ammonio auctore, πορίζεσθαι τὰ πρὸς τὸν βίον, cum βιῶναι ſit ζῆν. Cf. Heſych. Et ſic eſt Π. 3, 2, 12. ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν, *victum ſibi quaerere armis*. Ιπ. 8, 8. βιοτεύειν (ἀπὸ τῶν εἰργασμένων) vbi tamen paulo ante ſic dicitur ζῆν. Cum particip. O. 15, 3. πονοῦντας ἀπόρως βιοτεύειν. 20, 15. κλέπτων ἢ ἁρπάζων ἢ προσαιτῶν διανοεῖται βιοτεύειν. Sic accipi poteſt Π. 2, 1, 7. διὰ παντὸς τοῦ αἰῶνος ἀμηχανοῦντας βιοτεύειν. O. 6, 1. ὅ τι χρὴ ποιοῦντα βιοτεύειν. Fortaſſis ad hanc propriam notionem reſpicitur A. 3, 2, 16. ἀργῶς ζῆν, καὶ ἐν ἀφθόνοις βιοτεύειν. Saepe tamen eſt ſimpliciter ¶ 2) *viuere*, vt Π. 4, 2, 12. p. 216. ἡδέως δειπνῆσαι καὶ νυκτερεῦσαι καὶ βιοτεύειν. 4, 6, 2. p. 258. Φαιδρῶς βιοτεύειν. Paulo poſt eſt διάγειν. 6, 1, 12. ἐν πολλῇ εἰρήνῃ βιοτεύσετε. All. ἔσεσθε. Sed illud eſt ſignificantius. 7, 5, 26. p. 455. ἀπόνως βιοτεύειν. Aγ. 1, 4, 14. ὥσπερ θεοὶ ἄνθρωποι βιοτεύουσι. 2, 1, 9. ῥᾷστα καὶ ἥδιστα βιοτεύειν. §. 10. eſt ζῶσιν. O. 1, 23. ῥᾷον βιοτεύειν τὸν λοιπὸν χρ-

χρόνον. 9, 13. πλουσιώτερον καὶ ἐλευθεριώτερον βιοτεύοντας. 10, 13. (οὕτω) κατεσκευασμένη βιοτεύει, hoc corporis cultu. 21, 12. βιοτεύειν, ὥσπερ ὁ Τάνταλος. Ἀπολ. 6. ἡδέως βιοτεύοιμι. (Ἀπ. 4, 8, 8. eſt ἀηδέστερον ζῆν.) Ἱερ. 4, 4. ἀσφαλῶς βιοτεύει.

βιοτὴ (poet.), *vita*. Heſych: βιοτῆς· ζωῆς. Π. 7, 2, 8. μακαριωτάτην βιοτὴν — τὴν μακαρίαν βιοτήν.

βιοῦν, βιῶναι, *viuere*. Ἀπ. 4, 8, 2. τριάκοντα ἡμέρας βιῶναι. Ο. 4, 18. εἰ ἐβίωσε, *ſi diutius ſuperſtes fuisſet*. Ἀπ. 4, 8, 6. οὔτε βέλτιον, οὔτε ἥδιον βεβιωκέναι. In ſqq. eſt ἄριστα ζῆν. Sic Ἀπολ. 5.

βιοῦσθαι, i. q. βιοῦν. Sed legitur tantummodo futurum. Ἀπ. 4, 8, 8. βιώσομαι πλείω χρόνον. Π. 5, 4, 16. p. 318. λυπηρῶς βιωσόμεθα. Ἀγ. 9, 4. ἀλύπως βιώσεσθαι. Ἀπ. 1, 7, 2. ἀλυσιτελῶς βιώσεται. Tribuitur brutis, contra Ammonii et Thomae Mag. praecepta, Κ. 7, 4. γάλα, καὶ οἷς μέλλει τὸν ἅπαντα χρόνον βιώσεσθαι.

βιοῦσθαι paſſiue dictum, *transigi*. Ἀπολ. 5. ὁσίως μοι καὶ δικαίως ἅπαντα τὸν βίον βεβιωμένον.

Βισάνθη, *Biſanthe*, vrbs Thraciae prope Cherſoneſum. v. Hutch. diſſ. 2. p. 35. Α. 7, 2, 20. Seuthes dicit: Βισάνθην, ὅπερ ἐμοὶ κάλλιστον χωρίον ἐστὶ τῶν ἐπὶ θαλάττῃ. Cf. 7, 5, 4.

Βίτων, *Biton*, homo Graecus. Α. 7, 8, 3. vbi 2 MSS. Βίων.

βιῶναι, v. βιοῦν.

βιωτὸς, *vitalis*. Ε. 2, 3, 19. τοῦτο οὐ βιωτὸν ἡγησάμενος. Explicari etiam poteſt *moriendum potius*.

βλαβερὸς, *noxius, pernicioſus*. ¶ 1) De hominibus, Ἀπ. 1, 5, 3. ἄλλοις βλαβερός. Oppon. ὠφέλιμος. 2, 6, 38. de imperito artis. 3, 5, 27. βλαβεροὺς τοῖς πολεμίοις εἶναι. Antea eſt κακοποιεῖν. 4, 1, 4. κακίστους καὶ βλαβερωτάτους. Oppon. ὠφελιμωτάτους. ¶ 2) De rebus, Π. 8, 8, 7. τὰ βλαβερά. Oppon. ὠφέλιμα. Ἀπ. 1, 3, 11. βλαβερὰς ἡδονάς. 4, 1, 5. τὰ ὠφέλιμα καὶ τὰ βλαβερὰ τῶν πραγμάτων. 4, 2, 32. ναυτιλίας βλαβερᾶς. 4, 6, 8. Ο. 6, 11. ἃ βλαβερὰ (ἐστὶ), μὴ ποιῶμεν. Opp. ἀγαθὰ, vt Ε. 5, 2, 23. Ἀπ. 1, 2, 57. τὸ ἀργὸν εἶναι — βλαβερὸν καὶ κακόν. Σ. 3, 4. ἀνδρεία καὶ σοφία ἔστιν ὅτε βλαβερὰ φίλοις.

βλάβη, *damnum*. Legitur ſaepius, quam βλάβος, quanquam hoc magis probatur Moeridi ac Thomae

συμφέρει πρὸς τὸν βίον. §. 6. τὰ ἀγαθὰ πρὸς τὸν β. 2, 7, 7. χρήσιμα πρὸς τὸν β. Sic §. 8. et 2, 9, 4. et 4. 3, 7. 3, 12, 4. ἀφορμὰς εἰς τὸν β. 4, 1, 5. τὰ πρὸς τὸν β. O. 5, 11. ὠφελιμωτέρα εἰς τὸν β. Cf. 6, 4. 7, 43. τὰ καλά τε κἀγαθὰ — εἰς τὸν β. ἐπαύξεται. ¶ 5) *victus*. Aπ. 3, 11, 4. pro βίος antea est τὰ ἐπιτήδεια. Π. 7, 5, 26. p. 458. οἱ ἐνδεέστεροι βίου. A. 6, 4, 5. σπάνει βίου. 5, 5, 1. ὁ βίος ἦν τοῖς πλείστοις ἀπὸ σιδηρείας. E. 7, 1, 2. p. 437. ὁ βίος τοῖς πλείστοις ὑμῶν ἀπὸ τῆς θαλάττης. A. 7, 7, 5. ἀπὸ λῃστείας τὸν β. ἔχειν. O. 6, 11. ἀπὸ γεωργίας τὸν β. ποιεῖσθαι. ¶ 6) MS. bibliothecae Sangermann. βίος ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων, Ξενοφῶν Ἀπομνημονευμάτων. Sic fere Lexicon biblioth. Coislin. contra Aristotelem ap. Thom. Mag. in v. βιοῦν, et contra Ammonium, ad quem v. Valckenar. Aπ. 3, 11, 6. αἱ φάλαγγες θηρῶσι τὰ πρὸς τὸν βίον. Sed h. l. βίος est *victus*. Addi potest Aγ. 9, 5. οὐκ ἀνδρῶν ἀγαθῶν, ἀλλὰ θηρίων βίον. Hic est *vitae ratio*.

βιοτεία (poet.), *vitae genus*. O. 6, 10. agricultura dicitur βιοτεία ἐνδοξοτάτη.

βιοτεύειν, ¶ 1) significat, Ammonio auctore, πορίζεσθαι τὰ πρὸς τὸν βίον, cum βιῶναι sit ζῆν. Cf. Hesych. Et sic est Π. 3, 2, 12. ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν, *victum sibi quaerere armis*. Iπ. 8, 8. βιοτεύειν (ἀπὸ τῶν εἰργασμένων.) vbi tamen paulo ante sic dicitur ζῆν. Cum particip. O. 15, 3. πονοῦντας ἀπόρως βιοτεύειν. 20, 15. κλέπτων ἢ ἁρπάζων ἢ προσαιτῶν διανοεῖται βιοτεύειν. Sic accipi potest Π. 2, 1, 7. διὰ παντὸς τοῦ αἰῶνος ἀμηχανοῦντες βιοτεύειν. O. 6, 1. ὅ τι χρὴ ποιοῦντα βιοτεύειν. Fortassis ad hanc propriam notionem respicitur A. 3, 2, 16. ἀργὰ ζῆν, καὶ ἐν ἀφθόνοις βιοτεύειν. Saepe tamen est simpliciter ¶ 2) *viuere*, vt Π. 4, 2, 12. p. 216. ἡδέως δειπνῆσαι καὶ νυκτερεῦσαι καὶ βιοτεύειν. 4, 6, 2. p. 258. φαιδρῶς βιοτεύειν. Paulo post est διάγειν. 6, 1, 12. ἐν πολλῇ εἰρήνῃ βιοτεύσετε. All. ἔσεσθε. Sed illud est significantius. 7, 5, 26. p. 455. ἀπόνως βιοτεύειν. Aπ. 1, 4, 14. ὥσπερ θεοὶ ἄνθρωποι βιοτεύουσι. 2, 1, 9. ῥᾷστα καὶ ἥδιστα βιοτεύειν. §. 10. est ζῶσιν. O. 1, 23. ῥᾷον βιοτεύειν τὸν λοιπὸν χρό-

χρόνον. 9, 13. πλουσιώτερον καὶ ἐλευθεριώτερον βιοτεύοντας. 10, 13. (οὕτω) κατεσκευασμένη βιοτεύει. hoc corporis cultu. 21, 12. βιοτεύειν, ὥσπερ ὁ Τάνταλος. Απολ. 6. ἡδέως βιοτεύειμι. (Απ. 4, 8, 8. eſt ἀηδέστερον ζῆν.) Ιερ. 4, 4. ἀσφαλῶς βιοτεύει.

βιοτὴ (poet.), *vita*. Heſych: βιοτῆς· ζωῆς. Π. 7, 2, 8. μακαριωτάτην βιοτὴν — τὴν μακαρίαν βιοτήν.

βιοῦν, βιῶναι, *viuere*. Απ. 4, 8, 2. τριάκοντα ἡμέρας βιῶναι. Ο. 4, 18. εἰ ἐβίωσε, *ſi diutius ſuperſtes fuiſſet*. Απ. 4, 8, 6. οὔτε βέλτιον, οὔτε ἥδιον βεβιωκέναι. In ſqq. eſt ἄριστα ζῆν. Sic Απολ. 5.

βιοῦσθαι, i. q. βιοῦν. Sed legitur tantummodo futurum. Απ. 4, 8, 8. βιώσομαι πλείω χρόνον. Π. 5, 4, 16. p. 318. λυπηρῶς βιωσόμεθα. Αγ. 9, 4. ἀλύπως βιώσεσθαι. Απ. 1, 7, 2. ἀλυσιτελῶς βιώσεται. Tribuitur brutis, contra Ammonii et Thomae Mag. praecepta, Κ. 7, 4, γάλα, καὶ οἷς μέλλει τὸν ἅπαντα χρόνον βιώσεσθαι.

βιοῦσθαι paſſiue dictum, *transigi*. Απολ. 5. ὁσίως μοι καὶ δικαίως ἅπαντα τὸν βίον βεβιωμένον.

Βισάνθη, *Biſanthe*, vrbs Thraciae prope Cherſoneſum. v. Hutch. diſſ. 2. p. 35. Α. 7, 2, 20. Seuthes dicit: Βισάνθην, ὅπερ ἐμοὶ κάλλιστον χωρίον ἐστὶ τῶν ἐπὶ θαλάττῃ. Cf. 7, 5, 4.

Βίτων, *Biton*, homo Graecus. Α. 7, 8, 3. vbi 2 MSS. Βίων.

βιῶναι, v. βιοῦν.

βιωτὸς, *vitalis*. Ε. 2, 3, 19. τοῦτο οὐ βιωτὸν ἡγησάμενος. Explicari etiam poteſt *moriendum potius*.

βλαβερὸς, *noxius, perniciοſus*. ¶ 1) De hominibus, Απ. 1, 5, 3. ἄλλοις βλαβερός. Oppon. ὠφέλιμος. 2, 6, 38. de imperito artis. 3, 5, 27. βλαβεροὺς τοῖς πολεμίοις εἶναι. Antea eſt κακοποιεῖν. 4, 1, 4. κακίστους καὶ βλαβερωτάτους. Oppon. ὠφελιμωτάτους. ¶ 2) De rebus, Π. 8, 8, 7. τὰ βλαβερά. Oppon. ὠφέλιμα. Απ. 1, 3, 11. βλαβερὰς ἡδονάς. 4, 1, 5. τὰ ὠφέλιμα καὶ τὰ βλαβερὰ τῶν πραγμάτων. 4, 2, 32. ναυτιλίας βλαβερᾶς. 4, 6, 8. Ο. 6, 11. ἃ βλαβερὰ (ἐστὶ), μὴ ποιῶμεν. Opp. ἀγαθὰ, vt Ε. 5, 2, 23. Απ. 1, 2, 57. τὸ ἀργὸν εἶναι — βλαβερὸν καὶ κακόν. Σ. 3, 4. ἀνδρεία καὶ σοφία ἔστιν ὅτε βλαβερὰ φίλοις.

βλάβη, *damnum*. Legitur ſaepius, quam βλάβος, quanquam hoc magis probatur Moeridi ac Thomae

Thomae Magistro. Hesych: βλάβος· βλάβη. Π. 2, 2, 5. μήτε ἐπὶ ζημίᾳ τῶν ἀκουόντων. μήτε ἐπὶ βλάβῃ μηδεμιᾷ. 6, 1, 27. 6, 2, 6. oppon. ὠφέλεια. Α, 2, 6, 4. Απ. 1, 2, 9. ἃ πολλῷ ἐλάττονας βλάβας ποιεῖ. 2, 3, 18. τοῖς ἐπ' ὠφελείᾳ πεποιημένοις ἐπὶ βλάβῃ χρῆσθαι. 4, 2, 9. ἐξαπατᾶν ἐπὶ βλάβῃ. Κ. 13, 12. ἐπ' οὐδενὸς βλάβῃ — ἔρχονται. Ο. 3, 5. ἀναλίσκουσιν εἰς ἃ βλάβην φέρει αὐτῷ. 9, 17. μεγίστη βλάβη. Oppon. ὄνησις. Cf. ἀβλαβής.

βλάβος, i. q. βλάβη. Sed Portus hoc commune, illud poeticum dicit. Α. 7, 7, 17. μεῖζον βλάβος καὶ αἴσχιον.

βλαισός, *varus, valgus*, ὁ τοὺς πόδας εἰς τὰ ἔξω διεστραμμένος καὶ τῷ Λ στοιχείῳ ἐοικώς, interprete Etymol. M. Cf. Poll. 2, 193. ibique interpp. Paulo aliter Suidas. Ιπ. 1, 3. βαίνουσι — ὥσπερ οἱ βλαισοὶ τῶν ἀνθρώπων.

βλακεία, *ignauia, mollities*. Proprie de militibus, v. Poll. 1, 159. Et sic Π. 2, 2, 15. p. 111. ἦν βλακείᾳ καὶ ἀπονίᾳ κακοὶ ὦσιν. Sed 7, 5, 26. p. 459. πονηρίας ἕνεκα καὶ βλακείας κολάζειν seruos, et imperio sibi subiectos. Ιπ. 3, 12. equi οἱ διὰ βλακείαν ἐλάσεως πολλῆς δέωνται. Oppon. ὑπέρθυμοι. v. d'Arnaud lectt. graec. p. 29.

βλακεύειν, *segnem esse in labore*. Eustath. ad Odyss. α, p. 1405, 34 et ex eo Phauorin. in v. βάλλειν· Ξενοφῶν δὲ βλακεύεσθαι ἔφη τὸ νωθρεύεσθαι. Zonaras Lexic. MS. et ex eo Suid. et Phauorin: βλακεύεται (Suidas addit καὶ βλακεύει) · μαλακίζεται. Deinde addunt locum A. 2, 3, 7. εἴ τις αὐτῷ δοκοίη τῶν πρὸς τοῦτο τεταγμένων βλακεύειν. Oppon. σπουδάζειν. 5, 8, 6. καθήμενον καὶ βλακεύοντα, *qui defatigatus nolebat progredi*. Antea est μαλακιζόμενον Λ. 2, 10. ὅπου τάχα δεῖ, βλακεύων. Cf. Hesych. et infra καταβλακεύειν.

βλακικός, *stolidus, stupidus*. O. 8, 17. πάνυ ἂν ἡμῶν (all. ἡμῖν) εἴη βλακικόν, np. ἔργον. Possis etiam de *negligentia* et *pigritia* intelligere. v. βλάξ.

βλακώδης, *ignauus, iners*. Ιπ. 9, 1. βλακωδέστερος ἵππος opponitur θυμοειδεστέρῳ. Cf. βλάξ.

βλάξ omnino est homo *stupidus, ineptus*. Suid. in v. βλάκα· ἔστι δὲ μωρός τις, μὴ εἰδὼς τὰ πράγματα διακρῖναι. Thom. Mag:

βλάξ — καὶ ὁ ἀναίσθητος, καὶ πρὸς τὰ καλὰ ἀκινήτως ἔχων καὶ νωθρῶς. Cf. interpp. ad h. l. et Ruhnken. ad Timaeum p. 45. Π. 1, 4, 12. βλάξ τις καὶ ἠλίθιος vocatur, qui hominum colloquium fugit. O. 8, 16. ὁ θεὸς κολάζει τοὺς βλάκας, *negligentes, pigros.* Ιπ. 9, 12. βλακὶ ἵππῳ. Oppon. θυμοειδής. Cf. βλακώδης. Απ. 4, 2, 40. βλακωτέρους, *seruili ingenio, inertes.* 3, 13, 4. ἀκόλουθος, ὀψοφαγίστατος ὢν, βλακώτατός ἐστι, καὶ φιλαργυρώτατος ὤν, ἀργότατος, *inertissimus, mollissimus, negligentissimus.* Etiam Zonaras, cuius locum e lex. MS. huc pertinentem habet Alberti ad Hesych. videtur ita legisse. Verba eius sunt: οὕτω καὶ τὸ, ὀψοφαγίστατος ὢν, βλακώτατός ἐστιν. Neque in vllo Xenophontis libro aut scripto aut typis impresso aliter legitur. Sed Athenaeus 7, p. 277. D. habet βλακίστατος, quod verum putat Casaubonus. Et potest idem in suis libris reperisse videri Eustathius ad Il. λ, p. 867. quanquam eius auctorem dicit Sophoclem, non Xenophontem. Sed verba, quibus in afferenda hac forma vtitur, λέγεται κεῖσθαι, videntur ostendere, non ipsum eam in Xenophonte inuenisse, sed ex Athenaeo hausisse, qui potest ob similem sonum memoria lapsus esse. Cf. Ern. ad l. l. et Valckenar. ad Theocrit. Adoniaz. p. 235.

βλάπτειν, *nocere.* Dicitur autem de vario damno et noxa. a) c. acc. pers. Π. 1, 6, 10. p. 76. μὴ ἐν τούτοις τοὺς φίλους βλάπτοιτε. Antea erat κακουργοίητε. Αγ. 1, 18. τὸ δημόσιον aerarium βλάψαντες. Απ. 1, 4, 6. ὡς μηδὲ ἄνεμοι βλάπτωσιν (τοὺς ὀφθαλμούς). Ιπ. 5, 5. βλάπτοι ἂν τὴν ἕδραν τοῦ ἵππου, np. τῷ τρίβειν. Cf. §. 9. Κ. 5, 5. ἡ γῆ ἐξανθοῦσα βλάπτει τὰς κύνας, np. dum odores aufert. Π. 3, 1, 17. πλείω ἢ ὁ πατὴρ ἠδυνήθη σε βλάψαι, np. rebellando. Iunt. perperam βλέψαι. Ante ὁ πατὴρ intell. ὅσα. Nam b) saepe adduntur accusatiui rei, vt Π. 2, 2, 6. σε βλάπτειν οὐδὲν, *non sermone offendere.* Oppon. εὐφραίνειν. 5, 3, 5. ἐχθροὺς πλείω τις βλάψειεν. Oppon. ἀγαθὰ ποιήσειεν. Λ. 6, 1. μηδὲν βλάπτοντες, *sine iniusta seueritate.* Απ. 4, 3, 8. μή τι ἡμᾶς ὁ ἥλιος θερμαίνων βλάψῃ.

βλάψῃ. 4, 8, 11. βλάπτειν μηδὲ μικρὸν μηδένα. Opp. ὠφελεῖν. O. 21, 10. δεσπότης. ὅστις δύναται μέγιστα βλάψαι τὸν κακὸν, *punire.* Oppon. τιμῆσαι. c) Inprimis est belli: *hosti vulnera infligere.* Π. 6, 1, 16. ἡνίοχοι οὐδ' ὁτιοῦν τοὺς πολεμίους βλάπτουσι. 6, 3, 11. p. 383. A. 4, 8, 2. οὐδ' ἔβλαπτον οὐδένα lapidibus iaciendis. E. 4, 6, 9. ἐπιδιώκοντες τοὺς ἐπιτιθεμένους οὐδὲν ἔβλαπτον. Iπ. 3, 9. bis. 8, 12. bis. 12, 11. bis. Iπρ. 1, 6. ὡς αὐτοὶ ἥκιστα τιτρώσκοιντ' ἄν, βλάπτειν δὲ τοὺς πολεμίους δύναιντ' ἄν. Cf. 8, 24. Item in vniuersum *hosti damna inferre.* E. 4, 7, 7. μάλα πολλὰ βλάψας τοὺς Ἀργείους — ἐμβαλών. 6, 2, 6. τὴν Λακωνικὴν βλάπτειν. Aγ. 7, 7. μείζω βλάψειν. pro quo paulo post est πλεῖστα κακὰ τοὺς Ἕλληνας ποιήσειν. d) Π. 1, 6, 15. ἣν μή τις θεὸς βλάπτῃ. Sic Σ. 8, 43. Alias dicitur κωλύῃ, ἀποκωλύσῃ. e) Aπ. 4, 5, 7. ἀντὶ τῶν ὠφελούντων τὰ βλάπτοντα. O. 1, 7. 9. opponuntur τὰ ὠφέλιμα. f) Passiuum: Π. 5, 3, 15. δοκεῖ μέγα βεβλάφθαι ὑπ' αὐτοῦ, quippe qui defecerat. E. 6, 5, 38. p. 432. μὴ ὧν (h. e. ἐκείνων, ἃ) ἐβλάβητε — μνησθείητε. Oppon. εὖ ἐπάθητε. E Thomae et Moeridis praeceptis debuisset hic scribi ἐβλάφθητε. 7, 3, 7. p. 477. bis. Λ. 10, 6. τοὺς βλαπτομένους. g) In var. lect. permutantur βλάπτειν et βλαστάνειν. v. βλαστάνειν nr. 2. it. ἅπτεσθαι et βλάπτεσθαι. v. ἅπτεσθαι nr. 10. it. φθάσαι et βλάψωσι. v. φθάνειν nr. 3. a.

βλαστάνειν, 1) *progerminare, frondescere.* De arboribus, O. 19, 2. τὸ ἐν τῇ γῇ κείμενον φυτὸν βλαστάνει. §. 8. διὰ τῆς ἀρχῆς (γῆς) βλαστάνει. Paulo ante dicitur χωρεῖν. §. 10. ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν βλαστάνοντα τὰ φυτά. Πο. 1, 3. oppon. καρποφορεῖν. 2: Λ. 1, 5. εἴ τι βλαστάνοι οὕτω μᾶλλον. Sic pleraeque editt. cum Stephano e Stobaeo. Potest fortassis haec lectio sic exponi: *si forte semen in vtero matris radices quasi ageret et germinaret.* Ita videtur intellexisse Plutarchus, qui sine dubio h. l. legit βλαστάνοιεν, in Lycurgo c. 14. ἡ ῥίζωσις ἐν ἰσχυροῖς σώμασιν — βλαστάνοι βέλτιον. Eadem verba sunt in Apophthegmm. Lac. p. 848. Alii aliter. Vetus lectio in Xenophonte est εἰ

εἴ τι βλάπτοιεν, quae videndum eſt an ſignificare poſſit *ſi quid offenderent* ſ. *peccarent*. Philelphi ſaltem verſio ferri non poteſt: *ſi in aduerſam valetudinem inciderint*. De reliquis v. editores.

βλαστὸς, *germen*. O. 19, 8. τὸν βλαστὸν τοῦ κλήματος χωρεῖν διὰ τῆς μαλακῆς (γῆς). §. 10. πολλῶν φυομένων βλαστῶν τῆς γῆς. Fr. Portus videtur recte exponere *quae ſub terra naſcuntur, radices*.

βλέπειν, ¶ 1) *videre*. v. c. A. 4, 1, 15. βλέψον εἰς τὰ ὄρη καὶ ἴδε. Vbi βλέψον eſt de ſolo ſenſu intelligendum, ἴδε vero ſimul ad animum referendum. De facultate, Aπ. 1, 3, 4. τυφλὸν ἀντὶ βλέποντος. K. 5, 26. (λαγὼς) βλέπει οὐκ ὀξύ. De vultu, Aπ. 3, 10, 4. φιλοφρόνως καὶ ἐχθρῶς βλέπειν πρός τινας, *intueri*. Σ. 4, 58. φιλικῶς καὶ ἐχθρῶς πρός τινας βλέπειν. Cf. λιθίνως. ¶ 2) *facie ſe conuertere* ſ. *conuerſum eſſe aliquo*, vt ὁρᾷν. c. εἰς vel πρὸς, Π. 2, 2, 2. p. 103. στὰς ἐκ τοῦ ἔμπροσθεν, βλέπων εἰς τὸν λόχον. 7, 5, 3. μετεβάλλοντο — καὶ ἵσταντο πρὸς τὸ τεῖχος βλέποντες. Λ. 12, 2. φυλακὰς πρὸς τὰ ὅπλα εἴσω βλεπούσας. Iπ. 6, 1. εἰς τὸ αὐτὸ βλέπων τῷ ἵππῳ. 7, 17. ἐκ τῆς στροφῆς εἰς τὸ εὐθὺ βλέπῃ ὁ ἵππος. ¶ 3) De rebus inanimatis, vt Latinum *ſpectare*. Π. 8, 5, 2. πρὸς ἕω βλέπουσαν ἵστασθαι τὴν σκηνήν. 6, 1, 17. δρέπανα εἰς γῆν βλέποντα. Sic A. 1, 8, 7. E. 7, 1, 6. τὸ (μέρος λόφου) πρὸς Σικυῶνα βλέπον. Aπ. 3, 8, 9. αἱ πρὸς μεσημβρίαν βλέπουσαι οἰκίαι. O. 19, 9. τὸ κλῆμα ὀρθὸν πρὸς τὸν οὐρανὸν βλέπον. ¶ 4) In var. lect. eſt pro ἀποβλέπειν et βλάπτειν. v. ibi.

βλεφαρίδες, *cilia*, h. e. αἱ τρίχες αἱ ἐπὶ τῶν βλεφάρων, interprete Ammonio, ſiue αἱ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς, Heſychio. Cf. Pollux 2, 68. et Etymol. M. Aπ. 1, 4, 6. comparantur cum ἠθμῷ.

βλέφαρον, pluralis βλέφαρα, *palpebrae, genae*, τὰ ἐπικλειόμενα δέρματα (ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν), auctore Ammonio. Cf. Poll. 2, 66. Etymol. M. praeter alia exponit τοῦ βλέποντος φάρος. Aπ. 1, 4, 6. βλεφάροις τὴν ὄψιν θυρῶσαι. K. 5, 11. lepus τὰ βλέφαρα καταμύει — τὰ βλ. ἀναπέπταται ἀκίνητα. §. 26. τὰ βλ. ἐλλείποντα καὶ οὐκ ἔχοντα προβολήν. Poll. 5, 69. dicit: βλεφαρίδας οὐκ ἔχει.

βοᾶν (Moeridi p. 114. minus Atticum), ¶ 1) *clamare, vociferari.* Π. 4, 2, 14. in subito terrore ἐβόων. 7, 5, 10. est laetitiae. A. 5, 6, 20. ἐβόα indignatus. E. 6, 5, 8. βοῶντες σπεύδειν διεκελεύοντο. Απ. 1, 2, 58. ex Homero: βοόωντα. K. 9, 5. (ὁ νεβρὸς) βοῶν μέγα. §. 6. βοήσεται. (non βοήσει. v. Moeris p. 106.) c. ὅτι, Π. 7, 1, 18. ἐβόων ὅτι ὄπισθεν οἱ πολέμιοι. A. 1, 8, 1. πᾶσιν ἐβόα ὅτι βασιλεὺς προσέρχεται. E. 1, 6, 26. βοῶντας ὅτι νενίκηκε. c. inf. E. 1, 7, 8. ἐβόα δεινὸν εἶναι. ¶ 2) *inclamare.* Π. 7, 2, 2. Κῦρον ἐβόα. Est supplicis. ¶ 3) *alta voce hortari* s. *iubere.* Nisi malis *clamare* vertere, et omissum statuere infinitiuum δεῖν. c. inf. A. 4, 3, 17. ἐβόων μὴ ἀπολείπεσθαι. 5, 3, 2. ἐβόα βοηθεῖν. Est paronomasia. E. 1, 7, 9. c. dat. et inf. A. 1, 8, 8. τῷ Κλεάρχῳ ἐβόα ἄγειν. §. 13. ἐβόων ἀλλήλοις μὴ θεῖν. c. acc. et inf. E. 7, 2, 19. Χάρητα ἐπιβοηθεῖν ἐβόων. ¶ 4) De formula ἐβόων αὖθις, v. αὖθις nr. 1. ¶ 5) In var. lect. permutatur c. ἀναβοᾶν. v. ibi.

βοεικὰ ζεύγη, *iuga boum,* A. 7, 5, 1. 2. Cf. ζεῦγος.

Habet etiam Thucydides 4, 128.

βοή, ¶ 1) *clamor.* Π. 7, 1, 17. πολλὴ βοὴ τῶν μὲν ἐγκαλούντων ἀλλήλους in proelio, τῶν δὲ etc. A. 4, 7, 17. βοὴ πλεῖόν τε ἐγίγνετο καὶ ἐγγύτερον — πολλῷ μείζων ἐγίγνετο βοή. Antea est κραυγή. ¶ 2) E. 2, 4, 21. προσέβαλλεν ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκεν, *rumoris causa,* h. e. *simulate, non ex animi sententia.* Rarus est hic modus loquendi. Reperitur tamen etiam ap. Thucyd. 8, 92. ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκα ὡρμίζετο. Itaque ἀπὸ non cum Stephano tollendum, neque cum Leunclauio in ἅμα mutandum.

βοήθεια, ¶ 1) *auxilium.* E. 5, 4, 10. ἔπεμψεν ἐπὶ βοήθειαν. 6, 1, 4. p. 362. βοήθειαν αἰτεῖν. 6, 4, 20. ¶ 2) *defensio regionis ab hoste.* A. 3, 5, 3. ἀπῄεσαν ἐκ τῆς βοηθείας — ἀπὸ τῆς βοηθείας. E. 4, 8, 7. φοβούμενος τὰ τῆς βοηθείας, *timens ne venirent, qui se repellerent.* ¶ 3) *expeditio, iter contra hostem victorem.* E. 4, 8, 25. τῆς εἰς Ῥόδον βοηθείας ἀπέσχε. 6, 5, 1. ἐκ τῆς ἐπὶ Λεῦκτρα βοηθείας ἀπήγαγε. §. 19. δεδαπανῆσθαι εἰς τὴν βοήθειαν. ¶ 4) *excursio in agrum hostilem.* E. 4, 8,

8, 19. ὀψὲ αἰσθέσθαι τῆς βοηθείας, *sero intelligere, alios regionem hostis depopulari* — οὐδὲ παραγγείλας τὴν βοήθειαν ἐποιήσατο. ¶ 5) i. q. βοηθοί. A. 2, 3, 11. βοήθειαν ἔχων ἀφικόμην. Cf. E. 1, 6, 19. 3, 4, 22. (et Aγ. 1, 30.) 5, 4, 13. 6, 2, 18. τὰς βοηθείας ἔφθανεν. 7, 1, 9. 11. 17. vbi post βοήθεια sequitur αὐτούς. §. 18. 7, 4, 12. Cf. supra nr. 2. 6) Refertur ad res vita carentes, Aπ. 2, 3, 1. χρημάτων βοηθείας δεομένων, *cura*. 2, 8, 6. τῇ ἀπορίᾳ βοήθειαν εὑρεῖν.

βοηθεῖν quid proprie significet, non solum ipsa eius origo docet, verum etiam loci grammaticorum veterum, v. c. Schol. Thucyd. 1, 107. ἐβοήθησαν· ἔδραμον μετὰ βοῆς. Cf. Etymol. M. etc. Est igitur ¶ 1) *cum clamore accurrere*, vel etiam simpliciter *accurrere, concurrere*. et dicitur fere de tumultu et in inopino hostis aduentu. Π. 6, 1, 7. ἐβοήθουν τῶν ἡμετέρων ἀγομένων, καὶ περὶ τῶν σφετέρων φρουρίων. E. 1. 2. 5. ἐβοήθησαν σφίσιν. 1, 6, 15. ἐβοήθουν (*in naues currebant*). ἐσβάντες δὲ etc. 4, 4, 9. ἧκον βοηθοῦντες. §. 15. βοηθησάντων ἀφυλάκτως. §. 17. βοηθήσαντές ποτε, ἐπεκδραμόντες πελτασταῖς — ἐνέκλιναν. 5, 1. 19. ἔθεον, σκεψόμενοι τίς ἡ κραυγή· — πάντες δ' ἐβοήθησαν. Schol. Thucyd. 2, 94. βοηθήσαντες· μετὰ βοῆς συνδραμόντες. c. ἐκ, E. 2, 4, 2. ἐβοήθουν ἐκ τοῦ ἄστεος σὺν τοῖς τρισχιλίοις. c. ἐπὶ, Π. 1, 4, 17. ὡς μὴ βοηθοῖεν ἐπὶ τοὺς καταθέοντας. Cf. A. 3, 5, 4. Π. 3, 2, 1. βοηθοῦσιν ἐπὶ τὰ ἄκρα. c. εἰς, E. 1, 3, 13. ἐβοήθουν ἐς τὴν ἀγοράν. 2, 1, 18. ἐς τὰς ναῦς βοηθεῖν, *concurrere et ascendere*. Aγ. 2, 19. βεβοηθηκότας ἐκ τοῦ Πειραιοῦ εἰς τὴν πόλιν. (E. 4, 5, 3. est παρεληλυθότας.) c. πρός, *contra*. E. 1, 2, 6. πάντες πρὸς τοὺς ὁπλίτας ἐβοήθησαν. ¶ 2) *succurrere, auxilio accurrere, auxilio venire*, in proelio s. suis laborantibus. A. 7, 4, 15. ἧκε βοηθήσων σὺν ἱππεῦσι — ὅσον περ χρόνον ἐβοήθει, τοσοῦτον καὶ τὸ κέρας ἐφθέγγετο. Ergo quasi μετὰ βοῆς. v. Schol. Thucyd. l. l. E. 1, 2, 3. Στάγης, βοηθησάντων τῶν ἱππέων, ἑπτὰ ἀπέκτεινε. 1, 3, 5. 2, 4, 4. 24. 3, 2, 4. 3, 4, 14. 22. 3, 5, 12. δρόμῳ ἐβοήθουν. 4, 4, 11. βοηθοῦσιν ἐξελθόντες. 6, 5, 8. ἐκέλευον βοηθεῖν τὴν ταχίστην, καὶ βοῶντες σπεύδειν διεκελεύοντο. 7, 5, 15. Iπρ. 7,

7, 15. τοῖς βοηθοῦσιν. §. 10. τὸ πολὺ βοηθοῦν, пр. στράτευμα. c. dat. A. 5, 3, 2. ἐβόα βοηθεῖν, καὶ ἐβοήθησαν αὐτῷ. E. 2, 4, 7. 4, 3, 15. c. ἐπὶ, E. 1, 1, 3. ἐβοήθει ἐπὶ τὴν θάλατταν. c. πρὸς, E. 1, 2, 2. βοηθήσαντες πρὸς τοὺς αὐτῶν ψιλοὺς, h. e. τοῖς αὐτ. ψιλοῖς. Aliter 4, 8, 38. πρὸς τὸ ἄναντες οὐκ ἂν δύνασθαι βοηθῆσαι αὐτῷ. ¶ 3) *auxilio proficiſci.* Plerumque c. dat. v. c. Π. 5, 3, 15. p. 297. εἰ προθύμως Γαδάτῃ βοηθήσαιμεν. A. 5, 1, 5. βοηθῆσαί τισιν ἂν καιρὸς ᾖ — ὅποι δεήσει βοηθεῖν. E. 1, 2, 2. βοηθήσαντές τινες τοῖς Πυγελεῦσι. 3, 1, 14. 4, 2, 1. 2. 4, 3, 1. 4, 4, 9. ἕως αὐτοῖς βοηθήσαιεν. §. 13. 4, 8, 24. 5, 1, 6. βοηθῶν Ἀθηναίοις ἔπλει. Sic participium praeſentis §. 10. Ag. 2, 22. βοηθῶν τούτοις στρατεύει, *in horum vltionem.* E. 6, 5, 22. βεβοηθηκότες παρεῖναι ἐλέγοντο εἰς τὴν Μαντίνειαν. §. 23. ἐπεὶ ἐβεβοηθήκεσαν. Etiam c. dat. omiſſa praepoſitione σὺν, E. 1, 2, 11. ἐβοήθησεν ἵπποις πολλοῖς. 1, 6, 5. τῷ Ἀντιόχῳ ἐβοήθουν πλείοσι ναυσί. §. 16. βοηθῶν Κόνωνι πολιορκουμένῳ δώδεκα ναυσί. c. εἰς, E. 1, 1, 18. ἐς Χαλκηδόνα ἐβοήθει. 1, 2, 4. ἐς Ἔφεσον βοηθεῖν τῇ Ἀρτέμιδι. 7, 5, 14. ὅτι βοηθήσαιεν ἐς Λακεδαίμονα. ¶ 4) *expeditionem ſuscipere ob ereptam regionem* etc. E. 5, 1, 11. ter. 7, 4, 13. ¶ 5) *auxilia mittere, auxilia decernere, ſocium eſſe.* E. 1, 6, 13. 2, 4, 19. 3, 5, 4. bis. §. 8. p. 181. δίκαιον, βοηθεῖν ὑμᾶς τῇ πόλει ἡμῶν — εἰ ἀδικουμένοις βοηθοῖτε. p. 184. οὐδὲ ὑπὲρ ἀλλοτρίων, ἀλλ' ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῶν βοηθήσομεν, h. e. ἐψόμεθα. §. 10. diſtinguuntur ἀμυνούμενοι in ſua cauſa, et βοηθήσοντες ſocii. 6, 1, 4. p. 363. μὴ δαπανῶς βοηθεῖν. §. 19—21. eſt i. q. ἀκολουθεῖν. 6, 3, 7. βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις. Poſtea eſt συμμαχεῖν. 1, 6, 17. ἐψηφίσαντο βοηθεῖν (σὺν) ναυσίν. Cf. 3, 5, 9. 4, 2, 2. etc. ¶ 6) *armis defendere.* Π. 8, 5, 12. p. 529. ἤν τις ἐπιστρατεύηται, ἢ νόμους διασπᾶν πειρᾶται, βοηθήσειν παντὶ σθένει — ἥν τις ἐπιχειρῇ ἀφίστασθαι etc. βοηθήσειν καὶ ὑμῖν αὐτοῖς καὶ Κύρῳ. E. 6, 5, 2. βοηθήσω παντὶ σθένει. 6, 4, 2. τῇ αὐτονομίᾳ βοηθεῖν, *libertatem defendere.* ¶ 7) Ιερ. 10, 4. ὡς πάντων ὄντας δορυφόρους βοηθεῖν πᾶσιν. Cf. §. 8. ¶ 8) *in vario periculo auxilium ferre, iuuare,* etc. Π. 7, 3.

3. 6. βοηθῆσαι est αὐτοχειρίαν impedire. A. 7, 4. 5. morti eripere deprecando. 7, 7, 24. ἐάν τι σφαλῆ, οὐ σπανίζει rex τῶν βοηθησόντων, amicis in rebus aduersis. E. 2, 3, 21. εἰ μὴ βοηθήσετε ὑμῖν αὐτοῖς, nisi vobis prospicitis consulendo. Sed 6, 5, 38. p. 438. ὑμῖν αὐτοῖς βοηθήσετε bello Thebanis illato. Aπ. 1, 2, 59. στρατεύματι, πόλει, δήμῳ βοηθεῖν. Antea est λόγῳ et ἔργῳ ὠφελίμους ὄντας. 2, 3, 1. est i. q. χρήσιμον εἶναι. 2, 6, 25. τοῖς φίλοις τὰ δίκαια βοηθεῖν, iustis in rebus amicos iuuare. 3, 6, 13. συμβουλεύων τῇ πόλει βοηθεῖν. O. 21, 1. εὖ τῇ ὑποθέσει ὅλον τὸν λόγον βοηθοῦντα παρέσχησαι, argumentis firmissimis per totam disputationem firmasti enunciationem quae posita erat. Σ. 6, 3. τῷ ἐλεγχομένῳ βοηθῆσαι. ¶ 9, E. 4, 8, 18. ἰδὼν ὅτι Θίμβρων βοηθοίη ἀτάκτως, exercitum educere praedatum. §. 17. erat ἔφερε καὶ ἦγε τὴν βασιλέως. Sic §. 19. nisi est praedones cum armatis comitari.

βοηθητέον, succurrendum, auxilium ferendum. E. 6, 5, 10. βοηθητέον εἶναι τοῖς τεθνεῶσι καὶ ἐκπεπτωκόσι· καὶ οὕτω στρατεύουσιν.

βοηθός, auxiliator, socius. In bello, Π. 5, 1, 11. βοηθὸς ἡμῖν ἀμαθής. 5, 2, 14. 5, 3, 9. §. 10. μὴ χείρους βοηθοὶ παραστῆναι. Aπ. 2, 1, 14. οἱ πολιτευόμενοι φίλους κτῶνται βοηθοὺς e ciuibus, καὶ ἄλλους ἔξωθεν συμμάχους. 3, 4, 9. συμμάχους δὲ καὶ βοηθοὺς προσάγεσθαι συμφέρει ἀμφοτέροις, np. tam imperatori, quam oeconomo. Sic priuati homines 2, 3, 3. φίλους κτῶνται ὡς βοηθῶν δεόμενοι.

βόθρος, fouea, scrobs. O. 19, 7. ὀρύσσεις βόθρον τῷ φυτῷ — ὠρυγμένοι ὦσιν οἱ βόθροι. §. 13. βαθύτερος ὀρύσσεται τῇ ἐλαίᾳ βόθρος. A. 5, 8, 4. ὀρύττειν βόθρον sepulturae. 4, 5, 5. διατηκομένης τῆς χιόνος βόθροι ἐγίγνοντο ἔστε ἐπὶ τὸ δάπεδον.

βόθυνος, i. q. βόθρος, sed, si Moeridem et Thomam Mag. sequimur, minus Atticum. O. 19, 3. βοθύνους ὀρύττουσι τοῖς φυτοῖς.

Βοΐσκος, Boiscus, pugil Thessalus. A. 5, 8, 10.

Βοιώταρχοι, Boeotarchi. Dicuntur etiam Βοιωτάρχαι. Pollux 1, 128. Θηβαίων ἴδιον Βοιωτάρχης, Λακεδαιμονίων βασιλεύς. Scilicet erant summi magistratus

tus Thebanorum, numero ſeptem. v. Pauſan. 9, 13. Sed Schol. Thucyd. 2, 2. Βοιωταρχοῦντες, inquit, ἦσαν οἱ πάντες ἕνδεκα. Cf. Thucyd. 4, 91. Liuius 42. 43. duodecim facit. Munus eorum erat annuum. Cf. Weſſeling. ad Diodor. Sic. 15, 53. Memorantur E. 3, 4, 4. Vocantur etiam Θηβαίων οἱ προεστῶτες 6, 4, 6. et ſimpliciter οἱ ἄρχοντες. v. ἄρχειν nr. 3. 8.

Βοιώτειος, v. Βοιώτιος.

Βοιωτία, *Boeotia*. Απ. 3, 5, 25. magni inter eam et Atticam montes. Vbi inprimis Cithaeron intelligitur. Cf. §. 4.

βοιωτιάζειν, ¶ 1) A. 3, 1, 17. βοιωτιάζων τῇ φωνῇ, *ruſtico vocis ſono vtens, pleno gutture loquens*. v. interpp. ad Theocrit. 15, 88. ¶ 2) *Thebanis fauere*. E. 5, 4, 34. τῶν Ἀθηναίων οἱ βοιωτιάζοντες.

Βοιωτικός, *Boeoticus*. E. 5, 1, 30. αὐτονόμους — τὰς Βοιωτικὰς πόλεις. Margg. Βοιωτίας.

Βοιώτιος, *Boeotius*. ¶ 1) i. q. Βοιωτικός. v. Duker. ad Thucyd. p. 283. ſq. E. 6, 4, 3. τὰς Βοιωτίας πόλεις. §. 9. τοῦ Βοιωτίου στρατεύματος. Edd. vett. Βοιωτείου. Cf. Βοιωτικός. ¶ 2) Nomen proprium legati Lacedaemoniorum ad regem. E. 1, 4, 1.

βοιωτιουργής, *Boeotii operis*. Ιπ. 12, 3. κράνος κράτιστον τὸ βοιωτιουργές. Quare ipſe Xenophonti tali galea vſus eſt. v. Aelian. V. H. 3, 24. vbi omnino optima armatura recenſetur. Eodem modo dicitur Ἀττικουργὴς et Κορινθιουργής. v. Poll. 1, 149. et Perizon. ad Aelian. l. l.

Βοιωτίς, i. q. Βοιωτική. E. 4, 8, 15. ἀφεῖναι τὰς Βοιωτίδας πόλεις αὐτονόμους; per pacem Antalcidae. 5, 1, 33. αὐτονόμους ἀπὸ τῶν Θηβαίων τὰς Βοιωτίδας πόλεις ἐποίησαν.

Βοιωτοί, *Boeoti*. ¶ 1) A. 2, 13. et Σ. 8, 34. eorum et Eleenſium amor erga pueros inceſtus. Απ. 3, 5, 1 — 4. potentia et fortitudine inferiores ſunt Athenienſibus. Sed tamen Αθ. 3, 11. imperant Athenienſibus. v. ibi Mor. et Zeun. Ιπ. 7, 3. gloria maiorum excellunt. E. 3, 2, 18. nolunt ſequi Lacedaemonios contra Elidem. 2, 4, 20. nolunt contra Athenienſes proficiſci cum Lacedaemoniis. Cf. 3, 5, 5. 4, 3, 2. et Αγ. 2, 2. eorum ſocii infeſtant Ageſilaum. ¶ 2) A. 5, 3, 6. Ξενοφῶν ὅτε ᾔει σὺν

Ἀγη

Ἀγησιλάῳ ἐκ τῆς Ἀσίας τὴν εἰς Βοιωτοὺς ὁδὸν, h. e. εἰς Βοιωτίαν.

βολή, *iactus, ictus.* Proprie est τοῦ τόξου. v. βάλλειν b. Sed E. 4, 5, 15. ηὗρον οὐδένα ἐξ ἀκοντίου βολῆς. Contra dicit Thucydides 5, 65. μέχρι λίθου καὶ ἀκοντίου βολῆς ἐχώρησαν. Cf. Wetsten. ad Luc. 22, 41.

βορέας, *boreas, aquilo.* A. 5, 7, 4. βορέας ἔξω τοῦ πόντου φέρει.

βόρεια, np. πνεύματα, *venti septentrionales.* K. 5, 3. vbi eodem modo dicuntur τὰ νότια.

βοῤῥᾶς, i. q. βορέας. A. 4, 5, 3. ἄνεμος βοῤῥᾶς ἐναντίος ἔπνει. 5, 7, 4. ὁ βοῤῥᾶς πνεῖ.

βοῤῥεῖον, scil. πνεῦμα, i. q. βοῤῥᾶς. K. 8, 1. ὅταν ᾖ βοῤῥεῖον.

βόσκημα, ¶ 1) *pecus.* Hesych: βοσκημάτων· θρεμμάτων. Schol. Aristoph. Acharnn. 811. et ex eo Phauorinus: ἐπὶ χοίρων δὲ καλεῖται τὸ βόσκημα. Ξενοφῶν δὲ ἐν ἑβδόμῳ τῆς Παιδείας καὶ ἐπὶ ἵππων τέθεικε. Videtur intelligi locus Π. 8, 1, 3. ἵππων καὶ κυνῶν ἐπιμελητὰς, οὓς ἐνόμιζε ταῦτα τὰ βοσκήματα βέλτιστ' ἂν παρέχειν. Sed distinguuntur E. 4, 6, 6. βουκόλια, καὶ ἱπποφόρβια, καὶ ἄλλα παντοδαπὰ βοσκήματα. 6, 4, 29. βοῦς — τὰ δὲ ἄλλα βοσκήματα, h. e. oues, caprae, sues. Aπ. 4, 3, 10. ἄνθρωποι ἀπὸ βοσκημάτων γάλακτι καὶ τυρῷ καὶ κρέασι τρεφόμενοι. A. 3, 5, 3. νομαὶ βοσκημάτων. Ιερ. 7, 3. πλεῖστον τῶν βοσκημάτων διαφέροντες. Paulo ante dicuntur ἄλογα ζῶα. Cf. E. 4, 5, 1. 5. 4, 6, 4. 5. 5, 4. 21. 7, 5, 14. 15. Aπ. 1, 5, 2. ¶ 2) *res pecuaria.* Aπ. 2, 1, 28. ἀπὸ βοσκημάτων πλουτίζεσθαι — τῶν βοσκημάτων ἐπιμελητέον.

βότρυς, *vua, racemus.* O. 19, 18. ὅταν ἔτι ἁπαλοὶ οἱ βότρυες ὦσι. § 19. τοὺς πέπονας βότρυς, τοὺς δ' ἔτι ὠμοτέρους. Sunt adiectiua propria. (v. Poll. 1, 243.) Ibidem dicuntur etiam σταφυλαί.

Βουδινοί, v. Μαριανδυνοί.

βουθυτεῖν proprie est *bouem sacrificare,* sed dicitur etiam de quolibet sacrificio magno et in re laeta. v. Schol. Aristoph. Plut. 820. E. 4, 3, 7. ἐβουθύτει ὡς εὐαγγέλια. v. εὐαγγέλ.

βουκόλιον, *armentum boum,* τὸ τῶν βοῶν πλῆθος. v. Schol. Homer. Il. β, 474. E. 4, 6, 6.

βουκόλος, *bubulcus.* Π. 1, 1, 2. ἄρχοντές εἰσι οἱ βου-

βουκόλοι τῶν βοῶν. Απ. 1, 2, 32. κακὸς βουκόλος. Antea βοῶν ἀγέλης νομεύς. Cf. §. 37.

βουλεία, v. βουλὴ nr. 5. a.

βούλεσθαι, ¶ 1) *velle, cupere, ſtudere.* a) Moeris p. 175. ἠβουλόμην διὰ τοῦ η, Ἀττικῶς· διὰ τοῦ ε Ἑλληνικῶς. Π. 6, 1, 18. τυχεῖν ἃ ἠβούλετο, np. τυχεῖν. Αθ. 2, 13. ποιεῖν κακῶς, εἰ ἠβούλοντο. Απολ. 11. θύοντά με ἑώρων, καὶ αὐτὸς Μέλιτος, εἰ ἠβούλετο, *niſi noluiſſet.* E. 1, 1, 20. ἀπεπέμψαντο, ὅποι ἠβούλοντο. 1, 2, 10. οὐκ ἠβούλοντο συντάττεσθαι. 2, 2, 9. οὐδεὶς ἠβούλετο ξυμβουλεύειν. b) Saepe tamen legitur per ε, vt Π. 1, 4, 28. ἐπελάθου τι ὧν ἂν ἐβούλου εἰπεῖν; Cod. Guelf. ἠβούλου. 4, 2, 5. ἀντιχαρίζεσθαι ἐβούλοντο. Zeun. ex eodem MS. ἠβούλοντο. 4, 4, 1. διήκουε ἃ ἐβούλοντο (Zeun. ex eodem ἠβούλ.) λέγειν, *quaecunque liberet.* 6, 1, 3. ἐτόλμησας; — εἴτ' ἐγὼ ἐβουλόμην, εἴτε μή, np. μένειν. 6, 2, 4. ἀποτετελεσμένα ὁπόσα ἐβούλετο ἔχων στρατεύεσθαι. Vtroque loco etiam Zeun. ita edidit. A. 1, 1, 1. ἐβούλετο τὼ παῖδε ἀμφοτέρω παρεῖναι. 2, 6, 11. φίλος ἐβούλετο εἶναι. Antea eſt ἐπιθυμῶν. 5, 8, 4. εἶπες ὁπόσα γ' ἐβούλου, *quaecunque liberet.* v. Abreſch. dilucidatt. Thucyd. 1, 119. E. 1, 7, 4. ἐβούλοντο ἐγγυᾶσθαι. 3, 4, 2. ξυνεξελθεῖν αὐτῷ ἐβούλετο. 3, 5, 8. p. 182. ἐπεὶ δ' ἔπραξαν, ἃ ἐβούλοντο. 6, 5, 42. ὅπως ἐβούλοντο, ἀπῆλθον, h. e. nemine impediente, illaeſi ab hoſte. Απ. 1, 4, 14. οὐδ' ἐδύνατο πράττειν, ἃ ἐβούλετο. c) Aoriſtus pr. paſſ. interdum η habet, augmentum Atticum, v. c. Ιπρ. 3, 5. ἱκανοὶ πεῖσαι ἃ ἠβουλήθησαν, np. πεῖσαι. E. 4, 4, 8. ἠβουλήθη τῶν πιστῶν ἄνδρα ἐσπέμψαι, *decreuit, maluit.* Sed ſaepius augmentum commune, vt Π. 3, 1, 11. ἃ μὲν ἐβουλήθης ἐξαπατῆσαι. Λ. 15, 8. οὐ γὰρ ἐβουλήθη τοῖς βασιλεῦσι παραστῆσαι. E. 2, 4, 5. ἐβουλήθησαν ἐξιδιώσασθαι. 3, 4, 3. ἐβουλήθη θῦσαι. Απ. 4, 7, 6. σαφηνίσαι οὐκ ἐβουλήθησαν. Leguntur item alii huius temporis modi, inprimis coniunctiuus, v. c. E. 4, 1, 5. διδάσκετε αὐτὸν βουληθῆναι, ἅπερ ἡμεῖς, *ei placere.* Π. 5, 4, 13. εἴτε πεισθείς, εἴτε καὶ αὐτὸς οὕτω βουληθείς. Ιπ. 10, 1. ἥν τις βουληθῇ χρῆσθαι. 11, 1. ἥν τις βουληθῇ χρήσασθαι. 12, 6. ἣν καταξαι βουληθῇ. Πο. 1, 6. ὁπόσοι ἂν βουληθῶσι

θῶσιν ἀφικέσθαι. Π. 1, 2, 11. ἣν βουληθῶσι διατρίψαι. Sed h. l. all. habent ἐθελήσωσι, quod in addendis Leuncl. refertur ad glossemata. Fortasse dura visa est formâ passiua. d) Secunda persona praes. indic. βούλει, v. c. Απ. 2, 2, 12. οὐκοῦν — τῷ γείτονι βούλει σὺ (all σοί, quod redundat) ἀρέσκειν. Est modestiae, vt saepius. All. βουλήσῃ. Ο. 3, 9. οὐ γὰρ ποιητὴς βούλει γενέσθαι. MS. Guelf. βούλῃ, quae est forma minus Attica. c. εἰ, Ιερ. 3, 6. εἰ βούλει εἰδέναι. Sic saepe est optionis, Π. 1, 4, 9. σύ γε, εἰ βούλει, τιμωρησάμενος ὅ τι βούλει — ποίει ὅπως βούλει. 3, 4, 25. ἀλλ' εἰ βούλει, μένε — δίδωμι ὁπότερον βούλει ἑλέσθαι. Optionis item est sine εἰ, vt Ε. 4, 1, 6. βούλει — καλέσωμεν; Omissum est ὅπως, vt Ο. 16, 8. πόθεν βούλει — ἄρξωμαι. Cf. infra lit. f. Schol. Eurip. Phoenn. 739. supplet ἵνα. Saepe permutatur c. βούλῃ, Π. 1, 6, 19. p. 71. περὶ ὧν ἂν βούλῃ δοκεῖν φρόνιμος. All. μέλλεις. Cod. Guelf. περὶ ὧν βούλει. — ἣν γὰρ βούλῃ δοκεῖν. Cod. Guelf. βούλει. Perperam. 4, 5, 12. p. 247. ὅπως ἂν σὺ βούλῃ χρῆσθαι. Diserte h. l. est coniunctiuus, qui etiam praecedit. Sed ibid. pro ὅταν τινὰ βούλῃ ἐλθεῖν all. habent ὅντινα βούλει ἐλθ. 3, 1, 15. ὅ τι ἂν βούλῃ λαμβάνειν. 5, 2, 3. διαθέσθαι ὅπως ἂν σὺ βούλῃ. Vtroque loco MS. Guelf. perperam habet βούλει. Nam ἂν poscit coniunctiuum. Et sic constanter legitur Απ. 2, 6, 39. ὅ τι ἂν βούλῃ δοκεῖν. et 3, 13, 3. ὅταν βούλῃ λούσασθαι. vbi Ern. male coniicit βούλει. e) Futurum βουλήσομαι, v. c. Π. 4. 5, 11. οὕτως δεῖ ποιεῖν — ὅπως μένειν βουλήσεται παρ' ἡμῖν. Α. 2, 5, 2. p. 111. ἔχω ἐλπίδας, καὶ σὲ βουλήσεσθαι φίλον εἶναι. Ε. 4, 1, 16. βουλήσομαι ὑμῖν φίλος εἶναι, h. e. φ. ἔσομαι. f) Formulae modestiae vel optionem dantis: Π. 4, 1, 2. p. 201. ὑμᾶς βούλομαι ὑπομνῆσαι. 8, 6, 6. βουλοίμην δ' ἂν ὑμᾶς καὶ τοῦτο κατανοῆσαι. It. c. εἰ, cf. supra lit. d. Ε. 1, 7, 10. p. 56. τοῦτο δὲ εἰ (vel potius εἰ μὴ) βούλεσθε, κρίνατε. 4, 1, 7. Κότυς ἂν πέμποιτο, εἴ συ βούλοιο. Sic saepe in responsionibus et dialogis, Ε. 3, 4, 5. οἶμαι — ἀποπλεῖν, εἰ σὺ βούλοιο. ἀλλὰ βουλοίμην ἄν, ἔφη. Απ. 3, 1, 10. τί οὖν οὐ σκοποῦμεν; βούλομαι,

μαι, ἔφη. 3, 5, 1. ἐλπίδα ἔχω ἔσεσθαι. βουλοίμην ἄν, ἔφη, ἃ σὺ λέγεις, *cuperem, optarem.* — βούλει οὖν σκοπῶμεν; βούλομαι, ἔφη. 2, 1, 1. βούλει σκοπῶμεν; §. 10. βούλει οὖν καὶ τοῦτο σκεψώμεθα; g) Formulae Germanissimo similes: Π. 8, 3, 9. διδάσκειν ὅ τι τὶς βούλοιτο. Paulo ante est εἴ τίς τι αὐτοῦ δέοιτο. Α. 2, 3. 3. τοὺς ἀγγέλους ἠρώτα, τί βούλοιντο. ¶ 2) Participium. a) ὁ βουλόμενος et οἱ βουλόμενοι, *quicunque vult, quilibet.* Vbi tamen ex reliqua oratione infinitiuus est intelligendus. Π. 4, 2, 12. p. 217. ἔξεστι τῷ βουλομένῳ χρῆσθαι. Α. 5, 3, 11. οἱ δὲ βουλόμενοι καὶ ἄνδρες συνεθήρων. 5, 6, 13. τῷ βουλομένῳ — τῷ δὲ μὴ βουλομένῳ. §. 17. τὸν μὲν βουλόμενον, τὸν δὲ μὴ βουλόμενον. §. 20. 5, 7, 16. bis. 6. 4, 11. 16. 7, 3, 6. bis. Ε. 1, 2, 7. 5. 2, 14. 6. 3, 7. τὸν μὲν βουλόμενον, τῷ μὴ βουλομένῳ. Απ. 3, 6, 11. Α. 13, 4. Αθ. 1, 2. et 6. ὁ βουλόμενος, scil. λέγειν. Πο. 3. 3. 4, 12. παρέχει — τῶν ξένων τῷ βουλομένῳ (ita emendauit Steph. vulgatum τῶν βουλομένων) ἐργάζεσθαι. §. 18. ὁ βουλόμενος κρινέτω. Απ. 1, 1, 10. τοῖς βουλομένοις ἐξῆν. Απολ. 14. ἵνα ἔτι μᾶλλον οἱ βουλόμενοι ὑμῶν ἀπιστῶσι. Simile est Ε. 7. 4. 7. μετὰ τῶν βουλομένων ποιησόμενοι εἰρήνην. Oppon. τοὺς πόλεμον αἱρησομένους. Sed Απ. 1. 6, 13. τὴν ὥραν ἐν τῇ πόλει τῷ βουλομένῳ — σοφίαν τῷ βουλομένῳ [illegible] λο[illegible]τας, obseruante Hindenburgio vel supplendum est ὠνεῖσθαι e verbo contrariae significationis πωλεῖν, vel τῷ βουλ. est absolute dictum. b) βουλόμενος sine articulo opponitur inuito et coacto, Ιερ. 1, 33. μετὰ φιλίας καὶ παρὰ βουλομένου. Oppon. βία. §. 34. opponuntur ἄκοντες et βουλόμενοι. c) *licet velis, data omni opera.* Π. 1, 4, 5. ὅτι βουλόμενος οὐ δύναιτο παρέχειν. 4, 5, 3. οὐδὲ βουλόμενος ἂν εὕροις. Α. 7, 7, 22. οὔτ' ἂν ἐχθρὸν κακῶς ποιῆσαι βουλόμενος δυνηθείην. Paulo post est οὔτ' ἂν εἰ βουλοίμην. d) *eo consilio vt.* Π. 1, 3, 4. βουλόμενος τὸν παῖδα ὡς ἥδιστα δειπνεῖν, προσήγαγεν etc. 3, 2, 6. ἐπιθυμῶν — δεόμενος — βουλόμενος. 5, 1, 2. Α. 6, 4. 16. Α. 2, 8. Ε. 1, 2, 7. πέμπουσι πρέσβεις βουλόμενοι ξύμμαχοι εἶναι, *qui conciliarent societatem.* 3, 4, 21. Αγ. 1, 29. Απ. 1, 6, 1. 2, 6, 38. 3, 8, 1. Σ.

2.

2, 10. βουλόμενος ἀνθρώποις χρῆσθαι, vt discerem. e) τί βουλόμενος, *quo consilio*. Π. 2, 2, 4. τί μὴν βουλόμενοι ψεύδονται. E. 3, 4, 11. τί καὶ βουλόμενος ταῦτα πράττοι. f) Omisso ἐστὶ ponitur pro βούλεται. Aπ. 2, 6, 25. εἴ τις τιμᾶσθαι βουλόμενος — καὶ — πειρᾶται. v. Hindenb. ad h. l. et Raphel. ad Act. 24, 5. g) De formula εἰ ἐκείνῳ βουλομένῳ ταῦτ' ἐστι, v. εἶναι nr. 25. c. ¶ 3) βούλεσθαι μᾶλλον, *malle*. Π. 1, 1, 1. ἄλλως πως βουλόμενοι πολιτεύεσθαι μᾶλλον, ἢ etc. 1, 6, 19. p. 84. δούλοις μᾶλλον βουληθέντες, ἢ φίλοις χρῆσθαι. Cf. Aγ. 1, 8, vbi etiam est αἱρεῖσθαι μᾶλλον. 5, 5. Aπ. 4, 4, 17. Eodem sensu, quanquam omisso μᾶλλον, A. 2, 6, 4. ἐξὸν ῥᾳθυμεῖν, βούλεται πονεῖν. Pro eo ibid. est αἱρεῖται. ¶ 4) *constituere, sibi proponere*. Aπ. 4, 2, 5. οἱ βουλόμενοι κιθαρίζειν ἱκανοὶ γενέσθαι — ὅ τι ἂν βούλωνται δυνατοὶ γενέσθαι. O. 13, 10. οὓς ἂν ἐπιτρόπους βούλωμαι καταστῆσαι. Multi alii loci huc referri possunt ex nr. 1. ¶ 5) *conari, aggredi*. Non de sola voluntate. Π. 6, 3, 11. p. 385. ἣν κυκλοῦσθαι βούλωνται. All. πειρῶνται, quod recepit Zeun. sed Leuncl. in glossis recenset. E. 3, 4, 9. τοὺς βουλομένους ἐμοῦ μείζους φαίνεσθαι. Σ. 1, 14. ἐβούλετο λέγειν. Paulo ante erat ἐπεχείρει. ¶ 6, *solere, libenter facere*. A. 6, 3, 11. θεὸς τοὺς μεγαληγορήσαντας ταπεινῶσαι βούλεται. Alias sic est χαίρει. Λ. 1, 9. αἱ γυναῖκες ἧττους οἴκους βούλονται κατέχειν. ¶ 7) Etiam haec varia notanda putauimus: Π. 3, 1, 5. τούτου ἕνεκα γενέσθω ὅ τι βούλεται, *quodcunque tandem mihi acciderit* vera locuto. 4, 4, 3. ἂν ἡμῶν βουλομένων ταῦτα, μὴ πείθωνται, *nobis iubentibus*. 6, 2, 8. βουλομένων τε καὶ οἰομένων ἤδη ἀριστήσειν. Futurum haud dubie pendet ab οἰομ. Nam βούλεσθαι nunquam iunctum sibi habet futurum. v. Thom. Mag. Itaque ad βουλομένων intelligi debet ἀριστᾶν vel ἀριστῆσαι. Est autem βουλ. h. l. de instinctu naturali et appetitu accipiendum, vt Aπ. 2, 1, 2. τὸ βούλεσθαι σίτου ἅπτεσθαι — ὅταν πιεῖν βούλωνται. 1, 2, 14. est dualis: βουλομένω πάντα δι' ἑαυτῶν πράττεσθαι. 2, 1, 28. synonyma sunt βούλει, ἐθέλοις, ἐπιθυμεῖς, ἀξιοῖς, ὁρμᾷς. 2, 2, 8. λέγει ἃ οὐκ ἄν τις ἐπὶ τῷ

βίῳ

βίῳ παντὶ βούλοιτο ἀκοῦσαι. ¶ 8) In var. lect. permutatur a) c. βουλεύεσθαι, A. 5, 1, 7. διὰ τὸ βούλεσθαι ἀπαλλαγῆναι. Aliorum lectio βουλεύεσθαι non placet. K. 1, 9. ὥστε, ἣν αὐτὸς ἐβούλετο, γῆμαι. Edd. vett ἐβουλεύετο. b) c. ἐθέλειν, cui etiam ab ipso Xenophonte pro synonymo additur. v. ἐθέλειν nr. 1. et supra nr. 1. c. c) c. θέλειν, quanquam hoc proprie differre dicit Ammonius p. 31. et ex eo Phauorinus: βούλεσθαι μὲν ἐπὶ μόνου λεκτέον λογικοῦ· τὸ δὲ θέλειν καὶ ἐπὶ ἀλόγου ζώου. A. 2, 1, 11. εἴτε τι ἄλλο βούλεται χρῆσθαι, εἴτε στρατεύειν. 2 MSS. ἄλλο τι θέλοι. Cf. θέλειν nr. 5. d) c. διανοεῖσθαι. v. ibi. nr. 1,

βουλεύειν, ¶ 1) Dicitur de consilio publico, a) de senatu Persarum, Π. 1, 5, 5. οἱ βουλεύοντες γεραίτεροι, *senatores in consilio*. v. Lamb. Bos obss. crit. c. 11. b) *senatorem e quingentis esse* Athenis. Thomas Mag: βουλεύω, ἀντὶ τοῦ βουλευτής εἰμί. Απ. 1, 1, 18. βουλεύσας ποτὲ — κατὰ νόμους βουλεύσειν. Hoc altero loco est vel *munere senatorio functurum* vel *sententiam dicturum esse*.

1, 2. 35. μέχρι πόσων ἐτῶν βουλεύειν οὐκ ἔξεστι; Resp. μέχρι τριάκοντα. c) *sententiam dicere*. De populo Atheniensi deliberante et consulente in concione, Αθ. 1, 6. μηδὲ ἐᾶν λέγειν πάντας, μηδὲ βουλεύειν — εἰ οἱ χρηστοὶ ἔλεγον καὶ ἐβουλεύοντο. Nonnullus etiam h. l. malit ἐβουλευον. Nam §. 9. iterum est: βουλεύσουσιν οἱ χρηστοὶ περὶ τῆς πόλεως — βουλεύειν δὲ καὶ λέγειν. d) *decernere*. c. acc. Αθ. 2, 17. ἀπὸ ὧν (h. e. ἀπ' ἐκείνων ἃ) ὁ δῆμος ἐβούλευσεν. e) De consilio militari ducum Syracusanorum. E. 1, 1, 22. λέγειν τε δοκῶν καὶ βουλεύειν τὰ κράτιστα, *consulere*. ¶ 2) *secum deliberare*. Π. 5. 1, 12. εἴπατε ὅ τι ἂν ὑμῖν δοκῇ — σιγῶ. ἡ γάρ μοι ψυχὴ οὐχ ὡς βουλεύσασα — ἀλλ' ὡς ποιήσουσα. Respicit tamen ad sententiam senatorum. ¶ 3) *consilium agitare, moliri*. Π. 2. 4, 10. ταῦτα βουλεύοντας. 8, 7, 3. p. 549. μηδὲν ἀνόσιον — μήτε ποιήσητε, μήτε βουλεύσητε. A. 2. 5. 3. p. 112. εἴ τι ἐμοὶ κακὸν βουλεύοι. §. 2. extr. erat ἐπιβουλεύοιμεν. ¶ 4) Π. 4. 6. 4. δίδωμί σοι βουλεύσασθαι (h. e. διαθέσθαι, vt legitur 5. 2. 3.) περὶ ταύτης (sc. τῆς ἐμῆς

μῆς θυγατρὸς), ὥσπερ ἂν ἐγὼ βουλεύων περὶ σοῦ φαίνωμαι. Vulgo praecipiunt, βουλεύσασθαι significare *secum statuere suo ipsius arbitrio* f. *sibi consulere*, βουλεύειν vero *consulere aliis, statuere de aliis*. Ammonius medium et actiuum ita differre ait, vt illud sit σκέψασθαι, hoc ἐνθυμηθῆναί τι καὶ συντάξαι κακόν. At ex his nondum patet, cur Gobryas de se quidem vtatur actiuo. Certe modestiam ei inesse, praeter Zeunium vix quisquam putauerit. Rectius Thomas Magister: οὐ μόνον βουλεύομαι, ἀλλὰ καὶ βουλεύω. Haec enim eius verba recte ad significatum trahi posse, apparet ex Eustath. ad Il. α, p. 146. βουλεύσαντε, ἤγουν βουλευσάμενοι. Et actiuum quoque, βουλεῦσαι περί τινος, sic dici, vt sit *arbitratu suo de aliquo decernere*, docent loci Thucyd. 3, 28. et 5, 116. vbi v. Duker. Itaque nostri loci sententia est: *ita de ea elocanda statuere, vt tu me tuis rebus consultum velle iudicabis.*

βουλεύεσθαι, ¶ 1) dicitur de multis. a) *inter se consultare, deliberare.* Π. 4, 2, 12. p. 216. μὴ δῶμεν αὐτοῖς σχολὴν μήτε βουλεύσασθαι, μήτε παρασκευάσασθαι. 8, 3. 9. κοινῇ βουλευόμενοι. A. 3, 3, 3. E. 7, 1, 16. c. σὺν, Π. 3. 2. 6. σὺν τοῖς ἄλλοις βουλεύσασθαι, εἴτε — εἴτε —. 5, 2, 11. c. ἐν, A. 6, 1, 2. περὶ τούτων ἐν τῇ στρατιᾷ βουλεύσαιντο. 2 MSS. σὺν τῇ στρ. Etiam alias est c. περὶ, vt Aθ. 3, 2. E. 2, 1, 5. 21. O. 7, 12. c. εἰ, Π. 2, 1, 2. p. 88. εἰ ἀνδρῶν προσδεῖ, αὖθις βουλευσόμεθα. Cod. Guelf. συμβουλευσόμεθα, quod Zeunio, vtpote de duobus, elegantius videbatur. c. ὅπως, A. 4, 3, 11. ἐβουλεύσαντο ὅπως ἂν κάλλιστα διαβαῖεν. E. 2, 4, 9. c. τί χρὴ ποιεῖν et similibus, E. 3, 4, 2. 4, 4, 5. O. 11, 24. βουλευόμενοι, ἃ ἂν ἐπιθυμῶμεν πράττειν. Item c. aliis dubitandi particulis, A. 6, 2, 3. ἐβουλεύοντο, πότερον χρὴ πορεύεσθαι. E. 4, 2, 6. ἐβουλεύοντο, πῶς ἂν τὴν μάχην ποιήσοιντο. 7, 1, 1. βουλευσόμενοι καθ' ὅ τι ἡ συμμαχία ἔσοιτο. Π. 5, 5, 1. περὶ τῶν φρουρίων βουλεύσαιντο, ὅ τι χρήσαιντο. c. acc. A. 6, 1, 22. τὰ ἄλλα, ἐπειδὰν ἔλθωμεν, βουλευσόμεθα. b) *re deliberata consilium capere, statuere*, i. q. διαθέσθαι.

σθαι. v. βουλεύειν nr. 4. c. πρὸς ταῦτα, *pro horum ratione.* Π. 2, 1, 2. p. 87. ἔλεξας, ὅπως; εἰδότες —— πρὸς ταῦτα βουλευώμεθα ὅπως ἀγωνιζοίμεθα. 7, 1, 5. βουλεύεσθαι, πρὸς ἃ ὁρῶσι. A. 1, 3, 19. 20. 6, 2, 3. c. acc. A. 3, 1, 23. ὅπως βουλευσαίμεθα, εἴ τι δυναίμεθα, ἀγαθόν. 3, 3, 2. σωτήριόν τι βουλευομένους. E. 4. 4. 2. τὸ πάντων ἀνοσιώτατον ἐβουλεύσαντο. 7, 1, 2. extr. τὰ κράτιστα ἡμῖν βουλευσάμενοι. Sic 7, 4, 35. 7, 3, 2. πότερον ἐνθάδε μένοντες τοῦτο βουλεύσεσθε. Iunt. τούτου. Castal. περὶ τούτου. A. 1, 1, 7. τὰ αὐτὰ ταῦτα βουλευομένους, ἀποστῆναι. Sic c. inf A. 3, 2, 4. εἰ βουλευόμεθα ἰέναι. In sqq. est διενοούμεθα. Cf. E. 2, 3, 5. et 3, 3, 8. c. ἃ χρὴ ποιεῖν, Απ. 1, 2, 43. In sqq. vocatur νόμος. c) *rebus suis prospicere.* c. aduerb. Π. 3, 3. 21. ἄμεινον ἴσως βουλεύσαιντο, ἢ νῦν βεβούλευνται. 4, 5. 17. ὅπως εὖ βεβουλεῦσθαι ἡγήσωνται. Αθ. 1, 6. ἄριστα βουλεύονται. §. 16. κακῶς βουλεύεσθαι. 3, 10. καὶ τοῦτο οὐκ ὀρθῶς βουλεύεσθαι. Πο. 4, 1. E. 2, 2, 8. κάλλιον ἥκειν βουλευσαμένους, *reuerti re melius deliberata.* ¶ 2) De vno vel de singulis e multis. a) *secum deliberare, cogitare, moliri* etc. Π. 3, 1. 9. ὅσα βεβούλευται ἢ ὅσα πέπραχε. Απ. 1, 1, 19. τὰ λεγόμενα —— πραττόμενα — σιγῇ βουλευόμενα. Vbi est palliue. Cf. βούλευμα. E. 1, 1, 21. ὑπεῖν τὰ μὲν παραχρῆμα, τὰ δὲ βουλευσαμένους. A. 2, 3, 5. vbi Zeun. vertit *suos consultat.* c. πῶς et ὅπως et τίς, Π. 1. 4, 13. βουλευόμενόν με, ὅπως ἀποδρῶ. 6. 4, 5. p. 392. A. 1, 1, 4. E. 3. 2. 1. Π. 8. 3, 9. ἐβουλεύοντο, τίνι ἕκαστος προσίοι. Απ. 3, 1. 8. τὸν βουλευσόμενον, πρὸς οὕστινας δεῖ πολεμεῖν. c. ὑπέρ, O. 7, 11. βουλευόμενος δ' ἔγωγε ὑπὲρ ἐμοῦ, καὶ οἱ γονεῖς ὑπὲρ σοῦ, τίν' ἂν κοινωνὸν λάβοιμεν. c. περί, Π. 8, 1, 1. p. 462. ἰδίᾳ ἕκαστος περὶ τῆς αὐτοῦ σωτηρίας βουλεύεσθαι. A. 2, 3, 11. Απ. 2, 7, 8. vbi pro eo praecedit ἐπιμελεῖσθαι. b) *referre ad consilium et deliberare.* E. 3, 5, 15. συγκαλέσας τοὺς πολεμάρχους, ἐβουλεύσατο πότερον etc. c) *consilium capere, sibi vel aliis consulere, statuere.* c. inf. Π. 1, 4, 17. ἐβουλεύσατο κράτιστον εἶναι λεηλατῆσαι. A. 5. 6. 9. Απ. 1, 4. 7. deus βουλευσάμενος ζῷα εἶναι. c. aduerb. Π. 3, 2, 14. εἰ καλῶς βεβουλεῦσθαι, *te bene*

ne tuis rebus prospexisse. Sic 8, 7, 3. p. 55?. ταῦτα αἱρούμενοι ὀρθῶς ἂν βουλεύοισθε. Ιπρ. 7, 7. ἐκ τούτων ἂν ποιῶν ὀρθῶς βουλεύοιτο. Π. 4, 5, 5. οὕτως ἀπρονοήτως περὶ ἐμοῦ βουλεύεσθαι. Α. 5, 7, 5. οὕτω περὶ αὐτοῦ τε καὶ ὑμῶν βουλευόμενος. 7, 6, 19. κακῶς βεβουλεῦσθαι πρὸ (male all. πρὸς) ὑμῶν. c. περὶ sine aduerbio, Π. 2, 4, 17. p. 137. ὡς περὶ κλοπῶν βουλεύεσθαι, h. e. quasi ad aduentum latronum aufugere. 5, 5, 14. extr. ὅπως οἱ στρατιῶται περὶ τοῦ στρατεύεσθαι βουλεύωνται. 8, 6, 8. ὁ βασιλεὺς βουλεύεται περὶ τοῦ ἀτακτοῦντος, *decernit.* Α. 5, 7, 7. βουλεύεσθαι περὶ ἡμῶν αὐτῶν, μὴ κάκιστοι φανῶμεν. 7, 1, 22. αὐτὸς βουλεύσοιτο περὶ αὐτῶν ὅ τι δύναιτο ἀγαθόν. Απολ. 1. c. ὅπως. Σ. 4, 9. ἴσως βουλευόμεθα ὅπως φιλήσομεν, *nos ita paramus vt osculemur.* d) De regibus et magistratibus, Π. 1, 6, 19. p. 82. ἀξιώσουσί σε πρὸ ἑαυτῶν βουλεύεσθαι, *se curae tuae committent.* Απ. 4, 2, 28. ὑπὲρ αὐτῶν βουλεύεσθαι, καὶ προΐστασθαι ἑαυτῶν. Cf. lit. c. e) Π. 7, 2, 8. Cyrus ad Croesum: βουλήν μοι δός — Croesus respondet: μηδὲν σὺ ἐμοὶ ἔτι βουλεύου ἀποκρίνασθαι. h. e. *noli amplius consilium meum quaerere.* Cf. supra b. ¶ 3) Varia lectio: Π. 5, 3, 12. ἵνα κοινῇ βουλευσώμεθα πάντες, πῶς ἂν χρώμεθα. All. συμβουλευσώμεθα, quod Zeun. praefert, inprimis quia statim sequitur ἐβουλεύσαντο κοινῇ, quae formula etiam supra allata fuit lit. 1. a. E. 5, 4, 13. εἴα αὐτοὺς βουλεύεσθαι ὅ τι βούλοιντο. Ita emendarunt viri docti pro βούλεσθαι ὅ τι βουλεύοιντο. C. 2, 3, 9. vbi est similis locus. Cf. βούλεσθαι nr. 8. a. De permutatis inter se βουλεύειν et βουλεύεσθαι v. βουλεύειν nr. 1. c. Permutantur etiam τὰ βουλεύματα et τὰ βουλευόμενα. v. βούλευμα.

βούλευμα, *consilium.* Suid: βούλευμα, τὸ ἴδιον, βούλημα δὲ, τὸ δημόσιον. Sed non obseruatum est hoc discrimen Π. 6, 1, 21. λόγων καὶ βουλευμάτων κοινωνὸν ἄν σε ποιοῖντο. Sunt enim h. l. *publica consilia.* Σ. 8, 39. σοφὰ βουλεύματα εἰδώς. Π. 6, 2, 2. οἱ τοιοῦτοι πολλάκις καὶ τὰ βουλεύματα καταμανθάνουσι. All. τὰ βουλευόμενα, quod praefert Zeunius, quia Atticum sit, participium ponere pro nomine. Cf. βουλεύεσθαι nr. 2. a.

βουλευτέον, *consultandum est, consilium capiendum est.* Π. 4, 5, 11. οὕτως ἡμῖν βουλευτέον, ὅπως μηδεὶς ἀποστατήσει.

βουλευτήριον, *curia.* v. Cic. Verr. 2, 21. E. 2, 3, 23. Athenis. 7, 4, 31. Olympiae. de qua v. Pausan. 6, 23. extr.

βουλευτής, *senator.* E. 2, 3, 16. et 17. ὦ ἄνδρες βουλευταί.

βουλευτικός, *senatorius.* Απ. 1, 1, 18. τὸν βουλευτικὸν ὅρκον ὀμόσας. Est illud iusiurandum, quod praestat ὁ ἐπιστάτης et iudex de integritate adhibenda. v. Petit. legg. Att. 3, 1.

βουλή, ¶ 1) *consilium.* Π. 7, 2, 8. βουλήν μοι δὸς περὶ τούτου. ¶ 2) *prudens consilium.* a) In persuadendo, Π. 5, 5, 14. ὅταν που δέῃ βουλῆς. Marg. Steph. ὅταν πεῖσαι δέῃ. Scilicet supra erat εἴ τι πεῖσαι δέοι. b) In agendo, Αγ. 10, 1. πρωτεύων ἀλκῇ, ὅπου ἀνδρίας ἀγὼν, γνώμῃ, ὅπου βουλῆς. Itaque γνώμη est consequens τῆς βουλῆς. ¶ 3) *instinctus, instigatio.* E. 6, 4, 35. ἀπέθνησκον αὐτοχειρίᾳ ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν, βουλῇ δὲ ὑπ' αὐτῆς. ¶ 4) *consultatio ducum belli.* E. 6, 4, 8. ἦν τῷ Κλεομβρότῳ ἡ τελευταία βουλὴ περὶ τῆς μάχης. ¶ 5) *senatus,* cui opponuntur αἱ ἄλλαι ἀρχαὶ, δῆμος, ἐκκλησία. a) Athenis. E. 1, 4, 8. 1, 7, 2. §. 10. p. 54. p. 57. τὴν βουλὴν ἔπεισεν, ἐς τὸν δῆμον εἰσενεγκεῖν. v. εἰσφέρειν nr. 5.) §. 11. bis. 6, 4, 20. βουλὴ ἐν ἀκροπόλει καθημένη. 6, 5, 33. 7, 1, 2. p. 436. 439. Αθ. 3, 1 — 3. Πο. 4, 18. 6, 1. Gerit etiam equitum curam, eosque explorat, O. 9, 15. Ιπ. 1, 8. 13. 3, 9. 12. 1, 8. ἐν τῇ βουλῇ ἔχειν ῥήτορας, ὅπως καταπραΰνωσι τοὺς τὴν βουλὴν, vbi Wells. legendum putat τοὺς κατὰ τὴν β. Steph. vult τοὺς omitti, quod Zeun. mutat vel in οὕτω, vel in οὗτοι. Leuncl. legi iubet τοὺς τῆς βουλῆς. — De senatu Areopagitico v. Ἄρειος πάγος. — De senatu sub triginta tyrannis v. τετρακόσιοι et E. 2, 3, 8. 16. §. 18. p. 96. καταστῆναι ἐς τὴν βουλὴν, καὶ ἀρχὰς ἀποδειχθῆναι. All. βουλείαν. §. 19. 20. §. 23. sequente plurali: ἡ βουλὴ ὁρῶσα — καὶ οὐ ἀγνοοῦντες. b) Thebis. E. 5, 2, 20. ἐκάθητο ἐν τῇ ἀγορᾶς στοᾷ — ἐπορεύετο ἐς τὴν βουλὴν, h. e. *in curiam.* 7, 3, 5. v. ἀρχεῖν nr. 3. g. ¶ 6) In var. lect. confunditur c. Φυλή. v. ibi.

βούλησις, *voluntas*. Π. 5, 1, 12. δαίμονος ἂν φαίην τὴν βούλησιν εἶναι, τὸ μὴ ἐᾶσαι ὑμᾶς εὐδαίμονας γενέσθαι. All. ἐπιβουλὴν, quod posſit interpretamentum videri, quo indicetur, nomen βούλησις in malam partem eſſe poſitum. Sed Zeunio cum Brodaeo probatur ἐπιβουλὴν, quod ſit grauius.

βουλιμιᾶν, *fame deficere*. Pollux 6, 31. Ξενοφῶν δὲ βούλιμον (εἴρηκε). At hodie non legitur. Sed idem Pollux 2, 217. καρδιώττειν, inquit. οὕτω Δωριεῖς τὸ παρὰ Ξενοφῶντι βουλιμιᾶν καλοῦσι. Proprie autem βουλιμιᾶν dicuntur ii, qui vim quandam famis non tolerabilem ſentiunt, nec tamen diu ita eſurire pergunt. v. Gell. N. A. 16, 3. et Foëſii oeconomia Hippocrat. Suidas primo tradit etymologiam verbi, ἀπὸ τοῦ βοῦ, ὅπερ ἐπιτάσεως ἐστὶ δηλωτικὸν, et a λιμός. Cf. Etymol. M. et Varro de re ruſt. 2, 5. Deinde habet haec: βουλιμιᾶν· τὸ παρ' ἡμῖν λιμώττειν. Ξενοφῶν δὲ βουλιμιᾶν λέγει τὸ τὸν στόμαχον ἐπιδάκνεσθαι ὑπὸ λιμοῦ, laudatque locum A. 4, 5, 7. Idem Suidas: καρδιώττειν· τὴν καρδίαν ἀλγεῖν Σικελιῶται, ὃ ἡμεῖς βουλιμιᾶν. Ἀπολλόδωρος— τοὺς Σικελιώτας φησὶ τὸ τὸν στόμαχον ἐπιδάκνεσθαι ὑπὸ λιμοῦ καρδιώττειν λέγειν, ὅπερ βουλιμιᾶν λέγει Ξενοφῶν. Cf. Schol. Ariſtoph. Plut. 874. Π. 8, 1, 15. ἐστ' ἂν φάγοιέν τι, ὡς μὴ βουλιμιῷεν. A. 4, 5, 6. τὴν ἡμέραν ὅλην ἐπορεύοντο διὰ χιόνος, καὶ πολλοὶ ἐβουλιμίασαν. §. 7. εἶπέ τις, ὅτι σαφῶς βουλιμιῶσι, καὶ ἐάν τι φάγωσιν, ἀναστήσονται — τοῖς βουλιμιῶσιν.

βουπόρος, *magnus*. Eſt epitheton veru. v. Heſych. et ibi interpp. et Poll. 10, 95. Suid: βοπόρους (imo βουπόρευς)· παρὰ Ἡροδότῳ ὀβολοὺς μεγάλους. A. 7, 8, 8. ἐπάταξε βουπόρῳ ὀβελίσκῳ τὸν μηρόν. Laudat hunc locum Suidas in v. ὀβελός.

βοῦς, ὁ, ἡ, ¶ 1) *bos*. a) Th. Mag: ἡ βοῦς, οὐχ ὁ βοῦς. Sed Etym. M. in v. ἵππος dicit, τὰς βοῦς eſſe Ionum. Femininum reperitur quidem Απ. 1, 2, 32. τὰς βοῦς ἐλάττους ποιῶν. it. §. 37. Sed ſaepius maſculinum, vt Π. 2, 3, 5. p. 118. ὁ βοῦς κέρατι παίει, h. e. *boues*. 8, 3, 14. τὸν βοῦν νικητήριον. Sic βοῦν δίκαιον. v. δίκαιος nr. 6. Genit. ſingul. Απ. 1, 4, 14. βοός. Datiuus Σ. 5, 3. βοΐ. Nominatiuus plur. βόες, v.

v. c. A. 4, 5, 19. 4, 7, 9. 4, 8, 18. ἱκανοὶ βόες. 7, 3, 28. βόες δισχίλιοι. 7, 8, 9. ὅσοι ἦσαν βόες. Acc. plur. Π. 5, 2, 1. πολλοὺς βοῦς. §. 2. 8, 3, 6. τοὺς βοῦς deorum victimas. Antea vocantur ταῦροι. A. 2, 1, 5. κόπτοντες τοὺς βοῦς. Margg. τὰς βοῦς. 5, 2, 3. 6, 2, 2. 6, 3, 13. βοῦς καταλελειμμένους. 7, 7, 31. βοῦς ἑξακοσίους. Απ. 2, 7, 6. O. 1, 14. τοὺς βοῦς — τῶν βοῶν. Π. 4, 1, 4. πολλοὶ βόες. Sed MS. Guelf. π. βοῦς, contra Thomae praeceptum, contra quod legitur etiam acc. plur. βόας A. 3, 5, 6. vbi tamen in Cod. Parif. eft vfitatior forma βοῦς. Dat. plur. A. 4, 6, 13. βουσί. O. 10, 7. βουσὶ δὲ βοῦς (accuf.) ἥδιστον. b) Π. 8, 3, 14. boues funt praemia in ludis, et dantur victoribus ad facrificia et epulas. Sic E. 6, 4, 29. aluntur ad ludos Pythios Apollini a ciuitatibus ad facrificia greges boum, et datur νικητήριον — εἴ τις τῶν πόλεων βοῦν ἡγεμόνα κάλλιστον τῷ θεῷ θρέψειε. Ex Goldhagenii fententia βοῦς ἡγεμὼν eft *tam qui agmen reliquum ducit, quam qui primo loco facrificatur.* c) Mittuntur inter ξένια, A. 4, 8, 17. et E. 7, 2, 4. d) A. 4, 5, 22. ῥοφοῦντα πιεῖν, ὥσπερ βοῦν. e) A. 6, 4, 15. βοῦς ὑφ' ἁμάξης ἐθύοντο. οὐκ ἄλλα γὰρ ἦν ἱερεῖα, *boues iugales, iugo iuncti.* §. 18. βοῦν ὑπὸ ἁμάξης. f) O. 18, 4. referuntur inter ὑποζύγια. Cf. omnino ἀγέλη, βουκόλος, νομεύς. ¶ 2) *corium bouinum.* Euftath. ad Il. δ, 141. p. 455. ἐλέφαντα λέγει τὸ ἐλεφάντινον ὀστοῦν, τῷ τοῦ ὅλου ὀνόματι ὀνομάζων τὸ μέρος. ᾧ τρόπῳ καὶ βοῦς τὸ δέρμα, ἡ βύρσα δηλαδή. Cf. η, 238. A. 4, 7, 16. γέῤῥα δασέα βοῶν. 5, 4, 6. γέῤῥα λευκῶν βοῶν δασέα. Plenius eft 4, 5, 11. καρβάτιναι πεποιημέναι ἐκ τῶν νεοδάρτων βοῶν.

βραδέως, *fero, lente.* A. 1, 8, 8. βραδέως προσῄεσαν. Ιπρ. 8, 23. E. 6, 2, 20. βραδύτερόν τι ἀφικέσθαι. Ιπρ. 3, 13. βραδύτερον τὰν φυλαρχῶν ἐλαύνειν. De fuperlatiuo βραδύτατα v. πλεῖν nr. 4.

βράδος, *tarditas.* Ιπ. 11, 12. μήτε τῷ ἄγαν βράδει χρῆται. Oppon. τάχει.

βραδὺς. ¶ 1) *tardus, lentus.* Αθ. 2, 5. βραδεῖαι πορεῖαι. Ιπρ. 8, 15. βραδυτέρους τοὺς διώκοντας παρέχων, *cunctantes.* Eft epitheton a) equorum, Π. 2, 2, 15. βραδέων. 5, 4, 3. βραδυτά-

δυτάτους. Αν. 4, 2, 25. Ιπρ. 5, 1. βραδεῖς. 8, 13. b) leporum, K. 5, 17. βραδύτατοι. c) nauium, E. 5, 1, 24. τῶν βραδυτέρων. ¶ 2) A. 7, 3, 19. τὸ βραδύτατον, np. μέρος τῆς στρατιᾶς, i. e. τὸ ὁπλιτικὸν, *tardissime procedens.*

βραδυτὴς, *tarditas.* De accentu v. Thom. Mag. in v. ἰσότης. E. 4, 6, 5. διὰ τὴν βραδυτῆτα τοῦ στρατεύματος, *tarda itinera.* Legitur etiam in Isocrat. panegyr. 39.

Βρασίδας, *Brasidas*, Ephorus eponymus anni secundi belli Peloponnesiaci. E. 2, 3, 7.

βραχέα et

βραχέως, ¶ 1) De tempore, E. 1, 7, 3. βραχέως ἀπελογήσατο, *paucis.* Edd. vett. βραχέα. Απολ. 30. συνεγενόμην βραχέα, *exiguo temporis spatio.* ¶ 2) De loco, A. 3, 3, 6. βραχύτερα τῶν Περσῶν ἐτόξευον, *minus longe.* Ibid. βραχύτερα ἠκόντιζον, ἢ ὡς ἐξικνεῖσθαι. Cf. βραχύς. ¶ 3) Ιπ. 11, 11. βραχύτατον προβαίνειν, *lentissime.* Deinceps est βάδην.

βραχίων, *brachium, lacertus.* Ιπ. 7, 8. 12, 5. τὸν ὦμον, καὶ τὸν βραχίονα, καὶ τὸν πῆχυν. Cf. §. 7.

* βραχυγνωμονέστερα ἀνθρώπου θηρία, Ιπρ. 4, 18. *quae minus prudentia valent.*

βραχυδρομώτατοι, K. 5, 21. vocantur lepores, *qui longum spatium currere non possunt.* Oppon. μακροδρομώτατοι.

βραχὺς, ¶ 1) *breuis, paruus.* a) de sermone, Π. 1, 2, 15. ἐν βραχυτάτῳ (scil. λόγῳ) δηλωθείη. Αγ. 7, 1. ὡς ἐν βραχεῖ εἰπεῖν. Alias dicitur συνελόντι. Ιπ. 8, 14. 12, 13. ἐν βραχεῖ γράψομεν. b) de tempore, Ιπ. 3, 5. ἐν βραχεῖ ἀναλαμβάνεται, *repente.* Sic dicitur ἐν μικρῷ. Π. 5, 3, 19. βραχεῖ χρόνῳ ὕστερον. Vsitatius est ὀλίγῳ χρ. ὕστ. §. 16. p. 301. φυλακὰς ὡς βραχυτάτας, *quam breuissimi temporis.* Sed ap. Thucyd. 4, 103. φυλακὴ βραχεῖα est *modicum praesidium.* Επ. 3. p. 675. βραχὺν αἰῶνα. c) de extensione. Oppon. μακρός. K. 4, 1. ὀσφῦν — τὰ μεγέθη μεταξὺ μακρῶν, βραχέων. Sic Ιπ. 1, 12. ὀσφῦς πλατυτέρα καὶ βραχυτέρα. Cf. 11, 2. E. 7, 5, 17. βραχὺ ὅπλον, v. c. pugio. K. 5, 30. τρίχωμα leporis βραχύ. 7, 5. ὀνόματα βραχέα, *non polysyllaba.* d) de spatio loci, Π. 5, 4, 20. βραχὺ

(np. ἐστὶ μέρος τῆς χώρας) προσδραμεῖν. Oppon. ἄκραι αἱ ἐπιβαθῆναι. Sic Πο. 4. 44. βραχὺ ἂν εἴη εἰς τὸ ἀσφαλὲς ἀποχωρῆσαι. Π. 8, 8. 6. βραχεῖαι πορεῖαι. Κ. 5, 1. ἔχῃ βραχεῖα. Α. 3, 3, 6. βραχὺ τοξεύειν, *non longe*. 1, 5, 3. βραχὺ πέτονται. Athenaeus: ἐπὶ βραχὺ, vt est 3, 3, 11. ἐπὶ βραχὺ ἐξικνοῦνται. Fortassis etiam huc pertinet βραχὺ ὅπλον ex lit. c. vt sit *quo cominus pugnatur*, atque adeo etiam gladius. e) *non latus*. Ο. 19, 5. οὔτε βαθύτερον (βόθρον), οὔτε βραχύτερον, np. qua latitudinem. Cf. §. 3. f) *humilis, non altus*. Oppon. ὑψηλός. Ο. 18, 2. ἦν βραχὺς ὁ κάλαμος. Ε. 4, 5, 17. βραχύν τινα γήλοφον. ¶ 2) *paucus*. Hesych: βραχεῖς· ὀλίγοι. Π. 1, 4, 4. λόγοι βραχύτεροι. Oppon. πολυλογία. Σ. 4, 34. βραχεῖα ἔχων, *curtam rem familiarem habens*. Hesych: βραχέα ἄττα· ὀλίγα τινά. Ατ. 1. 4, 8. ὑγροῦ βραχὺ, *parum*. Antea erat μικρὸν μέρος. ¶ 3) Π. 8. 2, 4. βραχύτατον ἔργον, *res simplicissima s. ars quae non varias res elaborat*. ¶ 4) Ιπ. 9, 3. ἐκ τοῦ βραχυτάτου ἀρχόμενον — εἰς τὸ θᾶττον προάγειν, *sensim*. 7, 10. erat βαθύν. Brodaeus fru[...] teniat βραδυτῆτα. ¶ 5) βραχυτέρα ψάλλης. v. μ[...]θος nr. 3.

Βραχύτης, *breuitas*. Κ. 5, 32. ἐπὶ τὴν βραχύτητα caudae leporis.

Βρέχειν. Κ. 7, 5. n[...]a cani imponendum.

*__Βρέξις__, *humectatio*. np. quae fit lotione. Ιπ. 5, 9.

Βρέφος, *infans*. Ατ. 2. 2. 5. οὐ γιγνώσκων τί [...] ὑφ' ὅτου εὖ πάσχει. Ο. 7. 24. τὰ νεογνὰ βρέφη.

Βρέχειν, ¶ 1) *madefacere*. Α. 3, 3, 2. ποταμοὶ [...] ἄβατοι, οὐδὲ βρέχοντες. 5. 3, 9. διαβῆναι πρὶν βρέξαι τὰ αἰδοῖα. Ιπ. 5, 6. τὸ μιον (τοῦ ἵππου) βρέχε[...] lotione. Vnde βρέχεσθαι passiuum est *madefieri*. Α. 1. 4, 16. οὐδεὶς ἐβρέχθη ἀνωτέρω — ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ. 4, 5, 2. διέβαινον βρεχόμενοι πρὸς τὸν ὀμφαλόν. Ε. 5, 2, 5. βρεχομένων τῶν πλίνθων. ¶ 2) *pluere, pluuiam mittere, pluuia irrigare*. Thom. Mag: βρέχει οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων εἶπεν ἐπὶ ὑετοῦ, ἀλλὰ ὕει. Cf. Phauorin. et inprimis Phrynich. qui idem sentit. At v. interpp. ad Thom. Mag. in his Abreschius, qui in margine notauerat βρέξαι τὴν γῆν de pluuia, sed locum scriptoris addere neglexerat.

xerat. Ille locus est haud dubie O. 17, 2. τὸν θεὸν, ὁπότε βρέξας τὴν γῆν ἀφήσει αὐτοὺς σπείρειν.

βριμοῦσθαι, *ira fremere, irasci.* Hesych: βριμοῦσθαι· θυμοῦσθαι, ὀργίζεσθαι. Schol. Aristoph. Equitt. 851. βριμᾶσθαι· ὀργίζεσθαι καὶ ἀπειλεῖν. Cf. Suid. In libris N. T. aliquoties legitur ἐμβριμᾶσθαι. v. Wetsten. ad Matth. 9, 30. c. dat. pers. et rei, Π. 4, 5, 5. ἐβριμοῦτο τῷ Κύρῳ καὶ τοῖς Μήδοις τῷ (intell. ἐπὶ) καταλιπόντας οἴχεσθαι.

βροντὴ, *tonitru.* βρονταὶ καὶ ἀστραπαὶ αἴσιοι, v. ἀστραπή. Π. 7, 1, 2. βροντὴ δεξιὰ ἐφθέγξατο. Α. 3, 1, 9. βροντῆς γενομένης σκηπτὸς ἔδοξε πεσεῖν. Ε. 1, 6, 20. ὕδωρ πολὺ καὶ βρονταί. Απολ. 12. βροντὰς μέγιστον οἰωνιστήριον.

βρόχος, *laqueus.* In reti est auctore Polluce 5, 28. τὸ συνεχὲς τετράγωνον διάστημα, συνεστηκὸς ἐκ τεττάρων ἀμμάτων, ὃ, τεινομένης τῆς ἄρκυος, γίνεται ῥαβδοειδὲς (ῥομβοειδές)· δι' οὗ τὴν κεφαλὴν διωθεῖ τὰ θηρία, ὡς διεκπεσούμενα. καὶ περὶ αὐτὸ ἐνσχεθέντα, ἁλίσκεται. Cf. Gratii Falisci cyneget. 28 — 30. qui vocat *cassem qui medio nascitur ore,* et ibi interpp. K. 2, 5. ἄρκυες δὲ πάλαιστοι τοὺς βρόχους. §. 6. τῶν βρόχων (in ἐνοδίοις) τὸ διάστημα ἴσον ταῖς ἄρκυσιν. 6, 7. 9, 13. βρόχος τῆς ποδοστράβης. Cf. §. 15. 10, 2. 7.

Βρύας, K. 7, 5. nomen cani imponendum.

βρύειν, *pullulare, verna germina emittere.* Ammonius interpretatur ἀνθεῖν, Hesychius ἀνθεῖν, ἀνιέναι, Eustathius ad Il. ρ, p. 1126, 42. θάλλειν. K. 5, 12. ὅταν ἡ γῆ βρύῃ.

βρῶμα, *cibus.* Legitur ¶ 1) singularis, quamuis Thomae tantum pluralis probetur, Π. 5, 2, 8. ἐπ' οὐδενὶ βρώματι, οὐδὲ πόματι. Απ. 4, 7, 9. βρῶμα ἢ πόμα. Δ. 2, 5. εὐχερέστερον πρὸς πᾶν ἔχειν βρῶμα. ¶ 2) pluralis, Π. 1, 3, 4. bis. §. 5. 5, 2, 8. ὑπὸ τῶν βρωμάτων καὶ τῆς πόσεως. Απ. 3, 11, 13. τῶν βρωμάτων τὰ ἥδιστα — ἀηδῆ.

βρῶσις vetat dici Thomas pro βρώματα. Sed de ipsa *edendi actione* intelligendum videtur Απ. 1, 3, 15. περὶ βρώσεως καὶ πόσεως.

βρώσκειν, *comedere.* Ἱερ. 1, 24. ὁ βεβρωκώς.

βρωτὸν, *esculentum.* Hesych: βρωτόν· βρώσιμον. Suid: βρωτόν· βρῶσιν, τρυφὴν (leg. τροφήν). Ξενοφῶν.

φῶν. Dein addit A. 4, 5, 7. εἴ τι που ὁρῴη βρωτόν. Vbi vulgo legitur εἴ που ποτὸν ἢ βρωτὸν ὁρῴη. Sic iungitur ποτὸν Απ. 2, 1, 1. et 4, 2, 31. καὶ ποτὰ καὶ βρωτά. Cf. Π. 5, 2, 2. A. 4, 5, 5. Δ. 5, 3.

Βυζάντιοι, *Byzantii*. A. 7, 1, 13. 24. E. 1, 1, 25. 1, 3, 10. 12.

Βυζάντιον, *Byzantium*. A. 6, 4, 1. 2. eius situs. 6, 2, 8. et 6, 4, 12. et 6, 6, 9. eius harmostes Cleander, sed 7, 2, 3 — 7. Aristarchus, Cyrianorum inimicus. Quae Cyrianis Byzantii euenerint, narrantur 7, 1, 2. 5. 17. 24. 7, 2, 15. et 7, 3, 2. E. 1, 1, 25. 26. Clearchus, Byzantiorum proxenus, fit Byzantii harmostes. 1, 3, 10 — 13. ab Atheniensibus proditione vrbs capitur. 2, 2, 1. Lysander eam recipit. 4, 8, 27. Thrasybulus ibi decimas Ponti vendit et democratiam constituit.

βυθός, *ima pars* l. *fundus fossae*. O. 19, 11.

βύρσα, *corium*. Απολ. 29. περὶ βύρσας πραγματείαν, *artem coriariam*.

*βυσσινοβαφής, v. ὑσγινοβαφής.

βῶλος, *gleba*. Est generis feminini. v. Thom. Mag. et Moeris. Π. 2, 3, 7. ταῖς βώλοις βάλλειν. Sic §. 8. et 8, 3, 12. bis. Ιπ. 1, 4 εἴτε ἐν βώλοις, εἴτε ἐν λίθοις ἐλαύνοιτο.

βωμός, *ara*. a) A. 1, 6, 7. ἐλθὼν ἐπὶ τὸν τῆς Ἀρτέμιδος βωμὸν supplex. vi E. 4, 4, 3. ἔφευγον, οἱ μὲν πρὸς τὰ ἀγάλματα — οἱ δ' ἐπὶ τοὺς βωμούς. Αγ. 11, 1. τοὺς τῶν βωμῶν ἱκέτας. Cf. ἑστία, quae et ipsa βωμὸς nominatur E. 2, 3, 21 — 23. b) A. 7, 1, 25 τὰ ἱερεῖα εἱστήκει παρὰ τὸν βωμόν. Απ. 1, 1, 2. θύουσιν ἐπὶ τῶν κοινῶν — βωμῶν. Cf. Απολ. 11. c) Απ. 3, 8. 10. disputatur, vbi βωμοὶ poni debeant. Πο. 1. 4 λίθος (marmor), ἐξ οὗ καλλιστοι βωμοὶ γίγνονται. O. 5, 2. κοσμοῦσι βωμοὺς καὶ ἀγάλματα.

Γ.

Γαβαῖος, *Gabaeus*, siue, vt alii legunt, Γαβαῖδος, *Gabaedus*. Π. 2, 1, 2. p. 87. regulus Phrygiae ad Hellespontum siue minoris, in exercitu Assyriorum. Cf. 4, 2, 15.

Γαδάτας, *Gadatas*, regulus sub Assyrii ditione. Genitiui forma Dorica, Γαδάτα, legitur v. c. Π. 5, 4, 1. 3. quanquam in Cod. Guelf. interdum scriptum est Γαδάτου. Datiuus

tiuus Γαδάτα, v. c. 5, 3, 11. sed §. 15. Γαδάτῃ, vbi tamen idem Codex habet Γαδάτα, quod recepit Zeun. Accusatiuus Γαδάταν, v. c. 5, 4, 1. sed 6, 1, 1. Γαδάτην, vbi in eodem MS. est Γαδάταν. Vocatiuus ὦ Γαδάτα, v. c. 5, 3, 10. Interdum vocatur Γαδάτας ὁ εὐνοῦχος, interdum simpliciter ὁ εὐνοῦχος. v. εὐν. Π. 5, 2, 13. ab Assyrio exsecatur. 5, 3, 5 — 11. Gobryae opera deficit ad Cyrum. Cf. §. 14. sq. 5, 4, 1 — 9. insidiis tere occisus a Cyro liberatur. §. 14. 15. dona Cyro offert. §. 16 – 18. regionem suam, quae erat prope Babylonem, munit. 6, 1, 1 — 3. timet ne exercitus dimittatur. Cf. §. 13. Cyrus eius opera saepe vtitur, v. c. 7, 3, 2. 7, 5, 9 — 11. Babylone capta interficit Assyrium. 8, 4, 1. fit praefectus τῶν σκηπτούχων. Cf. 8, 3, 8. In var. lect. pro Γαδάτα est ἀγαθά. v. ἀγαθὸν nr. 6.

Γαιάοχος. h. e. ὁ τὴν γῆν συνέχων, Hesychio et Etymolog. M auctoribus, fuit co nomen Neptuni apud Lacedaemonios. Cf. Eustath. ad Il. ν, 43. vbi, vt ap. Hesych. et Etym. M. et Suid. scribitur Γαιήοχος. Hesychius tamen habet etiam formam Γαιηοῦχος, et Suidas Γαιοῦχος. E. 6, 5, 30. εἰς τὸν ἱππόδρομον, εἰς Γαιαόχου, sc. templum. Ita emendarunt Steph. et Leuncl. pro Γαιολόχου, quod est in edd. vett. Morus autem fecit Γαιαούχου, laudato Pausan. 2, 20. 21. qui de illo templo est legendus.

γάλα, *lac.* Απ. 4, 3. 10. K. 7, 3. §. 4. iubentur venatores catulis διδόναι γάλα. 9, 3. γάλα δοῦσαι dicuntur ceruae *lactantes hinnulos.*

Γαλαξίδωρος, *Galaxidorus*, Thebanus. E. 3, 5, 1. a Tithrausta pecunia corruptus.

γαλήνη, *tranquillitas maris.* A. 5, 7, 5.

Γάμβριον, *Gambrium*, καὶ Παλαιγάμβριον, E. 3, 1, 4. Steph. Byz: Γαμβρεῖον, πόλις Ἰωνίας. Holstenius ad h. l. etiam in Xenophonte scribi per ει iubet.

γαμβρός, *gener.* Thomae Magistro ποιητικώτερον videtur, quam κηδεστής. E. 3, 1, 11. synon. est θυγατρὸς ἀνήρ.

γαμεῖν, *vxorem ducere.* Π. 1, 2, 4. οἱ γεγαμηκότες. Sic Σ. 9, 7. vbi oppon. ἄγαμοι. Π. 1, 4, 6. γαμεῖν μέλλων. 8, 4, 8. dicitur

Nn 2 pro

pro eo etiam γυναῖκα λαμβάνειν. E. 4, 1, 4. μεγαλειοτέρως τίς ἂν γήμειε; Ιερ. 1, 27. c. acc. Π. 5, 2, 4. ὃς ἂν γήμῃ αὐτήν. §. 5. ὅστις γαμεῖ αὐτήν. Portus monet, esse futurum secundum ab inusitato γήμω. 8, 4, 9. ἣν μεγάλην γαμήσειας. (Thom. Mag: γῆμαι, οὐ γαμῆσαι.) 8, 5, 10. 13. ter. E. 5, 1, 25. Απ. 1, 1, 8. O. 3, 13. Αγ. 3, 3. Ιερ. 1, 28. ἂν μὴ ξένην γήμῃ — ἐκ μειόνων γαμεῖν. K. 1, 9.

γαμεῖσθαι, *nubere*. Poll. 3, 45. γῆμαι μὲν, ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς λέγεται. γήμασθαι δὲ, ἐπὶ τῆς γυναικὸς, οὐ γαμηθῆναι. Sed passiuum tamen pro medio est A. 4, 5, 18. τὴν θυγατέρα — ἐννάτην ἡμέραν γεγαμημένην.

γαμετὴ, *nupta*. O. 3, 10. γυναιξὶ ταῖς γαμεταῖς.

γαμέτης (poet. Port.), *maritus*. Π. 4, 6, 2. p. 257. τῆς βασιλέως θυγατρὸς γαμέτην.

Γάμμα, *Gamma litera*. Π. 7, 1, 3. circumdaturi hostilem exercitum ὥσπερ Γάμμα ἑκατέρωθεν τὴν ἑαυτῶν τάξιν ποιήσαντες. Nos intelligebamus Γ figuram, sed Zeunius aliam figuram, Λ vel C. O. 19, 9. τὸ φυτὸν — κεῖσθαι ὥσπερ Γάμμα ὕπτιον. Schol. Cod. Guelf. Γάμμα ὕπτιον, οἷον τοῦτο τὸ σημεῖον, L.

γάμος, *nuptiae*. Π. 4, 6, 4. παρθένος γάμου ὡραία. E. 4, 1, 3. Αγ. 3, 3. τὴν θυγατέρα ἄνευ γάμου λαβεῖν, h. e. *pellicis loco*. Oppon. γῆμαι. K. 1, 8. γάμον ὑμῆσαι, *festum nuptiale*. Ιερ. 1, 27. γάμος ὁ ἐκ μειζόνων — ὁ ἐκ τῶν ὁμοίων. Intelligi potest *vxor*, vt Π. 8, 4, 9. ὁποῖος γάμος ἑκάστῳ συναρμόσειε. Postea est γυνή. Cf. ἄγειν nr. 6. — Pluralis: Λ. 1, 6. γάμους ποιεῖσθαι. Thomas Mag: γάμους ποιεῖν Ἀττικοί, οὐχὶ γάμον. Σ. 4, 64. γάμους ἐπιτηδείους συνάγειν. K. 1, 7. ἀντερασταὶ τῶν τότε μεγίστων γάμων, *nobilissimi matrimonii*, vel *vxoris*. In sequentibus est Ἀταλάντη.

Γάνος, *Ganus*, vrbs Thraciae in ora Propontidis (v. Hutch. ad Anab. p. 36.), quam Xenophonti daturum se promiserat Seuthes, A. 7, 5, 4. Cf. Harpocrat. et ibi Vales.

Γανυμήδης, *Ganymedes*. Σ. 8, 38. traditur etymologia huius nominis ex duobus Homeri locis, quorum tamen neuter in Homero hodie reperitur. Marklandus ad Maxim. Tyr. diss. 37, 5. hanc etymo-

tymologiam vocat ridiculam, ortam illam ex veterum superstitione, qua nil nisi μυστηριώδες in Homeri et Hesiodi carminibus viderent. Sed etiam aliis veterum probatam fuisse illam etymologiam, patet ex Etymol. M. Γανυμήδης, παρὰ τὸ γάνος μήδεσθαι τῷ Διΐ, ὅπερ ἐστὶ τὸ πόμα τὸ λαμπρὸν — ἢ παρὰ τὸ γάνυσθαι τοῖς μήδεσι, συνετὸς, ὡς Εὐμήδης. Et Eustath. ad Il. υ, p. 1205, 24. exponit ὁ ἡδὺς βουλεύεσθαι.

γάνυσθαι Homericum Σ. 8, 30. ab ipso Socrate explicatur verbo ἥδεσθαι.

γάρ, ¶ 1) *enim*. Π. 1, 1, 2. et innumeris aliis in locis. Etiam in fine sententiae, Π. 7, 5, 9. δείκνυτε — ἴστε γάρ. ¶ 2) Ponitur initio narrationis vel demonstrationis propositae, et saepe reddi potest *nimirum, videlicet, scilicet*, vt Latinorum *enim*. Cf. Raphel. ad Matth. 1, 18. Π. 1, 6, 19. p. 83. μάθε δέ μου — παρὰ γὰρ etc. 3, 3, 18. p. 187. ἀκούσατε· οὓς γὰρ νεωστὶ etc. 5, 1, 10. τάδε λέγω· ἐγὼ γὰρ etc. 5, 5, 6. ἀρξώμεθα ἐκ τῆςδε τῆς ἀρχῆς — οὐ γὰρ δήπου etc. All. interrogatiue οὐ γὰρ δήπου. 8, 2, 6. τοῦτο νῦν διηγήσομαι. πολὺ γὰρ etc. A. 1, 6, 6. 2, 5, 2. p. 110. ταῦτα λέξω. ἐγὼ γὰρ etc. 3, 2, 19. λοιπόν μοι εἰπεῖν — ὁρᾶτε γὰρ etc. 5, 1, 5. 5, 6, 3. p. 290. λεκτέα ἃ γιγνώσκω — ἔχει γὰρ etc. 7, 7, 3. λέξω — ἡμεῖς μὲν γὰρ etc. Ita 2 MSS. Recte. Sed vulgo γὰρ deest. E. 4, 2, 9. Φράσω τὸ πλῆθος — ξυνελέγησαν γὰρ etc. Απ. 1, 1, 6. ἐποίει καὶ τάδε — τὰ μὲν γὰρ etc. 3, 1, 10. εἰ μὲν γὰρ ἀργύριον etc. Vbi in nonnullis γὰρ deest. Αγ. 3, 2. Ιερ. 3, 2. Sic post σημεῖον. Αγ. 1, 5. it. post τεκμήριον δέ. v. τεκμήριον nr. 1. ¶ 3) Rationem reddit enunciationis, quae in praecedentibus subticetur. v. c. Π. 1, 4, 27. ταῦτ' ἄρα καὶ ἐνεώρας μοι· πολλάκις γὰρ etc. h. e. *Et recte quidem sic iudicabas. Saepe enim*. Sic initio demonstrationis in affectu, Π. 6, 3, 11. p. 383. τί σοι δοκοῦσιν βλάπτειν; ἐγὼ μὲν γάρ, ἔφη, etc. Vbi ante ἐγὼ intelligi debet οὐδὲν βλάπτειν δοκοῦσι. Απ. 4, 2, 6. θαυμαστὸν γὰρ etc. Ante haec verba intell. οὐκ ὀρθῶς ποιεῖς. ¶ 4) In responsione et dialogo reddit caussam eius, quod antea subticebatur, quale est v. c. ὀρθῶς λέγεις, οὐ γάρ.

θαυμαστὸν etc. a) Potest etiam verti *recte, nimirum, quia, propterea quod*. Π. 1, 4, 27. προςελθεῖν γὰρ σοι. 1, 6, 19. p. 75. οὐδὲ γὰρ τοξεύειν. 2, 4, 8. p. 131. ποιεῖ γάρ. 4, 2, 7. 26. 5, 1, 7. §. 8. ἴσως γὰρ. 5, 2, 13. τοιαῦτα γὰρ ἔπαθον. 6, 1, 21. p. 354. δύο γὰρ ἔχω. 8, 3, 12. μαινόμενος γάρ. A. 6, 3, 16. ἡμεῖς μὲν γάρ. Απ. 1, 4, 9. οὐδὲ γὰρ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ὁρᾷς. Intell. οὐκ ὀρθῶς λέγεις. 2, 6, 15. 2, 7, 14. ἐγὼ γὰρ εἰμι. Intell. ὀρθῶς ποιεῖ. 3, 5, 11. λέγονται γάρ. §. 19. τοῦτο γάρ τοι καὶ θαυμαστόν ἐστι. 4, 2, 14. O. 1, 22. 2, 4. 10. 3, 9. 11, 25. ἴσως γάρ. 12, 7. τοῦτο γάρ. §. 10. οὐδὲ γάρ. 15, 3. 17, 3. ἃ γάρ. 18, 7. Sic ἀνάγκη γάρ. v. ἀνάγκη nr. 2. b) Omisso verbo, quo interrogabatur, in responsione affirmat. Απ. 2, 1, 2. εἰκὸς παραγίγνεσθαι; εἰκὸς γάρ, ἔφη. 2, 3, 6. διὰ τοῦτο γάρ τοι. Intell. δύναται καὶ ἄλλοις ἀρέσκειν. 3, 5, 2. 10. 3, 10, 2. 4, 5, 8. bis. O. 16, 10. Sed Π. 6, 1, 3. pro ἀδίκως γὰρ αἰτιῶμαι all. per glossema habent ἀδ. ἄρα αἰτ. c) In responsione additur οὖν affirmans. Π. 1, 6, 19. p. 71. λέγεις σύ; λέγω γὰρ οὖν. Sic p. 73. 5, 5, 6. Απ. 3, 3, 2. 4, 6, 14. O. 17, 1. vbi tamen all. habent γὰρ αὖ. 19, 1. Cf ἀνάγκη nr. 2. d) Contra οὐ γὰρ οὖν in responsione est *minime, nullo modo*. Απ. 3, 6, 12. 3, 14, 2. 4, 4, 23. 4, 6, 3. ¶ 5) Etiam aliter verti potest *quia, cum, propterea quod*. Π. 2, 3, 2. extr. ὁμοίως γὰρ πάντες τῶν ἴσων τεύξομεθα. ¶ 6) *alioquin*. Απ. 1, 3, 3. πολλάκις γάρ. Ita Bellario et Hindenb. ¶ 7) Seruit interrogationi in responsione et dialogo, et est vehementis affectus, mirantis, reprehendentis etc. Et potest hic quoque aliquid e praecedentibus intelligi. v. Hoogeuen. ad Viger. 8, 5, 3. a) Π. 5, 1, 5. οἴει γὰρ ἱκανὸν etc. Potest intelligi οὐ καλῶς λέγεις. A. 1, 7, 8. οἴει γάρ σοι μαχεῖσθαι τὸν ἀδελφόν; *noli prodire. Num enim putas* etc. Απ. 3, 11, 17. 4, 4, 6. O. 11, 9. Σ. 4, 23. vbi verti potest *itane?* b) Additur ἦ, Π. 2, 2, 4. 4, 5, 15. p. 251. 8, 3, 16. In his intell. οὐκ ὀρθῶς γιγνώσκεις, *erras* vel simile quid. Vnde Ιερ. 6, 14. pro οἷόν τε ἢ τίνων γὰρ etc. Bachius defendit veterem lectionem οἷόν τε. ἢ τίνων γάρ. Well. habet ἢ τ. γ. c) Iungitur τίς, Π. 1, 4, 12. τίς γὰρ ἂν σοῦ

σοῦ γε ἱκανώτερος, h. e. tu maxime. Απ. 4, 6, 3. τίνας γὰρ ἄλλους, ἔφη. Sic §. 6. 7. O. 18, 4. τί γὰρ ἂν ἄλλο εἰδείην; 17, 12. τί γὰρ οὐκ; ἔφην. d) c. πῶς, Απ. 8, 10, 3. πῶς γὰρ μιμητόν; Negat. Ante πῶς intell. οὐχί. 4, 6, 11. πῶς γὰρ ἄλλως; Affirmat, vt πῶς γὰρ οὔ; 4, 2, 37. 4, 4, 13. 4, 6, 4 — 6. et 14. Sic e) οὐ γάρ, nonne vero, respondet cum indignatione vel alia emphasi de re nota. Π. 3, 1, 21. οὐ γὰρ ἀπέκτεινεν; 8, 3, 2. Απ. 1, 3, 10. 3, 4, 1. 4, 8, 4. (In loco parallelo Απολ. 3. γὰρ omittitur.) O. 11, 22. 19, 2. Σ. 3, 12. 4, 21. 50. Π. 1, 6, 12. p. 64. οὐ γὰρ mutatum fuit in καὶ γὰρ non recte. v. nr. 13. Cf. deinceps nr. 8. ¶ 8) οὐ γὰρ a) est interrogantis in demonstrando, disputando etc. Π. 1, 3, 4. οὐ γὰρ πολὺ κάλλιον. Απ. 1, 4, 18. 2, 3, 16. 4, 3, 10. O. 7, 6. Vnde Π. 4, 2, 7. pro τί δὲ οὐκ ἀναμένεις —; all. habent τί δέ; οὐ γὰρ ἀναμένεις; probante Zeunio. Cf. nr. 2. b) extra interrogationem. E. 7, 2, 3. οὐ γὰρ πώποτε, nunquam tamen. Απ. 3, 3, 1. et O. 7, 3. οὐ γὰρ δή, saltem enim non. Cf. nr. 4. d. ¶ 9) τί γάρ; adhibetur fere variationis causa, non quidem ab initio, sed post alias interrogationes in continuatione eiusdem argumenti. Hoogeueen. ad Viger. 8, 5, 3. γὰρ sic ait compositum esse ex γὲ et ἄρα. Cf. Hindenb. ad Απ. 2, 6, 2. 3. Etymol. M. τί γάρ; τί οὖν; κατάφασιν δηλοῖ, ἀντὶ τοῦ, διατί γὰρ οὔ; Π. 1, 6, 5. §. 12. p. 63. τί γὰρ — μέμνησαι; All. sine necessitate ἦ habent ante μέμνησαι. 5, 2, 13. 5, 5, 7. bis. A. 5, 7, 6. 7, 2, 15. Ιερ. 1, 22. Απ. 2, 7, 5. ἆρ' οὖν — τί δέ; — τί γάρ; 3, 3, 6. it. §. 7. vbi Stob. et MS. 1. τί δέ; Sed etiam 2, 10, 2. est pro τί δέ; 3, 10, 3. 8, 14, 3. O. 17, 7. 14. Σ. 3, 7 — 9. Cf. τίς nr. 10. ¶ 10) γὰρ δή, sane enim, nam vtique. Π. 5, 5, 6. Cf. supra passim, et δή II, 1. et Fischer. ad Plat. apol. Socr. 29. ¶ 11) γὰρ δήπου, v. nr. 2. ¶ 12) γάρ τοι, enimuero. E. 5, 1, 14. p. 282. Απ. 3, 5, 19. (v. nr. 4. a.) Σ. 2, 3. est in exemplo, et simpliciter accipi potest pro γάρ, vt Απ. 2, 3, 6. ¶ 13) καὶ γάρ, a) interdum bis se subsequitur, v. c. Π. 1, 6, 19. p. 72. it. §. 6. καὶ γὰρ ἀνάγκη ἦν πείθεσθαι — καὶ γὰρ οἶδα. Vbi ante prius

prius γὰρ omiſſum eſt ἀ. ληθῶς ſ. καλῶς ἔλεγες, alterum γὰρ in nonnullis deeſt, quia iam praeceſſit, Etiam aliis in locis Zeunius monet intelligendum eſſe *verum dicis*, v. c. Π. 3, 1. 6. 3, 2, 14. A. 5, 8, 8. καὶ γὰρ ἰατροὶ etc. vbi Steph. putat deeſſe quid, cuius ratio reddatur. Sed debet potius ſubintelligi. Απ. 2, 6, 7 4, 4, 21. O. 17, 7. Πο. 4, 6. Sed Π. 1, 6, 12. p. 64. pro καὶ γὰρ, ἔφη, μέμνημαι, ; lacet edd. vett. οὐ γὰρ interrogatiue. b) καὶ γὰρ δὴ, *etenim, atqui*, A. 5, 5. 6. 9, 1. c) καὶ γὰρ οὖν, *quapropter, igitur*, Π. 7, 3, 3, A. 1, 9, 5. 7. §. 10. καὶ γὰρ οὖν — καὶ γὰρ. Sed 5, 8, 7. eſt *etenim*, vel omiſſa eſt enunciatio aliqua, d) καὶ γὰρ τοι, *etenim*, Heſych: καὶ γὰρ τοι· τοιγαροῦν. Π. 1, 1, 4. etc. ¶ 14) ἀλλὰ γὰρ, *at enim, enimuero, verumtamen*, Suid: ἀλλὰ γὰρ, ἀντὶ τοῦ δέ. Saepe legitur, et plerumque reddit rationem membri omiſſi, Π. 1, 4, 3. 2, 1, 5. Ad vtrumque locum v. Zeun. qui in poſteriori omiſſum eſſe docet οὐ θαυμαστά ἐστι. 5, 4, 20. ἀλλὰ γὰρ μὴ θαύμαζε — οὐ γὰρ τὸ αὐτὸ ἐστι. Zeun. omittit γὰρ poſt ἀλλὰ, cum MS. Guelf. quia γὰρ ſequitur. 5, 5. 5. p. 327. 7, 1, 22. Zeun. omiſſum dicit οὐκ ἔτι καὶ νῦν διαμένουσι. 6, 2, 8. p. 367. idem explicat: *ſed ne ſis ſolicitus de triſtitia illa noſtra: nam* etc. 8, 7, 3. p. 550. *ſed plura dicere prohibeor: nam* etc. A. 3, 2, 16. *verum illud nobis non eſt faciendum; nam* etc. §. 21. *ſed ſatis dixiſſe videor: nam* etc. 5, 7, 5. *at decipi poteſtis: nam* etc. All. h. l. ἀλλ' ἄρα. §. 7. *ſed non verbum vllum amplius addo: nam* etc. 5, 8, 11. 7, 3, 27. *ſed eueniunt, quae tu monebas: nam* etc. Aγ. 10, 3. E. 7, 2, 1. 7, 3, 4. Απ. 2, 1, 17. O. 1, 16. 8, 2, 11, 11. 12, 1, Σ. 8, 6. Item initio, in nouo argumento, Λ. 8, 1, Ιππ. 6, 1. ¶ 15) εἰ γὰρ, v. εἰ nr. 8. ¶ 16) In duobus commatibus ſ. colis ſe ſubſequentibus bis poſitum γὰρ, interdum viris doctis fuit ſuſpectum, vt Π. 7, 5, p. extr. καὶ γὰρ ἄκλειστοι αἱ πύλαι — ὡς ἐν κώμῳ δοκεῖ γὰρ ἡ πόλις. Omnino varie legitur locus. Pro καὶ γὰρ legitur etiam εἰ γὰρ — εἶεν, et alterum γὰρ fuit ſuſpectum, inprimis quod nimis ab initio ſit remotum,

tum, defenditur tamen ab Hemsterhus. ad Lucian. E. 2, 3, 17. p. 92. ὅθεν δήπου γὰρ — ἐπικαλεῖται· καὶ γὰρ etc. Vbi prius γὰρ Stephano et Moro suspectum. 6, 5, 33. ἀναμίμνησκόν τε γὰρ τοὺς Ἀθηναίους — αὐτοί τε γὰρ ἔφασαν. Ιπρ. 6, 1. ἀλλὰ γὰρ οὐδὲν ἄν τις δύναιτο — οὐδὲ γὰρ ἂν — ἔσονται. Leuncl. probante Zeunio pro γὰρ ἂν emendat γοῦν αὖ, quia γοῦν melius seruiat conclusioni. Sed Απ. 4, 2, 38. ὀρθῶς γάρ με ἀναμιμνήσκεις. οἶδα γὰρ etc. prius γὰρ rationem reddere potest enunciationis omissae, alterum in Stobaeo deest. ¶ 17) Suspectum item aliis in locis, v. c. Π. 4, 3, 4. p. 233. ἔτι δ', ἔφη, γὰρ etc. Vbi γὰρ est vitium e Leunclauiana pro καί. E. 7, 1, 31. ἐπιέζοντο μὲν γὰρ etc. Marg. Leuncl. οὖν. Sed Morus γὰρ delendum putat. Απ. 1, 2, 39. Ern. γὰρ post ἔτι delet fortasse sine causa. 4, 5, 10. οἱ μὲν γὰρ ἐγκρατεῖς. Steph. et Ern. delent γὰρ, posito antea post γίγνονται tantum commate. ¶ 18) Permutatur in var. lect. a) c. ἄρα. v. supra nr. 4. b. et 14. et ἄρα nr. 1. c. et nr. 3. b) c. γε, A. 2, 5, 2. p. 111. ἀλλὰ μὴν ἐρῶ γάρ. Alf. ἀλλὰ μήν γε ἐρῶ. Cf. γε nr. 1. d. et nr. 9. a. c) c. δέ, E. 5, 4, 6. ἦν γὰρ σύνθημα. Margg. δέ. 6, 4, 30. λέγεται γάρ. Margg. δέ. Cf. δὲ, inprimis nr. 4. d) c. τε, Π. 2. 4, 10. μᾶλλόν τ' ἂν οὖν. MS. Guelf. μ. γὰρ ἄν. Cf. τε nr. 3.

γαστήρ, ¶ 1) *venter, ventriculus*. Π. 2, 3, 11. 8. 4, 9. τῶν μεστῶν γρυπὴ ἡ γαστὴρ γίγνεται, τῶν δὲ ἀδείπνων, σιμή. Απ. 1, 3, 6. Π. 7, 1, 18. est equi, vt Ιπ. 1, 12. et 5, 9. Επ. 1, 8. γαστρὸς ἀμέτρου τράπεζα. ¶ 2) *cibus*. Π. 1, 2, 8. γαστρὸς καὶ ποτοῦ ἐγκρατεῖς. Sic Απ. 1, 2, 1. O. 9, 11. ἐγκρατεστάτη καὶ γαστρὸς καὶ οἴνου. Απ. 1, 5, 1. ἥττων γαστρὸς ἢ οἴνου. Π. 4, 2, 19. p. 225. κρείττους γαστρός. 1, 2, 8. γαστρὸς ἕνεκα ἀπιέναι, *cibi capiendi causa*. ¶ 3) *edendi* (et interdum simul potandi) *cupido*, E. 5, 3, 21. opp. ἐγκράτεια. Π. 4, 2, 19. p. 223. τῇ γαστρὶ χαρίσασθαι. Sic Απ. 2, 1, 2. et O. 13, 9. Απ. 1, 6, 8. δουλεύειν γαστρί. 2, 1, 4. aues dicuntur γαστρὶ δελεάζεσθαι. 2, 6, 1. ἄρχειν γαστρός. Contra Λ. 2, 1. σίτου μέτρον γαστέρα νομίζειν. Ita explicant O. 7, 6. γυνὴ τὰ ἀμφὶ

φὶ γαστέρα καλῶς πεπαιδευμένη, np. vt gulae imperare posset.

γαυλικός. A. 5, 8, 1. τῶν γαυλικῶν χρημάτων. Sic rescrip t Leuncl. ex Hesychio, et Hutch. e Cod. Eton. probante Ruhnkenio in addendis ad Hesych. Antea legebatur γαυλιτικῶν. Hesych: γαῦλοι· — τὰ Φοινικὰ πλοῖα. γαῦλοι καλοῦνται καὶ γαυλικὰ χρήματα, τὰ ἀπὸ τῶν πλοίων. Sed Etymol. M. et Lexicon rhet. MS. ap. Ruhnken. l. l. in v. γαυσόν· γαυλοὶ λέγονται καὶ τὰ Φοινικὰ πλοῖα, καὶ γαυλιτικὰ χρήματα παρὰ τῷ Ξενοφῶντι, τὰ ἀπὸ τῶν πλοίων. Praeferunt tamen viri docti γαυλικῶν, quod magis conuenit cum analogia linguae. Intelliguntur autem, opinor, *pecuniae de nauigiis captis coactae.* Alii explicant *merces* f. *onera nauium a Graecis coactarum*, Alii, in his Zeunius, *naulum* f. *pecuniam in vsum nauclerorum nautarumque a militibus consilio Xenophontis collatam.*

Γαυλίτης, *Gaulites*, φυγὰς Σάμιος. A. 1, 7, 5. miles Cyri minoris.

γαυριᾶσθαι, *exsultare.* Proprie de equo dicitur. v. Poll. 1, 194. et 216. Bochartus hieroz. T. I. lib. 2. c. 8. p. 192. vertit *cum aliquo sensu gloriae exsultare.* Cf. Iob. 39, 21. Ιπ. 10, 16. κυδρῷ σχήματι — γαυριώμενος φέρεται.

Γαύριον, *Gaurium.* E. 1, 4, 10. castellum Andri insulae. Cf. Wesseling. ad Diodor. Sic. 13, 69.

γαυροῦσθαι, *efferri.* Ιερ. 2, 15. γαυροῦνται ἐπὶ τῷ ἔργῳ, np. victoria. Cf. ἐπιγαυροῦσθαι.

γε omnino est Latinorum *quidem.* ¶ 1) *certe, saltem, quod attinet ad.* a) Post substantiua. Π. 2. 1, 2. p. 89. πλήθει γε οὐκ ἂν ὑπερβαλοίμεθα. 2, 2, 8. οὐδὲ μὴν φίλοις γε, οὐδὲ ξένοις, *amicis adeo.* Σ. 8, 32. Ιπρ. 1. 26. b) Post adiectiua, Π. 3, 2, 12. καὶ πολλούς γε ἔσεσθαι ἔλεγον. A. 2, 4. 2. οὐ γὰρ ἑκὼν γε βουλήσεται. Ιερ. 5, 1. γιγνώσκουσι τοὺς κοσμίους γε. c) Post articulum, Π. 1, 6, 19. p. 84. ἥ γε ἀνθρωπίνη σοφία. Sequitur θεοὶ δέ. 2, 2, 2. extr. ὅ γε ἐμὸς λόχος. 3, 1, 13. ὅ γε σός. Aπ. 1, 2, 27. οἵ γε πατέρες αὐτοί, *ipsi adeo parentes.* 1, 6, 11. τό γε ἱμάτιον, *hancce vestem.* 2, 2. 7. μητρὸς τῆς γε τοιαύτης quae quidem f. *quae nimirum huiuscemodi est.*

O.

O. 4, 2. αἵ γε βαναυσικαὶ, *hae ipsae artes sellulariae*. d) Post pronomina, Π. 2, 1, 2. p. 89. ἀκροβολίζεσθαι ἀνάγκη, τοιούτων γε τῶν ὅπλων ὄντων. 2, 2, 7. ἔμοι γε δοκεῖ. §. 10. ἔγωγε. Sic 4, 5, 12. p. 247. et saepissime. 4, 5, 5. ὑμᾶς γε, *vos certe*. 5, 5, 8. τόδε γε, *hoc saltem*. Ἀπ. 2, 3, 14. πάντα ἄρα σύ γε τὰ φίλτρα ἐπιστάμενος. O. 1, 1. ἔμοιγε δοκεῖ. Ἀπολ. 29. ὁ μὲν ἀνὴρ ὅδε γε. Non raro sic habet emphasin, v. c. Π. 4, 3, 5. καὶ ἡμᾶς γε, *nos quoque ipsos*. Ἀπ. 1, 2, 54. αὐτοί τέ γε — ἀφαιροῦσι, *ipsi adeo*. Sed Ern. pro γε restituit γὰρ e MS. 1. e) Post εἷς, Π. 6, 1, 21. p. 354. μία γε οὖσα. 8, 2, 9. ἑνί γε ἀνδρὶ, *vni tantum*. A. 1, 9, 7. ἑνί γε ἀνδρί, Morus: *vni scilicet*. Sic §. 13. 3, 3, 4. καὶ ἕνα γε, *vnum saltem*. Sic Π. 8, 2, 7. Zeun. ex MS. Guelf. recepit ὀλίγα γὰρ εἷς γ' ἂν ἴδοι, *vnus tantum*, pro εἷς ἂν ἴδοι. f) Post aduerbia, Π. 1, 4, 9. ἐπειδάν γε ἐγὼ δῶ — νῦν γε ἔοικας βασιλεὺς εἶναι. 2, 1, 13. ὥσπερ γε. 2, 2, 6. ὁπότε γε νῦν. 2, 3, 5. p. 118. ὥσπερ γε. Sic O. 1, 10. A. 2, 3, 5. οὐ μέντοι ταχύ γε ἀπαγγελῶ. K. 6, 17. σαφῶς γε — καλῶς γε. Cf. ἄρα, εὖ et πάνυ.

g) Post coniunctiones, Π. 1, 6, 19. p. 75. ἵνα γε νῦν μὲν μὴ κακουργοίητε. 2, 2, 1. p. 101. et §. 6. εἴ γε. §. 15. p. 112. οὔτε — οὔτε — οὐδέ γε, *neque item*. Ἀπ. 4, 4, 6. ὃ δέ γε τούτου δεινότερον, *quod vero hac quidem re grauius est*. Vbi δὲ aduersatur, sed γε limitat τούτου. O. 1, 10. εἰ μὴ ἀποδιδοῖτό γε. §. 14. ἢν ὠφελιμώτεροί γε ὦσι. Zeun: *si vtiliores sunt, vt sane sunt*. Cf. εἰ. Sic καί γε, μέντοι γε, v. in καὶ nr. 21. et μὲν nr. 12. vbi etiam nr. 7. exempla sunt formulae μέν γε, initio narrationis positae. Cf. Π. 4, 5, 12. p. 247. ἐγὼ μὲν γέ σοι ἤγαγον συμμάχους, *equidem certe*. 2, 2, 7. κλαύμασι μέν γε καὶ πατέρες. Zeun: *lacrimis ipsis*. Saepe item legitur μήν γε. Cf. infra lit. l. h) Post praepositiones, Π. 1, 6, 4. διά γε ἐκείνας τὰς ἐπιμελείας. All. δέ. 7, 1, 4. καὶ ἀπό γε τῆς ἡμετέρας, *etiam a nostra ipsa*. 8, 4, 6. ἔν γε τούτοις, *in hoc certe genere, si non in caeteris*. A. 1, 3, 21. ἔν γε τῷ φανερῷ. i) Refertur ad particulas ἢν μὴ, εἰ μὴ et similes, A. 3, 2, 2. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ καλῶς γε ἀποθνήσκω, *at saltem*. Cf. ἀλλὰ nr. 8. Ἀπ. 3, 3, 7. O. 3, 12. εἰ δὲ

δὲ μὴ, οὐ πολλοῖς γε, *faltem non.* Ιπp. 4, 6. ἣν δ' αὐτὸς ἀπείρως ἔχῃ, τῶν ἄλλων γε δεῖ παραλαμβάνειν. All. γε δή. K. 10, 22. εἴ τι καὶ πάσχοι, οὐκ ἂν διά γε τὸ ὀρθῶς ποιεῖν πάσχοι. k) In dialogis vel eſt reſpondentis, vel ſeruit connexioni, Π. 1, 4, 28. διὰ χρόνου. Reſp. δι' ὀλίγου γε. Poſſis h. l. vertere *at.* 1, 6, 15. ἀλλὰ μέντοι τό γε μελετᾶσθαι. §. 16. τοῦτό γε τοιοῦτόν ἐστι. *hoc quidem, quod ad hoc attinet.* §. 19. p. 75. οὐ δῆτ' ἔγωγ', ἔφη. O. 2, 15. οὐδὲν ἂν δικαίως γε. Cod. Guelf. omittit γε. Σ. 1, 15. καὶ μὰ Δί', ἔφη, μεγάλη γε. 3, 11. δικαιότερόν γ', ἔφη. Π. 7, 1, 4. πάνυ γε, ἔφη, καὶ θαυμάζω γε, *atque adeo, quin etiam,* miror. Sic praecedit καὶ ſaepius, vt 1, 4, 9. καὶ σύ γε, εἰ βούλει, ἔφη. 1, 6, 18. καὶ ἐπὶ μέν γε τὸ ἀνάγκῃ πείθεσθαι. §. 19. p. 74. καὶ νῦν γε πρὸς τοὺς φίλους — ὅπως δέ γε τοὺς πολεμίους. 2, 1, 2. p. 86. καὶ πολλοί γε. 2, 2, 7. καὶ δικαίως γε. O. 1, 14. καὶ πολύ γε μᾶλλον. l) In diuerſis membris repetitur, ita vt prius ſit *ſaltem*, alterum poſſit παραπληρωματικὸν putari vel emphaſin aliquam habeat, v. c. Π. 1, 5, 7. p. 54. οὐ γὰρ οὗτοι ἱκανοὶ — οὐδέ γε, εἴ τινες — οὐδέ γε, εἰ etc. Alterum γε poteſt h. l. pro copula accipi: *neque item*, vel *neque adeo.* 1, 6, 6. οὔτε μὴ ἐπισταμένους — οὐδὲ μὴ σπείροντάς γε — οὐδὲ μὴ φυλαττομένους γε. §. 19. p. 74. v. paulo ante lit. k. 3, 3, 23. οὐκ ἂν τῶν τοξότας γε — οὐδ' ἀκοντιστὰς, οὐδὲ μὴν ἱππέας γε· οὐδὲ μὴν τά γε σώματα. Zeun. ſecundum γε omittit, et alterum οὐδὲ μὴν mutauit in ἀλλ' οὔ γε μὴν, e Cod. Guelf. ¶ 2) i. q. μὲν, ſequente δέ. Π. 1, 6, 19. p. 75. καὶ μὰ Δία, θηρίων γε· ἀνθρώπων δὲ etc. Cf. nr. 1. c. k. ¶ 3) *ſcilicet, videlicet.* Π. 1, 4, 28. μάλιστα, ὅταν γε ἴδωσιν ἀλλήλους. 1, 6, 19. p. 76. ἐξαπατᾶν ἐπί γε ἀγαθῷ, καὶ κλέπτειν — ἐπί γε ἀγαθῷ. Alterum γε abeſt a Cod. Guelf. 2, 3, 10. ὅταν γε παρῇ. In eodem Cod. γε deeſt. Zeunius coniicit τε, quia καὶ ſequitur. Cf. nr. 1. c. e. Sic fere Π. 1, 4, 27. οὐκ ἴδει συγγενῆ γε ὄντα. Poteſt vel *quippe* reddi, vel *ſi verum eſt, quod tu ais.* ¶ 4) γε δή, a) *certe, ſaltem.* v. nr. 1. i. et Zeun. ad Ιπp. 4, 6. et ad Viger. 8, 4, 9. b) *omnino.* O. 5, 20. ὑπὲρ πάντων γε δή. ¶ 5) γε μέντοι ſeruit continuationi orationis

tionis, vt Ιπ. 11, 13. vbi Leuncl. reddit *si denique*. ¶ 6) γε μὴν, a) *autem, vero*. Cf. μὴν. Continuat fere orationem, atque adeo interdum verti poteſt *porro*. Π. 1, 2, 2. ἐπαιδεύθη γε μὴν. Vbi refertur, vt 3, 3, 28. ad μὲν δή. 1, 6, 17. 2, 3, 7. ἐν μέρει γε μὴν οἱ ἕτεροι. 4, 6, 2. p. 258. ὁ γὲ μὴν πατὴρ αὐτοῦ. Λ. 2, 3. Ε. 4, 2, 10. 3, 4. 8. Απ. 1, 6, 6. Σ. 3, 11. 12. Ιπ. 3, 1. ὅταν γε μὴν. Sic 4, 1. 7, 1. 16. 19. 10, 15. Ιπρ. 3, 6. 10. 14. et 4, 10. Α. 7, 6, 12. et Λ. 1, 5. ἐπείγε μὴν. Ιπ. 6, 16. ἐπειδὰν γε μὴν. Sic 7, 5. 8. 17. Vnde Steph. etiam Ιπ. 6, 4. ita legi iubet pro ἐπειδάν γε, quod rarius quidem eſt, ſed tamen non inuſitatum. v. ſupra nr. 1. f. Vnde male Zeun. cum Caſtal. edidit ἐπ. δέ. Ιπ. 11, 10. ἦν γε μὴν. 4, 4. ἔπειτα γε μὴν. b) *praeterea, quin etiam*. Π. 2, 1, 14. καὶ πρὸς τὸ — καὶ πρὸς τὸ — καὶ πρὸς τὸ — καὶ πρὸς τὸ — πρὸς γε μὴν τοὺς πολεμίους. 2, 3, 5. p. 119. Αγ. 2, 8. c) *ſane*. Π. 5, 2, 12. vbi tamen pro δὲ poteſt accipi, quia ad μὲν refertur. 6, 1, 5. ¶ 7) γε οὖν ſ. γοῦν, v. γοῦν. ¶ 8) γέ τοι, a) *atqui*. Zeun. ad Viger. 8, 4, 10. dicit, τοι adiectum vel ad determinationem, quae eſt in γε, grauius confirmandam valere, vel pertinere ad aliam orationis partem corroborandam. Ιερ. 6, 6. ψυχῆς ὑπὸ φόβων καταπεπληγμένης. ὁ γέ τοι φόβος λυπηρός ἐστιν. b) *certe quidem*, *quidem certe*, *ſaltem*. Ιερ. 1, 14. εἰ τοῖς θεάμασι μειονεκτεῖτε, διά γέ τοι τῆς ἀκοῆς πλεονεκτεῖτε. Απ. 4, 2, 33. ¶ 9) Confunditur in libris a) c. γὰρ, Π. 2, 2, 3. ἔχομεν ἄνδρας ἑταίρους, οἵ γε εὐθεράπευτοι. Iunt. et Zeun. εἰ γὰρ εὐθ. vt γὰρ rationem reddat enunciationis omiſſae. Απ. 4, 6, 10. ἥκιστά γ', ἔφη. Stobae. γὰρ, ἔφη. Cf. nr. 1. d. et ἄρα nr. 2. et γὰρ nr. 18. b. b) c. δὲ, Λ. 13, 10. τούτου μὲν αὐτουργὸς — καὶ τοῦ δεῖξαί γε. Zeun. legendum putat δεῖξαι δέ. Cf. nr. 1. h. et nr. 6. a. c) c. καὶ, Π. 6, 3, 5. οὐ μὲν δή γε ἔχαιρον. Cod. Guelf. οὐ μ. δὴ καὶ ἔχ. probante Zeunio. d) c. τε, Απ. 4, 6, 10. πολλοὶ ἂν οὕτω γε τῶν γε μαινομένων καὶ τῶν δειλῶν. All. e Stobaeo rectius τῶν τε μαιν. Π. 2, 1, 6. p. 92. καὶ τὰ σώματά γε — ψυχάς τε. Zeun. e Iunt. σώμ. τε. 4, 1, 11. αὐτός γε, *ſe ſua ſponte*. Edd. vett. τε. Απ. 3, 11, 10. ἀῤῥωστήσαντός γε. Hindenb. mauult τε.

Ιπ.

Ικ. 10, 2. τά τε γὰρ στόματα. Ita emendauit Leuncl. pro τά γε. Ιπρ. 6, 1. idem repoſuit φιλικῶς γε pro φιλ. τε. Cf. καὶ nr. 35. τε nr. 2. a. e) c. τι. v. εἰ nr. 9.

Γεβρύας, v. Γωβρύας nr. II.

γεγωνεῖν (poet. Port.), *clamorem tollere.* Heſych: γεγωνεῖν· μεγαλοφωνεῖν, φθέγγεσθαι. it. γεγωνέειν· ἐξάκουστον βοᾶν. Sic fere Euſtath. ad Il. μ, p. 908, 57. οὐκ ἐπὶ τοῦ βοᾶν ἁπλῶς Ὅμηρος τάσσει, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἀκούεσθαι, ἢ μᾶλλον ἐπὶ τοῦ μέγα καὶ ἐξάκουστον βοᾶν. Haec et alia habet Euſtath. ibi et aliis locis. Sed Moeris: γεγωνεῖν καὶ γεγωνίσκειν, Θουκυδίδης Ἀττικῶς· βοᾶν καὶ κράζειν, Ἑλληνικῶς. v quos ad h. l. laudat Pierſon. K. 6, 24. ὁ ἀρχυωρὸς γεγωνείτω.

γείνεσθαι, *gignere et parere.* Ακ. 1, 4, 7. et Απολ. 20. οἱ γεινάμενοι ſunt *parentes.* Paulo ante dicuntur γονεῖς.

γειτονεύειν, *vicinum esse.* Πο. 1, 8. (πόλεις) Ἀθηναίοις γειτονεύουσι.

γείτων, *vicinus.* De eo, qui domum vel agrum in vicinia habet, Ακ. 2, 2, 12. Ο. 16, 4. παρὰ γείτονος ἀνθρώπου. Sed ibid. ipſe ager vocatur γείτων τόπος. Refertur ad regionem, iungiturque et genitiuo et datiuo. v. Thom. Mag. Α. 2, 3, 11. γείτων οἰκῶ τῇ Ἑλλάδι. 3, 2, 3. de eodem: ὡς γείτων εἴη τῆς Ἑλλάδος. Ε. 5, 2, 12. p. 300. γείτονες αὐτοῖς.

Γέλα, v. Γέλλα.

γελᾶν, *ridere.* Π. 2, 2, 4. ἅμα γελῶν. §. 9. γελᾶν ἐγχαπεῖσθαι. §. 16. ἐγέλασαν πάντες. Σ. 1, 16. αὖθις γελασόμενοι. 4, 50. μὴ καὶ ἑκόντες γελάσωσι. c. acc. et εἰ, Σ. 2, 19. ἢ τόδε γελᾶτε, εἰ — βούλομαι; c. ἐπί et gen. Π. 1, 4, 4. αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ ἐγέλα, *de ſe.* Mrgg. ἑαυτῷ, quo non eſt opus. v. Abreſch. lectt. Ariſtaenet. p. 86. Sic Π. 2, 2, 2. p. 103. ἐπὶ τούτῳ ἐγέλασεν a Stephano ortum eſſe probabile eſt. Nam edd. vett. habent τούτων. Sed Zeun. e Cod. Guelf. τοῦτο. c. ἐπί et dat. Π. 2, 2, 3. ἐγέλων ἐπὶ τῇ δορυφορίᾳ. §. 9. 2, 3, 8. 4, 5, 18. Ακ. 4, 2, 5. Ο. 2, 9. ἐγέλασας ἐπ' ἐμοὶ ὡς οὐδὲ εἰδότι. Σ. 1, 14. 2, 17. γελᾶτε ἐπ' ἐμοί; πότερον ἐπὶ τούτῳ, εἰ βούλομαι etc. §. 23. ἐπὶ σοὶ γελῶντες. Sed Α. 5, 4, 19. ἐγέλων ἐφ' ἑαυτοῖς dictum eſt de iis, qui, *cum ſoli ſunt, ſecum rident.* Inſuper etiam additur ὅτι, Σ. 2, 18. ἢ ἐπ' ἐκείνῳ γελᾶτε, ὅτι οὐ δέησει. c. ἐπί et acc.

acc. Σ. 3, 10. ἐγέλασαν ἐπ' αὐτόν. Bach. defendit hanc lectionem contra virum doctum in Obff. Mifc. Belg. Vol. III. P. III. p. 531. qui malit ἐπ' αὐτῷ. Praepofitiones enim faepe mutationem habent in cafibus. v. ἐπί. Cf. Arefch. annotatt. ad quaedam N. T. loca, ad Luc. 23, 28.

Γέλλα, *Gela*, Siciliae vrbs. E. 2, 3, 4. Γέλλαν Carthaginienfes Dionyfio eripiunt. Margg. Γέλαν, vt fcribitur apud alios, v. c. ap. Diodorum Siculum et Steph. Byz.

γελοῖος, *ridiculus*. Thom. Mag: γελοῖος, ὁ καταγέλαστος· γέλοιος δὲ, ὁ γελωτοποιός· γελοῖον δὲ οὐδετέρως, μόνον τὸ γέλωτος ἄξιον. Sed nuspiam legitur γέλοιος, quod placuerat Moeridi p. 109. v. interpp. Thom. Mag. Π. 7, 1, 11. γελοίους τοὺς πολεμίους fugientes δέχεσθε. Απ. 1, 7, 2. γελοῖος vocatur iactator, qui inanis reperitur. O. 3, 8. γελοῖος — γελοιότερος dicitur, qui in parua re operam confumit, grauioribus neglectis. 7, 40. γελοία ἡ ἐμὴ εἰσφορὰ, *fruftranea*. — Neutrum : Π. 7, 5, 7. p. 445. γελοῖον πρᾶγμα, *res poenitenda*. Sed alias πρᾶγμα omittitur, vt A. 6, 1, 20, Απ. 3, 14, 6. Σ. 1, 13. 2, 22. etc. Dicitur de *iocis et dicteriis*. Σ. 1, 14. γελοῖόν τι λέγειν. Π. 2, 3, 1. τοιαῦτα καὶ γελοῖα καὶ σπουδαῖα ἐλέγετο.

γελοίως, *ridicule*. Π. 1, 3, 9. ἥδετε μάλα γελοίως.

γέλως, *rifus*. a) Π. 2, 2, 1. extr. τῷ γέλωτι ηὐφραίνετο. Margg. τῷ λέγοντι. Cf. εὐφραίνεσθαι nr. 1. §. 9. homo feuerus vocatur πολέμιος τῷ γέλωτι. Sic Σ. 1, 13. ἐνδεέστεροι γέλωτος, *qui feria cogitant*. Π. 2, 3, 7. σὺν πολλῷ γέλωτι καὶ παιδιᾷ, *multum ridentes*. Cf. A. 1, 2, 18. b) Accufatiuus femper eft γέλωτα, nunquam γέλων, quam formam praefert Moeris p. 108. Semper item legitur πολὺς γέλως, nunquam πλατύς, contra praeceptum Thomae Mag. in v. πλατύς, et Herodiani Grammat. p. 476. *Rifum* autem *excitare* eft vel παρέχειν γέλωτα f. παρέχειν τινὶ γέλωτα, v. c. Π. 1, 3, 8. 2, 2, 5. 8. 4, 5, 17. 8, 4, 10. vel μηχανᾶσθαι, §. 5. et 7. bis. vel κινεῖν, Σ. 1, 14. vel ποιεῖν, Π. 2, 2, 4. Sed §. 8. γέλωτα πειρᾷ ποιεῖν ἐξ ἐμοῦ. Zeun. recte dicit ambiguum effe, np. fignificare poffe *rifui me exponere*.

nere, sed alterum intellexisse vel interpretatum esse *risum ex me elicere.* Nam respondet: ἐκ σοῦ πῦρ ῥᾷον ἄν τις ἐκτρίψειεν, ἢ γέλωτα ἐξαγάγοι. c) Π. 8, 4, 6. ἐπὶ τούτοις γέλως ἐγένετο. Cf. A. 7, 3, 12. d) Π. 2, 2, 1. extr. κατέχειν τὸν γέλωτα, *risum tenere.* e) γέλωτος ἐπιδαψιλεύεσθαι, v. ἐπιδαψ.

γελωτοποιεῖν, *risum mouere, scurram agere.* Poll. 7, 190. γελωτοποιός, καὶ γελωτοποιεῖν, καὶ γελωτοποιοῦντες, ὡς Ξενοφῶν. Idem 9, 148. σκληρότερον τὸ γελωτοποιεῖν, np. cum significat: risui aliquem exponere, quo sensu non est in Xenophonte. v. ibi Hemsterhus. Aπ. 3, 9, 9. Σ. 3, 11.

γελωτοποιΐα, *ars scurrae, scurrae vitae ratio.* Σ. 4, 50.

γελωτοποιός, *scurra, sannio.* Σ. 1, 11. 13. 4, 50. Sunt etiam in Seuthis conuiuio A. 7, 3, 16. γελωτοποιοί.

γέμειν, *plenum esse.* A. 4, 6, 17. κώμας πολλῶν ἀγαθῶν γεμούσας. Alias dicitur de nauibus, quae *mercibus refertae* sunt, E. 5, 1, 18. φορτηγικὰ πλοῖα γέμοντα. it. c. gen. E. 5, 1, 20. ὁλκάδας γεμούσας σίτου. O. 8, 12. ναῦς γέμει φορτίων.

γέμεσθαι, v. νέμειν nr. 4

γεμίζειν, *implere, onerare.* c. gen. E. 6, 2, 14 πλοῖα γεμίσας ἀνδραπόδων καὶ χρημάτων. Cf. Poll. 1, 99. E. 7, 2, 23. ζεύγη καὶ ὑποζύγια σίτου γεμίσαντες.

γενεά, ¶ 1) *genus.* Π. 1, 1, 5. τίς ὢν γενεὰν καὶ ποίαν φύσιν ἔχων. ¶ 2) *ortus, natiuitas.* c. ἀπὸ in definienda aetate, Π. 1, 2, 8. ἐξ ἐτῶν ἀπὸ γενεᾶς. Sic §. 13. et A. 2, 6, 17. ¶ 3) *aeuum, aetas hominum.* Π. 5, 2, 2. ἀγαθὰ, ὅσα ἐν ἀνθρώπων γενεαῖν (all. γενεὰς s. γενεᾶς) μὴ ἂν ἐπιλείπειν. v. omnino Etymol. M. qui de hoc nomine bis praecipit.

γενεαλογεῖν, *cognatos suos s. genus suum recensere.* Σ. 4, 51. γενεαλογοῦσι τὴν συγγένειαν, np. vt ostendant, se mihi esse cognatos.

γενέθλια, *natalitia.* Thom. Mag: γενέθλια δόκιμον, οὐ γενέσια. v. ibi interpp. et Ammon. Suidas: γενέθλια· ἡ δι' ἐνιαυτοῦ ἐπιφοιτῶσα τοῦ τεχθέντος ἑορτή. Π. 1, 3, 9. εἰστία τοὺς φίλους ἐν τοῖς γενεθλίοις.

γενειᾶν et

γενειάσκειν (poet.), *barbescere, pubescere.* A. 2, 6,

Φ, 15. παιδικὰ εἶχε ἀγένειος ὢν γενειῶντα. Π. 4, 6, 2. p. 258. γενειάσκοντα. Cf. Pierson. ad Herodian. p. 444.

γένειον, *barba*. Thomae Magistro in v. πώγων minus probum est vocabulum. Π. 8, 3, 13. γῆς κατάπλεον τὸ γένειον. Σ. 4, 28. v. κομᾶν.

γένεσις, ¶ 1) Απ. 3. 5, 10. τὴν Ἐρεχθέως τροφὴν καὶ γένεσιν. Videtur intelligi *genus* vel *ortus*. Leisnerus legendum putabat ξένισιν, quod receperunt Schützius et Schneiderus. v. tamen τροφὴ nr. 5. ¶ 2) *ratio liberos procreandi et matrimonii ineundi*. Λ. 2, 1. vbi paulo ante fuerat τεκνοποιΐα. ¶ 3) Επ. 3. τὸ μὴ ὅμοιον τῆς γενέσεως, *inaequalis natura*. Sed locus non videtur sanus esse. ¶ 4) Ibidem: ὁδοῦ ἀνθρωπίνης ἀρχὴν μὲν γένεσιν, τέλος δὲ θάνατον, *ortum, diem natalem*.

γενναῖος, ¶ 1) *nobilis*. Opponitur δήμῳ et πένησι. Αθ. 1, 2. οἱ γενναῖοι καὶ πλούσιοι — οἱ γενναῖοι καὶ οἱ χρηστοί. Cf. 2, 18. ¶ 2) *generosus, egregius, bonae indolis*. Λ. 1, 8. mulierem εὔτεκνον καὶ γενναίαν. Similiter de bestiis. Cf. Niclas ad Geopon. p. 369. Ο. 15, 4. γενναῖα καλοῦμεν τῶν ζώων, ὁπόσα καλὰ καὶ μεγάλα καὶ ὠφέλιμα ὄντα, πρᾳέα ἐστὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Sic Π. 1, 4, 15. σκύλαξ γενναῖος, et §. 21. κύων γενναῖος. Cf. Pollux 5, 37. Item de canum natura, Κ. 4, 7. τὰ χρώματα οὐ πυῤῥά, οὔτε μέλαινα — ἔστι γὰρ οὐ γενναῖον τοῦτο, ἀλλ' ἁπλοῦν καὶ θηριῶδες. 7, 1. φύσιν γενναίαν, h. e. *ἰσχυράν*. Pollux 5, 51. dicit πρὸς ἰσχὺν τραφέντων. ¶ 3) *generosus, liberalis*. De virtutibus animi, Σ. 8, 16. θάλλουσα ἤθει αἰδήμονί τε καὶ γενναίῳ ψυχὴ hominis. Ο 15, 12. τὰ ἤθη γενναῖα sunt, qui libenter alios docent, qui nil celant. Ε. 7, 2, 16. γενναῖοι dicuntur, qui captiuos sine redemtionis pretio dimittunt. Inprimis legitur neutrum, vt Ε. 6, 5, 38. p. 432. γενναῖα insunt in eo, vt iniurias obliuiscaris et memor sis beneficiorum. Αγ. 4, 5. σὺν τῷ γενναίῳ μειονεκτεῖν. Oppon. σὺν τῷ ἀδίκῳ πλέον ἔχειν. 9, 7 πρὸς τὸ γενναῖον ἔγνω, np. beneficiis alios vincere studens, neglecta gloria e leuibus rebus. ¶ 4) Dicitur de inanimatis, vt Ο. 15. 4. γεωργικὴ dicitur γενναία τι habe-

habere, quia facile discitur et vtilis eſt. 18, 10. eadem vocatur γενναιοτάτη, ὅτι ῥᾴστη ἐστὶ μαθεῖν. E. 5, 4, 17. ἄνεμος — πολλὰ γενναῖα ἐποίησε. Margg. βίαια, quod recte pro gloſſemate habetur. Nam γενναῖος eſt etiam μέγας. v. Etymol. M. Bene Morus comparat locum poetae ap. Longin. de ſublim. 8, 1. vbi boreae tribuit γενναῖον μέλος.

γενναιότης, ¶ 1) *larga liberalitas*. Π. 8, 3, 15. (ὁ ἀγρὸς) ὑπὸ γενναιότητος διπλάσια ἀπέδωκε, *fertilitate*. Cf. A. 5, 7, 24. ¶ 2) *magnus animus*. Ἀπολ. 34. tribuitur Socrati mortem contemnenti. §. 33. erat ἡ τῆς ψυχῆς ῥώμη.

γεννᾶν, *gignere et parere*. V. interpp. ad Thom. Mag. Απ. 2, 1, 27. τοὺς γεννήσαντάς σε, *parentes tuos*. Cf. Poll. 3, 8. Sed Λ. 1, 3. dicitur femina μεγαλεῖόν τι γεννῆσαι.

γένος, ¶ 1) *genus, familia*. Π. 1, 2, 1. τοῦ Περσειδῶν γένους ἦν. E. 3, 3, 3. οὐκ ὢν τοῦ γένους, np. regii. Sic 4, 2, 5. Sed 7, 1, 12. γένει (edd. vett. γένος) οὐδενὸς ἐνδεής. A. 1, 6, 1. γένει προσήκων βασιλεῖ. Cf. ἀποσβέννυσθαι. ¶ 2) *poſteritas*. E. 6, 3, 4. πατρὸς πατὴρ — παρεδίδου τῷ γένει. Plenius Π. 8, 7, 3 p. 549. ἀνθρώπων τὸ πᾶν γένος τὸ ἐπιγιγνόμενον. ¶ 3) *natio*. Π. 4, 6, 2, p. 250 εἰμὶ τὸ γένος Ἀσσύριος. A. 5, 3, 1. ἀνὴρ Μυσὸς τὸ γένος. E. 4, 1, 3. ποίου τινὸς γένους ἐστίν; — Περσῶν οὐδενὸς ἐνδεέστερος. Vbi videtur ſimul intelligi familia. Cf. nr. 5. ¶ 4) De canibus: *genus, la race*. K. 3, 1. τὰ γένη τῶν κυνῶν διττά· καστόριαι, ἀλωπεκίδες. §. 11. οἵας δεῖ εἶναι τοῦ αὐτοῦ γένους. 10, 1. χρὴ εἶναι τὰς κύνας ἐκ τούτου τοῦ γένους, np. Indicas, Creticas etc. 6, 1. ἵνα τὸ γένος φυλάττωσι, *vt catulos generis ſui pariant*, quod fit τῷ μὴ ὑποπλησθῆναι κύνας ἐξ ἀγεννῶν. v. Poll. 5, 56. ¶ 5) *genus* ſenſu philoſophico. Απ. 4, 3, 10. πολὺ γένος ἀνθρώπων. Leuncl. *magna pars*. Sed Fr. Portus *magna gens*, vt intelligantur Scythae. 4, 5, 11. σκοπεῖν τὰ κράτιστα — κατὰ γένη προαιρεῖσθαι. Cf. §. 12. O. 7, 19. τῷ μὴ ἐκλιπεῖν ζώων γενεάν.

γένυς, *gena, mala*. Sed K. 5, 10. τὴν γένυν leporis interpretantur *mentum*.

γεραιός, *ſenex*. Δ. 1, 7.

γεραίρειν (poet. Port.), *honoris cauſa donare, ornare, praemiis honorare*. Π. 8, 1, 13. τούτους καὶ

καὶ δώροις, καὶ ἀρχαῖς, καὶ ἕδραις, καὶ πάσαις τιμαῖς ἐγέραιρεν. E. 1, 7, 10. p. 60. στεφάνοις γεραίρειν τοὺς νικῶντας. Ιερ. 7, 2. γεραίρουσι καὶ λόγοις καὶ ἔργοις. O. 4, 8. δώροις κοσμεῖ, καὶ ἕδραις ἐντίμοις γεραίρει. Passiuum: Π. 8, 8, 3. ταῖς μεγίσταις τιμαῖς γεραιρόμενοι. Cf. ἐπιγεραίρειν.

Γεραιστός, *Geraestus*, promontorium et vicus in latere australi Euboeae. v. Steph. Byz. et Etymol. M. qui etiam Γεραστὸς scribit, vt legitur E. 3, 4, 4. ἐπὶ Γεραστόν. Sed Morus, auctoribus Leuncl. et Stephano, recepit Γεραιστόν. Fortassis vtraque scriptura fuit vsitata. v. Berkel. ad Steph. Byz. et inprimis interpp. ad Thucyd. 3, 3. E. 5, 4, 61. ἐπὶ τὸν Γεραιστὸν legitur in omnibus libris.

γεραίτερος, *senior*. Poll. 2, 13. τοὺς δὲ γέροντας, καὶ γεραιτέρους ὁ Ξενοφῶν εἶπε. Cf. Etymol. M. ¶ 1) Dicitur simpliciter de aetate, Π. 5, 1, 2. ὡς δ' ἡμῶν ὁ γεραίτερος εἶπε. MS. Camerar. γεραίτατος, quod est scholion. Comparatiuus enim est pro superlatiuo positus, neque in superlatiuo dicendum hoc nomen. v. Etymol. M. Π. 8, 7, 3. p. 543. opponuntur νεώτεροι, vt A. 5, 5. et Aπ. 2, 1, 33. Ιπ. 11. 9. oppon. νέοι. E. 7, 5, 15. oppon. παῖδες. Aπ. 3. 5, 15. synonymum est πρεσβύτεροι. A. 5, 7, 11. τρεῖς ἄνδρες τῶν γεραιτέρων. Videtur h. l. esse nomen dignitatis. Saltem ¶ 2) apud Persas aetas eorum, qui supra 50 annos habent, est honoratior. Π. 1, 2, 4. §. 5. bis. §. 13. εἰς τοὺς γεραιτέρους ὄντας τε καὶ καλουμένους. Cf. inprimis §. 14. vbi eorum munia recensentur, et §. 15. 1, 5, 5. οἱ βουλεύοντες γεραίτεροι. v. βουλεύειν nr. 1. 8, 5, 11. ταῖς ἀρχαῖς καὶ γεραιτέροις, καὶ τοῖς ὁμοτίμοις — συνέλεξε Καμβύσης τοὺς γεραιτέρους Περσῶν.

γέρανος, *grus*. Π. 8, 6, 9. θᾶττον τῶν γεράνων τὴν πορείαν ἀνύτειν.

Γεράνωρ, *Geranor*. E. 7, 1, 14. Polemarchus Lacedaemonius, victus ab Arcadibus.

γεραρός, *venerandus*. Aπ. 3, 1, 4. iocose: ὥσπερ Ὅμηρος (Il. γ, 170.) τὸν Ἀγαμέμνονα γεραρὸν ἔφη εἶναι, οὕτω ὅδε στρατηγεῖν μαθὼν γεραρώτερος; h. e. ἐντιμότερος, interprete Hesychio.

γέρας, *praemium*, omninoque *quicquid honoris* cau-

causa datur, et quicquid accipienti honorem affert. Ἀγ. 1, 5. τοῦ καλλίστου γέρως ἀξιωθῆναι, πρ. τῆς βασιλείας, vt paulo ante vocatur. Λ. 15, 3. γέρα (i. e. γέρατα) ἀπὸ τῶν θυομένων, praecipua, quae regi dabantur.

Γέρας, v. Δέρας.

Γεραστός, v. Γεραιστός.

Γεργίθιοι, *Gergithii.* v. Γέργις. E. 3, 1, 19. τὴν τῶν Γεργιθίων πόλιν.

Γέργις, *Gergis,* πόλις Τρωΐας — ὁ πολίτης Γεργίθιος, inquit Steph. Byz. E. 3, 1, 12. Σκῆψιν καὶ Γέργιθα, ἐχυρὰς πόλεις, κατέσχε Μειδίας, in quas vrbes Pharnabazus miserat satrapam. §. 16. 17. Dercyllidas eas occupat.

*γεροντία, *senatus,* vel potius *dignitas senatoris.* Hesych: γερωνία, γεροντία, παρὰ Λάκωσι καὶ Κρησί. v. ibi interpp. Scilicet est vocabulum Laconicum, pro quo alias dicitur γερουσία. Λ. 10, 1. τὴν κρίσιν τῆς γεροντίας, *iudicium de nouo senatore eligendo.* v. omnino Plutarch. Lycurg. 26. Λ. 10, 3. ὁ περὶ γεροντίας ἀγὼν ψυχῶν ἀγαθῶν κρίσιν παρέχει.

γερόντιον, *vetulus, seniculus.* A. 6, 3, 13. γραΐδια καὶ γερόντια.

γερουσία, *senatus.* Apud Lacedaemonios ita dictum fuisse senatum, testatur Pausanias 3, 11. Et vocatur is ita apud Demosthenem atque Plutarchum, etiam ap. Aristotelem polit. 2, 9. Sed c. 6. nominat τὴν τῶν γερόντων ἀρχὴν, et Xenophon vocabulo γερουσία vtitur de cuiuslibet ciuitatis senatu. Απ. 4, 4. 16. ἐν ταῖς πόλεσιν αἱ γερουσίαι. Cf. Poll. 2, 13.

γέῤῥον, *scutum Persicum e viminibus contextum, speciem quadrati oblongi referens.* Verti cum Philelpho potest *crates.* Gloss. vett. γέῤῥον, εἶδος ἀσπίδος Περσικῆς, *crates.* Herodotus 7, 61. Πέρσαι εἶχον, ἀντὶ ἀσπίδων, γέῤῥα. Strabo 15, p. 1067. Persae ὁπλίζονται γέῤῥῳ ῥομβοειδεῖ. Eustath. ad Odyss. χ, p. 1924. 2. γέῤῥον — ἀσπίδος Περσικαὶ ἐκ λύγων καὶ οἰσυΐνα. Sed teste Etymol. M. γέῤῥα ειαnt ξύλα ... μάτινα. Cf. Suid. in v. γέῤῥοιν, Brisson. de regio Persarum principatu 3, 13. et Reland. de lingua Pers. vet. Habent igitur ¶ 1) Persae. a) in bello. Π. 1, 2, 13. γέῤῥα ἐν τῇ ἀριστερᾷ. Sic 2, 1. 6. p. 93. §. 8. (quem locum laudat Suidas l. l.) et 2.

3.

3, 7. Sed 2, 1, 2. p. 89. (quem locum laudat Suidas in v. γέῤῥον) γέῤῥον εἰς τὴν ἀριστεράν. 7, 1. 17. Πέρσαι ἐν ἄκραις ταῖς χερσὶ τὰ γέῤῥα ἔχοντες. Cf. 4, 2, 12. p. 217. et 4. 5, 19. 5, 2, 1. habent τὰ γέῤῥα equites, sed 8, 8, 11. pedites. Fuerunt autem γέῤῥα Persarum minora, quam Aegyptiorum ἀσπίδες. v. ἀσπὶς nr. 1. Quanquam etiam γέῤῥα videntur diuersa magnitudine fuisse. Π. 8, 5, 6. ὁπλίτας καὶ τοὺς τὰ μεγάλα γέῤῥα ἔχοντας. Oppon. §. 5. πελτασταί. Maiora scuta fuisse τὰ γέῤῥα, Brissonius p. 291. vult ostendere e Pausania, in quo tamen nihil hanc in rem inuenimus, et e Suida, qui in v. γέῤῥοιν habet locum quendam (qui est ex A. 1, 8, 6.), vbi γεῤῥοφόροι dicuntur habuisse ποδήρεις ἀσπίδας. Male. Nam locus in Suida emendandus et interpungendus est e Xenophonte, et ποδήρεις ἀσπίδες pertinent ad Aegyptios. v. Toupii curae nouiss. in Suid. p. 185. ed. Lips. b) in venatione. Π. 1, 2, 9. ¶ 2) Chaldaei, Π. 3, 2, 3. A. 4, 3, 4. εἶχον γέῤῥα μακρά. ¶ 3) alii barbari apud Pontum Euxinum A. 4, 7, 16. (qui locus a Suida in v. γέῤῥον laudatur) habebant γέῤῥα δασέων βοῶν ὠμοβόεια, quae a Graecis capiebantur. Vnde §. 18. nominantur αἰχμάλωτα γέῤῥα. ¶ 4) Drilae, A. 5, 2, 16. ¶ 5) Mosynoeci A. 5, 4, 6. habebant γέῤῥα λευκῶν βοῶν δασέα, εἰκασμένα κιττοῦ πετάλῳ.

γεῤῥοφόροι, *scutati*. A. 1, 8, 6. (de quo loco v. γέῤῥον nr. 1. a.) O. 4, 5. Vtroque in loco sunt Persarum.

γέρων, ¶ 1) *senex*. A. 7, 4, 18. vbi opponuntur οἱ δυνατώτατοι κακόν τι ποιεῖν. Σ. 4, 17. γέροντες καλοί. Paulo ante est πρεσβύτης, quanquam Ammonius ita distinguit, vt πρεσβύτης sit homo aetate etiam magis prouecta, quam γέρων. E. 3, 2, 16. ἄνδρα γέροντα. Phauorin. in v. ἧλικα· — ἧλιξ ἥλικα τέρπει, γέρων δέ τε τέρπει γέροντα, ὥς φησι καὶ ὁ Ξενοφῶν. Sed an similis sententia legatur in Xenophonte, dubitamus. v. infra ἧλιξ. ¶ 2) οἱ γέροντες apud Lacedaemonios sunt *senatores*, duodetriginta numero. v. γεροντία et γερουσία, Plutarch. Lycurg. 5. et Valckenar. ad Herodot. 6, 57. A. 10, 2. E. 3, 3, 5. 8. 7, 1, 22. ἀπὸ Ἀγησιλάου

καὶ

καὶ τῶν γερόντων καὶ τῶν Ἐφόρων.

γεύεσθαι, *gustare*. A. 1, 9, 14. Cyrus suis partes de coena mittens dici iubet: βούλεταί σε τούτων γεύσασθαι. Male Hutch. contra Vorstium de hebraismis dicit, h. l. esse *edere*, vt in N. T. Sic idem Hutch. sine necessitate interpretari vult 3, 1, 3. ἀθύμως ἔχοντες — σίτου ἐγεύσαντο. 7, 3, 11. τὰ κρέα ὅσον μόνον γεύσασθαι ἑαυτῷ καταλιπών. Ατ. 3, 14, 5. ἐπὶ τῷ ἑνὶ ψώμῳ πλειόνων ὄψων γευόμενον. Postea dicitur εἰς τὸ στόμα λαμβάνων. Confunditur in libris γεῦσαι et δεῦσαι. v. δεύειν.

γέφυρα, *pons*. A. 1, 2, 5. γέφυρα ἐπῆν, ἐζευγμένη πλοίοις ἑπτά. 1, 7, 12. γέφυραι ἐπῆσαν. Sic 2, 4, 13. Sed 6, 5, 13. τὴν γέφυραν, ἣ ἐπὶ τῷ νάπει ἦν. 2, 4, 9. τὴν γέφυραν λῦσαι. §. 10. λελυμένης τῆς γεφύρας. §. 11. διελθόντες τὴν γέφυραν. Sed §. 12. et 3, 4, 11. est τὴν γέφυραν διαβαίνειν, et E. 6, 5, 27. διὰ τῆς γεφύρας διαβαίνειν.

γεώδης, *terrenus*, ὁ ἐκ τῆς γῆς, interprete Suida. A. 6, 4, 3. ὅρος γεῶδες καὶ ἄλιθον. Vbi alterum altero explicatur.

γεώλοφος, *collis*, *tumulus*. Suid: γεώλοφον· ὀμαλὸν ὄρος, ὕψωμα γῆς. Π. 3, 3, 15. γεωλόφους. Saepius apud Xenophontem legitur γήλοφος.

γεωμετρεῖν, *metiri*, *dimetiri*. Σ. 6, 8. Socrates improprie et iocose dicitur γεωμετρεῖν ταῦτα, ὁπόσους πόδας ψύλλα ἀπέχει.

γεωμέτρης, *geometra*, *decempedator*. Ατ. 4, 2, 10. γεωμέτρης ἀγαθός.

γεωμετρία, *geometria*. Ατ. 4, 7, 2. et 3. quatenus discenda sit.

γεωργεῖν, *agrum colere*. O. 3, 5. γεωργίας γεωργοῦντας. Sed §. 6. simpliciter γεωργεῖν, vt alias saepe, v. c. 14, 2. et 15, 9. 5, 15. εὖ γεωργήσειν. 6, 11. τὸν οὕτω γεωργοῦντα. Λ. 7, 1. in quibus locis, sicut Latinum *arare*, de rusticis honestis dicitur, vt Αθ. 2, 14. οἱ γεωργοῦντες καὶ οἱ πλούσιοι. Oppon. δῆμος. Sed de operis E. 6, 2, 25. τοὺς ναύτας γεωργοῦντας τοῖς Κερκυραίοις.

γεωργία, *agricultura*. Legitur saepe, v. c. Π. 4, 3, 3. p. 230. vbi opponuntur γεωργίαι et τέχναι. Ipsa tamen vocatur O. 5, 8. τέχνη, et §. 17. τῶν ἄλλων τεχνῶν μήτηρ καὶ τροφός. Cf. 15, 3. 4. vbi eius φιλανθρωπία ostenditur. it. §. 10. et 19, 17. 44

Cyrus

Cyrus ἡγεῖται ἐν τοῖς καλλίστοις καὶ ἀναγκαιοτάτοις ἐπιμελήμασι εἶναι γεωργίαν τε καὶ τὴν πολεμικὴν τέχνην. 6, 8. dicitur ἐργασία καὶ ἐπιστήμη κρατίστη. Variae eius laudes et officia varia v. inprimis cap. 1. et 2. sed et in toto libro. 5, 19. τῶν ἐν τῇ γεωργίᾳ ἔργων. 15, 9. τὰ ἔργα τῆς γεωργίας. 20, 1. μαθεῖν τὰ περὶ τὴν γεωργίαν, quae alias dicuntur πράξεις γεωργικαί. Πο. 4, 6. ἀλυσιτελεῖς αἱ γεωργίαι. Ἱππ. 9, 2. Caeterum O. 20, 15. ἡ ἐν γεωργίᾳ elliptice dictum videtur Bachio, qui omissum putat ἀμέλεια s. ἀργία. Zeun. ἐν delendum putat. Camerar. intellexit γῇ, vt eius versio docet. Ioh. Chr. Theoph. Ernesti ap. Moschium p. 51. malit ἀγεωργησία, sed ipse Moschius coniicit ἡ ἐν γῇ ἀργία, vt γῇ fere dictum sit pro γεωργία.

γεωργικὴ, agricultura, ars agrum colendi. O. 5, 18. etc. Plene dicitur ἡ γεωργικὴ τέχνη, O. 18, 10, 19. 1. et 21, 1. Sed §. 2. τὸ πάσαις κοινὸν πράξεσι, καὶ γεωργικῇ, καὶ πολιτικῇ, καὶ οἰκονομικῇ.

γεωργικὸς, ¶ 1) agriculturae peritus, Απ. 1, 1, 7. 3, 3, 9, γεωργικώτατον. ¶ 2) ad agriculturam pertinens. Απ. 2, 1, 6. et O. 5, 20. αἱ γεωργικαὶ πράξεις. Alias nominantur τὰ ἔργα τῆς γεωργίας etc. v. γεωργία. Απ. 3, 9, 15. ἐν γεωργίᾳ τοὺς τὰ γεωργικὰ εὖ πράττοντας. O. 4, 12. τῶν γεωργικῶν ἔργων. 5, 13. σὺν τοῖς γεωργικοῖς ὀργάνοις.

γεωργὸς, agricola, rusticus. ¶ 1) Honesto sensu. v. γεωργεῖν. Π. 1, 5, 7. p. 53. γεωργὸς ἀγαθός. O. 19, 14. ὁ δεινὸς λεγόμενος γεωργός. Sic differt a τοῖς ἐργάταις O. 5, 16. 6, 6. τοὺς γεωργοὺς καὶ τοὺς τεχνίτας. 15, 11. οἱ μὲν ἄλλοι τεχνῖται, — τῶν δὲ γεωργῶν. Cf. ἀργός. ¶ 2) De operis, O. 3, 10. γεωργοὺς ἐκ παιδίων ὠνούμενον κατασκευάζειν.

γῆ, ¶ 1) terra, humus. a) Periphrasis sepulturae Π. 3, 3, 3. εἰς τὴν γῆν κατακρύπτειν. 4, 6, 2. p. 258. τὸν κατὰ γῆς, humatum, sepultum. 8, 7, 3. p. 550. τὸ ἐμὸν σῶμα τῇ γῇ ἀπόδοτε — τῇ γῇ μιχθῆναι. b) A. 7, 1, 19. μυρίας κατὰ τῆς γῆς ὀργυιὰς γενέσθαι, telluris hiatu deuorari. v. Ouid. heroidd. 3, 63. O. 19, 10. οἱ ὀφθαλμοὶ κατὰ τῆς γῆς εἶεν, in s. sub terra. c) Π. 8, 3, 13. γῆς καταπλέων τὸ γένειον. O. 20, 11. γῆ ἐν ὕδατι κόπρος γίγνεται. Απ. 1, 4, 8. γῆς μικρὸν

μέρος ἐν τῷ σώματι — ἔχειν. d saepe legitur κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν, *terra marique*, v. c. A. 1, 1. 7. 3. 2, 8. 6, 2, 3. E. 1, 6, 13. 2, 2. 5. O. 5, 17. etc. Sic dicitur ἄρχειν κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν, sed etiam ἐν τῇ γῇ καὶ ἐν τῇ θαλάττῃ. v. ἄρχειν nr. 2. Aθ. 2, 6. οἱ κατὰ γῆν κράτιστοι. A. 5, 6, 3. p 290. ἐὰν κατὰ θάλατταν κομίζησθε — ἐὰν δὲ κατὰ γῆς στέλλησθε. E. 7, 1, 8. p. 439. πλείστους ἀγῶνας ἐν τῇ γῇ ἠγωνισμένοι. In superioribus oppon. κατὰ θάλατταν — ἡττήθησαν ἐν τῇ γῇ. E. 1, 1, 4. πρὸς τῇ γῇ ἐμάχοντο, *ad litus*. Πο. 5, 10. ἀνὰ πᾶσαν γῆν καὶ θάλατταν εἰρήνη. e) K. 5. 7. ἡ γῆ τῶν ἰχνῶν πυκνοῦται — πίμπλαται. 9, 16. τῆς γῆς τὴν ἐξαιρεθεῖσαν, *effossam* — γῆς στερεᾶς — τὴν περιοῦσαν τῆς γῆς. np. effossae — κεκινημένης, *effossae*. ¶ 2) *terra qua habitatur, regio, planities* etc. a) *orbis terrarum*. Aγ. 1, 3. οὔτε ἂν πᾶσαν τὴν γῆν δέξαιτο. 9, 7. ἀνὰ πᾶσαν τὴν γῆν. Sic 11, 16. b) *regio*. Π. 1, 1, 5. ἀφικέσθαι ἐπὶ τοσαύτην γῆν. A. 1, 5, 1. ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ ἦν ἡ γῆ πεδίον. 7, 6, 2. ἀπαλλάξονται ἐκ τῆς γῆς. All. per glossema habent χώρας, vt saepe infra. Sic γῆ Θετταλία. v. Θετταλ. E. 4, 6, 4. ὅτι δῃώσοι πᾶσαν τὴν γῆν. §. 5. κόπτων τὴν χώραν. Cf. δῃοῦν et κόπτειν, vbi tamen intelligitur inprimis ¶ 3) *rus, ager*, vt Π. 8, 8, 10. τοὺς τὴν γῆν ἔχοντας. Oppon. φρουροῦντας. O. 1, 8. 5. 6 vbi paulo ante pro eo est χώρα. et oppon. τείχη. Σ. 3, 8. γῆν πολλὴν κέκτηται. A. 15, 3. Π. 3, 2, 8. γῆς ἀγαθῆς. O. 16, 7. γῆ ἀγαθὴ — γῆ κακή. Π. 7, 5, 26. p. 454. γῆν πολλὴν καὶ ἀγαθήν. Sic E. 3, 2, 7. it. §. 8. vbi additur σπόριμον. O. 6, 7. τοὺς ἀμφὶ γῆν ἔχοντας. §. 6. erat τοὺς γεωργούς. Saepe sic permutatur c. χώρα, non solum in var. lect. vt Π. 2, 3, 9. et 5, 4, 12. Cf. nr. 2. b. sed etiam ab ipso Xenophonte, O. 4, 8. ἐνεργοῦσαν τὴν γῆν — ἀργὴν τὴν χώραν. Videtur tamen a χώρα distingui E. 5, 3, 2. τῆς χώρας ὀλίγην γῆν παντελῶς εἰργάζοντο. Sed in Biblioth. crit. P. VI. p. 101. affirmatur, γῆν ortum esse ex syllaba *praecedente*, Πο. 1, 3. ὥσπερ ἡ γῆ, οὕτω καὶ ἡ περὶ τὴν χώραν θάλαττα παμφορωτάτη ἐστί. Varia epitheta v. suis locis, vt ἀργός, ἀσθενής,

γῆς, ἐνεργὸς, εἰργασμένη, ἰσχυρός. Ipsa dicitur ἀνιέναι, βρύειν, ἐξανθεῖν, τρέφειν, φέρειν, φύειν. Cf. K. 5, 8. ἃ ἡ γῆ φύει ἢ ἔχει ἐφ᾽ ἑαυτῆς. Sic 6, 25. 12, 6. τῶν ἐπὶ τῇ γῇ φυομένων. Rustici dicuntur τὴν γῆν ἐργάζεσθαι, θεραπεύειν, κινεῖν, σκάπτειν, σπείρειν, στρέφειν, τέμνειν, ἐκ τῆς γῆς λαμβάνειν etc. ¶ 4) Γῆ apud Persas pro dea colebatur. v. Gramm. hist. deor. p. 52. sq. Hutch. diss. 2. ad Cyrop. p. 64. Π. 3, 3, 11. et 8, 3, 11. Apud Graecos est quidem eadem dea, sed non illud efficitur ex O. 5, 12. ἡ γῆ θέλουσα. All. θέουσα, all θεὸς οὖσα. Male. Bachius probat θέλουσα, h. e. *vltro, libenter*. Cf. θέλειν nr. 2.

γήδιον, *agellus*. μικρὰ γῆ, interprete Suida. Π. 8, 3, 15. σπείρων μάλα μικρὸν γήδιον. Cf. μικρὸς nr. 1.

γήθεσθαι, v. θήγειν.

γήϊνος, *terrenus, e terra factus*. A. 7, 8, 7. πλίνθων γηΐνων.

γήλοφος (poet. Port.), *collis, minor mons*. Suidas et Moschopulus interpretantur verbis ὑψηλὸς τόπος. A. 1, 5, 8. κατὰ τραχέος γηλόφου. 1, 10, 8. γήλοφος et λόφος synonyma sunt. 3, 4, 15. διὰ γηλόφων ὑψηλῶν, οἳ καθήκον ἀπὸ τοῦ ὄρους — τοὺς γηλόφους (2 MSS. λόφους) — τὸν πρῶτον γήλοφον. §. 17. bis legitur, et distinguitur ἀπὸ τοῦ ὄρους. Sic §. 18. 4, 4, 1. πεδίον ἅπαν καὶ λείους γηλόφους. Ergo sunt minores. E. 4, 5, 17. βραχύν τινα γήλοφον. 7, 1, 9. 18. 7, 4, 26. γήλοφον — γηλόφῳ. Margg. λόφῳ. 7, 5, 24.

γηραιὸς, *senex*. Pollux 2, 13. γηραιὸς, ὡς Θουκυδίδης καὶ Ἀντιφῶν. Poterat addere Xenophontem Aγ. 11, 15. vbi bis legitur.

γηρᾶν, *senescere*. Π. 4, 1, 8. p. 205. Aπ. 3, 12, 8. διὰ τὴν ἀμέλειαν γηρᾶσαι. Moeris et Thomas Mag. malint γηρᾶναι.

γῆρας, *senectus*. Π. 4, 6, 2. p. 258. διὰ πένθους τὸ γ. διάγων. 8, 7, 3. p. 542. γ. τῆς νεότητος ἀσθενέστερον. Aγ. 11, 15. νεότητος κρεῖττον τὸ ἐκείνου γ. vbi abstractum est pro concreto, vt fere 2, 25. τοῦ στρατεύεσθαι ἀπεῖργεν (αὐτὸν τὸ γ. 7, 1. οὐ γῆρας προυφασίζετο. Ἱερ. 8, 6. παιδικὰ γῆρας δυσχεραίνει. Λ. 10, 2. ἐντιμότερον τὸ γ. A. 3, 1, 30. εἰς τὸ γ. ἀφικνουμένους. Aπ. 2, 1, 31. τὰ χαλεπὰ εἰς τὸ γ. ἀποθέμενοι. 2, 8, 6. ζῆν εἰς τὸ γ. διαρκέστατα. Cf. Σ. 8, 18. Genitiuus: Aπ. 1, 4, 12.

μέχρι

μέχρι γήρως. Sic Λ. 10, 1. Απ. 2, 1, 31. αὐχμηροὶ διὰ γήρως περῶντες. 4. 8, 8. et Απολ. 6. τὰ τοῦ γήρως ἐπιτελεῖσθαι. Datiuus: Π. 1, 5, 7. p. 53. γήρᾳ ἀδυνάτους γενομένους. (Sed Ο. 1, 22. est διὰ τὸ γῆρας. Cf. Αγ. 1, 22.) Απολ. 8. ἀλγυνόμενος γήρᾳ. Ιπ. 1, 2. γήρᾳ ἀπαγορεύειν. Κ. 5, 5. τὰ ἄγρια (φυτὰ) γήρᾳ διαλέλυται. Λ. 10, 2. ἐπικουρῆσαι τῷ τῶν ἀγαθῶν γήρᾳ. Vbi abstractum est pro concreto. §. 1. ἐν τῷ γήρᾳ. Κ. 1, 10. ἐν γήρᾳ.

γηράσκειν, i. q. γηρᾶν. Ο. 1, 22. κακῶς γηράσκειν. Κ. 12, 1. γηράσκειν ἧττον. Αγ. 11, 14. ἡ τοῦ σώματος ἰσχὺς γηράσκει. Πο. 4, 22. οἱ ἐν τοῖς ἔργοις γηράσκοντες. 1, 4. fruges θάλλουσί τε καὶ γηράσκουσιν.

*γηρεὶς, inquit Etymol. M. in v. γῆρας, — ἡ γενικὴ γηρέντος — Ξενοφῶν. οἷον ἀνδρὸς γηρέντος πολλὸν ἀφαυρότερος. Sed Sylburgius coniecit Ξενοφάνης pro Ξενοφῶν.

γηροβοσκὸς, *quiparentes senes alit.* Est epitheton proborum liberorum, Ο. 17, 12. et 19.

γίγγλυμος auctore Hesychio est vel ὁ στρεφόμενος γόμφος ἐπὶ τῶν θυρῶν (h. e. *cardo*), vel ἐπὶ τοῦ θώρακος οἱ στροφεῖς. Cf. Etymol. M. Et sic de thorace legitur Ιπ. 12, 6. πτέρυγες ἐν τοῖς γιγγλύμοις, *in iuncturis s. commissuris.*

γιγγραίνοι αὐλοί. Athenaeus 4, 23. p. 174. F. γιγγραίνοις γὰρ οἱ Φοίνικες, ὥς φησιν ὁ Ξενοφῶν, ἐχρῶντο αὐλοῖς, σπιθαμιαίοις τὸ μέγεθος, ὀξὺ καὶ γοερὸν φθεγγομένοις. Deinde plura addit de ratione et instrumenti et nominis, quae fere omnia habet Eustathius ad Il. σ. p. 1157. Sed locus Xenophontis nondum inuentus est. Cf. Casaub. ad Athenae. l. l. p. 309.

γίγνεσθαι et γίνεσθαι. Nam in libris nostris editis legitur vtrumque, v. c. Λ. 11, 10. γίνεται ὁ κατ' οὐρὰν λόχος παρὰ δόρυ. Vbi paulo post pro eo est καθίσταται. Ε. 6, 3, 4. extr. πολέμους ἐν ἀνθρώποις γίνεσθαι. Π. 6, 2, 11. p. 372. ὠφέλιμα γίνεται. Sed Fischer. ad Aeschin. dial. 1, 10. dicit, Cod. Guelf. recte habere γίγνεται, vt ibid. παραγίγνονται pro παραγίνονται. Significat autem ¶ 1) *fieri.* a) in narratione. Π. 4, 5, 3. νομίζοντες — ἔσεσθαι· καὶ ἐγένετο οὕτως. Λ. 8, 2. νομίζοντες ἔψεσθαι, ὅπερ καὶ γεγένηται. etc. Similiter in responsione, quando affir-

affirmat. Απ. 4, 5, 6. οὐ δοκεῖ — ποιεῖν; γίγνεται τοῦτ', ἔφη. b) in transitione, Π. 1, 4, 25. ἐν μὲν δὴ Μήδοις ταῦτα ἐγένετο, καὶ οἱ ἄλλοι etc. Edd. vett. ἐγεγένητο, quam formam, vtpote rariorem, etiam Zeunius restituit. E. 4, 8, 9. καὶ ταῦτα μὲν οὕτως ἐγεγένητο, ἐπεὶ δὲ etc. Item ὡς δὲ τοῦτ' ἐγένετο, E. 4, 2, 14. 4, 5, 16. 4, 7, 7. Et pluralis, E. 3, 2, 2. ὡς δὲ ταῦτα ἐγένετο. Sed 3, 2, 14. ἐπεὶ δὲ τοῦτο ἐγένετο. Sic plane Π. 5, 3, 13. vbi all. habent τούτων γενομένων. Saltem δὲ inferi solet: τούτων δὲ γενομένων, vt est E. 2, 3, 15. et 4, 6, 12, vel 6, 4, 16. γενομένων δὲ τούτων. 1, 7, 10. p. 56. τούτων δὲ γιγνομένων, *id si fiat*. 3, 5, 3. νομίζοντες τούτου γενομένου ἐμβαλεῖν, *id si fieret*. Paulo aliter A. 4, 1, 1. ὅσα μὲν δὴ ἐν τῇ ἀναβάσει ἐγένετο, δεδήλωται. In aliorum librorum anabaseos initiis est ὅσα ἔπραξαν, et 3, 1, 1. ὅσα μὲν — ἔπραξαν, καὶ ὅσα ἐγένετο. c) de legibus et decretis, v. ῥήτρα et ψήφισμα. d) de iis, quae certo tempore fiunt vel instituuntur vel celebrantur, v. Ἴσθμια, Ὀλύμπια etc. Cf. Raphel. ad Matth. 26, 2. e) de tempore, Π. 5, 4, 21. ἐν ταῖς γιγνομέναις ἡμέραις. Vertunt *insequentibus*. Sed Hoogeuen. ad Viger. 6, 3, 1. rectius explicat per formulam N. T. scriptoribus familiarem: ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις. Zeunius: *interiectis diebus, qui quidem ad hoc iter faciendum erant necessarii*. Minus placet. Cf. ἑσπέρα et ἡμέρα. ¶ 2) *contingere, euenire*. Sed plerumque in bonam partem dicitur. a) c. inf. vbi non raro additur datiuus. Π. 6, 3, 5. λαβεῖν μοι αὐτὸν γένοιτο. 7, 5, 26. p. 456. 8, 1, 5. τῷ Κύρῳ ἐγένετο ὀλίγοις διαλεγομένῳ μηδὲ τῶν οἰκείων ἀτημελήτως ἔχειν. A. 1, 9, 8. Est in his fere macrologia quaedam, inprimis Π. 5, 2, 5. εὔχονται γενέσθαι ποτὲ καὶ ἑαυτοὺς ἐπιδεῖξαι. O. 17, 3. ἃ ὁ θεὸς διδάσκει, οὕτω γίγνεται ὁμονοεῖν, *in iis accidit vt*. Ante inf. interdum est ὥστε, A. 5, 6, 17. ἀφ' οὗ ἂν γένοιτο, ὥστε λαβόντας — ἀποπλεῖν. E. 5, 3, 10. οὐδ' ἂν γενέσθαι, ὥστε ἀμφοτέρους ἔξω εἶναι. Etiam addito datiuo, Π. 8, 2, 2. ἐγένετο αὐτῷ, ὥστε χρήμασιν εὐεργετεῖν. Facile patet, in his quoque esse macrologiam. Pro datiuo est ἐν, sequente τὸ et inf. Απ. 3, 10, 4. γίγνεται

ται ἐν ἀνθρώποις τὸ φιλοφρόνως βλέπειν. b) E. 4, 3, 7. ἀγαθῶν γιγνομένων, *rerum prospere succedentium*. v. ἀγαθὸν nr. 10. c) Quando in bonam partem dicitur, adiectum fere habet εὖ vel καλῶς, vt A. 1, 7, 5. ἂν δ' εὖ γένηταί τι. Cf. §. 6. E. 4, 2, 2. ἐὰν ἐκεῖνα καλῶς γένηται. 4, 3, 1. ἐὰν καὶ τάδε εὖ γένηται. 6, 2, 8. ἐὰν τἀκεῖ καλῶς γένηται. A. 4, 3, 18. τὰ πέραν καλῶς γιγνόμενα. O. 3, 15. εὖ τούτων γιγνομένων. Oppon. κακῶς τούτων πραττομένων. Sed h. l. potest proprie intelligi: *si recte haec fiunt*. d) Inprimis est *litare*, v. c. A. 6, 4, 6. ἐπεὶ τὰ ἱερὰ ἐγένετο. Cf. §. 11. et 13. bis. §. 18. οὐκ ἐγεγένητο τὰ ἱερά. E. 4, 8, 36. οὐδὲ τῶν ἱερῶν γεγενημένων. c. dat. pers. A. 2, 2, 2. θυομένῳ οὐκ ἐγίγνετο τὰ ἱερά. Postea dicitur καλὰ ἦν. Cf. E. 3, 1, 14. vbi pro ea formula paulo post est ἐκαλλιερεῖτο. A. 6, 6, 20. vbi etiam additur inf. rei: ἐμοὶ οὐκ ἐθέλει γενέσθαι τὰ ἱερὰ ἐξάγειν. Cod. Paris. οὐ τελέθει τὰ ἱερά. Pro inf. ponitur etiam ἐπὶ c. dat. A. 6, 4, 12. ἐπὶ τῇ πορείᾳ τὰ ἱερὰ οὔπω γίγνεται. Ibid. est simpliciter c. dat. pers. Interdum additur καλά, vt A. 6, 4, 10. οὐκ ἐγίγνετο τὰ ἱερὰ καλά. it. §. 15. et 6, 5, 2. vbi tamen καλὰ in aliis rectius est omissum, vt fortassis in superioribus quoque locis rectius omittatur. 7, 2, 9. ἐδόκει τὰ ἱερὰ καλὰ εἶναι καὶ ἑαυτῷ. Melius all. τὰ ἱερὰ γενέσθαι ἑαυτῷ. Cf. διαβατήρια et ἱερὰ nr. 3. e) Euphemismus: Π. 5, 5, 5. p. 327. μή τι γένοιτο διὰ τὴν σὴν ὀργήν, ὅ τι ἡμᾶς λυπήσει. ¶. 3) Inprimis participium: a) *res quae geritur, res gesta*. Π. 1, 6, 19. p. 81. σκοποὺς τοῦ γιγνομένου. Eleganter h. l. de venatione, quod alias de rebus bellicis dicitur. Cf. 4, 2, 15. E. 3, 4, 8. et 5, 3, 5. Π. 3, 3, 30. ὡς ἔγνω τὸ γιγνόμενον. Margg. τὰ γιγνόμενα. Pluralis est etiam 3, 1, 2. et E. 2, 3, 17. p. 91. quo loco dicitur de reip. administratione. Saepe item legitur praeteritum, τὸ γεγενημένον, vt Π. 5, 3, 11. ἠσθημένος τοῦ γεγενημένου. 7, 3, 6. E. 2, 1, 4. 3, 5, 14. 4, 5, 9. 5, 4, 9. 6, 4, 15. et 20. §. 24. τὸ γεγενημένον πάθος, quod dicitur etiam πάθος simpliciter et τὸ συμβεβηκός. Π. 4, 1, 2. p. 200. τὸ γεγενημένον ἔργον. Ιερ. 2, 17. τὸ γεγενημένον. Paulo ante est ἔργον, caedes.

des, Et pluralis, v. c. Π. 3, 1, 4. ὡς ἤκουσε τὰ γεγενημένα. A. 2, 5, 8. 5, 4, 10. 6, 2, 8. 6, 3, 7. Sed §. 14. τὸ γεγενημένον. E. 1, 6, 17. Alia praeterita, v. c. Π. 5, 4, 9. ὡς ᾔσθετο τὸ γεγονώς. E. 2, 1, 19. τὰ γεγονότα. bis. A. 1, 9, 17. τὸ ἐν τῇ τελευτῇ αὐτῷ γενόμενον. 7, 7, 18. ἐκ τῶν νῦν γενομένων. Cod. Eton. γεγενημένων. E. 4, 8, 1. τὰ κατὰ θάλατταν γενόμενα. Postea est πράξεις. b) τὰ γιγνόμενα, quae vsu veniunt, quae fieri solent. Π. 1, 6, 19. p. 83. γνοίης δ' ἂν ἐξ αὐτῶν τῶν γιγνομένων. 8, 8, 10. Ιερ. 9, 3. Sed Απ. 4, 3, 14. ἐκ τῶν γιγνομένων τὴν δύναμιν αὐτῶν καταμανθάνοντα, ex effectis. c) Π. 3, 1, 5. ἄλλα ἢ τὰ γιγνόμενα (all. γενόμενα) λέγειν, h. e. τἀληθῆ, vt est in praecedentibus. Ιπ. 9, 7. τἀναντία γιγνώσκει τοῦ γιγνομένου. d) Π. 1, 6, 19. p. 84. τὰ γεγενημένα καὶ τὰ ὄντα, praeterita. ¶ 4) oriri, nasci. a) Απ. 1, 1, 15. ἅπαντα γίγνεσθαί τε καὶ ἀπόλλυσθαι. b) De frugibus, Π. 8, 6, 3. τῶν πανταχοῦ γενομένων ἀγαθῶν. §. 11. est φύεσθαι. Πο. 1, 3. τὰ γιγνόμενα. Απ. 2, 9, 4. σῖτον ἢ ἄλλό τι ἐν ἀγρῷ γιγνόμενον. c. ἐκ, v. infra nr. 11. d. c) De liberis, vbi interdum simpliciter verti potest esse, et redundantiae speciem habet, Π. 8, 6, 7. παιδεύειν τοὺς γιγνομένους παῖδας. E. 3, 3, 2. δεκάτῳ μηνὶ ἐγένου. Απολ. 27. Ιπ. 1, 16. K. 1, 4. 7, 3. 9, 1. Sic A. 7, 6, 24. ἤλπισ' ἂν ἀποστροφὴν ἐμοὶ καὶ παισὶν, εἰ γένοιντο, καταθήσεσθαι. Est ex emendatione Stephani. Olim erat γένοιτο, quod Zeun. restituit, h. e. si vsus ita tulerit. v. nr. 2. Iungitur τρέφεσθαι, A. 3, 2, 8. ἐν αἷς ἐγένεσθε καὶ ἐτράφητε. Απ. 4, 3, 10. O. 7, 34. K. 5, 29. c. dat. Π. 7, 2, 7. p. 417. τί ἄν μοι ποιήσαντι παῖδες γένοιντο — ἐγένοντο — γενόμενοι. 7, 5, 26. p. 460. 8, 7, 3. p. 543. οὕσπερ ἔδοσάν μοι οἱ θεοὶ γενέσθαι — τῷ προτέρῳ γενομένῳ. Cf. διδόναι nr. 19. b. O. 7, 12. c. acc. ἔτη, Π. 1, 2, 13. πλεῖόν τι ἢ πεντήκοντα ἔτη γεγονότες ἀπὸ γενεᾶς. Alias sic dicitur εἶναι. Cf. A. 2, 3, 8. Απ. 3, 6, 1. O. 7, 5. Addito ἀμφί, Π. 1, 4, 16. ἀμφὶ τὰ πέντε ἢ ἑκκαίδεκα ἔτη αὐτοῦ γενομένου. Αγ. 2, 28. ἐγεγόνει ἔτη ἀμφὶ τὰ ὀγδοήκοντα. it. ὑπέρ, Π. 1, 2, 4. τοῖς ὑπὲρ τὰ στρατεύσιμα ἔτη γεγονόσι. c. gen. Π. 1, 2, 1. πατρὸς γενέσθαι Καμβύσου — μητρὸς γενέσθαι

σθαι etc. A. 1, 1, 1. Δαρείου γίγνονται παῖδες δύο. c. ἀπὸ, Π. 4, 1, 11. ἀπὸ θεῶν γεγονότος. Sed 5, 1, 3. μήπω φῦναι μηδὲ γενέσθαι ἀπὸ θνητῶν τοιαύτην, exponitur φῦναι natam esse, sed γενέσθαι, extitisse. c. ἐκ, Π. 7, 3, 7. p. 419. ἐκ θεῶν γεγονότι — διὰ βασιλέων πεφυκότι. 8, 5, 10. A. 1, 4. E. 6, 4, 37. Αγ. 2, 2, 4. K. 3, 1. ¶ 5) efficere. De summa rationum, vt εἶναι, quocum etiam in var. lect. permutatur. v. εἶναι nr. 8. Π. 1, 5, 5. γίγνονται οὗτοι χίλιοι — ὅ..ως ἐγένοντο μόρ.οι. 5, 2, 1. γεγενημένοι ἀμφὶ δισχιλίους. Vbi participium poterat abesse. A. 5, 3, 4. γίνεται ἀριθμὸς καὶ ἐγένοντο ὀκτακισχίλιοι. 6, 2, 3. τὰ ξένια οὐ μὴ γένηται — τριῶν ἡμερῶν σῖτα. E. 4, 2, 9. A. 1, 2, 9. ἐγένοντο οἱ σύμπαντες μύριοι καὶ χίλιοι. Sic E. 1, 6, 18. additur αἱ πᾶσαι, et 1, 7, 10. p. 59. ἅπασαι. Participium: Π. 7, 5, 2. ἐπὶ διπλάσιον τὸ βάθος γιγνόμενοι. Cf. βάθος. A. 7. 6. 30. ἀποδόμενος — οὐκ ἀπέδωκεν τὰ γιγνόμενα. Plene dicitur 5, 3, 5. τὸ διὰ τῶν αἰχμαλώτων γενόμενον ἀργύριον, pecuniam ex venditione captiuorum confectam. E. 7, 4, 33. τὸ γιγνόμενον μέρος, partem ratam. Morus: eam summae partem, quam ipsi soluere debebant. A. 1, 1, 8. ἀπέπεμπε τοὺς γιγνομένους δασμοὺς, tributum debitum. ¶ 6) Πο. 4, 7. ὅσῳ ἂν ἀργύριον πλεῖον γίγνηται, in argentifodinis inueniatur. ¶ 7) i. q. εἶναι. Inprimis tamen sic dicuntur praeterita. Π. 2, 4, 9. τοῦ μὴ αὐτός γε ὑποχείριος γενέσθαι. sunt. εἶναι. A. 1, 6, 8. ὁμολογεῖς περὶ ἐμὲ ἄδικος εἶναι. All. γεγενῆσθαι. Αγ. 5, 5. πάντα μοι ὅσα ὁρῶ χρυσᾶ γενέσθαι, mea fieri, mea esse. Nam μοι referendum est ad γενέσθαι. Πο. 4, 51. οὐ μόνον ἂν εὐπορωτέραν εἶναι, ἀλλὰ καὶ εὐπειθεστέραν γενέσθαι. Cf. ἐκποδὼν, et ἐμποδὼν nr. 3. c. πρὸς, E. 2. 4, 4. ἐπεὶ πρὸς ἡμέραν ἐγίγνετο, illucescebat. Cf. πρὸς c. acc. nr. 16. ¶ 8) Cum genitiuo a) pretii, O. 20, 23. πολλοῦ ἀργυρίου γίγνεσθαι, h. e. πολυτελεῖς εἶναι. Sic c. ἀπὸ, v. infra nr. 10. c. b) omissa praepositione ἐκ; vt in εἶναι, Π. 1, 2, 15. οὗτοι τῶν γεραιτέρων γίγνονται (Zeun. γίγνονται), senioribus accensentur. E. 3, 5, 8. p. 181. ὅσοι τῶν ἐν ἄστει ἐγένεσθε. 4, 3, 10. αὐτοὶ τῶν συνεκδραμόντων ἐγένοντο. Cf. Αγ. 2, 10. O. 3, 8. τῶν

τῶν κερδαινόντων γίγνομαι, *sum ex numero*. c. E. 4, 3, 13. ἡ νίκη Ἀγησιλάου ἐγεγένητο. Ἀγ. 2, 13. est σὺν Ἀγησιλάῳ ἐγένετο. ¶ 9) Cum datiuo a) γίγνεταί τινί τι, *euenit alicui, accipit, nanciſcitur, habet, aliquis aliquid*. Π. 2, 2, 1. p. 101. ἐγένετο ἑκάστῳ ἡμῶν τρία κρέα. 4, 5, 11. 4, 6, 6. A. 7, 8, 2. αὐτῷ μὴ εἶναι χρήματα — κἂν μέλλῃ πετὰ γενήσεσθαι. Πο. 3, 9. ναυτικὸν ἐπίπεμπτον αὐτῷ γίγνεται. E. 5, 4, 36. Ιερ. 4, 7. Aπ. 4, 2, 2. O. 2, 11. 6, 13. ὀλίγος μοι χρόνος ἐγένετο ἱκανῶς περιελθεῖν. Steph. mallit ἱκανὸς περιελ. 13, 7. b) Addito nomine qualitatis, vel adiectiuo: *ſe gerere erga aliquem*. Π. 1, 4, 6. αὐτὸς ἤδη Σάκας ἑαυτῷ ἐγίγνετο. Πο. 6, 1. προσφιλέστεροι τοῖς Ἕλλησι γενησόμεθα. E. 2, 3, 17. p. 91. ἐχθροὶ τῷ δήμῳ γεγενήμεθα. §. 18. p. 97. οἱ δυσμενεῖς ὑμῖν γενήσοιντο — πρόθυμοι τῇ πόλει γεγενημένοι. Cf. τοιοῦτος nr. 2. c) Interdum addito nomine facit periphraſin verbi, vt Π. 1, 1, 1. ἔννοια ἡμῖν ἐγένετο. §. 2. est ἐνενοοῦμεν. 1, 2, 6. γίγνεται παισὶ πρὸς ἀλλήλους ἐγκλήματα. 5, 2, 13. p. 285. φόβος ὃς αὐτοῖς ἐγένετο. Cod. Guelf. ἐνεγένετο, quod praefert Zeunius tanquam rarius. Πο. 3, 9. ᾧ ἂν δέκα μναῖ εἰσφορὰ γένηται, h. e. ὃς ἂν δέκα μνᾶς εἰσφέρῃ. ¶ 10) Cum ἀπό, a) A. 5, 6, 17. ἀφ' οὗ ἂν γένοιτο, ὥστε ὑμᾶς ἀποπλεῖν, *quomodo*. Est macrologiae ſpecies. v. nr. 2. A. b) *abeſſe*. Aπ. 1, 2, 25. πολὺν χρόνον ἀπὸ Σωκράτους γεγονότε, *Socratis conſuetudine non vſi*. c) De pretio, E. 4, 2, 4. τὰ ἆθλα ἐγένετο ἀπὸ τεττάρων ταλάντων. Cf. ἀπό nr. 4. c. d) *naſci*. v. ſupra nr. 4. c. ¶ 11) Cum ἐκ, a) i. q. πράττεσθαι, Σ. 8, 22. ἐκ τῶν φιλουμένων οὐδὲν γεγενημένον — ἐκ τῆς ἀναιδοῦς ὁμιλίας πεπραγμένον. Iπ. 11, 1. οὐ — τοιαῦτα ἐκ παντὸς ἵππου γίγνεται. b) *naſci*. v. ſupra nr. 4. c. c) *oriri, parari*. Π. 2, 1, 6. p. 93. κἄν τι ἐκ τούτων καλὸν κἀγαθὸν γίγνηται, sp. praeda. A. 2, 5, 1. ἐξ αὐτῶν (sp. ὑποψιῶν) πόλεμον γενέσθαι. E. 6, 1, 4. p. 384. ἐκ τῶν πόνων τὰ μαλακὰ γίγνεται. Ιερ. 7, 8. αἱ τιμαὶ δοκοῦσιν ἐκ τῶν ἐναντίων τούτοις γίγνεσθαι. d) *percipi*. De prouentibus, Π. 1, 1, 2. καρποὶ γιγνόμενοι ἐξ αὐτῶν (sp. ζώων), v. c. lac, lana etc. Aπ. 3, 6, 13. ὁ ἐκ τῆς χώρας γιγνόμενος σῖτος. e) *effici, colligi*.

Aπ.

Απ. 3, 3, 12. ὅταν ὁ χερὸς ἐκ τῆσδε τῆς πόλεως γίγνηται. f) A. 7, 7, 17. ἐκ πλουσίου πένητα γενέσθαι. Απολ. 19. ὑπ' ἐμοῦ γεγενημένον ἐξ εὐσεβοῦς ἀνόσιον. ¶ 12) Cum εἰς, *venire*. A. 6, 4, 5. εἰς τὸ πόλισμα γενόμενοι. E. 7, 2, 7. κραυγῆς γενομένης εἰς τὴν πόλιν. Margg. e scholio: ἀφικομένης. ¶ 13) Cum ἐν, a) Π. 1, 5, 1. ἐν τοῖς παισὶ γενέσθαι. Sic alias εἶναι de aetate dicitur. b) Pro datiuo. v. nr. 2. a. c) *nasci, prouenire*. v. nr. 4. b. d) *aduenire*. Π. 8, 5, 13. ἄπιὼν ἐγένετο ἐν Μήδοις. A. 4, 5, 20. 4, 3, 22. ὃς ἂν πρῶτος ἐν τῷ πέραν γένηται. E. 7, 5, 6. e) ἐν ἑαυτῷ γενέσθαι, v. ἑαυτῷ nr. 4. f) Πο. 4, 3. ἄνθρωποι ἐγένοντο ἐν ἀργυρίοις, *laborant, occupati sunt*. g) ἐν πείρᾳ γενέσθαι. v. πεῖρα nr. 5. ¶ 14) Cum ἐπί, a) *aduenire*. Π. 5, 3, 1. τεταρταῖοι ἐπὶ τοῖς ὁρίοις ἐγένοντο. 7, 5, 3. A. 7, 3, 1. ἐγένοντο ἐπὶ τῷ στρατοπέδῳ. b) *in potestatem venire*. A. 3, 1, 10. 12. etc. v. ἐπί c. dat. nr. 18. c) *constitui*. v. ἐπί c. dat. nr. 19. d) ἐπὶ διπλάσιον. v. nr 5. ¶ 15) Cum κατά et acc. a) Π. 6, 3, 2. οἱ κατὰ ταῦτα γιγνόμενοι. Leuncl. *milites ad haec constituti*. Non male. Fortasse tamen verti possit: *qui ibi aderant*. Nam plerumque sic est b) *aduenire, venire ad* locum, v. c. Π. 7, 1, 7. ὁπότε γένοιτο κατά τινας τῶν πρόσθεν. §. 8. ὡς δ' ἀπιὼν κατὰ Ἀβραδάτην ἐγένετο. §. 11. ἐπεὶ κατὰ τὸ πλευρὸν προϊὼν ἐγίγνετο, καὶ κατὰ τὸν ἄρχοντα. All. ἐγένετο, vt paulo post est ἐπεὶ δ' αὖ παριὼν ἐγένετο ὄπισθεν τῶν ἁρμαμαξῶν. 7, 5, 2. ἕως γένοιτο τὸ ἄκρον καθ' ἑαυτὸν καὶ κατὰ τὸ μέσον. 8, 5, 9. ἐπεὶ δὲ πορευόμενοι γίγνονται κατὰ τὴν Μηδικήν. Praesens est pro imperfecto, vt saepius apud Xenophontem. Cf. nr. 18. a. Ergo frustra marg. Steph. habet ἐγίγνοντο. A. 4, 3, 16. 7, 4, 11. E. 4, 6, 14. 6, 5, 30. Sed 4, 5, 17. ἐγένοντο κατὰ τὸν γήλοφον est *venerunt collem versus*. c) In acie est i. q. ἀντιτάττεσθαι, E. 4, 2, 11. οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ Λακεδαιμονίους ἐγένοντο. Paulo post est ἀντετάχθησαν. §. 12. bis. §. 13. Π. 6, 3, 12. Cf. κατά c. acc. nr. 8. ¶ 16 Cum μετά, a) Π. 8, 7, 3. p. 551. ἦν μετὰ τοῦ θείου γένωμαι, *dum adscriptus fuero post mortem*. b) μετά τινος γίγνεσθαι, *ab alicuius parti*-

διεκώλυσε μέγας γενόμενος. ¶ 26) In var. lect. confunditur cum aliis verbis, vt cum ἄγεσθαι. v. ἄγειν nr. 2. f. c. ἄγειν. v. ibi nr. 27. c. ἀφικνεῖσθαι. v. ſupra nr. 12. c. ἐγγίγνεσθαι. v. ſupra nr. 9. c. c. εἶναι. v. εἶναι nr. 8. et ſupra nr. 7. c. καθίστασθαι. v. ἐμποδὼν nr. 3. c. νέμεσθαι. v. νέμειν nr. 1. c. συγγίγνεσθαι. v. συγγίγν. nr. 7. c. φαίνεσθαι. v. φαίνεσθαι nr. 12. c. φέρεσθαι. v. φέρεσθαι nr. 5.

γιγνώσκειν et γινώσκειν. Nam in Welſiana et aliis editionibus legitur vtraque forma. I. Varie conſtruitur. a c. acc. particip. pro inf. Π. 1, 4, 7. ἔγνω αὐτὸν ἐπιθυμοῦντα. Sic §. 14. it. 3, 1, 12. 5, 3, 5. E. 2, 4, 20. 3, 1, 7. 4, 4, 7. Aπ. 4, 2, 40. Cf. Π. 8, 3, 19. οὓς γνοῖεν εὐνοϊκῶς ἔχοντας. Sed paulo poſt: πάντα ζῶα ἀχαριστότερα ἐγίγνωσκεν εἶναι. Nam ſaepe legitur etiam b) c. inf. v. c. Π. 2, 1, 9. ὁπόσα ἐγίγνωσκεν ἀσκεῖσθαι ἀγαθὸν εἶναι. 5, 4, 8. ἔγνω μόνους εἶναι τοὺς Καδουσίους. Vbi tamen Zeun. recepit ὄντας pro εἶναι. 7, 5, 21. 8, 4, 6. E. 3, 2, 22. 3, 4, 25. Ιπρ. 9, 2. Huc referri poteſt Π. 7, 2, 7 p. 418. ἔγνων ἐμαυτὸν μὴ ἱκανὸν ὑμῖν μάχεσθαι. Vbi intelligi debet ὄντα vel εἶναι. c) c. particip. et inf. ſimul, Π. 1, 6, 19. p. 72. ὅ τι δὲ γνοίης βέλτιον ὂν πραχθῆναι. Cod. Bodl. et Guelf. ὂν omittunt, Stobaeus autem pro eo legit ἄν, vt ἂν πραχθῆναι ſit pro πραχθήσεσθαι. Non male. Poteſt tamen verbum πραχθῆναι a formula βέλτιον ὂν pendere, vt 2, 1, 9. quem locum lit. b. attulimus. d) c. nominatiuo particip. Π. 6, 3, 1. εἴ τις τι ἐνδεόμενος γνοίη, ſe indigere. 7, 2, 7. ἐπειδὰν γνῶσιν ἀπιστούμενοι, fidem ſibi non haberi. E. 4, 7, 3. 7, 3, 4. Sic Morus interpretatur E. 5, 4, 11. ἔγνωσαν οἱ ἐν τῇ ἀκροπόλει ὀλίγοι ὄντες, ſe eſſe paucos. Sic etiam eſt Π. 7, 1, 3. ἔγνωσαν οἱ πολέμιοι πολὺ ἑκατέρωθεν ὑπερφαλαγγοῦντες, h. e ὅτι πολὺ ἐκ. ὑπερφαλαγγοῦσι. Budaeus reponi volebat ἐγνώσθησαν. Atque ita legitur E. 6, 5, 17. ἐγνώσθησαν φίλοι ὄντες. e) c. acc. abſoluto, ſequente ὅτι, Π. 2, 1, 4. τοὺς Πέρσας γιγνώσκων ὅτι οὕτως ὡπλισμένοι εἰσίν. A. 3, 2, 13. 5, 8, 4. Aπ. 1, 4, 18. Sic ſequente οἷος, Aπ. 4, 8, 11. τῶν Σωκράτην γιγνωσκόντων οἷος ἦν. f) Sequente ὅτι vel ὡς, Π. 4, 2, 12. p. 218. ἐκεῖνο

κεῖνο χρὴ γνῶναι, ὅτι κερδαλεώτερόν ἐστι. E. 5, 4, 36. 6, 3, 6. p. 387. ὅτι οὐκ ἀποροῦντες (np. ἥκομεν), γνοίητε ἄν. Iπ. 9, 2. O. 2, 8. γιγνώσκεις ὥς εἰσιν. Sic passiuum Π. 8, 2, 1. τοὺς γνωσθέντας ὡς φιλοῦσι, *quos cognoueris*. g) c. περὶ, v. infra nr. 11. h) c. inf. omisso ὥστε, Aπ. 3, 9, 4. τὸν τὰ καλά τε καὶ ἀγαθὰ γιγνώσκοντα χρῆσθαι αὐτοῖς. v. ibi Ernest. i) c. verbali et particip. E. 3, 2, 8. ἔγνω μενετέον ὄν. c. verbali et inf. E. 3, 4, 15. ἔγνω τοῦτο κατασκευαστέον εἶναι. Cf. infra nr. 11. In his et aliis infra recensitis significat fere simpliciter *cognoscere, intelligere, discere* etc. II. Significat ¶ 1) simpliciter *nosse, scire*. Saepe et ab ipso Xenophonte et in var. lect. permutatur c. εἰδέναι. v. εἰδ. nr. 8. 10. 11. 13. Π. 4, 5, 1. γιγνώσκετε δὲ, *vobis enim nota sunt*. 8, 5, 7. vbi synonymum est ἐπίστασθαι. Aγ. 11, 9. vbi oppon. ἀγνοεῖν. Λ. 5, 2. Aπ. 3, 9, 6. ἃ μὴ οἶδε, δοξάζειν τε καὶ οἴεσθαι γιγνώσκειν — ἃ οἱ πλεῖστοι ἀγνοοῦσι — τοὺς διημαρτηκότας ὧν οἱ πολλοὶ γιγνώσκουσι. Iπρ. 9, 2. Passiuum: Π. 8, 8, 2. ἔγνωσται ἡ ἀσέβεια, *innotuit* etc. ¶ 2) *nosse aliquem*. E. 3, 4, 7. γιγνώσκοντες τὸν Λύσανδρον. A. 3, 1, 31. τοσοῦτον μόνον σε ἐγίγνωσκον. Paulo aliter Π. 8, 8, 12. γιγνώσκοντες τοὺς ἐπὶ τοῖς ἅρμασι, *eorum artem et curruum rationem*. Cf. infra nr. 7. it. Λ. 11, 6. τοὺς ἀνθρώπους γιγνώσκειν, *videre ordines vbi stant*. Passiuum: E. 5, 3, 9. γνωσθῆναι τῷ Ἀγησιπόλιδι βουλόμενοι, *innotescere*. Π. 2, 1, 12. ὠφελεῖσθαι ἐδόκουν πρὸς τὸ γιγνώσκεσθαι ἀλλήλοις ὁμοσκηνοῦντες. ἐν γὰρ τῷ γιγνώσκεσθαι καὶ τὸ αἰσχύνεσθαι ἐγγίνεσθαι. Hutch. *quod se mutuo cognoscerent — quod se nossent inter se*. Sed MS. Guelf. priori in loco habet γιγνώσκειν ἀλλήλους, quod Zeun. recepit, ratus γιγνώσκεσθαι fluxisse e sequentibus. K. 13, 10. οἱ μὲν ἄριστοι γιγνώσκονται ἐπὶ τὰ βελτίω, οἱ δὲ κακοὶ γιγνώσκονται ἐπὶ τὰ χείρω, *ob res bene, male, gestas*, vt Zeun. exponit, s. *in rebus bonis — malis*. vt Fr. Portus. Cf. ἐπὶ c. acc. nr. 5. Aγ. 3, 5. πιστὸν εἶναί τε καὶ ὄντα γνωσθῆναι, np. documentis. Aπ. 3, 3, 1. τοῦ γνωσθῆναί γε. ἐπεὶ — ὑπὸ πάντων γιγνώσκεται. Vbi verti potest *spectari*. ¶ 3) *nosse se ipsum*. h. e.

vires

partibus stare. v. μετὰ c. gen. nr. 1. b. ¶ 17) Cum παρὰ, a) c. gen. Σ. 5, 9. τῷ νικήσαντι παρὰ τῶν κριτῶν γενέσθαι, *adiudicari.* Π. 3, 2, 13. γενέσθαι ἡμῖν παρὰ τοῦ Ἰνδοῦ, ἃ ἐγὼ βούλομαι, *vt nanciscamur, impetremus.* b) c. acc. Π. 7, 1, 19. ὡς δὲ ἐγένετο περιελαύνων παρὰ τὰς μηχανὰς, *venit.* Cf. supra ab initio. ¶ 18) Cum πρὸς, a) c. dat. *venire, aduenire.* Π. 1, 4, 23. πρὸς τοῖς πεζοῖς ἐγένοντο. 4, 2, 12. p. 217. 4, 5, 7. 7, 1, 10. 7, 2, 1. 7, 5, 1. §. 2. εὐθὺς πρὸς τοῖς πολεμίοις ἐγίγνοντο. Ιπp. 3, 2. Π. 5, 2, 1. γίγνονται πρὸς τῷ χωρίῳ. Est h. l. praesens pro praeterito. Cf. nr. 15. b. b) c. acc. *tendere, ducere.* De via, A. 3, 4, 15. τὴν ὁδὸν πρὸς τὸ χωρίον τοῦτο διὰ γηλόφων γιγνομένην. De tempore, v. nr. 7. ¶ 19) Cum σὺν, Π. 5, 3, 5. οἴει ἂν σὺν ἡμῖν γενέσθαι, *nostras partes esse secuturum.* Dicitur etiam de victoria et de calculis. v. omnino σὺν nr. 7. ¶ 20) Cum ὑπὲρ et gen. A. 3, 4, 18. ἐπεὶ δὲ ἐγένοντο ὑπὲρ τῶν πολεμίων, *venerant.* ¶ 21) Cum ὑπὸ, a) c. gen. A. 7, 1, 19. ταῦτα ἐπιδεῖν ὑφ' ἡμῶν γενόμενα, *fieri.* Π. 2, 1, 5. p. 92. τοῦτο — ὑπὸ στρατηγοῦ γιγνόμενον, *si praestatur, tribuitur.* Cf. nr. 11. f. Πο. 5, 6. ὑπὸ τῶν νησιωτῶν προστάται τοῦ ναυτικοῦ ἐγενόμεθα, *electi fuimus.* b) c. dat. Π. 7, 1, 17. ἕως ὑπὸ ταῖς μηχαναῖς ἐγένοντο. Postea pro eo est ἦλθον. Sed c. dat. significat etiam *in potestatem venire.* v. ὑπὸ c. dat. nr. 1. b. ¶ 22) *venire.* Cum praepositionibus, v. nr. 12. 13. d. 14. a. 15. b. 17. b. 18. a. 20. et 21. b. Cum aduerbiis, v. δίχα, ἐγγὺς, ἐντὸς τοξεύματος, μεταξὺ, ὁμοῦ, χωρὶς etc. Sic c. εἴσω, A. 1, 7, 13. παρῆλθε, καὶ ἐγένετο εἴσω τοῦ τάφρου. c. ἐκεῖ, A. 5, 6, 13. ἔστ' ἂν ἐκεῖ γένησθε. 6, 5, 12. ἂν θᾶττον ἐκεῖ γενώμεθα. Cf. ἐκεῖ nr. 2. c. ἔξω, Π. 1, 6, 1. ἐπεὶ δὲ ἔξω τῆς οἰκίας ἐγένοντο, *egressi essent.* A. 7, 1, 7. ἐξήεσαν — ἔξω ἦσαν — ἔξω γένωνται. 2, 6, 7. ὅτε δὲ ἔξω τοῦ δεινοῦ γένοιντο. Sic ἔξω βελῶν, ἔξω κεράτων, ἔξω φάλαγγος γίγνεσθαι, v. ἔξω nr. 11. κέρας et φάλαγξ. c. ὄπισθεν, Π. 7, 1, 11. v. nr. 15. b. A. 1, 8, 17. ὄπισθεν γενόμενος. ¶ 23) Perfectum et plusquamperfectum ἐγεγένητο etc. permutatur cum aoristo ἐγένετο. v. nr. 1. b Sic contra Π. 3, 1, 4. Stephanus

nus edere coepit ὃς σύνθηρός ποτε ἐγεγένητο τῷ Κύρῳ. Sed edd. vett. et MS. Guelf. ἐγένετο. E. 7, 3, 7. p. 475 ἠρνοῦντο μὴ αὐτόχειρες γενέσθαι. Mrgg. γεγενῆσθαι. Etiam τὰ γενόμενα et τὰ γεγενημένα ſibi inuicem ſubſtituuntur. v. ſupra nr. 3. a. Zeunio inuſitatior videtur forma ἐγεγένητο etc. Sed ſatis multa eius exempla ſunt ſupra nr. 2. d. 3. a. et d. 8. c. 9. b. 11. f. et paſſim. Quibus addi poſſunt E. 2, 3, 18. p. 100. γεγένησαι, *fuiſti*. 2, 4, 13. p. 113. γεγενήμεθα. 4, 1, 4. γεγένησαι, *factus es*. 6, 5, 17. ὁμοῦ ἐγεγένητο. et 7, 2, 9. ἔρημος ἐγεγένητο. Π. 1, 4, 12 οὐκ οἶδ' ὅστις ἄνθρωπος γεγένημαι. Vbi de moribus dictum eſt. 4, 6, 6. λέγεται γεγενῆσθαι. Alia temporum permutatio: Π. 8, 3, 15. ἐπεὶ μειράκιον ἐγιγνόμην. Margg. ἐγεγόνειν. Notauimus etiam nonnulla temporis futuri exempla, v. c. Π. 1, 4, 17. et Σ. 8, 38. γενήσεσθαι. Π. 3, 1, 6. μέλλοι γενήσεσθαι. A. 3, 1, 10. et 12. γενησόμεθα. etc. Item Dualis, Aπ. 1, 2, 12. γενομένω. §. 14. ἐγενέσθην. Sic quoque eſt §. 16. et 25. vbi etiam eſt γεγονότε. v. nr. 10. b. ¶ 24) Cum participio facit periphraſin verbi, vt Aπ. 4, 3, 8. ὅταν αὖ πάλιν ἀπιὼν γένηται, *rediit, receſſit*. Interdum c. particip. videri poſſit redundare, v. c. E 1, 4, 6. τῶν φοβερῶν ὄντων τῇ πόλει γενέσθαι. Sed explicari recte poteſt: ἐκείνων, ἃ γενέσθαι τῇ π. φόβος ἐστὶ, *quae ne contingant ciuitati, metuendum eſt*. ¶ 25) Participium videtur redundare, vt Π. 1, 1, 1. θαυμάζονται ὡς σοφοὶ ἄνδρες γεγενημένοι. 1, 2, 1. Ἀστυάγους, τοῦ Μήδων γενομένου βασιλέως. Vbi γενομένου in vett. edd. deeſt. 1, 5, 7. p. 52. πλέον ἔχουσι οἱ ἐσθλοὶ γενόμενοι τῶν πονηρῶν. 6, 4, 3. μετὰ σοῦ ἀνδρὸς ἀγαθοῦ γενομένου γῆν ἐπιέσεσθαι, *ſi te praeſtiteris virum bonum*. 7, 1, 16. οὗτοι ἄνδρες ἀγαθοὶ γενόμενοι κατεκόπησαν, *cum fortes ſe praeſtarent*. A. 2, 1, 3. Προκλῆς ὁ Τευθρανίας ἄρχων γεγονὼς, ἀπὸ Δαμαράτου. Sed Zeun. rectius participium γεγονὼς non ad ἄρχων refert, verum ad ἀπὸ Δαμ. vt ſit *oriundus, genus ducens*. E. 7, 1, 14. τὸν Γεράνορα πολέμαρχον Σπαρτιάτην γεγενημένον. 7, 3, 1. Αἰνέας γεγενημένος στρατηγὸς τῶν Ἀρκάδων. 1, 6, 25. χειμῶν

διε-

ἔγνω, quod rectius videbatur) ἄτοπα ἐμοῦ ποιοῦντος. Sic Plato apol. Socr. 14. γνώσεται Σωκράτης ἐμοῦ χαριεντιζομένου. Sed alius eſt genitiuus Π. 3, 1, 18. δίκαιον — σὲ τούτων αὐτῶν γνόντα, ὁπόσα ἂν βούλῃ φέρεσθαι. Ibi enim genitiui pendent ab omiſſo τόσα et ἐκ. c. ὡς et gen. conſequentiae, ſequente οὕτω, Π. 2, 3, 6. ὡς οὖν ἐμοῦ γε ἀγωνιουμένου — οὕτως, ἔφη, γίγνωσκε. c. δεῖν, E. 3, 1, 10. Interdum illud δεῖν poteſt intelligi, vt Π. 8, 8, 12. ἐγνώκασι μεθ' Ἑλλήνων τοὺς πολέμους ποιεῖσθαι. E. 4, 4, 13. 4, 5, 5. ἔγνω — παραδοῦναι αὐτούς. 4, 6, 9. O. 17, 1. 2. Sic c. verbali, Π. 2, 2, 15. p. 111. γιγνώσκω — ἐξαιρετέους εἶναι. 7, 5, 25. τοὺς ἀγαθοὺς ἐγίγνωσκε συνετέον εἶναι. Cf. ſupra I, i. Referri item alia hucposſunt, vt E. 3, 4, 26. ὅπως γιγνώσκοι, h. e. *pro arbitrio*. In ſequentibus eſt ὅντινα βούλοιτο. 5, 1, 31. αὐτοὶ γνόντες, h. e. *ſua ſponte*. Eleganter additum eſt γνόντες. Cf. αὐτὸς nr. 2. Participia paſſiui: O. 5, 18. τὰ καλῶς ἐγνωσμένα, *cogitata, prouiſa*. Πο. 4, 37. καλῶς γνωσθέντα, *inſtituta*. K. 13, 5. ὀρθῶς ἐγνωσμένα, *deliberata*. it. Ιπρ. 9, 2. ὀρθῶς γιγνωσκόμενα. ¶ 12) Notauimus etiam haec: Π. 8, 2, 6. τίνος δῶρα γιγνώσκεται, ὥσπερ ἔνια τῶν βασιλέως, *reperiuntur, ſunt*. Paulo ante eſt φαίνεται. Απολ. 11. ὅτῳ ποτὲ γνοὺς λέγει, *quo tandem argumento ductus dicat, e quanam re intellexerit quod dicit*. ¶ 13) In var. lect. permutatur c. προγιγνώσκειν. v. ibi. it. c. αἰσθάνεσθαι. v. ibi nr. 1.

Γλαύκων, *Glauco*. ¶ 1) Ariſtonis filius (Platonis frater), quem Socrates a capeſſenda rep. avertere ſtudet, Απ. 3, 6. ad cuius cap. init. v. *Hindenb.* ¶ 2) Charmidis pater. Απ. 3, 6, 1. de quo v. Χαρμίδης.

γλίσχρως, *vix, difficulter*. E. 7, 2, 17. *Heſych.* expl. ὀλισθηρῶς, h. e. *lubrice*: quae eſt propria vocabuli notio. γλίσχρος enim eſt *viſcoſus*, ſiue, vt Etymol. M. dicit, ὁ λίαν ἐπιπολὺ ἐχόμενος. Deinde eſt *parce*. v. Poll. 3, 115. Sic Π. 8, 3, 15. γλίσχρως ἐργαζόμενος καὶ τρέφων, *in aerumnis, tenuiter*.

Γλοῦς, *Glus*. Homo barbarus, (*Heſych.* Γλῶς· ὄνομα Αἰγυπτίου τινος.) fuit e ducibus Cyri minoris, qui

qui Graecis relictis Tissaphernem secutus est. A. 1, 5, 7. 2, 1, 3. 2, 4, 12. De varia huius nominis scriptura v. Hutchinf. et Zeun. ad A. 1, 4, 15. vbi est Γλοῦν, et Wesseling. ad Diodor. Sic. 15, 3.

γλουτὸς, *clunis*. Legitur ex edit. Steph. in duali Iπ. 7, 2.

γλυκαίνειν, *dulcem reddere*. O. 19, 19. ὑπὸ τοῦ ἡλίου γλυκαίνεσθαι τὰς σταφυλάς.

γλυκὺς, *dulcis*, differt ab ἡδὺς, vt species a genere. Aπ. 1, 4, 5. γλυκέων — καὶ πάντων τῶν διὰ στόματος ἡδέων. Σ. 4, 25. πεφιληκέναι — ἐλπίδας τινὰς γλυκείας παρέχει.

γλῶσσα et γλῶττα, *lingua*. ¶ 1) proprie Aπ. 1, 4, 5. τῶν διὰ στόματος ἡδέων ἡ γλῶττα γνώμων. §. 12. dicitur ἀρθροῦν τὴν φωνήν. ¶ 2) *lingua, animi interpres, die Sprache*. O. 13, 8. vbi etiam in edit. Zeun. et Gail. est τῇ γλώσσῃ. ¶ 3) *differentia sermonis*. Aπ. 3, 14, 7. ἡ Ἀθηναίων γλ.

γνάθος, *maxilla*. np. equi. Iπ. 1, 9. αἱ ἀμφότεραι μαλακαὶ αἱ γνάθοι, ἡ σκληραί. — οἱ μὴ ὁμοίας τὰς γνάθους ἔχοντας. it. 6, 8. 9. 7, 13. 10, 8. 9.

γναφεὺς, *fullo*. Thom. Mag: ἄκναπτον, οὐκ ἄγναφον. ὥσπερ καὶ κναφεὺς, οὐ γναφεύς. Aπ. 3, 7, 6. etc. v. κναφεύς.

γνήσιος, *genuinus*. K. 3, 8. οὐκ εἰσὶ γνήσιαι, scil. κύνες. Leuncl. bene: *non sunt indolis bonae*. Π. 4, 3, 1. γυναικῶν γνησίων, h. e. *legitimarum*. 8, 5, 10. ἀῤῥὴν παῖς γνήσιος.

Γνήσιππος, *Gnesippus*, Atheniensis, qui intererat conuiuio Seuthis. A. 7, 3, 13. Edd. vett. Γνήσιπος.

γνώμη, ¶ 1) *facultas cognoscendi*, *'mens*, i. q. ψυχή, Π. 8, 8, 6. σώματι καὶ γνώμας σφάλλειν. it. 1, 3, 9. 5, 1, 2. Aπ. 1, 1, 7. 9. 1, 4, 14. 2, 1, 28. O. 13, 8. Σ. 2, 9. 26. Λ. 5, 4. Iερ. 2, 5. Eτ. 1, 2. Cf. συντείνειν. ¶ 2) *mens sana, ratio*. Aγ. 11, 11. vbi oppon. ὕβρις. Possit etiam referri ad n. 5. vt sit *prudentia, modestia*. ¶ 3) *sententia*. a) A. 6, 6, 9. εἰ ἡμῖν οὕτως ἔχων τὴν γνώμην ἄπεισιν, vbi ἡμῖν possit abesse, et sensus est: *si sic decreuit et abiturus est*. E. 3, 2, 7. οὐκ εἶπεν, ἣν εἶχε γνώμην, *quid facturus esset*. Huc referri debet illa macrologiae species: οὕτως εἶχον τὴν γνώμην, ὡς νῦν ἐλπίς εἴη, Π. 6, 2, 4. it. E. 6, 3, 9. b) Iungitur autem

vires suas. Π. 7, 2, 7. p. 418. sq. σαυτὸν γιγνώσκων, ἄλλους γιγνώσκειν, γιγνώσκων ἐμαυτόν. A. 1, 6, 7. vbi pro σαυτὸν est τὴν σεαυτοῦ δύναμιν. E. 2, 4, 29. vbi Fr. Portus alludi dicit ad inscriptionem templi Apollinis γνῶθι σαυτόν. (de qua disputatur Απ. 4, 2, 24—30.) Hortatur enim ibi Thrasybulus milites, vt fastum deponant. ¶ 4) *agnoscere aliquem.* Π. 1, 4, 27. ἐμὲ μόνον οὐ γινώσκεις; *mich allein kennst du nicht?* 3, 3, 30. ἔνθα δὴ ἔγνω τις ἂν τοὺς ὁμοτίμους; *agnoscere poterat* in proelio. A. 2, 5, 9. vbi distinguitur ab ὁρᾶν. Passiuum: Π. 5, 3, 18. οἱ γιγνώσκεσθαι δοκοῦντες ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος sunt ii, quos §. 17. nominatim vocare iubetur imperator. 5, 4, 3. ἐπεὶ δὲ ἐγνώσθη, ὃς ἦν. ¶ 5) *explorando et quaerendo et ratiocinando cognoscere.* Σ. 4, 64. γιγνώσκειν τοὺς ὠφελίμους αὐτῷ. Πο. 5, 12. vbi in praecedentibus est εὑρήσει. E. 3, 5, 8. p. 182. ὡς ἀληθῆ λέγομεν, ἐὰν ἀναλογίσησθε, αὐτίκα γνώσεσθε. Moeris quidem, cum dicit, εἴσεται esse Atticum, γνώσεται vero commune, non errat. Nam Attici vtuntur etiam communibus. De iudicibus, vt Latinum *cognoscere, cognita causa videre,* Π. 1, 2, 6. 7. ¶ 6) *experientia cognoscere, experiri.* Π. 4, 5, 10. γνώσεται, ὅτι ἔρημος οὐ γίγνεται. 8, 4, 8. A. 1, 7, 4. 3, 4, 11. E. 5, 1, 12. p. 301. γνώσονται, ὅτι κερδαλέον ἐστίν. Sic de sensu gustus, Π. 1, 3, 5. γενόμενος γνώσῃ, ὅτι ἡδέα ταῦτά ἐστιν. ¶ 7) *intelligere, peritum esse.* Π. 1, 6, 2. vbi synonymum est συνιέναι, vt E. 1, 6, 4. Cf. nr. 2. ex Π. 8, 8, 12. A. 4, 8, 3. λέγων ὅτι γιγνώσκοι τὴν φωνὴν τῶν ἀνθρώπων. ¶ 8) *intelligere,* h. e. *animaduertere, perspicere.* Π. 7, 1, 18. ἔνθα δὴ ἔγνω ἄν τις (Cf. nr. 4.), ὅσου ἄξιον εἴη τὸ φιλεῖσθαι τὸν ἄρχοντα. A. 8, 3. E. 3, 4, 8. οἷς γνοίη αὐτὸν συμπράττοντά τι — ἔγνω δὴ τὸ γιγνόμενον, *perspexit causam.* 4, 5, 9. γνώσεσθε, ποῖόν τι τὸ γεγενημένον ἐστί. 6, 3, 6. p. 387. v. l. f. Πο. 1, 2. ὅπως δὲ γνωσθῇ, ὅτι ἀληθὲς τοῦτο λέγω. Cf. Π. 8, 3, 17. ¶ 9) *perspicue intelligere.* Π. 4, 2, 14. οἱ μὲν ἐθαύμαζον τὰ ὁρώμενα, οἱ δὲ ἐγίνωσκον ἤδη. ¶ 10) *iudicare, colligere.* Π. 7, 5, 25. γνόντες καὶ αὐτοὶ ταῦτα ἄριστα εἶναι. E. 6, 3, 6. p. 387. ἃ ἔγνω ἄριστα εἶναι, et ἃ ὀρθῶς ἔγνωμεν.

μεν. 7, 3. 7. p. 475. Sic est c. σαφῶς, Π. 8, 7, 3. p. 542. Permutatur c. κρίνειν. Αγ. 2, 30. Construitur c. ἐκ, Π. 1, 6, 19. p. 83. γνοίης δ' ἂν ἐξ αὐτῶν τῶν γιγνομένων. c. ἐν, Π. 1, 6, 18. γνοίης δ' ἂν καὶ ἐν ἄλλοις. De haruspice, qui ex extis coniectat, Α. 5, 6, 16. ¶ 11) *sentire, censere, statuere.* Synonyma sunt ἡγεῖσθαι, Π. 7, 5, 21. νομίζειν, Π. 8, 2, 2. οἴεσθαι, Π. 4, 6, 4. Ο. 9, 18. Ιπ. 9, 7; etiam βουλεύεσθαι, Π. 4, 5, 5. Vnde γιγνώσκειν dicitur legislator, Α. 1, 2. 5. 10. 2, 14. 3, 2. 6, 1. et senatus, Ε. 7, 3, 7. p. 475. 478. et §. 8. Sed etiam alii, v. c. Π. 6, 1, 4. λεγέτω, ᾗ γινώσκει. 2, 4, 7. 3, 1, 8. Αγ. 9, 7. τόδε σαφῶς πρὸς τὸ γενναῖον ἔγνω. Ε. 5, 2, 13. Απ. 2, 6, 39. σὺ πως ἄλλως γιγνώσκεις, *tibi alia quaedam sententia placet.* Απολ. 10. 33. Iungitur c. οὕτω, Π. 7, 5, 26. p. 455. οὕτως ἐγὼ γιγνώσκω. Α. 4, 6, 7. ἐγὼ δὲ οὕτω γιγνώσκω, εἰ μὲν ἀνάγκη ἐστὶ μάχεσθαι, τοῦτο δὴ (all. δεῖ) παρασκευάσασθαι. Ο. 2, 4. οὕτως ἐγνωκώς. §. 3. erat οἶμαι. c. ταῦτα, Π. 5, 2, 15. extr. ὡς σὺν ἐμοῦ ταῦτα γιγνώσκοντος, *cum haec mea sententia sit.* Ε. 2, 3, 18. p. 96. ταῦτα ἐγιγνώσκομεν. Πο. 4, 12. Σ. 8, 34. c. ἄλλα s. ἄλλως vel ἐναντία s. τἀναντία, *alius vel contrariae sententiae esse,* Ε. 1, 5, 2. Π. 1, 5, 7. p. 55. Ε. 4, 3, 17. p. 94. et §. 18. p. 96. Sic est civium in concione, Π. 6, 2, 9. Ε. 7, 1. 25. etc. item historici, Π. 8, 8, 13. εἰ δέ τις τἀναντία ἐμοὶ γιγνώσκει. Cf. ἐναντίος nr. 6. a. c. ταὐτά, *in eadem cum aliquo sententia esse, alicuius partes sequi,* Αθ. 3, 10. Ε. 5, 2, 22. Ιπ. prooem. bis. Insuper c. περί, Ο. 19, 11. κατὰ ταὐτὰ καὶ περὶ τούτων γιγνώσκει ἐμοί. vbi tamen Mosche pro κατὰ malit κἀτα. §. 12. Απολ. 5. et c. ὑπέρ, Ε. 5, 4, 47. ὑπὲρ τῆς ἐμβολῆς ταὐτὰ γιγνώσκων. Sine ταὐτὰ c. περί, Π. 1, 1. 3. οὕτως ἐγινώσκομεν περὶ αὐτῶν. 5, 5, 9. λέγε ὅ τι γιγνώσκεις περὶ αὐτῶν. Α. 2, 5, 2. p. 110. Ε. 3, 5, 8. p. 182. 4, 5, 5. γνῶναι ὅ τι βούλοιτο περὶ σφῶν. Απ. 1, 2, 19. 4, 8, 7. 9. Ο. 17, 1. Ιπ. 2, 2. ὁ μὲν δή, ὥσπερ ἐγώ, γιγνώσκων περὶ πωλείας. Vbi Gail pro ὥσπερ malit ὅπερ. Sed etiam Απ. 1, 1, 4. est: ὥσπερ ἐγίγνωσκεν, οὕτως ἔλεγε. Insolens est structura c. genitiuis consequentiae, Π. 7, 2, 7. p. 417. ἔγνων (all. ἐγνω,

ἡλικίας ὢν γνωριστικός. cf. Hesych. in v. γνῶμα. Hinc ἀγνώμονες et λιπογνώμονες equi sunt, qui dentes γνώμονας amiserunt, ita vt eorum aetas amplius cognosci non possit. v. Suid. et inprimis Etym. M. cf. Zeun. ad Ir. I. I.

γνωρίζειν, *discernere, agnoscere.* K. 5, 15 6, 21. Sed 4, 4. Leuncl. recte vertit *indicantes.* Pollux 5, 61. habet ὑποσημαίνειν.

γνώριμος, ¶ 1) *qui facile cognosci, inuestigari, discerni, potest.* Sic K. 6, 15. ἴχνη γνώριμα. §. 22. ὅρους τιθέμεναι γνωρίμους. v. ὅρος. ¶ 2) *amicus, beneuolus, familiaris.* Ar. 2, 3, 11. 2, 10, 2. et c. dat. E. 5, 4, 2. Sic etiam de canibus, Π. 5, 5, 10. p. 333. εἴ τις κύνας — θεραπεύων ἑαυτῷ γνωριμωτέρας ἢ σοὶ ποιήσειεν. In duali est Ar. 2. 3, 1. ΧαιρεΦῶντα καὶ Χαιρεκράτην — ἑαυτῷ (Socrati) γνωρίμω, vbi etiam verti potest *discipuli.* ¶ 3) *nobiles, principes, optimates.* E. 2, 2, 3. vbi v. Morus.

γνώρισμα, *signum.* Π. 2, 1, 13.

Γνωσίας, *Gnosias,* nomen hominis Syracusani. v. Πόταμις, qui fuit eius filius.

γνῶσις, *cognitio, diiudicatio.* Ar. 4, 8, 11.

γνωστήρ. (poet. Poll.) Est autem hoc nomen ita formatum, vt ἀποδεκτήρ, δοτήρ, ἐπιτακτήρ, ἐργαστήρ, σκαπτήρ, ὀπτήρ, ἁρμοστήρ, λυμαντήρ, Φραστήρ, et alia quibus Xenophon delectatur. Quomodo vertendum sit, mire dissentiunt interpretes. Leuncl. et Hutch. intelligunt *qui nouit alios et aliis notus est,* vt γνώστης Act. 26, 3. Verum potius γνωστῆρες erant, *qui res, de quibus ageretur, cognoscerent, vt de veritate, si quis falleret, testimonium dicerent;* quae est Hemsterhusii explicatio ad Poll. 9, 151. Sic intelligitur, cur Π. 6, 2, 11. p. 374. γνωστῆρες iunctos sibi habeant ἐγγυητάς. Sallier. ad Moer. p. 116. explicat per *sponsores promissorum* alicuius, Stephanus in thesauro T. I. p. 1832. *qui eum in posterum agnoscunt.* Lipsius, P. Faber, et Hotomannus, γνωστῆρας statuunt eosdem fuisse cum Romanorum *cognitoribus* s. *notoribus.* v. omnino Desider. Herald. animadv. in Salmasii obs. ad I. A. et R. 4, 10. et Piers. ad Moer. l. l.

γνωστὸν, *notum.* Π. 6, 3, 2. Sed E. 2, 3, 18. p. 98. εἰ δὲ μὴ ἄλλως γνωστὸν, ὅτι ἀληθῆ λέγω, verti potest *cognosci potest.* v. Doruill. ad Charit. p. 502.

Γογγύλος, *Gongylus,* homo Eretriensis, qui Xenophonti ab hostibus presso opem tulit. A. 7, 8, 4. 10. vbi etiam filii eius commemorantur, Γογγύλος et Γοργίων, de quibus v. E. 3, 1, 4.

γόμφιοι (npr. ὀδόντες), *dentes molares.* Απ. 1, 4, 6.

γονεῖς, *parentes.* A. 5, 8, 8. Απ. 2, 2, 3, 6. O. 7, 10. 11. bis. genit. γονέων, Απ. 2, 2, 3. A. 3, 1, 3. Π. 8, 7, 5. p. 545. dat. γονεῦσι, Απ. 4, 4, 20. Απολ. 20. Ιερ. 3, 7. accus. γονεῖς, Απ. 2, 2, 14. Ιερ. 3, 7. Sed magis Attice γονέας, Π. 1, 2, 7. 8, 3, 19. Απ. 2, 2, 13. 4, 4, 20. bis. v. Doruill. ad Charit. p. 21. et Zeun. ad Π. 1, 1, 2.

γόνυ, *genu.* Dicitur et de hominibus, et de bestiis. Ιπ. 7, 2. de equite, vt §. 6. genit. τοῦ γόνατος. Dat. γόνατι Ιπ. 6, 1. nom. plur. γόνατα et dat. plur. γόνασι Ιπ. 1, 6. de equo. Sed de Panthea Π. 7, 3, 1. γόνασι, et similiter de hominibus, γονάτων, A. 5, 4, 6. Σ. 9, 4. ¶ 2) γόνατα sunt *nodi in calamis, geniculα, internodia.* v. Poll. 2, 188. Plin. H. N. 7, 2. et 16, 36. coll. Herodot. 3, 98. Sic legitur A. 4, 5, 19. quem locum bis laudat Suidas: γονύων · γονάτων. Ξενοφῶν· ἐνῆσαν δὲ καὶ κάλαμοι γόνατα οὐκ ἔχοντες. Alter Suidae locus, vbi non nominatur Noster, est in v. γόνατον, quod Toup. in emendatt. 1, 82. (p. 72. ed. Lipf.) recte, vt videtur, mutari iubebat in γόνατα. Fortallis illud γόνατον ex memoriae errore natum est.

Γοργίας, *Gorgias,* np. Leontinus, sophista, mercede docuit Proxenum, A. 2, 6, 9. et Calliam, Σ. 1, 5. cf. Plat. in Gorg. et Protag. Vnde adiectiuum

Γοργίειος. Σ. 2, 26. ἵνα καὶ ἐγὼ ἐν Γοργιείοις ῥήμασιν εἴπω, *Gorgiae Leontini modo,* h. e. *vt verbis poeticis vtar.* v. Olear. ad Philostr. vitt. sophistar. 1, p. 492. et quos laudat Morus ad Longin. 3, 2.

Γοργίων, *Gorgion,* frater Gongyli, E. 3, 1, 4. Scribitur etiam Γοργύων, sed haud dubie minus bene. v. Γοργύων.

Γοργόνες, *Gorgones.* Σ. 4, 24. ὥσπερ οἱ τὰς Γοργόνας θεώμενοι, λιθίνως ἔβλεπε πρὸς αὐτόν. Quod quomodo

c. περὶ, Π. 6, 1, 2. τίνα γνώμην ἔχεις περὶ τῆς διαλύσεως; *quae tua sententia est?* In Margg. ibi est: τί ἐν νῷ ἔχεις; Sic A. 2, 2, 5. 7, 6, 24. c) c. πρὸς, A. 2. 5, 6. v. ἑαυτὸν nr. 1: d) c. ὡς, sequente genitiuo futuri, Π. 1, 6, 11. ὡς ἐμοῦ — ἀμελήσοντος — οὕτως ἔχε τὴν γν. *hoc tibi persuade, me* — Sic A. 1, 3, 6. οὕτω τὴν γνώμην ἔχετε, *sic habetote.* Paulo aliter A. 1, 8, 7. ἡ δὲ γνώμη ἦν ὡς — ἐλώντων — quod Pseudo - Demetr. Phal. περὶ ἑρμην. §. 104. ita explicat: διενοοῦντο *(decreuerant)* ἐλάσαι — cf. ὡς nr. 22. e) Dicitur etiam γνώμης εἶναι pro γνώμην ἔχειν, E. 2, 4, 26. τῆς μετὰ Παυσανίου γνώμης ὄντες, vbi μετὰ Παυσ. idem est quod Παυσανίου. f) Peculiares formulae sunt Π. 3, 3, 24. p. 192. λαβεῖν ἐν ταῖς γνώμαις βεβαίως, *certo sibi persuadere, statuere,* et Ιππ. 6, 6. λαβεῖν εἰς τὴν γν. cf. ἐν nr. 15. g) De *sententiis, quae nudis verbis oppositae sunt, Gedanken,* legitur K. 13, 3. 5. coll. §. 6. vbi dicuntur νοήματα. it. Απ. 2, 1, 34. h) De formulis γνώμην εἰσφέρειν, ἀποδείκνυσθαι, ἀποφαίνεσθαι (vbi etiam interdum omittitur γνώμην), γράφειν, τῇ γνώμῃ προσθέσθαι, τὰς γνώμας τρέπειν l. στρέφειν, vid. verba nomini γνώμη iuncta. ¶ 4) *animus, sensus.* Π. 2, 1, 8. αὐτῶν παρεσκεύασε τὰς γνώμας, ὡς ὁμόσε ἰτέον εἴη. 8, 8, 4. αἱ γνῶμαι dicuntur de studio virtutis et vitiorum. Απ. 4, 2, 9. τὰς γνώμας ἀρετῇ πλουτίζειν. Απολ. 7. Επ. 1, 2. 2, 4. *animus,* i. q. φρόνημα, *Muth,* Π. 3, 3, 17. 4, 1, 3. Sed notandum est, in vtroque loco esse pluralem. ¶ 5) *consilium, arbitrium, voluntas, consensus, studia,* etc. et quidem a) *voluntas* simpliciter. Ιππ. 6, 1. b) *arbitrium, imperium.* Π. 1, 1, 5. τῇ αὐτοῦ γνώμῃ ἀξιοῦν κυβερνᾶσθαι. 8. 8, 1. O. 21, 8. bis. Vnde Πο. 4, 22. γνώμῃ ἐπιμελούμενοι (opp. σώματι ἐργάζεσθαι) dicuntur ii, *qui non ipsi, sed per seruos, iussu et imperio, rem administrant.* c) γνώμῃ, absolute positum, h. e. *consulto, deliberato, data opera.* A. 2, 6, 6. vbi opp. ὀργῇ, vt E. 5, 3, 7. it. Απ. 1, 4, 4. 9. vbi opp. τύχῃ. Αθ. 1, 11. 3, 10. Sic Aristoph. Thesmophorr. 155. ἅμα γνώμῃ, ad q. l. v. Bergler. cf. Ιπ. 6, 13. et supr. ἀπρονόητος.

Idem valet ὑπὸ γνώμης, Απ. 1, 4, 4. d) *prudentia s. prouidentia.* Est enim effectum τῆς βουλῆς, (v. βουλή.) et Απ. 1, 4, 6. γνώμης ἔργα et προνοίας ἔργον synonyma sunt. Sic Π. 4, 3, 4. p. 232. προνοεῖν τῇ ἐμῇ ἀνθρωπίνῃ γνώμῃ. it. Π. 5. 1. 12. Cf. E. 2, 4 29. Απ. 1, 2, 10. vbi est i. q. φρόνησις. 2, 7, 1. γνώμῃ ἀκεῖσθαι, *consilio dato.* O. 21, 2. vbi est ¶ *scientia et prudentia in imperio administrando.* Datiuus est etiam e) A. 5, 8. αὐτὸς τῇ ἑαυτοῦ γνώμῃ, *suo arbitrio, sua sponte, priuatim.* f) A. 1, 3, 13. ἄνευ τῆς Κύρου γνώμης, *inuito Cyro.* Potest etiam reddi *inscio,* vel *insciis,* vt E. 6, 5, 4. et 7, 4, 40. Απ. 4, 2, 6. O. 9, 5. Contra g) Π. 7, 5, 14. σὺν τῇ τῶν φίλων γνώμῃ, *consentientibus et volentibus amicis, non repugnantibus.* Sic Π. 8, 5, 10. E. 2, 3, 17. p. 90. Iπρ. 2, 2. Idem est h) μετὰ γνώμης. E. 6, 5, 4. i) *voluntas, der Wunsch:* A. 1, 7, 7. ἐμπιμπλὰς ἁπάντων τὴν γνώμην, np. spe, promissis. E. 6, 1, 4. p. 364. ἐκπλῆσαι (Brodaeus vult ἐμπλῆσαι) τὰς γνώμας, np. praemiis, h. e. Moro interprete: *votis et expectationi satisfacere.* Hinc k) κατὰ γνώμην respondet Latino *ex sententia, nach Wunsch.* E. 1, 7, 10. p. 58. Iπ. 11, 5. vbi in edd. ante Steph. est καταγνώμης. Corrupta vero est lectio vett. quarundam edd. κατὰ γνώμην. E. 5, 2, 7. In reliquis rectius est κατὰ γνώμην. v. ibi Mor. l) *voluntas,* s. *studium in aliquem.* A. 6, 1, 21. τὴν ὑμετέραν γνώμην. E. 4, 8, 17. Στρούθας ἰσχυρῶς τοῖς Ἀθηναίοις τὴν γνώμην προσεῖχε, *valde fauebat.* Mox idem dicitur φιλικῶς ἔχειν πρὸς Ἀθηναίους. ¶ 6) *scientia, peritia,* i. q. ἐπιστήμη. O. 20, 6. de imperatorum peritia rei militaris. Huc referri potest Πο 5, 3. οἱ γνώμῃ (*doctrina, durch ihre Geschicklichkeit*) δυνάμενοι χρηματίζεσθαι, h. e. artium magistri. Eπ. 1, 1. ¶ 7) Γνώμη est nomen cani imponendum, K. 7, 5.

γνωμονικὸς ἀνήρ, Απ. 4, 2, 10. *vir magni iudicii, peritus, doctus.*

γνώμων, ἡ, *exploratrix, iudex,* Απ. 1, 4, 5. Similiter οἱ γνώμονες dicuntur dentes equorum, aetatis indices, Iπ. 3, 1. Poll. 1, 182. γνώμων λέγεται ὁ ἀποπίπτων ὀδοὺς, τῆς ἡλι-

putabantur, vt fortaſſis ſupra Π. 1, 2, 6. ¶ 2) *literae, h. e. epiſtola, inprimis regis Perſarum.* Π. 4, 5, 12. vbi commutatur cum ἐπιστολῇ, 8, 6, 9. E 1, 1, 15. 1, 7, 10. p. 55. Speciatim dicitur de epiſtola, quae continet formulam pacis, Graecis propoſitam, E. 5, 1, 29. 6, 3. 5. p. 385. 7, 1, 27. 28. ¶ 3) *tabulae, rationes.* Π. 7, 4, 6. ¶ 4) *inſcriptio, ἐπίγραμμα, titulus.* Cf. Poll. 5, 149. A. 5, 3, 13. Aπ. 4, 2, 24. ¶ 5) *libri, opera ſcriptorum, συγγράμματα.* Aπ. 4, 2, 1. 8. 10. vbi γράμματα et συγγράμματα ſynonyma ſunt. Huc referendus videtur locus K. 13, 1. De hac vocabuli notione v. Etymol. M. et Ammon. in h. v. it. Euſtath. ad Odyſſ. ω, p. 1959, 59. Omnino legenda ſunt verba Phrynichi a Ruhnkenio e cod. MS. allata ad Aπ. 4, 2. 8. γραφεὺς καὶ ὁ ζωγράφος, καὶ γράμμα τὸ ζωγράφημα, καὶ ἐπιστολῶν γράμματα, καὶ τὰ ψηφίσματα, ὡς Δημοσθένης, καὶ τὰ συγγράμματα τῶν ἀρχαίων ἀνδρῶν, ὡς Ξενοφῶν.

γραμματεύειν, *ſcribae munere fungi, ſcribam eſſe.* E. 5, 4, 2.

γραμματεύς, *ſcriba.* E. 7, 1, 25 qui idem videtur interpres regi fuiſſe.

γραμματικός, *artis ſcribendi et legendi peritus.* Aπ. 4, 2, 20. bis. vbi v. Cel. Hindenburg. cf. ſequens.

γραμματιστής, *ludimagiſter, qui literas tantum docet.* Σ. 4, 27. v. du Soul ad Lucian. T. I. p. 657. Suidas: γραμματιστής· ὁ τὰ πρῶτα στοιχεῖα διδάσκων. γραμματικὴ δὲ, ἐπιστήμη τοῦ ἀναγινώσκειν καὶ γράφειν. Heſych: γραμματιστής· γραμματοδιδάσκαλος.

γραμμή, *linea.* Iπ. 1, 14. Eπ. 1, 5.

Γραὸς στῆθος, E. 5, 4, 50. vitioſe ſcriptum eſt. Fortaſſis emendandum Γραίας ἕδει, qui locus non longe a Thebis aberat, in finibus Boeotiae. v. Weſſeling. ad Antonini itinerar. p. 327.

γραπτέον, *ſcribendum, praecipiendum.* Iπ. 2, 1. ὅπως δεῖ πωλεύειν, δοκεῖ ἡμῖν γραπτέον εἶναι.

γραῦς, *anus, vetula.* Π. 8, 5, 13.

γράφειν, 1) *ſcribere.* Sed late patet. ¶ 1) proprie dicitur a) de elementis ſ. literis, Aπ. 4, 2, 20 bis. b) de epiſtolis, Π. 4, 5, 12. p. 248. bis. ὑπερ γέγραπται. c) de rationibus ſ. tabulis,

lis, Π. 7, 4, 6. ἧκε δὲ γεγραμμένα ἔχων — it. 8, 2, 9. Cf. infra d. δ. Sic E. 3, 3, 10. τοὺς ξυνειδότας (h. e. τὰ τῶν ξυνειδότων ὀνόματα) γράψαντες. Sic passiuum ibid. §. 8. 9. c. gen. omissis verbis εἰς τὸν κατάλογον, Π. 4, 3, 4. p. 233. ἐμὲ — γράφε τῶν ἱππεύειν ἐπιθυμούντων. d) γράφειν dicuntur librorum conditores, K. 13, 6. 7. speciatim α) historici, A. 2, 6, 3. Aπ. 1, 4, 1. E. 4, 8, 1. 7, 5, 27. vbi pro ἐμοὶ μὲν δὴ μέχρι τοῦδε γεγράφθω alii legunt γραφέσθω, quod praeferendum putauit Morus. (cf. tamen mox lit. β.) Sic est c. ὅτι, A. 2, 3, 1. c. περὶ, Aπολ. 1. c. ὡς, E. 3, 1, 1. Aγ. 7, 1. et ἔπαινον γράφειν v. in ἔπαινος, λόγον γράφειν in λόγος. β) *qui artis alicuius praecepta tradunt.* Sic Noster saepe vtitur hoc verbo de praeceptis suis artis equestris. c. accus. Iπ. 10, 10. 17. vbi vt 12, 15. est γεγράφθω. cf. lit. α. it. Iπρ. 9, 1. c. infinit. Iπ. 9, 12. c. inf. et articulo, Iπρ. 9, 8. c. ὅς, Iπ. 1, 16. 3, 1. c. ὅσος, Iπ. 7, 1. c. ὡς et optat. Iπ. 1, 1. 9. 1. 12, 13. Iπρ. 5, 3. c. ὡς δεῖ, Iπ. 8, 2. 12, 1. Huc pertinet Iπρ. 5, 9. τούτων δὲ γεγραμμένων, μηχανᾶσθαι αὐτὸν (τὸν ἵππαρχον) χρὴ πρὸς τὸ παρὸν ἀεὶ ἀπατᾶν, h. e. *his praeceptis, quanquam haec praecepi, tamen et ipse moliri debet.* Cf. γραπτέον. γ) sophistae, K. 13. §. c. περὶ, K. 13, 2. 3. δ) *qui memoriae causa literis aliquid consignant,* Aπ. 3, 6, 9. e) γράφειν γνώμην dicitur imperator, vel orator s. concionator, *qui sententiam suam scriptam ad concionem fert, vt populus velit iubeatque, qui sententiam suam proponit, rogat.* c. infin. omisso verbo δεῖν, E. 1, 7, 11. f) γράφειν dicitur rex, *qui formulam et conditiones pacis scribit,* E. 5, 1, 27. 6, 3, 6. p. 387. 6, 5, 5. 7, 1, 25. bis. 7, 1, 27. g) γράφειν νόμον, *iubere legem,* dicitur populus, Aπ. 1, 2, 42. it. simpliciter γράφειν, intellecto nomine νόμον, Aπ. 1, 2, 45. Proprie h. l. et multo magis §. 42. vbi populo tribuitur, debebat esse medium, vt est Aπ. 4, 4, 13. O. 9, 14. Nam γράφειν νόμον dicuntur proprie ii, *qui aliis leges ferunt,* vt triginta tyranni, E. 2, 3, 21. Sic omisso vocabulo νόμον de principibus ciuitatis, tyrannis, etc. quater legitur

modo intelligendum sit, vel ex *Ouid.* metamm. 4. extr. disci potest.

γοργὸς, *terribilis, toruus.* v. Lexicon MS. ap. Albert. ad Hesych. in h. v. Sic Π. 4, 4, 1. μείζους φαίνεσθαι καὶ γοργότεροι ἰδεῖν, quod tamen Zeun. interpretatur *acriores visu.* it. Π. 5, 2, 15. extr. et Λ. 11, 3. vbi deest ἰδεῖν. Sed Σ. 1, 10. pro γοργότερόν τε ὁρᾶσθαι Steph. malit γοργότεροί τε ὁρᾶσθαι. Et sane si vera lectio esset γοργότερον, debebat esse ὁρᾶν. (v. Bergler. ad Alciphron. p. 196.) Bach. tamen defendit γοργότερον. Stephani sententiam adiuuat et firmat locus Phauor: γοργός· ὁ ταχύς. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς ὀργῆς, ὀργὸς καὶ γοργός. οἱ Ἀττικοὶ δὲ γοργὸν οὐ τὸ πρακτικὸν καὶ κεκινημένον λέγουσιν, ἀλλὰ τὸ φοβερόν. Ξενοφῶν· γοργότεροί θ' ὁρᾶσθαι, καὶ φοβερώτεροι φθέγγεσθαι. Caeterum huic formulae opp. formula: τὰ θρέμματα φιλοφρονεστέρως ἔχουσι, et Ιππ. 8, 11. oppon. γοργὸν et σεμνὸν, vbi est de equitibus. ¶ 2) In laudem dicitur de equis, Ιπ. 1, 10. 14. 10, 5. 17. 11, 12. Poll. 1, 192. laudat βλέμμα equi γοργὸν, et Hesych. v. γοργὸς explicat verbis εὐκίνητος, ταχὺς, σκληρὸς, λιπαρὸς, εὐτραφής. cf. sequens.

γοργοῦσθαι. Ιπ. 10, 4. κυρτοῖ τὴν κεφαλὴν (equus) γοργούμενος, h. e. vel *agiliter,* vt fere Leuncl. intellexit, (Hesych. γόργευσον· τάχυνον, σπεῦσον. cf. γοργὸς) vel *truce cum specie,* vt Camerar. vertit.

Γοργύων, *Gorgyon.* Α. 7, 8, 4. vbi Zeun. edidit Γοργίων. quod vide.

Γοργώπας, *Gorgopas,* legatus (ἐπιστολεὺς) Hieracis in Aegina, cuius praeclara contra Athenienses gesta narrantur E. 5, 1, 5—12. Tandem cecidit. Caeterum Γοργῶπας scribunt Steph. et Leuncl. Nos Γοργώπας scripsimus, monente Aem. Porto. Praeter nominat. leguntur etiam l. l. genit. Γοργώπα et accus. Γοργώπαν.

Γόρδιον, *Gordium,* Phrygiae oppidum, E. 1, 4, 1. quod Steph. Byz. scribit Γορδίειον.

γοῦν compositum est ex γε et οὖν. Vnde etiam interdu scribitur γ' οὖν, vt Απ. 1, 6, 11. 3, 10, 8. Quoniam igitur γε vim limitandi habet, οὖν concludendi, apparet, γοῦν inseruire argumentationibus, quae ductae sint ex argumentis vel exemplis,

si

si non certis semper et omnino aptis, saltem probabilibus et verisimilibus. cf. Morus ad Longin. p. 94. Verti igitur potest variis modis, et ¶ 1) in continua quidem oratione: *certe igitur, certe quidem, quidem, saltem*, etiam *enim, verbi caussa*, etc. Π. 1, 1. 3. 4. 9. 1, 3, 9. 1, 5, 7. p. 52. 2, 1, 2. p. 88. vbi Cod. Guelf. habet δὲ. 2. 3, 5. p. 119. et p. 120. 6, 1, 6. Α. 7, 1, 20. Αγ. 1, 38. Απ. 1, 6, 2. 3, 1, 10. 3, 10, 1. 4, 3, 10. Ο. 7, 19. 13, 7. Σ. 2, 5. 4, 47. Πο. 4, 12. Ιερ. 2, 8. 3, 3. Locus Π. 1, 3, 14. ἐγὼ γοῦν videtur vitiose scriptus esse pro ἔγωγ' οὖν. Certe cod. Guelf. legit simpliciter ἐγὼ οὖν. Sic nec E. 6, 5, 4. videtur huc recte posse referri, quia ibi pro γοῦν in Steph. Leuncl. et Wells. extat οὖν, et multo minus Ιπρ. 1, 11. vbi γοῦν inepte insertum est textis a Leunclauii ingenio, pro quo Zeun. rectius γε. Caeterum librarii interdum pro γοῦν posuerunt grammaticorum interpretationem γὰρ, vt Π. 5, 1, 5. Ιπρ. 6, 1. cf. γὰρ nr. 16. Sed ¶ 2) in responsionibus affirmatiuis ponitur fere absolute, vt Π. 5, 5, 5. δίκαιον γοῦν, Απ. 2, 1, 1. et Ο. 1, 2. δοκεῖ γοῦν, Απ. 3. 3, 5. δεῖ γοῦν, §. 6. et 7. βέλτιον γοῦν, 3, 10, 8. εἰκός γ' οὖν. Atque tum ex vniuersa orationis serie intelligi quaedam debent, quae brachylogia Attica solet omittere. V. c. *non nego, non repugno, recte dixisti, hoc quidem*, etc. Quod quidem colligi quodammodo potest ex E. 4. 3, 1. vbi interroganti Agesilao: ἆρ' ἂν ἐν καιρῷ γένοιτο, εἰ αἱ — πόλεις — τὴν νίκην ὡς τάχιστα πύθοιντο; respondetur: εὐθυμοτέρους γοῦν εἰκὸς ταῦτ' ἀκούσαντας εἶναι, nisi ibi legendum est γ' εἰ.

γοωμένη, *lacrymans*, (ob caesum fratrem) Π. 4, 6, 4. Poeticum esse hoc verbum, Pollux iam annotauit 3, 100. κλαίειν, ἀποδακρύειν. Ξενοφῶν δὲ γοωμένη που λέγει ποιητικώτερον.

γραΐδιον, *anicula*. Α. 6, 3, 13.

γράμματα, ¶ 1) *literae*, h. e. *elementa*, Π. 1, 2, 6. 7, 3, 6. Απ. 4, 2, 20. bis. 4, 4, 7. Ο. 8, 14. 15, 7. ter. Λ. 2, 1. vbi tamen fortassis rectius non sola elementorum cognitio intelligitur, sed etiam aliae artes et disciplinae, quae puerili aetati apud Lacedaemonios necessariae pu-

tur Απ. 1, 2, 43. bis §. 44. et bis §. 45. Iidem dicuntur ἐν τοῖς νόμοις γράφειν, h. e. *iubere*, Απ. 1, 2, 31. E. 6, 1, 2. et omissis verbis ἐν τοῖς νόμοις, O. 14, 5. bis. His omnibus formulis iungitur fere infinitiuus omisso verbo δεῖν. h) Π. 8, 4, 5. legitur in margg. Χρυσάντας ἔγραψας pro Χρυσάντας σε ἔτρεψε. v. τρέπειν. II *pingere*. Π. 1, 2, 13. A. 7, 8, 1. Σ. 7, 5. Ιπ. 11, 8.

γράφεσθαι, ¶ 1) *sibi scribere, sibi ferre*. v. γράφειν I, g. ¶ 2) *scribi iubere*. O. 9, 10. ἀπαριθμήσαντες καὶ γραψάμενοι ἕκαστα. Haec Cicero ap. Columell. de R. R. 12, 3, 4. interpretatur *adnumerata ipsi exscripsimus*. Valckenar. ad Herodot. 7, 100. malit *adnumerata annotari curauimus*. Sic quoque Αγ. 1, 18. ¶ 3) *accusare*. c. accus. pers. Απ. 1, 1, 1. 1, 2, 64. c. genit. criminis, Απολ. 24. ὡς πεποίηκά τι ὧν ἐγράψαντό με. Illud ὧν positum est ob omissum genit. ἐκείνων, qui pendeat a τι. Sed etiam c. acc. τὴν γραφήν, Απ. 4, 8, 4. Μελίτου γεγραμμένου αὐτὸν τὴν γραφήν.

γραφεύς, *scriba, qui est ab epistolis*. E. 4, 1, 18. ad q. l. v. Morus. cf. κναφεύς, quocum confunditur.

γραφή, ¶ 1) *pictura*. Απ. 3, 8, 10. γραφαὶ καὶ ποικιλίαι. O. 10, 1. Ζεῦξις καλὴν εἰκάσας γραφῇ γυναῖκα. ¶ 2) *accusatio*. Απ. 1, 2, 64. Vnde γραφὴν γράφεσθαι, Απ. 4, 8, 4. *accusare*. γραφὴν ὑπό τινος φεύγειν, *aliquo accusante reum agi, ab aliquo accusari*, Απ. 4, 4, 4. ¶ 3) *iudicium, in quo caussa publica disceptatur, caussa publica*: Αθ. 3, 2. δίκας καὶ γραφὰς — ἐκδικάζειν. Nam δίκη dicitur de caussa et publica et priuata, sed cum a γραφῇ distinguitur, semper de priuata. v. Harpocrat. in v. γραφή, Salmas. de modo usurr. p. 108. Nathan. Forster. ad Platon. dialk. p. 19. Fischer. ind. Theophrast. in v. δίκη.

γραφική, *ars pictoria*. Απ. 3, 10, 1. γραφική ἐστιν ἡ εἰκασία τῶν ὁρωμένων. v. ib. alia de ea vsque ad §. 6.

γρηγορεῖν, *vigilare*, h. e. ¶ 1) *non dormire*, Π. 4, 5, 3. 7, 5, 9. A. 4, 6, 15. K. 5, 11. Sic simpliciter somno opponitur, Ιερ. 1, 6. Nominat. particip. est Ιπ. 1, 9. τὸ ἐξόφθαλμον εἶναι ἐγρηγορὸς μᾶλλον φαίνεται, *certius vigilantiae in-*

indicium est. Datiu. plur. ἐγρηγορόσι legitur Π. 1, 6, 19. p. 78. ¶ 2) metaphor. *prouidere, prospicere,* Π. 1, 4, 20. θαυμάζων, ὡς καὶ ἐφρόνει καὶ ἐγρηγόρει. Huc referendum videtur Α. 5, 7, 6. μάχεσθαι ἢ ἐγρηγορέναι περὶ τῆς ὑμετέρας ἀσφαλείας.

Γρύλλος, *Gryllus,* qui Επ. 3. ob ipsius et vitam et mortem beatus praedicatur, videtur fuisse Xenophontis filius, qui ad Mantineam cecidit.

Γρύνιον, *Grynium,* Ε. 3, 1, 4. oppidum Aeolidis. v. Strab. 13, p. 923.

γρυπός, *habens nasum aduncum.* Π. 8, 4, 9. Κ. 3, 2. 3. Sed Π. 8, 4, 9. etiam γαστὴρ γρυπὴ legitur, np. eorum qui cibis repleti sunt.

γρυπότης, *nasi aduncitas.* Π. 8, 4, 9.

Γύθειον s. Γύθιον, *Gytheum* s. *Gythium,* vrbs Laconica, vbi fuerunt naualia Lacedaemoniorum, Ε. 1, 4, 5. 6, 5, 32. bis. vbi v. Morus. cf. Steph. Byz. in h. v.

Γυθεύς, nomen cani imponendum. Κ. 7, 5.

Γῦλις, *Gylis,* polemarchi cuiusdam nomen, Ε. 4, 3, 14. bis. qui tandem cecidit. Ε. 4, 3, 16. Sed Αγ. 2, 15. scribitur Γύλος.

γυμνάζειν, *exercere, mouere.* Α. 1, 2, 7. ὁπότε γυμνάσαι βούλοιτο ἑαυτόν τε καὶ τοὺς ἵππους, np. venatione. Ο. 5, 4. (ἡ γεωργία τοὺς αὐτουργοὺς διὰ τῶν χειρῶν γυμνάζουσα. Σ. 2, 1. τράχηλος καὶ σκέλη καὶ χεῖρες ἐγυμνάζοντο, pro quo Λ. 5, 9. ἀπό τε τῶν σκελῶν καὶ ἀπὸ χειρῶν, καὶ ἀπὸ τραχήλου γυμνάζονται. Vb. γυμνάζονται est medium. it. Σ. 2, 22. et 23. καλῶς γυμνάζει, np. τὸ σῶμα, quod §. 22. additum erat. Sed c. dat. Π. 2, 1. 7. ἢ θήραις γυμνάζει ὁδοιπορίαις καὶ δρόμοις, *assuefacit.* it. c. infinit. Π. 1, 6, 19. p. 76. γυμνάζειν τοὺς παῖδας — ταῦτα ποιεῖν. Saepe etiam legitur medium, γυμνάζεσθαι, *se exercere,* vt de exercitiis gymnasticis. Ε. 3, 4, 16. Αθ. 1, 13. vbi Zeun. intelligit de μετοίκοις, et inprimis de seruis. Πο. 4, 52. Σ. 1, 7. 2, 4. Λ. 9, 4. 12, 5. De exercitiis bellicis, Π. 2, 3, 8. Ε. 5, 3, 17. et c. περὶ, Ε. 6, 5, 23. ἐγυμνάζοντο πάντες περὶ τὰ ὅπλα. Quo etiam pertinet Ε. 1, 1, 11. vbi naues dicuntur γυμνάζεσθαι. De quibusuis laboribus et corporis motionibus vehementibus, vt de subactione farinae, Ο. 10, 11. de saltatione, Σ. 2, 17. 18.

γυμνασιαρχεῖν, *praeesse gymnasiis, in gymnasiis exercere*, vel *exercendo adesse*. Est ditiorum. Cf. Poll. 3,67. Aϑ. 1, 13. Passiuum legitur de plebe Aϑ. 1, 13. Πο. 4, 52. h. e. *exerceri, gymnasiarchae parere*. cf. sequens.

γυμνασιαρχία, *gymnasiorum praefectura*, erat munus Athenis publicum, cum summa potestate coniunctum, sed sumtuosum, (Cf. Poll. 3, 67.) quod inter *liturgias* refertur O. 2, 6. Aϑ. 1, 13. cf. Cel. Fischer. ind. in Aeschin. Axioch. in h. v. et Perizon. ad Aelian. V. H. 2, 6.

γυμνάσιον, ¶ 1) *exercitium, exercitatio, ratio corpus exercendi*. O. 10, 11. Est etiam equorum, Π. 8, 8, 7. Iπ. 4, 3. 7, 18. De bellicis exercitationibus bis est Λ. 12. 6. De saltatione, Σ. 2, 17. Huc facit locus Athenaei 1, p. 20. F. τῆς δὲ Μέμφιδος ὀρχήσεως ἤρα καὶ Σωκράτης ὁ σοφὸς, καὶ πολλάκις καταλαμβανόμενος ὀρχούμενος, ὥς φησι Ξενοφῶν, ἔλεγε τοῖς γνωρίμοις, παντὸς εἶναι μέλους τὴν ὄρχησιν γυμνάσιον. De duro labore, sed iocose, dicitur Π. 2, 2, 17. ἤρκει ἂν αὐτῷ, εἰ ἐμὲ ἤϑελε φιλεῖν, τοῦτο ἀντὶ πάντων τῶν γυμνασίων. ¶ 2) ipse *locus, vbi habebantur exercitia*. Aπ. 1, 1, 10. E. 3, 4, 16. 18. Aγ. 1. 25. 27. Λ. 5, 8. Πς. 4, 52. Maxime autem celebria erant Athenis duo gymnasia, Lyceum (Λύκειον), E. 1, 1, 24. et Ακαδημία, E. 2, 2, 4. ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῷ καλουμένῳ γυμνασίῳ, vnde non erat, quod Fr. Porto E. 1, 1, 24. redundare videretur vocabulum γυμνάσιον, additum nomini Λύκειον. Erant autem γυμνάσια ante vrbem, E. 3, 2, 19. 5, 2, 17. Habebant item Athenis nonnulli homines priuati propria gymnasia, Aϑ. 2, 10. Cf. Crophii exercitat. quam supra in v. Ἀκαδημία laudaui.

γυμναστέον, *exercendum est*. Aπ. 2, 1, 28. γυμναστέον (τὸ σῶμα) σύν πόνοις καὶ ἱδρῶτι.

γυμναστής, Aπ. 2, 1, 20. *lanista, magister vel publicus vel priuatus exercitiorum, quibus adolescentes continebantur*. v. Perizon. ad Aelian. V. H. 2, 6. et Ernest. ad Aπ. 3, 5, 18. vbi dicit, τὸν γυμναστὴν dici et *gymnasiarcham* et *paedotribam*, laudatque eam in rem Ant. van Dale dissertt. antiquitatibus et marmorib.

rib. inseruientes, 8, p. 696. 713.

γυμνὴς s. γυμνήτης (Vtrumque enim dicitur, teste Suida, et vtraque forma vsus est Xenophon.), *miles leuis armaturae.* Opponuntur enim τοῖς ὁπλίταις, A. 1, 2, 3. 4, 1, 19. 4, 6, 14. 5, 2, 10. vbi est γυμνῆτας a nominat. γυμνὴς. γυμνῆτες, E. 2, 4, 16. Distinguuntur a πελτασταῖς et τοξόταις, A. 5, 2, 10. sed A. 3, 4, 16. iidem, qui dicti fuerant γυμνῆτες, paulo post dicuntur σφενδονῆται καὶ τοξόται fuisse, et E. 4, 2, 8. dicuntur οἱ γυμνῆτες βάλλοντες καὶ τοξεύοντες. Videtur igitur nomen generis fuisse. Caeterum A. 6, 3, 9. est: πχρέπεμψε— τῶν γυμνητῶν ἀνθρώπους εὐζώνους, et vtraque nominis forma interdum in codd. permutatur, vt Π. 7, 5, 3. γυμνῆται; cod Bodl. γυμνῆτες, A. 4, 1, 5. γυμνῆτα, all. γυμνήτην, sed Suid. γυμνῆτα, et A. 4, 6, 13. γυμνῆται, all. et Suid. in v. Κλὼψ, γυμνῆτες. De hoc militum genere, quod pedestre fuisse diserte Suidas tradit, vid. quos laudant Albert. ad Hesych. in h. v. et Klotz. ad Tyrtae. p. 104. sq. cf. Wesseling. ad Diodor. Sic. 14, T. I. p. 659. et Schwebel. ad Onosandri strateg. p. 70.

Γυμνίας, *Gymnias*, vrbs Scythinorum, A. 4, 7, 14. quam Diodor. Sic. Γυμνασίαν vocat. v. Hutchin. diss. ad anab. p. 25.

γυμνικός. ¶ 1) Π. 1, 2. 4 σὺν τοῖς γυμνικοῖς ὅπλοις cum *armis leuibus* s. *velitaribus.* (cf. γυμνὴς) Quae arma qualia fuerint, disci potest e §. 9 Caeterum alii habent γυμνιτικοῖς, e quo orta est lectio margg. γυμνητικοῖς. quam Zeun. vocat coniecturam inutilem. ¶ 2 γυμνικοὶ ἀγῶνες, *ludi in quibus nudi certabant.* v. ἀγών.

γυμνοπαιδία, *ludus Spartanus, quo pueri nudi saltabant.* Vnde Ar. 1, 2, 61. ταῖς γυμνοπαιδίαις h. e. *tempore illorum ludorum.* Ita autem edidit ibi primus Ernestius, pro γυμνοπαιδείαις, quia in optimis Thucydidis aliorumque editionibus est ι non ει, et quia Suidas distinguit vocabula γυμνοπαιδεία et γυμνοπαιδία ita, vt illa sit palaestra, in qua Lycurgus iusserit nudos exerceri pueros. haec autem ipsa nudorum puerorum saltatio. Leuncl. in marg. habet γυμνοπαιδικαῖς. Sed ante Ernestium

nestium iam Gesner. et Solanus monuerunt, nihil interesse, vtro modo scribatur. Etsi enim παιδιὰ scribendum sit, non παιδία, tamen in compositis accentum retrahi posse. Cel. tamen Hindenburgio reuocanda videtur cum Fischero V. C. lectio γυμνοπαιδιαῖς. Caeterum non solum pueri nudi in illis ludis saltabant, sed etiam viri, quod non modo narratur ap. Athenaeum 15, p. 678. quem locum Ruhnkenius dicit classicum, sed etiam apparet ex E. 6, 4, 16. vbi constanter scribitur per ι solum. v. omnino Ruhnken. ad Timaei lex. Plat. in h. v. Hesych. in h. v. Schol. Thucyd. 5, 82. Doruill. ad Charit. p. 405. et quos laudant Ernest. l. l. et Valckenar. ad Herodot. 6, 67. cf. Athenae. 14, p. 630.

γυμνός, *nudus*, h. e. ¶ 1) *omnibus vestibus carens*. E. 3, 2, 4. 3, 4, 19. Aγ. 1, 28. ¶ 2) *veste exteriore* s. *superaria carens, male vestitus*. E. 2, 1, 1. cf. Cuper. Obs. 1, 7. Perizon. ad Ael. V. H. 6, 11. Graeu. lectt. Hesiod. 9. p. 42. Burman. ad Virgil. Ge. 1, 299. ¶ 3) *armis non indutus, non tectus*. A. 4, 3, 5. 4, 4, 8. it. c. genit. ὅπλων, omisso ἐκ vel ἀπὸ, Π. 5, 4, 20. v. Wesseling. ad Herodot. 2, 141. Drakenborch. ad Liu. 5, 45, 3. et ad Sil. Ital. 16, 47. Hinc τὰ γυμνὰ, np. μέρη, sunt *partes aciei* s. *latera armis non munita*, E. 4, 2, 14. 4, 4, 11. 4, 5, 13. 15. Sic Λ. 11, 9. τὰ γυμνὰ et τὰ ὡπλισμένα inter se opponuntur. Sed E. 4, 4, 12. ii, qui in fuga caeduntur, vocantur πλῆθος — ἐκπεπληγμένον, τὰ γυμνὰ παρέχον, intellecto nomine σώματα, *corpora sua inermia praebentes*, h. e. *abiectis armis, inermes*, fugientes. Latini dicunt *terga fugae nudare*. Etiam de pugionibus dicitur, A. 4, 3, 9. ἔχοντες τὰ ἐγχειρίδια γυμνὰ, h. e. γυμνὰ κουλεῶν, *pugiones euaginatos*. v. Aγ. 2, 14. Sed in priori loco all. legunt γυμνοί, h. e. *sine vestibus*; quam lectionem firmant Suidas et Phauorinus in v. νευσούμενοι.

γυναικεῖος, *muliebris*. Dicitur de vestitu, Π. 8, 4, 11. Aπ. 2, 7, 5. Λ. 11, 3. est στολὴ γυναικεῖα. Cf. Plutarch. Lacon. instit. T. VI. ed. Reisk. p. 887. vbi est oppositum ἀνδρικῇ. ὑποδήματα γυναικεῖα v. in ὑποδ.

ὑπόδ. Sed Σ. 2, 9. eſt γυναικεῖα φύσις.

γυναικὼν, *ea pars aedium, in qua mulieres degunt.* Π. 5, 5, 1. Eadem dicitur

γυναικωνῖτις, O. 9, 5. 6.

γυνὴ, ¶ 1) *mulier, femina.* Απ. 2, 1, 30. γυναιξὶ τοῖς ἀνδράσι χρωμένη. cf. 3, 9. 11. E. 7, 2, 9. Ιερ. 3, 3. 4. 7. et ſupra in v. ἀνήρ. Dicitur de mulieribus, quas Perſae aliique barbari in caſtris habebant, Π. 3, 3, 29. A. 4, 3, 14. Distinguuntur γυναῖκες a puellis et virginibus, A. 3, 2, 16. 4, 5, 8. Commemorantur ad ſignificandam mollitiem, Π. 5, 5, 10. p. 334. E. 3, 4, 19. Aγ. 1, 28. ¶ 2) Speciatim γυναῖκες ſunt *vxores,* ſiue legitimae ſiue *pellices,* Π. 1, 3, 10. rex Perſarum dicitur eſſe παρὰ ταῖς γυναιξὶν, *im Serail.* Π. 4, 3, 1. γυναικῶν — γνησίων καὶ παλλακίδων. In notione *vxoris* fere iunctum ſibi habet articulum, ſaepe omiſſo genitiuo illius, cuius eſt vxor, etiam ἐμὴ, σὴ, et aliis pronominibus, quae facile intelliguntur. Ιερ. 1, 28. Σ. 8, 3. A. 1, 2, 12. Π. 3, 1, 20. quater. §. 23. bis. Sed §. 24. eſt τὴν γυναῖκά σου, et E. 4, 1, 4. τὴν σὴν γυναῖκα. vbi paulo ante eadem dicebatur νύμφη. Omittitur etiam γυνὴ, et ſimpliciter ponitur pronomen, vt Π. 3, 1, 20. τὴν σὴν, nempe γυναῖκα. Sed etiam ſine articulo γυνὴ ſignificat vxorem, Π. 7, 2, 8. γυναῖκα ἔχειν, ἣν ἔχεις, h. e. γυναῖκά σου ἔχειν. 8, 7, 1. it. E. 4, 1, 4. συμβουλεύσαι ἂν σοι τὴν παῖδα γενέσθαι γυναῖκα, vbi Fr. Portus pro γενέσθαι legendum coniiciebat ἀγαγέσθαι. ¶ 3) Dualis τὼ γυναῖκε legebatur Π. 5, 5, 1. in omnibus editt. praeter Zeun. qui edidit τῶ γυναῖκε e cod. Guelf. v. eius not. ¶ 4) Vocatiuus ὦ γύναι, Π. 5, 1, 2. 7, 3, 4. O. 7, 15. et ſaepius, it. Απ. 2, 1, 26. erat honeſtiſſima apud veteres compellatio. v. Cel. Fiſcher. ad Anacr. 20, 11. Caeterum plures loci, vbi legatur hoc vocabulum, peti poſſunt e verborum, quibus iunctum eſt, tractatione, vt ἄγειν, ἀναλαμβάνειν, ἐκδοῦναι, λαμβάνειν, παραλαμβάνειν, συναρμόζειν.

Γωβρύας, *Gobryas.* I Aſſyrius, qui Aſſyriorum partibus ob noui regis crudelitatem relictis, ad Cyrum defecit, Π. 4, 6. 1 — 5. Filius eius maritus deſtinatus erat Aſſyrii

rii filiae, et Assyrii filio filia Gobryae. Gobryas Cyro se suaque omnia, etiam filiam pulcram, permittit et dono fert, Cyro tamen non recipiente, Π. 5, 2. tot. magnam praedae partem a Cyro accipit, Π. 5, 3, 3. a Cyro missus prouocat Assyrium, §. 4. eius opera et consilio vtitur Cyrus in pertrahendo ad partes suas Gadata, §. 5 — 8. Sermo eius cum Cyro de itinere versus Babylonem instituendo, in quo ipse dux est, Π. 5, 4, 19. eius oratio de non dimittendo exercitu, Π. 6, 1, 8. castellum munit, et machinas Cyro exhibet, §. 13. ipse et Gadatas praeeuntes viam ostendunt in vrbem Babylonem, et regiam ingressi regem interficiunt, Π. 7, 5, 9—11. admiratur et laudat Cyrum ob liberalitatem de mensa, Π. 8, 4, 4. filia eius, Cyro auctore, vxor datur Hystaspae, Π. 8, 4, 7 — 12. Caeterum genit. Γωβρύου est Π. 5, 2, 1. 2. genit. Γωβρύα, bis §. 6. datiu. Γωβρύᾳ, Π. 5, 3, 3. accus. Γωβρύαν, Π. 5, 2, 1. vocat. ὦ Γωβρύα, Π. 4, 6, 3. Zeun. ad Π. 5, 2, 13. (28.) obseruat, Xenophontem vbique Gobryae tribuere loquacitatem quandam sene dignam. II) vnus ex ducibus regis Artaxerxis, A. 1, 7, 10. vbi tamen marg. Steph. legit Γωβρύας.

γωνία, *angulus.* Α. 12, 1. de castris.

Δ.

δᾳδοῦχος, *facem gestans* in sacris Eleusiniis eorumque pompa solemni, E. 6, 3, 3. v. Poll. 1, 35. et Phauorin. in h. v. Fuit munus honorificum. cf. Iust. Godofr. Gunzii diss. de δᾳδουχίᾳ in sacris Aesculapii, Lips. 1736. 4.

δάζεσθαι (poet. Port.), *diuidere, tribuere.* Π. 4, 2, 19. p. 224. de praeda: κἄν τι μεῖον ἡμῖν δάσωνται. Legitur item ἐδάσατο O. 7, 24. et bis §. 25. v. Eustath. ad Homer. passim, v. c. Il. α, p. 119.

δαήμων, *sciens, peritus.* Homerici huius vocabuli superlatiuus tantum ap. Nostrum legitur, Π. 1, 2, 12. δαημονέστατοι. Corruptam lectionem extitisse in codd. δαημονέστατος pro αἰδημονέστατος, A. 1, 9, 3., vidit Ruhnken. ad Ax. 3, 9, 6. Nam εὐμαθέστατος, quod vulgo legitur pro αἰδημ., est glossema

sema superlatiui δαημονέστατος.

δαὶ, i. q. *δὲ*, (poet. Port.) ponitur in interrogationibus. Π. 5, 1, 4. *τί δαί*; *quid vero? quid quaeso?* Hesych. explicat *τί γάρ· ἄλλο*; h. e. *si hoc non est, quid tandem aliud est?* O. 7, 17. *καὶ τί δαὶ ταῦτά ἐστιν*; Sed ibi in margg. et cod. Lips. est *τί δή*. §. 16. erat *δέ*. v. *τίς* nr. 12. cf. Zeun. ad Π. 1, 4, 27.

Δαίδαλος, *Daedalus*, captus a Minoe ob sapientiam, coactus est illi seruus esse, Απ. 4, 2, 33.

Δαΐλοχος, *Dailochus*, ὁ κάλλιστος ἐπικαλούμενος, Ιερ. 1, 31. 33. Hieronis amasius.

δαιμονᾶν, *furere*. Απ. 1, 1, 9. bis.

δαιμόνιον, *deus*. Απ. 1, 4, 2. it. §. 10. vbi τὸ δαιμόνιον sequitur ἀλλ' ἐκεῖνον, quod per synesin intelligunt. Ernest. vero edidit ἐκεῖνο. Απ. 4, 3, 14. τὴν δύναμιν αὐτῶν (τῶν ἀοράτων) καταμαθόντα τιμᾶν τὸ δαιμόνιον. Legitur ibid. §. 15. et E. 6. 4, 2. vbi Morus verba ἤδη τὸ δαιμόνιον ἦγεν vertit: *deus s. fatum eos trudebat* in perniciem. v. Doruill. ad Charit. p. 669. et 521. Huc pertinet formula solemnis Xenophonti et pia, Ιπ. 11, 13. ἢν μή τι δαιμόνιον κωλύῃ. Plures v. in v. ἀποκωλύειν et κωλύειν. Cf. Zeun. ad Π. 1, 6, 15. (18.) Καινὰ δαιμόνια inueuire dicebatur Socrates. v. εἰσφέρειν. Sed speciatim τὸ δαιμόνιον est *genius quidam, quo ita se vti dicebat Socrates, vt ad eius voluntatem dirigeret actiones suas omnes*. Απ. 4, 8, 5. Απολ. 4. Σ 8, 5. *et qui Socrati dicitur res futuras praedixisse*, Απ. 4, 8, 1. Απολ. 13. v. σημαίνειν et προσημαίνειν. Idem Απ. 4, 8. et in Απολ. saepe dicitur ὁ θεός. Omnino vid. quos laudat Bach. ad Απολ. 4. Add. praeter peculiarem Plutarchi de daemonio Socratis libellum et Maximi Tyrii dissert. XIV. et XV. Herm. Sam. Reimari primitiae Wismarienses s. duae orationes, Wismariae 1723. 4. quarum altera ostenditur, genium Socratis fuisse quandam animi praesagitionem. it. Anonymi cuiusdam *philosophis. Untersuchung vom Gen. des Socr.* in Museo Germanico mensis Iunii 1777. qui cum dixisset, genium illum non minus originem debere facultati cuidam diuinae, quam

quam miracula Christi eiusque apostolorum, et narrationem de illo genio aeque certam esse ac historiam de miraculis Iesu, a multis viris doctis fuit impugnatus, v. c. a Godofr. Lessio in *Parallel des Gen. Socr. mit den Wundern Christi*, Goetting. 1777. 8. Ille igitur Anonymus aliam de hoc argumento dissertationem inseri iussit Octobri illius Musei. Sed refutare hanc studuit alius Anonymus libro sic inscripto: *Ueber den Gen. des Socr. im Deutschen Mus. vom Iun. et Oct.* 1777. (Hannouer.) 1778. 8. Cf. Ioh. Gottf. Hauptmanni progr. quo probatum iuit, daemonium Socratis haud quaquam vt non nemo credit esse Spiritum Sanctum, Gerae 1777. 4. Eadem controuersia peperit etiam alios libellos, v. c. *Ueber den Gen. des Socr. Auch eine philosph. Untersuchung*, Frf. et Lipf. 1777. 8. cuius auctor, vt Chph. Meiners in *vermischten philos. Schriften*, Vol. III. (Lipf. 1776. 8.) diss. I. ostendit, daemonium Socratis non nisi in nimia quadam ipsius Socratis phantasia fuisse, qua ita ille incaluerit, vt nonnulla, quae quomodo in mentem venissent non statim perspiceret, a deo quodam profecta existimaret. Etiam Leonh. Ioh. Car. Iusti scripsit *histor. philos. Untersuchung üb. den Gen. des Socr.* Lipf. 1779. 8. it. *R. Nares Essay on the Demon or Diuination of Socrates*, Lond. 1782. 8. etc. Nam omnes afferre huc nolui.

δαιμόνιος. Απ. 1, 1, 9. μηδὲν οἰομένους εἶναι δαιμόνιον, *diuinum esse, a deo proficisci, vi diuina fieri*, ἀλλὰ πάντα τῆς ἀνθρωπίνης γνώμης. ibid. §. 12. τὰ δαιμόνια sunt *res naturales*, inprimis *res coelestes*, quae §. 15. dicuntur τὰ θεῖα. Απ. 1, 3, 5. εἰ μή τι δαιμόνιον εἴη, *nisi quid impedimenti obiiciatur diuinitus*. (cf. Ιπ. 11, 13. supra in δαιμόνιον.) Sed h. l. legitur etiam δαιμόνων. Δαιμόνιε, est vox compellantis, tam blandientis, quam irascentis, quo vtroque modo legitur in loco Homeri Απ. 1, 2, 58. laudato.

δαιμονίως, *diuinitus, deo modum rei dirigente*. E. 7, 4, 3. δαιμονιώτατα ἀποθνήσκει, vbi verti potest *beatissime*.

δαίμων, *deus*, absolute ponitur fere tum, inquit Barthius aduersarr. 35, 17. cum pro *fortuna* ponitur. Et sic de deo aduerso est Π. 5, 1, 12. δαίμονος ἂν φαίην τὴν ἐπιβουλὴν εἶναι. de deo propitio et secundante, Π. 7, 5, 26. p. 458. εἰ δὲ ὧν μάλιστα ἄνθρωποι ἐπιθυμοῦσιν, ὁ δαίμων ἡμῖν ταῦτα συμπαρεσκεύακεν. Sed pro θεὸς est Σ. 8, 1. Ἀπολ. 14, 24. Cf. δαιμόνιος, quocum in var. lect. permutatur.

δαίς (poet. Port.), *conuiuium, dapes*. Π. 4, 2, 18. ὁπόσα καλὴν δαῖτα παρέξει. Hesych: δαῖτα· εὐωχίαν.

Δαϊφάρνης, *Daipharnes*, rustici ingenii homo, vocatus a Cyro non statim apparet, Π. 8, 3, 10. vbi alii legunt Δατίνης.

δάκνειν, *mordere*. ¶ 1) proprie, de equis, Π. 7, 5, 22. Α. 3, 2, 11. Ιπ. 5, 3. de apris, Κ. 10, 18. de canibus, Α. 3, 2, 23. Ε. 2, 4, 29. ὥσπερ τοὺς δάκνοντας κύνας. (Sed aliter edidit, omisso etiam vocabulo κύνας, Morus, quem vide.) de matre, cum bestiis comparata, est Απ. 2, 2, 7. Inprimis dicitur de animalibus venenosis, vnde etiam δάκος est vipera vel serpens. v. Barnes. ad Eurip. Troadd. 284. Qua obseruatione illustrant locum Σ. 4, 28. vbi Socrates post contactum pulcri Critobuli, ἐγώ, inquit, ὥσπερ ὑπὸ θηρίου τινὸς δεδηγμένος τὸν ὦμον — ὤδαξον. Vnde ¶ 2) improprie, vt Latinorum *mordere*, δάκνεσθαι transitiue est *tristitia afficere*, Ο. 12, 16. ὑπο ἅ δάξεται αὐτούς. et passiue, *moleste ferre*, Ο. 8, 1. ἀχθεσθεῖσαν αὐτὴν οἶδα. et ἐπί, Π. 4, 3, 2. it. *contristari*, Π. 1, 4, 13. ad q. l. Brodaeus laudat Schol. Aristoph. ad Acharnn. 1. vbi verba δέδηγμαι τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν interpretatur ἠνίαμαι, λελύπημαι. cf. ibi Bergler.

δάκρυ, et

δάκρυον, *lacryma*. Legitur tantum in plurali, vt δάκρυα, Π. 2, 2, 6. 6, 4, 2. Ε. 7, 1, 22. κοινόν τι ἄρα χαρᾷ καὶ λύπῃ δάκρυά ἐστιν. Genitiuus δακρύων, Π. 1, 4, 28. 5, 5, 5. bis. Ο. 10, 8. Datiuus δακρύοις, Π. 1, 4, 26. σὺν πολλοῖς δ. *vehementer lacrymans*. Thom. Mag. dicit, δακρύοις poeticum esse, et δάκρυσι dicendum; Moeris vero praecipit, Ἑλληνικῶς dici δάκρυσιν, Ἀττικῶς δακρύοις. Vterque errat. Caeterum cf. καταστάζειν.

δακρύειν, *lacrymari.* Π. 3, 1, 4. Α. 1, 3, 2. Ε. 5, 3, 20. Απολ. 27. c. ἐπί, Π. 7, 2, 2. it. πολλὰ δακρύειν, Π. 6, 1, 19. Ε. 4, 2, 2. Particip. eſt Π. 1, 4, 25. 5, 5, 3. Απολ. 27. De gaudio, Α. 4, 7, 18. Ε. 7, 2, 9. it. c. πολλά, Π. 7, 5, 11. cf. κλαίειν.

δακτυλήθραι, *digitalia, digitabula.* Π. 8, 8, 9. Poll. 2, 156. δακτυλήθρα, ὡς Ξενοφῶν. Cf. Phauor. in v. δακτυλιογλύφος. Sed de eorum vſu v. Caſaub. ad Athenae. p. 828. ſq.

δακτύλιος, *annulus.* Α. 4, 7, 19. dux itineris ᾔτει μάλιστα (np. doni loco) τοὺς δακτυλίους. Dicitur etiam ſic *pars freni equorum*, Ιπ. 10, 9. de qua ſic Poll. 1, 147. οἱ δὲ σιδηροῖ κύκλοι, δι' ὧν διείρηνται αἱ ἡνίαι, δακτύλιοι, np. καλοῦνται. et 1, 184. vbi περὶ χαλίνων agit: τὰ δὲ στερεὰ καὶ προμήκη καὶ ἀλλήλοις ἀντεμπλεκόμενα ἐν ἁλύσεως εἴδει, δακτύλιοι καὶ δάκτυλοι. it. *pars retis*, Κ. 2, 7. 10, 2. Quo pertinet locus Polluc. 5, 29. ſq. τοῖς ἐνοδίοις προσονομάζονταί τινες μαστοὶ κύκλῳ ἐκ λίνων πλέγματα τοῖς ἀκρωλενίοις προσπεπλεγμένα. τοῖς δὲ δικτύοις δακτύλιοι, κατὰ ταυτὰ μέντοι τοῖς μαστοῖς τὸ σχῆμα ἔχοντες. κρίκοι δὲ αὐτοῖς σιδήρου πρόσεισιν, ὡς ἐπὶ μείζοσιν οὖσι τοῖς δικτύοις.

δάκτυλος, *digitus*, et manuum, Ιπ. 6, 8. et pedum, Α. 4, 5, 10. 5, 8, 6.

δαμάζειν (poet. Port.), *domare*, np. equos, Απ. 4, 1, 3. Item alias beſtias, vbi componitur cum v. τιθασσεύειν, atque adeo eſt *vi domare*, Απ. 4, 3, 10. vbi tamen pro δαμάζοντες in Ald. et margg. eſt δοκιμάζοντες.

Δαμάρατος, *Damaratus*, rex Spartanorum temporibus Darii Hyſtaſpis, cuius poſteri diu floruerunt in Aſia, Α. 2, 1, 3. 7, 8, 10. v. Hutchinſ. ad Α. 2, 1, 3. et Mor. ad Ε. 3, 1, 4. vbi pro forma nominis Laconica legitur Δημαρ.

Δαμασίας, *Damaſias*, Ε. 4, 5, 8. σὺν τοῖς περὶ Δαμασίαν. Sed Morus docte ex ingenio edidit δαμοσίαν, np. σκηνήν, h. e. *cum comitatu regis.* v. δημόσιος n. 1. b.

Δαμάτας, *Damatas*, dux Caduſiorum in Cyri exercitu, Π. 5, 3, 16. p. 299. vbi Iunt. habet Δατάμας. Δαμάτας etiam ibid. p. 300. in marg. Steph. extat pro Μαδάτας.

* **δαμόσιος**, Dorice ſ. Laconice pro δημόσιος. Ε. 4, 5,

5, 8. v. Δαμασίας, et δημόσιος nr. 1. b.

Δάνα, *Dana*, vrbs magna, fita, vt videtur, in confinio Cappadociae et Ciliciae. A. 1, 2, 20. Hutch. diff. ad anab. p. 12. et ad A. 1, 4, 1. refcribendum effe putabat Ἄδανα, quae effet Ciliciae vrbs et faepius commemoraretur ab antiquis fcriptoribus. Sed rectius cum Cellario notit. orb. ant. T. II. p. 344. intelligi videtur Τύανα.

δανείζειν, *mutuum dare, commodare*. Π. 3, 1, 19. bis. Σ. 4, 44.

δανείζεσθαι, *mutuum fumere*. Aπ. 2, 7, 2. δανείσασθαι, — δανειζόμενος λαβεῖν, §. 11. δανείσασθαι, np. χρήματα, quod additum eft E. 5, 3, 17. c. ἐπί, Aπ. 2, 8, 1. μηδὲν ἔχοντα, ἐφ' ὅτῳ ἂν δανειζοίμην, *quo pignore oppofito mutuam fumam pecuniam, worauf ich borgen könnte*. Etiam paffiuum pro medio ponitur, E. 6, 5, 19. δέκα τάλαντα δεδανεῖσθαι αὐτοὺς παρὰ σφῶν. Idem videtur de loco E. 2, 4, 19. ξυνέπραξεν ἑκατὸν τάλαντα αὐτοῖς δανεισθῆναι. Quanquam etiam paffiue accipi h. l. poteft. Eleganter et iocofe δανείζεσθαι dicitur difcens, Σ. 4, 45. παρ' αὐτοῦ δανεισάμενος τὸ μηδενὸς προσδεῖσθαι.

Δαοῦχος, *Dauchus*, praefectus calonum farcinariorum, Π. 6, 3, 11. p. 385.

δαπανᾷν, ¶ 1) *confumere*, np. cibaria et fimilia. Π. 1, 2, 11. μιᾶς ἡμέρας σῖτον δαπανῶσι. Cf. O. 3, 15. et 7, 36. Dicitur etiam exercitus in terra peregrina vel hoftili τὰ τῶν πολεμίων vel τὰ ἑαυτῶν δαπανᾷν, A. 5, 5, 10. 7, 6, 21. 7, 7, 1. Aγ. 1, 8. Sed Aπ. 1, 2, 61. Socrates dicitur δαπανῶν τὰ ἑαυτοῦ, h. e. *nullo didactro accepto viuens de fuis*. ¶ 2) *infumere*. Simpliciter, Aπ. 2, 2, 6. δαπανῶντες, *nullis fumtibus parcentes*. Iπρ. 1, 23. ἄνευ τοῦ αὐτοὶ δαπανᾷν. c. accuf. Π. 1, 6, 9. πολλὰ δαπανᾷν. it. E. 4, 8, 10. §. 14. χρήματα δαπανῷη. Aπ. 1, 7, 2. Σ. 4, 30. 49. Πο. 4, 29. c. ἀμφί, A. 1, 1, 8. Πο. 4, 8. c. εἰς, Π. 8, 3, 17. ἀνάγκη τὸν πολλὰ ἔχοντα πολλὰ καὶ δαπανᾷν καὶ εἰς θεοὺς καὶ εἰς φίλους καὶ εἰς ξένους, it. Aπ. 1, 3, 11. 3, 4; 5. δαπανᾷν εἰς τὴν νίκην, *fumtus facere vt vincas*. Iερ. 8, 9. 11, 1. O. 3, 6. Λ. 7, 4. Iπρ. 1, 19. Elegans metaphora eft Π. 2, 2, 8. εἰς τοὺς πολεμίους — δαπάνησεις (Cod. Guelf. ποιήσεις) τοῦτο τὸ πολλοῦ ἄξιον, καὶ

κλαίοντας ἐκείνους πειράσῃ καθίζειν. Ambigue dictum f. duplici notione Πο. 3, 6. εἰς τοιαύτας αὐξήσεις τῶν προσόδων — δαπανῆσαι δεῖ οὐδὲν, ἀλλὰ ψηφίσματά τε - καὶ ἐπιμελείας. Caeterum Π. 2, 4. 8. p. 131. εἰ εἰς τοιοῦτόν τι λαμβάνοιμι, ὃ μέλλει καὶ σοὶ δαπανηθὲν βέλτιον εἶναι, Hutchinf. intelligi volebat εἰς ante ὅ. Quae ratio non quidem placet, fed tamen magis videtur ferenda, quam Stephani, qui vel οὗ legendum vel εἰς inferendum putabat.

δαπάνη, ¶ 1) *fumtus*. Π. 2, 2, 15. p. 112. δαπάνῃ ζημιοῦν, *fumtibus damnum afferre*. 8, 2, 2. οὐδέν ἐστιν ἀπὸ τῆς αὐτῆς δαπάνης ἐπιχαριτώτερον, ἢ — *nihil, quod quidem poffit iisdem fumtibus comparari* etc. Απ. 3, 6, 6. Ε. 6, 3, 6. p. 387. Απολ. 18. ἄνευ δαπάνης. Contra Πο. 3, 8. σὺν πολλῇ δαπάνῃ. Ιερ. 4, 11. εἰς τὰς ἀναγκαίας δαπάνας προσδεῖσθαι χρημάτων. 11, 6. ἀπὸ πολλῶν οἴκων τὰς δαπάνας ποιούμενος. Sic eft c. εἰς. Πο. 6, 1. Ιερ. 4, 9. bis. c. περί, Ε. 6, 5, 5. Cf. τελεῖν nr. 4. ¶ 2) αἱ δαπάναι opponuntur ταῖς προσόδοις, atque adeo funt *expenfae*. Αγ. 8, 8. ¶ 3) *pecunia in fumtus*. Π. 1, 6, 9. it. e Fr. Porti fententia Απ. 1, 3, 5. ¶ 4) *victus, res ad viuendum neceffariae*. Hefych: δαπάνη · τροφή. Ο. 7, 36. 9, 8. Quo videtur referendus effe locus Σ. 4, 35. vbi eft τὰ τῆς δαπάνης. Sed ¶ 5) Ιερ. 11, 2. οἰκίαν — ὑπερβαλλούσῃ δαπάνῃ κεκαλλωπισμένην, *infigniter et magnifice exornatam*. Simile erat fupra σὺν πολλῇ δαπάνῃ. ¶ 6) Peculiaris huius nominis vfus eft Ο. 20, 21. vbi αἱ δαπάναι, h. e. *fumtus, ea quae impenfa fuerunt*, plane excedere f. demi dicuntur e re domeftica, fed opera nulla cum vtilitate fieri πρὸς τὴν δαπάνην, h. e. *fi quis rationem habeat fumtuum, comparationem inftituat cum fumtibus, quae fumtibus refpondeant*.

δαπάνημα, *fumtus, expenfae*. Π. 8, 1, 3. Ε. 3, 5, 8. p. 182. Ιερ. 4. 9.

δαπανηρός, *fumtuofus, multos fumtus faciens*. Απ. 2, 6, 2. in malam partem. it. Ο. 1, 22.

δαπανηρῶς, *magno fumtu*. Ε. 6, 5, 4.

δάπεδον (poet. Port.), ¶ 1) *folum, terra*. v. ἔδαφος. Α. 4, 5, 5. Ιπ. 1, 3. bis. v. κύμβαλον. ¶ 2) *pauimentum*.

tum. Π. 8, 8, 8. Ο. 8, 17.

δάπις, v. τάπις.

Δαράδαξ, *Daradax*, Syriae fluuius. A. 1, 4, 10. Alii legunt Δάρτητος vel Δάρδατος pro Δαράδακος. v. Hutchinſ. diſſ. 2. p. 14.

Δαρδανεὺς dicitur Ζῆνις, et vxor eius, Μανία, ſimiliter Δαρδανὶς, E. 3, 1, 8. Nempe videntur oriundi fuiſſe e Dardano, vrbe Phrygiae minoris. Δαρδανεὺς Τιμασίων v. in Τιμασίων. cf. Ἐρύμαχος.

Δαρειαῖος, v. Δαρεῖος.

δαρεικὸς, np. στατὴρ, *numus aureus Perſicus, qui nomen habet a Dario*: Sed a quonam, dubitatur. Schol. Ariſtoph. ad Eccleſ. 589. Harpocr. et Suid. in h. v. dicunt, numum illum ita dictum fuiſſe non a Dario, Xerxis patre, Hyſtaſpide, ſed ab alio quodam antiquiore. Hanc igitur ſententiam ſequuntur, qui Danielis (5, 31) Darium Medum eundem putant cum Xenophontis Cyaxare, vt Prideaux connex. hiſt. V. et N. T. lib. 2. ad a. 538. Hutchinſ. ad Π. 5, 2, 3. et, vt videtur, Perizon. ad Ael. V. H. 1, 22. Sed Weſſeling. obſeruatt. 2, 22. ad Darium Hyſtaſpidem refert originem daricorum, 1) quia antiqui illius Darii vix fama inter Graecos fuerit, 2) quia ex Herodoto (4, 166.) conſtet, Darium hoc nomine primum, h. e. Hyſtaſpidem, primum iuſſiſſe in Perſis numos cudi ex auro purgatiſſimo. coll. Poll. 3, 87. Weſſelingium ſequitur Ben. Gottl. Laurent. Boden in progr. de daricis, Viteb. 1779. 4. Optimum videtur, quod Zeun. in ind. Cyrop. propoſuit, Darium Hyſtaſpidem non inuentorem fuiſſe rei numiſmaticae apud Perſas, ſed tantum emendatorem. Cui enim minus placet, Hyſtaſpidem fuiſſe daricorum auctorem, quod quidem ob temporum rationem ſane diſplicere debet, niſi quis Xenophontem, in Cyropaedia quidem, dicere velit per anticipationem eo nomine vſum eſſe, ei, probata Zeunii ſententia, nec Herodoti et Pollucis loci obſtabunt. Caeterum continebat hic numus, auctore Suida, viginti drachmas argenti Atticas ſ. quintam minae Atticae partem. cf. Raphel. ad 1 Paral 29, 7. et quos laudant Hutch. l. l. atque Taylor ad Lyſ. p. 194. it. de pretio darico-

ricorum Gronov. de pec. vet. 3, 7. Legitur autem nomen hoc ſaepe ap. Xen. vt Π. 5, 2, 3. ad q. l. reſpicitur Π. 5, 3, 3. it. A. 1, 1, 9. 1, 3, 3. 21. 1, 7, 14. (vbi *ter mille darici aequare dicuntur decem talenta.*) 2, 6, 3. 4, 7, 19. 5, 6, 8. 7, 6, 1. 6. 7, 8, 3.

Δαρεῖος, *Darius*, Perſarum rex. Intelligitur Nothus. Nam filii eius erant Artaxerxes et Cyrus minor, A. 1, 1, 1. cf. §. 3. et 1, 7, 8. E. 1, 2, 12. et 2, 1, 6. vbi Cyrus dicitur interfeciſſe filios ſororis Darii Nothi, quae eadem fuerit Artaxerxis Longimani, qui Darii pater fuerat, filia. Ibi bis ſcribitur Δαρειαῖος, ſemel Δαρεῖος. Leunclau. vbique ſcribi volebat Δαρεῖος. Sed cum etiam Cteſias Darium Nothum vocauerit Δαρειαῖον, nec veriſimile ſit, librarios inuſitatum nomen textis intruſiſſe pro vſitatiori, Morus (in exam. 4.) non ſolum defendit lectionem vulgatam, ſed tertio etiam loco mauult Δαρειαίου. Caeterum inepte hinc quidam exſculpſerunt nomen mulieris Dariaeae, quae fuerit Artaxerxis Longimani ſoror.

Δάρτης, v. Δαρδάξ.

δᾴς, *fax, taeda.* Π. 7, 5, 9. πολλὴν δᾷδα ἔχομεν.

Δασκύλιον, *Daſcylium*, E. 3, 4, 13. Steph. Byz. quinque huius nominis oppida recenſet, quorum nobiliſſimum erat in Bithynia. Sed ap. Xen. l. l. videtur intelligendum eſſe de eo, quod Steph. in Ionia ponit, quia collocatur in vicinia Epheſi et Phrygiae. Daſcylii erat Pharnabazi regia, E. 4, 1, 8. Pharnabazus autem erat ſatrapa Phrygiae, et a Thucydide 1, 129. memoratur Δασκυλῖτις σατραπία in ora maritima.

δάσμευσις, Heſych. διαίρεσις, *diuiſio, diſtributio.* A. 7, 1, 23. v. Abreſch. obſ. miſc. T. V. 3. p. 80.

δασμὸς (poet. Port.), *tributum*, dictum videtur a δάζεσθαι propterea, quia ſingulis populis definiri ſolet, quantum ſoluendum ſit. Suidas: δασμός· μερισμός, φόρου ἀπαγωγή, Ξενοφῶν (A. 4, 5, 18.) πώλους εἰς δασμὸν βασιλεῖ τρεφομένους. cf. §. 13. Ciues, qui pendunt tributum, dicuntur δασμὸν ἀπάγειν, Π. 2, 4, 8. 3, 1, 6. cf. ἀπάγειν. it. ἀποδοῦναι, Π. 2, 4, 9. 17. O. 4, 11. it. ἀποφέρειν, Π. 4, 6, 4. cf. ἀποφέρειν nr. 6. a. 7, 5, 13. 8, 6, 4. E. 3, 4, 25. etiam ἀποπέμπειν,

πέμπειν, A. 1, 1, 8. ἀπέπεμπε τοὺς γιγνομένους δασμοὺς βασιλεῖ, (v. γίγν. nr. 5.) et φέρειν, Π. 3, 1, 6. (vnde etiam 2, 4, 18. pro ἔχων ἀτίης τὸν δασμὸν in cod. Bud. legitur ἔχων οἴσης τ. δ.) Π. 3, 1, 19. (vbi commutatur cum nomine φορὰ) Π. 4, 6, 4. A. 5, 5, 7. (vbi paulo ante est φόρος) Sed Π. 7, 4, 5. pro δασμὸν ὑποφέρειν Hutch. et Zeun. receperunt ἀποφέρειν. Nam Xenophon alias non dixit δασμὸν ὑποφέρειν. *Qui non soluit tributum*, is dicitur τὸν δασμὸν λείπων, Π. 3, 1, 1. Rex qui solui vel exigi iubet tributum, dicitur δασμὸν λαμβάνειν, Π. 7, 4, 1. O. 4, 5. Satrapae et ipsi hoc sensu dicuntur λαμβάνειν, Π. 8, 6, 2. et ἐκλέγειν, fere vt Lat. *exigere*, O. 4, 9. Caeterum Π. 8, 6, 8. est δασμῶν φορὰ et 4, 5, 14. p. 250. Assyrii leguntur aurum signatum dixisse δασμούς τινας, quem tamen locum Fischer. in ind. Palaeph. adhibet eo consilio, vt ostendat, nomen δασμὸς i. esse q. nomen φόρος. Cf. λέγειν nr. 15. Π. 3, 1, 14. in cod. Bodl. pro δεσμὸς est δασμός.

δασμοφορεῖν, *tributum ferre* s. *pendere*. Π. 8, 6, 2. ὅπως δασμοφορῆται αὐτοῖς δεῦρο.

δασμοφόρος, *tributarius*, *qui tributum pendit*. Π. 7, 5, 26. p. 457.

δασύς, *densus*, *multis arboribus et fruticibus consitus*. Π. 2, 4, 17. p. 136. δασέα τὰ ὄρη. A. 4, 7, 4. c. dat. χωρίον — δασὺ πίτυσι. Sed saepe omittitur χωρίον, vt A. 4, 7, 5. εἰς τὸ δασὺ παριέναι. it. 4, 8, 19. K. 5, 18. 21. 10, 21. ἐκ δασέος, vbi all. ἐκ δασέως. Plene dicitur, praeter locum laud. c. dat. A. 4, 8, 1. ποταμὸς δασὺς δένδροις. A. 6, 4, 3. δασὺ πολλοῖς ξύλοις. it. c. genit. A. 2, 4, 8. παραδείσου δασέος παντοίων δένδρων. Sed dicitur etiam de aliis rebus *hirsutis*. Sic Π. 8, 8, 9. χειρίδας δασείας, A. 4, 7, 16. et 5, 4, 6. γέῤῥα βοῶν δασέα et γέῤῥα δασέων βοῶν. Caeterum A. 6, 4, 20. δασέα legunt nonnulli pro λάσια. v. λάσιος.

Δατάμας, *Datamas*. Π. 8, 3, 8. praefectus quidam Cyri. vid. etiam Δαμάτας.

Δατίνης, v. Δαϊφέρνης.

Δαφναγόρας, *Daphnagoras*. A. 7, 8, 5. videtur ex Helladis cognatis fuisse.

δαψιλής, *largus*, *copiosus*; ἐπιτήδεια δαψιλῆ, *largus*

gus commeatus, A. 4, 2, 14. 4, 4, 1.

δαψιλῶς, *opipare, laute.* Απ. 2, 7, 6. Superlatiuus δαψιλέστατα est Π. 1, 6, 14. *nulla cum parsimonia.*

δὲ ¶ 1) respondet particulae μὲν, ita vt vel oppositionem significet, vt Π. 1, 2, 7. δυνάμενον μὲν χάριν ἀποδιδόναι, μὴ ἀποδιδόντα δὲ, Αγ. 1, 3. vel membrum cum membro copulet, atque adeo verti possit *et — et*, vt Π. 1, 2, 1. πάντα μὲν πόνον ἀνατλῆναι, πάντα δὲ κίνδυνον ὑπομεῖναι. it. 3, 3, 24. p. 192. A. 6, 2, 3. Ιερ. 1, 4. Vnde Zeun. Π. 1, 5, 3. cum praecederet τὰ μὲν, addidit τὰ δέ. Atque sic δὲ post μὲν non semel tantum ponitur, (vt Αγ. 1, 1. vbi tamen alii habent οὐδὲ, Π. 1, 6, 19. p. 72.) sed saepe bis terue et saepius, vt Π. 1, 6. 19. p. 73. ὁπότε — ἔχοιεν μὲν τὰ ἐπιτήδεια οἱ στρατιῶται, — πονεῖν δὲ δύναιντο, τὰς δὲ πολεμικὰς τέχνας ἠσκηκότες εἶεν, φιλοτίμως δ' ἔχοιεν πρὸς τὸ ἀγαθοὶ φαίνεσθαι, τὸ δὲ πείθεσθαι αὐτοῖς ἥδιον εἴη — Verti potest *porro, itidem, similiter, item.* Sic etiam Π. 4, 1, 2. p. 200. 7, 5, 26. p. 458. Vnde non opus est vt Αγ. 2, 6. cum Leunclauio scribatur τό τ' ἄλλο, quanquam recepit Wels. et Hutch. Eadem ratio est Π. 4, 2, 2. ante σύμμαχοι. 4, 1, 1. post φυλακάς. 4, 6, 4. post δασμόν. 7, 1, 21. post Λάρισσαν. in quibus quatuor locis Zeun. recepit δὲ pro τε. it. 6, 1, 14. vbi idem pro ὅσα τε leg. coniicit ὅσα δέ. Contra τε pro δὲ recepit Π. 6, 4, 5. p. 392. post τεταγμένοι. Cf. τε nr. 2. b. et nr. 13. Sed δὲ copulat etiam non praecedente μὲν, Π. 1, 4, 26. etiam multis verbis praecedentibus, Ιπ. 11, 8. v. Doruill. ad Char. p. 660. it. Π. 3, 3, 3. vbi tamen, vt 3, 1, 18. Zeun. deficiens μὲν restituit. Idem vir doctus Π. 8, 5, 3. ad orationem vinciendam recepit δὲ post ὡσαύτως, et defendit δὲ Λ. 2, 10. vbi Leuncl. reponi iubebat γε, cum non praecedere vidisset μέν. Π. 5, 2, 2. φέροντας οἶνον — ἄλλους δὲ ἐλαύνοντας. Leunclau. et Well. ante φέροντας inserunt ἄλλους μέν. Cf. ὁ nr. 24. ¶ 2) ab initio ponitur ita, vt Latinorum *vero*, Π. 1, 4, 4. οὕτω δέ. it. 2, 3, 5. p. 117. ἐγὼ δὲ, vbi δὲ in multis deest. 4, 5, 11. 6, 1, 6. 7. 5, 4, 5. A. 6, 6, 9. p. 367. vbi Zeun. pri-

primus edidit ἐμοὶ δ' οὐ φαῦλον δοκεῖ. Sic ἔνθα δὲ, ἐνταῦθα δὲ, ἐντεῦθεν δὲ, *tum vero*. v. infra. it. in apodosi, Ηο. 4, 40. vbi Zeun. putat, fort. legi debere γε. it. post ὃ δὲ, *quod attinet*. v. ὃς nr. 9. A. 5, 5, 11. ἃ δὲ ἠπείλησας — ἡμεῖς δὲ, O. 7, 36. Ἱερ. 6, 12. Ἀγ. 5, 6. Sic Cic. ad Att. 3, 18. *quod scribis — mihi vero* — ad Q. Fr. 2, 9. *quod me admones — ego vero*. Similiter ἐν δὲ τούτῳ et ἐν τούτῳ δὲ, *tum vero*. v. ἐν nr. 14. b. ¶ 3) post negandi particulam est pro ἀλλὰ, E. 1, 4, 6. O. 20, 14. Ἐπ. 2, 2. v. Raphel. ad Hebr. 4, 15. ¶ 4) ponitur pro γὰρ, Π. 1, 2, 8. διδάσκουσι τοὺς παῖδας σωφροσύνην. μέγα δὲ συμβάλλεται — it. Π. 4, 5, 1. 4, 6, 2. p. 256. 5, 3, 16. p. 299. 6, 4, 5. p. 392. 8, 1, 4. A. 2, 4, 9. 4, 5, 4. 5, 6, 22. 6, 4, 10. Ἱππ. 9, 2. vbi Leuncl. volebat γὰρ, vt Ἱπ. 9, 4. οὖν. et Wels. δὲ post θαλλοφόρους mutandum putabat in δὴ vel γε, Σ. 4, 17. Huc pertinere videtur A. 1, 1, 8. βασιλεὺς τῆς πρὸς ἑαυτὸν ἐπιβουλῆς οὐκ ᾐσθάνετο. ἐνόμιζε δὲ — ita vt minus vera videatur lectio 2 MSS. qui μὲν inserunt post τῆς. Etiam in fine sententiae δὲ est pro γὰρ, Π. 4, 5, 1. γιγνώσκετε δέ. it. Ἀπ. 3, 6, 14. cf. Raphel. ad 1 Thess. 2, 16. Phauorinus Atticam dicit hanc notionem, et Schol. Thucyd. passim δὲ explicat per γάρ. Caeterum A. 6, 3, 12. in cod. Eton. pro γὰρ est δὲ, et Π. 2, 1, 12. Zeun. edidit δὲ pro γάρ. Sed E. 6, 4, 3. Wels. recepit γὰρ pro δὲ, et eodem modo legunt nonnulli E. 7, 5, 26. q. l. Wels. et Leuncl. δὲ omiserunt. A. 1, 9, 17. cf. γὰρ nr. 9. ¶ 5) δὲ dici pro δὴ, docuit iam Steph. de dial. Att. p. 26. sq. Et recte, nisi dicere malimus, in talibus locis scribendum esse δή. v. Doruill. ad Charit. p. 461. Certe saepissime variant libri. Sic Zeun. pro δὲ edidit δὴ, Π. 1, 6, 10. post ἐκ τούτου. Sic 2, 4, 9. et 5, 5, 3. 4, 1, 1. ὡς δὴ, vbi all. ὡς δὲ, all. tantum ὡς. 4, 6, 2. p. 257. post ἐν τούτῳ. 7, 2, 7. p. 419. et 4, 1, 11. νῦν δὴ, vbi tantum in Hutch. est ν. δέ. 7, 5, 23. post ταῦτα. 8, 8, 3. post ἀθεμιστότεροι. A. 1, 3, 5. post ἀνάγκη. 1, 7, 13. post ταύτην. 2, 1, 8. post ἔνθα. 2, 4, 11. post τότε. 4, 5, 23. post κοινῇ. 7, 7, 4. post νῦν, vbi

vbi etiam Wesſ. et Hutch. habent δή. etc. Morus δὴ pro δὲ, E. 7, 2, 5. inter ἐν et τούτῳ. Et ita legi iubet E. 1, 6, 4. poſt ἐκ τούτου. 4, 1, 14. poſt ὑμεῖς. 4, 8. 28. poſt ταῦτα. Sed δὲ pro δὴ defendit E. 7, 4, 22. poſt ἐβοήθει. et 7, 5, 25. poſt ὥσπερ, vt Zeun. Π. 6, 2, 7. p. 365. et 7, 2, 8. v. δὴ I, 11. it. Π. 8. 3, 15. poſt ἤδη, et Ιπρ. 1, 25. poſt αὐτός. it. ἐπεὶ δὲ pro ἐπειδή, Π. 3, 3, 24. p. 193. 8, 1, 8. 8, 3, 8. cf. ἐπεί. Praeterea multis aliis in locis permutantur δὴ et δὲ, v. Zeun. ad Π. 1, 6, 19. p. 79. (38) 2, 1, 2. p. 87. (5) 2, 3, 1. 2, 3, 8. (19) 4, 2, 16. (32) 7, 2, 7. p. 419. (23) 8, 8, 3. (5) E. 4, 5, 5. 4, 8, 7. et in apodoſi, v. Zeun. ad Π. 6, 2, 8. p. 367. (21) A. 5, 6, 10. (20) E. 4, 1, 14. 5, 1, 25. 7, 2, 5. 7, 5, 7. 6, 4, 14. cf. δὴ et οὗτος nr. 12. b. it. ἐκ nr. 11. et ἐν nr. 14. Caeterum δὲ δὴ ſimul legunt nonnulli E. 7, 1, 2. p. 438. ante τῶν Λακεδαιμονίων. ¶ 6) δὲ pro οὖν, E. 5, 4, 33. vbi marg. Steph. οὖν. Ιπ. 9, 4. vbi Leuncl. vult οὖν. Sic Π. 1, 6, 19. p. 77. et 7, 4, 3. Weſſ. edidit οὖν pro δὲ, et Π. 6, 1, 18. οὖν pro δὲ eſt in cod. Guelf. Et δὲ iungitur cum οὖν in connexione narrationis, Π. 1, 4, 7. 2, 2, 1. 2, 3, 6. 3, 3, 2. 4, 1, 7. Απ. 1, 6, 14. cf. Fiſcher. ad Plat. Phaed. 6. ¶ 7) pro ἢ vel πλὴν eſt poſt ἄλλο μὲν οὐδὲν, Π. 3, 1, 4. 8. 6, 2. Αγ. 1, 4. ¶ 8) cum αὖ iunctum eſt *contra, porro*, Π. 1, 4. 23. 1, 5, 5. 5, 2, 11. Πα. 4, 40. ¶ 8) δὲ eſt i. q. ἔτι, *praeterea*, iunctum c. τοι, E. 2, 3, 17. p. 93. Sed Απολ. 7. δέ τοι eſt *porro*, et Π. 3, 1, 9. alii legunt μέντοι, probante Zeunio. Huc pertinet καὶ δὲ, quod interpoſito alio vocabulo familiare eſt Xenophonti pro *praeterea, quin etiam, et vero, et vero etiam, atque adeo*, etc. v. Zeun. ad Π. 4, 1, 2. Sic eſt Π. 1, 4, 26. οὐδένα ὄντιν' οὐ δακρύοντα — καὶ Κῦρον δὲ αὐτὸν σὺν δακρύοις. 1, 6, 10. 18. 1, 6, 19. p. 73. et 75. 2, 2, 2. p. 104. 2, 3, 5. p. 118. 2, 4, 11. 3, 2, 3. 3, 3, 7. 20. 4, 5, 1. 5, 2, 1. 5, 3, 13. 6, 1, 23. 8, 1, 8. 8, 4, 8. A. 1, 1, 2. Δ. 13, 4. 9. Ιπρ. 3, 2. 9, 4. O. 16, 5. etc. cf. Raphel. ad Luc. 10, 8. et Act. 3, 24. it. Elsner. ad Ioh. 15, 27. Interdum καὶ δὲ copulat tantum, Απ. 1, 2, 48. Σιμμίας καὶ Κέβης καὶ Φαίδων δὲ καὶ ἄλλοι — Αγ. 2, 11. v. Ra-

Raphel. ad Luc. 10, 8. Ponitur etiam in fine sententiae, A. 5, 8, 10. καὶ τῶν θυομένων, καὶ τῶν θηρευομένων δέ. it. E. 5, 4, 25. O. 21, 11. Sed inuerso ordine δὲ — καὶ est *autem etiam, vero etiam.* Π. 1, 6, 19. p. 77. πρὸς τὸ εὖ ἐξαπατᾶν, καὶ πρὸς τὸ εὖ πλεονεκτεῖν, ἴσως δὲ καὶ πρὸς τὸ φιλοκερδεῖν — 2, 1, 2. 3, 1, 4. 3, 3, 30. 7, 1, 15. A. 5, 3, 11. Λ. 13, 8. Σ. 2, 10. Sic est etiam ap. Thucyd. 1, 97. vbi v. Abresch. Multis verbis interiectis est καὶ — δὲ E. 7, 2, 13. καὶ οἱ περὶ τὸν Θηβαῖον δὲ — ἠμιλλῶντο, et δὲ — καὶ Π. 1, 6, 10. ἐκ τούτου δὲ μᾶλλον καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων etc. ¶ 9) δὲ seruit interrogationibus, Π. 5, 1, 2. ἑώρακας δ', ἔφη, τὴν γυναῖκα; it. Aπ. 2, 1, 26. 2, 9, 2. 3, 9, 13. quo referri potest Aπ. 1, 2, 42. πότερον δὲ τἀγαθὰ ἐνόμισαν δεῖν ποιεῖν; vbi tamen Ernest. δὲ melius abesse putabat. ¶ 10) In fine sententiae post negationem ponitur, A. 3, 3, 10. πολὺ μὲν οὐχ οἷόν τε — ὀλίγον δέ. 4, 8, 1. 6, 4, 14. Σ. 2, 19. etiam sine negatione, A. 3, 8, 9. ἡδὺ μὲν, κεφαλαλγὲς δέ. 4, 8, 7. 1, 5, 2. Aπ. 2, 9, 3. ¶ 11) Interdum superfluum esse iudicatur a viris doctis, vt Π. 8, 3, 5. ante τῶν πυλῶν. E. 4, 4, 9. post ἐχόμενοι. 5, 1, 25. ante Ἀνταλκίδας. Λ. 13, 4. ante στρατηγῶν. vbi tamen est pro ἔτι. v. n. 8. Saepe contra deest, quanquam praecedit μὲν, inprimis post ἄλλος vel ἔπειτα, Π. 1, 2, 4. ἓν μὲν — ἓν δὲ — ἄλλο — ἄλλο. 4, 5, 10. p. 244. it. 4, 1, 6. οἱ μὲν γὰρ κράτιστοι. it. 3, 2, 6. post ἔπειτα, vbi tamen Zeun. δὲ recepit e cod. Guelf. vt 8, 3, 24. p. 193. cf. μὲν n. 1. c. et Zeun. ad Π. 5, 1, 11. (23) ¶ 12) δὲ permutatur a) cum γὰρ, v. nr. 4. b) cum γε, Π. 5, 1, 11. νῦν δ' αὖ οὕτως, cod. Guelf. νῦν γ' αὖτως. Aπ. 4, 2, 37. οὐδὲν δὲ ἧττον, all. οὐδέν γε quod probat Ernest. qui idem cum Hindenb. rescribit γ' ἂν pro δ' ἂν Aπ. 1, 2, 43. etc. Cf. γε nr. 1. h. et nr. 6. a. c) c. δέκα, E. 2, 1, 5. d) c. δή, v. nr. 5. et δή I, 3. 4. 11. a. II, 1. 3. e) c. διὰ, Π. 3, 1, 6. f) c. ἤ, A. 4, 7, 14. ἐκαλεῖτο δὲ, Cod. Eton. ἢ ἐκ. g) c. καὶ, Π. 5, 3, 17. Leuncl. et Wells. pro ὁ δὲ habent ὁ καί. Cf. καὶ nr. 18. h) c. οὖν, v. nr. 6. i) c. τε, v. nr. 1. k) c. γοῦν. v. ibi nr. 1. l) c. οὐδέ. v. οὐδὲ nr. 2.

δέεσθαι, v. δεῖσθαι.

δεῖ, ¶ 1) *oportet.* a) c. acc. per-

personae et infinit. Π. 1, 2, 4. δεῖ αὐτοὺς παρεῖναι. it. 1, 4, 5. 1, 5, 7. p. 53. 1, 6, 19. p. 73. 3, 1, 24. 4, 3, 3. p. 229. οἵς γε δεῖ ἄνδρα ἱππέα χρῆσθαι. et p. 231. vbi εἰ θῆρα δέοι διώκοντα καταλαβεῖν, Zeun. διώκεσθαι, κατ. it. 6, 1, 25. A. 4, 5, 22. 7, 7, 26. de q. l. v. in νομίζειν nr. 6. Σ. 2, 5. Infinit. ille interdum intelligi debet e praecedentibus, vt Π. 3, 1, 15. ὅρα, μὴ ἐκείνους αὖ δεήσῃ σε σωφρονίζειν ἔτι μᾶλλον, ἢ ἡμᾶς νῦν ἐδέησεν. 3, 3, 25. οὕτω εἰσὶν ἔξω ὅσους ἔδει, np. ἔξω εἶναι. Et sic est Π. 6, 1, 4. A. 7, 1, 2. b) c. solo infin. Π. 1, 3, 14. οὕτω δέοι ποιεῖν· ὁπότε δὲ κρίνειν δέοι — 1, 4, 7. 1, 5, 7. p. 54. 1, 6, 19. p. 73. in. vbi post δεῖ intelligi debet τινά. 5, 5, 14. O. 20, 21. E. 3, 3, 1. ἔδει βασιλέα καθίστασθαι. Intell. Λακεδαιμονίους, nisi καθίστασθαι malis passiue accipere. c) c. dativ. et accus. simul, vt saepe ἔξεστι. v. ἐξεῖναι. A. 3, 4, 21. δεῖ ἐπισάξαι τὸν ἵππον Πέρσῃ ἀνδρὶ — καὶ θωρακισθέντα ἀναβῆναι. d) c. dat. pers. videtur esse E. 4, 1, 15. εἰ ἀλλάξασθαί σοι ἔδει, vbi in addendis edit. Leuncl. coniicitur σε. Ἱππ. 3, 1. τῶνδε μέλειν δεῖ αὐτῷ τῷ ἱππάρχῳ. Sed h. l. dat. pendet a μέλειν. c. dat. est etiam in marg. Leuncl. Π. 1, 6, 19. p. 71. πόσα σοι δέοι ἂν μηχανᾶσθαι. Sed vulgo legitur πόσα γε ἂν δέοι σε μηχ. Απ. 3, 3, 10. εἴ σοι δέοι διδάσκειν. Hindenb. vult σε. Sed videtur, vt fortassis plura ex allatis exemplis, ad n. 2. referendum esse. Sic est O. 8, 9. διαλέγειν δέοι αὐτῷ. ¶ 2) *opus est.* a) c. genit. rei et dat. personae. Π. 1, 6, 9. p. 61. πολλῶν μέν σοι δεήσει. 3, 3, 21. ἄλλης σοι μάχης δεήσειεν, vbi all. ἄλλης οὖν συμμαχίας δεήσ. it. 4, 1, 8. p. 206. 7, 5, 5. O. 21, 11. Ἱππ. 8, 10. cf. Obss. miscell. Vol. III. p. 245. Sic particip. futur. Απ. 2, 6, 29. ὁρῶ δὲ καὶ σοὶ τούτων δεῆσον, h. e. δεήσειν. Sic ἐνέδει confunditur c. ἔδει. v. ἐνδεῖν nr. 2. b) c. gen. et accus. rei. Απ. 4, 2, 10. γνωμονικοῦ ἀνδρὸς τοῦτο δεῖ. np. intell. εἰς vel κατὰ ante τοῦτο. Sic Π. 6, 1, 5. εἴ τι δεῖ λόγων. it. 6, 2, 11. p. 373. c) c. solo gen. rei. Π. 4, 3, 3. p. 229. ἀνδρῶν δεῖ. 5, 5, 14. ὅταν βουλῆς δέῃ. it. 6, 1, 13. A. 3, 2, 22. 3, 3, 10. Απ. 3, 4, 6. Λ. 12, 7. Ἱππ. 7, 4. bis. O. 7, 21. 8, 9. Sic partic. fut. Π. 6, 1, 15. ἀντιπαρεσκευάζετο ὡς μάχης δεῆσον. d) c. gen. pers. qua

qua opus eſt. A. 7, 3, 25. οὐκ ἐμοῦ μόνον δέῃ. et in particip. Aϑ. 3, 12. οὐκ ὀλίγων δεῖ τῶν ἐπιϑησομένων, *qui aggrediantur.* e) c. accuſ. rei. (v. Markland. ad Lyſ. p. 570. Cf. δεῖσϑαι nr. 1. 2. Nam cum eo in var. lect. permutatur.) Π. 1, 4, 12. ἄν τι δέῃ, *ſi qua in re opus fuerit.* 4, 2, 12. p. 217. ἐάν τι δέῃ, ſed margg. ἐάν τι δέωμαι, ὡς. it. 4, 5, 15. 5, 4, 14. 8, 1, 1. p. 464. παρέχωμεν ἡμᾶς χρῆσϑαι Κύρῳ, ὅ τι δέῃ. A. 5, 1, 5. 6. οὐδὲν ἂν ἔδει, ὧν μέλλω λέγειν, vbi ὧν (h. e. ἐκείνων, ἃ) pendet ex οὐδέν. Si tamen οὐδὲν per οὐκ explicaueris, pertinet locus ad lit. c. Λ. 4, 5. f) c. acc. rei et dat. perſ. Π. 4, 3, 3. p. 229. ὅσα δεῖ ἵππους ἔχουσι χρῆσϑαι. v. χρῆσϑαι nr. 1. g) c. οὐδὲν et infin. Π. 3, 1, 24. οὐδὲν ἀκούειν δεήσει αὐτήν. Aγ. 8, 3. K. 8, 2. et omiſſo infinitiuo K. 8, 1. οὐδὲν δεῖ, ὑπ. ἰχνεύεσϑαι. Sic particip. Π. 4, 6, 2. p. 257. οὐδὲν δέον, *cum non opus eſſet,* h. e. *quod nollem factum.* et c. ὡς, A. 6, 4, 15. ἀνέκραγον ὡς οὐδὲν δέον — ἄγειν. v. ἀνακράζειν. h) c. acc. perſ. et infin. Π. 7, 3, 3. τί δεῖ σε ὁρᾶν; A. 4, 6, 13. τί δεῖ σε ἰέναι καὶ λείπειν — it. E. 3, 1, 9. 7, 4, 25. O. 4, 1. Vnde fortaſſis explicari poſſit A. 2. 5. 3. p. 114. ἀλλὰ τί δεῖ; ὑπ. vt intelligatur με λέγειν. Sed Well. e coniectura Stephani, vt Hutch. et Zeun. e MSS. edidere τί δή. Sic Aπ. 3, 9, 8. L. uncl. pro δεῖ ſuſpicatur δή, quod placet Erneſtio. Cf. δὴ I, 11. b. Zeun. δεῖ deleuit, ſed Schneiderus e MS. Vatic. 1. ἀεὶ pro eo recepit, vt iam Reisk. correxerat. Π. 1, 6, 12. p. 64. pro ὡς δεήσοι καὶ τούτων — τὸν στρατηγὸν ἐπιμελεῖσϑαι, Steph. et Hutch. e bonis libris legunt ὡς δεήσον —. et ſane ſic eſt Π. 6, 3, 11. p. 386. 7, 5, 17. p. 445. i) c. infin. ſolo. Π. 1, 5, 7. p. 54. ἢν δέ που πονῆσαι δέῃ. 1, 6, 19. p. 73. ἣν δέῃ μοχϑεῖν. (v. Hemſterh. ad Lucian. Timon. p. 156.) it. A. 5, 1, 8. 7, 3, 25. Iπ. 9, 1. Sic particip. abſolute, Π. 1, 5, 7. p. 54. ἀγρυπνῆσαι δέον. 3, 2, 4. ὡς αὐτίκα δέησον ἐπιδιώκειν, *quippe cum opus ſit* — A. 5, 2, 10. ὡς ἀκοντίζειν δέησον. k) ſimpliciter, omiſſo inf. ex praecedentibus intelligendo, Π. 1, 2, 9. ὅταν μὲν δέῃ. 2, 3, 5. p. 118. φυλάττεσϑαι, ἀφ᾽ ὧν δεῖ. A. 3, 1, 26. προπονεῖν ἤν του δέῃ. E. 2, 4, 5. ὥστε εἶναι

κατα-

καταφυγὴν, εἰ δεήσοι, ¶ 3) *abest;* quae notio superiori cognata est. Inprimis c. genitiuis ὀλίγου, πολλοῦ et similibus. Π. 5, 5, 10. p. 333. πολλοῦ γ' ἂν καὶ δέοι, *multum aberit,* np. vt tibi gratificetur. A. 7, 6, 14. πολλοῦ μοι δοκῶ δεῖν τὰ ὑμέτερα ἔχειν. 5, 4, 18. οὐ πολλοῦ δέοντας ἴσους — εἶναι, *propemodum aequales.* 1, 5, 14. αὐτοῦ ὀλίγου δεήσαντος καταλευσθῆναι, *cum parum abesset, quin* — Ibi αὐτοῦ in multis libris deest. Ponitur etiam in infin. ὀλίγου δεῖν, intellecto ὥστε, et verti potest *fere, propemodum.* Hesych: ὀλίγου δεῖν· σχεδὸν, ἐγγύς. Απ. 3, 10, 13. E. 2, 4, 13. p. 113. Sed δεῖ sic omittitur Π. 1, 4, 8. μικροῦ κἀκεῖνον ἐξετραχήλισεν, pro μικροῦ ἔδει. ¶ 4) Etiam aliis modis exponi potest, vt a) *licet,* Π. 1, 4, 27. εἰ δεῖ καὶ παιδικοῦ λόγου μνησθῆναι. it. Aϑ. 2, 7. b) *decet,* Π. 1, 4, 27. οὐκ ἔδει (np. αἰσχύνεσθαι) συγγενῆ γε ὄντα. 2, 3, 10. ὁ δεύτερος ὡς δεῖ, np. secundo loco. Π. 7, 1, 22. ὥσπερ ἔδει vertunt *vti par erat.* cf. 7, 2, 2. c) *bonum est,* E. 3, 1, 10. ἔγνω, δεῖν τὴν γυναῖκα σατραπεύειν. d) *destinatum est,* Π. 8, 1, 1. p. 462. πῶς ἂν νῆες, ὅποι δεῖ, ἀφίκοιντο. e) *euenit, necesse est,* E. 7, 4, 36. πολλοὺς ἔδει τοὺς συλλαμβανομένους εἶναι. f) *futurum est,* i. q. μέλλει, Π. 6, 1, 25. παρ' ἐμοὶ δεήσει σε σκηνοῦν, vt nos: *du mußt.* E. 3, 2, 14. ἂν μέντοι ταῦτα δέῃ ποιεῖν — Nos: *wenn er das thun sollte.* 3, 4, 1. ἀκούσας ὅτι τριακοσίας δέοι αὐτὰς γενέσθαι. g) *deest,* E. 1, 1, 3. δυοῖν δεούσαιν εἴκοσι ναυσὶν, h. e. *nauibus duodeuiginti.* ¶ 5) δεῖ vel χρὴ saepe omissum intelligi debet ante infinitiuos, etiam tum, cum hi iunctos sibi habent accusatiuos partic. Maxime post εἰπεῖν, οἴεσθαι et similia, vt Π. 1, 5, 7. p. 55. vbi ante θαῤῥεῖν liber aliquis δεῖν inserit. 1, 6, 19. p. 77. ἐγένετο ῥήτρα — διδάσκειν. 3, 3, 8. εἶπεν αὐτοῖς — ἀπιέναι. it. 6, 2, 11. p. 373. τὰ ἐπιτήδεια ἔχειν. Potest etiam χρὴ h. l. intelligi e superioribus. 8, 1, 4. 8, 6, 2. δοκεῖ μοι — χώρας νέμεσθαι. A. 1, 3, 14. 18. 3, 2, 23. 5, 3, 13. (vbi Castal. addidit) 5, 7, 19. 7, 3. 2. ἐμοὶ μὲν οὖν δοκεῖ — αἱρεῖσθαι. K. 5, 34. 6, 3. 4. 11. 19. 21. 8, 1. 10, 18. etc. cf. εἰπεῖν, νομίζειν nr. 6. et παραγγέλλειν. Π. 2, 2, 13. pro καιρὸς ἐδόκει

νῦν

νῦν εἶναι — Leuncl. edidit καιρ. ἐδ. εἶναι, δεῖν — vbi δεῖν additum est sine necessitate. Sed idem et Wells. δεῖ inserunt K. 5, 15. et Stephanus K. 8, 4. et cum Stephano Leuncl. K. 6, 7. Pro imperat. πειρᾶσθε Π. 4, 2, 10. in mrgg. est δεῖ πειρᾶσθαι. Sic Π. 5, 3, 5. post imperatiuos πρόσιθι — ποίει — Zeun. pro τοῦτ' ἤδη μηχανᾶσθαι edidit τοῦτο δεῖ μηχ. Hutch. ex ed. Eton. τοῦτ' ἤδη χρὴ μ. ¶ 6) Participium δέον dicitur fere c. artic. et in vniuersum indicat *necessarium, id quo opus est.* Π. 3, 1, 16. τὸ δέον συλλαμβάνειν. 4, 3, 4. p. 232. O. 8, 17. A. 4, 7, 5. αὐτὸ ἂν — τὸ δέον εἴη, *hoc ipsum fieri debet.* Απ. 4, 3, 8. μᾶλλον τοῦ δέοντος, *supra modum.* Π. 8, 1, 7. et K. 6, 3. ἐν τῷ δέοντι, *cum iis opus est.* c. εἰς, Π. 6, 2, 11. p. 372. τὰ εἰς τροφὴν δέοντα, *quibus ad victum opus est.* Sine artic. Π. 6, 2, 11. p. 374. εἴ τις καὶ ἄλλο δέον ἐνορᾷ, *quod facto sit opus.* Huc referri possunt τὰ δέοντα Απ. 1, 2, 50. 52. Vnde τὸ δέον ποιεῖν est *officio satisfacere.* Π. 2, 4, 3. 6, 3, 11. p. 384. et τὰ δέοντα sunt *officia,* Π. 2, 1, 9. Απ. 1, 2, 22. 2, 6, 1. 3, 8, 1. 3, 9, 11. Sed τὰ δέοντα dicuntur etiam *res ad victum necessariae, commeatus,* i. q. τὰ ἐπιτήδεια, Π. 1, 6, 10. 4, 5, 11. 5, 1, 9. Απ. 2. 1, 8. Ιερ. 8, 9. 10, 2. omninoque τὸ δέον est *bonum, vtile, commodum.* hinc εἰς τὸ δέον est *vtiliter, ita vt expedit,* A. 1, 3, 8. Ιερ. 11, 1. Caeterum Π. 4, 5, 11. ἢν τὰ δέοντα εὖ γένηται, Muretus coniiciebat τάδε pro τὰ δέοντα, et Zeun. e cod. Guelf. edidit ταῦτα. ¶ 7) In var. lect. est δεήσει pro προσήκει. v. προσήκειν nr. 4. it. δεῖ pro δή. v. γιγνώσκειν nr. 11. et supra nr. 2. B. i. t. δὴ l, 1. 6. et 11. b.

δεῖγμα, *locus in Piraeeo, vbi mercatores peregrini exponebant et ostendebant mercium specimina.* Harpocrat. in h. v. τόπος τις ἐν τῷ Ἀθήνησιν ἐμπορίῳ, εἰς ὃν τὰ δείγματα (antea τὸ δεῖγμα docuerat dici κυρίως τὸ δεικνύμενον ἀφ' ἑκάστου τῶν πωλουμένων) ἐκομίζετο. Schol. Aristoph. ad equu. 975. δεῖγμα τόπος ἐστὶν ἐν Πειραιεῖ, ἔνθα πολλοὶ συνήγοντο ξένοι καὶ πολῖται, καὶ ἐλογοποίουν. v. Casaub. ad Theophr. charr. 23, 1. Iungerm. ad Poll. 9, 34. Pierson. ad Moer. p. 351. et quos laudant Albert. ad He-

Hesych. in h. v. et Fischer. in ind. Theophr. in h. v. Legitur autem sic E. 5, 1, 18.

δείδειν, *timere, vereri*. a) c. accus. A. 3, 2, 3. E. 4, 4, 16. Απ. 1, 1, 14. 3, 5, 6. quibus in locis componitur cum αἰδεῖσθαι et φοβεῖσθαι, it. Ιερ. 6, 15. A. 5, 6, 22. Αθ. 1, 11. τὸν ἐμὸν δοῦλον σὲ δεδιέναι. (ἐν δὲ τῇ Λακεδαίμονι ὁ ἐμὸς δοῦλος σὲ δέδοικεν. ita scripsit Steph. primus pro δεδοίκει) ἂν δὲ δεδίῃ ὁ σὸς δοῦλος ἐμέ. b) c. περί, Σ. 4, 52. δέδοικα περὶ αὐτοῦ ἰσχυρῶς, np. ne quid patiatur. c) c. μή, *ne*, Π. 1, 4, 12. 23. 2, 1, 4. 2, 3, 3. 3, 1, 14. A. 5, 7, 16. de quo loco v. δῆλος nr. 8. Απ. 3, 7, 7. Σ. 2, 19. d) c. μὴ οὐκ, *vt*, Απ. 2, 3, 10. e) c. accus. absolut. et μή, A. 3, 5, 12. τὴν ὑπερβολὴν τῶν ὁρῶν ἐδεδοίκεισαν μὴ καταληφθείη. it. E. 6, 4, 32. Σ. 5, 8. f) c. περί, et μή, Π. 1, 4, 22. δείσας περὶ τοῦ υἱοῦ — μὴ πάθοιεν — g) simpliciter, et c. ὅτι, Π. 6, 2, 7. p. 365. τί ἂν ἐποιήσατε οἱ νῦν δεδοικότες — paulo ante: εἴ τις ὑμῶν, ὅτι μὲν οἱ πολέμιοι λέγονται συλλέγεσθαι, δέδοικεν — Sic particip. causae, E. 1, 6, 8. δεδιότες εἰσηγοῦντο, *metu*. h) post μὴ δείδειν sequitur ὡς οὐχ, *vt*, Π. 6, 2, 11. p. 370.

δειδίσσεσθαι, *timere*. Verbum Homericum. Απ. 1, 2, 58.

δεικνύειν vel δεικνύναι, ¶ 1) *ostendere, monstrare*. Π. 7, 5, 9. δείκνυντε τὰς ὁδούς, vbi Zonaras δεικνύετε. minus Attice. 8, 4, 15. ὅσα μὲν οἷόν τ' ἐστιν ἰδεῖν — δεῖξαι, ὅσα δὲ μὴ οἷόν τε ἰδεῖν, διηγήσασθαι. §. 16. ἐδείκνυε πολλὰ κτήματα. 3, 1, 18. 19. vbi all. pro δεῖξον habent λέξον. 8, 3, 12. E. 7, 1, 27. Sed E. 2, 1, 7. δεικνύων ὅσα ἕκαστος ἔχοι, videtur esse *scripto ostendere*. quo referri potest Απ. 1, 2, 33. τὸν νόμον ἐδείκνυτην αὐτῷ. Passiu. est Π. 4, 3, 3. p. 230. μαθεῖν τὰ φραζόμενα καὶ δεικνύμενα. Est autem δεικνύειν proprie *minus clare ostendere*, O. 20, 13. οὐ γάρ ἐστιν ὅ τι ἐπὶ ἀπάτῃ δείκνυσιν· ἀλλ' ἁπλῶς — σαφηνίζει τε καὶ ἀληθεύει. Sed tamen ¶ 2) est *docere, demonstrare*, et dicitur de magistris, qui discipulos vel praeceptis vel exemplis vel praemiis docent, Π. 3, 3, 24. διδασκάλους καὶ ἄρχοντας — οἵ τινες δείξουσι ὀρθῶς καὶ διδάξουσι καὶ ἐθίσουσι ταῦτα δρᾶν, np. quemuis laborem et vel mortem esse oppetendam honoris

rioris caufa, et bonos effe felices. Sic eft Απ. 1, 2, 17. τοὺς διδάσκοντας αὐτοὺς δεικνύντας. A. 4, 5, 23. τοῖς παισὶν ἐδείκνυσαν. Cum particip. eft Απ. 1, 2, 18. Σωκράτην δεικνύντα τοῖς ξυνοῦσιν ἑαυτὸν καλὸν κἀγαθὸν ὄντα. quod particip. etiam intelligi poteft Π. 5, 4, 10. δείξομεν τοῖς πολεμίοις — ἄλλους αὐτῶν κρείττους, np. ὄντας, h. e. εἶναι. c. accuf. abfoluto, Απ. 1, 3, 1. τὰ μὲν ἔργῳ δεικνύων ἑαυτὸν οἷος ἦν. Tribuitur etiam rebus, Π. 3, 3, 18. p. 187. ἡ ἡμέρα δείξει, ὧν ἄξιος ἕκαστός ἐστιν. 6, 1, 5. τὰ ἔργα δεικνύει τὸ κράτιστον. v. Raphel. ad 1 Cor. 2, 13. ¶ 3) *indicere*. Π. 2, 3, 5. p. 118. ἡμῖν δέδεικται (margg. δείκνυται) μάχη, *indicta eft, inftat*. ¶ 4) *defignare* τέρμα, *metam*, ad ludos equeftres, Π. 8, 3, 11. ¶ 5) *exhibere*, vel *habere*. Π. 6, 4, 5. p. 393. ἄφοβον δεικνὺς καὶ σχῆμα καὶ πρόσωπον καὶ λόγους. A. 1, 6, 4. ἐπιστολὴν λαβὼν Κύρῳ δείκνυσιν, all. δίδωσιν. ¶ 6) Απ. 3, 5, 21. ἔχουσι δεῖξαι, ὁπόθεν ἔμαθον, *poffunt teftes appellare, vnde f. a quo didicerint artem*. Erneft. interpretatur *artis fuae fpecimen edere*. O, 2, 15. δείξαιμί σοι πολὺ δεινοτέρους ἐμοῦ περὶ μουσικήν. it. §. 16. verti poteft *ablegare ad*. Antea dicebatur ἡγησαίμην et ἤγαγον. ¶ 7) De fortitudine eft *ipfo facto demonftrare*, E. 1, 6, 7. δείξωμεν τοῖς βαρβάροις, ὅτι — δυνάμεθα τοὺς ἐχθροὺς τιμωρεῖσθαι. Huc pertinet locus e Π. 5, 4, 10. nr. 2. laudatus. ¶ 8) In var. lect. permutatur c. τιθέναι. v. ibi nr. 12. it. c. διαιρεῖν. v. ibi nr. 1.

δεικτέον, *demonftrandum eft*. c. particip. pro inf. Απ. 3, 5, 8. τοῦτο δεικτέον — προσῆκον αὐτοῖς.

δείλη. Thomas Mag: δείλης ἑῴας, καὶ δείλης μεσημβρίας, καὶ δείλης ὀψίας, Ἀττικοί· τὸ δὲ, ἀντὶ τοῦ δείλης ὀψίας, δείλης μόνον λέγειν, ἁπλῶς Ἑλληνικόν. Moeris: δείλης πρωΐας· τὸ μετὰ ἕκτην ὥραν. δείλης ὀψίας· πρὸς ἑσπέραν. Timaeus lex. Platon. δείλης πρωΐας, τῇ πρὸ ἀρίστου ὥρᾳ. δείλης ὀψίας, τῇ πρὸ δείπνου. Dio Chryfoft. p. 614. ed. Morel. diuidit diem in πρωΐ, πλήθουσαν ἀγορὰν, τὰς μεσημβρίας, δείλην, et ἑσπέραν. cf. Hefych. et Suid. in h. v. et Poll. 1, 68. δείλη igitur, np. ὥρα, eft ¶ 1) *tempus pomeridianum*. A. 1, 8, 5. (quem locum Suid. laudat) ἡνίκα δὲ δείλη ἐγένετο. Praecesferat

ſerat ibi §. 1. ἀμφὶ ἀγορὰν πλήθουσαν et §. 5. μέσον ἡμέρας, et eodem die proelium adhuc commiſſum eſſe narratur. A. 2, 2, 7. ἀμφὶ δείλην. Sed §. 8. tempus ſerius deſcribitur: ἤδη δὲ καὶ ὀψὲ ἦν. A. 7, 3, 5. τῆς δείλης. Antea dixerat Seuthes, ſe milites eo ducturum eſſe, vbi ἡδέως ἀριστῶμεν. ¶ 2) *tempus veſpertinum, crepuſculum.* Π. 5, 2, 1. ἀμφὶ δείλης. §. 2. ſequitur καὶ ἐδειπνοποιοῦντο. 5, 4, 8. ἀμφὶ δείλην. §. 9. eſt τῶν ἄλλων δειπνούντων. A. 3, 3, 8. δείλης. Praecedunt verba τῆς ἡμέρας ὅλης. 4, 2, 1. καὶ ἦν μὲν δείλη. Mox ſequitur ἐμφαγόντας πορεύεσθαι, et τὴν μὲν νύκτα. Sic A. 3, 4, 21. ἡνίκα δ' ἦν ἤδη δείλη. Sequitur τῆς νυκτός. Eodem modo τῆς δείλης A. 7, 2, 9. E. 1, 1, 3. μέχρι δείλης ἐξ ἑωθινοῦ. E. 4, 1, 10. ἅμα δείλῃ. Sequitur δειπνήσαντας et σκότους γενομένου. E. 4, 6, 6. θυσάμενος πρωῒ, διεπορεύθη, πρὸ δείλης ἑξήκοντα καὶ ἑκατὸν στάδια. ¶ 3) Sed dubium eſt vtra δείλη intelligi debeat, A. 3, 5, 2. Caeterum per formulam τῆς δείλης Stob. explicat aduerbium ὀψὲ, (v. ὀψὲ) et omnibus in locis Xenophon ſimpliciter dicit δείλη, etiam cum de tempore veſpertino loquitur, contra quam Thomas praecipit.

δειλὸς, ¶ 1) *timidus.* A. 3, 2, 23. δειλοὶ κύνες τοὺς μὲν παριόντας — διώκουσι — τοὺς δὲ διώκοντας φεύγουσι. Aπ. 3, 7, 1. μαλακὸς et δειλὸς (*ignauus*) dicitur, qui cum poſſit in certaminibus vincere, non tamen pugnat. (Cf. Aeſchin. dial. 3, 3.) et §. 2. δειλὸς eſt is, qui, quamuis aptus ad remp. gerendam, eam non capeſſit. Sic iungitur cum κακὸς, et οἱ δειλοὶ opponuntur τοῖς ἀνδρείοις, Aπ. 4, 6, 10. 11. c. πονηρὸς A. 6, 6, 13. ¶ 2) *miſer.* Aπ. 4, 2, 21. δειλὸς — ὅτι, ἃ ᾤετο εἰδέναι, οὐκ οἶδεν. Stob. habet δῆλος, quod probat Steph. et Hindenb. Etiam alias haec duo inter ſe confunduntur. v. δεινὸς nr. 1. Caeterum Ιπρ. 4, 11. Leuncl. legendum putabat τὰ δειλὰ pro τὰ δεινά. Male.

Δειμαίνετος, *Dimaenetus,* dux Athenienſium. E. 5, 1, 10. 23.

δεῖν ſiue δῆται, a δέω, ¶ 1) *ligare, vincire.* A. 3, 5, 6. ἀσκοὺς ἀμφοτέρωθεν δήσας. 4, 2, 1. τὸν ἡγεμόνα δήσαντες. 4, 6, 2. 5, 8, 10. τοὺς κύνας — δεσμεύουσι — τοῦτον δὲ — δήσετε. E. 1, 5, 11.

6,

6, 5, 9. Απ. 1, 2, 49. 2, 6, 9. In saltatione, A. 6, 1, 4. K. 11, 4. ἐπέθεσαν δήσαντες, *supra alligant.* v. ἐπιτιθ. c. ἐκ et similibus, K. 6, 12. δήσαντα ἐκ ὕλης. 9, 2. δῆσαι ἄποθεν ἐκ τῆς ὕλης. 10, 7. δῆσαι ἄποθεν ἀπὸ τῆς εὐνῆς. Sic passiuum: Π. 1, 4, 11. δεδεμένα ζῶα. 4, 3, 4. p. 232. 5, 1, 6. δεδεμένους ἰσχυροτέρᾳ τινι ἀνάγκῃ, ἢ εἰ σιδήρῳ ἐδέδεντο. v. Kypk. ad Act. 20, 22. Simile quid est Π. 5, 4, 18. de equis, A. 3, 4, 21. Ιπ. 5, 4. de canibus, K. 10, 4. de captiuis, Π. 3, 2, 6. bis. de reis, E. 1, 7, 10. p. 55. it. §. 2. A. 4, 3, 7. est ἐκπέδαις δεδέσθαι. Legitur item δεδέσθαι Απ. 1, 2, 49. 50. ¶ 2) *in vincula conicere.* Π. 1, 4, 13. δήσας seruum ἐργάζεσθαι ἀναγκάσω. E. 1, 7, 1. 2. 6, 4, 37. Passiuum sic est E. 1, 7, 12. 2, 1, 9. O. 14, 5. Sed E. 7, 4, 38. δεδέσθαι verti potest *captum teneri.* Elegans locus est O. 3, 4. de seruis, qui diligenter custodiuntur, οἰκέτας ἔνθα μὲν πάντας, ὡς εἰπεῖν, δεδεμένους, — ἔνθα δὲ λελυμένους. De partic. δεθεὶς, quod extat E. 1, 7, 2. et de futuro δεδήσομαι, Π. 4, 3, 4. p. 232. v. Moer. et Thom. Mag.

δεῖν, a δεῖ, v. δεῖ.

δεινὸς, ¶ 1) *terribilis, timendus.* Π. 5, 4, 20. p. 322. πᾶς ὄχλος δεινὸς φαίνεται. 6, 2, 7. p. 367. ταῦτα δεινὰ δοκεῖ εἶναι. 7, 5, 18. p. 447. 8, 6, 3. Απ. 4, 6, 10. Ιερ. 11, 3. Ιπ. 2, 5. 6, 14. Ιππ. 4, 11. de q. l. v. δειλὸς nr. 2. c. dat. Π. 3, 3, 26. στράτευμα δεινότατον τοῖς ὑπεναντίοις. 5, 2, 15. p. 285. vbi pro δεινοὶ in margg. est δῆλοι. it. E. 3, 1, 20. Αγ. 6, 8. c. μὴ, E. 2, 1, 2. ¶ 2) *periculosus.* Αθ. 3, 13. εἶναί τι δεινὸν ἀπὸ τῶν ἀτίμων. Απ. 1, 3, 13. c. dat. et inf. E. 7, 1, 2. p. 439. πῶς οὐ τούτοις δεινὸν, ἄλλοις ἐπιτρέπειν. vbi Morus vertit *abhorrens et ignominiosum.* c. εἰ, E. 2, 1, 6. δεινὸν εἶναι, εἰ περιόψεται τὴν ὕβριν. Leuncl. *indignum esse.* Sed potest etiam explicari: *periculum inde futurum esse.* Sic A. 6, 1, 6. δεινὰ ποιεῖσθαι (de cuius loci variis versionibus v. Hutchin. Clericus art. crit. 2, 1. 2. vertit: *ab vsu commun. abhorrens censebant;* et. *in rebus periculosissimis habere.* Eadem formula est ap. Herodot. 9, 32. certe ex edit. Wesseling. Nam antea fere legebatur actiuum. Vertitur ibi *indigne ferebant.* quod nostro quoque loco ferri

for-

fortassis possit. Sed δεινὰ πράγματα sunt *pericula, mala,* A. 5, 5, 7. Sic Π. 8, 7, 3. p. 546. et Ιπρ. 8, 19. τὰ δεινὰ oppon. τοῖς ἀγαθοῖς. Hic omissum est voc. πράγματα, vt Π. 2, 1, 2. p. 89. 4, 2, 1. 8, 6, 3. vbi bellum ipsum, quod infertur, dicitur δεινόν. it. E. 3, 3, 4. bis. 3, 4, 24. ἐπεὶ δὲ ἅμα πάντα τὰ δεινὰ παρῆν. Αγ. 1, 32. ἐπειδὴ δὲ ἅμα δεινὰ παρῆν ἐπ' αὐτούς. Aπ. 2, 1, 4. 3, 9, 1. 3, 12, 4. Sed A. 3, 2, 7. est πάνυ δεινὰ, *magna pericula.* Ἐν δεινῷ f. ἐν δεινοῖς εἶναι, *periculis premi, in periculis versari,* Π 5, 2, 15. p. 286. ἐν δεινοῖς ἐσμέν. margg. ἐν δεινῷ. Sed paulo ante est ἐν δεινοτέροις εἶναι, *in maiori periculo versari.* it. A. 2, 3, 12. 2, 6, 5. 7. 3, 2, 6. O. 4, 19. Αγ. 11, 10. At ἔξω τοῦ δεινοῦ γίνεσθαι est A. 2, 6, 7. Δεινὰ pro ἄπορα est e glossemate in varr. lectt. v. ἄπορος nr. 6. ¶ 3 *vehemens, potens, acer.* Aπ. 1, 3, 12. δεινήν τινα λέγεις δύναμιν τοῦ φιλήματος. Ιερ. 1, 28. δεινὰς ὀργὰς καὶ λύπας. Ιπρ. 7, 6. δεινὸς συμφύλαξ, *diligens.* c. infin. Π. 2, 2, 15. p. 111. ἡ ἀρετὴ οὐ πάνυ δεινή ἐστιν — συνεπισπᾶσθαι. cf. χειμών. ¶ 4) *magnus, insignis, stupendus.* Π. 2, 1, 13. δεινὸν πόθον. 5, 1, 11. δεινός τις ἔρως. 7, 1, 17. δεινὴ μάχη. A. 4, 6, 12. δεινοῦ τοῦ κινδύνου. E. 5, 4, 42. δεινὸς φόβος. Sic Π. 5, 2, 3. est δεινὸν κάλλος, quod vertunt *admiranda forma.* Sed Cleric. l. l. 2, 1, 2. reiicit hanc versionem. ¶ 5) *miserandus.* A. 4, 7, 9. δεινὸν θέαμα. Ιερ. 6, 8. οὐχ σοι τότ' ἦν λυπηρὰ, τοιαῦτα ἐστι τὰ τῶν τυράννων, καὶ ἔτι δεινότερα. Aπ. 1, 7, 3. in simili orationis serie post λυπηρὸς est ἀθλιώτερον. Sic Π. 3, 1, 14. τὰ δεινὰ sunt omnino *res graues ob praesens malum.* Verba sunt: πάντων τῶν δεινῶν ὁ φόβος μάλιστα καταπλήττει. ¶ 6) *excellens, peritus,* doctus. A. 1, 9, 11. δεινὸν οἰκονόμον, δεινὸς χρηματιστής. O. 19, 14. ὁ δεινὸς λεγόμενος γεωργός. c. inf. Π. 1, 3, 15. δεινότερος διδάσκειν. 1, 4, 12. vbi pro δεινότατον, quod ad παιδάριον refertur, alii legunt δεινότατος. it. 1, 5, 7. p. 52. A. 2, 5, 2. p. 112. 5. 5, 6. 4, 6, 12. 7, 3, 12. E. 2, 3, 17. p. 93. Aπ. 2, 6, 36. Σ. 6, 8. c. ἀμφὶ et acc. O. 12, 20. δεινῶν ἀμφ' ἵππους δοκούντων εἶναι. Sic c. περὶ et acc. O. 2, 15. 16. et omissis his praepositionibus, simpliciter c. acc.

acc. Π. 8, 4, 9. δεινός εἰμι ταύτην τὴν τέχνην. Aπ. 1, 2, 46. δεινοὶ τὰ τοιαῦτα. it. δεινότατος σαυτοῦ ταῦτα ἦσθα, *te ipſum hoc in genere ſuperabas.* vbi ſuperlat. eſt pro comparat. Quo pertinent verba Thom. Mag. p. 927. εἴπου (τὰ ὑπερθετικὰ) ἐπὶ ἑνικοῦ τάττονται, ἀλλὰ συγκριτικοῦ σημασίαν ἔχουσιν, ἐφ' ἑαυτῶν τὴν συγκριτικὴν ταύτην ὑπέρθεσιν ἔχοντα. cf. Dauiſ. ad Maxim. Tyr. 23, 1. Dicitur autem tam in malam partem, quam in bonam. v. Reitz ad Lucian. Iou. Trag. T. II. p. 695. ¶ 7) δεινὸν eſt *indignum, nefas, horrendum*, c. εἶναι, Π. 4, 2, 20. δεινὸν γὰρ ἂν εἴη. Verſ. *abſurdum.* Sic A. 5, 6, 14. 6, 6, 10. E. 1, 7, 8. Aπ. 4, 2, 14. it. 4, 6, 6. ironice: ὃ δέ γε τούτου δεινότερον, *minus ferendum.* c. aliis verbis, A. 5, 7, 14. οἱ ἀγορανόμοι δεινότατα ποιοῦσι τὸ στράτευμα. §. 17. eſt: ὁ ἀγορανόμος ἀδικεῖ ὑμᾶς. it. E. 1, 7, 10. p. 57. 5, 4, 25. Σ. 4, 36. Sic E. 7, 1, 10. τούτους—ἐπικείμενοι καὶ ἀκοντίζοντες δεινὰ εἰργάζοντο. Verſ. *grauiter vulnerabant.* Π. 7, 1, 19. ἔπασχον πολλὰ καὶ δεινά. it. A. 3, 1, 10. 7, 1, 16. coll. §. 10. ἀδικώτατα πάσχειν. A. 6, 4, 1. δεινὰ ὑβρίζειν. cf. ποιεῖν et ἐργάζεσθαι. ¶ 8) O. 18, 5. τὸ δεινὸν vertunt *durum, horridum.* Steph. et Fr. Portus et Leuncl. malebant δεόμενον. h. e. *quod indiget tritura.* Zeun. δέον. Sed cum neutra emendatio ſatisfaciat, optime Ruhnkenius epiſt. crit. p. 180. coniicit τὸν δῖνον, i. e. *aream.*

Δείνων, *Dinon.* E. 5, 4, 33. 6, 4, 14. polemarchus Lacedaemonius, qui cecidit in pugna Leuctrica, regem defendens.

δεινῶς, *grauiter, vehementer.* E. 6, 2, 14. δεινῶς ἐπεφόβηντο. Intendit c. ἱλος iunctum, Aπ. 2, 6, 28. Sed δεινῶς ἔχειν eſt *male ſe habere, miſerum eſſe,* A. 6, 4, 16. Sic etiam explicari poteſt Π. 6, 1, 20. ὁρῶ σε ἐν αἰσχύνῃ δεινῶς ἔχοντα. Sed verſ. *te maximo pudore affici.*

δειπνεῖν, *coenare.* Π. 3, 1, 20. 4, 5, 1. 5, 5, 13. σὺ μὲν δείπνει ἤδη. 8, 3, 15. 8, 4, 4. ἐπεὶ δὲ ἐδείπνουν, *inter coenam* — ἐπεὶ δεδειπνήκεσαν, *poſt coenam.* Sed A. 4, 6, 13. eſt: ἐπειδὰν δειπνήσωμεν, et §. 15. ἐπειδὴ ἐδείπνησαν, vt Π. 4, 2, 5. Eſt ſynon. verbi ἐσθίειν Ιερ. 1, 17. Eſt iucunde vel ſecure viuentis, inprimis vbi iunctum eſt

est eiusmodi verbis aliis, vt Π. 5, 3, 16. p. 298. ὅσῳ ἂν συσκευαζώμεθα εὐτελέστερον, τοσούτῳ τὰς ἐπιούσας ἡμέρας ἥδιον ἂν ἀριστήσομέν τε καὶ δειπνήσομεν καὶ καθευδήσομεν. Ε. 2, 4, 10. p. 110. δειπνοῦντες ξυνελαμβανόμεθα καὶ καθεύδοντες καὶ ἀγοράζοντες. Sed Α. 6, 5, 12. est tantum ἠδέως δειπνῆσαι. Π. 5, 5, 2. καλῶς δειπνῆσαι, *laute coenare*. Vnde εὖ δεδειπνηκὼς est *bene satur*, Π. 8, 4, 9. vbi paulo post pro eo dicitur μεστός. c. acc. Π. 1, 2, 11. τὸ ἄριστον τοῦτο δειπνήσαντες, *quod prandio destinatum erat, coenae tempore sumentes*. it. Ε. 5, 1, 15. 7, 2, 23. Dicitur pro *vespere venire*, Π. 5, 3, 14. εἰς τρίτην δειπνήσω ἐν τῇ ἡμετέρᾳ. Sequitur post δειπνοποιεῖσθαι, Π. 2, 4, 16. et Ο. 4, 14. est Cyri dictum, se μὴ πώποτε δειπνῆσαι πρὶν ἱδρῶσαι. Δειπνεῖν τ' ἀλλότρια v. in ἀλλότρ.

δειπνίζειν, *coena excipere*. Π. 4, 5, 3. Ατ. 1, 2, 61. 1, 3, 7. Ο. 2, 5. it. Ε. 5, 1, 7. ἐδείπνιζε τοὺς στρατιώτας, quod Morus interpretatur: *milites iubebat corpora curare cibo ac potu*.

δεῖπνον, *coena*. Π. 2, 3, 9. κατέκλινεν ἐπὶ τὸ δεῖπνον. Paulo ante improprie est ἄριστον, vbi tamen dubia est lectio. Sic saepe est c. ἐπί, post similia verba et post καλεῖν, vt Α. 4, 2, 8. 7, 3, 7. Ατ. 1, 3, 6. 3, 14, 1. etiam equus dicitur ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἰέναι. Σ. 1, 14. 15. ἐπὶ τὰ δεῖπνα. v. ἄριστον, εἰσέρχεσθαι, παρέρχεσθαι. Π. 3, 3, 13. δεῖπνον ποιεῖσθαι. 5, 5, 12. πρὸ δείπνου. Π. 2, 4, 16. μετὰ τὸ δεῖπνον, it. Ε. 1, 5, 4. et Σ. 4, 8. Π. 5, 5, 13. ἐπειδὴ δὲ δείπνου ὥρα ἦν. De *cibo* dicitur Π. 8, 1, 13. δεῖπνον ᾐρεῖτο. cf. αἱρεῖσθαι. 8, 7, 2. δεῖπνον παρετίθεσαν· τῷ δὲ ἡ ψυχὴ οὐ προσίετο σῖτον. it. Ε. 4, 1, 14. Σ. 1, 15. Ιερ. 1, 17. 6, 9. δείπνου τυγχάνομεν. §. 7. σῖτον ᾔρου. Locus τοῦ δείπνου erat ὁ ἀνδρών, Σ. 1, 13. nec opus est, vt Α. 7, 4, 2. ὕδωρ ὃ ἐφέρετο ἐπὶ δεῖπνον, nomen δεῖπνον intelligatur de *aedibus, in quibus conuiuium agitur*. Immo est *in vsum coenae*. De formula ἀμφὶ δεῖπνον ἔχειν v. ἀμφὶ nr. 6.

δειπνοποιεῖσθαι, *coenam parare, coenam parari iubere*. Π. 1, 4, 16. 2, 3, 11. 2, 4, 16. ter. 4, 1, 2. p. 202. 5, 2, 2. Α. 12, 7. Ιπρ. 7, 12. Sed videtur etiam verti posse *coenare*, Π. 3, 3, 17. 4, 1, 3. 6, 3, 12.

12. 7, 2, 1. certe vltimo locò pro δειπνοποιησάμενοι Zonaras habet δειπνήσαντες. E. 4, 3, 13.

δεῖσθαι, et raro δέεσθαι, ¶ 1) *egere, indigere.* absolute, Aπ. 3, 6, 14. δέεται δέ. Sic O. 18, 5. τὸ δεόμενον, *quod indiget tritura.* At v. δεινὸς nr. 8. K. 2, 10. φράττειν τὰ δεόμενα. Λ. 6, 3. οἰκέταις, εἴ τις δεηθείη, χρῆσθαι ἀλλοτρίοις. In margg. est εἴ τι δέοι. A. 2, 6, 7. est *egestate premi.* c. genit. Π. 1, 2, 9. ἐπιμελείας δεῖσθαι. it. 1, 4, 2. 13. 8, 2, 9. δέομαι χρυσίου. Marg. Steph. et MS. Camerar. προσδεήσομαι. A. 1, 4, 14. 7, 1, 6. ἐπισιτισμοῦ δεόμενοι, καὶ οὐκ ἔχοντες. vbi verba κ. ου. ε. quae desunt in nonnullis codd. videri possint esse glossema. Sed Zeun. defendit. 7, 7, 19. vbi est δέεσθαι. §. 20. Aπ. 1, 6, 10. μηδενὸς δέεσθαι. 2, 6, 27. συμμάχων δεήσεται. all. δέηται. i. 2, 8, 1. O. 8, 10. δεόμενον θεραπείας. Sed ibid. ἵνα τοῦ ταράχου τούτου μὴ δέοιο verti potest *ne tibi eiusmodi confusio vsu veniat, vt hac confusione possis supersedere.* Cf. infra nr. 3. 11, 10. Σ. 2, 4. 9. Aγ. 11, 11. Λ. 6, 4. quater. Vbi etiam legitur aorist. passiuus δεηθῶσιν, vt semper. Πο. 4, 9. E. 4, 1, 15. 6, 5, 12. ὅσων δέοιντο. Ibid. est de re inanimata: ἐπῳκοδόμει δὲ τεῖχος, ὅσα (np. μέρη) ἐδεῖτο, vbi intelligi debet genit. τῆς οἰκοδομῆς. Sed O. 9, 15. vertendum est *dignum esse:* λοιδορεῖν καὶ κολάζειν τὸν τούτων δεόμενον. c. acc. τὶ, ὅ τι, οὐδὲν etc. omisso genitiuo, Π. 6, 2, 11. p. 373. ἤν τι δέωμαι. 7, 2, 7. 8, 2, 10. χρήματα, ἤν τι δέωμαι χρῆσθαι. O. 11, 18. c. tali acc. et gen. simul. Π. 2, 1, 2. p. 86. δέῃ τι αὐτῶν; 5, 5, 2. A. 7, 3, 2. Ιερ. 10, 1. οὐδὲν δεήσεται δορυφόρων. et omisso genit. Π. 8, 3, 10. εἰπεῖν — ὅτι οὐδὲν ἔτι δέοιτο, np. αὐτοῦ. cf. n. 4. In his verti interdum poterat *opus esse.* Sic etiam vertimus ¶ 2) *opus esse, desiderari.* Π. 1, 2, 9. ἤν τι δέωνται ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ. Stobaeus: ἤν τι δέῃ. 6, 2, 11. p. 373. ὁπόσα ἂν δέηται τοιούτων τεχνῶν. 2, 3, 2. τῶν πράττεσθαι δεομένων. Sed O. 12, 11. τῶν πράττειν δεομένων. E. 3, 1, 1. εἴ τι δέοιτο. Huc refer E. 2, 4, 4. ἀνίσταντο, ὅποι ἐδεῖτο ἕκαστος, *quo vsus quemque vocabat, quo quisque debebat.* Similis locus est E. 7, 1, 5. ἐκ τῶν στιβάδων ἀνίσταντο, ὅπου ἐδεῖτο ἕκαστος. Steph. explicat

plicat non male per praegnantiam: ἀναστάντες ἐπορεύοντο ὅπου ἑ. ἑ. Sed Aem. Portus: *vbi vnusquisque suos adhuc calceos ligabat*, vt sit medium verbi δεῖν, *ligare*, intellecto nomine ὑποδήματα. Quae ratio videtur esse dura. Leuncl. corrigit ἔκειτο, quod recepere Well. et Mor. Π. 1, 6, 19. p. 78. ἀνάγκη — πάντας ἀποχωρεῖν δεῖσθαι. Redundat δεῖσθαι. Vnde pro ἀποχ. δεισθ. in cod. vet. est ἵεσθαι, quod in addendis edit. Leuncl. pro glossemate habetur, np. verbi ἀποχωρεῖν, opinor. Zeunio non displicet. Ιπρ. 7, 6. Zeun. τὰ δεόμενα mutari vult in τὰ δεινά. v. ἀναχωρίζειν. ¶ 3) *velle, cupere.* absolute, Π. 4, 6, 7. ὁ μάλιστα δεόμενος, *cui maxime lubet*. Sic etiam 7, 1, 1. Sed alii reddunt: *qui maxime indiget.* c. gen. Π. 2, 1, 6. p. 93. τούτου δεῖσθαι. vbi, vt 3, 2, 6. permutatur cum ἐπιθυμεῖν. Sic quod Σ. 4, 41. est τὸ δεηθῆναι, id Ατ. 2, 1, 30. dicitur ἡ ἐπιθυμία. A. 5, 7, 12. E. 3, 1, 1. 2, 3, 18. p. 97. Ατ. 4, 2, 11. vbi permutatur cum ἐφίεσθαι. O. 13, 8. λαμβάνει τι ὧν δεῖται, §. 7. erat τῶν ἡδέων τι. it. 16, 3. Σ. 4, 62. 7, 4. Αγ. 1, 33. §. 35. est ὀρέγεσθαι. Sic de rebus inanimatis, Π. 8, 4, 7. ψεύδους οὐδεμία ἐρώτησις δεῖται. Huc pertinet, cum legatus interrogatur, τίνος δεόμενος ἥκοι, *quo consilio*, E. 3, 4, 5. cf. 6, 5, 4. A. 5, 7, 16. et quod δεῖσθαι τοῦ βασιλέως dicuntur, *qui admitti ad regem cupiunt et adduci*, Π. 1, 3, 7. 1, 4, 1. εἴ τι τοῦ βασιλέως δέοιντο. 7, 5, 17. p. 445. vbi explicatur verbis δεόμενος προσαγωγῆς. it. E. 5, 4, 28. c. acc. Π. 4, 1, 3. ἐρόμενος (np. in valedictione) εἴ τι δέοιτο. c. gen. et acc. E. 2, 2, 8. εἴ τι δέοιντο εἰρήνης. it. 7, 1, 27. A. 5, 4, 4. τί ἡμῶν δεήσεσθε χρήσασθαι. Notanda est formula οὐδὲν δεῖσθαι, h. e. *supersedere posse, carere facile posse*, E. 2, 4, 14. ὡς οὐδὲν δέοιντο τούτων κακῶν. it. 4, 4, 6. 7, 1, 28. 7, 4, 35. Π. 2, 2, 1. p. 102. Cf. supra nr. 1. c. inf. E. 2, 4, 25. Sed est etiam simpliciter nolentis et aspernantis, non cupientis, Π. 3, 2, 6. 7, 2, 3. 7, 5, 18. p. 446. et c. inf. Αθ. 1, 3. Δεῖσθαι autem, *cupere*, est c. infin. Π. 3, 2, 6. πολεμεῖν δεόμενος. O. 11, 14. εἴ τινα δεόμενος ἰδεῖν τυγχάνοιμι, *si forte quem videre cupiam.* Σ. 4, 38. ἣν ἀφρο-

ἀφροδισιάται τὸ σῶμά μου δεηθῇ. Infinit. videtur supplendus esse Απ. 3, 8, 3. οὔτ' οἶδα, οὔτε δέομαι, np. εἰδέναι. Caeterum Π. 2, 4, 7. Zeun. post ἐκείνου δὲ, ante ἐλθόντες, e codd. inseruit εἰ δεῖσθε, quae verba fortassis omissa erant librariorum culpa. ¶4) *rogare, petere,* i. q. αἰτεῖσθαι. v. αἰτεῖσθαι nr. 2. c. gen. pers. Π. 1, 4, 12. 1, 6, 10. τεύξῃ παρ' ὧν ἂν δέῃ. Plene diceres παρ' ἐκείνων ὧν — c. gen. pers. et infin. Π. 1, 4, 1. Κύρου δεῖσθαι διαπράξασθαι σφίσιν. 1. 5, 4. Α. 4, 5, 13. 7, 7, 8. ὅτι δέοιτο ὑμῶν ἡ στρατιὰ συνανατρίξαι. vbi in 2 codd. est ὑμᾶς. it. §. 27. 29. it. omisso gen. c. solo infin. Π. 1, 4, 9. ἐδεῖτο — ἐᾶσαι. Vbi tamen praecedunt genitiui consequentiae. 5, 2, 6. 7, 1, 21. Α. 6, 6, 7. 7, 2, 6. 7, 4, 5. δέεται (cod. Eton. δεῖται) μὴ ἀποκτεῖναι. 7, 7, 11. 35. c. gen. pers. duplici et inf. Ε. 1, 5, 2. Κύρου ἐδέοντο ὡς προθυμοτάτου γενέσθαι. c. gen. rei, Π. 8, 3, 9. ὅς δ' ἂν δικαίων δεῖσθαι δοκῇ. Ibidem est c. gen. pers. et rei, vt Π. 5, 5, 11. Pendere autem genitiuus rei videtur ab omissa praepos. ὑπὲρ, quae addita legitur Π. 4, 1, 7. c. acc. rei, Π. 1, 6, 6. τὰς παράνομα δεομένους. c. gen. pers. et acc. rei, Π. 1, 4, 1. ὅ τι δέοιντο αὐτοῦ οἱ παῖδες. §. 2. 8, 3, 9. Caeterum δεῖσθαι simpliciter dicuntur, *qui preces ad deos fundunt.* Π. 1. 6. 4. vbi pro δεησόμενος all. habent διακείμενος. ¶5 Α. 2, 5, 1. pro χρῄζοι in Cod. Eton. male extat δέοιτο. 7, 2, 17. δέοιτο legitur pro οἴοιτο. v. οἴεσθαι nr. 7. Λ. 11, 2. ὅσα ὀργάνων ἡ στρατιὰ κοινῇ δεηθείη ἂν ἅπαντων, *ex omnibus quibus indiget.* Zeun. legi iubet διαθείη.

δεισιδαίμων Polluci 1, 21. est ὁ ὑπερτιμῶν (np. τοὺς θεούς). Sed ap. Xenophontem dicitur in bonam partem, vt sit εὐσεβής, (v. Hesych. et Phauor. in h. v.) *deos colens, pius.* Π. 3, 3, 26. vbi praecedit θεοσεβῶς. Αγ. 11, 8.

δέκα, ¶1) *decem.* Π. 3, 3, 12. οὐκέτι δέχ' ἡμερῶν ἀπέχειν ὁδόν. Α. 1, 7, 14. οὐ μαχεῖται δέκα ἡμερῶν. intell. διὰ vel ἐν χρόνῳ. Π. 1, 2, 9. δέκα ἔτη. §. 8. Steph. pro ἓξ ἢ ἑπτακαίδεκα malebat diuisim ἓξ ἢ ἑπτὰ καὶ δέκα. Eodem modo Π. 1, 4, 16. ἓξ καὶ δέκα pro ἑκκαίδεκα. Ε. 4, 6, 5. ἢ δέκα ἢ ἕνδεκα. Vbi suspecta sunt verba ἢ ἕνδεκα,

κα, et 5, 1, 6. pro δέκα legendum est δώδεκα. Sic E. 7, 5, 10. τῶν λόχων δέκα ὄντων. in margg. est δώδεκα. ¶ 2) οἱ δέκα siue δέκα ἄνδρες. a) E. 2, 3, 6. Lysander dicitur in insula Samo δέκα ἄρχοντας καταστῆσαι φρουρούς, et 3, 5, 8. p. 183. leguntur haec: ὑπὸ δέκα ἀνδρῶν, οὓς Λύσανδρος κατέστησεν ἐν ἑκάστῃ πόλει. v. Cornel. Nep. 6, 1, 5. b) Alii δέκα ἄρχοντες memorantur E. 2, 4, 12. 28. constituti a Thrasybuli factione, et triginta tyrannis oppositi. Vocantur οἱ ἐν Πειραιεῖ, quia exules, duce Thrasybulo, potiti Piraeeo nondum in vrbe erant, cum illi decem crearentur. cf. Mor. et Schneider. ad §. 12. Maussac. ad Harpocr. in v. δεκαδοῦχοι. it. Meurs. de archontt. Ath. 3, 15. qui tamen dicit, eos simul cum XXX in vrbe a Lysandro fuisse Piraeeo praefectos. c) Ab his diuersi erant alii δέκα, post triginta tyrannos e singulis tribubus lecti, E. 2, 4, 15. quorum singuli vocabantur δεκαδοῦχοι, h. e. *decemuiri reip. constituendae*, v. Mor. ad h. l. et Maussac. l. l. Corn. Nep. 8, 3, 1. vocat *decem praetores*. ¶ 3) A. 4, 4, 2. pro παρασάγγας δέκα all. vitiose legunt π. τρεῖς. Sed E. 2, 1, 5. pro ξὺν αὐτοῖς δέκα καὶ Margg. rectius ξ. α. δὲ καί.

δεκαδάρχης et **δεκάδαρχος**, *decurio, decem militum dux*. Π. 2, 1, 9. 10. 15. Certe Zeun. semper sic edidit pro δέκαρχος, quod passim in libris et scriptis et editis legitur. Cf. δέκαρχος. it. 2, 3, 9. 8, 1, 5. bis. et 4, 2, 13. ter. Fuerunt etiam Athenis in equitatu, constituti consensu τῶν φυλάρχων, Ιπ. 2, 2. et legerunt sibi ἐπιστάτας. §. 4. Cf. §. 6. et 7. 4, 9.

δεκαδεύς, v. δώδεκα.

δεκάκις, *decies*. Π. 5, 5, 4.

* **δεκάκλινος στέγη**, *conclaue quod decem lectos capit*. O. 8, 13. v. Casaub. ad Athenae. 4, 3. cf. οἶκος.

δεκάμηνος, *decem mensium*. K. 7, 6.

δεκαρχίαι, *magistratus decemuirorum* victis ciuitatibus a Lysandro praefecti, E. 3, 4, 2. 7. cum in ipsa vrbe constituisset τριακονταρχίαν, E. 6, 3, 5. p. 384. Cornel. Nep. 6, 2, 1. vocat *decemuiralem potestatem*. *Isocrates* panegyr. 32. appellat δεκαδαρχίας, vt Diodor. Sic. 14, 13. et Harpocrat.

pocrat. in h. v. Sed Iſocrat. alio loco (in Philipp. p. 198. v. Valeſ. ad Harpocr. l. l.) cum Xenophonte facit. Sic Suidas in v. δεκαρχίαι· τὰς ὑπὸ Λακεδαιμονίων καταστάθείσας ἐν ταῖς πόλεσι δεκαρχίας συνεχῶς ὀνομάζουσιν οἱ ἱστορικοί. cf. Weſſeling. ad Diod. Sic. l. l.

δέκαρχος, i. q. δεκάδαρχος. Legitur Π. 2, 1, 10. 15. Sed Leuncl. qui ſciret, δεκάρχους alias dici magiſtratum decemuirorum, non militum ductores, ſcribi vbique iubebat, vt Steph. et Hutch. δεκάδαρχος. Eadem varietas eſt Exod. 18, 21. 25. Deut. 1, 15. et apud Pollucem 1, 128.

δεκάς, *decuria*. In exercitu Perſarum, Π. 2, 1, 9. 11. 13. 15. 2, 3. 10. 4, 2, 13. 4. 5, 3. κατὰ δεκάδας, *decuriatim, denos*. 6, 3, 6. 8, 1, 5. it. de equitatu, Ἱππ. 2, 3. 5, 7. bis.

δεκατεύειν, *decimam alicuius rei partem deo conſecrare*, vt frugum, A. 5, 3, 10. Schol. Ariſtid. T. II. p. 82. δεκατεῦσαι interpretatur τὸ δέκατον μέρος ἀνελεῖν, teſte Valcken. ad Herodot. 7, 132. Hinc transfertur ad homines l. populos. Scil. E. 6, 3, 9. legitur: οἱ Ἀθηναῖοι οὕτως εἶχον τὴν γνώμην, ὡς νῦν Θηβαίους, τὸ λεγόμενον, h. e. *vt fama erat, vt dicere ſolebant*, δεκατευθῆναι (olim legebatur μετὰ κατευθῆναι. inde fecerant viri docti μὴ δεκατευθ. Sed Weſſ. et Mor. μὴ iubent deleri) ἐλπὶς εἴη. E. 6, 5, 35. νῦν ἐλπὶς, τὸ πάλαι λεγόμενον, δεκατευθῆναι Θηβαίους, h. e. *plane ſpoliatum iri*. Intelligitur autem ſimul totius vrbis direptio. Nam cum tempore belli, quod Graeci cum Xerxe gererent, multae Theſſaliae, Epiri, Locridis, Boeotiae ciuitates, Perſarum partes ſecutae eſſent, vel certe quieuiſſent, Peloponneſii hac perfidia commoti decreuerunt Graecos iſtos, victis Perſis, diis decimare. Athenienſes igitur partem praedae ſperabant. v. vetus auctor ap. Suid. in h. v. *Diodor. Sic.* 11, 3. 29. qui dicit δεκατεῦσαι τοῖς θεοῖς, ibique *Weſſeling*. inprimis Herodot. l. l. apud quem eſt δεκατεῦσαι τῷ ἐν Δελφοῖσι θεῷ. Inprimis autem ad Thebanos has minas ſpectaſſe, intelligi etiam poteſt e Polyb. 9. 33. cf. Lycurg. p. 158.

δεκατευτήριον, E. 1, 1, 14. *locus exigendis a naui-*

bus appellentibus decimis vel vectigalibus assignatus. Suidas: δεκατευτήριον· τὸ ἐν τῇ Ἀβύδῳ πορθμεῖον. Tum alium locum laudat. v. Toup. emendatt. 1, 89. (p. 78. ed. Lipſ.) Poll. 8, 132. ibique Hemſterh. it. 9, 28. et Heſych. in h. v.

δέκατος, *decimus.* A. 7, 7, 21. τὸ δέκατον τούτου μέρος. E. 3, 3, 2. δεκάτῳ μηνί. 4, 6, 6. ἡμέρα — δεκάτῃ. Cf. πέμπτος. etc. Saepiſſime autem legitur δεκάτη, np. μερὶς vel μοῖρα, h. e. *decima pars praedae, quam diis conſecrabant,* maxime Apollini et Dianae. A. 5, 3, 5. ad q. l. v. Hutch. E. 3, 5, 5. vbi v. Mor. cf. Spanhem. ad Callim. h. in Del. 278. Verbum hoc in genere fere proprium eſt ἀποθῦσαι, quod vide. Sed δεκάτην καταθύειν dicuntur etiam ii, qui agrum poſſident, ex reditibus ſuis, A. 5, 3, 13. Alia δεκάτη, np. ex portorio, intelligenda eſt E. 1, 1, 14. τὴν δεκάτην ἐξελέγοντο τῶν ἐκ τοῦ πόντου πλοίων. it. 4, 8, 27. 31.

Δεκέλεια, *Decelia.* ¶ 1) oppidum quoddam in Attica, quod Lacedaemonii ſub Agide tenebant et muniebant. v. Thucyd. 7, 19. ſq. et quos laudat van Staueren ad Cornel. Nep. Alcib. 4, 7. E. 1, 1, 24. 25. 1, 2, 9. 1, 3, 13. 2, 2, 4. 2, 3, 8. 3, 5, 5. Πο. 4, 25. τὰ ἐν Δεκελείᾳ eſt *bellum Decelicum*, h. e. *vltima pars belli Peloponneſiaci.* v. Harpocr. et Waſſ. ad Thucyd. 2, 10. ¶ 2) pagus ſ. demus Atticus, E. 1, 7, 1. vbi in margg. eſt Διωκελείας.

δεκόργυιος, *decem vlnarum.* K. 2, 6. Ita ediderunt Welſ. et Zeun. e marg. Leuncl. δεκόργυια pro δεκώρυγα.

δεκτικός, v. λεκτικός.

δελεάζειν, *ineſcare.* Απ. 2, 1, 4. v. Wetſten. ad Iacob. 1, 14.

δέλεαρ, *eſca.* Απ. 2, 1, 4.

Δέλτα, *Delta,* locus Thraciae. A. 7, 1, 21. 7, 5, 1. τὸ Δέλτα καλούμενον, np. χωρίον. v. Hutchinſ. diſſ. II. p. 35.

δελφίν, ſiue, vt Thomas Mag. vult, δελφίς, *delphin,* piſcis. A. 5, 4, 16. bis.

Δελφίνιον, *Delphinium,* fuit caſtellum in Chio. (v. Steph. Byz.) Sed fuit etiam portus Oropi in Attica. (v. Strab. 9, p. 403.) Harpocrat. habet 1) χωρίον ἐν Χίῳ, 2) Ἀθήνησιν ἱερόν. Commemoratur autem E. 1, 5, 9. vbi Waſſ. ad

ad Thuc. 8, 38. intelligere videtur portum Oropi. Sed de Chii castello accipiendum putabamus ob Diodor. Sic. 13, 76.

Δελφίων, *Delphion*, Phliasius quidam fortissimus. E. 5, 3, 22 — 24.

Δελφοί, *Delphi*, Phocidis oppidum, Apollinis oraculo nobilissimum. Π. 7, 2, 6. 7. A. 3, 1, 5. 5, 3, 6. 6, 1, 14. E. 3, 3, 1. 4, 3, 14. 4, 7, 2. Aπ. 4, 2, 24. 4, 3, 16. Aγ. 1, 34. Λ. 8, 5. Πο. 5, 9. 6, 2. Aπολ. 14. Sed E. 7, 1, 16. in edd. vett. pro Δελφοὺς vitiose legebatur ἀδελφούς. et E. 6, 4, 30. οἱ Δελφοὶ sunt *incolae, ciues, Delphorum.*

δένδρον, *arbor*. Theophr. 1, 5. δένδρον, inquit, ἐστὶ τὸ ἀπὸ ῥίζης μονοστέλεχες, πολύκλαδον, ὀζωτὸν, οὐκ εὐαπόλυτον. Oppon. ὕλη et κάλαμος, A. 1, 5, 2. it. καρπὸς, vbi vid. A. 1, 5, 5. οὐ χόρτος οὐδὲ ἄλλο δένδρον οὐδέν. Cf. ἄλλος nr. 6. δένδρου est A. 4, 7, 7. K. 10, 7. τὰ δένδρα A. 4, 7, 6. E. 6, 5, 22. 37. Aπ. 2, 4, 7. Ο. 4, 21. 19, 18. τῶν δένδρων A. 2, 4, 8. 4, 7, 6. 5, 3, 12. O. 4, 21. 19, 1. τοῖς δένδροις, A. 4, 7, 6. 4, 8, 1. sed O. 4, 14. δένδρεσι. Non igitur omnino vera sunt, quae Thomas Magister praecipit, δένδρεσι dicendum esse, non cum Xenophonte δένδροις. Simplicius Moeris: δένδροις Ξενοφῶν, δένδρεσιν Θουκυδίδης. Certe Aelius Dionysius ap. Eustath. ad Il. γ. p. 396. videtur in suis Xenophonteis exemplis reperisse formam δένδρος, δένδρει, δένδρη, et formam nominat. δένδρος vt singularem annotauit Schol. Thucyd. 2, 75. vid. omnino Phauorin.

δενδροκοπεῖν (poet. Port.), *arbores caedere*. Aπ. 2, 1, 13.

δεξιός, ¶ 1) *dexter*. Π. 5, 3, 16. p. 299. ἔχοντες δεξιοὺς, (*ad dextram*,) τοὺς πελταστάς. 7, 1, 2. pro eo est ἐν δεξιᾷ ἔχειν. Sic Λ 11, 9. ὅστ' ἂν ὁ μὲν ἡγεμὼν δεξιὸς ᾖ. paulo ante est δεξιὸν κέρας ἔχειν. Aγ. 2, 9 Θηβαΐδι δεξιοὶ ἦσαν. Pluralis δεξιὰ, np. μέρη, legitur Ιπ. 7, 3. δεξιοῖς. §. 12. 13, 14. Λ. 11, 10. et A. 6, 4 1. ἐπὶ δεξιὰ εἰς τὸν Πόντον εἰσπλέοντι, *ad dextram sita est iis, qui* (ex Propontide) *in Pontum nauigant*. Π. 8, 5, 2. χεῖρα τὴν δεξιάν. Inprimis *dextrum aciei cornu* dicitur τὸ δεξιὸν κέρας, Π. 7, 1, 11. A. 1, 7, 1. 1, 8, 9. E. 1, 6, 21. 22. 2, 4, 21. 7, 1, 21. Λ. 11, 9. etiam omisso nomine κέρας, Π. 7, 1, 12. 14.

A.

A. 1, 2, 15. 1, 8, 3. 6, 5, 18. E. 1, 6, 24. 4, 3, 9. δεξιὸν εἶχον, vbi margg. δεξιοὶ ἦσαν. it. 2, 4, 10. 4, 2, 11. 4, 3, 9. εἶχε δ' Ἀγησίλαος μὲν δεξιὸν τὸ μετ' αὐτοῦ. 4, 4, 9. Ag. 2, 9. τὸ δεξιὸν τοῦ μεθ' ἑαυτοῦ, h. e. *cornu dextrum sui exercitus.* Sic A. 6, 5, 7. ἐπὶ τὸ δεξιὸν ἐφέπεσθαι, vbi verti potest *post cornu dextrum subsequi.* A. 1, 8, 3. τὰ δεξιὰ τοῦ κέρατος, np. μέρη, et E. 4, 2, 11. 12. simpliciter τὰ δεξιά. Sed ἡ δεξιὰ est *manus dextra,* omisso nomine χείρ, (v. χείρ, ἀποκόπτειν, ἀποτέμνειν), Π. 2, 3, 7. 5, 2, 6. 5, 3, 11. 5, 5, 3. Ir. 7, 3. 12, 6. Dextram porrigebant aduenientes, E. 4, 1, 13. et amici in signum amicitiae tollebant, Π. 4, 2, 9. 10. 11. vel dabant morituro, Π. 8, 7, 3. p. 550. cf. δεξιοῦσθαι. Sedes ad dextram minus honorata erat Cyro, quam sinistra, Π. 8, 4, 2. Ἐν δεξιᾷ et ἐκ δεξιᾶς est *a parte dextra,* Π. 8, 3, 5. ἐκ δεξιᾶς τῆς ὁδοῦ. A. 5, 2, 17. οἱ ἀπὸ τῶν ἐν δεξιᾷ οἰκιῶν. bis. it. E. 4, 4, 11. οἱ ἐν δεξιᾷ ἔσχατοι, *in dextro cornu.* Cf. ἐκ nr. 8. Inprimis iter facientes dicuntur loca ἐν δεξιᾷ ἔχειν, A. 1, 5, 1. 5. 2, 2, 6. 7, 5, 7. Dextra dabatur fidei pignus in pactis, vt in sponsalibus, Π. 8, 4, 11. 12. in foederibus, maxime apud Persas, Π. 4, 2, 4. ἡμῖν θεῶν τε πιστὰ ποίησον, καὶ δεξιὰν δός, ad q. l. v. Hutch. A. 1, 6, 6. pace facta καὶ δεξιὰν ἔλαβον καὶ ἔδωκαν. it. 7, 3, 1. Π. 4, 6, 5. E. 4, 1, 8. 12. Vnde iungitur iuriiurando, Π. 5, 1, 10. τοὺς ὅρκους καὶ τὰς δεξιὰς ἔδωκα, vbi vnus Cyrus vtitur plurali, caeteri duces simul intelligendi sunt. it. 8, 8, 2. A. 2, 3, 14. 2, 4, 3. 2, 5, 2. 3, 2, 3. vbi rursus de vno legitur pluralis. Sed Persae non tantum praesenti dextram dabant, verum etiam absenti per internuncium mittebant, A. 2, 4, 1. πρὸς Ἀριαῖον δεξιὰς παρὰ βασιλέως φέροντες, μὴ μνησικακεῖν βασιλέα αὐτοῖς. Ag. 3, 4. Κότυς — βασιλεῖ μὲν οὐχ ὑπήκουσε δεξιὰν πέμποντι, quem locum putabat Hutch. obuersatum esse menti Pollucis 2, 160. qui, καὶ δεξιάν, inquit, πέμπει βασιλεύς, ὡς Ξενοφῶν. Sed Iungermanno videbatur respici A. 2, 4, 1. Caeterum cf. interpp. ad Cornel. Nep. 14, 10, 1. Sed Π. 6, 1, 8. δεξιὰ potest de ipsa fide s. de promissis accipi: ἐπαινῶ τὴν

τὴν Κύρου δεξιάν· οὐδὲν γὰρ ψεύδεται, ὧν ὑπέσχετο. ¶ 2) *faustus*. v. ἀετὸς et βροντή. ¶ 3) *prudens*. Αϑ. 1, 6. 9. Caeterum in varr. lectt. est τὰ δεξιὰ pro ἄξια. v. ἄξιος nr. 12. et A. 4, 8, 1. pro ὑπερδέξιον Zeun. e Cod. Parif. edidit ὑπὲρ δεξιῶν.

δεξιοῦσθαι, ¶ 1) *dextram alicui porrigere* f. *dare, dextra aliquem prehendere*. Π. 3, 2, 7. πολλὰ δεξιωσάμενοι τὸν Κῦρον (in valedicendo) ᾤχοντο οἴκαδε. it. 4, 2, 10. 6. 3, 12. ἀγασθεὶς αὐτὸν καὶ δεξιωσάμενος. (Poll. 2, 160. Ξενοφῶν δὲ εἴρηκε καὶ δεξιωσάμενος.) 7, 3, 2. ἐδεξιοῦτο αὐτὸν, np. mortuum. 8, 7, 3. p. 551. Cyrus moriturus πάντας δεξιωσάμενος — ἐτελεύτησε. it. E. 5, 1, 3. et in laetitia post vrbem ab hostibus liberatam 7, 2, 9. ἐπὶ τῆς σωτηρίας — δεξιουμένους ἀλλήλους. it. O. 4, 25. Caeterum Π. 7, 5, 18. p. 448. pro ἐδεξιώσω με, quae est Leunclauii emendatio, in edd. vett. legebatur ἐξιδιώσω με. ¶ 2) *benigne excipere, salutare*. Phauorin: δεξιοῦμαι· ὑποδέχομαι, φιλοφρονοῦμαι. it. δεξιοῦται· προσάγεται, φιλοφρονεῖ. Π. 6, 3, 7. ὑπήντα τε αὐτῷ καὶ ἐδεξιοῦτο. §. 8. ἠσπάζοντο τὸν Ἀράσπαν καὶ ἐδεξιοῦντο. A. 7, 4, 15.

Δέξιππος, *Dexippus*, perioecus Laconicus, cum naue a Trapezuntiis accepta aufugit, et apud Seuthen a Nicandro interficitur, A. 5, 1, 9. Xenophontem apud Anaxibium calumniatur, A. 6, 1, 22. apud Cleandrum, cum milites calumniaretur et praedam iis eriperet, lapidibus petitur, milite, quem a Graecis abduxerat, ei erepto. Hinc apud Cleandrum accusat Graecos. Tum causa agitur. A. 6, 6, 4—17.

δέον, v. δεῖ nr. 6.

δέος, *metus*. Αϑ. 2, 3. 15.

δέραιον, *collare canum*. K. 6, 1.

Δέρας τεῖχος, E. 7, 1, 11. Ita Steph. edidit pro Γέρας τ. quia in Steph. Byz. est Δέῤῥα, τόπος Λακωνικῆς. Magis conueniret locus quidam in Messenia, qui Δέραι vocabatur. v. Pausan. 4, 15. At cum bellum illud, de quo agit l. l. Xenophon, gestum fuerit circa Corinthum et Sicyona, quae vrbes longe distabant a Laconica et Messenia, ne sic quidem locus sanatus videtur. Fortassis coniicere quis possit Φεράς. Φε-

ρι.

ραὶ enim a Ptolemaeo vocatur oppidum, quod Polyb. vocat Φάραι, quodque post Sicyona collocat Strabo.

Δέρδας, Derdas, princeps Elimeae, E. 5, 2, 28—33. 5, 3, 2. 9. Bonam operam praestat Lacedaemoniis contra Olynthios. In genit. est Δέρδα, accus. Δέρδαν.

δέρη, collum. Hesych: δέρη· τράχηλος, αὐχήν. Sed proprie dicitur αὐχὴν esse τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου, (ceruix) δέρη δὲ τὸ ἔμπροσθεν. (v. Albert. ad Hesych.) Vir doctus in Obs. misc. Vol. V, 3. p. 87. δέρη, inquit, vox poetis fere propria, licet ea Xen. vsus sit aliquoties. Legitur enim Il. 1, 3, 2. 5, 1, 3.

Δερκυλλίδας, Dercyllidas, cognomine Σίσυφος (v. Σίσ.), Lacedaemoniorum in Asia imperator. E. 3, 1, 6. De eius amicitia cum Tissapherne v. §. 7. de rebus eius gestis §. 8. 13—25. et 3, 2, 1—16. Est in legatis Agesilai ad Tissaphernem, 3, 4, 6. sed Agesilao in Macedonia obuiam fit, 4, 3, 1. 2. Est harmostes Abydi, 4, 8, 3. succedit ei Anaxibius, §. 32. Commemoratur etiam A. 5, 6, 12. et bellum in Asia gessisse dicitur.

δέρμα, pellis, cutis. A. 1, 2, 8. Marsyae. 4, 8, 19. victimarum. Brodaeus tamen nescio an vere, certe ingeniose, coniicit τέρματα, h. e. metas. Ιπ. 1, 5. de equo. Sed Απ. 2, 1, 17. vbi μαστιγοῦσθαι dicitur, verti potest corpus.

δερμάτινος, e pellibus s. coriis factus. A. 4, 7, 18. πλῆθος δερματίνων ὠμοβοείων, np. ἀσπίδων, quod vocab. saepe intelligi docuit Hutch. Vnde apparet, male Suidam et alios h. l. legere δερμάτων. cf. ὠμοβόειος.

δερμάτιον, v. ἱμάτιον.

Δέρνης, Dernes, praefectus quidam Phoeniciae et Arabiae. A. 7, 8, 14.

δεσμεύειν, ¶ 1) ligare, alligare, np. canes et equos, A. 5, 8, 10. v. δεῖν nr. 1. Ιπ. 5, 4. ¶ 2) in vincula coniicere. Poll. 8, 71. δεσμεύειν, ὡς Ἰσαῖος. Απ. 1, 2, 50. Ιερ. 6, 14. 7, 12. δεσμοὺς ἀντιπαράσχοι, ὅσους δὴ ἐδέσμευσε, vbi post ἀντιπαρ. intelligi debet ἐκείνοις, ita vt ὅσους — ἐδέσμ. non pertineat ad δεσμούς. Sed v. ἀντιπαρέχειν. Caeterum Atticum esse hoc verbum, negare videtur Moeris p. 130.

δε-

δεσμὸς, ¶ 1) *vinculum*, A. 3, 5, 6. δεσμῶν, οἷς χρῆσθε περὶ τὰ ὑποζύγια. Hic sunt *loramenta*. Iπ. 5, 4. ἵππος χαλᾷ — τὰ δεσμὰ, quibus ad praesepe ligatur. Est forma pluralis Attica. Reliqui Graeci dicebant οἱ δεσμοί. (v. Moer. et Thom. Mag.) Improprie: Iπ. 12, 1. ὁ λίαν στενὸς θώραξ, δεσμὸς, οὐχ ὅπλον ἐστί, np. dum coarctat. ¶ 2) *carcer, vincula*. Π. 3, 1, 14. οἱ δουλείαν καὶ δεσμὸν φοβούμενοι, vbi Philelph. et cod. Bodl. minus bene habent δασμόν. Aπ. 2, 1, 16. δεσμοῖς ἀπείργουσιν seruos.

δεσμῶται, *in carcerem coniecti*, E. 5, 4, 8.

δέσποινα, *domina, hera*. Π. 5, 1, 2. Metaphorice ἀπατηλαὶ δέσποιναι vocantur voluptates, O. 1, 20. 23. 2, 1. vbi est genit. δεσποινῶν.

δεσπόσυνος (poet. Stph.), *herilis, ad herum s. dominum pertinens*. O. 14, 2. τῶν δεσποσύνων ἀπέχεσθαι, *a bonis domini abstinere*. Intelligitur enim χρημάτων, quod additum legitur O. 9, 16. In priori loco Brodaei codd. legebant δεσποσίων.

δεσπότης, *dominus, possessor*, A. 7, 4, 10. ὁ δεσπότης ἑκάστης οἰκίας. Leuncl. *paterfamilias*. Sic possessores canum, ouium, equorum, dicuntur δεσπόται, Π. 7, 5, 22. Aπ. 2, 7, 13. O. 12, 20. Sic E. 3. 3, 5. δεσπότης est *possessor agri*. Praecedunt enim τὰ χωρία, *praedia*. Speciatim refertur ad seruos, Π. 1, 1, 1. 3, 1, 6. 5, 3, 18. 7, 5, 21. bis. Aπ. 1, 6, 2. O. 12, 19. Vnde Graecis inuidiosum hoc nomen. (v. Valcken. ad Herodot. 3, 89.) E. 3, 5, 8. p. 183. τῶν ξυμμάχων ἐλευθέρων ὄντων — δεσπόται ἀναπεφήνασι, np. Lacedaemonii. Vnde etiam Persae illud abominati finguntur Π. 1, 3, 15. quibus potius placeret τὸ ἴσον ἔχειν. Etiam rex Assyriorum cum Gobrya, qui ab ipso defecerat, ita agi iubet Π. 5, 3, 4. δεσπότης ὁ σὸς λέγει. Sed δεσπότης etiam omnino est *is, cui quis subiectus est*. v. c. milites, quibus subsunt ἐπίτροποι, dicuntur δεσπόται, Π. 4, 2, 17. cf. 4, 5, 4. vbi nominantur οἰκέται. Is, qui mercedem pro doctrina sibi solui iubet, eum, a quo acceperit pecuniam, dicitur δεσπότην ἑαυτῷ καθιστάναι, Aπ. 1, 5, 6. Sic Π. 6, 1, 3. ποιήσω Γαδάταν δεσπότην τοῦ Ἀσσυρίου. Caeterum homines, qui regi subie-

cti

ati sunt, dicuntur δεσπότην προσκυνεῖν, A. 3, 2, 8. E. 4, 1, 15. Hinc illa formula cum reuerentia et subiectione quadam compellantis, ὦ δέσποτα, Π. 4, 5, 5. 4, 6, 2. 5, 3, 14. 5, 4, 19. 7, 2, 4. 7, 3, 1. Transfertur hoc nomen etiam ad alia. Aγ. 5, 2. est ὕπνος δεσπότης. cf. Raphel. ad Rom. 6, 12. Aπ. 4, 5, 4. voluptates dicuntur δεσπόται κάκιστοι, et O. 1, 22. χαλεποὶ δεσπόται. Huc respicitur Aπ. 1, 5, 5. δουλεύοντα ταῖς τοιαύταις ἡδοναῖς ἱκετεύειν τοὺς θεοὺς, δεσποτῶν ἀγαθῶν τυχεῖν. Possunt tamen etiam intelligi h. l. *magistri, monitores.* O. 1, 17. proprie dicuntur δεσπόται, relati ad δούλους. Sed §. 18. Socrates inuertit et de voluptatibus intelligit. Synon. ibi est ἄρχοντες.

δεσποτικός, ¶ 1) *ad dominum pertinens.* Π. 7, 5, 23. ἐν ταῖς δεσποτικαῖς συμφοραῖς, *in calamitatibus dominorum.* ¶ 2) *qui heri officio fungi potest.* O. 13, 5.

δεσποτικῶς, *herilem in modum, vt heram decet.* O. 10, 10.

δεύειν, *irrigare, madefacere, subigere.* Π. 6, 2, 11. p. 370. ὕδατι δεδευμένον τὸν ἄρτον. O. 10, 11. δεῦσαι (all. γεῦσαι) καὶ μάξαι.

δεῦρο, *huc.* Π. 2, 1, 2. 2, 2, 1. p. 102. 4, 5, 10. 8, 6, 2. 3. A. 7, 6, 8. E. 4, 6, 13. Aπ. 2, 6, 11. ex Homero: δεῦρ' ἄγε δὴ, *huc ades.* Verti potest *ad nos.* Π. 3, 2, 6. 4, 5, 6. A. 1, 3, 19. Abesse poterat Π. 5, 4, 16. οἴκαδε δεῦρο ἀπιόντες. Nisi h. l. vertere malis *hinc* s. *inde.* Quam in rem Wetsten. ad Rom. 1, 13. locum ex Eustathio habet. 5, 5, 13. δεῦρο παρέσονται. Caeterum ἡ δεῦρο στρατεία Π. 5, 1, 11. est *expeditio in haec loca,* et A. 5, 7, 12. Zeun. pro δεῦρο edidit ἐνταῦθα, e 2 MSS. Cf. δευτεροτυχεῖν.

δευτεραῖος, *qui postridie, qui altero die, venit.* Π. 5, 2, 1. De eiusmodi nominibus, quae *dialia* vocant, v. Raphel. et Wetsten. ad Act. 28, 13. et Wetsten. ad Ioh. 11, 39.

δεύτερος, ¶ 1) *secundus.* Π. 2, 2, 1. p. 102. μετ' ἐμὲ δεύτερος, *gleich nach mir.* ¶ 2) *inferior* ratione magnitudinis, dignitatis, fortitudinis, Π. 2, 3, 3. 8, 4, 2. Aγ. 1, 3. Vnde τὰ δεύτερα sunt *secundae partes,* Π. 4, 6, 6. E. 6, 1, 4. p. 359. Proprie desumta est locutio a ludis et certaminibus. Sed ¶ 3)

δεσμός, ¶ 1) *vinculum*, A. 3, 5, 6. δεσμῶν, οἷς χρῆσθαι περὶ τὰ ὑποζύγια. Hic sunt *loramenta*. Iπ. 5, 4. ἵππος χαλᾷ — τὰ δεσμά, quibus ad praesepe ligatur. Est forma pluralis Attica. Reliqui Graeci dicebant οἱ δεσμοί. (v. Moer. et Thom. Mag.) Improprie: Iπ. 12, 1. ὁ λίαν στενὸς θώραξ, δεσμός, οὐχ ὅπλον ἐστί, np. dum coarctat. ¶ 2) *carcer, vincula*. Π. 3, 1, 14. οἱ δουλείαν καὶ δεσμὸν φοβούμενοι, vbi Philelph. et cod. Bodl. minus bene habent δασμόν. Aπ. 2, 1, 16. δεσμοῖς ἀπείργουσιν seruos.

δεσμῶται, *in carcerem coniecti*, E. 5, 4, 8.

δέσποινα, *domina, hera*. Π. 5, 1, 2. Metaphorice ἀπατηλαὶ δέσποιναι vocantur voluptates, O. 1, 20. 23. 2, 1. vbi est genit. δεσποινῶν.

δεσπόσυνος (poet. Stph.), *herilis, ad herum l. dominum pertinens*. O. 14, 2. τῶν δεσποσύνων ἀπέχεσθαι, *a bonis domini abstinere*. Intelligitur enim χρημάτων, quod additum legitur O. 9, 16. In priori loco Brodaei codd. legebant δεσποσίων.

δεσπότης, *dominus, possessor*, A. 7, 4, 10. ὁ δεσπότης ἑκάστης οἰκίας. Leuncl. *paterfamilias*. Sic possessores canum, ouium, equorum, dicuntur δεσπόται, Π. 7, 5, 22. Aπ. 2, 7, 13. O. 12, 20. Sic E. 3, 3, 5. δεσπότης est *possessor agri*. Praecedunt enim τὰ χωρία, *praedia*. Speciatim refertur ad seruos, Π. 1, 1; 1. 3, 1, 6. 5, 3, 18. 7, 5, 21. bis. Aπ. 1, 6, 2. O. 12, 19. Vnde Graecis inuidiosum hoc nomen. (v. Valcken. ad Herodot. 3, 89.) E. 3, 5, 8. p. 183. τῶν ξυμμάχων ἐλευθέρων ὄντων — δεσπόται ἀναπεφήνασι, np. Lacedaemonii. Vnde etiam Persae illud abominati finguntur Π. 1, 3, 15. quibus potius placeret τὸ ἴσον ἔχειν. Etiam rex Assyriorum cum Gobrya, qui ab ipso defecerat, ita agi iubet Π. 5, 3, 4. δεσπότης ὁ σὸς λέγει. Sed δεσπότης etiam omnino est *is, cui quis subiectus est*. v. c. milites, quibus subsunt ἐπίτροποι, dicuntur δεσπόται, Π. 4, 2, 17. cf. 4, 5, 4. vbi nominantur οἰκέται. Is, qui mercedem pro doctrina sibi solui iubet, eum, a quo acceperit pecuniam, dicitur δεσπότην ἑαυτῷ καθιστάναι, Aπ. 1, 5, 6. Sic Π. 6, 1, 3. ποιήσω Γαδάταν δεσπότην τοῦ Ἀσσυρίου. Caeterum homines, qui regi subie-

cti

eti sunt, dicuntur δεσπότην προσκυνεῖν, A. 3, 2, 8. E. 4, 1, 15. Hinc illa formula cum reuerentia et subiectione quadam compellantis, ὦ δέσποτα, Π. 4, 5, 5. 4, 6, 2. 5, 3, 14. 5, 4, 19. 7, 2, 4. 7, 3, 1. Transfertur hoc nomen etiam ad alia. Aγ. 5, 2. est ὕπνος δεσπότης. cf. Raphel. ad Rom. 6, 12. Aπ. 4, 5, 4. voluptates dicuntur δεσπόται κάκιστοι, et O. 1, 22. χαλεποὶ δεσπόται. Huc respicitur Aπ. 1, 5, 5. δουλεύοντα ταῖς τοιαύταις ἡδοναῖς ἱκετεύειν τοὺς θεοὺς, δεσποτῶν ἀγαθῶν τυχεῖν. Possunt tamen etiam intelligi h. l. *magistri, monitores.* O. 1, 17. proprie dicuntur δεσπόται, relati ad δούλους. Sed §. 18. Socrates inuertit et de voluptatibus intelligit. Synon. ibi est ἄρχοντες.

δεσποτικὸς, ¶ 1) *ad dominum pertinens.* Π. 7, 5, 23. ἐν ταῖς δεσποτικαῖς συμφοραῖς, *in calamitatibus dominorum.* ¶ 2) *qui heri officio fungi potest.* O. 13, 5.

δεσποτικῶς, *herilem in modum, vt heram decet.* O. 10, 10.

δεύειν, *irrigare, madefacere, subigere.* Π. 6, 2, 11. p. 370. ὕδατι δεδευμένον τὸν ἄρτον. O. 10, 11. δεῦσαι (all. γεῦσαι) καὶ μάξαι.

δεῦρο, *huc.* Π. 2, 1, 2. 2, 2, 1. p. 102. 4, 5, 10. 8, 6, 2. 3. A. 7, 6, 8. E. 4, 6, 13. Aπ. 2, 6, 11. ex Homero: δεῦρ' ἄγε δὴ, *huc ades.* Verti potest *ad nos.* Π. 3, 2, 6. 4, 5, 6. A. 1, 3, 19. Abesse poterat Π. 5, 4, 16. οἴκαδε δεῦρο ἀπιόντες. Nisi h. l. vertere malis *hinc* s. *inde.* Quam in rem Wetsten. ad Rom. 1, 13. locum ex Eustathio habet. 5, 5, 13. δεῦρο παρέσονται. Caeterum ἡ δεῦρο στρατεία Π. 5, 1, 11. est *expeditio in haec loca,* et A. 5, 7, 12. Zeun. pro δεῦρο edidit ἐνταῦθα, e 2 MSS. Cf. δευτεροτυχεῖν.

δευτεραῖος, *qui postridie, qui altero die, venit.* Π. 5, 2, 1. De eiusmodi nominibus, quae *dialia* vocant, v. Raphel. et Wetsten. ad Act. 28, 13. et Wetsten. ad Ioh. 11, 39.

δεύτερος, ¶ 1) *secundus.* Π. 2, 2, 1. p. 102. μετ' ἐμὲ δεύτερος, *gleich nach mir.* ¶ 2) *inferior* ratione magnitudinis, dignitatis, fortitudinis, Π. 2, 3, 3. 8, 4, 2. Aγ. 1, 3. Vnde τὰ δεύτερα sunt *secundae partes,* Π. 4, 6, 6. E. 6, 1, 4. p. 359. Proprie desumta est locutio a ludis et certaminibus. Sed ¶ 3)

3) δεύτερον aduerbialiter adhibetur pro *iterum, secundum*, A. 1, 8, 11. vt τὸ δεύτερον Π. 2, 2, 1. p. 101. nisi ibi est *ferculum secundum*. ¶ 4) Δεύτερον pro *deinde* fere redundat Π. 4, 6, 6. Sed E. 7, 1, 24. pro ἐτιμᾶτο δεύτερα μετὰ τὸν Πελοπίδαν, in margg. est δευτέρως. Et sane potest δεύτερα pro aduerbio accipi. Legitur etiam δεύτερον pro ὕστερον. v. ὕστερος nr. 2.

*δευτεροτυχεῖν Π. 2, 2, 1. p. 102. in margg. legitur, pro δεῦρο τυχεῖν, vt intelligas de eo qui in coena deteriorem quam alii locum accepisset.

δευτέρως, v. δεύτερος nr. 4.

δεχάμματος, *decem nodos habens*. K. 10, 2.

δέχεσθαι, ¶ 1) *capere, recipere, admittere*. vt equus frenum, Ιπ. 3, 2. 6, 8. ter. 6, 10. vbi synon. est λαμβάνειν, vt 8, 14. it. equitem, Ιπ. 3, 3. manus equitis hastam, Ιπ. 7, 9. cibos tam homines quam bestiae, (alias dicitur προςίεσθαι.) Απ. 1, 2, 4. K. 6, 2. τοὺς τροχοὺς is, qui antea sursum iecerat, Σ. 2, 8. Sic eleganter Ιπ. 12, 2. munimentum corporis dicitur δέχεσθαι, *intra se recipere, tueri*, os equitis. Dii peregrinae religionis propitii δέχεσθαι dicuntur aduenas, Π. 2, 1, 1. rex supplicem, Π. 4, 6, 2. p. 258. et §. 3. imperator exules, E. 4, 8, 5. vbi synon. est ἀθροίζειν. vxor maritum in cubiculum, E. 6, 4, 36. ciues in vrbem hospites, exercitum alienum et alios, Π. 7, 4, 2. 3. A. 4, 8, 17. 6, 6, 6. E. 1, 1, 13. 14. 3, 1, 12. 14. 16. it. c. εἰς et εἴσω, Π. 7, 4, 2. bis. et §. 5. A. 5, 5, 5. 10. vbi etiam est εἰς τὰς στέγας δέχεσθαι. A. 6, 6, 9. p. 367. E. 2, 3, 18. p. 99. 3, 5, 2. vbi v. Mor. 4, 4, 15. 7, 4, 33. cf. Kypk. ad Luc. 9, 53. it. c. πρὸς, E. 3, 1, 13. πρὸς τὰ τείχη δέχεσθαι. ¶ 2) *excipere*, vel *epulis*, vel *aliis amicitiam declarandi modis*. Π. 4, 2, 18. 6, 3, 6. 8, 2, 10. A. 5, 6, 1. 7, 7, 26. ἐδέξω ἡδέως καὶ ὄμμασι, καὶ φωνῇ, καὶ ξενίοις. E. 3, 1, 10. 4, 8, 5. Ιερ. 3, 2. Sic O. 5, 8. eleganter nemo dicitur ἥδιον τὸν ἐπιμελόμενον et ξένους ἀφθονώτερον δέχεσθαι, quam agricultura. Sed E. 6, 4, 20. τὸν κήρυκα ἐπὶ ξένια ἐδέξαντο, in margg. est ἐκάλεσαν, quod pro glossemate habetur in edit. Leuncl. ¶ 3) *accipere*, i. q. λαμβάνειν, vbi vide. Proprie tamen differunt. v. Π. 1, 4, 26. A. 7,

7, 3, 12. 14. Scil. λαμβάνειν est simpliciter *accipere*, δέχεσθαι autem, *rogatum aliquid sponte et libenter oblatum accipere*, vel *cum quadam beneuolentiae et alacritatis significatione*, *vel alterius adiuuandi et subleuandi causa*, *aliquid accipere*. Π. 1, 4, 10. 1, 5, 5. οὕτω δεξαμένου τοῦ Κύρου, np. munus imperatoris, quod ei oblatum erat. In margg. est δοξαζομένου. Sic 4, 5, 16. 4, 6, 7. 5, 1, 12. 5, 4, 7. 15. 5, 5, 2. 5, 5, 9. p. 331. 8, 3, 12. 13. 8, 4, 11, 12. 8, 5, 9. 8, 7, 1. A. 3, 4, 20. 5, 4, 3. 7, 1, 22. Απ. 1, 5, 2. Απολ. 16. Saepe tamen δέχεσθαι videtur nihil aliud esse quam λαμβάνειν. Sic δέχεσθαι dicuntur, *qui reditus vel lucrum ex aliqua re percipiunt*, Πο. 1, 7. ἡ πόλις — πολλὰ δέχεται ἐμπόρια. 4, 25. δέξεται πολλαπλάσια τούτων, pro elocatis seruis. Sic dux apum δέχεται καὶ σώζει, quae foris importata fuerint ab apibus, O. 7, 33. E propria autem illa verbi δέχεσθαι notione intelligitur, cur interdum sit ¶ 4) *probare*, vt Π. 6, 1, 25. A. 1, 8, 11. E. 4, 1, 18. bis. 6, 5, 35. Vnde μὴ δέχεσθαι est *reiicere, aspernari*, E. 4, 7, 2. bis. et §. 3. μᾶλλον δέχεσθαι, ἢ — est *malle, quam* — E. 5, 1, 14. p. 281. Σ. 4, 12. et δέχεσθαί τι ἀντί τινος, *permutare aliquid cum aliqua re*, est *rem rei praeferre*, Π. 1, 6, 10. 8, 3, 12. Σ. 3, 13. Αγ. 1, 36. vbi δέχεσθαί τι ἀντί τινος et δέχεσθαί τι μᾶλλον ἢ — idem valent. cf. ἀντί. ¶ 5) Ad hostes relatum, est *impetum hostium sustinere, non fugere*. Π. 3, 2, 4. bis. 7, 1, 14. A. 1, 10, 4. 8. 3, 4, 3. 6, 5, 10. E. 3, 4, 24. 4, 3, 10. 6, 5, 31. 7, 1, 21. (vbi est εἰς δόρυ δέχεσθαι, *cominus pugnare*.) 7, 2, 14. 7, 4, 13. 30. 7, 5, 12. Αγ. 1, 32. 2, 11. Cf. χείρ nr. 1. ς. Sed Π. 3, 3, 9. p. 180. ἢν ἐρχομένους αὐτοὺς δεχώμεθα (cod. Guelf. αὐτοῖς μαχώμεθα) est *impetum hostis exspectamus, nicht selbst entgegen marschiren*. Nam oppon. ἐπ' ἐκείνους ἰέναι. ¶ 6) δέχεσθαι ἐγγυητὰς et ἐπιστολὴν v. in ἐγγ. et ἐπ. ¶ 7) In var. lect. permutatur c. ἄρχεσθαι. v. ibi nr. 1. h.

δή, 1) per se, ab initio positum μεγαλεῖόν τι ἐργάζεσθαι, saepe etiam λαμβάνεσθαι ἐν παθητικοῖς, docet

cet Demetr. Phaler. περὶ ἑρμην. §. 56. Eſt autem ¶ 1) i. q. ἤδη, *mox, iam.* Suid. δὴ ἀντὶ τοῦ νῦν. Heſych. δὴ γάρ· ἤδη γάρ. Exempla ſunt Π. 1, 1, 5. 1, 5, 7. p. 57. A. 2, 3, 1. 3, 1, 19. 5, 4, 14. 7, 1, 17. Ιπρ. 1, 9. Vnde δὴ νυνί, Π. 4, 5, 15. p. 251. *iam nunc.* it. νῦν δή, Π. 3, 2, 7. 4, 1, 11. 7, 2, 7. p. 419. extr. et πάλαι δή, *iam dudum,* Π. 8, 7, 1. Sic in obiectione A. 7, 6, 16. Hinc non ſolum in all. libb. ἤδη eſt pro δή, Π. 3, 3, 22. παρακελεύοιτο μὲν δή. Cod. Guelf. π. μ. ἤδη. §. 27. ἐφθέγξατο δή. Idem et mrg. Steph. ἐφθ. ἤδη. 4, 4, 3. καὶ δὴ στρατευσόμεθα. (vbi all. δεῖ, all. ἤδη, quod reponi volebat Muretus.) 6, 1, 11. ταῦτα δή. Edd. vett. τ. ἤδη. 7, 5, 18. p. 447. καὶ δὴ ἔργον. Marg. Steph. κ. ἤδη ἔ. A. 1, 3, 11. εἶτε δή. All. εἶτε ἤδη. cf. Zeun. ad Π. 8, 7, 1. ſed interpretes etiam δὴ mutari iuſſerunt in ἤδη, vt Muretus Π. 2, 4, 11. poſt πολλάκις. §. 12. ante δύο. 3, 1, 1. inter καὶ et αὐτός. 3, 3, 20. ante ἠριστηκότες. 6, 3, 7. ante ἐντός. it. Stephanus et Hutchinſ. Π. 3, 1, 4. poſt ὁμοῦ. Cf. infra II, 3. ¶ 2) In argumentationibus et concluſionibus eſt *igitur,* Π. 5, 8, 18. διὰ ταῦτα δή. A. 1, 7, 13. 4, 4, 6. Ιερ. 1, 27. Απ. 2, 5, 2. cf. νῦν. Vnde A. 1, 8, 11. ſynon. eſt οὖν, et A. 7, 5, 4. in cod. Eton. atque E. 5, 2, 9. poſt ἀκούσασι in margg. pro δὴ extat οὖν. cf. οὖν nr. 1. 2. et 7. ¶ 3) In repetitionibus, *igitur, inquam.* Π. 1, 3, 2. ὁρῶν δὴ τὸν κόσμον. 2, 2, 2. p. 103. 3, 1, 1. διὰ πάντα δὴ ταῦτα. 6, 2, 7. p. 366. 7, 2, 7. p. 419. 7, 5, 20. A. 1, 7, 13. ταύτην δὴ (Hutch. δὲ) τὴν πάροδον. 7, 3, 27. Πο. 1, 2. vbi Leuncl. δὲ habet. Ιερ. 2, 12. Απ. 1, 2, 56. 58. Hinc Zeun. Π. 2, 3, 8. pro ταῦτα δ' ἀγασθεὶς coni. ταῦτα δή, et 6, 2, 7. p. 366. poſt εἰ inſerit δή, et 7, 2, 7. p. 419. poſt ὑπὸ τοιούτων ponit δὴ pro δὲ, vt 7, 5, 23. poſt ταῦτα, 8, 8, 3. poſt ἀθεμιστότεροι, et A. 7, 7, 4. poſt νῦν. ¶ 4) In apodoſi, ἐν τούτῳ δή, οὕτω δή, ἐνταῦθα δή, ἐκ τούτου δή, ἔνθα δή, vel δὴ ſimpliciter, *tum, tum vero.* Π. 1, 4, 4. 1, 5, 1. 2, 2, 2. p. 104. 2, 4, 17. p. 137. 3, 3, 27. 4, 2, 15. 4, 5, 14. p. 249. 6, 2, 9. extr. 7, 2, 1. 8, 2, 10. 8, 3, 2. 3. 8, 5, 9. A. 1, 10, 9. 3, 1, 2. 4, 3, 20. E. 2, 4, 27. 28. 3, 4, 8. 4, 4, 2. 5, 1, 12. Απ. 3, 8, 2.

2. O. 21, 2. etc. Vnde A. 1, 3, 5. Zeun. post ἀνάγκη pro δὲ edidit δή. vt 4, 1, 2. post ἐδόκει. Ponitur etiam bis, primum in protasi, iterum in apodosi, A. 4, 7, 17. vbi prius δὴ est *quidem, scilicet*. it. O. 20, 20. ¶ 5) *sane, certe, quippe, quidem, nempe*. Π. 1, 3, 2. ἃ δὴ — 2, 1, 6. p. 93. ᾗ δὴ — 2, 1, 11. 2, 3, 5. p. 120. (vbi Zeun. explicat *vti est, vti negari nequit*.) 4, 2, 12. p. 217. 4, 2, 16. 4, 6, 6. 8, 2, 8. A. 1, 9, 10. Aπ. 1, 1, 2. 2, 1, 21. 1, 2, 31. ἐξ ὧν δὴ καὶ ἐμίσει. 3, 5, 11. Λ. 2, 2. Aϑ. 1, 18. Iπ. prooem. Iεp. 1, 1. 8, 6. vbi Zeun. vertit *modo*. Cf. οἷος nr. 10. et Zeun. ad Π. 1, 2, 6. vbi restituit δὴ post οἴων, quod Steph. omiserat. Huc referri potest Π. 1, 3, 8. τοῦ δὴ — μὴ λυσιτελεῖν αὐτοῖς, *nempe vt* — it. E. 4, 1, 11. ἵνα δὴ πολλὰ ἀπαγάγοι. ¶ 6) In interrogationibus, *quaeso, vero, tandem*. E. 2, 4, 29. p. 123. ἐπὶ Λακεδαιμονίοις δὴ οἴεσϑε μέγα φροντέον εἶναι; Sic πῶς δὴ Π. 1, 3, 10. 1, 6, 19. p. 71. 8, 4, 4. O. 2, 4. 9, 2. 13, 4. Σ. 5, 5. Huc pertinet O. 11, 3. ἀλλ' ἐγὼ μὲν δὴ πῶς ἂν — Vnde Aπ. 3, 13, 6. duce Hindenburgio Ernest. pro πῶς τι scribit πῶς δή. It. πρὸς τί δὴ Π. 6, 3, 9. et τί δὴ Π. 1, 4, 13. 4, 3, 3. p. 229. 7, 1, 4. A. 2, 5, 3. p. 114. (vbi all. τί δεῖ) 7, 6, 15. E. 3, 3, 5. Aπ. 4, 4, 20. O. 9, 1. et in nonnullis libb. O. 7, 17. pro τί δαί. Et τί δή ποτε Σ. 4, 27. cf. τίς et ποτέ. Sic καὶ τίνι δὴ Π. 1, 3, 5. et καὶ τίνες δὴ O. 1, 18. Cf. πόϑεν. Sic in interrogatione implicita, A. 4, 7, 18. ὅτου δὴ παρεγγυήσαντος, *nescio quo iubente*. et 5, 2, 17. ὅτου δὴ ἀνάψαντος. Caeterum Π. 2, 2, 2. p. 104. Zeun. post ποτέρω recepit δὴ e cod. Guelf. ¶ 7) Cum imperatiuo, *igitur, quaeso, tandem*. Π. 3, 1, 6. 7. et 5, 3, 6. λέγε δή. 8, 2, 9. et Σ. 4, 34. ἄγε δή. A. 7, 6, 23. ἄγετε δή. cf. ἄγειν nr. 28. Π. 3, 1, 19. et Aπ. 3, 4, 7. ἴϑι δή. Π. 2, 1, 2. p. 87. ἄκουε δή. 5, 5, 13. μὴ δὴ σὺ κέλευε. Aπ. 1, 2, 41. δίδαξον δή. Vnde ¶ 8) c. vocat. est hortantis. K. 6, 18. παῖ δή, παῖ δή. ¶ 9) *scilicet*. In ironia, Π. 5, 4, 2. φεύγειν κελεύει ἵππους ὀλίγους — ὡς δὴ φοβηϑέντας, *quasi vero territi essent*. vbi saltem, vt Σ. 8, 4. est simulantis. cf. ὡς. A. 7, 6, 21. τοῦτο δὴ τὸ πάϑημα τὸ σχέτλιον. E. 5, 4, 6. εἰσήγαγε τὰς ἑταιρίδας δή. Nempe nullae erant.

rant. v. ibi Mor. ¶ 10) Eleganter additur adiectiuis magnitudinem aliquam declarantibus, itemque verbis, et verti potest *iam* s. *potius* s. *adeo*. v. Ernest. ad Callim. h. in L. P. 122. et ad Απ. 2, 1, 24. Vnde saepe δὴ mutatum fuit in δι, vt Απ. l. l. διέσῃ pro δὴ ἴσῃ. Π. 8, 3, 4. διέφερε pro δὴ ἔφερε. Απ. 1, 2, 64. διαγραψάμενος, vbi vide. Sic quoque in aliis, vt Π. 7, 5, 26. p. 459. pro εἰ δὴ ἄλλους all. legunt εἰ δι' ἄλ. Sed Π. 1, 4, 27. pro πολὺν δὴ χρόνον in margg. est π. τινα χρον. Praeterea vero, et praeter ἤδη, (de quo n. 1.) ¶ 11) confunditur saepe in libris antiquis a) cum δαί. v. ibi. b) cum δέ. Π. 2, 2, 2. p. 104. καὶ ὁ ἄλλος δέ, cod. Guelf. δή. 2, 3, 1. τέλος δὲ, all. δή. §. 9. οὕτω δὴ εἰσαγαγὼν, cod. Guelf. δ' εἰσαγ. 2, 4, 9. δὴ pro δὲ post ἐκ τούτου ex eod. cod. edidit Zeun. 4, 1, 1. ὡς δή, all. ὡς δὲ, all. tantum ὡς. 4, 2, 11. pro μὲν δὴ in ed. Ald. est μὲν δὲ, vt §. 16. οἱ δὲ pro ὁ. δή. 5, 2, 1. καὶ ἡ ἄλλη δή, Zeun. δέ. 5, 5, 3. ἐκ τουτου δὲ, Zeun. ἐ. τ. δή. 6, 2, 7. p. 365. ταῦτα δὲ ὁρῶντες, Leuncl. et Wells. mutarunt δὲ in δή. 7, 2, 8. Zeun. pro τίς δὴ reposuit τίς δ' ἦν. 8, 4, 4. pro πῶς δὴ in edd. vett. est π. δέ. 8, 6, 11. οὕτω δὴ Zeun. reposuit pro οὕτω δέ. A. 2, 1, 8. ἔνθα δὴ pro ἐ. δέ. 2, 4, 11. τότε δὴ pro τ. δὲ, 4, 5, 23. κοινῇ δὴ pro κ. δέ. Sed 5, 6, 10. πλοῖα δ' Leuncl. emendauit πλ. δή, Zeun. πλοῖα γ'. Idem Zeun. δὴ rescripsit pro δὲ Λ. 11, 6. post ὧν et Αϑ. 3. 9. post ὅπως. Ernest. pro δῆλον δὴ Απ. 1, 6, 2. scribit δηλ. δέ. cf. E. 6, 3, 4. p. 383. extr. 6, 4, 6. 7, 4, 24. 36. 7, 5, 25. et supr. δὲ n. 5. c) cum δεῖ. Π. 7, 5, 26. p. 459. δεῖ συμπαρομαρτεῖν, margg. δὴ συμπαρομαρτεῖ. cf. supr. n. 1. et 6. et δεῖ nr. 2. h. et γιγνώσκειν nr. 11. et νομίζειν nr. 6. d) cum τῇ. E. 6, 2, 13. Leun. et Wells. habent ἐν πάσῃ τῇ ἀθυμίᾳ pro ἐν π. δὴ ἀϑ. e) cum οὖν. v. supra nr. 2. et infra II, 4. b. et οὖν. nr. 1. f) cum τι. v. τὶς nr. 21. l. et infra II, 3. g) cum ἤ. Απ. 1, 6, 9. ἐὰν δὲ δὴ φίλους ἢ πόλιν. Stob. ἐὰν δὲ ἢ φ. ¶ 12) δὴ omissum restituit Zeun. Π. 1, 4, 25. post ἀπεκάλει. 2, 4, 12. post ἐξαγγείλῃ. 4, 2, 1. post τότε. §. 12. p. 216. post ἔνθα. 4, 4, 3. extr. et 4, 6, 7. post μέν. 8, 8, 4. post εἴς γε μήν. A. 5, 6, 3. p. 289.

289. post *νῦν γάρ*. §. 5. *δὴ πλέοιμεν ἂν* pro *ἂν πλέοιμεν*. Sic Π. 8, 3, 7. post *τὸ αὐτὸ* cod. Guelf. inserit *δή*. E. 6, 4, 19. *δὴ* in nonnullis deest post *ὁ μέν*. Et omisit Morus 6, 5, 23. ante *συνειδόμενοι*, et §. 27. post *πολύ*. II) Aliis particulis iungitur. ¶ 1) c. *γάρ*. Hoogeuen. ad Viger. 8, 5, 1. vertit *vtique*. Π. 1, 2, 6. *γίγνεται γαρ δὴ* (Hutch. vitiose *δὲ*) *καὶ παισὶ πρὸς ἀλλήλους ἐγκλήματα*. 3, 3, 3. p. 228. 4, 2, 2. 8, 2, 6. 8, 8, 5. Aπ. 1, 2, 14. Aγ. 10, 2. Λ. 7, 3. *καὶ γὰρ δή*. cf. *γὰρ* nr. 13. b. ¶ 2) c. *δέ*. Iπ. 6, 6. *δὲ δὴ*, *at vero*. cf. Π. 3, 2, 6. Sed *ἢν δὲ δὴ*, *quodsi vero, quodsi vt puto*, Π. 3, 1, 6. O. 12, 8. Iπρ. 2, 1. 6, 6. it. *εἰ δὲ δὴ*, A. 3, 2, 12. 7, 6, 21. Aπ. 1, 5, 1. vbi Ern. explicat *si est*, *vt vere est*. 2, 6, 20. et *ἐὰν δὲ δὴ*, Aπ. 1, 6, 9. vbi Stob. pro *δὴ* habet *ἤ*. *νῦν δὲ δὴ*, A. 7, 6, 21. v. *νῦν*. *ὁ δὲ δὴ*, Π. 4, 3, 4. p. 232. All. *ἐγὼ δὲ δή*. *ὅπως δὲ δὴ*, O. 6, 14. *τί δὲ δὴ*, *quid vero tandem*, *quid vero inquam*, Aπ. 4, 2, 10. 21. cf. *δὲ* nr. 5. ¶ 3) c. *καί*. Π. 1, 3, 2. *καὶ ὁρῶν δὴ* — *quin*, *quin etiam*, *atque adeo*, *et vero*, *tum vero*. sic Π. 1, 4, 14. 25. 2, 1, 7. 3, 3, 27. 4, 2, 1. *καὶ δὴ καὶ τότε*, *et vero etiam tum*. 6, 3, 7. *καὶ δὴ ἐντὸς τῶν σκοπῶν*. A. 1, 5, 7. 1, 8, 17. 1, 10, 6. 5, 7, 5. (vbi Hutch. perperam *δὲ*, et coni. *εἰ δέ*) §. 13. 7, 6, 15. E. 2, 1, 17. *καὶ καταφρονοῦντες δή*. (vbi Iunt. *τί*) 3, 3, 5. 9. Λ. 4, 5. O. 11, 3. Inprimis intendunt hae particulae post *ἄλλος*, Π. 1, 6, 18. *ἐν ἄλλοις τε πολλοῖς καὶ δὴ καὶ ἐν κάμνουσι*, *cum in aliis multis*, *tum vero praecipue*. Sic fere E. 4, 1, 11. Aγ. 3, 6. Eaedem particulae videntur recte verti *quippe*, *quidem*, E. 4, 2, 7. et in ratiocinando *at vero*, Π. 3, 3, 3. p. 228. quo referri potest Aϑ. 2, 11. quanquam ibi iam est *μέντοι*. Vnde vertas: *iam vero maxime*. Interdum *καὶ δὴ*, vt *δὴ* simpliciter, (v. I, 1. et 4.) est pro *ἤδη* (cf. Hesych. et Phauor.) et seruit apodosi, A. 1, 10, 7. *ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἐβουλεύοντο, καὶ δὴ βασιλεὺς*— vbi Muretus pro *καὶ δὴ* vult *ἤδη*, vt Mor. et Zeun. in locis similibus Π. 2, 4, 12. extr. et E. 6, 4, 13. Sed Hutchins. ad A. p. 106. recte defendit *καὶ δή*. ¶ 4) c. *μέν*. Ponitur autem *μὲν δὴ*, quod fere vertitur *igitur*, *quae*

cum ita sint, a) initio narrationis rei eiusmodi, cuius antea obiter tantum facta erat mentio, sequente δὲ, Π. 1, 1, 3. 1, 2, 1. 6. 1, 4, 8. 2, 2, 3. A. 3, 1, 10. Ἀπολ. 31. etc. Sed καὶ μὲν δὴ verti potest simpliciter *et quidem*, ita vt δὴ sit *quidem* vel *iam*, et μὲν ad sequens δὲ vel ἀλλὰ relatum seruiat connectendae orationi, Π. 2, 3, 5. p. 120. 8, 2, 8. 8, 5, 9. extr. A. 3, 2, 9. O. 1, 14. Ιερ. 2, 12. etc. cf. Zeun. ad Π. 5, 5, 14. (44.) Sic fere in media oratione O. 1, 15. b) in fine narrationis iam absolutae, ita vt breuiter repetita connectatur cum sequentibus. Sic est absolute, Π. 2, 2, 1. p. 103. sequente δὲ, Π. 1, 2, 2. 1, 3, 1. 1, 4, 1. 15. 25. 1, 5, 1. 6. 7. p. 56. 2, 1, 11. 2, 2, 4. 3, 1, 1. 3, 2, 6. 4, 2, 16. 4, 6, 5. 7. 6, 1, 23. (vbi Zonar. οὖν pro δὴ) 6, 2, 9. 8, 8, 4. A. 2, 1, 14. 15. O. 11, 1. A. 3, 1. 11, 1. Πο. 4, 33. Ιπ. 9, 1. 10, 17. 12, 11. sequente γε μὴν, Π. 1, 2, 2. 3, 3, 28. Ιπρ. 2, 9. sequente μέντοι, Λ. 1, 10. Ιπ. 2, 2. c) in responsionibus post μὰ Δί', formula οὐ μὲν δὴ est *nequaquam vero*, Π. 2, 2, 14. 5, 5, 7. cf. γε nr. 6. μὰ, et μὲν nr. 8. ¶ 5) c. οὕτω. Est autem οὕτω δὴ vel *hoc igitur modo, ita vt dictum est*, et connectit sequentia cum praecedentibus, Π. 1, 4, 10. 18. 4, 1, 11. etc. it. 4, 5. 7. vbi est καὶ οὕτως δή. vel *hoc igitur consilio, hanc igitur ob causam*, vno verbo *itaque*. Π. 1, 4, 17. 2, 1, 6. 3, 1, 2. 4, 1, 3. 4, 6, 5. 5, 3, 3. 7, 1, 22. 8, 1, 5. 8, 3, 3. etc. ¶ 6) c. aduerbiis temporis. Sic saepissime legitur ἔνθα δὴ, *tum vero*, vt Π. 1, 4, 25. A. 1, 8, 17. E. 4, 4, 3. A. 3, 5. etc. v. ἔνθα et δῆλος nr. 6. it. ἐνταῦθα δὴ, Π. 3, 1, 1. 4. 8. 19. 5, 4, 4. A. 4, 7, 18. 5, 2, 17. 5, 4, 14. E. 7, 4, 24. etc. v. ἐνταῦθα. it. ἐκ τούτου δὴ, Π. 1, 3, 9. 1, 4, 24. 4, 2, 11. 5, 3, 4. 7, 5, 20. etc. it. ἐν τούτῳ δὴ τῷ χρόνῳ, Π. 3, 1, 4. etc. it. τότε δὴ, Π. 1, 3, 9. A. 4. 1, 7. 4, 6, 2. etc. it. ἤδη δὴ. v. ἤδη. Cf. ἐντεῦθεν nr. 1. 3. ¶ 7) c. aliis aduerbiis. Sic μάλα δὴ v. in μάλα. πάνυ δὴ, E. 2, 4, 14. et in πάνυ. Sed δήποτε et δήπου et δῆτα v. infra suis locis. ¶ 8) De var. lect. v. I, 10. 11.

δῆγμα, *morsus*. v. Thom. Mag. in v. δαῖγμα. Proprie est animalium venenatorum, qualia sunt φαλάγγια,

λάγγια, Απ. 1, 3, 12. Sed §. 13. ita dicitur *vulnus ab amore inflictum*, quod egregie illustrat Valckén. ad Eurip. Hippol. 1303. cf. δάκνειν et κνῆσμα.

δῆθεν, *nimirum*. Π. 4, 6, 2. p. 257.

δηλεῖν (poet. Port.), *laedere, nocere*. O. 10, 3. post κίβδηλον leguntur in edd. vett. verba δηλοίην σε, quae Steph. et Leuncl. eiicienda putabant. Vnde nec comparent in ed. Wells. et Bach. Sed Aem. Portus et Camerar. ea defendunt, et Zeun. restituit.

Δήλια, *Delia*, Απ. 4, 8, 2. explicauerat Ernest. de diebus festis, quinto quoque anno ab Atheniensibus in insula Delo celebratis, in memoriam insulae a Pisistrato purgatae, de quibus solemnibus v. Thucyd. 3, 104. et quos ibi Dukerus laudat. Sed postea sententiam retractauit. Videntur enim potius intelligenda esse solemnia, quae quotannis ab Atheniensibus in insula Delo in memoriam Thesei, qui Minotaurum interfecerat, celebrabantur, missa illuc naui, quam θεωρίδα vocabant. v. Plat. Crit. 1. et Phaed. 1. ibique Fischer.

Δήλιον, *Delium*, Stephano Byz. auctore fuit oppidum Boeotiae, cum templo Apollinis, ad quod caesus a Boeotis fuit Hippocrates, dux Atheniensium. Απ. 3, 5, 4.

δηλονότι, v. mox δῆλος nr. 6. et 8. et 9.

δῆλος, *manifestus, in oculos cadens*, i. q. ἐμφανής, K. 8, 1. ἴχνη δῆλα. v. ἴχνος. 12, 19. εἰ ἦν τὸ σῶμα αὐτῆς (τῆς ἀρετῆς) δῆλον. In caeteris locis fere omnibus verti potest *perspicuus, certus*, vel similibus modis. Sic absolute, A. 2, 2, 9. δῆλον τοῦτο τῇ ὑστεραίᾳ ἐγένετο, *cognosci poterat*. it. 2, 3, 1. δῆλον ἦν. K. 8, 5. δῆλον δ' ἔσται, *poterit autem cognosci*. Ἱππ. 4, 11. δῆλα ἔχουσι τὰ δεινὰ, *quae facile animaduertantur*. Sic δῆλον ποιεῖν, *indicare, certiorem facere*, A. 3, 5, 11. οὐδὲν δῆλον ποιήσαντες, ὅποι πορεύεσθαι ἔμελλον. et c. dat. K. 4, 4. δῆλον ποιείτωσαν canes τῷ κυνηγέτῃ. 6, 16. Construitur autem δῆλος ¶ 1) c. ἐκ. Απ. 1, 2, 16. δήλω δ' ἐγενέσθην ἐξ ὧν (h. e. ἐξ ἐκείνων ἃ) ἐπραξάτην, *ex eorum factis apparebat*, mortem eos praeferen-

dam

dam putasse vitae, qualem Socrates agebat. ¶ 2) c. ἐν, Σ. 2, 9. ἐν πολλοῖς μὲν καὶ ἄλλοις δῆλον etc. Et omisso ἐν, Π. 5, 5, 14. p. 338. δήλους ἐσομένους οἷς ἂν (h. e. ἐκείνοις, ἃ ἂν) πράττωσιν. 8, 1, 13. τοῖς προειρημένοις (*ex iis quae ante dicta sunt*) πᾶσι δῆλον. A. 2, 3, 4. et 4, 7, 15. ᾧ καὶ δῆλον, vbi all. ὅ. it. Ἀπολ. 1. Ἱπ. 1, 3. τῷ ψόφῳ φησὶ δήλους εἶναι, *e strepitu facile cognosci.* ¶ 3) c. ᾗ, Π. 1, 2, 6. ὡς μᾶλλον δῆλον γένηται, ᾗ ἐπιμέλονται. ¶ 4) vt φανερὸς c. nominat. partic. v. Viger. 3, 4, 6. Π. 2, 2, 1. p. 102. ἀνιαθεὶς δῆλος ἐγένετο. 6, 1, 2. δῆλος εἶ — πεπεισμένος, *persuasum tibi esse apparet.* 8, 4, 2. δῆλοί εἰσιν — ἔχοντες, *constat, eos* — 8, 7, 3. p. 548. A. 1, 5, 9. 2, 5, 5. 2, 6, 11. E. 2, 3, 12. πολλοὶ δῆλοι ἦσαν ξυνιστάμενοι, Leuncl. *palam se coniungerent.* Aπ. 3, 3, 10. 3, 5, 10. etc. Interdum verti potest *manifesta signa dare, prae se ferre,* vt Aγ. 7, 3. δῆλος ἦν εὐδαίμονα ἔσεσθαι τὴν πατρίδα λογιζόμενος. Sic E. 2, 3, 19. δήλη ἐγένετο — ἐπιθορυβήσασα (vbi Leuncl. et Wells. δήλη omiserunt). 2, 4, 21. Ad hanc structurae rationem videtur Zeun. referre locum difficilem, cui Fr. Portus adscripsit N. L. K. 5, 31. δῆλον δὲ τούτου τὸ ἐν χροΐ, ita quidem vt omissum dicatur ὄν, et τούτου pendeat a δῆλον. At, si locus sanus est, (v. χρόος) intelligendum quidem est ὂν s. γιγνόμενον vel simile participium, verum ita, vt non ad δῆλον pertineat, sed ad τό. quae eadem videtur Zeunii fuisse sententia. Ipsum autem δῆλον, vbi genitiuo iungitur, est i. q. δηλωτικὸν s. τεκμήριον, *quod declarat, arguit, prodit, ostendit* aliquid. Sic K. 10, 5. ἔσται δὲ καὶ τοῖς κυνηγέταις πολλὰ δῆλα αὐτοῦ, *eum prodent.* cf. Fischer. ad Plat. Crit. 3. Sensus igitur est: huius rei, huius agilitatis, indicium s. argumentum est id, quod facit lepus in periculo, np. insequentibus canibus. ¶ 5) in nominat. c. ὅτι. Π. 1, 4, 2. δῆλος ἦν πᾶσιν ὅτι ὑπερεφοβεῖτο. it. 3, 3, 12. A. 5, 2, 18. Aπ. 4, 2, 21. δῆλος (all. δειλὸς) εἶναι, np. δοκεῖ, ὅτι — οὐκ οἶδεν. Ernestio ad h. l. forma ista videbatur paulo insolentior. Sed praeter ll. ll. etiam εὔδηλος sic est O. 7, 8. et ἄδηλος eodem modo c. ὡς Π.

4, 4, 1, δῆλοι ἐστὲ ὡς ἄνδρες ἀγαθοὶ ἐγένεσθε. ¶6) Sed vſitatius eſt neutrum ſingularis, δῆλον ὅτι. Π. 1, 5, 7. p. 54. οὗτοι δῆλον ὅτι τῶν μεγίστων παιδευμάτων ἀπείρως ἔχουσιν. it. 2, 4, 17. p. 137. 3, 1, 17. vbi all. δηλονότι, vt A. 6, 4, 9. E. 6, 4, 20. ὅτι σφόδρα ἠνιάθησαν, πᾶσι δῆλον ἐγένετο. Sic etiam alias ὅτι praeponitur et pluribus verbis a δῆλον disiungitur. 7, 4, 8. (Mor. δηλονότι) Απ. 3, 9, 2. vbi ſynonymum eſt φανερόν. it. Λ. 2, 8. 9, 2. Πο. 3, 5. (all. δηλονότι) 4, 31. (Steph. et Leuncl. δηλονότι) et praecedente ἔνθα, h. e. ἐκ τούτου vel ἐκ τούτων, Απ. 1, 2, 38. ἔνθα καὶ δῆλον ἐγένετο, ὅτι — ὠργίζοντο. it. 4, 3, 8. Λ. 3, 5. In interrogatione affirmat. Σ. 4, 52. ἢ δῆλον, ὅτι ἐπὶ τῷ παιδὶ np. μέγα φρονεῖς; h. e. *haud dubie, non dubium eſt quin*. it. in reſponſione. Σ. 4, 59. 5, 5. vbi itidem ex proxime praecedentibus quaedam ſupplenda ſunt. ¶7) Dicitur etiam δῆλον ὡς, Ιερ. 7, 2. Ιπρ. 8, 16. ¶8) Sed ſaepiſſime δηλονότι pro δῆλον ὅτι editum eſt, quia ſic ſcripſerunt librarii eius aetatis, qua ita ſcribere mos erat. cf. Periz. ad Ael. V. H. 5, 11. Π. 1, 6, 19. p. 72. bis eſt δηλονότι, vbi priori loco margg. habent δῆλον ὅτι, altero Stobaeus, probante Stephano. 3, 1, 3. in marg. Leuncl. eſt δῆλον ὅτι. it. 7, 1, 4. E. 6, 4, 27. Λ. 2, 8. extr. δῆλον ὅτι eſt in cod. Lipſ. Sic haud dubie legendum eſt δῆλον ὅτι Π. 5, 4, 16. p. 317. 6, 1, 8. 21. p. 354. A. 3, 1, 11. Sic δῆλον ὅτι pro δηλονότι edidit Steph. Π. 2, 3, 2. 4, 3, 3. p. 229. A. 3, 1, 24. 3, 2, 23. Απ. 2, 3, 12. 13. bis. O. 18, 5. Ιπ. 1, 1. 2, 2. 6, 8. 8, 13. Ιπρ. 1, 9. (vbi etiam in marg. Leuncl. eſt δῆλον ὅτι) 5, 7. Erneſtius Απ. 2, 8, 2. 4, 6, 7. Sed idem Steph. recte ſcribi putat δηλονότι, vbi Leun. habet δῆλον ὅτι, O. 17, 2. vbi verti poteſt *nimirum quod*. Eodem modo explicantis eſſe dicitur δηλονότι, et *ſcilicet* vertendum, E. 7, 1, 3. ter. Ιπ. 8, 13. 11, 11. Ιπρ. 7, 5. Πο. 4, 45. O. 7, 19. στεγνῶν δεῖται δηλονότι. Etiam alias eſt in fine periodi. Ιερ. 3, 3. Zeunius vero vbique reponit δῆλον ὅτι. Et ſane ſic optime et facillime explicari loci plurimi poſſunt. Sic Π. 5, 4, 3. ἠλίσκοντο δηλονότι, vertunt *ſcilicet*. Sed multo ſimplicior

plicior videtur explicatio illa, qua δῆλον ὅτι poni dicitur post verbum, ad quod pertinet, vi sua natiua retenta, vt E. 7, 5, 17. ἀπέκτειναν δηλονότι, h. e. δῆλον ὅτι ἀπέκτ. Sic vitari possunt contortae huius formulae explicationes. Leuncl. v. c. Ἀπολ. 22. ἐῤῥήθη μὲν δηλονότι, vertit *autem*, cum rectius videatur explicari posse δῆλον μὲν, ὅτι ἐῤῥήθη. Sic nec opus est, vt plane non verti posse existimetur. quod factum est a Leuncl. A. 1, 3, 9. Ἀπ. 4, 2, 39. In aliis locis explicari potest per ellipsin vel synesin, maxime in responsionibus. Π. 5, 3, 15. p. 297. ὁ Ἀσσύριος εἰς τὴν χώραν ἐμβάλλειν (Zeun. ἐμβαλεῖν) ἀγγέλλεται, δηλονότι — τιμωρεῖσθαι βουλόμενος, h. e. δῆλον ὅτι ἐμβαλεῖ τιμ. βουλ. eo, *vt patet, consilio, vt* — Ἀπ. 3, 7, 1. ποῖόν τινα νομίζοις ἂν εἶναι; δηλονότι, ἔφη, μαλακὸν, h. e. δῆλον ὅτι νομίζοιμι ἂν — etc. ¶ 9) Quoniam vero haec formula saepe ad explicandum adhibetur, propterea Grammatici ea vsi sunt in afferendis suis veterum scriptorum interpretationibus, vel in notandis ellipsibus. Vnde A. 5, 7, 16. verba δεῖσαι δηλονότι, quae in codd. Eton. et Par. post verba καὶ τοῦτο; τί δοκεῖτε; leguntur, censenda sunt a grammatico profecta esse, qui indicare voluerit ellipsin verbi δεῖσαι. Deinceps enim sequitur ἔδεισαν δέ. cf. Fischer. defens. locor. quorund. Platonicor. §. 9. ¶ 10) Pro δῆλον per Atticismum est plur. δῆλα Π. 8, 5, 7. ¶ 11) Pro δεινός aliquo loco δῆλος legi, notauimus iam in δεινός n. 1. Legitur etiam pro δόλος. v. δόλ.

Δῆλος, *Delus*, insula Cycladum media, templo Apollinis et mercatu celebrata (Plin. H. N. 4, 12.), in qua Δήλια agebantur. Ἀπ. 3, 3, 12. 4, 8, 2.

δηλοῦν, ¶ 1) *indicare*. a) voce et oratione, Π. 1, 5, 7. p. 52. E. 2, 3, 24. K. 6, 10. 18. in quibus locis est fere c. dat. Sed Π. 7, 3, 4. post δήλωσον Camerarii liber addebat πρός με, pro quo, Steph. iudice, debebat esse ἐμοί. Est tamen etiam c. πρὸς A. 7, 7, 21. b) *nominatim indicare, nominare*. Σ. 3, 14. ἤρετο, εἰ καὶ σφίσι δηλώσει αὐτούς. c) *nutu, gestu, vultu aliquem designare* s. *indicare*. Σ. 3, 11. δηλῶν ἔφη ὁ Λύκων τὸν Φίλιππον.

d) *ipsa re et facto declarare.* Π. 1, 4, 26. 3, 3, 16. 4. 1, 1. Α. 2, 2, 9. 7, 1, 20. Ε. 3, 4, 8. Απ. 1, 2, 31. it. c. ἐν pro ablatiuo, Π. 7, 1, 15. καὶ ἄλλοθι δῆλον ὡς οὐκ ἔστιν ἰσχυροτέρα φάλαγξ — καὶ ἐν τούτῳ δὲ ἐδήλωσε, np. haec phalanx. it. Λ. 2, 10. bis. Sed Λ. 15, 9. est τῇδε βούλονται δηλοῦν οἱ Λυκούργου νόμοι. e) *per praeconem edicere, iubere.* Αγ. 1, 33. κήρυγμά τι (all. κηρύγματι) ἐδήλου τοὺς ἐνδεομένους παρεῖναι — Λ. 11, 6. αἱ παραγωγαὶ, ὥσπερ ὑπὸ κήρυκος, ὑπὸ τοῦ ἐνωμοτάρχου λόγῳ δηλοῦνται. ¶ 2) *monstrare.* iter praeeundo, Ιπρ. 4, 4. ¶ 3) *argumentis demonstrare.* Σ. 8, 23. ¶ 4) *docere, praecepta tradere.* Π. 8, 1, 1. p. 462. vbi synon. est διδάξαι. Ιπ. prooem. bis. vbi syn. est παραδιδόναι. 6, 1. 12, 15. ¶ 5) *narrare, explicare.* Ε. 4, 2, 2. ἐδήλωσε τὰ ὑπὸ τῆς πόλεως παραγγελλόμενα, *machte bekannt, publicirte.* Ο. 11, 23. Απολ. 22. Ιερ. 1, 3. (§. 1. erat διηγήσασθαι) 2, 18. 6, 1. Αγ. 3, 1. Πο. 4, 1. 11. et c. περὶ Ο. 12, 17. Vnde historici dicuntur δηλοῦν, Π. 4, 5, 12. p. 246. ἃ πρόσθεν ἐν τῷ λόγῳ δεδήλωται. it. 8, 2, 13. vbi synon. est διηγήσασθαι. Α. 2, 1, 1. 3, 1, 1. 4, 1, 1. 5, 1, 1. 7, 1, 1. Sic δεδήλωται c. partic. pro infinit. Π. 8, 1, 2. ἐν τῷ λόγῳ δεδήλωται Κῦρος καταστησάμενος ταῦτα.

δημαγωγεῖν, *populum ducere,* h. e. *blanditiis atque aliis artibus homines ad se pellicere et quasi obstricta eorum studia tenere;* quae est Stephani explicatio ap. Hutchins. ad Α. 7, 6, 4. vbi est: ἀλλ' ἢ δημαγωγεῖ ὁ ἀνὴρ τοὺς ἄνδρας;

δημαγωγός, Ε. 2, 3, 17. p. 91. *populum in concionibus solicitans.* Alias est fere *populi auram captans, plebis assentator.* Aristot. politt. 5, 4. οἱ μὲν κόλακες παρὰ τυράννοις, οἱ δὲ δημαγωγοὶ παρὰ τοῖς δήμοις. Quales cum fere fuerint oratores, possis cum Liuio (3, 72.) vertere vocabulo *concionalis.* Ε. 5, 2, 7. δημαγωγοὶ videntur iidem esse, qui §. 3. et 6. οἱ τοῦ δήμου προστάται, qui fuerant olim Mantineae principes in democratia. Hesych: δημαγωγός· ἄρχων.

Δημάρατος v. Δαμάρατος.

Δήμαρχος, *Demarchus,* Pidoci filius, est in ducibus Syracusanorum, Ε. 1, 1, 20.

Δημέας, *Demeas,* e Collyto,

lyto, populo tribus Aegeidis, paludamentorum confector tempore Socratis. *Απ.* 2, 7, 6.

δημεύειν, i. q. δημοσιεύειν, *bona publicare, aerario addicere.* E. 1, 7, 10. p. 56. Schol. Thucyd. 5, 60. ἐδήμευσαν· δημόσια ἐποίησαν.

δημηγορεῖν, *concionari.* Aπ. 3, 6, 1. vbi iungitur formulae προστατεύειν τῆς πόλεως. v. Doruill. ad Charit. p. 8.

δημηγορία, *concio adpopulum.* Dicitur in bonam partem Aπ. 4, 6, 14. cf. δημηγορικός.

δημηγορικός, *concionandi s. coram populo verba faciendi peritus.* Aπ. 1, 2, 48. Σ. 4, 6. Sed Aπ. 4, 2, 3. προοίμιον τῶν δημηγορικῶν, siue λόγων omissum dicas, siue e Graecismo accipias pro δημηγορικὸν προοίμιον, (v. Hindenb. ad h. l.) est *exordium orationis ad concionem habendae.* Ernest. tamen auctoritate codicis rescribebat δημηγοριῶν.

δημηγόρος, *orator.* E. 6, 2, 27. 6, 3, 3. quibus in locis videtur in bonam partem dici. (v. Valcken. diatrib. in fragmm. Eurip. 23. p. 253. sq.) Sic Aπ. 2, 6, 15. ῥήτορες φαῦλοι opponuntur ἀγαθοῖς δημηγόροις. (Eodem modo δημηγόροι et ῥήτορες coniunguntur ap. Aelian. V. H. 9, 19. vbi dicuntur δοῦλοι τοῦ πλήθους.) Sed in malam partem Σ. 2, 14.

Δημήτηρ, *Ceres.* E. 6, 3, 4. p. 383. λέγεται Τριπτόλεμος τὰ Δήμητρος καὶ Κόρης ἄῤῥητα ἱερὰ πρώτοις ξένοις δεῖξαι, — καὶ τοῦ Δήμητρος δὲ καρποῦ (h. e. frumenti) εἰς — τὴν Πελοπόννησον σπέρμα δωρήσασθαι. Cf. Isocrat. panegyr. 6. ibique Morus, et Gramm. hist. deor. p. 53. sqq. qui πρώτοις legi iubet pro πρῶτος.

δημιουργὸς, *opifex.* Aπ. 1, 4, 9. Sed §. 7. mundus dicitur σοφοῦ τινος δημιουργοῦ τέχνημα. v. Cic. de N. D. 1, 8. it. Raphel. et Wetsten. ad Hebr. 11, 10.

Δήμοκος, v. Μήδοκος.

δημοκρατεῖσθαι, *a populo regi, in democratia viuere.* E. 5, 2, 7. 7. 4, 15. Aϑ. 3, 1. Vnde Aπ. 4, 2, 36. et Aϑ. 2, 20. πόλις δημοκρατουμένη est *ciuitas, cuius summum imperium penes populum est.* Sed E. 4, 8, 27. τὸ δημοκρατεῖσθαι est pro δημοκρατία. Oppon. enim ὀλιγαρχία.

Δημο-

Δημοκράτης, *Democrates*, Τεμενίτης, (v. Τεμ.) homo diligens et fidus in Graecorum exercitu. A. 4, 4, 10.

δημοκρατία, *imperium populare*, ea ciuitatis forma, in qua ſumma rerum a populi arbitrio pendet, vel, vt Socrates deſcribit Απ. 4, 6, 12. ὅπου ἐκ πάντων αἱ ἀρχαὶ καθίστανται. E. 2, 3, 17. p. 93. oppon. οἱ βέλτιστοι, *optimates*, et Αθ. 1, 5. τὸ βέλτιστον. Απ. 1, 2, 12. ἐν τῇ δημοκρατίᾳ eſt *tempore democratiae*. Π. 1, 1, 1. eſt pluralis αἱ δημοκρατίαι. Praeterea legitur E. 2, 3, 17. p. 90. et 92. §. 18. p. 95. 99. 7, 1, 31. 32. Απ. 4, 2, 36. 37. Αθ. 1, 4. bis. §. 8. 2, 20. 3, 1. 9. 12.

δῆμος, ¶ 1) *populus, gens*, complectens et pauperes et diuites. v. Απ. 4, 2, 37 — 39. Sic in plur. Π. 1, 1, 1. ὑπὸ δήμων, np. κατήρηνται αἱ ὀλιγαρχίαι. qui tamen locus poteſt ad nr. 2. referri. E. 7, 4, 18. et Αθ. 1, 3. τῷ δήμῳ ἅπαντι. E. 1, 7, 1. χρήματα ὄντα τοῦ δήμου, *pecuniae publicae*. Sed ἐν τῷ δήμῳ eſt *in concione*. E. 1, 7, 10. p. 55. 7, 4, 4. Αθ. 1, 18. Απ. 1, 1, 18. pro quo 4, 4, 2. eſt ἐν ταῖς ἐκκλησίαις. vt E. 1, 7, 2. ἐς τὸν δῆμον, et 7, 1, 32. συγκαλῶν τὸν δῆμον. 1, 7, 1. ὁ τοῦ δήμου προεστηκώς. ¶ 2) *plebs, vulgus*. Oppon. τοῖς βελτίστοις, E. 7, 1, 4. et Αθ. 1, 5. τοῖς γενναίοις, Αθ. 1, 2. τοῖς πλουσίοις, Αθ. 1, 13. ter. et Πο. 6, 1. Opponitur item τῇ βουλῇ. v. βουλή. Permutatur cum ὁ ὄχλος Αθ. 2, 10. Diſtinguitur a πόλει Απ. 1, 2, 59. Sic οἱ ὄντες τοῦ δήμου Αθ. 2, 19. 20. et οἱ τοῦ δήμου Αθ. 1, 16. ſunt *plebeii*. De formula προσιέναι τῷ δήμῳ v. προσιέναι nr. 8. Referri huc poteſt E. 1, 7, 10. p. 55. ἐάν τις τὸν δῆμον ἀδικῇ, et Αθ. 2, 18. κακῶς λέγειν τὸν δῆμον, vbi ſynon. eſt τὸ πλῆθος. ¶ 3) In exercitu ſunt *milites gregarii, vulgus militum*. Sic ὁ δῆμος oppon. τοῖς ὁμοτίμοις Π. 1, 5, 5. ducibus 2, 2, 14. 6, 1, 10. v. interpp. ad Thucyd. 2, 65. ¶ 4) Seruit periphraſi democratiae, E. 4, 8, 20. εἰ κρατήσοι ὁ δῆμος, *ſi democratia valeret*. 7, 3, 3. δῆμον καταστῆσαι, pro quo 7, 1, 32. de eadem re: ἐὰν δὲ δημοκρατία γένηται. Sic 2, 3, 17. p. 91. ἡ τοῦ δήμου κατάλυσις. ¶ 5) Ponitur autem nomen δῆμος, vtpote collectiuum, ſaepiſſime ſic, vt ſequatur pluralis, v. c. E. 2, 3, 2.

Αθ. 1, 3. 8. 13. 16. vbi non ſolum ἀναγκάζουσι, ſed fortaſſis etiam οἱ δὲ ἀντιλογίζονται pertinet ad nomen δῆμος. (Cf. ἀντιλογίζεσθαι.) 2, 19. etc. ¶6) Confunduntur ἐν δήμῳ et ἐνδήμων. v. ἔνδημος.

Δημοσάδης, v. Μηδοσάδης.

δημοσιεύειν, *aerario addicere, publicare.* E. 1, 7, 6.

δημόσιος, ¶1) *publicus,* h. e. a) *qui eſt reipublicae, ad remp. pertinens, vſibus reip. deſtinatus.* E. 7, 4, 36. ἡ δημοσία οἰκία, *publicis vſibus deſtinata.* K. 13, 10. πλεονεξίαι δημοσίαι, *conditiones meliores in rebus publicis.* Oppon. αἱ ἴδιαι, vt Απ. 3, 11, 16. ἴδια πράγματα καὶ δημόσια. A. 4, 6, 12. κλέπτειν τὰ δημόσια, *opes publicas,* quae E. 7, 1, 34. dicuntur δημόσια χρήματα. Πο. 4, 21. δημόσιον σήμαντρον et ἀργύριον δημόσιον. Oppon. ἴδιον. Vnde E. 1, 7, 10. p. 56. τὰ χρήματα iubentur δημόσια εἶναι, *in vſum reip. conuerti, fiſco addici,* quod paulo ante dicebatur δημευθῆναι. Sic δημόσια dicuntur, *quae totius exercitus ſunt.* A. 6, 6, 2. 5. 15. 21. Videtur autem differre δημόσιος a κοινῷ. Απολ. 11. ἐν ταῖς κοιναῖς ἑορταῖς καὶ ἐπὶ τῶν δημοσίων βωμῶν. Scil. κοινὸν dicitur id, quod omnibus commune eſt, cuius omnes poſſunt eſſe participes, ſed δημόσιον ſignificat etiam b) *quod totius reipublicae auctoritate vel ſumtibus inſtitutum factumue eſt.* Sic Π. 1, 2, 12. δημόσιοι ἀγῶνες. Πο. 3, 12. δημόσια καταγώγια. §. 14. τριήρεις et ὁλκάδες δημόσιαι. 4, 49. οἰκίαι δημόσιαι, vt σκηνὴ δημοσία Λ. 15, 4. *praetorium regis Spartani publico ſumtu factum.* Vnde Fr. Portus Λ. 13, 7. τοὺς περὶ δημοσίαν (in mrgg. et cod. Lipſ. eſt forma Dorica ſ. Laconica δαμοσίαν) exponit *conuictores et contubernales regis.* quanquam locum dicit mendoſum eſſe. Sed v. §. 1. Hinc etiam Leuncl. explicat E. 6, 4, 14. τῶν περὶ δημοσίαν. Et Morus E. 4, 5, 8. edidit τοῖς περὶ δαμοσίαν, cum antea vitioſe ſcriptum eſſet Δαμασίαν. Huc pertinet Λ. 3, 4. οἱ ἐκ δημοσίου, sc. καταστάθέντες, *publice ſ. publica auctoritate adoleſcentibus praefecti.* ¶2) τὸ δημόσιον autem a) vt ap. Latinos *publicum,* (v. *Gronou.* ad Liu. 2, 9.) dicitur *aerarium,* E. 5, 2, 10. Αγ. 1, 18. Intelligi cum

cum Lamb. Bosio potest ταμεῖον, vel ἀργύριον. v. supra nr. 1. a. b) *negotium publicum*, intellecto nomine πρᾶγμα, Απ. 2, 8, 4. Λ. 4, 8. hinc *sacrificium pro reip. salute*, Λ. 15, 2. c) *locus publicus*, i. *aedificium publicum*, Αϑ. 3, 4. d) *ipsa resp.* s. *ciuitas*, et opp. τοῖς ἰδιώταις, ita tamen, vt ad aerarium referatur, Πο. 4, 18. 19. 20. 32. ¶ 3) Ablat. fem. δημοσίᾳ elliptice ponitur tanquam aduerbium, et in nonnullis locis intelligi potest βουλῇ vel γνώμῃ, *publica auctoritate, ex institutis ciuitatis*, vt Π. 1, 2, 10. Απ. 3, 12, 5. 4, 8, 2. δημοσίᾳ ἀποϑνήσκειν. Λ. 10, 4. bis. In aliis locis verti potest *sumtu publico*, intellecto ablatiuo δαπάνῃ, Αϑ. 2, 9. vel *pro republica, in emolumentum reip.* vt Πο. 4, 42. bis. Iungitur c. πάντες Ιερ. 11, 9. ϑαυμαστὸς οὐκ ἰδίᾳ μόνον, ἀλλὰ καὶ δημοσίᾳ παρὰ πᾶσιν. Πο. 4, 17. pro δημοσίᾳ in margg. est δημόσια, npp. ἀνδράποδα, quae §. 22. dicuntur δημόσιοι. et 5, 4. Leuncl. pro ὁσίων coniicit δημοσίων.

Δημόστρατος, *Demostratus*, Atheniensium ad Lacedaemonios legatus, E. 6, 3, 2.

Δημοτέλης, *Demoteles*, κῆρυξ Lacedaemoniorum, E. 7, 1, 22. accusat. Δημοτέλη.

δημότης, *plebeius*. Zonaras in lexico MSto ap. Ruhnk. ad Απ. 1, 2, 58. δημότην οἱ Ἴωνες τὸν τῶν πολλῶν ἕνα. οὕτως καὶ Ἡρόδοτος. τῶν δὲ Ἀττικῶν μόνος Ξενοφῶν. οἱ δὲ ἄλλοι τοῦτον μὲν δημοτικὸν, δημότην δὲ, τὸν τοῦ αὐτοῦ δήμου, ὡς Φυλέτην, τὸν τῆς αὐτῆς φυλῆς, καὶ λοχίτην, τὸν ἐν τῷ αὐτῷ λόχῳ κατατεταγμένον. Sic Π. 2, 3, 6. δημόται sunt, qui non sunt homotimi. it. §. 4. et 8, 3, 3. it. Αϑ. 1, 4. vbi δημόται et δημοτικοὶ synon. sunt.

δημοτικὸς, ¶ 1) *e plebe, plebeius*. Αϑ. 1, 4. τοῖς πονηροῖς καὶ πένησι καὶ δημοτικοῖς. §. 6. oppon. οἱ χρηστοί. §. 15. ὀλίγοι τῶν πενήτων καὶ τῶν δημοτικῶν, opp. πλούσιοι et γενναῖοι. Sic Π. 2, 3, 6. δημοτικὴ ἀγωνία est *certamen cum iis, qui non homotimi sunt*. ¶ 2) *popularis, facilis, populi commodis studens*. E. 2, 3, 18. p. 100. vbi oppon. οἱ τυραννικοὶ, Απ. 1, 2, 60. bis. Αϑ. 2, 19. Vnde E. 2, 3, 18. p. 96. Νικηράτου — οὐδὲν πώποτε

ποτε δημοτικὸν πράξαντος, *nihil in populi gratiam.*

Δημοτίων, *Demotion*, Atheniensis, de quo v. E. 7, 4, 4.

δῃοῦν, *vastare, populari.* Π. 3, 3, 9. 12. 5, 4, 11. A. 5, 5, 6. E. 1, 2, 2. 2, 2, 5. 3, 2, 20. 3, 1, 2. 3, 5, 4. 4, 4, 1. 19. 4, 6, 4. 5, 4, 38. 49. Aγ. 2, 17. 22. 23. Iungitur c. καίειν Π. 5, 4, 10. Sed E. 6, 5, 15. vbi c. πορθεῖν iunctum legitur, cui alias fere iungitur καίειν, videri possit pro καίειν positum esse. Praeterea legitur Aπ. 3, 5, 4. Timaeus lex. Platon. ἐδῄωσαν τὴν γῆν· ἀντὶ τοῦ ἐδενδροτόμησαν. cf. Etymol. M. in v. δῃώσας.

δήποτε, ¶ 1) *vnquam.* Π. 3, 2, 12. cf. Wetsten. ad Ioh. 5, 4. ¶ 2) Seruit interrogationi, vt Lat. *tandem.* Aπ. 3, 2, 2. Cf. ποτὲ nr. 4. et δὴ I, 6.

δήπου, *sane, vtique, vt opinor, vt notum est.* Π. 1, 5, 7. p. 54. 1, 6, 7. 9. 3, 1, 10. 4, 3, 4. p. 233. vbi Zeun. edidit δήπουθεν, auctore Cod. Guelf. 6, 1, 10. A. 3, 2, 9. 5, 7, 4. 7, 6, 11. Aπ. 3, 3, 9. 3, 5, 6. 3, 9, 12. O. 8, 12. 22. Aπολ. 20. Σ. 2, 3. pro quo §. 4. est δή. Iερ. 3, 2. 7. 6, 11. vbi etiam *atqui* verti potest. Λ. 7, 1. Πο. 3, 1, hinc οὐ δήπου Π. 7, 5, 26. p. 458. est *nullo modo.* Cf. 2, 2, 15. p. 112. In interrogationibus est *vero* vel *forte.* Π. 6, 4, 2. σὺ δήπου — *tu nevero* — Aπ. 2, 3, 1. οὐ δήπου καὶ σὺ. εἶ τῶν τοιούτων ἀνθρώπων, *num forte* — *du wirst doch wohl nicht* — Sic Aπ. 4, 2. 11. Sed E. 2, 3. 18. p. 95. δήπου, quod post ἦρχον additum est in edd. Steph. Leuncl. Welf. deest in vett. et Mori. Paulo ante vero §. 17. p. 94. est in omnibus libris. Est item respondentis: *vero, nimirum.* Aπ. 1, 2, 41. 3, 4, 11.

δῆτα, *sane, vtique.* Π. 5, 1, 2. E. 2, 4, 10. p. 111. Vnde οὐ δῆτα, *nullo modo,* Π. 1, 6, 19. p. 75. Aπ. 2, 2, 9. 4, 2, 15. 22. 24. it. 2, 6, 1. 16. etc. Sed Π. 2, 2, 2. p. 103. vbi reliqui interpretes δῆτα (pro quo in Cod. Guelf. est δὴ) non expresserunt versione, Caselius vertit *deinceps, gleich hinter ihm,* Zeun. *iam,* et καὶ δῆτα O. 11, 4. etc. verti potest *itaque.* In interrogationibus est *tandem,* Π. 5, 2, 13. 6, 1, 10. 6, 2, 7. p. 365. 7, 5, 17. p. 445. §. 26. p. 457. Σ. 4, 22. Λ. 2, 9. Πο. 4, 28.

διά, I. c. genit. ¶ 1) *per.* Significat a) *instrumentum,* Aπ. 1, 5, 6. τῶν διὰ

τοῦ

τοῦ σώματος ἡδονῶν — τῶν διὰ τῶν χρημάτων, it. 2, 6, 5. 4, 5, 3. O. 8, 12. Sic omiſſum putari poteſt O. 15, 1. ante *τοῦ λόγου*, niſi intelligi debet *ἐκ*. b) *operam, miniſterium, beneficium, potentiam, auxilium*. Π. 1, 1, 4. *τῶν ἀρχὰς δὲ ἑαυτῶν κτησαμένων*. 8, 1, 15. A. 4, 5, 23. 7, 7, 29. E. 1, 5, 5. 3, 2, 20. 4, 4, 14. 7, 3, 2. Aπ. 1, 2, 14. *δι' ἑαυτῶν*, *ſuo ipſorum arbitrio*. O. 13, 11. 21, 11. Iερ. 9, 3. Λ. 11, 4. Iπ. 2, 3. Iπρ. 3, 11. 4, 9. c) *tranſitum* vel *iter*, A. 4, 4, 4. *ἐπορεύθησαν διὰ τοῦ πεδίου*. 7, 1, 9. Vnde A. 4, 8, 1. *διὰ Μακρώνων ἐπορεύθησαν*, pro *διὰ τῆς τῶν* M. *χώρας*. coll. 5, 5, 1. Eodem modo A. 4, 7, 10. *διὰ Χαλύβων*. §. 13. *διὰ Σκυθινῶν*. 6, 6, 21. *διὰ τῶν Βιθυνῶν*. E. 4, 8, 7. *διὰ νήσων*. etc. Sic A. 1, 8, 18. *τιτρώσκει διὰ τοῦ θώρακος*, *penetrata lorica*. d) *modum rei*, Aπ. 2, 1, 20. *αἱ διὰ καρτερίας ἐπιμέλειαι*, h. e. *quae fiunt cum καρτερίᾳ*. cf. n. 6. ¶ 2) i. q. *ἐν*. Π. 1, 4, 25. *διὰ στόματος ἔχειν*. 4, 6, 2. p. 258. *διὰ πένθους τὸ γῆρας διάγων*. Sic Π. 1, 6, 19. p. 73. in marg. Leuncl. pro *ἦν δὲ δέῃ μοχθεῖν* eſt *ἦν δὲ διὰ μόχθων*. Praeceſſerant *ἐν θέρει* et *ἐν χειμῶνι εἶναι*. ¶ 3) i. q. *ἐκ*. Π. 4, 3, 3. p. 227. *δι' ὧν* (h. e. *δι' ἐκείνων, ἃ*) *πράσσεται, γινώσκομεν*. 7, 2, 7. p. 419. *διὰ βασιλέων πεφυκότι*. Sic A. 5, 3, 5. *τὸ διὰ τῶν αἰχμαλώτων γιγνόμενον ἀργύριον*, vbi all. *ἀπό*. ¶ 4) c. nominibus temporis a) eſt i. q. *μετὰ*, *poſt, interiecto interuallo*. Heſych: *δι' ὀλίγου· μετ' ὀλίγον*. Π. 5, 5, 13. *διὰ χρόνου*. it. Aπ. 4, 4, 5. Bos intelligi iubet *πολλοῦ*, *multo tempore poſt, poſt magnum temporis interuallum*. cf. Raphel. et Wetſten. ad Marc. 2, 1. Sed Π. 1, 4, 28. eſt potius: *ex aliquo temporis interuallo*. Statim enim accuratius definitur *δι' ὀλίγου*. Eadem formula verti poteſt *interdum, prout fert tempus*, Aθ. 3, 5. K. 5, 3. *raro* O. 9, 10. cf. *χρόνος* nr. 1. Omiſſo *διὰ* eſt *πολλοῦ χρόνου* A. 1, 9, 14. et Aγ. 2, 23. Sed *διὰ* b) etiam ſic ponitur cum temporis nominibus, vt continuationem temporis indicet. v. Weſſeling. et Valcken. ad Herodot. 2, 173. et 6, 12. Sic Π. 2, 1, 7. *διὰ παντὸς τοῦ αἰῶνος*. 8, 2, 1. *διὰ παντὸς ἀεὶ τοῦ χρόνου*. Aπ. 1, 2, 61. *διὰ παντὸς τοῦ βίου*. et ſimpliciter *διὰ παντὸς* Π. 2, 4, 2. 3. h. e. *ſemper, vsque*

vsque, immer fort. Cf. πᾶς nr. 7. Λ. 2, 4. δι' ἔτους et Αϑ. 3, 6. bis. δι' ἐνιαυτοῦ, *toto anno.* K. 4, 11. δι' ἡμέρας, *per totum diem.* Cf. ἡμέρα nr. 1. Sic quoque omittitur. A. 1, 3, 21. τοῦ μηνός. 1, 7, 14. οὐ μαχεῖται δέκα ἡμερῶν. 3, 3, 8. τῆς ἡμέρας ὅλης. Huc referri potest διὰ τέλους, h. e. *assidue, semper, vsque.* v. τέλος nr. 3. ¶ 5) Seruit distributionibus. O. 4, 21. δι' ἴσου, *aequali spatio.* Αϑ. 1, 16. δι' ἐνιαυτοῦ, *quotannis.* Αϑ. 3, 5. δι' ἔτους πέμπτου, *quinto quoque anno;* et sic K. 6, 3. διὰ τρίτης τῆς ἡμέρας. ¶ 6) Facit aduerbii periphrasin. Π. 3, 1, 10. δι' ἀφροσύνης, *imprudenter.* 8, 1, 9. διὰ τοῦ δικαίου, h. e. δικαίως. A. 1, 5, 9. et E. 7, 5, 6. διὰ ταχέων (Hutch. intelligit χρόνων), h. e. ταχέως. A. 3, 2, 4. διὰ φιλίας, h. e. φιλικῶς. E. 6, 2, 16. διὰ σπουδῆς, h. e. σπουδαίως. Etiam adiectiui. A. 2, 5, 2. p. 110. ἡ ὁδὸς διὰ σκότους, h. e. σκοτεινή. Ιερ. 9, 1. διὰ χαρίτων εἶναι, h. e. χαρίεσσαι, vel *gratiam conciliare.* Nam oppon. πρὸς ἔχϑραν ἄγειν. §. 2. διὰ χαρίτων γίγνεται, *grata existit.* ibid. δι' ἀπεχϑείας γίγνεσϑαι, h. e. ἀπεχϑῆ, *odiosa.* cf. Periz. ad Ael. V. H. 12, 31. et Abresch. ad Aeschyl. 1, p. 24. ¶ 7) Singularis huius praeposit. vis est E. 7, 4, 22. λόφος δι' οὗ τὸ σταύρωμα περιεβέβληντο, *quem simul complexi vrbi circumduxerant vallum,* vel: *vsque ad quem,* (vt in formula διὰ τέλους, de qua v. n. 4. proprie: *vsque ad finem.* vel: *supra quem,* vt Morus videtur intellexisse, vel potius: *iuxta quem, sub quem.* Nam paulo post est τοὺς ὑπὸ τοῦτον πολιορκοῦντας. ¶ 8) *propter.* A. 3, 2, 4. διὰ πίστεως, *ob datam fidem.* K. 13, 13. δι' οὗ, *quamobrem,* vel potius: *propter eas caussas, quas iam docebimus.* Nam videtur interpretandum esse δι' ἐκείνου ὅ. Hanc notionem alias habet c. accus. Vnde Σ. 8, 15. pro διὰ τούτου, et Aγ. 1, 1. pro διὰ τούτων, all. legunt διὰ τοῦτο. II. c. acc. ¶ 1) *propter.* a) Π. 7, 3, 3. δι' ἐμέ. A. 1, 9, 12. διὰ πολλά, *multis de caussis.* 5, 8, 7. διὰ ῥᾳστώνην. 7, 6, 4. et Αϑ. 1, 18. διὰ τοῦτο. 7, 7, 29. διὰ σὲ et δι' ἐμέ. Aγ. 2, 21. τοὺς διὰ Λακεδαιμονίους φυγόντας, *propter amicitiam in Lacedaemonios.* E. 4, 1, 19. δι' ἐκεῖνον. Λ. 4, 6. διὰ τὴν ἔρω-

ρων. Αθ. 1, 1. 2. διὰ τόδε. 2, 3. διὰ δέος. Ο. 17, 14. διὰ τὴν τροφήν. Ita legitur ex ingenio Leuncl. pro νὴ Δία τὴν τρ. Sic pro ἐπὶ τούτῳ Π. 1, 5, 7. p. 55. init. in all. est διὰ ταῦτο, at ead. pag. extr. in verbis διὰ τοῦτο ὑμᾶς οὐχ ἥκιστα οἶμαι θαῤῥεῖν, (all. καὶ ἐκεῖνο οἴομαι ὑμᾶς θαρ. pro καὶ δι' ἐκεῖνο) τὸ μὴ — ante τὸ repetendum videtur διά. Nam omnino b) διὰ saepe omittitur ante acc. vt Π. 1, 4, 27. Α. 4, 1, 15. et Σ. 4, 28. 56. ante ταῦτα. Απ. 2, 5, 5. ante τὰ τοιαῦτα πάντα, vt Αγ. 10, 1. ante τὰ τοιαῦτα. Π. 3, 2, 8. ante ἄλλό τι. Π. 4, 3, 4. p. 232. ante ὅ. et Α. 2, 4, 3. ante ὅ τι. Π. 8, 3, 16. ante τά τε ἄλλα καὶ αὐτὸ τοῦτο. Κ. 7, 2. ante φιλοπονίαν. et saepissime ante τί; cur? quod plene legitur διὰ τί; tam simpliciter, Π. 1, 3, 13. quam c. verbo Π. 3, 1, 6. vbi Wels. vitiose habet δέ τι. Ε. 2, 1, 3. Ο. 8, 8. etc. Cf. τίς nr. 8. c) c. infinit. est *propterea quod*. v. c. Π. 1, 4, 5. διὰ τὸ ἐρᾶν τοῦ ἔργου. Απ. 1, 3, 5. etc. it. sequente partic. Π. 1, 4, 25. διὰ τὸ φιλεῖν αὐτὸν, καὶ ἅμα ἐλπίδας ἔχων, pro κ. ἅ. διὰ τὸ ἐλπ. ἔχειν. c. infin. et nomin. si nominat. praecessit; Cf. Heusinger. ad Plut. de pueror. educ. p. 71. Π. 1, 4, 3. διὰ τὸ φιλομαθὴς εἶναι — διὰ τὸ ἀγχίνους εἶναι. it. Απ. 4, 3, 4. 4, 4, 6. Σ. 8, 15. c. infin. et accus. Π. 5, 5, 10. p. 335. διὰ τὸ κρείττω (κρείττων tamen edidere Steph. et Wels.) πάντων εἶναι — διὰ τὸ αὐτοὺς τούτους ἀξιοῦν ὑμᾶς αὐτῶν βελτίονας εἶναι. ¶ 2) *per, alicuius opera, auxilio, beneficio*, etc. Π. 3, 2, 8. διὰ τὴν εἰρήνην. Α. 7, 7, 4. δι' ἡμᾶς. §. 34. δι' ὑμᾶς. Ε. 3, 4, 2. διὰ τοὺς ἐφόρους. 4, 8, 5. διὰ Λακεδαιμονίους γῆν ἔσχον. Απ. 3, 2, 3. ἵνα δι' αὐτὸν (np. regem) εὖ πράττωσι. it. 3, 3, 15. 4, 2, 23. διὰ τὰ προπεπονημένα. Ο. 7, 43. Ιερ. 4, 4. Αθ. 1, 19. 20. Sic est in verbis scurrae Σ. 1, 15. δι' ἐμὲ γελῶντες. Sic Απ. 2, 7, 1. τὰς ἀπορίας τὰς μὲν δι' ἄγνοιαν — τὰς δὲ δι' ἔνδειαν, omisso οὔσας vel γενομένας vel simili participio, *profectas ex* — Huc referri potest Αθ. 2, 12. οὐδὲν ποιῶν ἐκ τῆς γῆς πάντα ἔχω διὰ τὴν θάλατταν. Nisi hic est *propter imperium maris*. Sed Α. 4, 4, 1. ἐπορεύθησαν διὰ τῆς Ἀρμενίας πεδίον ἅπαν — quem locum Hutch. vertit *per totam Armeniae planitiem*, rectius vertisse

tiſſe videtur Leuncl. *per Armeniam via prorſus campeſtri.* Certe dicitur πορεύεσθαι τὰ δύσβατα, etc. v. πορεύεσθαι nr. 1. g. ¶ 3) δι' εὐμένειαν Ἀπολ. 7. eſt pro aduerbio εὐμενῶς. δι' ἐπιορκίαν πράττειν, v. in ἐπιορκ. ¶ 4) In var. lect. permutatur c. δή. v. τυγχάνειν nr. 5. et δὴ I, 10.

διαβαίνειν, ¶ 1) *transire.* τὰ ὅρια, Π. 2, 1, 1. 3, 3, 11. Λ. 13, 3. in hoſtium caſtra, Π. 4, 1, 4. τὴν τάφρον, A. 6, 5, 2. E. 4, 7, 5. 6, 4, 14. τὴν χαράδραν, A. 3, 4, 1. 2. pontem et quemuis alium traiectum, A. 3, 4, 12. 14. v. γέφυρα. ſaltus, νάπας ſ. νάπη, Π. 1, 6, 19. p. 82. E. 5, 4, 44. *fluuium vel mare traiicere,* vel ponte, A. 1, 2, 5. vel nando, K. 5, 16. vel pedibus eundo, *durchwaden;* atque ſic abſolute ponitur, ſine caſu, A. 1, 4, 14. 15. 16. 17. 4, 3, 3. 6. 9. 11. 12. 15. 17. 18. 19. 21. 22. 24. 4, 4, 1. vel nauibus, vbi etiam verti poteſt *nauigare,* A. 1, 4, 17. 1, 5, 10. 2, 2, 2. 5, 6, 3. p. 291. 7, 1, 2. 3. 7, 2, 1. 5. 7. διαβαίνειν εἰς τὴν Ἀσίαν. §. 8. 14. §. 15. διαβαίνῃς. 7, 3, 9. 7, 6, 10. E. 1, 2, 9. 1, 3, 11. 3, 2, 8. 9. 10. 11. διάβηθι. §. 12. 18. 21. 3, 4, 22. 4, 2, 5. 4. 6, 2. 4. 14. 4, 8, 35. 6, 2, 25. Αγ. 1, 7. 8. 30. 2, 1. Sic quoque c. διὰ, A. 4, 8, 1. ποταμὸν, δι' οὗ ἔδει διαβαίνειν. Verti etiam ſimpliciter poteſt *proficiſci,* A. 4, 3, 7. vbi Xenophon in ſomnio ſibi videbatur catenis liberatus διαβαίνειν ὁπόσον ἐβούλετο, h. e. *liberius ire.* E. 4, 3, 8. ἡ ἐκ Κορίνθου διαβᾶσα in Boeotiae fines, np. per Iſthmum. 7, 2, 2. διαβαίνειν εἰς Πρασιὰς, np. e Phliunte, in quo itinere nulla fluminis traiectio memoratur. §. 3. tamen eſt διαδύντες. Cf. διαδύειν. 7, 5, 12. διαβὰς, ὅπερ ἐδόκει τι ἔχειν κώλυμα, *facto itinere per impedita et difficilia loca.* Futurum huius verbi eſt διαβήσεσθαι. v. A. 4, 1, 3. 4, 3, 21. 7, 1, 3. 7, 2, 5. §. 15. διαβήσοιτο. Αγ. 1, 7. Pro ταύτῃ (h. e. *hac via*) διαβαίνειν A. 4, 3, 5. et 15. all. legunt ταύτην. Sed ταύτῃ eſt etiam E. 4, 6, 14. Contra A. 1, 7, 15. poſſit hoc verbum datiuo iunctum videri. Nam in ed. Leuncl. et Well. legitur ibi: ἐπεὶ τῇ τάφρῳ οὐκ ἐκώλυε διαβαίνειν. At haec lectio ſcribarum incuriae debetur. In antiquioribus eſt ἐπεὶ δ' ἐπὶ τῇ — ¶ 2) *crura diuaricare, ſtare cruribus apertis.*

Ir.

Ιπ. 1, 14. oppon. συμβαίνειν. 7, 5. διαβεβηκὼς τοῖν σκελοῖν. Vnde διαβαίνειν dicuntur, *qui se parant ad hostilem impetum excipiendum*, quod fere fit protento pede altero, K. 10, 12. μὴ πολλῷ μείζω διαβάντα, ἢ ἐν πάλῃ. v. Plutarch. Vol. VII. p. 499. Casaub. ad Theophr. charr. 3, 3. et Hoeltzlin. ad Apoll. Rhod. 1, 1199.

διαβάλλειν, ¶ 1) *criminari, calumniari*. Π. 1, 6, 19. p. 76. καὶ μὴ διαβάλλειν, καὶ διαβάλλειν. Α. 2, 5, 4. 5. bis. c. accus. Α. 2, 6, 13. διαβάλλων τοὺς πρώτους. Vnde passiuum Α. 7, 6, 32. διαβεβλημένος. Ε. 3, 1, 7. διαβληθεὶς ὑπὸ Φαρναβάζου, *perperam* s. *falso accusatus*. c. acc. et ὡς, Ε. 6, 3, 6. p. 386. ἃ δέ τινες — διαβάλλουσιν, ὡς ἡμεῖς — ἥκομεν. Α. 5, 7, 3. διαβάλλειν ἐμὲ ὡς μέλλω ἄγειν. c. acc. et εἰς, *apud*, Ε. 3, 5, 2. ἐς τὰς οἰκείας πόλεις διέβαλον τοὺς Λακεδαιμονίους. c. acc. et πρὸς, Π. 1, 5, 3. διαβάλλων πρὸς αὐτοὺς Μήδους καὶ Πέρσας, λέγων — Α. 5, 6, 16. 6, 1, 22. 7, 5, 4. 7. Insuper c. ὡς et optatiuo, Α. 1, 1, 3. Τισσαφέρνης διαβάλλει τὸν Κῦρον πρὸς τὸν ἀδελφὸν, ὡς ἐπιβουλεύοι αὐτῷ. c. ὡς et particip. Ε. 2, 3, 16. πρὸς τοὺς βουλευτὰς ἄλλος πρὸς ἄλλον διέβαλλον ὡς λυμαινόμενον τὴν πολιτείαν. vbi deest casus illius, ad quem calumniae spectabant, np. αὐτὸν vel τὸν Θηραμένην. Sic Απ. 1, 2, 31. ἐπιφέρων αὐτῷ, καὶ διαβάλλων πρὸς τοὺς πολλοὺς, np. αὐτόν. Huc referendum putamus Α. 7, 6, 24. ἀπέρχομαι πρὸς Λακεδαιμονίους ὑφ' ὑμῶν διαβεβλημένος. Sed c. τοῦτο pro κατὰ τοῦτο et ὡς est Α. 7, 5, 4. καὶ τοῦτο διαβεβλήκει, ὡς οὐκ ἀσφαλὲς εἴη — ¶ 2) locose et eleganter et per ironiam Socraticam διαβάλλεσθαι est *laudari*. Απ. 2, 6, 34.

διάβασις, ¶ 1) *transitus, traiectio*. Α. 3, 5, 6. Ε. 6, 4, 19. ἐθύετο ἐν τῇ διαβάσει, *in ipso transitu*. vel vt all. legunt, ἐπὶ τῇ διαβ. *pro felici transitu*. ¶ 2) *id quo facultas transeundi vel traiiciendi paratur*. Α. 2, 3, 6. ἐποιοῦντο διαβάσεις (intelligimus *pontes*) ἐκ τῶν φοινίκων. ¶ 3) *locus qui transitur*, vt flumina, torrentes, voragines, etc. Α. 3, 4, 12. 14. Ιπ. 2, 1. 9. 4, 5. 7, 11. Κ. 10, 19. ἐπὶ τὰς διαβάσεις τῶν ναπῶν εἰς τοὺς δρυμοὺς, vbi tamen rectius Fr. Portus: *qua est transitus ex saltu ad syluas*. ¶ 4) *locus vbi flumen traiicitur*,

citur, traiectus, vadum. A. 1, 5, 12. 4, 3, 12. 13. 4, 8, 2. 6, 3, 3. E. 2, 4, 12. 7, 2, 10.

διαβατέος, *transeundus, traiiciendus.* A. 2, 4, 3.

διαβατήρια, np. ἱερὰ, *sacrificia pro felici finium transitu* vel omnino *pro felici successu expeditionis.* E. 3. 4, 3. 5, 4, 47. it. 4, 7, 2. ἔγνω ὅτι τὰ διαβ. θυομένῳ ἐγένετο, *hostias de felici transitu litasse.* Sic quoque 3, 5, 7. 5, 1, 30. 5, 3, 14. 5, 4, 37. 6, 5, 12. Cf. γίγνεσθαι nr. 2. d. Pollux 2, 200. βεβῶτας — Ξενοφῶν. καὶ διαβατήρια ἱερὰ ὁ αὐτός. Sed etiam ap. Thucyd. 5, 54. legitur hoc nomen, et quidem, vt ll. ll. itidem de Lacedaemoniis. Vnde fortassis colligi possit, fuisse nomen Laconicum. cf. Λ. 13, 2.

διαβατὸς, *qui transiri potest.* A. 1, 4, 17. de fluuio. it. 2, 5, 2. p. 110. et 3, 2, 13. Sed 6, 5, 8. διαβατὸν τὸ νάπος, *peruius saltus* s. *permeabilis.* Pollux 2, 200. καὶ διαβατὸς ποταμὸς καὶ ἄβατος, Πλάτων.

διαβιβάζειν, *traiicere, transire iubere;* vel vtribus, vt A. 3, 5, 5. vel nauibus fluuium aut mare. Et sic dicitur saepe de exercitu, adiectis fere praepositionibus ἐκ, εἰς, πρὸς, vt A. 7, 1, 2. E. 1, 6, 12. 3, 4, 12. 21. 5, 8. 60. 62. 6, 1, 1. 6, 4, 18. Αγ. 1, 15. 29. Est vero etiam omnino *traducere exercitum.* vt in castra hostium vacua, Π. 4, 1, 4. trans vallem, A. 5, 2, 7. 9. Etiam animalia dicuntur διαβιβάζεσθαι, *traiici, transferri,* A. 3, 5, 2. εἰς τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ, K. 5, 25 εἰς τὰς ἱερὰς τῶν νήσων. De futuro Moeris praecepit sic: διαβιβῶ Ἀττικῶς. διαβιβάσω Ἑλληνικῶς. Sed tamen διαβιβάσοντες legitur A. 4, 8, 6. et 5, 2, 9.

διαβιοῦν, *vitam degere.* Απ. 2, 1, 23. it. 4, 8, 2. οὐδὲν ἀλλοιότερον διαβιοὺς τὸν χρόνον τοῦτον, ἢ τὸν ἔμπροσθεν, *per totum hoc tempus non aliter viuens quam* — Sed c. particip. Απ. 4, 8, 4. et Απολ. 3. ὅτι — μελετῶν διαβεβίωκα εἰμι est: *per totam meam vitam videor meditatus esse.* Synon. est οὐδὲν ποιῶν διαγεγένημαι —

διαβολὴ, *criminatio.* A. 2, 5, 2. p. 109. it. E. 2, 1. 2. μή τινα καὶ εἰς τοὺς ἄλλους — διαβολὴν σχοῖεν, *ne male apud alios — audirent.*

διάβολος, *calumniator.* Αγ. 11, 5.

διαγγέλλειν, ¶ 1) *nunciare, indicare.* Απ. 2, 6. 36.

36. Ἀπολ. 12. c. dat. A. 1, 6, 2. βασιλεῖ διαγγεῖλαι. 2, 3, 4. Π. 4, 4, 3. c. εἰς, A. 7, 1, 9. Απ. 3, 11, 3. Passiuum: Π. 6, 2, 7. p. 366. διαγγέλλεται, ὅτι οἱ πολέμιοι οὐχ ἱκανοὶ ἡγοῦνται εἶναι. Vnde ¶ 2) est *iussa imperatoris ad alios perferre.* Π. 8, 3, 9. Sed A. 3, 4, 22. ἐγίγνωσκον partim e longinquo, ex motibus barbarorum, partim ex transfugis et speculatoribus, αὐτοὺς βουλομένους ἀπιέναι καὶ διαγγελλομένους, quem locum Suid. et Phauorin. laudarunt, Phau. explicat κελευομένους, Suid. vel παρακελευομένους vel φανερουμένους, δήλους γινομένους, vt sit passiuum. Ita sensus esset: *in eorum castris iter iis a ducibus indici* s. *eos abire iuberi.* Potest tamen in medio intelligi, vt διαγγέλλεσθαι dicantur milites, quorum vnus alteri aperit consilium et iussum imperatoris.

διάγειν, ¶ 1) *perducere, huc illuc ducere.* Π. 4, 5, 1. διαγάγετε (all. διάγετε) αὐτοὺς ἐπὶ τὰς σκηνάς. A. 4, 8, 6. duces itineris διήγαγον (Graecos) τρισὶν ἡμέραις, *ducebant per totam suam regionem,* ἕως οὗ κατέστησαν. Ibi all. παρήγαγον. Ιπ. 2, 5. δι' ὄχλου διάγειν, sc. equum. ¶ 2) *transuehere, traiicere, transportare.* A. 2, 4, 16. 7, 2, 7. vbi pro μὴ διάγειν all. μηδὲν ἄγειν. E. 4, 8, 35. τριήρεις διήγαγον αὐτόν. ¶ 3) c. nominibus temporis est *traducere, transigere,* vt τὸν χρόνον, Π. 1, 4, 15. 8, 6, 11. τὰ ἔτη, Π. 1, 2, 13. τὸ γῆρας, Π. 4, 6, 2. p. 258. vbi est c. διά: διὰ πένθους τὸ γῆρας διάγων. it. τὴν ἡμέραν, Π. 5, 2, 1. 6, 1, 1. τὴν νύκτα, A. 4, 2, 5. 6, 5, 1. cl. Ιερ. 7, 10. extr. τὸν χειμῶνα, E. 4, 8, 7. τὸν χειμῶνα ἐν τούτοις ὄντες διῆγον. it. τὸν αἰῶνα, Π. 3, 3, 3. τὸν βίον, Ιερ. 7, 10. it. addito participio, E. 7, 2, 12. τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας ἀκροβολιζόμενοι διῆγον, *velitando consumebant.* Hinc ¶ 4) saepe elliptice ponitur διάγειν, pro *viuere,* et fere idem est, quod βιοτεύειν, (v. ἀπόρως.) magis tamen ratione habita morum et vitae generis. Sic est Π. 1, 2, 2. ὅπως ἐθέλουσι διάγειν. §. 8. σωφρόνως διάγ. §. 9. διάγουσιν ὧδε, sc. *his laboribus occupati vitam degunt.* 1, 6, 5. ἀσφαλέστερον διάγειν. Sic in connectendi formula καὶ οὗτοι μὲν δὴ οὕτω διῆγον, Π. 8, 3, 20. it. 4, 5, 3. c. variis aduerbiis, A. 3, 1, 30. εὐδαιμονέστερον διάγ. E. 3.

3, 4, 8. ὀγκηρότερον. Απ. 1, 3, 5. θαῤῥαλέως καὶ ἀσφαλῶς. 3, 13, 2. εὐτελέστερον καὶ ὑγιεινότερον. Σ. 7, 2. ὡς ῥᾶστα, *quam minimo cum periculo.* §. 5. ῥᾶον. Απολ. 18. ἀπορώτερον. Ιερ. 1, 8. μετρίως. Λ. 2, 6. ὑγιεινοτέρως. Απ. 4, 7, 9. ὑγιεινότατα. Ιπ. 8, 24. ἀσφαλέστατα. cf. ἀθύμως. c. σὺν, Α. 3, 3, 2. σὺν πολλῷ φόβῳ διάγων. et c. ἐν, Π. 7, 1, 22. ἐν τοῖς σκευοφόροις διάγουσι, *semper sarcinis portandis operam praestant.* 8, 6, 11. ἐν θάλπει καὶ ψύχει. Ε. 3, 2, 7. et 19. ἐν εἰρήνῃ. Απ. 4, 4, 15. πόλις ἐν εἰρήνῃ ἄριστα διάγει. Ιερ. 6, 2. ἐν συμποσίοις. Κ. 12, 15. ἐν ἡδοναῖς ἀκαίροις. Sed Π. 7, 5, 26. p. 459. est ἐπὶ τοῖς ἀρχείοις διάγουσιν, h. e. *ad, apud — versantur.* Omisso κατὰ, Π. 1, 6, 8. πάντα (h. e. *omnino*) ἀπονώτερον — διῆγεν. et Π. 1, 4, 14. est σιωπῇ διῆγεν, omisso ἐν, h. e. *perpetuo silebat.* Huc pertinet locus Phauorini: διάγει, τὸ διατρίβει, ἀμετάβατον· καὶ παρὰ Ξενοφῶντι· μετὰ δὲ τὴν μάχην εἰς Ἰταλίαν ἐλθὼν διῆγεν ἡσυχῇ. qui locus quomodo emendandus esset, nunc quidem nondum vidimus. Certe non in nostris Xenophontis libris talis locus exstare nobis videbatur. Thom. Mag. διάγω praeter alia explicat etiam verbo διαζῶ. Recte quidem, vt ex ante dictis intelligitur. Sed tamen διάγειν et ζῆν ita differre videntur e loco Απ. 2, 7, 7. vt ζῆν potissimum pertineat ad vitam animalem, qua edimus, dormimus, etc. διάγειν vero ad animi tranquillitatem, vel etiam ad corporis valetudinem, omninoque ad felicitatem. ¶ 5) Participiis iunctum. idem est quod διατελεῖν. Π. 5, 4, 16. p. 313. ψυχὴ μου — σκοποῦσα διῆγεν, *perpetuo considerabat.* 7, 5, 26. p. 460. ἐπιμελόμενος ὧν δεῖ διάξω. 7, 2, 8. βιοτὴν — ταύτην — ἔχων διάξω, *hanc vitam semper degam, hac semper fruar.* Ιερ. 2, 8. ἀπλισμένοι διάγειν. 4, 2. οὔτε σιτίοις οὔτε ποτοῖς πιστεύων διάγει. Potest etiam redundare dici, ita tamen, vt continuatio quaedam significetur. v. c. Π. 1, 2, 6. διάγουσι μανθάνοντες, *solent discere.* 8, 8, 5. ἐσθίοντες καὶ πίνοντες διάγουσιν. Vnde 4, 5, 11. pro κάλλιστα διάξει πάντα τὰ δέοντα ἔχων in margg. est κ. πάντα τ. δ. ἕξει, quod pro glossemate habetur. Ad

Ad hanc ſtruendi rationem referebat Hutchinſ. A. 1, 2, 11. ἐλπίδας λέγων διῆγε, *non niſi ſpem usque propoſuit.* d'Arnaud Obſ. crit. c. 31. vertit: *ducebat, fallebat.* Nam Etymol. M. διάγειν, inquit, παρέλκειν, ἐξαπατᾶν. Sed praeſtat Hutchinſoni explicatio, niſi malis *rem trahebat* ſ. *ducebat.* Certe Thom. Mag. habet: διάγω καὶ τὸ βραδύνω. Huc etiam pertinet locus Λ. 1, 3. vt quidem Welſ. ex marg. Leuncl. eum exhibuit: ἢ πάμπαν ἀπεχόμεναι, ἢ ὕδαρεῖ χρώμεναι διάγουσιν. Sed vetus et ex noſtra ſententia vera lectio eſt: οἱ ἄλλοι τὰς μελλούσας τίκτειν — ἢ π. ἀπεχομένας, ἢ ὕ. χρωμένας; διάγουσιν, vt διάγουσιν habeat vim actiuuam, h. e. διάγειν κελεύουσιν. Saltem Philelphus, Fr. Portus, et ipſe Leuncl. ſic verterunt, vt veterem lectionem probaſſe videantur. Camerarius expreſſit tantum ſententiam.

διαγελᾶν, *irridere, illudere.* A. 2, 6, 13. vbi eſt c. acc.

διαγίγνεσθαι, ſiue διαγίνεσθαι (Nam vtrumque in editis legitur), *ſemper eſſe, ſemper verſari, permanere.* a) c. adiectiuo, Π. 1, 2, 15. ὅσοι ἂν ἐν τοῖς τελείοις διαγένωνται ἀνεπίληπτοι. 8, 7, 3. p. 549. πολλοὶ διαγεγένηνται φίλοι γονεῖς παισί. Απ. 2, 8, 5. ἀνέγκλητον διαγίνεσθαι. b) ſimpliciter c. ἐν, A. 7, 3, 6. διαγενέσθαι *diu morari* ἐν φιλίᾳ, ѕр. χώρᾳ. c) cum aduerbio, addito interdum accuſatiuo temporis, A. 1, 10, 11. τὴν νύκτα οὕτω διεγένοντο, *totam noctem ſic tranſegerunt.* Αγ. 1, 4. ἀρχῇ διαγεγενημένῃ ἀδιασπάστως. vbi ſynon. eſt διαμένειν. d) c. particip. Π. 1, 1, 1. ὁποσονοῦν χρόνον ἄρχοντες διαγένωνται, *in imperio permanſerint.* §. 4. εἰ ἄρχων διαγένοιτο, *ſi perpetuo fruatur imperio.* 1, 6, 8. διαγίγνονται ἄρχοντες. A. 1, 5, 6. κρέα ἐσθίοντες διεγίγνοντο, *ſemper carnibus veſcebantur.* 2, 6, 3, πολεμῶν διεγένετο, μέχρις οὗ — *non prius a bello deſtitit, quam* — 4, 5, 4. διεγένοντο τὴν νύκτα πῦρ καίοντες, *per totam noctem ignes accendebant* ſ. *habebant.* Απ. 4, 8, 4. διαγεγένηται οὐδὲν ἄλλο ποιῶν, *per totam vitam* — *fecit.* Sic Απολ. 3. it. Αγ. 11, 16. ὠφέλιμος ὢν διεγένετο, *ſemper vtilis fuit.* Π. 1, 2, 15. in nonnullis libris eſt διαγένωνται ἐν

τοῖς

τοῖς ἐφήβοις pro διατελέσωσι. v. διατελεῖν nr. 3. Wetsten. ad Marc. 16, 1. laudat locum e Π. 5. οὐ πολλοῦ δὲ χρόνου μεταξὺ διαγενομένου. Sed videtur in mente habuisse A. 5, 2, 13. vbi illa formula extat, nisi quod γενομένου legitur pro διαγ.

διαγιγνώσκειν, ¶ 1) *discernere*. vt ἀργύριον, τοὺς ἀγαθοὺς καὶ τοὺς κακούς. Απ. 3, 1, 9. it. τὰ ὠφέλιμα καὶ τὰ βλαβερά, Απ. 4, 1, 5. vbi etiam est futur. διαγνώσεσθαι. it. ἅ τε δύνανται καὶ ἃ μή, Απ. 4, 2, 26. ¶ 2) *diiudicare, componere controuersiam*. E. 5, 3, 25. ¶ 3) Videtur non multum differre a simplici γιγνώσκειν, Απ. 4, 7, 4. τὰς ὥρας διαγιγνώσκοντας. Antea est γιγνώσκειν. Quo referri possunt Π. 5, 1, 2. Απ. 4, 7, 9. O. 16, 5. Sed in his omnibus etiam verti potest *discernere* vel *diiudicare*.

διαγκυλίζεσθαι semper legitur in passiuo, sed vim habet mediam vel actiuam. Hesych: διαγκυλίσθαι· τὸ ἐνεῖραι τοὺς δακτύλους τῇ ἀγκύλῃ τοῦ ἀκοντίου. *amentum hastae prehendere*, h. e. *se ad pugnam parare*. A. 4, 3, 21. κελεύει ἐκβαίνειν διηγκυλισμένους τοὺς ἀκοντιστάς. 5, 2, 10. τοῖς πελτασταῖς παρήγγελλε διηγκυλισμένους ἰέναι. Cod. Eton. vtroque loco legit διηγκυλωμένους: et Suidas, qui posteriorem locum laudat, διηγκυλημένοι· τὸ ἀκόντιον μεταχειριζόμενοι· ἀντὶ τοῦ ἐν μεσαγκύλῃ κρατῶν τὸ δόρυ. Videtur vtraque forma vsitata fuisse. Nam A. 4, 2, 16. est ἐναγκυλῶντες.

Διαγόρας, *Diagoras*. Dorici pater. E. 1, 1. 2.

διάγραμμα, *figura geometrica per lineas rem aliquam designans*. Ldiscribens. v. Fischer. ad Plat. Phaed. 18. Απ. 4, 7. 3.

διαγραψάμενος nonnulli corrupte legunt pro ἐγγραψάμενος Απ. 1, 2, 64. cf. σή I, 10.

διαγωνίζεσθαι, *certare*. vt in venatione cum feris, Π. 1. 4, 14. in exercitiis, vbi est c. πρός, Π. 1, 2, 12. διαγωνιζόμενοι ταῦτα πρὸς ἀλλήλους. it. 1, 4, 4. in proelio inter se cum suis, A. 4, 7, 8. vbi fere synon. est ἐρίζειν. c. hostibus, Π. 1, 6, 19. p. 73. διαγωνίσασθαι πρὸς τοὺς πολεμίους. 5, 5, 7. Sic etiam c. dat. Απ. 3, 9, 2. Σκύθαις ἱπποις διαγωνίζεσθαι. Sed Π. 6, 4, 16. vbi choros in ludis dicitur διαγωνίσασθαι.

σθαι, est *ad finem perducere certamen.*

δ. αδέχεσθαι, *excipere, succedere.* Π. 8, 6, 9. vbi est c. dat. τῷ ἡμερινῷ ἀγγέλῳ τὸν νυκτερινὸν διαδέχεσθαι. Sed alius datiuus est A. 1, 5, 2. οἱ ἱππεῖς διαδεχόμενοι τοῖς ἵπποις, *alter alteri succedentes* s. *alter alterum excipientes recentibus equis.* τοῖς ἵπποις igitur est potius ablatiuus. Phauorin: διαδέχομαι · τὸ διὰ πολλῶν ἐρχόμενον ἀφ' ἑτέρου εἰς ἕτερον ἐπ' ἐμὲ ἧκον δέχομαι.

διάδηλος, i. q. δῆλος. c. nominat. particip. Aπ. 4, 4, 1. ὥστε διάδηλος εἶναι — συντακτῶν, *ita vt appareret, eum* — v. δῆλος nr. 4.

διάδημα, *redimiculum regium*, h. e. *fascia candida, quae tiaram circumibat.* Π. 8, 3, 7. εἶχε δὲ καὶ διάδημα περὶ τῇ τιάρᾳ. v. Hutchins. ad h. l. cui fere debemus, quae iam sequuntur. Relando idem esse videbatur quod *cidaris*, et Arrianus 4, 7. κίδαριν Περσικὴν vocat, quam Diodor. Sic. 17, 77. Περσικὸν διάδημα. Sic etiam, quanquam cidaris est ornamentum tiarae additum, tamen cidaris et tiara promiscue dicuntur, (v. Poll. 7, 58. et Hesych. in v. κίδαρις.) fortassis quia cidaris maximam tiarae partem occupabat. cf. Curt. 3, 3, 19. Sed tiaram a diademate distinguit, praeter Nostrum, etiam Lucian. in votis §. 30. in piscat. §. 35. in Necyom. §. 16.

διαδιδόναι, ¶ 1) *distribuere.* Π. 1, 3, 6. διαδιδόναι (τὰ κρέα) τοῖς θεραπευταῖς. 1, 4, 10. ταῦτα λαβὼν διαδίδου ὅτῳ σὺ βούλει. §. 26. δῶρα διαδοῦναι τοῖς ἡλικιώταις. 3, 3, 6. 4, 5, 14. p. 250. 7, 4, 8. 7, 5, 13. 8, 7, 1. 8, 3, 1. 2. 4. A. 5, 8, 3. 7, 1, 34. E. 2, 1, 10. O. 13, 12. Et Π. 8, 2, 2. διαδιδόναι dicitur rex, qui aliis cibos e mensa mittit, vbi paulo post est διέπεμπε. Π. 8, 4, 13. bis in margg. pro ἐδίδοσαν legitur διεδίδοσαν. Fortassis per glossema, quia praecedit διέδωκε. Praecedit tamen etiam ἐδίδου. Sic A. 1, 9, 13. pro ἐδίδου Muret. volebat διεδίδου, et sic est in cod. Par. it. 4, 5, 7. vbi sane sequitur διέπεμπε. E. 2, 1, 4. μισθὸν ἔδωκε, margg. μ. διέδωκε. ¶ 2) *largiri iudicibus.* Π. 8, 8, 7. ὁπότεροι ἂν πλεῖον διαδῶσιν. margg. διδῶσιν. Sed illud videtur praestare. ¶ 3) *spargere, diuulgare.* Π. 4, 2, 5. λόγος διεδόθη, *rumor*

mor diditus eſt. In mrgg. e gloſſemate eſt διῆλθεν.

διαδιδράσκειν, *diffugere, fuga elabi.* Π. 3, 1, 2.

διαδικάζειν, *diiudicare, disceptare, ius dicere.* Dicitur in rebus liturgicis, omninoque in cauſis publicis. a) c. dat. Αθ. 3, 4. χορηγοῖς διαδικάσαι εἰς Διονύσια. — τοῖς βουλομένοις διαδικάσαι. Intell. δεῖ. b) c. acc. Αθ. 3, 4. τάδε διαδικάζειν. ἀρχὰς δοκιμάσαι καὶ διαδικάσαι. §. 5. διαδικάσαι στρατιάς. §. 6. ταῦτα χρὴ διαδικάζειν ἅπαντα. Ibid. eſt ἅπαντα χρῆναι διαδικάζειν et οὐ χρῆν διαδικάζεσθαι, vbi medium videtur eſſe pro actiuo. Ibid. pro eo dicitur δικάζειν. Pollux 8, 25. aliter interpretatur: Κριτίας — διαδικάζειν. τὸ δι' ὅλου τοῦ ἔτους δικάζειν, quae tamen explicatio in locos Xenophonteos non cadit. v. ſequens. Medium διαδικάζεσθαι eſt etiam E. 5, 3, 10. vbi ſignificat *ſe iudicandum ſiſtere.*

διαδικασία, *lis, cauſa diiudicanda.* Π. 8, 1, 7. vbi agitur de hominibus priuatis, quibus bona adempta ſunt. De hoc vocabulo v. Doruill. ad Charit. p. 483. et de peculiari eius in foro Attico poteſtate Valeſ. ad Harpocrat. p. 9. maximeque Taylor ad Lyſ. p. 588. ed. R. Vlpian. ad Demoſth. p. 82. E. διαδικασία ἡ πρὸς ἀλλήλους ἔρις, ἡ φιλονεικία· κυρίως δέ ἐστιν ἐπὶ χρημάτων ἀμφισβήτησις. et p. 775. C. διαδικασία δέ ἐστιν ὄνομα δίκης περὶ χρημάτων ἢ κτημάτων. cf. Etymol. M. Eſt ergo ¶ 1) *lis pecuniaria;* atque ſic intelligi debet in Xenoph. l. l. ¶ 2) *quaelibet lis forenſis.* ¶ 3) *lis de obeundis miniſteriis publicis.* Heſyc: διαδικασία· ἡ ἐπίκρισις τοῦ ἐπιτηδείου πρὸς λειτουργίαν καὶ πρὸς τὰ ἄλλα. ἢ ἀμφισβήτησις, κρίσις. Suid: (cuius locum Taylor non laudauit) διαδικασία ἐστιν, ἣν ποιοῦνταί τινες τοῖς μέλλουσιν χορηγεῖν, οὓς ἂν ὁρισθῆναι βούλωνται, πότε χρὴ λειτουργεῖν αὐτούς.

διαδοκιμάζειν τὰ κίβδηλα καὶ τὰ καλὰ ἀργύρια, O. 19, 16 h. e. *explorando dignoſcere,* i. q. διαγιγνώσκειν. niſi quod διαδοκιμάζειν eſt verbum hoc in genere magis proprium.

διαδοχή, *ſucceſſio.* Sed Π. 1, 4, 17. ἡ διαδοχὴ τῆς πρόσθεν φυλακῆς ἔρχεται, *ipſi homines qui ſuccedunt.*

διάδοχος, *ſucceſſor.* Dicitur de imperatoribus. E. 1, 1, 23. οἱ διάδοχοι τῶν

Συρα-

Συρακουσίων. 3, 4, 20. διάδοχοι αὐτῶν, vbi in margg. αὐτοῖς. Et ſic eſt c. dat. A. 7, 2, 3.

διαδρομή, *transitus*, np. per ſpatia vacua, *ſpatium ad perrumpendum*. K. 10, 8. cf. Poll. 5, 35.

διαδύειν ſ. διαδῦναι, ¶ 1) *permeare*. E. 4, 4, 7. ἄνδρε δύο — διαδύντε διὰ χειμάῤῥου. ¶ 2) *in altiora loca pergere*. E. 4, 4, 11. διέδυσαν ἄνω. ¶ 3) *per medios hoſtes* ſ. *quamuis hoſtibus imminentibus perrumpere*. E. 7, 2, 3. Poſſis etiam intelligere omnino de moleſto itinere, et fluuiis, montibus, hoſtibus, aliisque impedimentis obſepto. Sic medium eſt Απ. 2, 6, 22. διὰ τούτων πάντων ἡ φιλία διαδυομένη, *omnibus his impedimentis ſuperatis*.

*διαδωρεῖσθαι, Π. 3, 3, 5. in nonnullis διεδωρεῖτο legitur pro ἐδωρεῖτο.

διαζεύγνυσθαι, *disiungi, intercludi*. c. ἀπὸ, A. 4, 2, 7. διεζεῦχθαι ἀπὸ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων.

διαζῆν, *vitam transigere*. E. 7, 1, 2. p. 438. καλῶς διαζῆν. Απ. 3, 12, 2. 4. τὸν λοιπὸν βίον — διαζῶσι.

διαζωννῦναι, *cingere, munire*. Απ. 3, 5, 25. διέζωσται (Attica) ὄρεσιν ἐρυμνοῖς. Fortaſſis tamen ibi ob vocab. μέση, quod eſt ante διέζ. verti poſſit *diſſecta*. E. 2, 1, 6. pro οὐ διέσωσαν διὰ τῆς κόρης τὰς χεῖρας, Leuncl. emendauit διέζωσαν, non ferente viro docto in obſſ. miſcell. Vol. III. p. 428. qui corrigit διέωσαν, etiam a Moro receptum, hoc ſenſu: *manus non inſeruerant manicis*. Cf. διείρειν.

διαθεᾶσθαι, *conſiderare, contemplari*. A. 3, 1, 13. διαθεώμενος αὐτῶν ὅσην χώραν ἔχοιεν. Hutch. bene monuit, per traiectionem dictum eſſe pro δ. αὐτ. χ. ὅσην etc.

διαθεῖν, *percurrere, discurrere*. a) proprie, Π. 3, 1, 2. b) improprie, Π. 6, 2, 6. φόβος dicitur διαθέων ἐν τῇ στρατιᾷ. E. 6, 5, 26. διέθει — θόρυβος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. O. 2, 3. λόγου οὕτω διαθέοντος.

διαθροεῖν, *vanum rumorem ſpargere*. E. 1, 6, 4. Caret hoc verbum in lexicis auctoritate. Sed praeter Thucyd. 6, 46. vbi v. Waſſ. vtitur eo non ſemel Dio Caſſius, vt 53, 19. 61, 8. 73, 14.

διαθρυλλεῖσθαι, *fama ferri, celebrari*. Απ. 1, 1, 2. διετεθρύλλητο γάρ, ὡς φαίη Σωκράτης. Sed 1, 2, 37. οἶμαι αὐτοὺς ἤδη κατατετρῖφθαι διαθρυλλουμένους

γους ὑπὸ σοῦ, vertunt *loquacitate tua obtusos.* Suidas: διατεθρυλλημένος τὰ ὦτα — πλειστάκις καὶ περὶ τῶν αὐτῶν πλεῖστα ἀκηκοώς. Cf. Poll. 2, 83. et 6, 119. Sed melius verti videtur *eo quod saepissime vel nimis saepe a te commemorantur.* Cf. καταστρίβειν.

διαθρύπτειν, *frangere.* Αγ. 2, 14. ἀσπίδας διατεθρυμμένας. Sed saepissime διαθρύπτεσθαι dicuntur ii, *qui insolescunt, inflantur, mollitie corrumpuntur, et delicati fiunt.* Π. 7, 2, 7. p. 419. Απ. 1, 2, 24. 25. (vbi est in duali διατεθρυμμένω) 4, 2, 35. Λ. 2, 4. Sic etiam actiuum Λ. 2, 1. σώματα ἱματίων μεταβολαῖς διαθρύπτουσι, *debilitant.*

διαιθριάζειν, *sub dio agere.* A. 4, 4, 6. vbi all. codd. legunt συναιθριάζειν. Male Steph. explicat *disserenare.*

διαιρεῖν, ¶ 1) *diuidere.* Π. 1, 2, 4. διῄρηται ἡ ἀγορὰ εἰς τέτταρα μέρη. Sed exquisitior dicendi forma est §. 5. δώδεκα Περσῶν φυλαὶ διῄρηνται, quasi dicas *diuidendo factae sunt,* pro οἱ Πέρσαι εἰς δώδεκα φυλὰς διῄρ. v. Hutch. ad h. l. qui laudat Herodot. 1, 94. Fischer. ad Plat. Parmenid. 14. cf. κατανέμειν. Sic E. 1, 7, 10. 56. διῃρημένων τῆς ἡμέρας τριῶν μερῶν. Np. in iudiciis posita clepsydra vna diei pars accusatori tribuebatur, altera reo, tertia iudicibus. v. Harpocrat. in v. διαμεμετρημένη. Eodem refer Λ. 11. 4. μόρας διεῖλεν ἕξ, h. e. *ciues in sex moras.* it. Ιπρ. 2, 2. ὑπάρχουσι (οἱ ἱππεῖς) διῃρημέναι φυλαί, *in tribus diuisi.* et §. 6. οἱ δεκάδαρχοι — πλείω ἴσα μέρη παρέχοιεν διαιρεῖν, *efficiant vt in plures partes aequales diuidi possint.* Hinc patet, ἔδειξεν, quod Λ. 11, 4. ap. Stob. est pro διεῖλεν, recte haberi pro glossemate. Iungitur vero etiam c. κατά. Ιερ. 9, 5. διῄρηνται αἱ πόλεις αἱ μὲν κατὰ φυλάς, αἱ δὲ κατὰ μοίρας. Difficilis locus est Λ 9, 5. πολλάκις ὁ κακὸς διαιρουμένων τοὺς ἀντιφερομένους (haec enim est antiqua lectio pro ἀντισφαιροῦντας, quae Castalioni debetur), ἀχώριστος περιγίγνεται. Interpretes διαιρ. omnes explicant passiue, et ita, vt ellipsin τινῶν et κατὰ s. εἰς statuisse videantur, vt plenus locus sit: διαιρουμ. (τινῶν εἰς s. κατὰ) τοὺς ἀντ. Quod cum durum sit, et cum sic

ſic non exiſtat ſenſus idoneus, Zeun. ſcribi vult δι' αἱρουμένων — ἀναχώριστος περιγ. i. e. *ab his, qui ſibi eligunt aduerſarios, excluſus negligitur.* In qua emendatione poſſumus interim acquieſcere. ¶ 2) *distribuere.* vt praedam, Π. 4, 5, 16. διέλοιτο τὰ κοινά. laborem, E. 3, 2, 8. κατὰ μέρη διελῶν τοῖς στρατιώταις τὸ χωρίον. Sic medium διῃροῦντο Π. 5, 2, 2. vbi in margg. ex interpretamento eſt διηκονοῦντο. ¶ 3) *distinguere,* mente ſ. ratiocinatione ſ. ſermone, Π. 8, 1, 11. διῄρει αἰδῶ καὶ σωφροσύνην. Ο. 7, 26. loco, h. e. *ſeponere, ſeorſim conſtituere,* Ο. 8, 17. διῃρημένων ἑκάστοις θηκῶν — μεγάλων. 9, 6. ¶ 4) *diruere, demoliri.* Λ. 5, 2, 15. τοὺς σταυροὺς τοὺς καθ' αὐτοὺς διῄρουν. E. 4, 4, 18. 6, 5, 9. ¶ 5) *dirimere.* Πο. 3, 3. ὅστις δικαιότατα διαιροίη τὰ ἀμφίλογα. v. Valcken. ad Herodot. 4, 23. ¶ 6) Notandi ſunt duo loci difficiles. K. 5, 4. μακρὰ διαιροῦσιν, np. τὰ ἴχνη. Leuncl. *longis interuallis distinguunt.* Fortaſſis rectius Fr. Portus *longius proſiliunt.* Certe Poll. 5, 67. habet: πηδῶντες μακρὰ καὶ διαλλόμενοι. K. 9, 14. bis eſt *fodere, aperire,* np. terram.

διαίρειν, *attollere.* Iπ. 10, 3. ἄνω τὸν αὐχένα. διαίρειν. pro quo §. 4. eſt ſimpl. αἴρειν. it. 12, 6. ὅταν διαίρηται ἡ δεξιά, *cum attollitur.* Oppon. ὅταν δὲ καθαίρηται.

διαιρεῖσθαι, v. διαιρεῖν.

διαίρεσις, *diuiſio.* Π. 4, 5, 18.

διαιρετὸς, *diuiſus.* Π. 4, 3, 4. p. 233. διαιρετὸς ἱπποκένταυρος iocoſe dicitur homo, qui ex equo deſcendit.

δίαιτα, ¶ 1) *vita, commoratio.* Π. 7, 5, 24. ἀγαπᾶν τὴν παρ' ἑαυτῷ δίαιταν. 8, 6, 11. ἐν μέσῳ τούτων τὴν δίαιταν ποιησάμενος, *degens, commoratus.* Ο. 7, 19. ἡ δίαιτα τοῖς ἀνθρώποις οὐχ ὥσπερ τοῖς κτήνεσιν ἐστὶν ἐν ὑπαίθρῳ. ¶ 2) *tota vitae ratio, vitae instituta,* in his *cultus et victus.* Aπ. 1, 2, 5. 1, 3. 3 Λ. 5, 1. Aθ. 2, 8. ¶ 3) *ea quibus ad vitam ſuſtentandam opus eſt,* maxime cibus et potus. Π. 1, 2, 16. ter. vbi bis eſt μετρία δίαιτα. 8, 1, 3 8, 2, 5. τὰ ἀμφὶ τὴν δίαιταν, κλίνην — τράπεζαν — ὄψα — κρέα — ἄρτους. it. §. 12. 8, 4, 1. vbi inprimis refertur ad ordinem conuiuiorum. Sic Π. 1, 3, 2. δίαιται

ται εὐτελέστεραι, et contra Απ. 1, 6, 9. πολυτελὴς δίαιτα, et 2, 1, 15. πολυτελεστάτη. Eodem pertinet Απ. 1, 3, 5. 1, 6, 5. it. O. 2, 8. κατακλύσειεν ἂν ἀφθονίᾳ τῇ ἐμῇ δίαιταν, *meine Bedürfnisse.*

διαιτᾶσθαι, *viuere*, refertur vel ad totam vitae rationem, Απ. 1, 6, 2. 2, 3, 2. vel ad externum cultum, Αθ. 1, 11. vel ad cibum, E. 5, 1, 14. p. 282. Απ. 3, 14, 7. Ιερ. 1, 19. Λ. 7, 3.

διαίτημα, ¶ 1) *cibus.* Απ. 1, 6, 5. ¶ 2) *instituta, mores.* Αθ. 1, 8.

διαιτητήριον, *locus aedium, in quo homines degunt.* O. 9, 4.

διακαθίζειν, *seorsim collocare.* O. 6, 6.

διακαρτερεῖν, *perseuerare, constantem esse.* E. 7, 2, 1. it. c. particip. E. 7, 4, 8. ἐὰν διακαρτερῶμεν πολεμοῦντες, *si bellare sustineamus.* Inest enim notio difficultatis.

διακεῖσθαι omnino est *quocunque modo affectum esse, quacunque fortuna uti.* Vnde variis modis definitur hoc verbum. ¶ 1) *animo affectum esse erga aliquem.* De amicitia et amore, Π. 1, 4, 1. οἰκείως διακεῖσθαι, *familiariter uti.* it. c. πρός, Π. 1, 6. 4. ὡς πρὸς φίλους μοι θεοὺς ὄντας οὕτω διάκειμαι. 5, 1, 11. πρός σέ μοι δοκοῦσι παραπλησίως πως οἱ ἄνθρωποι διακεῖσθαι, *non minus amantes et obedientes se in te exhibere, quam apes in suum ducem.* 8, 6, 11. οὕτω διέκειντο πρὸς αὐτὸν, *adeo eum amabant.* A. 2, 6, 7. διέκειντο πρὸς αὐτὸν οἱ στρατιῶται, ὥσπερ παῖδες πρὸς διδάσκαλον, h. e. nunquam amore in eum ducti, semper timore compulsi, eum sequebantur. 7, 5, 10. In malam partem A. 7, 7, 22. οὕτω πρὸς ἐμὲ ἡ στρατιὰ διάκειται, *non amat me, non dicto audiens est:* quod e praecedentibus patet. it. c. dat. Π. 7, 5, 17. p. 445. ἐγὼ ὑμῖν ὥσπερ εἰκὸς διάκειμαι, *ego eo, quo debeo, in vos animo sum.* A. 2, 5, 5. οἰόμενος φιλικῶς διακεῖσθαι τῷ Τισσαφέρνει, *se Tissaphernis amicitia uti.* 7, 7, 18. εἰ ὁρῷεν σε τοὺς στρατιώτας οὕτω διακειμένους, ὡς etc. ¶ 2) *se gerere erga aliquem* hoc vel illo modo. De aliis quacunque animi affectione, Π. 3, 1, 14. τὸν ἐμὸν πατέρα πῶς δοκεῖς διακεῖσθαι τὴν ψυχήν; §. 15. οὐδὲν ἄπιστον, οὕτω τοῦτον διακεῖσθαι, np. metu percussum

cuſſum et deiecto animo eſſe. 4, 6, 2. p. 258. οἶδα ὡς νῦν διάκειμαι, ἔρημος ὤν, *qua nunc triſtitia angar.* 6, 2, 5. οὕτω διακειμένων, np. τῶν στρατιωτῶν. Pro eo eſt §. 4. ὁ στρατὸς οὕτως εἶχε τὴν γνώμην. A. 3, 1, 4. οὕτω διακείμενοι, h. e. ἀθύμως ἔχοντες, vt erat §. 3. Απ. 3, 13, 1. τὴν ψυχὴν ἀγροικοτέρως διακειμένῳ, *qui ſit ingenio ruſticorum ſimiliori.* Π. 8, 2, 7. ὡς ἐν ὀφθαλμοῖς πᾶσι — βασιλέως τοῖς ἀεὶ παροῦσιν, οὕτως ἕκαστος διέκειτο, *quisque ſe ita gerebat, quaſi omnes — oculi regis eſſent.* Deinceps ſequitur: τὸ δὲ οὕτω διακεῖσθαι τοὺς ἀνθρώπους πρὸς αὐτόν. Et ſic eſt c. πρὸς etiam Π. 4, 1, 8. p. 205. πρὸς μηδεμίαν ἡδονὴν ἀπλήστως διακεῖσθαι, *nullam voluptatem immodice cupere.* Απ. 1, 1, 13. τοῖς μαινομένοις ὁμοίως πρὸς ἀλλήλους διακεῖσθαι, *ita ſere, vt furioſi; inter ſe diſſentire.* 4, 2, 27. οἱ διεψευσμένοι τῆς ἑαυτῶν δυνάμεως, πρός τε τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους καὶ τἄλλα πράγματα ὁμοίως διάκεινται, *errant etiam de reliquis hominibus et rebus, neque vllum diſcrimen ſtatuunt.* ¶ 3) De quauis rei conditione et ratione, vt de periculo, Π. 5, 3, 15. p. 298. τούτου οὕτω διακειμένου. Omnino de conditione miſera, E. 6, 5, 1. ἐνθυμηθέντες οἱ Ἀθηναῖοι, ὅτι — οὕτω (Margg. οὕτω, probante Moro) διακέοιντο οἱ Λακεδαιμόνιοι, ὥσπερ τοὺς Ἀθηναίους διέθεσαν, *eo redactos eſſe Lacedaemonios, quo* etc. Sed Απ. 2, 3, 18. οὕτω διάκεισθε (Margg. διάκεισθον, quia de duobus ſermo eſt), ὥσπερ τὼ χεῖρε, *eadem veſtra, quae manuum ratio eſt.* c. ὑπὸ, E. 4, 1, 14. οὕτω διάκειμαι ὑφ' ὑμῶν, ὡς οὐδὲ δεῖπνον ἔχω ἐν τῇ ἐμαυτοῦ χώρᾳ, *eo redactus ſum.* c. dat. A. 7, 3, 7. ἄμεινον ὑμῖν διακείσεται (all. διακείσετε), *erit vobis melius, h. e. vtilius.* Hutch: *aptius in rem veſtram collocabitur.* ¶ 4) In var. lect. permutatur c. δεῖσθαι. v. ibi nr. 4.

διακελεύεσθαι, ¶ 1) *adhortari.* c. dat. Π. 7, 3, 3 πολλὰ διεκελευόμην αὐτῷ οὕτω ποιεῖν. A. 4, 7, 18. E. 5, 3, 17. ¶ 2) *cohortari ſe inuicem* dicuntur milites, itidem c. dat. A. 3, 4, 27. bis: κραυγῇ διακελευομένων τοῖς ἑαυτῶν. 4, 8, 2. E. 6, 5, 8. Sed Π. 8, 2, 2. pro διακελευόμενοι in margg. eſt παρακελ. et

A.

A. 5, 7, 12. pro διεκελεύοντο all. παρεκελεύοντο. ¶ 3) Π. 1, 4, 13. Cyrus puer lepide dicitur διακελευσάμενος ἑαυτῷ τολμᾷν. v. Steph. ad h. l. qui hanc locutionem oſtendit Homericam eſſe. Nam ap. Homerum heroes rem magnam et arduam aggreſſuri finguntur ſe ipſi hortari, v. c. Od. υ, 17. cf. παρακελεύεσθαι.

διακινδυνεύειν, *periculo ſe exponere, pugnae periculum ſubire.* Π. 8, 8, 3. πρὸ βασιλέως. A. 1, 8, 4. 3, 4, 7. 6, 3, 10. E. 5, 4, 51. 6, 4, 22. 24. Ιπρ. 7, 7. ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς. Ιπρ. 7, 2. πρὸς ἀμφοτέρους τούτους— διακινδυνεύοι. Sic c. πρὸς eſt §. 4. 5.

διακινεῖν, *mouere,* dicuntur canes τὰ ὦτα, K. 3, 4. et ibid. 4, 3. eſt imperat. Atticus διακινούντων τὰ ὄμματα. Sed h. l. Brunckius ap. Zeun. in praefat. ad Απ. legi iubet διακινοῦσαι.

διακλᾶν, *frangere,* τοὺς ἄρτους, A. 7, 3, 11. cf. Wetſten. ad Matth. 14, 19.

διακληροῦν, *ſortiri iubere.* Π. 6, 3, 12. p. 387. διεκλήρωσεν αὐτούς. Sed medium

διακληροῦσθαι, *ſortiri.* Π. 6, 3, 11. p. 386.

διακομίζειν, *transportare.* E. 6, 2, 7. διακομισθέντες, np. nauibus.

διακονεῖν, *miniſtrare.* dicitur Pheraulas Π. 8, 3, 4. qui veſtes distribuit. A. 4. 5. 23. διακονοῦντας Ἀρμενίους παῖδας, *vinum miniſtrantes in conuiuio.* Medium διηκονεῖσθαι Π. 5, 2, 2. in margg. est pro διηροῦντο.

διακονία, *miniſterium.* np. ad menſam, O. 7, 41. αἱ ἐπιστήμονα ταμιείας καὶ διακονίας.

διακονικὸς, *ad miniſtrandum idoneus.* O. 7, 41. in coena.

διάκονος, *miniſter.* Π. 8, 3, 4. Pheraulas, qui veſtes a Cyro donatas distribuit, διάκονον ſe vocat. Et ſane διάκονοι honeſtiores fuerunt quam δοῦλοι. Sic E. 5, 4, 6. adſuiſſe leguntur polemarchis, et proprias aedes habuiſſe. O. 8, 14. proreta dicitur gubernatoris διάκονος. *De pueris et puellis in coena cibum ac potum miniſtrantibus,* quos non ſeruos fuiſſe conſtat, (v. Athenae. 10, 6.) legitur Ιερ. 4, 2. it. Απ. 1, 5, 2. vbi diſerte diſtinguuntur δοῦλος, διάκονος, et ἀγοραστής. fortaſſis etiam O. 8, 10. v. Wetſten. ad Matth. 4, 11. Sed O. 10, 12. videtur

tur simpliciter significare *seruum.*

διακοντίζεσθαι, *iaculando se exercere.* Π. 1, 4, 4. Kuster. de verbb. med. 1, 40. et ad Hesych. in v. διαριπίζεσθαι vertit *iaculando certare.*

διακόπτειν, ¶ 1) *dissecare.* A. 1, 8, 7. δρέπανα — ὡς διακόπτειν ὅτῳ ἐντύχοιεν. Sic passiuum Π. 7, 1, 16. πάντα βίᾳ διεκόπτετο, np. a falcibus. A. 7, 1, 11. διακόψαντες ταῖς ἀξίναις τὰ κλεῖθρα. ¶ 2) *caedere.* A. 1, 10, 6. vbi pro διακόψειαν in 2 Codd. erat κατακόψ. quod Hutchinsono placebat. ¶ 3) *caedendo perrumpere, penetrare.* Π. 3, 3, 19. τῶν Περσῶν τινὰς διακεκοφότας πρὸς τὰς εἰσόδους τοῦ ἐρύματος. Margg. διακεκυφ. A. 1, 8, 7. ὡς εἰς τὰς τάξεις — ἐλώντων καὶ διακοψόντων. 4, 8, 9. εἰ διακοπείη ἡ φάλαγξ. it. §. 11. E. 4, 3, 11. 7, 5, 23. 24. Aγ. 2, 11.

διάκορος, *satur, pertaesus.* Λ. 1, 5 coniuges dicuntur crebra consuetudine διάκοροι ἀλλήλων εἶναι.

διακόσιοι, *ducenti.* Π. 1, 5, 5. 6. 2, 4, 2. vbi Zeun. pro ἐπὶ διακοσίων (v. ἐπὶ c. gen. nr. 18.) ex coniectura Camerarii et Leunclau. edidit ἐπὶ τριακοσίων.

E. 1, 2, 2. 3, 2, 2. 3. Πο. 4, 23. etc.

διακοσμεῖν, *ordinare, instruere;* vt exercitum, Π. 3, 3, 8. res domesticas, inprimis conuiuia, Π. 8, 4, 1.

διακούειν, *diligenter audire.* Thom. M. διαφῆκε δοκιμώτερον, ἢ ἀφῆκε, καὶ διακούει, ἢ ἀκούει. v. Dorvill. ad Charit. p. 670. et Wetsten. ad Act. 23, 35. Sic Π. 4, 4, 1. διήκουε πάντα ἡδέως, vbi cod. Guelf. διηκούετο ἡδ. πάντων. quod minus placet. O. 11, 1. τελέως διακούσας καὶ καταμαθών. Ιερ. 7, 11. ἐπεὶ δὲ ταῦτα πάντα διήκουσεν.

διακριβοῦν, v. ἀκριβοῦν.

διακρίνειν, ¶ 1) *discernere, separare.* O. 9, 6. κατὰ φυλὰς διεκρίνομεν τὰ ἔπιπλα. ¶ 2) *diiudicare.* Aπ. 1, 1, 9. ¶ 3) *eligere.* vel *decernere.* A. 6, 1, 14. ¶ 4) *turbam hominum dispellere.* Π. 7, 5, 14. οἱ ὑπηρέται ὡς ἠδύναντο διακρίναντες. pro quo §. 15. est διωθεῖσθαι.

διακρίνεσθαι, *litem suam dirimere,* vel *dirimi pati.* E. 5, 2, 10. εἰ δέ τι ἀμφίλογον πρὸς ἀλλήλους γίγνοιτο, δίκῃ διακριθῆναι, np. ἐψηφίσαντο. (5, 3, 10. pro eo est διαδικάζεσθαι.) it. in conuiuio Σ. 4, 20. ἄγε — ὅπως μεμνήσῃ διακριθῆναι.

θῆναι. Eodem modo intelligit Leuncl. Αγ. 1, 33. πρὸς τὸ ἐλευθεροῦν τοὺς διακρινομένους ἐν ὅπλοις παρεῖναι scil. iubebat. Vertit enim: *ad liberandum eos, de quibus disceptaretur.* Sed Hutch. *qui pugna decernerent, armatos adesse.* cf. Hesych: διακρινομένων· μαχομένων. Quae Hutchinsoni interpretatio placet ob maiorem perspicuitatem.

διάκρισις, ¶ 1) *discrimen.* Gloss. vett: διάκρισις, *discrimatio.* Phauorin: διάκρισις· διαίρεσις. K. 4, 1. canes boni habent μέτωπα μεγάλα — τὰς διακρίσεις βαθείας, *interstitia inter oculos.* Poll. 5, 57. τὰς διακρίσεις ἀκριβῶς ἔχον. ¶ 2) *disceptatio,* vel in foro vel in certaminibus, Π. 8, 2, 13. bis.

διακύπτειν, v. διακόπτειν nr. 3.

διακωλύειν, *impedire, prohibere.* c. accus. E. 1, 6, 20. ὕδωρ καὶ βρονταὶ διεκώλυσαν τὴν ἀναγωγήν. it. §. 25. 6, 2, 5. 4, 6, 13. vbi simul est c. dat. pers. vt Aπ. 2, 3, 18. πρὸς τὸ διακωλύειν ἀλλήλω, all. ἀλλήλαις. c. ἀπὸ, O. 1, 20. c. infin. A. 7, 5. 14, 6. E. 1, 7, 10. p. 59. ὁ χειμὼν διεκώλυσε μηδὲν πρᾶξαι. (§. 3. de eadem re est κωλύειν.) Etiam simpliciter, I. 3, 5, 11. τῶν Θηβαίων τινὲς διεκώλυον, *vi eos cohibuerunt, ne deficerent.* it. 7, 5, 3. εἰ βούλοιντο κοινῇ διακωλύειν, ἄν τινες ἴωσιν.

διαλαγχάνειν Timaei lex. Plat. explicat διαμερίζεσθαι, διακληροῦσθαι, *forte inter se diuidere et partiri.* v. Harpocrat. et Suid. qui Timaei et Harpocrationis glossas in vnum confudit. Legitur Π. 7, 3, 1. A. 4, 5, 18. A. 9, 2, 9. semper c. accus.

διαλαμβάνειν, *separatim sumere,* np. vt vel in separato loco ponas, Π. 4, 6, 7. vel examinandi caussa sigillatim quemque seducas, A. 4, 1, 17. Vertunt etiam *distribuere,* vt Π. 7, 3, 1. A. 5, 3, 5. bis. In quibus tamen locis potius significat *diuisione facta partem accipere.* Schneider. ad E. 1, 7, 10. p. 55. malit A. 5, 3, 5. διαλαμβάνονται τὸ ἀργύριον, *inter se dispertiuntur.* Sed Π. 5, 1, 13. recte vertitur *distribuere.* Sequuntur enim datiui. Sic Aπ. 3, 16, 13. θώρακες διειλημμένοι τὸ βάρος sunt *thoraces ponderis aequaliter distributi,* s. *in quibus pondus aequaliter diffusum est, per sin-*

singulas corporis partes.

Διαλάμπειν, *elucere.* Απ. 2, 1, 22. ἐσθῆς, ἐξ ἧς ἂν ὥρα διαλάμποι.

Διαλανθάνειν, *latere, ignorari.* Απ. 1, 4, 19. Λ. 11, 2. Αθ. 2, 20.

Διαλέγειν, *diligere, discernere, secernere;* np. res contusas, O. 8, 9. κριθὰς, πυροὺς, ὄσπρια — διαλέγειν. Sed Απ. 4, 5, 11. σκοπεῖν τὰ κράτιστα τῶν πραγμάτων, καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ διαλέγοντας κατὰ γένη. Vnde medium

Διαλέγεσθαι dicitur pro *differere.* Απ. 4, 5, 12. ἔφη, τὸ διαλέγεσθαι ὀνομασθῆναι ἐκ τοῦ συνιόντας κοινῇ βουλεύεσθαι, διαλέγοντας κατὰ γένη τὰ πράγματα. Ibid. sunt διαλέγεσθαι δυνατώτατοι. Est igitur διαλέγεσθαι ¶ 1) *multis rem distincte et clare exponere.* Π. 4, 5, 11. διαλέγου αὐτῷ ὁπόσα ἐλπὶς γενέσθαι ἀγαθά. ¶ 2) *subtiliter differere s. disputare.* Sic dicitur et de aliis docte differentibus, Απ. 1, 2, 14. et de philosophiae magistris, inprimis de Socrate, Cf. nr. 6. Απ. 1, 1, 11. 16. 1, 2, 6. 18. it. c. dat. Απ. 1, 2, 33. 35. bis. et 60. 1, 6, 5. 4, 4, 3. it. c. πρὸς, Απ. 1, 4, 2. 1, 6, 1. Vnde Απ. 3, 3, 11. pro διαλέγονται Stobaeus habet διδάσκονται. Non bene, si passiue intellexit. ¶ 3) *consilia captare, deliberare, in concione verba facere.* Π. 6, 1, 4. vbi pro διαλέγεσθαι in margg. est λέγεσθαι. 7, 5, 15. βούλομαι ὑμῖν τι διαλεχθῆναι. Α. 1, 7, 8. 2, 5, 13. διαλεχθέντες ἀλλήλοις. Ε. 2, 2, 6. οὐ διελέγοντο (np. in concione sua) περὶ διαλλαγῆς. Απ. 3, 7, 7. οἱ ἐπιμελούμενοι τοῦ τῇ πόλει διαλέγεσθαι. pro quo paulo post est λέγειν. Huc referri potest, quod διαλέγεσθαι dicuntur, *qui cum hostibus tractant de pace, induciis, foederibus,* Π. 7, 4, 2. Α. 4, 2, 12. 4, 8, 3. 4. 4, 4, 3. 6, 3, 6. Ε. 3, 4, 10. 6, 4, 24. 6, 5, 8. ¶ 4) *compellare aliquem et cum eo agere eo consilio, vt consequaris et efficias aliquid.* Ε. 5, 4, 29. vbi est particip. perfect. διειλεγμένος. Sic in iudiciis *blanda oratione vti, vt absoluaris,* Απ. 4, 4, 4. Vnde Π. 7, 5, 13. et 8, 1, 5. verti potest *mandata dare,* vel *colloqui, agere.* ¶ 5) simpliciter de aliqua re *colloqui.* Π. 2, 1, 1. 3, 3, 17. 6, 2, 6. Α. 7, 1, 10. Ε. 1, 6, 7. 26. 2, 3, 19. 2, 4, 12. 3, 1, 16. 5, 4, 28. 32. vbi est

est perfectum διείλεκται. Sic A. 5, 4, 19. Mosynoeci in solitudine διελέγοντο ἑαυτοῖς. ¶ 6) *familiariter colloqui.* Sic maxime dicitur de Socrate, ita tamen, vt praecipue intelligenda sit ratio disputandi per interrogationem, quae eius ratio aeque ad colloquium atque ad disputationem quodammodo potest referri, Aπ. 2, 10, 1. 3, 3, 1. 3, 5, 1. 4, 8, 4. 10. Aπολ. 2. item de eius discipulis, Aπολ. 26. Sed et de aliis, O. 3, 12. vbi bene Fr. Portus: *consilia conferre de re familiari.* 7, 3. it. §. 10. ἐπεὶ ἤδη χειροήθης ἦν, np. ἡ γυνή, ὥστε διαλέγεσθαι. Σ. 6, 3. 8, 5. et 42. Sic Aπ. 3, 7, 4. ἰδίᾳ διαλέγεσθαι et ἐν τῷ πλήθει ἀγωνίζεσθαι inter se opponuntur. et §. 7. est: ἐν τοῖς πρωτεύουσιν ῥᾳδίως διαλεγόμενος, np. priuatim, — ὀκνεῖς λέγειν in concione. 7) In var. lect. permutatur c. προσέρχεσθαι. v. ibi nr. 2.

διαλείπειν, *intermedium relinquere.* ¶ 1) *interiicere.* Intell. χρόνον. c. particip. Aπολ. 16. οὐ πώποτε διέλιπον ζητῶν, *semper quaesiui.* Cf. Wetsten. ad Luc. 7, 45. Etiam sine particip. Σ. 6, 2. ὅταν διαλίπωμεν, np. χρόνον λέγοντες, *quando desinimus loqui.* K. 6, 14. διαλιπόντα μὴ πολύ, *non magno temporis interuallo interiecto.* 7, 2. opponuntur ἐνδελεχῶς et διαλείπειν, *tempus aliquod interponere.* ¶ 2) Intellecto διάστημα est *distare.* Π. 8, 6. 9. A. 1, 7, 12. 8, 7. ἅρματα διαλείποντα συχνὸν ἀπ' ἀλλήλων. Sed 4, 7, 4. simpliciter est χωρίον — δασὺ πίτυσι διαλιπούσαις. Quo referri potest glossa ap. Suid. et Phauorin: διαλείπουσαι· ἀλλήλων ἀπέχουσαι. Sic A. 4, 8, 13. διαλιπόντας τοὺς λόχους (all. τοῖς λόχοις), *distantes inter se.* it. Ιπ. 5, 7. δεκάδας διαλειπούσας, *ex interuallo distantes.* E. 6, 4, 4. οὐ πολὺ διαλείποντες, np. ab exercitu hostili. Particip. τὸ διαλεῖπον, np. μέρος, *ea alicuius rei pars, quae interuallo interiecto ab aliis eiusdem rei partibus distat.* Sic A. 4, 8, 11. τὸ διαλεῖπον est *spatium in phalange vacuum, vel interuallum inter cohortes relictum.* Ιπ. 12, 5. τὸ διαλεῖπον τοῦ θώρακος est *pars corporis thorace non tecta.*

διαλεκτικὸς, *disserendi peritus.* Aπ. 4, 5, 12. διαλεκτι-

λεκτικωτάτους. 4, 6, 1. διαλεκτικωτέρους.

διαλλαγὴ, *reconciliatio, pax.* E. 2, 2, 6. 6, 3, 4. p. 382. vbi idem eſt quod πολέμου κατάλυσις.

διαλλάττειν, ¶ 1) *permutare, ſucceſſores ſubſtituere.* E. 1, 6, 4. τοὺς ναυάρχους. ¶ 2) *transire, peragrare.* E. 4, 3, 2. διαλλάξας Μακεδονίαν. v. Reitz ad Lucian. T. II. p. 168. ¶ 3) *reconciliare inter quosdam pacem.* E. 1, 6, 6. φάσκων διαλλάξειν Ἀθηναίους καὶ Λακεδαιμονίους. 5, 4, 55. στασιάζοντας — διαλλάξας αὐτούς. Πο. 5, 8. διαλλάττειν τὰς πολεμούσας πρὸς ἀλλήλας πόλεις — συναλλάττειν, εἴ τινες ἐν αὐταῖς στασιάζουσιν. Differunt ergo διαλλάττειν et συναλλ. v. συναλλ. it. omiſſo accuſatiuo, E. 2, 4, 28. bis. Sed c. accuſ. et dat. E. 4, 8, 26. ἀλλήλοις διήλλαξεν αὐτούς, *bellum gerentes inter ſe conciliauit.* Harpocrat: διήλλαξεν, ἀντὶ τοῦ μετήλλαξε, ἐτελεύτησε. Eſt etiam *amicitiam reconciliare,* O. 11, 21. διαλλάττω τινὰς τῶν ἐπιτηδείων.

διαλλάττεσθαι, *inter ſe permutare.* Π. 8, 3, 13. cum Sacas Pheraulae equum donaſſet, et contra Pheraulas Sacam iuſſiſſet ſuum equum conſcendere, addit Xenophon haec: οἱ μὲν δὴ οὕτω διηλλάξαντο, *permutationem inter ſe inibant.* Intell. τοὺς ἵππους.

διάλλεσθαι, *transilire, ſaltu traiicere,* τὴν τάφρον, Ιπ. 8, 3. et 8.

διαλογίζεσθαι, ¶ 1) *dubitare.* E. 6, 4, 20. διαλογιζόμενοι, τῇ — ἀποβήσοιτο. ¶ 2) *disputare, variis modis rem perpendere.* Απ. 3, 5, 1. διαλογιζόμενοι περὶ αὐτῶν ἐπισκοπῶμεν.

διαλύειν, ¶ 1) *diſſoluere.* K. 5, 2. πρὶν ἂν ὁ ἥλιος διαλύσῃ αὐτά, np. pruinam et glaciem. Sic de morte Π. 8, 7, 3. p. 548. διαλυομένου τοῦ ἀνθρώπου. ¶ 2) *abolere, irritum et euanidum reddere.* E. 7, 1, 28. ἡ τῶν Θηβαίων τῆς ἀρχῆς περιβολὴ διελύθη. K. 5, 5. τοῦ μετοπώρου — ὅσα ἡ γῆ φέρει — τὰ ἄγρια γῆρα διαλέλυται, *contabuerunt.* ¶ 3) *dimittere;* vt contubernales, τὴν σκηνήν, Π. 2, 3, 1. cf. σκηνή. colloquentes, τὸν σύλλογον, v. σύλλ. concionem, Π. 7, 5, 15. νῦν καιρὸς διαλυθῆναι, vbi paſſiuum ſpectari poteſt vt medium, et verti *diſcedere, aus einander gehen,* vt Π. 5, 1, 9. Inprimis ſaepe dicitur de exercitu, Π. 5, 5, 13. διαλύειν

ειν τὴν στρατιάν. it. 6, 1, 4. et §. 7. iocose de eodem exercitu, τὴν πανήγυριν. §. 9. τὸ στράτευμα. E. 2, 3, 3. διέλυσε κατὰ πόλεις ἑκάστους, np. milites. 3, 5, 17. οὕτως ἡ στρατιὰ — διελύθη, vbi nonnulli malunt ἡ στρατεία, vt sit *expeditio finita est*. 6, 3, 7. διαλύειν καὶ τὰ ναυτικὰ καὶ τὰ πεζικὰ, np. στρατεύματα, quod additum est 5, 1, 32. cf. 4, 7, 7. 6, 4, 2. 3. 6, 5, 22. ¶ 4) *reconciliare certantes* s. *litigantes*. Λ. 4, 6. bis. Vnde passiuum E. 2, 4, 25. oppon. verbo πολεμεῖν, et 7, 4, 25. verbo μάχεσθαι.

διάλυσις, *dimissio*. τοῦ στρατεύματος, Π. 6, 1, 2.

διαμαρτάνειν, ¶ 1) *aberrare, verfehlen*. K. 6, 19. διημαρτηκὼς τῶν δρόμων, *si venator a canum ante currentium cursu aberrauerit*. it. 9, 4. ὅπως μὴ διαμαρτήσεται, *dass er den Ort nicht verfehle*. Inusitata scil. est forma futuri actiua διαμαρτήσω. Cf. ἁμαρτάνειν. A. 7, 4, 13. διαμαρτόντες τῶν ἐξόδων, *cum exitus reperire non possent*. Sed transfertur etiam ¶ 2) ad mores hominum et actiones, vt sit *errare in iudicando et agendo*. Απ. 3, 1, 3. διαμαρτάνοντος, np. τοῦ στρατηγοῦ, *wenn er einen Fehler begeht*. Oppon. κατορθοῦντος. §. 10. τῶς ἂν αὐτῶν μὴ διαμαρτάνοιμι; np. in discernendis bonis et malis. 3, 9, 6. bis. τοὺς διημαρτηκότας τούτων, *his in rebus non recte versatos*. 4, 2, 27. πάντα τούτων διαμαρτάνοντες. it. 4, 6, 11. ter. c. accus. Απ. 3, 9, 7. τοὺς μαρὸν (scil. κατὰ) διαμαρτάνοντας. c. particip. Απ. 4, 8, 11. ὥστε μὴ διαμαρτάνειν κρίνων τὰ βελτίω καὶ τὰ χείρω.

διαμαρτύρεσθαι, ¶ 1) *adhibitis testibus denunciare*. Sic fere Steph. explicat Π. 7, 1, 9. μὴ πρότερον ἔμβαλλε τοῖς πολεμίοις, διαμαρτύρομαι — vbi potius vertendum est *veto*, vel certe *grauiter moneo*. Suid: διαμαρτυρομένους· προλέγοντας, ἀποτρέποντας. ¶ 2) E. 3, 2, 11. est *certo affirmare; adhibitis obtestationibus* s. *sanctissime affirmare*.

διαμάχεσθαι, *depugnare*. ¶ 1) *proelio contendere*. Π. 3, 1, 3. πότερα βούλει τῷ λιμῷ μάχεσθαι, ἢ — ἡμῖν διαμάχεσθαι. it. E. 6, 4, 23. Απ. 3, 9, 2. vbi paulo post pro eo est διαγωνίζεσθαι. Certamine singulari, A. 7, 4, 6. ἄρα σοι περὶ τοῦδε μοι διαμάχεσθαι.

σθαι. it. c. πρὸς, E. 6, 5, 38. p. 428. Et ¶ 2) de quauis alia contentione, O. 1, 23. δεῖ πρὸς ταῦτα (voluptates) οὐχ ἧσσον διαμάχεσθαι περὶ τῆς ἐλευθερίας, ἢ πρὸς τοὺς σὺν ὅπλοις. c. inf. A. 5, 8, 10. διεμάχετο, *verbis contendebat*, ἀσπίδα μὴ φέρειν. Huc e Leuncl. Hutch. et Welsii ratione referri debet Ay. 5, 4. Illi enim legunt: ἡνίκα ἐπεχείρησε φιλῆσαι, τὸν Ἀγησίλαον διαμάχεσθαι ἀνὰ κράτος, *omnibus viribus reluctari*, τὸ μὴ φιληθῆναι. Sed Steph. et Bach. τῷ μὴ φιλ. quod magis placebat, quia etiam supra nr. 1. erat cum datiuo.

διαμένειν, ¶ 1) *permanere in aliquo loco, commorari.* A. 5, 4, 11. ταύτην τὴν ἡμέραν οὕτως διέμειναν. 7, 1, 4. ¶ 2) c. ἐν est *constanter obseruare, nunquam violare.* E. 7, 3, 1. ἐν συμμαχίᾳ διέμενον. Ay. 7, 3. εἰ ἐν τοῖς νόμοις διαμένοιεν. Eodem modo ἐμμένειν, etiam in N. T. Sic c. ἐπί, *perseuerare.* Απολ. 30. φημὶ αὐτὸν ἐπὶ τῇ διατριβῇ — οὐ διαμενεῖν. ¶ 3) *durare, constanter adesse* vel *obseruari, statum suum tueri.* Π. 6, 3, 6. ὅπως αἱ σκοπαί σου διαμένωσιν, *ne ab hostibus eripiantur.* E. 2, 3, 12. ἀδύνατον, τὴν ὀλιγαρχίαν διαμένειν. it. Ay. 1, 4. Sic c. particip. et χρόνον, Απ. 4, 7, 7. ὁ ἥλιος τὸν πάντα χρόνον πάντων λαμπρότερος ὢν διαμένει, *semper est.* c. dat. O. 9, 14. ὅπως διαμένῃ ἑκάστῳ ἡ τάξις. Inprimis saepe de legibus et moribus s. ritibus ita dicitur c. ἔτι et c. ἔτι καὶ νῦν, Π. 7, 1, 2. ἔτι τοῦτο τὸ σημεῖον τῷ Περσῶν βασιλεῖ διαμένει. (de alia re est Π. 8, 7, 3. p. 547. τοῖς φθιμένοις τὰς τιμὰς διαμένειν ἔτι ἂν δοκεῖτε) Λ. 14, 1. ἔτι καὶ νῦν οἱ Λυκούργου νόμοι ἀκίνητοι διαμένειν. Sic est Π. 7, 1, 22. bis. 8, 1, 8. 8, 2, 6. 8, 8, 5. bis. it. §. 6. et 7. et c. particip. 7, 5, 25. 8, 5, 12. p. 530. ¶ 4) c. dat. est *fauere, a partibus esse, fidum esse.* E. 7, 1, 32. διαμενεῖ ὑμῖν ἡ πόλις. Opp. Λακωνίζειν. Plene dictum est Π. 7, 1, 21. ἔτι καὶ νῦν βασιλεῖ πιστοὶ διαμένουσι.

διαμερίζειν, *distribuere.* A. 7, 1, 25. διεμέρισεν (all. διεμέτρησεν) οὐδὲν τοῖς στρατιώταις.

διαμετρεῖν, ¶ 1) *dimetiri.* Π. 7, 5, 6. κύκλῳ διαμετρήσας περὶ τὸ τεῖχος. O. 4, 22. ταῦτα — διεμέτρησα καὶ διέταξα. ¶ 2) *distribuere.* A. 7, 1, 25. κελεύ-

αι διαμετρεῖσθαι, np. τὰ ἐπιτήδεια. cf. διαμερίζειν.

διαμετρεῖσθαι, *metiendo inter se partiri.* Π. 7, 5, 5. διαμετρησαμένους τὸ μέρος ἕκαστον ὑμῶν (all. ἑκάστου ἡμῶν) ὀρύττειν τάφρον.

**διαμνᾶσθαι*, *recordari, memoria tenere.* Απ. 1, 4, 13. διαμεμνῆσθαι. Haec eadem forma legitur ap. Dionyſ. Halic. 4, p. 214, 18. ſed c. accuſ.

διαμνημονεύειν, *meminiſſe.* Απ. 1, 3, 1. Sed Π. 1, 2, 2. ἔχων διαμνημονεύεται eſt *habuiſſe commemoratur.* Stob. ibi habet ſimplex μνημονεύεται.

διαμπάξ, *penitus.* Heſych. explicat διόλου, καθόλου. Sic etiam Etymol. M. διόλου, διαπαντὸς, διηνεκῶς, ἐξεναντίας. ἀπὸ τοῦ διαρπάζειν. cf. Suid. E. 7, 4, 23. ἐτέτρωτο τὸν μηρὸν διαμπάξ. Reſpexit ad h. l. Pollux 4, 189. διαμπὰξ τετρῶσθαι. Vſus autem eſt hoc vocabulo iam Eurip. Bacch. 902. et 1012.

διαμπερὲς, (poet. Port.) *penitus, tout à travers* reddit Portus. Etymol. M. διαμπερές· διαμπὰξ, διόλου. Timaeus lex. Platon: διαμπερές· δι' ὅλου διῆκον. Poll. 4, 189. τετρῶσθαι διαμπερές. A. 4, 1, 13. τοξευθεὶς — διαμπερὲς εἰς (in cod. Eton. deeſt εἰς) τὴν κεφαλήν. 7, 8, 8. ἐπάταξεν — διαμπερὲς τὸν μηρόν. Eſt vocabulum Homericum.

διαναγκάζειν, *cogere.* Π. 8, 2, 4, vbi pro ἀναγκάσθαι Camerar. in ſuo cod. legi teſtatur ἀνεγκάσθαι, h. e. *excellere.* Sed iam Steph. verebatur, vt exemplo aliquo poſſet haec forma defendi.

**διανάστασις*, *conſurrectio.* K. 10, 18. Recentiores fere hoc nomine vſos eſſe dicit Doruill. ad Charit. p. 26.

διανέμειν, *distribuere:* vt cibos, Απ. 3, 14, 1. O. 7, 33. captiuos, E. 7, 4, 27. ληφθέντες διενεμήθησαν. dona vel praedam poſt victoriam, Π. 4. 5. 15. πῶς ἂν διανέμοιμεν — διανείματε — διανενεμῆσθαι. 7, 5, 13. vbi ſyn. ſunt διεδίδου et διένειμεν. 8, 3. 16. 8, 4, 13. ter. Sic διανεῖμαι eſt A. 7, 5, 1. Sed Απ. 4, 7, 2. γῆν διανεῖμαι dicuntur geometrae.

διανεμητέον, *distribui neceſſe eſt.* O. 7, 36.

διανοεῖσθαι, ¶ 1) *animo agitare, ſtatuere apud animum, moliri, velle.* c. inf. Π. 6, 2, 7. p. 365. προσελαύνειν διανενόηται, *in animo habet.* A. 5. 7, 9.

9. διενενόητο — ἐλθεῖν. 7, 7, 28. οὔτε διενοήθην πώποτε ἀποστερῆσαι. §. 29. pro ἀποδιδόναι βούλει all. habent ἀπ. διανοῇ, quod pro glossemate habetur. E. 3, 5, 1. διανοούμενον ἀπιέναι. it. 6, 1, 4. p. 362. 6, 4, 18. 30. Απ. 3, 3, 3. 7. vbi διανενόησαι tam ad ποιεῖν, quam ad θήγειν et ἐξοργίζειν referendum est. v. Hindenb. 3, 6, 2. O. 20, 15. Σ. 4. 8. μὴ διανοηθῆναι μηδένα ἂν φιλῆσαι αὐτὸν, *non cogitasse eum de osculando aliquo, non ei in mentem venisse.* Sed rarior est constructio E. 6, 4, 30. περὶ τῶν χρημάτων ὅπως διενοεῖτο, ἄδηλον. it. simpl. c. accus. E. 6, 4, 31. τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα διανοούμενος. ¶ 2) *cogitare, ratiocinari.* Απ. 3, 12, 6. δοκεῖς σώματος χρείαν ἔχειν ἐν τῷ διανοεῖσθαι, *in rationis vsu.* Sic Απ. 4, 8, 8. Leuncl. non male vertit *intelligentia valere.* ¶ 3) *putare, sperare.* Π. 2, 3, 2. ὅταν ἐν ἑαυτοῖς ἔχωσιν, ὡς — διαπράττονται. All. pro ἔχωσιν habent διανοῶνται, fortassis e sequentibus: ὅταν ἕκαστος διανοηθῇ, ὡς ἄλλος ἔσται. §. 3. bis. ¶ 4) *perpendere.* Π. 4, 1, 2. p. 202. ταῦτα ἀεὶ διανοούμενοι, *semper spectantes.* 8, 1, 4. ὡς ταῦτα διενοήθη. E. 7, 5, 18. 19. ἐνθυμεῖσθαι, λογίζεσθαι, et διανοεῖσθαι synonyma sunt.

διανόημα, *cogitatio.* E. 7, 5, 19.

διάνοια, ¶ 1) *consilium, animus, Vorsatz.* Π, 3, 3, 24. p. 192. εἰ μέλλουσι τοιαῦται διάνοιαι ἐγγενήσεσθαι ἀνθρώποις. A. 5, 6, 17. ¶ 2) *sensus, Gesinnung.* O. 10, 1. Απολ. 2. ¶ 3) *mens, intelligendi facultas.* Απ. 3, 12, 6. 4, 8, 1.

διανομή, *distributio cibi et laboris inter seruos.* O. 7, 39.

διανυκτερεύειν, *pernoctare, noctem transigere.* E. 5, 4, 3. διανυκτερεύσαν — τὴν νύκτα.

διανύειν, Attice διανύτειν, *perficere, conficere.* np. iter, Π. 4, 2, 8. πολλὴν ὁδὸν διήνυσαν. Απ. 2, 4, 7. ἃ δὲ ἑκάστῳ — οἱ πόδες διανύτουσι. (Leuncl. perperam διανύττουσι. v. Koen. ad Gregor. de diall. p. 28.) Ibid. ἃ τιςοῦ διήνυσε. quod itidem potest simul ad iter referri. Vnde Π. 1, 4, 28. Wells. recte videtur e margg. recepisse lectionem ὁδὸν οὔπω πολλὴν διηνύσθαι αὐτοῖς, *nondum multum viae ab iis esse emensum.* Alii legunt διεληλύσθαι.

δια-

διαπαιδεύειν, i. q. παιδεύειν, *instituere, erudire.* Π. 1, 2, 15.

διαπαντὸς, v. πᾶς nr. 7.

διαπαύειν, *quietem concedere per vices.* Ιπ. 7, 18. Sed potest etiam vt simplex accipi. Passiuum est E. 4, 4, 14. στρατιαὶ μεγάλαι ἑκατέρων διεπέπαυντο, quod Fr. Port. vertit: *cogi desierunt.*

διαπέμπειν, ¶ 1) *huc illuc mittere.* Π. 4, 5, 3. τοὺς Πέρσας κατὰ πεμπάδας — διέπεμπε, np. circa castra in excubias. 7, 5, 11. διέπεμπε τὰς τῶν ἱππέων τάξεις. E. 3, 4, 3. ταῖς πόλεσι διαπέμψας ἀγγέλους προεῖπεν. 3, 5, 7. τοὺς ξεναγοὺς διέπεμπε. 4, 8, 35. λῃστὰς διαπέμποντες ἐπολέμουν ἀλλήλοις. 5, 1, 30. διέπεμπε τῶν ἱππέων, np. τινὰς, — διέπεμπε δὲ καὶ ξεναγούς. it. simpl. sine accus. Π. 1, 5, 3. διαπέμπεται πρὸς πάντας, vbi Zeun. e cod. Guelf. edidit διαπέμπει, vt 3, 1, 1. simpliciter est διέπεμπε. ¶ 2) Saepe de cibis, qui amicis e mensa mittuntur, vel simpliciter, Π. 8, 2, 2. Αγ. 5, 1. vel c. accus. Π. 4, 5, 2. τοῖς Πέρσαις διέπεμπον τῶν ἄρτων τοὺς ἡμίσεις. 8, 4, 4. πάντα — διαπέμψει ἀπὸ τῆς τραπέζης. (De augmento huius temporis etiam in aliis verbis neglecto v. Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 259.) E. 4, 3, 7. ἱβευθύτει καὶ πολλοῖς διέπεμπε τῶν τεθυμένων. Sic de pabulo equorum A. 1, 9, 15. Huc quodammodo pertinet A. 4, 5, 7.

διαπεραίνειν, *conficere.* Ιπ. 4, 3. διαπεράναι τὰς ὁδούς.

διαπερᾶν, *traiicere.* τὸ ὕδωρ. A. 4, 3, 16. τραχέις τόπους, K. 9, 18. Sed διαπερᾶν τὸν βίον O. 11, 17. *vitam traducere.* v. διαπέμπειν, quocum confunditur.

διαπηδᾶν, *transilire;* np. fossam, Π. 1, 4, 8. διαπηδῶν αὐτῷ ὁ ἵππος πίπτει. Sic simpliciter est etiam Ιπ. 8, 1. 3. 5. bis. et §. 14. Sed plene Ιπ. 3, 7. τάφρους διαπηδᾶν. Vnde etiam Ιπ. 8, 3 pro τάφρους τε πηδᾶν Leuncl. corrigi vult τ. τ. διαπηδᾶν, quod Well. recepit. Cf. πηδᾶν.

διαπίπτειν, ¶ 1) *perrumpendo elabi, sich durchschlagen.* E. 4, 3, 11. διαπεσεῖν βουλόμενοι πρὸς τοὺς ἑαυτῶν — ἐχώρουν ἐῤῥωμένως. §. 12. 7, 5, 25. Αγ. 2, 12. 13. ¶ 2) *clam e pugna elabi.* E. 3, 2, 3. ἐν τῇ μάχῃ διαπεσόντες.

*διαπλατύνειν, *dilatare.* τὰ σώματα τῷ σίτῳ, Λ. 2, 6.

διαπ-

διαπλεῖν, *transnauigare, nauibus traiicere.* A. 7, 1, 5. 7, 3, 2. 7, 6, 10. 18. 7, 8, 1. E. 1, 1, 10. εἰς τὸ πέραν διαπλέων, vbi all. ἐπιδιαπλέων. in quo praepositio ἐπὶ nullam vim habet. Sed recte placebat hoc decompositum Moro. Pro simplici πλεῖν videtur esse E. 1, 5, 6. 8. Sed 4, 8, 22. est *huc illuc nauigare, kreutzen.* Aem. Portus ibi pro διάπλεον coni. διαπλέοντα, Morus δὴ ἔπλεον.

διαπνεῖσθαι Σ. 2, 25. dicuntur αὖραις τὰ φυτά, quod Latini *perflari* dicunt. v. Gataker ad Antonin. 6, 16. Pollux 5, 108. de locis salubribus: χώριον αὔραις διαπνεόμενον.

διαπολεμεῖν, *bello petere.* A. 3, 3. 3. c. dat. διαπολεμεῖν τούτῳ, *hunc bello cogere vt transitum nobis permittat.*

διαπονεῖν, *exercere*, τὰ σώματα, K. 4, 10. παντὶ τῷ σώματι, Σ. 2, 17. Sed τὰ διαπεπονημένα σκηνάματα. E. 7, 4, 32. sunt *confecta* s. *ante posita tentoria.*

διαπονεῖσθαι, ¶ 1) *se exercere, corpus suum exercere labore.* Π. 8, 8, 5. A. 5, 8. et c. dat. Π. 6, 1, 14. ὅπως ὑγιαίνοιεν — διαπονούμενοι ταῖς πορείαις. ¶ 2) *summo studio niti.* E. 2, 3, 17. p. 93. ὥσπερ ἐν νηῒ διαπονεῖσθαι, ἕως ἂν ἐς οὖρον καταστῶσιν. ¶ 3) *elaborare, exercere;* vt virtutes, Aπ. 2, 1, 33. it. O. 7, 32. ἔργα ὑπὸ τοῦ θεοῦ προστεταγμένα. Λ. 10, 7. τὰ νόμιμα, *studia legibus statuta.* Eπ. 1, 4. τἀνθρώπινα. Iπ. 5, 10. ἢν δὲ καὶ πάνυ διαπονήσηταί τις ταῦτα. De purgando equo. ¶ 4) *accurate facere.* Π. 3, 1, 16. ¶ 5) *laborando efficere.* Aγ. 11, 7. μνημεῖα τῆς ψυχῆς.

διαπόντιος, *transmarinus.* E. 6, 2, 9.

διαπορεύειν, *transuehere, traiicere,* vel *traiiciendi potestatem dare.* A. 2, 5, 3. p. 113.

διαπορεύεσθαι, *proficisci per aliquam regionem.* A. 2, 2, 5. E. 3, 4, 13. c. accus. A. 2, 5, 3. p. 113. πεδία διαπορεύεσθε. 3, 3, 3. διαπορεύεσθαι τὴν χώραν. 6, 5, 11. τῶν ἄλλων ὧν (pro ἃ) διαπεπορεύμεθα χωρίων. c. εἰς, E. 6, 4, 21. c. ἐπὶ. E. 4, 2, 6. c. μεταξὺ, Π. 7, 1, 6. De lepore est simpl. *ire*, nisi malis *huc illuc vagari*, K. 5, 31.

* **διαπρᾶσθαι**, Aθ. 3, 3. v. διαπράττεσθαι pr. 4. b.

διαπράττειν, ¶ 1) *efficere in animis aliorum, per-*

permouere aliquem. Π. 1, 6, 16. et c. inf. Λ. 2, 11. διέπραξε καὶ αἰδημονεστέρους εἶναι τοὺς παῖδας. 10, 2. ¶ 2) *perficere in alterius commodum, einem auswirken*. Isp. 8, 7. πολλαπλάσια διαπράττοντες ὠφελεῖν. Π. 8, 2, 3. Αγ. 9, 2. it. c. dat. Π. 1, 4, 13. Απ. 2, 3, 13. c. infin. Σ. 5, 9. Σωκράτης διέπραττε τὸν λύχνον ἀντιπροσενεγκεῖν τῷ Κριτοβούλῳ, *wirkte von der Gesellschaft aus*. Sed A. 7, 7, 14. pro διαπράττειν, quod etiam ad nr. 1. referri potest, in duobus codd. est διαπράττονται, quod potest ferri. nisi forte librarii scribere voluerunt διαπράττοντας. Contra pro medio in aliis legitur actiuum. v. διαπράττεσθαι nr. 4. b. et A. 7, 1, 24. simul sic legitur actiuum et medium. ¶ 3) *precibus alterius satisfacere*. Π. 8, 3, 9. ἵνα κοινῇ βουλευόμενοι διαπράττοιμεν αὐτοῖς. Verti possit *de iis statuamus*. ¶ 4) *rem absoluere, ad finem perducere*. Π. 4, 2, 19. p. 223. οὐ γάρ πω διαπέπρακται ἡμῖν ἃ βουλόμεθα, *nondum plane vicimus hostes*. E. 7, 2, 20. ἴσως διαπεπραγμένα σοι καταλήψῃ, *fortassis, si venies, iam captam vrbem deprehendes*. ¶ 5) Dicitur de foederibus et societate, Π. 3, 2, 11. οὕτω μὲν τότε διεπράχθη — καὶ νῦν ἔτι μένουσιν. E. 4, 7, 1. καὶ τὰ μὲν — οὕτω διεπέπρακτο. ¶ 6) Aliis in locis, vt A. 7, 7, 23. et Σ. 8, 31. διαπεπρᾶχθαι potest actiue accipi. v. διαπράττεσθαι nr. 1. et 4. a. ¶ 7) In var. lect. est διαπεπράχασι pro πεπράχασι. v. πράττειν nr. 4.

διαπράττεσθαι, ¶ 1) *peragere, facere, gerere*. Απ. 2, 9, 7. O. 7, 29. Σ. 2, 11. Ιπ. 3, 6. it. de administratione reipublicae, Αθ. 1, 1. et 3, 2. maxime vero de rebus magnis et grauibus, vt belli, Π. 1, 4, 25. ἀνδρὸς ἔργα διαπραττόμενον, vbi διαχειριζόμενον, quod in margg. est, in calce edit. Leuncl. ad glossemata refertur. it. 4, 5, 12. p. 248. 6, 1, 3. 7, 1, 12. E. 3, 2, 1. 4, 7, 2, 16. Αγ. 1, 6. 12. 17. 2, 26. 27. Etiam passiuum sic est sensu medio vel actiuo. E. 7, 2, 1. μικρὰ πόλις καλὰ ἔργα διαπέπρακται. it. bis Απολ. 29. Σ. 8, 31. τὰ μέγιστα διαπεπρᾶχθαι. Vnde Zeun. Π. 5, 5, 1. pro διαπράξαιτο malit cum cod. Guelf. διαπέπρακτο. Tribuitur rebus inanimatis. E. 6, 4, 21.

21. τὸ τάχος μᾶλλον τῆς βίας διαπράττεται τὰ δέοντα. it. Aπ. 4, 3, 8. ¶2) *efficere.* E. 1, 3, 10. 1, 6, 28. ¶ 3) *sibi parare.* Π. 1, 5, 7. p. 53. ἐλπίζοντες ἀγαθὰ, *commoda*, διαπράξασθαι. Σ. 4, 13. πάντ' ἂν διαπράξαιτο. Paulo post est κτᾶσθαι τἀγαθά. ¶4) *perficere, impetrare*, quocunque modo, a) vel sibi, A. 2, 3, 14. Aγ. 8, 2. atque sic est c. παρὰ, Π. 7, 5, 17. p. 445. ἃ βούλονται, παρ' ἐμοῦ διαπραξόμενοι. A. 6, 2, 11. διαπραξάμενοι πλοῖα παρὰ τῶν Ἡρακλεωτῶν. it. 3, 1, 7. Σ. 4, 18. pro quo etiam dicitur c. accus. pers. E. 7, 2, 17. χαλεπῶς τοὺς πορίζοντας διαπραττόμενοι, *difficulter conciliantes quosdam, qui suppeditarent*, np. pecuniam. Et insuper c. infin. §. 18. Χάρητα διεπράξαντο σφίσι παραπέμψαι. np. ὥστε omissum est, vt A. 2, 6, 15. παρὰ Ἀριστίππῳ στρατηγεῖν διεπράξατο. 3, 5, 4. διεπράττοντο μὴ καίειν τὴν χώραν. Saepe forma passiua pro medio posita, vt A. 7, 7, 23. αἰσχρὸν ἦν τὰ ἐμὰ διαπεπρᾶχθαι. Inprimis c. inf. Π. 7, 2, 5. διαπέπραγμαι παρὰ σοῦ μὴ ποιῆσαι ἁρπαγήν. A. 2, 3, 13. ἔλεγεν ὅτι διαπεπραγμένος ἥκοι παρὰ βασιλέως δοθῆναι αὐτῷ σώζειν τοὺς Ἕλληνας. E. 5, 3, 12. it. 5, 1, 22. διαπεπραγμένος ξυμμαχεῖν βασιλέα, vbi tamen margg. habent ξύμμαχον. Plene autem, cum ὥστε, legitur Π. 7, 4, 5. A. 4, 2, 14. E. 4, 4, 7. b) vel aliis. Π. 1, 4, 1. bis. A. 2, 3, 11. 7, 2, 20. ἂν ταῦτα πειρώμενος μὴ διαπράξωμαι. All. πειρώμενοι μ. διαπράξωμεν. Aγ. 1, 10. fortassis etiam E. 3, 4, 5. vbi de pace agitur. Sic passiuum Π. 4, 2, 5. ὁ Κῦρος πολλοῖς πολλὰ παρὰ τοῦ πάππου ἀγαθὰ διεπέπρακτο. it. 5, 4, 13. Sed Aθ. 3, 3. vbi ter legitur διαπράττεσθαι, primo loco (vbi modus perficiendi simul describitur: ἀπὸ, h. e. διὰ, χρημάτων,), passiue positum est, vt et secundo passiuum esse videtur, tertio autem loco, quo Leunclauii ingenium διαπράττεσθαι restituit pro διαπρᾶσθαι, medium, et eo quidem fere sensu, qui in actiuo notatus est n. 3. ¶5) simpliciter *consequi.* E. 4, 8, 28. πολλὴν εὐπορίαν χρημάτων διαπεπραγμένοι ἔσονται. Aπ. 3, 6, 2. ἐὰν τοῦτο διαπράξῃ, np. vt προστάτης fias. ¶ 6) *agere, tractare.* c. περὶ, A. 7, 4, 8. περὶ ὁμήρων καὶ σπονδῶν διεπράττοντο. it. E.

E. 4, 2, 7. 7, 5, 3. Sic A. 7, 2, 4. πρὸς Ἀρίσταρχον διεπράττετο τὰ αὐτὰ περὶ τοῦ — στρατεύματος.

διαπρεπής, *illustris, honoratus*, i. q. ἔκδηλος et ἐπίσημος, interprete Hesychio. Απ. 2, 1, 27.

διαπρεσβεύεσθαι, *legatos huc illuc mittere.* E. 3, 2, 17. διεπρεσβεύοντο πρὸς (margg. εἰς) τὰς πόλεις.

διαπυκτεύειν, *colluctari.* Π. 7, 5, 18. εἰ μὴ πολλοῖς διεπύκτευσα, *nisi cum multis luctatus fuissem.*

διαπυνθάνεσθαι, *percontari.* E. 5, 4, 2. διαπυθόμενος τὴν — τυραννίδα. Verti potest: *cum omnia ex eo audisset de tyrannide.*

διάπυρος, ¶ 1) *ignitus, candens.* Anaxagoras solem dicebat λίθον διάπυρον εἶναι, Απ. 4, 7, 7. ad q. l. vid. Hindenb. et Valckenar. diatrib. in Euripidis fragmm. c. 4. p. 31. qui quo sensu capienda esset illa opinio, optime tradidisse ostendit Cudworthum in system. intellect. 3, 24. et 4, 20. ¶ 2) *feruens.* Dicitur de terra, K. 5, 5. de dentibus apri K. 10, 17. Cf. Ouid. met. 1, 305. et 10, 550. et infra θερμός.

διαπωλεῖν, *diuendere.* E. 4, 6, 6.

διαρκεῖν, ¶ 1) *sufficere.* Π. 6, 2, 10. ¶ 2) *parem esse labori ferendo.* Hesych: διήρκεσεν· ἀντέσχεν. Π. 8, 6, 9. et c. particip. E. 5, 3, 21. τὸν διπλάσιον χρόνον πολιορκούμενοι διήρκεσαν, *tolerabant.*

διαρκέστατα, *ita ut nihil desit, abunde.* Απ. 2, 8, 6.

διαρπάζειν, *diripere.* Π. 7, 2, 4. 5. A. 1, 2, 19. 26. 1, 4, 15. 1, 10, 2. bis. vbi altero loco pro διαρπαζόντων all. habent ἁρπαζ. it. §. 11. bis. 2, 2, 8. 5, 2, 14. 5, 4, 16. 7, 1, 16. E. 1, 6, 9. 2, 1, 12. 5, 4, 21. 6, 5, 37. διηρπάκασι. §. 40. διήρπαστο. Metaphorice est O. 17, 14. ὕλη — διαρπάζουσα τοῦ σίτου τὴν τροφὴν, ὥσπερ οἱ κηφῆνες διαρπάζουσι τῶν μελισσῶν, ἃ ἂν ἐκεῖναι — καταθῶνται. et Κυ. 6, 2. ἄνεμος διαρπάζει τὰ ἴχνη, *dissipat, euanida reddit.*

διαῤῥεῖν, *perfluere.* A. 5, 3, 9.

διαῤῥηγνῦναι, *dirumpere.* Π. 8, 2, 11. p. 488. οὔτε ἐσθίουσιν πλεῖω, ἢ δύνανται φέρειν· διαῤῥαγεῖεν γὰρ, *creparent enim.*

διάῤῥιμμα. K. 4, 4. δῆλαι ποιείτωσαν τῷ κυνηγέτῃ — ἀπὸ τῶν εἰς τὸ πρόσθεν καὶ ἐπι-

ὄπισθεν καὶ εἰς τὸ πλάγιον διαῤῥιμμάτων. Verti poteſt *ſaltibus*, np. qui huc illuc fiunt. Fr. Portus: *corporis iactatione.*

διαῤῥίπτειν ſ. διαῤῥιπτεῖν, ¶ 1) *disiicere, distrahere.* A. 5, 8, 3. τὰ σκεύη διέῤῥιψας. Eſt ad inuidiam dictum. Proprie debebat eſſe διέδωκας. E. 3, 4, 4. διέῤῥιψαν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ, np. hoſtias. Pro eo eſt 3, 5, 5. ſimplex ἔῤῥιψαν. ¶ 2) *distribuere.* A. 7, 3, 11. ἄρτους διέκλα — καὶ διεῤῥίπτει οἷς αὐτῷ ἐδόκει, vbi all. ἐῤῥίπτει. Fortaſſe reſpicitur mos quidam Thracicus. Sic §. 12. de eadem re, τὸ διαῤῥίπτειν εἶα χαίρειν. ¶ 3) K. 6, 23. διαῤῥιπτοῦσαι ταῖς οὐραῖς, *caudas mouentes,* ſiue cum Fr. Porto: *huc illuc iactantes.* Alias dicitur ταῖς οὐραῖς διασείειν vel διασαίνειν. ¶ 4) omiſſo pronomine ἑαυτὸν, *praecipitare ſe, transilire.* K. 5, 8. ἐν τῇ θαλάττῃ (h. e. εἰς τὴν θάλατταν) διαῤῥιπτῶν. v. Doruill. ad Charit. 3, 5. p. 309.

* **διάῤῥιψις**, *disiectio, distractio.* A. 5, 8, 3. h. e. διάδοσις. v. διαῤῥίπτειν nr. 1.

* **διασαίνειν** ταῖς οὐραῖς, K. 4, 3. *blande motitare caudas.*

διασαφηνίζειν, ¶ 1) *clare tradere* ſ. *docere.* Aπ. 3, 1, 11. οὐδὲ διεσαφήνιζε ταῦτα. Sic de hiſtorico Aπολ. 1. eſt *clare exponere.* ¶ 2) *diſerte declarare, cauſam indicare.* Λ. 4, 3.

διασείειν, *mouere.* K. 6, 15. ταχὺ ταῖς οὐραῖς διασείουσαι. Leuncl. volebat διασαίνουσαι, vel τὰς οὐρὰς διασείουσαι. At niſi quis διασαίνουσαι velit amplecti, dici poteſt, διασείειν, vt σείειν (v. infra), eodem modo, quo διασαίνειν, iungi datiuo.

διασημαίνειν, *indicare, explicare.* A. 2, 1, 16. ὅ τι δὲ ποιήσοι, οὐ διεσήμανε. O. 12, 11. διασήμηνον (imperat. Atticus) πάντως μοι σαφῶς τούτους.

διασιωπᾷν, *aliquantum ſilere.* Aπ. 3, 6, 4. διεσιώπησεν, vbi all. habent ἐδυσώπησεν. Aγ. 5, 5. v. Hutch. ad h. l. cf. Doruill. ad Charit. p. 381.

διασκεδάζειν, *dispergere, dispellere.* E. 4, 1, 9. τὰ ἅρματα ἐμβαλόντα διεσκέδασε τὸ ἀθρόον. et c. ἀπὸ, K. 9, 9. ἐὰν μή τις εὐθὺς διασκεδάσῃ αὐτὰς ἀπ' ἀλλήλων. Sic paſſiuum: E. 1, 6, 24. ἀθρόαι naues et διεσκεδασμέναι opponuntur. et 7, 1, 10. equites διεσκεδασμένοι ἄλλος ἄλλῃ

ἄλλῃ παραθέοντες ἠκόντιζον. Sed 1, 2, 3. et 2, 1, 18. διεσκεδασμένοι sunt *milites praedandi causa palantes.*

διασκέπτεσθαι, *considerare, deliberare.* E. 3, 1, 21. Sed K. 9, 3. de ceruis est *dispicere, circumspicere.*

διασκευάζεσθαι, *se parare,* ὡς ἐς μάχην, E. 4, 2, 12. Sed Aθ. 3, 7. διασκευάσασθαι πρὸς τοὺς δικαστὰς est *machinari in iudices vel calumnias vel corruptionem.*

διασκηνεῖν, ¶ 1) *in tentorio versari.* post coenam, Π. 3, 1, 21. E. 4, 8, 18. ¶ 2) *eodem contubernio et conuiuio vti, per sodalitia conuiuari.* Λ. 5, 3. ¶ 3) *diuertere in varia loca.* A. 4, 4, 9. ἐδόκει διασκηνητέον τὰς κώμας εἰς στέγας, vbi Suid. qui διασκ. explicat καταλυτέον, ante τὰς κώμας habet εἰς, sed Hutch. inserit κατὰ, quia sic est §. 5. διασκηνῆσαι — κατὰ τὰς κώμας. Hic oppon. στρατοπεδεύεσθαι, in priori loco διαιθριάζειν. 4, 5, 20. τὴν νύκτα διασκηνήσαντες οὕτως (np. §. 18. erat κατὰ τὰς κώμας σκηνοῦν) ἐκοιμήθησαν.

διασκηνητέον, v. διασκηνεῖν nr. 3.

διασκηνοῦν, *per vicos commorari,* vt διασκηνοῦν. 3. A. 4, 4, 6. Intelligi enim debet κατὰ τὰς κώμας. Oppon. ibi συνάγειν τὸ στράτευμα et διαιθριάζειν.

διασκιδνασθαι, pro διασπείρεσθαι vel διασκεδάννυσθαι, verbum Xenophonteum esse, dicit Pollux 6, 194. Sed nunc in eius libris non inuenitur.

διασκοπεῖν, *diligenter considerare, meditari.* Aπ. 4, 8, 4.

διασκώπτειν, *iocos inuicem proferre.* Π. 8, 4, 10. ταῦτα μὲν δὴ οὕτω διεσκώπτετο.

διασπᾶν, ¶ 1) *distrahere, diuellere.* c. ἀπὸ, Π. 2, 1, 13. τὰ θηρία, ἥν τις αὐτὰ διασπᾷ ἀπ' ἀλλήλων. it. de coniugibus, Π. 6, 1, 23. ἐπεχείρησέ ποτε μὲ καὶ τὸν ἄνδρα διασπάσαι ἀπ' ἀλλήλων. it. de militibus, Π. 5, 4, 10. p. 312. διασπᾷ ἀπὸ τοῦ ὅλου δύναμιν ἀσθενεστέραν. Et sine ἀπὸ, Π. 8, 5, 8. διασπᾶν (np. phalangem), ὁπότε δέοι, τακτικὸν ἡγεῖτο, *in varias turmas diuidere et separare.* Vnde saepe διασπᾶσθαι dicuntur milites, *qui errore, vel noctu, vel in itinere, vel alia de caussa diuelluntur et huc illuc discedunt.* Π. 5, 3, 16. p. 299. A. 1, 5, 9.

9. τοῦ διεσπάσθαι τὰς δυνάμεις. 8, 4, 12. 4, 8, 8. ἡ φάλαγξ διασπασθήσεται — διεσπασμένην ὁρῶσιν. §. 14. διεσπάσθησαν, vbi margg. διεσπάρθησαν, (Cf. διασπείρειν nr. 2.) np. hostes variis partibus invadentes. it. 5, 6, 18. 7, 3, 19. bis. E. 4, 2, 11. ¶ 2) *rumpere, perrumpere.* vt vallum, E. 3, 2, 3. 4, 4, 10. vincula, Iπ. 5, 4. ¶ 3) Metaphorice: *leges violare.* Π. 8, 5, 12. p. 529.

διασπείρειν, ¶ 1) *dispergere.* E. 5. 1, 22. διασπείρας λόγον, ὡς — *diuulgabat.* v. Markland. coni. Lys. p. 557. ¶ 2) διασπείρεσθαι vero dicitur, vt διασπᾶσθαι. v. διασπᾶν nr. 1. A. 1, 8, 18. διασπείρονται, *seiungunt se milites seorsim profecturi* — εἰς τὸ διώκειν ὁρμήσαντες. it. 7, 2, 5. Sed Π. 5, 4. 8. A. 6, 3, 12. et E. 1, 2, 2. dicitur de excursionibus equestribus. A. 6, 4, 17. de praedam acturis. A. 2, 4, 2. vbi est διεσπάρθαι, et 6, 5, 18. de turbato vel fuso exercitu. E. 1, 5, 8. oppon. ἐναυμάχησαν οἱ μὲν ἐν τάξει, οἱ δὲ διεσπαρμέναις ταῖς ναυσί. Iπ. 5, 5. oppon. ἵπποι ἀθρόοι et διασπειρόμενοι, h. e. *minus dense collocati.*

διάστημα, *interuallum.* K. 2, 6.

διαστρέφειν, *distorquere*, τὰ σώματα Σ. 7, 3. τὰ σκέλη K. 7, 4.

διασφενδονᾶν, *disiicere.* Vnde A. 4, 2, 2. lapides φερόμενοι παίοντες πρὸς τὰς πέτρας διεσφενδονῶντο, *dissiliebant.*

διασχεῖν v. διέχειν.

διασχίζειν, *diffindere.* Π. 4, 5, 7. πορευόμενοι, διασχιζομένων ὁδῶν τρίβῳ τινί, ἐπλανῶντο, *cum viae semita quadam diuiderentur.* In margg. est διασχισθέντες quod h. l. vix potest admitti.

διασώζειν, ¶ 1) *conseruare, retinere.* a) Π. 8, 1, 1. p. 463. np. bona parta. 8, 6, 6. τὰ πάντων ὑμῶν ἀγαθὰ διασώζειν, *tueri.* b) §. 2. et 5, 3, 14. et Iπ. 7, 4. τὰ τείχη διασώζειν, *defendere.* c) Sic alia *commissa vel tradita seruare.* A. 6, 6, 4. 15. d) Π. 8, 7, 3. p. 545. οὐ τὸ σκῆπτρον τὸ τὴν βασιλείαν διασῶζόν ἐστιν. e) A. 5, 6, 8. δαρεικοὺς — διεσεσώκει, *non distribuerat.* f) Aπ. 1, 5, 2. tutor dicitur pupillis χρήματα διασῶσαι. g) *mente* s. *memoria tenere*, Aπ. 3, 5, 22. ¶ 2) *seruare, non violare*, fidem, E. 7, 2, 17. διὰ καρτερίας τοῖς φίλοις τὴν πίστιν διέσωζον.

σῶζον. ¶ 3) *reseruare, nondum adhibere.* Π. 1, 6, 16. τὴν παρόρμησιν εἰς τοὺς μεγίστους κινδύνους διασώζειν. ¶ 4) *saluti alicuius consulere, saluum aliquem praestare, periculis eripere,* quod etiam lat. *seruare* dicitur. E. 6, 5, 38. p. 431. 7, 2, 20. Απ. 2, 10, 2. ¶ 5) *in fide et officio retinere.* E. 4, 2, 3. διασώζειν τὰς πόλεις. 4, 8, 21. c. dat. E. 4, 8, 3. διέσωζε φίλην τοῖς Λακεδαιμονίοις. 6, 1, 3. τὴν ἄκραν in seditione sibi traditam φυλάττων διέσωζεν αὐτοῖς. it. §. 6. ¶ 6) De formula ἐν πίστει διασώζειν v. πίστις nr. 2. ¶ 7) διασώζειν διὰ τῆς κόρης τὰς χεῖρας v. in διαζωννύναι.

διασώζεσθαι, medium, ¶ 1) *seruare mores, leges* etc. Videtur pro actiuo poni. Π. 8, 8, 8. τὴν τῶν Μήδων μαλακίαν διασώζονται, *retinent.* Αθ. 1, 1. εὖ διασώζονται τὴν πολιτείαν. it. 3, 1. sed Αθ. 1, 4. est actiuum. ¶ 2) *res suas seruare, parta tueri.* Π. 7, 5, 26. p. 455. μέγα μὲν — τὸ ἀρχὴν καταπρᾶξαι, πολὺ δ' ἔτι μεῖζον τὸ λαβόντα διασώσασθαι. 8, 7, 3. p. 542. ¶ 3) *sua defendere ab hostibus, e periculo eripere.* Π. 4, 2, 14. τὰ πλείστου ἄξια ἐλαμβανον εἰς διασωσόμενοι. A. 5, 5, 8. τὰ σώματα διεσωσάμεθα καὶ τὰ ὅπλα. ¶ 4) *saluum euadere.* A. 7, 8, 11. διασώζονται ἀνθρώπους ἔχοντες. Et in forma passiua, E. 5, 4, 12. διεσώθησαν. Cum εἰς est *saluum peruenire,* E. 4, 5, 17. ἐς Λέχαιον διεσώθησαν. Sic legitur pro διελθεῖν. v. διέρχεσθαι nr. 4. et διασωθεὶς pro σωθεὶς. v. σώζεσθαι nr. 2. b.

* **διαταγεύειν**, *gubernare, ordinare.* Π. 8, 3, 14. καλῶς τὴν ἐκ τοῦ βασιλέως ἔλασιν διαταγεῦσαι. Ita e marg. Steph. primus edidit Leuncl. pro διατάξαι, quod, vt notius verbum, pro glossemate illius poetici habendum esse docent Aem. Portus et Hutch. locis ex Aeschylo allatis, v. c. Prometh. vinct. 92. et Pers. 23. Cf. ταγός.

διαταράττειν, *perturbare,* np. interrogando more Socratico. Απ. 4, 2, 40. ἥκιστα μὲν διετάραττεν, np. αὐτόν. Oppon. ἁπλούστατα δὲ καὶ σαφέστατα ἐξηγεῖτο.

διατάσσειν et διατάττειν. ¶ 1) *certo ordine componere;* vt arbores in paradiso, O. 4, 21. 22. supellectilem in aedibus, O. 3, 3. 9, 1. ¶ 2) *instruere*

struere aciem. Π. 6, 3, 12. Κῦρος μὲν οὕτω διέταξεν, suum cuique locum assignabat. 8, 5, 2. τἄλλα διετέτακτο, ὥστε εἰδέναι ἕκαστον τὴν ἑαυτοῦ χώραν. vbi potius de castrorum dispositione uniuersa agitur. §. 8. ἐν ταῖς πορείαις πρὸς τὸ συμπῖπτον ἀεὶ διατάττων ἐπορεύετο. Α. 1, 7, 1. αὐτὸς τοὺς ἑαυτοῦ διέταττε. Hinc διαταχθέντες sunt dispositi, Α. 3, 4, 8. 6, 5, 28. ¶ 3) constituere, imperare. Π. 8, 5, 3. περὶ τοῦ πεποιῆσθαι τὰ ἐπιτήδεια — διατέτακται ἑκάστοις. Ε. 6, 1, 7. διέταξεν ἱππικὸν ὅσον ἑκάστη πόλις δυνατὴ ἦν παρέχειν. Paullo aliter 1, 1, 18. Ἱππ. 8, 21. Ο. 9, 2. ¶ 4) praeficere. Π. 2, 2, 11. τοὺς ἐπιστάτας. Sic c. ἐπὶ, Ο. 4, 9. εἰσὶ δὲ αὐτῷ οἱ ἄρχοντες διατεταγμένοι ἐφ' ἑκάτερον οὐχ οἱ αὐτοί. ¶ 5) In var. lect. permutatur cum διαταγεύειν. v. ibi.

διατάττεσθαι, se vel suos in acie disponere. Ε. 7, 5, 10. vel suam aciem instruere. 7, 1, 9.

διατείνειν, extendere, τὰς χεῖρας. Π. 1, 3, 4.

διατείνεσθαι, ¶ 1) de iaculantibus est intentare, contorquere. Π. 1, 4, 8. διατεινάμενος εὐστόχως βάλλει, πρ. τὸ παλτὸν, vt apparet e §. 23. διατεινάμενοι οἱ μὲν τὰ πάλτα, οἱ δὲ τὰ τόξα, ἔστησαν. ¶ 2) contendere, omni studio laborare. c. πρός. Α. 7, 6, 25. ὅπως — μηδενὶ πολέμιοι γένοισθε, πᾶν ὅσον ἐγὼ ἐδυνάμην πρὸς ὑμᾶς διατεινόμενον, vbi verba πρ. ὑμ. desunt in cod. Eton. nec in versſ. expressa sunt. Significant autem vestra causa. Sed aliter est c. πρὸς Απ. 3, 7, 9. μὴ ἀποῤῥαθύμει τούτου, ἀλλὰ διατείνου μᾶλλον πρὸς τὸ σαυτῷ προσέχειν, animum intende, enitere vt. In participio, cum verbis currendi, est contento gradu. Π. 4, 3, 4. διατεινόμενος φθάσαι. Et metaphorice Απ. 4, 2, 22. διατειναμένους φεύγειν, omnem operam dare.

διατειχίζειν, muro interiecto munire, intersepire. Sed Σ. 5, 6. eleganter et iocose de alto et eminente naso, qui oculis impedimento est: ἡ δὲ ὑψηλὴ ῥὶς διατετείχικε τὰ ὄμματα. Paulo ante est ἀντιφράττειν.

διατελεῖν, ¶ 1) perficere, ad finem perducere. Ε. 7, 3, 4. ἐπείπερ ἠρξάμην, διατελέσαι βούλομαι τὰ περὶ Εὔφρονος. Huc referri potest, quod ¶ 2) omisso nomine τὴν ὁδὸν, vt Hutch. putat,

putat, est *iter conficere, peruenire*, vt τελεῖν, ἀνύειν, διανύειν. A. 1, 5, 7. ὁπότε πρὸς ὕδωρ βούλοιτο διατελέσαι. Sic 4, 5, 9. οἱ μὴ δυνάμενοι διατελέσαι ἐν τῇ ὁδῷ, all. habent τὴν ὁδὸν, probantibus viris doctis. Cf. Raphel. ad Matth. 10, 23. ¶ 3) De tempore est i. q. διάγειν vel διατρίβειν, *transigere, consumere*. Π. 1, 2, 6. διατελοῦσι τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας δικάζοντες. §. 12. ἐπειδὰν τὰ δέκα ἔτη διατελέσωσιν, vbi edd. vett. τελέσωσιν, quod et ipsum defendi potest. it. §. 13. §. 14. ἄτιμος τὸν λοιπὸν βίον διατελεῖ. 1, 5, 4. διατετελεκὼς τὰ ἐν τοῖς ἐφήβοις ἔτη. 7, 2, 7. p. 418. τί ἂν ποιῶν τὸν λοιπὸν βίον εὐδαιμονέστατα διατελέσαιμι. A. 4, 3, 2. ἑπτὰ ἡμέρας — πάσας μαχόμενοι διετέλεσαν. Πο. 5, 2. αἳ ἂν πλεῖστον χρόνον ἐν εἰρήνῃ διατελῶσι. it. omisso temporis nomine, c. ἐν, Π. 1, 2, 15. ἐν τοῖς ἐφήβοις διατελέσωσι τὰ νόμιμα ποιοῦντες, et simpliciter ἐν τοῖς παισὶ μὴ διατελέσωσιν, vbi all. μὴ διαγένωνται ἐν τοῖς ἐφήβοις. ¶ 4) c. particip. vertendum est *semper, saepe*, et interdum verbo *solere*. Π. 1, 5, 7. p. 52. ἀσκοῦντες διετέλεσαν — ἔργα ἀρετῆς, *semper exercuerunt*. it. 1, 6, 3. 8, 1, 2. 10. 12. A. 3, 4, 9. Απ. 1, 2, 28. 1, 6, 9. 4, 2, 4. 4, 5. 1. 4, 8, 7. bis. it. §. 11. C. 11, 2. 22. Σ. 4, 43. 8. 2. vbi οὐκ ἐξῶν διατελῶ —. *desino* s. *intermitto amare*. 8, 18. 41. vbi ἀεὶ additum est. Ιερ. 2, 18. Πε. 5. 2. ἐὰν ἡ πόλις εἰρήνην ἄγουσα διατελῇ, *in pace viuat*. Sic Π. 8, 2, 12. ἦν ὑγιαίνοντες διατελῶσι. ¶ 5) Eodem modo c. adiectiuo est *permunere*. Π. 1, 5. 7. p. 53. εἴ τις ἀθλητὴς — ἀναγώνιστος διατελέσειε. E. 2, 3, 17. p. 90. ἀεὶ ἂν πιστοὶ διατελοῖεν. it 6, 3, 6 7, 3, 1. Αγ. 6, 8. 10, 4. 5. Απ. 1, 6, 2. ἀνυπόδητος — καὶ ἀχίτων διατελεῖς, post ἀχίτων excidisse putant viri docti particip. ὤν, vid. c. Ernesti et Valckenarius ad l. l. et Fischerus ad Aeschin. 2, 14. Videtur tamen in hoc et superioribus locis intelligendum potius esse ὤν et ἐστί, quam addendum. Phauorinus illum locum laudat sine ὤν, et διατελεῖς explicat διάγεις καὶ διατρίβεις, i. e. *viuis*. ¶ 6) c. adiect. et partic. simul, Αγ. 1, 37. ὥστε — ὁμονοούσας πολιτευομένας καὶ εὐδαίμονας τὰς πόλεις διατελέσαι. Zeun. intelligit οὔσας post εὐδαίμονας. Maxime c. adiect. et parti-

participip. ὢν, Π. 7, 2, 7. p. 418. κωφὸς ὢν διετέλει. Sic Π. 7, 5, 26. p. 455. E. 7, 3, 2. ¶ 7) *manere, durare*. Π. 8, 1, 15. ὅπως ἀναμφιλόγως ἀεὶ ἀνδράποδα διατελοῖεν. Λ. 15, 1. αὕτη ἀρχὴ διατελεῖ, οἵαπερ ἐξ ἀρχῆς κατεστάθη. pro quo Aγ. 1, 4, eſt αὕτη διαμένει συνεχής.

διατέμνειν, *diſſecare*. Iπρ. 2, 3.

διατήκεσθαι, *liqueſieri, colliqueſcere*. Proprie de niue. A. 4, 5, 5.

διατιθέναι, ¶ 1) *disponere, ordinare*. Thom. Mag. in v. διατίθεμαι· — διατίθημι ἐνεργητικῶς, τὸ καθιστῶ καὶ οἰκονομῶ. Π. 5, 3, 11. τὸ χωρίον — διατίθει οὕτως, ὡς —. *res caſtelli compone*. it. Aπ. 2, 1, 27. Sic E. 6, 4, 30. in ludis Pythiis τοὺς ἀγῶνας διατιθέναι, *moderari*, quod erat ἀγωνοθέτου. v. Poll. 3, 140. E. 7, 4, 29. in ludis olympicis Piſatae διετίθεσαν τὴν πανήγυριν. v. Mor. ad E. 3, 2, 23. vbi pro eo eſt προεστάναι τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἱεροῦ. ¶ 2) *agere*. Aγ. 11, 6. κρίνων, τοὺς μὲν (homines priuatos) ὀλίγα, τοὺς δὲ (magiſtratus) πολλὰ κακῶς διατιθέναι, *malorum auctores eſſe*, Hutch. ¶ 3) *quocunque modo afficere, quocunque ſenſu imbuere*. Fere ſemper c. οὕτω. Π. 5, 5, 10. p. 333. εἴ τις τούς σε θεραπεύοντας — οὕτω διαθείη, *beneficiis et beneuolentia ita demulceat et ad ſe trahat*. it. A. 1, 1, 5. E. 5, 1, 4. οὕτω διέθηκε τοὺς ἀρχομένους, *milites ita ſibi conciliauit*. Aπ. 1, 2, 52. αὐτὸν οὕτω διατιθέναι τοὺς αὐτῷ συνόντας, ὥστε — *eo faſtu imbuere*. 1, 6, 3. ὥσπερ — διδάσκαλοι τοὺς μαθητὰς μιμητὰς ἑαυτῶν ἀποδεικνύουσιν, οὕτω καὶ σὺ τοὺς συνόντας διαθήσεις, *efficies tui ſimiles*. it. Σ. 4, 63. Sic paſſiu. Π. 3, 3, 24. p. 193. οὕτω δεῖ διατεθῆναι τοὺς — *eo animo eſſe*. 6, 2, 8. p. 367. εἴ τινες ἐσκυθρώπασαν — οὐ φοβηθέντες οὕτω διετέθησαν, h. e. *triſtes facti ſunt*. A. 4, 7, 3. κυλινδοῦσι λίθους — ὃς δ' ἂν καταληφθείη, οὕτω διατίθεται, np. conquaſſatur. Np. Cheriſophus loquitur δεικτικῶς, manu protenſa ad quendam, qui ita iacebat. Aπ. 1, 5, 5. τίς οὐκ ἂν ταῖς ἡδοναῖς δουλεύων αἰσχρῶς διατεθείη καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν; *miſere mulctatus diſcedat?* 3, 13, 6. εἰ τὸ ἐκείνου φορτίον ἔδει σε φέρειν, πῶς ἂν οἴει διατεθῆναι; *quam feſſum te fore putas?* Σ. 4, 23.

23. οὕτω διατεθῆναι αὐτὸν, np. vt amet. Sic c. πρὸς est *amare*, O. 7, 38. 21, 7. ¶ 4) *redigere*. E. 6, 5, 1. ὥσπερ τοὺς Ἀθηναίους διέθεσαν, *quo Athenienses redegerant*. et passiu. Απ. 4, 2, 40. τῶν οὕτω διατεθέντων ὑπὸ Σωκράτους.

διατίθεσθαι, proprie est *suas res ordinare*. Non vero sic est ap. Xenoph. sed ¶ 1) *vti aliqua re tanquam sua*. Π. 5, 2, 3. τὴν θυγατέρα meam ἐπιτρέπω διαθέσθαι, ὅπως ἂν σὺ βούλῃ, *vt de ea tanquam de tua agas*. Alias in simili re est βουλεύεσθαι. v. βουλεύειν nr. 4. et βουλεύεσθαι nr. 1, b. Απ. 1, 6, 13. τὴν ὥραν καὶ τὴν σοφίαν ὁμοίως μὲν καλὸν, ὁμοίως δὲ αἰσχρὸν διατίθεσθαι εἶναι, *et bene et male vti licere*. ¶ 2) *litem inter se componere*. Απ. 2, 6, 23. τὴν ἔριν διατίθεσθαι. vbi vertunt *moderari*, quod possit ferri. ¶ 3) *vendere*. Hesych: διαθήσει· τιμωρήσεται — πράσει. v. quos laudat Doruill. ad Charit. p. 269. it. Etymol. M. et Thom. Mag. Sic est Π. 4, 5, 14. p. 250. vbi paulo ante dicitur πωλεῖν. A. 6, 6, 21. vbi tamen alii *diuidere* vertunt. 7, 3, 5. 7, 7, 34. vbi synon. est πωλεῖν. E. 4, 5, 8. τὰ αἰχμάλωτα διετίθετο. (Vales. ad Harpocr. in v. Διάθεσις videtur intelligere de distributione. At 4, 5, 6. pro eo est διεπώλε... αἰχμάλωτα.) 4, 8, 24. A. 2, 11. bis. A. 7, 4, 1. ... λείαν ἀπέπεμψε διατί... σθαι Ἡρακλείδῃ, *vendendam, vt venderet*.

διατοξεύεσθαι, *sagitt... certare*. (v. Kuster. ... verbb. medd. 1, 40.) Π... 1, 4, 4. cf. διακοντίζεσθαι.

διατρέφειν, *alere*. E. 6. ... 25. τοὺς ναύτας γεωργ... τας — διέτρεφε. Απ. 3, 6, 13. ἱκανὸς ὁ σῖτος διατρέφ... τὴν πόλιν. c. dat. A. 4, ... 12. διετράφησαν τοῖς κτή... σιν, *vescebantur*. c. ... Απ. 2, 7, 6. ἀπὸ τῆς ... ποιΐας τὴν οἰκίαν — διατρ... φει. — Μεγαρέων πλεῖστοι ἀπὸ ἐξωμιδοποιΐας διατρέφονται. c. ἐκ, Πο. 1, 1. ... τρέφεσθαι ἐκ τῆς ἑαυτ... np. χώρας.

διατρέχειν, ¶ 1) *discurrere*. De cane K. 3, 5. ... 7, 6. de lepore 5, 7. ¶ 2) *moueri*. De freno v... quibusdam freni partibus, Ιπ. 10, 10. ¶ 3) Metaphor. Απ. 2, 1, 31. ... δέα διαδραμόντες, *omni genere suauitatis frui*...

διατρίβειν, *terere, consumere*. Fere semper de tempore dicitur. addito temporis nomine. χ...

νον, ἡμέραν etc. Atque sic est vel *morari, cunctari*, A. 4, 6, 6. διατρίψομεν τὴν τήμερον ἡμέραν. vbi opp. τάχιστα ἰέναι. vel simpliciter *transigere, terere*. A. 7, 2, 2. διατριβομένου τοῦ χρόνου. Απ. 2, 1, 15. ἐν ταῖς ὁδοῖς πολὺν χρόνον διατρίβων. O. 21, 12. τὸν ἀεὶ χρόνον διατρίβειν. A. 7, 4, 8. ἡμέραι οὐ πολλαὶ διετρίβοντο. E. 6, 5, 39. b) omisso temporis nomine, vbi verti potest ¶ 1) *tempus terere, morari*. Π. 1, 2, 12. διατρίβουσι μελετῶσαι, *tempus consumunt exercendo*, vel etiam: *exercere solent*. Cf. διατριβὴ nr. 1. quocum confunditur. ¶ 2) *cunctari, non longius progredi*. Π. 3, 3, 25. διατρίβων, καὶ οὐκ ἄγων ὡς τάχιστα εἰς τοὺς πολεμίους. A. 1, 5, 9. σπεύδων, καὶ οὐ διατρίβων. it. 2, 3, 5. E. 3, 1, 15. (vbi vertitur *desidere*) 4, 1, 6. ¶ 3) *versari, commorari*. A. 7, 3, 6. ἐν τῇ πολεμίᾳ διατρίβειν. E. 2, 2, 10. 3, 4, 7. 7, 5, 6. O. 4, 13. 14. 7, 2. bis. it. §. 3. οὐ πάνυ ἔνδον διατρίβω, vbi tn. margg. et codd. Lipf. atque Guelf. οὐδαμῶς ἔνδον κατατρίβω. Suid: κατατρίψειν χρονιεῖν. Differt a verbo συνεῖναι, Απ. 4, 1, 1. Σωκράτει συνεῖναι καὶ μετ᾽ ἐκείνου διατρίβειν, ὁπουοῦν καὶ ἐν ὁτῳοῦν πράγματι. Np. διατρίβειν magis pertinet ad negotia et occupationem, συνεῖναι ad simplicem conuersationem. Nam ¶ 4) διατρίβειν est *occupari aliqua re, aliquid tractare*. c. ἀμφὶ, Ιπ. 2, 1. ἀμφὶ πώλευσιν διατρίβειν. Paulo ante erat πωλοδάμνην εἶναι. c. ἐν, Π. 8, 2, 4. τὸν ἐν βραχυτάτῳ διατρίβοντα ἔργῳ. c. περὶ, Π. 1, 2, 11. διατρίψαι περὶ τὴν θήραν.

διατριβὴ, ¶ 1) *mora, commoratio in aliquo loco*. Tribuitur exspectantibus aliquid, A. 6, 1, 1. exspectantibus frustra, E. 7, 5, 7. Aliter est Π. 6, 1, 14. ἔγνω, ὅτι διατριβὴ ἔσται ἀμφὶ ταῦτα, *haec sine mora non perfici posse*. O. 8, 13. διατριβὴν παρέχειν est *remorari, retinere*. Eadem formula in nostra edit. est K. 13, 2. vbi all. διατρίβειν παρέχει. Mox pro eo est κωλύει. ¶ 2) *cunctatio, segnities*. E. 6, 5, 39. ἐπὶ ταύτῃ τῇ διατριβῇ ἔψεγον αὐτόν. ¶ 3) *conuersatio*, vel vt Camerar. et Fr. Port. *amicum colloquium*. Λ. 12, 6. ¶ 4) *vitae genus*. Απολ. 30.

διατροφὴ, *victus, vitae subsidia*. Πο. 4, 49. Fort. est

est i. q. πρόσοδος, quod mox sequitur.

*διατροχάζειν, currere. Ιπ. 7, 11.

διάττειν, cum impetu huc illuc prosilire. K. 6, 22. Hesych: διάττουσιν· διατρέχουσιν. it. διάττειν· ὁρμᾷν. v. ibi intt.

διαφαίνειν, ostendere. Sed est pro medio, vt sit elucere, dilucere. Aπ. 3, 10, 5. τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ τὸ ἐλευθέριον — διὰ τοῦ προσώπου — διαφαίνει.

διαφαίνεσθαι, ¶ 1) apparere, elucere. Π. 1, 4, 3. vbi synon. est ἐμφαίνεσθαι. ¶ 2) dilucere, resplendere. A. 5, 3, 1. αἱ πέλται ἄλλῃ καὶ ἄλλῃ διεφαίνοντο, schimmerten vor. ¶ 3) A. 7, 8, 8. de muro perforato, qui perforatus hiatu patet, dicitur: ὡς τὸ πρῶτον διεφάνη. Hutchins. peruia apparebat. Verti etiam potest: perspici poterat. Abresch. dilucidatt. Thuc. p. 818. dicit, διὰ interdum habere vim τοῦ δίχα, et ad interuallum referri, eamque in rem laudat hunc ipsum locum. ¶ 4) Confunditur διαφανεὶς c. διαφανῶς. v. ibi.

διαφανῶς, perspicue. A. 6, 1, 16. θυομένῳ διαφανῶς ὁ θεὸς σημαίνει. Alii διαφανεὶς, quod ferri possit,

διαφέρειν, ¶ 1) perferre. Aπ. 2, 2, 5. mater φ... τὸ φορτίον — καὶ σὺν πο... λῷ πόνῳ διενέγκασα — πρ. usque ad tempus pariendi. ¶ 2) pene i. q. φέρ... Σ. 5, 8. διαφερόντων (imperat. Att.) τὰς ψήφ... Paulo post est φερόντ... Np. διὰ in hac compositione significat viritim, sigillatim, ita vt vnusquisque suum suffragium in cistulam iniiciat. v. Reisk. ad Aeschin. p. 555. ¶ 3) huc illuc reponere, disponere. O. 9, 8. ¶ 4. differre, discrepare, interesse. A. 5, 4, 1. οὐ διοίσει, nihil intererit. c. duob. nominatiuis, Ιέρ. 1, 2. τῇ διαφέρει ὁ τυραννικὸς καὶ ἰδιωτικὸς βίος ἀνθρώποις, pro quo datiuo commodi Stob. habet ἀνθρώπων. c. gen. Aπ. 4, 6, 12. βασιλείαν καὶ τυραννίδα — διαφέρειν ἀλλήλων ἐνόμιζε. c. dat. s. ablat. rei et gen. pers. Aπ. 3, 9, 3. φύσει διαφέροντας τῶν ἄλλων. O. 20, 6. 21, 4. c. τί, Aπ. 3, 4, 7. πότερον τὰ αὐτά ἐστιν, ἢ διαφέρει τι; aliqua in re, quodammodo. c. τί, μηδὲν, οὐδὲν, πολὺ et gen. pers. vel ἤ. Thom. Mag: τί διαφέρει, κάλλιον λέγειν, ἢ τίνι διαφέρει. Aπ. 1, 2, 50. τί διαφέρει μανίας ἀμαθία. 2, 1, 17.

οἱ παιδευόμενοι τί διαφέρουσι τῶν — Ibid. ὅ τι διαφέρει τὸ αὐτὸ δέρμα ἑκόντα ἢ ἄκοντα μαστιγοῦσθαι. Sic O. 20, 5. ἃ διαφέροντες ἀλλήλων — Π. 2, 2, 1. p. 101. οὐδὲν διοίσουσιν ἡμῶν οὔτε ἐν ταῖς συνουσίαις, οὔτε ὅταν — 6, 1, 11. 8, 1, 1. p. 461. A 2, 3, 9. Aγ. 1, 28. E. 3, 4, 19. οὐδὲν διοίσειν τὸν πόλεμον, ἢ εἰ γυναιξὶ δέοι μάχεσθαι. 7, 2, 4. Aπ. 3. 7, 7. O. 21, 2. πολὺ διαφέρειν γνώμῃ τοὺς ἑτέρους τῶν ἑτέρων. Omittitur etiam altera comparationis pars, Π. 2, 3, 2. οὐδὲν διαφ. κακὸν εἶναι. intell. ἢ ἀγαθὸν, quae verba Muretus addi volebat. it. c. πολὺ, sequente εἰς, O. 20, 19. ἐν τοῖς ἔργοις πολὺ διαφέρουσιν εἰς τὸ ἀνύτειν οἱ πράττοντες — καὶ οἱ μὴ πράττοντες. it. c. τοσοῦτον ὅσον, O. 20, 20. c. τοσοῦτο et ὅτι, Π. 7, 1, 1. Pendent autem hi accusatiui ab omissa praepos. κατά. Notandi sunt loci Aπ. 2, 2, 12. vbi est c. dat. eius pers. cuius interest: οὐδὲν ἄν σοι διαφέροι φίλον ἢ ἐχθρὸν γενέσθαι, et 3, 9, 1. πολὺ διαφέροντας ἀλλήλων τόλμῃ, vbi in margg. est τόλμην. ¶ 5) *praestantiorem esse, praestare.* a) c. gen. pers. A. 3, 1, 26. δίκαιον ἐστὶν ὑμᾶς διαφέρειν τούτων· ὑμεῖς γάρ ἐστε στρατηγοί. Aπ. 3, 5, 11. O. 20, 17. v. ἥμισυς. Iπρ. 4, 6. bis. c. dat. rei, Π, 2, 3, 3. φρονήσει διαφέρων. Iερ. 2, 2. bis. c. vtroque casu, Π. 1, 6, 8. τὸν ἄρχοντα τῶν ἀρχομένων διαφέρειν τῷ — δειπνεῖν. 5, 1, 2. 8, 1, 14. 8, 2, 11. O. 14, 10. 20, 17. Iερ. 1, 7. (v. εἰ nr 7.) 7, 3. init. Λ. 10, 4. bis. c. εἰς, *in aliqua re,* Π. 1, 3, 1. τῶν ἡλίκων διαφέρων — εἰς τὸ ταχὺ μανθάνειν. c. ἐν, Iερ. 1, 8. ἐν τοῖσδε διαφέρει, np. ὁ τυραννικὸς βίος τοῦ ἰδιωτικοῦ. c. ἐν et gen. Π. 1, 6, 12. p. 64. διαφέρει ἐν παντὶ ἔργῳ προθυμία ἀθυμίας. c. ἐπὶ sequ. dat. Aπ. 4, 2, 1. bis: altero loco c. solo dat. c. παρὰ et dat. O. 20, 16. ἀνὴρ εἷς παρὰ τοὺς δέκα διαφέρει τῷ — ἐργάζεσθαι. καὶ ἄλλος διαφ. τῷ πρὸ τῆς ὥρας ἀπιέναι. Sed O. 20, 18. est duplex datiuus: ἐν ταῖς ὁδοιπορίαις παρὰ στάδια διακόσια — τοῖς ἑκατὸν σταδίοις διήνεγκαν ἀλλήλων ἄνθρωποι τῷ τάχει, *in itineribus ducentorum stadiorum interdum centum stadiis s. dimidia via alter alterum praeuenit.* Nam τῷ τάχει, quae verba absunt a cod. Guelf. est *per s. propter celeritatem.* c. κατά, K. 1, 5. πολὺ διενηνοχ-

κόντες κατὰ τὴν ἀρετὴν ἐθαυμάσθησαν, vbi κ. τ. ἀ. pertinet ad διεν. non ad ἐθ. Alii vero habent τὰ κατὰ τ. ἀρ. Λ. 1, 10. διαφέροντας καὶ κατὰ μέγεθος καὶ κατ' ἰσχὺν ἄνδρας, vbi in Stob. et margg. vtroque loco deest κατά. b) Et omittitur saepius, ante accusatiuos μέγα, οὐδὲν, πλέον, πολὺ, τί, τοῦτο etc. vt Απ. 3, 3. 14. πολὺ ἂν καὶ τοῦτο (hac in re) διενέγκοιεν τῶν ἄλλων. Steph. et Leuncl. volebat κἂν τούτῳ vel καὶ κατὰ τοῦτο. Vtraque emendatio superflua est. Sic quoque Απ. 3, 6, 18. pro τούτῳ διενεγκὼν τῶν ἄλλων vera lectio videtur esse τοῦτο, vt est in margg. c) Π. 2, 1, 6. p. 93. τί οὖν ἂν ἐν τούτοις ἕτερος ἑτέρου ἡμῶν διαφέροι; πλὴν ἐν τόλμῃ. Antea erat προέξομεν. Απ. 4, 5, 11. bis. d) μέγα διαφέρει, multum interest s. confert, c. εἰς, Ο. 20, 16. μέγα διαφ. εἰς τὸ λυσιτελεῖν — e οὐδὲν διαφέρει, c. ἤ, Πο. 4, 25. νῦν οὐδὲν διαφέρει τὰ ἀργυρεῖα, ἢ ἃ οἱ πρόγονοι ἡμῶν ὄντα ἐμνημόνευον αὐτὰ, nullo modo meliores factae sunt argentifodinae, quam — f) πολὺ διαφέρει, multo melius est, Απ. 3, 10, 5. c. inf. Απ. 3, 11, 11. πολὺ διαφ. τὸ κατὰ φύσιν ἀνθρώπῳ προσφέρεσθαι. 3, 12. 5. c. acc. sequ. infin. et ἤ. Α. 3. 4. 20. πολὺ διαφέρει — ὁρμῶντας ἀλέξασθαι. ἢ πορευομένους μάχεσθαι. c. gen. pers. Απ. 3, 1, 7. πολὺ διαφέρει στράτευμα τεταγμένον ἀτάκτου. Σ. πλεῖστον διαφ. Ιερ. 7. 3. ... c. dat. rei, Π. 8, 2. 3. ... δονῇ πολὺ διαφέρει τὰ ... τῆς βασιλέως τραπέζης. ... πλέον διαφ. Π. 8. 4. 4 c. vtroque casu, Π. 8, 2. 0. πολὺ διενεγκὼν ἀνθρώπων τῷ — πολὺ ἔτι πλέον διήνεγκε, ηp. αὐτῶν, τῷ — c. ... et gen. pers. Ικ. 1, 3. ... παχεῖς πολὺ τῶν λεπτῶν διαφέρουσιν εἰς εὐποδίαν. c. ἐν, Π. 8, 1, 13. c. ἐν et gen. pers. Ιερ. 2; 2. ἐν ἐκείνοις πολὺ διαφέρετε τῶν ἰδιωτῶν, ὅτι — c. πρὸς et ἤ. Σ. 4, 41. πολὺ πλεῖον διαφέρει πρὸς ἡδονήν, ὅταν — ἢ ὅταν. c. ἤ. Απ. 3, 11, 14. πολὺ διαφ. τὰ αὐτὰ δῶρα ἢ τότε ἐπιθυμῆσαι, διδόναι. g) τοσοῦτον διαφέρ. εἰς, in aliquo genere, Π. 1. 1, 5. it. τοσοῦτον διαφ. ὅσον, c. gen. Π. 8, 1, 1. p. 463. Ιππ. 8. 3. bis: altero loco c. ἐν. c. dat. et gen. Απ. 3. 3. 13. εὐφωνίᾳ τοσοῦτον διαφέρουσιν Ἀθηναῖοι τῶν ἄλλων, — ὅσον φιλοτιμίᾳ. it. τοσοῦτον διαφ. ὥστε, Ιππ. 8. 1. c. gen. Π. 1, 1, 4. Ε. 5, 3. 21. 22. Απ. 4, 2, 2. c. gen. et ...

I.

E. 3, 1, 8. vbi tamen legitur τοσούτῳ. ¶ 6) τὰ διαφέροντα sunt a) *diuersa*, Απ. 4, 3, 11. b) *praecipua*, Ιερ. 1, 3. c) *controuersiae, caussae dissidii*, E. 6, 3, 5. p. 383.

διαφέρεσθαι, ¶ 1) *dissentire*. c. dat. Π. 6, 1, 7. τοσοῦτον διαφέρομαι τοῖς — λέγουσιν, *hactenus dissensio ab* — Paulo aliter c. ἐν, O. 17, 4. ἐν τῷδε πολλοὶ διαφέρονται περὶ τοῦ σπόρου, πότερον ὁ πρώϊμος κράτιστος, ἢ — ¶ 2) *dissidere, inimicum esse*. Απ. 2, 3, 1. 3, 5, 16. c. dat. Απ. 2, 9, 8. τοῖς πονηροῖς διαφέρεσθαι. Oppon. φίλους ποιεῖσθαι. c. πρὸς, A. 7, 6, 12. vbi Xenophon, Seuthi iratus, περὶ ὧν πρὸς τοῦτον, inquit, διαφέρομαι. it. E. 2, 4, 14. ¶ 3) *litigare*; de re ad iudicium pertinente. c. τι et dat. perſ. E. 6, 4, 31. διαφερομένων τι ἀλλήλοις. Suid. et Phau: διαφέρεσθαι· ἐρίζειν, φιλονεικεῖν. ¶ 4) *certare, contendere*, vel *dissidere*, vt nr. 2. c. περὶ, Απ. 4, 4, 8. αἱ πόλεις διαφερόμεναι περὶ τῶν δικαίων καὶ πολεμοῦσαι. Proprie igitur differt a πολεμεῖν. Sed tamen est etiam 5) *pugnare, rixari*. c. ἀμφὶ, A. 4, 5, 14. οἱ πολέμιοι προσῄεσαν — ἀμφὶ ἃ (all. ἀμφ' ὧν) εἶχον διαφερόμενοι. Cod. Eton. e glossemate habet μαχόμενοι. Phauor: διαφέρονται· μάχονται. ¶ 6) διενέγκασθαι, v. διαναγκάζειν.

διαφερόντως, ¶ 1) *diuerse*. O. 20, 5. Sic οὐδὲν διαφερόντως ἢ, *plane non aliter, quam* — Απ. 3, 8, 5. Αγ. 1, 36. ¶ 2) *eximie, praestantius, praecipue*. Π. 8, 2, 4. τέχναι διαφερόντως ἐν ταῖς μεγάλαις πόλεσιν ἐξειργασμέναι. Ibid. et §. 5. πολὺ διαφερόντως, *multo melius*, pro quo §. 4. etiam est ἄριστα. A. 1, 9, 9. διαφερόντως τιμᾶν, *insignibus honoribus afficere*. Ιερ. 1, 29. τὰ μετ' ἔρωτος ἀφροδίσια πολὺ διαφερόντως εὐφραίνει, *multo magis*. it. c. gen. Ιερ. 7, 4. τιμᾶσθε διαφερόντως τῶν ἄλλων, *prae caeteris*.

διαφεύγειν, ¶ 1) *diffugere*. E. 4, 1, 11. πολλοὶ ἔπεσον, αὐτοὶ δὲ διαφεύγουσι. ¶ 2) *effugere, fuga elabi*. Π. 5, 3, 9. εἴασε διαφεύγειν. Oppon. ἔλαβε. A. 6, 3, 2. bis. 7, 3, 23. E. 1, 6, 16. 6, 5, 26. c. acc. A. 5, 2, 3. κτῆνος τὸ πῦρ διαπεφευγός. Απ. 3, 12, 4. c. ἐκ, Ιππ. 8, 14. δυνατοὶ ἐξ αὐτῶν διαφεύγειν. Sic eleganter transfertur ad alia, vt Απ. 8, 11, 14. Socrates suadet Theo-

Theodotae, vt ſit διαφεύγουσα, *vt amatores eludat, vt ſe amatoribus ſubtrahat.* Απ. 4, 2, 26. διαφεύγουσι τὸ κακῶς πράττειν, *ſcelera vitant.* 4, 4, 11. in disputando διαφεύγειν τὸ ἀποδείκνυσθαι γνώμην, *nolle ſententiam dicere.* 4, 4, 21. δίκην διαφυγεῖν, *poenam euitare.* Et ibid. eodem ſenſu: διαφεύγουσι τὸ δίκην διδόναι. it. §. 22. ¶ 3) *illabi.* Π. 7, 5, 6. εἰ διαφύγοι ὁ ποταμὸς εἰς τὴν τάφρον. Poſt ποταμὸς in margg. Steph. et Leuncl. additum eſt ἐκχυθεὶς, quod ipſum Brodaeus addi voluerat. Sed putamus non opus eſſe hoc additamento.

διαφθείρειν, ¶ 1) *interficere.* A. 4, 1, 8. ἐκινδύνευσεν ἂν διαφθαρῆναι πολλὰ τοῦ στρατεύματος. 7, 7, 22. μὴ διαφθαρείην ἐν τῇ στρατιᾷ, *ne opprimerer.* E. 2, 1, 21. Φιλοκλῆς στρατηγὸς τούτους διέφθειρεν. q. l. Leuncl. male explicabat de animorum deprauatione. 4, 4, 11. διεφθείροντο, *peribant.* 7, 4, 19. αὐτὸς αὐτὸν διέφθειρεν. Ιερ. 3, 8. ὑπὸ γυναικῶν τυράννους διεφθαρμένους. Sic ferae dicuntur homines διαφθείρειν, Π. 1, 4, 7. Αγ. 1, 22. Eodem modo Socrates Σ. 4, 52. verba hominis Syracuſani: διαφθεῖραι παῖδα, intelligere volebat. Sed ille intellexerat de re venerea. cf. §. 53. συγκαθεύδειν. Etiam Latini ita vtuntur ſuo *corrumpere.* v. Herald. aduerſarr. 1, 11. ¶ 2) *pudicitiam violare* ſ. *corrumpere.* Π. 3, 1, 21. Απ. 4, 2, 35. Σ. 4, 53 54. Thom. Mag: βιασάμενος κόρην λέγε, μὴ φθείρας. Sic etiam Phrynich. p. 22. Sed v. vtriusque interpp. ¶ 3) *quocunque modo nocere, pernicioſe laedere, corrumpere;* vt vrbem et artes direptione, Π. 7, 2, 4. 5. ſucceſſum petitorum imprudentia, A. 6, 2, 6. equum non recte tractando, Ιπ. 9, 1. nauigantes intercipiendo, E. 4, 8, 24. vbi paulo ante eſt λαμβάνει. Sic fere §. 34. δεδιότες, μὴ διαφθαρείη σφίσιν ἃ κατεσκεύασαν ἐν Ἑλλησπόντῳ, *ne potentia a Lacedaemoniis imminuta ſibi periret* ſ. *dilaberetur* ſ. *euerteretur.* Π. 8, 8, 7. ὑπὸ φαρμάκων διαφθείρονται, minus ibi late patet, quam ἀποθνήσκουσι. A. 7, 2, 2. στράτευμα διαφθειρόμενον dicitur *exercitus* ob varias ſententias *diſperſus.* E. 2, 1, 19. πράγματα διεφθαρμένα, *res male*

le gestae. 7, 5, 23. διαφθερεῖν τὸ στράτευμα, se turbaturum l. deleturum esse exercitum. §. 24. pro eo est νενικηκὼς ἔσεσθαι. Sine accus. τὰ πράγματα vel τὴν πρᾶξιν est Aθ. 2, 17. ὡς ὀλίγοι — διέφθειραν, paucos rem corrupisse. ¶ 4) mores et animum alicuius corrumpere; oratione, E. 7, 1, 27. exemplo et doctrina, Aπ. 1, 1, 1. 1, 2, 1. 8. 64. Aπολ. 10. 19. 25. aliis modis, Aπ. 1, 2, 25. ἐπὶ πᾶσι τούτοις διεφθαρμένω. Verti potest: his omnibus, np. generis nobilitate, diuitiarum abundantia, etc. corrupti. Sed fort. ἐπὶ π. τ. est praeter haec omnia. Σ. 8, 20. ὁ πείθων τὴν τοῦ ἀναπειθομένου ψυχὴν διαφθείρει. Huc pertinet Π. 2, 2, 9. vbi iocose virum grauem et serium διαφθείρειν dicitur, qui eum ad risum permouet. it. A. 3, 3, 4. vbi his dicitur de eo, qui excitat milites ad defectionem. it. luxuria et adulatione, Λ. 5, 4. 14, 2. pecunia, largitionibus, E. 7, 3, 7. p. 476. 477. Σ. 5. 10. Sed Π. 4, 1, 3. διεφθάρθαι (mgg. διέφθαρτο) ταῖς γνώμαις, est animis cecidisse. Paulo ante erat ἠθύμουν et ἀπεδίδρασκον. Pro ταῖς γνώμαις in margg. et in cod. Leid. ap. Oudendorp. ad Thom. Mag. p. 232. legitur τὰς γνώμας, quae videtur esse vera lectio. Nam etiam A. 4, 5, 10. est: διεφθαρμένοι ὑπὸ τῆς χιόνος τοὺς ὀφθαλμούς. cf. Plat. Phaed. 48. διαφθείρονται τὰ ὄμματα. et Wetsten. ad 1 Tim. 6, 5. ¶ 5) K. 7, 2. ἵνα μὴ τὴν φιλοπονίαν διαφθείρωσιν. Vlitius ad Grat. Fal. 286. explicat: nenimio otio a labore descifcant. Leuncl. legit: ἵνα μὴ διὰ φιλοπονίαν διαφθαρῶσιν. Sed magis placet Fr. Porti interpretatio: ne studio laboris abortum faciant. Sic fere etiam Zeun. qui διὰ supplendum esse contendit, et διαφθείρειν significare abortum facere, intellecto nomine τὸ ἔμβρυον, vt ap. Arrian. cyneg. 28, 2.

διαφθορά, corruptela, deprauatio. Aπ. 1, 2, 8. εἰ μὴ ἡ τῆς ἀρετῆς ἐπιμέλεια διαφθορά ἐστιν. Intell. τῶν νέων, e praecedentibus, quod Aπολ. 19. additum est. Sic K. 6, 3. τὰς ἀλώπεκας — διώκειν· διαφθορὰ γὰρ μεγίστη, np. τῶν κυνῶν, canes maxime corrumpit.

διαφιέναι τὸ στράτευμα, dimittere exercitum, E. 3.

3, 2, 17. it. 4, 4, 13. vbi pro διαφῆκε Steph. leg. coniiciebat δὴ ἀφῆκε. Fortaſſis δὴ melius inſeratur ante διαφ. Certe Thom. Mag. διαφῆκε, inquit, δοκιμώτερον, ἢ ἀφῆκε. quanquam ſaepius Noſter hoc in genere vtitur ſimplici, quam compoſito. v. ἀφιέναι nr. 1. e.

διαφοιτᾷν, *huc illuc ire.* Π. 6, 2, 6. de militibus triſtibus: ἡσυχαίτεροι διεφοίτων, *per caſtra incedebant.* K. 3, 3. de canibus: βαρέως διαφοιτῶσιν, *minus alacriter discurſitant.*

διαφορὰ, *diſſenſio*, np. ciuium, E. 7, 4, 15. ἦν καὶ πρότερον διαφορὰ ἐν τῇ Ἤλιδι.

διάφορον, *diſſidium, diſſidii cauſa.* A. 4, 6, 2. Aπ. 2, 3, 5.

διάφορος, ¶ 1) *diuerſus.* c. gen. et εἰ μὴ, Aπ. 4, 4, 15. οὐδὲν διάφορον τῶν ἄλλων πόλεων τὴν Σπάρτην ἐποίησεν, εἰ μὴ etc. c. ἢ, Π. 5, 4, 10. p. 313. οὐδὲν διάφορον πάσχει, ἢ εἰ μόνος ἐστρατεύετο. it. E. 3, 5, 8. p. 183. Aπ. 1, 3, 2. 4, 4, 14. ¶ 2) *diſſentiens, inimicus.* Suid: διάφοροι· ἐχθροί, παρὰ τὸ διαφορεῖσθαι τὰς γνώμας. A. 7, 6, 12. πρόσθεν αὐτῷ φίλος, νῦν πάντων διαφορώτατος. E. 5, 2, 17. 6, 4, 25. διάφοροι ἀλλήλοις ὄντες. Aγ. 7, 2. τοὺς διαφόρους ἐν τῇ πόλει.

διαφυὴ, *fiſſura.* A. 5, 4, 16. κάρυα οὐκ ἔχοντα διαφυὴν (all. διαφυγὴν) οὐδεμίαν. Euſtath. ad Dionyſ. Perieg. 766. vbi hunc locum laudat, habet: διαφυὴν ἤτοι σχισμήν. Kuhn. ad Poll. 1, 234. ita explicat: „διαφυὴ eſt *operimenti compactilis distinctio bifida. commiſſuram* dixeris, quam quia nuces non habent, ſolido operimento conſtant.“ In Polluce olim legebatur διφυὴν, quod Leuncl. mutauit in διαφυήν.

διαφυλακτέος, *ſeruandus.* Π. 5, 3, 16. p. 300. ἡ τάξις διαφυλακτέα, ſcil. ἐστί.

διαφυλάττειν, ¶ 1) *praeſidio cuſtodire;* vt praedam, Π. 4, 5, 15. p. 251. διεφυλάξαμεν ὑμῖν τάδε — καλῶς διαπεφυλάχθαι. arcem, Π. 7, 2, 3. vbi §. 2. pro eo erat φυλάσσειν ὥσπερ ἔδει. vallum E. 6, 2, 14. ¶ 2) vt *conſeruare* ap. Latinos, *tueri, defendere.* Π. 8, 1, 1. p. 462. τίς ἂν πόλις ὑπὸ μὴ πειθομένων διαφυλαχθείη; §. 2. διαφυλάττειν ἑαυτῷ τε καὶ Πέρσαις τὴν ἀρχήν. 8, 2. 6. καλῶς διαπεφυλάκασιν τὰ προσταχθέντα, ſc. inprimis τὰ τείχη. E. 3, 1, 4.

σὺν στρατιᾷ — τὴν χώραν ἀδῄωτον διαφ. (Ag. 1, 34. pro eo est παρέχειν.) §. 10. ἃς παρέλαβε πόλεις, διεφύλαττεν αὐτῷ. it. §. 14. 7, 4, 17. O. 6, 6. Ag. 2, 24. Speciatim hac notione διαφυλάττειν dicuntur ii, *qui feminas, maxime virgines, integras seruant, earumque pudicitiam aduersus omnes flagitiosorum impetus tuentur.* Π. 5, 1, 1. διαφυλάξαι αὐτῷ τὴν γυναῖκα — τὴν σκηνὴν διαφυλάττειν. 6, 4, 3. Κῦρος μὲ, Pantheam, διεφύλαξε σοὶ, marito, ὥσπερ ἀδελφοῦ γυναῖκα λαβών. Απ. 1, 5, 2. θυγατέρας παρθένους διαφυλάξαι. cf. Victor. V. L. 14, 11. ¶ 3) Verti potest *vti*. Π. 4, 1, 8. p. 205. εὐτυχίαν — σωφρόνως διαφυλάττωμεν. Quanquam etiam h. l. exponi possit, *conferuamus.* ¶ 4) *obferuare, speculari.* E. 1, 1, 26. Sed ¶ 5) K. 7, 8. διαφυλάττειν δεῖ τοῦτο τὸν κυνηγέτην, *obferuare, fpectare,* vel etiam *cauere.* ¶ 6 Dubitatur de notione huius verbi K. 3, 1. vbi canes narrantur Καστόριαι nominatae esse, ὅτι Κάστωρ — αὐτὰς διεφύλαξεν. In versione est: *apud se retinuit.* Sed intelligimus: *ad nos propagauit,* v. Καστόριαι.

διαφυλάττεσθαι, *sibi cauere*, non in omnibus Xen. editt. legitur. A. 7, 6, 16. διαφυλαξαμένους, ὡς μὴ παρασχεῖν — πρόφασιν. All. etiam Well. habent φυλαξαμένους.

διαχαλᾶν, *laxum reddere.* Ιπ. 7, 11. διαχαλᾷν τὸ σῶμα dicitur equus, qui corpus gerit f. componit laxius atque flexuosius.

διαχάσασθαι, v. διαχωρεῖν.

διαχειμάζειν, *hiemem transigere.* A. 7, 6, 21. *in hibernis esse,* E. 3, 2, 2. 4, 1, 8.

διαχειρίζειν, qs. *sub manibus habere, administrare, tractare.* A. 1, 9, 10. πολλὰ δικαίως αὐτῷ διεχειρίζετο. Scil. αὐτῷ est datiu. commodi, et ad διεχ. suppleri debet ὑπ' ἄλλων vel ὑπὸ τῶν ἀρχομένων. Hutch. putabat, esse medium, atque adeo αὐτῷ redundare. E. 7, 4, 34. οἱ τῶν ἀρχόντων διακεχειρικότες τὰ ἱερὰ χρήματα, *qui dispensauerant.* O. 14, 6. δικαίους περὶ τὰ διαχειριζόμενα οἰκέτας, *in iis quae per seruos tractanda sunt.* Legitur item διαχειρίζεσθαι pro διαπράττεσθαι. v. ibi nr. 1.

διαχειροτονεῖν, *duabus rebus vel sententiis propositis decretum facere per manuum eleuationem,*

nem, E. 1, 7, 11. cuius loci verba v. in v. διαχειροτονία.

διαχειροτονία, *ſuffragiorum diuiſio,* h. e. *duarum ſententiarum, quae propoſitae ſunt, per manuum eleuationem diiudicatio.* Harpocr. Suid. et Heſych. explicant ſic: διάκρισις τῆς χειροτονίας ἐν πλήθει γενομένης. Cf. infra χείρ nr. 1. l. vbi eſt αἴρειν τὴν χεῖρα, et Reisk. ind. Demoſth. Sic E. 1, 7, 11. cum duplex eſſet ſententia, quomodo iudicium inſtitui deberet, addit Xenophon: τούτων δὲ διαχειροτονουμένων, τὸ μὲν πρῶτον ἔκριναν τὴν Εὐρυπτολέμου (γνώμην). ὑπομοσαμένου δὲ Μενεκλέους, καὶ πάλιν διαχειροτονίας γενομένης, ἔκριναν τὴν τῆς βουλῆς.

διαχεῖν, ¶ 1) *diffundere, diſſipare.* K. 5, 3. τὰ νότια — διαχεῖ τὰ ἴχνη. 8, 1. ἐὰν νότιος ᾖ — ταχὺ διαχεῖται, ſc. τὰ ἴχνη, *diſſluunt, liqueſcunt.* Vnde ¶ 2) E. 7, 4, 34. οἱ οὐκ ἂν δυνάμενοι ἄνευ μισθοῦ εἶναι, διεχέοντο, *dilabebantur, paulatim et clam deſerebant exercitum.*

διαχρῆσθαι, ¶ 1) *vti.* Π. 1, 5, 7. p. 54. λιμῷ ὥσπερ ὄψῳ διαχρῆσθε. Paulo ante erat: δύνασθε χρῆσθαι. ¶ 2) *interficere.* Thom. Mag: διαχρῶμαι — κρεῖττον ἢ φονεύω. Scil. vt dicit Hemſterh. ad Poll. 9, 153. verba διαχρήσασθαι, καταχρ. et ἀποχρ. pro *interficere* ponuntur εὐφήμως, quaſi dicas: *alicuius vita abuti,* et quidem cum accuſatiuo, quia verba interficiendi eo gaudent. Av. 4, 2, 17. δείσας μὴ διαχρήσηται ἑαυτόν.

διαχύειν, *diffundere.* Av. 4, 3, 8. in additamento Cod. Meermann. ἀέρα ἡμῖν ἀφθόνως — διαχῦσαι.

διαχωρεῖν, *permeare, perrumpere.* Π. 7, 1, 16. οὐ δυναμένων διαχωρῆσαι τῶν Αἰγυπτίων διὰ τὸ μένειν τοὺς ἔνθεν καὶ ἔνθεν αὐτῶν, *cum penetrare aciem Aegyptiorum non poſſent, quia hi vtrinque locum ſuum tuebantur, non deſerebant.* Ita genit. τῶν Αἰγυπτ. non cohaeret cum δυναμ. ſed pendet a διαχωρ. et in δυναμ. intelligi debet αὐτῶν. Aem. Portus et Hutch. hanc lectionem defendunt, quanquam, cum iungant τῶν Αἰγ. δυναμένων, duriuſcule interpretantur. Camerarius vero in ſuo cod. reperit lectionem διαχάσκεσθαι, eamque defendit, et ſic intelligit: *quia Aegyptii, cedendo ſpa-*

spatium relinquere non poterant. Hanc lectionem Leuncl. mutatam in διχάσασθαι, cuius verbi scholion ipsi videbatur verbum διαχωρῆσαι, recipiendam putauit, obsequente Zeun. Et sane bonus inde nascitur sensus, np. hic: *cum Aegyptii se, aciem suam, diuidere non possent*, scil. vt ordinibus laxatis per spatium vacuum possent currus hostium falcati transcurrere saluis Aegyptiis. Videtur haec explicatio confirmari ex §. 15. vbi Aegyptii dicuntur ὑπομένοντες πολλῷ στίφει. et quod διαχωρεῖν alias fere semper dicitur de excrementis, *quae egeruntur et qs. permeant intestinum*, A. 4, 8, 16. ὅσοι ἔφαγον — καὶ ἤμουν καὶ κάτω διεχώρει αὐτοῖς. cf. Raphel. et Wetst. ad Matth. 15, 17. Foes. oecon. Hippocrat. in v. διαχώρησις.

διαχωρίζειν, *seorsim collocare, suo loco disponere.* O. 8, 11. 9, 7.

διαψεύδεσθαι, *frustrari, falli.* Απ. 4, 2, 27. διεψευσμένοι τῆς ἑαυτῶν δυνάμεως, *qui plus sibi virium tribuunt, quam habent, qui se viresque suas non norunt.* Opp. οἱ μὴ εἰδότες.

διαψηφίζεσθαι, Hesych. τὸ ψηφοφορεῖν ἐν δικαστηρίοις, *suffragia ferre.* Dicitur a) de populo, E. 1, 7, 6. Callixenus ita recitat senatus sententiam: vtraque parte audita διαψηφίσασθαι (np. δεῖ. v. locus sequ.) Ἀθηναίους πάντας κατὰ φυλάς, θεῖναι δὲ ἐς τὴν φυλὴν ἑκάστην δύο ὑδρίας· ἐφ᾽ ἑκάστῃ δὲ τῇ φυλῇ κήρυκα κηρύττειν, ὅτῳ δοκοῦσιν ἀδικεῖν οἱ στρατηγοί, — ἐς τὴν προτέραν ψηφίσασθαι· ὅτῳ δὲ μή, ἐς τὴν ἑτέραν. it. §. 10. p. 56. ἑνὸς μὲν (μέρους τῆς ἡμέρας) ὑμᾶς δεῖ διαψηφίζεσθαι, ἐάν τε ἀδικεῖν δοκῶσιν, ἐάν τε μή· ἑτέρου δέ, ἐν ᾧ κατηγορῆσαι· ἑτέρου δ᾽ ἐν ᾧ ἀπολογήσασθαι. E posteriori potissimum loco videtur Vales. ad Harpocr. in v. διαψήφισις collegisse, διαψήφισιν fuisse eiusmodi disquisitionis genus, quo senatus vel populus per suffragia praeiudicaret, vtrum is, qui postulabatur v. c. caedis, reus esse videretur; quo peracto, etsi pluribus videretur reus esse, non tamen statim caussa dispuncta fuisset, sed dies datus et caussa dicta fuisset, et a iudicibus iuratis sententia dicta. v. omnino Salmas. de vsuris

vſuris p. 752. ſq. b) De ſenatu, E. 2, 3, 19.

διαψήφισις, Heſych. ἡ ἐξέτασις τῶν πολιτῶν ἡ κατὰ δήμους γινομένη. Hic vero et Harpocr. Suid. (in v. ἐκλειψις) et Poll. 8, 64. agunt de alia διαψηφίσει, quam quae eſt in Xenophonte. v. quos laudant interpp. ad Heſych. Scil. E. 1, 7, 9. προτιθέναι τὴν διαψήφισιν haud dubie idem eſt, quod ἐπιψηφίζειν, *populum in ſuffragia mittere*. v. διαψηφίζεσθαι.

διαψύχειν, *vento exponere ad ſiccandum, ventilare*. Π. 8, 2, 11. de auaris, qui ventilant pecuniam. Sic Theophraſt. ap. Harpocr. in v. Κεγχρεων· τὴν ἐκ τῶν μετάλλων κέγχρον διαψύχειν. Vnde recte ap. Xen. defendit lectionem διαψύχοντες Hemſterhuſ. ad Lucian. T. I. p. 521. cum alii legi velint διαψήχοντες, *detergentes*, np. aeruginem.

δίδαγμα, *praeceptum*. Ιπ. 6, 13. 9, 10.

διδακτέον, *docere oportet*. E. 6, 3, 5. διδακτέον εἶναι ἀλλήλους τὰ αἴτια τῶν πολέμων.

διδακτὸν, *quod doceri poteſt*. Απ. 3, 9, 1. ἡ ἀνδρεία πότερον εἴη διδακτὸν ἢ φυσικόν. O. 12, 10. Σ. 2, 7. ὡς οὐδὲ διδακτὸν τοῦτο εἴη. All. perperam τούτου. it. §. 12. καὶ ἡ ἀνδρεία διδακτόν.

διδασκαλεῖον, *ludus literarius*. Π. 1, 2, 6. it. §. 15. τὰ κοινὰ τῆς δικαιοσύνης διδασκαλεῖα. Σ. 4, 23. v. omnino Periz. ad Ael. V. H. 3, 21. cf. Obſ. Miſc. T. III. p. 89.

διδασκαλία, ¶ 1) *doctrina, inſtitutio, diſciplina*. Π. 2, 3, 9. O. 14, 3. it. §. 4. θεῖναι νόμους ἐπὶ δικαιοσύνῃ τῆς τοιαύτης διδασκαλίας, *de iuſtitia, quae ineſt in tali disciplina* ſ. *docendi ratione*, np. per praemia et poenas, vel: *de iuſtitia, qua docentur ſerui quae ad ſeruos et patrem familias pertinent*. Cf. δικαιοσύνη nr. 2. et Moſche p. 33. Non igitur opus eſt, vt cum Bachio ſuspicemur ſcribendum eſſe ἐπὶ τοιαύτῃ διδασκαλίᾳ τῆς δικαιοσύνης. 19, 15. ἆρα ἡ ἐρώτησις διδασκαλία ἐστιν; *num interrogando docemus?* Ιπ. 11, 5. τὸ κράτιστον τῶν διδασκαλιῶν — τυγχάνειν ῥᾳστώνης, *vt e quo requies concedatur*. Steph. volebat διδασκαλίων, quod Zeun. recepit, (Nam in ed. Welſ. videtur διδασκαλίων eſſe ex operarum errore) vt ſit a nomine διδάσκαλιον, quia κρά-

κράτιστον est neutrum. At διδασκάλια sunt *praemia doctrinae, mineruulia,* non praecepta, et genitiui aliorum generum iunguntur interdum adiectiuis generis neutrius. v. Hoogeuen. ad Viger. 3, 2, 2. De διδασκαλίᾳ χοροῦ v. χορός. Dicitur etiam ¶ 2) de *institutione, quae fit rebus et factis,* vt a) rebus ingratis, Π. 8, 1, 7. vbi est c. gen. εἰς διδασκαλίας τρόπος ἦν αὐτῷ τοῦ παρεῖναι, ἄλλος δὲ — ἄλλος δὲ etc. b) rebus iucundis. Quo fortasse referri potest Ιπ. 11, 5. v. nr. 1. c) imitando maiores, proposito maiorum exemplo. Π. 8, 7, 3. p. 349. παρὰ τῶν προγεγενημένων μανθάνετε· αὕτη γὰρ ἀρίστη διδασκαλία.

διδασκαλικὸς, *docendi peritus, aptus ad docendum.* Απ. 1, 2, 21. λόγοι διδασκαλικοὶ sunt, *quibus virtutem doceri possumus.* Mox vocantur νουθετικοὶ λόγοι.

διδάσκαλος, *magister, praeceptor.* Π. 1, 6, 19. p. 76. ἀνὴρ (h. e. τὶς) διδάσκαλος. 2, 3, 5. p. 118. εἰς οὐδενὸς διδασκάλου φοιτήσαντα. Λ. 2, 1. πέμπουσιν εἰς διδασκάλων. In his genitiuis intelligi debet οἶκον. v. εἰς nr. 2. Notandi sunt loci Α. 2, 6, 7. διέκειντο πρὸς αὐτὸν ὥσπερ παῖδες πρὸς διδάσκαλον, non sponte et amore ducti, sed metu, parebant. Απ. 4, 2, 2. τὰς τέχνας μὴ γίγνεσθαι ἄνευ διδασκάλων ἱκανῶν. Cónstruitur cum genit. Σ. 2, 7. εὑρήσει τούτου (fortitudinis) διδάσκαλον. Sic διδάσκαλος χοροῦ, Απ. 3, 5, 18. de quo v. in χορός. Cf. Cuper. Obs. 1, 1. Διδάσκαλοι componuntur cum τοῖς ἄρχουσι Π. 3, 3, 24. p. 193. et metaphorice διδάσκαλος dicitur necessitas Π. 2, 3, 5. p. 120. bis.

διδάσκειν, ¶ 1) *docere.* Refertur ad μανθάνειν, Π. 3, 3, 24. p. 193. Ο. 15, 10. Vnde οἱ διδάσκοντες Απ. 1, 2, 17. sunt διδάσκαλοι, et Π. 8, 8, 7. διδασκόμενοι paulo ante dicebantur μανθάνειν. Iunguntur autem et distinguuntur Ε. 2, 4, 10. τοὺς μὲν (np. ignorantes) διδάσκειν, τοὺς δὲ (qui iam sciunt) ἀναμνῆσαι. Π. 3, 3, 24. p. 193. δείξουσι καὶ διδάξουσι καὶ ἐθίσουσι ταῦτα δρᾶν. Ιπ. 8, 3. οἱ δεδιδαγμένοι καὶ εἰθισμένοι τάφρους διαπηδᾶν. 1, 24. τῷ λόγῳ διδάσκειν — καὶ τῷ ἔργῳ ποιεῖν. Quare iunguntur πράττειν et διδάσκειν. v. πράττειν. Dicitur de Deo per naturam

ram docente, Π. 6, 2, 11. p. 370. O. 17, 3. Et de ipſa natura, K. 13, 4. παρὰ τῆς φύσεως τὸ ἀγαθὸν διδάσκεσθαι. Sed A. 3, 4, 20. ἐδίδαξε τοὺς Ἕλληνας τῇ ἀνάγκῃ (Marg. Steph. ἐδίδ. αὐτοὺς ἡ ἀνάγκη) κατασκηνῆσαι. Π. 1, 6, 17. οἱ νόμοι ταῦτα δοκοῦσι διδάσκειν, ἄρχειν καὶ ἄρχεσθαι. A. 6, 5, 11. ἡμᾶς ὑπὸ (Brodaeus volebat ἀπὸ, vt eſt in 2 Codd.) τοῦ χωρίου δεῖ διδάσκεσθαι, ὅτι οὐκ ἐστὶν σωτηρία. O. 5, 12. ἡ γῆ δικαιοσύνην διδάσκει. 19, 18. ter. et §. 19. bis. ἡ γεωργία. Docentur etiam bruta, Aπ. 4, 4, 5. ἵππον καὶ βοῦν τῷ βουλομένῳ δικαίους ποιήσασθαι πάντα μεστὰ εἶναι τῶν διδαξόντων. Iπ. 2, 5. et 6, 14. In his et aliis varie conſtruitur, v. c. a) c. acc. perſ. Π. 1, 6, 19. p. 77. ἁπλῶς διδάσκειν τοὺς παῖδας. O. 18, 9. σῖτόν γε (Hic accuſ. ex Attica ratione poſitus eſt pro nominat.) ὡς ἂν τάχιστα καθαρὸς γένοιτο, κἂν ἄλλον δύναιο διδάσκειν. b) c. acc. rei, Π. 1, 6, 19. p. 76. ταῦτα διδάσκοντα. p. 77. τὰ — νόμιμα διδάσκειν. p. 78. μὴ φείδου, εἴ τι ἔχεις διδάσκειν. Λ. 2, 9. Iερ. 9, 4. vbi ad διδάσκειν intelligendum eſt χορούς. Sic paſſiu. Iπ. 6, 9. δεδιδάχθω καὶ τάδε. O. 12, 13. bis: ſemel c. inf. Σ. 9, 6. δεδιδαγμένοις τὰ σχήματα. c) c. acc. rei et ὡς. Π. 1, 6, 19. p. 76. ταῦτα ἐδίδασκεν, ὡς τοὺς φίλους δίκαιον εἴη ἐξαπατᾶν. Cf. a. d) c. ..τι, Iπ. 2, 5. etc. v. ſupra. e) c. εἰς et acc. rei, O. 18, 1. δίδασκε μὲ καὶ εἰς τοῦτο. Sed non huc pertinere videtur O. 4, 1. συνωθεῖν εἰς ταῦτα διδάσκειν. f) c. acc. rei et ἐν pro acc. perſ. Π. 1, 6, 19. p. 76. διδάσκειν ταῦτα ἔδει ἐν ἀνθρώποις. g) c. vtroq. accuſ. Π. 1, 2, 8. διδάσκουσι τοὺς παῖδας σωφροσύνην. 1, 6, 19. p. 76. ἐδίδασκε τοὺς παῖδας τήν τε δικαιοσύνην καὶ ἀδικίαν, quae poſtrema duo verba Leuncl. addidit e coniectura. Zeun. ſimpl. edidit τ. δικαιοσ. it. 2, 2, 2. ter. Aπ. 1, 2, 10. 3, 1, 5. bis. h) c. acc. perſ. et inf. ita vt plerumque ſit docendo efficere vt, aſſuefacere. Π. 1, 2, 8. διδάσκουσιν α.. τοὺς πείθεσθαι — ἐγκρατεῖς εἶναι. 1, 3, 15. Μῆδος ἐδίδαχεν ἑαυτοῦ μεῖον ἔχειν. 1, 6, 19. p. 75. ἐπὶ σκοπὸν βάλλειν ἐδιδασκόμεθα, ... ὑμᾶς. p. 76. ἐδίδασκε τοὺς παῖδας — μὴ ψεύδεσθαι καὶ ψεύδεσθαι — διδάσκειν ἐξαπατᾶν καὶ γυμνάζειν τοὺς παῖδας. p. 77. τοὺς οἰκέτας

— ἐ-

— διδάσκομεν ἀληθεύειν — 3, 3, 18. τούτους οὐ λόγῳ, ἀλλ' ἔργῳ, θαῤῥεῖν διδάξετε. 4, 5, 12. p. 248. ἵνα μὴ διδάσκῃς αὐτοὺς σοῦ μὴ φροντίζειν. Απ. 1, 2, 56. διδάσκειν τοὺς συνόντας κακούργους εἶναι. O. 9, 12. K. 12, 15. Huc quoque pertinet O. 13, 5. δεσποτικοὺς ἀνθρώπων (np. εἶναι) δύναται διδάσκειν, *ad imperandum idoneos reddere.* Paulo ante est ἀρχικοὺς ποιεῖν. De inanimatis in hac constructione est O. 13, 9. Intelligitur δεῖν, Απ. 1, 2, 55. ταῦτα ἔλεγε, οὐ τὸν πατέρα κατορύττειν διδάσκων, *defodiendum patrem esse.* Sic interdum in aliis locis. — Etiam tempus dicitur διδάσκειν. v. χρόνος. ¶ 2) *instruere, subornare.* E. 5, 4, 31. ἢ αὐτὸς νοήσας ἢ διδαχθεὶς ὑπό του εἶπεν. Απολ. 24. διδάσκοντας τοὺς μάρτυρας, ὡς χρὴ καταψευδομαρτυρεῖν. ¶ 3) *argumentis demonstrare.* Απ. 4, 4, 18. εἰ τἀναντία γιγνώσκεις, δίδασκε. c. ὡς, A. 2, 5, 2. p. 109. διδάσκειν σε, ὡς σὺ ἡμῖν οὐκ ὀρθῶς ἀπιστεῖς. 3, 3, 4. E. 6, 2, 3. ¶ 4) *monere.* De periculo, c. ὅτι, Π. 2, 1, 2. p. 89. διδάσκειν αὐτούς, ὅτι — εἰς Πέρσας τὸ δεινὸν ἥξει. c. ὡς, E. 6, 2, 6. c. inf. E. 5, 4, 44. ἐδιδάχθησαν ὑπὸ τῶν φευγόντων ἐπιθέσθαι αὐτοῖς. ¶ 5) *hortari, rogare.* Π. 8, 1, 5. ἐδίδαξε τοὺς περὶ αὐτὸν ταύτῃ τῇ καταστάσει χρῆσθαι. E. 5, 4, 14. διδασκόμενοι ὑπὸ τῶν ἐκπεπτωκότων ἐκπέμπουσι. ¶ 6) *suadere.* Π. 3, 1, 8. πότερα συμβουλεύοι τῷ Κύρῳ κατακαίνειν αὐτόν, ἢ τἀναντία διδάσκοι. c. inf. A. 4, 5, 24. διδάσκει περὶ τοὺς πόδας σακκία περιδεῖν. E. 2, 3, 18. p. 98. 5, 3, 17. ¶ 7) *iubere.* c. inf. Π. 1, 6, 19. p. 81. τοὺς ἔμπροσθεν σιγᾶν διδάξας. 8, 6, 6. ὥσπερ ἐγὼ ὑμᾶς κελεύω ἐμὲ μιμεῖσθαι, οὕτω καὶ ὑμεῖς τοὺς ὑφ' ὑμῶν μιμεῖσθαι ὑμᾶς διδάσκετε. ¶ 8) *affirmare.* c. ὅτι, E. 1, 5, 3. διδάσκοντες ὅτι οἱ ναῦται ἀπολείψουσι τὰς ναῦς. c. ὡς, E. 3, 5, 4. ¶ 9) *indicare, narrare;* fere in concione. Π. 6, 2, 9. εἴ τις ἄλλως πως γιγνώσκει, διδασκέτω. 7, 5, 13. it. c. acc. perſ. 8, 3, 1. A. 1, 7, 4. c. duob. accuſ. Π. 8, 3, 9. vbi etiam ſemel eſt ſine caſu. c. inf. E. 4, 1, 5. διδάσκετε αὐτὸν βουληθῆναι, *rem ei exponite, vt velit.* c. ὡς, E. 5, 4, 34. ¶ 10) Poſt πέμπειν eſt fere, vt alia verba, (v. πέμπειν) pro medio: E. 2, 4, 25. λάθρα

πέμπων ἐδίδασκε τοὺς ἐν Πειραιεῖ, οἷα χρὴ λέγοντας πέμπειν, *instrui iubebat.* 7, 4, 34. πέμπουσιν εἰς Θήβας καὶ διδάσκουσι τοὺς Θηβαίους, ὡς κινδυνεύσαιεν οἱ Ἀρκάδες Λακωνίσαι, *moneri iubent.* ¶ 11) Passiuum διδάσκεσθαι, *intelligere, cognoscere.* np. per experientiam, E. 2, 3, 18. p. 99. ὁ δῆμος ἐψηφίσατο, διδασκόμενος ὡς etc. *cum sciret.* ¶ 12) Dura constructio videbatur Stephano et Hutchinsono esse Π. 4, 2, 4. ἔχετε οὖν, ὧν λέγετε, πιστόν τι ἡμᾶς διδάσκειν, ὡς ἀληθεύετε; Malebant igitur: πιστόν τι, ἡμᾶς διδάσκον. Sed commode potest explicari sic: *potestisne nobis afferre aliquid, quod persuadeat de iis, quae dicitis, vos veraces esse?* h. e. *firmum nobis argumentum afferre* — Videtur etiam dubitari posse, annon διδάσκειν struatur c. περί, Π. 1, 6, 12. p. 65. εἴ τινα λόγον ποιήσαιτο διδάσκων περὶ τοῦ — Sed περὶ referendum putamus ad λόγον ποιήσ.

διδάσκεσθαι, ¶ 1) *discere,* vel fut. 1. medii pro passiuo, in loco Theognidis, laudato Απ. 1, 2, 20. et Σ. 2, 5. ἐσθλῶν ἀπ' ἐσθλὰ διδάξεαι. In aliis scriptoribus, qui hunc versum laudant, est μαθήσεαι. ¶ 2) *docendum tradere, erudiendum curare.* Π. 1, 6, 2. ἐγὼ σε ταῦτα ἐδιδαξάμην, *haec te disceres, auguribus te tradidi.* Απ. 4, 4, 5. εἴ τις βούλοιτο σκυτέα διδάξασθαί τινα, *artem coriariam doceri iubere.* — ἢ αὐτὸς μαθεῖν τὸ δίκαιον, ἢ υἱὸν ἢ οἰκέτην διδάξασθαι. v. ad h. l. Ernest. et Valckenar. Ammonius: διδάξω, δι' ἑαυτοῦ· διδάξομαι, δι' ἑτέρου. it. ἐδίδαξε ὁ καθηγητής· ἐδιδάξατο ὁ πατὴρ συστήσας. vbi v. Valcken. cf. Suid. et Timaei lex. Platon. ¶ 3) Confunditur c. διαλέγεσθαι. v. διαλέγεσθαι nr. 2.

διδόναι, ¶ 1) *dare.* a) Refertur ad αἰτεῖν, Π. 5, 5, 9. p. 330. bis. E. 2, 1, 5. Λύσανδρον αἰτήσοντας ἐπὶ τὰς ναῦς — οἱ δὲ ἔδοσαν τὸν Λύσ. ὡς ἐπιστολέα. 3, 4. 3. διδόασι (Ion.) ὅσαπερ ᾔτησε. b) ad λαμβάνειν vel δέχεσθαι, Π. 4, 6, 7. ὅτι ἐμοὶ δίδοτε (Zonar. δίδοτε), ἡδέως δέχομαι. 5, 5, 9. p. 331. ὅ τι ἂν δίδως, δέχεσθαι. vbi Zeun. edidit διδῷς. Cf. ὅς nr. 19. §. 10. p. 33. λαμβάνειν ὧν (h. e. μέρος ἐκείνων, ἃ) σὺ ἐμοὶ δίδως. c) Liceat hic notare varia tempora: Π. 4, 5, 15. p.

252. τίσιν ἂν δοίητε — δίδοτε — δότε. 5, 3, 2. εἰ δοίημεν τούτῳ λείαν. 8, 4, 8. οὐκ οἶδ' εἰ Χρυσάντᾳ τούτῳ δῷς. Welſ. edidit δώσω, Zeun. δῷ. A. 1, 3, 17. ἃ ἡμῖν δοίη — ᾧ ἂν δοίη. 4, 8, 5. διδόασιν οἱ Μάκρωνες βαρβαρικὴν λόγχην τοῖς Ἕλλησιν, np. fidei ſignum. E. 3, 4, 25. δίδου (imper.) τῇ στρατιᾷ τὰ ἐπιτήδεια. Vbi fortaſſis in medio poſſit intelligi: *iube praeberi.* — ἐκείνῳ δίδωσι τριάκοντα τάλαντα. 4, 2, 3. τούτοις νικητήριον δώσων. Απ. 2, 3, 16. εἴ διδοίης τι. 2, 7, 13. ἡμῖν οὐδὲν δίδως. Ιερ. 7, 8. δῶρα διδόασιν τούτοις. 8, 4. δότωσαν τὰ ἴσα. Caetera v. paſſim infra. c. εἰς, O. 4, 5. εἰς ὁπόσους δεῖ διδόναι τροφήν. ¶ 2) fere vt noſtrum *geben, edendum dare, cibum apponere.* K. 7, 4. διδόναι γάλα catulis. §. 11. ter. ¶ 3) *tradere.* Π. 1, 3, 7. διδόασι τὴν φιάλην. A. 7, 2, 2. οἱ δὲ καὶ διδόντες τὰ ὅπλα κατὰ τοὺς χώρους, (*armis per agros traditis* vel *relictis,* fort. vt ruſtici ea cuſtodirent, vel ne ipſi armati in vrbes venirent) εἰς τὰς πόλεις κατεμίγνυντο. Muretus omittenda putabat verba διδόντες — χώρους. E. 3, 3, 9. ἔδοσαν τὴν σκυτάλην αὐτῷ. Π. 1, 4, 10. εἰσκομίσας τὰ θηρία, ἐδίδου τῷ πάππῳ. Vbi accuſatiuus pertinet ad vtrumque verbum. ¶ 4) *tradere.* homines, Π. 4, 6, 2. p. 256. δίδωμί σοι ἐμαυτὸν δοῦλον. 6, 1, 25. φίλον σοὶ ἐμαυτὸν δίδωμι καὶ θεράποντα. 7, 5, 13. θεραπεύειν τούτους, οἷς ἕκαστοι ἐδόθησαν, *ſubiecti eſſent.* A. 7, 3, 15. Sic Π. 5, 1, 1 .. pro ἑαυτοὺς παραδιδόντω non improbabilis eſt lectio ἑαυτ. διδόντων. ¶ 5) *ſoluere;* vt χρυσίον, E. 3, 5, 1. ἀργύριον, E. 3, 2, 22. et c. ἐπί, *pro,* Σ. 1, 5. ἀργύριον δέδωκας ἐπὶ σοφίᾳ Γοργίᾳ. cf. ἀργύριον. Similiter χρήματα, Π. 3, 2, 7. it. 3, 3, 5. τὰ χρήματα ἔδωκε τοῖς ταξιάρχοις, ὅσα ἐδόκει ἱκανὰ εἶναι. vbi iam Stephano placebat lectio altera τῶν χρημάτων, quae nec nobis diſplicet. ¶ 6) *distribuere.* E. 3, 5, 1. διδόναι (np. 50 talenta auri) τοῖς προεστηκόσιν ἐν ταῖς πόλεσιν — ἐκεῖνος δ' ἐλθὼν δίδωσιν. O. 7, 6. διδόναι ἔργα ταλάσια θεραπαίναις. Hinc Π. 1, 6, 11. pro διδόντι all. habent διαδιδόντι. Contra A. 1, 9, 13. all. probant διεδίδου pro ἐδίδου. cf. διαδιδόναι, quocum confunditur etiam ſaepius. ¶ 7) *donare.* Π. 1, 3, 6. ὅτι μοι πολλὸν ἔδωκας. §. 7. τῷ οἰνοχόῳ

χόῳ οὐδὲν δίδως; 1, 4, 10. ὅσα μοι δίδως — ἐμοὶ δὸς αὐτὰ, np. θηρία. §. 26. δῶρα διαδοῦναι τοῖς ἡλικιώταις, ὧν (h. e. ἐξ ἐκείνων, ἃ) Ἀστυάγης αὐτῷ ἐδεδώκει — στολὴν δοῦναί τινι — εἴ τῳ τὶ ἐγὼ δέδωκα. 2, 3, 5. p. 120. τούτοις ὁρῶ αὐτὸν ὅ τι ἂν ἔχοι ἥδιον διδόντα μᾶλλον, ἢ αὐτὸν ἔχοντα. 8, 3, 11. 13. vbi ſaepius legitur: ſemel etiam forma ἐδίδους, pro qua Apoſtolius habet ἐδίδως. Sed Xenophontea ſaltem ſunt ἀνεδίδου et ἀπεδίδου. Cf. §. 14. 15. 8, 4, 14. ter. A. 7, 3, 7. ἔχειν τὶ δοῦναι Σεύθῃ. (§. 8. eſt δωρεῖσθαι) — τούτῳ δώσετε ὅ τι ἄγετε — ἐὰν Μηδόκῳ δῶτε. §. 13. bis. E. 1, 5, 2. it. omiſſo τὶ, Απ. 2, 9, 4. τούτῳ — ὁπότε συγκομίζοι σῖτον — ἀφελὼν ἔδωκε. it. ſine dat. c. πολλὰ, Π. 5, 1, 6. 8, 2, 9. cf. 5, 2, 5. vbi bis eſt δίδως. it. paſſiu. c. ἐκ, A. 1, 1, 6. πόλεις Τισσαφέρνους — ἐκ βασιλέως δεδομέναι. E. 3, 1, 4. ἡ χώρα ἐκείνῳ δῶρον ἐκ βασιλέως ἐδόθη. c. ὑπὸ, A. 7, 7, 1. Π. 5, 2, 3. in cod. Guelf. pro δίδωμι eſt δωροῦμαι. ¶ 8) *condonare reum, ne occidatur,* A. 6, 6, 17. δέονται, δοῦναι σφίσι τὼ ἄνδρε καὶ μὴ κατακαίνειν. it. §. 18. ¶ 9) *concedere, permittere, poteſtatem facere.* c. acc. Π. 4, 5, 12. p. 247. ἃ ἂν δῷς. E. 1, 6, 22. ἵνα μὴ ἀέκπλουν διδοῖεν. it. A. 6, 6, 11. et E. 7, 3, 2. de quo loco v. ψῆφος. c. dat. et acc. E. 4, 3, 3. et Aγ. 2, 3. δοῦναι αὐτοῖς ἀναστροφήν. Iπ. 10, 16. ἣν τις αὐτῷ, equo, δῷ τὸν χαλινὸν, *frenum remittat.* Sic 11, 3. διδόναι αὐτῷ τὸν χαλ. Ap. Polluc. 1, 208. et 211. eſt ἐνδιδόναι τὸν χαλ. Acculſ. intelligi debet Π. 4, 5, 12. p. 247. σύ μοι ἔδωκας (np. τοσούτους) ὁπόσους πεῖσαι δυνηθείην. c. dat. et ὥστε ſequ. inf. E. 6, 1, 4. p. 362. ἐὰν σοι διδῶσιν ὥστε σε πείθειν, *ſi perſuaderi ſibi a te patiantur.* Sed ſaepius c. dat. et inf. ſine ὥστε, Π. 1. 3, 10. δός μοι ἄρξαι αὐτοῦ. vbi v. Hutch. qui laudat Marc. 10, 37. cf. Raphel. ad Marc. l. l. et Act. 2, 27. Π. 1, 5, 5. ter: ſed vltimo loco all. habent ἔταξαν pro ἔδοσαν, ad vitandam vnius verbi crebram repetitionem. 3, 2, 6. 4, 6, 4. A. 2, 3, 11. 3, 4, 25. δίδωμί σοι, ὁπότερον βούλει, ἑλέσθαι, *optionem tibi do.* Πο. 5, 7. K. 1, 15. 7, 9. διδόναι αὐταῖς (canibus) ἀναρρηγνῦναι, np. τὰ λαγῷ. Sic paſſiu. A. 2, 3, 13. δοθῆναι αὐτῷ σώζειν τοὺς

Ἕλληνας. 4, 5, 22. τῷ κωμάρχῃ ἐδίδοτο λαμβάνειν, ὅ τι βούλοιτο. 7, 3, 6. Additur insuper accusatiuus, Π. 1, 3, 6. ἢ καὶ δίδως μοι τὰ κρέα — αὐτοῖς χρῆσθαι. 1, 4, 25. ἵππους αὐτῷ δοὺς, οὓς αὐτὸς ἐπεθύμει, λαβεῖν. Alii λαβ. referunt ad ἐπεθ. A. 1, 1, 8. δοθῆναι οἱ τὰς πόλεις μᾶλλον ἢ Τισσαφέρνει, ἄρχειν αὐτῶν. E. 1, 7, 10. p. 57. Ἀριστάρχῳ ἔδοτε ἡμέραν ἀπολογήσασθαι, *quo causam diceret*. c. dat. particip. et inf. A. 4, 5, 24. ἵππον δίδωσι τῷ κωμάρχῃ ἀναθρέψαντι καταθῦσαι. Πο. 2, 6. οἰκόπεδα — εἰ καὶ ἡ πόλις διδοίη οἰκοδομησαμένοις ἐγκεκτῆσθαι. Omittitur etiam inf. O. 9, 16. χρῆσθαι δὲ οὐδενὶ ἔξεστιν, ὅτῳ ἂν μὴ διδῷ ὁ κύριος, scil. χρῆσθαι. ¶ 10) *per legem attribuere*. Λ. 2, 2. ἔδωκε (Lycurgus) παιδονόμῳ μαστιγοφόρους. it. 15, 8. et 9. ¶ 11) *legibus permittere, constituere*. Λ. 2, 7. ἀπραγμόνως αὐτοῖς οὐκ ἔδωκε λαμβάνειν. vbi synon. est ἐφῆκεν. it. οὐκ ἀπορῶν, ὅ τι δοίη. 15, 3. et 5. bis. Sic passiu. 11, 6. τοῖς μὲν ἡγεῖσθαι δέδοται, τοῖς δὲ ἕπεσθαι τέτακται. Huc referenda videntur Π. 8, 7, 3. p. 544. σοὶ σατράπην εἶναι δίδωμι, *constituo*. A. 1, 6, 6. τοῦτον ὁ πατὴρ ἔδωκεν ὑπήκοον ἐμοὶ εἶναι, *voluit, iussit*. ¶ 12) *in matrimonium dare*. Π. 8, 5, 9. δίδωμί σοι ταύτην γυναῖκα. it. sine nomine γυναῖκα, Π. 4, 6, 2. p. 256. §. 4. §. 7. ἥν μοι δῷς μίαν. — καὶ δίδωμι. 7, 4, 3. διδόναι τε τὰ τέκνα καὶ λαμβάνειν παρ᾽ ἀλλήλων. A. 7, 2, 20. E. 4, 1, 2. οὐκ ἂν δοίης Κότυϊ τὴν θυγατέρα. it. §. 7. O. 7, 10. K. 1, 8. et §. 9. Hercules ὅτε ἐδίδου τὰ ἀριστεῖα, Ἡσιόνην αὐτῷ (Telamoni) ἔδωκε. Similiter de viro, qui mulieri maritus datur, Π. 8, 4, 11. δώσω ἄνδρα τῇ θυγατρί — οὐκοῦν ἐμὲ δώσεις; ¶ 13) *dare velle, promittere, spem facere*. Π. 5, 1, 10. διδόντι ἡμῖν τείχη καὶ χώρας. At nondum nisi verbis dederat Gobryas. A. 1, 2, 27. vbi dupliciter construitur: primo c. acc. Κύρῳ ἔδωκε χρήματα, Κῦρος δ᾽ ἐκείνῳ δῶρα, vbi est *dedit, donauit*, deinde c. inf. (ἔδωκε) — τὴν χώραν μηκέτι ἁρπάζεσθαι, τὰ δὲ ἡρπασμένα — ἀπολαμβάνειν. E. 6, 1, 4. p. 359. τὰ δεύτερά σοι δίδωμι. Αγ. 4, 6. διδόντος αὐτῷ πάμπολλα δῶρα, εἰ ἀπέλθοι ἐκ τῆς χώρας. cf. Raphel. ad Act. 14, 22. ¶ 14) διδόναι pro δίκην διδόναι v. in δίκη nr.

3. ¶ 15) πίστιν, πιστὰ, δεξιὰν διδόναι v. in πιστ. et δεξ. Notanda tamen E. 7, 1, 32. πίστιν δώσω, vbi all. σώσω. et A. 4, 8, 5. ἠρώτων, εἰ δοῖεν τὰ πιστά. ¶ 16) κακὸν διδόναι τινὶ, *laedere aliquem, damnum alicui inferre.* Aπ. 2, 2, 7. ¶ 17) Participium post verba mittendi est *cum,* Π. 7, 4, 1. πέμπει, στράτευμα δούς. A. 4, 4, 10. ¶ 18) Notandus est locus Π. 3, 1, 20. ὥστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν, πόσα ἄν μοι χρήματα δῴης; — τί δὲ, ὥστε τοὺς παῖδας; καὶ τούτων, ἔφη, ὁπόσα ἂν δυναίμην. Nam primo δῴης in optatiuo dixisse antiquos, negant Thomas, Phrynichus, Moeris, immo dicendum esse δοίης, quod h. l. habet Cod. Guelf. et Altorf. (v. Fischer. ad Plat. Phaedon. 8.) quam formam communem dicunt Aem. Portus et Zeun. Deinde Wells., Stephano et Leuncl. iubentibus, edidit καὶ ἀντὶ τούτων, scil. δοίην. Sed in antiquis deest ἀντὶ, quod commode intelligi potest. Cf. ἀντί. ¶ 19) Saepissime διδόναι dicuntur dii. cf. θεὸς, it. Raphel. et Wetsten. ad Matth. 13, 11. a) vt supra nr. 1. vel efficiendo, prouidendo, Π. 1, 6, 5. ἅπερ δεδώκασιν οἱ θεοί. 3, 2, 14. ἣν θεὸς ἀγαθὸν τέλος διδῷ αὐτῷ. (3, 1, 19. pro eo est ἂν θεὸς εὖ διδῷ.) 7, 1, 10. ὅτῳ ἂν ὁ θεὸς νίκην διδῷ. A. 3, 1, 15. ἣν οἱ θεοὶ νίκην ἡμῖν διδῶσιν. 3, 2, 4. εἴτε νίκην διδοῖεν οἱ θεοὶ, εἴτε— 5, 2, 17. 7, 7, 22. ὅτι ἄξιος δοκοίης εἶναι, ὧν (h. e. ἐκείνων, ἃ) οἱ θεοί σοι δεδώκασιν ἀγαθῶν. E. 7, 5, 13. Aπ. 2, 1, 28. τῶν ἀγαθῶν οὐδὲν ἄνευ πόνου θεοὶ διδόασιν ἀνθρώποις. 4, 3, 13. bis. O. 12, 6. Σ. 4, 49. ὧν (h. e. μέρος ἐκείνων, ἃ) διδόασιν, αὖ παρέχομαι, np. in sacrificiis. 8, 15. Iπ. 5, 8. δέδοται παρὰ θεῶν — ἱππαρχίτῃ. Hinc viri docti O. 21, 12. pro σαφῶς φείδονται, emendant σαφῶς δὲ δίδοται, np. παρὰ θεῶν. c. εἰς. Π. 8, 2, 11. p. 487. οἱ θεοὶ δόντες εἰς τὰς ψυχὰς τοῖς ἀνθρώποις. b) vt supra n. 9. c. dat. et inf. Π. 8, 3, 13. ἐπεύχομαι τοῖς θεοῖς — δοῦναί μοι παρέχειν — E. 2, 4, 10. p. 110. οἱ θεοὶ ὀλίγοις οὖσι τρόπαια ἵστασθαι διδόασι. 7, 1, 2. p. 437. ἀπὸ τῶν θεῶν δέδοται ὑμῖν εὐτυχεῖν (Vnde A. 6, 6, 20. ὑμῖν δέδοται ἀκοῦσαι τοὺς ἄνδρας, Hutchins. ita explicat, vt intelligat ἀπὸ τῶν θεῶν). Ibid. ὁ θεὸς δέδωκεν αὐτοῖς εὐτυχεῖν. Π.

Π. 8, 7, 3. p. 543. παῖδας, οὕσπερ ἔδοσάν μοι οἱ θεοὶ γενέσθαι. Marg. Steph. οὓς παρέδοσαν. Ἱπρ. 1, 1. αἰτεῖσθαι θεοὺς ταῦτα διδόναι καὶ νοεῖν καὶ λέγειν. it. omisso dat. O. 21, 12. τὸ ἀκόντων τυραννεῖν διδόασιν (np. ἐκείνοις), οὓς ἂν ἡγῶνται ἀξίους εἶναι. Sic etiam ἡ τύχη dicitur διδόναι c. inf. vid. τύχη. Sed omissus est inf. Απ. 1, 2, 16. ἡγοῦμαι, θεοῦ διδόντος αὐτοῖν (np. ἑλέσθαι, quod statim sequitur), ἢ ζῆν — ἢ τεθνάναι — *optionem dante deo.* c. dat. et inf. sequente acc. eiusdem pers. Π. 5, 1, 12. ὦ Ζεῦ μέγιστε, αἰτοῦμαί σε, δός μοι τοὺς ἐμὲ τιμῶντας νικῆσαι εὖ ποιοῦντα. A. 6, 1, 17. it. omisso dat. A. 1, 1, 9. ἃ μὲν μαθόντας ποιεῖν ἔδωκαν οἱ θεοί. Sed cum datiuus diserte praecedit, sequitur etiam interdum datiuus, Π. 6, 4, 4. ὦ Ζεῦ μέγιστε, δός μοι φανῆναι ἀξίῳ Πανθείας. Απ. 1, 1, 9. τοῖς ἀνθρώποις ἔδωκαν οἱ θεοὶ μαθοῦσι διακρῖναι. c) vt supra nr. 11. Π. 2, 3, 2. ὁ θεὸς ἄλλους αὐτοῖς ἐπιτακτῆρας δίδωσι, *constituit.* d) vt supra n. 13. v. Raphel. ad 1 Corinth. 15, 57. Π. 3, 3, 18. p. 186. οἱ θεοί, ὡς οἱ μάντεις φασί, νίκην διδόασι, καὶ σωτηρίαν προϋπισχνοῦνται. 6, 4, 5. qui tamen locus referri etiam potest ad lit. a. 7, 2, 7. p. 418. ἐνόμιζον αὐτὸν (Apollinem) τὴν εὐδαιμονίαν διδόναι, *per oraculum viam ad felicitatem monstrare.* ¶ 20) In var. lect. permutatur etiam c. πορίζειν. v. μισθὸς nr. 3. it. c. ἄγειν. v. ἄγειν nr. 29. e.

διειλημμένως, *diserte.* O. 11, 25.

διεῖναι f. διϊέναι, ¶ 1) ab εἶμι deriuandum, *peragrare, iter facere per locum.* E. 4, 3, 8. ἀπὸ τῶν ἐν Εὐρώπῃ πόλεων ὅσας διϊὼν παρέλαβε. 4, 5, 18. διϊών, *profectus,* ἐπ' οἴκου — κατήγετο εἰς τὰς πόλεις. ¶ 2) ab εἰμί, vt διαγίγνεσθαι et διατελεῖν c. particip. alius verbi est *semper.* Απ. 2, 1, 24. σκοπούμενος διέσῃ, *semper dispicies.* Sed nondum constat, an lectio vera sit. (v. Ernest.) Budaeus et Steph. volebant δὴ ἔσῃ, Valckenar. διαιτήσῃ.

διείργειν, *arcere.* A. 3, 1, 2. ποταμοὶ διεῖργον ἐν μέσῳ τῆς οἴκαδε ὁδοῦ, *reditu arcebant.*

διείρειν, *inserere.* Π. 8, 3, 5. διειρκότες τὰς χεῖρας διὰ τῶν κανδύων, ὥσπερ καὶ ἔτι νῦν διείρουσιν. In edd. vett. et Cod. Guelf. est διηρκότες

τες et διειροῦσιν. v. Steph. et Hutch. qui, vt Raderus ad Curt. 3, 3, 13. praeferunt διειρκότες. Leuncl. vertit *exserere manus*, Hutchinsonus duce Brissonio, *inserere*, alii aliter. Reitz. ad Lucian. T. II. p. 542. dicit, fortassis etiam deriuari posse a διείργειν. Vir doctus in Obs. misc. T. III. p. 428. defendit διηρκότες, et vertit *exsertis manibus*. Illum enim ritum, praesente rege manus inserendi manicis, confictum esse a Brissonio; Persas potius, quoties regi suo obuiam venirent, manus exseruisse per manicas, quo sese ad eius iussa sine mora peragenda promtos et expeditos ostenderent.

διεκπεραίνειν, *absoluere*. O. 6, 1. τὰ τούτων ἐχόμενα διεκπεραίνειν, *oratione persequi*.

διέκπλους, *classis hostilis perruptio*. Suid. in v. περιπλεῖν· — τὸ διεκπλεῖν· τὸ τεμόντα τὴν τάξιν τῶν ἐναντίων εἰς τοὔπισω γενέσθαι. E. 1, 6, 22. v. περίπλους.

διέλασις, *decursio, in pompa equitatio per forum*. Ιπρ. 3, 4.

διελαύνειν, ¶ 1) *perequitare, equitare per aliquem locum*. Π. 4, 4, 1. de equitibus: πόσην ὁδὸν διήλασαν — ὅτι καὶ πολλὴν διελάσειαν. A. 1, 5, 12. Κλέαρχον διελαύνοντα, np. διὰ τοῦ στρατεύματος. ¶ 2) In pompa: *in armis decurrere*. Ιπρ. 3, 4. τὴν ἄλλην (np. διέλασιν) εἰς τὰ ἱερὰ, ᾗπερ καὶ πρόσθεν (vbi erat τὰ ἱερὰ περιελαύνειν), διελαύνειν. §. 6. §. 11. ἐν τῇ ἀνθιππασίᾳ — ἑκατέρας διελαύνειν τὰς φυλὰς δι' ἀλλήλων, *vtrasque tribus mutuo per suos ordines equitare*. — διελάσαντες τὸν ἱππόδρομον. §. 12. ¶ 3) In proelio: *penetrare, peruenire*. A. 1, 10, 5. οὐκ ἔφυγεν, ἀλλὰ διήλασε (all. ἤλασε) καὶ παρὰ τὸν ποταμὸν — διελαύνων δὲ κατέκτανε οὐδένα. it. 2, 3, 11. ¶ 4) *peragrare*. O. 4, 8. rex Persarum ὁπόσην τῆς χώρας διελαύνων ἐφορᾷ αὐτός. cf. ἐξελαύνειν nr. 4. quocum confunditur.

*διέλκειν, *diducere, dilatare*. np. membra. Απ. 3, 10, 7. Oppon. συμπιέζειν.

διεξέρχεσθαι, ¶ 1) *peruenire*. A. 6, 6, 22. εἰς τὴν φιλίαν διεξελθεῖν. ¶ 2) *praeterire, praetergredi*. E. 6, 5, 17. διεξελθόντες παρὰ τὴν Μαντίνειαν. ¶ 3) *oratione persequi, enarrare*. Omissum est λόγῳ. v. διεξιέναι. Απ. 4, 6, 1. πάντα

πάντα — πολὺ ἔργον ἂν εἴη διεξελθεῖν.

*διεξηγεῖσθαι, *narratione persequi, exponere.* Intell. λόγῳ. Απ. 4, 2, 12. οἱ δίκαιοι τὰ ἑαυτῶν ἔχοιεν ἂν διεξηγήσασθαι. all. διηγήσασθαι. Paulo post est ἐξηγήσασθαι.

διεξιέναι, ¶ 1) *transire, permeare.* Απ. 3, 9, 7. τὰς πύλας τοῦ τείχους διεξιών. ¶ 2) *differere, explicare, docere.* O. 6, 2. τὰ λοιπὰ διεξιέναι. §. 3. ἡδὺ — περὶ ὧν ἂν διαλεγώμεθα, συνομολογοῦντας διεξιέναι. Paulo ante est διεληλύθαμεν. 15, 13. πολὺ μοι μᾶλλον διέξιθι αὐτήν, np. τὴν γεωργίαν. Paulo post est διδάσκειν. Plene Απ. 4, 6, 15. ὁπότε αὐτός τι τῷ λόγῳ διεξίοι. O. 16, 1. οἱ λόγῳ ἀκριβέστατα αὐτὴν (γεωργίαν) διεξιόντες, ἥκιστα δὲ ἐργαζόμενοι.

διερευνᾶν, *perscrutari, explorare.* Π. 5, 4, 2. ὡς ἔγνω προσιόντας τοὺς διερευνήσοντας. All. διερευνητάς. Sane Thomas, ἐρευνῶμαι, inquit, κάλλιον, ἢ ἐρευνῶ. Medium extat Ἱππ. 4, 5. προόδους διερευνωμένους προηγεῖσθαι τὰ τῶν πολεμίων, *qui praecedant et res hostium explorent.* Ita edidit Wells. ex emendatione Leuncl. pro προηγεῖσθαι πολεμίων, quae h. l. cohaerere non possunt.

διερευνητής, *scrutator, explorator.* Π. 5, 4, 2. (cf. διερευνᾶν.) 6, 3, 1. διερευνητὰς καὶ σκοπούς.

διέρχεσθαι, ¶ 1) *transire, traiicere.* a) *per regionem.* c. acc. Π. 1, 1, 5. τοσαῦτα φῦλα, ὅσα καὶ διελθεῖν ἔργον ἐστίν, ὅποι ἂν ἄρξηταί τις πορεύεσθαι, quem locum alii interpretantur ex illa significatione, quae est nr. 5. E. 4, 6, 14. vbi est sine casu, qui debet intelligi. Sic cum exercitu, A. 3, 5, 11. τούτους, h. e. τὴν τούτων χώραν, διελθόντες. 4, 7, 10. οὗτοι ἦσαν ὧν (h. e. ἐκείνων, οὓς) διῆλθον ἀλκιμώτατοι. Sic 5, 4, 19. E. 6, 4, 27. b) *per montes et campos,* A. 4, 1, 3. bis. 6, 5, 11. c) *per ordines,* c. διά, A. 5, 4, 7. d) Διερχ. τὴν γέφυραν v. in γεφ. ¶ 2) *praeterire.* A. 5, 6, 3. p. 290. τούτων δὲ κατεχομένων οὐδ' ἂν — δύναιντο διελθεῖν. Ita quoque accipi potest E. 7, 5, 15. Sic de tempore, E. 3, 4, 20. ὁ ἐνιαυτὸς ἤδη — διεληλύθει. Alias est ἔληγε. (v. ἐνιαυτ.) Απ. 4, 3, 8. ¶ 3) *iter perficere s. conficere.* Π. 4, 3, 5. ἐάν τε πολλὴν ἐάν τε ὀλίγην ὁδὸν δέῃ διελθεῖν. A. 2, 4, 6. διελθόντες

τες τρεῖς σταθμούς. 3, 3, 8. ἡμέρας ὅλης διῆλθον οὐ πλέον πέντε σταδίων. 3, 4, 23. 4, 5, 15. 17. 6, 5, 4. 7, 3, 4. κώμας ἀπεχούσας ἡμῶν, (πρ. τοσοῦτον) ὅσον διελθόντες — Vnde Π. 1, 4, 28. pro διηνύσθαι ὁδὸν in all. est διεληλύσθαι. v. διανύτειν. ¶ 4) peruenire. A. 5, 4, 2. διελθεῖν εἰς τὴν Ἑλλάδα. all. διασωθῆναι. 6, 3, 9. εἰς Χρυσόπολιν διελθεῖν. Vnde 4, 8, 17. pro διῆλθον ἐπὶ θάλατταν cod. Eton. habet ἦλθον, et contra 4, 7, 14. pro ἐντεῦθεν δὲ ἦλθον — πρὸς πόλιν in all. est ἐντ. διῆλθον. Cf. ἔρχεσθαι nr. 1. ex Π. 1, 2, 15. ¶ 5) percurrere disserendo, enumerare, percensere. Intell. λόγῳ. v. διεξιέναι. Π. 1, 6. 12. p. 65. διῆλθές μοι παρατιθεὶς ἕκαστον, τί εἴη ὄφελος στρατηγίᾳ τακτικῶν ἄνευ τῶν ἐπιτηδείων; τί δ' ἄνευ — τί δ' ἄνευ etc. O. 6, 2. ὅσα ὁμολογοῦντες διεληλύθαμεν. Paulo aliter §. 3. pro computare. Cf. supra nr. 1. Magis proprie O. 9, 6. ἐπεὶ ταῦτα διήλθομεν, cum ei monstrassem, cum perlustrassemus, varias aedium partes. ¶ 6) persequi s. percurrere. a) legendo, Aν. 1, 6, 14. b) imitando, Σ. 2, 20. διῆλθε μιμούμενος τὴν παιδὸς ὄρχησιν, omnes saltationis partes imitabatur. ¶ 7) finire, absoluere. Π. 1, 5, 1. διελθὼν τὴν παιδείαν ταύτην — ¶ 8) διῆλθεν ὁ λόγος, A. 1, 4, 7. rumor diditus est, increbuit. it. ὁ θροῦς. v. θροῦς. Cf. διαδίδοναι nr. 3. Sic Luc. 5, 15. ¶ 9) In var. lect. est pro διανύτειν. v. ibi. it. pro ἔρχεσθαι. v. supra nr. 4. it. pro παρέχεσθαι. v. ibi nr. 11.

διερωτᾶν, sedulo interrogare. Π. 1, 3, 13.

διεσκεμμένως, considerate, prudenter. O. 7, 18.

διευκρινεῖν, bene distinguere, bene disponere. O. 8, 6. διευκρινημένους ὁπλίτας. Paulo ante erat ἐν τάξει πορευομένους. §. 9. διευκρινημένοις χρῆσθαι, (in re familiari) rebus recte suo loco collocatis.

διέχειν, ¶ 1) distare, abesse. c. gen. A. 1, 10, 3. διέσχον ἀλλήλων βασιλεύς τε καὶ οἱ Ἕλληνες ὡς τριάκοντα στάδια. cf. ἀπέχειν, cui Thomas praefert διέχειν. c. ἀπὸ, E. 4, 4, 9. πολὺ διεχόντων τῶν τειχῶν ἀπ' ἀλλήλων. c. acc. mensurae sine gen. Aν. 2, 3, 19. τὰ πλέον ὀργυιᾶς διέχοντα — τὰ ὀργυιὰν διέχοντα. Legitur etiam διεσχέτῃ. A. 1, 8, 12. in 2 codd. et marg.

marg. St. pro ἀπειχέτην. ¶ 2) *patere.* E. 2, 1, 13. διεῖχε δὲ ὁ Ἑλλήσποντος ταύτῃ σταδίους ὡς πεντεκαίδεκα, *hoc loco interuallum eius erat.* Scil. ταύτῃ est e Leuncl. emendatione. Olim erat ταύτης, ita vt referendum esset ad vrbem Lampsacum vel Aegospotamos, et vertendum *distabat.* ¶ 3) *diduci.* Oppon. συγκύπτειν. A. 3, 4, 12. ὅταν διασχῇ τὰ κέρατα — Aem. Portus παροξυτόνως legi vult διάσχῃ, quoniam alias in seqq. etiam διασχοῖεν legendum sit pro διάσχοιεν. Scil. in verbis compositis accentus retrahi potest. §. 14. ὁπότε δὲ διάσχοιεν αἱ πλευραὶ τοῦ πλαισίου — εἰ στενότερον εἴη τὸ διέχον.

διηγεῖσθαι, ¶ 1) *narrare.* a) *in vita communi.* A. 7, 4, 5. E. 1, 7, 2. 3. 4, 2, 1. Απ. 3, 11, 1. O. 4, 20. 5, 1. 6, 12. 7, 9. διήγου μοι — σοῦ διηγουμένου ἀκούοιμι — εἴ μοι ἀγῶνα τὸν κάλλιστον διηγοῖο. b) *Est historici.* v. Doruill. ad Charit. p. 9. Π. 1, 2, 6. ἃ ἑκάστῃ ἡλικίᾳ προστέτακται ποιεῖν, διηγησόμεθα. 8, 2, 1. 6. 8, 8, 5. E. 4, 3, 9. 4, 8, 1. Αγ. 1, 6. 9. 2, 9. etc. Sic cum duplici constructione, Απ. 1, 2, 13. τὴν συνουσίαν αὐτοῖν, ὡς ἐγένετο, διηγήσομαι. Superflua videntur verba ὡς ἐγ. ¶ 2) *explicare.* Ιερ. 1, 1. *discrimen tyranni et priuati.* Πο. 1, 2, 4, 13. ¶ 3) *describere.* Απ. 4, 8, 11. τοιοῦτος ὤν, οἷον ἐγὼ διήγημαι. ¶ 4) In var. lect. permutatur c. διεξηγεῖσθαι. v. ibi.

διήκειν, *penetrare, peruenire, pertinere.* E. 2, 2, 2. ἡ οἰμωγὴ ἐκ τοῦ Πειραιῶς — εἰς ἄστυ διῆκεν. Πο. 1, 5.

διημερεύειν, ¶ 1) *per totum diem manere.* v. ἡμερεύειν et συνδιημερεύειν. Cf. Hesych. et Poll. 1, 64. it. Fischer. ad Plat. Phaed. 3. E. 5, 4, 3. τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν διημέρευσαν. O. 11, 18. ἀριστῶ, ὅσα μήτε κενός, μήτε ἄγαν πλήρης διημερεύειν, np. vsque ad coenae tempus. ¶ 2) simpliciter *manere, viuere.* Π. 7, 5, 18. μετὰ σοῦ ἄσιτος καὶ ἄποτος διημέρευον. Paulo ante erat μένειν. (Similis locus est ap. Charit. 6, 3. vbi Doruillius, potes, inquit, latius extendere et partem noctis adiicere.) it. §. 26. p. 460. ἐν καλοῖς κἀγαθοῖς ἐπιτηδεύμασι διημερεύοντες. Αγ. 8, 2. ἥδιον διημερεύειν, vt iucundius tempus fallerent, libentius manerent.

δι-

διθύραμβος, genus carminis in Bacchi honorem. De quo legenda ſunt, quae disputat Eraſm. Schmidius ad Pindar. Olymp. p. 307. ſqq. et in peculiari diſſertatione commentario ad Pindarum ſubiecta, it. Interpp. ad Horat. 4, od. 2, 10. Aπ. 1, 4, 8.

διϊέναι, ¶ 1) *transmittere, transitum permittere.* A. 8, 2, 14. εἰ δὲ μήθ' οἱ ποταμοὶ διήσουσιν, np. ἡμᾶς. it. 4, 1, 6. διϊέναι αὐτοὺς ὡς διὰ φιλίας. ¶ 2) *dimittere exercitum.* E. 2, 4, 28. διῆκε τὸ στράτευμα. it. 3, 2, 21. 4, 4, 19. 5, 2, 33. 5, 4, 41. 59. Sic ἀφῆκε et διαφῆκε. Cf. ſupra διεῖναι. ¶ 3) In var. lect. permutatur c. ἰέναι. v. ibi nr. 13. e.

διϊστάναι, ¶ 1) actiue: *ad diſſidium impellere.* Ita Fr. Portus E. 2, 4, 25. διΐστησι καὶ τοὺς ἐν τῷ ἄστει. Leuncl. obſcure et ambigue: *a ſe inuicem dirimit.* ¶ 2) medie: *hinc inde conſiſtere, per interualla collocari.* Π. 2, 4, 15. πεζοὶ καὶ ἱππεῖς διέστησαν. A. 1, 5, 2. οὐκ ἦν λαβεῖν (aſinos feros), εἰ μὴ διαστάντες οἱ ἱππεῖς θηρῷεν. 1, 10, 5. Vnde 1, 8, 14. ἅρματα ἐφέρετο. οἱ δὲ (hoſtes), ἐπεὶ προΐδοιεν, ἵσταντο, melior videtur aliorum lectio διΐσταντο, h. e. *laxatis ordinibus impetum occurrentium curruum excipiebant,* vt verbis Curtii 4, 13, 33. vtar, np. vt ſine noxa transcurrerent. ¶ 3) *procul abeſſe, distare.* Aπ. 2, 3, 19. ἀδελφὼ πολὺ διεστῶτε. Sic de membris canum, K. 4, 1. τὰς ὠμοπλάτας διεστώσας μικρόν, *armos paululum diductos.* Arrian. de ven. 5, 9. addit: καὶ μὴ ξυμπεπηγυίας, ἀλλ' ὡς οἷόν τε λελυμένας ἀπ' ἀλλήλων. Sic K. 5, 30. ἰσχία ἄνωθεν διεστῶτα, pro quo Poll. 5, 70. οὐ συνεστηκότα.

διΐστασθαι, *a ſe inuicem discedere.* K. 6, 16. Oppon. συνίστασθαι. Cf. διϊστάναι nr. 2.

διϰάζειν, ¶ 1) *ius dicere, iudicem eſſe.* Π. 3, 1, 3. τίς — ὁ διϰάζων; Aπ. 2, 2, 13. ἡ πόλις ἄλλης οὐδεμιᾶς ἀχαριστίας ἐπιμελεῖται, οὔτε διϰάζει. Genit. pendet ab ἐπιμελ. vel ab omiſſo nomine δίϰην aut ἔγϰλημα. Aθ. 3, 6. §. 7. ter. §. 8. Sic ſimpliciter legi volunt viri docti etiam Π. 1, 4, 3. ὁπότε διϰάζοι, cum all. habeant ἃ διϰάζοι. c. dat. perſ. Π. 1, 2, 6. διϰάζοντες αὐτοῖς. 1, 3, 14. ἄλλοις ϰαθίστη διϰάζειν — οὐϰ ὀρθῶς

δικάσας — ἐγὼ τούτοις δικάζων, ἔγνων. ¶ 2) *diiudicare.* c. acc. Π. 1, 2, 14. δικάζουσι τά τε κοινὰ πάντα καὶ τὰ ἴδια. Απ. 3, 5, 10. τὰς δίκας δικάζειν, *de caussis in iudicio cognoscere*: Port. Sic Passiu. Π. 8, 8, 7. τὰς δίκας δικαίως δικαζομένας. c. gen. Π. 1, 2, 7. δικάζουσι καὶ ἐγκλήματος, οὗ ἕνεκα ἄνθρωποι μισοῦσι μὲν ἀλλήλους μάλιστα, δικάζονται δὲ ἥκιστα, ἀχαριστίας.

δικάζεσθαι, *controuersiam in foro habere.* Απ. 1, 2, 51. τοὺς δικαζομένους ὠφελοῦσιν οἱ συνδικεῖν ἐπιστάμενοι. 3, 5, 16. δίκας ἀλλήλοις δικάζονται, *lites sibi inuicem mouent.* cf. Π. 1, 2, 7. in v. δικάζειν nr. 2. et Kuster. V. M. 2, 7.

δίκαιος, ¶ 1) *iustus.* Varie definitur a) Π. 1, 3, 14. διδάσκαλος ἔφη, τὸ μὲν νόμιμον δίκαιον εἶναι, τὸ δὲ ἄνομον βίαιον. Similiter Απ. 4, 4, 12. 13. 18. 25. omnique in toto capite. Vltimis tamen §§. apud deum δίκαια sunt *ea, quae lege naturali et diuina sunt hominum animis insita.* 4, 6, 6. vbi οἱ δίκαιοι dicuntur οἱ τοῖς νόμοις πειθόμενοι et οἱ εἰδότες τὰ περὶ ἀνθρώπους νόμιμα, δίκαια vero, ἃ οἱ νόμοι κελεύουσι. v. tot. §. Itaque v. c. Π. 1, 2, 2. μὴ δίκαιον interpretamur *legibus prohibitum.* E. 9, 3, 18. p. 96. δίκαιον, *legibus consentaneum.* Vnde Π. 1, 6, 19. p. 74. δικαιότατος et νομιμώτατος inter se iunguntur. cf. δικαίως. Quanquam δικαιότατος potest ad aequitatem referri. (v. nr. 5.) vel ad eum, *qui vi iniusta nemini sua aufert.* Nam b) Σ. 4, 42. δίκαιοι sunt, qui ἥκιστα τῶν ἀλλοτρίων ὀρέγονται. Similis descriptio est Απολ. 16. Itaque Π. 1, 3, 14. κτῆσις δικαία sic explicatur, et E. 3, 2, 22. δίκαιος est, *qui neque emtionem vi extorquet, neque vi quicquam aufert.* Cf. lit. h. et Σ. 4, 1 — 5. vbi Callias lepide dicitur δικαιοτέρους τοὺς ἀνθρώπους ποιεῖν δοὺς ἀργύριον, ὅτι — οὐκ ἐθέλουσι κακουργοῦντες κινδυνεύειν. c) Απ. 4, 2, 12 — 20. demonstratur, δίκαιον esse contra hostes, quod est interdum ἄδικον erga amicos. Cf. Αγ. 1, 17. Απ. 2, 2, 2. d) Απ. 4, 8, 11. distinguitur a vocabulis εὐσεβὴς et ἐγκρατὴς, et explicatur sic: ὥστε βλάπτειν μηδὲ μικρὸν μηδένα. it. a σοφὸς, Απ. 1, 6, 11, 12. vbi δίκαιος dicitur, qui non ἐξαπατᾷ ἐπὶ πλεονεξίᾳ. it. ab

ab ἁπλοῦς, Π. 3, 1, 18. οὐδὲν ἁπλούστερον — οὐδὲ δικαιότερον, ἢ δεῖξαι πᾶσαν τὴν δύναμιν. vbi loquitur victus ad victorem, et ἁπλ. refertur ad verba, δικ. ad factum f. officium. it. ab ὅσιος, E. 1, 7, 10. p. 55. τὰ δίκαια καὶ ὅσια ποιοῦντες. 4, 1, 14. Cf. ὅσιος. 7, 4. 35. Ay. 1, 17. Απ. 1, 2, 37. vbi τῷ ὁσίῳ et δικαίῳ non opponuntur τὰ ἄλλα τῶν ὁσίων καὶ τῶν δικαίων, fed tantummodo τὰ ἄλλα τῶν δικαίων, ita vt τὰ δίκαια tanquam genus complectantur in fe τὰ ὅσια. Cf. lit. i. A. 5, 8, 11. iunguntur plura: καλὸν, καὶ δίκαιον, καὶ ὅσιον, καὶ ἥδιον, τῶν ἀγαθῶν μᾶλλον ἢ τῶν κακῶν μεμνῆσθαι. Sic etiam alias e) iungitur καλὸς, vt Π. 1, 5, 7. p. 55. τί ἐστιν ἢ τοῦ ἀλέξασθαι δικαιότερον (Cf. lit. c.), ἢ τοῦ τοῖς φίλοις ἀρήγειν κάλλιον; Sed 8, 2, 11. p. 489. τὸ δίκαιον fpectari dicitur in acquirendo, τὸ καλὸν in vtendo. f) Iungitur item c. εἰκός. v. εἰκός. g) Opponitur ἀδικεῖν, *turpis lucri cauſa opprimere pauperes,* E. 2, 4, 29. it. τὰ αἰσχρὰ κέρδη Π. 8, 1, 9. et Ay. 2, 36. it. οἱ αἰσχροκερδεῖς Ay. 11, 3. h) Minus late patet, quam ἐλευθέριος. δίκαιος enim eſt, *qui nemini quicquam aufert;* ἐλευθέριος, *qui inſuper de ſuo dat.* Ay. 11, 8. τῷ δικαίῳ ἀρκεῖν τὸ ἐᾶν τὰ ἀλλότρια· τῷ δὲ ἐλευθερίῳ καὶ τῶν ἑαυτοῦ προσωφελητέον. Et fic tribuitur feruis non furacibus O. 14, 6 — 9. et 15, 5. i) Et diis et hominibus tribuitur. A. 1, 6, 6. δικαιότατον (all. δίκαιόν ἐστι) καὶ πρὸς θεῶν καὶ πρὸς ἀνθρώπων. Απ. 4, 4, 25. τίς τὰ δίκαια νομοθετήσειεν, εἰ μὴ θεός; ¶ 2) Proprie refertur ad iudicia, inprimis τὰ δίκαια cum quibusdam verbis. E. 7, 4, 4. τὰ δίκαια λαμβάνειν, *ius ſuum obtinere* vel *petere.* §. 5. τὰ δίκ. ποιεῖν, *ius alicui ſuum tribuere, ſatisfacere.* Απ. 4, 8, 9. μὴ δύνασθαι περὶ ἐμοῦ τὰ δίκαια μήτε γνῶναι μήτε ποιῆσαι, np. iudices. K. 12, 14. παίδευσις καλὴ διδάσκει χρῆσθαι νόμοις καὶ λέγειν περὶ τῶν δικαίων, καὶ ἀκούειν, *cauſas agere et cognoſcere.* Π. 3, 1, 8. τὰ μὲν δὴ σὰ δίκαια ταῦτα, *hoc iure te defendis.* E. 1, 4, 6. p. 28. τὰ δίκαια eſt *cauſa iuſta.* Huc pertinet ὑπὲρ f. περὶ δικαίων ἀντιλέγειν. v. ἀντιλ. ¶ 3) δίκαια et τὰ δίκαια variis verbis iunguntur varie, vt Απ. 2, 6, 25. τὰ δίκαια βοηθεῖν. in

in rebus iustis. Π. 3, 2, 9. de tributo: τὰ δίκαια ἀποτελεῖν. Paulo ante τὰ νομιζόμενα. Π. 7, 4, 2. δικαιότερα ἔφη λέγειν τούτους, iustiorem causam habere. Est δίκαια λέγειν etiam iusta petere, vt A. 7, 7, 8. E. 3, 1, 1. Sed Απ. 3, 11, 3. est formula probantis. it. δίκαια ποιεῖν Π. 5, 3, 15. de gratia referenda. Sed A. 1, 3, 5. δίκαια ποιήσω, promissis stabo. E. 3, 2, 5. ἢν δίκαια περὶ τοὺς ξυμμάχους ποιῶσιν, non immodesti sint. Oppon. ἀδικεῖν. 5, 3, 10. οὐδὲν τῶν δικαίων ἐποίουν τοῖς — nihil eorum, de quibus conuenerat. Sic §. 11. Cf. ποιεῖν nr. 33. it. 4, 6, 1. οὐ δίκαια πάσχειν, deseri a sociis. it. δίκαια πράττειν, Απ. 4, 4, 10. 13. bis. virtutem exercere, v. supra nr. 1. a. et πράττειν nr. 1. it. δικαίων δεῖσθαι Π. 8, 3, 9. legibus consentanea petere vel ius s. aequum quid. Possis etiam explicare rem maioris momenti. Opp. enim μηδὲν λέγειν. it. de amicitia et foederibus, E. 6, 3, 5. p. 385. τῶν δικαίων τυγχάνειν παρὰ τῶν ἄλλων. Oppon. πλεονεκτεῖν. Cf. nr. 5. Sic 3, 1, 19. τῶν δικαίων οὐδενὸς ἀτυχήσει. it. τὰ δίκαια ἔχειν A. 7, 7, 8. promissa stipendia. sed §. 10. τὰ δίκαια λαμβάνειν, vindictam sumere, ius suum repetere, bello. ¶ 4) δίκαιός εἰμι c. inf. Π. 4, 1, 9. σὺ ἡμῖν δίκαιος εἶ ἀντιχαρίζεσθαι, h. e. δίκαιόν ἐστι σὲ ἡμ. ἀντιχ. Sic 8, 5, 12. E. 1, 7, 2. δικαίους εἶναι λόγον ὑποσχεῖν, iure ab ipsis exigendam rationem. it. 5, 2, 23. ¶ 5) Significat aequum. Π. 5, 5, 5. p. 328. τὴν ἐν φίλοις δικαιοτάτην ὑπόθεσιν. Ibid. οὐκ ἂν ἐπαίνου σοι ἄξιος; δίκαιόν γοῦν, ἔφη. 8, 4, 13. in distribuendis praemiis post institutam meritorum explorationem: πάντες εἰλήφεσαν τὸ δίκαιον μέρος, mrgg. δόκιμον. A. 6, 1, 2. ἐπὶ ξενίᾳ ἐδέχοντο αὐτοὺς, παρεκάλεσαν δὲ, οὓς ἐδόκει δικαιότατον εἶναι. 7, 1, 20. de commeatu, quem petierant: τῶν δικαίων τυγχάνειν. cf. E. 3, 1, 25. 3, 5, 8. p. 181. Απ. 4, 4, 17. Πο. 1, 1. διατρέφεσθαι ἐκ τῆς ἑαυτῶν, ὅθενπερ καὶ δικαιότατον. Sic E. 7, 4, 10. τὴν δικαίαν εἰρήνην ποιησόμενοι, aequis conditionibus, s. vbi neutra pars πλεονεκτεῖ. ¶ 6) aptus, peritus. De animalibus, vt σοφός, Απ. 4, 4, 5. ἵππον καὶ βοῦν δικαίους ποιήσασθαι, docendos curare vt sint idonei

nei ad operam suam. v. Hindenb. ad h. l. et inprimis Ruhnken. et Valcken. qui haec verba spuria putant. De homine: Σ. 4, 15. ἐγὼ πρὸς πᾶσαν ἀρετὴν δικαιότερός σου εἰμὶ ἄγειν τοὺς ἀνθρώπους. ¶ 7) *bonus*. De agro *fertili, et spem non fallente:* Oppon. πονηρόν. Π. 8, 3, 15. γήδιον πάντων δικαιότατον. *Virgil.* Ge. 2, 447. *iustissima tellus*. Poll. 1, 227. δικαίας τῆς γῆς περὶ τὴν φορὰν γενομένης. Cf. sect. 52. et interpp. ad Herodot. 2, 149. vbi δίκαιοι ὀργυιαὶ sunt cubiti iustae magnitudinis. Similis locus est Π. 2, 2, 15. p. 112. οὔτε ἅρμα ταχὺ γένοιτο βραδέων ἵππων ἐνόντων, οὔτε δίκαιον, ἀδίκων συνεζευγμένων, *currus ad vsum legitimum idoneus, bene instructus, vtilis.* Nam, vt Ruhnken. dicit ad Απ. 4, 4, 5. δίκαιον dicitur, *in quo nec abundat quid, nec deficit.* Idem δίκαιον ἅρμα reddit *currum aequabilitatem in eundo seruantem*, vt Bejot in hist. de l'acad. roy. des inscriptt. et belles lettres T. XXXIV. p. 15. *fere aequali cursu procedentem.* Hesych: δίκαιος· — ἴσος, ὅμοιος. cf. Hutchins. p. 133. qui hunc locum contra Leuncl. defendit, et supra ἄδικος. ¶ 8) τὸ δίκαιον, vt τὰ δίκαια, de quo cf. nr. 2. et 3. saepe ponitur substantiue, et [illegible] a) i. q. δικαιοσύνη, cum [illegible] as supra, tum Απ. 4, 4 [illegible] tot. Sic Π. 1, 3, 14. τὰ δίκαια et δικαιοσύνη synon. sunt. it. 8, 1, 9. τὸ δίκαιον ἰσχυρῶς ὁρᾶν. Σ. 4, 1. [illegible] inest in liberalitate. it. [illegible] 2. b) *demensum cibi.* [illegible] 7, 33. Sed c) E. 3, 1, 21. τὰ δίκαια πρὸς ἀλλήλους καὶ διασκεψόμεθα καὶ [illegible]ήσομεν, *postulata, siue iusta siue iniusta, pre[illegible]tentions.* ¶ 9) Circumscribit aduerbium, vt [illegible] δικαίῳ Π. 8, 2, 13. *iuste.* it. Π. 8, 2, 11. [illegible] 489. et A. 2, 6, 9. συν [illegible] δικαίῳ. Π. 8, 1, 9. [illegible] δικαίου. 8, 8, 4. πρὸς δίκαιον. A. 1, 9, 11. et O 7, 15. ἐκ τοῦ δικαίου. Cf. ἐκ n. 19. Sic ἐκ τοῦ ἀδίκου. v. [illegible] it. Iερ. 4, 10. ἀπὸ τοῦ [illegible]καίου. Contra παρὰ τὸ [illegible]καιον, *iniuste, contra [illegible]ges,* Π. 5, 1, 7. A. 5, 8 [illegible] E. 7, 3, 7. p. 477. vbi [illegible] margg. est βέλτιστον. A[illegible] 1, 1, 18. ¶ 10) In var. lect. est δίκαια pro [illegible] v. βία nr. 2.

δικαιοσύνη, ¶ 1) *iusti[illegible]* a) Oppon. ei ἀνομία. Απ. 1, 2, 24. it. αἰσχρὰ [illegible] κερδέων ποιεῖν. it. ἐκ [illegible]

ἀδίκου φιλοκερδεῖν, A. 1, 9, 10. Quo pertinet ſententia Σ. 3, 4. ἡ ἀνδρεία — ἐστιν ὅτε βλαβερὰ — ἡ δὲ δικαιοσύνη οὐδὲ καθ' ἓν συμμίγνυται τῇ ἀδικίᾳ. At b) contra hoſtes contraria eſt iuſtitia, Π. 6, 1, 28. τὴν ἐν πολέμῳ πλεονεξίαν — εἶναι καὶ δικαιοσύνην. Et ſic docuiſſe olim narratur Π. 1, 6, 19. p. 76. quidam magiſter. Cf. διδάσκειν nr. 1. g. c) Socrates Aπ. 3, 9, 5. dicit eam, vt omnem virtutem, eſſe σοφίαν. cf. 4, 2, 20. d) Iungitur γενναιότητι A. 7, 7, 24. e) Docta fuit apud Perſas, Π. 1, 2, 6. ¶ 2) *abstinentia*. O. 14, 3. it. §. 4. vbi etiam ſunt νόμοι ἐπὶ δικαιοσύνῃ τῆς τοιαύτης διδασκαλίας. v. διδασκ. cf. §. 9. Αγ. 4, 1. περὶ τῆς εἰς χρήματα δικαιοσύνης.

* δικαιότης, *iuſtitia*. Π. 8, 8, 7. A. 2, 6, 13. K. 1, 1.

δικαίως, ¶ 1) *iuſte*. Diſtinguitur ab ἐλευθερίως Αγ. 11, 8. Cf. δίκαιος nr. 1. h. it. a νομίμως, Aπ. 3, 5, 20. νομιμότερον — ἡ δικαιότερον τὰς δίκας δικάζοντας. Vbi eſt *aequius*, *magis ex aequo*. Eodem modo de iudiciis Π. 8, 8, 7. Aπ. 3, 1, 2. ¶ 2) *propter merita*. A. 2, 3, 11. *merito*, A. 5, 1, 6. Σ. 4, 60. bis. ¶ 3) *recte*. Ιερ. 4, 10. Ιπ. 1, 6. et in reſponſione: Π. 2, 2, 7. ¶ 4) i. q. εἰκότως, *non mirum eſt*, *natürlicher Weiſe*. Aϑ. 1, 2. v. Albert. ad 1 Cor. 15, 34. ¶ 5) Eleganter de agro. Cf. δίκαιος nr. 7. Π. 8, 3, 15. σπέρμα καλῶς καὶ δικαίως ἀπεδίδου. ¶ 6) Quaeritur, quid ſit K. 4, 5. canes διωκέτωσαν — ἐπανακλαγγάνουσαι δικαίως. Steph. coni. εἰκαίως. Immo eſt *iuſta de cauſa*, *non temere*: vt recte Leuncl. Sed Omnibonus *vt par eſt*. ¶ 7) Comparatiuus δικαιότερον eſt E. 1, 7, 10. p. 60. et Σ. 3, 11. Cf. ſupra nr. 1. Sed Ιπ. 4, 13. eſt δικαίως μᾶλλον. Superlat. δικαιότατα, Π. 2, 2, 5. Aπ. 4, 8, 1. Πο. 3, 3.

δικανικός, *foro aptus*, *cauſis in iudicio agendis aptus*. Aπ. 1, 2, 48.

δικαστήριον, ¶ 1) *locus iudicii*, *tribunal*, *et collegium iudicum*. Thom. Mag: δικαστήριον καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ αἱ δίκαι τελοῦνται, καὶ αὐτοὶ οἱ δικάζοντες etc. Aϑ. 3, 7. ἐὰν ὀλίγα ποιῶνται δικαστήρια, ὀλίγοι ἐν ἑκάστῳ ἔσονται τῷ δικαστηρίῳ. De ſenſu loci v. ὀλίγος nr. 3. E. 1, 7, 1. ἔδοξε τῷ δικαστηρίῳ δῆσαι τὸν Ἐρασινίδην. Vnde ſaepe ἐν τῷ δικαστηρίῳ eſt *coram iudicibus*, etiam ἐν

τοῖς δικαστηρίοις, vt E. 1, 7, 1. κατηγόρει ἐν δικαστηρίῳ. §. 10. p. 56. it. 5, 3, 10. ἐν ἴσῳ δικαστηρίῳ κρίνεσθαι, h. e. *apud tribunal, cuius iudices ab vtraqueparte numero pares electi ſunt.* (v. §. 25.) Απ. 4, 4, 4. Αθ. 1, 16. 18. Απολ. 32. Vnde per ſyneſin ſequitur pluralis maſcul. Απολ. 4. τὰ Ἀθηναίων δικαστήρια — λόγῳ παραχθέντες ἀπέκτειναν. Απ. 4, 8, 5. eſt δικασταί. ¶ 2) *ipſum iudicium*, actio. E. 5, 2, 25. ξυνεκάθιζον πρὸς δικαστήριον, *ad iudicandum.* Sed margg. ξυνεκαθίζετο τὸ δικαστήριον, quae lectio pertinet ad nr. 1. Απ. 4, 4, 17. Αθ. 1, 13.

δικαστὴς, ¶ 1) *iudex, qui e legibus iudicat.* (v. Ammon. in h. v.) Differt igitur a κριτὴς, quod eſt nomen generis. Π. 1, 3, 14. τοῦ ἁρμόττοντος κριτὴς — σὺν τῷ νόμῳ δεῖν τὸν δικαστὴν τὴν ψῆφον τίθεσθαι. cf. κριτής. A. 5, 7, 19. δικαστὰς τοὺς λοχαγοὺς ἐποιήσαντο. v. etiam ψηφίζεσθαι. ¶ 2) *arbiter.* Ita contra Ammonii mentem eſt Π. 2, 4, 7.

δικαστικὸς, *cauſas cognoſcendi et iudicandi peritus.* Απ. 2, 6, 38.

δίκη. Timaeus lex. Plat. et ex eo Suid: δίκη ὅτε μὲν τὸ ἔγκλημα, ὅτε δὲ ἡ κόλασις, ὅτε δὲ ὁ τρόπος κα[illegible] ὁμοιότης. Ammonius: [illegible]κη, ἥ τε κρίσις, καὶ ἡ τ[illegible]ρία, καὶ τὸ δίκαιον. cf. Etymol. M. p. 260. ¶ 1 iudicium in quo cauſa agitur, et quidem a) priuata. Differt enim a [illegible]φῇ. v. γρ. Π. 1, 3, 14 [illegible] μιᾷ δίκῃ πληγὰς ἔλαβ[illegible] οὐκ ὀρθῶς δικάσας. [illegible] δίκη τοιάδε. Non raro [illegible]men b) *publica.* A. 5, [illegible] 19. τοὺς στρατηγοὺς [illegible]κας πάντας καταστῆσα[illegible] *debere de omnibus con[illegible]ſtituere iudicium*, [illegible] δὲ δίκας, εἴ τις ἠδίκη[illegible] *quaeri etiam debere* [illegible] *iis, qui* — E. 3, 5, 18. [illegible] παρόντος ἐν τῇ δίκῃ. Απ[illegible] 24. ὡς δὲ τέλος εἶχεν ἡ [illegible]κη. E. 7, 4, 38. πρὶν [illegible] *indicta cauſa.* Contrarium eſt E. 7, 4, 1. μιχ[illegible] δίκης. Vbi videtur e[illegible] de cauſis inter ciuitates Graecas. c. δημοσία. Απ. 2, 9, 5. προεκαλέσατο [illegible] δίκην δημοσίαν, ἐν ᾗ [illegible]θῆναι — cf. ibi Hindenb. Απ. 2, 9, 1. ἐμέ τινες [illegible] δίκας ἄγουσιν, *in ius vocant* ſ. *rapiunt.* A. 5, 8, 1. ἔδοξε καὶ τοὺς στρατηγοὺς δίκην ὑποσχεῖν τοῦ παρεληλυθότος χρόνου, *iudicium ſubire.* 6, 6, 9. [illegible] ἔξω τὴν δίκην. Hic rectius ver[illegible]

verti videtur: *culpam habebo, sistam me iudicio.* vt Απ. 2, 1, 8. ἐὰν μὴ πάντα, ὅσα ἡ πόλις βούλεται, καταπράττῃ, τούτου δίκην ὑπέχειν. Thom. Mag: ὑπέχω, — καὶ τὸ δίδωμι, ὡς τὸ ὑπέχω δίκην. c) vtraque, *et publica et priuata,* f. in vniuersum, Π. 8, 2, 13. vbi distinguuntur δίκη et ἀγώνισμα. Αθ. 1, 16. πλεῖν ἐπὶ δίκας Ἀθήναζε — οἴκοι εἶχον τὰς δίκας. §. 17. τῶν δικῶν Ἀθήνησι οὐσῶν. Λ. 13, 11. ἤν δίκης δεόμενός τις ἔλθῃ ad regem. Sic de iudicio, vbi victor de victo iudex est, Π. 3, 1, 3. vbi etiam est ἄνευ δίκης, *indicta causa.* §. 4. ὅπως τῆς δίκης ἀκούσῃς τῆς ἀμφὶ τὸν πατέρα. 7, 4, 5. ἐπὶ τῇ Κύρου δίκῃ, *vt Cyrus iudicaret.* d) it. extra iudicium: Σ. 4, 10. δικαίως ἀπάτης δίκην ὑπέχοιτε. Elegans locus A. 5, 8, 8. εἰ ἐπ' ἀγαθῷ ἐκόλασά τινα, ἀξιῶ ὑπέχειν δίκην, οἵαν καὶ γονεῖς παισί. Δίκη κρίνεται et δίκην καταδεδικάσθαι v. in κρίν. et καταδικάζ. ¶ 2) *causa iudicii publica.* Απ. 4, 8, 4. ἀκούων πάντα μᾶλλον — ἢ περὶ τῆς δίκης διαλεγομένου, *de futura defensione.* it. Απολ. 2. Απ. 4, 8, 1. τὴν δίκην ἀληθέστατα καὶ ἐλευθεριώτατα καὶ δικαιότατα εἰπών. Paulo aliter Απολ. 22. εἰπεῖν τὰ ἐκ τῆς δίκης. Sed Σ. 5, 2. est *priuata.* ¶ 3) *poena.* a) E. 1, 7, 10. p. 55. τοὺς ἀδικοῦντας κολάσεσθε ᾗ ἂν βούλησθε δίκῃ. A. 6, 6, 9. τῆς ἐσχάτης δίκης ἄξιος. Et saepius infra δίκη ἐσχάτη. b) c. gen. criminis et πρὸς, Aγ. 4, 2. χάριτας ἀποστερεῖν, ὧν οὐκ εἰσὶ δίκαι πρὸς τὸν μὴ ἀποδιδόντα. Nisi est: *de quibus caussis nullum instituitur iudicium.* c) Δίκην ἐπιτιθέναι, *poenam irrogare,* A. 1, 3, 10. 20. 3, 2, 4. 5, 6, 20. E. 7, 3, 6. extr. et §. 7. p. 477. Απ. 2, 2, 13. O. 12, 19. et c. gen. Aγ. 2, 29. d) Δίκην διδόναι, *poenas dare,* etiam eas, quae naturae legibus eueniunt, (vt Lat. *poenas dare*) *male mulctari.* Cf. Th. Mag. in v. δίδωμι, ibique Stoeber. Π. 6, 1, 6. A. 2, 6, 11. 5, 4, 10. 5, 7, 3. 5. E. 7, 3, 6. δώσουσι τὴν ἐσχάτην δίκην. it. O. 7, 31. c. dat. Π. 6, 1, 8. ἐκείνῳ δώσω δίκην. A 5, 7, 17. c. ὑπὸ, Π. 1, 6, 19. p. 84. ὑπ' αὐτῶν τούτων δίκην ἔδοσαν. 3, 1, 12. 7, 5, 15. ᾤχοντο δίκην δεδωκότες ἀπὸ (all. ὑπὸ, quod praeferunt Steph. et Hutch. v. ἀπὸ nr. 5. et ἀναγκαῖος.) πάντων τῶν ἀναγκαίων. Abresch. dilucidatt. Thuc. p.

p. 301. ὑπὸ in talibus fere explicat διά. Alia sententia est A. 4, 4, 9. ὑπὸ τῆς αἰθρίας δίκην ἐδίδοσαν. Qui duo loci cum sibi dissimiles sint, non recte a Stph. adhibiti sunt ad illum ex hoc corrigendum. c. gen. A. 7, 6, 8. δίκην δόντα ὧν (h. e. ἐκείνων, ἃ) ἡμᾶς περιεῖλκε. Eleganter in his, vt diximus, interdum δίκην διδόναι, vt Π. 7, 2, 7. p. 419. δίκην ἔχειν, est *iusta pati e naturae legibus*. Aπ. 4, 4, 21. bis. (vbi etiam, vt §. 22. est δίκην διαφεύγειν) it. §. 24. Omittitur etiam δίκην in formula δίκην διδόναι, A. 5, 8, 1. vbi paulo ante praecessit δίκην ὑποσχεῖν. Aliter est δίκην διδόναι E. 7, 4, 11. δίκας τῶν Φλιασίων προσκαλουμένων οὐκ ἐδίδοσαν, *nolebant rem in iudicio agi*. e) Δίκης τυχεῖν, *puniri*, E. 3, 3, 11. it. A. 6, 6, 14. vbi all. λαχεῖν, contra consuetudinem Xenophontis. f) Δίκην ἔχειν, *puniri, punitum esse*, A. 2, 5, 11. 13. Sed 7, 4, 18. ἱκανὴν νομίζω δίκην ἔχειν est: *mihi satisfactum esse*, vt ap. Herodot. 1, 45. Sed intelligi etiam potest αὐτοὺς vel τούτους, vt maneat altera notio. ¶ 4) δίκην vel δίκας δοῦναι καὶ λαβεῖν, Aθ. 1, 18. est formula solemnis de iis, *qui aliorum* (h. l. Atheniensium) *imperio subiecti commeabant illuc* (h. l. Athenas) *ad rerum suarum disceptationem, et lites agebant*. v. Valcken. ad Herodot. 5, 83. et Harpocr. in v. σύμβολα. Illud proprie de reo dicebatur, hoc de actore. Sic δίκην λαβεῖν et δίκην λαμβάνειν est A. 5, 8, 7.

δικρόα, *locus bifidus s. fectus*. K. 9, 19. τὸ ξύλον ἐνίοτε καὶ εἰς δικρόας τῆς ὕλης ἐμπίπτει φερόμενον. Steph. in ind. thes. vertit *in stipites syluae bifurcantes*. Pollux 5, 34. τὸ ξύλον ἐνσχεθὲν ὕλης δασείτητι ἢ πέτραις ἀντισπᾶται τὸ θηρίον. Fortasse etiam de *materia fissa* possit intelligi. Hesych: δικρόα· τὰ ξύλα ὁμοίως ἐσχισμένα.

δικρὸς, *bifidus*. K. 10. 7. ἀποσχαλιδώματα τῆς ὕλης δικρά. Sed pro substantiuo 2, 8. αἱ σχαλίδες — δικρὰ ἔχουσαι μακρά, *incisuras bifidas*. Poll. 5, 31. σχαλίδες — ξύλα ὀρθὰ ἐξ ἄκρου διττά, ἱστάμενα μὲν κατὰ τῆς γῆς, τοῖς δὲ ἄκροις ἀνέχοντα τοὺς τῶν δικτύων βρόχους τε καὶ περιδρόμους. Iungermannus ibi dicit. Xenophontem etiam re-

κατρύφαλον nominare δικρόν. Sed quem locum intelligat, ignoramus. Suid: δικροῖς· διφυέσι ξύλοις, δικρανίοις.

δίκροτος ναῦς, *nauis duos remorum ordines habens, biremis. Dicrotum* dixit Cic. ad Att. 16, 4. v. Scheffer. de milit. naual. 2, 2. p. 100. Sed E. 2, 1, 18. αἱ μὲν τῶν νεῶν δίκροτοι ἦσαν, αἱ δὲ μονόκροτοι, αἱ δὲ παντελῶς κεναί. Fr. Portus, Goldhagen, et Baylius de re nauali, ap. Gronou. thes. T. XI. p. 571. et alii, contra Meibomium de fabrica triremium p. 59. rectius exponunt: *in aliis tertius remex deerat, in aliis vnus tantum aderat, in aliis nullus.* Nam vectores erant hinc inde dispersi.

δίκτυον, *rete.* Poll. 5, 26. πάντα τὰ θηρευτικὰ πλέγματα δίκτυα καλοῖτ' ἄν. Quomodo differat ab ἄρκυς, v. in ἄρκ. Π. 1, 6, 19. p. 80. τὰ δίκτυα δυσόρατα ἐνεπετάννυες. Απ. 3, 11, 8. δίκτυα ἱστᾶσιν εἰς τὰς ἀτραπούς ᾗ φεύγουσιν lepores. K. 6, 9. τὰ δίκτυα τεινέτω. 8, 7. περιτείνειν τὰ δίκτυα. Dicuntur etiam περιπλέκεσθαι. v. περιπλ. Distinguuntur ab ἄρκυσι et ἐνοδίος K. 2, 4. 6. vbi eorum structura describitur vsque ad §. 10. it. 6, 2. 12. 26. cf. 8, 2. 8. Eleganter dicuntur *de artibus amicos sibi conciliandi,* Απ. 3, 11, 9. 10. v. Brodae. ad Eurip. Rhes. 730.

διλογεῖν, *bis dicere eadem.* Ιπ. 8, 2. εἰ δέ τις διλογεῖν ἡμᾶς οἴεται, ὅτι περὶ τῶν αὐτῶν λέγομεν νῦν τε καὶ πρόσθεν, οὐ διλογία ταῦτά ἐστι. v. Wesseling. ad Diod. Sic. 20, 37.

*διλογία, *iterata rerum earundem repetitio.* v. διλογεῖν. Notat Grammius.

διμοιρία, *duplex portio.* a) cibi, Αγ. 5, 1. Λ. 15, 2. b) stipendii, A. 7, 2, 19. 7, 6, 1. pro quo §. 6. est τὸ διπλοῦν. Etiam in plurali, E. 6, 1, 4. p. 358. τιμᾷ διμοιρίαις.

δινεῖν, *in gyrum circumagere.* De saltatione, Σ. 2, 8. ὀρχηστρὶς τοὺς τροχοὺς ἀνεῤῥίπτει δινουμένους. vbi all. δονουμένους. cf. περιδινεῖν. Sic med.

δινεῖσθαι, *se circumagere.* A. 6, 1, 5.

*δίνευμα, *in gyrum circumactio* s. *conuersio.* Est in vitiis equorum Ιπ. 3, 11. si lectio vera est. Sed ante Steph. legebatur δὴ νεύματα, vt est in cod. Lips. quae fortassis est vera lectio, vt νεῦμα sit

sit *motio* [. *agitatio capitis*, vel etiam *corporis*, qua frenatio et insessio declinatur. Brodaeus volebat ἐκνεύματα. Camerarius vertit: *si qua alia renuat*. Leun. vult ἀνανεύματα.

δίοδος, *transitus*. A. 5, 4, 4. E. 4, 4, 13. K. 11, 4. Sed ad K. 6, 6. videtur Pollux 5, 35. respicere, interpretatus διόδους per διαστήματα (h. e. *interualla*, quae inter retia relinquuntur) πρὸς τὰς διαδρομάς. K. 9, 11. Leunclau. vertit *biuia*. Fortassis sunt *viae* simpliciter. Suid: δίοδοι· αἱ ὁδοί.

Διόδωρος, *Diodorus*, amicus Socratis, quicum ille disputat de amicis, Απ. 2, 10.

διοικεῖν, ¶ 1) *sparsim habitare*. np. per vicos, vrbe relicta. E. 5, 2, 5. οἱ Λάκωνες οὐκ ἔφασαν, εἰ μὴ καὶ διοικοῖτο ἡ πόλις. Diodor. Sic. 15, 12. de eadem vrbe Mantinea: εἰς τὰς ἀρχαίας κώμας μετοικισθῆναι. Cf. διοικίζειν. ¶ 2) *rem familiarem administrare*. O. 2, 13. τὰ ἑαυτοῦ διοικεῖν. 11, 11. τὸν οἶκον διοικεῖν. Etiam mulieri tribuitur 7, 3. 4. 8, 10. ¶ 3) *rempublicam administrare*. Π. 7, 5, 20. E. 6, 1, 3. Πο. 4, 40. Speciatim refertur ad iustitiae administrationem Α𝔍. 1, 16. ¶ 4) omnino *curare*. Απ. 4, 5, 10. τὸ ἑαυτοῦ σῶμα καλῶς διοικήσειε, καὶ τὸν ἑαυτοῦ οἶκον καλῶς οἰκονομήσειε. Magis enim proprie dicitur οἰκονομεῖν de re familiari. ¶ 5) Perhibetur in var. lect. esse pro διώκειν. v. ibi nr. 10.

διοίκησις, *dispensatio*. Hesych: διοίκησις· ἡ ἀνάλωσις τῶν χρημάτων. In republica, E. 6, 1, 2. τὰς προσόδους λαμβάνοντα — εἰς τε τὰ ἱερὰ ἀναλίσκειν, καὶ εἰς τὴν ἄλλην διοίκησιν. Απ. 4, 6, 14. χρημάτων (pecuniae publicae) διοίκησις.

διοικίζειν, *distrahere incolas oppidi in plura oppida vel vicos*. v. Ammon. in v. οἰκίζεται. Hesych: διῳκισμένοι· κεχωρισμένοι. E. 5, 2, 7. διῳκίσθη ἡ Μαντίνεια (cuius a Lacedaemoniis captae muri diruti erant) τετραχῆ. Est verbum fere solemne de Mantinea. Nam de eadem vrbe eo vtitur Polyb. 4, 27. et *Pausan*. 8, 8. p. 615. cf. Harpocr. in v. Μαντινέων διοικισμός.

Διοκλῆς, *Diocles*, vnus e triginta tyrannis. E. 2, 3. 2.

Διομέδων, *Diomedon*. vnus e decem praetoribus

bus in Alcibiadis locum suffectis, E, 1, 5, 10. frustra conatur obsessum Canonem liberare, 1, 6, 16. interest proelio ad Arginusas, §. 21. cum aliis accusatur, 1, 7, 1. cf. §. 10. p. 54. et 58.

Διομήδης, *Diomedes*, Chironis discipulus, K. 1, 2. laudatur §. 13.

διομολογεῖν, *fateri, polliceri.* Αγ. 3, 5.

διομολογεῖσθαι, *constituere inter se, pacisci.* E. 4, 2, 7. *Verbum forense dicit Fr. Portus.*

Διονύσια, *Dionysia*, festum quod Athenis in Bacchi honorem celebrabatur. Erant duplicis generis: alia maiora, quae veris tempore in vrbe; alia minora, quae auctumno in agris agebantur. Quando simpliciter legimus, intelligi fere debent maiora, vt Αϑ. 3, 4. Ιπρ. 3, 2. quibus in locis simul chori mentio fit. v. Duport. ad Theophr. charr. 3, 2. et quos Fischer. laudat in ind. Theophr.

Διονύσιος, *Dionysius*. ¶ 1) Hermocratis filius, Syracusarum tyrannus. E. 2, 2, 14. vincit Carthaginienses, sed 2, 3, 4. ab iisdem victus amittit Gellam, Camarinam, neque multo post defectione Leontinos. Solicitatur a Lacedaemoniis in Corcyra contra Athenienses, 6, 2, 3. ideoque naues mittit, §. 21. iterum Lacedaemoniis classem mittit cum Celtis et Iberis aliisque militibus, qui bene rem gerunt, 7, 1, 9. 11. rursus auxilia mittit, quorum res gestae describuntur §. 17 — 21. ¶ 2) Eius filius, mortuo patre, mittit et ipse Lacedaemoniis classem, E. 7, 4, 12. ¶ 3) dux Atheniensium, E. 5, 1, 23.

Διονυσόδωρος, *Dionysodorus*, sophista, qui idem profitetur artem imperatoriam, Απ. 3, 1, 1.

Διόνυσος, *Bacchus*. E. 5, 3, 19. τὸ ἐν Ἀφύτει τοῦ Διονύσου ἱερόν. Σ. 9, 2 — 6. describitur lusus eius cum Ariadna.

Διοπείϑης, *Diopithes*, Lacedaemonius, Leotychidem contra Agesilaum defendit in controuersia de regno, E. 3, 3, 3.

διόπερ, ¶ 1) *quare, propterea.* Π. 5, 1, 7. ¶ 2) *propterea quod.* Απ. 4, 8, 7. οὐ διὰ τὸ φιλεῖν — ἀλλὰ διόπερ οἴονται.

διορᾶν, ¶ 1) *perspicere.* O. 6, 1. ¶ 2) *videre*, vel *perspicue* s. *e longinquo videre.* A. 5, 3, 1.

διόργυιος, *duorum pedum ſ. cubitorum*. K. 2, 6. ἐνόδια διόργυαι. Ita ediderunt viri docti pro διώρυγα.

διορίζειν, ¶ 1) *distinguere, ſeparare*. Π. 4, 5, 14. p. 249. διορίσατε αὐτά, praedam. Ιπ. 1, 14. μηροὺς πλατείᾳ γραμμῇ διωρισμένους. ¶ 2) *disputando distinguere*. Π. 1, 6, 19. p. 76. μὴ ψεύδεσθαι καὶ ψεύδεσθαι — διώριζε δὲ τούτων, ἅ τε πρὸς τοὺς φίλους ποιητέον ἦν, καὶ ἃ πρὸς τοὺς ἐχθρούς. Ibi margg. διωρίζετο, vt alias medium legitur. Απ. 3, 9, 4. σοφίαν καὶ σωφροσύνην οὐ διώριζεν. ¶ 3) *disputare, disceptare*. E. 6, 5, 37. τούτων δὲ διοριζομένων ὑπ' αὐτῆς τῆς ἐκκλησίας. ¶ 4) *definire, distinguendo ordinare*. E. 7, 1, 2. p. 436. δοκεῖ ταῦτα θείᾳ φύσει τύχῃ τε διωρίσθαι.

διορίζεσθαι, *definire disputando, distinguere*. Απ. 4, 2, 16. ταῦτα οὕτω θέντες, διορισώμεθα, πρὸς τοὺς πολεμίους δίκαιον εἶναι — *conſtituamus*. Sed 4, 6, 1. σκοπῶν, τί ἕκαστον εἴη — πάντα μὲν οὖν ᾗ διωρίζετο πολὺ ἔργον ἂν εἴη διεξελθεῖν. 4, 8, 11. cf. διορίζειν nr. 2.

διορύττειν, *perſodere, effringere*. A. 7, 8, 7. διορύττειν τὸν πύργον. §. 8. ἅμα τῇ ἡμέρᾳ διορώρυκτο. E. 1, 2, 9. αἰχμάλωτοι — διορύξαντες τὴν πέτραν, ἀποδράντες. 7, 2, 8. τὸ τεῖχος τῆς ἀκροπόλεως διώρυττον. Σ. 4, 30. φοβούμενος μή τις μου τὴν οἰκίαν διορύξας τὰ χρήματα λάβοι. Vno verbo alias dicitur τοιχωρυχεῖν.

Διόσκουροι, (Phrynichus p. 100. vult Διόσκοροι) *Iouis* e Leda Tyndaride *filii*, Caſtor et Pollux. Σ. 8, 29. Ζεὺς ὅσων ψυχᾶς ἀγασθείη, ἀθανάτους τούτους ἐποίει· ὧν Ἡρακλῆς καὶ Διόσκουροι εἰσί. Dualis dat. eſt E. 6, 3, 4. p. 383. Διοσκούροιν τοῖν ὑμετέροιν (Lacedaemoniorum) πολίταιν. Vbi a Triptolemo ſacra Cereris edocti narrantur. Commemorantur etiam Π. 3, 3, 26. ἐξῆρχεν αὖ Διοσκούροις παιᾶνα. Sed ibi all. legunt: αὖ ὁ Κῦρος Διοσκούροις, vnde reſcribendum putant αὖθις ὁ Κῦρος παιᾶνα. Nam alias a Xenophonte nunquam Dioſcuri annumerantur diis Perſarum. v. Gramm. hiſt. deor. p. 78. ſqq. Lectionem vulgarem praeter alios defendit Hutchinſ. v. Σιώ, it. Κάστωρ et Πολυδεύκης.

διότι, ¶ 1) i. q. ὅτι, *quia*. Απ. 1, 2, 54. Ο. 8, 8. Σ. 8, 19.

19. πότερον ὅτι νέμει, ἢ διότι εἴργει. ¶ 2) *quod.* pro accus. c. inf. Απ. 4, 1, 1. Φανερὸν διότι οὐδὲν ὠφελιμότερον. vbi Valcken. putat ὅτι scribendum esse. Αθ. 3, 3. εὖ οἶδα, διότι διαπράττεσθαι ἡ πόλις οὐχ ἱκανή. vbi Zeun. ex ed. Castal. et Bryling. 2. recepit ὅτι. Aliud exemplum est supra in v. ἄγασθαι. ¶ 3) In interrogationibus: *quamobrem.* Π. 8, 4, 7. ἔχοις ἂν εἰπεῖν, διότι; cf. Σ. 4, 29.

Διότιμος, *Diotimus,* ¶ 1) Atheniensis, legatus Alcibiadis ad Pharnabazum, E. 1, 3, 8. ¶ 2) dux Atheniensium, cum Iphicrate, E. 5, 1, 22.

διπάλαιστος, *duos palmos aequans, bipalmis.* K. 2, 5. αἱ ἄρκυες διπάλαιστοι τοὺς βρόχους. Extat in lexicis sine auctoritate, nisi quod a Rob. Constantino citatur Theophrast. hist. plantar.

δίπηχυς, *duorum cubitorum.* Π. 6, 1, 17. δρέπανα ὡς διπήχεα. A. 4, 2, 16. τοξεύματα πλέον ἢ διπήχη.

διπλασιάζειν, *duplicare.* Αγ. 5, 1. de dupla cibi portione.

διπλάσιος et διπλασίων, *duplus.* Π. 7, 5, 2. ἐπὶ διπλάσιον τὸ βάθος. A. 4, 1, 11. διπλάσια τὰ ἐπιτήδεια πορίζεσθαι. vbi τὰ deest in cod. Eton. 6, 5, 10. σὺν ἡμίσεσιν ἥδιον ἐποίμην, ἢ σὺν διπλασίοις ἀποχωροίην. E. 6, 3, 6. p. 388. κυβευτῶν, οἵτινες ἐὰν ἕν τι ἀποτύχωσιν, περὶ διπλασίων κυβεύουσι, *noch einmal so hoch.* O. 7, 41. διπλασίου σοι ἀξία γένηται. 21, 3. πλεῖον ἢ ἐν διπλασίῳ χρόνῳ. Λ. 15, 4. διμοιρίᾳ ἐπὶ τῷ δείπνῳ ἐτίμησαν, οὐχ ἵνα διπλάσια καταφάγοιεν. K. 2, 8. διπλάσιαι, *duplo maiores,* c. ἤ, Π. 4, 2, 18. διπλάσια — ἢ ἃ καθ' ἡμέραν ἐποιεῖτε. it. E. 4, 8, 22. et Αθ. 3, 8. c. ἀντί, Π. 3, 1, 19. ἀντὶ πεντήκοντα ταλάντων διπλασίονα ἀπόδος. c. gen. Π. 3, 1, 20. διπλάσια τῶν ὄντων. §. 24. χρήματα, ὧν (h. e. ἐκείνων, ἃ) εἶπε, διπλάσια. 8, 3, 15. διπλάσια ἀπέδωκε ὧν ἔλαβε. E. 5, 3, 21. — Sic neutrum, A. 3, 3, 11. τὸ βέλος διπλάσιον (np. διάστημα) φέρεσθαι τῶν Περσικῶν, *duplo longius.* — Neutr. plur. aduerbialiter, Ιπ. 1, 13. τὸ λοιπὸν δεήσει διπλάσια ἱππάζεσθαι, *equitationes duplicari debere.* Patet igitur, Ammonium et Thomam Mag. male hoc discrimen statuere inter διπλοῦν et διπλάσιον, vt illud de magnitudine dicatur, hoc de numero.

***δίπλεθρος**, *ducentorum pedum*. A. 4, 3, 1.

διπλόος f. διπλοῦς, ¶ 1) *duplus*. Π. 2, 3, 11. πάντα διπλᾶ ποιεῖτε — διπλῆν ὑμῖν εὐωχίαν παρέχειν — διπλᾶς τὰς γαστέρας ὑμῖν παρέξεις. 4, 5, 14. p. 250. διάδοτε ἵππεῖ μὲν τὸ διπλοῦν, πεζῷ δὲ τὸ ἁπλοῦν. Sic A. 7, 6, 6. coll. §. 1. vbi eſt διμοιρία. E. 3, 5, 8. p. 183. διπλῆν αὐτοῖς δουλείαν παρεσχήκασιν. διπλᾶ ἴχνη et διπλοῦν σταύρωμα v. in ἴχν. et σταύρ. ¶ 2) *duplex, verſutus*. Inde neutr. διπλοῦν, *fallacia*, E. 4, 1, 14. de periurio: διπλοῦν οὐδὲν οὔτε ποιήσαντος, οὔτ' εἰπόντος.

διπλόω, διπλοῦν, *duplicare*. E. 6, 5, 19. ἐπειδὴ δὲ ἐδεδίπλωτο ἡ φάλαγξ — ἐξέτεινε πάλιν. Videtur de βάθει phalangis intelligendum.

διπέδης, *bipedalis*. O. 19, 3. It. §. 4. in nonnullis legitur διποδιxίου. Sed meliores habent ποδιαίου.

δὶς, *bis*. Απ. 4, 4, 7. τὰ δὶς πέντε δέκα ἐστίν. Π. 4, 6, 2. p. 257. O. 18, 8. Απολ. 3. etc. Notamus O. 21, 12. βιοτεύειν, ὥσπερ ὁ Τάνταλος ἐν ᾅδου λέγεται τὸν ἀεὶ χρόνον διατρίβειν φοβούμενος μὴ δὶς ἀποθάνῃ.

δισμύριοι, *vicies mille*. Π. 2, 1, 2. p. 88. Legitur etiam pro τρισμύριοι. v. τρισμ.

δισσὸς f. διττὸς, *geminus, duplex*. K. 3, 1. τὰ γένη τῶν κυνῶν ἐστι δισσά. it. E. 3, 3, 11. διττῆς δίκης ἔτυχον. In plur. etiam ponitur pro δύο, Aγ. 2, 30. δισσοὺς βασιλεῖς αἱροῦνται. Σ. 8, 9. εἰ μία ἐστὶν Ἀφροδίτη, ἢ διτταί, — οὐκ οἶδα. Λ. 1, 9. αἱ γυναῖκες διττοὺς οἴκους βούλονται κατέχειν.

διφθέρα, ¶ 1) *pellis, tegumentum pelliceum*. Pollux 7, 70. vbi agit περὶ σκυτίνων ἐσθήτων, διφθέρα δὲ, inquit, στεγανὸς χιτὼν ἐπικράνιον ἔχων. A. 1, 5, 10. διφθέρας ἃς εἶχον (Cyri milites) στεγάσματα. 2, 4, 16. ἐπὶ σχεδίαις διφθερῶν, all. διφθερίναις. ¶ 2) *ſaccus pelliceus*. A. 5, 2, 10. τοὺς γυμνῆτας ἔχειν λίθων μεστὰς τὰς διφθέρας.

διφρεία, *aurigatio, curruum militarium ratio*. Heſych: διφρίας· ἁρματηλασίας. Π. 6, 1, 16. τὴν Τρωϊκὴν διφρείαν καὶ τὴν Κυρηναίων ἁρματηλασίαν κατέλυσε. it. §. 17. (De Troica et Cyrenaica διφρείᾳ v. *Scheffer* de re vehic. 2, 15. e quo ſua hauſit Hutchinſ.) 6, 2, 4. ἐκ τῆς Τρωϊκῆς καὶ Λιβυκῆς διφρείας.

Διφρίδας, *Diphridas*, Lacedaemoniorum dux in

in Asia, Tigranem capit et accepta pecunia dimittit, E. 4, 8, 21. 22.

δίφρος. Hesych: δίφρον· ἅρμα, καθιστήριον, κράββατον, ὄχημα. ¶ 1) quasi διφορος, *locus in curru, vbi auriga et pugnator sedebant.* v. Schol. Homer. Il. γ, 262. it. Eustath. p. 412. et Schol. Aristoph. nubb. 31. Π. 6, 1, 17. bis. 6, 4, 4. ter. A. 1, 8, 7. ¶ 2) *sedes* quaelibet. Etymol. M. δίφρος — λέγεται καὶ ἐπὶ καθέδρας. σημαίνει θρόνον. — Μένανδρος· ἐκάθητ' ἐπὶ δίφρου μήτηρ τε καὶ παρθένος. v. Spanhem. ad Callim. h. in Iou. 67. A. 7, 3, 14. in conuiuio ἐν τῷ πλησιαιτάτῳ δίφρῳ Σεύθῃ καθήμενος. A. 15, 6. Ἐφορικῶν δίφρων. ¶ 3) totus *currus.* Σ. 4, 6. ex Homero. Ιπ. 7, 5. τὴν ὥσπερ ἐπὶ τοῦ δίφρου ἕδραν. ¶ 4) Var. lect. ἐν δίφροις pro ἐνδιφρίοις v. in ἐνδίφριος.

δίχα, ¶ 1) *diuisim, seorsim.* E. 1, 7, 11. κρίνεσθαι τοὺς ἄνδρας δίχα ἕκαστον. §. 8. oppon. τῇ αὐτῇ ψήφῳ. O. 9, 8. δίχα τὰ εἰς ἐνιαυτὸν — κατέθεμεν. Αγ. 2, 29. οἱ δίχα στρατευόμενοι, *qui in alio exercitu erant.* c. gen. Π. 6, 1, 6. δίχα τοῦ ἡμετέρου πλήθους στρατευσάμενοι, *seiuncti ab vniuersis copiis.* Hinc δίχα γενέσθαι c. gen. *separari,* Π. 8, 7, 3. p. 548. ἡ ψυχὴ ἐπειδὰν τοῦ σώματος δίχα γένηται. v. Valckenar. diatrib. in Eurip. fragmm. 22. p. 264. Δίχα ποιεῖν, *separare,* A. 6, 4, 8. O. 16, 14. δίχα ποιεῖν τὴν γῆν καὶ τὴν ὕλην, *terram a fruticetis purgare.* ¶ 2) *aliter.* Aπ. 4, 4, 8. οἱ δικασταὶ δίχα ψηφιζόμενοι, *diuersa decernentes.*

διχάζειν, *in duas partes diuidere.* Sed A. 4, 8, 15. ἰδόντες αὐτοὺς διχάζοντας est pro διχαζομένους. §. 14. est διεσπάσθησαν. De loco Π. 7, 1, 16. vbi Leuncl. edidit διχάσασθαι pro διαχωρῆσαι, v. διαχωρεῖν.

διχογνωμονεῖν, *dissentire.* Aπ. 2, 6, 21. ὑπὲρ τούτων μάχονται καὶ διχογνωμονοῦντες ἐναντιοῦνται.

δίψα, *sitis.* Π. 3, 1, 3. λιμῷ καὶ τῇ δίψῃ (Zeun. τῷ δίψει) μάχεσθαι. Aπ. 4, 5, 9. καρτερεῖν οὔτε λιμὸν οὔτε δίψαν, margg. δίψος. cf. Φέρειν.

διψῆν, ¶ 1) *sitire.* Π. 1, 2, 8. ἦν τις διψῇ. 8, 7, 2. διψῆν ἐδόκει. Hic infinitiuus Atticus (v. Thom. Mag. in v. πεινῆν.) extat etiam Aπ. 2, 1, 30. Σ. 4, 37. Ιπ. 2, 3. etc. A. 4, 5, 19. ὁπότε τις διψῴη. Idem tempus est

est Απ. 1, 3, 5. Λ. 5, 4. Απ. 1, 3, 6. μὴ διψῶντας πίνειν. 2, 1, 2. διψῶντα ἀνέχεσθαι. Nota ſententiam Π. 7, 5, 26. p. 458. διψήσας τῶν ἡδίστων ποτῶν ἀπολαύσεται. ¶2) Metaph. *vehementer cupere*. Π. 4, 6, 7. ἐγὼ ὑμῖν διψῶ χαρίζεσθαι. v. Athenae. 10, 9. p. 433. F. vbi etiam h. l. laudat, ſed ἐν τῷ τρίτῳ τῆς Παιδείας. cf. Aeſchin. Socr. 3, 5. Bos Obſ. crit. c. 21. Wetſten. et Raphel. ad Matth. 5, 6. inprimis Fiſcherus in ind. Aeſchinis.

δίψος, *ſitis*. Π. 8, 1, 12. Απ. 1, 4, 13. cf. δίψα.

δίωγμα, *inſecutio, perſecutio*. K. 3, 9. πολλαὶ (canes) τὰ διώγματα ἀφιεῖσαι. Steph. in theſ. vertit: *praedam*, qs. inſectamentum. Sed vertendum potius est: *ab inſequendo deſiſtentes;* nam δίωγμα est i. q. δίωξις et διωγμός. v. Abreſchii animaduu. ad Aeſchyl. 3, p. 16.

διωγμός, ¶1) *perſecutio*. Π. 1, 4, 21. 5, 3, 22. ¶2) *feſtinatio, fuga celerrima*. Π. 3, 3, 28. ἵππων διωγμὸς καὶ ἀνδρῶν. v. διώκειν, nr. 7.

διωθεῖν, *traiicere*. v. διαζωννῦναι.

διωθεῖσθαι, *dispellere*. Heſych: διωθεῖτο· ἀπεκρούετο etc. Π. 7, 5, 15. διωσάμενος τὸν ὄχλον — ἕως τὸν ὄχλον διωσώμεθα. v. Bergler. ad Alciphr. p. 167.

διώκειν, ¶1) *perſequi hoſtes fugientes* (fut. διώξομαι, Π. 1, 3, 12. 4. 1, 9. 4, 3, 4. p. 232. K. 12, 4.) Π. 3, 2, 5. Α. 7, 4, 13. Ε. 2, 4, 10. οὓς τρεψάμενοι ἐδιώξατε. 3, 5, 12. 13. 4, 3. 3. 15. 4, 4, 16. 4, 5, 13. 15. bis. vbi, vt etiam pluribus in locis, exponi poteſt *aggredientes* ſ. *perſequentes repellere*, vt ἐπιδιώκειν. 16. ter. 4, 6, 9. 5, 1, 23. ἐδίωκον αὐτὸν τὴν ἐπὶ Προικόννησον. Ιπ. 5, 4. c. δρόμῳ, Α. 6, 5, 15. c. κατόπιν, Π. 1, 4, 21. quod Hebraiſmi ſpeciem habet. (v. Exod. 14, 4.) c. ἀνὰ κράτος et κατὰ κράτος, v. κράτος. c. πρός, Α. 5, 4, 18. διώκοντες ἄνω πρὸς τὴν μητρόπολιν. Ε. 4, 3, 16. c. κατά, Α. 5, 2, 16. c. ἐπί, Ε. 4, 4, 10. c. εἰς, Α. 6, 3, 6. 6, 4, 19. Ε. 3, 5, 17. In his videtur magis eſſe propria verbi notio: *agere, compellere*. cf. Arnald. animaduu. p. 37. ſq. ¶2) *perſequi, in venatione*. Schol. Theocr. 5, 107. λέγεται τὸ διώκειν ἐπὶ τοῦ ἀγρεύειν καὶ αἱρεῖν. Saepe ſine acc. Π. 1, 4, 5. τὰ θηρία ἀνηλώκει, διώκων καὶ βάλλων. §. 7. 8. 14. Sic eſt

eſt canum, c. acc. K. 6, 3, 19. it. paſſiu. K. 5, 16. 18. 6, 17. 9, 8. 20. 10, 19. 20. et c. εἰς, K. 6, 10. διωκόμενον τὸν λαγῶ εἰς τὰς ἄρκυς. Sed aliter de canibus eſt A. 3, 2, 23. κύνες τοὺς παριόντας διώκουσι καὶ δάκνουσι. et rurſus aliter K. 3, 8. διώκουσι σφόδρα, *canes veſtigiis inſiſtentes currunt.* 4, 5. διωκέτωσαν ἐῤῥωμένως — συνεκπερῶσαι μετὰ τοῦ λαγῶ πάντη. Difficilis locus eſt K. 8, 3. lepus εἴθισται τεχνάζειν τῇ βαδίσει, διὰ τὸ διώκεσθαι ἀεὶ ἀπὸ τῶν τοιούτων. Fr. Portus e §. 2. intelligit ἰχνῶν, et locum explicat ſic: *quia intelligit, ſe ſemper iis veſtigiis veſtigari, ſ. perſequendo peti.* ¶ 3) c. ἀπὸ, *perſequendo ſe ſeiungere.* A. 3, 3, 7. ἀπὸ τοῦ ἄλλου στρατεύματος διώκειν. Paulo poſt pro eo eſt προδιώκειν. it. §. 8. ¶ 4) *captare, operam dare vt nanciſcaris.* Ιπ. 10, 9. τούτους (freni angulos) διώκων τῇ γλώττῃ καὶ τοῖς ὀδοῦσι. ¶ 5) ſimpliciter *ſequi.* E. 1, 1, 8. Ιπρ. 4, 5. ¶ 6) *excurrere in vicos hoſtium.* A. 7, 3, 27. ἄλλος ἀλλαχῇ διώκων. 7, 6, 18. ¶ 7) *celeriter currere, properare.* Phauorin: διώκειν ἐνίοτε τὸ ἁπλῶς κατὰ σπουδὴν ἐλαύνειν. cf. Euſtath. ad Il. ψ, 344. et Abreſch. ad Aeſchyl. 1, 13. A. 7, 2, 11. cuſtodes ἀναπηδήσαντες ἐδίωκον, *properabant ad Seuthen,* rem indicaturi. Vir doctus in Obſ. Miſc. Vol. VI. p. 92. huc refert A. 3, 4, 2. Sed ibi bis eſt ¶ 8) *inuadere hoſtes.* Nam §. 3. pro eo eſt ὁμόσε ἔθεον. Quo eodem modo accipi poteſt A. 3, 3, 7. ἐδόκει διωκτέον εἶναι — καὶ ἐδίωκον. διώκοντες οὐδένα κατελάμβανον, vbi vltimo loco verti poteſt *perſequi.* ¶ 9) De iudicio: *accuſare.* E. 7, 3, 6. ἡμεῖς τουτουσὶ — διώκομεν περὶ θανάτου — ἡμεῖς τούτους διώκομεν ὡς ἀνοσιωτάτους. Απολ. 21. τούτου ἕνεκα θανάτου ὑπὸ σοῦ διώκεσθαι. ¶ 10) *oratione perſequi, deſcribere.* Απ. 2, 1, 34. οὕτω πως διώκει Πρόδικος τὴν — παίδευσιν. Hemſterh. probante Ruhnkenio reponi vult ex edd. vett. διοικεῖ. Sed Erneſt. et Zeun. recte negant ſe id in vett. edd. reperiſſe, quanquam διοικεῖν h. l. ſit aptum. ¶ 11) *ſtudioſe quaerere alicuius amicitiam.* Απ. 2, 8, 6. τοὺς εὐγνώμονας διώκειν. 4, 4, 24. bis. ¶ 12) *ſtudere, operam dare.* Heſych: δίωκε· ζήλου, ἐπιτήδευε.

δευε. Π. 4, 1, 8. p. 205. 8, 1, 13. τὰ καλὰ διώκοντας. cf. ep. ad Rom. 9, 30. ¶ 13) *auerſari.* Αγ. 3, 1. πάντων τῶν καλῶν ἤρα, καὶ πάντα αἰσχρὰ ἐδίωκε. Cod. Harl. habet ἐξεδίωκεν; quod pro gloſſemate habet Hutchinſ. v. Victor. V. L. 36, 17. et Fiſcher. ad Anacr. 34, 5.

Διωκέλεια, v. Δεκέλεια.

διωκτέον, *perſequendum* ſ. *irruendum eſt,* v. in διώκειν nr. 8.

Δίων, *Dion.* Athenienſium legatus de pace ad Teribazum, E. 4, 8, 13.

δίωξις, ¶ 1) *perſecutio.* Π. 5, 4, 8. E. 4, 2, 13. ἐκ τῆς διώξεως ἐπαναχωρῆσαι. §. 14. ἀναχωροῦσιν ἐκ τῆς διώξεως, vbi tamen haec verba in nonnullis deſunt. 4, 5, 15. ἐπὶ τῇ πρώτῃ διώξει. §. 16. αὖθις δίωξιν ἐποιήσαντο. Ita Well. ex margg. Sed edd. vett. αὐτῶν. v. αὖθις. Ιπρ. 5, 4. ἐκ τῶν διώξεων καὶ φυγῶν. 8, 13. ἀναστροφαί τε καὶ διώξεις καὶ ἀποχωρήσεις. ¶ 2) *feſtinatio.* v. διώκειν n. 7. A. 3, 4, 3. ἐν ταύτῃ τῇ διώξει — ἀπέθανον πολλοί.

διώρυξ, *alueus. canalis,* et quidem maior quam τάφρος. Flectitur per χ. v. Thom. Mag. et Phrynich. p. 98. A. 1, 7, 12. διώρυχες ἀπὸ τοῦ Τίγρητος ῥέουσαι — τὸ μὲν εὖρος πλεθριαῖαι — καὶ πλοῖα πλεῖ ἐν αὐταῖς. 2, 4, 7. 9. 11. bis. Etiam K. 2, 6. διώρυχα legebatur olim pro διώρυγια.

δμωή, *ſerua, ancilla.* Π. 5, 1, 3. συνανεβόησαν αὐτῇ καὶ αἱ δμωαί. §. 2. erat αἱ θεράπαιναι et ταῖς δούλαις. Eſt vocabulum Homericum.

δόγμα, *decretum.* a) vniuerſae ciuitatis, E. 5, 2, 27. 5, 4, 37. 6, 2, 2. 6, 5, 2. 5. 33. 7, 3, 1. 7. p. 477. b) exercitus, A. 6, 6, 6. 15. c) δόγμα ποιεῖσθαι c. inf. A. 3, 3, 4. 6, 4, 8.

δοκεῖν, ¶ 1) *videri,* dicitur id, quod tantum ſpeciem veri habet, ſed φαίνεσθαι, *apparere.* quod reuera eſt. v. Zeun. ad Viger. 5, 13, 1. Cf. infra nr. 8. Π. 1, 5, 7. p. 55. τὸ δόξαι τῶν ἀλλοτρίων ἐφίεσθαι. 1, 6, 19. p. 71. δοκεῖν φρόνιμος εἶναι. Opp. γενέσθαι φρόνιμον. — μὴ ὢν ἀγαθὸς γεωργός, δοκεῖν εἶναι ἀγαθὸς — τοῦ δοκεῖν ἕνεκα. 3, 3, 12. ὥρα — μήτε τοῖς πολεμίοις δοκεῖν, μήτε τοῖς ἡμετέροις, φοβουμένους μὴ ἀντιπροσιέναι. Oppon. δῆλοι ὦμεν, *reipſa declaremus.* 5, 5, 5. p. 327. — 8, 4, 15. bis. δοκεῖν πλείω κεκτῆσθαι ἢ ἔχουσιν. Et oppon. φαίνεσθαι. A. 1,

4, 14. 2, 4, 3. εἰ νῦν ἄπιμεν, δόξομεν ἐπὶ πολέμῳ ἀπιέναι. Απ. 1, 7, 1. ἀγαθὸς γένοιτο καὶ μὴ δοκεῖν βούλοιτο. Quod eſt iactatoris. Cf. §. 3. 2, 6, 39. 4, 1, 5. 4, 2, 4. 5. O. 10, 2. bis. §. 9. Σ. 8, 43. μὴ τῷ δοκεῖν, ἀλλὰ τῷ ὄντι. Huc pertinent loci de inſomniis, v. Herodian. Philet. p. 434. et ibi Pierſon. Π. 8, 7. 1. ἔδοξεν αὐτῷ προσελθὼν κρείττων τις — εἰπεῖν. Α. 3, 1, 9. ἔδοξεν αὐτῷ οἰκίαν λάμπεσθαι πᾶσαν Φῶς ἰδεῖν ἔδοξε. 4, 3, 7. ἔδοξεν ἐν πέδαις δεδέσθαι. cf. Φαίνεσθαι. ¶2) Non tamen ſemper ſic differt a v. Φαίνεσθαι. v. Guil. Ott. Reitz. in Obſ. Miſc. Vol. X. p. 134. Sic et Φαίνεσθαι et δοκεῖν eſt de ſpecie falſa, Π. 8, 1, 14. ὥστε δοκεῖν μείζους εἶναι, ἢ εἰσὶ — ὡς εὐοφθαλμότεροι Φαίνοιντο, ἢ εἰσί. Ιπρ. 5, 2, 10. Cf. Φαίνεσθαι nr. 16. ¶3) Contra δοκεῖν fere i. eſt q. Φαίνεσθαι, reperiri, et habet aliquam redundantiam. Π. 1, 6, 4. συνειδέναι σαυτῷ δοκεῖς οὐ πώποτ' ἀμελήσας. §. 19. p. 71. οὐδὲν ἀνυσιμώτερον τοῦ Φρονιμώτερον δοκεῖν εἶναι τῶν ἀρχομένων. 2, 1, 10. οἱ κρατίστας δόξαιεν τὰς τάξεις παρασκευάσαι — εἰ κρατίστους δόξαιεν τοὺς λόχους ἀποδεικνῦναι. 6, 4, 2. ἦν καὶ τοῖς ἄλλοις Φανῇς, οἷος ἐμοὶ δοκεῖς εἶναι. 8, 7, 1. σχεδὸν ἐδόκει εἰδέναι. §. 2. διψῆν ἐδόκει. Α. 1, 9, 3. Ε. 1, 7, 10. p. 60 μὴ ἀγνωμονεῖν δόξητε. 4, 7, 3. O. 8, 3. it. 1, 7. 2, 12. coll. 6, 4. Σ. 4. 46. ¶4) Iungitur c. Φαίνεσθαι, Π. 8, 3, 7. τῷ δόξαι μέγα τε καὶ καλὸν Φανῆναι τὸν Κῦρον. Απ. 2. 1, 22. Ιπρ. 3, 13 ¶5) Etiam alio modo redundat, nec veritati rei aliquid detrahit, Π. 1, 2, 2. δοκοῦσιν οἱ νόμοι ἄρχεσθαι. 3. 2, 6. κἂν μὲν πόλεμον αἱρῆσθε — ἢν δὲ εἰρήνης δοκῆτε δεῖσθαι. 5, 2, 5. ἕως ἀνὴρ δίκαιος ὦ, καὶ δοκῶν εἶναι τοιοῦτος ἐπαινῶμαι. 5, 3, 15. πολλοὶ ἐδόκουν παρεῖναι. 5, 5, 13. 8, 8, 7. ἐδόκουν μανθάνειν δικαιότητα. Α. 1, 9, 1. τῶν Κύρου δοκούντων ἐν πείρᾳ γενέσθαι. 2, 2, 5. 3, 1, 27. Ε. 2, 3, 17. p. 92. ὁ κόθορνος ἁρμόττειν τοῖς ποσὶν ἀμφοτέροις δοκεῖ. Vbi δοκεῖ durum videbatur Moro, qui de h. l. egit Excurſ. V. Απ. 1, 5, 3. 4, 2, 20. δοκῶ λέγειν, pro λέγω. v. Hutch. ad Cyrop. p. 5. et Doruill. ad Charit. p. 413. Ex hac ratione defendit Hindenb. Απ. 2, 2, 1. οὐκοῦν δοκοῦσί σοι ἐν τοῖς ἀδίκοις καταλογίζεσθαι

σθαι τοὺς ἀχαρίστους, vbi Reisk. δικαίως inſeri volebat ante δοκοῦσι. Sic idem explicat 3. 7, 8. οὐ δοκοῦσί σοι καταγελᾷν; vbi tamen poteſt eſſe: nonne putas? et 4, 1, 5. εἴ τις οἴεται μηδὲν ἀγαθὸς ὢν δοκεῖν εὐδοκιμήσειν. Eodem referendum putamus 4, 3, 14. ὁ πᾶσι φανερὸς δοκῶν εἶναι ἥλιος. Σ. 8, 40. Αγ. 1, 17. bis. Ιπ. 8, 1. it. O. 4, 3. ἐν ἐνίαις τῶν πόλεων, μάλιστα δὲ ἐν ταῖς ἐνπολέμοις δοκούσαις εἶναι, vbi Stobaeus habet εὐπολέμοις, quod Zeun. praefert. Steph. malebat ἐμπολέμοις, bellicoſis. Bach. vulgatam idem ſignificare dicebat, ſed Ern. locum varie tentabat et exponi poſſe arbitrabatur: bello claris. cf. nr. 7. In ead. §. eſt: οἱ τοιοῦτοι δοκοῦσι κακοὶ καὶ φίλοις χρῆσθαι— Redundantia iſta Π. 4, 1, 3. indicatur in margg. vbi διέφθαρτο legitur pro διεφθάρθαι ἐδόκει. ¶ 6) *putari, exiſtimari*. In quibus tamen et ipſis habet redundantiae ſpeciem. Π. 4, 2, 20. οὐκ ἂν μὴ πρέποντα ἡμῖν δοκοίημεν ποιεῖν. 5, 5, 5. p. 327. extr. §. 13. τὴν ἐμὴν ἡδονὴν θεραπεύειν δοκοίην. A. 1, 4, 17. ἐδόκει θεῖον εἶναι. O. 10, 5. ποτέρως δοκοίην ἀξιοφίλητος μᾶλλον. Ιερ. 2, 5. διὰ τῆς γνώμης δοκεῖτε θεᾶσθαι. A. 5, 6, 11. χρήσιμον ἂν ἐδόκει εἶναι οἱ Σινωπεῖς. ¶ 7) Dicitur fere in bonam partem, de iis, *quae reuera ſunt et ideo putantur eſſe, quae excellunt atque adeo celebrantur ſermonibus omnium*. v. Fiſcher. ind. Aeſchin. Π. 1, 3, 13. καὶ εἰμὶ καὶ δοκῶ κράτιστος εἶναι. 1, 5, 1. ἐδόκει κρατιστεύειν. 1, 6, 19. p. 83. 5, 2, 5. 7, 1, 20. bis. ἄνδρες ἀγαθοὶ δοκοῦντες εἶναι. A. 6, 6, 16. οἳ ἐδόκουν ἐπιτήδειοι εἶναι. E. 7, 5, 16. τοῖς κρατίστοις ἱππεῦσιν εἶναι δοκοῦσιν. Απ. 4, 2, 6. παρὰ τοῖς ἀρίστοις δοκοῦσιν εἶναι. Ιερ. 1, 11. 2, 7. εἰρήνη δοκεῖ μέγα ἀγαθὸν τοῖς ἀνθρώποις εἶναι. Inprimis ſaepe ſic ponitur participium. v. n. 5. et 13. In malam partem, E. 1, 7, 10. p. 58. αἱ ἁμαρτίαι δοκοῦσι γεγενῆσθαι. ¶ 8) *velle videri ſ. exiſtimari*, h. e. *ſimulare*. E. 4, 5, 6. πάντους οὐδ' ὁρᾷν ἐδόκει. Plutarchus, eandem rem narrans, dicit προσεποιεῖτο. v. Valcken. ad Eurip. Hippol. 462. qui recte ſic explicat Απ. 1, 7, 4. τὸ ἰσχυρὸν, μὴ ὄντα, δοκεῖν. vbi Steph. addi volebat βούλεσθαι. ¶ 9) *putare*. Π. 5, 3, 15. ὡς ἐγὼ δοκῶ. 7…

7. p. 417. ὡς ἐδόκουν. c. inf. Π. 2, 2, 1. p. 102. εἴ τι μεῖον δοκοῖεν ἔχειν, *si putarent, se* — 2, 4, 8. p. 130. χρημάτων δοκῶ προσδεῖσθαι. 6, 1, 18. δοκῶν ὑπηρετήσειν. 8, 7, 2. ἔδοξεν ἡδέως ἀναπαύσεσθαι. Α. 2, 2, 5. Ε. 3, 5, 1. Π. 5, 5, 13. ἀμελεῖσθαι δοκοῦντες. Απ. 2, 6, 34. διαβάλλεσθαι δόξεις ὑπ' ἐμοῦ. Interdum omittitur inf. vt K. 5, 20. οὐκ ἀκούσαντες, ἀλλὰ δόξαντες, np. ἀκοῦσαι. c. inf. et ἄν, Π. 4, 2, 3. δοκεῖτε ἄν — ἡμᾶς καταλαβεῖν αὐτούς. 8, 4, 7. νῦν ἂν δοκοίης ἥδιον δοῦναι, ἢ — Ιερ. 1, 17. c. acc. et inf. Π. 3, 1, 14. τὸν πατέρα πῶς δοκεῖς διακεῖσθαι; Α. 1, 7, 1. ἐδόκει, ἥξειν τὸν βασιλέα. Αθ. 2, 17. εἰ μὴ δόξαι εἶναι ταῦτα, *si haec non rata habeat.* Leuncl. volebat δόξειεν. Ιερ. 1, 15. τοὺς ἐπαινοῦντας τί δοκεῖς εὐφραίνειν. Paulo ante est τί οἴει. Απ. 1, 4, 8. bis. 3, 12, 6. Omisso acc. pers. Α. 1, 8, 2. ἐδόκουν πάντες, (τὸν βασιλέα) σφίσιν ἐπιπεσεῖσθαι. Omisso inf. simpliciter c. τί, Α. 5, 7, 16. καὶ τούτους τί δοκεῖτε; *quid de his existimatis?* Vbi 2 codd. addunt δεῖσθαι δηλονότι. Mira formula est Π. 5, 4, 3. δοκεῖν χρή, *credi par est.* ¶ 10) δοκεῖ μοι, a) *puto, sentio.* Cf. infra n. 11. d. Π. 5, 3, 3. ἐμοὶ γε δοκεῖ, *e mea quidem sententia,* ὁ Γωβρύας ἐνόμιζεν. (v. Dauil. ad Max. Tyr. 37. p. 628.) Ε. 2, 4, 11. ὥς γε μοι δοκεῖ. Sic participium. Cf. nr. 13. Σ. 6, 1. εἰ μὲν ὅ τι ἐστὶ παροινία, ἐρωτᾷς, οὐκ οἶδα, τὸ μέντοι μοι δοκοῦν εἴποιμ' ἄν. Saepe adhibetur more Socratico in responsionibus, ἔμοιγε δοκεῖ, Απ. 4, 5, 5. 4, 6. 6. 7. 9. Ο. 1, 1. ἔμοιγ' οὖν δοκεῖ, Ο. 1, 15. δοκεῖ μοι. Απ. 4, 6, 8. ἔμοιγε δοκοῦσιν, Απ. 4, 6, 11. c. inf. Π. 1, 5, 7. p. 53. ὅμοιον ἔμοι γε δοκοῦσι πεπονθέναι, οἷον εἴ — οὗτος ἔμοιγε δοκεῖ δικαίως ἀναίτιος εἶναι. it. 1, 4, 17. 20. 5, 2, 14. 5, 3, 15. p. 296. 8, 4, 15. πονηροὶ τοῖς φίλοις ἔμοιγε δοκοῦσιν εἶναι. Ε. 1, 4, 6. ἔφασαν — τοῖς αὐτοῦ ἐχθροῖς τοιούτους δοκεῖν εἶναι. 1, 7, 6. 2, 3, 18. p. 95. ἔδοξα τῇ πόλει εἰκότα λέγειν. 3, 1, 7. 4, 4, 9. ὀλίγοι ἑαυτοῖς ἔδοξαν εἶναι. Ο. 2, 1. δοκοῦμέν σοι προσδεῖσθαι; *putasne tu, nos indigere?* 10, 10. c. inf. et ἄν, Π. 6, 4, 5. ἀναμνῆσαι, ὧν μοι δοκεῖτε μεμνημένοι πολὺ ἂν εὐθυμότεροι — ἰέναι. Α. 5, 6, 7. γενέσθαι ἂν ἐδόκει αὐτῷ μεγάλη. §. 18. Πο. 2, 2. Απ. 2, 6, 37. vbi pro δοκῶ σοι sunt. habet τῶν συντυχόν-

τυχόντων. Ιπ. 1, 17. c. nominat. rei, Π. 1, 6, 5. ἅ ποτε ἐδόκει ἡμῖν. Sic 3, 3, 9. ἃ μέλλω λέγειν, σοὶ πάλαι δοκεῖ οὐδὲν ἧττον ἢ ἡμῖν. vbi poſt λέγειν omiſſus eſt nominatiuus ἐκεῖνα. A. 1, 6, 9. ἀπόφηναι γνώμην, ὅ τι σοι δοκεῖ. vbi eſt quaedam pleonaſmi ſpecies. c. acc. et inf. Π. 2, 3, 8. ὅτι σφίσι γε δοκοίη παιδιὰν εἶναι. Sed 5, 1, 3. pro ἔδοξε πᾶσι μήπω φῦναι γυναῖκα τοιαύτην in margg. eſt γυνὴ τοιαύτη. Σ. 1, 1. ἐμοὶ δοκεῖ τὰ ἔργα ἀξιομνημόνευτα εἶναι, ambiguum eſt, vtrum ſit acc. an nominat. vt A. 4, 3, 9. σφίσι δόξαι ἀσφαλὲς εἶναι διαβῆναι. Π. 1, 4, 25. τῷ Ἀστυάγει ἐδόκει ἀναγκαῖον εἶναι. Sic E. 4, 6, 3. it. 4, 7, 2. τοῖς Λακεδαιμονίοις τὸ — στρατεύειν οὐκ ἐδόκει ἀσφαλὲς εἶναι. Aπ. 4, 4, 10. bis. Cf. οἴεσθαι nr. 1. i. Π. 1, 6, 10. ποῖον ἔθνος οὐ δοκεῖ σοι χαρίζεσθαι βουλόμενον ὑμῖν ὑπηρετήσειν, vbi tamen elegantior eſt lect. Iunt. οὐ δοκεῖς. v. nr. 9. Duplex conſtructio eſt Aπ. 1, 5, 5. ἐμοὶ δοκεῖ ἐλευθέρῳ εὐκτὸν εἶναι, δουλεύοντα δὲ ἱκετεύειν τοὺς θεούς, vbi Stob. habet ἱκετευτέον, (vt Π. 2, 4, 8. p. 130. eſt ἔμοι γε δοκεῖ τούτους θηρατέον εἶναι) et Ern. intelligi iubebat χρῆναι. Sic O. 6, 5. πάσας ἐπιστήμας οὔτε μαθεῖν οἷόν τε ἡμῖν ἐδόκει, συναποδοκιμάζειν τε τὰς βαναυσικὰς τέχνας, vbi Bach. poſt συναπ. intelligit δεῖν. quod additum eſt Π. 1, 6, 5. poſt ἐδόκει ἡμῖν, ita vt non egeamus Stephani emendatione συναποδοκιμάζομεν. b) *placet*, ſ. *lubet mihi, decerno*. Π. 2, 4, 7. ἀπαγγείλατε ταῦτα — εἰ μή τι ἄλλο δοκεῖ Κυαξάρει. 6, 3, 12. εἰ μή τι σοι ἄλλο δοκεῖ. 4, 1, 6. εἰ ταῦτα δοκεῖ. A. 1, 4, 7. ὡς μέντοι πλείστοις ἐδόκει, ali. ἐδόκουν. 4, 4, 3. ἔδοξε ταῦτα τοῖς στρατηγοῖς. 5, 5, 11. ἢν ὑμῖν δοκῇ — ἂν δοκῇ ὑμῖν. E. 1, 7, 10. p. 56. ἂν ὑμῖν δοκῇ. 4, 7, 2. extr. εἰ κἀκείνῳ δοκοίη περὶ τῶν σπονδῶν, καθάπερ τῷ πατρί. 4, 1, 7. ποιεῖν ὅ τι σοι δοκοίη. O. 17, 1. ἀμφοτέροις ἡμῖν ταῦτα δοκεῖ. c. inf. (omiſſo ſere δεῖν) Π. 2, 4, 17. p. 136. ὧδέ μοι δοκεῖ ποιεῖν. 6, 1, 7. 6, 2, 9. 8, 6, 2. A. 1, 6, 6. 3, 2, 5. 23. 3, 5, 4. 4, 4, 3. τοῖς στρατηγοῖς ἔδοξεν ἰχνεῦσαι. §. 14. δοκεῖ (cod. Par. ἐδόκει) αὐτοῖς ἀπιέναι. 5, 1, 4. ἀλλά μοι δοκεῖ — λαμβάνειν τὰ ἐπιτήδεια. §. 6. δοκεῖ μοι πειρᾶσθαι — §. 7. δοκεῖ μοὶ — ἐντείλασθαι. 5, 6, 14. 5, 7, 12. 7, 7, 27. E. 2, 3, 15. ἔδοξε δ' αὐτοῖς — λαβεῖν.

βεῖν. §. 18. p. 98. 3, 4, 10. O. 15, 9. Σ. 2, 24. c. dat. et inf. A. 2, 1, 2. ἔδοξεν αὐτοῖς συσκευασαμένοις ἃ εἶχον — προσιέναι. c. acc. et inf. (omisso δεῖν, quod diserte additur A. 5, 1, 6. Φύλακάς μοι δοκεῖ δεῖν περὶ τὸ στρατόπεδον εἶναι) Π. 3, 3, 9. p. 179. ἡμῖν δοκεῖ — μὴ — μάχεσθαι, μηδ' ἐν τῇ Φιλίᾳ καθημένους ἡμᾶς ὑπομένειν. A. 3, 1, 20. ἐμοὶ δοκεῖ τοῦτον τὸν ἄνθρωπον μήτε προσίεσθαι — 3, 2; 1. 4, 1, 9. 4, 3, 12. 4, 8, 10. 5, 6, 1. 6, 6, 16. 7, 3, 2. 7, 6, 29. E. 1, 6, 25. 3, 2, 11. 4, 1, 7. O. 6, 16. cf. Act. 15, 22. c) Saepe de decretis publicis, etiam iudicialibus, Cf. supra lit. a. et b. A. 5, 7, 18. εἰ καλῶς ἔχει ταῦτα, δοξάτω ὑμῖν, vestro decreto statuatur. Sic 3, 2, 21. pro ὅ τι τούτων δοκεῖ καλῶς ἔχειν, ἐπικυρώσατε, all. habent ὅτῳ ταῦτα δ. vt legitur §. 5. 22. 26. et 5, 6, 19. c. dat. et inf. Π. 6, 2, 5. δεδογμένον εἴη πᾶσι — παρεῖναι. A. 7, 6, 1. 6. E. 1, 7, 1. ἔδοξε τῷ δικαστηρίῳ δῆσαι τὸν Ἐρασινίδην. 2, 3, 2. 2, 4, 28. 3, 5, 16. 5, 3, 23. δεδόχθαι γε σφίσιν ἐπιτρέπειν. Cf. παραδοκεῖν, quocum confunditur. Sed sine dat. Π. 7, 5, 13. διένειμαν, ὥσπερ ἐδέδοκτο, np. ab ipso et amicis. A. 3, 2, 26. ἔδοξε ταῦτα. 4, 8, 12. 5, 1, 4. extr. §. 5. 6. 7. 6, 1, 6. 6, 2, 7. 7, 3, 6. Sic c. solo inf. A. 4, 4, 5. ἔδοξε διασκηνῆσαι. 5, 6, 21. ὅτι ἐκπλεῖν δεδογμένον εἴη. 6, 6, 2. E. 1, 7, 4. 2, 1, 1. 22. 2, 2; 2. 13. 5, 2, 13. c. acc. perf. et inf. Π. 8, 1, 2. ἔδοξε τοὺς ἐντίμους παρεῖναι. — ὡς δὲ τότε ἔδοξεν, οὕτω καὶ νῦν. A. 4, 1, 18. ἐδόκει συγκαλέσαντας λοχαγοὺς λέγειν. c. verbali, A. 4, 4, 9. ἐδόκει διασκηνητέον εἶναι. 4, 5, 1. 5, 3, 3. Hinc τὰ δεδογμένα, decreta, i. q. ψηφίσματα, A. 3, 2, 26. 6, 2, 5. d) Tribuitur etiam diis, A. 3, 2, 3. ὅ τι ἂν δοκῇ τοῖς θεοῖς, πάσχειν. Quo referendum videtur 3, 5, 12. ἐθύσαντο, ὅπως, ὁπηνίκα δοκοίη τῆς ὥρας, τὴν πορείαν ποιοῖντο. Potest tamen etiam ad Graecos referri, vt locus pertineat ad lit. b. ¶ II) Elegans est huius verbi vsus in declaranda modestia. v. Steph. ad Cyrop. p. 1. a) Π. 1, 4, 27. δοκῶ γινώσκειν, videor mihi, puto me. 4, 2, 7. 5, 3, 5. 5, 5, 4. O. 6, 16. 11, 8. 12, 19. 15, 5. bis. Ἱερ. 1, 10. ἐντεῦθεν — σε δοκῶ μεμνῆσθαι ἀρξάμενον λέγειν. Sic particip. cum lusu quodam, Π. 5, 2, 18. ἐδόκουν αὐτῷ

οἱ

οἱ γιγνώσκεσθαι δοκοῦντες ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος καὶ τοῦ καλόν τι ποιοῦντες ὁρᾶσθαι ὀρέγεσθαι. Π. 1, 1, 1. πολλοὺς ἐδοκοῦμεν καταμεμαθηκέναι. §. 2. 5. 8, 1, 14. b) tert. perf. Π. 6, 3, 3. ἔδοξαν ὁρᾶν — ἐδόκουν καταμανθάνειν. Vbi dubitationem quandam indicat, vt A. 2, 2, 7. Sed Π. 8, 1, 8. αἰσθάνεσθαι ἐδόκει est fere pro ᾐσθάνετο. c) δοκῶ μοι et δοκοῦμέν μοι. Nam vtrumque recte dicitur, iudice Thoma. Π. 1, 6, 17. οὐκ ἀπείρως μοι δοκῶ ἔχειν. §. 19. p. 70. ὁρᾶν μοι δοκῶ. 3, 1, 16. τοιούτοις μὲν ὑπηρέταις, οὓς εἰδείην ἀνάγκῃ ὑπηρετοῦντας, ἀηδῶς ἄν μοι δοκῶ χρῆσθαι, οὓς δὲ γιγνώσκειν δοκοίην εὐνοίᾳ — τούτους ἄν μοι δοκῶ καὶ ἁμαρτάνοντας — φέρειν. 5, 1, 10. 5, 4, 17. σὺ ἄν, ὥς γε μοι δοκῶ, χρήσιμος εἴης. A. 1, 7, 4. 7, 6, 9. ἐμαυτῷ μοι δοκῶ συνειδέναι — §. 14. πολλοῦ μοι δοκῶ δεῖν — ἔχειν — E. 4, 1, 5. μᾶλλόν μοι δοκῶ ἥδεσθαι. Aπ. 4, 4, 18. O. 2, 1. ἀρκούντως πάνυ μοι δοκῶ τὰ λεγόμενα ἀκηκοέναι — δοκῶ μοι εὑρίσκειν — οὐκ ἄν μοι δοκῶ κωλύεσθαι. §. 2. 16, 6. Ἱερ. 1, 4. §. 6. bis. 8, 1. Πο. 4, 30. c. fut. Π. 7, 2, 8. τῷ Ἀπόλλωνι ἄλλα μοι δοκῶ χαριστήρια ὀφειλήσειν. O. 6, 11. ταῦτα μοι δοκῶ ἡδέως ἀκούσειν (al. ἀκούειν) σου. c. praet. vel aoristo et ἄν, Π. 5, 5, 10. p. 332. ἐγὼ ἄν σοι δοκῶ (Steph. et Hutch. praeterunt μοι δοκῶ) ἥδιον οὕτω δωρεῖσθαι ἢ παρὰ σοῦ λαμβάνειν. — τοὺς ἐμοὺς ἂν ἀδικουμένους ἧττον ἂν δοκῶ λυπεῖσθαι. A. 7, 6, 8. τὸν μισθὸν ἄν μοι δοκῶ ἔχειν. E. 6, 3, 6. p. 385. Aπ. 1, 3, 10. κἂν δοκῶ μοι τὸν κίνδυνον ὑπομεῖναι. O. 16, 9. Ἱερ. 1, 33. Stephanus E. 6, 2, 27. antiquam lectionem μοι δοκῶ recte mutauit in μοι δοκεῖ, vt est paulo ante. Idem et Hutch. Π. 5, 3, 15. pro μοι δοκῶ ποιῆσαι aeque recte praeferunt alteram lectionem μοι δοκοῦμεν. Sic O. 15, 6. pro ταῦτά μοι δοκῶ μεν (Leuncl. et Well. δοκοῦμεν) ἐπιδεδραμηκέναι. Ernest. praefert pluralem indicatiui δοκοῦμεν, quia de pluribus sermo est. Sic enim legitur Π. 4, 1, 5. οὐκ ἄν μοι δοκοῦμεν ἀγαθὰ ἀφεῖναι. A. 1, 3, 12. οὐδὲ πόρρω δοκοῦμέν μοι καθέζεσθαι. Ἱερ. 1, 5. bis. et c. ἄν, A. 4, 6, 10. δοκοῦμεν δ' ἄν μοι ἐρημοτέρῳ ἂν τῷ ἄλλῳ ὄρει χρῆσθαι. d) δοκεῖ μοι et δοκοῦσί μοι. Π. 1, 6, 17. οἱ νόμοι δοκοῦσί μοι διδάσκειν. 8, 2, 1. ἔτι τὸ φιλεῖσθαι δοκεῖ ἡμῖν ἐλθεῖν.

θεῖν. §. 2. δοκεῖ ἡμῖν γνῶναι. 8, 3, 14. ἔδοξεν αὐτῷ — διαταγεῦσαι. A. 4, 6, 7. τοῦτό μοι δοκεῖ σκεπτέον εἶναι. 5, 7, 8. O. 1, 5. c. ἄν, Ay. 10, 1. 2. Sed Aθ. 3, 10. δοκοῦσι δὲ Ἀθηναῖοι καὶ τοῦτό μοι οὐκ ὀρθῶς βουλεύεσθαι, Morus tollendum putat illud μοι, quoniam non dicat Xen. quid sibi, sed quid aliis videatur, et quia in toto libello Athenienses defendat. ¶ 12) E. 6, 1, 4. p. 363. ὡς εἰ πέμψετε δύναμιν μὴ ἐμοὶ — ἱκανὴν δοκεῖν εἶναι πολεμεῖν, Steph. et Leuncl. δοκεῖν mutandum putabant in δοκοῦσαν, quos secuti sunt Morus et Schneiderus. Sed hac coniectura vix opus est, dummodo statuamus ellipsin particulae ὥστε. Fr. Portus volebat οἵαν μὴ ἐμοὶ etc. Sed corruptus videtur locus Aθ. 1, 14. ἐκπλέοντες συκοφαντοῦσιν, ὡς δοκοῦσι, καὶ μισοῦσι τοὺς χρηστούς. Morus vel ὡς δοκεῖ, *prouti ipsis lubet*, vel καὶ δάκνουσι legendum putat, Zeunius ἐν ταῖς δίκαις, vel ὡς δωροδοκοῦντας. Fortasse tamen ad ὡς δοκοῦσι intelligi possit μοι, vt sit modestiae formula. ¶ 13) Particip. dicitur a) de iis *quae reuera sunt*. cf. n. 7. E. 3, 1, 6. ἀνὴρ δοκῶν εἶναι μάλα μηχανικός. Simpliciter Ιερ. 2, 1. τῶν δοκούντων ἀνδρῶν εἶναι. Π. 6, 1, 20. μάλα φρονίμους δοκοῦντας εἶναι. 8, 1, 9. 10. 8, 2, 1. 8, 8, 4. A. 14, 4. 6. E. 1, 1, 22. εὐδόξει, λέγειν τε δοκῶν καὶ βουλεύειν τὰ κράτιστα. Sed magis ad iudicium animi et sententiam refertur E. 1, 4, 6. p. 28. τὰ δοκοῦντα δίκαια εἶναι. 1, 6, 5. ξυμβουλεύετε τὰ ἄριστα ὑμῖν δοκοῦντα εἶναι. 2, 3, 18. p. 96. ἀνδρὸς καὶ ὄντος καὶ δοκοῦντος ἱκανοῦ εἶναι. 3. 1, 2. πολλοῦ ἄξιος βασιλεῖ δόξας γεγενῆσθαι. 4, 2, 7. 4, 8, 31. μάλα δοκῶν ἀνὴρ ἀγαθὸς εἶναι. 6, 3, 5. O. 1, 17. 12, 20. 20, 5. Ιερ. 1, 9. Synon. est νομιζόμενος Π. 5, 5, 4. b) de decretis publicis. A. 1, 3, 20. τὰ δόξαντα τῇ στρατιᾷ. 6, 1, 11. τὸ δόξαν τῷ ἑνί. E. 6, 3, 4. p. 382. ἄλλα μὲν ὑμῖν, ἄλλα δὲ ἡμῖν δοκοῦντα. Item sine dat. E. 1, 1, 26. δόξαντος δὲ τούτου — 1, 7. 10. p. 58. καὶ δοξάντων τούτων. 5, 2, 16. δοξάντων δὲ καὶ τούτων. 6, 3, 7. Pro istis genit. ponitur etiam Attice nominatiuus absolutus: A. 4, 1, 10. δόξαν δὲ ταῦτα, ἐκήρυξαν. marg. Steph. δόξαντα. E. 3, 2, 14. δόξαντα ταῦτα καὶ περανθέντα, — ἀπῆλθον. v. Reitz. ad Lu-

Lucian. T. II. p. 78. et 408. Budae. commentar. p. 19. et Obf. mifc. Vol. III. p. 431. it. infra συνδοκοῦν. c) de iis, quae probantur alicui, E. 3, 1, 16. ὅτι — καὶ αὐτῷ δοκοῦντα λέγοιεν. 4, 1, 5. δοκοῦντα καὶ Σπιθριδάτῃ ταῦτα λέγεις; *num haec dicis fciente et probante Spithridate?* Sic de locis communibus, Απ. 4, 6, 15. τὰ δοκοῦντα τοῖς ἀνθρώποις. Antea: τὰ μάλιστα ὁμολογούμενα.

δοκιμάζειν. ¶ 1) *explorare alicuius rei indolem, probare.* Hefych: δοκιμάσας· κρίνας, ἐξετάσας. O. 4, 8. ὁπότην τῆς χώρας ἐφορᾷ αὐτὸς καὶ δοκιμάζει. De legibus, Απ. 1, 2, 42. νόμοι εἰσὶν, οὓς τὸ πλῆθος — δοκιμάσαν ἔγραψε. De equis aliisque rebus, Ιπ. 1, 1. τὸ σῶμα δεῖ δοκιμάζειν. τῆς γὰρ ψυχῆς οὐ πάνυ σαφῆ τεκμήρια παρέχεται. §. 3. πόδας δ' ἄν τις δοκιμάζοι. §. 17. εἶδος πώλου. O. 9, 15. ἐξετάζειν τὰ σκεύη — καὶ δοκιμάζειν, εἰ καλῶς ἕκαστον ἔχει, ὥσπερ ἡ βουλὴ ἵππους καὶ ἱππέας δοκιμάζει. Cf. δαμάζειν, quocum permutatur. ¶ 2) *explorare animum et mores et fcientiam.* Π. 1, 5, 7. προσειλόμην ὑμᾶς, οὐ νῦν πρῶτον δοκιμάσας. 8, 4, 13. ἐδίδοσαν χρήματι, ἀρχὴν — ἄρχοντας τοὺς ὑφ' ἑαυτῷ δοκιμάζων — τοὺς ὑφ' ἑαυτοῖς ἰδιώτας δοκιμάσαντες, pro cuiusque vita et dignitate. Απ. 1, 4, 1. δοκιμάζοντων (imperat. Attic.) εἰ ἱκανὸς ἦν βελτίους ποιεῖν τοὺς συνόντας. 2, 6, 1. δοκιμάζειν φίλους, ὁποίους ἄξιον κτᾶσθαι. §. 6. πῶς ἂν ταῦτα δοκιμάσαιμεν τῷ τοῦ χρῆσθαι; — τοὺς ἀνδριαντοποιοὺς δοκιμάζομεν οὐ τοῖς λόγοις αὐτῶν. 4, 2, 26. 4, 8, 11. Αγ. 6, 2. τὴν ψυχὴν δοκιμάζειν. ¶ 3) fpeciatim *in magiftratuum vitam et mores inquirere antequam ineant magiftratum.* Απ. 3, 5, 20. ἡ βουλὴ τοῦ Ἀρείου πάγου ἐκ τῶν δεδοκιμασμένων καθίσταται, *e viris fpectatae virtutis.* Αθ. 3, 4 ἀρχὰς δοκιμάσαι καὶ διαδικάσαι. Hoc enim, τὸ διαδικάσαι, fiebat poft magiftratum. v. δοκιμασία, et Harpocrat. ibique Valel. ¶ 4) *eligere.* Mofchopulus: δοκιμάζω· τὸ δόκιμον κρίνω. A. 3, 3, 12. ἵπποι δὲ καὶ ἱππεῖς ἐδοκιμάσθησαν εἰς πεντήκοντα. ¶ 5) *laudare, commendare.* Απ. 1, 2, 4. 8. ¶ 6) *disputando efficere, demonftrare.* O. 6, 8. ἐδοκιμάσαμεν, ἀνδρὶ καλῷ τε κἀγαθῷ ἐργασίαν εἶναι κρατίστην, γεωργίαν.

γίαν. Ante erat ἐδόκει ἡμῖν. Huc referri fort. potest §. 13. de pictorum operibus: θεᾶσθαι τὰ δεδοκιμασμένα καλὰ ἔργα αὐτοῖς εἶναι; *quae certissimum esset ipsis pulchra esse.* Gail: *leurs ouvrages les plus vantés.* ¶ 7) *suae tutelae permittere,* εἰς ἄνδρας ἐγγράφειν, Harpocrat. vbi v. Vales. Αθ. 3, 4. ὀρφανοὺς δοκιμάσαι.

δοκιμάζεσθαι, *explorare, eligere.* O. 8. 10. χώραν δοκιμασώμεθα τὴν προςήκουσαν ἑκάστοις ἔχειν. Vbi ἔχειν pendet ab omisso ὥστε, *vt habeamus.*

δοκιμασία, ¶ 1) *probatio, examen, quo in eorum mores inquirebatur, qui Archontes fieri vellent.* Απ. 2, 2, 13. ἐάν τις τῶν γονέων — τάφους μὴ κοσμῇ, καὶ τοῦτο ἐξετάζει ἡ πόλις ἐν ταῖς τῶν ἀρχόντων δοκιμασίαις. v. Poll. 8, 44. et Hesych. it. Ernest. et Hindenb. ¶ 2) *lustratio copiarum.* E. 6, 4, 31. ἐξέτασιν πεποιηκὼς καὶ δοκιμασίαν τοῦ ἱππικοῦ. Ιππ. 3, 9. ἐν ταῖς δοκιμασίαις ἡ τάξις εἴρηται. Fiebant spectante senatu et praefecto equitum.

δόκιμος, ¶ 1) *probatus, eximius.* Hesych: δόκιμον· χρήσιμον, τέλειον, O. 4, 7. τούτοις δοκίμοις ἵπποις τε καὶ ὅπλοις παρεσκευασμένους. Ita Steph. rescripsit. Antea legebatur δοκίμους, quod probat Bach. et Zeun. qui δοκίμους exponit aduerbialiter. ¶ 2) *qui spectatae virtutis est, miles lectus.* E. 3, 4, 15. Αγ. 1, 24. ¶ 3) Π. 8, 4, 13. pro δίκαιον μέρος in margg. est δόκιμον μ. Nam ante praedae distributionem facta erat rerum gestarum exploratio. Sed δόκιμον videtur glossema esse, ortum ex praecedente δοκιμάζων.

***δοκίμως,** *perfecte.* Hesych: δόκιμον· — τέλειον. cf. Abresch. in Obs. misc. T. V. p. 96. Π. 1, 6, 7. ὅπως — καλὸς καὶ ἀγαθὸς δοκίμως γένοιτο.

δοκὶς, *trabecula, trabs.* K. 9, 15. venator iubetur podostrabae imponere ἀτρακτυλίδος δοκίδας. Port. et Leuncl. reponunt ἀκίδας. Sed seruanda videtur lectio δοκίδας, vt intelligantur *virgulae.*

δολερὸς, *fraudulentus.* In bonam partem, Π. 1, 6, 19. p. 74.

δόλιος, *fraudulentus.* A. 1, 4, 7. εὔχοντο ὡς δολίους ὄντας ληφθῆναι. Np. deserto Cyro clam aufugerant. Margg. et Cod. Par. legunt δήλους.

δολι-

δολιχοδρόμος, *qui sexies curriculo stadium emetitur.* Sic Bach. qui fortassis hausit hanc sententiam e Budaei annotatt. in Pandectas p. 183. extr. vbi tamen dubitanter eam proponit, vel e Pitisci lexico antiquitatum Romanar. qui dolichodromum ait dictum fuisse, *qui leucam cursu absoluisset*, aut *qui sex decursis stadiis idem spatium recurrendo absoluisset*, vel ex Erasm. Schmidii commentar. ad Pindar. Olymp. 12. p. 282. qui tamen omnes nullius scriptoris antiqui auctoritate sententiam suam muniuerunt. Sed Hutch. *qui 24 stadia duodecim flexibus currit.* cf. δόλιχος. Σ. 2, 17. οἱ δολιχοδρόμοι τὰ σκέλη μὲν παχύνονται, τοὺς δὲ ὤμους λεπτύνονται.

δόλιχος, genus cursus. v. Suid. Phauor. et Schol. Aristoph. au. 293. quos Solanus ad Lucian. de conscr. hist. c. 30. T. II. p. 41. dicit mire hoc voc. interpretari, ita vt nihil certi possit inde elici. Addi poterat Schol. Electr. 686. δόλιχός ἐστιν εἴκοσι σταδίων. Suid. dicit esse κδ' στάδια. sed in v. δίαυλος habet haec: δολιχοδρόμοι, οἱ ζ (h. e. septies) τρέχοντες. — σταδιοδρόμοι διπλοῦν ἐποίουν τὸν δρόμον. Ita Schol. Cod. Guelf. A. 4, 8, 20. δόλιχον ἐστὶ τὸ ἑπτάκις ἀνελθεῖν καὶ κατελθεῖν· ἤγουν πλεονάκις παρακάμψαι. Hutchinsonus, Pindari scholiasten fortassis secutus, tradit, in dolicho certantes debuisse stadii spatium duodecies currere et recurrere, in stadio semel; ex 12 autem flexibus effici 24 Suidae stadia. Confert hanc in rem Pindar. Ol. 3, 58. sq. Scilicet cum δολιχὸς sit i. q. μακρὸς, dubitari non potest quin dolichus omnino fuerit genus cursus longioris. quod ipsum patere videtur e Plat. lib. 8. de legg. T. II. p. 833. B. vbi Ficinus explicat *quatuor stadia.* Erasmus adagg. 4, 7, 87. dolichodromos interpretatur, *qui perpetuo impetu duodecim stadia decurrebant.* Sic fere Budaeus in annotationibus in Pandectas p. 176. Contra Lydio in prolegomenis ad agonistica sacra * * 2. δολιχοδρόμοι sunt, *qui* longius, quam σταδιοδρόμοι, imo *duplex stadium vno cursu absoluebant.* Sed ne horum quidem vllus veterem

terem aliquem ſcriptorem ad confirmandam ſuam opinionem attulit. Videtur vero δόλιχος non omnibus temporibus, et apud omnes Graeciae populos aeque magnum ſpatium complexus eſſe. Fortaſſis etiam fuit interdum ludus equeſter, vbi ſane potuit fuiſſe plurium ſtadiorum. Certe δίαυλος non ſemper fuit pedeſter. (v. Eurip. Electr. 825.) Equeſtre autem curriculum fuit quatuor ſtadiorum. v. Plutarch. in Solone c. 23. et Meurſ. in Solone c. 19. p. 68. Qui igitur τὸ ἱππικὸν ſexies decurrebant, ii vtique viginti quatuor ſtadia emetiebantur. Praeter laudatos auctores cf. Poll. 3, 146. et Spanhem. ad Callimach. h. in Pall. 23. In Xenophonte A. 4, 8, 20. δόλιχον οἱ Κρῆτες ἔθεον. Quodsi h. l. ἔθεον ad pueros pertinet, Solanus l. l. male negat alias δόλιχον iis tribui. Nam praeter Lucianum l. l. etiam ap. Pauſan. 10, 7. p. 814. δόλιχος praeſcribitur pueris, et quidem in ludis Pythiis. Sed illi Cretenſes videntur diſtinguendi eſſe a pueris. Caeterum etiam ap. Callimach. epigr. 12. Cretenſis quidem dicitur dolicho viciſſe, et in loco Xenophontis neceſſario intelligendus eſt δόλιχος pedeſter.

Δόλοπες, *Dolopes*, populus Theſſaliae vicinus, v. Heſych. In Cyri exercitu, A. 1, 2, 6. Parebant Iaſoni, E. 6, 1, 4. p. 358.

δόλος, *fraus*. A. 5, 6, 16. δόλος καὶ ἐπιβουλή. E. 7, 1, 34. δόλῳ ἀπέκτεινε.

δολοῦν, *fallere*. Π. 1, 6, 19. p. 75. δολοῦν ὥς ἀγρίους edidit Hutch. pro δουλοῦν. v. δουλοῦν nr. 3. et Valcken. ad Herodot. 1, 212. Sed Zeun. defendit δουλοῦν.

δόλωσις, *deceptio*, *fraus*. Π. 1, 6, 19. p. 75. ἀπάται καὶ δολώσεις.

δονούμενος legitur in nonnullis pro δινούμενος. v. δινεῖν. Heſych: δονεῖ· κινεῖ, ταράσσει, σαλεύει.

δόξα, ¶ 1) *opinio*. In vtramque partem, Απ. 4, 8, 10. ὁρῶ τὴν δόξαν τῶν προγεγονότων ἀνθρώπων ἐν τοῖς ἐπιγιγνομένοις οὐχ ὁμοίαν καταλειπομένην τῶν τε ἀδικησάντων καὶ τῶν ἀδικηθέντων. c. περὶ, Π. 8, 4, 14. c. ὡς, Απ. 1, 4, 16. δόξαν ἐμφῦσαι, ὡς ἱκανοί εἰσιν εὖ καὶ κακῶς ποιεῖν. In malam, Π. 6, 1, 21. ταύτῃ τῇ δόξῃ (hominum de te) οἷός τ' εἶ ἐμοὶ χαρίσασθαι.

σθαι. Απ. 3, 12, 2. δόξαν αἰσχρὰν κτῶνται. Σ. 4, 8. δόξαν γελοίαν προσλαβεῖν, *qua rideamur*. Hinc παρὰ δόξαν, Α. 2, 1, 13. Ε. 4, 3; 4. 7, 5, 22. Αγ. 2, 8. *insperato*. it. ὡς ἐμῇ δόξῃ, Πο. 5, 2. *mea sententia*. Vsitatius est ὡς ἐμὴ δόξα. Vnde l. l. ortae sunt varr. lectt. ὡς ἐμοὶ δόξῃ, et ὡς ἐμοὶ δοκεῖ. ¶ 2) *species*. c. gen. Π. 6, 3, 11. p. 385. πλήθους δόξαν παρέξει. c. inf. Ε. 7, 5, 21. δόξαν παρεῖχε, μὴ ποιήσεσθαι μάχην. ¶ 3) *bona existimatio*. Π. 1, 6, 19. p. 71. τοιαύτην δόξαν περὶ αὑτοῦ παρασχέσθαι — ὅπως δόξαν λάβῃς, *vt putent, te posse*. In praecedentibus est δοκεῖν. 5, 2, 5. p. 278. ἀντὶ δ' ἀρετῆς καὶ δόξης ἀγαθῆς. 8, 8, 2. τοιαύτην δόξαν εἶχον. Ο. 2, 4. εἰς τὴν σὴν (*de te*) δόξαν. c. περὶ, Απολ. 9. ἣν ἐγὼ δόξαν ἔχω περὶ ἐμαυτοῦ. ¶ 4) *gloria*. Π. 3, 3, 7. τοῖς δόξης (in proelio) ἐφιεμένοις. Α. 6, 1, 13. μὴ τὴν προειργασμένην δόξαν ἀποβάλοι. 6, 5, 9. οὐ δόξης δεομένους εἰς ἀνδρειότητα, ἀλλὰ σωτηρίας. Ε. 6, 3, 6. p. 388. νενικηκότες — καὶ δόξαν ἔχοντες. Απ. 3, 5, 4. τεταπείνωται ἡ τῶν Ἀθηναίων δόξα — ἐπῆρται δὲ τὸ τῶν Θηβαίων φρόνημα. Hic possit ex opposito verti: *sunt animis demissis*. 3, 12, 4. δόξαν μεγάλην κτῶνται. 4, 2, 34. refertur inter illa bona, quae non certam felicitatem pariunt. cf. §. 35. Ιερ. 2, 15. δόξαν λαμπρὰν ἀναλαμβάνουσι. Iungitur c τιμῇ, Ιπρ. 1, 23. c. gen. rei laudabilis, Απ. 4, 2, 6. σωφροσύνης δόξαν περιβάλλεσθαι. cf. ἐκφέρεσθαι, et ψευδής.

δοξάζειν, ¶ 1) *opinari*. Απ. 3, 9, 6. ἃ μὴ οἶδε δοξάζειν τε καὶ οἴεσθαι γιγνώσκειν. Ιερ. 2, 3. ὁ ὄχλος μοι δοκεῖ δοξάζειν ὁρῶν. (e rebus externis) εὐδαίμονάς τινας εἶναι, καὶ ἀθλίους. ¶ 2) Suid: δοξάσαι· ὑπονοῆσαι, εἰκάσαι. Κ. 3, 10. πολὺ ὑπολαμβάνουσαι, δοξάζουσι δὲ ἕτεραι. Sed Leuncl. legit δοξάζουσαι: *in reperiendis vestigiis incertam coniecturam sequentes*. ¶ 3) *existimare*. Π. 5, 5, 14. p. 338. ἀλκιμώτατος δοξάζεται εἶναι. Paulo post est κρίνοιτο. ¶ 4) De philosophis: *sentire*. Απ. 1, 1, 13. οὐ ταυτὰ δοξάζειν ἀλλήλοις. ¶ 5) Π. 1, 5, 5. in margg. est δοξαζομένου pro δεξαμένου. haud dubie perperam. Cf. δέχεσθαι nr. 3. Permutatur etiam c. σιγάζειν. v. ibi.

δόξας

δόξας et δόξαν v. in δοκεῖν.
δοράτιον, i. q. δόρυ. A. 6, 4, 18. σὺν δορατίοις — καὶ ἄλλοις ἀγγείοις. Brodaeus legendum putabat δερματίοις.
δορατοπαχὺς, *hastae crassitudinem habens.* K. 10, 3. τὰς ῥάβδους κρανείνας δορατοπαχεῖς.
δορκὰς, *caprea*, ita dicta a visus acumine. ὀξυδερκὲς γὰρ τὸ ζῶον καὶ εὐόμματον, Etymol. M. cf. Bochart. hieroz. 3, 25. Π. 1, 4, 7. αἱ δορκάδες — ἀσινεῖς εἰσιν. 2, 4, 15. sunt in finibus Armeniorum, it. in parte Arabiae, A. 1, 5, 2. et in agro Sciluntico, 5, 3, 11.
δόρπιστος, *tempus coenae.* Pollux 6, 102. τὸν δόρπον, ἢ ὡς Ξενοφῶν, δόρπιστον. vbi v. interpp. Hesych: δόρπιστος· ὥρα τοῦ δείπνου. A. 1, 10, 10. ἀφικνοῦνται ἀμφὶ δόρπιστον ἐπὶ τὰς σκηνάς. All. δόρπιτον.
δόρυ. Hesych: δόρυ· ὅπλον, λόγχη, ἀκόντιον, καὶ πᾶν ξύλον. ¶ 1) *hasta*, v. c. Ιπ. 7, 3. 8. 9. 8, 10. it. genit. δόρατος, Ιπ. 12, 12. bis. Plur. δόρατα, v. c. Π. 7, 1, 17. A. 5, 4, 14. Ιπρ. 3, 3. 5, 7. datiu. δόρασι, Π. 6, 2, 5. Ιπρ. 5, 5. Proprie δόρυ est τὸ μεῖζον, ᾧ ἐκ χειρὸς ἐχρῶντο, ἀκόντιον vero τὸ ἀκοντιζόμενον, ἔλαττον δόρατος, Ammon. Sed dicuntur promiscue. Distinguitur etiam a ξυστός, vbi vid. Cf. ἀκόντιον et ἀφιέναι. ¶ 2) *pertica, lignum.* Π. 7, 1, 2. ἀετὸς ἐπὶ δόρατος μακροῦ, pro quo est A. 1, 10, 8. ἐπὶ ξύλου. Sic fort. Ιπ. 7, 1. ὡς μήτ', — ἂν ἀπὸ δόρατος ἀναπηδᾷ, σπᾶν τὸν ἵππον, intelligendum est *innixus ligno e terra prominenti.* cf. Poll. 1, 203. τοπρῶτον ἐκ μετεώρου ποιεῖσθαι τὴν ἀνάβασιν, ὅπως μήτε ἐπισπάσῃ ἑαυτὸν ἀναβαίνων. Sed rectius explicari videtur verbis Ouidii met. 8, 366. *sumto posita conamine ab hasta.* Erat enim in hasta lignum aliquod ferrumue prominens, s. ansa, cui alterum pedem imponentes in equum insiliebant. Cf. Beckmanni Beyträge zur Gesch. der Erfind. Vol. III. p. 111. sq. ¶ 3) εἰς δόρατος πληγήν, Ιπ. 8, 10. est *intra interuallum, quo hasta ferire licet.* cf. ἀκόντιον, ἀκόντισμα. Idem est εἰς δόρυ E. 4, 3, 10. Αγ. 2, 11. Cf. δέχεσθαι nr. 5. ¶ 4) Sed ἐπὶ δόρυ, *ad dextram.* cf. ἀσπίς. A. 4, 3, 22. ἐπὶ δόρυ ἡγεῖσθαι τοὺς οὐραγούς. Λ. 13, 6. Sed 11, 10. est παρὰ δόρυ, et E. 6, 5, 18. sic

ſic accipiendum videtur εἰς δόρυ.

δορυάλωτος, *bello captus.* v. Heſych. Π. 7, 5, 13. ὡς δορυαλώτου τῆς πόλεως οὔσης. E. 5, 2, 5.

δορυφορεῖν, *ſatellitio fungi, tueri inſtar ſatellitis.* c. acc. Ιερ. 4, 3. πολῖται δορυφοροῦσι ἀλλήλους — ἐπὶ (*contra*) τοὺς δούλους, δορυφοροῦσι δ' ἐπὶ τοὺς κακούργους. Sed c. dat. quod minus uſitatum eſt (v. Doruill. ad Charit. p. 71.). Π. 7, 5, 26. p. 459. ἡμῖν αὐτοῖς δορυφορήσομεν.

δορυφορία, *ſatellitium.* Π. 2, 2, 3. iocoſe: ἐγέλων ἐπὶ τῇ δορυφορίᾳ τῆς ἐπιστολῆς, *epiſtola ab armatis allata.*

δορυφόρος, ¶ 1) *ſatelles.* v. Heſych. Π. 7, 5, 26. p. 459. δορυφόρους τῆς σωτηρίας. Si lectio ſana eſt, ſunt iidem, qui οἴκων καὶ σωμάτων φύλακες. Sed in Codd. Gabrielii eſt εἰ δ' ἄλλους μὲν δορυφόρους τῆς σωτ. οἰησόμεθα χρῆναι τυγχάνειν, vt τῆς σωτηρίας referatur ad τυγχάνειν. 8, 3, 3. 5. 8. 8, 5. 2. τοὺς δορυφόρους τῆς βασιλικῆς σκηνῆς. Midiae δορυφόροι memorantur E. 3, 1, 21. Ageſilai l. Damaſiae, 4, 5, 8. Iaſonis, 6, 4. 22. Ιερ. 5, 4. tyranni τοῖς ξένοις δορυφόροις χρῶνται, et quidem μισθοφόροις. v. 10, 1. 3. 4. ¶ 2) Eorum inſtitutio a Cyro facta et officium deſcribitur Π. 7, 5, 24. λαμβάνει μυρίους δορυφόρους, οἳ κύκλῳ ἐφύλαττον ἐπὶ τὰ βασίλεια, ὁπότε εἴσω ῥαΐσειεν· ὁπότε δ' ἐξίοι που, ἔνθεν καὶ ἔνθεν τεταγμένοι ἐπορεύοντο. Hutch. ad h. l. notat, δορυφόρους dici *cognatos regis,* qui ſtolam Medicam geſtauerint, δορυφορικὴν inde dictam ap. Aelian. V. H. 1, 22. Similia habet Doruill. l. l. At Curtius 3, 3, 13—15. diſtinguit Immortales, Cognatos, et Doryphoros, et ſtola δορυφορικὴ huc non pertinet. v. Perizon ad Aelian. l. l. ¶ 3) A. 5, 2, 4. δορυφόροι videntur ſimpliciter eſſe *milites haſtati.*

δοτέον, *dare oportet.* Ιπ. 10, 12. δοτέον εὐθὺς τὸν χαλινόν.

δοτὴρ, *diſpenſator, Ausgeber.* Cf. Heſych. Π. 8, 1, 3. δαπανημάτων δοτῆρες. Eſt forma Attica et Xenophontea, vt ἀλεξητὴρ et ſimilia. v. γνωστήρ.

δουλεία, *ſeruitus.* Tribuitur victis A. 7, 7. 20. E. 3, 5. 8. p. 183. Lacedaemonii ſociis ἀντὶ ἐλευθερίας διπλῆν δουλείαν παρεσχήκασιν. Dicitur inui-

dioſe

diofe de ciuibus, qui parere debent, Απ. 2, 1, 11. bis. 12. de eo, qui fe ad patronum aliquem applicat, 2, 8, 4. Ιερ. 7, 8. Sed Απ. 4, 5, 5. δουλεία κακίστη eft voluptatibus parere. v. δουλεύειν nr. 4. et 1. δουλεύειν δουλείαν.

δουλεύειν, ¶ 1) *feruire, feruum effe*. Π. 3, 1, 23. de captiua, quae §. 20. dicitur λατρεῦσαι. Α. 4, 8, 3. Ἀθήνησι Φάσκων δεδουλευκέναι. Απ. 3, 12, 2. ἁλόντες in bello δουλεύουσι — τὴν χαλεπωτάτην δουλείαν. 4, 2, 33. ter. ¶ 2) *parere*. Π. 8, 1, 15. de gentibus victis: οὓς μὲν ἄρχειν ᾤετο χρῆναι — οὓς δ' αὖ κατεσκεύαζεν εἰς τὸ δουλεύειν. Απ. 2, 1, 13. δουλεύειν, ἀντὶ τοῦ πολεμεῖν τοῖς κρείττοσι. Αθ. 1, 8. δῆμος οὐ βούλεται δουλεύειν, ἀλλ' ἐλεύθερος εἶναι, καὶ ἄρχειν. 3, 11. ¶ 3) *colere, inferuire, magnifacere*. Π. 5, 1, 6. δουλεύειν τοῖς ἐρωμένοις, καὶ μαλακακὸν νομίζοντας, πρίν γε ἐρᾶν, τὸ δουλεύειν. Ε. 1, 4, 6. p. 28. Alcibiades ὑπὸ ἀμηχανίας δουλεύων, ἠναγκάσθη θεραπεύειν τοὺς ἐχθίστους. Αθ. 1, 11. ἀνδραπόδοις δουλεύειν. Habet fpeciem oxymori. Απ. 1, 5, 6. τὸν παρὰ τοῦ τυχόντος χρήματα λαμβάνοντα — δουλεύειν δουλείαν οὐδεμιᾶς ἧττον αἰσχράν. ¶ 4) Metaphor. *indulgere, totum fe dedere*. Απ. 1, 5, 5. bis: δουλεύειν ταῖς ἡδοναῖς. 1, 6, 8. δουλεύειν γαστρὶ, ὕπνῳ, λαγνείᾳ. 4, 5, 5. τὴν κακίστην δουλείαν. οἱ ἀκρατεῖς δουλεύουσιν. Απολ. 16. δουλεύοντα ταῖς ἐπιθυμίαις. v. Wetften. ad Tit. 3, 3.

δούλη, *ferua*. Π. 5, 1, 2. δοῦλαι et θεράπαιναι fynonyma funt. De iis, *quae feruiles funt animo*: Ιερ. 1, 28. αἱ ὑπὸ τῶν δούλων θεραπεῖαι. Oppon. αἱ ἀπὸ τῶν μέγιστον Φρονουσῶν γυναικῶν.

δουλικὸς, *feruilis*. Π. 7, 4, 7. νομίζων τοῦτο τὸ ὅπλον (np. σφενδόνην) δουλικώτερον εἶναι, *feruos magis decens*. Pollux, qui 3, 75. videtur ad h. l. refpexiffe, habet δουλικώτατον, vt cod. Bodl. Idem Pollux 3, 81. τὰ δουλικὰ παρὰ Δημοσθένει.

δουλικῶς, *more feruorum*, h. e. *fegniter*. Ο. 10, 10.

δουλοπρεπής, ¶ 1) *feruo conueniens*. Απολ. 30. δουλοπρεπεῖ διατριβῇ, np. περὶ βύρσας. ¶ 2) *feruili ingenio praeditus*. Απ. 2, 8, 4. οἱ ἐν ταῖς πόλεσι προστατεύοντες οὐ δουλοπρεπέστεροι — ἀλλ' ἐλευθεριώτεροι

ριώτεροι νομίζονται. Poll. 3, 75. δουλοπρεπὲς δὲ καὶ δουλοπρεπέστερον Ξενοφῶν.

δοῦλος, et ἀνὴρ δοῦλος (Π. 4, 5, 18.), ¶ 1) *seruus.* Π. 7, 5, 26. p. 459. δοῦλοι πονηροί, *ignaui.* Απ. 2, 6, 9. δήσαντα κατέχειν ὥσπερ δοῦλον. Oppon. ἐλεύθερος O. 5, 16. v. Αϑ. 1, 9. sqq. cf. ὑπηρετεῖν et ἀνδράποδον. Inprimis si quis est bello victus, Π. 3, 1, 6. 11. 4, 4, 3. etc. ¶ 2) *alicuius imperio parens.* v. Ammon. et Thom. Mag. Π. 4, 6, 2. p. 256. δίδωμί σοι ἐμαυτὸν δοῦλον καὶ σύμμαχον. 5, 5, 4. vbi Cyaxares: οἱ ἐμοὶ δοῦλοι ἰσχυρότεροι ἐμοῦ. Etiam Cyrus minor sic dicitur A. 1, 9, 16. et 2, 5, 11. v. Hutch. diss. 2. ad Π. p. 76. Sic fere A. 3, 1, 12. ἐστρατεύσαμεν ἐπ' αὐτὸν, δοῦλον ἀντὶ βασιλέως ποιήσοντες. 7, 4, 18. δοῦλοι ἔσονται ἀντ' ἐλευθέρων. Paulo aliter ¶ 3) A. 1, 9, 9. οἱ κακοὶ dicuntur δοῦλοι τῶν ἀγαθῶν, quia hi praefecturis praeficiuntur. Ιερ. 6, 3. tyrannorum ἑταῖροι sunt δοῦλοι. Σ. 4, 32. Athenis diuites, ob liturgias. §. 44. ἡ πόλις σοι ἐπιτάττουσα ὡς δούλῳ χρῆται. ¶ 4) Metaphor. *amori et voluptatib. parens.* Απ. 1, 3, 11. O. 1, 17 — 23. v. Ammon. et Thom. Mag.

δουλοῦν, ¶ 1) *seruum facere.* Π. 3, 1, 6. ἢ πολέμῳ κρατηθεὶς, ἢ καὶ ἄλλον τινὰ τρόπον δουλωθείς. Margg. χειρωθεὶς, quod placet Leunclauio, quia Xenophonti vsitatius sit καταδουλοῦσθαι. Sed agitur ibi de seruitute in vniuersum. ¶ 2) *subiicere.* Π. 8, 7, 3. p. 512. τοὺς πολεμίους ὑπ' ἐμοῦ δουλωθέντας. ¶ 3) δουλοῦν ὡς ἀγρίους, Π. 1, 6, 19. p. 75. legitur in omnibus editt. praeter Hutch. qui coniecturam Stephani δολοῦν recepit, quam eandem lectionem se inuenisse testatur in Cod. Bodl. Opus enim esse dolo, non vi aperta, et paulo post esse δολώσεως, vt antea δολερόν. Cf. δολοῦν.

δουλοῦσθαι, *sibi vi subiicere.* E. 4, 8, 2. δουλώσασθαι (τὰς πόλεις) βουλόμενος. Oppon. blanditiis ad suas partes pertrahere. Αγ. 7, 7. ἐξεστράτευσεν ὡς δουλωσόμενος, np. τὴν Ἑλλάδα, quod all. addunt. v. omnino Hemsterhus. ad Thom. Mag. p. 249.

δουπεῖν (verb. Homer.), *strepitum edere.* A. 1, 8, 18. ταῖς ἀσπίσι πρὸς τὰ δόρατα ἐδούπησαν. Hoc siebat ante pugnam. Et est solenne hac in re verbum.

v.

v. Poll. 1, 168. Alias dicitur κρούειν.

δοῦπος, *strepitus*. A. 2, 2, 10. θόρυβος καὶ δοῦπος ἦν, οἷον εἰκὸς φόβου ἐμπεσόντος.

δράγμα, *manipulus frumenti*. E. 7, 1, 8. Hesych: δράγμα· ὅσον περιλαμβάνει τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ ὁ θερίζων. Cf. Eustath. ad Il. λ, 69. et Poll. 2, 147.

Δρακοντίδης, *Dracontides*, vnus e triginta tyrannis. E. 2, 3, 2.

Δρακόντιος, *Dracontius*, Spartanus, παῖς ὢν ἔφυγεν οἴκοθεν παῖδα κατακτανὼν ἄκων. Praeficitur cursui et ludis, A. 4, 8, 18. cf. §. 19. Mittitur a Graecis cum aliis legatis ad Cleandrum, 6, 6, 16. cf. Suid.

Δράκων, *Draco*. ¶ 1) Atheniensis, legum conditor. O. 14, 3. ¶ 2) Pellenensis, cuius curae committitur Atarna, E. 3, 2, 9.

δρᾶν, *facere*. Π. 3, 3, 24. p. 193. ὀρθῶς ταῦτα δρᾶν. E. 1, 1, 15. ἀπορέομες τί χρὴ δρᾶν. Ιπρ. 3, 8. τοῦτο δρᾶν, np. ταχὺ ἐλαύνειν. Π. 4, 2, 14. habent nonnulli τὰ δρώμενα pro τὰ ὁρώμενα. et K. 5, 34. Leuncl. male edidit οἱ δρῶντες pro οἱ ἰδόντες. vbi Fr. Portus antiquam lectionem interpretatur: *ne, qui te viderint, leges venationis violent, i. e. ne corrumpas alios tuo exemplo.*

δραπετεύειν, *fugere*. E. 2, 4, 10. p. 111. hostes in inferiori loco collocati φυλαττόμενοι δραπετεύουσιν ἀεὶ ὑπὸ ταῖς ἀσπίσιν, *tecti clypeis*. v. ἀσπίς n. 4. Vulgo igitur male vertunt: *latitabant*. Sed paulo melius Goldhagen: *sich unter den Schilden verbergen, und auszuweichen suchen*. 8, 4, 15. et Aγ. 1, 23. ὡς μὴ δραπετεύοντα πολεμεῖν δέοι αὐτόν. Fr. Portus: *fugitando ac delitescendo*. De seruis est Απ. 2, 1, 16.

δραχμή, *drachma*, quae apud Atticos valebat sex obolos. E. 1, 5, 3. τῷ ναύτῃ δραχμὴν Ἀττικήν. Cf. §. 4. 2, 3, 18. p. 100. πρὶν ἂν καὶ οἱ δοῦλοι, καὶ οἱ δι᾽ ἀπορίαν δραχμῆς ἂν ἀποδόμενοι τὴν πόλιν, δραχμῆς μετέχωσιν, h. e. *senatores fiant*. Est lusus in repetito nomine δραχμῆς. Cf. ἀποδίδοσθαι. Ad formulam δραχμ. μετέχ. pertinet; quod drachma erat stipendium senatorum, (v. Hesych. in v. βουλή.) etiam διαιτητῶν. v. Poll. 8, 127.

δρεπανηφόρος, *falcatus*. Suid: δρεπανηφόρος· ξιφηφόρος.

φόρος. καὶ δρεπανηφόροι Ξενοφῶν. (Sed nescio, vbi, neque in Xenophonte nisi de curribus dicitur.) Deinde laudat opportune locum A. 1, 8, 7. in Artaxerxis exercitu erant ἅρματα — τὰ δρεπανηφόρα λεγόμενα· εἶχον δὲ δρέπανα ἐκ τῶν ἀξόνων εἰς πλάγιον ἀποτεταμένα, καὶ ὑπὸ τοῖς δίφροις εἰς γῆν βλέποντα, ὡς διακόπτειν, ὅτῳ ἐντυγχάνοιεν. Tales currus habuit etiam Cyrus minor A. 1, 7, 9. cf. §. 8. Primus eos instituisse legitur Cyrus maior, Π. 6, 1, 17. (vbi v. Hutch. cf. Curt. 4, 9. et 15.) §. 26. 6, 2, 4. 7, 1, 22. 8, 6, 10. 8, 8, 11. Tum iis vsus est Pharnabazus, E. 4, 1, 9.

δρέπανον (Thom. Mag. et Moeris volunt δρεπάνη), *falx.* np. in curribus, Π. 6, 1, 17. δρέπανα σιδηρᾶ. 6, 2, 7. p. 366. δρέπανα σιδηρᾶ περὶ τοῖς ἄξοσι. 7, 1, 16. cf. δρεπανηφόρος. Τὰ δρέπανα inseruiunt variis vsibus, Π. 6, 2, 11. p. 372. E. 3, 3, 7. Sunt etiam in venatoriis instrumentis, K. 2, 10. vt resecetur materia, ad retia suffulcienda. cf. Poll. 5, 19. et 10, 144.

Δρῖλαι, *Drilae.* Steph. Byz: συνοικία τῆς Ποντικῆς Τραπεζοῦντος, ὡς Ξενοφῶν ἐν ἀναβάσεως πέμπτῳ, np. c. 2. vbi Graecorum cum iis proelia narrantur.

δριμὺς, *acer.* Π. 6, 2, 11. p. 371. ὄψα ὀξέα, — δριμέα, καὶ ἁλμυρά. Ἀπ. 1, 4, 5. τίς ἂν αἴσθησις γλυκέων καὶ δριμέων — εἰ μὴ γλῶττα; Ἱερ. 1, 22. παρατίθεται — ὀξέα καὶ δριμέα καὶ στρυφνά.

δρομαῖος, ¶ 1) *cursorius, in ipso cursu factus.* Ita Portus. Alii aliter. K. 3, 8. τὰ ἴχνη τὰ μὲν εὐναῖα ἀγνοοῦσι, τὰ δὲ δρομαῖα ταχὺ διατρέχουσιν. Quae qualia sint, cognoscitur ex 5, 7. ὄζει τῶν ἰχνῶν ἐπὶ πλεῖω χρόνον τὰ εὐναῖα τῶν δρομαίων. τὰ μὲν εὐναῖα ὁ λαγὼς ποιεῖται (edd. vett. πορεύεται, omisso κατὰ) ἐφιστάμενος, τὰ δὲ δρομαῖα ταχύ. ἡ γῆ οὖν τῶν μὲν (np. οὓς ἐφίσταται) πυκνοῦται, τῶν δὲ (np. ἃ ταχὺ ποιεῖται) οὐ πίμπλαται. cf. 7. 6. et 9. Vlitius ad Grat. Falisc. 242: ἴχνη δρομαῖα explicat: „*quae cubili suo excitata fera imprimit. quae plerumque velociter percurrit,* et ideo facilius euanescunt; sed εὐναῖα, *quae fera ad cubile, maxime a pastu regressa, rediens facit, cum lento gradu domum redit.*" Kuhn. ad Poll.

Poll. 5, 12. εὐναῖα, *quae ad cubile ducunt; δρομαῖα, quae cursum leporis arguunt.* ¶2) Est epitheton leporis, et videtur esse: *qui non habet proprium cubile*, vel *qui rarius in cubili versatur.* K. 5, 9. lepus εὐναῖος ὁ ποιούμενος εὐνὴν — οἱ δὲ δρομαῖοι οὐχ οὕτω, διὰ τὸ ὑπὸ τῶν κυνῶν ἔκπληκτοι γίνεσθαι. v. omnino Hesych. cui δρομαλὰς λαγωὸς est, ὁ ἐν δρόμοις ἁλισκόμενος. εὐναῖος δὲ, ὁ ἐν κοίτῃ.

δρομεὺς, *cursor.* Απ. 3, 10, 6. ποιεῖς — δρομεῖς, h. e. eorum statuas.

τὰ δρομικὰ, *certamina quae fiunt currendo.* in ludis Olympicis. E. 7, 4, 29. τὰ δρομικὰ τοῦ πεντάθλου ἐποίησαν.

δρόμος, ¶1) *cursus.* A. 1, 2, 17. δρόμος ἐγένετο τοῖς στρατιώταις ἐπὶ τὰς σκηνάς. Oppon. volatui, A. 1, 5, 3. ἀπέπτα ἀποφεύγουσα, τοῖς μὲν ποσὶ δρόμῳ, ταῖς δὲ πτέρυξιν ἄρασα. De equis, Ιπ. 1, 13. ἣν πάντα στερεὰ ᾖ, κουφότερα ἂν τὰ πρὸς τὸν δρόμον εἴη, np. membra quibus in currendo maxime opus est. De leporibus, K. 5, 17. οἱ πλανῆται χαλεποὶ πρὸς τοὺς δρόμους. §. 29. οὐδὲν τούτῳ ὅμοιόν ἐστι πρὸς δρόμον, vbi tamen Zeun. ex edd. vett. praefert ἁρμὸν, v. ἁρμός. §. 32. οὐρὰν ἐπιτηδείαν πρὸς δρόμον. 6, 18. εὐαλωκὼς ἐν τῷ πρώτῳ δρόμῳ. 7, 7. ἐὰν προλάβῃ ὁ λαγὼς τῷ δρόμῳ. De ceruis, K. 9, 10. bis. §. 19. ἐν τῷ δρόμῳ πᾶν τὸ σῶμα τύπτει. De apris, K. 10, 7. εἰς τὰς ἄρκυς ποιεῖται τὸν δρόμον. De canibus, K. 5, 14. θέουσι τὸν πρῶτον δρόμον. 6, 19. ἐὰν διημαρτηκὼς ᾖ venator τῶν δρόμων. 7, 7. καλαὶ πρὸς τὸν δρόμον. §. 8. εὐψύχους πρὸς τ. δ. §. 19. αἰσχίους πρὸς τ. δρ. Omnino de venatione, Π. 1, 2, 10. γυμνάζει ὁδοιπορίαις καὶ δρόμοις. ¶2) De exercitiis, Α. 1, 4. δρόμου ἀγῶνας ἐποίησε. 12, 5. δεῖ δὲ exercitum εἴτε περίπατον εἴτε δρόμον — ποιεῖσθαι. ¶3) De pugnantibus. Nihil enim vsitatius est, quam pugnas cursu aggredi. v. Bochart. hieroz. 1, 8. p. 145. sq. Π. 3, 3, 27. ὑπὸ τοῦ σπεύδειν συμμῖξαι, δρόμου τινὲς ἤρξαντο. συνεφείπετο δὲ καὶ πᾶσα ἡ φάλαγξ δρόμῳ. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Κῦρος ἐπιλαθόμενος τοῦ βάδην, δρόμῳ ἡγεῖτο. Δρόμῳ ἡγεῖσθαι est etiam 2, 4, 17. p. 188. Sed exercitus dicitur A. 4, 3, 23. δρόμῳ ὁρμᾶν. E. 2, 4, 4. δρ. προσπίπτειν. 3, 5, 12. δρ. βοηθεῖν. E. 4, 3, 10. et Αγ. 2, 10. δρ. ὁρμῆσαι φέ-

φέρεσθαι. c. εἰς, E. 5, 3, 3. it. c. πρὸς, E. 4, 8, 37. 7, 1, 7. it. δρόμῳ θεῖν, A. 1, 8, 12. 13. vbi oppon. ἐν τάξει ἕπεσθαι, et 5, 2, 11. it. 4, 6, 17. δρόμῳ ἔθεον πρὸς τοὺς παρατεταγμένους. Paulo aliter 7, 1, 10. θέουσι δρόμῳ πρὸς τὰς πύλας, non pugnaturi, ſed portas effracturi. Hutchinſ. hac formula defendere conatur formulas N. T. ἀκοῇ ἀκούειν et θανάτῳ τελευτᾷν. Dicitur etiam de iis, qui celeriter iter faciunt, A. 4, 7, 17. ἔθεον δρόμον ἐπὶ — vbi viri docti emendant δρόμῳ, ob vſum loquendi Xenoph. ¶ 4) De fugientibus, A. 5, 7, 15. φεύγουσιν δρόμῳ. E. 4, 4, 11. δρ. ἐξέπιπτον — Δρόμῳ ἁλίσκεσθαι v. in ἁλ. ¶ 5) De curſu in ludis gymnicis. A. 4, 8, 18. Graeci ludos facturi εἵλοντο Δρακόντιον — δρόμου τε ἐπιμεληθῆναι, καὶ τοῦ ἀγῶνος προστατῆσαι. §. 19. ὅπου τὸν δρόμον πεποιηκὼς εἴη, quò in loco eum fieri vellet. Huc referri poteſt Απ. 3, 8, 4. it. §. 7. πολλάκις τὸ πρὸς δρόμον καλὸν, πρὸς πάλην αἰσχρὸν, τὸ δὲ πρὸς πάλην καλὸν, πρὸς δρόμον αἰσχρόν. ¶ 6) ipſe *certaminis locus*. v. Thom. Mag. cl. Reineſ. V. L. 2, 3. p. 139. E. 2, 4, 18. κατὰ τὸν ἐκ Λυκείου δρόμον τὰς μηχανὰς προσάγειν — ὅπου ἕκαστος βούλοιτο τοῦ δρόμου. Ιππ. 3, 6. in pompis equitum ἐν Λυκείῳ — ἐν τάξει ἀφ᾽ ἧς πληρώσεται τοῦ δρόμου τὸ πλάτος. Sic de ſtadio Olympico E. 7, 4, 29. οὐκέτι ἐν τῷ δρόμῳ, ἀλλὰ μεταξὺ τοῦ δρόμου καὶ τοῦ βωμοῦ ἐπάλαιον. Referri huc poteſt Π. 8, 3, 11. ἀπέλιπεν τοὺς ἄλλους ἵππους ἐγγὺς τῷ ἡμίσει τοῦ δρόμου. Niſi quis malit ad nr. 5. referre. ¶ 7) *locus ambulationis ante caſtra*. Π. 2, 3, 10. ὅταν καταστῶμεν εἰς τὸν δρόμον, ἔνθα περιπατοῦμεν. ¶ 8) K. 6, 5. Stephanus dicitur pro ἀμφιδρόμους diuiſim legiſſe ἀμφὶ δρόμους. v. δρυμός.

δρόσος, *ros*. K. 5, 9. ἡ πολλὴ δρόσος.

δρυμός, *ſaltus*. v. Heſych. K. 10, 19. διαβάσεις τῶν ναπῶν εἰς τοὺς δρυμοὺς, *ſiluas*. Hinc 6, 5. pro ἀμφιδρόμους Stephanus iam emendauit ἀμφὶ δρυμοὺς, non ἀμφὶ δρόμους, vt narrant Zeun. ad h. l. et Iungerman. ad Poll. 5, 35. Sed propter ſequentia adiectiua corrigi Leunclau. malebat ἀμφὶ δρυμῶν ὁδούς. Zeunius ἀμφὶ δρόμους. ὁδούς, propter locum Pollucis 5, 35. ἐν πᾶσι τόποις ὁδοῖς

ὁδοῖς, τριμμοῖς, δρόμοις, ἔργοις, πεδίοις. Stephanus etiam coniiciebat fuisse olim lectionem διόδους, quia Omnibonus, quem sequitur Fr. Portus, vertit *diuortia*.

δρύπτεσθαι (poet. Port.), *lacerare se, inprimis os; in luctu*, Π. 3, 1, 8. γυναῖκες ἀναβοήσασαι ἐδρύπτοντο, margg. κατεδρύπτοντο. Hesych: ἐδρύπτοντο· κατεσπαράσσαντο. it. δρύπτεσθαι· καταξύεσθαι. cf. Abresch. in Obs. misc. VI, 1. p. 270. Π. 3, 3, 29. ἀνέκραγον καταῤῥηγνύμεναι τοὺς πέπλους καὶ δρυπτόμεναι.

δρῦς, *quercus*. K. 9, 13. τὸ ξύλον ἔστω δρυός.

δρύφακτοι, Hesych: αἱ τοῦ δικαστηρίου θύραι ἢ κάγκελοι, ἢ τὰ διαφράγματα, ἢ τὰ περιτειχίσματα. Moeris: δρύφακτος, ἡ θύρα τοῦ δικαστηρίου, Ἀττικῶς. cf. Poll. 8, 17. Schol. Aristop. equ. 672. vesp. 385. 826. et quos laudant interpp. Hesych. E. 2, 3, 19. ἐπιστῆναι ἐκέλευε τοὺς τὰ ἐγχειρίδια ἔχοντας φανερῶς τῇ βουλῇ ἐπὶ τοῖς δρυφράκτοις. Ita etiam Wells. edidit. Sed Leuncl. propter auctoritatem veterum grammaticorum, probante Stephano, legit δρυφάκτοις. it. §. 23.

δύεσθαι, *occidere*. De sole, A. 1, 10, 10. ἥλιος ἐδύετο. 2, 2, 8. ἅμα τῷ ἡλίῳ δυομένῳ. 5, 7, 4. ὁ ἥλιος δύεται. ter.

δῦναι, ¶ 1) *occidere*. E. 7, 2, 22. μικρὸν πρὸ δύντος ἡλίου. Sic, 1, 6, 15. pro ἅμα τῷ ἡλίῳ δύνοντι in margg. est δύναντι. Sic fere ap. Aelian. V. H. 4, 1. vbi v. ind. Kuhn. ¶ 2) *subire, condi*. Π. 5, 5, 4. κατὰ τῆς γῆς δῦναι.

δύναμις, ¶ 1) *vires* rerum naturalium. Π. 8, 8, 7. τῶν φυομένων ἐκ τῆς γῆς τὰς δυνάμεις. O. 16, 4. ἣν (ἡ γῆ) μὴ ἔχῃ τὴν ἑαυτῆς δύναμιν ἐπιδεικνῦναι. Πο. 4, 1. de argentifodinis: τοῖς μὴ εἰδόσι τὴν τούτων δύναμιν. Etiam nostri metallorum fossores vocant *Maechtigkeit*. ¶ 2) *facultas animalium*. Π. 5, 1, 10. χάριν ἀποδιδόναι οὔπω ἀξίαν δύναμιν ἔχειν μοι δοκῶ. Απ. 4, 2, 25 — 30. γιγνώσκειν — εἰδέναι τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν, διεψευσμένοι τῆς ἑαυτῶν δυνάμεως, ἀγνοεῖν τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν, etc. O. 7, 14. rogat mulier: τίς δὲ ἡ ἐμὴ δύναμις; Απ. 3, 5, 16. ταῖς εἰς τὰ τοιαῦτα δυνάμεσι χαίρουσιν. De equis, Ιππ. 5, 4. Sed εἰς δύναμιν, *pro viribus*, Π. 4, 5, 17. 5, 2, 4. A. 2, 3, 12. Idem est Π. 1, 6, 19.

19. p. 78. ὁπόση ἐστὶ δύναμις. it. κατὰ δύναμιν Απ. 1, 7, 4. Sed καδδύναμιν Απ. 1, 3, 3. ex Heſiodo, vt κατὰ δύναμιν Α. 3, 2, 5. Απ. 4, 3, 16. 17. magis refertur ad diuitias. Κατὰ λόγον τῆς δυνάμεως v. in λόγος nr. 21. ¶ 3) *potentia.* a) reip. E. 5, 4, 19. τὴν τῶν Λακεδαιμονίων δύναμιν. Margg. ῥώμην, quod in edit. Leuncl. pro gloſſemate habetur. b) ſingulorum virorum in rep. E. 6, 1, 4. p. 363. προβήσεται ἡ τοῦ ἀνδρὸς δύναμις. 6, 4, 27. ἐπὶ τὴν ἐκείνου δύναμιν, *ad deſtruendam Iaſonis creſcentem potentiam.* Verſ. *ditionem.* Non bene. Απ. 1, 2, 24. Ἀλκιβιάδης διὰ δύναμιν τὴν ἐν τῇ πόλει καὶ τοῖς συμμάχοις — διαθρυπτόμενος. it. §. 25. vbi, vt Ιερ. 1, 27. a πλούτῳ distinguitur. 4, 2, 35. πολλοὶ διὰ δόξαν καὶ πολιτικὴν δύναμιν πολλὰ κακὰ πεπόνθασιν. Huc refert Fr. Portus Λ. 1, 9. τοῦ μὲν γένους καὶ τῆς δυνάμεως κοινωνοῦσι, τῶν δὲ χρημάτων οὐκ ἀντιποιοῦνται. Vertit enim: *qui potentiam ſint allaturi.* Cf. nr. 7. ex E. 6, 1, 4. p. 357. ¶ 4) *facultas diuitiarum.* Π. 8, 4, 15. vbi ſynon. τὰ ὄντα. Α. 7, 7, 21. Ο. 9, 15. τιμᾶν ἀπὸ τῆς παρούσης δυνάμεως. Πε. 4, 16. Sic intelligunt Αγ. 3, 3. Ἀγησιλάῳ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα καὶ τὴν δύναμιν ἐνεχείρισε. „nisi, inquit Hutchinſonus, h. l. eſt *ſatellitium.*“ Fortaſſis propter E. 3, 4, 10. melius intelligitur vtrumque. ¶ 5) *ſcientia.* Απ. 3, 7, 3. Quo referri poteſt Απολ. 13. τὴν τῶν θεῶν δύναμιν, *rerum futurarum ſcientiam.* ¶ 6) *poteſtas et ius magiſtratus.* Λ. 8, 3. bis. §. 4. 13, 1. ἐπὶ στρατιᾶς βασιλεῖ δύναμιν παρεσκεύασε. 15, 8. τοῖς πολίταις φθόνον ἐμποιῆσαι τῆς δυνάμεως, ſcil. regi datae. Hinc intelligunt *magiſtratus* E. 4, 4, 5. τῶν ἐν δυνάμει ὄντων. Poſſunt etiam ſimpliciter eſſe *principes, potentes.* ¶ 7) *exercitus.* Π. 1, 6, 10. τοῦ δύναμιν ἔχοντος. Statim explicatur per πεζὴν δύναμιν et ἱππικόν. Ibid. τῇ δυνάμει εὖ ποιῆσαι καὶ κακῶς τινας. it. §. 11. 2, 1, 2. p. 86. τὴν δύναμιν ἔλεξάς μοι, πόση τις. p. 88. τῆς σῆς δυνάμεως τί πλῆθος. 3, 1, 18. 19. vbi commutatur cum στρατιὰ et distinguitur a χρήματα. 4, 6, 4. 5, 1, 10. διδόντι ἡμῖν καὶ τείχη καὶ χώραν καὶ δύναμιν. pro quo 4, 6, 2. p. 256. de eodem

est

est ἵππον εἰς χιλίαν. 5, 2, 5. de eodem: τείχη, πλοῦτον, δύναμιν. §. 10. παρέσῃ ἔχων τοὺς ἱππέας, ἵνα καὶ τὴν δύναμίν σου ἴδωμεν. 5. 4, 20. μείονα ἔχων στρατιὰν — νῦν δὲ πλείω δύναμιν. 5, 5, 10. p. 334. τὴν ἐμὴν χώραν αὔξεις σὺν τῇ ἐμῇ δυνάμει. Margg. ῥώμῃ, quod in edit. Leuncl. ad glossemata refertur. A. ῃ 3, 12. δύναμιν ἔχει καὶ πεζὴν καὶ ἱππικὴν καὶ ναυτικήν. 2, 5, 2. p. 111. τήν τε Κύρου δύναμιν καὶ χώραν ἔχοντα. 3, 4, 2. bis. E. 4, 1, 2. βασιλεύων πολλῆς χώρας καὶ δυνάμεως. 6, 1, 4. p. 357. ἀνὴρ δύναμιν ἔχει μεγάλην. qui tamen locus referri potest ad n. 3. Sed huc pertinet p. 362. δυνάμεως τῆς μετὰ Κύρου ἀναβάσης. p. 363. πέμψετε δύναμιν ἱκανήν. Απ. 3, 6, 9. πεζικὴν καὶ ναυτικὴν δύναμιν. Ιπρ. 7, 8. 8, 10. bis. In plur. Αγ. 1, 16. τὰς ἁπάσας δυνάμεις ἀναλαμβάνων. Singular. sequente plur. mascul. A. 5, 1, 5. εἰδέναι τὴν δύναμιν, ἐφ' οὓς ἂν ἴωσιν. Potest tamen etiam intelligi ἐκείνων. c. σὺν, E. 3, 2, 7. εἰ πεμφθείη τις — σὺν δυνάμει ταῦτα πράξων. Saepius tamen pro σὺν δυνάμει dicitur ἔχων δύναμιν. v. supra. Sed omisso σὺν, E. 3, 5, 8. p. 181. ἀφικόμενοι πολλῇ δυνάμει. Πο. 4, 47. πολλῇ δυνάμει πορεύεσθαι. ¶ 8) ratio s. commoditas s. capacitas. O. 9, 2. τῆς οἰκίας τὴν δύναμιν ἐπιδεῖξαι αὐτῇ.

δύνασθαι, ¶ 1) robustum esse. Π. 1, 2, 13. σωφρονούντων τε ἤδη ἔργα ἐστὶ, καὶ ἔτι δυναμένων. Contra A. 4, 5, 10. τὰ μὴ δυνάμενα τῶν ὑποζυγίων, defatigata. ¶ 2) posse. a) Nota varia tempora: Pers. 2. praes. δύνασαι, O. 11, 25. A. 7, 7, 25. Απ. 2, 8, 6. et passim infra. Thomas probat hanc formam, et reiicit δύνῃ, nempe, vt e Phrynicho intelligitur, in indicatiuo. Sed coniunct. δύνῃ recte habet, Π. 1, 6, 10. Απ. 3, 6, 14. Optat. praes. δύναιο, Π. 3, 1, 17. δύναιτο, Π. 1, 4, 14. Απ. 3, 6, 14. δυναίμεθα, E. 4, 6, 2. δύναιντο, E. 4, 4, 6. bis. et 7. Inprimis post εἰ vel εἴ τι, A. 7, 2, 18. εἴ τι δυναίμην. Π. 6, 1, 15. 8, 1, 16. E. 3, 4, 23. Cf. infra. Imperf. reperitur mox cum augmento communi, mox cum Attico, v. c. οὐκ ἐδυνάμην, A. 7, 2, 18. vbi est pudebat me. 7, 7, 26. saepius ἠδυνάμην, Π. 2, 2, 1. p. 103. E. 1, 6, 7. etc. ἐδύνω, A. 7, 5, 3. ἠδύνατο, Π. 7, 1, 19. E. 5, 3, 22. 7, 5,

5. 22. Ar. 1, 4, 14. Sed Π. 1, 5, 4. etc. ἐδύνατο, et Π. 7, 2, 1. vtrumque. Plur. ἐδύναντο, Π. 3, 3, 29. A. 7, 8, 7. E. 4, 4, 9. 7, 2, 3. 4. et ἠδύναντο, E. 1, 1, 14. 1, 3, 10. 7, 4, 11. et passim infra. Aoristus 1. inuenitur ex passiuo itidem varie cum augmento, et quidem ex duplici forma, siue ἠδυνήθην, Ar. 3, 13, 6. Π. 1, 1, 5. ἠδυνήθη ἐφικέσθαι, vbi Stephano teste in nonnullis est ἐδυνάσθη. Ibid. ἐδυνήθη ἐμβαλεῖν. Sed ἠδυνήθη Π. 3, 1, 17. 5, 4, 14. ἐδυνήθησαν, A. 3. 1. 24. 4. 5. 9. δυνηθείην, Π. 4, 5, 12. p. 247. δυνηθείης, Ar. 3, 6, 14. δυνηθείη, A. 7, 6, 15. vbi all. δυνασθείη. δυνηθεῖεν, Ar. 4, 4, 19. δυνηθῶ, Π. 4, 3, 4. δυνηθῆτε, A. 5, 6, 3. p. 291. δυνηθῆναι, Π. 4, 2, 6. τὸν δυνηθέντα, Ar. 1, 2, 23. siue ex altera forma ἐδυνάσθην, E. 7, 3, 3. ἐδυνάσθη, Π. 8, 2, 6. E. 7, 3, 7. p. 476. ἐδυνάσθητε, ibid. p. 475. ἐδυνάσθησαν, 7, 5, 25. Dual. ἐδυνάσθην, Ar. 1, 2, 24. Coni. δυνασθῇ, E. 2, 3, 17. p. 94. δυνασθῶσιν, 6, 5, 38. p. 428. Partic. δυνασθεῖσιν, *potentiam nactis in ciuitate*, E. 1, 4, 6. Futurum vero ex medio, δυνήσομαι, Π. 4, 3, 4. p. 232. bis. δυνήσῃ, Π. 1, 4, 12. 1, 6, 10. δυνήσεται, A. 1, 3, 2. Optat. δυνήσοιτο, E. 3, 4, 15. δυνήσοιντο, E. 6, 1, 1. Coni. δυνήσωνται post ὅπως Ιππ. 1, 5. 6. 15. male est ex emendatione Leuncl. pro δυνήσονται. v. ὅπως. Inf. δυνήσεσθαι, Ar. 3, 6, 15. 3, 7, 8. O. 15, 7. 21, 11. b) Constr. c. ὡς: A. 2, 6, 2. διαπραξάμενος ὡς ἐδύνατο περὶ τῶν ἐχθρῶν. Leuncl. minus bene: *quanto poterat conatu.* Melius Hutchins. *vt poterat*, h. e. *vtcunque poterat.* c. ἴσον, Π. 5, 5, 5. p. 327. ἀσκῶν ὅσω δύναμαι τοὺς φίλους ὡς πλεῖστα ἀγαθὰ ποιεῖν, *pro viribus*. O. 11, 7. ἃ ἐγώ, ἴσον δύναμαι, πειρῶμαι. A. 7, 7, 4. ὅσον δύνασαι. c. ἴσον ἄν, O. 11, 22. εὖ ποιῶ πολλούς, ὅσον ἂν δύνωμαι. Σ. 4, 49. c. ὁπόσος ἄν, Π. 6, 1, 23. δύναμιν, ὁπόσην ἂν δύνηται, ἔχων. c. εἴ τι, v. εἰ nr. 7. c. ὅ τι, Perf. 2. praes. O. 4, 1. αὐτὸς ὅ τι δύναται, συνωφέλει. Opt. praes. Π. 2, 3, 5. p. 119. ἔπαιον — ὅ τι δυναίμην λανθάνειν. E. 4, 5, 8. ἐμφαγοῦσιν ὅ τι δύναιντο. Imperf. Π. 2, 3, 5. p. 119. ἀπεδίδοσκον, ὅ τι ἠδυνάμην. A. 1, 6, 7. κακῶς ἐποίεις, ὅ τι ἐδύνω. E. 5, 1, 11. ὅ τι ἐδύνατο ἕκαστος. §. 21. ὅ τι ἠδύνατο. c. ὅ τι ἄν, Π. 1, 5, 7.

7. p. 56. παρασκευάσω, ὅ τι ἂν δύνωμαι. Ιπρ. 8, 12. ποιήσαντα, ὅ τι ἂν δύνηται. c) vt δυνατὸν (v. ibi nr. 10.) c, superlat. praecedente ὡς. Opt. praef. E. 4, 1, 20. πορευσόμενος ὡς δύναιτο ἀνωτάτω. Imperf. Π. 5, 5, 6. ὡς ἐδυνάμην πλείστους. Marg. Steph. et Cod. Guelf. ὡς ἦν δυνατόν. Contra 6, 2, 3. ὡς δυνατὸν τάχιστα. Marg. Steph. ὡς ἂν δύνωνται. 6, 3, 1. ὡς δυνατὸν ἐγγύτατα. Marg. et Iunt. ἐδύνατο. Ibid. ὡς ἐδύνατο τάχιστα. 8, 2, 1. ὡς ἠδύνατο μάλιστα. A. 3, 2, 4. ἐσταλμένος ὡς ἐδύνατο κάλλιστα. E. 1, 3, 11. καταστήσας ἅπαντα ὡς ἠδύνατο κάλλιστα. 5, 1, 24. ὡς ἐδύνατο ἀφανέστατα. O. 3, 13. ὡς ἠδύνατο ἐλάχιστα. Π. 4, 5, 1. ὡς βέλτιστα ἐδυνάμεθα. A. 3, 4, 27. ὡς ἐδύναντο τάχιστα. E. 3, 3, 9. ὡς ἐδύναντο μάλιστα. Praecedente ὡς ἄν, Π. 6, 1, 25. συνεργὸς — γίγνεσθαι ὡς ἂν δύνωμαι κράτιστος. E. 1, 6, 5. ὡς ἂν δύνωμαι κράτιστα. 4, 1, 16. 17. O. 11, 17. A. 2, 2, 5. πορευτέον — σταθμούς, ὡς ἂν δυνώμεθα, μακροτάτους. 3, 2, 3. μαχομένους ὡς ἂν δυνώμεθα κράτιστα. 1, 6, 3. ἔχων ἱππέας ὡς ἂν δύνηται πλείστους. Praeced. ὅπῃ, E. 2, 4, 28. ὅπῃ δύναιντο κάλλιστα. Cf. ὅπῃ. Praeced. ὅσος et ὅσος ἄν, Π. 6, 2, 3. καταμαθόντες ὅσα ἂν δύνωνται πλεῖστα. E. 3, 4, 4. συλλέξας ὅσον ἠδύνατο τοῦ στρατεύματος πλεῖστον. Cf. ὅσος nr. 1. Praeced. ὁπόσος, Π. 4, 5, 12. p. 247. ἤγαγον — ὁπόσους ἐγὼ πλείστους ἐδυνάμην. 5, 5, 5. p. 328. πρᾶξαι ὁπόσα πλεῖστα ἠδυνάμην. Cf. ὁπόσος nr. 1. ¶ 3) *potentem esse.* E. 5, 2, 12. p. 301. τὸ δύνασθαι, *potentia reip.* Aθ. 2, 18. δυνάμενος. E. 1, 4, 6. v. supra nr. 2. a. it. c. παρὰ, E. 3, 1, 8. τοῖς δυναμένοις μάλιστα παρὰ Φαρναβάζῳ, *qui gratia valerent.* Aπ. 2, 3, 3. οἰκέτας οἱ δυνάμενοι ὠνοῦνται. Possunt intelligi diuites. Sed c. Leuncl. fortassis rectius intelligi potest ὠνεῖσθαι ad δυνάμ. vt omnino in omnibus huiusmodi exemplis omissus est infinitiuus aliquis. Diuitum circumscriptio est E. 2, 3, 18. p. 100. τοῖς δυναμένοις μεθ' ἵππων καὶ μετ' ἀσπίδων ὠφελεῖν. Pauperum vero 7, 4, 34. οἱ οὐκ ἂν δυνάμενοι ἄνευ μισθοῦ εἶναι. Iungitur c. μέγα et similibus: Π. 1, 6, 19. p. 81. αἱ πλεονεξίαι μέγα δύνανται. Sic de diis Σ. 4, 46. μέγα δύνανται. Π. 8, 7, 3. p. 548. θεοὺς τοὺς πάντα δυναμένους.

νους. Σ. 4, 48. πάντα δυνάμενοι θεοί. Sed A. 2, 6, 11. τοῖς μέγιστον (all. μέγιστα) δυναμένοις, *potentissimis*. it. 7, 6, 26. οἱ τὸ μέγιστον δυνάμενοι. Αγ. 4, 2. χάριτας ἀποδιδόναι μείζους τὸν μείζω δυνάμενον, *potentiorem, ditiorem*. Ιερ. 8, 2. διὰ τὸ μείζω δύνασθαι καὶ χαρίζεσθαι πλείω δύναιτ' ἄν. §. 4. αἱ ἀπὸ τῶν δυνατωτάτων χάριτες — πλέον δύνανται, *maiorem vim habent*. Antea erat ἐμποιοῦσι χαράν. E. 6, 3, 5. ὅπως ἂν πλεῖστα δύνωνται. 1, 4, 6. ὑπὸ τῶν ἔλαττον ἐκείνου δυναμένων. 4, 4, 6. ἐν τῇ πόλει μετοίκων ἔλαττον δυνάμενοι. 6, 4, 28. οὐκ ἐλάχιστον δυνάμενοι ἐν τῇ πόλει. Ιπρ. 1, 10. τοῖς ἧττον δυναμένοις. Oppon. τοὺς δυνατωτάτους. ¶ 4) *peritum esse*. E. 4, 1, 8. τοῖς ὀρνιθεῦσαι δυναμένοις. Possit etiam ad nr. 8. referri. Σ. 4, 64. ἐὰν ταῦτα δύνωμαι. ¶ 5) Etiam aliter pro ἐπίστασθαι. O. 1, 13. ἀφ' ὧν τις ὠφελεῖσθαι δύναται. §. 15. τῷ δυναμένῳ ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν ὠφελεῖσθαι. Saepe in illo cap. est ἐπίστασθαι. Απολ. 7. τὴν ψυχὴν δυναμένην φιλοφρονεῖσθαι. Nisi h. l. malis: *animum qui adhuc valet*. ¶ 6) *efficere posse* vel *efficere*. Π. 3, 2, 3. ἣν φθάσωμεν, — οὐδὲν τὰ τῶν πολεμίων δυνήσεται. A. 2, 1, 6. εὑρίσκεσθαι ἤν τι δύνωνται ἀγαθόν. Απ. 4, 2, 26. διαγιγνώσκουσιν ἅ τε δύνανται, καὶ ἃ μή. Hic intelligi potest πράττειν. §. 25. erat τὴν δύναμιν. Sic supplendum videtur ποιεῖν, vel simile O. 5, 1. εἰς τὸ δύνασθαι, ὅσα ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ προσήκει. 7, 16. 28. 30. et φέρειν, O. 20, 13. ἅ τε δύναται, καὶ ἃ μή, σαφηνίζει. Paulo ante τί δύναται φέρειν. Huc fortassis referri possit E. 4, 8, 15. ἐνόμιζον ἂν τὴν Κόρινθον δύνασθαι, ὥστ' Ἄργος ἔχειν. Steph. ante δύν. putat inseri posse τοσοῦτον. Sed facilior lectio est in marg. Leuncl. ὡς τ' Ἄργος, i. e. ὡς τὸ A. ita vt δύνασθαι simpliciter sit *posse*. ¶ 7) i. q. θέλειν, Hesych. A. 2, 2, 6. ἦν ἡ στρατηγία οὐδὲν ἄλλο δυναμένη — *nihil aliud spectabat*. Hinc Π. 6, 4, 4. οὐ πρόσθεν ἐδύναντο θεάσασθαι — *nolebant*. Vel est pro ἐθελήσαντο. Cf. Fischer. ad Plat. Phaed. 49, 42. ¶ 8) *solere, amare, delectari*. Αγ. 11, 10. ἐν τοῖς δεινοῖς εὐθαρσὴς ἐδύνατο εἶναι. Ιπρ. 4, 18. δύνανται — ἀφαρπάσαντες — ἀποχωρεῖν. Possit etiam ad n. 4. referri.

ferri. Πο. 5, 3. οἱ γνώμῃ καὶ ἀργυρίῳ δυνάμενοι χρηματίζεσθαι, *qui solent.* Sed Camerar. *facultate praediti.* ¶ 9) *valere.* De pretio, A. 1, 5, 6. ὁ σίγλος δύναται ἑπτὰ ὀβολοὺς καὶ ἡμιοβόλιον Ἀττικούς. ¶ 10) In var. lect. confunduntur δυνατοὶ et δυνάμενοι. v. δύνατὸς nr. 1.

δυναστεία videtur esse *magistratus*, vel *forma reip.* ap. Thebanos omninoque in Boeotorum vrbibus a Lacedaemoniis constituta. E. 5, 4, 46. ἐν πάσαις ταῖς πόλεσιν δυναστείαι καθειστήκεσαν.

δυνάστης, ¶ 1) *regulus.* Π. 4, 5, 14. p. 250. ταμίαι οἵ τε τοῦ Ἀσσυρίων βασιλέως καὶ ἄλλων δυναστῶν. 8, 8, 10. vbi tamen οἱ δυνάσται possunt esse *satrapae Persarum.* ¶ 2) *potens.* Π. 3, 1, 9. A. 1, 2, 20. ἀπέκτεινε τινὰ τῶν ὑπάρχων δυνάστην. Hutchins. *qui principem inter praefectos locum tenebat.* Sic Π. 5, 4, 1. pro τῶν δυνατῶν τις ἀνδρῶν in margg. est δυναστῶν.

δυνατός, ¶ 1) *robustus, validus.* Π. 2, 3, 3. δυνατὸς — ἀγαθοὶ καὶ δυνατοί. Margg. δυνάμενοι. Vbi ἀγαθοὶ referendum est ad animum, δυν. ad corpus. 2, 4. 17. p. 138. τῶν δυνατωτάτων καὶ προθύμων. 5, 3, 16. p. 298. σὺν ἵπποις τοῖς δυνατωτάτοις καὶ ἀνδράσι πορευώμεθα. Ἀπ. 2, 1, 13. v. ἀνδρεῖος. Ἱππ. 3, 9. δυνατὸν ἵππον. Sic Ἀπ. 2, 1, 19. δυνατοὶ καὶ τοῖς σώμασι καὶ ταῖς ψυχαῖς. §. 28. τῷ σώματι δυνατός. Ἱππ. 1, 9. ἱππέας — δυνατωτάτους καὶ χρήμασι καὶ σώμασι. ¶ 2) *qui potest.* c. inf. act. cf. Doruill. ad Charit. p. 386. A. 4, 1, 9. τῶν ὑποζυγίων — τὰ δυνατώτατα πορεύεσθαι. 7, 2, 18. δοῦναί μοι ὁπόσους δυνατὸς εἴη ἄνδρας. Cod. Eton. δυνατόν. 7, 4. 18. τοὺς δυνατωτάτους κακόν τι ποιεῖν. E. 6, 1, 7. ἱππικὸν ὅσον ἑκάστη πόλις δυνατὴ ἦν παρέχειν. Ἀπ. 1, 4, 16. ἱκανοί εἰσιν εὖ καὶ κακῶς ποιεῖν, εἰ μὴ δυνατοὶ ἦσαν, np. εὖ — ποιεῖν. 3, 6, 2. δυνατὸς μὲν ἔσῃ αὐτὸς τυγχάνειν, ὅτου ἂν ἐπιθυμῇς, ἱκανὸς δὲ τοὺς φίλους ὠφελεῖν. Ἀθ. 1, 15. Ἱππ. 1, 23. 8, 14. K. 12, 2. c. inf. pass. Ἱππ. 4, 17. τὰ κλαπῆναι δυνατόν. c. inf. act. sed passiue explicando. Suid: δυνατὴν· ἐνδεχομένην. Deinde laudat A. 4, 1, 17. δυνατὴν καὶ ὑποζυγίοις πορεύεσθαι ὁδόν. Vbi Hutchins: „Atticam structuram sic communi mutes dialecto: καθ᾽ ὁδόν, ᾗ καὶ τὰ ὑποζύγια πορεύεσθαι ἂν δύναιντο."

δύναιντο." Αθ. 1, 13. οὐ δυνατὰ (αὐτῷ inferit Leuncl.) ταῦτά ἐστιν ἐπιτηδεύειν. ¶ 3) *aptus, peritus.* c. πρὸς, Οι. 7, 23. τὸ σῶμα δυνατὸν πρὸς ταῦτα φύσας. Omiſſo πρὸς c. acc. Απ. 4, 2, 6. ὅ τι ἂν βούλωνται δυνατοὶ γενέσθαι. c. inf. 3. 7, 2. δυνατὸς τὴν πόλιν αὔξειν καὶ αὐτὸς διὰ τοῦτο τιμᾶσθαι. vbi ad duo refertur, et ad τιμᾶσθαι relatum pertinet ad n. 2. Ibid. vt §. 1. ſimpliciter σὲ δυνατὸν ὄντα. §. 3. explicatur per *bona conſilia reip. dare.* 4, 2, 6. τῶν βουλομένων δυνατῶν γενέσθαι λέγειν τε καὶ πράττειν — δυνατοὶ ταῦτα ποιεῖν. 4, 5, 12. ¶ 4) *qui ſolet.* c. inf. Απ. 1, 2, 24. ὑπὸ πολλῶν καὶ δυνατῶν κολακεύειν ἀνθρώπων διαθρυπτόμενος. v. Ern. et Hindenb. ad h. l. 4, 3, 1. δυνατωτέρους κακουργεῖν ἐνόμιζεν εἶναι. ¶ 5) *potens* in rep., inprimis *diues.* Π. 5, 2, 13. de regulo: ἀνδρὸς πολὺ δυνατωτέρου ἢ ἐγώ. Α. 1, 9, 14. 7, 7, 1. Αγ. 11, 3. οὐ τοὺς δυνατωτάτους, ἀλλὰ τοὺς προθυμοτάτους. Ο. 11, 10. δυνατοῦ γε ἰσχυρῶς ἀνδρός. 17, 9. τοῖς δυνατωτέροις τρέφειν τοὺς πλείους προστάξαι. Fort. intelligi debet χρήμασι. v. nr. 1. Ιερ. 5, 4. 8, 4. bis. Λ. 8, 2. οἱ δυνατώτεροι. In ſqq. κράτιστοι. Αθ. 1, 3. Ιπ. 1, 10. 9, 5. τῶν δυνατοὺς οἴκους ἐχόντων. Leuncl. *quibus opima res familiaris eſt.* Non male. Sermo eſt de ſumtibus. Sed Camerar. *potentes domos.* c. ἐν τῇ πόλει, Αγ. 7, 1. Απ. 1, 1. 8. De integris ciuitatibus, Ε. 7, 2, 2. Λ. 1, 1. Et ſic ad auctoritatem maxime referri videtur, Π. 8, 7, 3. p. 549. ἔργα καθαρὰ — δυνατοὺς ὑμᾶς ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις ἀναδείξει. — Pro δυνατῶν in aliis eſt δυναστῶν. v. δυνάστης. et pro σπάνιος πάνυ all. habent σπάνιος δυνατός. v. πάνυ nr. 1. ¶ 6) δυνατὸν, *quod fieri poteſt, quod licet.* Πο. 4, 18. δυνατὰ λέγομεν. c. εἶναι. Ε. 1, 1, 4. ἐπεισβαίνων εἰς τὴν θάλατταν, μέχρις δυνατὸν ἦν. 6, 2, 21. τοὺς προσπλέοντας δυνατὸν ἦν ὁρᾶν. Απ. 3, 6, 7. δυνατόν ἐστι τὴν πόλιν πλουτίζειν. 3, 7, 9. εἴ τι δυνατόν ἐστιν διὰ σὲ βέλτιον ἔχειν, ὠφ. τὴν πόλιν. cf. ὅπου. Sequente dat. Α. 7, 3, 6. ἀποπλεῖν τῷ βουλομένῳ δυνατὸν εἴη. Απ. 1, 1, 12. ταῦτα οὐ δυνατόν ἐστιν ἀνθρώποις εὑρεῖν. Omiſſo ἐστὶ, Ε. 7, 3, 7. p. 475. ὑπερορᾶν οὐ δυνατὸν ὑμῶν ἀνδρὶ, ὃς εἰδείη κυρίους

ὄντας

ὄντας ὑμᾶς. Eſſet enim ſummae audaciae. Ιπ. 12, 8. 12. Ιπρ. 1, 15. 4, 18. c. γίγνεσθαι, Πο. 3, 14: εἰ δυνατὸν ἂν γένοιτο κτήσασθαι. ¶ 7) *decens*. E. 7, 5, 18. οὐκ ἐδόκει αὐτῷ δυνατὸν εἶναι ἀμαχεὶ παρελθεῖν, np. ne priſtinam gloriam amitteret. ¶ 8) τὸ δυνατὸν, *facultates*. E. 1, 4, 6. τὸ κοινὸν αὔξοντος, καὶ ἀπὸ τῶν αὐτοῦ, καὶ ἀπὸ τοῦ τῆς πόλεως δυνατοῦ. ¶ 9) εἰς τὸ δυνατὸν, *pro viribus*. Π. 2, 1, 9. Απ. 3, 3, 4. Ιπ. 9, 11. Eodem fere modo accipiendum videtur ἐπὶ τὸ δυνατόν. K. 5, 8. lepus ἐν τῇ θαλάττῃ διαῤῥίπτων ἐπὶ τὸ δυνατὸν, *quantum poteſt, quam longiſſime poteſt*. it. ἐκ τῶν δυνατῶν, A. 4, 2, 14. πάντα ἐποίησαν τοῖς ἀποθανοῦσιν ἐκ τῶν δυνατῶν, np. in ſepeliendo. Sic quoque Thucyd. 2, 3. 7, 47. v. Hutch. p. 281. De eadem re ſimilis formula eſt ἐκ τῶν ὑπαρχόντων. Huc referendum videtur Θ. 7, 11. ἐγώ τε σὲ ἐξελεξάμην (vxorem), καὶ οἱ σοὶ γονεῖς, ὡς ἐοίκασιν, ἐκ τῶν δυνατῶν, ἐμέ. Leuncl. *ex iis quos poterant*. Sic Fr. Portus *ex iis quos licuit*. Multo obſcurius Aem. Portus in indice in v. ἐκ, *pro viribus vel ex iis rebus, quas efficere poſſumus*. Sed melius Camerar. *pro eo atque licuit*, et Brodaeus *quantum in vis fuit*. it. κατὰ τὸ δυνατὸν, Πο. 4, 37. et κατὰ τὸ αὐτῷ δυνατὸν, E. 1, 6, 6. it. ὡς δυνατὸν, Π. 8, 6, 5. ὡς δυνατὸν πάντα μιμεῖσθαι. A. 2, 6, 5. ἀρχικὸς ἐλέγετο εἶναι ὡς δυνατὸν ἐκ τοῦ τοιούτου τρόπου, *vt poterat pro ſuo ingenio*. E. 7, 2, 22. ἔθεον ὡς δυν. ἐν τάξει. O. 11, 17. ὡς δυν. ταῦτα ποιοῦντα. ¶ 10) ὡς δυνατὸν c. ſuperlatiuis, Π. 5, 4, 2. ἐλαύνει ὡς δυνατὸν ἦν τάχιστα. Sed 5, 3, 4. ἄπιθι ὡς τάχιστα, ἐγὼ δὲ ὡς ἂν δυνατὸν ᾖ, πορεύσομαι. 6, 3, 1. ὡς δυνατὸν ἐγγύτατα. Marggr. ἐδύνατο. (v. δύνασθαι nr. 2. c.) 8, 5, 9. στολὴν ὡς δυνατὸν καλλίστην. Απ. 4, 5, 5. Eodem modo ᾗ δυνατὸν, A. 1, 3, 15. τῷ ἀνδρὶ πείσομαι — ᾗ δυνατὸν μάλιστα. Απ. 1, 4, 6. ἀπενεγκεῖν ᾗ δυνατὸν προσωτάτω. Λ. 1, 3. Ιπρ. 3, 1. cf. ᾗ. ¶ 11) δυνατὸς in var. lect. eſt pro ἱκανός. v. ἱκ. nr. 6. et 8. it. pro πάνυ. v. πάνυ nr. 1. it. pro ἀδύνατος. v. ἀδύνατος nr. 3. it. varie pro δύνασθαι. v. ibi nr. 2. c. et ſupra nr. 1.

δύνειν, *occidere*. A. 2, 2, 3.

δύσθυμος, *tristis metu.* Π. 5, 2, 15. p. 286. ἐκ δυσθύμων καὶ ἐξεστηκότων προσώπων.

δύσιππος, *minus ad equitandum idoneus.* Dicitur de locis. v. Poll. 1, 186. E. 3, 4, 12. Aγ. 1, 15. εἰς τὰ δύσιππα ἐφικέσθαι. Intell. χωρία.

δυσκάθεκτος, *effrenis.* De equis, Aπ. 4, 1, 3. δυσκαθεκτοτάτους καὶ φαυλοτάτους. De hominibus, §. 4. δυσκαθέκτους τε καὶ δυσαποτρέπτους.

*δυσκατάπρακτος, *effectu difficilis.* Π. 8, 7, 3. p. 544. τὸ δυσκαταπρακτοτέρων ἐρᾷν — τῷ βασιλεύοντι ἀνάγκη.

δυσκατάστατος, *sedatu difficilis.* Π. 5, 3, 16. p. 300. τὸ ταραχθῆναι ἐν νυκτὶ πολὺ μεῖζόν ἐστι πρᾶγμα, ἢ ἐν τῇ ἡμέρᾳ, καὶ δυσκαταστατώτερον, *difficilius componi potest.*

δυσκαταφρόνητος, *contemtioni non facile obnoxius.* Π. 8, 1, 14. δυσκαταφρονητοτέρους — τοῖς ἀρχομένοις φαίνεσθαι.

δυσκατέργαστος, *difficilis effectu.* Aπ. 4, 2, 7. τοσούτῳ ταῦτα ἐκείνων δυσκατεργαστότερα.

δυσκλεής, *infamis.* Π. 3, 3, 24. p. 193. τοὺς κακοὺς καὶ δυσκλεεῖς. Oppon. εὐκλεεῖς.

δύσκλεια, *ignominia.* K. 13, 12. Oppon. εὔκλεια.

δυσκολαίνειν, *molestum esse.* Aπ. 2, 2, 8. v. ἐπιεικτος. Hanc formam, Brodaeum secutus, ac Pollucem, edidit etiam Zeun. Iπ. 5, 4. δεσμεῖν τὸν ἵππον ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς δεῖ. πάντα γὰρ, ὅτι ἂν δυσκολαίνῃ περὶ τὸ πρόσωπον, ὁ ἵππος ἀνανεύειν πέφυκεν ἄνω. Olim legebatur δυσκωλῇ, quod Steph. mutauit in δυσκολῇ. Sed δυσκολεῖν inusitatum est. Significat autem h. l. *incommoda afferre, laedere.*

δυσκολεῖν. v. δυσκολαίνειν.

δυσκολία, *morositas.* Aπ. 3, 12, 6.

δύσκολος, ¶ 1) *difficultate laborans.* O. 15, 10. οὐχ — ἡ γεωργία δύσκολός ἐστι μαθεῖν. ¶ 2) *morosus.* De equo, qui *tactu* vel *tractatu difficilis* est, Iπ. 5, 1. ἑλκουμένων τούτων ἀνάγκη τὸν ἵππον — δυσκολώτερον εἶναι. De eo, qui *suis non contentus* est, Π. 2, 2, 1. p. 101. ἐν τῇ συνουσίᾳ δύσκολοι ἔνιοι αὐτῶν φαίνονται. Cf. δυσκόλως.

δυσκόλως, *morose.* Π. 2, 2, 2. οὗτος οὕτω δυσκόλως ἐπέτυχεν. Sed all. melius: δυσκόλῳ. v. ἐπιτυγχάνειν.

δυσλύτως ἔχειν, *difficulter solui et expediri posse.* O. 8, 13. de rebus sine ordine repositis: δυσλύτως ἔχει.

δυσμαθής, *non aptus ad discendum, qui difficulter discit.* Comparatiu. extat Απ. 4, 8, 8. Απολ. 6.

δυσμαί, *occasus.* A. 6, 4, 19. ἤδη ἀμφὶ ἡλίου δυσμάς. 6, 5, 20. περὶ ἡλίου δυσμάς. 7, 3, 17. ὡς δ' ἦν ἥλιος ἐπὶ δυσμαῖς. E. 5, 1, 7. πρὸ ἡλίου δυσμῶν.

δύσμαχος, *qui non facile vinci potest.* E. 4, 2, 6. πλείονές τε καὶ δυσμαχώτεροι. Ιπρ. 8, 18. ἐκπληκτικωτέρους τε — καὶ δυσμαχωτέρους.

δυσμενής (poet. Port.), *infestus.* Π. 8, 3, 3. τοῖς μὲν εὔνοις — τοῖς δὲ δυσμενέσι. E. 5, 2, 24. τοῖς μὲν ὑμετέροις δυσμενέσι φιλικῶς ἔχοντας, τοῖς δὲ ὑμετέροις φίλοις ἐχθροὺς ὄντας. Απ. 2, 6, 21. δυσμενὴς ὁ τοῦ πλεονεκτεῖν ἔρως, quatenus homines reddit aliis inimicos. c. dat. E. 2, 3, 18. p. 96. δυσμενεῖς ὑμῖν. p. 98. πολλοὺς — τῇ ἀρχῇ τῇδε δυσμενεῖς. 3, 2, 17. 3, 5, 8. p. 182. 6, 5, 38. p. 428.

δυσμενῶς (poet. Port.), *inimico* l. *infesto animo.* Π. 7, 5, 24. ἱκανὴν φυλακὴν πρὸς τὸ πλῆθος τῶν δυσμενῶς ἐχόντων, *qui non bene in regem animati essent.* c. πρός, E. 7, 1, 15. οἱ Ἠλεῖοι δυσμενῶς εἶχον πρὸς αὐτούς. c. dat. E. 5, 3, 27. δυσμενῶς εἶχον αὐτοῖς. Απ. 3, 5, 2. Cf. ἐθελέχθρως.

δυσμεταχείριστος, *qui non facile tractari potest.* K. 2, 6. τὰ δίκτυα — ἐὰν ᾖ μείζω, δυσμεταχείριστά ἐστιν.

***δυσνεύματα**, *detrectationes, contumaciae,* coniicit Zeun. Ιπ. 3, 11. pro ἐννεύματα, vbi vid.

δύσνοος, Ionice: δύσνους, Attice: v. Gregor. de dialect. p. 228. ibique Koen. E. 2, 1, 2. στρατιῶται δύσνοοι ἐς τὰ πράγματα, *maleuoli in res gerendas, abhorrentes a re gerenda.*

δυσξύμβολος, *in pactis faciendis, in amicitia, etc. se difficilem praebens.* Απ. 2, 6, 3. §. 1. erat φίλος ἀγαθός. Aliter explicat Vales. append. ad Harpocrat. p. 140. vt sit *is, qui ingratiis confert,* ἐρανίζει.

δυσξύνετος, *difficilis intellectu.* Απ. 4, 7, 3.

δυσοίκητος, *inhabitabilis.* Π. 8, 6, 10. δι' ἀνυδρίαν δυσοίκητα.

δυσόρατος, *qui vix conspici potest.* Π. 1, 6, 19. p.

p. 80. δίκτυα δυσόρατα ἐκπεπτάννυες, Ιπρ. 4, 18. οἱ λύκοι τὰ ἐν τοῖς δυσοράτοις κλέπτουσι. Leuncl. *in obscuris abdita*.

δύσορμος, *accessu difficilis*. Alias est epitheton portus, v. Poll. 1, 101. Sed K. 10, 7. supra retia ἐμφράττειν τῇ ὕλῃ καὶ τὰ δύσορμα, *etiam invia obstruenda sunt materia*, quo facilius in rete incurrat. cf. ὅρμος, et Vlit. ad Grat. Falisc. 49. it. ὕλη nr. 4.

δύσοσμος, alias exponunt lexicographi *male olens*, Suidam secuti, qui interpretatur δυσώδης. Cf. Poll. 2, 75. et Thom. Mag. in v. ἄχαρις. Sed Pollux 5, 12. de venatione: δύσοσμα δὲ καὶ εὔοσμα, οὐ τὰ δυσχερὲς ἢ ἡδὺ ἀποπνέοντα λέγουσιν, ἀλλὰ τὰ εὐαίσθητα πνεύματα τῶν ἰχνῶν, ἢ δυσαίσθητα. Haec eum docuisse videtur Nostri locus K. 5, 3. οἱ ὄμβροι ὀσμὰς ἄγοντες τῆς γῆς, ποιοῦσι δύσοσμον, vbi etiam Leuncl. δύσοσμ. refert ad vestigia, quae difficulter odore percipiantur. Imo δύσοσμ. referendum est ad τὴν γῆν, vt sit terra *odorem vestigiorum impediens*.

δυσπάλαιστος, *superatu difficilis*, i. q. δυσκαταγώνιστος, auctore Hesych. E. 5, 2, 12. p. 301. ἣν εἰρήκαμεν δύναμιν μεγάλην οὖσαν, οὔπω δυσπάλαιστός τις ἐστιν. Leuncl. *inexpugnabilis*.

δυσπάριτον, Suid. δυσπόρευτον. Ξενοφῶν· ἐρωτώμενος δ' εἰ εἴη δυσπάριτόν τι χωρίον. τὸ ἄβατον. Etymol. M. in δύσπαρι· δυσπάριτον χωρίον. τὸ ἄβατον. οὕτω Ξενοφῶν ἐν τῇ ἀναβάσει. Scil. ita legerunt pro δύσβατον, vbi v.

δυσπειθής, *refractarius, male institutus*. Απ. 4, 2, 25. ἵππος δυσπειθής. Superl. Απ. 4, 1, 3. κύνας δυσπειθεστάτας.

δύσπειστος, v. δύσπιστος.

δύσπιστος, Hesych. ἀσεβής, ὁ δυσκόλως πιστεύων, καὶ ἀβέβαιος, καὶ ἄπιστος μένων. Ιπρ. 1, 23. δυσπίστους εἶναι αὐτοὺς τὰ τοιαῦτα, *difficulter iis talia persuaderi*, Wels. et Zeun. obsecuti Leunclavio posuerunt δυσπείστους. Fortassis minus bene. v. ἀπιστεῖν.

δύσπνοια, *spirandi difficultas*. K. 9, 20. Cerui διὰ δύσπνοιαν πίπτουσι, *spiritu propter cursum deficiente*.

δυσπολιόρκητος, *expugnatu difficilis*. E. 4, 8. 5. χωρίον δυσπολιορκητότερον.

* **δυσπόρευτος**, *vix peruius*.

uius. A. 1, 5, 7. πηλοῦ— ταῖς ἁμάξαις δυσπορεύτου.

δυσπορία, *difficultas in traiiciendo*, vel monte, E. 3, 5, 13. στενοχωρία καὶ δυσπορία ἐλάμβανεν αὐτούς, vbi margg. δυσχωρία. vel fluuio, A. 4, 3, 6. τοῦ ποταμοῦ τὴν δυσπορίαν.

δυσπόριστος, *aegre parabilis*. At v. δύσβατος.

δύσπορος, *transitu difficilis*. A. 2, 1, 7. τὰς ὁδοὺς δυσπόρους — ὁδοποιεῖν. 2, 5, 2. p. 110. ποταμὸς δύσπορος. 6, 5, 8. ἐπὶ νάπει δυσπόρῳ. Suid. in v. νάπος habet δυσβάτῳ.

δυσπρόσοδος, *accessu difficilis*. Ita dicitur rex Persarum Ag. 9, 2. Sic apud Poll. 1, 42. est inter epitheta tyranni.

δυστραπέλως, *incomposite, non suo ordine*, vel potius: *non suo loco*. Schol. Sophocl. Ai. 925. (913.) δυστράπελος· δυσκίνητος, ἀμετάτρεπτος. Hesych: δυστράπελος· δυσμετάθετος. Cf. Phauorin. O. 8, 15. εἰ δυστρ. τι σύγκειται. §. 16. δυστραπέλως ἔχον, h. e. κείμενον. Gail vertit *s' il y a de l' embarras dans la manoeuvre*, et *ce qui se présente mal*. Mosche cum Budaeo malit: *ita situm, vt promi s. loco moueri non possit*.

δυστυχεῖν, *infelicem esse*. E. 2, 3, 18. p. 95. ἀνελέσθαι τοὺς δυστυχοῦντας ἐν τῇ ναυμαχίᾳ, *qui naufragio periere*. K. 1, 10. Μελέαγρος — οὐχ αὐτοῦ αἰτίαις ἐδυστύχησε. 12, 4. δυστυχήσαντος στρατοπέδου, per euphemismum pro φυγόντος.

δυστύχημα, *calamitas*. E. 4, 5, 18. *clades morae*. Sed 7, 5, 16. δυστυχήματος γεγενημένου ἐν Κορίνθῳ τοῖς ἱππεῦσιν Atheniensium, non constat, quaenam calamitas intelligatur.

δυστυχία, *clades*. E. 4, 5, 19. διὰ τὴν τῆς μόρας δυστυχίαν.

δυστυχῶς, v. αὖθις nr. 1.

δυσφορεῖν et δυσφορεῖσθαι, *iniquo animo ferre*. Π. 2, 2, 1. p. 102. δυσφορούμενος (margg. δυσθετούμενος), quod minus carnium accepisset. Sed §. 2. p. 104. ἐδυσφόρουν καὶ ἔλεγον, ποτέρῳ χρὴ πείσεσθαι.

δύσφορος, ¶ 1) *grauis pondere*. Απ. 3, 10, 13. ἀσπίδες ἀνάρμοστοι — δύσφοροι καὶ χαλεποὶ γίγνονται, quia grauitas est tantum ex vna parte. Ιπ. 1, 12. ὁ κενεὼν μέγας ἀσθενέστερον καὶ δυσφορώτερον τὸν ἵππον παρέχεται. Leuncl. *ad gestandum minus aptum*, quasi positiuus esset

ſet δυσφόρος. Rectius Camerarius: *grauat equos.* Cf. infra nr. 2. 12, 12. ἀντὶ δόρατος καμακίνου, ἐπειδὴ καὶ ἀσθενὲς καὶ δύσφορόν ἐστι. ¶ 2) *moleſtus.* Π. 1, 6, 14. μηδέποτε ὑπερεμπίπλασθαι. δύσφορον γάρ. v. βαρύνεσθαι. Scil. non ſolum ponderis grauitas videtur intelligi, ſed etiam alia moleſtia, v. c. qua quis redditur ineptus ad labores. Cf. ſupra Ιπ. 1, 12. Ἀπ. 2, 2, 7. θηρίου ἀγριότητα δυσφορωτέραν ἢ μητρός.

δυσχεραίνειν, ¶ 1) *faſtidire.* Heſych: δυσχεραίνει· μισεῖ. Ιερ. 8, 6. παιδικὰ ἥκιστα γῆρας ἄρχοντος δυσχεραίνει. ¶ 2) *indignum ſ. iniuſtum putare.* Ε. 7, 4, 2. ἐδυσχέραινόν τινες τῶν Ἀθηναίων, τὸ Λακεδαιμονίοις ὄντας φίλους, γενέσθαι τοῖς ἐναντίοις αὐτῶν συμμάχους. Leuncl. male: *difficile factu quibusdam videbatur.*

δυσχέρεια, v. δυσχωρία.

δυσχερής, ¶ 1) *difficilis factu.* Ε. 7, 2, 20. ¶ 2) *moleſtus.* Ἀπ. 1, 4, 6. τὰ ἀποχωροῦντα δυσχερῆ, *foeda, nauſeoſa.* Ιερ. 8, 6. τὰ δυσχερῆ ἀφανίζειν, *turpia.* it. c. inf. Ο. 8, 6. τεταγμένη, στρατιὰ κάλλιστον μὲν ἰδεῖν τοῖς φίλοις, δυσχερέστατον δὲ τοῖς πολεμίοις, ſc. ἰδεῖν. Sed Fr. Port. reddit *ſuperatu difficillimum.* ¶ 3) *indignus.* Ιερ. 1, 36. δυσχερὲς πάθημα καὶ οἰκτρὸν, ſcil. amaſium cogere. Sic iungitur cum ἄσχημον Ἀπολ. 7. v. ἀσχήμων. ¶ 4) Permutantur δυσχερῶν et δυσχωριῶν. v. δυσχωρία.

δύσχρηστος, *ad vſum ineptus.* Π. 3, 3, 14. τὸ ἱππικὸν στράτευμα ἐν νυκτὶ ταραχῶδές ἐστιν καὶ δύσχρηστον. Mrgg. δυσήνιον. v. ibi. Α. 3, 4, 11. δυσχρήστους εἶναι ἀτάκτους. Vbi ἀτάκτους haud dubie eſt ſubiectum. Κ. 3, 11. de canibus: ἡγμέναι ἀνεπιστημόνως, δύσχρηστοί εἰσιν.

δυσχωρία, *locus difficilis et aſper.* Π. 1, 4, 7. ὅπως ἀπὸ τῶν δυσχωριῶν (in venatione) φυλάττοιεν αὐτὸν — ὅτι τὰς δυσχωρίας δέοι φυλάττεσθαι. Pro priori all. legunt δυσχερῶν, all. δυσχερειῶν. Sed δυσχωριῶν debetur Stephano. Ι. 6, 19. p. 78. ἐν δυσχωρίαις. Oppon. ἐν ἐρυμνῷ. p. 79. ἐς δυσχωρίαν φυγῇ ὑπαγαγόντες. Α. 3, 5, 10. δυσχωρία eſt ſynon. τῶν ὀρῶν. Ε. 4, 3, 16. ἐπεχείρησαν πρὸς τὸ σιμὸν διώκειν — ἀποχωροῦντες οἱ μὲν διὰ τὴν δυσχωρίαν ἔπιπτον, h. e. *decliuia.* 7, 4, 13. πολλοὺς ἄνδρας ἀπώλεσαν, κατὰ δυσχωρίας

χωρίας ἀποχωροῦντες. Ιπρ. 4, 4. ἔξω τῶν ὁδῶν διὰ δυσχωριῶν. Ita restituit Stph. pro δυσχωρίων, quod vix defendi potest. 8, 13. διὰ δυσχωρίας ἀπολαμβάνεσθαι, *ob locorum angustias*, s. στενοχωρίας, vt exponit Hesych. K. 11, 2. ἁλίσκονται ἐν τοῖς ὄρεσι Φαρμάκῳ διὰ δυσχωρίαν. 12, 5. διὰ δυσχωρίαν ἁμαρτάνοντας. In praecedentibus sunt loca ὑλώδη, ἀπόκρημνα, ἢ ἄλλα χαλεπά. Permutatur c. δυσπορία, vbi v.

δυσωπεῖσθαι. Poll. 2, 52. δυσωπεῖσθαι, τὸ ὑποπτεύειν τι ἰδόντα. Suid. ὑφορᾶσθαι καὶ ὑπόπτως ἔχειν, φοβεῖσθαι μετ' ὑπονοίας. it. δυσωποῦμαι — Ξενοφῶν ἐν ἀπομνημονεύμασιν, ἀντὶ τοῦ φοβοῦμαι. Locus est 2, 1, 4. ζῶα δελεαζόμενα καὶ μάλα ἔνια δυσωπούμενα — ἁλίσκεται. cf. Etym. M. et Harpocrat. qui et ipse tangit Xenophontis locum, it. Phrynich. p. 80. Moeris p. 125. et Thom. Mag. p. 255. K. 9, 16. ceruus δυσωπεῖται. Fr. Portus: *aliquid suspicatur et restitat.* In var. lect. est ἐδυσώπησεν pro διεσιώπησεν. v. διασιωπᾶν.

δύω, v. δύο nr. 4.

δώδεκα, *duodecim*. Π. 2, 2, 17. πεποίηκε τοὺς δώδεκα ἅπαντας τοιούτους, h. e. *dimidium lochum*. Nam λόχος ap. Persas erant 24 milites. Sed Zeun. edidit δεκαδέας πάντας, h. e. *decuriales, qui sunt eiusdem decuriae*. E. 3, 2, 8. ἕνδεκα ἢ δώδεκα. Ιπρ. 3, 2. ἄλλοις τε θεοῖς καὶ τοῖς δώδεκα χορεύοντες. Quinam fuerint illi *duodecim dii*, quos Latini vocabant *deos consentes* (v. Varro de R. R. 1, 1. et Viues ad Augustin. de C. D. 4, 23.), ipsi veteres auctores non satis consentiunt. v. quae dixi ad Hellanici fragm. XXVII. p. 70. Sed fuisse eos in praecipuo honore habitos, patet e verbis Aristidis Platon. 2. T. II. p. 285. ἄνθρωπον — μὴ ὅτι Περικλέους ῥᾳδίως ἂν ὑπερφρονήσαντα, ἀλλὰ τοιοῦτον, ὥσθ' ὅγε Αἰσχίνης φησὶ περὶ αὐτοῦ, ὅτι κἂν τοῖς δώδεκα θεοῖς ἥδιστα ἐπετίμησε. Add. Plat. Phaedr. T. III. p. 247. A. vbi dicuntur θεοὶ ἄρχοντες. Cf. d'Arnaud de diis παρέδροις c. 6. sq. In var. lect. est δώδεκα pro δέκα. v. δέκα n. 1.

δωδεκάδαρχος, *duodenum militum s. dimidii lochi praefectus*. Π. 3, 3, 8.

***δωδεκάλινος**, *duodecim filis constans*. K. 2, 6. ἐνόδια δωδεκάλινα. Margg. ἐκ.

ἐκκαιδεκάκλινα. Pollux 5, 30. post δωδεκάκλινα addit: τὰ δὲ δίκτυα, ἐκκαιδεκάκλινα, quae verba Iungermannus etiam in Xenophontis loco putat inferenda. Et sic legitur in Codice Brunckiano ap. Zeun. in praefat. ad Απ.

*δωδεκάρχης, i. q. δωδεκάδαρχος, Π. 2, 4, 3. εἰς δώδεκα τάττειν τὸ βάθος, τοὺς δὲ δωδεκάρχας ἐν μετώπῳ.

Δωδώνη, *Dodona*, vrbs Chaoniae in Epiro, templo Iouis et oraculo omnium antiquissimo nobilis. Πο. 6, 2. πέμψαντας καὶ εἰς Δωδώνην καὶ εἰς Δελφοὺς ἐπέρεσθαι τοὺς θεούς.

δωρεά, *donum*. Π. 8, 3, 13. c. pronom. passiu. τῆς ἐμῆς δωρεᾶς, *doni a te mihi dati*. Male all. σῆς. Ιερ. 11, 12. πολλῶν δωρεῶν ἀξιούμενος.

δωρεῖσθαι, ¶ 1) *donare*. Ιερ. 7, 9. δωρεῖσθαι ἐθέλωσιν. c. dat. perf. A. 7, 3, 8. δωρεῖσθαι αὐτῷ. 7, 5, 2. imperatiuus: τοῖς στρατηγοῖς δωροῦ. Αγ. 7, 7. Ο. 5, 15. c. acc. rei, A. 7, 3, 9. μείζω τούτων δωρήσῃ. §. 12. ἐδωρήσατο φιάλην. §. 13. Ιερ. 8, 7. c. acc. et dat. Π. 3, 3, 5. τοῦτο ἐδωρεῖτο (all. διεδωρεῖτο) τοῖς ἀξιωτάτοις. 5, 2, 4. ἀντὶ τούτου, οὗ σύ μοι δεδώρησαι. §. 3. erat δίδωμι, pro quo tamen Cod. Guelf. habet δωροῦμαι. 5, 5, 10. p. 332. χρήματά σοι δωρεῖσθαι. §. 12. 6, 2, 5. 8, 4, 11. 13. A. 7, 3, 12. τὸν ἵππον δωροῦμαί σοι — ἵνα σοι ἔχω δωρεῖσθαι καὶ τιμᾶν. Απολ. 17. c. acc. et εἰς pro dat. E. 6, 3, 4. σπέρμα εἰς Πελοπόννησον δωρήσασθαι. ¶ 2) *honorem tribuere*, s. *dare, tribuere, honori*. Αγ. 11, 7. τοῦ σώματος εἰκόνα στήσασθαι ἀπέσχετο, πολλῶν αὐτῷ τοῦτο δωρεῖσθαι θελόντων. ¶ 3) *concedere, permittere*. De meretrice, Απ. 3, 11, 13. χαρίζοιο δ' ἂν μάλιστα, εἰ δεομένοις δωροῖο τὰ παρὰ σεαυτῆς. ¶ 4) *comparare, conciliare*. Π. 2, 1, 6. p. 93. κράτους, ὃ πάντα τὰ τῶν ἡττόνων τοῖς κρείττοσι δωρεῖται. Antea erat νίκη — κτᾶται.

δώρημα (poet. Port.), *donum*. Ιερ. 8, 4.

Δωριεύς, *Dorieus*, Diagorae filius, Rhodius, fugatur cum nauibus ab Atheniensibus, E. 1, 1. 2. 3. praefectus nauibus Thuriorum, ab Atheniensibus capitur quidem, sed dimittitur, 1, 5, 11.

δωροδοκεῖσθαι, *muneribus acceptis corrumpi*. A. 7, 6, 14. τὴν πρᾶξιν — ἐφ' ᾗ ἐδωροδοκούμην. All. ἐδω-

ἐδωροδόκουν. Etiam non male. Nam vtrumque dicitur. Timaeus: δωροδόκοι, καὶ οἱ διδόντες δῶρα, καὶ οἱ λαμβάνοντες. Hesych: δωροδοκεῖν· δῶρα λαμβάνειν.

Δωρόθεος, *Dorotheus*, vnus ex Atheniensium ad regem Persarum legatis, E. 1, 3, 9.

δῶρον, *donum*. Π. 1, 4. 26. πολλὰ δῶρα distribuit Cyrus e Media abiturus inter aequales. 8, 2, 6. δώρων μεγέθει, *donis magnificis et multis*. §. 8. δῶρα τίμια. 8, 5, 10. δῶρα complectuntur etiam dotem. Απ. 3, 5, 23. iungitur c. χάριτες. it. c. χρήματα. v. χρῆμα nr. 9. E. 3, 1, 10. ἦγε δῶρα αὐτῷ. cf. ἄγειν nr. 14. Π. 2, 1, 5. δῶρα ἣν διδῶσιν — κἂν μείω τυγχάνει ὄντα. 7, 4, 5. πολλὰ δόντες δῶρα. E. 3, 1, 4. ἐκείνῳ αὕτη ἡ χώρα δῶρον ἐκ βασιλέως ἐδόθη — δῶρον δὲ καὶ αὗται αἱ πόλεις ἦσαν, παρὰ βασιλέως Γογγύλῳ. A. 7, 7. 25. δῶρα ἔχειν. bis. *dona accepisse*. Δώροις κοσμεῖν v. in κοσμεῖν. Δῶρα λαμβάνειν, *dona recipere*, Π. 1, 6, 18. Sed *donari* est A. 1, 9, 13. δῶρα πλεῖστα εἰς ἐλάμβανε, ταῦτα δὲ — ἐδίδου. 5, 6, 4. ὑπώπτευον λέγειν — ὡς δῶρα ληψόμενον. E. 2, 3, 6. στεφάνους, οὓς παρὰ τῶν πόλεων δῶρα ἐλάμβανε. Π. 8, 4, 1. pro μεγάλοις in marg. Steph. est μεγάλοις δώροις. Confunduntur etiam δῶρα et χρήματα. v. χρῆμα nr. 9.

GERAE,

TYPIS HALLERI.